

A COMPREHENSIVE
SINDHI DICTIONARY
OF CLASSICAL & CURRENT SINDHI
VOI. IV (س-س)

COMPILED
UNDER THE SINDHI ADABI BOARD'S DICTIONARY PROJECT

DIRECTED BY
N. A. BALOCH

-

REVISED BY
GHULAM MUSTAFA QASMI

SINDHI ADABI BOARD
HYDERABAD/JAM SHORO
SIND
PAKISTAN
1985

جامع سنڌي لغات

[ادبي توڙي عام مروج سنڌي ٻوليءَ جي]

جلد چوٿون (س-ڪ)

بسعي واهتمام سنڌي ادبي بورڊ

مرتبہ

ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ

نظر ثاني

علامہ غلام مصطفیٰ قاسمي

سنڌي ادبي بورڊ
ڄامشورو/حيدرآباد
پاڪستان

۱۴۰۵ھ

جيتوڻيڪ سنڌي لغات لکڻ جو سلسلو هڪ سو سال اڳ،
۱۸ صديءَ جي وچ ڌاري شروع ٿيو، تنهن هوندي به
باوجود ڪيترين ئي مخلصانه ڪوششن جي، سواءِ ڪن خاص
لفظن تي مخصوص لغتن جي، سنڌي ٻوليءَ جي سنڌي لغات،
جنهن ۾ مجموعي طور رائج ٻوليءَ جا مکيه لفظ ڏنل هجن ۽
عنائون پڻ سنڌيءَ ۾ لکيل هجن، هن کان اڳ لکجي
شاع ٿي نه سگهي آهي. ان ڏس ۾ هيءَ پهرين جامع سنڌي
لغات آهي، ڄا سنڌي ادبي بورڊ طرفان هيٺ ڏنل پيش ٿي
رهي آهي.

هن لغات جي لفظن جو ذخيرو هيٺين سرچشمين مان گڏ
ڪيو ويو آهي:

(الف) ڇهيل ڪتاب،

(ب) اهي جملي ڇهيل لغاتون، جن جو سنڌي لفظن
جي معنيٰ سان واسطو آهي،

(ج) ادب ۽ لغت جي اڻڇهيل قلمي ڪتابن جو ذخيرو، ۽
(د) اٽلڪيل عوامي ادب ۽ عام رائج سنڌي ٻوليءَ
جا اکر ۽ زندهه جاويد ذخيرا، جنهن لاءِ سڄيءَ سنڌ جي
هر ضلعي جي مکيه ڀاڱن ۾ مڪاني ماڻهو مقرر ڪيا ويا،
انهيءَ لاءِ ته پنهنجي تَرَ جي ٻوليءَ جا الفاظ ۽ اصطلاح
هٿ ڪري ڏين.

مٿين سلسلي ۾ هيءُ خاص احتياط پڻ رکيو ويو آهي
ته جيئن سنڌي ٻولي جي مٿني مکيه محاورن يعني ته لاڙ،
سري، ٿر، ڪاڇي، ڪاري، ڪڇ ۽ لسٻيلي جي مخصوص
ٻولين جا انوکا عام لفظ ۽ اصطلاح، هن لغات ۾ شامل
ڪري سگهجن.

ٽج سنڌي لفظن کان سواءِ عربي ۽ فارسي لفظن جو
پڻ ڪافي وڏو ذخيرو سنڌي ٻوليءَ ۾ شامل ٿي چڪو آهي،
ان کي پڻ هن لغات ۾ ڪماحقه داخل ڪيو ويو آهي، انهيءَ
لاءِ ته هيءَ لغات سڀني طبقن لاءِ ڪارآمد ٿي سگهي.

مطلب ته هيءَ پنهنجي نوع جي پهرين سنڌي لغات
آهي، جنهن ۾ سنڌي ٻوليءَ جي لفظن جي هڪ ججهي
ذخيري کي شامل ڪيو ويو آهي ۽ هر لفظ جي عام توڙي
اصطلاح معنيٰ ڪي، شاهدن ۽ مثالن سان ڪولي ورجايو
ويو آهي.

جامع
سنڌي لغات

[ادبي توڙي عام مروج سنڌي ٻوليءَ جي]

جلد چوٿون (س-ڪ)

بسعي واهتمام سنڌي ادبي بورڊ

-

مرتبہ

ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ

-

نظر ثاني

علامہ غلام مصطفیٰ قاسمي

سنڌي ادبي بورڊ

ڄامشورو/حيدرآباد

سنڌ

پاڪستان

۱۴۰۵ھ

چاپو پهريون

سال ۱۹۸۵ع

[تعداد چار هزار]

[سنڌي ادبي بورڊ جا سڀ حق ۽ واسطا قائم]

قيمت: ستر روپيا

هيءُ ڪتاب مئنيجر ميان الله بچائي يوسف زئي سنڌي ادبي بورڊ پرنٽنگ پريس،
تلڪ ڇاڙهي، حيدرآباد سنڌ ڇاپيو، ۽ محمد حسين ترڪ، قائم مقام سيڪريٽري
سنڌي ادبي بورڊ، بورڊ جي آفيس مان شايع ڪيو.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پيش لفظ

الله تعاليٰ جلشانہ جا لک لک ٿورا جو سنڌي ادبي بورڊ طرفان جامع سنڌي لغات جو چوٿون جلد شايع ٿي رهيو آهي، جنهن ۾ ”س“ کان ”ڪ“ تائين حرف سمائل آهن. هن جامع سنڌي لغات جو ٽيون جلد پوئين ٽن سالن جي محنت سان پورو ڪري ۱۹۸۴ع ۾ ٿي شايع ڪيو ويو هو ته هي چوٿون جلد وري هڪ سال اندر ئي ۱۹۸۵ع ۾ شايع ڪيو پيو وڃي.

ڪنهن به ٻولي جي لغات جو ڪم نهايت اهم هوندو آهي. تنهنڪري هي جلد اسان پنهنجي سنڌي ادبي بورڊ پريس مان نهايت خبرداري ۽ احتياط سان ڇپائيندا آيا آهيون. تنهن هوندي به هي چوٿون وڏو جلد سخت محنت ڪري هڪ سال اندر ئي ڇاپي شايع ڪيو ويو آهي.

هن جامع سنڌي لغات جي سڄي اسڪيم جو نگران اعليٰ سنڌي زبان جو ماهر محترم ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ هو، جنهن جي رهبريءَ هيٺ سڄي لغات تيار ٿي آهي. پر ٽئين جلد وانگر هن چوٿين جلد جي بنيادي متن تي به نظر ثاني ڪرڻ ۽ ڀرڻ ڏسڻ جو ڪم برڪ عالم ۽ ماهر لسانيات علامه غلام مصطفيٰ قاسمي صاحب، چيئرمين سنڌي ادبي بورڊ، جن سرانجام ڏنو آهي. اهوئي سبب آهي جو ٽئين جلد وانگر هن چوٿين جلد تي به محترم ڊاڪٽر نبي بخش خان صاحب ۽ علامه غلام مصطفيٰ قاسمي صاحب جن جا اسمائي گرامي ڏنا ويا آهن.

قوي اميد آهي ته انشاء الله تعاليٰ هن جامع سنڌي لغات جو پنجون جلد (جيڪو آخري جلد هوندو) سو به جيترو جلد ٿي سگهيو اوترو جلد مهربان پڙهندڙن جي سامهون پيش ڪنداسين.

محمد حسين ٽرڪ
قائم مقام سيڪريٽري
سنڌي ادبي بورڊ

ڄامشورو
۱۴- اپريل ۱۹۸۵ع

جامع
سنڌي لغات

[ادبي توڙي عام مروج سنڌي ٻوليءَ جي]

جلد چوٿون (س-ڪ)

بسعي واهتمام سنڌي ادبي بورڊ

-

مرتبہ
ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ

-

نظر ثاني
علامہ غلام مصطفیٰ قاسمي

سنڌي ادبي بورڊ

ڄامشورو/حيدرآباد

سنڌ

پاڪستان

۱۴۰۵ھ

س

”جا لڪن لوسائي، سا مهيج چڙهندي سسئي“
(شاه).

(ذ. صفت). ڪپ جو هڪ انگ - هڪ سَو.
● سَابَ: ظرف. (سن. ماضئي = ڪاميابي)
پورو - سڀ - سڃايو - برصواب - قبول - حاصل.
ڪارگر - مڃر. مؤثر - اثرائتو - ڪارائتو. سچو.
حقيقي. دستياب. وصول. ٿيل - آهائيل - وٺيل.
- سَابَ پَوَن: سڃايو ٿيل - فائدي وارو ٿيل -
قبول ٿيل - وٺيل - پسند ٿيل.

● سَابَر: مٿاڇري. ذ. جانور جو هڪ قسم -
سالمير - سامبر (ه. سانبور).

● سَابَر سنڱري: ٿ. هڪ ٻسارڪو وڪر.
● سَابِق: [ع. سَبَق = هو اڳيان ويو، هن
ڪسَرت يا گوءَ ڪٽي، هن شهن ڏلي] اکيون -
اڳوڻو - جهولو - گذريل - آڳاٽو - پراڻو - اڳوڻڪو -
اصلوڪو - اصلي - پهريون - اول.

- سَابِقاً: ظرف. اڳئين وقت ۾ - هن کان اڳ -
اڳي - پهريائين.

- سَابِقَ دَسْتُور: ظرف. اڳئين وانگر - قديم
دستور موجب.

- سَابِقُ اَلذِّڪْرِ: ذ. اڳ بيان ڪيل.

● سَابِقِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو - سَابِڪي.

● سَابِڪِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو -
سَابِڪِي.

س: سنڌي الف ب جو اٺاويهون اکر -
عربيءَ جو ٻارهون. فارسيءَ جو پندرهنون اکر -
(آچار سين) - علم نجوم ۾ سج لاءِ ڪم ايندڙ.
اهجد موجب عدد ۶۰.

● س: [سن. سِي = هنجو] ضمير غائب واحد
جي معنيٰ ۾ استعمال ٿيندڙ ۽ مالڪي جي معنيٰ
ڏيکاريندڙ. ٻچاڙي ”سنيدس = هنجو = پئس =
هنجو = پٽ“. ٻائيس = هنجو = پاءُ.

● س: [سن. سو = اتر] چڱائيءَ جي معنيٰ ۾
استعمال ٿيندڙ ”اڳياڙي“. اتر - اعليٰ - سَو -
عمدو. سهڻو. چمن ”سَو = چڱو ٿي، ساڻسو =
چڱن لڄن وارو وغيره“. اچو. ليڪ. نهايت -
بي انت. (سنسڪرت ۾ پنهنجي پنهنجي جاءِ تي
عبادت، پوسي، اجازت، مشڪل، ترقي، سهوليت،
خوبي، سهڻائي، خوبصورتي، ليڪي، ڀلائي ۽
ڪنهن هنڌ زيادتي ۽ گهٽائي جي معنيٰ ڏيکاريندڙ.
چمن ”سَو = چڱي ڦل وارو. سَباس = خوشبوءِ
وارو وغيره.“)

● ساءُ: ظرف. (ف). ڪهڙو. وانگر. اڪثر لفظن
جي ٻچاڙيءَ ۾ اچي مشبهت ڏيکاريندڙ اکر.
چين ”ايسا = هن جهڙو، سرم = سا = سرم
واريون وغيره“ (ث). ڪرامت ۾ ضمير جواب موصول -
آها - آهائي - ساڪي.

● سابو چائوَر ۽ ذ. [ملايه ساگو. مر. سابو]
 ڪجيءَ جي وڻ جي ڳپ سان ٺاهيل چانور-
 سابو داڻا- ساگو چانور.
 ● سابو داڻا ۽ ذ. سابو چانور- سيگو چانور-
 ساگو چانور.
 ● سابيان ۽ ظرف. چاڻي وائي- ديدہ دانسته-
 ظاهر ظهور- ڪليو ڪلايو. سچ پچ- سابيان ۽.
 ● سابا ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سابانگهي ۽ سابانگهيون (ل) ۽ ث. اٺ
 ڪي پڌن جو ڳانو- سهيڻڊ.
 ● ساڳو ۽ ساڳا (ت) ۽ ذ. (آواز)- جهڪ
 جي ڌڪ- جو آواز- شپڪو.
 ● ساڀيري ۽ ساڀيريون (ت) ۽ ث. زال-
 عورت.
 ● ساڀ ۽ ظرف. ساب.
 - ساڀ پتون ۽ ساب پون.
 ● ساڀائي ۽ ساڀائينون (ڪ) ۽ ث. اجر جو
 وقت. بره ڦٽي- باڪ- صبح.
 ● ساڀيان ۽ ساڀين ۽ صفت. تصديق ڪيل-
 ثابت ڪيل- چڪاسيل- هڪو هڪ- بحال ڪيل-
 سچو- برحق- راست- پورو- ٺيڪ- صحيح- درست-
 سچ- رء- ڪرو- چوڪو- حقي- صادق- سنئون سڌو-
 حلائي. خالص- لچ- شڌ. (ظرف). ظاهر ظهور-
 ڪليو ڪلايو- ڏٺو وٺو- پڌري پٽ.
 ● ساتار ۽ ث. ول جو هڪ قسم (ون تي
 چڙهندڙ، مٿي جي ورن مثل ساوا سنهڙا پن،
 پاڙ ڪچرن جهڙي، جنهن جي ڪل مان رسا وڃن).
 ● ساتاڙو ۽ ساتاڙا ۽ ذ. شاديءَ بعد ٽن يا ستن
 ڏينهن کانپوءِ گهوت ڪنوار جو موٽي ڪنواريتن ۾
 اچڻ جي هڪ رسم- ستاڙو- ستاڙو.
 ● ساتائو ۽ ساتاڻا ۽ ذ. [سن. سڀتن = ست + آن] ۽
 هڪ هندڪي رسم- ماڻهن مهيني جي ٻارهين تاريخ
 ڪنهن ٿانءِ ۾ ستن قسمن جو اناج گڏ ٻوڪڻ ۽
 وري ٻڌي مهيني جي ٻهرين تاريخ درياھ ۾
 آڇائڻ جو ڪم.
 ● ساتاهو ۽ ساتاها ۽ ذ. ستن مهينن جو حمل.

● ساتائو ۽ ساتائو ۽ ذ. آتر قطب وارو واڻ.
 (ڪ) ستائو واڻ.
 ● ساتو ۽ ساتا (ڪ) ۽ ذ. ستن ڏينهن تائين ماني
 نه کائڻ جو مدو. بڪ- لنڪهن. ورت- روزو.
 بڪ هڙتال.
 - ساتو ڪرڻ ۽ ست ڏينهن ماني نه کائڻ-
 بڪ هڙتال ڪرڻ.
 ● ساتيڙو ۽ ساتيڙا (ت) ۽ ذ. ستن مهينن جواوھ.
 - ساتيڙا ڌڪڻ تي اچڻ ۽ مڃهڻ پوڻ.
 ● ساٿ ۽ ساٿ ۽ ذ. [سن. سهيت- سارٿ = ساٿ]
 آڻڻ جي قطار- قافلو- ساگو- سگر- سوداگريءَ جو
 سال ۽ يا لڏو، جماعت- العجن- سوسائتي- سنگت-
 ياري- جوڳ- جوڙ- گنڊ- اتفاق- ميلاپ- ايڪو-
 رفاقت- سنگت- شرڪت. لڪاڇ. پاسو- ماڻ-
 گڏ- همراھ- سميت- سان- وٽ. ٻيئي ڪوٽ-
 جڳو- وڏو چولو.
 - ساٿ ڀرڻ ۽ سمر ڪڍڻ- سوداگريءَ جو سامان
 ڪڍڻ (پيڙيءَ يا قافلي ۾).
 - ساٿ لڏڻ ۽ سنگت ٿيڻ- وڃڻ- جدا ٿيڻ-
 گڏ نه رهڻ.
 - ساٿ ڏيڻ ۽ مصيبت ۾ مددگار ٿيڻ- همراھ
 ٿيڻ- مدد ڪرڻ- رفاقت ڪرڻ.
 - ساٿڙو ۽ ساٿڙا ۽ ذ. ساٿ وارو سنگستي-
 آڌار.
 - ساٿ رهن ۽ گڏ رهن ۽ همراھ رهن- سنگ
 ۾ رهن.
 - ساٿوڙي ۽ ساٿوڙي ۽ ذ. صفت. ساٿ وارو.
 ساٿ ڪري واهار وغيره لاءِ ويندڙ- قافلي وارو.
 واهاري.
 - ساٿ هجڻ ۽ گڏ هجڻ- همراھ هجڻ- شريڪ
 هجڻ.
 ● ساٿ ۽ ساٿون ۽ ث. [ع. ساعت = گهڙي]
 گهڙي- هڪ- ۽- ڪين- لحظو- تمام ٿورو
 وقت- ساعت.
 ● ساٿاري ۽ ساٿاري ۽ صفت. [سن. سارٿ =
 ساٿ] ڪچهري- چوڌاري- سنگت. مجلس- جماعت-
 -

سٽا - سٽماج - منڊلي - پنڪت - الجمن - ميڙ - ٽولي -
گروہ.

● سائتر ۽ سائرومن: ٿ. [ع. صَعْتَر] -
پسارڪي وڪر جو هڪ قسم - دوا طور ڪم
آيندڙ هڪ ٻوٽي جو نالو. (پهه قسم ۱ - جبلي
۲ - بيري). دوا - علاج - دارون - مٽي.

● سائيري ۽ سائيرين (ڪ): ٿ. صفت.
ماڻهوءَ کان ٿاهه نه کائيندڙ ٻڪري.

● سائت ڪرم: ٿ. هڪ مرض جو نالو -
اونهاري جو زڪام.

● سائين: مصدر. گلهه رهڻ - گهارڻ.

● سائو ۽ سائتا: ٿ. سمر - آذوقو - آجڪو.
نئون. مرهم.

● سائتي ۽ سائتي: ٿ. صفت. [سن. سارتي =
پيٽو]. ساڻ ڏيندڙ - منگني - دوست - همراه - پار -
ڳانڍڙ - جليس - محبت رکندڙ. شامل - شريڪ - پيٽو -
ٻيلي - مددگار - پرجهلو - رفيق.

● سائت ۽ سائتون (ڪ - ن - ٿ): ٿ. گهم -
ماڪ - آلاڻ - مات.

● سائيجن: مصدر. ماڪ ۾ پسڻ - ماڪجڻ -
پيڇڻ - آسائجڻ - پسڻ - آلو ٿيڻ.

● سائت ۽ سائت (ل): ٿ. سائون - ماڻ: ٿ.
"سها ڳڻيون" ساب ڪري، هون پڙايو"
(مهيري).

● سائت سائون ۽ سائت سائون: ٿ. سائت
سائون.

● سائارن (ڪ): مصدر. ٽڪ ڀڃڻ - آرام ڪرڻ.
آهسته آهسته هلڻ چلڻ. ساڻائڻ.

● سائارو (ٿ): ٿ. واهو. واهو پيارڻ.
● سائائين: مصدر. آهستي آهستي هلڻ - چڙهڻ -
ٽڙڻ. پورعئي کان پوءِ "وري" ڏيهر آرام ڪرڻ.
فوجت ڪرڻ - وسرام وٺڻ. سکر ٿيڻ - بيماريءَ
مان اٿڻ.

● سائائو ۽ سائائا (ت): ٿ. بيماريءَ جي
سٽ - موتن جو وارو (ڪنهن وڇندڙ بيماريءَ
سبب).

● سائائي وڃڻ: ٿ. ڪم جهلي وڃڻ - سهي وڃڻ.
● سائڙيو ۽ سائڙيما: ٿ. صفت. راند ۾

وارو هلائيندڙ - پرجهلو - حمايتي - رفيق - هم صلاح.
● سائڙيو ڪاڙڙيو ۽ سائڙيما ڪاڙڙيما: ٿ.
هڪ ٻئي جو پرجهلو - رفيق - همراه - حمايتي -
ساڻي. هم صلاحو - ها ۾ ها ملائيندڙ. دلال -
وچ وارو - ڌوٽو - ٻچاڙو - وچ ڪٽائو.

● سائڙيو ڪاڙڙيو ۽ سائڙيما ڪاڙڙيما: ٿ.
صفت. ساڙيو ڪاڙيو. (شڪارتان ورتل اصطلاح).
هڪڙا اڳيان سئيندا هلڻ، ٻيا گز ڪمان ڪنڊو
هلڻ، تتر يا پڪي اڏائڻو نه آهي ته سٽيو نه
آهي. (بلبل).

● سائڙيو ڪاڙڙيو ٿيڻ: ٿ. هم صلاح ٿيڻ -
گهٽ وڌ ۾ مدد ڪرڻ - ها ۾ ها ملائڻ.

● سائڪي ۽ سائڪيئون: ٿ. پڙيءَ جو
هڪ عضبو - سڙهه ڪي ٻڌل لوڙيءَ جو ٽڪر.

● سائين: مصدر. گذارڻ - گهمارڻ - لٻاهڻ -
وڙهائڻ. لٽڪهڻ - صرف ڪرڻ - ڪپائڻ. ڪم آڻڻ.
نٻيڻ. پورو ڪرڻ (وقت).

● سائو ۽ سائتا: ٿ. [سن. ساهتيير < سٽ =
مٿا سٽا] عيوض - بدلو - بدو - بدو. وارقيز - اٿل پٿل -
مٿا سٽا - وارو وٺي - ڏي وٺ - بدل بدل. وڏو
واپار - سودو - سٽر - ليڪو - مقاطعو. هوڏ - ٻول -
شرط - شرطي معاملو. جيئن:

"سائو سوره سر جو، رکي ٻين ٻن"
(محمد ڪٽياڻ).

● ٽڪ - ٽل - اٽڪل. منڊائيءَ جو هڪ قسم.
جليبن يا مالپوڙن ٺاهڻ لاءِ ڳوھيل اٽو. ٻوٽيءَ
جو هڪ قسم (هاري جي ڪشتي ٺاهڻ ۾ ڪم
آيندڙ). چوپائي مال جي بيماريءَ جو هڪ قسم.
سائو (سائرو). ڪنهن وٺ يا ڏاس وغيره کي
سٽڻ جو لڪڻ - لٽ - بانڻو - ڌڪ، - چٽي - چٽو -
چهيڪ - چٽڪ. لڙي هڻڻ کان پوءِ بچيل ٻچ
کي زمين ۾ داخل ڪرڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ
چٽيڪ (ت). ڌوڻڪو - ڌڪر - ڏنڊو -
ڌڪو (راند ڪرڻ جو). ڏاس، ميلس يا ٻير جي

ڊلڪرن سٿڻ جي حالت (ت-ل). زيور جو هڪ قسم - پيرن ۾ پائڻ جو زيور - هارڻ. ساڻا هٿڻ (ساڻرا هٿڻ) (ت): باهه ۾ سڙي ويل پاڻ هي رک کي مڌو ڪرڻ. ساڻو ڏيڻ (ت): هڪين کان بچ لڪائڻ. ساڻو ڪرڻ (ساڻرو ڪرڻ) (ت): شڪار لاءِ تترن کي جهنگ مان آڻڻ. (شڪار جو محاورو). ساڻور: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (اڪثر حيدرآباد، لاڙڪاڻه ۽ اتر سرحد سنڌ ۾). ساڻوڙو: ذ. لڙڪاڻو. (ٻيلا). ٿر ۾ ول جو هڪ قسم (گول پن: زمين تي هڪڙندڙ: خاص طرح آڻ کائين) سڀي. ساڻوڪو ۽ ساڻوڪو (ڪ): ذ. صفت. مار کائڻ کان پوءِ به ڪم نه ڪندڙ - ٺيڻ - خيڏي. ساڻوڪوڙو ۽ ساڻوڪوڙو (ت): ذ. صفت. ٿلهو - مٿارو - تندوست. ساڻي ۽ ساڻي: ذ. صفت. مڇي وڪڻندڙ. (اسم خاص) هڪ ذات جو نالو - صبح هونءِ. (ث. ساڻياڻي ۽ ساڻياڻيون). ساڻيو ۽ ساڻيا (ث): ذ. ساڻي. ساڻيوڪو ۽ ساڻيوڪا: ذ. ڪوھ - چاھ. "جين ساڻيڪا سنجيا: سي ڌڻي ڪيڙئي ڪانهن" (شاهه). (ث). ذ. ٻيانءُ - ٻيائو - ٻيلانگو - ٻيسانگو (ل). ساڻ ۽ ساڻ: ذ. مھڻو مھورت. سوڻ - سڳن - سڳن - سڳون - ساڻ. (شاديءَ ۾) سينگار جي هڪ رسم. ھيلو - تجويز - اٽڪل. ٻاراڻي بيماريءَ ۾ ورتل ٻار کي ڪيل مالش يا سون. ساڻ سڳڻ ۽ ساڻ سڳڻ: ذ. شاديءَ جي موقعي يا ٻئي ڪنھن خوشيءَ جي موقعي تي مقرر ڪيل رسم - ساڻ سون. ساڻ سون ۽ ساڻ سون: ذ. ساڻ سڳڻ. ساڻ ڪرڻ: شاديءَ جي موقعي يا ٻئي ڪنھن خوشيءَ جي موقعي تي مقرر ڪيل رسم ڪمي عمل ۾ آڻڻ - سوڻ ڪرڻ - سڳڻ ڪرڻ. ڪاڪڙي جي خرابيءَ کي هٿ هڻڻ. مالش ڪرڻ.

● ساڻڻ: مصدر. سڳڻ ساڻ ڪرڻ - ساڻڻ. روءِ مقابل ٿيڻ - وڙهائڻ - سهڻ - برداشت ڪرڻ - لوڙڻ - پوڳڻ. ٽڪا ڏن. ساڻرائين (ت): مصدر. ٽڪا ڏيارڻ - ٽڪائڻ. ساڻو ۽ ساڻ (ت): ذ. ٽڪا ڏيندڙ - ويڪسينيٽر. ● ساڻي ۽ ساڻي: صفت. ساڻي يا ٻار وارو - باربرداري وارو - ٻاري - لاڏو (آڻ). "سڄڻ ساڻي آڻ جيئڻن: مڇي ماس ڪن: توڙي وس چرڻ: ته به رت نه رتيءَ جيترو" (گرهوڙي). ساڻيوڪو ۽ ساڻيوڪا: صفت. [سن سٿڻ = سن] آڻل سٿ - اندازا سٿ - سٿ ڪن. ٿر ۾ ڪوھن جو هڪ قسم: سٿ ٻُره آونھا. ڪوھ - ساڻيوڪو. ساڻيوڪا سٿڻ: ساڻيڪي ڪوھ مان ٻاڻيءَ جا ٻوڪا ڀري ڪيڻ. ساڻيار ۽ ساڻيار (ت): ذ. ٻوسل واريءَ جاءِ تي وڻن جي ٻاڙن مان ليندڙ هڪ قسم جو جيت - ساڻو. ساڻيوس ۽ ساڻيوس: ذ. صفت. [سن. سا = چڱو + ٻُرش = مرد] سٺو ماڻهو. چڱو ماڻهو - نيڪ مرد - ست ٻُرش - ساڏو (سامي) وڙ - مڙس - پٿار - ڪافو (مھيري). داناءُ - نيڪ - سياڻو - ڏاھو - سمجھو. ساڻيوس. ساڻيوس ۽ ساڻيوس: ذ. صفت. ساڻيوس. ساڻو ۽ ساڻو: ذ. (ھ). ٻاڻيءَ ۽ گپ ۾ رهندڙ ڪيئنن جو هڪ قسم - ڪيچوڻو - ساڻو. (سياري جي اوائل ۾ وڻن جي ٻاڙن مان ٻوسل ۾ ليندڙ دوائن ۾ ڪم ايندڙ). ساڻار. ساڻ ۽ ساڻ: ذ. [ف. ساز = سامان. سن. سڄ = سينگار] سامان - ٿڙ - اسباب. "سج سيوڻي صحي سنواري" (شاهه). ساز. ٺاھ ٺوھ - سڳڻ - ساڻ - ساڻ. ٻيڙيءَ جو سامان ۽ وسلا: جهڙوڪ: ڪوھا: اولاءِ: ونجهه وغيره. (سر سريراڳ - گر). آڻ جي سينگار جا ٿڙ (ث). [سن. شاڪھ] ساڳ جي ڪاڻي.

ڊلڪرن سٿڻ جي حالت (ت-ل). زيور جو هڪ قسم - پيرن ۾ پائڻ جو زيور - هارڻ. ساڻا هٿڻ (ساڻرا هٿڻ) (ت): باهه ۾ سڙي ويل پاڻ هي رک کي مڌو ڪرڻ. ساڻو ڏيڻ (ت): هڪين کان بچ لڪائڻ. ساڻو ڪرڻ (ساڻرو ڪرڻ) (ت): شڪار لاءِ تترن کي جهنگ مان آڻڻ. (شڪار جو محاورو). ساڻور: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (اڪثر حيدرآباد، لاڙڪاڻه ۽ اتر سرحد سنڌ ۾). ساڻوڙو: ذ. لڙڪاڻو. (ٻيلا). ٿر ۾ ول جو هڪ قسم (گول پن: زمين تي هڪڙندڙ: خاص طرح آڻ کائين) سڀي. ساڻوڪو ۽ ساڻوڪو (ڪ): ذ. صفت. مار کائڻ کان پوءِ به ڪم نه ڪندڙ - ٺيڻ - خيڏي. ساڻوڪوڙو ۽ ساڻوڪوڙو (ت): ذ. صفت. ٿلهو - مٿارو - تندوست. ساڻي ۽ ساڻي: ذ. صفت. مڇي وڪڻندڙ. (اسم خاص) هڪ ذات جو نالو - صبح هونءِ. (ث. ساڻياڻي ۽ ساڻياڻيون). ساڻيو ۽ ساڻيا (ث): ذ. ساڻي. ساڻيوڪو ۽ ساڻيوڪا: ذ. ڪوھ - چاھ. "جين ساڻيڪا سنجيا: سي ڌڻي ڪيڙئي ڪانهن" (شاهه). (ث). ذ. ٻيانءُ - ٻيائو - ٻيلانگو - ٻيسانگو (ل). ساڻ ۽ ساڻ: ذ. مھڻو مھورت. سوڻ - سڳن - سڳن - سڳون - ساڻ. (شاديءَ ۾) سينگار جي هڪ رسم. ھيلو - تجويز - اٽڪل. ٻاراڻي بيماريءَ ۾ ورتل ٻار کي ڪيل مالش يا سون. ساڻ سڳڻ ۽ ساڻ سڳڻ: ذ. شاديءَ جي موقعي يا ٻئي ڪنھن خوشيءَ جي موقعي تي مقرر ڪيل رسم - ساڻ سون. ساڻ سون ۽ ساڻ سون: ذ. ساڻ سڳڻ. ساڻ ڪرڻ: شاديءَ جي موقعي يا ٻئي ڪنھن خوشيءَ جي موقعي تي مقرر ڪيل رسم ڪمي عمل ۾ آڻڻ - سوڻ ڪرڻ - سڳڻ ڪرڻ. ڪاڪڙي جي خرابيءَ کي هٿ هڻڻ. مالش ڪرڻ.

● ساجڙو ۽ ساجڙو: ذ. صفت. ساجي هت سان ڪم ايندڙ. (خد. ڪاڀڙو ۽ ڪاڀڙو).

● ساجو ٿيڻ: شاھوڪار ٿيڻ - سڪيو ٿيڻ - آسودو ٿيڻ. تندرست ٿيڻ.

● ساجو ڏکڻ ۾: ذ. سر ڏکڻ (واء). (منجهند کان سڄ لٿي).

● ساجو ۽ واء: ذ. درياءُ جي وهڪري کي سامهون واء (ڏکڻ اوڀر جي سید ۾ سامهون لڳندڙ واء).

● ساجي ۽ ٻانهن ۽ هٿن ۾: مددگار هٿن - صلاحو هٿن - وڌيڪ ويساه وارو هٿن.

● ساجي ۽ ساجيئون: ظرف. چڱي طرح - چڱيان - پليء پٽ - خوب - ليڪ طرح - درستيء سان. پوري پوري - خاص طرح. (ث). آسودائي - سرنڌائي - شاھوڪاري - سڳ - ڏنواني. وڃهه - وقت - وار - ول - اوسر - سڃهه - ٿيڻ - موقعو - سٺو - سانگو - ڏت.

● ساجي ۽ لکڻ: (فائدي وارو) وڃهه ملڻ - موقعو ملڻ - جهٽ لڳڻ - سٺو ٿيڻ - وارو اچڻ - سڃهه ملڻ.

● ساجهه ۽ ساجهه: ذ. وڃهه - وارو - سهج - سهنج - ٿيڻ - موقعو - سٺو.

● ساجهر: ظرف. سويل - سويل - سويلو. آڳاٽو. جلدي - سگهو - تڪڙو - بنا دير - جهٽ پٽ. صبح جي وقت.

● ساجهر ستههه هڪ ڪرڻ (ت): ڪهڙو ڪم ڪرڻ. وڏي تڪليف وٺڻ.

● ساجارو ۽ ساجارا: ذ. صفت. [سن. ست جيجا = ست = چڱو + جيجا = ڄاڻ] سڃاڻپ وارو - سڃاڻو - سڃاڻندڙ. ڄاڻو - سڃاڻو - واقف ڪار - مها ڪڙو - ستهي - ملاقاتي - ملڻو. دوست - يار - سنگتي - ساٿي - سڄڻ - ڪهڙڪهرو - حبيب - رفيق. ث. ساجاري ۽ ساجاريون:

● ساجاريون ڪير ته آءُ ساجاري سڄڻين.

● ساجان ۽ ساجاڻيون (ت): ث. ساجاڻ - رڌ پڇاء.

● ساجد ۽ ساجد: د. صفت. [ع. سجد = هو نٿو] ڪريل - ڊٺل - لٽيل - ٽهيل - نمندڙ. سجدو ڪندڙ.

● ساجدي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (بلوچ قوم جو هڪ قبيلو).

● ساجڻ ۽ ساجڻ: ذ. [سن. سهه جڻ = پنهنجو ماڻهو] عاشق - پرين - سڀرين - محب - دل گهريو - پيارو - پيار ڪندڙ - پريتم - معشوق - من موهن - دلبر - جاني - محبوب - ڍولڻ - دلدار. سڄڻ - دوست - يار. خاوند - مڙس - ڪاٺ - پٿار. سائين - مالڪ. خداوند - پروردگار - صاحب - ڪرڻار.

● ساجڻاه: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● ساجڻ ۽ واء: اسم خاص. تعلقي ٺل ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● ساج ۽ ساج: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجو ۽ ساجو: ذ. [سن. سڄ = سينگارڻ] گهوڙي يا آٺ جو سنج - ساج. رڇ - اوزار. سجهه - وڃه - وارو. پڙيء جا هيٺيان ٻه پاسا - ساڙ (ڪ).

● ساجاهه ۽ ساجاهون: ٿ. [سن. سڌجڻا = ست = چڱو + جڻا = ڄاڻ] ساجهه-ساگاهه-سمجهه. حياءَ - لڄ - شرم - ڦڪائي - مرم. هوش - ڀرڪ - حوصلو - حواس - اوسار - راء - خيال - ڀاءُ - ارٿ - معنيٰ - مطلب. لحاظ - پاسداري. خدا شناسي - معرفت - سڃاڻپ - واقفيت - ساجاء - اذب.

● ساجاء ۽ ساجاڻئون: ٿ. [سن. سڌجڻا = سمجهه] سڃاڻپ - ڏيٺ - واقفيت - سڌ - سماءُ - معرفت - خدا شناسي.

● ساجاڻو ۽ ساجاڻو: ڏ. صفت. ساجهه وارو - سمجهه وارو - ڏاهو.

● ساجڻ ۽ ساجڻئون: ٿ. رڌ پچاءَ جو ڪم - ساجوڻ (ت).

● ساجڻو ۽ ساجڻا: ڏ. رڌ پچاءَ جي جاء - رنڌو - ڀورچيخانو - رسوئي گهر.

● ساجهه ۽ ساجهون: ٿ. [سن. سڌجڻا = سمجهه] سمجهه - ڄاڻ - عقل - شناخت - واقفيت - پروڙ - پڇاڻ. امتياز - ساگاهه - وس - اختيار - مرضي. ڏاهپ - اڳ چيتي - دور اندوشي. حياءَ - شرم - لڄ - مرم - ڦڪائي. ادب - لحاظ - مروت - لوڙت.

● ساجهه مان: ايڪڙن: ٻي حيا ٿيڻ - ٻي شرم ٿيڻ - ٻي غيرت ٿيڻ. هوش و حواس کان ٺڪڻ.

● ساجهه ۽ ساجهون: (ت): ٿ. رڌ پچاءَ جو ڪم - ساجاڻ - سانجڻ - سانجيوڻ (ت).

● ساجهه ۽ ساجهه: ڏ. رڌ پچاءَ جي ڪم جو هنڌ - رنڌو - رسوئي گهر - ساجڻو.

● ساجي ۽ ساجيون: ٿ. سڄي - سڄ واري - ڪري - راست:

● ”ساجي“ ٿيان سينگري، رنمل هات ڪري (شاهه)

● ساجي ٿيڻ: سڄي ٿيڻ.

● ساجهت: ڏ. ٿ. (ع) اڱڻ - آڳوڻ - آڳهت.

● ساجر ۽ ساجر: ڏ. صفت. [ع. سحر = هن جادو ڪيو] سحر ڪندڙ - جادو ڪندڙ - جادوگر - فسون ساز. [ٿ. ساجره]

● ساجري ۽ ساجريون: ٿ. جادوگري - جادو - فسون سازي.

● ساجل ۽ ساجل: ڏ. [ع] درياءُ يا سمنڊ جو ڪنارو - ڪپ - ڪنڌي - ڀر - پاسو - ڪنڊو.

● ساخت ۽ ساختون: ٿ. (ف) بناوت - ٺاهڻ - گهڙت - گهاڙ - گهاڙيتو - اڏاوت. بيهڪ - ترڪيب.

● ساخت: صفت. بنايل - گهڙيل - ٺاهيل. مصنوعي - ڪوڙو - نقلي. جيئن ”خود ساخته وغيره“.

● ساد: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (اڪثر لاڙ ڪاٺ م).

● سادات ۽ سادات: ڏ. [ع. ساد = هو سردار ٿيو] سڌ جو جمع - ختون جنت فاطمه رضي الله عنها جو اولاد - شهزادو - سردار. سڌ قوم.

● ساد ڪوفي: دوا طور ڪم ايندڙ هڪ قسم جي گاهه جي پاڙ - ڪل گاهه جي پاڙ - ناگر موٽ جي پاڙ.

● ساد نچ: ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ پشتر جو هڪ قسم.

● سادو ۽ سادا: ڏ. صفت. [ف. ساداهه = سادو] هلڪو - ڪمتر - گهٽ - آڇو نه - گهٽ قيمت وارو - حقير - وچولو - ڀورو ٻنو - درميانو. اڻ سينگاريل - پسو - پتو - ٻوڪو - سڪڻو. رڪو (کاڌو). صاف دل - سنئون سڌو - صاف - چٽو - ٻڌرو. آسان - سولو - سليس - سهنجو. سڌل - سڄو - سڀر چلڻ.

● چڙو - مفرد - اڪيلو - نيرو - ڪورو - غير مرکب - خالص - سڌو. وسوڙيل - ٻالو ٻولو - ڀوروڙو - چٽو - آناڙي - بي ڊوهو - ٺيهيڪيٽ.

● ساداڻ ۽ ساداڻيون: ٿ. سادگي - ساداڻي.

● ساداڻي ۽ ساداڻيون: ٿ. سادگي - صفائي - سٺائي. هلاڪائي - پورڙائي - ٻيوقوفي. اڻڄاڻائي.

● سادگي ۽ سادگيون: ٿ. صفائي - سٺائي - اڇائي - پورڙائي - وسوڙي. صاف دلي - سچائي.

● سادو سڌو ۽ سادا سڌو: ڏ. صفت. هلڪو سڪو - ڀورو ٻنو - وچولو - موافق - گهٽ قيمت وارو.

● ساجاهه ۽ ساجاهون: ٿ. [سن. سڌجڻا = ست = چڱو + جڻا = ڄاڻ] ساجهه-ساگاهه-سمجهه. حياءَ - لڄ - شرم - ڦڪائي - مرم. هوش - ڀرڪ - حوصلو - حواس - اوسار - راء - خيال - ڀاءُ - ارٿ - معنيٰ - مطلب. لحاظ - پاسداري. خدا شناسي - معرفت - سڃاڻپ - واقفيت - ساجاء - اذب.

● ساجاء ۽ ساجاڻئون: ٿ. [سن. سڌجڻا = سمجهه] سڃاڻپ - ڏيٺ - واقفيت - سڌ - سماءُ - معرفت - خدا شناسي.

● ساجاڻو ۽ ساجاڻو: ڏ. صفت. ساجهه وارو - سمجهه وارو - ڏاهو.

● ساجڻ ۽ ساجڻئون: ٿ. رڌ پچاءَ جو ڪم - ساجوڻ (ت).

● ساجڻو ۽ ساجڻا: ڏ. رڌ پچاءَ جي جاء - رنڌو - ڀورچيخانو - رسوئي گهر.

● ساجهه ۽ ساجهون: ٿ. [سن. سڌجڻا = سمجهه] سمجهه - ڄاڻ - عقل - شناخت - واقفيت - پروڙ - پڇاڻ. امتياز - ساگاهه - وس - اختيار - مرضي. ڏاهپ - اڳ چيتي - دور اندوشي. حياءَ - شرم - لڄ - مرم - ڦڪائي. ادب - لحاظ - مروت - لوڙت.

● ساجهه مان: ايڪڙن: ٻي حيا ٿيڻ - ٻي شرم ٿيڻ - ٻي غيرت ٿيڻ. هوش و حواس کان ٺڪڻ.

● ساجهه ۽ ساجهون: (ت): ٿ. رڌ پچاءَ جو ڪم - ساجاڻ - سانجڻ - سانجيوڻ (ت).

● ساجهه ۽ ساجهه: ڏ. رڌ پچاءَ جي ڪم جو هنڌ - رنڌو - رسوئي گهر - ساجڻو.

● ساجي ۽ ساجيون: ٿ. سڄي - سڄ واري - ڪري - راست:

● ”ساجي“ ٿيان سينگري، رنمل هات ڪري (شاهه)

● ساجي ٿيڻ: سڄي ٿيڻ.

● ساجهت: ڏ. ٿ. (ع) اڱڻ - آڳوڻ - آڳهت.

● ساجر ۽ ساجر: ڏ. صفت. [ع. سحر = هن جادو ڪيو] سحر ڪندڙ - جادو ڪندڙ - جادوگر - فسون ساز. [ٿ. ساجره]

ديندار - خدا ترس - دينائيتو. پوٽر - پاڪ -
 مقدس - درماٺا - نمازي - عارف. چڱو مڙس -
 اشراف. سڪر -
 - سادائو ۽ سادائو: ذ. صفت. فقيرائو - درويشائو.
 - ساد ٻٽري: ث. صوفين يا سادَن جي ساٿ.
 ٻڌن جي هڪ جاء.
 - ساد ٻٽري: ث. سڻي سمجهه. مٺن جو مذهب
 جي طرف لاڙو.
 - ساد ٻٽري ۽ ساد ٻٽيون: ث. فستيري پائي -
 درويشي.
 - ساد ٻٽري ٿيڻ: آجو آجورو ٿيڻ. آجو ٻاجو
 ٿيڻ. بي ڏوهي ٿيڻ.
 - ساد ٻٽري ۽ ساد ٻٽري: ذ. ساد ٻٽري - درويشي.
 سادَن جي خاصيت - سادَن جو ڪم. پاڪائي -
 دينداري - خدا ترسي.
 - ساد ٻٽون: ٻٽيجي وڃڻ (ڪس): ويرو
 جو صفا لهي وڃڻ. ٻٽي سڪي وڃڻ.
 - ساد ڪو ۽ ساد ڪا: ذ. صفت. سادَن جو.
 - ساد ٻٽي ۽ ساد ٻٽيون: ث. سادَن جو مؤنث.
 ● سادارن سادارن: ذ. صفت. [سَن. سادارن]
 عام - رواجي - هالو چالو - هلندڙ - عام جام -
 معمولي - سادو - هڪو - پورو پنو. (ظرف).
 روز سره - هميشه - روزانو - روز بروز - وچولو -
 وچرو.
 ● سادارن: مصدر. سنوت ۾ اٿڻ - هڪجهڙائي
 ڪرڻ - سڌو ڪرڻ. سذارن. ٻڪيڙن (پان)
 پنجهو وغيره).
 ● سادان ۽ سادان: ذ. [سن. ساوڌان = خبردار]
 سڄو آڇوال - نتيجو.
 - سادَن ٿيڻ (ف): ڪٻي وڃڻ - انتها ٿيڻ.
 - سادان ۽ سادائون: ث. صاف ڏيئي - ٻٽرو.
 ٻٽرو - چوگان.
 - سادائبي ۽ سادائيون: ث. سادان.
 ● سادَر: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سادَر ۽ سادرون (ت): ث. همت. مدد.
 - سادَر ڪَرَن: همت ڏيارڻ. مدد ڪرڻ.

- سادو ٿول: ذ. صفت. اچو - آجرو - صاف -
 سفيد.
 - سادو وياج: ذ. رياضي جي علم ۾ وياج جي
 حسابن جو هڪ قسم - نرو وياج.
 - سادي ۽ سادون: ث. سادو جو مؤنث.
 ناداني ۽ جهڙي - چٽڪي.
 - سادي بوري: ذ. راند جو هڪ قسم (درجو
 ٻيو قديم).
 - سادي صورت: ث. علم رياضي موجب اٺهرو
 جي حسابن جو هڪ نمونو (جنهن ۾ پيد يا انس
 کي هڪ جهڙائي ۾ آڻي، پيگل انگن ۾ ننڍوڌائي
 جي تميز ڪرائي سگهجي).
 ● سادو: صفت. (ف) سادو.
 - سادو دل: ذ. صفت. [ف. سادو + دل]
 صاف دل - ايماندار - ٻالو ٻولو.
 - سادو دلبي ۽ سادو دلبيون: ث. صاف
 دلبي - بي رائي. بي وقوفي.
 - سادو رو ۽ سادو رو: ذ. صفت. [ف. سادو +
 رو = مٽهن] صفا منهن وارو - ٺهڪ طبيعت.
 - سادو طور: ظرف. [ف. سادو + طور = نمونو]
 ٺاهه ٺاهه کانسواءِ - سادي نموني.
 - سادو لوح: ذ. صفت. [ف. سادو + لوح =
 ڦرهي (طبيعت)] ٻالو ٻولو. بي وقوف - نادان.
 - سادو لوح: ث. ٻالائي - ٻولائي. بيوقوفي -
 ناداني.
 - سادو مزاج ۽ سادو مزاج: ذ. صفت. [ف.
 سادو + ع. مزاج = طبيعت] صاف مزاج - سادي
 طبيعت وارو.
 - سادو مزاجي: ث. صاف دلبي - بي رائي -
 بي ٽڪلفي - سادگي.
 - سادو وضع: ظرف. [ف. سادو + ع. وضع =
 طريقو] سادو طور.
 ● ساد ۽ ساد: ذ. صفت. [من. سادو = گرمي
 ماڻهو] گرمي ماڻهو - ڌارمڪ - فقير - سادو. پيگت -
 ٻوڇاري - عابد. مٽي - ٻرهيڙگار - ليڪ. مهاڻا -
 سٺت - جوگي - درويش - ڌرمش - سناسي - راهب -

● سار جنت سار جنت : ذ. [انگ. Sergeant]
رنگروٽ سپاهين کي ميکاريندڙ صوبيدار.
● سار ڌا سار ڌائون (ت)؛ ٺ. قدرتي سمجھه-
ڌات-گل. تنبوري ۾ هيٺ ٽنڊن قابو ڪرڻ
جو هٿ.

● سار ڌڙو: اسم خاص. ڪارونجهر ٽڪر تي
هڪ تيرت جو هٿ.

● سار ڌو سار ڌو: ذ. [سن. شار ڌمول =
شينهن] شينهن - چيتو - پينٽر. جيئن "سنگ"
ڪٽيندڙ سار ڌو ڪپهر، ليٽ، مزار، اسد، چيٽا،
شير هٽي، اينٽل ناءِ نرواپ (ڏهس)، (صفت).
سورمو - سورهي - بهار - سورويرو - وير - پهلو -
دلير - جوڌو - جانڻو - قوي - جنگ.

● سار من سار من: ذ. هڪي جو هڪ قسم -
هڪه هڪي. ڪونج. هنس [ه. سارس = ڪوئچ].
● سار مائون: ذ. اناج جو هڪ قسم - سائون -
ڌٽ - سائوڪ (ت).

● سار سوت: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ خنڊن جي
هڪ ذات جو نالو.

● سار ٺنگ سار ٺنگ: ذ. صفت. [سن.
سار ٺنگ < سار ٺنگ = رنگارنگي، پٽاڻي]
چٽڪرو - پٽاڻي - رنگارنگي - ڦڦليو - ڦيلي وارو -
ڏيکائو - پيڪيدار - ديداري - چمڪيلي. چمڪو -
روشني. جهڙ - ميگه - جهڙالو - سلهار - چممر - آبر -
ڪڪر - بادل. جهڙالي موسم - جهڙ وارو ڏينهن.
وس - مينهن - بارش - برسات - مينهوكي. جهڙي ڦڙي.
پاڻي. انڊلٽ - قوس قزح - ڌنگ. سانوڻ مهيني
جو نالو. راڳ يا سر جو هڪ قسم - هڪ راڳي
جو نالو (جو ٻن ٻهرن جو ڳائڻي). ٺڪن ٺڪن
وارو هڻ. ڪوئل - ڪوئل جي ڪوڪ. مور -
مور جي ڪوڪ. پهيو. ڪوئچ جو هڪ قسم.
ماڪيءَ جي وڏي مک (راڻي). نانگ - نانگ جو
هڪ قسم. شينهن - شير - هاڻي. زال يا عورت.
وڻ. گهٽو. چٽي - لنڊي ڌوپ چٽي. بهراڻ.
ڪپڙو - وار. ٻيڻ جو گل. گل - قول. هڪ ساز
جو نالو - چنگ. هڪ گهٽ جو نالو. هڪ هيرو.

راند ۾ ڪم ايندڙ ساري - ڳوٺ - سهر. ڪاري
جي پڙي جو هڪ رسو - ڪٽيءَ وارو واجهه
(ڪ). سارين جي ٻوڪ (ت). گلن جي ڀرت
سان هڪ ريشمي چنسي (ت). [سن. سهر =
بياد ڪرڻ] سنڀار - بياد گيري. سڪهه - طاقت -
بل - زور.

"مون کي ماءُ مجاز، پڇاري جيئن پڇيو،
هٿن ڇڏي هاڃ، ويٺي سار سندن مان."
● سار سار: ذ. [سن. سار = مطلب] تنٽ -
تاتيرج - اختصار - خلاصو - مطلب - مول - مايو.
نچوڙ - مغز - جوهر - تنٽ. رس - عيطر - عرق -
گهر - مال - گودو. اصل - سؤروپ - قاب - پڇو -
کپي. ماٺ - شائتي - نهر - آرام. امن - سامت -
قرار - سائنت - ٿانهر. امن - امن - سڪ - ڪش -
جمعيت. (صفت) لڇ - خالص. چڱو - سٺو. "جيئن،
سار سائون = چڱو وقت".

● سار ٽ سار ٽون (ت): ٺ. سالهي جي زال.
● سارائو ساراڻا: ذ. اٿن مهل ٿاڃيءَ جي ڏاڳن
جي وڇاڻ لنگهندڙ بيد جي چيٽ.

● سارائپي سارائپون (ت): ٺ. مينهن جي
ڦرجڻ جي حالت.

● سارا هڏي: اسم خاص. تعلقي بدين ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● ساراهين: مصدر. [سن. شمس = ساراه ڪرڻ]
تعريف ڪرڻ - ثنا ڪرڻ - حمد ڪرڻ - واکاڻڻ -
صفت ڳائڻ - آستيني ڪرڻ - وڏائي ڪرڻ - جس ڪرڻ.
ڪرڻ. ڳائڻ. ماڪ پڙڻ. شاباس ڏيڻ. سفارش
ڪرڻ - (ه. سراهنا).

● ساراهه ساراهون: ٺ. تعريف - توصيف -
ثنا - صفت - واکاڻ - حمد - آستيني - تحسين - آفرين -
شاباس - واه - واه. ساڪ.

● سار بان سار بان: ذ. صفت. [سن. سارتن =
س = سان + رت = گاڏي] اٺ - هلائيندڙ - اوئي -
جت - شتر سوار - ساروان - سروان.

● سار ٿي سار ٿي: ذ. صفت. [سن. سار ٿي]
رت هڪليندڙ - سوار.

سنيال ٿيڻ - جاڳ ٿيڻ. (زال ڪي) ويهر جو وقت ويجهو ٿيڻ.

- سار پ ۽ سار ٻون: ٿ. يادگيري - سار.
- سار سنيار ۽ سارون سنيارون: ٿ.
يادگيري - سنيار - سنيال - ثابت - خبرداري -
هر گهر - سڪ - ساروئي - هر - شناخت - فڪر -
گهڻي. گولها ٿولها.

- سار لهن: سنيال وٺڻ - خبر وٺڻ - سڌ وٺڻ.
سنيال ڪرڻ - خبر ڪرڻ - يادگيري ٿيڻ - سڃاڳي
اچڻ. مدد ڪرڻ - سهارو ڏيڻ. نگاه رکڻ.
- ساروئسا ۽ ساروئا (ڪ): ڏ. صفت. سار
وارو - حان وارو - سمجهو - سنيالو.

- ساروئي ۽ ساروئيون: ٿ. يادگيري -
سنيار - سانيار - سار - سڪ - سڃاڳي - جاڳ -
نالو - ناموس - يادگار.

● سارو ۽ ساروئا: ڏ. متارو گوشت - متارو
ماس - ٿلهو ماس.

● سارو ۽ سارا: ڏ. صفت. [سن. سرو =
سپ] سپ - ڪٽل - سرستو - سهورو - سچو -
سمندو - ثابت - سڀوئي - سچوئي - سالم - سلامت -
مڙيوئي - جمل - صفاتي طرح مرکبات ۾ ڪم
اچي گهڻائي جي معنيٰ ڏيکاريندڙ جيئن:
”گهڻو سارو، سڀو سارو“.

- ساراڻي: ٿ. ساراڻي - سالميت. سڀ هجڻ جي
حالت. دهرستي. خاتمو - هورائي.

- ساراڻي ۽ ساراڻيون: ساراڻي.
- سارو جيسم آ ڪيون ٿين: سچو جسم
ڦڻجي ٻوڻ - بدن تي تيرن جا نشان ٿيڻ.

- سارو لاءِ هئڻ (ت): هلندي هچندي له
هئڻ - رسائي نه هئڻ.

● سارو ۽ سارو: ظرف. (آلهي) جهڙو - وانگر -
طرح - ساڳيو - گهاء - جيهو - جنسي - آچار - برابر -
مثل - ساڪيات - موجب - موافق - پئاندر - آهر - هوند.

● ساروان ۽ ساروان! ڏ. صفت. [سن.
سارتن: م = سان + رت = گاڏي] اڻ هڪليندڙ -
اوئي - جت - ڪاهو - شتربان - ساربان.

سون. هڪ ڪمان. سندنل - چندنل. ڪافور.
سڀج ٻانگ. هڪ ماک جو نالو. پاڻ ڌارڻ وارو -
پيگوان جو هڪ صفاتي نالو (سامي). هڪ قسم
جي جهنگلي ٻوٽي - پرت - بڪڙو (ت). ول جو
هڪ قسم (بج گول ڪنڊن وارو) - ٽڪندي (ت).
(اسم خاص) هڪ ذات جو نالو.

● سارنگي ۽ سارنگيون: ٿ. [سن. سارنگي =
هڪ ساز] ساز جو هڪ قسم - سيار جو هڪ قسم -
سرندي جو هڪ قسم.

● سارنگيهيار: اسم خاص. تعلقي چاچري ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● سارن ۽ سارن (ت): ڏ. ڪوهه مان ڪوس
پري ڪڍڻ وقت اهو هٿ جتي ڪوس ٻاهر
ڪڍڻ وقت وٽ بيهارجن. ڪوهه مان ٻاڻي
ڪڍڻ جو رسو. (اسم خاص). تعلقي ڏيپلي ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● سارن: مصدر. [سن. سمرڻ = ياد ڪرڻ]
ياد ڪرڻ - دل تي آڻڻ - يادگيري ڪرڻ. سڪ
اچڻ - سڃهڻ - هرڻ. سنيالڻ - جاچڻ. ڪيڻ - ليڪو
ڪرڻ - ڪيڻ - حساب ڪرڻ. پيڻ - برابري ڪرڻ -
چڪاس - ٽڪرائڻ - مقابلو ڪرائڻ - هورائڻ -
لاڻي ڏسڻ - مشابھت ڪرڻ. امتحان وٺڻ - سوچڻ -
هرڪڻ - جاچڻ. سنيالڻ - مائيدڻ - سولو ڪرڻ.
سهڻ - (پاڻ ۾) سمجهڻ (طاقت). طاقت يا توفيق
رکڻ. ٽنگ ڪرڻ - سلڻ - سئل ڪڍڻ.

- سار ۽ سارون: ٿ. يادگيري - سنيار - سانيار -
سڪ - ساروئي - هر - سرت. حب - سڪ -
تافڪه - چيڪ - طلب - ڪپ - تات. سڃاڳي -
سرجيٽائي - شناخت - سچيتي - جاڳ (نندمان).
سرت - سمجهه - حساب - ليڪو - ڳاڻهتو - ڳڻ -
ڳڻپ - تخمينو - انداز. سڌ - سماء - خبر. مهرباني -
لطف. ٽنگ - سئل. سادي جانور جو مخصوص
گهڻون جو مخصوص عضوو.

- ساراڻي ۽ ساراڻيون: ٿ. ساراڻي.

- سار ٿيڻ: يادگيري ٻوڻ - هرڻ - دل تي اچڻ.
محسوس ٿيڻ. نند مان جاڳڻ - سڃاڳي ٿيڻ -

● ساڙ ٽهه (ت) ٽ. هر ڏين جي حالت - ساڙ.

● ساڙ ٽ: مصدور. ٻارڻ - جلائڻ - ڪامائڻ. رک ڪرڻ - خاڪ ڪرڻ. ڳارڻ - سڱائڻ - ڪومائڻ - سڱائڻ. (حرص) جا ڳائڻ - ڪجائڻ - چڙ ڏيارڻ - پڙ ڪائڻ. خار ڏيارڻ - ڏنگڻ.

- ساڙ ٽ ساڙ ٽ: ڏ. جٽل - جلڪو - ٻاهر - ڪام - ٻار - ساڙو - ٽپڻ. ايرڪا - حسد - ريس - هوس - بغض - دشمني - وير - جلڻ - پتوسر - سوز. سخت مند جو تاءُ. حسد جو ساڙو. سيءُ جو سختي سببان وڻ. ٻوٽي جو سڙڻ. گهوڙن جي بيماري - گرمي. سردي ۽ مچر يا ڏنگ جي چڪ هائڻ سبب گهوڙي جي بدن جو سڙڻ - اکين جي وڻن جو ڦڪو ٿيڻ، ٿوري چڪ سان وچ جي وارن جو ٽٽڻ. لڏ جو ڳاڙهاڻ تي مائل ٿيڻ ۽ ڪنهن گهيڙ ڪهڻ مان چيلو. ڏسڻ ڪري ڏڪائي مٿي چڙهڻ - هڪ لا علاج مرض. سوز - درد - اڙاءُ - پڙا - رنج. سڙيل ماس. مردار. ٻريل هنڌ - جليل هنڌ. جانورن کي هڪ بيماريءَ جو نالو. گهوڙي کي ايندڙ هڪ بخار. (صفت). ڪنو - سڙيل - گندو - باسي - پٽو.

- ساڙ ٽيڻ (ت): ڪجيءَ جو محاورو - ڪچين ڪچين جو خراب ٿي هيٺ ڪرڻ. حسد ٿيڻ. بدن ۾ ساڙو ٿيڻ.

- ساڙ ٽ ڏيارڻ: چڙ ڏيارڻ - ڪجائڻ - پڙ ڪائڻ. (حرص). جا ڳائڻ - خار ڏيارڻ - چيڙڻ - چيڙائڻ. ڪڙائڻ - پوسرائڻ.

- ساڙ ٽ سڙيو ٽ ساڙ ٽ سڙيا: ڏ. صفت. ساڙ ۾ سڙيل - حسد - وير - ريسارو - بغضي. ساڙ وڌو - اندر وڌو.

- ساڙ ٽ ڪرڻ: سيءُ جو ٻوٽن، وڻن وغيره کي ساڙي ڇڏڻ. ساڙ ٽ ٿيڻ.

- ساڙو ٽ ساڙو ٽ: ڏ. جلڪو - جٽل - پچ - ساڙ - چر - جلڻ - حسد - ايرڪا - ڪام. بغض - پياڻي. گرمي - ٽپڻ - سوز. بيشاب جي هڪ بيماري. سيءُ جو ساڙو.

- ستار وائي ٽ ستار وائيون: ٽ. شترباني.

● ستارو سٽڪه ر: اسم خاص. سنڌ جي قديم روايت هڪ مشهور ڀاڳيو جنهن وٽ هر قسم جو مال موجود هو.

● ستار هه ٽ ستار هون: ٽ. [سن. شٽس = ساراهه] ساراهه. (ع. ستراهتا).

● ستار هوري: اسم خاص. تعلقي شهداد پور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ستاري ٽ ستاريون: ٽ. [سن. شالي = ستاري. ف. شالي] آن جو هڪ قسم (وڏي ٻائيءَ ۾ پنڌا ٿيندڙ). اڇي ۽ ڳاڙهي رنگ جو آن - چانور ڪوبه سميت - تهه سميت چانور. [سن. ستاره = مٿرو] شطراچ، چوڻ، نوٽڻ، چلهر وغيره. راندين ۾ ڪم ايندڙ داڻو - ڳوٺ - مٿرو - ڊائي. سترسيءَ زيادت تي - چاڻي - چانديءَ - جيت - ڪاميابي - فتح. اجازت. (صفت). تيار - هوشيار - خبردار. ٽ. صفت. سڄي - سربستي - ثابت مڪمل. - ستاري ستر ٿيڻ: نصيب زور ٿيڻ - ڀاڳوارو ٿيڻ.

- ستاري ستر هجڻ: نصيب زور هجڻ.

- ستاري ڪرڻ: ڪامياب ٿيڻ - ڪٽيڻ - سترسي ڪرڻ. مٿهه ۾ ٽن چئن کي سالده ڏيڻ (ت).

- ستاري ڪٽڻ: گوء ڪٽڻ. ڪٽر ڪٽڻ. چوڻ واند ۾ مخالف جي ستاري کي مارڻ.

- ستاريال: ٽ. ستارين جو - ستارين وارو - ستارين جي (هڪ يا زمين).

● ستاريهتي: ٽ. آها چوٺائيءَ جا قرجي ستاريهتي آه تي ڏهن ڏئي.

● ستاريهتي ڪو ٽ ستاريهتي: ڏ. صفت. ظرف. [سن. سترهتي ڪوش] جهڙو - وانگر - طرح - ساڳيو - جهڙو - جنسي. آچار. مثل - برابر - مٽ - ساڪيات.

● ستاريهتي ڪو ٽ ستاريهتي (ڪ): ڏ. صفت. ظرف. ستاريهتي.

● ستاريون: ٽ. [سن. شالي] الٽاج جو هڪ قسم - چانورن جو فصل.

- سازو وجهن: گاريون ڏع - بدسخن ڳالهائڻ -
واهيات ٻڪڻ. بيجا طور ڪم آڻڻ - بيجا هٿ ڪرڻ.
- سازو ٺهڻو سازو ٺهڻو: ڏ. صفت. ساز سڙيل -
اندر رڌو - حاسد - بغضي - ويري .

- سازي ڪاڌو سازي ڪاڌا: ڏ. صفت. حاسد -
ريسارو - ڪام ڪاڌو - آڀر ڪاڻو. شڪي - بدگمان .
● سازو سازا (ٿ): ڏ. زال جو پيءُ - سالو .
(ٿ. سازي سازيئون). [ه. سا + سالو]
● سازو سازو ٺهڻو (ت): ٿ. خريف جي
آبادي خصوصاً جوئر ۽ ٻاجهر جي فصل رهن
وقت ڄاڻي يا سرم لاءِ ڏنل هر جي اوڙ
(جي سڀني هروڀرو هروڀرو چوٽ نه هونديون آهن).
● سازو سازو: ڏ. ڏهائيءَ جو ٿانءُ.
پاڳيو. جيئن "ڪي ڏوي ۾ ڏوهه" ڪي سازي
۾ سانگهڙيون.

- سازهي سازهيون: ٿ. سازهي جو مونث.
سوڙهي منهن واري ڏکي (ت). [سن. شاڌڪا =
سازهي] عورت جي پوشاڪ لاءِ ڪپڙي جي ڊگهي
چادر - ڊگهي ڌوئي - ساڙي. (ه. سازهي).
● سازي سازيئون: ٿ. سازهي.
● سازيه سازيه: ڏ. [سن. سوديش =
ديس] وطن - ڏيهه - ديس - ساڻهه .

● ساز: صفت. [ف. ساختن = ٺاهڻ] جوڙيندڙ -
ٺاهيندڙ - ٺاهيندڙ - تيار ڪندڙ. مرڪبات ۾ ڪم
آيندڙ. جيئن "ڏندڻ ساز، ڪار ساز، گهڙي ساز"
وغيره .

● ساز ساز: ڏ. [ساز. ساختن = ٺاهڻ] سن .
سج: [ساج] سامان - اسباب - ٽپڙ ٽاڙي - جيئن
"ٻيڙيءَ جو ساز، گهوڙي جو ساز وغيره". وڃائڻ
جو اوزار - ساج (سازن جا نالا: ستار - سارنگي،
سُرنڊو، دڦ، ڪمانچو، چنگ، سر مستيل،
توتارو، رباب، بين، ٻگوز، بيسري، طائوس
واري، ڌڪڙ، طنبورو، ڪرنا، شرناءِ، باجو،
ورنا، وغيره). اوزار (جنگ جا هٿيار وغيره).
وسيلو - ذريعو. [ف. ساختن = ٺاهڻ - سلوڪ -
صالح - لاڳاپو. ٻڌي - سازش - منصوبو .

- ساز باز ساز باز: ڏ. صفت. [ف. ساز +
باز > باختن = ڪيڏڻ] خوش پوشاڪ - ٺهڪيو -
ٺهڪيو - هورو - سر - سڀهتو - سنجائو - ٺيڪ ٺاڪ -
ٺاهوڪو - سنجيلو - سنجورو - مڪيو چڪيو - سنجيو
ڪنجيو. منصوبو - سازش .

- ساز باز ڪرڻ: همراز ٿيڻ - ميل ميلاب
ڪرڻ - منصوبو رٿڻ .

- ساز سنوار: غلب پورا ڪرڻ - مرادون
ٻڄائڻ - ڪامياب بنائڻ - سوڀارو ڪرڻ:
"صاحبان سڀ سندام ساز سنوار"
(فاضل شاه).

- سازگار سازگار: ڏ. صفت. ظرف. [ف.
ساز + گار = وارو] ٺاه ۾ سهائيندڙ. مطابقت ۾ -
موافق. مبارڪ - راست - مصلح .

- ساز ٺهڻو سازن وڃائڻ وارو. ٺاهيل -
(شڪل وغيره).

- ساز وار ساز وار: ڏ. صفت. ظرف. موافق.
سازگار .

- سازو سامان سازو سامان: ڏ. مال و اسباب - ٽپڙ ٽاڙي .

- سازي سازي: ڏ. ڪلاوت - ڪلاوت -
مضطرب - گهوڙيو - سازيندڙ - موسيقار .

- سازيندڙ سازيندڙ: ڏ. سازي - ساز
وڃائيندڙ .

● سازش سازشون: ٿ. (ف) آندروني
ملت - ٻڌي - منصوبو - ٺاهه - رٿ - سيٽ. قانون
جي خلاف صلاح مشورو. وڳوڙ. اٽڪل - ڦٽل -
چنڊ - چالاڪي - ڪيڏ .

- سازشي سازشي: ڏ. صفت. وڳوڙ
وڃهندڙ - سازش ڪندڙ - منصوبائي - بغاوتي -
دولابي - دغا باز - فريب .

● ساس ساس: ڏ. [سن. شواس = ساه]
ساه - جان - پٻان - ساهه - دم - جيءَ. حياتي -
جند - زندگي - جياپو. چوٽا - عمر - ڄمار. جيونتي -
گذران. [ه. ساس = ساه].

- ساس ساهيلا: ڏ. سولو موت - آسان موت .
- ساسين سڪالو ٿين: سولائي سان مري وڃڻ .

● ساغر ۽ ساغر ڏ. (ف) شراب پيڻ جو پيالو-
جار. پيالو-ڪٽورو-وٽو-جن.

● ساغر ۽ هلڻ: شراب جو دؤر هلڻ.
● ساغري ۽ ساغري: ڏ. صفت. پيالي جو.
● ساغرو ۽ ساغرا (ل-ڪ): ڏ. صفت. ڪنهن

ڪم کان سواءِ-واندو اڪيلو. پيڙيءَ وغيره
جي بدعت کان آڄو ماڻهو. ٻي روزانتو (ڪ).

● ساڦيل ۽ ساڦيل: صفت. هيٺيون-هيٺاھون-
هيٺاھون حصو. ڪمينو.

● ساڦو ۽ ساڦا (ت): ڏ. صافو.

● ساڦي ۽ ساڦي: ڏ. صفت. [ع. سڦي: هو ڪريو.
ڪرندڙ-ڪريل. گهٽ. نڪو.

● ساڦي ٿيڻ: ڪرڻ (حمل).

● ساڦي ڪرڻ: ڪيرائڻ (ٻار يا حمل).
علم عروض شعر جو بحر يا وزن ڪيرائڻ.

● ساڦي ۽ ساڦي: صفت. [ع. سڦي = هن پيارو]
محفل ۾ شراب ورهائيندڙ-مٺي ورهائيندڙ-
شراب پياريندڙ. مرشد. سخي. معشوق-محبوب-

صنم.

● ساڪ ۽ ساڪ: ڏ. [سن. سو = پنهنجو]
لڳ لاڳاپو-مٿاڇاري-سڳائي-ماڻهي-عززي-

عزازت-قرايت-رشتينداري-مٽي-پائپي-
بيرادري-لاڳاپو-ناٿو-ڳاڻياھو-سڻيندڙ-

تعلق-لسبت. مشهور راجا مالياھن کان شروع
ٿيڻ مل ۽ سن-شاڪ.

● ساڪا: ڏ. ڪالھين (وٽيل ڪالھين) جا سڳا
جي ويڙهي سيڙهي مٿان پڻجن. (ن).

● ساڪارڻ: مصدر. ڏيھي حساب موجب جاري
ڪيل هنديءَ جا پئسا ڀرڻ (ضد. ناڪارڻ).

● ساڪارو ۽ ساڪارا (لس): ڏ. صفت. ساڪ ٻت
وارو. شاهوڪار:

”واحد وريامن ۾ تون آھين مڊا ساڪارو“
(صاحبڏنو. ڪتاب ٻيلاين جا ٻول).

● ساڪيت ۽ ساڪيت: صفت. [ع. ساڪيت =
هن ماڻ ڪئي] ڇپ-خاموش-ماڻ-سانت.

ماڻهو-ڇپ چاپ.

● سائبي ۽ سائبي: ڏ. صفت. ساهوارو-
جائدار.

● سائين: مصدر. [سن. سڻ = سهڻ]
سهڻ-سائين-سهڻ-برداشت ڪرڻ. (ماسائيو-
ماسائيندو-ماسائيل).

● سائينتر (ت): ڏ. سون-سات-سڳن
(شادي غمي يا ٻوڇا جي وقت جا).

● سائين ۽ سائين: سائينون: ٺ.
(انگ. Saucer) چينيءَ جي ننڍي ٽالهي-پليٽ

(ڪوپ ساسر).

● سائين ۽ سائين: سائينون: ٺ. سيڪت-
گوشمالي-سزا-مار. تنبيهه-جٺ-جهڳ-

ڇڙپ-ڊٻاءُ-جهڙپ.

● سائين ۽ سائين: ڏين: سار ڏين-سزا ڏين-
سيڪت ڏين-گوشمالي ڪرڻ-تنبيهه ڪرڻ-جٺ

ڪرڻ-لاڪ لاهڻ. جهڙپ-جهڳ-ڇڙپ-
ڊٻائڻ-ڇوڇو ڪرڻ.

● سائيو ۽ سائيو (ت): ٺ. (زال يا مڙس)
جي ماءُ-سس.

● سائيو ۽ سائيو: ڏ. شاديءَ جي ٻئي ڏينهن
تي ڪنوارين طرفان گهوٽين کي ڏنل کاڌو.

● سائولي: اسم خاص. بروهي قوم جي هڪ
قبيلي جو نالو.

● ساعيت ۽ ساعيتون: ٺ. هڪ ڪلاڪ جو
عرصو-هڪ گهڙي پلڪ-منٽ-ٻل-ڊم-

گهڙي-لحظو-ڪين-ويسر. وقت ڏيکارڻ جو
هڪ اوزار-واچ-گهڙي-ننڍو گهڙيال. بخت-

لصيب-ڀاڳ. وجهه-چانس.

● ساعيت ۽ ساعيت: طرف. هر گهڙي-لحظي
۾ لحظي-گهڙي گهڙي.

● ساعيت ۽ ساعيت: بخت هئڻ-ڀاڳ هئڻ.
● ساعير ۽ ساعير: ڏ. [سن. شاعر] شاعر-
ڪوي.

● ساعبي ۽ ساعبي: ڏ. صفت. [ع. ساعبي]
ڪوشش ڪندڙ-سعيو ڪندڙ. ڊڪ ڊو

ڪندڙ.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو (ل): ذ. پٿارڪي وڪر جو هڪ قسم. ڪپڙن کي رنگ ڏيڻ جي مصالح جو هڪ قسم - ساڪڙو.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ث. [سن. ساڪڙو: من=سان+اڪڙ=اڪ] اڪين ڏئي احوال جي گواهي - سچائي جي ثابتي - وڃا - شاهدي - گواهي - ثابتي - پيمان. قسمه گالهر - شيد پيمان - قسم - سٺو - ويساهه - ناماچار - نالو - ناموس - آبرو - عزت - مان - آب - سٺو مان. نيمڪامي - ايمانداري - سچائي - سچائي - ڪاريت - اعتبار - ويساهه - پت - پنج. شايان - سچائي - جس - پٿر - رت - موسم. روشني - سوجھو - ٻاڪ.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو (ل): ذ. صفت. ساڪڙو. - ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ذ. صفت. ساڪڙو وارو. مانوارو - شانوارو - شانائتو - معزز - سچو - آبرو وارو - معتبر - مالائتو - اشراف. سوچارو - چڱو - خاصو. ستياوان - ايماندار - سچو. اعتباري. هٿڪو. سڪڙو.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: پٿر ۽ پٿر: ذ. ساڪڙو. پٿر ۽ پٿر: ث. اعتبار - ويساهه - قسم - سٺو. - ساڪڙو ۽ پٿر: سچائي جي ثابتي ڏيڻ - ايمانداري جو ثبوت ڏيڻ. ڪنهن جي ٻارن شاهدي ڏيڻ. اعتبار ڏيڻ. سٺو ڪڍڻ - قسم ڪڍڻ. - ساڪڙو ڪڍڻ: نالو ڪڍڻ - ناموس ڪڍڻ - مشهور ٿيڻ - ناميارو ٿيڻ.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: (ڪ): ث. شاهدي. گواهه. ثابتي - خاطري - ويساهه - ڪ. - ساڪڙو: ث. شاهدي. ڪا حقيقت. - ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ذ. ساڪڙو ڏيندڙ - ساڪڙو پريندڙ شاهد - گواهه - اوڳاهه:

● "گوارندي گوارها ست ساڪي ٿيندو سامهان."
● "وڃون جي رات وڃيون تن جو ساڪي سچ."
(شاهه)

مسلمانن جي عقيدتي موجب انسانن جي ڪلن تي ويهي سندن اعمال لکندڙ ٻه ملائڪ ڪراما ڪاتبين (غريب اللغات)، (ث)، شاهدي - گواهه، ثابتي - نشاني.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ذ. لسو پٿر - رهڙي - مورم. ڪڪري - پٿر ۽ پٿر. سنهي پٿر ۽ واري زمين. - ساڪڙو ۽ ساڪڙو (ث): ث. مصري جو سنگ - مصري.

● ساڪڙو: اسم خاص. ضلعي ٺٽي ۾ هڪ تعلقي جو نالو. تعلقي جو هيءَ ۾ هڪ ديھه جو نالو. - ساڪڙائي: ذ. صفت. ساڪڙي جو. آڻ جو هڪ بڻ. (ميرپور ساڪري جي طرف جو) رنگ ڪارو) لسڻ اچو ٿئي. قد جو چوٽو ٻر هلڻ ۾ تڪو "ساڪرو آڪرو".

● ساڪڙو: ذ. صفت. ڪٽو ۽ ڪٽو سواد (ڪ). رنگ جو هڪ قسم.

● ساڪڙو (ت): ذ. پٿر جي هڪ رسم جو نالو. (مگهي کانپوءِ گهوٺپتا، ڪنوار پتن جي گهر وڃي ڪٽڙا ۽ زبور چوڪريءَ کي ڏيڻ، انهن ڪٽڙن ۾ ويجهن عزيزن لاءِ ڪٽڙو هڻڻ، ان جي عيوض ڪنوار پتن طرفان هر هڪ وڳي پٺيان هڪ رٿو روڪڙ ملڻ - هڪ خوشيءَ جو موقعو).

● ساڪڙو ۽ وڃون (ت): ذ. وڃون جو هڪ قسم - ڪاري رنگ جو وڃون.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ث. مڙهن جي پٿرن ۾ وڃون جي سنگهر - زنجير.

● ساڪڙو ساڪڙو ڪڙو (ت): ذ. ڪٽو هلڻ - آبرو هلڻ - جلدي وڃڻ يا اچڻ.

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ذ. وڃيل ڏاڳو. (ت) آسري لئي جو ڪٽڙو، چمڙي رنگن جي ڪم ايندڙ. - ساڪڙو ۽ وڃون: چمڙي رنگن لاءِ ٺاهيل مصالح ۾ ساڪڙو يا لئي جو ڪٽڙو وڃون.

● ساڪڙو: ظرف. صبح جو (سوير).

● ساڪڙو ۽ ساڪڙو: ذ. صفت. [ع. سڪڙو = هو آرامي هو] بي حس و حرڪت - بنا چرور - بيئل - قائم. رهاڪو - رهواسي - ويئل - رهندڙ - مقيم - باشندو. علم نحو جي هڪ اصطلاح موجب هڪ هنڌ بيئل اکر - اهو اکر جنهن تي ڪا حرڪت نه بلڪ جزم يا سڪون هجي. جيئن "رنگ" شينهن ۾ ن، ي، ن، ن، اکر.

- ساڪيا ۽ ساڪيائون؛ ٿ. شاهدي-گواهي.
ساڪٽ.
- ساڪيئي پُوت؛ ڏ. پرماتما (سامي).
● ساڪيئي پُتيي؛ ظرف. ساڪ پٽ سان-اعتبار
مان-ايمانداريءَ سان؟
- ساڪائيي (ت)؛ اسم خاص. چاندين جي هڪ ذات
جو نالو.
- ساڪتر ۽ ساڪترون (ل)؛ ٿ. چڱيلائي-
تفديستي-نمرائي، آرام.
- ساڪيرو (ت)؛ ڏ. ميٺن کان فراغت-ڪرائي.
● ساڪرو ۽ ساڪروا؛ ڏ. چمڙي جي بيماريءَ جو
هڪ قسم-بُٺار-هُر-هُر-آرائيون-ڏاڻ-ڏاڻ-ٿيندي؟
● ساڪو؛ اسم خاص. تعلقي ميرپور ساڪري ۾
هڪ ديھ جو نالو.
- ساڪيئي ۽ ساڪيئون؛ ٿ. آڪائي-گالھ-
قصو-ڪهاڻي-فسانو-ڪھت-ڪھت-نقل-نظير-
مثال-حڪايت-داستان-بيان-ورتانت-تاريخ-
ڪيفيت. جيئن ”جنم ساڪيئي“=سوانح عمريءَ.
بيت جي سبت-مصرع-ڪڪلي-انترو-پند.
بيت-ڪوٽا-شعر-غزل-نظم-چند-راڳ-
گانو-گيت-پڇن-شيد.
- ساڪيات؛ ظرف. [سن. ساڪشات=هوبهو]
روپرو-سامهون-سٺڪ-حاضر-موجود. هوبهو-
جهڙو-وانگر-سٽ پٽ-ساڪيو-جنسي. پورو
پورو-ٺيڪ-برابر-ڪرو-درست.
- ساڪيئا (ت)؛ ڏ. ڀرت جو هڪ قسم.
● ساڪٽ ۽ ساڪٽ (ت)؛ ڏ. ٻوڙ-ساڪٽ.
● ساڪتر ۽ ساڪتر؛ ڏ. [سن. ساڪتر=سمند]
اڏا. پاڻي-سمند-سمونڊ-عميق-بحر-ڪارو.
وڏو سمند-بحر اعظم. درياءُ-سانڻير-ميهراڻ.
- ساگر؛ صفت. پورو.
● ساگريائي؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
(اڪثر حيدرآباد ۾).
- ساگريئا (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ساڪڻ (ت)؛ مصدر. ٻڪرين کي ڪوه تي
ٺاهي پيارڻ.
- ساڪو ۽ ساڪا؛ صفت. ساڪيو. سڳو.
”ساهڙ ساڳن ريءَ سري، ساگا ساهڙ سان،
وسن تنهن وصال سڀين، ڀاڳن سندا ڀاڻ“
(خان زئي-سهڻي).
- مال جو ولر-گئو (ٿ).
● ساڪو ڏاڻو ۽ ساڪو ڏاڻا؛ ڏ. سڳو چانور-
مهاڻو ڏاڻا.
- ساڪٽ ۽ ساڪئون؛ ٿ. چيڪ-ٽان-ڪشش-
طلب- (عشق جي).
- ساڪٽ ۽ ساڪٽ؛ ڏ. [سن. شاڪ=ڪافي.
ف. ساڪوان<ساج] هڪ وڻ جو قسم، عمارتي
ڪاٺ وغيره جي ڪم ايندڙ. ساڪوان. هڪو.
سائي پياچي-سبزي-هالڪ-ٻڪر-ترڪاري.
گوشت-ماه-ماس-مائس-ساڪو-قطار.
- ساڪائيي ۽ ساڪائيي؛ ڏ. ساڪٽ وڪندڙ-
ساڪٽ وارو.
- ساڪٽ سَوا؛ ٿ. هڪ قسم جي سائي پياچي-
سوئن جي پياچي.
- ساڪٽ وڻ؛ ڏ. ساڪٽ جو وڻ.
- ساڪائين؛ مصدر. سمجھڻ-بجھڻ-پروڙڻ.
● ساڪاهي ۽ ساڪاهيئون؛ ٿ. ٺاهي ماهڻ
جي ونجهي-ٺاهي ڪچڻ لاءِ پائس جي سنهي ڪاٺي.
● ساڪڻ؛ مصدر. مال کي آهستي آهستي ٽولين
۾ ٺاهي پيارڻ.
- ساڪٽ ۽ ساڪئون؛ ٿ. مال کي ترتيب وار
جهلي جهلي ٺاهي پيارڻ جي حالت.
- ساڪو ۽ ساڪا (ت-ل)؛ ڏ. اٺن ۽ گڏهن
جي قطار-سات-قافلو-ولر. (ت). ساڪيو-اهوئي-
جنسي-هوبهو. اصلي رهاڪو-هتي جا.
- ساڪوڻو ۽ ساڪوڻا؛ ڏ. سن. ساورشيہ=
ساڪيو] اهو ساڪيو-ساڪيو-جنسي-هوبهو-
سٽ پٽ-ساڪيوئي-ساڪيات-اهڙوئي-لنڊر-
موروپ-آپيد-ڪجهڙو-برابري-اصلي-عين بين-
نيس پيس-پورو پورو-ٽڙ.
- ساڪيو ۽ ساڪيئا؛ ڏ. صفت. [سن. ساورشيہ=
ساڪيو] ڏسو ساڪوڻو.

رڪندڙ - دير گهم - سمجهو - درش - دوراندپش -
سيائپ جو - هڪو - سڀاڻو.

● ساڳائين: مصدر. [سن. سنڌ جيچا = س = چڱو +
جيچا = ڄاڻ] سمجهڻ - سڃاڻڻ - سهي ڪرڻ. ٿڻ ۾
کير لاهڻ (سڪوڻ) (ڪ). ڏڏل پڪري جي
ٿڻ ۾ کير اچڻ.

● ساڳيرو: اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● ساڳ واک واک ساڳ واک: ذ. معتبر ماڻهو -
ڏسڻ وائسڻو.

● ساڳو واکو ساڳا واکا: ذ. معتبر ماڻهو -
ڏسڻ وائسڻو.

● سال ساڻون: ٺ. [ف. شال] شال -
ريشي چادر.

● سال ساڻ: ذ. [ف. سال] ورهه - سمت -

سال ۱۲ مهنا - سج جي دؤري جي چرار جي برج
حمل جي پهرين نقطي کان شروع ٿي برج حوت
جي پچاڙي جي نقطي تي ختم ٿيندڙ حالت. عمارتي
ڪاٺ جو وڻ - ڪاٺوڙي وارو وڻ. (صفت). صاف
(آن). نج - نجو - صاف - شٽ - لڀمار. سٺو -
آچٽو - نرم - آصيل - چيندڙ - ڪرم - تڪو -
سچو - چوڪو - تنگسالي. پاڪ - پوٽرم - پاڪدامن.
صفا - لسورو (ڪوڙ). سٺو - سالم - چڱو - عمدو -
موچارو - آچو. خوب - پورو.

● سالانہ: ظرف. ساليانو - سال جو - سال وارو -
سال بسال.

● سال بسال: ذ. صفت. هر سال - هر ڪنهن
ورهي - هر ٻارهن مهينن - ٻاراهو.

● سال تمام: ذ. پويون سال - اخير سال.

● سال تمامي: سال تماميون: ٺ. ٻارهن ماهي
رپورٽ - سال جي ڪارگذاري - سال جي آخر
جي ياداشت.

● سال پيو سته: ذ. پوئين ۾ پويون سال.

● سال خُور دَه: ذ. جهونو - پوڙهو - وڏو -
ڀڄو - پراڻو - غرسود - تجربڪار.

● ساڳياڻي: ساڳياڻون: ٺ. هڪجهڙائي -
متمنا - مشابھت - برابري - ساڳو ٺاڻي - اڀد ٺاڻي -
سرو ٺاڻي.

● ساڳهر: ساڳهرون: ٺ. [سن. گهره =
زال] گهر جون زالون ۽ ٻار - آل اولاد - ٻروار -
آڪهر - عيال - قبيلو - ڪٽنب - ٽپر - گيور -
نسل - ڪٽل - وٽس - گهراڻو - خاندان - خان مان -
زال - جو - پسنسي - ايسيري - وٽي - آهلي -
گهرواري.

● ساڳا تو ساڳا تا: ذ. مڪڻو - سنڪتي - رفيق [

● ساڳاهو ساڳاها: ذ. مٿا چاري - مٿي سڳائي -
عزيمي - عزازت - گانڊاپو - تعاقب - نسبت - رشتيداري -
قربت - سڀيتا - دوستي.

● ساڳهين: مصدر. [سن. سنڌ جيچا = س = چڱو +
جيچا = ڄاڻ] ساڃاهڻ - ساڃاه ڪرڻ - خيال ڪرڻ -
حوصلو ڏارڻ - خبردار ٿيڻ - منبالڻ - چيڻ - هوش
رڪڻ. سمجهڻ - پروڙڻ - ٻر جهڻ - ٻرو جهڻ -
ٻڄڻ - لڪڻ - سرجهڻ. لپڪڻ - ڄاڻڻ. ڌيان ڏيڻ -
ٻڌڻ. ادب ڪرڻ. لحاظ ڪرڻ - پرواه ڪرڻ.
رهڻ - گذارڻ. گهٽ ٿيڻ - تخفيف ڪرڻ - ڀت سان
مٿو لڳڻ - باز اچڻ. ڪنٺو يا نرم ٿيڻ. سنگ
گهرڻ (ت). کير لاهڻ تي آماده ڪرڻ.

● ساڳاهه ساڳاهون: ٺ. ڳڻتي - فڪر -
منڀال - تات. خبرداري - پر گهور - پرچار - پرداخت.
خيال - ڌيان - سالگو - پرواه - لڪ - چيٽ. ڏاهپ -
سرت - سمجهه - حوصلو. عاقبت اندپشي - اڳ چيڻي.
جتن ٽاڪيد - چٽاءُ. اختيار. گهر - چڪ - طلب
(سڳ جي) (ت). پڇ گهڙ.

● ساڳاهتو ساڳاهتا: ذ. صفت. سياڻو - گهڻو -
ڳاڻو - متمنا - ڊگهي نظر رڪندڙ - دير گهم - درشن -
دوراندپش - سيائپ جو - هڪو پختو - سڀاڻو.
خبردار - سچيت - سڃاڻڻ - ساوڌان.

● ساڳاهيجڻ: کير ڏيندڙ جانور جو کير لاهيڻ -
مڪوئجڻ (ت).

● ساڳاهو ساڳاها: ذ. صفت. خبردار - هوشيار -
سچيت - ساڌوان. سياڻو - ڳاڻو - متمنا - ڊگهي نظر

”سسئي سسئي سسیر کيا جـالارا جبل جـال
سالارا سسر کري، وئي اکاري وير“
(آخوند).

(اسم خاص) تعلقي هالا ۾ هڪ ديهه جو نالو.
● سالاري: اسم خاص. تعلقي خيرپور ناٿن شاه ۾
هڪ ديهه جو نالو.

● سالاري لئس: اسم خاص. گاهه جو هڪ
قسم، جو مارو ماڻهو پاڇيءَ طور ڪم آڻين.
● سالاهين: مصدر. ساراھڻ.

● ساليٽ (ساليٽر): ذ. [الگ: لسوڻ Salt]
جلااب طور ڪم ايندڙ اڇي رنگ تي هڪ قسم جو
لئون.

● سالتو: اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم.
● ساليرون (ت): مصدر. جوش ڏيارڻ تي
سامت ۾ اچي، وري ڪم تي تيار ٿيڻ.

● ساليڪو ۽ ساليڪو: ذ. [ع. سلتڪ] حال
جي زور تي طريقت جون منزلون طئي ڪندڙ
صوفي-درويش-خدا دوست-بهتيل شخص-
عابد-مقدس-مهاڻا-ولي-اولياء. هابند شرع-
عالم-اديب-سنت-پوڄاري. ساد-پٽ جهڙو-
سنت جهڙو-سادڪو. سلوڪ وارو-سلوڪ ڪندڙ.
مسافر-ميلاني-پانڌياڙو-راهي-واڻهڙو-راهرو.
(صفت). سياڻو-ڏاهو-گنڀير-سمجهو. وڏي عمر
وارو. سگهڙ (اسم خاص). مرزا قربان علي بيگ
دهلويءَ جو تخلص.

● سالگرهه ۽ سالگرهه: ذ. [سن. سال =
ساڳو + گرام = هنڌ] ساڳو جي گهڻن وڻن وار
هنڌ. [سن. شالو گرام] هڪ جبل جو نالو،
جنهن تي هڪ قسم جو پٿر ٿئي، جنهن کي هندو
ويشنو جي مورتِي ڪري پوڄين.

● ساليم ۽ ساليم: ذ. [ع. سلتس = هن سلامتِي
ڏئي]. سلامت-صحيح سلامت-بچيل-محفوظ-
سوگهو-هتيڪو. برابر-ٺيڪ. هڪو-پختو.
ڪامل-پورو-مڪمل-سڄو-سارو-سمورو-
سڀ-مڙوئي-جملو-ڪل-سڀوئي. سڻو-سچر-

● سال شمسسي: ذ. سچ جي گردش تي مقرر
ٿيل سال.

● سال قمرِي: ذ. چنڊ جي گردش تي مقرر
ٿيل سال.

● سال گندشتي: گذريل سال-پويون سال.

● ساليگيره ۽ ساليگيرهون: ث. چنڊ جو ڏينهن-
جنم جو ڏينهن-پيدا ٿيڻ جو ڏينهن.

● سال گشسسي: ذ. هڪ سال نه پيو سال.

● هڪ سال ڇڏي ٻئي سال: هڪو ٻئي سال.

● سالتامو ۽ سالتامو: ذ. ڪٽلينڊر، جنتري.
اخبار يا رسالي جو سالانه نمبر.

● سالتوار: ظرف. هر سال-سالانه.

● سالتاها: ظرف. ڪئين سال-سالان لاءِ-ڪي
ورهه-ڪجهه مدت-ڪي ڏينهن آڳاٽو-زمانو.

● سالتاها سال: ذ. ف. هر سال-هر مند-ڪيتروئي
عرصو-گهڻا سال-مدت دراز.

● سالتون سال: ظرف. هر سال-ورهه وارو.

● ساليانو ۽ ساليانا: ذ. صفت. (ف). سال جو-
پارهن ماهو-ورهه وارو. هر سال-سال بسال.

(ث. سالياني ۽ ساليانيون)

● سالات: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سالار: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي
گڙهي ياسين ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سالار ۽ سالار: ذ. (ف) سڀه سالار-اڳواڻ-
رهڻا-سردار-ليڊر-اڏيسر-هادي-رهبر-

پيشوا-سرور-مڪيه-ڪمائي-ڌرو-پرڏان-
مهندار. ڪپتان-مڪيه اڳواڻ-اڳرو.

● سالار جنگ: ذ. جنگ جو سڀه سالار.

● سالار قافله: ذ. قافله جو اڳواڻ.

● سالار قوم: ذ. قوم جو اڳواڻ يا سرڪردو.

● سالار: اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم.

دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪو وڪر.

● سالارائي: اسم خاص. مري بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سالارو ۽ سالارا: ذ. سنهي ڪپڙي جو هڪ

قسم-شورتائين مامل-شبڻما-شبڻم. آبشار.

(غڊ. جالارو):

● سام ۾ پٽون: لام (لڳڻ) - پناه وٺڻ - حمايت حاصل ڪرڻ - اجهي هيٺ رهڻ. امالت هجڻ - هاڃي ۾ پوڻ. پيش پوڻ.

● سام ۾ جهڻڻ: اجهو ڏيڻ - پناه ۾ آڻڻ.

● سام ۾ ڏيڻ: پناه ڏيڻ - اجهو ڏيڻ.

● سام: اسر خاص. حضرت نوح جو وڏو پٽ. رستم پهلوڻ جو ڏاڏو.

● سامارو: اسر خاص. تعلقي جيمس آباد ۾ هڪ ديهر جو نالو.

● سامان ۾ سالن: ذ. [ف] مال - شيء - ٿوڪ -

وٽ - توشو - مڏي - اسباب - ٽپڙ. ملڪيت - مالي -

راس - ٿٽ - جائداد - املاڪ. ساج. آراستگي.

اوزار - هٿيار. شيء شڪل. مصالح. سامگري.

حد - سنڌو - سرحد. ارادو - مقصد. گڻ - خاصيت.

● سامان ۾ پٽڻ: ڪنهن شيء جي ظاهر ٿيڻ جا آثار نمايان ٿيڻ. تيار ڪرڻ - ٽپڙ گول ڪرڻ.

● سامان ۾ حَرَب: ذ. [ف] سامان + ع. حرب =

لڙائي [لڙائيءَ جو سامان].

● سامان ۾ اچڻ: هوش سنڀالڻ - غصو هٽڻ -

ٽٽو ٿيڻ.

● سامانو ۾ سامانا: ظرف. هٿڪو. برقرار -

ٺيڪ ڏاڪ. (ذ). ٽياري - سانڀاهو - سنڀت - لالچ.

● سال - مڏي - شيء شڪل. ملڪيت - املاڪ -

ماليات - راس - ٿٽ. جائداد. خبر - نياپو.

● سامائڻ: مصدر. بالغ ٿيڻ - وڏو ٿيڻ - سامائجڻ

(چوڪريءَ جو). جهلڻ - سانڀڻ - سانڍڻ (ل).

● سامائو ۾ ساماڻا: ذ. بالغ ٿيڻ. نالي وارو.

(اسر خاص). ماڻهوءَ جو هڪ نالو.

● سامائجڻ: مصدر. بلوغت کي پهچڻ - بالغ

ٿيڻ - ساڳاهجڻ - وهي کي رسڻ - نوجوان ٿيڻ -

وڏو ٿيڻ - قوه ۾ اچڻ. هجڻ - راس ٿيڻ - تيار

ٿيڻ. سمجهه واري عمر ۾ اچڻ.

● سامايل ۾ سامايل: ذ. بالغ ٿيڻ - وهي

چڙهيل - قوه ۾ چڙهيل - جوانيءَ ۾ آيل. سمجهه ۾

پرک واري عمر ۾ آيل. رسل - پور ۾ آيل.

● سامايل ۾ وڃاءُ: بالغ ڌيءَ يا پي ماڻيائي.

سٺو پرو - سٺو پرو. تازو - تڙو - تندرست -

چڱو پلو - نرويو - اروڳت - ٽنگسالي - ڪرو.

ڪڙاڪڙي - شڌ - بي عيب. سليم - صاف دل -

شريف.

● سال ۾ مڪان: اسر خاص. ڪوٽڙيءَ کان ستن

ميان جي مفاصلي تي هڪ ڳوٺ. جنهن جي آباديءَ

جو مدار نئين ٻاران جي پاڻيءَ تي مدار رکندڙ.

● سالنو ۾ سالينا: ذ. ترڪاري - پاڇي - پوڙ -

گوشٽ.

● سالو ۾ سالو: ذ. [سن. شالهم] زال جو ڀاءُ -

چوءِ جو ڀاءُ. (ث. سالي ۾ سالينون) ذ. صفت.

سال جو. عدد جي پٺيان اچي صفت جي معنيٰ ۾

امتعمال ٿيندڙ لفظ "دو سالو = ٻن سالن جو،

چئن سالو = چئن سالن جو".

● سالات ۾ سالات: ذ. سالي جو پٽ - سالاج.

● سالاج ۾ سالاج: ذ. سالات - سالي جو پٽ.

● سالو ۾ سالو: ذ. ڳاڙهي رنگ جو تمام

سٺو ۽ عمدو ڪپڙو - عورتن جي اوڍڻ جي ٻوتي

(ه. سالو = سٺو ۽ عمدو ڪپڙو). ڪوه ڪوٽڻ

جي موقعي تي ٻاڻي اچڻ وقت ان جي پاسن کان

ڏنل هڪ قسم جي منجي.

● سالور ۾ سالور: ذ. [ف. شال] ڪپڙي جو

هڪ قسم - شال جهڙو آڻيل - نفيس ڪپڙو - ڳاڙهي

رنگ تي ريشمي ڪپڙي جو هڪ قسم - سالورو.

ريشمي وڳو. [ه. سالو + ر]. ڏاهو - سٽيو.

● سالو ۾ سالورا: ذ. سالورو. ساج - ساز.

سڳڻ - ساڻ. سڪ - سهنج. گاه ۾ هڪ قسم.

● سالو ۾ سالو ۾ سالو ۾ سالو (ث). ذ. رڳيل ڪپڙو - سال.

● سام ۾ سامون: ث. [سن. شرام] شامن =

راضي ڪرڻ [لڃ. امانت. پناه - اجهو - اوت.

بچاءُ - رکيا - سرن - حفاظت - پٺارو - اڙ. حمايت -

تلهداري. ذ. مو - عيوضو - بدلو. صدقو. پيش.

لوهي اوزارن جي پڇاڙيءَ ۾ لوهر جو ويڙهيل

پتو يا چٽو.

● سام ۾ پرتتن: ڪنهن ماڻهوءَ کي پٺي جي

حفاظت ۾ ڏيڻ يا سپرد ڪرڻ.

● سامڻرڪو: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سامڻروڻي: اسم خاص. ٿر جو هڪ ڀاڱو. تعلقي ڏيپلي جو گج ۽ تعلقي مڻي جو ڪجهه حصو.

● سامڻري: اسم خاص. (ع). سامره شهر جي هڪ جادوگر جو نالو (حضرت جبرئيل کي ڪن آهڻ مان سڃاڻندو هو. هو چاندي ۽ سون مان هڪ گابو ٺاهي، ان جي ٻيٽ ۾ حضرت جبرئيل جي قدم جي مڻي رکندو هو ته اهو گابو جيئرو ٿي آواز ڪندو هو، اهڙيءَ طرح هن حضرت موسيٰ جي گهڻي آست کي گمراه ڪيو) - بني اسرائيل کي گابي جي پوڄا ڪرائيندڙ هڪ جادوگر. سامره جو رهاڪو.

= سامڻري ڦڻ ۽ سامڻري ڦڻ: ذ. (ع). جادوگري - فسون سازي.

● سامڻري ۽ سامڻري: ذ. سامي.

● ساميڪ ۽ ساميڪ: ذ. [ع. سَمَڪ = ٻڌو] ٻڌندڙ - سڻندڙ. ڌيان ڏيندڙ - خيال مان ٻڌندڙ.

= ساميڪ: صفت. ٻڌڻ جي - ٻڌڻ واري.

● ساميڪري ۽ ساميڪريون: ٺ. اسباب - سامان - شئي شڪل. مصالحو - جڙو. (صفت).

جسماني.

● ساميڪي ۽ ساميڪيون: ٺ. ٽپي - ڪانهه - واڻاهه کي مٿي اٿڻ جي ٻئيءَ تي قابو ڪرڻ لا رسي.

● ساميڪي: صفت. [سن. سَمُڪ = سَمُڪ] سامونڊي - سمنڊ جي - بحري - درياهي. لاکڻو - ڪارائي - صلاح - خلاصي - جهازي - جهاز ران. پيڙيائڻو. جنگي گهوڙو.

● ساميڪو: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ساموڊرڪ ۽ ساموڊرڪ: ذ. [سن]. سامدرڪ: م = سان + مدار = نشاني [هٿن جون لڪيرون ڏسي، بخت ٻڌائيندڙ - دست شناس - هٿ ڏسڻ وارو.

● سامڻپر ۽ سامڻپر: ذ. [سن. سَمڻپر < سامڻر = ڦاڙهو]. هرڻ جو هڪ قسم - سانڀر - ڳوٺڻ - سانڻوڙ - ٻارهن سڱو هرڻ - وڏن سڱن وارو ڦاڙهو. ٻارهن سڱي هرڻ جو اڇو يا ٻيلو چوڙو. مڇيءَ جو هڪ قسم. جبل جو هڪ نالو. ٻائي. جنگ. ٻٽ ڌرم وارن جو هڪ ڌڻ.

● سامت ۽ سامتون: ٺ. سات - ٺهر - آرام - امن - شائتي - صبر. قرار - سات - ٺاهر - آرام - ساهي. فرحت. مائپاڻي - ماڻاهي - سانتيڪاڻي - لوائي - سڻ. هوش.

● سامت ۽ سامتون: ٺ. طاقت.

● ساميت ۽ ساميت: ذ. صفت. چڪتو - فيصل. ماڻو - ماڻهو - سانتيڪو. (ظرف). آراسي. خاموش - مات ۾ - سن ۾ - چپ ۾ - سون ۾. اچڻ - ٿيڻ - ڌيڙ. ساڪت - ساڪين.

● ساميتيا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ساميتيا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڏوڪري ۽ ڪنڊياري تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ساميڪڻ: مصدر. [ف. سَهَم = خوف] ڊڄي وڃڻ - هراسجڻ - دهلجڻ.

”شناور ساميا آت سڀايا نه سڻدين“

(شاه).

● سامڊرڪ ۽ سامڊرڪ: ذ. هٿن جون ليڪون ڏسي، نصيب ٻڌائڻ جو علم - دست شناسيءَ جو علم - همت وڌيا - سمدرك وڌيا - علم قیافه. ● سامڊرڪي ۽ سامڊرڪي: ذ. همت ڏيندڙ - دست شناس - سَمڊرڪي.

● سامڻر ۽ سامڻرون: ٺ. ڏمڪي - ڳٽپ واري - حامله جانور.

● سامڻر ۽ سامڻر: ذ. صفت. [سن. سمرڻم = طاقت] ٻٽ - طاقت - سگهه.

= سامڻري ۽ سامڻريون: ٺ. طاقت - ست - زور - سمرڻي - وسعت - سگهه - قوت - سگهت - شڪتي - تهج. ٻچندي - وس - دسترس - ٻهچ - مجال - اختياري. آرو - سهارو - تقويت - ڌيڙ - آڌر.

- ساموڊري ۽ ساموڊري: ذ ساموڊريڪ.
- ساموڊري: اسم خاص. تعلقي سالگهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- ساموڊري ۽ ساموڊري: صفت. [سن. سمڊريه] سمڊ جو (رهنڊڙ) سمڊ جو. سمڊ مان واسطو رکندڙ. سمڊ تي سفر ڪندڙ. (ذ). خلاصي. ناڪڻو. مسافر. ڪاري جي ڪاھ جو هڪ قسم. جنگي گهوڙو.
- ساموڊري: اسم خاص. تعلقي ٺٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- ساموڊري: اسم خاص. سمن جي صاحبيءَ ۾ سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ. ٺٽي ننگر کان ڏيڍ ڪوھ اتر طرف مڪليءَ ٽڪريءَ جي چوٽي تي هڪ ننڍڙو ڳوٺ، جتان ڪنهن سمي درياءُ وهندڙ هو، ڄام تماچي ۽ ٺوريءَ جي تربتن جي جاءِ. ساموڊري ننگر.
- سام ويڊ: اسم خاص. هندن جي هڪ ڌرمي ڪتاب جو نالو. (رگ ويڊ، سام ويڊ، يجر ويڊ، آتر ويڊ).
- سامهون: ظرف. [سن. سمهڪه. سا=سان+مڪ=منهن] روبرو. اڳيان. منهن مقابل. آهون سامهون. دويدو. منهن ميل. پيٽر. اکين آڏو. مٿڙ. آڳو. آڳو. مهاڏو. مخالف. برخلاف. آڏو. — سامهائي ۽ سامهائين: ٺ. مقابلو. سامهائي. برخلافي. مخالفت. ورهين. اختلاف. پيمد. نامرافقت. الڪ. روڪ. جهل. وروڌ. الٽيو. اونڌائي.
- سامهون ۽ سامهائين: ذ. صفت. سامهون وارو. اڳيان وارو.
- سامهائي ۽ سامهائين: ٺ. سامهائين.
- سامهون: آڇڻ: روبرو اچڻ. اڳيان اچڻ.
- سامهون ٿيڻ: مقابل ٿيڻ. روبرو ٿيڻ. اڳيان اچڻ. ظاهر ٿيڻ. منهن ڏيڻ. مقابلو ڪرڻ. وڙهڻ لاءِ اڳيان اچڻ. مهاڏو اٽڪائڻ. سامهون جواب ڏيڻ. سينو ساھڻ. آڏو ڦرڻ. برخلافي ڪرڻ. اعتراض وٺڻ.
- سامهون ڪرڻ: پيش ڪرڻ. اڳيان آڻڻ. حاضر ڪرڻ. روبرو ڪرڻ. منهن تي چيوائڻ. مقابلو ڪرائڻ. ٽڪرائڻ.
- سامهون ڪيڏن: ذ. منهن تي ڪرڻ. روبرو ڪرڻ. منهن ميل ڪرڻ.
- سامهون وڃڻ: سڌو وڃڻ. سنئون وڃڻ. لوهه وڃڻ. هڪ لڪ وڃڻ.
- سامهين: اسم خاص. تعلقي ٺٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- سامهين ۽ سامهين: ٺ. ٺانگي جي ۾ جي منهن تي چڙهيل پتل يا لوهه جو پٽ.
- سامهين: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
- سامهين ۽ سامهين (ٺ): ذ. هڪ رسم جو نالو (چچ) جڏهن ايندي تڏهن گهوٽ جي سامهون سهاڳڻ زال پٽي لوتڻا مٿي تي ڪٽي ويندي، پوءِ گهوٽ ان ۾ رپيو وجهندو). — مرحبا، شان سان سامهون وڃڻ جو ڪم.
- سامي: اسم خاص. [سن. سوامن < سوامي] هڪ ذات جو نالو. فقيرن جو قسم. — سالڪ. سنت. فقير. درويش. — الله لوڪ. ڪيڙو رتا ڪپڙا پائي گهمندڙ فقير. هندن ۾ هڪ رولو فقيرن جو قسم. جوگي. سوامي. ٻيراڳي آڏوتي. مڙس. گهوٽ. ور. پتي. خاوند. مالڪ. سائين. ڌڻي. سنڌ جي هڪ شاعر پائي چئن راه بچومل لنڊ جي مرشد پائي مينگهراج جو تخلص. زرخيز زمين. عالي.
- سامي ۽ ساميون: ٺ. ميت کي دفن ڪرڻ لاءِ قبر جي پاسي ۾ کوٽيل ڪڏ. لحد. گجهه.
- سامهين: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
- سامهين ۽ سامهين (ٺ): ذ. لوتڻو. هڪ رسم گهوٽ جي گهوڙي تي چڙهڻ مهل هڪ ڪناري چوڪريءَ طرفان لوتڻو مٿي تي رکي گهوٽ اڳيان اچڻ).
- ساميو ۽ ساميا: ظرف. سامهون. اڳيون اڳيان. دويدو. روبرو.
- سان: حرف جر. [سن. سم = سان] سان. سين. ڪڏ. پيڙو. سات. سميت. سوڌو. سها. —

● سانڀارو ۽ سانڀارا: ظرف. سامهون-آمھون
سامڙون. اڳيان-روبرو-مقابل-پيش
”هڪ ڀو بيراھ جو ٻيو سانڀاراسي“
(شاھ).

اٻتر-خلاف. هن پٿر.
-سانڀاري: ڪنڊ ۽ سانڀار ٻن ۾ ڪنڊون؛
ث. سامهين ڪنڊ.

● سانڀائيڻ: مصدر. محڪم ڪرڻ.
● سانڀائو ۽ سانڀاڻا: ذ. سانڀاهو.
● سانڀائي: ۽ سانڀائيون: ث. شاديءَ جو
هلندڙ ڪم.

● سانڀير ۽ سانڀيرون: ث. يادگيري-حافظو-
سنيار-سار-چاڻ. هُرَ-جسار-عمر-زمانو.
تياري-سنيٽ.

● سانڀير ۽ سانڀير: ذ. راجپوتانا علائقہ جي
ساڀير ڀٽ سان نڪرندڙ لوڻ. وڏو ڇڙو-ڪرڪو-
مٿر-ڊکري-وڏي گھنڊي.
-سانڀير لئون: دوا طور ڪم ايندڙ ٻيلو ڪو
وکر. ڪاري رنگ جو لوڻ.

-سانڀيل: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سانڀين: مصدر. [سن. سر ڀر: سر=ساڻ+
ڀر=پالڻ] سانڀين-ٿهڙڙ-سڀالڻ-تائڻ-بچائڻ-
رکيا ڪرڻ-حفاظت ڪرڻ. نگهباني ڪرڻ-
ڀڻ-نپائڻ-پرورش ڪرڻ-گڏ ڪرڻ.

-ساڀ ۽ سانڀيون: ث. سڀال-تات-پرداخت-
پرورش. خبرداري-پرگهور. هونئاري-سچپائي.
رکيا-بچاء-حفاظت-سانڀ. پرچار. ڳڻتي-فڪر.
-ساڀ ڪرڻ: سڀال ڪرڻ-نظرداري
ڪرڻ.

-ساڀي ۽ ساڀي: ذ. سڀاليندڙ-ساڀيڙو.
مٿ-مائٽ-وارث.

-ساڀيڙو ۽ ساڀيڙا: ساڀي-رکيڪ-راکو-
سڀاليندڙ-نگهبان-ڪرلاهو-سرپرست-وصي-
ڪانڌي ڪارئي-امين-والي وارث-ڌڻي ڌوڻي.
خاوند-مالڪ-ڌڻي. مٿ-مائٽ.

● ساڀيو ۽ ساڀيا (ل): ذ. ڇڙو-مٿر. ڇير.

گهر-وت-کان-ڌاري. ڀرسان. هٿان. جهڙو-
جيھو. مثلاً ”يڪ سان = هڪ جهڙو“.

● سان ۽ سانئون: ث. سيران. روهي. عزت.
رواج-ريت-رسم. نشان-پتو. اشارو.

● سان ۽ سان: [ف. جاسوس] خصمين وارو-
پهلن وارو. ڦرائيندڙ جانور (ڍڳو) پاڏو
ڀگر وغيره). [ه. سانڊ ڪا=ساڻ+آند=
پهلو آ. باهو-شهو تي. ٿير (ڪب). لانگ چوٽو-
لنگوٽو-ڪلبي (مانهو). آزاد-خرچائو-
هٿ ڦاڙ.

-سان آڻڻ ۽ ڏاڍڻ جو مقابلو ٿيڻ.

● سانڀ: ث. محڪمي-استقلال.

● سانڀارو ۽ سانڀارا: ذ. درياءَ جو چاڙھ.
(ظرف). برابر-آمھون سامھون.

● سانڀاهين: مصدر. سنبرائڻ-تيسار ڪرائڻ-
تيار ڪرڻ.

-سانڀاهه ۽ سانڀاهه: ذ. تياري-سنيٽ.
ارادو. اميد-آسرو.

-سانڀاهو ۽ سانڀاهو: ذ. تياري-سنيٽ-لانچ-
ڪوچ-لڏپلاڻ. گھريئن طرفان ڪنوارين کي
ڏنل سنيٽ لاءِ ٻسڻا.

-سانڀاهي ۽ سانڀاهيون: ث. تياري-
سنيٽ.

● سانڀاهو ۽ سانڀاهو: ذ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم-
گونهن خور-گوھڙ (ل). ٻيٽوڙي.

● سانڀيرو ۽ سانڀيرو: ظرف. ساڀارو-سامھون-
اڳيان.

● سانڀو: هڪ ڦر تي ٻه ڍڳيون مڙندڙ.

● سانڀوهي ۽ سانڀوهيون: ث. پتلن مارڻ
جو وڏو چار-رڇ-ٻڙ.

-سانڀوهيون سڀالن: پتلن مارڻ لاءِ چار
تيار ڪرڻ.

● سانڀي ۽ سانڀي: ذ. (سانڪي) عزيز-مائٽ.

● سانڀيرڻ ۽ سانڀيرڻون (ت): ث. سانڌاريءَ
جي ڇهڙي کي ٻڌڻ لاءِ رسي. (رائچند).

● سانڀ ۽ سانڀون (ل): ث. شامل-جوڙيال.

● سانڀيوني ۽ سانڀيونيون: ٿ. ٻلن مارڻ جو رڃ - پڻ ۽
 ● سانڀيونيون (ج): ذ. مينهن وساڙا.
 ● سانڀيونيون: مصدر. [سن. سمويشيتن =]
 ويڙهجن - وڪوڙجن - گهيرجن. دل ۾ سانڀڻ -
 سنڀالڻ. منجهان - موکو ڪرڻ. ملهائڻ. ڀورو ڪرڻ.
 ڏسڻ. زيارت ڪرڻ.
 ● سانڀڻ ۽ سانڀڻون: ٿ. [سن. شانتيه = ماڻ]
 خاموشي - ماڻ - ٺهڻ - آرام - صبر - چپ - شانتِي -
 ڏيرج. سامت - قرار - ٿاهڻ - ساھي. نوپڪيلائي -
 ٺهڻ - نواڻي - مانار - مائڻ. پرتل (انند) مهلت.
 - سانڀيڪائي ۽ سانڀيڪائيون: ٿ. آرام. مهلت. ماڻ.
 - سانڀيڪائي ۽ سانڀيڪائيون: ٿ.
 ماڻائي - ڳرائي - سامت - ماڻائي - نواڻي - سن -
 شانتِي - قرار - امن - صبر - ماڻ. آرام. صفائي -
 اوجلائي. بردباري.
 ● سانڀيڪو ۽ سانڀيڪا: ذ. صفت. صبر وارو -
 ماڻهو - ٿور ڳالهائو - مائو. آرامي. غريب.
 ڪوئل - اشراف. لعاڻو. وِنامپتي ڪاڌو. بردبار.
 ● سانڀيرو ۽ سانڀيرا (ت): ذ. چڱو ڀلو.
 ● سانڀيڪي ۽ سانڀيڪي: ذ. ٿ. صفت.
 سٺي - اوکي - موچاري - عمدِي - چوڪي - سڦري -
 شپ - چڱي - ڀلي. مفيد. ٺيڪ. بيڏوھي - بيگناه.
 ● سانڀيلو: اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ هڪ راند جو قسم.
 ● سانڀيڙو ۽ سانڀيڙا (ت): ذ. هر ڪاهڻ لاءِ
 اڏڻ يا ڍڪڻ جو جوڙو - سانڀيڙو (پارڪر).
 ● سانڀيڙو ۽ سانڀيڙا (ت): ذ. سانڀيڙو.
 ● سانڀيڻ: ڀڻ سٺو سٺڪڻ جو جوڙو.
 ● سانڀڻو ۽ سانڀڻا: ذ. ڪمند وغيره جو سڪل ڪاٺو. (ذ. صفت). برابر - سنئون - سٺو -
 سنوالو.
 "سٺاڻو وه" وهاڻو، وٺي ڏي وائو،
 سهڻن سين سانڻو، ملهه متارن ملڻو
 (هڻڻي، ڄمن، ۳).

● سانڀورو: اسم خاص. تعلقي سانگهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● سانڀورو: اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ گاه جو هڪ قسم.
 ● سانڀوري: اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ گاه جو هڪ قسم - پٽ گاه - واهو.
 ● سانڀي ۽ سانڀيئون (ت): ٿ. زيور جو هڪ قسم.
 ● سانڀو ۽ سانڀا: ذ. سڪل - ٺوٺ.
 "ڪنگ ڪنگ ڪانير، سڪي ٿيا سانڀا"
 (مھيري).
 ● سانڀ ۽ سانڀ (ت): ذ. نالڪ - ٻلا -
 سڀ - مار - سرپ.
 ● سانڀڙو ۽ سانڀڙو (ت): ذ. موٽو - ڌڪو.
 ● سانڀڙڻ: مصدر. موڪلائڻ.
 ● سانڀجڻ ۽ سانڀجڻون (ن): ٿ. ساڃهر -
 سويل.
 ● سانڀجارو ۽ سانڀجارا: ذ. سمنڊ کان زنده پير (سکر) ڏانهن سڌو ويندڙ ڀلو، سڀو ۽ ٿلهو،
 پُڄ ۽ ٻئي ڪاري، پاڻيءَ ۾ تڪو هلندڙ.
 ● سانڀجڻ ۽ سانڀجڻون: ٿ. رڌ ٻچاء جو گهرو ڪم - رڻوئي - ٿوڻ - سانڀاڻ - سانڀجڻ (ت). خانگي ڪم ڪار.
 ● سانڀاڻ ۽ سانڀاڻون: ٿ. [سن. سڄ]. تيار ڪرڻ [سانڀجڻ].
 - سانڀجڻ جو ڪم: رڌ ٻچاء جو ڪم.
 - سانڀجڻ ڪرڻ: رڌ ٻچائڻ - کاڌو تيار ڪرڻ - ڀورچيخانو هلائڻ.
 - سانڀجڻيو ۽ سانڀجڻيا: ذ. رڌ ٻچاء جو ڪم ڪندڙ - ڀورچي.
 - سانڀجڻ ۽ سانڀجڻون (ت): ٿ. سانڀجڻ.
 ● سانڀجائي ڪرڻ (ت): وهڻ تي سڄ رکڻ. مسافريءَ تي نڪرڻ.
 ● سانڀجھي ۽ سانڀجھيون: ٿ. [سن. سڻديا. سايم (گاجرا)] نيماشام - شام - منهن مھر - سنجھا -
 سڄ لهڻ جو وقت - شام جو وقت - ٻيڻي. شفق -

— سانڌاري ۽ سانڌار يون: ٿ. ٻڪري يا هرڻ جي ڪل مان پائي لاءِ ٺاهيل پخال—مَشڪ—ڪليي—اوئي—تَرڻ جي سِيئنه.

● سانڌاڻ ۽ سانڌائون: ٿ. [ع. ف. سندن] لوه جو اوزار—لوه ڪٽڻ لاءِ لوه جي دڪي.
● سانڌاڻ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانڌاڻ: بت ۾ ٿلهو.
● سانڌاڻو: ذ. [سن. سندن] ڪٽائي [آچار—ڪٽائي—ڪٽڻ. سانڌاڻي رکن جو ٿڻ].

● سانڌڪي: اسم خاص. تعلقي بدين، گوني ۽ مڇاول ۾ هڪ ديهه جو نالو.
● سانڌو: اسم خاص. تعلقي بدين ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌ هي ۽ سانڌ مس: ظرف. لاڳيتو—مسللي وار—هڪ ٻئي پٺيان—لڳو لڳ—لڳاتار—ذري ذري—وري وري—هڪ ڪرو—برابر—هڪ ڌڙو—هميشه—سڌائين—هر روز—ڏهاڙي. هڪ لس—يڪ ساهي—مُتواتر. هڪو. اسم خاص. مڪان جو نالو.

● سانڌ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سانڌ: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌاڻ ۽ سانڌائون: ٿ. سانڌاڻ—سندن—آهرڻ.

● سانڌاڻ: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌاڻ ۽ سانڌائون: ٿ. سانڌاڻ—سندن.
● سانڌاڻ ۽ سانڌائون (ل): ٿ. مال کي وڻ جي ڇانوَ ۾ وهارڻ جي جاءِ—مينهن پورڻ جو هنڌ (ت). پاڻاري (ل).

● سانڌاڻو ۽ سانڌاڻا: ذ. [سن. سندن] ڪٽائي [آچار—اڻاڻو—ڪٽڻ. ويامن ڪالپوءِ ڪنهن ڍڪي يا مينهن جي ٻن ڏينهن تائين ڪير ڏيڻ واري حالت.

● سانڌونو ۽ سانڌوڻا (ت): ظرف. هڪاندو—يڪو—لاڳيتو.

گهاٽاڻ. شاديءَ جي موقعي تي ڪنوار جي نصيحت لاءِ سچ لئي جا گيت. (ه. سانجھ).

— سانجھي تارو: ذ. سچ لهڻ وقت ظاهر ٿيندڙ تارو.

— سانجھيڪو ۽ سانجھيڪا: ذ. صفت. شام جو—شام وارو—سَنجها وارو.

● سانجھيجا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانجھيه ۽ سانجها: ٺ. ٿ. [سن. سانجها: سم = مان + جها = چاڻ] ساڃاه—ساڃهيه—شناس. معرفت—ادب. حياءَ.

● سانجھو ۽ سانجها: ذ. [سن. سنجيچ] قالب—ڪارڻ—ٻوتو—پنجرو. مشين—ڪل (ٻاڳين پرن، پينسلن گهڙڻ لاءِ).

● سانچارڻ (ل). مصدر. خدمت ڪرڻ—ٿيل ٽڪور ڪرڻ.

● سانچڻ: مصدر. [سن. سَنچَڻ] = گڏ ڪرڻ [جمع ڪرڻ. اُٿ ڏيڻ. خبر وٺڻ. رکڻ—بچائڻ—رکيا ڪرڻ—واهر ڪرڻ—اوٽ ڪرڻ—حفاظت ڪرڻ—پناهه ڏيڻ—اڙ ڏيڻ—ٻنارو ڪرڻ. سنڀالڻ—لوچڻ—ٺهوڙڻ—تاتڻ. ٺپائڻ—سانڍڻ.

”دلاسي دارين جي سانچو سانچي ساه“ (شاه).

سڪيو ٿيڻ.

● سانج ۽ سانج: ذ. واقعو—حادِثو—اتفاقي موت. صدمو. الهام. ٻڌرائي—ٺٽين خبر.

● سانڌ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانڌارو ۽ سانڌارا: ذ. [سن. سنو—تارو—درياهه ۾ گهڙي ٻوڏ] ٻيڙيءَ کي چوڙڻ واري حالت. چولي—لهر.

”سانڌاري سمونڊ جي ٺهوڙي لاه“

سيئنه. پخال—مَشڪ.

— سانڌارو ڏيڻ: ٻيڙيءَ کي هاڪارڻ جو اصطلاح. ٻيڙيءَ کي درياهه جي ٻيٽ يا ويڪرائي ۾ واءِ جي سهوليت موجب هڪ طرف کان ٻئي طرف ٽپي، هيٺ لهوارو، مٿي اوڀارو هاڪارڻ.

● سانڌاڻو: اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ هڪ ڀوٽي جو قسم.

● سانڌو ۽ سانڌا (ت): ذ. سانڌو-سانهو.

● سانڌو ۽ سانڌون (ت): ٿ. مادي آڻ-آڻڻ-ڏاچي. (ه. سانڌني).

● سانڌاڻا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانڌاڻو ۽ سانڌاڻا: ذ. پهلو.

● سانڌنئي ۽ سانڌنئون (ت): ٿ. سوريءَ لاءِ ڪم ايندڙ مادي آڻ-ڏاچي-آڻڻ.

● سانڌو (سانڌرو) ۽ سانڌا (سانڌرا): ذ. [سن. سرت < سري = سرن] ڪيرڙي وانگي هڪ سرندڙ جيت جو هڪ قسم-ريگ مامي-سانهو. اسم خاص. تعلقي ديري محبت ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌر ڀو ۽ سانڌر يا (ت): ذ. گونرو-آڻ (ه. سانڌيا).

● سانڌر ۽ سانڌون (ت): ٿ. مادي آڻ-ڏاڳهه-ڏاچي-مولهي. وڏي آڻ (ه. سانڌني).

● سانڌن: مصدر. [سن. سند = بچائي رکڻ] سنڀالڻ-سنڀال لهن-ٿاڻن. رکڻ-ڌڻ. بچائڻ-حفاظت سان رکڻ-خبرداري ڪرڻ. رکي ڇڏڻ. تيار ڪرڻ-پالڻ-نپائڻ-پرورش ڪرڻ. نواڙڻ. لڪائڻ.

● سانڌي ۽ سانڌون: ٿ. خبرداري-هوشياري-سچيائي-سنڀال-ٿاڻ. پرورش-پرگهور-پرچار-پرداخت. رکيا-بچاء-حفاظت.

● سانڌور ۽ سانڌورون: ٿ. چاڪري-خدمت.

● سانڌو ۽ سانڌا: ذ. [سن. سرت < سري = چڙڻ] ڀت مڇي-گيلوٺي.

● سانڌو ۽ سانڌو: ذ. ساليءَ جو مڙس-زال جي پيڻ جو مڙس-منڊو.

● سانڌر ۽ سانڌر: ذ. ڪيڙيل زمين جي سڌائي لاءِ ڪاٺ مان ٺهيل ٿر يا سيھڻوڙ-سنهڻوڙ-ليٽڻ (ت).

● سانڌار ۽ سانڌارون: ٿ. آرام.

● سانڌائڻ: مصدر. نقصان سهڻ.

● سانڌسي: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ هڪ هندن جي ذات-هڪ خانہ بدوش قوم.

● سانڌسي ۽ سانڌسيون: ٿ. ڪنهن شئي کي جهلڻ لاءِ لوهي اوزار-البوري.

● سانڌڪڻ: ذ. لٽي جو چٽيل پور-ساڪڙ.

● سانڌڪو: اسم خاص. تعلقي اوڀاري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌڪي: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌڪو: ذ. ڪٽ وائڻ لاءِ ڇهن نوڙين جو گڏيل مجموعو.

● سانڌڪو ۽ سانڌڪوڻا: ذ. ڪوڏ جو هڪ قسم-ننڍو ڪوڏ. سنڌڪ-ناد.

● سانڌگ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانڌگ ۽ سانڌگون: ٿ. [سن. مشنڪا = ڊپ] گهٽي-ٿاڻ-فڪر-سوچ-ويچار-خيال-هڙ-خوس-ڌيان-انسو-ان تن-هٿ-تم-ڪٽ. الڊپشو-ڀڙ-ڊپ. قياسي-سهجهه-پروڙ-پرجهه-فهم. خبرداري-پرگهور. پرواه. ٽولي-جماعت-سنڀيڙ.

● سانڌگ ۽ سانڌگ: ذ. [سن. شنڪ = ڀالو] هٿيار جو هڪ قسم-(آڳاٽي وقت ۾ جنگ جو اوزار. رمي يا مٿهار مان چوٽيءَ ۾ ڌڦو جو مخالف سوار کي آڇلي هڻندا هئا). ڀالو-ٻڏجي-نيڙو-ترار-ڪٽاري-نيٺميچو-ڌڦو-هڪو ڀالو-ڪان-چمتو-سنڀڙ-ترسول-ڪنڊو-چوڪو-ڪس-تيرشول. [سن. شرنڪ = سانگ] سانگ-بيل-پيانو. (ڪافيءَ جو). ڪوهه ڪوٺيندڙ. [سن. سنگ: سر = برابر + انگ = عضوو] نقل-راس ليلا-ناچ-تماشو-ڪيل-لاٽڪ-ڪيڏ-بازي-اٽڪل. جوا. رڻشو. راند-وندرو. نماء-لقاء-ڏيک-ڏيک ويڪ-نظارو-ناه نوه-پيڪو-ڏيڪاء-آدمبر. پهر روپي-ويپس ڌاري-ويپس جي تبديلي جو-چٽا پوش. بت-بوٽو. دوڪو-فريب-لڳي-ڍونگ-مڪر-بيڪ-چل-هلو-حرفت. ڊول-شول. بهانو-گهگ-تينتال-

● سانڌاڻو: اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ هڪ ڀوٽي جو قسم.

● سانڌو ۽ سانڌا (ت): ذ. سانڌو-سانهو.

● سانڌو ۽ سانڌون (ت): ٿ. مادي آڻ-آڻڻ-ڏاچي. (ه. سانڌني).

● سانڌاڻا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سانڌاڻو ۽ سانڌاڻا: ذ. پهلو.

● سانڌنئي ۽ سانڌنئون (ت): ٿ. سوريءَ لاءِ ڪم ايندڙ مادي آڻ-ڏاچي-آڻڻ.

● سانڌو (سانڌرو) ۽ سانڌا (سانڌرا): ذ. [سن. سرت < سري = سرن] ڪيرڙي وانگي هڪ سرندڙ جيت جو هڪ قسم-ريگ مامي-سانهو. اسم خاص. تعلقي ديري محبت ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سانڌر ڀو ۽ سانڌر يا (ت): ذ. گونرو-آڻ (ه. سانڌيا).

● سانڌر ۽ سانڌون (ت): ٿ. مادي آڻ-ڏاڳهه-ڏاچي-مولهي. وڏي آڻ (ه. سانڌني).

● سانڌن: مصدر. [سن. سند = بچائي رکڻ] سنڀالڻ-سنڀال لهن-ٿاڻن. رکڻ-ڌڻ. بچائڻ-حفاظت سان رکڻ-خبرداري ڪرڻ. رکي ڇڏڻ. تيار ڪرڻ-پالڻ-نپائڻ-پرورش ڪرڻ. نواڙڻ. لڪائڻ.

● سانڌي ۽ سانڌون: ٿ. خبرداري-هوشياري-سچيائي-سنڀال-ٿاڻ. پرورش-پرگهور-پرچار-پرداخت. رکيا-بچاء-حفاظت.

● سانڌور ۽ سانڌورون: ٿ. چاڪري-خدمت.

● سانڌو ۽ سانڌا: ذ. [سن. سرت < سري = چڙڻ] ڀت مڇي-گيلوٺي.

● سانڌو ۽ سانڌو: ذ. ساليءَ جو مڙس-زال جي پيڻ جو مڙس-منڊو.

● سانڌر ۽ سانڌر: ذ. ڪيڙيل زمين جي سڌائي لاءِ ڪاٺ مان ٺهيل ٿر يا سيھڻوڙ-سنهڻوڙ-ليٽڻ (ت).

● سانڌار ۽ سانڌارون: ٿ. آرام.

● سانڌائڻ: مصدر. نقصان سهڻ.

- سانگڪ رچائين؟ ڏي وٺڪ رچائين - مڪر ڪرڻ. ڪيل ڪرڻ.

- سانگڪ سڃاڻيو ڪڙي يا ٿڃڻ؟ ڪو ڪم خيرخوبيءَ سان ختم ٿيڻ يا ڪرڻ.

- سانگڪ سڌارڻ؟ سفر ڪرڻ - مسافريءَ تي وڃڻ - ديس ڇڏي ڀرديس وڃڻ - پنهنجي دوستن عزيزن کان جدا ٿيڻ.

- سانگڪ سرهو ٿيڻ؟ پاڪ ڪرڻ؟ ڪو ڪم خيرخوبيءَ سان ختم ٿيڻ يا ڪرڻ.

- سانگڪ سوانگڪ ۽ سانگڪ سوانگڪ؟ ذ.

ڪيل - تماشو. روپ - پهروپ. ظرافت - مسخري.

- سانگڪ صرڻو؟ سانگڪ صرڻو؟ ذ. صرڻو - ڪوئ سوئ - سنج - سٽ - ڪيوٽ - ڪفايت -

ڪم خرچي - پايي - جڳت - بچت. حڪمت. انتظام.

- سانگڪ ڪرڻ؟ تماشو ڪرڻ - ڪيل ڪرڻ.

جهڳڙو مچائڻ. ٺڳي ڪرڻ. لڏو پڌي گذران لاءِ تياري ڪرڻ.

- سانگڪ ڪري اچڻ؟ لڏائڻو ڪري اچڻ -

لڏپلاڻ ڪري اچڻ. مسخري ڪري اچڻ - تماشو ڪري اچڻ.

- سانگڪ مچائين؟ سانگڪ ڪرڻ.

- سانگڪ سانگڪ؟ ذ. قافلو - ساٿ - سڳر. صحبت -

سنگت. پهلپ. سٺو سبب - پورو وجهه - پورو

ڏيڻ - موقع. پورو وقت - پوري مهل - وقت سير.

ڪاروبار - ڪوئي - ڪارخانو - ڪم. واسطو -

لاڳاپو. نهار - خيال - پرواه - لحاظ - عزت - ادب.

هائڻ پاءُ - اورانيو - سمنان. عرض واسطو. اتفاق.

قسمت. آسرو.

- سانگڪ وڃڻ؟ ڪنهن سانگي يا سبب سان

ٻاهر نڪري وڃڻ.

- سانگي: حرف جر. (هن) لاءِ - واسطي -

جي ڪري.

- سانگي سان؟ پاڳ سان - قسمت سان. اتفاق سان.

خيال سان - ارادي سان. بهاني سان. ڪم سان.

- سانگي ۽ سانگي؟ ذ. سانگ وارا - مارو

مائو - لڏائو - هڪ هنڌان لڏي ٻئي هنڌ ويندڙ.

سڻهڻ؟ ڪرتوت - افعال. مذاق - چٻر - مسخري.

ڪيل - پوڳ - چرچو. ڪوئي - ڪارخانو -

ڪاروبار. ڪرت - ڪم - ڌنڌو. جاء - مڪان -

ماڳ.

"سڀني ڏوندي سانگ جتي ساڙو سرتيون"

(شاھ)

واهڙ - واه - ڍورو. نالو واه جو [سن. سمجھڻ؟

سر = سان + آهڇ = جلاوطني] ڀرڏيهه - ڀرديس.

لڏپلاڻ - لڏائو - جڙو ڇڏڻ جي حالت - وس.

گذر - صرفو. مسافري - سفر. جدائي. اتفاق - سبب.

قسمت. خيال. ادب. لالچ. سانگو - آسرو [سن.

سمجھڻ؟ سر = سان + ڪير = جهلڻ]

بندوبست - ٺاه - ج. ڙجڪ. رس - ٿان - ٺاه.

دوستي. لحاظ - لاڳاپو. سعيو - ڪوشش. وجهه -

وقت - وار - ول - آوسر - سمجھه - ساڃي -

ٿيڻ - موقعو. سٺو - سمجھڻ. تمام - مڪمل -

پورو - سڀ.

- سانگائو ۽ سانگائو؟ ذ. صفت. سنگتي - رفيق.

- سانگائو ۽ سانگائو؟ صفت. سانگ وارو.

- سانگائو ۽ سانگائو؟ ذ. صفت. سانگي

سان. سک وارو - سهوليت وارو - سهنجو - آرام وارو.

بنا تڪليف جي - فرحت سان. لڳي هٿ - اوچتو -

سٺي وجهه وارو - موقعي وارو - ٿڻ وارو. لحاظي -

ادب وارو - فهميدو - عزت وارو. پرواه نه رکندڙ.

ضرورت مند - حاجت مند - گهرجائو.

- سانگڪ ٻڌائين؟ مسخري وجهه - نقل ڪرڻ.

رٿا ڪرڻ - ٺٺول ڪرڻ. آلو ٻڌائڻ - بيوقوف

ٻڌائڻ. ٺڳي وڃڻ - برعلائي. سڪر ڪرڻ.

- سانگڪ ٻڌجڻ؟ ڪيل ڪرڻ - ورتڻ. اثر

ڪرڻ - عمل ڪرڻ. (هن) والڪر ڪرڻ. يا هلڻ.

يا ڦي پڻ. بهرو وٺڻ.

- سانگڪ ٻڌڻ لڳڻ؟ حوصلو خطا ٿيڻ.

- سانگڪ ٻڌي وڃڻ؟ سفر تي وڃڻ.

- سانگڪ ٺاهڻ؟ اهل ڪرڻ - ٺٺولو ڪرڻ.

- سانگڪ پوڻ؟ سانگو پوڻ - سفر تي ٻاهر

وڃڻ. اتفاق درپيش اچڻ.

- سانگهارو ۽ سانگهارا: ذ. قطار. وڙي. ويجهو.
 • سانگهارو ۽ سانگهارا: ذ. [سن. سنهار]
 ٻائيءَ لهن جو زماو- ٻائيءَ جو چينارو يا چيهارو-
 نديءَ جي آتل يا ٻوڏ ڪرڻ جي موسم. سوم-
 گهٽائي- ٿورائي- تنگي- سوڙهه. (ه. سنهار).
 - سانگهارو ڏين: وارو ڏين.

• سانگهيئي ۽ سانگهيٽون: ٿ. مينهن جو
 هڪ قسم، اچي گول ٺڪي واري منهن سان-
 ٻولاهي مينهن.

• سانگهٽر ۽ سانگهٽريون: ٿ. ڪنيد.
 نڪاح جو عقدو. مونجهارو- عقدو.

• سانگهيرو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • سانگهٽر ۽ سانگهٽون: ٿ. ٿانءَ ۾ ننڍو
 سوراخ- ٺنگ- ٺيندي.

- سانگهٽري ۽ سانگهٽريون: ٿ. سانگهٽر.
 • سانگهٽر: اسم خاص. تعلقي سانگهٽر ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

• سانگهٽري: اسم خاص. تعلقي گهوٺڪيءَ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

• سانگهو ۽ سانگها: ذ. لانگهو. بچاءُ. ٿورو-
 احسان. سانگو.

• سانگهي ۽ سانگهيون: ٿ. سوراخ- ٺنگ.
 • سانگهيرو ۽ سانگهيروا: ذ. ٺنگ- سوراخ-
 ٻرڪهل- مٿل- چيده. ڏر. ٻير. ڦٽ- گهاءَ-
 زخم- ٺپ- واڍوڙ- چاڪو.

• سانگهيٽو ۽ سانگهيٽا: ذ. قطار. وار- ٽولو.
 مچرڪو.

• سانگهيٽو ۽ سانگهيٽا: ذ. دلبي جو سوراخ-
 سانگهي- ٺنگ.

”ڪجهه ڏوهي ۾ ڏوهه.“

ڪجهه ساڙهي ۾ سانگهيٽا

(مهيري).

ڪڙ ٺاهڻ واري ديگ ۾ وجهي، ڦيرائڻ لاءِ ڊگهي
 ڪاٺي. هڪ ننڍي ٻيڙيءَ جو اوزار، زورق ۾
 سڪان يا ويٺين مٿل- ٻيڙيءَ جي لهواري هلڻ وقت
 سڪان جو ڪم ڏيندڙ ڊگهي ڪاٺي.

گهمندڙ- سيلاني- شلاني. رمتو- خانہ بدوش-
 رولو. ساٿي- سنگتي- رفيق- دوست. اتفاق سان
 ايندڙ- مسافر- ٻرديسي. ٻهروڀي. ڪوڙي دعويٰ
 ڪندڙ. مير حاجي عبدالحسين جو تخلص.
 - سانگهيائي ۽ سانگهيائيون: ٿ. چوري چني.
 رول.

• سانگهيئي: مصدر. رهڻ.

• سانگهيئي ۽ سانگهيئون: ٿ. آها مينهن
 جنهن جي صرف مٿي ۾ ٽڪو هجي. (چارئي ٻير،
 مٿو ۽ ٻچ اچو)- چال.

• سانگهيئي ۽ سانگهيٽريون: ٿ. ٺيندي-
 سانگهٽر.

- سان گمان ۽ سان گمان: ذ. (ه). وهرو
 گمان- فڪر انديش.

• سانگهوٽو ۽ سانگهوٽا: ذ. [سن. شرنگ =
 لنڊو مڱ] ننڍو مڱ. ساڱو- گانگت.

”ممنڊ جي مهڊين تنسي ماڻڪ ميڙيا،

چلر جي چوئين تن سانگهوٽا ۽ سبيون“

(شاه).

• سانگهوٽي ۽ سانگهوٽيون (ٿ): ٿ. ساڃي
 ٻاسي ملهائي پڪيءَ جي قنوار.

• سانگهي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ٺنڊي باڳي، ڳڙهي ياسين ۽ ڪنڊياري تعلقن ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

• سانگهٽ ۽ سانگهٽون: ٿ. معرفت.

• سانگهي: اسم خاص هڪ مڪان جو نالو.

• سانگهٽ ۽ سانگهٽ: ذ. رهڻ جو سبب-
 سهوليت- سانگت.

• سانگهٽرجن: مصدر. چوپائي مال جو ويامن

بعد ڇر نه ڇڏڻ.

- سانگهار ۽ سانگهارون: ٿ. چوپائي مال

جي بيماريءَ جو هڪ قسم.

• سانگهارن: مصدر. مال کي چاري لاءِ ٻڌڻ-
 ملهائڻ.

- سانگهار ۽ سانگهارون: ٿ. قطار.

- سانگهارجن: مصدر. قطار ۾ گڏجڻ.

● سانگهڙي ۽ سانگهڙي: ذ. سال جي سانگي جهنگ ۾ رهندڙ مالدار ماڻهو.
 ● سانگائو ۽ سانگاڻا: ذ. مائٽي-عزالت.
 ● سانگاھين: مصدر. سمجھڻ. سڃاڻڻ. لحاظ ڪرڻ.
 "مون کي ڀرين جا سور سانگاھين."
 ● سانگيري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سانمر ۽ سانمرون: ث. سامر-امانت. پناهه-پناري-لاري.
 ● سانميري ۽ سانميريون: ث. قبر جي لحد.
 ● سانو ۽ سانوون: ث. ڀائيءَ جي ڀرتي مڇي کائيندڙ پکيءَ جو هڪ قسم. بدن سنهو، ڊگهو، ٽنگون ڊگهيون ۽ رنگ سائو-سائو-سانهه.
 ● سانو ۽ سانبا: ذ. سامونڊي مڇيءَ جو هڪ قسم-جهينگو-کالگت. هڪ قسم.
 ● سانوت: اسم خاص. ميگهه راڳ جي هڪ راڳيءَ جو نالو.
 ● سانود: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سانور ۽ سانور: ذ. سُهڻاڳو.
 ● سانورو ۽ سانورا: ذ. [سن. شيام=ڪارو] سانورلو-ڪاري رنگ تي مائيل-ٿورو ڪارو-پڪي رنگ تي. مشڪي-چمئون-نڪين. سهڻي رنگ وارو-سلوٽو. ڪڻڪ رنگو. خاڪي-شيام. محبوب. وڻندڙ-دل چورائيندڙ. شري ڪرشن مهراج جو نالو.
 ● سانورائي ۽ سانورائيون: ث. ٿوري ڪاراڻ-سائولائي-رنگ جي ڀڪاڻ. ڪڻڪ رنگائي. پوران. ڪڻڪاڻ.
 ● سانوڪ ۽ سانوڪون: ث. (سن. شياما) هڪ ڀوک جو قسم-سانوڪون. سانوڪي رنگ تي آڻ.
 ● سانول ۽ سانول: ذ. (سن. شيام=ڪارو) سانورو. دوست-محبوب-ڀرتي-ڀرين-معشوق-جاني-ڀيارو-جانب. ڀيار ۽ محبت جو نالو.
 ● سانولو ۽ سانولا: ذ. سانورو.
 ● سانولائي ۽ سانولائيون: ث. سانورائي.

● سانولپور: اسم خاص. تعلقي گهوڙاڀاري ۾ هڪ ڏيهه جو نالو. بدين شهر جو اصلي نالو. سائولي نالي هندو. ۱۷۵۰ع ۾ ٻڌايو. (سنڌ جو سيلاني).
 ● سانولو ۽ سانولا: ذ. ڀائيءَ جي هڪ پکيءَ جو قسم.
 ● سانوڻ: اسم خاص. [سن. شراوڻ=شرون]=سانوڻ] هندڪي سال جو پنجون مهينو. برسات جو مهينو-مينهن جي موسم. گوڙ جو آواز-قديم هندن جي رواج موجب ويد پڙهڻ جو آواز (ه. سانوڻ).
 ● سانوڻ آچڻ: مينهن جي مند اچڻ.
 ● سانوڻي ۽ سانوڻيون: ث. مينهن پوڻ واري موسم. ڀائيءَ جي چاڙھ جي موسم. خوشگوار موسم. ۽ سانوڻي: صفت. سانوڻ جي موسم وارو. اسم خاص. هڪ گاهه جو قسم. هڪ ڪاڻ جو قسم.
 ● سانوڻو: ذ. هڪ گاهه جو قسم.
 ● سانوهه ۽ سانوهيون: ث. زالن جو هڪ زيور-ساهه. هڪ سائي رنگ جو پکي-سانو (ت).
 ● سانوهه ۽ سانوهه: ذ. پڪري-ڇيلو. هڪ پکيءَ جو قسم-آسماني رنگ جو پگھ.
 ● سانوھاري: اسم خاص. تعلقي واره ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.
 ● سانوهه ستهي: ظرف. آهستي-ڌيري.
 ● سانوهه ستهي ۽ سانوهه ستهيون: ث. واندڪائي-فرصت-نوڀڪلائي-فراغت-واڪائي-مانائي. ماڻ-آرام-صبر-سائت-ساهي.
 ● سانوهه ستهو ۽ سانوهه ستهو: ذ. قدرتي مضبوط-ٿوري طاقت رکندڙ. واندو. بي چنتو.
 ● سانوهه ستهو ٿيڻ: ستهه سائين-صبر ڪرڻ.
 ● سانوهه ۽ سانوهه: ذ. کيڙيل زمين جي پٿرن پڇڻ لاءِ ڪاڻ جو بڻند-تر-ستهو-ر-ليٽڻ (ن).
 ● سانوهه ڏيڻ: هر ڏنل زمين سنئين ڪرڻ.
 ● سانوهين ۽ سانوهيون: ث. پگھ جي قد جيڏو هڪ اڇو ڍنڍ جو پکي.

● سانگهڙي ۽ سانگهڙي: ذ. سال جي سانگي جهنگ ۾ رهندڙ مالدار ماڻهو.
 ● سانگائو ۽ سانگاڻا: ذ. مائٽي-عزالت.
 ● سانگاھين: مصدر. سمجھڻ. سڃاڻڻ. لحاظ ڪرڻ.
 "مون کي ڀرين جا سور سانگاھين."
 ● سانگيري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سانمر ۽ سانمرون: ث. سامر-امانت. پناهه-پناري-لاري.
 ● سانميري ۽ سانميريون: ث. قبر جي لحد.
 ● سانو ۽ سانوون: ث. ڀائيءَ جي ڀرتي مڇي کائيندڙ پکيءَ جو هڪ قسم. بدن سنهو، ڊگهو، ٽنگون ڊگهيون ۽ رنگ سائو-سائو-سانهه.
 ● سانو ۽ سانبا: ذ. سامونڊي مڇيءَ جو هڪ قسم-جهينگو-کالگت. هڪ قسم.
 ● سانوت: اسم خاص. ميگهه راڳ جي هڪ راڳيءَ جو نالو.
 ● سانود: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سانور ۽ سانور: ذ. سُهڻاڳو.
 ● سانورو ۽ سانورا: ذ. [سن. شيام=ڪارو] سانورلو-ڪاري رنگ تي مائيل-ٿورو ڪارو-پڪي رنگ تي. مشڪي-چمئون-نڪين. سهڻي رنگ وارو-سلوٽو. ڪڻڪ رنگو. خاڪي-شيام. محبوب. وڻندڙ-دل چورائيندڙ. شري ڪرشن مهراج جو نالو.
 ● سانورائي ۽ سانورائيون: ث. ٿوري ڪاراڻ-سائولائي-رنگ جي ڀڪاڻ. ڪڻڪ رنگائي. پوران. ڪڻڪاڻ.
 ● سانوڪ ۽ سانوڪون: ث. (سن. شياما) هڪ ڀوک جو قسم-سانوڪون. سانوڪي رنگ تي آڻ.
 ● سانول ۽ سانول: ذ. (سن. شيام=ڪارو) سانورو. دوست-محبوب-ڀرتي-ڀرين-معشوق-جاني-ڀيارو-جانب. ڀيار ۽ محبت جو نالو.
 ● سانولو ۽ سانولا: ذ. سانورو.
 ● سانولائي ۽ سانولائيون: ث. سانورائي.

● سميت - سوڌو - سهاء - سنگ - گر - وٽ - گڏ - پيٽ - ڀرسان - شامل .
 ● سائيسِي ۽ سائيسِيُون (ت) : ٿ . انڀوري - جنپوري - سائڌ سيٺي .
 ● سائڪ ۽ سائڪُون (ٿ) : ٿ . نڪر جو هڪ ٿانءُ .
 ● سائڻ : مصدر . ننڊ ۾ ڪر سڙڻ ۽ بدن ساهڻ ۾ هاسو ورائڻ
 ” آڏي وات آڻي ويو پنهل ٻلائي
 سسئي جان ساڻي ته آڻ نه اوطاقن ۾ “
 (آخوند بهارو) .
 ● ساڻو ۽ ساڻا : ذ . [سن . شراعت = ٽڪل < شَرَر = هوريو] بي ستو - نَسَو - هيٺو - ڪمزور .
 اڀرو - ڏيرو . ٽڪل ٿيل - هچيل . مورچا . بيهوش .
 ماندو - بيزار - کهيل - کهيل - کيرو - ٿان . جهڪو .
 ٽڪو . موگر .
 - ساڻائي ۽ ساڻائيُون : ٿ . غشي - مورچائي -
 بيهوشي - گيرت - وسار - ڇڪر - مورچا گئي .
 سسئي . من . ماند ڪائي - ٽڪ . ڪمزوري -
 نساڻي . کيرائي .
 - ساڻو ٿيڻ : مانڊو ٿيڻ - ٽڪڻ . بي هوش
 ٿيڻ - کيرو ٿيڻ . مورچا ٿيڻ . ڇڪڻ . وسارڻ .
 ● ساڻهه ۽ ساڻهه : ذ . اصلوڪو وطن - ساڻهه .
 آخرت . ه .
 ● ساڻي ۽ ساڻي : ذ . ٿ . ساڻي - همراہ - مددگار .
 شريڪ - جٽ - پيٽ - رفيق . يار - دوست - سنگتي .
 ساڻ هاندڙ - سات ڏيندڙ .
 ● ساڻهه ۽ ساڻهه : ذ . [سن . سوديش] وطن -
 ڏيهه - ديس - پنهنجو ملڪ - جنم ڀونءَ - جنم ڀومي .
 ● ساوارو ۽ ساوارا : ذ . صفت . اڳوڻو - اصلوڪو .
 ● ساواڻ : ٿ . [سن . شيام = ساڻو] ساڻي رنگ
 جي خصوصيت - ساواڻي - هر يال - هر يالي - سبزي .
 ٻيلائي - ٻيلاڻ - زردان . سڪ - منڇندا - سميت -
 فرخي . برڪت . لهر بهر - اقبال - چڙهت - طالع -
 سڻائي . کيپر - پُٽ . سڀاڳائي .
 - ساواڻين : ٿ . ساواڻ .

● سانهين : مصدر . چيڪ ڏيڻ - چڪڻ . زور ڏيڻ .
 ● سانهينجو ۽ سانهينجا : ذ . صفت . سولو -
 سهنجو .
 ● سانهينجو ۽ سانهينجا : ذ . صفت . سولو -
 سهنجو .
 ● سان ۽ سانهينُون : ٿ . هڪ ٻئي جو قسم ،
 رنگ خاڪي ، ڳچي ڳچي ، مڇي ۽ گاهه کائيندڙ .
 ● سانهين ۽ سانهين : ذ . شاعير . درياءُ . سير
 ڪندڙ . سانهين - تر - لپڻ .
 ● سانهينرو ۽ سانهينرا : ذ . [سن . شيام = ڪارو]
 سانهينرو - سانهينرو .
 ● سانهينو : ذ . هڪ گاهه جو قسم - سانهينوڪ (ت) .
 ● سانهينوي ۽ سانهينويُون (ت) : ٿ . ڍلڪڻ
 جي ڀور ڪڍڻ لاءِ ٻن شاخن واري ڪاٺي - ٻياني .
 ● سانهينو ۽ سانهينو (ب) : ذ . سانهين - تر -
 سانهينو - لپڻ .
 ● سانهينون : ذ . (سن . شياما) هڪ گاهه جو
 قسم - هڪ ڌٽ جو قسم . ٻوٽي جو هڪ قسم .
 ● سانهيني : ٿ . هڪ گاهه جو قسم .
 ● سانهينين ۽ سانهينين : ذ . (سن . سوامن) سردار -
 اڳواڻ - مٿاهون . معتبر - عزت وارو . درويش .
 مذهبي پيشوا . خدا تعاليٰ . (ه . سانهين = سردار) .
 ● سانهينل ۽ سانهينلُون : ٿ . مالڪيائي - گهر
 ٿيڻ . مائي - صاحب - بيبي - زال - ٻائي - بيگم -
 ٻالو - مير صاحب - سڪر .
 ● سانهيني : اسم خاص . هڪ قسم جي مڇي ، ويسر
 ۽ ٻلي جو قوت ، قد آگر جيڏو .
 ● سانهينسو : اسم خاص . تعلقي ميرواه (خيرپور
 رياست) ۾ هڪ ڏيهه جو ٺالو .
 ● ساڻ ۽ ساڻُون : ٿ . هر جي ورائي وٽ رهيل
 سڄي زمين - هر جي مٿاهڙ .
 - ساڻ ڪيئن يا هٿن ۽ هر جي ورائي وٽ
 رهيل سڄي زمين کي هر مان کيڙڻ .
 ● ساڻ ۽ ساڻا : ذ . مٿهڙجي - ساڻ ٻڌائڻ .
 ● ساڻ ۽ ساڻ : ذ . مال جو مند وارو - تور .
 (حرف جر) مان - گڏ - سات - مين ڀڙو - سڀاڙو .

● ساوڪ ۽ ساوڪيون: ث. [سن. شيام = ساو]. ساوان. پوڪ. نباتات. چهچتو. گڪاري. وس. راه. رستو. ساني رنگ واري هڪ ريڌ.
● ساوڪائين: مصدر. ساوڪ تي ڏيکائي ڏيڻ. ساوان تي ماڻل هڻڻ.
● ساوڪو (ڪ): اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم.
● ساوڪل ۽ ساوڪليون: ث. صفت. مڙي. ساو گاهه. ساوان.
● ساوڪت ۽ ساوڪت: ذ. دلير. بهادر. سورهي. سورمو.
● ساوڪ: اسم خاص. [سن. شراوڪ = سانوڪ]. سانوڪ جو مهيٺو. سٺت سن جو ڏهون مهيٺو. مينهو گي وارو مهيٺو. جولاءِ ۽ آگسٽ جي مهيٺن وارو عرصو. ماڻهو جو نالو. سنڌيءَ جي هڪ شاعر جو نالو.
● ساوڪي ۽ ساوڪيون: ث. برساتي مهيٺو. ٻائيءَ جي چاڙه جو وقت.
● ساهه ۽ ساهون: ث. [سن. ساجا. ساروت = تونگر. ف. ساز < ماختن = ٺاهڻ] ساري بدن جا گهٽ. زيور. پنهنجي ساڪيت. نجي ماليات. چاٻت. خود جا گهٽا. گهن جو سمورو جنسار. چڪ. تان. چيبي. چيڪي. تانگهه. لوري. گهٽي. فڪر. اڌڪو.
● ساهه ۽ ساهه: ذ. [سن. شواس] ساهه. دم. جيءَ. جان. پراڻ. زندگي. عمر. حياتي. جيون. جياپو. ساس. چوٽا. ارجا. نبض جي ڌڪ ڌڪ. جيوتي. گذران. دم ڪشي. دم. آيو ساهه. ڪن. پنلڪ. گهڙي. سيڪندي. [سن. ساروت = تونگر] شاهوڪار. سيٺ. مهاجن. تاجر. واپاري. بينڪر. صراف. ديانتداري. ايمانداري. ساهه پيريو ۽ ساهه پيري: ذ. جاندار. جيئرو. حيات. زندهه. ساهه وارو. چيٽن. چتر. ست. هونڊڙ. موجود.
● ساهه پيري شيء: ساهدار يا جان واري شيء. جاندار شيء.

● ساوانئي ۽ ساوانيون: ث. ساوان. دنياڌاري. تونگري. خوشحالي. جو پائي. آسودائي. شاهوڪاري.
● ساوڪيري: ث. هندن اصطلاح. جڻي جو سٽسڪار.
● ساوڪي ۽ ساوڪيون: ث. سوت جو سٽڪ. سوان. ساوڪي سوت: سوانئي سوت. سوت جو به سوت.
● ساوڪ ۽ ساوڪون (ل): ث. ساوڪ.
● ساوڪان ۽ ساوڪان: ذ. صفت. ظرف. (سن). خبردار. هوشيار. سچيت. متوجه. ڏيان ڏيندڙ. هڪ چتو. ايڪمنو.
● ساوڪاني ۽ ساوڪانيون: ث. خبرداري. هوشداري. سچيتائي. ڏاهپ. پچ گهڙ. عاقبت انديشي. اڳ چيئي.
● ساوڪن: ذ. سٺڙن = [سون. زر. طلا. ڪنچن. ڪنڌن. (صفت). سون جو. سون وارو. سون جهڙو. سونهري.
● ساوڪ ۽ ساوڪون: ث. پوري وجهه ۾ اچڻ واري حالت.
● ساوڪ ۽ ساوڪون (ل): ث. صفت. سٺين سٽي. اشرف.
● ”ساوڪ هجي تنهن کي ٻانچن ساڄ“ (جام خان جي شعر تان ورتل)
● ساوڪ ۽ ساوڪ: ذ. ساڄي هٿ سان ڪم ڪندڙ. (ضد. ڏاڙو).
● ساوڪ: اسم خاص. ساوا ڏوڪا يا ڪارڪون جهليندڙ ڪجيءَ جي هڪ ذات.
● ساوڪ: اسم خاص. تعلقي جو هي ۾ هڪ ديهه جو نالو.
● ساوڪ ۽ ساوڪ: ذ. جاءِ جي مٿين ڇهري کي جهليندڙ آڀي ڪاڻي. داسو. پير. لڙهو. گاهه ۽ ڌٽ جو هڪ قسم.
● ساوڪي: اسم خاص. تعلقي فيض گنج (رياست خيرپور) ۽ تعلقي موري ۾ هڪ ديهه جو نالو. (۽) ساوڪيون: ث. [سن. شياما] هڪ قسم جو ساو گاهه.

= ساهه قبض ٿيڻ: ساهه نڪرڻ - مرڻ.
 گهٽجڻ. ماندو ٿيڻ.
 = ساهه ڪڍڻ: ماري ڇڏڻ - ختم ڪرڻ.
 = ساهه ڪڍي ڇڏڻ: ڏاڍو ڊيهجارڻ -
 ساهه سڪائي ڇڏڻ.
 = ساهه ڪڻڻ: ساهي ڪڻڻ - دم پٽڻ. (جيئن،
 ٿڌو ساهه ڪڻڻ) اداس ٿيڻ - ڏک ۾ هئڻ - ارمان
 هجڻ. آه پرڻ - شوڪارو پرڻ - آهڪارڻ.
 = ساهه مٽ ۾ آچڻ: پريشان ٿيڻ - تڪليف
 ۾ هئڻ - غمگين ۽ مونجهو ٿيڻ.
 = ساهه مٽ ۾ ٿيڻ: ڊپ ۾ اچي وڃڻ -
 هيرامجي وڃڻ - خوف ٿيڻ.
 = ساهه مٽ ۾ هڻڻ: ڊپ ۾ هڻڻ - مرڻ
 جو خوف هجڻ. ڏڪڻ.
 = ساهه ۾ سانڀيڻ: چڱي طرح سنڀال ڪرڻ -
 حفاظت ڪرڻ.
 = ساهه وڃهڻ: مدد ڪرڻ. ٿورو ڪرڻ.
 = ساهه وڙڻ: دلچسپي ٿيڻ - آنت اچڻ - دلداري
 اچڻ - تسڪين اچڻ - فرحت اچڻ - آرام اچڻ -
 سرهو ٿيڻ - خوش ٿيڻ. اميد ڪرڻ. غم دور ٿيڻ.
 = ساهه هجڻ: طاقت هجڻ. طاقت ٿيڻ. همت
 هئڻ.
 ● ساهه: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ساهيت ۽ ساهيتون: ٿ. چڻپ - مٺ.
 رهائش - سڪونت - اڪيلائي - نوپڪلائي.
 ● ساهيت ۽ ساهيت: ڏ. [سن. ساهيتيه =]
 ادب. علم. لکچر - ڪتاب.
 ● ساهيتا ۽ ساهيتائون: ٿ. [سن. ساهيتا =
 مدد] ساهيتا - مدد.
 ● ساهيتن: مصدر. [ف. شائستن: سن. ساهت]
 علم پڙهي لائق ٿيڻ. زيبا ورتيڻ. ڏسڻ جهڙو
 ٿيڻ. پرفهم ۽ لياقت ٿيڻ. حليم ۽ نيڪ طبع ٿيڻ.
 ● ساهيتي: اسم خاص. سنڌ جي وچ واري
 ڀاڱي جو ادبي نالو - نواب شاھ ضلع واري اراضي.
 ● ساهيتيا ۽ ساهيتيائون: ٿ. منڊلي -
 جماعت - گروه - موسائتي - پنڪت - سنگت - ٺولي -

= ساهه تننگ هجڻ: آڪو هجڻ - گهٽي هجڻ.
 = ساهه ٽپي اچڻ: سخت تڪليف پهچڻ - سختيءَ ۾
 اچڻ.
 = ساهه تنگجڻ: انتظار هئڻ.
 = ساهه تنگجي ٿيڻ: سخت انتظار ٿي پوڻ -
 آداس ٿيڻ - ڪٽڪو ٿي بيهڻ.
 = ساهه پٽڻ: ساهي ڪڻڻ - ساهه ڪڻڻ - تنگ
 پيڻ - ويسانهين وٺڻ - فرحت ڪرڻ - آرام ڪرڻ -
 ٿوري دير آرام ڪرڻ.
 = ساهه پيٽ ۾ پوڻ: دلچسپي ٿيڻ. هڪو
 آسرو ٿيڻ.
 = ساهه پيٽ ۾ نه هجڻ: سخت خوف سبب
 پريشان هجڻ.
 = ساهه ناروڻ: مينو ٿيڻ: ڏاڍي لذت حاصل
 ٿيڻ. تمام گهڻو خوش ٿيڻ. چڻپ چڻپ ڪي چڻڻ -
 سڀئي شيءِ کائڻ.
 = ساهه ڇڏڻ: مرڻ. بي زور ٿيڻ - نستو ٿيڻ.
 = ساهه سان لڳڻ: ڏاڍو پريشان ٿيڻ - من
 منجهڻ - دل دهلجڻ. جان جو خطرو محسوس ٿيڻ.
 = ساهه ستو ۽ ساهه ستا: ڏ. قدرتي طاقت
 وارو - زور وارو.
 = ساهه ستو ٿيڻ: طاقت مند ٿيڻ - ڪجهه
 زور اچڻ.
 = ساهه سر ڦرڻ: ڪرڻ: سڀ ڪجهه صدقي
 ڪرڻ. هر طرح حڪم بجا آڻڻ - پوري پوري
 فرمانبرداريءَ سان هلڻ. تمام گهڻي پيار ۽ محبت
 جو اظهار.
 = ساهه سڪڻ: ڊڄڻ - ڊپ ڪرڻ - ڀڄو وٺڻ.
 = ساهه سڪي وڃڻ: ڊڄي وڃڻ - هڪي
 وڃڻ.
 = ساهه ستوئون: ظرف. ساهه جي برابر - جيءَ
 جهڙو پيار.
 "آهر ساهه ستون، سو ڪيئن گهڙو گهوريان"
 (شاهه).
 = ساهه غضب ٿيڻ: ساهه بند ٿيڻ - ساهه
 نڪرڻ.

زور ڪرڻ - پاڻ ڏانهن ڇڪڻ - آساده ڪرڻ -
ڪشڻ - ڇڪڻ - تائڻ. چوائڻ - چوڄا ڪرائڻ.
تنگ ڪرڻ - سوڙهو ڪرڻ. ڪر موڙڻ - آرس
پيڇڻ. ڊگهو ٿيڻ - ليٽڻ - فرصت وٺڻ - ٿڪ پيڇڻ.
هيڏانهن هوڏانهن هلڻ. طعنو ڏيڻ - مهڻو ڏيڻ -
تنگو هلڻ.

= ساهه ۽ ساهيون: ٺ. ٺاڻ - ڇڪ - تنگ -
ڪينچ. ڪشڻ.

- ساهه ڏيڻ: ڇڪ ڏيڻ - ٿوري ست ڏيڻ -
ٿورو زور ڏيڻ. ٽاهي: ڪي انگهن تي ڇاڙهي
ڇڪي بهارڻ.

- ساهو ۽ ساهو: ڏ. [سن. ساهه =]
سهي ويندڙ - برداشت ڪري ويندڙ. بهادر.
خيرخواه. دوست. پشت پناهه. ڏاتا - سخي.
محسن. چور - رهڙن. بهادر - زور ڀريو - طاقت
وارو. دولت وارو - هوند وارو. سڀيتو - چڱي چال
وارو. هوشيار - تڪڙو. درياءَ جي چوڙ وٽ هڪ
وڏي ڦاٽ جو نالو. وڏو - شاهي. سٺو - چڱو.
(اسم خاص). سنڌ جي هڪ شاعر جو تخلص.
هڪ ستاري جو نالو.

- ساهي ۽ ساهيون: ٺ. ٺاڻ. ڇڪي - ڪشڻ -
ٺاڻ. آرام!

● ساهو ۽ ساهو: ڏ. سهاڻو - آجالو - روشني -
سوجهرو. خبر - يادگيري - سڌ سماءُ. شاديءَ وقت
ڪنوار پٽن طرفان گهوت کي مليل ڪپڙا (ٺ).
- ساهو سڙڻ: روشني ملڻ - فيض حاصل ٿيڻ.
● ساهو وال: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ساهورو ۽ ساهورا: ڏ. صفت. (زال لاءِ)
مڙس جي ٻيءَ جو گهر يا ڳوٺ - (مڙس لاءِ) زال
جي ٻيءَ جو گهر يا ڳوٺ. (ه. ماسرا).

● ساهو ۽ ساهو: ڏ. هاتو - هٿ. ٿو روآرام - ويسانهن -
فرصت - فرجو - ڌم. مهلت - وقفو ڌم. بيهڪ -
ٺهر - روڪ - ٽٽڻ - انڪاءُ - جهٽل - ٻٽل. ٻوڪڻ
نه ڪرڻ وارو مڏو. حرفت. چانڊوڪي.

جڻو - سڀا - سٺ. سيل - ميڙ - مجموعو. (ه.
ساهتيه = منڊلي).

● ساهيجن (ت): مصدر. وڌيڪ ٿيڻ.
● ساهڙ ۽ ساهڙ: ڏ. سنهڙو - ليٽڻ.
● ساهڙ ڏيڻ: ٻيڙي ڇڏڻ - نابود ڪرڻ.
● ساهڙا (ج. ڏ. ڀر. ساهڙ. سن. شواستر)
(مڙس لاءِ) زال جا مائٽ - (زال لاءِ) مڙس جا
مائٽ.

= ساهڙائو ۽ ساهڙائو: ڏ. صفت. (مڙس
لاءِ) زال جي گهر جو - (زال لاءِ) مڙس جي
گهر جو.

● ساهڙو ۽ ساهڙا: ڏ. [سن. شواستر =]
مڙس جي مائٽن يا زال جي مائٽن جو - ساهڙائي
آڪه جو - سس سهر جي گهر جو.

● ساهڙو ٿي (ت): اسم خاص. ٿر جي هڪ
ڀاڱي جو نالو.

● ساهڙو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ساهڙ ۽ ساهڙ: [سن. ساهڙ = ٻارو]
ٻارو - دوست - محبوب. (اسم خاص). سهڻي ۽ جي
عاشق جو نالو - ميهار - ساهڙ.

"جاهڙ آندڙ جي" ساهڙ ڏني ساهه ڪي"
(شاه).

● ساهڙ ٻيڙ: اسم خاص. تعلقي سانگهڙ ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● ساهيس ۽ ساهيس: ڏ. [سن. ساهيس <
سهه - سهڻ] هٿ - جرئت - آتساهه.

● ساهيڪائڻ ۽ ساهيڪائڻون: (ٺ): ٺ.
[سن. شياما = ساو] ساوڪ.

● ساهيڪي: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● ساهيائي: اسم خاص. تعلقي جهيمس آباد ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

= ساهينگو ۽ ساهينگتا: ڏ. سهانگو.

● ساهين: مصدر. [سن. سهه = سهڻ] سنڀرڻ -

تيار ڪرڻ يا ٿيڻ - سنڀاهين - سنڀاهين. مهسائي
ويجڻ - ٻيڙي وڃڻ - سهي وڃڻ - طلب ڪرڻ.

— ساهي پٽن: ڊر پٽن - ويسانهن وٺڻ - آرام ڪرڻ.

— ساهي رات ۽ ساهي راتيون: ٿ. سهائي رات - چانڊوڪي رات.

— ساهي ڪٽڻ: ڪم کان فارغ ٿي ٿورو وقت ترسڻ.

• ساهيتو ۽ ساهيتا: ذ. صفت. وڏو - سڌر. زور وارو. وڏيرو. سڌريل. چڱو - موچارو.

• ساهيتي ۽ ساهيتيون: ٿ. [سن. سڪي = منگياڻي] يار - سريت. منگياڻي - دوستي واري. جيئڙي - سرتي - هڪ جيئڙي - جيئڙل - سهيلي. چرن داسي - ٽهيلي. رفيق.

— ساهيت پ ۽ ساهيت پون: ٿ. واهيو. سهند - سڪ - ڀريت - انس. دوستي - ياري.

• ساهيلي ۽ ساهيليون: ٿ. ڏسو ساهيڙي. • ساه: سائين! - جناب! - صاحب! حضور! استاد.

ڪي مخاطب ٿيڻ وقت استعمال ٿيندڙ لفظ.

• ساه ۽ ساه: ذ. [سن. سواد = مزو] سواد - مزو - ڏاڻو - لذت - لاء - لطف - ساء - رس - رسا - چٽ - شيري - چڪي - چاڻي - چشڪو - چش - چشي - چهر - ونڌا - ذوق. خيال - لحاظ - ادب - عزت. اورانيو - سائڪو. خوشي.

— ساه پون يا پٽي وڃڻ (ڪ): ڊر ڊر جو صفا لهي وڃڻ ۽ هاڻيءَ جو سڪي وڃڻ.

— ساه چئون سئون چڏڻ: ميناج ڦٽو ڪرڻ. دنيا جي عيش عشرت کان هاسو ڪرڻ - من جون سڌون ماري چڏڻ - نفساني خواهشون ترڪ ڪرڻ.

— ساه سڪ واري ساه سڪ وارا: ذ. دوست - يار.

• سائبان ۽ سائبان: ذ. (ف). شاميانو - تنبو - خجرو. چپر - چاچو - چپر - چاچو - لاندِي - منهنه.

دروازي اڳيان لڪائڻ جي چپري - چيڪ. چٽي. چنڊو - پال - چايو.

• سائيني ۽ سائينون: ٿ. ٻن پيائون جي اولاد جو لاڳاپو - ساوڻي.

— سائيني سئون: ذ. سئون جو پٽ - سئونائي سئون - سئون جو ڀٽ.

• سائيجو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سائدي: اسم خاص. تعلقي خيرپور ميرس ۾ هڪ ديهر جو نالو.

• سائير ۽ سائرون: ٿ. (مرسائير) زمين کان سواءِ ٻين ننڍين ننڍين شين تي مڙهيل ڍل. سمنڊ تان ورتل ڍل.

• سائير ۽ سائير: ذ. [سن. ساگر = سمنڊ] سمنڊ - بحر - درياءَ - ساگر. ڪارو. ندي. مڇ - لهر. شاعير. ذ. صفت. سير ڪندڙ - ڦرندڙ - گهڻ وارو. تمام - سڀ - بلڪل - سڄو. باقي.

• سائوڙو: اسم خاص. جوئر جو هڪ قسم. ان اڇو ميرانجهڙو ٿهه ڪارا.

• سائڪ ۽ سائڪ: ذ. منگر مچيءَ جو هڪ قسم. ٻئي هيڏي ٻيٽ اچي قد اڌ فوت کان ڏيڍ فوت.

• سائيل ۽ سائيل: ذ. (ع). سوالي - پينار - عرضدار - فقير - منگو - منگو - گدا - بيڪاري - پنڻو - گهرڃاڻو - محتاج. اسيدوار. پچندڙ. درويش - ويراڳي. گراهڪ. اصيل.

• سائينس ۽ سائينسون: ٿ. [انگ Science] علم طبيعيات - علم و فن.

• سائين ۽ سائينون: ٿ. سائين. مالڪيائي. صاحب. ماسٽريائي. ماسي.

• سائيني: اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ديهر جو نالو.

• سائو ۽ سائو: ذ. صفت. [سن. شياما] سبز. موڱو - بصريو - آلو. ڀيلو - ڦيڪو - جهڪو. سر سبز - تازو. آباد - سر سبز. ساڄو - سائو. سڀاڳو. ونهيو - ڀاڳيو. شاهوڪار - غني - تولگر - مالوند - مالدار - دولتمند - سڪر - آسودو - سڪيو.

پچندي وارو - هلندي وارو. نشتر وارو - نهڻو. خوش - فرخنده. (ذ). هڪ قسم جو رنگ - سبز رنگ.

— سائو ٿيڻ: سر سبز ٿيڻ - آباد ٿيڻ - وڌڻ ويجهڻ. ترقي ڪرڻ - ڪامياب ٿيڻ. سڪيو آسودو هئڻ - ساڄو ٿيڻ. برڪت هئڻ - ڀاڳ وٺڻ. ڦرڻ ڦلڻ. ٻج جو اڀرڻ - ساهي جو ڦٽڻ.

— سائپرو ۽ سائپرا: ذ. صفت. سائپرڙو—ساواڻ تي مائل—البتہ سائي رنگ تي مائل. زردان تي مائل—هديرڙو.

● سائو ۽ سائو: ذ. [هرا. سن. ماه—ساذ= شاهوڪار] شاهوڪار—دولتمند—ولهيو—هريو—پاڳو—ذات. سائو—آباد—سر سڀڙ—ساجو. سڀڙ ڳو. مٿائو. فرخنده. [ه. سائو=حليم] حليم. سراوندو. چئي وان. تربيت يافته. نهڻو. دالاء. ننگ سڃاڻندڙ. عاقل—ڄاڻو. ننگ مرد—پلا پرش—پلان مانس. چڱو ماڻهو—اشراف. سڄڻ. مسڪين. صبر وارو. دلير—بهاڊر.

● سائو ڄاڻي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (هو توڻي بلوچن جو هڪ قبيلو).

● سائونڊ ۽ سائونڊ: ذ. [انگ. Sound] آواز.

— سائونڊ باڪس: آواز جي ڀيٽي—گراموفون جو هڪ ڀرڙو.

● سائور ۽ سائور (ت): ذ. صفت. سٺو—منئون سٺو.

● سائون: اسم خاص. [سن. شياما ڪٽهه] هڪ قسم جي ڌڻ جي ڀوڪي، سلو اٽڪل ڇيلو جيڏو، پٽن البت ڀاڄهري جي پٽن کان سنهڙا اٽڪل ڇهه اٺڇ ڪن ڊگهڙا، سڱ اهر جي داڻي جيڏو، سائون جي آن جو نالو، ٻاهران ڀوري رنگ تي، اندران اڇو. (ذ) خريف جي فصل ۾ ٿيندڙ آن جو هڪ قسم—سائوڪ (ت).

● سائونڊ: اسم خاص. ٿور ۾ مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.

● سائونڊڪو ۽ سائونڊڪا (ت): ذ. وهڻ لاءِ ٿيڪ واري مٽجي.

● سائوئي ۽ سائوئيون: ت. هڪ ۽ هڪي جو قسم—سڙڻ.

● سائي ۽ سائيون: ت. [سن. شيام=سائو] هڪ بيماريءَ جو قسم—يرقان—ڪاٺ—دولري. پنگ. ڪاٺ مائي مٽي—رنگ جو قسم. ڪڇي ڀوڪ. وٽ تي زمين. (صفت) سڪي—آسودي.

— سائو ڍاڻو هئڻ: سڪيو هئڻ—آسودو هئڻ—پسي وارو هئڻ—شاهوڪار هئڻ.

— سائو پٽائي: بلڪل چڊري لسي. چهارو. — سائو جيرو: ذ. دوا جو هڪ قسم—سارڪو وڪر.

— سائو ستاڻو ۽ سائو ستاڻا: ذ. سڪيو. بي قرضو. اولادي.

— سائو سرخو: ذ. گهوڙي جو هڪ قسم.

— سائو سڪهارو هئڻ: آسودو هئڻ—مالدار هئڻ. ڏن دولت وارو هئڻ. خوش نصيب هئڻ.

— سائو ٿو ڏنو: ڦوڏني جي سبزي.

— سائو سڪو: ذ. پٽن ۾ رهندڙ سائي رنگ جي هڪ وڏي مڪي.

— سائو ڳڙو: اسم خاص. جوئر جو هڪ قسم.

— سائوڪار ٿو: جوئر جو هڪ قسم.

— سائوڪيرڙو ۽ ساواڪيرڙا: ذ. ٿر ۾ ٿيندڙ هڪ قسم جي رنگ جي ڪيرڙي.

— سائو مٽهڻ: هٿ ڇوڙو منهن—بنا رت.

— سائو مٽهڻ ٿيڻ: حقاقت طور استعمال ٿيندڙ اصطلاح—منهن جو رنگ بدلجي وڃڻ.

— سائو ميهڻ: ذ. اٺ جي رنگ جو هڪ قسم.

— سائي ۽ سائيون: سائيون: ت. رنگ جو هڪ قسم—هريالي—ساوڪ واري—سرسبز. رڀڇ ڏنل زمين. هڪ قسم جي بيماري.

— سائي ڀاڄي ۽ سائيون ڀاڄيون: ت. ترڪاري—ونس ڀيٽي—سبزي—هالڪ وغيره. نباتات.

— سائي ٿر: ت. سڙ ٿور.

— سائي ڀاڻ ۽ سائيون ڀاڻون: ت. ڪاشيءَ جي ڀاڻ (ڪ).

— سائي سائي: ظرف. شروع يا منڍ کان.

— سائي سڙڪ ۽ سائيون سڙڪون: ت.

سائي رنگ جي ڀت جي پٽائي.

— سائي گهوڙو: ت. گهاٽي سائي رنگ جو قسم.

— سائپرو ۽ سائپرا: ذ. صفت. سائپرو—ٿورو سائو—ساواڻ تي مائل—ٿڌو سائو.

● سائيز ۽ سائيز : ذ. سنگتي - سائي - مددگار -
پٺيرو - واهرو - حمايتي - سائي - ٻيلي .
● سائيو ۽ سايو : ذ. [ف. سايه. سن. چايسا =
ٻاڇو] ٻاڇو - ٻاڇولو - عڪس - ڀرتو - ڏهو - ڪڇڻ .
گوڻي نشيني . بچاءُ - حفاظت . حمايت . جن. ڀوت .
ٻري ڏيڻ جو اثر . صحبت جو اثر .
- سايو ٺهڻ : جن ڀوت جو اثر ڇڏڻ . حفاظت
نه هئڻ .
- سايو هجڻ يا هئڻ : آسرو هئڻ - آڌار هئڻ .
پٺ هئڻ . صحبت جو اثر هجڻ - مهرباني هجڻ -
جن. ڀري وغيره جو اثر هئڻ .
- سايهداري ۽ سايهداريون : ث. حمايت -
مدد .
- ساڀي کان ڀڄڻ : ٻاڇولي کان ڊڄڻ -
صورت کان ٺهڻ .
- ساڀي هيٺ آڻڻ : حفاظت ۾ اچڻ - پناه ۾
اچڻ . ڀري جن جي اثر هيٺ اچڻ .
- ساڀي ۾ ٻيهرڻ : ٻاڇي ۾ ٻيهرڻ . پناه ۾ رهڻ .
- سايه : ٻاڇولو . پوش - ڍڪڻ . بچاءُ - پناه -
حفاظت . حمايت . جن. ڀوت يا ڀري وغيره
جو اثر .
- سايه جو نقاب ٻائڻ : سايه جو ڀردو ٻائڻ -
ليڪن ڇپڻ .
- سايه خدا : بادشاهن جي لاءِ استعمال ٿيندڙ
لقب - ظل الله .
- سايه خورو : ذ. آس - ڪاڙهو .
- سايه دار : ذ. صفت . چانو وارو .
● سب : [انگ. Sub] لائب - پيشڪار - هٿ
هٿ - ماتحت - ننڍو . گماشتو .
- سب آفيس ۽ سب آفيسون : ث. ماتحت
دفتر - زبردست آفيس .
- سب انجنيئر ۽ سب انجنيئرس : ذ.
مير عمارات جو نائب - حاڪم تعميرات جو ماتحت -
ننڍو انجنيئر .
- سب انسپيڪٽر ۽ سب انسپيڪٽرس : ذ.
صوبيدار - نائب ناظر .

ڍڪي - لڳل . (اسم خاص) . ٻارڻ طرف هڪ جبل
جو نالو . هڪ لڪ جو نالو .
- سائي ٿيڻ : ڍڪي ٿيڻ - ڦرجڻ .
- سائي هجڻ : ڪڇي هجڻ .
- سائي وٽ : ٻيءَ جي آڇا آهي هئڻ وقت
هر ڏين جي حالت .
● سائي چنڻ : اسم خاص . تعلقي جيمس آباد ۾
هڪ ڊيهر جو نالو .
● سائيڊ ۽ سائيڊون : ث. [انگ. Side]
باسو - طرف . ميداني . ٻيهڪ .
● سائيز ۽ سائيزون : ث. [انگ. Size]
قد - قامت . اوچائي .
● سائيس ۽ سائيس : ذ. گهوڙي جو خدمتگار -
سائيس .
- سائيسبي ۽ سائيسبيون : ث. گهوڙي جي
رڪوالي جو ڪم .
● سائيڪل ۽ سائيڪلون : ث. [انگ.
Cycle] ڪڪل جو ٻن ٿيڻ سان گهوڙو -
ٻائيڪل - دو چرخو .
● سائين ۽ سائين : ذ. [سن. سوامن] سائين - ساءِ .
- سائين جي ڌر ٻار : ث. خدا جي ڪچهري -
بارگاهه الهي .
- سائين لوڪ ۽ سائين لوڪ : ذ. ڀاڪ ماڻهو -
درويش - اولياءَ - ولسي - ڌرماتما - ڀورگ ماڻهو -
ايڪ ماڻهو . مقدس - ڀاڪ . ڀوتر آتما . متقي -
رهيل گار . خدا ترس - امين - ايماندار .
- سائين والو ۽ سائين والا : ذ. سائين لوڪ .
مائل - پينو - بيڪاري - گداگر - فقير .
● سائين ۽ سائينون : ث. [انگ. Sign]
نشالي - اهڃاڻ . صحيح - دستخط .
- سائين بورڊ ۽ سائين بورڊ : ذ. سڃاڻپ
جو تختو .
● سائين جو لوڪ : اسم خاص . ڪيرٿر جبل ۾
هڪ مڪان جو نالو .
● سائينو ۽ سائينا : ظرف . عمر ۾ برابر -
هر عمر - هڪ جيڏو - ٻيو جيڏو .

- سَبُ دِ وَيُونُ ۽ سَبُ دِ وَيُونُونُ : ث.
ضلع جو هڪ حصو.
- سَبُ رِ جِسْتِيرَارُ ۽ سَبُ رِ جِسْتِيرَارَ : ذ.
رِ جِسْتِيرَارَ جو نائب.
● سَبُ ۽ سَبُ : ذ. پيار. مهر-رحم. سَوَن.
سُپُ. تعبير. ادي پيڻ ڪري سڏڻ واري
حالت.
● سَبَا : اسم خاص. (ع) قرآن مجيد جي ۴۳
سورة جو نالو. هڪ شهر جو نالو.
● سُبَّاسُ ۽ سُبَّاسُونُ : ث. [سن. سُبَّاس :
سُ = سَوَ + باس = پوءِ] خوشبوءِ-سرهاڻ.
● سُبَّاسُ ۽ سُبَّاسُ : ذ. صفت. خوشبوءِ دار-
سرهاڻ.
● سَبَّانُ ۽ سَبَّانُ : ذ. کير ڄمائڻ وقت کير
۾ وڌل ڏڏُ يا ڏونري جو ذرو-سيائينُ (ت).
● سَبَّانينُ : مصدر. کير ڄمائڻ لاءِ کير ۾ ڏڏ
وڃهڻ.
● سَبَّائِي ۽ سَبَّائِيُونُ : ث. [سن. سَبَّائِيُونُ =]
سَبَّائِي - ٽوپائي - ٽوپائي - ٽوپي ڏيارڻ جو ملهه.
ٽاڪائي - بخيائي - بڪائي. مزوري-اجورو.
● سَبَّائِينُ ۽ سَبَّائِينُ (ت) : ذ. سَبَّانُ.
● سَبَّائِينُ : مصدر. [سن. سَبَّائِينُ =] ٽوپائڻ-
ٽاڪائڻ - بخائڻ - بڪائڻ. وڻڻ. موزون لکڻ.
- سَبَّائِي ۽ سَبَّائِيُونُ : ث. سَبَّائِي.
● سَبَّائِيَا : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سَبَّابُ : ظرف. جي ڪري - واسطي - لاءِ -
سببان.
● سَبَّابُ ۽ سَبَّابُ : ذ. [ع. سَبَّابُ ۽ اسباب =
باعث] باعث - ڪارڻ - علت - وجهه - ترغيب.
مقصود - مطلوب. نييت - ارادو. حجت - دليل.
تقريب. ذريعو - وسيلو. حڪمت - تدبير. پاسو.
مقدمو. مائٽي. علم عروض جي اصطلاح موجب
ٻه حرفي ڪلمو، مثلاً: ”پَل، اچ، رَم، دَم“
وغیره ۽ ٻه قسم: (۱) سبب خفيف (۲) سبب ثقیل.
سَبَّابُ خفيف: - ٻن حرفن جو ٺهيل يعني جنهنجو
پهرين حرف متحرڪ ۽ ٻيو ساکن، مثلاً:

”پَل، اچ، دَل“ وغيره. ”سَبَّابُ ثقیل“:
جنهن جا ٻئي حرف متحرڪ، مثلاً: ”رَم، هَم“
دَم، يا ڪَل، مَت وغيره.
- سَبَّابُ ثَقِيلُ : باعث ٿيڻ - ڪارڻ ٿيڻ. اتفاق
ٿيڻ - اوچتو ٿيڻ - قضا سان ٿيڻ. اوچتو ملڻ.
- سَبَّابُ سَوَلُو ٿيڻ : سُئِي شروعات ٿيڻ -
سَوَلُو سَوَن ٿيڻ.
- سَبَّابُ ڪَرَنُ : ضرورت پيدا ڪرڻ. ذريعو
پندا ڪرڻ - وسيلو پيدا ڪرڻ. ٺهرائڻ - جوڙڻ.
مقرر ڪرڻ. قاعدو ڪرڻ. فائدو ڪرڻ. عرض
پورو ڪرڻ.
● سَبَّابُ ۽ سَبَّابُ : ذ. چٽي ۽ جو روز-
موڪل جو ڏينهن. فرحت جو ڏينهن - آرام جو
ڏينهن (جمعو، آچر). عبادت جو ڏينهن.
● سَبَّابُ ۽ سَبَّابُ : ذ. صفت. ظرف. ”ابتي“
جو ضد - سَوَلُو - سَوَلُو. سَبَّابُ طريقي ۾. صحيح -
پورو - درست - برصواب - رَءُ. نِيڪ - سُوءُ -
مناسب - آچر - واجب. شايان. وهنوار ڪو -
ديکائڻو. لائق - شائستو - جوڳو - جڳائڻو - ٺهندڙ.
سَاجو - سَاجو - سَوَلُو. اڳتي.
- سَبَّائِي ۽ سَبَّائِيُونُ : ث. (ڪهڙي جو)
سَوَلُو طرف - سَبَّابُ - سَبَّابُ. برابري - سَوَلُو لائي.
- سَبَّابُ : ظرف. سَبَّابُ طرح - پوري طرح -
شائستگي سان. مناسب طور.
● سَبَّابُ وَتُ : ذ. ڏاڳي جي تندي کي هڪو
ڪري وٺڻ لاءِ ڏنل وَتُ.
● سَبَّابُ : [ع. سَبَّابُ = هو پاڪ ٿيو]
پاڪ - قدوس - مبرا. خدا پاڪ جو صفاتي نالو.
تعريف ڪيل - ٺٺا جو لائق - سارا جو مَسْتَحَقُ.
جلیل - شائستو - تيجوان - ھرتاجي.
- سَبَّابُ اللّٰه : (ڪلمو) اللّٰه پاڪ آھي.
خدا تعاليٰ کي پاڪائي سان ياد ڪريان ٿو -
واڪان جڳائي اللّٰه تعاليٰ کي. تعجب جو ڪلمو.
تَحْسِينُ ۽ آفرين - واھ - واھ - خوب - بهتر -
تمام سَوَ - ڇا چوان. بارڪ اللّٰه - اللّٰه اڪبر -
ڪهڙي ڳالھ ڪجي. طَنَزُ جو ڪلمو.

— سَبْحَانِ رَبَّنَا: صفت. اسان جو رَبُّ ھاڪ آھي.

● سَبْدُ ۽ سَبْدَ: ذ. [ف]. ٿو ڪرو-ٿو ڪري-چلي-ڇيو-ڪارو. نذر جي ڌالي.

● سَبَرُ ڪَتَوُ ۽ سَبَرُ ڪَتَا: ذ. [سن. س. + ع. برکت = واڌارو] چڱي برکت وارو-گهڻو-ڪافي-عام جام.

● سَبَرُ ڪَتِي ۽ سَبَرُ ڪَتِيُون (ت): ٿ. ڏانڊاري.

● سَبَرُ ٿِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (مبادا شايد ٿي).

● سَبَرُ ٿِي: ٿر: اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَبَرُ: ذ. صفت. [ف. سبزه = ساوڪ] رنگ جو هڪ قسم-سائو-سَرُ سَبَرُ-هَرِيو-ڪچو. تازو، شاداب-موڱو-آلو. ان ۾ ڪل

ميوو وٺندڙ، نئون، دميچي، گهڻي جو ڪٽبو.

— سَبَرُ باغ: ڏيکارڻ: فريب ڏيڻ-ڌوڪو ڏيڻ-ڪوڙي وعدي سان برعلائڻ.

— سَبَرُ بَخْت: ذ. [ف. سبز + بخت = نصيب] خوش نصيب-صاحبِ اقبال-ليڪ بخت.

— سَبَرُ ٻاءُ: [ف. سبز + ٻاءُ = قدم] منحوس قدم. نامبارڪ-بد بخت.

— سَبَرُ پوش: ذ. صفت. مائٽي لباس وارو. زاهد. ماتمي.

— سَبَرُ قَدَم: ذ. [ف. سبز + ع. قدم = پير] منحوس قدم-نامبارڪ-بد بخت.

— سَبَرُ قَدَم ٿِي: منحوس ۽ بد بخت ٿيڻ.

— سَبَرُو ۽ سَبَرَا: ذ. صفت. ساوڪ-سبزي-هَرِيال-هريالي-هريان-هريائي. وس، گاه-پتا-هن. ڀاڄيون-ٻالڪ-ترڪاري. ڪارڻ

تي مائل سبز رنگ جو گهوڙو.

— سَبَرُو: (ف). شادابي-تازگي-طراوت-نياقات-ساوڪ-اوپر-سبز. هڪ قسم جو جوهر.

پنگ. سياهي ڏانهن مائل، مائٽي رنگ جو گهوڙو. ڏاڙهيءَ جي ريهه.

— سَبَرُو رنگ: سانورو-ڪٽ رنگو.

— سَبَرُو زار: [ف. سبزه + زار-جاء. گهٽائي] مرغزار-چراگاه-ساڻو جهنگل-گاه جو فرش.

— سَبَرِي ۽ سَبَرِيُون: ٿ. سبز. پنگ.

— سَبَرِي فيروش ۽ سَبَرِي فيروش: ذ. [ف. سبزه + فروش < فروختن = وڪڻڻ] ڀاڄيون وڪڻندڙ-ٻاڪري-بقال. پنگ وڪڻندڙ.

— سَبَرِي گُل: اسم خاص. گل جو هڪ قسم.

— سَبَرِي منڊي ۽ سَبَرِي منڊِيُون: ٿ. ڀاڄين وغيره جي مارڪيٽ.

● سَبَرُونِي: اسم خاص. هڪ بلوچ قوم جو نالو.

● سَبَرُ ٿِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سَبَطُ: ذ. (ع). پٽ جو اولاد-آل اولاد. پوٽو. ڏوٽو. خاندان-نسل-ڪٽنب-گهراڻو-ڪٽر-ڪٽر-ڪٽر. عترت. فرقو-ذات-ليات-قوم-قسم-بهودي قوم.

— سَبَطِيُون: (ع). ٻه پوٽا. ٻه ڏوٽا. حضرت امام حسن رض ۽ حضرت امام حسين رض.

● سَبْعُ: صفت. (ع). هڪ تعداد جو نالو-ست (۷).

— سَبْعُ سَمَوات: [ع. سبع + سماءُ ۽ سماوات = آسمان] ست آسمان.

— سَبْعُ سَمَوات: ذ. [ع. سبع + سماءُ = گره] ست گهر: ۱- مريخ ۲- مشتري ۳- زحل ۴- زهره ۵- عطارد ۶- شمس ۷- قمر.

● سَبَقُ ۽ سَبَقَ: ذ. [ع. سَبَقُ = هن شهر ڏني < هن کوءِ کٽي] سَبَقَت - پيش روئي - اعليٰ - سرس - روزانه پڙهائڻ ۾ ايندڙ ڪتاب جو ڪجهه ڀاڱو - درس - تعليم - ورد - سنڌا - ٻاٽ - وڪيل ڪم - وظيفو. هاج - پورهيو - ڪم - ذميداري. نصيحت - سمجھائي. سزا - گوشمالي.

— سَبَقُ ٻَر هائين: تعليم ڏيڻ - سيکارڻ - تنبيه ڪرڻ. عبرت ڏيڻ.

— سَبَقُ پَر هَن: درس وٺڻ - سکڻ - تعليم حاصل ڪرڻ.

سَبَقُ ذِيْنُ: پڙهائڻ - سيکارڻ - تعليم ڏيڻ - اڳتي وڌائڻ. نصيحت ڏيڻ - عبرت ڏيڻ. تنبيه ڪرڻ - سزا ڏيڻ. ڌوڪو ڏيڻ.

سَبَقُ سَبِيڪَارُنُ: درس يا ستا يا رکيل ڪم سيکارڻ. هدايت ڪرڻ. تعمدي ڪرڻ - جڻ ڪرڻ - سيڪڻ ڏيڻ.

سَبَقُ وَثْنُ: ڀڙهڻ - درس وٺڻ - سيڪڻ. نصيحت وٺڻ. عبرت حاصل ڪرڻ.

سَبَقَتُ سَبَقَتُونُ: ٿ. [ع. سَبَقَ = هن شهم ڌني < هن گوء ڪڻي] اڳرائي - گوء - ڪسَر - پيش روئي - تقدس - فوقيت - شرف - وڏائي - بزرگي - انر. هلت - ڪاروائي - سرشتو - دستور العمل - روش. خوبوي - خاصيت - آچائي - ڳڻپيائي - گڻ - جوهر - فضيلت.

سَبَقَتُ ڪَرَنُ: اڳتي وڌڻ - پيش قدمي ڪرڻ. شروع ڪرڻ.

سَبَقَتُ ڪُنِي وَجَنُ: وڌڻ - وڌي وڃڻ - ٻئي کان وڌارو ڪري وڃڻ - گوء ڪڻ - باري يا ڪسَر ڪڻ - شهم ڏيڻ - سوسي ڪرڻ.

سَبَقُ سَبِيڪُ: ڌ. صفت. (ف). هلكو - خفيف. نازڪ - ڪنڀرو - نرم - لطيف - باريڪ - سنهو. چست - چالاڪ - تيز - هوشيار - پيڙ. ڪاريگر - ماهر. ڪم ظرف. بي عزت. بي تعلق.

سَبَقُ تَمِيْنُ: هلكو ٿيڻ - فارغ ٿيڻ. شرمندہ ٿيڻ. نظر کان ڪرڻ - حقير ٻڻجڻ.

سَبَقُ خَيْرُ: [ف. سَبَقُ + خَيْرُ < برخواستن = اٿڻ] تيز رفتار - چست ۽ چالاڪ.

سَبَقُ دَسْتُ: ڌ. صفت. [ف. سَبَقُ + دَسْتُ = هٿ] ڦڙت - چالاڪ - جلد ڪم ڪندڙ.

سَبَقُ دُوشُ: ظرف. [ف. سَبَقُ + دُوشُ = ڪلهو] آزاد - چٽل. مجرد. فرصت وارو. آرامي - فرحتي - فارغ. بي تعلق. غير ذميدار. هلاڪي ڪلهي وارو. (ديوان واصف).

سَبَقُ دُوشُ ڪَرَنُ: آزاد ڪرڻ - بار لاهڻ - بري الذم ڪرڻ.

سَبَقُ گامُ: ظرف. تيز رفتار - تڪو.

سَبَقُ سَبِيڪُونُ: ٿ. هلاڪائي - ٽرڙائي - خفيقت. خواري - بدنامي - ذلت - رسوائِي - بي عزتي. شرم جي ڳالهه. صفائي - سنسائي. نزاڪت.

سَبَقُ سَبِيڪُ: روشن - سوجهرو - نور - جوت - شعاء - پرڪاش. سڄهندو - آجالو - اها - سهاڻي. ڌ. صفت. خيسيس - تڄ - هلكو - خفيف - ادنيٰ.

سَبَقُ ڪَتَگِيْنُ: اسم خاص. [ع. سَبَقُ = هلكو. تگ = قدم - درجو. اين = پڇاڙي] محمود غزنويءَ جي پيءُ جو نالو.

سَبَقُ سَبِيڪَتُونُ: ٿ. لتڪندڙ تلوار کي انگائڻ لاءِ ڪمر ٻڌي جو ڪڙو.

سَبَقُ مَصْدَرُ. [سن. سَوَمَ] ٺوپڻ - ٺوپو ڏيڻ - سيلائي ڪرڻ - ٺاڪڻ - ٻڌجڻ - ٻڪڻ. اوتري ڏيڻ. ڳنڍڻ - جوڙڻ - ٺاهڻ - ملائڻ.

سَبَقُ سَبِيڪُو سَبِيڪُو: ڌ. سوئو.

سَبَقُ سَبِيڪُونُ: ٿ. سَبَقُ - سيلائي. ٺوپو - ٻڌيو - اوتري. سَبَقُ. ڪاٺو. سوئو.

سَبَقُ سَبِيڪُو: ڌ. (ف). شراب جي ٿانءَ جو هڪ قسم - دلو - گهڙو - مٽڪو - مٽ - پيالو - برني. ڪاڍو.

سَبَقُ سَبَوُ سَبَوُ: ڌ. ميدي ۾ قيمون ملائي ان کي گهم ۾ تري ٺاهيل ٽڪر - سَبَوُ.

سَبَقُ (ث): صفت. ظرف. [سن. سَرَوُ] سَبَقُ.

سَبَقُ: ظرف. [سن. سَبَوُ رِي < سَبَوُ هَوُ] سڄو سارو. تمام گهڻو - مٽو - سَبَقُ.

سَبَقُ يا سَبَوِي: اسم خاص. بلوچستان جو هڪ ضلعو ۽ مشهور شهر.

سَبَقُ سَبِيڪُونُ: ٿ. [ع. = وات] راهه - وات - رستو - مٽڪ - پيچرو - گس. طريقو. تدبير. صورت. بندوبست. وقف. خدا ڪارڻ پيارڻ لاءِ ٺاهي يا کير - خيرات. سڄي - خالص. صفت. [سن. سَبَوُ رِي + ل] سَبَقُ - مٽڙيسي - ڪل - زياده - تمام گهڻي - جهجهي - جام - وڌيڪ -

● سڀرائڻ ۽ سڀرائڻون: ٿ. مونائي. ٿلهائي. ٿلهان. سڀرائي. طاقت. سگه. زور.

● سڀرائڻو ۽ سڀرائڻا: ڏ. صفت. زور جو. طاقت جو. سگه جو. ٻيل جو. قوت جو. ڏاڍ مڙسيءَ جو. ٻليار جو. ٻيلوان جو. طاقتمند جو. زور واراڻو. زبردست. دست درازيءَ جو. جبرائو. زبردستيءَ جو. غضب ناڪ.

● سڀرائي ۽ سڀرائيئون: ٿ. زور. ڏاڍائي. جڳرائڻ. ڏاڍائي. زوروري. دست درازي. ڏاڍو ڏونس. گهڻي ڀوسا. ظلم. زبردستي. غضب. زور. ٻل. طاقت. قوت. زور. چوه. تيزائي.

● سڀرو ۽ سڀرا: ڏ. طاقت مند. سگهارو. ٻيلوان. مٿو. ٿلهو.

● سڀري ۽ سڀريون (ٿ) ٿ. گهٽ عقل واري زال.

● سڀڙو (ل): ڏ. ڇاڀاڪي جي هڪ بيماري. ● سڀڪ ۽ سڀڪ: ڏ. موٽجھو. غمگين. ڏڪو ٻل. مائيٿو.

● سڀڪارو ۽ سڀڪارا: ڏ. سڌڪارو. سڌڪو. ”نه ڪنهن سوره سڀڪارو ڀريو، نه ڪنهن اٿي آءُ ڪيا“

(مولوي غلام محمد بکائي).

● سڀڪڻ (ٿ): مصدر. کيسڪڻ. ڀڄڻ. ● سڀڪي رهڻ: کيسڪي وڃڻ. ڀڄي وڃڻ.

● سڀڪڻ: مصدر. ٻٽڪل فصل کي ٻوري ٻائي نه ملڻ ڪري ان جو چڱي طرح نه ڀڄڻ. ● سڀڪي آڇڻ: ٻٽڪل ۾ گذارڻ.

● سڀل ۽ سڀل: ڏ. صفت. [سن. سڀل < سن = چڱو + ٻل = زور] سڀرو. مضبوط. طاقتور. سگهارو. ٻيلوان. جودو.

● سڀڻڻ ۽ سڀڻڻ: ڏ. [سن. سڀڻڻ: سن = چڱو = بنده = ٻڌڻ] سڀڻڻڻ. تعلق. ربط. واسطو. منجوبڪ. لڳ لاڳاپو. مڃيل. مڃيلاپ. ڳنڍ. ڳانڍاپو. اتفاق. ٻڌي. نسبت مائٽي. عزازت. مشابھت. ڪشش.

● ڳڻپل. ڄال. ڄال. ڄالون. ڳاڻبو. سرم. دستور. ڄال. ڇنگ. هلت.

● سبيل ٻيارڻ: محرم جي مهيني ۾ شربت يا کير ٻيارڻ. مسافرن کي مفت ٻائي ٻيارڻ. بنا معاوضي ٻائي ٻيارڻ.

● سبيل ڪرڻ: خدا ڪارڻ ڏيڻ. رستو ڪڍڻ. تدبير ڪرڻ. بندوبست ڪرڻ.

● سبيل ۽ سبيل: ڏ. بندگي. عبادت. ٻوڄا. اباشنا. ڀرستش. جڳ. شيوا. چاڪري. تعظيم. سڃاڻ. حض. ر. جناب. بنده پرور.

● سڀيرو ۽ سڀيرا: ظرف. ساڄهرو. سوير. سويلو. جلدِي. بنا دير.

● سڀاهو ۽ سڀاهو: ڏ. صفت. [سن. سڀاجن: س = چڱو + ڀاجن < ڀاج = ٻيار ڪرڻ] ٻاجه.

وارو. ٻاجهارو. ٻاجه ڀريو. رحيم. مهربان. ڪرم ڪندڙ. شفيق. رحم دل. ليڪ سڀاءُ. حلیم.

نيڪ پرڪار. هرد لعزیز. کيل مڪ. شيرين مزاج. موعن. سڀاهو. چٿوان. فرمانبردار. آڳاڪاري.

آڳاوان. چٿاڪر. چٿي ۾. نيازمند. وڻندڙ. ڏسڻ جهڙو. مائيٿو. سگهائو. زوراور. طاقتور.

سڻائو. زبردست. ٻيلوان. جبرو. شهزور. ٻوڄ وارو.

● سڻالو ۽ سڻالا: ڏ. صفت. [سن. سڻل: ست = سان + ٻل = طاقت] سڻو. ٺهيل.

● سڻاپا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سڻڻ ۽ سڻڻون: ٿ. [سن. سڻڻ: ست = چڱو + ٻڌ = سمجھ] عمدي سمجھ. ڏانائي. (ه. ٻڌه = ڄاڻ).

● سڻڻي ۽ سڻڻي: ڏ. صفت. تيز فهم. ڏي شعور. ڏاناءُ. گيالي.

● سڻڻ ۽ سڻڻ: ڏ. [سن. سڻل < سن = چڱو + ٻل = طاقت] ٿلهو. متارو. ڏنڊو. طاقتور. سگهارو.

زور وارو. چوهوارو. سگهرو. ڏاڍو. مضبوط. ڄاڻو. جنگ. جبرو. سڻائو. زبردست. ٻيلوان.

تندرست. سخت. وڏو. قدآور. ٿورو مٿي. ٿورو ڀريل. ٿورو چڙهيل. ٻنسي وارو. شاهوڪار.

● سڀ: صفت. [سن. سڀرو = ڪڙل] سڄو-
سارو- سمورو- تمام- ڪڙل- مڙيوئي- جملي.
سڄو- سارو- ثابت- سلامت- پوري جو پورو- همٿو-
هڙ موڙي. بلڪل- سراسر- محض. ٽوٽل- جوڙ-
جمع- ميزان- شان- عام- عام ماڻهو- جڳ-
عالم- دنيا.

- سڀيا ۽ سڀيا: صفت. سڀ- سڀي. هر طرح.
- سڀ پيڙ: ظرف. هر حالت- سڀ طرح.
- سڀ جو سونھون ٿيڻ: سڀڪنهن جو
واقف ٿيڻ- سڀڪنهن سان گفتگو ڪرڻ.

- سڀ سڄيون ڪرڻ: سڀ سان- سڀ ٻڌائڻ.
- سڀ سلاسي هئڻ: سارو جڳ محتاج هئڻ-
دنيا جي سرداري حاصل هئڻ- سڀڪنهن جي نظرن ۾
محبوب هئڻ. وڏي مان ۽ مرتبي وارو هئڻ.

- سڀ وٽ مان پورو هئڻ: سڀني سان
دوستي جي نموني پيش اچڻ- صحبت رسائيندڙ
هئڻ- سڀ مان ٺهي هئڻ.

- سڀ ۽ سڀ: ذ. (سن. شپ = سڀو-
سهڻو- چڱو- نيڪ- مبارڪ- مينو. قسمتي- نصيب
وارو- مياڳو- خوش نصيب- نيڪ بخت- شپ-
عمدو ڏاء. سائو- آباد- سڻائو- سر- ميسر.
وڻندڙ. شروعات- منڍ (صبح). سڱ- مائٽي.
ادي پڻ ڪري سڏڻ واري حالت- سڀ.

- سڀ سڏڻ: ادي پڻ ڪري سڏڻ.
- سڀ گهڙي ۽ سڀ گهڙيون: ٺ.
نيڪ گهڙي- مبارڪ وقت- ساعت سعيد.

- سڀ لکڻ ۽ سڀ لکڻ: سڻو وقت.
پن سڻن ستارن جو ميلاب.

- سڀ موقع ۽ سڀ موقع: سهڻو وقت- سڻو
موقع سونهن وارو.

- سڀ وار ۽ سڀ وار: ذ. سڻو ڏينهن-
سهڻو وار. سونهن وارو.

● سڀيا ۽ سڀائون: ٺ. [سن. سڀيا = جماعت]
جماعت- مجلس- ڪچهري- ميڙ- منڊلي- اجماع-
انجمن- ميٽنگ- ڪائونسل- اسمبلي- درٻار-
اجلاس- چؤياري- ٽولي- جٿو- هٿچاٽ- نياء سڀيا.

● سڀيندڙ ۽ سڀيندڙ: ذ. صفت. هڪو- پختو-
ڏاڍو- مضبوط- قابو- سوکھو- آچل- برقرار-
ڪپ ڪوڙ. اسٽر- ڏير جوان- ثابت قدم. چڱو پلو-
چاڪ- چاق- نيمرو- سڪرائڻو. ٿلهو. تساور.
پوشيدو. سنهون. هڪڙو. نازڪ.

● سڀوجهه ۽ سڀجهون: ٺ. صفت. [سن.
س = سان + ٻوڌ = هوش] چڱي پوجهه- عقل-
دانائي- سياڻپ- هوش- ڄاڻ.

- سڀجهه ۽ سڀجهه: ذ. صفت. هوشوارو-
مياڻو- داناء- عاقل- ڏاڏو. پڙهيل.

- سڀجهو ۽ سڀجهو: ذ. صفت. چڱي ڄاڻ
وارو- عاقل- سمجهو- سڄاڻ. زيرڪ- چٽر-
سڻپرو- سٽيمان- هوشيار- تيز فهم. فهميدو- فهم.
چالاڪ. ڦڙت. سالم.

● سڀي ۽ سڀيون (ٺ): ٺ. صفت. سڀڪنهن جو نمونو-
ڊول- شڪل. ٻٽ يا پشمر جو ڪنڊ لو. (ت)
نظر لڳڻ جي حالت ۾ ٻار جي ٻانهن ۾ ٻڌڻ لاءِ
مٿج جي نوڙي.

- سڀي پڙهڻ: نظر جي اثر کي دور ڪرڻ
لاءِ مٿج پڙهڻ.

- سڀپر: ظرف. [سن. س = چڱو + وڻيا = وقت]
سوهر- ساجهر.

● سڀپري: ٺ. [سن. س = چڱو + وڻيا =
وقت] شادي يا ڪاڇ جي ٻه وقتي مائي-
ٻه وڻيا مائي. همراه- دوست.

- سڀرائي: ٺ. ٻه وقتو طعام.

● سڀپري ۽ سڀپري: ذ. صفت. مضبوط-
ڏاڍو- طاقت وارو- سخت.

● سڀيل: صفت. [ع. سڀيل- جهجهو-
گهڻو- پهون- زياده- وڌيڪ- گهڻ- جال-
سرس.

● سڀيلي ۽ سڀيلي: ذ. [سن. س = چڱو +
ويلهل = ٻار] سڄو ٻيلي- مددگار- همراه- ساٿي-
منگتي. (۽ سڀيلون: ٺ) ساهيڙي- مائٽيائي-
مهڻي.

"سور سڀيلي" مسٽي، لڪ تنهن سڀين لنگه.

سڻي عادت. عادت - خصالت - خُوءَ - چال - مزاج -
ڍنگ - نمولو - هرڪار - سيرت. خاصيت - صفت -
وصف. رغبت - لاڙو. قسم - طبع - ذات. گڻ -
لڇڻ. لياقت - هوشاري. قاعده. برتاءُ.

- سڀا وڪڙ سڀا وڪڙ : ذ. [سن. پاو = پسند]
ڪيل مڱ - وڻندڙ طبيعت وارو.

- سڀا وڪڙ سڀا وڪڙ : ذ. از خود -
بنا خيال جي. لازمي. چڱي طبيعت وارو - چڱي
سڀا وارو.

● سڀڙي : ظرف. [سن. سڙو وڌو = سڙو =
سڀ] هر هٿ - جاءِ بجا - هر طرف. سڀ ڪنهن
نموني - هر ڪنهن طرح - هر طرف - سڀ ڪنهن رستي.
سڀ ۾. سنڌت - سعيو - تياري.

● سڀڙو : سڀڙو : ٺ. گروپي - ٻيٽ سان -
گڏ - گروپي - دو ٻيٽي - گروپي - ڀريل -
ڍڪي - ڍڪل - حامله (ٺ). حمل واري مادي
آڻ.

- سڀڙو هٿ : حامله هٿ - ڍڪي هٿ.
(ٻيڙي سپر هٿ) ٻيڙي ڀرپور هٿ. تمام گهڻي
ٻار سان هٿ.

● سڀڙو : سڀڙو : ذ. صفت. [سن. سڀل =
س = چڱو + ٻل = طاقت] ٻلي - زور وارو -
سگهارو. سڀل - مضبوط - سڀا - بدن ۾ ڀريل -
ٿلهو - چڱو متارو - همت ڀريو. چڪار - لڏيل -
ستيل. شاهوڪار - غني - ڌنوان - آسودو - دولت مند -

ونهيون - هريو - ڀاڳور - ساڻو. وڏو. تدبير ساز.
- سڀڙائي : سڀڙائيون : ٺ. صفت. ڌنورگري -
شاهوڪاري - دنياداري - آسودائي. چڱي لائسي -
چاڪائي - ٺڪائي - تدريسي. ٻيٽ - گروپي -
گروپي - اميد واري - گروپي ٺڪائي.

- سڀڙو : سڀڙو : ذ. طاقت وارو - ٿلهو -
متارو - مضبوط - چڱو ڀلو. دنيادار - پئسي وارو.
(ٺ. سڀڙي : سڀڙيون).

● سڀڙو : سڀڙو : مصدر. ياد ڀڻ - دل تي هڃڻ.
● سڀڙي پٽ : اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾
ديھ جو نالو.

رگ ويدڪ واري زماني ۾ سرڪاري ڪاروبار
واري جاءِ.

- سڀا پڙهي : سڀا پڙهي : ذ. مير مجلس - صدر
انجمن - پريزيڊنٽ - سر پنچ - ٻڌان - منهن موڪ -
اڳواڻ - مڪي.

- سڀا سڀا : سڀا سڀا : ذ. شريڪ جلسه - ميمبر -
شهر. پاتي. فرد - چنو.

● سڀا : ذ. ظرف. سڀاڻي. قیامت جو ڏينهن.
● سڀاڻي : سڀاڻي : ذ. [سن. سڀاڻي : س =
چڱو + ڀاڳي = بخت] نصيب - بخت - چڱي
قسمت. خوشي. رحمت - ڪرم. دولت.

- سڀاڻي : سڀاڻي : ٺ. بختاوري -
وڏ ڀاڳي - لاکڻائي - خوش نصيب - خوش قسمتي -
سعادت مندي - نيڪ بختي.

- سڀاڻو : سڀاڻو : ذ. صفت. بختاوري - ڀاڳواري -
وڏ ڀاڳو - ڀاڳن ڀريو - لاکڻو - خوش نصيب -
خوش قسمت. سٺو - سٺو - سٺو - سٺو -
ليڪ بخت. لچمي. چڱي طبيعت وارو - هر دل عزيز -
سڀاڻو - ڪل مڪ - موهن - وڻندڙ فرخنده هڪ
رنگ جو قسم يا لالو - خاڪي. (ٺ. سڀاڻي :
سڀاڻيون).

● سڀاڻي : ظرف. [سن. سڙو + اهن = ڏينهن]
سڀاڻي - سڀاڻي. قیامت جو ڏينهن.

- سڀاڻو : سڀاڻو : ذ. صفت. سڀاڻو -
سڀاڻي جو - سڀاڻي وارو.

- سڀاڻو : سڀاڻو : ذ. ظرف. سڀاڻو -
سڀاڻو : ظرف. سڀاڻي وارو ڏينهن. صبح -
صبح - ڀريات - فجر.

- سڀاڻي : ذ. ظرف. سڀاڻو - سڀاڻي. صبح جو -
صبحائي. فردا.

- سڀاڻي ٻي ڪم : ٺ. رکڻ : ٻي ڏينهن تي
ڪم نه رکڻ. سڀاڻي جو ڪم اڄ ڪرڻ.

● سڀاڻي : اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو
نالو. (ٺڪ چڙا).

● سڀاڻي : سڀاڻي : ذ. [سن. سڀاڻي. م = چڱو +
پاڻ = حالت] چڱي فطرت - چڱي حالت - سٺو نمونو -

● سڀ سڻائي سڀ سڻائيون ٿ. ڪل
خير - سڀ پلائي (دعا جو جملو).
- سڀ سڻائي ٿيڻ ٿيڻا ٿيڻ - مشڪل
آسان ٿيڻ - من گهرڻا مطلب آسان ٿيڻ - دل جون
مرادون ٻڌڻ.
- سڀ سڻائي سڻائي ٿيڻ ٿيڻا ٿيڻ.
● سڻڪو: ضمير. هرڪو - جڪو ٿيڪو -
هر هڪ.
● سڻڪوئي: ضمير. هر هڪ. هرڪو - سڻڪو -
جيڪو ٿيڪو - هرڪوئي - مڙهي - سڀ - نڍو وڏو.
● سڻ گهڻو: هڙپ ڪندڙ - لالچي - هڙچي -
ڪاٺي ويندڙ - هضم ڪندڙ - پيٽيڙ.
● سڻائي: (مرڪب حرف - سنڌي) سڀني کان.
● سڻڪي: ضمير. سڻڪي - هر شئي.
● سڻڪي: اسم خاص. تعلقي حيدرآباد ۾
هڪ ديھ جو نالو.
● سڻو: صفت. [سن. سڻو = ڪل] سڀ -
سڇو - ڪل - سمورو - تمام - سارو. (ه. سڀ).
● سڻوئي: سڻوئي: ظرف. سڻي - ڪل -
مڙوئي - سمورو - سڻوئي - هڙئي - سارو - جملي -
ڪلئي - ثابت - سڇو - سالم.
● سڻو پوئو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سڻو ٿو ٿو: سڻو ٿو ٿو. ذ. صفت. [سن. سا =
چڱي طرح + پڇ = ساڻن] سڻو - گهڻو لڳل.
(ضد. آيو ٿو).
● سڻو: ذ. صفت. سڻي. جهجهو - گهڻو -
مڻو - جام - وافر - ٻهون - ريل چيل - بي انداز -
هڪاندو. (ضد. آيو).
● سڻو سڻو: ذ. صفت. برڪت وارو.
(ضد. آيو جو).
● سڻي: ظرف. [سن. سڻو = ڪل] سڻي -
سڻي.
- سڻي: ظرف. سڻ - ڪل - سارا - سمورا -
ثابت - سلامت - سالم - سڻو - مڙوئي - جملي -
رهيل ڪهيل - پوري جا پورا - هڙپي - ڪلئي.
ڪهڻا - سڀل.

● سڻي: صفت. [سن. سڻي = سڻوئي].
تهديب - اخلاق.
● سڻي: صفت. [سن. سڻي = سڻوئي].
مهلت. مخلص. امن - چين.
● سڻ: صفت. [سن. سڻ = سڻوئي].
سڻ = سڻوئي. هڪ عدد جو نالو ۶ کانپوءِ ۷.
ان کان اڳ جو انگ - ۷ - ۶.
- سڻ آڱرو: سڻ آڱرو: ذ. سڻ آڱرو
ڊگهن نيشن وارو سڻوئي. سڻ سالن جو سڻوئي.
- سڻ برادر: ذ. سڻ ذاتيون. گهڻا
ماڻهو.
- سڻ پيرائي: ذ. سڻ پائون جي پيڻ.
عورت جو نالو.
- سڻ پيٽو (سڻ پيٽو) سڻ پيٽو (سڻ پيٽو)
(سڻ پيٽو) سڻ پيٽو (سڻ پيٽو) سڻ پيٽو (سڻ پيٽو).
- سڻ پيٽو: سڻ پيٽو: ذ. سڻ پيٽو وارو.
اڻاڻو.
- سڻ پيٽو: سڻ پيٽو: ذ. سڻ پيٽو. خاندان -
گهراڻو - ڪٽنب.
- سڻ راجي: سڻ راجي: ذ. سڻ راجي ذات
ذاتيون - گهڻا ماڻهو - انبوھ.
- سڻ راجي: سڻ راجي: ذ. سڻ راجي گهڻن
قسمن جا طعام (سڻ ٿانون ۾ پيل) - سال مليدا -
ڪاڇ ڪورما - لذيت ڪاڏا - سواڊي طعام - مزيدار
ڪاڏا.
- سڻ راجي: سڻ راجي: ذ. سڻ راجي سڻ
رڳن واري. فراشي جو هڪ قسم.
- سڻ راجي: سڻ راجي: ذ. سڻ راجي جو چاول
ٻار.
- سڻ راجي: ذ. علم موسيقي جا ست درجا
مثلاً: ۱ - سهرج ۲ - رڪب ۳ - گندرا ۴ - مٿر
۵ - پنچم ۶ - ڌيوت ۷ - نڪاد ۸ - سا (۲) ري
(۳) گ (۴) م (۵) پ (۶) ڌ (۷) ني.
- سڻ سري: سڻ سري: ذ. سڻ سري سڻ سري: ذ. سڻ
سرن واري گجھارت. ڪٽي ٿي ٿي - سڻي ٿي ٿي.
ڪوڙي ٿي ٿي.

== ستئون ؟ ذ. صفت. عدد قطاري - ستين نمبر وارو (ث. ستين).

== ستون ؟ ت. ڪنهن به انگ جي ڇهه ڀيرا وڌيڪ هئڻ واري حالت.

== ستوڻو ؟ ستوڻا ؟ ذ. صفت. ست دفعا وڌيڪ حالت وارو.

== ستينين ؟ ث. جمع رات - ختمي ڏيارڻ واري تقريب جي تاريخ. ث. صفت. ستن جي درجہ مطابق.

== ستينو ؟ ستيا : ذ. صفت. ستن وارو.

== ستينهي پيڙهيون ؟ ڏوڏين : خانيدان کي بدنام ڪرڻ جهڙو ڪم ڪرڻ - نوجوان چوڪري جو پنهنجي مائٽن وٽان ڀڄي وڃڻ وغيره.

● ست ؟ ست : ذ. سچ - ستيا - پٿار ٿيا - راستي -

حق - صداقت - سچائي - حقيقت. ميل - ڌرم -

ست بچڻ - جت - هاڪيدامي - عصمت - لڄ -

شرم - پردو - حياءَ - پرم - سسپيلتا. ڪنوار هو.

شدت - نيڪي - چڱائي - ويساه - پروسو - يقين.

مضبوطي - پڪائي - استحڪام. سداچار - ست گڻ -

سڏجڻ. گڻ - خاصيت - وصف - نچوڙ - مغز - جوهر -

عرق - لب لباب - اصل روح - روغن - نت - مايو -

سار - مول - نت - رم - طاقت - سمرڻي. وس -

پهندي - مجال - دسترسي - پهندي - هلندي -

ههچ. ٻل - زور - وت - توفيق - وسعت -

قوت - قدرت - شڪتي - ايمان - سگهه - طاقت -

سگهت - تيج - سامرڻي - همت - مڙسي - جرئت -

فاڪ - جيڪر - چاڻي - ستيا - اُسان - آسرو - ڏيڍ.

فطرت. صحيح - ٻورو - نيڪ - برابر - درست - بجا -

برحق - ساڀيان - رڻ - ڪرو - ٺڪسالي - چوڪو.

نت - قائم - ازلي و ابيدي - آبادي - سنڀالڻ -

هميشه - جاودان - سدائين. حلالي - نيڪ - راستباز -

حقيقي. وفاداري. پتورائي. هڪ سو (۱۰۰).

== ستا ؟ ستا : ث. ٻل - زور - سگهه - طاقت -

سمرڻي - قوت - وت - توفيق - وسعت -

شڪتي. وڌائي. وس - پهندي - دسترسي -

مجال - ههچ. ڊگهو - اختياري - هلندي. ستيا -

هستي - هئڻ. پاءُ - وجود. جيءَ - مخلوق.

== ست سري پڌائين ؟ ستن سرن واري پڌائين. ڪوڙو جواب ڏيڻ. تڪي ورندي ڏيڻ - حق چوڻ -

خراب ڳالهائڻ.

== ست سڪان : ست عضوا جيڪي سجده ۾ لڳن -

ست ڏينهن.

== ست سمنڊ : ذ. دنيا جا ڪل وڏا ست

سمنڊ. مثلاً : (۱) بحر شام (۲) بحر قلزم (۳) بحر

عرب (۴) بحر هند (۵) بحر عمان (۶) بحر فارس

(۷) بحر اسود. هندي ماڻهن جي خيال مطابق :

(۱) کير (۲) گيهه (۳) ڏڏ (۴) شراب (۵) ڪمند

جي وس (۶) ماکي (۷) لوڻ جو آهي.

== ست سهاڳيئون ؟ ڪارائين : ستن جيئن مڙس

وارين زالن کي شاديءَ جي ڏاج يا ڪنهن نيڪ

ڪم جي ڪرائڻ جي عوض کاڌو ڪارائين.

== ست سينگار : ذ. عورت جي سينگار جون

ست شيون مثلاً (۱) سرمو (۲) ٻان (۳) مساکب

(۴) ڦٽي (۵) زيور (۶) ميندي (۷) پيشانيءَ جو

تلڪ. (هندن وٽ سورهن سينگار ٿين).

== ست ڦيرا : هندڪي رسم موجب ٻاهر جي

چوڌاري ست ڦيرا ڦيرڻ جي رسم - هندن جي

لڪاح جي رسم.

== ست ڦيرا ڦيرڻ : هندن جي رسم موجب

ويڏي پڙهڻ بعد ست ڦيرا ڏيڻ.

== ست ڪنڊو ؟ ست ڪنڊا : ذ. ستن ڪنڊن

وارو - گوشه - هفت پهلو.

== ستن ٻوڙ ڏن ؟ رکڻ : حفاظت سان لڪائي

رکڻ - بردي پناه ۾ رکڻ.

== ستن جو گهر هئڻ : ٻهرين درجي جو

وڏو گهرائو هئڻ.

== ست ٻوڙ ڏن ؟ ست ٻوڙ ڏن : ذ. ستن ٻوڙين

وارو - وڏي آواز سان ڳالهائيندڙ.

== ستو ؟ ستا : ذ. ستن جوانگ يا ست نمبر (پتن ڪيڏن

۾). سگهارو - زوراور - طاقتور - ٻلوان - جبرو.

== ستواو ؟ ستواو : ذ. شاديءَ بعد ستن ڏينهن

ڪانپوءِ ڪنوار پتن ڏانهن وڃڻ جي رسم. هفتو.

(ذ. صفت). ستن ڏينهن جو.

= ستارو ۽ ستارو: ذ. صفت. سگهارو - سگهانو -
 ستارو - زوردار - زور ڀريو - طاقتمند - قرارو -
 زبردست - ٻلوان - ٻراڪري - جبرو - ٻڄڻاٽ -
 شهزور. ٻهچ وارو. ٻاڪدامن - ٻوتر. ستن ڏاڻن
 وارو ٿاس جو ٻتو.
 = ستوادڻ ۽ ستواد ٿيڻ: ث. صفت. سڄي -
 راست گو - سڀي - سچ ڳالهائيندڙ - حقي - راستباز -
 سچار - حق گو - ڪري.
 = ستوادِي ۽ ستوادِي: ذ. سچ ڳالهائيندڙ -
 صفا ڳالهه چئي ڏيندڙ - نوڪ آدمي - ڀلو انسان -
 سچو ماڻهو - سچار - سچو - راست گو - سڀي - راستباز -
 حق گو. ٻرهي - زگار. امين. (ث. ستوادِي ۽
 ستوادِي ٿيڻ).
 = ستوچن ۽ ستوچن: ذ. صحيح گفتگو -
 نيڪ ڳالهه. نيڪ نمونو. (ذ. صفت). ٻاڪل نيڪ -
 برابر ٻورو - ٻاڪل صحيح.
 = ستور ۽ ستورون (ل): ث. ستر واري -
 ٻاڪدامن. سڄي - راست گو - حق گو.
 ● ست ۽ ستون (ت): ث. ست.
 ● ست ۽ ست: ذ. اکين جي ٽنن ۾ پيدا
 ٿيل گند - اک جو خرابو - ٻيچي - چيبي. ٻارن
 کي سٽي وجهڻ لاءِ وڏو سوتو - سٽيءَ جو
 موڻو نالو.
 = سترو ۽ سترا: ذ. صفت. ٻچر - چيسر -
 ٻيچين يا گند سان ڀريل اکين وارو.
 = ستا: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ راجپوتن جي
 هڪ ذات جو نالو.
 ● ستابو ۽ ستابا: ذ. سڪيو - آسودو - هوند
 وارو. ٻوٽي جو هڪ قسم. ٻارن جي هڪ بيماري
 ”ٻارائيءَ“ لاءِ استعمال ٿيندڙ. (اسر خاص). تعلقي
 گمب (رياست خيرپور) ۾ هڪ ديهه ۽ ڳوٺ
 جو نالو.
 ● ستابو ۽ ستو: اسم خاص. تعلقي گهوٽڪي ۾
 هڪ ديهه جو نالو.
 ● ستارو: ذ. صفت. [ع. سترو = هن ڏکيو]
 ڏکيندڙ - پرده پوش - ستر رکندڙ - عيب ڏکيندڙ.

جيسوتي - حياتي. چڱائي - ڀلائي - پال -
 خوبي.
 = ستارو ۽ ستارا: ذ. صفت. مضبوط - جاڏو -
 جبرو - ڄاڻو - ٻڌار - ٻلي - ٻر ٻل - سگهو - سترو -
 سگهارو - سگهانو - سڀر - زورائتو - زور ڀريو -
 سڳو - قوي - توانو - سٺو - سترو ٿر -
 ستائتو.
 = ستائيتو ۽ ستائيتا: ذ. صفت. مست وارو -
 طاقت ورو - ستارو.
 = ست ٻولڻ: سچ چوڻ - سچ ڳالهائڻ - ٻوري
 يا صحيح ڳالهه ڪرڻ.
 = ست ٽپي رهڻ: سچ کي نه ڇڏڻ - ايمان تي
 قائم رهڻ.
 = ست جڳو: ذ. نهايت - سچو زمانو - ديوتائن
 جو زمانو - سڀ کان سٺو جهولو زمانو - هندن
 جي عقيددي موجب ۱۷۲۸۰۰ سالن تي مشتمل
 زمانو. پهرين عمر - ٻاڪ عمر - سونهري حياتي.
 = ست ڇڏڻ: ايمان ڇڏڻ - طاقت وڃڻ -
 ڪمزور ٿيڻ. ٻاڪدامني وڃائڻ.
 = ست ڇوڙڻ: عزت هٽائڻ ڇڏڻ - ٻاڪدامني
 وڃائڻ. بي هموت ٿيڻ - بزدل ٿيڻ.
 = ست ڌرم: ايمانداري - سچائي.
 = ست رکڻ: اعتبار ڪرڻ. سچائي رکڻ.
 ٻاڪدامني قائم رکڻ.
 = ست سارڻ: همت سارڻ - طاقت سارڻ -
 ٻل محسوس ڪرڻ.
 = ست سنگ: ذ. چڱن جي سنگت - ايڪ
 ماڻهن جي صحبت.
 = ستگر ۽ ستگر: ذ. صفت. سچو مرشد -
 هندو جو ڳين وٽ خدا جو نالو.
 = ست مارگ ۽ ست مارگ: ذ. سنئون رستو -
 سچي واٽ - صراط المستقيم.
 = ست نيڪرڻ: طاقت نه هجڻ - ٽڪجڻ.
 دولت نه هجڻ. جوهر اڪرڻ.
 = ست مڪه ۽ ست مڪه: ذ. صفت. سچي
 منهن يا واٽ وارو - سچار - سچو.

= ستاره شناس ۽ ستاره شناس: ذ. [ف]
 ستاره + شناختن = مڃائڻ [ستارن جو عام ڄاڻندڙ -
 نجوم - جوتشي - منچشم].
 = ستاري جي گرويش: ث. بد قسمتي -
 بد بختي - بد اقبالي. اڌ بار.
 = ستاري ۽ ستار پئون: ث. سلامت - محفوظ -
 هتيڪي.
 = ستار ۽ ستاروون: ث. سلامت - حفاظت -
 هتيڪائي.
 = ستار ۽ ستارو: ذ. صفت. سوگهو - قابو -
 مضبوط.
 = ستارو ۽ ستارو (ل): ذ. چٽي. (ذ. صفت).
 قابو - مضبوط - سوگهو.
 = ستارو ۽ ستارو: ذ. شادي جي ستمين
 ڏينهن گهوٽ ڪنوار طرفان ڪنوارين جي گهر
 وڃڻ جي رسم - ستارو (ت). پرنجن کان پوءِ
 ستين ڏينهن ڪنوار طرفان ٻانڻ جو ٻڙو. شادي
 بعد ستين ڏينهن ڪنوار جي ميت ٿيل سان وهنجڻ
 جي رسم.
 = ستاري جي چٽي: ستين ڏينهن تي ڪنوار
 جي اوڍڻ جي ڳاڙهي چٽي.
 = ستاري جي چولي: پرنجن کانپوءِ ستين
 ڏينهن تي ڪنوار جي ٻانڻ جو گج.
 = ستارو ۽ ستارو: ذ. صفت. ظرف. مؤكو -
 سهنجو - سولو - آسان - سلس - سترو - آرامي -
 قراري - فرحتي - سڪي - اسودو.
 = ستاسي: صفت. هڪ عدد جو نالو - اسي ۽
 ست. نوي کان ۳ گهٽ - ۸۷.
 = ستار ۽ ستار پئون: ث. گهوڙي جي
 واڳ - سلهي.
 = ستار وارن: واڳ وارن - موئن - اچن -
 مدد لاءِ پهچڻ.
 = ستانوي: ذ. صفت. هڪ عدد جو نالو -
 ٺوي ۽ ست - مؤکان تي گهٽ - ۹۷.
 = ستارو ۽ ستارو: ذ. شادي کانپوءِ ستين
 ڏينهن گهوٽ ۽ ڪنوار جي وهنجڻ جي رسم - ستارو.

ڏوهن ڪنهن تي ڀردو وجهندڙ - رهبر - ٻاجهارو -
 ديال - ديالو - بخشهار. اسم خاص. خدا تعاليٰ
 جو هڪ صفاتي نالو.
 = ستاري ۽ ستار پئون: ث. ڍڪ - ڀرندو
 پوشي. رحم - ديا - مهر - ڪرنا - ٻاجه - ڪيرها -
 ڪهل - قياس - مرحمت.
 = ستار ۽ ستاروون: ث. (هم. ستار = ٽن
 تندن وارو ساز) ساز جو هڪ قسم - ٽن ستن
 ٻارهن ايڪين تندن وارو ساز. سارنگي ۽ جو
 هڪ ساز. سُرلڊو - تنبورو - سارنگي.
 = ستار باز ۽ ستار باز: ذ. ستار وڃائيندڙ -
 سازندو.

= ستار پيشاني: ث. گهوڙي جي پيشانيءَ تي
 هڪ قسم جو خاص اڇو ليڪو - نياڳ جي
 نشاني. گهوڙن جو اصطلاح. سفيد ۽ ميراڳهڙي
 رنگ واري باني وارو گهوڙو. (ذ. صفت). نياڳو -
 چنڊو - منحوس - بد بخت - ڪم بخت.
 = ستارو ۽ ستارو: ذ. [ف. ستاره] آسمان جو
 هڪ برج - تارو - اختر - نجم - ڪوڪب - ستاره -
 نڪت - نڪتر - رام - برج. بخت جو برج - قسمت جو
 ستارو. بخت - قسمت - طالع - ساعت - نصيب -
 پاڳ - پاوي - لڪيو - تقدير. هٿ. وڻهار.
 ڏانوءَ مان ٺهيل ننڍو چمڪندڙ گول ٽڪرو. گهوڙي
 جي منهن تي آڱوٺي ڪمان لٺيو اچو نشان.
 شير جو نالو.

= ستارو ۽ ستارو ٿيڻ: اوج تي رسڻ - اقبال
 تي پهچڻ - اقبال مند ٿيڻ. بخت زياده ٿيڻ - خوش
 بخت ٿيڻ.

= ستارو ۽ ستارو ٿيڻ يا زور ۾ هڻڻ: پاڳ
 وڌڻ. ڪنهن جي ڀيٽ ۾ وڌيڪ بخت هئڻ.
 ڪنهن جي مٿان رعب هئڻ.
 = ستارو ۽ ستارو ٿيڻ: تاري جو روشن ٿيڻ.
 نصيب جاڳڻ - بخت وڌڻ - پاڳ ڪڍڻ.
 = ستارو ۽ ستارو ٿيڻ: نصيب سٺو ٿيڻ - اقبال
 بلنه ٿيڻ. تاري جو مٿي ٿيڻ.

● سٽاواڙو ڏوٺن: شاديءَ کانپوءِ ستين ڏينهن گهٽ ۽ ڪنوار جو وهنجڻ.

● سٽاواڙو: اسم خاص. هڪ ٻوٽي جي ڪاٺي، دوا طور ڪم ايندڙ. سٽول (گرم ۽ خشڪ دوا).

● سٽاوري: اسم خاص. هڪ قسم جي وکر.

● سٽاوڙو ۽ سٽاوڙو: اسم خاص. هڪ ٽاڪرو ٻوٽي جي پاڙ، رنگ اچو، زردِيءَ ڏي مائل، سواد ڪسارو، دوا طور ڪم ايندڙ. سڀني زهرن جو ترياق.

● سٽاوڙو ۽ سٽاوڙا: ڏ. ٻوٽي کانپوءِ ستين ڏينهن گهٽ ۽ ڪنوار جي ڪنوارين جي گهر وڃڻ جي رسم. سٽاوڙو. سٽاواڙو (ت).

● سٽاوڙيهه: ڏ. صفت. هڪ عدد جو نالو، ويهه ۽ ست. ۳۰ کان ۳۹ گهٽ. ۲۷.

● سٽائيش: سٽائيشون: ٺ. ف. تعريف ۽ توصيف. حمد و ثنا. شڪر و سپاس. ساراهه. واکاڻ.

● سٽائين: مصدر: تڪليف ڏيڻ. آزار ڏيڻ. ڪلاهڻ. هلاڪ ڪرڻ. ٻاڻهي ڪڍڻ. رنجائڻ. اڪائڻ. ايڏائڻ. اهنجائڻ. ريزائڻ. ڪجائڻ. وڻاڪڻ ڪرڻ. ڪاوڙائڻ. پريشان ڪرڻ. سنڌائڻ. جنيون ڪرڻ. بيزار ڪرڻ. ورچائڻ. ڪڪ ڪرڻ. پنهنجا ٻوٽا ڇڏي ڇڏڻ. سنڌ ڪرڻ. آزي نيزاري ڪرڻ.

● سٽائيهه: ڏ. صفت. سٽاوڙيهه. ست ۽ ويهه.

● سٽبروگ: اسم خاص. ستين پنکڙين مان هڪ گل جو قسم.

● سٽپائرو ۽ سٽپائرو: ڏ. هڪ عام ٻوٽي جو نالو. هيڙ هو.

● سٽت ۽ سٽتو: ٺ. (سن). تعريف.

● سٽت: ظرف. [سن. سٽت = جلدي] بنا روڪ. بنا رنڊڪ. جلدي. هڪدم. تروت. جهٽ پٽ. تنهتا. تڙي ڪڙي. ٻيٺي ٻيٺو. اجهو. سٽتي. نههه. قهه. وهندي. تنهطلبو. تڪڙو. پٽ. چوهو. بنا دير. هڪدم. هيٺو جو هيٺو. آمالڪ. تهطل. تهطلب. تنهن مهل. تنهن ٺاٺي.

● سٽت ۽ سٽتو: ظرف. سٽت. جلدي. آمالڪ. هڪدم. نههه. قهه. تڙي ڪڙي. ٻيٺي ٻيٺو.

● سٽتئي: سٽت. جلدي. هڪدم. آمالڪ. نههه. ٻيٺي ٻيٺو. اجهو.

● سٽت ٿري: اسم خاص. منگر مڇيءَ جو هڪ قسم. ڏند (ڏندئي) پنج انگري، ٽي قطارون ڊيگهه ٻن کان ٽن فوٽن تائين.

● سٽتويهه: ڏ. هڪ عدد جو نالو. ٽيهه ۽ ست. چاليهن کان ٽي گهٽ. ۳۷.

● سٽتو ۽ سٽتو: ڏ. ڳوٺيل اٺي جي ستن تنهن مان ٺاهيل مانيءَ جو هڪ قسم. آقراڻو. مٺائيءَ جو هڪ قسم. ستن پڙن وارو ڪيڪ.

● سٽت جڳو: اسم خاص. [سن. سٽتجڳو] هندن جي چئن جڳن مان پهريون ۽ سڄو زمالو ۱۲۸۰۰۰ سالن تي مشتمل (ضد. ڪلججڳو).

● سٽتجڳو: مصدر. طاقت ۾ اچڻ. سڙس ماڻهو ٿيڻ. ست نه ٿيڻ. هٽ پڌڻ.

● سٽتجڳو: مصدر. سهڻ. ننڊ ڪرڻ. ٻوڏڻ. سوڙو ڪرڻ. ست ٿيڻ. ڍلو ٿيڻ. ڪاهل ٿيڻ. اکين ۾ ٻيچيڻ پوڻ.

● سٽت ڌار ڀو: ست ڌار ڀا: ڏ. غير واقف (ماڻهو). ڌار ڀو. اوڀرو. ڀراڻو. غيرو. ٻيڪانو. اڻ سينڌو. اڳ نه ڏٺل. اڀرو. اڀوڻو. ٻرديسي. وڌيڪي. ٻڌيسي. ٻڌي ٻيٺي. ٻاهر جو. نئون.

● سٽت ڌار ڀو: هٽڻ: ٻاهر ڀڄو هڻڻ. بلڪل ڌاريو هجڻ.

● سٽت ٺ. صفت. [سن. سٽتئي > سٽت] هڪ عدد جو نالو. ٻڙي ايڪي ۽ سن ڏهاڪن وارو انگ. ۷۰.

● سٽت ٻرو ٻائڻ: ڪيترو به چڱو ٿيڻ. غير معمولي حيثيت رکڻ. وڏو وڌيرو ٿيڻ. گهڻيون خوبيون ڌارڻ.

● سٽت سوئو ٿيڻ: ڪيترو به چڱو ٿيڻ. غير معمولي حيثيت رکڻ. وڏو وڌيرو ٿيڻ. گهڻيون خوبيون ڌارڻ.

● سٽت: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سٽت ۽ سٽتو: ٺ. جوار جو هڪ قسم. ٻيچ ٻهه ۾ لڪائي رکجي ٻوٽو ٻوڪجي.

● سٽتئي: سٽت. جلدي. هڪدم. آمالڪ. نههه. ٻيٺي ٻيٺو. اجهو.

● سٽت ٿري: اسم خاص. منگر مڇيءَ جو هڪ قسم. ڏند (ڏندئي) پنج انگري، ٽي قطارون ڊيگهه ٻن کان ٽن فوٽن تائين.

● سٽتويهه: ڏ. هڪ عدد جو نالو. ٽيهه ۽ ست. چاليهن کان ٽي گهٽ. ۳۷.

● سٽتو ۽ سٽتو: ڏ. ڳوٺيل اٺي جي ستن تنهن مان ٺاهيل مانيءَ جو هڪ قسم. آقراڻو. مٺائيءَ جو هڪ قسم. ستن پڙن وارو ڪيڪ.

● سٽت جڳو: اسم خاص. [سن. سٽتجڳو] هندن جي چئن جڳن مان پهريون ۽ سڄو زمالو ۱۲۸۰۰۰ سالن تي مشتمل (ضد. ڪلججڳو).

● سٽتجڳو: مصدر. طاقت ۾ اچڻ. سڙس ماڻهو ٿيڻ. ست نه ٿيڻ. هٽ پڌڻ.

● سٽتجڳو: مصدر. سهڻ. ننڊ ڪرڻ. ٻوڏڻ. سوڙو ڪرڻ. ست ٿيڻ. ڍلو ٿيڻ. ڪاهل ٿيڻ. اکين ۾ ٻيچيڻ پوڻ.

● سٽت ڌار ڀو: ست ڌار ڀا: ڏ. غير واقف (ماڻهو). ڌار ڀو. اوڀرو. ڀراڻو. غيرو. ٻيڪانو. اڻ سينڌو. اڳ نه ڏٺل. اڀرو. اڀوڻو. ٻرديسي. وڌيڪي. ٻڌيسي. ٻڌي ٻيٺي. ٻاهر جو. نئون.

● سٽت ڌار ڀو: هٽڻ: ٻاهر ڀڄو هڻڻ. بلڪل ڌاريو هجڻ.

● سٽت ٺ. صفت. [سن. سٽتئي > سٽت] هڪ عدد جو نالو. ٻڙي ايڪي ۽ سن ڏهاڪن وارو انگ. ۷۰.

● سٽت ٻرو ٻائڻ: ڪيترو به چڱو ٿيڻ. غير معمولي حيثيت رکڻ. وڏو وڌيرو ٿيڻ. گهڻيون خوبيون ڌارڻ.

● سٽت سوئو ٿيڻ: ڪيترو به چڱو ٿيڻ. غير معمولي حيثيت رکڻ. وڏو وڌيرو ٿيڻ. گهڻيون خوبيون ڌارڻ.

● سٽت: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سٽت ۽ سٽتو: ٺ. جوار جو هڪ قسم. ٻيچ ٻهه ۾ لڪائي رکجي ٻوٽو ٻوڪجي.

- سٽيم 'ايجاد' ۽ سٽيم 'ايجاد': ذ. [ف. ستر + ع. ايجاد] ظلم جو بنياد قائم ڪندڙ - نهايت ظالم.
- سٽيم 'ٿيڻ': ف. ظلم ٿيڻ - اندر ٿيڻ. سختي ٿيڻ - آفت نازل ٿيڻ. غم ٿيڻ. نهايت چالاڪ يا ڪنهن فن ۾ بگڻا ٿيڻ - عجيب ۽ انوکو ٿيڻ.
- سٽيم 'ديده': ذ. [ف. ستر + ديده = ڏسندڙ] مظلوم - ستايل. دڪي - مجبور - ناچار.
- سٽيم 'رسيده': ذ. [ف. ستر + رسيده = پهتل] مظلوم - ستايل. دڪي - مجبور - ناچار.
- سٽيم 'زده': ذ. [ف. ستر + زده < زدن = هڻڻ] مظلوم - ستايل. دڪي - مجبور - ناچار.
- سٽيم 'شيعار' ۽ سٽيم 'شيعار': ذ. ظالم - بي رحم - ظلم ڪرڻ جو عادي - ستمگار - ستمگر.
- سٽيم 'ظريظف' ۽ سٽيم 'ظريظف': ذ. ڪلندي ڪلندي ماريندڙ - ڪيل خوشيءَ ۾ ظلم ڪندڙ.
- سٽيم 'ظريظفي' ۽ سٽيم 'ظريظفيون': ذ. ظالم - بيداد - غضب.
- سٽيم 'ڪرڻ': ذ. ظلم ڪرڻ - بيداد ڪرڻ - ناحق ڪرڻ - غضب ڪرڻ. خراب ڪرڻ - عجيب ڪم ڪرڻ. افسوس جهڙو ڪم ڪرڻ.
- سٽيم 'گار' ۽ سٽيم 'گار': ذ. ظالم - بيدادگر - مردم آزار.
- سٽيم 'ستمگر' ۽ سٽيم 'ستمگر': ذ. قهار - ظالم - ڏوڏي - ظلمي - ستم - غريبان مار ڪندڙ - ستمگار - ڏکوئيندڙ - غضب ڪندڙ.
- سٽيم 'سٽيمي': ذ. ظالم - ستمگر.
- سٽيم 'سٽيمي': ذ. (هم). چنڊ جي مٿين تاريخ.
- سٽيم 'سٽيميون': ذ. حصو - ڀاڱو - پٽي - واٽو - وڇ - ورهه - ونڊي - ڦانڊڻي - تقسيم - ورهاڱو.
- سٽيم 'چور' ۽ سٽيم 'چور': ذ. برباد ٿيڻ.
- سٽيم 'سهاه' ۽ سٽيم 'سهاه': ذ. پوري هٿڻ: سڀ ناس ٿيڻ.
- سٽيم 'ڪرڻ': ذ. ڦانڊڻي ڪرڻ - ورهاست ڪرڻ - حصا ڪرڻ. رضالامو ڪرڻ. قرض گڏڻ - اوڌر ٺاهڻ - بلو ڪڍڻ. دوائون ٺاهڻ.

- سٽيم 'ناس' ۽ سٽيم 'ناس': ذ. بربادي ٿيڻ - تباهي ٿيڻ - آڇاڙ ٿيڻ - خان خرابي ٿيڻ - ستيا ناس ٿيڻ - ويراني ٿيڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. (سن. سوتسٽر) آزاد - چٽل - چٽو واڳ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. آزادگي - آزادي - هريت.
- سٽيم 'مصدر': ذ. لوڪريءَ ۾ پيٺل ماڻهوءَ مٿان ضد ۾ چڙعت ڪرڻ. همت ٻڌڻ - دل ٻڌڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. (سن. سستيا = پاڪائي) پاڪدامن - ستو جتو. (اسم خاص). سمنڊ جي ڪوڏ جو هڪ قسم.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. پاڪدامن. (ث. سٽيم 'جتي' ۽ سٽيم 'جتيون': ذ. سٽيم 'جتيون' ۽ سٽيم 'جتيون': ذ. همدرديءَ جو جذبو - احساس. سچائي - سچو - ستوهم. تنگي - هلاڪت. بيزاري - پریشاني. ضرورت - لاجاري.
- سٽيم 'ڪرڻ': ذ. قدمو ڪرڻ - فرياد ڪرڻ. پٺيان لڳو رهڻ. ستاڻ - ڪهاڻي - هلاڪ ڪرڻ - دق ڪرڻ. رڙائڻ - پاني ڪڍڻ - ڪشي ڏيڻ. بيزار ڪرڻ - پریشان ڪرڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. پڳل آن جو آڱو.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. صفت. "سهن" مصدر مان اسم حاله جي صورت. [سن. سو هٽ. هرا. مٽ =] ساڻو - مونجهو - اجهائل.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. جفا ڏيڻ نه جان (شاه).
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. ٺٽين سیر ویر وڌائڻ - بند ٿيل جهيڙو وڌائڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. ڏڪن جون وسريل ڳالهيون وري ياد ڏيارڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. پهاڻ کي ڄاڻي وائي نقصان ۾ آڻڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. سٽيم 'سور' جا ڳائڻ - سٽيل عشق آڻڻ.
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. شاخ چرڻ (شاه).
- سٽيم 'سٽيميون' ۽ سٽيم 'سٽيميون': ذ. سٽيم 'سٽيميون' شاخ چرڻ (شاه).

● سَتُو هُ ڪَرَن : تاڪيد ڪرڻ - گهڻو چوڻ.
● سَتُو هُو : ٻارُ. زورُ. مينتَ.
● سَتُو هُ ۽ سَتُو هُ : ذ. ڊپ - پشو - خوف -
ڏَرُ - سڪوچ - انديشو - آڊڪو - ڊيڇُ. رنج -
سُورُ - اهنج - ڏُڪ. گهڻي. سوڙهه - لاچار -
مشڪلات. تنگي. افلاس - گهڻي - لوڙ - احتجاج -
ضرورت - ڪپ - گهرج - ڪاڻ - حاجت - طلب.
ويساه. تابُ. جوڙو - بيداد - اندرُ - ظلم - ڏاڍ -
زبردستي.
● سَتُو هُ ۽ سَتُو هُ : ظرف. ازخود - طبعي -
بالمرادو. (ذ. صفت). مياويڪ.
● سَتُو هُ : سَتُو هُ : ازخود.
"انڀني جوت اندر م سَتُو هُ سَتُو هُ پَرِي"
(سامي).
● سَتُو هُ : ذ. صفت. هڪ عدد جو نالو -
سَتَ ۽ سَتَر - اسي مان ٿي گهٽ - ۷۷.
● سَتُو هُ : ذ. صفت. هڪ عدد جو نالو -
سَتَ ۽ سَتَ - سَتَر مان ٿي گهٽ - ۶۷.
● سَتُو هُ : ٺ. قعري مهيني جي ستين تاريخ.
● سَتُو هُ : ٺ. چنڊ جا پهريان ستَ ڏينهن.
چنڊ جو ستون ڏينهن.
● سَتُو هُ ۽ سَتُو هُ : ذ. [سن. شڪتا] سمنڊ
جي هڪ ڪوڏ جو قسم، اڪثر دوائن ۽ سائين
جي ڪم ايندڙ - سِي - سَتِي - گهو گهيتو.
● سَتُو هُ : ٺ. [سن. سَتُو هُ] هر ڪنهن
قعري مهيني جي ستين تاريخ.
● سَتِي ۽ سَتِي : ٺ. صفت. [سن. سَتِي] -
پاڪدامن [گشائستي - سَتِي - سَتَر واري.
پاڪدامن - سِيلوان - جتي - سَتوان - پتورت -
شَدَ - پتوتَر - پاڪ - صفا. ليڪ - پلي -
ڌرم شيل. ثابت قدم - سچي - وفادار - پاڻ کي
مڙس جي لاش سان گڏ ساڙيندڙ عورت (هندڪي
رسم موجب). ڌرڪا پاروتِي جو لقب. ثوابي -
سد آچاري - پُڄي. پتورتا. ڏهاڪڻ زال - بيوه -
ونڙي - وڌو - ڏنيل. گناهن کان آجي. سَتِي رڳو.
فر کي ويجهو ۽ ويندڙ مادي جانور.

● سَتِي مڪي جا ڪائڻ : بند ٿيل جهيڙو شروع
ڪرڻ - معاملو مچائڻ.
● سَتُو ۽ سَتُو : ٺ. مناجات. آزي -
نيزاوي.
● سَتُو ڪُن ۽ سَتُو ڪُن : ذ. نيڪي ۽ جوامول -
سچو ڪُن - چڱائي جو متو - فياضي قانون - سچ -
ڪالهائين جي خاصيت. حق جو آواز.
● سَتُو ڪُن ۽ سَتُو ڪُن : ذ. صفت. چڱو -
پتاو - نيڪ - سَتُو - اوگهو - آچو - موچارو - عمدو.
سَقرو - شپُ. صحت بخش - مفيد - فائد ڏيندڙ - نفعي
وارو. ٻي ڏوهو - ٻي گناه - ٻي عيب.
● سَتُو ۽ سَتُو (ت) : ذ. ڪجهه ڪرو -
ٿورو ڪرو.
● سَتُو (ت) : ڪڪ ڪي ڪاڙهي، ڪُنِي،
پُڄي ۽ پيڄي تيار ڪيل اٺو، ڪنڊ ۽ گهٽ
وجهي استعمال ٿيندڙ. سيري جو هڪ جلد تيار
ٿيندڙ قسم.
● سَتُو ۽ سَتُو : ذ. (ف). ٽنپ - ٽنپو -
رُڪن - پيلپائو. آڌار - ٽيڪ. منارو. ٽوٺي.
تڪليف - درد مري - ڪشالو - دقت -
جا ڪوڙو. ويا ڪلتا - پريشالي - هلاڪي - اهنج -
اڙاء - ڏڪ - ڏڪ - ڏنڇ - ڏنڇو - آهائي -
ڪلاڪاهو. جنجال - آزار - زحمت. خرابي - وڳوڙ -
گڙبڙ. وائي - ڪهڻي - چوڻي - سخن - ڪلام -
وائي. زبان - ٻولي - پاڪا - پاشا. ڳالهه ٻولهه -
ڏڪر - گفتگو. تقرير - ويا ڪياڻ.
● سَتُو ۽ سَتُو : سَتُو ۽ سَتُو : ٺ. ٺ.
ٺين جي قطار. هڪ قطار ۾ ٺين ڪڙي ڪرڻ جي
صنعت.
● سَتُو ۽ سَتُو : ذ. هڪ عدد جو نالو - ست ۽
پنجاه - ست کان ٿي گهٽ - ۵۷.
● سَتُو ۽ سَتُو : ذ. ضرور - لاچار -
مجبوري. ڀارت - تاڪيد - گهڻو چوڻ. فرضي.
زور (ڪاڻ لاه).
● سَتُو ۽ سَتُو : ذ. ڪرڻ - ڀارتائين - فرضي
ڪم ڪري ٻڌائڻ.

— سَتِيَاكِوَرَه؟ سچ تي بلڪل پوري طرح قائم
 رخن واري مهڻي — سچو عهد — سچو مقابلو.
 خاموش مقابلو.

- سَتِيَا مَسْتَبَلْ : همت ڪرڻ - مڙسي ڪرڻ -
 چرئٽ ڪرڻ - جگر ڌارڻ - ڇپاتي رڪڻ. پَرَنُ
 ڪرڻ - پڪو ارادو ڪرڻ - قصد ڪرڻ. وٽ ڪرڻ -
 ٺهراءُ ڪرڻ. ايمانداري رڪڻ - سَتِيَاڻِي رڪڻ.
 - سَتِيَا ناس : ظرف. بربادي - تباهي - اهتري -
 آجائو - ويرانِي - خال خرابي - وِ ناس - فنا - پائمالِي -
 - سَتِيَا ناس : ٽين : تباهه ۽ برباد ٿيڻ - خراب
 ٿيڻ - ويران ٿيڻ - منهدم ٿيڻ. زور گهٽجڻ.

- مَتِيہا ناسُ کَرَنُ: تباہي ڪرڻ۔ ويرالي ڪرڻ۔ برباد ڪرڻ۔ خراب ڪرڻ۔ ردي ڪرڻ۔ بي ڪار ڪرڻ۔ ڦٽائڻ۔ ڊاهڻ۔ ڪٽڻائڻ۔ (نالو) ٻوڙڻ۔ ٻيڙي ٻوڙڻ۔ مسائڻ۔ ٻڪاڙڻ۔ خائو خراب ڪرڻ۔ تلف تاراج ڪرڻ۔ ڇت ڪرڻ۔ نقصان ڪرڻ۔ طاقت وڃائڻ۔ ٻڌراھ ڪرڻ۔

— سَتِيَاوانٌ & سَتِيَاوانٌ : ذ. صفت. همت ڀريو۔
چاٽي وارو۔ مَنِيَوَڪَلُ۔ جامنڙو۔ جرئت وارو۔
برجستو۔ قوت۔ تن ٽٽائو. تيج وارو. ايماندارو.
مَنِيَوَ۔ مڇو.

● مستیيارو: اسم خاص. تعلقي فيض گنج (وياست خيرپور) ۽ تعلقي دادو ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ستمیاری: آسمر خاص. تَنبُو الهیار، شهدا پور،
۴ دیری محبت تعلقن ہر ہک دیہ جو نالو.

۳۔ سَتِیْمَہَ الْیَسْمَہُ ! ذی صفت۔ ہر عدد جو نالو۔
چالیس و ست۔ پنجاہ مان ٹی کہتے ہیں۔

● سَتِي 'ذَهْرًا': اسر خاص. تعلقي لنگر پارکر ۾ هڪ دهر جو نالو.

● سُنِيئُو ۽ سُنِيئُوَا: ذ. [سن. شُڪْتِ =]
 بار کی سُنِي وَجھن جی مِیہی - ڈُونِیئُو.

● سَتِيْمِيَرُو ۽ سَتِيْمِيَرَا: ذ. ٻائيءَ جي هڪ جيت جو قسم.

● سَتَ & مَسْتُونُ؛ ث. [سن. سارث =]
مجلس - کچھری - محفل - بزم - سنگت - میا -

منڈلی۔ جماعت۔ میڑ۔ بھگر۔ قافلو۔ سات۔ ساتاری۔

== مَتيابئي ء سنڀالھون : ث. مَتيي - مَتيي
جَتيي - مَتيوان - ھاڪدامن - شيلوان - ھُئورت -
ڌرم شيل. ڏاتار - سخياڻي - اڏار ڇيت - ڪُشاده
دِل - درياھ دِل. ايمان واري. ڀروسهي جهڙي.
سڄي - وفادار - وڇن تي ٻوري.

— مٽي ٽين: هميشه لاءِ ڪناري رهڻ. مٽس
جي لاش سان گڏ مٽن (هندڪي رسم).

— مَسْتَبِي 'جَسْتَبِي' ۽ سَتَبِيُون 'جَسْتَبِيُون' ؛ ث.
مَسْتَبِي — مَسْتَبَاثِي

● سٽي ۽ مٽيون؛ ث. [سن. شڪت =]
سيپ مان ٺهيل ٻارن کي دوا وغيره ٻارن جي
سيپي، سٽيٽو، سيپ، ڪوڏي جو هڪ قسم.
ٽڪي، دوا جو وزن.

”ٽڪي“ فرق نه ڪيو، سوين ڏناون ستيئون“.
دوا جو ڏيک — لڙڪي. گيت. ههر. عادت.
— ستي. آچن؛ عقل اچن — پرائن — ننڍڻ
مان پرائن.

— سستی ہوئی: ہیر ہوئی۔ چوس ہوئی۔
عادت تین۔ عات ہوئی۔ سیکھا ملن۔

● مستیا سے مستیانوں : ث. [سن . مستیا = طاقت]

پہل - قوت - زور - سکھ - تہج - حقیق - مت -
سچ - وانم - در حقیقت - در اصل - ایمان - مضبوطی -

ہمت۔ مڑسی۔ جریت۔ جگر۔ فلک۔ آئو۔ سان۔
چاتی۔ جان۔ ارادو۔ قصد۔ ہکو۔ ارادو۔ ہرن۔

ٺهراءَ - ريتَ . ايمانداري - پتَ - سچائي - سڀڻيائي -
وڀسآءَ - توڪل . ڌيرج - صبر . پهلوآني - بهادري .

ہمت کرن۔ مڑسی کرن۔
حسرت کرن۔ دل جھلن۔ جگر جھلن۔ فلک کرن۔

چاتني جهڙن ڪوشش ڪرڻ - (مارڻ جي) ڪرڻ.

— سَتِيَا جو سَنَدرو پَتَنُ؛ همت ڪرڻ. محڪم ارادو ڪرڻ.

—ستيا جي ٻيڙن کي ستر ڪرڻ! ست
قائم رکن—عصمت جي حفاظت ڪرڻ.

== سستیبا کترن : همت کرن۔ بہادری کرن۔

● سترا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ستراڙو ۽ ستراڙا: ذ. مري ويل جي گهر
م عزيزن جو پارهنجي تائين رهڻ جي رسم. ماني
يا پٽ ڪرڻ جي رسم.
● سترون: مصدر. ٻڪيڻ. هٿوار ڪرڻ. هڪ
جهڙو ڪرڻ. ڪنڊ ڀرڻ.
● سترو ۽ سترا: ذ. موکو. سولو. سڪيو.
سٺائو. سهنجو. آسان. سليس. سڪم. سهل.
● سترو. ڪنٺو. لطيف. نفيس. نيڪ. پاڪ. صاف.
آجلو. نرم. (ث. ستري ۽ ستريون).
(اسم خاص). ٻيهر ماني سان ٻنڌڻ فقيرن جي هڪ
ذات. ذ. مسخرو.
● سترا ستائين: آچڻ: ستولائيءَ سان مري
وڃڻ. ستولو موت اچڻ.
● ستراڻي ۽ ستراڻيون: ث. صفائي. ستائين.
هاڪائي. نرملائي. اجلائي. اچرائي. آجرائي.
نرمائي. ڪوملتا. ٻوترائي. هاڪائي.
● ستري ۽ ستريون: ث. ڪائنن جي
ننڍڙي ڍڳي. ستئي. ٽهي. دستي. پري. گڏو.
ستو. ڀاڪر. چنبو (گاهه جو). ڪهڙي.
ڪاڻن يا ان جي سڻڪن جو ڪرو. ڪڙي ويڙهڻ
لاءِ ئي فوٽ ڏيکڻ ۽ انڇ گولائي وارو ڪاٺ
جو ٽڪر (ڪورين جو هڪ اوزار). اوڙ.
ڪاهي. تهر. طهر. ست. ختنو.
● ستل ۽ ستل: ذ. [سن. ستل = ڍلو]
ساڻو. ستو. مست. ٿڌو. آليسي. ڍلو. جهلو.
جهڪو. لانهو. ليلهڙو. موگو. ڍرڪيل. نيسچل.
آچل. استر. ضعيف. ستو. ستل.
● ستلائي ۽ ستلائيون: ث. ٿڌائي. مستي.
آليسي. موکائي. جهڪائي. ستائين. ضعيفائي.
● ستل: مصدر. [سن. ست = گڏ ڪرڻ]
ستو ڪرڻ. ٿيڻ. هڪ ٻئي مٿان رکڻ. ڀير ڪرڻ.
ڍڪ ڪرڻ. سٽي ڪرڻ. کوڙ ڪرڻ. ميڙي رکڻ.
ڪڍو ڪرڻ. گڏ ڪرڻ. گڏام ڪرڻ. ڀرڻ.
ڏيڻ. وجهڻ. گهوچڻ. ٺپوڙڻ. چڻ. زور ڏيڻ.
ڀڙڻ. پڪيڻ. سوڙهو ڪرڻ.

سماج. انجمن. اشراف لوڪ. انبار. ڍڪ. گڏ.
سرتن. ڀير. کوڙ. ڪيچ. دل. خزانو. جهاز
جو تخت.
● ستائين ۽ ستائينون: ث. ڍڪ ڪرائڻ جي
قيمت يا مزوري.
● ست ٽي ٻو: ٽوڻي. گيسر يا آسي ماڻهو
والڪر ڍڪ ٿي لٽي ٻوڻ.
● ست ۽ ستون: ث. [سن. ستل = سيٺ].
ست. ڀير. ڍڪ. انبار.
● ست ٽي ٻو: ٽوڻي. ست ست ٽي ٻو. ڪاهل
ٽي ٻو. گيسر يا آسي ٽي ٻو.
● ستاڪ ۽ ستاڪ: ذ. صفت. [سن.
ستا = قائم رهڻ] هڪو. پختو. ڏاڍو. مضبوط.
آچل. برقرار. ڪپ کوڙ. آسرو. ڀير جوان.
ثابت قدم. قابو. سو گهو. ٽاڪيڊي. قطعي.
حقيقتي. شافي. صاف. چٽو. ناطق. هڪ سان
چوندڙ. گهو.
● ستاڪير ۽ ستاڪيرا: ذ. صفت ڍاڪ وارو.
بخت وارو. نصيب وارو. قسمت وارو. ستاڪو.
● ستان ۽ ستان: ذ. [سن. ستان = آستانو].
● ستائي: ظرف. [سن. س = چڱو + ستائي =
وقت ٿي] پوري ٿاڻي تي. پوري وقت تي.
وقت سر.
● ستائين ۽ ستائينون: ث. ستري. ستولي.
آسان.
● ستائين ۽ ستائينون: (ل) ۽ ث. ظرف.
ٽانڪي. جائيتي. هٽيڪي. محفوظ.
● سترو ۽ سترون: ث. ٽنگ جو گوڏي کان
مٿيون حصو. ران. (ه. سانل).
● سترو ٽي ڌڪ: هٽڻ: افسوس ڪرڻ.
ارمان جو اظهار ڪرڻ.
● سترو ستون: ظرف. آهستي. ڪنهن آزاد
وقت. موقعي سان.
● سترو مان پٽ ڄمڻ: ٿوري ڪم مان
وڏو فائدو ٿيڻ. ان ٺهندي لاپ ڪاري ٿيڻ.

- سڀي ٻڌڻ: ٿورو ٻڌڻ - ٿورو ٻڌڻو مفاصلو -
واجبي وچوئي - اوڏڙو - نزديڪ - ويجهو - ٻي
وڪڻ.

- سڀي ٻڌڻ: چيل ۾ درد ٿيڻ - رڳت جو
مڙڻ - چڪ ٻڌڻ. چيڪي ٻڌڻ.

- سڀي ڏيڻ: چڪي ڏيڻ - زور ڏيڻ. سڳه
ڪرڻ - همت ڪرڻ.

- سڀي سڌ: ظرف. جلدي جلدي - هڪدم -
يڪدم - سڌا سڌا. تڪڙي هلڻ جو آواز - ساڪڙ
ساڪڙ.

- سڀي سڌ ڪرڻ: يڪدم ڌڪ هڻي وٺڻ.

- سڀي ڪٽڻ: سڌو ڪٽڻ: ٿ. وڌ
ڪٽڻ - ڪاپو. ڪپههون سان ڌڪ هڻڻ جو
آواز.

- سڀي ڪٽڻ: رانڊڻ: ٿ. ڪپههون سان ڌڪ
هڻڻ واري رانڊ.

- سڀي ڪٽڻ: سخت ڳالهائڻ - هاها ڪرڻ.

- سڀي ڪٽڻ: تڪڙو هلڻ - جلدي قدم ڪڍڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

- سڀي ڪٽڻ: چوڻ ڏيڻ.

ريڪ-ريڪا. [سن. سرج = خلقتا] تجويز-
رٿ-نھراءُ. ارادو-پھم-خيال. رٿا-تدبير.
منصوبو. ريت-رسم.
"ڏن ڌارن ڌارن رھڻ. اي نه سنگھارن سيتَ"
سيتا-جوڙجڪ-ترتيب-سيجل-بندوبست.
سازش. ميل جول. ڪوشش. رستو-ڍنگ-ڊول-
وڙجس-طريقو-نولو-وجھ-دستور-قرينو.
شروعات-آرڻپ-سئيءَ. صرفو-تقاعد. قطار-
سلسلو. ڪيرم. رواج. واسطو. ضابطو. حڪم-
فرمائش. حالت. سينگار-ساج. ڪوھ يا ارلي تي
آباد ٿيندڙ زمين جي ڀاريءَ جو ٻنو. ٻوند-
ذري-ٿوري-ھو.
سيتَ جوڙڻ: مقابلو ڪرڻ. سامان ڀورو
ڪرڻ. ترتيب ڏيڻ.
سيتَ سڻڻ: ارادو ڪرڻ-پيرڻ ڪرڻ-
قصد ڪرڻ. صلاح ڪرڻ-تجويز ڪرڻ-مشورہ
ڪرڻ-انڪل ڪرڻ-رٿ رٿڻ منصوبو ٺاھڻ.
سيتَ ڪرڻ: پٺييءَ ۾ ٻج وجهڻ لاءِ
ٻٽا ٻاريون جوڙڻ.
سيتون ٻائڻ: سيتون ڪيڏن-ليڪا ٻائڻ-
نشان ڪرڻ-خط ڪيڏن.
سيتون ستباھڻ: سيتون سڻڻ-تجويزون
سوچڻ.
سيتون منجھڻ: کيڪو وِڪو ٿيڻ-ويجڻ
ڏيڻ-فيھيئون منجھڻ-منجھي ٻوڻ.
سيتَ ڪرڻ: سُرڪ-بولد-ٽڙي.
مال ۾ بيماريءَ جو ھڪ قسم.
سيتَ ڪرڻ: ٻرسان جي وقت ٻيٽل
ٻاڻي جي ڪناري وٽ سڪل زمين.
سيتَ (سُتَر) ڪرڻ (سُتَر) ڏ. [سن.
سوتلر. ٻرا. سوتلر] ڪٽيل ڪپھ جا ڌاڳا.
ساڳو-سڳو-تند-ٽڪو-تار-ڌور-ڌوري.
سوتلي. ناڻو. (ھ. سوت)
سيتَ ٻُڌائڻ: ٺڳڻ جي ڪوشش ڪرڻ.
سيتَ منجھڻ: منجھي ٻوڻ. حيران ٿيڻ-
ششدر ٿيڻ-ويجڻ ٿيڻ-بتال ٿيڻ-ٻٽ يا ڇٽ ٿيڻ.

سيتَ منجھي ٻوڻ: ڳالھ جو مشڪل ٿيڻ.
سيتا (سيترا) ڪرڻ (سيترائون): ٺ. ٺ.
[سن. سرج = خلقتا] رٿ-تجويز-انڪل-صلاح.
ترتيب-جوڙجڪ-بيھڪ. سامان-اسباب. شئي-
ٽول. شڪتي-ٻٽ-طاقت.
سيتا ڪرڻ: ٺ. جوڙجڪ-مانڊاڻو-جھوٻڙو.
سيتَ رٿ-تجويز-انڪل. سامان-اسباب.
سيتائيتو ڪرڻ: ڪرڻ. صفت. ڪيفائيتي-
سنجھي-صرفائي-ٿورخرچو. سادو. با ترتيب-
سيجلائون-اسٽوڊ وارو.
سيتاست: ٺ. [سن. ست = مارڪٽ
جو مسلسل آواز-ڪٽڪو. لڳاتار-ٻي ڌڙ ٻي.
سٽاڪ ڪرڻ: ٺ. لڪڻ سان مارڻ
جو آواز-شڙاپ.
سيتاڻ (سيتراڻ) ڪرڻ (سيترائون):
ٺ. [سن. سرج = خلقتا] ڏندو-ٻيشو-ڪم ڪار-
مشغولي-روزگار-پورهيو-مزوري. ٺاھ-
بندوبست-ٺھو-پرڀت-سٺو-جوڙجڪ-انتظام.
حرفت-انڪل بازي-حرفت بازي-حڪمت عملي.
سيتاڻو ڪرڻ: ڏ. صفت. [ستوان =]
سخت-ڏاڍو-زبردست. ڏکيو-ڪٽن-مشڪل.
سوت. گهاٽو. مضبوط-جاڏو-ڪرڙو-جانڊو-
ٻليار-ٻلي-ٻٽ-ڪراڙو-ڪراڙو-ڪڙاڪڙي-سگھو-
سترو-سگھارو-سگھائيتو-سٻرو-زورائيتو-
زور ڀريو-سگھيتو-قوتي-ستائيتو-قراڻو. توانو.
سيتائو سالڳ ڪرڻ: ڏاڍو
لاچار. سخت قسمت.
سيتاڻي سانگ: لاچاري سبب.
"لالن لائي ڏينھڙا ڪنھن سيتاڻي سانگ" (شاھ).
سيتاڻي ڪرڻ: ڪرڻ. موت جي مهل-
سڪرات جو وقت.
سيتائڻ: مصدر. [سن. ست =] ڪٽائڻ-
ٻچاڙائڻ. ٺٽائڻ. ڇڪائڻ. ٽٽ ڪرائڻ. مار ڪيائڻ-
موچا ڪرائڻ.
سيتاڻي ڪرڻ: ڪرڻ. ٻچاڙي-ڪٽائي.
سڪائڻ جي مزدوري.

● سٽل ۽ سٽل: ذ. [سن. سٽ = سودو ڪرڻ] سودو - انجام - معاهدو. رٿ - خيال. صلاح - مصلحت. فيصلو. قميص جي ڪف ۾ ٻوندڙ ٻٽڻ.

● سٽل ڪرڻ: ٺاهه ٺوهه ڪرڻ - بندوبست ڪرڻ. صلاح ڪرڻ. ٻڌي ڪرڻ. سودو ڪرڻ.

● سٽل سٽل: صلاح مصلحت. ڦير گهير.

● سٽل هٽڻ: صلاح ڪرڻ.

● سٽڻ: مصدر. اچڻ - اچائڻ - ڦٽو ڪرڻ - اميد وڃائڻ. دسڻ - ڪيرائڻ - ڪيرڻ. ڌڪو ڏيڻ. چيڪڻ - ست ڏيڻ.

● سٽڻ (سٽڻ) مصدر. ٻڃاڙڻ - زور سان هٽڻ - ڇاڙڻ - ڪٽڻ. ڳاهڻ. مار ڏيڻ - ڏاڳورڻ - سڙهڻ - سٽڪائڻ. ٺٺڻ. هٽڻ - ورتائڻ. ڪپڙا ڌوئڻ - تڪو هٽڻ - ڪٽي ڪٽڻ. شڪار لاءِ ڦٽڻ کي جهنگ مان اٿارڻ.

● سٽي (سٽي) ۽ سٽي (سٽي) سٽي (سٽي) سٽي (سٽي)؛ ٿ. ڀڳري ري يا اٺ جي وارن کي سٽڻ جي ڪاٺي - ساڻو.

● سٽي ٻٽار ڪرڻ: ڏاڍي مار ڏيڻ.

● سٽڻ: مصدر. [سن. سرج = خلقڻ] رٿڻ - ٺاهڻ - جوڙڻ - تجويز ڪرڻ - (قياس) ٻڌڻ. گهڙڻ. سوچڻ - ويچارڻ - سنوارڻ - سڌارڻ سڄائڻ - سينگارڻ. شروع ڪرڻ - سڀڻڻ - ڏانڻ - ڏانڻ - آرنڀ ڪرڻ - جوئڻ. پٽڻ - پٽڻ - گهٽڻ - اندر وڃڻ - پير وڃڻ.

● سٽو ۽ سٽا: ذ. [سن. سٽ = سودو ڪرڻ] واپار جو سودو - غير حاضر مال جو واپار. تحريري اقرار نامو. سٽا سٽا - ساڻو - عيوضو - بدلو - بدو - وار ڦير - اٿل پٿل - وٺو - مارچو - ڏي وٺ - وهنار. تڪ - ٿل - اٽڪل - قياس. ويچار - خيال - ڪاپا. حڪمت. موٽي - ڌراوت. پڙي جو فرش دار ٻاٽيو.

● سٽا هٽڻ: (سلاحن جو اصطلاح) ولجهه هٽڻ. مڇي ڦاسائڻ جي موقعي تي زور سان مڇي جو ڏس ڏيڻ.

● سٽيو ۽ سٽيا: ذ. مٺو - طعنو - ڏوراهو - ڏونگهو.

● سٽيا ڏيڻ: مٺا ڏيڻ - طعنا ڏيڻ - ڏوراهه ڏيڻ - ڏونگها ڏيڻ.

● سٽيجڻ: مصدر. مارچڻ - ڪڇڻ - سهڻ - ننڊ ڪرڻ - آرام ڪرڻ.

● سٽرو وٽرو ۽ سٽرو وٽرو: ذ. صفت. جبرو - جانو. قوي - جنگ. ستر - جهالو - ٻڪو - جاڏو. ڏو متو - ڀٽو - جٽو - رٿو - ٿلهو - متارو - ڦوقانگ - ڏونسو - مٽيڪو - ڌڳ - ٻٽ ۾ پٽر پٽل - چوٽڪو مضبوط. چالاڪ - هوشيار. تازو توانو - صحت مند.

● سٽرو وٽرو ٿيڻ: ٻڪو ٿيڻ - مضبوط ٿيڻ - تڪليف سهڻ جهڙو ٿيڻ.

● سٽوڪائڻ: مصدر. هڪدم ٻاڙيا عيب ٻڌائڻ - چوڙڻ. مقعد جي طرفان هوا ڪڍڻ - ڦوس ڏيڻ.

● سٽيڪڻ: مصدر. ڌڪ هٽڻ. ڪاه ڪرڻ. وڙهڻ.

● سٽڪ ۽ سٽڪون: ٿ. ويڙهه - جهيڙو.

● سٽيڪار ۽ سٽيڪارو: ٿ. جهيڙو - جهيڙو.

● سٽيڪار ۽ سٽيڪار: ذ. ڌڪو آواز. سٽيڪار ڪڍائڻ: ڌڪ هٽڻ.

● سٽيڪو ۽ سٽيڪا: ذ. ڌڪ جو آواز - ٺهڪو. ٺهڪو - چاڙپ. موسات. ٻڃاڙ - سٽ ڪٽ. ڪپڙن کي ڌوئڻ مهل زور سان ڌڪ هٽڻ جو آواز - مينهن جو آواز. (ذ. صفت). برجستو.

● سٽڪو ڪٽڪو ۽ سٽڪا ڪٽڪا: ذ. مارڪٽ. ظلم زبردستي.

● سٽڪو ڪڍائڻ: ڌڪ هٽڻ.

● سٽڪو ڪرڻ: ٺهڪو ڪرڻ - ٺڪاءُ ڪرڻ - هڪ ٻئي مٿان وار ڪرڻ.

● سٽڪو سڄائڻ: مارڻ - ٺهڪو ڪرڻ.

● سٽيڪي ۽ سٽيڪيون: ٿ. دائي.

● سٽل ۽ سٽل: ذ. آڏاهي جي هڪ اوزار جو نالو - بابين دان.

== سٽوڙي ' سٽوڙيون : ذ. سٽائڻي - سٽا هٽڏڙ. سودو ڪندڙ - دلال. پڙوو.

= سٽو : مڇيءَ کي چار ڏي پڇاڻڻ لاءِ پاڻي ۾ لٽيون هڻي آواز پيدا ڪرڻ. واکَ ڏيڻ. شرط هڻڻ.

= سٽي پٽڙ : سٽي باز : ذ. پيداوار تي شرط هٽندڙ - سٽائڻي.

● سٽو : سٽا : ذ. ڪنهن به ٻوڪ جو سنگ. تاجيءَ کي مٿان جهلي بيهندڙ ڏور.

● سٽو : سٽوڙ : ذ. شوخ - سخت - ڏاڍو. = سٽي : سٽيون : ٺ. رسي

" ڪوهر ٿران ٿر جيت، سائيڪا ۽ سٽيون "

(شاھ)

● سٽي : (انگ. City = شهر) وڏو شهر، هڪ لک کان مٿي آبادي وارو.

● سٽيڪيڻي (لس) : ٺ. جنڊ جو استر جنهن تي اٿو ڪري.

" ناز منجهان ليندوس، شوشي تنهنجون سٽيڪيڻون "

(مير ٻُرو)

● سٽيڪيڻو : اسم خاص. ڪپڙي جو هڪ قسم. سٽ : ٺ. صفت. [سن. شش < ششئي]

هڪ عدد جو نالو. ٽي ويهون - چھ ڏهاڪا - پنجاهه ۽ ڏهه - ۶۰.

● سٽ : سٽيون : ٺ. هٽجڻ - گيلا. شڪايت. ٽوڪبازي - ڪٽواري - جٽ ڦيٽ. طعنو - تنهنجو. نڪته چڻي. خواري.

● سٽ : سٽون (ڪ) : ٺ. نور جو گهٽج. سٽ : سٽ : ذ. خوار خراب - بچڙو.

● سٽائڻ : مصدر. وات جو واقف ڪرائڻ - رستي جو سونهون.

● سٽيڙ پٽا (ل) : ذ. سٽ ڏينهن ۾ ٻيڇي تيار ٿيندڙ (ه. سٽائي).

= سٽيڙ پٽا چٽاڻور : اسم خاص. سٽ ڏينهن ۾ ٻيڇي تيار ٿيندڙ چالورن جو هڪ قسم.

= سٽيڙي جوئر : سٽ ڏينهن ۾ ٽي ٻچندڙ جوئر جو هڪ قسم.

● سٽڻ : مصدر. نندن. گيلا ڪرڻ - هٽجو ڪرڻ. جٽ ڪرڻ - ٽوڪڻ - ذليل ڪرڻ - شرمندو ڪرڻ.

خوار ڪرڻ. ڪاريون ڏيڻ - بدشد ڳالهائڻ. ٻاراڻو ڏيڻ. جوڙڻ - ٺاهڻ. ٺاهي رکڻ (ڪتاب) سڪڻ.

● سٽڻ : ڦٽڻ : هٽجو يا گيلا ڪرڻ - ڪٽواري چوڻ - نندن - ٻرن لفظن ۾ باد ڪرڻ. نظر ۾ گهٽ وڌ ڳالهائڻ. ڦٽ ملامت ڪرڻ.

● سٽيڻو : سٽيڻا : ذ. عورتن جي راڳ جو هڪ قسم - سپرو - ڳيچ - ڳيت - ڪيت - هيرو.

● سٽو : سٽا : ذ. سانگو. وجهه - وقت - مهل - ٿيڻ - موقعو - وارو - ڌٽ - ول - اوسر - سجهه - ساڃي - ڌٽ. حرفت - اٽڪل بازی - حڪمت عملي.

بندوبست - انتظام - ٺاهه - جوڙجڪ - پٽر پٽڻ - لهو - اجهو.

● سٽائيتو : سٽائيتا : ذ. صفت. وجهائڻو - مهلائڻو - وقتائڻو - سجهائڻو - موقعي وارو. سانگي وارو. سڀائڻو - تجويزائون. ويجهو.

= سٽو ڪرڻ : بندوبست ڪرڻ - پٽر پٽڻ ڪرڻ - ٺاهي رکڻ - ٺيڪ ڪرڻ - جوڙجڪ ڪرڻ.

● سٽو : سٽا : ذ. صفت. [سن. سٽڻ = چڱو] عمدو - سهڻو - چڱو - سٺو - جس ڀريو - ملوڪ - خاصو - ٺاهوڪو - ڀلو - وٺندڙ - ٺيڪ. اڇو آجرو.

خالص - نيچ - صاف - ٻاڪ - ٻوٽر - اڇلو - ڀيرمل - اوچل - اصل - سٽڻ - ڀيسار - ٺيٺ. چنڊ - اصل. ٺيڪ - خوب - چوڪو - ڪرو - ٽيڪو - ٺنڪسالي.

چڱي خصلت وارو. سچو.

= سٽاڪيرو : سٽاڪيرا : ذ. صفت. ٻاڪ - ٻوٽر. خاصو - عمدو. جس ڀريو - سٺو - وٺندڙ. اڇو آجرو. لذت.

= سٽامو : سٽاما : ذ. صفائي - ٻاڪائي. سٽائي.

= سٽاڻ : ٺ. صفت. سٽائي - صفائي - پوشيدائي - اڇائي - آڇلائي. نزاکت - ملوڪت - ٻاريگي.

= سٽائي : سٽائينون : ٺ. صفت. سٽاڻ - صفائي - اڇائي - ٻاڪائي. لذت. نزاکت - ملوڪت. چڱائي - خوبی - خاصيت.

= سٽاڻ : ٺ. صفت. سٽائي - صفائي - پوشيدائي - اڇائي - آڇلائي. نزاکت - ملوڪت - ٻاريگي.

= سٽائي : سٽائينون : ٺ. صفت. سٽاڻ - صفائي - اڇائي - ٻاڪائي. لذت. نزاکت - ملوڪت. چڱائي - خوبی - خاصيت.

= سٽاڻ : ٺ. صفت. سٽائي - صفائي - پوشيدائي - اڇائي - آڇلائي. نزاکت - ملوڪت - ٻاريگي.

= سٽائي : سٽائينون : ٺ. صفت. سٽاڻ - صفائي - اڇائي - ٻاڪائي. لذت. نزاکت - ملوڪت. چڱائي - خوبی - خاصيت.

= سٽاڻ : ٺ. صفت. سٽائي - صفائي - پوشيدائي - اڇائي - آڇلائي. نزاکت - ملوڪت - ٻاريگي.

سُئو ستابو ۽ سُئا ستابا؛ ذ. صفت. لذیذ-
سُئا کرو- سُقرو- وسن جهڙو- وئندڙ (ڪاڌو).

خوش متارو.

سُئييا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

سُپ ۽ سُپ: ذ. [سن. سُوپ = نانگ]

زهريلي بتلا جو هڪ قسم- نانگ- بتلا.

”سُنها پانءِ مر سُپ وياءِ واسينگن جا“

(شاه).

”سُنها پانءِ مر سُپ سُڪا جنهن ڀيٽ“

(شاه).

مئو- مئيد ٿو- اهنج- ايذاء. نقصان.

سُپ ڪُئو هُئو: ٻوڙو هجڻ. آهستي

ڳالهه ٻڌڻ.

سُپ ۽ سُپون: ذ. [سن. سُڪڻهه- ٻرا.

سُپ] دريائي يا سامونڊي جيت جو هڪ قسم.

سچن موتين جو ڪوپو- سد- سيسي. سُئڙو.

ڪوڏي- ڪوڏ. (ه. سُپ).

سُپ ۽ سُپ: ذ. [سن. سُوپ] ڇچ-

گاڙڙو- وارڙو. فيل گوش. (ه. سُوپ).

سُپاير ۽ سُپاير: ذ. صفت. [سن. سُپاير]

لائق- جوڳو- سُپاير- وڙائيو- ٻاٽ- مَسڪرو.

نيڪ- چڱو- لائق ڀريو- گئوٽ- روڙو- لئلائيو.

صالح- سُپوٽ- چئي وان- فرمانبردار- حلاللي.

ظرف. شايان- واجب.

سُپاتو ۽ سُپاتا: ذ. [سن. سُپاير] س =

سُو + ٻاٽ = ٿانءِ] سُڪيو- سهنجو. ٿلهو- متارو.

ايماندار.

سُپات ۽ سُپات: ذ. صفت. [سن. سُپاير]

س = چڱو + ٻاٽ = ٿانءِ] لسو- سنئون- برابر.

تراڪڙو- وينڙو- ڇٽرو- ڇٽو- لاسرو- صاف.

بنا ڪڙين واري جُتي- سون يا چانديءَ جي

مڙهه وارو جوٽو- سُپاڻو. (ذ). مٿاڇرو- مٿ-

روء- ٿر- سطح.

سُپاڻو ۽ سُپاڻا: ذ. جُتيءَ جو هڪ قسم-

سادي جُتي- زلانو سليپر- ٻينا ڪڙين جي جُتي.

(ه. سُپاٽ).

سُپات ۽ سُپات: ذ. [سن. سُپُئر: س =

چڱو + ٻاٽ = ٿانءِ] سُپاير- صالح- چٽيوان-

فرمانبردار- سُپوٽ- حلاللي. لائق- جوڳو- جوڳ-

وڙائيو- سُپاير- ٻاٽ- مَسڪرو- نيڪ- چڱو-

لائق ڀريو- گئوٽ- روڙو- لئلائيو. اصيل.

ايماندار. خاصو- عمدو. معقول. آتم. (ظرف).

شايان- واجب.

سُپار ۽ سُپارون: ذ. محنت. گهڻو ڪم-

جفاڪشي.

سُپارت ۽ سُپارتون: ذ. [ف. سُپارش]

سُپارش- سُپارش- ڀارت- سُپارس. چوڻ- ميڙمنت.

سپردگي. پلائي.

سُپارس ۽ سُپارسون: ذ. سُپارت.

سُپارش ۽ سُپارشون: ذ. سُپارت.

سُپارڻ: مصدر. [سن. اڀڻ = حوالي ڪرڻ]

حوالي ڪرڻ- ذمي ڪرڻ- مٽوڻ- سپرد ڪرڻ-

پرتو ڪرڻ- هٿ ڀر ڏيڻ- قبضي ڀر ڏيڻ.

سڪارڻ- ڀورو ڪرڻ (ڪم وغيره). سُپارڻ-

سڌارڻ.

”منهنجي عين ڏي نه نههار

لنگهه پنهجو ڀاڻ سُپارج“

(منار).

سُپاري ۽ سُپاريون: ذ. سلچشي- چڱين

عادتن واري.

سُپاڙو ۽ سُپاڙا: ذ. ظرف. [سن. س = سان

+ ٻاٽ = پُئڻ] ٻاڙ سوڌو- ٻاڙ سان. (ذ. صفت).

چڱي خاندان جو- خاندالي. (ذ. سُپاڙي ۽

سُپاڙيون).

سُپاس: ذ. (ف). شڪرائو- حمد- احسانندي

جو اظهار. شاباس- تعريف- واکاڻ- ساراھ-

ذبحه واد.

سُپاس گذاري ۽ سُپاس گذاريون: ذ.

[ف. سُپاس + گذاري < گذارستن = رکڻ]

شڪر گذاري- منت شناسي- اعتراف- نعمت.

سُپاس نامو ۽ سُپاس ناما: ذ. تحريري

شڪريه- ائڊريس.

۱- چهار ۲- جناب ۳- راوي ۴- ستلج ۵- بياس
۶- سړم سوتي ۷- سندو واري ايراضي وارو
ملک.

● سپت (ث): (آواز) آت کي ډانون وجهن
مهل ان کي پير سوژها کرائن لاء استعمال
ټيندږ لفظ.

● سپت (سپهر) سپت (سپهر): د.
[سن. س = چگو + پتر = پت] نیک پت - صالح پت -
سپوت - چټوان پت - فرمانبردار پت. منو چوکر.
● سپتو سپتا: د. صفت. صالح پتن وارو -
چگن پتن وارو.

● سپتيو سپتيا (ت): د. صالح ۶ نیک
اولاد وارو.

● سپجن: مصدر. [سن. سپجن = چاڼ -
خالجن - پيدا کيښ - ورکيښ - آښايښ - رکښ -
سرجن - نيځجن].

"مر سپيني مارني! ميني! چائي!"
(شاه).

رهڼ. ماڼي. سمانجن.

● سپجن: مصدر. [سن. سپجن = پيدا
کيښ - سرجن. حاصل کيښ - ليښ - لپښ - ملښ -
هت اچن].

● سپر: اسم خاص. هک ذات جو نالو.
● سپر سپرون: د. [ف]. ډال - کيڙي.
ډک - پردو - پوښ - پناه - روک - بچاء - اژ -
جهل. حمايت. چټل لاء لشان.

● سپر سپر: د. [ف. سپر] آسمان - آبي -
فلک.

● سپر سپرون: د. حامله زال. ډکي -
چوڅاني.

● سپر: ظرف. موچاري ريت - چڼي طرح.
● سپر د: ظرف. حوالي - ذمي - ذمياري هر -
چارچ هر - جوابداري هيت - تفويض کيل. امانت هر.
پارت. سفارش.

● سپر د کړن: د. سونښ - حوالي کړن -
ذمي کړن - چارج هر ډيښ - هت هر ډيښ - پرتو کړن -

● سپاهه سپاهه: د. (ف). لشکر - فوج -
کتک - جتو. جنگي سپاهي.

● سپاهيکو سپاهيکا: د. سپاهي جو -
سپاهيانو - ملټري جو - فوجي.

● سپاهيکري سپاهيکريون: د. فوجي
کم - بهادري - سورمائي - سپاهيکري.

● سپاهيکري سپاهيکريون: د. فوجي
لوکري - سپاهيانو جوهر - پوليس جو کم -
نوکرې. پانهپ - پناهپو - نوکرې - ډنډو -
پورهپو - مزوري - دارکرت.

● سپاهي سپاهي: د. فوجي مائهو -
لشکرې - سوجهر - کانستبل - سنټري. جنگي
بهادر - سورمو - وپړ - غازي مرد - پهلوان.
جوگي - سیر تيري تي رکښ وارو. گولو -
لوکر - پانهو - در جو مائهو.

● سپاهيانو سپاهيانا: د. صفت. سپاهي جو -
سپاهي وارو - فوجي - جنگي - سپاهيکو.

● سپاهت سپاهتون: د. نیک عادت -
چڼا اچن - سدا پيرکار.

● سپاهتي سپاهتي: د. صفت. موچاري
کم وارو.

● سپت سپتون: د. [سن. سپت = قسم]
قسم. سونښ - سوکښ.

● سپت سپتون: د. [سن. سپر تسيه:
س = چگو + پترسيه = پت] چگو رستو - سمارک.
سپاني - ايمانداري - راستاري - سنياني - پت.
● سپتيو سپتيا: د. صفت. چڼي پت وارو -
سچو - راست باز - سچار - ايماندار - سچيت - ساکانتو -
ستياوان - امين.

● سپتا: د. ستواژو. هفتو.
● سپتارو سپتارا (ل): ظرف. باکل - صاف -
بينهم.

● سپت رشي: اسم خاص. آسماني برج جو
هک نالو - دب اکبر.

● سپت سيندو: اسم خاص. وگ ويد وارو
زمانې هر سنډ ملک جو نالو. ستن دريائن جهڙو ک

۱. سپڙ تائي ۽ سپڙ تائي: ذ. طوائفن سان
 طبله وچائيندڙ - سازن وارو. ڪائيندڙ.
 ۲. سپڙو ۽ سپڙا: ذ. ڪچي ۽ ۾ ٻائڻ جو هڪ
 زور. پئون ڦوڙ - سڀ ڪٽيبي - ڪٽيبي.
 ۳. سپڙ يا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ۴. سپڙڪ ۽ سپڙڪ: ذ. صفت. [سن. سپڙڪ]
 س = چڱو + هڪ = پڇڻ [چڱي طرح ٻڪل - خوب
 ٻڪل - پورو ٻڪل - سوڪ - ڪڙڪ - سخت. لائق -
 ڪامل. تيار - رسيدو - ساماڻل. بالغ. سهڻو - سٺو -
 عمدو. تازو. چڱو. سنهڙو - نفيس. سپڙڪ. ذ.
 ٻڪل دلو.
 ۵. سپڙڪي: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ.
 جو نالو.
 ۶. سپڙڪي جا ڪيهر: اسم خاص. تعلقي حيدرآباد ۾
 هڪ ديھ. جو نالو.
 ۷. سڀ ڪٽيبي ۽ سڀ ڪٽيبيون: ٺ. ث.
 برساتي يا سيلابي زمين تي پيدا ٿيندڙ هڪ نباتات
 جو قسم - پئون ڦوڙ - سپڙو. ڪٽيبي.
 ۸. سپڙڻج ۽ سپڙڻج: ذ. رهڙ مان ٺهيل پاڻيءَ
 کي جهندڙ هڪ سوراخدار شئي - ڪڪڙ.
 ۹. سپڙن ڏوڙ ۽ سپڙن ڏوڙ (ٺ): ذ. صفت.
 خراب خيال وارو - بدمزاج.
 ۱۰. سپڙنڊ ۽ سپڙنڊ (ٺ): ذ. ساڳي پنڊ وارو -
 ساڳي آڪھ جو پاڻي.
 ۱۱. سپڙنڊو ۽ سپڙنڊا: ذ. سپڙنڊو.
 ۱۲. سپڙنو ۽ سپڙنا: ذ. [سن. سو پن < سوڀ
 = سهڻ] سهڻو - خواب - رؤيا - لنڊ ۾ ڏنل ڪاٻو
 واردات. وهم - خيال. (ه. سو پنا).
 ۱۳. سپڙنا ٻنڌو ۽ سپڙنا ٻنڌو: ذ. ڪوڙو خواب.
 ۱۴. سپڙوت ۽ سپڙوت: ذ. [سن. سپڙوت: س =
 چڱو + پوتر = پت] لائق ۽ فرما ٻرندڙ پت -
 سڄو پت. سٺو چوڪڙ.
 ۱۵. سپڙوتر: ذ. [سن] سپڙوت. ڪم ۾ چالاڪ.
 ۱۶. سپڙوت ۽ سپڙوت: ذ. [سن. سپڙوتر:
 س = چڱو + پوتر = پت] فرما ٻرندڙ اولاد -
 سعادت مند فرزند. (ذ. صفت). بختاؤڙ - سلڇو -

سنڀالي ڏيڻ. امالت رڪن. نظر بنديءَ ۾ ڏيڻ -
 حراست ۾ ڏيڻ.
 ۱. سپڙد کي: ۽ سپڙد کي ڏوڙ ۽ ٺ. ته ويل -
 حوالا - حراست - نظر بندي - ذ. واري.
 ۲. سپڙد ۽ سپڙد: ذ. ويهڪ جي جاء جو
 اندريون پاسو - پڇو - مستقرو.
 ۳. سپڙمس ۽ سپڙمس: ذ. [سن. سپڙش] چهن.
 ۴. سپڙ ڪاڻ: ٺر ۾ هڪ راند جو قسم (جا
 ڪيڻهي سان ڪيڏي آهي).
 ۵. سپڙ ٽيڙ ٽيڙ ۽ سپڙ ٽيڙ ٽيڙ: ذ. (انگ)
 محافظ - نگهبان - لڪران - داروغ - ناظر - منتظر -
 مهتم.
 ۶. سپڙ وائيڙو: ذ. [انگ] نگهبان - لڪران -
 داروغ، - مهتم. وڏو ٽپيدار - سرڪل جو
 حاڪم.
 ۷. سپڙي: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديھ
 جو نالو.
 ۸. سپڙي ۽ سپڙي: ٺ. ث. ٿانگي جي اکين
 خالي اکيان گهوڙي جي لٽن ڪان بچاءُ لاءِ
 ڪاڻ جو تختو.
 ۹. سپڙي ۽ سپڙي: ٺ. ث. هٽيڊي وانگر
 وڏي منهن سان ڊگڙو - ٽاپلو - ٽپيدو - ٽوپ.
 (لس) ڊڪي - بندي.
 ۱۰. سپڙيون ڪيڙن: ڪچيءَ جي ڦر جهلڻ لاءِ
 چيڙيون ڪيڙن.
 ۱۱. سپڙين ۽ سپڙين: ذ. [سن. س =
 چڱو + پري = پيار ڪرڻ] ساڄن - پرين - ڍولڻ -
 دوست - پيارو - محبوب - عاشق - ڍولڻ - لالڻ -
 دلبر. سيندو - يار - چڱو.
 ۱۲. سپڙ: اسم خاص. لس ٻيلي جو هڪ مڇي سردار.
 سپڙ رات سنباهييا تازي تو لاءِ -
 جو جائي نه کائي، تنهن سان ٻيلي ڦاڄهه ڪئي.
 (شاه)
 سپڙ در سوال ڪر ته قيمت آئين.
 (شاه)
 ۱۳. سپڙا: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● سَـڀِيھُ ۽ سَـڀِيھُ : ذ. صفت. (ف). سفيد - اچو.
● سَـڀِيھُرُ ۽ سَـڀِيھِرَ : ذ. دالاء - عقلمند.
● سَـڀِيھِرَ؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سَـڀِيھِرو ۽ سَـڀِيھِرا : ذ. [سن. سَـڀِيھِگ؛ م = چڱو +
هڪ = قدم] پير سَـڀِيھِائيندڙ - پيھري - پيراڻو -
پاڪي.
● سَـڀِيھِيَا : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سَـڀِيھِيھلُ ۽ سَـڀِيھِيھَلَ : ذ. سج - آفتاب -
سورج.
● سَـڀِيھُ : ث. شڪل. انداز. سينگار - آرائش.
هو بصورتِي.
- سَـڀِيھُ "ذَجُ": صورت - شڪل. هار سينگار -
زيب و زينت.
● سَـڀِيھُ ۽ سَـڀِيھُ (ث) : ذ. وَجْهُ - بُل. منوت -
سيڌائي.
- سَـڀِيھُ ۽ سَـڀِيھُ : ذ. [سن. سُورِيَه = سَـڀِيھُ. ع.
سيراج] سورج - آفتاب - شمس - اُذَرَت - آد تيم -
سُورِيَه - سَـڀِيھُ - سيھور.
- سَـڀِيھُ آپرَنهي؟ ظرف. سَـڀِيھُ لڪرن وقت -
صبح جو - صبح مهل - ڏينهن شروع ٿيڻ وقت.
- سَـڀِيھُ پُڌُن؟ سَـڀِيھُ لهڻ - سورج غروب ٿيڻ.
- سَـڀِيھُ ٻن سئِن مِ هُجَئِن؟ پوري منجهند
هئڻ - ٺاڪ منجهند هئڻ.
- سَـڀِيھُ تَرَِي هيٺ ليڪائين؟ کليل يا پڌري
کاڌا کائڻ جي اجاڙي ڪوشش ڪرڻ.
- سَـڀِيھُ چَنبَدَ وانگر نِڪَرَن؟ مقرر وقت
جي لڪرڻ.
- سَـڀِيھُ سان؟ ظرف. صبح جو - سَـڀِيھُ آپرَن ئي
وقت.
- سَـڀِيھُ سُورِجُ؟ اسم خاص. هندن جو هڪ
ڌُو ڏينهن ڦڳڻ جي مهني م ايندڙو.
- سَـڀِيھُ ڪاهار تي آچَن؟ منجهند ٿيڻ.
- سَـڀِيھُ ڪهي پيتر هئَن؟ سَـڀِيھُ لهڻ کان اڳي
ات جي ماني کاڌي.
- سَـڀِيھُ ڪهي پيتر هئي؟ کائين؟ رات جي مالي
ويل کائڻ.

١. مياڻو. لائق. چٽيان - چٽيدار - مڃتاڻو. (هه)
 ٢. سپوت. زلالي پير جو هڪ قسم.
 ٣. سڀڻو ۽ سڀڻوڻا: ذ. صفت. داناءُ - عاقل -
 مياڻو - برد بار.
 ٤. سڀڻو آئينل: ذ. صفت. داناءُ - عاقل.
 ٥. سڀڻو رائج ۽ سڀڻو رائج: ذ. صفت. سريلو.
 سمجهو.
 ٦. سڀڻو رائج ۽ سڀڻو رائج: ذ. صفت.
 سگهڙ - هنرمند.
 ٧. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. ٽيڪو - وزن. سفارش.
 (هه. س + پورن).
 ٨. سڀڻو پتل ۽ سڀڻو پتل: ذ. صفت. مياڻو.
 سگهڙ.
 ٩. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. ٽ. ڊپ - ڊپڙاڻ -
 ڊڙڪو.
 ١٠. سڀڻو: مصدر. ڊاهڻ. مارڻ.
 ١١. سڀڻو: ذ. (ف). فوج - لشڪر - سپاه.
 ١٢. سڀڻو سالار ۽ سڀڻو سالار: ذ. ڪمائي -
 جرنيل - سناپتي - ستر هٽنگ - لشڪر ڪس -
 مهندار - سردار - آڳوڻ.
 ١٣. سڀڻو ڪيري ۽ سڀڻو ڪيري: ذ. ٽ.
 سپاهگيري - فوجي نوڪري.
 ١٤. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. صفت. چڱو. ڀلو. ليڪ.
 مٺو. اوکھو - اڇو - موچارو - عمدو - سڌرو - ڇوڪو -
 شپ. وٺندڙ - وسن جهڙو. خالص - صاف. نجو.
 سوڌو. ورجائڻو - سنجيلو. قابو. باحفاظت.
 ١٥. سڀڻو ڏي: اسم خاص. تعلقي ڊگهڙي ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ١٦. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. (ف) آسمان - عرش -
 آپ.
 ١٧. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. ٽ. [سن. شڪت = سڀي]
 سمنڊ ۾ ٿيندڙ هڪ جيت جو قسم.
 ١٨. دوائن جي ڀالي - ستي - سب جو ڪوٺو. اسم خاص.
 هڪ واه جو نالو. بلڪل ٿورو حصو.
 ١٩. سڀڻو ۽ سڀڻو: ذ. صفت. [سن. شڪت]
 يا شڪوت. ف. سفيد = اڇو] اڇو - صاف - سفيد.

● سبجان ۽ سبجان : [سن. س] = چڪو + جيا =
[نائن] عالم - ڪيائي - واقف ڪار - ٻڌڻيان. ڄاڻو -
مجهو. سڃاڻو. داناءُ - هوشيار - عاقل. زيرڪ -
الاک - چاٽر - عيار. پهلوان.

۱۔ سَـجَّارُو ۽ سَـجَّارَا : ذ . صفت . هوشيار - اڪابر -
ميٺو - ڏاهو - داناءُ - عقل وارو - هوشيو کُنڊ -
پَر کُ - سَـجَّو جُهڻ - مڙ پِرو - پهچان - سَـجَّو جِهَو -
هميدو - پتوان - گياني . دور انديش - جهانديدو .
۲۔ سَـجَّارِي ۽ سَـجَّار پُون : ث . پرلدڙ ڪاٺي .

● سجيدو ۽ سجيدا: ذ. [ع. سجده =] خدا جي اڳيان مٿي جهڪائڻ جي حالت - بندگي - نيوزت - ڏنڊوت - ضعف ڪمال. پيشوا.
 = سجدهءِ سهو: نماز ۾ ڀل چوڪڻ جو سجده.
 = سجدهءِ شڪر: خدا تعاليٰ جي شڪر گذاري جو سجده.
 = سجدهءِ ڪرڻ: سر جهڪائڻ - مٿو ٽپڪڻ. امر مڃڻ.
 = سجدهءِ گناه ۽ سجدهءِ گناه: سجدي ڪرڻ جي جاء - مٿي ٽپڪڻ جو هنڌ.
 = سجدهءِ گذار ۽ سجدهءِ گذار: ذ. سجدهءِ ڪندڙ.
 ● سجرو ۽ سجر (ت): ذ. شجرو - نسب نامو - حسب نسب - ولساوي - پيڙهي - ڪٽنب جو سلسلو. سٽند.
 ● سڃو ۽ سڃو (ت): ذ. ڪنڊيءَ جي ڪاٺيءَ جو ٽانڊو - ڪوٺيٽ.
 ● سڃڙيو ۽ سڃڙيا (ت): ذ. چيڻي جو ٽانڊو.
 ● سڃع ۽ سڃعون: ت. (ع). خوش الحان ٻڪڻ جي لات. ٻن جبلن جي ٻچاڙيءَ ۾ هڪجهڙن لفظن هئڻ وارو هڪ قسم جو نثر. موزون ڪلام - مقفي.
 ● سڃڪڻ (ل): مصدر. محفوظ رکڻ. منڀالڻ.
 = سڃڪو ۽ سڃڪا: ذ. صفت. رڳڻو - هٿڪو - زيان ٿيڻ کان بي ڊڀو. (ضد. آڃڪو).
 ● سڃڪڻ (ل): [سن. مڃڻ =] ڀرڻ - سٺڻ. چڻڻ. ويڙهڻ - چنڙڻ. سڃڻ - سڃهائڻ.
 "سڃهي ۽ صبح سورن ئي سڃڪيئون"
 (شاعر).
 = سڃڪو ۽ سڃڪا (ل): ذ. صفت. ڀريل - چڪار ٿيل. ڍاول - رڃيئل. دنيادار - تونگر - شاهوڪار - ماياوند - جوڀ.
 ● سڃڪو ۽ سڃڪا: ذ. بي آرام.
 ● سڃلائڻ: مصدر. بندوبست ڪرڻ - ٺاهي ڪرڻ - ترتيبائو ڪرڻ - ڦرني تي آڻڻ - باقاعدي ٺاهڻ - سڃائڻ - سڌارڻ - سٽوارڻ.

● سجاولو: اسم خاص. ڀول جو هڪ قسم - سڃاوت.
 = سجاولي: [سن. سورڻ = سج] سج ڀرڻ وقت ٻوٽو مٿي جو سور.
 = سجاولي جو سڳو وٽائڻ: اڌ مٿي جي سور لاءِ مٿيءَ جو ڳاڙو وٽائڻ.
 = سجاولي سور: سج ڀرڻي جو درد - سج ڀرڻ وقت مٿي ۾ ٻوٽو سور.
 = سجاول: اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ڊيهر جو نالو.
 = سجاول: اسم خاص. تعلقي سجاول ۾ هڪ ڊيهر جو نالو - ضلع ٺٽ ۾ تعلقي ۽ شهر جو نالو.
 ● سڃاهڻ: مصدر. مارڻ - سزا ڏيڻ.
 = سڃاهه ۽ سڃاهون: ت. مار - ڪٽ - سزا.
 = سڃاهه ڏيڻ: مار ڪيڻ - چيٽ ڏيڻ.
 = سڃاهه ڪيڻ: مار ڪيڻ.
 ● سڃائڻ: مصدر. [سن. سڃ =] سينگارڻ [سينگارڻ - زيبدار بنائڻ - ٺاهڻ. ڀائڻ - پهرائڻ].
 = سڃاوت ۽ سڃاوتون: ت. آرائش - زيب - زيبائش - ٺاهه - سينگار - بناوت - ڦرڻو - بناء. جوڙجڪ - انتظام. ترتيب.
 ● سڃاڻي: اسم خاص. تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ڊيهر جو نالو. ٿر ۾ هڪ ڏهر جو نالو.
 ● سڃاڻي ۽ سڃاڻيون (ت): ت. اڻ جي وڏي تنگ ۾ ڏاس جا وڏا جهاپا. ٿڙا.
 ● سڃاڻي ۽ سڃاڻيون: ت. ڪمائتي - فائديمند - مفيد.
 ● سڃاڻيو ۽ سڃاڻيا (ت): ذ. پاڪي - سترو.
 ● سڃايو سڃايا: ذ. صفت. [سن. من = چڱو + جاء = هنڌ] چڱي جاء وارو - سڪارتو - سڪيارتو - سود مند - فائديوارو - واڌاري وارو - لغمي وارو - لاپائتو - گنجائشي - فيض وارو - ڀلي وارو - مفيد - ڪمائتو - ڪارائتو - ڪٽيائتو - ڪم وٺندو - سڪم - سارٿڪ - ڪم جو - ڪار جو - مڃڻو.
 ● سڃايو ۽ سڃاڻيا (ت): ذ. پاڪي - سترو.

== سَجَوُزِي 'نِيَسَن': پيٽڙو ٻار ٿيڻ - ڪاميابي ٿيڻ - سوڀ ٿيڻ.

== سَجَوُزِي 'ڪَرَن': ڪاميابي ڪرڻ - ڪم ٺاهڻ.

● سَجَوُ 'ڪو' ۽ سَجَوُ ڪا: ذ. صفت. سَوَلو - بنا جو ڪهي - آسان. (ضد. اڄو ڪو). ث. (سَجَوُ ڪي ۽ سَجَوُ ڪيئون).

== سَجَوُ 'ڪاڻي' ۽ سَجَوُ 'ڪاڻيئون': ث. سولائي - آساني - بي جو ڪاڻي. (ضد. اڄو ڪاڻي).

● سَجِي '۽ سَجِي' (ل). ذ. صفت. گهڻو - زياده - وڌيڪ.

● سَجِي '۽ سَجِيئون': ث. بياھ ٿي پڇايل گوشت جي ران يا ٽڪر. سرپستو سڄو چيلو گندلي ۾ وجهي ٻاٺ تي پڇايل - بلوچڪي دعوت جو خاص طعام. "ڪنڌ ڪوٽ جي سڄي مشهور".

● سَجِيهه ۽ سَجِيههه: ذ. صفت. گهڻو - وڌيڪ - زياده - سوالو.

● سَجِيههه ۽ سَجِيهههه: ذ. صفت. ٿورو گهڻو - ٿورو وڌيڪ - ٿورو وڏو.

● سَج '۽ سَج': ذ. [سن. سوريه = سَج] سَج - شمس - آفتاب - سورج.

● سَجَا ڪَ ۽ سَجَا ڪَ: ذ. صفت. [سن. سجا ڪو: س' = چڱي طرح + جا ڪو = سجا ڪڻ] جا ڪڻ - خبردار - بيدار - هوشيار.

== سَجَا ڪاڻي ۽ سَجَا ڪاڻيئون: ث. خبرداري - بيداري.

== سَجَا ڪي ۽ سَجَا ڪيئون: ث. خبرداري - بيداري.

● سَجَان ۽ سَجَان: ذ. [سن. سَجِي: م' = چڱو + جِي = چاڻ] هوشيار. چڱي ڄاڻ وارو - ڄاڻو - سڄان - سڀاڻو - عقلمند - هوشيار - عاقل.

ڏاهو - داناءُ - سجهو - دانشمند - شوپرو - چڱو - واقفڪار - متمان - زير ڪ - عقل جو - عقلي - عقول - پڌريون - عزت وارو - سچار - چاٽر - چالاڪ.

عيار. مدبر. مهربان. سٺو. گهاٽو. عارف.

== سَجِيل ۽ سَجِيلُون: ث. صفت. ڪنهن به ڪم ڪرڻ جو طريقو يا ڍنگ - سَلِيَقو - اسلوب - شعور. طرز - طرح. سڻائي - صفائي - هوشيدائي - سڀوئج - ٺاهه - بندوبست - پرڀند - جوڙجڪ - ترتيب. تصوير.

== سَجِيل ۽ سَجِيل: ذ. صفت. عمدہ. نفيس - نازڪ. ٺيڪ - معقول.

== سَجِيلائِيو ۽ سَجِيلائِيَا: ذ. صفت. تجويزاتو - ٺاهائو - با ترتيب - مٿائو - سلسلي وارو - قريسي وارو. ورجائو. سنجيلو.

== سَجِيلائِي '۽ سَجِيلائِيئون': ث. صفت. سڻائي - صفائي - هوشيدائي - سڀوئج - سَلِيَقو - اسلوب - شعور. طرز - طرح. هوشيار. خوشي. چالاڪي. دانائي. (گنگا جو ڪتب ص. ۳).

== سَجِيلو ۽ سَجِيل: ذ. صفت. ورجائو - سنجيلو - سيجيل - خوش اسلوب - طرزائي - سَلِيَقي مند - پوشيدو - باشعور.

● سَجِيَن ۽ سَجِيَن: ذ. ٻيڙو - وڻندڙ - سڄن - محبوب. (ث. سَجِيَن ۽ سَجِيَنيون).

● سَجِيَن: مصدر. [سن. سَجِيَن = مينگارڻ] مينگارڻ - ٺاهڻ - سنوارڻ - سڌارڻ. ڪپڙا ڍڪائڻ. ڳهه - ٻهراڻ. هاڻي تي ٻاڪي رکڻ. هٿيڪور ڪرڻ.

● سَجِيَن (ث): مصدر. رڌجڻ - پڄڻ. اندر ۾ ڪاوڙجڻ. ٻاهر ڳالهائڻ نه ڪيڻ.

● سَجِيُوڊ ۽ سَجِيُوڊ: ذ. [ع. سَجِدَ. هن سجدو ڪيو] سلام - تعظيم - ڏنڊوت - پوڄا. خدمت گذاري. گانڊ غلامي.

== سَجِيُوڊ پَرَن: سجدو ڪرڻ - ڏنڊوت ڪرڻ - سَر جهڻڪائڻ - پوڄا ڪرڻ. غلامي جو دَر پَرڻ. خدمت گذار ٿيڻ.

● سَجِيُوڊِي: اسم خاص. مڪران ۾ ٻوڪ تي گذران ڪندڙ هڪ قوم.

● سَجَوُزِي '۽ سَجَوُزِيئون' (ل): ث. خدا حافظ - الله واهي - موڪلائيءَ جو ڪلمو. جيئن: "ادا سائين! هاڻي سَجَوُزِي". پيٽڙو ٻار - ڪاميابي - سوڀ.

”ڪن ڪلاچي پار ڏي سڌ نه سڄي“

سجھڻ - خبر هئڻ.

● سڄڻ ٻار: اسم خاص. تعلقي ڇاچري ۾ هڪ ديهر جو نالو.

● سڄو ۽ سڄا: ذ. [سن. سڄ = تيار ڪرڻ] ثابت - سمورو - سارو - پورو - سڀ - مڙيئي - سڌو. ڪل - سلامت - مياڻي - سالم - مڙيوئي - جمل. سربستو - پيرائڻو. (ذ. صفت). وارو - سڄي پاسي وارو - ساڄو. (ه. سڄا).

- سڄا ڪيڏن: سڄو انگ لهڻ - صحيح عدد ڪيڏن. - سڄو چورو (ت): ذ. اهو چوڪر جنهن جي ماءُ مري ويل هجي.

- سڄو سارو ۽ سڄا سارا: ذ. صفت. سڀ - داناءُ. اکين وارو. - سڄو سون ٿيڻ: ڏاڍو سڄا ٿيڻ - هڪو ديندار ٿيڻ.

- سڄي انگريزن طرف. سڄي لنگين - تندرست. - سڄي آڪي ڦر ڪڍڻ: فائدي جو سوڻ ٿيڻ. ● سڄي ۽ سڄيون: ٺ. پلائي - خيرخواهي - مدد. ڀلو - فائدو. هر ڏين وقت ساڄو پاسو. (ضد. ڪبي). (هيم. سڄي = روڀرو) روڀرو - حاضريءَ ۾ بيٺل.

”سو مون هٿان نه ٿئي جيڪي تو جڳاءُ“

تو سڄيون، تو سندن يون سڪن توهين ساءُ“

(شاه)

- سڄي ڪڙڻ: فائدو ڪرڻ - پلائي ڪرڻ. راز ڪوٺڻ - گجهارت پڇڻ. توڙ تائين رسائڻ - پورو ڪرڻ.

- سڄي واهڻ: ڪنهن سان چڱا پير ڪرڻ. ڪنهن سان ڀلو ڪرڻ - آسان ڪم ۾ مدد ڪرڻ. ”سڄي واهي سڄو، هر ڪبي وهن خان.“ - سڄيءَ ۾ هئڻ: ڪنهن جي پلائي ۾ هئڻ - ڀلو چاڻڻ - ڪنهن جو ڀلو ڪهڻ - ڪنهن جو ڪهڙو هئڻ.

● سڄي ۽ سڄهه: ذ. وجهه - وقت - وارم - ول - آوَسَر - وارو - فرصت - داء - ماڃي - تن -

● سڄائين: مصدر. [سن. شو يتي < شو = وڌڻ] آڦارڻ - آڀارڻ - سوچ ڪرائڻ - ڦوڪڻ - ٿوڙائڻ. (ه. سڄانا).

● سڄائي ۽ سڄائينون: ٺ. چڱائي - پلائي - خير - سڄائي. اکين جي بينائي. سالميت.

● سڄيت ۽ سڄيت: ذ. سڄي پاسي وارو وهندڙ ڏاند. ● سڄتر: ذ. صفت. تازو - تير - نه ڪوسو ۽ نه ٿڌو - پورو هئڻو. تازو توانو - نيرويو - چڱو. صاف. جهجهي جسم وارو.

● سڄرائي ۽ سڄرائينون: ٺ. تازگي - تراوت. تندرستي - چڱي پلائي.

● سڄڻ ۽ سڄڻ: ذ. [سن. سڄڻ = دل گهريو]. دل گهريو - دلبر - محبوب - دلدار - گهرو دوست - ساجن - ڀولي - معشوق - پرين - يار. خاوند - شوهر - مڙس - گهوت - وڙ - عاشق. همدرد - وفادار. ساٿي - خير خواه - غمخوار - حانيائي - ڏک وٺيندڙ. نيڪ ماڻهو. سردار - حاڪم - امير - نواب - راء. خداوند - پروردگار. گهڻ گهرو. وفادار. رام - ڪرتار (ذ. صفت). اخلاق وارو. عزت وارو. (اسم خاص). تعلقي ٽنڊي باگي ۽ تعلقي ڊگهڙي ۾ هڪ ديهر جو نالو.

- سڄيائي ۽ سڄيائينون: ٺ. سڄيائي - سڄيو ۽ سڄيڻا: ذ. سڄيائي. دل گهرائي - گهڻگهرائي - اخلاق منڊي - گهڻگهرائي - غمخواري - دل گهرائي.

- سڄيائي ۽ سڄيائينون: ٺ. سڄيائي. ● سڄيو ۽ سڄيڻا: ذ. سڄيائي. دل گهرائي - گهڻگهرائي.

● سڄڻ (ل): مصدر. تيار ڪرڻ - سنڀالڻ. ”سڄيچ ٻيو ٻريٽئون، پهرين سر سڄي“ (شاه)

● سڄڻ: مصدر. [سن. شوٽ < شو = وڌڻ] ڌڪ يا ڦٽ جو ٿوڙ - ٿورڄڻ - آماڄڻ - آڀاڻ - آڦرڄڻ - پڙڄڻ - سوچ چڙڻ - آڀري اچڻ. (ه. سوچنا). ڦوڪڄڻ - ڪاوڙڄڻ - منهن ۾ شور وجهڻ - ڦٽڄڻ. (سن. ڪريم) [سن. شڌ يتي = صاف] ٻڌڄڻ - ٻڌڻ - مٿڻ.

پرائن - حاصل ڪرڻ - وٺڻ ڪرڻ - هٿ ڪرڻ -
 قبضي ڪرڻ - هائڻ - ميلڻ - وٺڻ - وٺڻ - کڻڻ -
 لٽڻ. فائدو ڪرڻ - ڪمائڻ.
 ● سجھائڻ: مصدر. [سن سڄ = خبر پوڻ]
 معلوم ڪرائڻ - واقفيت ڪرائڻ.
 ● سجھائيو ۽ سجھائيا: ذ. حجابست ۾ ڪم
 ايندڙ اوزار - پاڪي (ٿ).
 ● سجھندو ۽ سجھندا (ل): ذ. [سن.
 شوجس = سوجھرو] روشني - نورو - سوجھرو -
 جوت - شعاع - پرڪاش - سھائي - آجالو - آھاءُ.
 پھر. ڦٽي - فجر. ڏيئو - پستي. سوير. يڪدم.
 (ظرف). نظر ۾ - خيال ۾. خبر.
 ● سجھڻ: مصدر. سرن - سولو ٿيڻ - پورو ٿيڻ.
 ● سجھڻ (ل): مصدر. [سن. ميت = رڌڻ]
 ڪامن - سڙڻ - پھڻ. رڄھڻ. ٽھڪڻ - آھرڪڻ -
 آھڻ - آياڻ. جوش ۾ هڻڻ. بيماري ۾ ڏکيويل
 هڻڻ - تڪليف ۾ اچڻ. پيرائڻ - ميلڻ - حاصل ٿيڻ.
 کڻڻ - وٺڻ - ڪمائڻ - فائدو ڪرڻ. هٿ ڪرڻ -
 واصل ٿيڻ. نرم ٿيڻ - رڄڻ - پٽڙو ٿيڻ - پتلو
 ٿيڻ. ايڏائجڻ - سڙو ۾ پوڄڻ - ڏکونجڻ.
 = سجھي وڃڻ. پورو ٿي وڃڻ - ڪمزور ٿيڻ -
 ڏاڍو ٽڪجي پوڻ. ختم ٿي وڃڻ - بس ٿي وڃڻ.
 ● سجھڻ: مصدر. [سن. سڄ = خبر پوڻ]
 پاسڻ - خيال ۾ اچڻ - دل تي تڙي اچڻ - هڻڻ -
 سڄھو ۾ اچڻ - نظر ۾ اچڻ - سمڪ ۾ اچڻ -
 پائنجڻ - سارڻ - سھڻ. دل سان لڳڻ. حاضر ٿيڻ -
 فرض ڪرڻ - سڄھڻ. خبر هجڻ - علم هجڻ -
 معلوم هجڻ - محسوس ڪرڻ - محسوس هڻڻ. لپڻ -
 حاصل ٿيڻ. جرئت رکڻ.
 ● سجھوڳ ۽ سجھوڳ: ذ. سھو - سھولت.
 آسرو - آميد. سڄو ڪم. چڱائي. مڙو.
 = سجھي: ذ. صفت. زياده - وڌيڪ - سڙس -
 جھجو. آتم - اعليٰ - بالا - اوچو - وڏو - مٿيون.
 پيش - تر - بهتر - اڌڪ. اڳرو - عمدو - فائق.
 پوتر - سرشت. سھانگو. (ظرف). اڃا به.
 واڌو - گھڻي قدر - نهايت.

موقعو - سانگو - ڌڻ. سھولت - سولائي -
 سھنجائي. ڦيرو. ڪيڏ - آهائ - حيلو - سيلو - مٿو ڪٽو.
 لمونو - ريت - ٺل - طرح - اٽڪل سٽڪل -
 فن فريب - تجويز - بلو. ڍنگ - اٽڪل - لٽل -
 هٿر. مصلحت.
 = سجھاتي ۽ سجھاتيون (ل): ٿ. سولي -
 وجهه واري - وجهائي.
 = سجھائيو ۽ سجھائيا: ذ. صفت. وجهائي -
 مھلائيو - وقتائو - ساڄو - موقعائو - ٺڻ وارو -
 سانگائو. سڌو - پورو. موقعو ڳوليندڙ - ٺڻ
 ڳوليندڙ.
 = سجھ ڏيڻ: وارو ڏيڻ - موقعو ڏيڻ - بل ڏيڻ.
 سجھ لڳڻ: وجهه لڳڻ - داء لڳڻ. ڪم آسان
 ٿيڻ.
 = سجھ وجهه ڏورڻ: داء پيچ گھڙڻ - اٽڪلون
 رٿڻ. صلاحون ۽ پڇائڻ.
 ● سجھ ۽ سجھون (ل): ٿ. هڻڻ واري
 حالت - هوند.
 ● سجھڪو ۽ سجھڪا (ل): ذ. صبح - فجر -
 روشني.
 = سجھاهه ۽ سجھاهون (ٿ): ٿ. سزا -
 سيڪٽ.
 = سجھاهه ڏيڻ: سزا ڏيڻ: سيڪٽ
 ڏيڻ.
 ● سجھائڻ (ل): مصدر. پوري ٿڪ پٽڻ.
 سجھائيو ڏڪه هڻڻ - سنڌائيو ڏڪه هڻڻ.
 ● سجھائڻ: مصدر. [پرا. سڄھي. سن. ميت =
 رڌڻ] ٻارڻ - ساڙڻ - جلائڻ - پچائڻ. آهارڻ -
 ڏيمي باھه تي ٽھڪائڻ - سيڪڻ. فنا ڪرڻ -
 چڪور ڪرڻ - پورو ڪرڻ - ختم ڪرڻ.
 بي طاقت بنائڻ. بس ڪري ڇڏڻ.
 "صورت تنهنجي سوين سڄھايا"
 (منار).
 ڳارڻ - جهڙائڻ - جهورڻ - رڌڻ.
 "جي سڄھائي ته پڻ سڳي سڻي"
 (شاھ).

- سڄاڻو ۽ سڄاڻو: ذ. واقف ڪار- ڄاڻ پڄاڻ وارو- هر چيوان- سڄي- ڏنل- مها ڪڙو- سهيو- هر چو.

- سڄاڻجي سڳت ملڻ: جوکي هلت ٿيڻ.
- سڄاڻي سڳت ڏيڻ: لياقت آهر دوجو عطا ڪرڻ.
● سڄڻ: مصدر. [سن. سڻڻ] آڇڻ- نذرانو ڏيڻ. ڏيڻ- بخشڻ- عطا ڪرڻ- صلاح ڪرڻ. شست پڌڻ- نشان ڪرڻ.

"سِر جو سڄيو سڄڻين پنکا پاڻ پري"
(شاه)

تڪڻ- ڪڻ- ڪڻ- بندوق مڌي ڪرڻ- اولارڻ- الهاڙڻ- هڻڻ جو ارادو ڪرڻ. سامهون ڪرڻ- آهڪ ڪرڻ- واراڻڻ. لڳائڻ.
"تون هارس آڻ لوهر جي سڄين تڏ سون ٿيان"
(شاه)

ڏسڻ- ڏيکارڻ- اشارو ڪرڻ- سڳڻ. ٻڌائڻ- سلڻ- ظاهر ڪرڻ. چٽاءُ ڏيڻ. سونهو ٿيڻ. هرولي پيڇڻ. ملائڻ- اکيون ملائڻ. نسبت رکڻ- واسطو رکڻ. دل تي رکڻ. اڍڻ- گهڻوڻ.

● سڄو ۽ سڄيا: ذ. صفت. [سن. شوائيه = سڄ- پينگ] پينگيو- ڪنگال- سڪڻو- مسڪين- مفلس- بڪيو- محتاج- جوکو- ويران ٿيل. برباد- آڇو- ڦٽل- ويران- آريج. اڻ وسيل- نيرجڻ- نيرميش. اڪيلو. آداس. (ذ). بيا بان- صحرا- رڻ پٽ- بر.

- سڄاڻي ۽ سڄاڻيون: ٺ. ڪنگالڻو- پينگياڻي- مفلسي- مسڪيني- بڪياڻي- کوٽ- محتاجي- جوکائي- آڇاڙ- سڄ- ويران- بربادي- بيا بان- ڪنجوسائي- سرچوڻائي- سوس- سڄ- ڪسيڻائي- تير تڪلو. ٿڪ ٿيڻ. آداسائي.

- سڄو سڪڻو هجڻ: پينگيو هجڻ- تمام غريب هجڻ- ڪنگال هجڻ.

- سڄ و سڻ: اسم خاص. سامي فقيرن جي ٻن منزلن وارو هنڌ- سکو پٽ ۽ جاگرت جو وچ. (سامي جا منوڪ ۲۲۵).

- سجهي پڄاڻين: گهڻو پڄاڻڻ. شينج پڄاڻڻ.
● سڄ ۽ سڄون: ٺ. [سن. سڄيا: س = سان + چيا = ڄاڻ] نسبت- واسطو- لاڳاپو- تعلق.

"ڄاڻي بجهي جن توسين سور سڄن ڪي"
(شاه)

اشارو- ڏس- هتو. چٽاءُ. چيڪ.

- سڄ ڪرڻ: ڏيکارڻ- سامهون ڪرڻ- آڇڻ.
- سڄون ڪرڻ: نسبت جو اڇاڻ ڏيڻ.
سڌ ڏيڻ- ورائي ڏيڻ.

● سڄ ۽ سڄون: ٺ. [سن. شوائيه = سڄ- آڇاڙ- ويران- پينگ- تباهي- آراء- رڻ. هڪل- وِسوڙائي- رڌي- خارج. اجايو- نڪمو. واند ڪائي- غراغت- ڀالائي- فرصت. مڻ- خال. ڏڪار- بڪ.

"سڄ و سڌي تنڪي جوش جلايا جي"
(شاه)

- سڄ ڪرڻ: ويران ڪرڻ- بربادي ڪرڻ- ڇت ڪرڻ- ڪٽائڻ- ڪپائڻ.

- سڄ واکا ڪرڻ: ويران ڪرڻ.
- سڄهر ۽ سڄهر: ذ. سڄو هنڌ- ويران هنڌ- بيا بان- غير آباد زمين.

- سڄهر ۽ سڄهر: ذ. سڄ- ويران- بيا بان.
● سڄاڻي: مصدر. [سن. سڄيا: س = سان + چيا = ڄاڻ] سڄاڻڻ- اوڻ ڪرڻ- سوهرڻ- ڇاڻڻ- ساڳوڻائي ڏسڻ- شامليت ڏسڻ. سڄڻ- ليڪڻ- قدر شناسي ڪرڻ. حق شنائي ڏيکارڻ.

● سڄاڻ ۽ سڄاڻ (ڪ): ذ. جبل جو چشمو.
● سڄاڻن: مصدر. [سن. سڄيا: س = سان + چيا = ڄاڻ] اوڻ ڪرڻ- سوهرڻ- ڇاڻڻ- ساڳوڻائي ڏسڻ- شامليت ڏسڻ. سڄڻ- ليڪڻ- قدر شناسي ڪرڻ. حق شنائي ڏيکارڻ.
- سڄاڻ ۽ سڄاڻون: ٺ. واقفيت- ڄاڻ- پڄاڻ- مها ڪڙو- ڏيٺ- منهن مقابلو. سهيو- اوڪار- هر چو- اوکائي.

- سڄاڻپ ۽ سڄاڻپون: ٺ. واقفيت- ڄاڻ- پڄاڻ- ڏيٺ وٺ- منهن مقابلو.

- سڃڻهار ۽ سڃڻهارون (ل): ٿ. ويراني -
غير آبادي - سڃڻ.

● سڃڻ ۽ سڃڻ: ذ. صفت. [هرا. سڃڻو. سن. سڃڻ ڪر سٺ = سڃڻائي] حق - برحق - سچ - هچ - سڃڻا - يثارتا - رامتي - صداقت. صحيح - سٺ - راست. سڃڻائي - سڃڻائي - سڃڻ - سچي ڳالهه. برابر - هورو - بجا - تحقيق - بيشڪ. لازمي - برقرار. صاف - پاڪ - نجو - خالص - نج - روشن - چمڪندڙ. ڪلمه تصديق - ها - واقعي - نڪ - درست. يقيناً - حقيقتاً. ساڻيان - صداقت - ڪرو - چو ڪو. هوبهو - ساڳيو. (نڌ. ڪوڙ). (ه. سائج). گرم موسم - مٺي ۽ جون جا مهينا. بلورن راند ۾ ڪنيل گيل - ڪٽڻ وغيره.

● سڃڻ ۽ سڃڻ: چندي راند ۾ ڪوئيل ٺنڊڙي ڪٽڻ - گيدر (ت). ٻڙيو. ٻڙهي جي ٻنڊ.

● سڃڻ ۽ سڃڻ: ذ. سچ ڳالهائيندڙ - سچو - حق گو - راست گو. سٺ - سڃڻو - برحق - يثارت - برحال - ساڻيان - هورو - نڪ - صحيح - درست - ڪرو - رءُ - ٺنگسالي - چو ڪو. حقيقي - حقي - سڃڻو - ستواڊي. ساڳائو - ستياوان - ايماندار. صاف دل - راسخ - نيسڪت - ڪاريت وارو. سچيت - سڙلو.

- سڃڻائي ۽ سڃڻائيون: ٿ. سڃڻائي - سڃڻائي - ايمانداري - راستبازي - سڃڻ.

- سڃڻو ۽ سڃڻا: ذ. صفت. سچار - سچو - سڃڻائي: ڪلمه تصديق. سچ - تحقيق - واقعي.

- سڃڻو ۽ سڃڻا: ذ. سچو - سچار - سچارو - سڃڻائي ۽ سڃڻائيون: ٿ. سچ - سڃڻا - يثارتا - راستي - وادتا - صداقت - سٺ - حق - سچاڻ - حقيقت. ايمانداري - سڃڻائي. صفائي - سٺائي. برابر. اصليت.

- سڃڻائي ۽ ڏيکارڻ: ايمانداري ڏيکارڻ - سچو رهڻ. محبت ڪرڻ.

- سڃڻائي ۽ ڪرڻ: ايمانداري ڪرڻ. - سڃڻ ۽ ٿيڻ: برابر هئڻ - صاف هئڻ.

- سڃڻ ۽ سڃڻ: ڪلمه تصديق - سچ - سچ - سچڻ. واقعي - هوبهو - بلڪل. بيشڪ - بنا شهبه. صحيح. - سڃڻ ۽ سڃڻ: صاف ڳالهه چوڻ. ڪوڙ نه ڪرڻ. حق چوڻ.

- سڃڻ ۽ سڃڻ: ڪلمه تصديق. صحيح - درست - بيشڪ - نڪ.

- سڃڻ ۽ سڃڻ: ڪلمه تصديق. تحقيق - بيشڪ. - سڃڻ ۽ سڃڻ: ذ. صفت. صداقت - سڙلو - راسخ - صاف دل - سچيت - راست - هورو - ڪرو - سڃڻو. نڪ - درست - برحق - يثارت - ساڻيان - سوڌيت. نمڪ حلال - حلالِي. سچارو - سڃڻائي. ايمانداري. وفاداري. ٺنگسالي - واسو - حقيقي - سچو پچو - اصل - تڙ - چو ڪو - چنڊ - ٺٺ. راست باز. نج - خالص - نبار - بنا ڪوٽ. نيسڪت - پرومي جهڙو - انجام جو هورو - سڙالو. قائم - هڪو - پختو - آڇل - ثابت قدم - قائم مزاج. سٺو - سهڻو - عادل - انصاف پسند. هورو ٻنو - سڃڻو - چڱو خاصو (طبيعت جو) موچارو. رهندو. واجبي. برثواب. برابر - حقائتو.

- سڃڻو (ت): وسريل ڳالهه. ٻڌائڻ وقت جملو جي اڳ استعمال ٿيندڙ لفظ.

- سڃڻو ۽ سڃڻا: ذ. برابر - اهو ساڳيو حقيقي - اصلي.

- سچو موتي ۽ سچا موتي: سڀ مان نڪتل موتي - اصلي موتي.

- سچي ۽ سچيون: ٿ. صحيح ڳالهه - سچ - سڃڻا - راستي - حقيقت. دوست - همراہ - ناتو - واسطو - تعلق - گهرائپ - دوستي. هڪ ديوي جو نالو - اندر جي زال.

- سچي ۽ سچي: واقعي - برادرين. حقيقي. - سچي ۽ ڪرڻ: بائن - قبول ڪرڻ - سلڻ - اقرار ڪرڻ - هائو ڪار ڪرڻ - مڃڻ - حقيقت ڪرڻ.

● سچاڻا: اسم خاص. بازجو هڪ قسم - سچاڻا.

● سچاڻا: روح القدس - ٻوٽو آتما - برهما - خدا تعاليٰ. جان - آتما - روح - روحاني وجود.

● سچاڻو: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● سَجَرُ ۽ سَجَرُ: ذ. [سن. س = چڱي طرح + چر = چرڻ] گهڻو ڪائيندڙ - ٻيٽ ڀري ڪائيندڙ - چاروڪڙ - وڏو قوتو - بکيو - هڃي - بئڪ مٿو - پائائيندڙ ٻيو - ڏانئي - درندو - هميشه چرچر ڪندڙ - چٽو ڪندڙ. (ضد. ڏچر).

● سَجَلُ: صفت. [سن.] چرندڙ - ڦرلڙ - گهمندڙ. تڪو - تيز. اصل اصل - ٺيڪ چرڻ جي طاقت. ڦرڻ گهرڻ جي طاقت يا سگهه. هارجيت جي جُوا.

● سَجَلُو ۽ سَجَلَا: ذ. صفت. ڪمائڻو - ڪارائتو.

● سَجُو: اسم خاص. تعلقي ڊگهڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَجُو: ذ. [سن. سچو = دوست] گهرو دوست. مياڻ جو ميمبر. وزير. خوشي - سڪ. سچل سرمست جو تخلص.

● سَجِيٽ ۽ سَجِيٽ: ذ. صفت. خودي وارو - مسڙو - بي پرواه - هٽيلو - خبردار - هوشيار - دانشمند - محسوس - اثر پذير - نظر پذير - آگاه - سرستو - سرتياڻو - چيتاڻو - هوشيارو - ڏاهو - عقلمند - عاقل - ڏاناڻ - سياڻو - ساڳو واڳو - سويتو - واقفڪار - سچاڻ - چاڻو - سمجهو - حوصلائو - متمان - ڦيان ڏيندڙ - ساوڙان - مٽو جه - هڪ چٽو - يڪهڻو - قانع - خوش - سجاڳ - چالاڪ - تيز فهم - ڦڙت.

● سَجِيٽائي ۽ سَجِيٽائين: ذ. خبرداري - هوشيارِي. ڏاهپ - سياڻپ - عقلمندي - ڏانائي - سمجهه - پروڙ - آگاهي - سرت - چٽو - ڏيان - هوش - سچيتي - خيال - حوصلو - ساڳاهه - سڀيتائي. جتن. چٽاءُ - ٽاڪيد. سجاڳي. ڦڙتائي.

● سَجِيٽِي ۽ سَجِيٽِيُون: ذ. هوشيارِي - خبرداري - ڏانائي - سمجهه - پروڙ - سَجِيٽائي.

● سَجِيڙ ٽوڪلھوڙو: اسم خاص. تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَجِي: لائي: اسم خاص. ساڻي ڦڪي رنگ تي هڪ ٻوٽي جو قسم. اٺن جو ڪاڇ. سندس ڪاٺين مان ڪار ٺهندڙ.

● سَجِيَلُو ۽ سَجِيَلَا: ذ. باز جو هڪ قسم. تلورن ۽ ڪولجن جو شڪار ڪندڙ.

● سَحَابُ ۽ سَحَاب: ذ. ڪڪر - بادل - ابر - گهٽا - ميگهه.

● سَحَابَانُ: اسم خاص. عرب جي مشهور فصيح ۽ بليغ شاعر جو نالو. گفتگو ۾ ساڳيو لفظ ٻيهر استعمال نه ڪندڙ.

● سَحَرُ: ذ. صبح - فجر - ڏيڪي. آسرو. خيرات جو وقت. روز روشن - نورو ٽڙڪو.

● سَحَرُ خَيْرُ ۽ سَحَرُ خَيْرُ: ذ. صبح جو سويل اٿندڙ.

● سَحَرِي: روزي رکڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ کاڌو.

● سَحِيرُ ۽ سَحِير: ذ. (ع.) جادو - طلسم - افسون - ساحري - ڊوه - مَنڊ - مَنڙ - ڪاس - چيٽڪ. حرفت - چل. هنر.

● سَحِيرُ بَيَانُ: ذ. صفت. فصيح بيان - جادو جو بيان. شاعر. سٺي ۽ اثر وارو تقرير ڪندڙ.

● سَحِيرُ مَسِيرِي: ساري جادوگر جو علم (جنهن جي زور تي هو حضرت جبرئيل عليه السلام کي سڃاڻي ڳالهائيندڙ سونو ڳاڙو ٺاهي مڳيو ۽ حضرت موسيٰ جي برخلاف بني اسرائيل کي تعليم ڏني).

● سَخَا ۽ سَخَائُون: ذ. ث. فياضي - بخشش - دان - خيرات.

● سَخَاوَت ۽ سَخَاوَتُون: ذ. سخا - بخشش - دان - خيرات - فياضي - ادارت - فراخ دلي - درياھ دلي - ڪشاده دلي. هٿ ڦاڙي.

● سَخَا ڪَرَن: خيرات ڪرڻ.

● سَخَت ۽ سَخَت: ذ. صفت. (ف). ڏاڍو - مٿائو - محڪم - مضبوط. ڪنن - مشڪل. سوت. اوکو - اهڻد - لال و لَو - اهڻجو - ڏهرو - ڏلڻ - ڏهلو - تنگ. جبرو - هيٺاڪ - مٿاوت. بلڪل صحيح - بلڪل ٽاڪيدي - خوب چوڪس. زوراوَر - زبردست. تاعدي جو ٻانڊ - سڀرائو - جبرالو - دست دراز - غضب ٽاڪ - ڪنڊو -

● سَجَرُ ۽ سَجَرُ: ذ. [سن. س = چڱي طرح + چر = چرڻ] گهڻو ڪائيندڙ - ٻيٽ ڀري ڪائيندڙ - چاروڪڙ - وڏو قوتو - بکيو - هڃي - بئڪ مٿو - پائائيندڙ ٻيو - ڏانئي - درندو - هميشه چرچر ڪندڙ - چٽو ڪندڙ. (ضد. ڏچر).

● سَجَلُ: صفت. [سن.] چرندڙ - ڦرلڙ - گهمندڙ. تڪو - تيز. اصل اصل - ٺيڪ چرڻ جي طاقت. ڦرڻ گهرڻ جي طاقت يا سگهه. هارجيت جي جُوا.

● سَجَلُو ۽ سَجَلَا: ذ. صفت. ڪمائڻو - ڪارائتو.

● سَجُو: اسم خاص. تعلقي ڊگهڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَجُو: ذ. [سن. سچو = دوست] گهرو دوست. مياڻ جو ميمبر. وزير. خوشي - سڪ. سچل سرمست جو تخلص.

● سَجِيٽ ۽ سَجِيٽ: ذ. صفت. خودي وارو - مسڙو - بي پرواه - هٽيلو - خبردار - هوشيار - دانشمند - محسوس - اثر پذير - نظر پذير - آگاه - سرستو - سرتياڻو - چيتاڻو - هوشيارو - ڏاهو - عقلمند - عاقل - ڏاناڻ - سياڻو - ساڳو واڳو - سويتو - واقفڪار - سچاڻ - چاڻو - سمجهو - حوصلائو - متمان - ڦيان ڏيندڙ - ساوڙان - مٽو جه - هڪ چٽو - يڪهڻو - قانع - خوش - سجاڳ - چالاڪ - تيز فهم - ڦڙت.

● سَجِيٽائي ۽ سَجِيٽائين: ذ. خبرداري - هوشيارِي. ڏاهپ - سياڻپ - عقلمندي - ڏانائي - سمجهه - پروڙ - آگاهي - سرت - چٽو - ڏيان - هوش - سچيتي - خيال - حوصلو - ساڳاهه - سڀيتائي. جتن. چٽاءُ - ٽاڪيد. سجاڳي. ڦڙتائي.

● سَجِيٽِي ۽ سَجِيٽِيُون: ذ. هوشيارِي - خبرداري - ڏانائي - سمجهه - پروڙ - سَجِيٽائي.

● سَجِيڙ ٽوڪلھوڙو: اسم خاص. تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَجِي: لائي: اسم خاص. ساڻي ڦڪي رنگ تي هڪ ٻوٽي جو قسم. اٺن جو ڪاڇ. سندس ڪاٺين مان ڪار ٺهندڙ.

بي رحم - سنگدل - بد مزاج - بخیل - کنجوس - ثلثو.
(ضد. نرم) (آصفیه). (ظرف). بي حد - نهايت -
از حد - گهڻو.

سُخْتُ اويالا سِرَ تَهي اچنُ: سخت سزا
ملڙ - چينپ ڏيڻ - ڏاڍا ڏک ڏاکڙا سهڻ - وڏين
مصيبتن ۾ مبتلا ٿيڻ.

سُخْتُ جان: ذ. صفت. بي مهر - سنگدل.
جنهن جي جان مشڪل مان نڪري.

سُخْتُ جاني: ث. زحمت کشي - جفاڪشي -
برداشت جو مادو.

سُخْتُ دل: ذ. صفت. سنگين دل - پٿر دل -
بي رحم - ڪنور.

سُخْتُ دلِي: ث. بي رحمي - بي مهري -
سنگدلي - ڪنورائي. ظلم - سختي.

سُخْتُ زمين: ڪي مٽي واري زمين.
مشڪل بحر - قافيه - ردني وغيره.

سُخْتِي ۽ سُخْتِيُون: ث. ڪرڙائي -
ڏاڍائي - سختائي - مضبوطائي - مضبوطي. دشواري.
تندي - تيزي. بي رحمي - ڪنورائي. ڏاکڙو -
مصيبت - ڏک ڏوجهرو - تڪليف - آهنيچ - درد -
ڏک - ظلم - زيادتي. سنگدلي - چوڪسي. تنگي.
افلاس - سچائي. بد بختي.

سُخْتِي ڪرڻ: ظلم ڪرڻ - زيادتي ڪرڻ.
تنبيه ڪرڻ.

سُخْتِيُون ساب ٿيڻ: تڪليفون اڃايون نه
وڃن - محنتن جو ڦل ملڻ - پورهيو ساب هون.

سُخْتَرُ ۽ سُخْتَر: ذ. بوٽ يا جڻي ۾ اندر
هر جي بچاء لاء ٻيل چم جو ٽڪر - پتاوو (ت).

سُخُنُ ۽ سُخُن: ذ. (ف) وائي - ڪهڙي -
چوڻي - ناطقه - واک - آلاء - وائي - ڪلام. ڳالهه -
گفتار - ذڪر - گفتگو. تقرير - وياڪيائ. ٻولي -
زبان - باڪا - هاشا. وعدو - انجام - قول - اقراڙ -
عهد - وچن - ڌت - پٽ - هرنگيا - هرڻ - قسم -
ٻول - زبان - شعر - نظم - مقولہ - بد سخن - بد شد -
گار.

سُخُنُ آڻيرين: ڪلام ٻڌا ڪندڙ - خدا تعاليٰ.

سُخُنُ آوَرُ ۽ سُخُنُ آوَر: ذ. [ف].
سُخُنُ + آوَر دَن = اٺڻ] تقرير ڪندڙ.
خوش بيان - خوش گفتار - زبان آور - شيرين گو -
فصيح - بليغ.

سُخُنُ ٻَرُوَرُ ۽ سُخُنُ ٻَرُوَر: ذ. [ف].
سُخُنُ + ٻَرُوَر دَن = ٻالڻ] پنهنجي ڳالهه کي
وزن ڏيڻ وارو. تعصبي - هٽيلو - ضد.

سُخُنُ ٻَرُوَرِي ۽ سُخُنُ ٻَرُوَرِيُون: ث.
تعصب - هٽ ڌرمي - ضد.

سُخُنُ چيڻ: ذ. صفت. [ف. سُخُنُ +
چيدن = چونڊڻ] لائي چائي ڪندڙ - چيڻاڀور -
چغل خور - چغل. چاٽو - چالاڪ.

سُخُنُ چيڻِي ۽ سُخُنُ چيڻِيُون: ث.
چغلي - چغلائي - لائي چائي.

سُخُنُ دان ۽ سُخُنُ دان: ذ. [ف. سُخُنُ +
دانستن = ڄاڻ] شعر چونڊڙ - شاعر - ناظم - سخن گو.

سُخُنُ داني ۽ سُخُنُ دانيُون: ث. شاعري -
خوش بياني - فصاحت.

سُخُنُ ڏيڻ: ذ. انجام ڏيڻ - اقرار ڏيڻ - وعدو
ڏيڻ. گار ڏيڻ - خراب الفاظ ڪيڻ.

سُخُنُ رَس: [ف. سُخُنُ + رسيدن = پهچڻ]
ڳالهه سمجهندڙ ۽ سوچيندڙ - هوشيار - سمجهدار -
تيز فهم.

سُخُنُ ساز ۽ سُخُنُ ساز: ذ. [ف. سُخُنُ +
ساخن = ٺاهڻ] شاعر - سُخُن گو - خوش تقرير -
فصيح. مڪار - عيار.

سُخُنُ سازِي ۽ سُخُنُ سازِيُون: شاعري.
جوڙ ٿوڙ - دنيا سازي - لساني.

سُخُنُ سَنج ۽ سُخُنُ سَنج: ذ. [ف].
سُخُنُ + سنج = ماڻهندڙ] شاعر - ڪوي - ناظم -
سخن گو.

سُخُنُ شَناس: ذ. [ف. سُخُنُ + شناختن =
سچائڻ] ڳالهين جو جوهر - سخن جو قدردان.

سُخُنُ شَناسِي: ث. ڪلام کي سمجهڻ جو
فهم. سخن جي قدردالي.

سُخُنُ شَناسِي: ث. ڪلام کي سمجهڻ جو
فهم. سخن جي قدردالي.

سُخُنُ شَناسِي: ث. ڪلام کي سمجهڻ جو
فهم. سخن جي قدردالي.

سُخُنُ شَناسِي: ث. ڪلام کي سمجهڻ جو
فهم. سخن جي قدردالي.

● سِدُ ۽ سِدُونُ : ث. سوت - سڌائي. ٻاڪائي.
● سڌا : ظرف. [سن. سڌا = سڌائين] سڌائين -
مڊار - نيت - هر وقت - ٻارو هي - مڙوڊا - دائر -
جڳ جڳ. لاڳيتو - مسلسل - ڳنڍيل.
= سڌا ٻهار : فقيرن جي هڪ مٿين جا الفاظ -
هميشه سرسبز رهندڙ - سڌا مائو - سڌامي ٻهار -
بي خيزان - نتيه - دائمي ٽڙيل ڪل.
= سڌا سڌا ڳ : ڪل جو هڪ قسم. ڪنهن
عورت جو مڙس جيئرو هئڻ.
= سڌا سڌا ڳڻ : سڌا سڌا ڳڻيئون : ث.
ژنده مڙس واري عورت. ڪل جو هڪ قسم.
= سڌا سڌا ڳڻي : سڌا سڌا ڳڻيئون : ث. هميشه
خوش. هميشه مڙس واري.
= سڌا سڌو ۽ سڌا سڌو : حسين - حسن وارو.
محبوب - معشوق.
= سڌا ڦٽل : سڌا ڦٽل : ذ. هميشه ڦر ڏيندڙ
وڻ - سال بسال ڦر ڏيندڙ وڻ.
= سڌا ڳلاب : ذ. ڳلاب جي ڪل جو هڪ
قسم. ٻارهوئي ٿوڻدڙ. خوشبودار سڳڏامي سارڻ جو
هڪ قسم. جوار جو هڪ قسم.
= سڌا اٽل : ذ. چانورن جو هڪ قسم.
= سڌا سڌا : ظرف. هميشه - سڌائين - ٻارهوئي.
= سڌا ورت ۽ سڌا ورت : ذ. روزانه غريبن ۾
ورهائجندي خيرات - لنگر - خيرات - سخاوت.
= سڌائين : ظرف. سڌا - هميشه - نيت - اڻهين -
هر دم - دائر - مڊار.
= سڌائين : مڙس مڙس سڌو ٿيڻ : هر وقت سويارو
ٿيڻ - سڌا ڪامياب ٿيڻ - سڌائين فتحمندي حاصل
ڪرڻ. هميشه بخت وارو هئڻ.
● سڌاب : سڌاب : ذ. هڪ ٻوٽي جو قسم.
● سڌا ٿورو : سڌا ٿورا : ذ. چڱن لڄن وارو -
ڪيل مڪ - سڄاهڙو - هر دل عزيز - حليم -
چٿوان - مڌورو.
● سڌا آچار ۽ سڌا آچار : ذ. [سن. سڌا چارڊ.
مٽ = مٽو + آچار = هلت] سڌي چلت - چڱي
فضيلت - وڻندڙ چال - نيڪ لڄ.

= سُخُنُ طَرَازُ ۽ سُخُنُ طَرَازُ : ذ. شاعر -
ڪوري.
= سُخُنُ طَرَازِي : ث. شاعري.
= سُخُنُ فِطْرُ : ڳالهه سمجهندڙ ۽ سوچيندڙ -
هوشيار - سمجهدار - تيز فهم.
= سُخُنُ فِطْمِي : ث. سخن کي سمجهڻ جو فهم.
= سُخُنُ کي سينگار وٺائين : نظم ۾ رنگيني
پيدا ڪرڻ - شعر ۾ صنايع - بدائع استعمال ڪرڻ.
ڪلام ۾ نازڪ خيالي ڏيکارڻ.
= سُخُنُ ڪو ۽ سُخُنُ ڪو : ذ. [ف. سُخُنُ +
گفتن = ڳالهائڻ] شاعر. فصيح - خوش بيان -
خوش گفتار.
= سُخُنُ ميلن : ڪاريون ملڻ.
= سُخُنُ وَرَ ۽ سُخُنُ وَرَ : ذ. [ف. سُخُنُ +
+ وَر] شاعر - ڪوي. فصيح - خوش بيان -
خوش گفتار - ناظم.
= سُخُنُ وَرِي : شاعري. خوش بياني - فصاحت.
● سَخِي ۽ سَخِي : ذ. (ع) ذاتار - فياض -
ادار چٽ - فراخ دل - درياه دل - ڪشاده دل -
داني ڀرڻ - دلوارو - خدا جي نالي تي ڏيندڙ -
سخاوت ڪندڙ. هٿ ٿاڙ. مولائي. داتا - ڪريم.
● سڌ ۽ سڌون : ث. (ع). روڪ - آڙ -
آڏ. اوت - پردو - پن شين جي وچ ۾ حائل شيء.
= سڌ باب : ڪنهن ڳالهه تي قطعاً روڪ.
= سڌ باب ڪرڻ : روڪڻ - بند ڪرڻ.
= سڌ راه : رستي جي روڪ.
= سڌ راه ٿيڻ : روڪ ٿيڻ - مزاحم ٿيڻ - آڏ
ٿيڻ - حائل ٿيڻ. وچ ۾ آڙ ٿيڻ.
= سڌ سيڪندڙ : اسم خاص. ترڪستان
علائقي ۾ سڪندر جي ٺهرايل هڪ ديوار.
= سڌ ياجوڻ : اسم خاص. سڌ سيڪندڙ.
● سڌ : ظرف. [من. سڌا = سڌائين] سڌائين -
هميشه.
● سڌ ۽ سڌ : ذ. منگر جو هڪ قسم. رنگ
کاڙهيرو. منهن تمام سنهو. ٻاسن وارا ڦٽڪ سنهال
ٻچ سنهو ۽ ڊگهو. ڊيگهه هڪ کان ڇهن فوٽن تائين.

- سندھ آچاري ۽ سندھ آچاري: ذ. صفت.
 نيڪ لچن وارو۔ سٺي هلت وارو۔ سٺي چلت وارو۔
 چڱي ورثاء وارو۔ اشراف.
 ● سندھ ۽ سندھ: ذ. سچائي۔ صدق.
 سنوت.
 ● سندھوت ۽ سندھوتون: ٻا. ث. محبت۔ دوستي.
 (ضد. عداوت).
 ● سندھوتہ المُنْتَهِي: اسم خاص. ستين آسمان
 تي ٻير جو هڪ وڻ. حضرت جبرئيل جو مقام.
 بهشت جو هڪ وڻ.
 ● سندھوشن ۽ سندھوشن: ذ. صفت. [سن.
 من] = چڱو + دشمن = ديدار [سهڻو۔ خوبصورت۔
 حسين].
 — سندھوشن چڪرو: اسم خاص. ڪرشن مهراج
 جي هڪ هٿيار جو نالو.
 ● سندر وڪو ۽ سندر وڪا: ذ. سهڻو۔ ڏاهو۔
 عقل وارو.
 ● سندڪار ۽ سندڪارون: ٻا. ث. سٺي طعام
 کائڻ بعد هاڻي ٻيڻ ڪري ٿيل آرس.
 ● سندھ گاسي: سڳدامي.
 ● سندھ گڻ ۽ سندھ گڻ: ذ. صفت. [سن. ست
 گڻ: ست + گڻ = خاصيت] اهل هنر۔ صاحب
 هنر۔ عمدن صنعتن جو شوقين. چڱو۔ مٿو۔
 اوگهو۔ موچارو۔ نيڪ.
 ● سندورو ۽ سندورا: ذ. صفت. سڀاڳو۔ بختاور۔
 وڏو ڀاڳو۔ ڀاڳن ڀريو۔ لاکيڻو۔ خوش قسمت۔
 خوش نصيب. شپ۔ سڳورو۔ مبارڪ. چٽيون۔
 فرمانبردار۔ چٽي وارو۔ اڳياوان۔ اڳياڪاري۔
 چپاڪرو۔ ليازمند۔ تابعدار. مائهوء جو نالو.
 (ث. سندوري ۽ سندوريون).
 ● سندوري: اسم خاص. هڪ جبل جو نالو.
 زال جو نالو. مالذاتي (عام).
 ● سندھ ومني: ظرف. سدائين۔ هميشه.
 ● سندھ پورو ۽ سندھ پورا: ذ. منگر مچ جو هڪ
 قسم. رنگ سفيد. هڪ اڇاڻ قد هڪ کان ٻه فوٽ
 کائڻ ۾ لذت۔ سندھ جو ٻچو.
- سندھيش ۽ سندھيش: ذ. صفت. [سن.
 سدھيش = ساڳيو ملڪ] ساڳيو ملڪ۔ اهوئي ملڪ۔
 پنهنجو ملڪ. ٻاڙو. (ذ. صفت). اڳئين کان
 ويجهو۔ اڳيون. (ظرف). اٽڪل موجب.
 — سندھيشي: صفت. ساڳئي ملڪ جو۔ هر وطني۔
 پنهنجي ديس جو۔ ديسواسي۔ ٻالڏيهي۔ ملڪي۔
 هر وطن.
 ● سندھيو: ظرف. [سن. سدا = سائين] هميشه۔
 سدائين۔ روز۔ ٻارو هي۔ نيت۔ ائيهي۔ سدا۔
 سڙو دا.
 ● سدا ۽ سداون: ٻا. ث. خواهش۔ ذوق۔ چاهه۔
 دل۔ مرضي۔ تمنا۔ آرزو۔ منشا۔ گامنا۔ اڇا۔
 گهر۔ پسندي۔ سنڱڪاپ۔ واسنا۔ ارادو۔ نيت.
 دل جي مراد۔ مقصد۔ منورث. چاڻي۔ خيال۔
 لاء. حرص۔ طمع۔ لالچ۔ ڪاوڙ۔ ذڪ۔ رنج.
 دٻاء.
 — سداو ۽ سداوا: ذ. صفت. سداوارو۔ خواهان۔
 خواهشمند۔ شائق۔ سدايتو۔ اڇاوان.
 — سدايتو ۽ سدايتا: ذ. صفت. خواهان۔
 سداوارو۔ خواهشمند۔ شايق۔ اڇاوان۔ آرزومند۔
 مرضي وارو. (ث. سدايتي ۽ سدايتيون).
 — سداڙيو ۽ سداڙيا: ذ. صفت. خواهشمند۔
 آرزومند۔ خواهان۔ سدايتو۔ اڇاوان. سڪڻي
 خواهش ڪندڙ۔ ڪنجوس. (ث. سداڙي ۽
 سداڙيون).
 — سدا ڪرڻ: مرضي ڏيکارڻ. دل ٿيڻ.
 ● سدا: صفت. ظرف. راس۔ ٻورو۔ حاصل۔
 ختم. پورن۔ سماعت۔ رسپل۔ ڪامل۔ سالر.
 ٺهرايل۔ درست۔ مباح۔ روا۔ جائز۔ بحال. سچارو۔
 سچو۔ سچيو. وفادار۔ حلالی۔ ايمالدار. مضبوط۔
 هڪو۔ ڏاڍو. صحيح۔ سالر۔ تندرست۔ چڱو ڀلو. تيار۔
 سينگاريل مچ۔ تحقيق۔ ساڀيان. ٻوڙائي۔ سامرائي.
 ● سدا ۽ سدا: ذ. [سن. سدا = منت] مهاتما۔
 پير۔ ولسي۔ اولياء۔ رشي۔ درماٿما. فاضل۔
 عالم. ماذو۔ منت۔ جوکي. عايد۔ زاهد۔ عارف.
 غيب جو علم ڄاڻندڙ. جادوگر۔ ساحر۔ سنوت۔

- سید پتر ٲٲ رهن ٲٲ ڪا به خبر نه رهن -
 هوش حواس نه رهن .
 - سید پتر وٺڻ ٲٲ خبر چار وٺڻ - خبر گيري ڪرڻ -
 حال احوال وٺڻ .
 - سید پتر هجڻ ٲٲ خبر هجڻ - علم هجڻ -
 واقفيت هجڻ - حرف شناسي هجڻ . هو بهو هئڻ -
 عئين ٲٲ هئڻ .
 - سید ٲٲ ٲٲ هجڻ ٲٲ حالت ٲٲ مائي رت رتڻ .
 - سید ٲٲ ٲٲ طرف . سچ ٲٲ - واقعي . هو بهو -
 اصل ان جهڙو . عئين ٲٲ - ٲٲ - ساڪيات -
 ٲٲ ٲٲ . چٽڪ - گویا . جائي - حقي .
 - سید ٲٲ ٲٲ : احوال ٲٲ - خبر چار ٲٲ -
 جواب ٲٲ . ملڻ .
 - سید رڪڻ ٲٲ خبر رڪڻ - خيال رڪڻ - ٲٲ رڪڻ .
 - سید لهنڻ ٲٲ : چاڇڻ - خبر چار لهنڻ - سماءُ لهنڻ .
 ٲٲ ڪرڻ - معلوم ڪرڻ . هٿ ڪرڻ - تحقيقات
 ڪرڻ . ڳولڻ - ٲٲ - دريافت ڪرڻ - چڪاس
 ڪرڻ . هٿ ڪرڻ . خيسرداري ڪرڻ - هر گهور
 لهنڻ - ٲٲ ڪرڻ . سيکت ٲٲ - خبر وٺڻ .
 - سید وٺڻ ٲٲ : خبر وٺڻ - خبر رڪڻ - خبر گيري
 ڪرڻ . ٲٲ رڪڻ . سيکت وٺڻ - سید لهنڻ -
 هاج وٺڻ .
 - سید ٲٲ ٲٲ : ذ . صفت . آگاهه -
 مريتو - سرتيائيتو - هوشائيتو - سمجهو - متسمان -
 حوصلائيتو - سوٲو - ساڳو واڳو - ميانو - سچيت -
 داناءُ - ڏاهو - عاقل . هوشيار - باهوش . ٲٲ گار -
 ڪيريائيتو - نيمتو - ري هيٺيل ٲٲ . سالم - ڊيرينو -
 گنڀير - ڊير جوان ٲٲ . مشهور - عالم آشڪار -
 معروف .
 ● سید ٲٲ : ذ . صفت . [سن . شتءُ = ٲٲ
 ڪرڻ] شتءُ - نج - نجو - صاف - ٲٲار - سٺو - نيٺ -
 اچتو - نير منل ٲٲ - خالص - سچو - آصيل - چنڊ - ڪرو -
 تيڪو - سچو - چو ڪو - ٲٲڪالي . ٲٲتر - ٲٲڪدامن -
 ٲٲڪ . ڪچي گوشت جو وڏو ٲٲو - ٲٲوٺاڙ -
 ٲٲوٺ ٲٲ - سٺو - ڳڍو . صحيح - درست . سوڌو .
 ● سیدا : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .

سیدائي - هڪجهڙائي - همواري . (ذ . صفت) . مقدس -
 ٲٲڪ - ٲٲتر - معصوم - گناهن کان ٲٲڪ .
 - سیدائو ٲٲ سیدائتا : ذ . صفت . سنت جو -
 اولياءُ جو - بزرگ جو - مهاٲما جو - وليءَ جو -
 ڪرامتي - اسراي - اڏيوت - عجيب - حيرت جهڙو -
 - سیدائبي ٲٲ سیدائبيون ٲٲ : ث . جادوءَ جو علم -
 ڪامڻ - جوتش - جادو گري .
 - سید ٲٲ ٲٲ : حاصل ٲٲ (سامي جا سلوڪ ۲۲۵) .
 - سید ٲٲ ٲٲ : مڃڻ - حال تي هلڻ (۳۰۴) .
 - سید ڪرڻ ٲٲ : ٲٲورو ڪرڻ - ختم ڪرڻ .
 ٲٲچاڻ - ساڌڻ - رسائڻ - ٲٲاڻڻ . تمام ڪرڻ -
 سرانجام ڪرڻ - راس ڪرڻ - ٲٲيرڻ - سمپورڻ ڪرڻ .
 حاصل ڪرڻ . مقدس ڪرڻ - هٿ لڳائڻ .
 ڪاميابي حاصل ڪرڻ . بحال ڪرڻ - ٲٲو
 ڪرڻ . سیدو ٲٲ ڪرڻ - وڇيئون ڪٽڻ .
 - سید واک ٲٲ : ٲٲڻ خبري - اڳڪٿي -
 ٲٲڻ گوئي .
 - سیدي ٲٲ سیديئون ٲٲ : ث . هڪ قسم جو جوڳ -
 جوڳي ٲٲيرڻ جو زهد . ڪرامت - سمرتي - طاقت .
 ڪاميابي - فتح - سوٲ . جيئن - برصوابي - ڪرمر -
 سیدی - ڪرتاوت . نعمت - ٲٲارت . سوٲاسو -
 عبادت يا خدمت جو ٲٲ يا ميوو . جادومي اثر .
 مڪمل صفائي .
 ● سید ٲٲ سیدون ٲٲ : ث . [من . شد = صفا ڪرڻ]
 خبر - علم - معلومات - آگاهي - ڄاڻ - ڪل -
 گر - سماءُ - ستمڪ - ٲٲوڙ . خيال - ٲٲان - ذهن -
 سمجهه - ادراڪ - سرت - عقل - ودٲان - گيان .
 خبر چار - سماچار - ڳالھ - واءُ ساءُ - حقيقت - واقفيت -
 احوال ٲٲ . ويچار - سوچ - توجهه - غور - تدبير -
 فڪر . هوشياري - چترائي - چستي - چالاڪ -
 سچاڳي - سرجيائي - شناخت - سچيتي . چوڪسي .
 جوش . هيراس . حواس - اندري . اوڻان .
 - سید ٲٲ : ث . واقفيت - خبر چار . هوش و حواس ٲٲ -
 عقل شعور (ظرف) . گویا - چٽڪ . صورت نموني وغيره ٲٲ
 هڪجهڙو - ٲٲورو ٲٲورو - ٲٲو - هو بهو - عئين ٲٲين -
 ساڪيات .

● سڌاڻٽ ۽ سڌاڻٽ: ذ. [سن. سڌالت =]
 اصول - متو - عقيدو. انومان - نتيجو - حاصل مطلب.
 بيان - مطلب. چيهه - پهچو - پچائي - نچوڙو. الت -
 ختم - آخر - تمامي. ممانتي - قتل - ٺاڇي. پرنام.
 دليل کانپوءِ ثابت ڪيل سچ.
 ● سڌڻڻ: مصدر. روانو ٿيڻ.
 "سنجهو ٽارن ڪين ڪي، صبح سڌاڻا."
 ● سڌائڻڻ: مصدر. سڌ ڪرڻ - خواهش ڪرڻ -
 سڌارو ڪرڻ.
 ● سڌايا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سڌ ٻالو ۽ سڌ ٻالا: ذ. ڪرائي ۽ ٻه ٻارن جو
 هڪ زالو زيور.
 ● سڌر ۽ سڌر: ذ. صفت. [سن. من = چڱو
 + ڌار = آڌار] جيسرو - جالو - قوي - جنگ.
 جھالو - ڪو - جاڏو - ڏٺو متو - پتو - جتو - زڏو -
 ستر وٽر - ڏونسو - مٽڪو - ڌڳ - مستارو -
 ڌمٽال - پختو - سٿائو - مضبوط - پير پيو - مڻسٽندو -
 پهلو - بهادر. گهڻو - غني - شاهوڪار - دولت مند -
 دولت مند - دليدار - توڻگر - سکر. چڙهيل - مڇي
 مانيءَ وارو - سڙندو - ستابو - آسودو. چڱو - سٺو.
 ٿلهو - ٿوڻان - ڦوٽانڪ.
 - سڌرائي ۽ سڌرائي: ث. مضبوطائي.
 شاهوڪاري - اميري - تونگري - دليداري.
 ● سڌرڻ: مصدر. سنورڻ - ترقي ٿيڻ - اصلاح
 ٿيڻ - سڌارو ٿيڻ - چيڻ. ڇڏو ٿيڻ - نيڪ ٿيڻ -
 سٺو ٿيڻ. رستي تي اچڻ - سڌو اچڻ. تيار هجڻ.
 بيماريءَ ۾ اپڙڻ. اڳهه چڙهڻ. سکر ٿيڻ. درست
 ٿيڻ - نيڪ ٿيڻ. صحيح هئڻ.
 - سڌر پل ۽ سڌر پل: ذ. صفت. سلجڻو -
 خوش اطوار - سڌا تورو - نيڪ - سکر - شائستو -
 لائق - وڙائتو - تهذيب يافته. درمستي ڪيل -
 اصلاح ڪيل - سنواريل. قبرو کاڌل.
 ● سڌري (ٺٽ): ث. ٻن جو تڏو.
 ● سڌ مو ۽ سڌ ما (ٺ): ذ. پڇندي وارو. مددگار.
 ● سڌن (ٺ): مصدر. [سن. سڌ = ٻڌو]
 راس ٿيڻ - پڇڻ.

● سڌا تورو ۽ سڌا تورا: ذ. صفت. سلجڻو -
 خوش اطوار - شائستو - گڻن وارو - چڱي سڀاءُ وارو -
 سڀاڳو - نيڪ خصلت - نيڪ عادت - لکڻ وارو.
 تربيت پذير. چشمو. حليم. سڙو ٿڌو.
 هر دل عزيز - سڀاڳو - ڪيل مڪ - وڻندڙ - موهن.
 سڀاڳو (ٻار). (خد. ڪڏا تورو).
 ● سڌارڻ: مصدر. [سن. سڌڻ. ڪب.
 سڌاروون =] [لڏڻ - گذر ڪرڻ - وفات ڪرڻ -
 وصال ڪرڻ - مري وڃڻ. روانو ٿيڻ - رخصت
 ڪرڻ - وڃڻ - آسڻ - هلڻ - ٻڌارڻ - ڇڏي وڃڻ -
 سفر تي نڪرڻ.
 "سنجهي ماڻ سڌاريو، پنهنون پڇان هوءَ ٿي"
 (شاه).
 ● سڌارڻ: مصدر. [سن. شڌ = صاف ڪرڻ]
 سنوارڻ - درست ڪرڻ - مرمت ڪرڻ. ٺاهڻ -
 ٻڌائڻ - جوڙڻ. ملائڻ - پيئڻ - مقابلو ڪرڻ -
 ترتيب سان رکڻ - بندوبست ڪرڻ - سوڌڻ -
 اصلاح آڻڻ - درستي ڪرڻ - چيڻ - سارڻ. مٿه
 وقائڻ. ڦاڻندو وٺڻ. بيماريءَ مان اپڙڻ. سزا ڏيڻ -
 ور ڪپڻ. مڪمل ڪرڻ.
 - سڌار ۽ سڌار: ذ. سڌارو - اصلاح - ترقي -
 بندوبست - جوڙجڪ - ٺاهه - ٻڌڻ - قاعدو -
 قانون - نيم - دستور العمل - ٺاهه ٺوهه - سنوار -
 ضابطو. (ذ. صفت). ٺاهيندڙ - سڌاريندڙ.
 - سڌارڪ ۽ سڌارڪ: ذ. سڌارو ڪندڙ -
 ترقي پسند - اصلاح پسند.
 - سڌار ڪرڻ: خبرداري ڪرڻ - ڀرگهور لهڻ -
 سنڀال ڪرڻ - ٺهڙڻ - پرداخت ڪرڻ. اصلاح آڻڻ -
 ترقي ڪرڻ. ٺاهه ٺوهه ڪرڻ - بندوبست ڪرڻ.
 جوڙجڪ ڪرڻ.
 - سڌارو ۽ سڌارو: ذ. اصلاح - ترقي - سڌار -
 بهتري - جوڙجڪ - ڦيرو - واڌارو - سنوار - تمدن -
 سڀيتا - تهذيب - اخلاق. چڱو ڪم - سٺو ڪم.
 - سڌاري جو پڇ پڇ ٻڌڻ: هروڀرو نصيحت ڪرڻ -
 اجايو ٻار کي چڱو مڙس سڌائڻ.
 ● سڌان (ٺ): ذ. ڪڻڪ ۽ چانورن جو آڻ.

● سڌو ۽ سڌي ڌڻ. [سن. سنئون - سوڌو - سو لو - سڌل. سامهون - هڪلس - هڪ لوهه - تنه - وهندي. راست باز - صاف دل - ڪرو - سڄو. سڻي وهنوار وارو. نيڪ - برابر. (هه. ميد. هه).
 - سڌائي ۽ سڌائين ڌڻ. ث. سنئون - سوڌائي - سڌاپ - سڌوائسي - سڌان - راستبازي - سڌوائسي. سڌائي. سڄائي - ايمانداري.
 - سڌائي ۽ سڌي ڌڻ: ٺاه جون ڳالهيون ڪرڻ - عقل واريون ڳالهيون ڪرڻ - ٺاه ڪرڻ.
 - سڌو ڪرڻ: سنئون ڪرڻ - رستي تي آڻڻ - چئي ۾ ڪرڻ - حڪم موجب ڪرڻ - سڌارڻ. سيڪت ڏيڻ.
 - سڌي ۽ سڌي ڌڻ. ث. سنئين. نيڪ - برابر - درست.
 - سڌي ڀڄائين ۽ سڌي راهه ڌڻ - ٺوس جواب ڏيڻ - ان وٺندڙ ڳالهه ٻڌائڻ.
 - سڌي راهه: سڌو رستو - حق جي واٽ - صيراط المستقيم - نيڪ راهه.
 - سڌي طرح: سڌو ريت - آهستيڪيءَ مان.
 - سڌي ڀڄائين ۽ صاف صاف چوڻ - سڄ چوڻ.
 ● سڌو ٻوٽو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سڌو ڄا: اسم خاص. تعلقي سوري ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● سڌوڙ: اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● سڌوئي: اسم خاص. تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● سڌي ۽ سڌي ڌڻ. ث. گوشت جي مڙسڪ - سڌي - ٻوٽي. سڌائي - سڌائو پڪڙ.
 ● سڌيان ۽ سڌيان ڌڻ. ڌ. مسئلو - نهراء - رت. جاميٽريءَ جو سبق.
 ● سڌي ۽ سڌي ڌڻ. ث. [سن. سڌي ڌڻ] ڪاميابي. حاصلات. يوگ ڪرڻ سبب اتن طاقتن مان مليل هڪڙي طاقت. پورائي.

● سڌي ۽ سڌي ڌڻ. ڌ. صفت. [سن. سڌي = سڌو = چڱو + ڌيڙ = سڌائو] ڌيڙجوان - صابر - آراميل - صبرائو - ڪمندڙ - ڌيڙائو - بردبار. ڏاهو - اڪابر - مياڻو - سڄيت - سمجهو - عاقل - خبردار - هوشيار - هلندڙ - ٽنگندڙ - جڳهه ڪندڙ. چيرو - پلي - سگهارو - سڌائو - قوي - زور ڀريو. (ظرف). خاطر جمع - سامت ۾. سڄاڳ.
 ● سڌي ۽ سڌي ڌڻ. [سن. سڌي = ڳالههءَ - گفتو] (هه. سڌو). ڪوٺ - دعوت - ٻڌائو - نڀيندي - سڀهندي - ڪاندي - ملاقات. طلب - پڪار. آواز - پهراءَ - واڪو - رڙ - ڪيوڪ - دانھن - نعرو.
 - سڌي ٽي آچڻ: وقت ٽي واهر ڪرڻ.
 - سڌي پڻندڙ: سڌ ڪرڻ جيترو مفاصلو - اڪل اڪميل ڪرڻ - ٿورو مفاصلو.
 - سڌي پڻندڙ هڻڻ: ٿورو مفاصلو هڻڻ.
 - سڌي ڌيڻ: شادي جي موقعي تي واڃ يا برادر کي دعوت ڏيڻ. ٺوٺو. ڏامو يا ڪوٺ ڏيڻ - ڪانڊڻ - نڀيندي ڌيڻ. ڄڻ - واب ڏيڻ - سڌ جو سڌ ڏيڻ. مدد ڪرڻ - سهارو ڪرڻ - وڌائڻ - سڌائڻ ڪرائڻ - ههراهي ڪرائڻ - حمايت ڪرڻ - واهر ڪرڻ - پٺڀرائي ڪرڻ. چٽائڻ.
 ● سڌي ڌيڻي ۽ وڃڻ: ڪم پورو ڪرائڻ - ڪندڻ ڪيائڻ.
 - سڌي سڌو ۽ سڌي سڌو: هڪل هوڙ. ڪم ڪار.
 - سڌي ۾ سڌي ڌيڻ: مهل سير ڪم اچڻ - هڪل مان حاضر رهڻ.
 - سڌي وڃڻو ۽ سڌي وڃڻو: ڌ. ڪوٺ تي حاضر ٿيڻ وارو. ههراءَ - مددگار - واهيرو - حمايتي - تلهدار.
 - سڌي هڻڻ: سڌي ڌيڻ - دعوت ڏيڻ - ڪاليدڻ - ڪوٺ ڏيڻ. خبر پهچائڻ.
 ● سڌائين: مصدر. ڪوٺائڻ - گهرائڻ - سڌڪرائڻ - طلب ڪرڻ. چوائڻ - آڪائڻ.
 ● سڌري ۽ سڌري ڌڻ. ث. تلوار جي ٻٽ.

● سَرَسَر: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سَرَسَر: ظرف. سَڌو-سامهون (سر اولهه = سڌو اولهه جي طرف). مٿي-چوٽيءَ تي (سَرَدار = سوليءَ تي). مٿان-اڀو (سَر ڪاٻار = نيڪ مٿان منجهند). تي-وقت (سَر مجلس = مجلس جي وقت). (ڏ) مٿو-سِر. چوٽي-ڪاميابي. وڏو-مڪڻ. (انگ Sir) سائين-مالڪ-حضور-جناب-حاڪم.

● سَرَسَر: اجلاس: ظرف. ڪنهن اجلاس جي موقعي تي-ڪورٽ ۾-درٻار ۾-حضور ۾-پري ڪچهري ۾-فيصلي جي جاء ۾-حاڪم جي روبرو.

● سَرَسَر: ظرف. مٿي ڪان ٻيڙن تاء-ننهن کان چوٽي تاء-سڄو سمورو-اول کان آخر تاء-سمورو-سربستو. فن شعر ۾. تعريف-حليہ خلعت.

● سَرَسَر: ظرف. ٻورو-مڪمل. شئي-شڪل-مصالح-سامگري. ٺٽيچو-اختيار.

● سَرَسَر: ڪَرَن: بند و بست ڪرڻ-راس ڪرڻ-ٻورو ڪرڻ-ختم ڪرڻ. گهر سڀالڻ. انتظام ڪرڻ. سميتن-اڪلائڻ-ٺيڙڻ-سمورو ڪرڻ-سيٽ ڪرڻ-سمپورن ڪرڻ-ٻڄائڻ. وس رکڻ.

● سَرَسَر: انجامي: سَرَسَر انجاميئون: ٿ. سمائتي-ٻڄائي-تسماسي-ٻڄاڙي-انت-انتها-توڙ-چيڙو-خاتمو-چيهه.

● سَرَسَر: بازار: ظرف. بازار ۾-عام رستي تي-ظاهر ظهور-اعلائيہ-سيٽ-سنئون.

● سَرَسَر: بام: ظرف. ڪوئيءَ جي ڪڏ يا ڇت تي-جاء تي-ظاهر ظهور-اعلائيہ.

● سَرَسَر: سَڌو: سَرَسَر سَڌو: ڏ. ٻورو-مڪمل-سمورو-سڄو-سارو. سڀ-ڪل-سيوئي-سڄو-ثابت-سلامت-سالم-هوشيده-مخفي.

● سَرَسَر: برابر: باڪل-اول کان آخر تاء-سراسر.

● سَرَسَر: مصدر. [سن. سَڌند = سڌڪا ڀرڻ] ڏسڪڻ-روئڻ کان اڳي ۽ ٻوڙ ٽڪا ٽڪا آڀا ساه ڪڍڻ-نيساڏا ڀرڻ-ڦٽڪڻ.

● سَرَسَر: سَڌڪار: سَڌڪاروُن: ٿ. روئڻ جو آواز-سَڌڪو-ڏسڪو.

● سَرَسَر: سَڌڪو: سَڌڪا: ڏ. روئڻ جو آواز-ڦٽڪو-ڏسڪو-ڏسڪار-سَڌڪار.

● سَرَسَر: سَڌڪو پَرَن: ڏسڪڻ مهل تڪو ساه ڪڍڻ-ڦٽڪڻ-سَڌڪڻ.

● سَرَسَر: مصدر. ڪوئڻ گهرائڻ-سڌائڻ-ٻڪارڻ-طلب ڪرڻ-مڪل ڪرڻ. دعوت ڏيڻ-مالي چون-ڌامڻ-چون-آڪڻ. ٻانڌي آڻڻ.

● سَرَسَر: سَڌڪي: سَڌڪيئون: ٿ. ابستي ترار-ٻنڌري ترار.

● سَرَسَر: سَڌا: ڏ. سَڌ-ڪوٺ-گهر. سَڌو ٿيڻ: سَڌ ٿيڻ-ڪوٺ ٿيڻ-شادي جي دعوت ملڻ. موت جو ٻيڌار اچڻ. طلب ٿيڻ.

● سَرَسَر: سَڌي ٻي اچڻ: ٻيڌار تي اچڻ-شادي جي دعوت تي اچڻ.

● سَرَسَر: سَڌا: ڏ. صفت. ننڍي منهن وارو.

● سَرَسَر: سَڌو: سَڌوها: ڏ. سبتو ڏهن وارو پاسو.

● سَرَسَر: سَڌي: سَڌيئون: ٿ. سڀائي-سڀاڻوڪ.

● سَرَسَر: سَڌيت: سَڌيت: ڏ. صفت. صحيح-سڄو. ٻورو برابر.

● سَرَسَر: سَڌول: سَڌول: ڏ. صفت. سهڻي شڪل وارو-ڊولائتو-ٺاهوڪو-سهڻي هائي وارو-خوبصورت-خوش وضع-موزون-وڻندڙ-سهڻو-ٻيهڪ وارو. سهڻو ٺاهيل-خوش اسلوب. (ه. سَڌول).

● سَرَسَر: سَڌولو: سَڌولا: ڏ. صفت. ٻيهڪ وارو-ڊولائتو-ٺاهوڪو. خوش اسلوب. خوش اندام-حسين-سهڻو-موچارو.

● سَرَسَر: سَڌال: سَڌال: ڏ. صفت. نيڪ عادت. سڀيتو-سڀاڻو. (ٿ. سَڌال-سَڌال).

● سَرَسَر: (ل): مصدر. دل جهلي اچڻ-گاه ڪرڻ.

= سَر بِيڪَنف: ظرف. سر تريءَ تي - مرڻ لاءِ تيار.
 = سَر بَلَتَنَد: ظرف. ممتاز - معزز - اعليٰ - اقبالند - بختاور.
 = سَر بَلَتَنَد ڪَرَن: ممتاز فرمائڻ - درجو وڌائڻ - عزت بخشڻ.
 = سَر بَلَتَنَدِي: سَر بَلَتَنَدِيُون: ث. اقبالندي - عزت. فتح.
 = سَر بَلَتَنَدِي: صفت. مهر لڳل - قفل لڳل - بند - سيل مهر ٿيل.
 = سَر تَپَا: ظرف. مٿي کان پير تاءَ - لٺن کان چوٽي تاءَ - اول کان آخر تاءَ.
 = سَر تَپَن: فتح ٿيڻ. مڪمل ٿيڻ - پورو ٿيڻ.
 = سَر پَر سَت: سَر پَر سَت: ذ. صفت. حامي - مددگار - نگهبان - محافظ. ميزبان.
 = سَر پَنج: ذ. پينجن جو سردار - مير مجلس - صدر - پريزيڊنٽ.
 = سَر پُوش: سَر پُوش: ذ. ٽالهي وغيره جو ڍڪَ - دستر خوان جو ڪپڙو.
 = سَر جُوش: ذ. صفت. جوش سان ڪم ڪندڙ - اورچ - ڪوشش ڪندڙ. ڪارڪن. محنتي.
 = سَر جُوشي: سَر جُوشيُون: ث. محنت - سعي - ادم - ڪوشش - ڪشالو - اورچائي - ان ورچائي - آڊيوگ - ثابت قدمي.
 = سَر حَقِيقَت: جماعت جو سردار - مهندار.
 = سَر خُوش: سَر خُوش: ذ. صفت. مسرور. شراب ۾ مست.
 = سَر خُوشي: سَر خُوشيُون: سَرور. شراب جو نشو.
 = سَر خِيپَل: سَر خِيپَل: ذ. قبيلو جو سردار - ڪنهن ٽوليءَ جو سردار - خالداڻ جو سردار - امير - سالار - آفيسر.
 = سَر دَسَت: ظرف. في الحال - هاڻي - هن وقت. فوراً موجود - حاضر.
 = سَر دَفَتَر: دفتر جو سردار - هيڊ ڪلارڪ - ڪان وڏو عهديدار - دفتردار.

= سَر زَنَش: ث. سلامت - ڌڪار - ڌڪار - گهٽ وڌ ڳالهائڻ.
 = سَر زور: سَر زور: ذ. ڏاڍو - زور آور - سرڪش. اراوندو - وڻڪو - شتر بي مهارت - پاڻ مرادو - پاڻ زورو - آجهل - بي چيو - بي فرمان - نثر - هوڏي - اٽولو - شدتي. نجس. ڪٽهري - لڙچو - لڙچو - اهڙي فسادِي.
 = سَر سَلَن: مٿي ۾ ٽنگ ڪرڻ. مٿو ڪهاڻي.
 = سَر قلم ڪَرَن: سر جدا ڪرڻ - قتل ڪرڻ.
 = سَر ڪِرَن: فتح ڪرڻ - جيٽڻ - شڪست ڏيڻ. شروع ڪرڻ - آباد ڪرڻ - خوش ڪرڻ. مڪمل ڪرڻ. داغ ڏيڻ. پير ڪرڻ. دم ڪاڻي.
 = سَر ڪو بي: سَر ڪو بيُون: ث. گوشههالي - مزا - مار.
 = سَر لَڙائين: سر جي بازي ڪيڏڻ.
 = سَر گِرائِي: سَر گِرائِيُون: ث. مٿي جو بار. تڪليف. مٿي جو سور.
 = سَر گِرَدان: ظرف. منجهيل - حيران - پريشان - وائڙو. ڪڪ - بيزار. پڇيتيو.
 = سَر گِرَداني: سَر گِرَدانيُون: ث. حيراني - پريشاني - آوارگي - رولو - مونجهارو - جنجل. دقت - تشویش - فڪر. بي زاري. پڇتائي.
 = سَر مَغْزِي: تمام گهڻو فڪر. ڪڪ بگ. ڪواس - بي فائده مغزلي.
 = سَر نَمِيائين: آڻ مڃڻ - پيش پوڻ. سجدو ڪرڻ.
 = سَر نَو: ذ. ظرف نئون - جديد - هاڻوڪو - تازو آيل - تازو ٺهيل. نئين سير - وري - ٻيهر - ٻيو دفعو.
 = سَر لِيوَر شَت: سَر لِيوَر شَتُون: ث. نراڙ جو لڪيو - تقدير جو لڪيو - نصيب - قسمت - ڀاڱو. حڪم ازلي - قضا.
 = سَر وَجَن: مسان تائين جنازي سان گڏ وڃڻ. مصيبت ۾ ڦاسڻ. خاتمو ٿيڻ.
 = سَر هُجَن: فتح پائڻ. حاڪم ٿيڻ. مٿانهون هجڻ - افضل هجڻ. سچو هجڻ. تيار هجڻ - ملڻ (گهوڙي جو گهوڙيءَ سان).

● سِرَ ڏي ظرف، ڏي-وٽ، ڏانهن-تي-آئي-
 سڀي-م، اڳڀرو-اڳتي، ويجهو-لڳ-پر م
 (پهچڻ). مان، بابت.
 ● سِرَ سِرَ: ڏ، [سن، شرس < شره = مٿو]
 بدن جو هڪ عضو-مٿو-سِرَ-سي-
 مندي، ڪمال-چيهه، ابتدا-شروعات.
 ● سِرَ سِرَ: ڏ، [ع، سِرَ = اسرار] ڳجهه،
 راز-پيد-منجهه-الت، وڃ-سِرَ-پيٽ-
 پوشيدگي، حيرت، خوشي.
 - سِرَ آڏائين: سِرَ قلم ڪرڻ-سي-سي لاهڻ.
 - سِرَ اڻڪٽندگي: ڏ، [ع، سِرَ = اسرار] ڳجهه،
 - سِرَ بچائين: خطري جو بچاءُ ڪرڻ-حياتي
 جي سلامتي جي ڪوشش ڪرڻ.
 - سِرَ بخت جو خيمر هڻڻ: جان مال جو
 خيمر هڻڻ.
 - سِرَ بندر ڪرائين: مٿو ڪوڙائين-گنجو
 ٿيڻ-نوڙهو ٿيڻ-روڏو ٿيڻ.
 - سِرَ تان بلا تارڻ: ڪنهن مصيبت کان نجات
 حاصل ڪرڻ-جنه ڇڏائڻ.
 - سِرَ تيري تپي جهلڻ يا رکڻ: ڪنهن به
 جوڪي سهڻ لاءِ تيار رهڻ.
 - سِرَ تپي اچڻ: قريب پهچڻ-نزدڪ هجڻ.
 مٿان اچڻ.
 - سِرَ تپي ٻَوَنَ: مٿان بوجو پوڻ-ذميداري
 پوڻ، آفت پوڻ.
 - سِرَ تپي رکڻ يا ڪرڻ: پاڻ تي هموار ڪرڻ.
 - سِرَ تپي سَهڻ: برداشت ڪرڻ.
 - سِرَ تپي سَهڻا پٽڻ: گهوٽ ٿيڻ-شادي
 ڪرڻ، ڪنهن ڪم ۾ فتح حاصل ڪرڻ.
 - سِرَ تپي سَهڻا هڻڻ: سِرَ تي سَهڻا پٽڻ-
 گهوٽ ٿيڻ، ذميدار هڻڻ، فتح حاصل ڪرڻ.
 - سِرَ تپي ڪٽڻ پٽڻ: هر وقت مرڻ لاءِ
 تيار رهڻ-مرڻ کان پوءِ جو سامان ساٿ رکڻ.
 - سِرَ تپي وڃي ٻَوَنَ: ڪنهن تي وڃي
 ڪڙڪڻ-بار ٻڌجڻ، ڪنهن کان مفت کاڌ وٺڻو
 حاصل ڪرڻ.

● سِرَ سِرَ ٻَوَنَ: ڏ، [سن، سِرَ = سِرَ]
 موتين جي مالها-تسبيح جي موتين جو سڳو-
 قتاڪن جي لڙهي يا هاڻو-گنج جي ڀرت جو
 هڪ قسم (ڪ). آڻ جي بگل جي وچوارو
 وڌيل گوشت.

● سِرَ سِرَ ٻَوَنَ: ڏ، [سن، سِرَ = سِرَ]
 ڪڇ ڪوڏين جي جھال واري اوچيدار چني.
 ● سِرَ سِرَ: ڏ، [سن، سِرَ = ڪاڻي جو قسم]
 ٻوڙي جو ڊگهو پٽ-ڪانه جو ڊگهو پٽ.
 پاڻ-تير-ٽينگر-ٻيلو-ڪمان-ڪان-ڪرڪ-
 لوري-سر جي ڪاڻي مان ٺهيل تير، تير انداز،
 لاورڪ-خندق، [سن، سِرَ = تلاءُ-تالاب-
 حوض-چشمو، ڍنڍ-ٽنڙ-گهيڙ-ڍورو-
 لادي، ٺانڪي-ڪاڻ، ٽرائي-تراءُ-ڪڏ، ٺاڻي،
 ڪير جي ٻيچي جو مٿيون تهر، زمالو-دليا-
 جهان-سنسار، دنيا جو دستور، گهٽج-ور،
 ڪاڻج جو وڪڙ-گهٽج، چنهنج-ڪنڊ-
 ڇيڙو-ڌار-اڳ-اڳر، ارادو-منشا-لاڙو-
 گهر-خواهش-عشق-آرزو، زور آور-طاقتور،
 تاس جو طاقتور پتو، هٽ-جاء، عورت جو
 شرم گاه.

- سِرَ مٿين: جاء ڳولڻ-هٽ هٿ ڪرڻ
 (ڪارابل ۹۰۹)

"سو سِرَ مٿي هنجڙو، جتي ٻين سنداس".

● سِرَ سِرَ ٻَوَنَ: ڏ، [سن، سِرَ = سِرَ]
 مٿي جي ٺهيل ڪڇي يا ٻڪي چڪي-مٿي
 جو چورس يا ڪعب ٺڪر فرش وغيره ۾ ڪم
 ايندڙ، مالي پچائڻ لاءِ ٺڪر جو ٿنو، دائو-
 ٻج، تيلو-ستلو، ٻيڻگهي جي ڪاڻي، جنهن ۾
 گهوڙي ۽ ٽنگون ٻَوَنَ، سِرَ جي ڪاڻي جي
 ڪن واري ڪٽ.

- سِرَ پٽڻ: سِرَ پٽڻ: ڏ، سرون لاهيندڙ-
 سرون وجهندڙ.

- سِرَ سِرَ ٻَوَنَ: سِرَ ٻَوَنَ: عمارت ڪري پوڻ-
 محل ويران ٿيڻ-شهر غرق ٿيڻ، تباھي ٿيڻ-
 ويران ٿيڻ.

- سير قلم ٿيڻ: سيسي لهڻ - قتل ٿيڻ - خون ٿيڻ.
 - سير قلم ڪرڻ: مارڻ - خون ڪرڻ - قتل ڪرڻ - سيسي لاهڻ.
 - سير ڪائڻ: آجايو مغز هٽائڻ - مٿو ڪائڻ - مغز ڪائڻ - گهڻو ڳالهائڻ - بي فائدو ڳڻات ڪرڻ.
 ٻچ ٻچ ڪرڻ - تنگ ڪرڻ - ستائڻ.
 - سير ڪٽائڻ: پاڻ کي اجاڻي مصيبت ۾ وجهڻ - ڪنهن ڪم ۾ فڪر ڪرڻ - ڪنهن سخت ڪم ۾ مصروف رهڻ. دق ڪرڻ - ڪڪ ڪرڻ - بيزار ڪرڻ - اڪائڻ. مٿو هٽائڻ. سمجهائڻ - ڪوشش ڪرڻ.
 - سير ۾ خاڪ وڃهڻ: ماتم ڪرڻ - روئڻ - غمگين ٿيڻ. افسوس ڪرڻ.
 - سير مهرو ۽ سير مهرا: ذ. صفت. تڙ وارو - مٿي ميرو. جنبي.
 - سير وڻڊي: ٺ. آهو آجورو جو زمين تي ڪم ڪرڻ جي عيوض سلسي (ماڻهوءَ کي هڪ اٺ ۾ ٻن ڏيڳن جي برابر سمجهيو ويندو آهي).
 ① سِر ۽ سِر: ذ. [من. سِر = آواز] سُرڀو آواز. علم موسيقيءَ مطابق آواز جي هيٺاهين ۽ مٿاهين ستن درجن ۾ ورهايل آهي: (۱) دل مان نڪرندڙ آواز - سور جهڙو (۲) ٻيٽ مان نڪرندڙ آواز - ٻيٺي جهڙو (۳) ڇاتيءَ مان نڪرندڙ آواز - ري جهڙو (۴) معدي مان نڪرندڙ آواز - ڪڪڙ جهڙو (۵) تپ مان نڪرندڙ آواز - ڪوئل جهڙو (۶) کلي مان نڪرندڙ آواز - ڏيڏر جهڙو (۷) دماغ مان نڪرندڙ آواز - هاڻيءَ جهڙو. مٿو آواز - آلاپ - تنوار. ڦڻ - لشي. رڙ - ڪوڪ - دانهن - چنگهه - ٿوڪو - ٿڪاءُ. ڪلر - ٺوڙي. آواز جو ڍنگ - لمونو - طرز. خبر - علم - ڄاڻ. حقيقت - مطلب. خيال - ڌيان - غور - نالو - مشهوري. مالڪ - آقا ديوتا. اشارو - مار - ڳجهه - انت.
 - سرائيتو ۽ سرائيتا: ذ. صفت. سُر وارو. ڏسڻ جهڙو. ڪمائڻو. چڱي حال وارو. چڱو - سٺو.

- سير تهپي و سائين: بار ڪڍڻ - ذميداري ڪڍڻ - جوابداري ڪڍڻ.
 - سير تهپي هٿ ڦيرڻ: هٿيار ڪڍڻ - قُرب ڏيڻ - دلاسو ڏيڻ - مهربانيءَ سان پيش اچڻ.
 - سير جو سهڻهون: آڌر ڏيندڙ - سات ڏيندڙ.
 - سير جي ست ۽ سير جون ستون: ٺ. خود قرباني. انتها درجي جي ڪوشش.
 - سير جي ست ڏيڻ: حياتي جو ڪمي ۾ وجهڻ. جو کائڻو ڪم ڪرڻ.
 - سير جي لڳڻ: پنهنجي حياتيءَ جو اولو هجڻ - پنهنجي ساه جو خطرو هجڻ.
 - سير جهڪائڻ: ڪنڌ هيٺ ڪرڻ. شريف ٿي رهڻ. شرم يا غيرت کان گردن جهڪائڻ.
 - سير تسليم ڪرڻ - فرما ڏيارڻ.
 - سير جهڪڻ: شرمندہ ٿيڻ - سير جهڪائڻ.
 - سير چيڻ: ميت ۽ سينڌر گڏي ڪنوار جي سير تي چيڻ ڪيڏن.
 - سير چڙهڻ: روبرو يا مقابل ٿيڻ - ستمڪ ٿيڻ. منهن مقابل ٿيڻ.
 - سير ڏيڻ: قربان ٿيڻ - لٿار ٿيڻ - جان جو ڪمي ۾ وجهڻ - فدا ٿيڻ - جان ڏيڻ لاءِ تيار ٿيڻ - خون ڏيڻ - موت ۾ وڃڻ - مرڻ.
 - سير ڙو سٽهائڻ: سير تيريءَ تي کڻي پيئڻ - جان جي بازي لڳائڻ. بره جو بار مٿي تي کڻڻ - محبت جي ميدان ۾ قدم رکڻ.
 - سير مان: ظرف. پاڻ سان گڏ - جان سان - ساه سان.
 - سير مان ڪٽڻ ٻڌڻ: جان جو ڪمي ۾ وجهڻ - مرڻ لاءِ آماده ٿيڻ - سير جي بازي ڪرڻ.
 - سير سان لڳڻ: ڪنهن وڏي تڪليف ۾ اچي قاص - ڏکيو وقت ڏسڻ.
 - سير سلامت هجڻ: جان برقرار هئڻ.
 - سير فدا ڪرڻ: ڪنهن لاءِ جان ڏيڻ.
 - سير ڦٽو ۽ سير ڦٽا: ذ. صفت. بي آرام - سڪ ڦٽو - بي تاب - تير تيريو - ڦٽي ڦٽيو - چيلو - چيترو - ڪهچلو.

● سَراج ۽ سَراجَ: ذ. [ع. سراج = ڏيڻو] ڏيو - چراغ. روشني - سوجهرو. آفتاب - سج - خورشيد.

● سَراچو ۽ سَراچا: ذ. صفت. نمڪين - لوڻ وارو - سلوڻو. (ث. سَراچي ۽ سَراچيون).
= سِرا ديهو: اسم خاص. ٿري جهنگلي ٻوٽي جو هڪ قسم.

● سَراڌ ۽ سَراڌَ: ذ. [سن. سَراڌ = بزرگن جي شيوا] مٽي جي مائي - ختمو - مثل جي روح کي ثواب پهچائڻ لاءِ ٻالين کي ڪارائين جي رسم.

● سَراڌار ۽ سَراڌار: ذ. صفت. موچارو.

● سَراو ۽ سَراو: ذ. صفت. سيدوئي سيدو - سيدو واڙو - سنئون سيدو.

● سِراو ۽ سِراو: ذ. [سن. سِرا = سِر + رو = وارو] پٿر - روهي - سِر. [سن. سِرُو = سِرڻ] وڪ - پرائڪه - چؤڪرو - چول - ڊڪ - پڇ - ڊوڙ - سِراڙو - سِراڙو.

● سِراڙو ۽ سِراڙا: ذ. وڪ - پرائڪه - پلانڪه. "جي ساھو جون سولهيون مير سِراڙو تن کي". (شاه).

● پاڇ - تيزي - تسڪائي - ڊوڙ - چپول - چؤڪرو - سنئون رستو - ميدان. وھت جو ٻنڌ.

● سَراڙي: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سَراڙ ۽ سَراڙ: ذ. چمڙي تي سون يا چانديءَ جي مڙھت ڪندڙ. سوچي - سوچي. وڏو هنرمند - پڙ ڪاوڙگر.

● سَراڙڪو ۽ سَراڙڪا: ذ. صفت. سِراڙن جو - سوچڪو - موچڪو.

● سَراڙ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سَراسر ۽ ظرف. (ف). سر بسر - پڪ لخت - سچوئي - ٺٽ - اصل - بلڪل - محض - مورو - پتيءَ - تمام. منيد کان چيڙي تاءُ - ابتدا کان انتها تاءُ.

● سَراسِري ۽ سَراسر ٿيڻ: ث. مختلف ۽ گهٽ وڌا سمن جو هڪ جيترو ورهاڱو - هڪ جيتري ورهاست - معمولي - سرسري - رواجي - ساقاڙ -

● سَرا پائي ٿيڻ: هڪ صلاحو ٿيڻ - رازدار ٿيڻ.

● سَرا جهلائڻو ۽ سَرا جهلائڻو: ذ. ڳالهه کي ٽپڪو ڏيندڙ - ٿاڻيد ڪندڙ. راز ڄاڻندڙ.

● سَرا جهلو ٿيڻ: ٽپڪو ڏيڻ - پيرائي ڪرڻ.

● سَرا ڏيڻ: ڳجهي خبر ڏيڻ - مخفي اطلاع ڏيڻ - راز بيان ڪرڻ.

● سَرا سان سَرا ميلائڻ: ها ۾ ها ميلائڻ. فسادن ۾ مددگار هجڻ.

● سَرا ڪاموڏ: شاهه جي رسالي جي هڪ سَرا جو نالو. تماچي ۽ نوريءَ جي آکاڻي وارو.

● سَرا ڪٽائڻ: شاهه جي رسالي جي هڪ سَرا جو نالو.

● سَرا ٺهڻ: الت لهڻ - ڳجهه معلوم ڪرڻ. "شريعت جو سَرا ٺهي، تن تياڻين تار".

● سَرا ميلائڻ: هارموني وغيره جي سَرا سان ٻئي ساز جو سَرا ميلائڻ - وچت سان ٿان ميلائڻ. ها ۾ ها ڪرڻ - پاسو جهلڻ - ڳالهه کي ٽپڪو ڏيڻ - پيرائي ڪرڻ.

● سَرا وڌيا: موسيقيءَ جو علم - راڳ جو علم.

● سَرا ۽ سَرائون: ث. گهر - جاء - حويلي - مڪان. مسافرن جي رهڻ جي جاء - مسافر خالو - مهمان سِراء.

● سَراپ: ذ. ڪلر يا وارياسي زمين. ٻن ٻهرن مهل پائيءَ جو ڏيڪاءُ ڏيندڙ رُج. ڏوڪو - معدوم - نابود.

● سَراپ ۽ سَراپ: ذ. [سن. سوراڻ = ڪيڻف] ٽشو - ڪيڻف - خمائر - گهٽر. ڊپ - ڊچ - خوف - پٽو - ڌر - آڏڪو.

● "سپ ن ماري سَپ" جو سَراپ ماري.

● سَراپڻ: مصدر. [سن. شاپ = پيئڻ] بددعا ڏيڻ - پيئڻ - ٻاراڻو ڏيڻ. (ه. سِراپنا).

● سَراپ ۽ سَراپ: ذ. بددعا - ٻاراڻو - لعنت - پيٽ - غضب.

● سَراپڻ: لعنت پوڻ - ٻاراڻا جهلڻ - پتڻ - بددعا ملڻ - هڃا پوڻ. ڊچڻ - ٽهڻ - ڏڪڻ - خوف ۾ پڙجڻ.

وڇئون؟ - وهه. - مختصر - ترجيحي، نسبت، واجبي
حصو - حصي رسد - حصي ڀاڱي. هٿان - انداز -
مقدار - پيشاني جو هڪ زيور، جلدي.

● سراسيمه: صفت. (ف) حيران - هريشان -
واٽڙو - موڳو. گهرايل - بيٺه راز. متعجب -
هڪو هڪو.

● سراسيمه ٿيڻ: ٿ. هريشاني - حيرانسي -
بدحواسي.

● سَراغ: سَراغ: ذ. (ع) ڳولا - ڇاڇ - ڀرو -
تلاش - جستجو - ڪوچ، نشان - ڏس - ڀتو.

● سَراغ: رَسان: سَراغ: رَسان: ذ. [ف].
سراغ + رمان < رسيدن = پهچڻ [پتو لڳائيندڙ -
تلاش ڪندڙ.

● سَراغ: وڻڻ: پتو لڳائيندڙ - تلاش ڪرڻ.
● سَراغي: سَراغي: ذ. ڪوچي - جاسوس -
ڳولائو.

● سَراڳ: سَراڳ: ذ. ساز جو هڪ نالو.
● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

● سَراڳي: سَراڳي: ذ. سَراڳ جو ساز
وڄائيندڙ.

ٿيوارو. مرشد - ڪامل - ڪرو.

"اڄ آڳوڻا آڻيا، سوڌا سيراڻي"

(شاه).

● سيراڻ: سيراڻ: ذ. سانوڻ جو مهنو.

● سيراڻو: سيراڻو: ذ. [سن. شرس = سيراڻو]

ڪٽندڙ (لس) - وهائو - ٽڪيو - طول - سيراڻدي.

ٿيڪ - جهلو - سهارو.

● سَراوان: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

۱۲ ٻاراڻ: (۱) احمد زئي (۲) التزئي (۳) بنگل زئي

(۴) ديناري (۵) گرگناڙي (۶) ڪڙد (۷) قهراڻي

(۸) لهڙي (۹) لنگر (۱۰) رڻيساڻي (۱۱) رديدني

(۱۲) سبلاڻي. (مينز ۱۹۳۱ع).

● سَراوڪ: سَراوڪ: ذ. جين يا ٻڌ ڌرم جو

پيروڪار. ڪانءُ - زاغ.

● سَراوڻڊو: سَراوڻڊو: ذ. صفت. مڙندڙ - مڙو.

لچڪيدار - ملايم - نرم. ڀرمتڙو - منهن ڪٽيو.

● سَراوڻ: سَراوڻ: ذ. [ف. سَراوڻ = مسافر خانو]

ڄاء - جڳهه - ماڳ - مڪان. سراء - مسافر خانو.

"سڄو سَراهن ۾ اڏيون ٻيون آهن،

پيو پياڪن ڪي دڪويون دانهين"

(نواب جانعللي).

مڏي - ٺاڪو.

● سَراهيڇڻ: مصدر. سرهو ٿيڻ - واسجڻ.

● سَراهيڻ: مصدر. واکاڻڻ - ساراهڻ - جس ڳائڻ -

صفت ڳائڻ. شاهاڻ ڏيڻ - آهستي ڪرڻ - وڌائي

ڪرڻ - آفرين ڏيڻ. سفارش ڪرڻ - هارت ڪرڻ -

حوالي ڪرڻ - مؤلٽيڻ - ڀرتو ڪرڻ - ڀرتڻ.

● سَراهيي: سَراهيي: ذ. خوشي - سَراهيي -

ڊرامو. مبارڪ.

"ڏانئون سَراهييئون تن کي منجهائي ترپا."

● سَراهيي: ڏيکارڻ: اميد ڏيکارڻ. مبارڪ ڏيڻ.

خوشخبري ڏيڻ. خوشي ظاهر ڪرڻ.

● سَراهيي: سَراهيي: ذ. ڏکڻ جو سوراخ

ڪڍڻ لاءِ لوهو اوزار - سياري (ت).

● سَراء: اسم خاص. تعلقي ٻني عاقل ۾ هڪ ديھ

جو نالو.

- سَراءُ & سَرائُونُ: ٣. ٿ. گهر - جاء - هئند -
ماڳ - مڪان. مسافرن جي رهن جي جاء -
سهمان خالو. حويلي. جهان. مڏي - لاڳو.
- سَرائِينُ؟: ميمڊر. [سن. سير = سِرُن] سوڙن -
پري ڪرڻ - هٽائڻ. سنڀالڻ.

● سرائيبي ۽ سرائيئون؟ ث. [سُن. شلاڪا = سرائي] سُرَمي ٻائڻن جي ڪاٺي. گاڏي جي ڦيٽن واري ڪاٺ يا لوھ جي ٿڌن. نادر جي ڇڪر ۾ ايل ڊگهي ڪاٺي. ڪنھن بہ ڦيٽن واري گاڏي، موٽر وغيره جي ڦيٽن جي ٿڌ. مڇي مارڻ لاءِ ميربحرن جي ھڪ اوزار جي ڪاٺي. بخيو۔ ٽاڪو۔ ٽوپو۔ ڪٽڻ.

— سرائي 'بار': ذ. آڻ جي لسڌ جو اهو ٻار، جو آڻو منهن ٻيهي.

— سرائي، هٿن، ٺاڪن - ٺانڪن - ٽوپن -
 ٽوپو ڏين - ڪُن هٿن - بخيو هٿن - سڀن .
 پٿريءَ جي مريض جي آلت جي سوراخ ۾ پٿري
 ڪپڻ لاءِ سرائي ڪهڙن .

● ميراثي ميراثيئون: ٺ. ملائي - ٺوڻو.
اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. سري جا رهاڪو.
سنڌ جي ڪنهن چڱي مڙس جو لقب. لٺو -
مياڻو - فهميدو - مڪتو.

۱۔ سیرائیکو ۽ سیرائیکا: ذی صفت. سرائي ۽ جو.
 ۲۔ سیرائیکي ۽ سیرائیک-یون: ث. سنڌي
 مسلمانن جي هڪ قدیم ٻولي.

- میراثی زمین: نوپو ڏیڻ - بیخو هڻڻ - ملائي ڪرڻ.

● سَرَايَتْ ۽ سَرَايَتُون ۾ ٿ. (ع). تاثير -
اثر.

= سَرايَتَ كَرَنَ؟ رَچَن - كَهڙَن - اَنڊَر مِ
 وِهيَن - اَنڊَر مِ كَهڙَن - جَڏبَ ڳِيَن. اَثرُ كَرَن - تَاثيرُ
 كَرَن. ڪَن به ٻِن شينَ جو هڪ ٻئي مِ ملي وِڃَن.
 ● سَرايوُ ۽ سَرايا (ت)؟ ذ. ڪيُونَ جو چمڪو -
 چمڪات.

● سَرَبُ ۛ سَرَبَ (ت)؛ ذ. صفت. [سن.
سَرَوُ = سِب] سِب - کُل - سِج - سِجَو - سارو -

مٽيوني - سمورو - سر بستو - پورو. هرکو - هرڪ - سيگو - جيڪو سو.

ث. تمام سہٹی - سوچاری - حسین .

— سر' بگ ۽ سر' بگ : ذ. سپر حاضر.

— سَرُ بَنَگُ ۛ سَرُ بَنَگُ ۛ ذ. صفت. مینپی
انگن وارو۔ گھٹن رستن وارو۔

● مَٽَرُ بَارِي ۽ مَٽَرُ بَارِي ؛ ذ. [ف. سر = مٽو + بار = بوجھ] وٽ جي ٻنهي پاسن کان

وَدَلْ بَارْمِ پَنهِي هاسن کان بار کُندَر وِهت.
① مَسْرَ بَرْمِ مَسْرَبَرْمِ ذ. [ف. مَسْر = مَتَو +

برے بُردن = کٹن [اگواں - مہندار . (ظرف) .
قبول . ذمی .

— سَرِ بَرِّ کَرَن؟ ذمی کرں۔ حوالی کرں۔
قبول کرں۔ میچن۔ قبولن۔ آپن۔ ہا کرں۔

● سَرُ بُرَاهَ ۛ سَرُ بُرَاهَ : ذ. [ف. سر + به =
 میان + راه = رستو] انتظام کنند - منتظم -

کارکن - کار گزار. اگوان - لیبر.
 = سَرَبْرَاهیکار = سَرَبْرَاهیکار: ذ. [ف].

سر + براہ + کار = کم [کاروبار ہلائینڈو۔
منتظم - کار پرداز - کم ہلائینڈو۔ منیب۔

== سَمَرِ بَرَاهِیْ 'فَا سَمَرِ بَرَاهِیْمُون' ؛ ث. النظام -
ہندوبست - نظم و نسق - جوڑجک - اہتمام - ہمت -

● ستر' پراهي' ڪٽڻ' عزت لهن. چڱو ڪم

کرن۔ لالو کین۔ گوہ کین۔ اگوانی
کرن۔

● میر بستند ۛ میر بستند : ذ. سیرون وجہندڑ۔
سیرون ناہیندڑ۔

● 'سَر' بَنگي' ۽ 'سَر' بَنگي'؛ ذ. هر شيء کي
کائي ويندڙ، گهت ذات وارا فقير، حرام ۽ حلال

جي ٽمیز نه ڪندڙ.

● مسرُ ٻَٽ ۽ مسرُ ٻَٽ ؛ ذ. گاڏو شيءِ پاڻا

● سُرُہَاتُ ۛ سُرُہَاتُ ۛ ذ. لکل منہون آواز۔

گند و چڑ آواز. پیٹ پیٹ. قس قس. کڑک.

تات - هر گهور - پرداخت - سار - سنڀار - پروڙ - امتياز -
د رهاقت - ڳڻتي - فڪر .

- سُرڻاٽ اچڻ : هوش اچڻ . ڄاڻ پوڻ .
- سُرڻاٽ ڇڏڻ : افعال ڳڻائڻ - بد عادت ٻڌڻ .
- سُرڻاٽ ۾ هڻجڻ : هوش ۾ هڻجڻ - هوشيار هجڻ .
- سُرڻاٽ نه رهڻ : هوش نه هئڻ . عقل نه هئڻ . وساري ڇڏڻ - پٽلائي ڇڏڻ - ياد نه رهڻ -
خيال تان لهي وڃڻ - نيرادر ڪرڻ . بدحواس ٿيڻ .
موڳو ٿيڻ . وسو ٿيڻ .
- سُرڻاٽ ۾ سُرڻاٽ : ذ . صفت . سچيت - ساوڌان -
هوشيار - خبردار - سڃاڳ .

- سُرڻاٽ وٺائڻ : سلڇڻو بنائڻ - سليف دار ڪرڻ .
- سُرڻاٽيو ۾ سُرڻاٽيا : ذ . عاقل - سمجهدار - سُرڻاٽيو .
- سُرڻاٽياڻيو ۾ سُرڻاٽياڻيا : ذ . صفت . چيٽاڻو -
هوشاڻو - سمجهو - متمان - حوصلانڻو - سوڀو -
ساڳو واڳو . مياڻو - سچيت - ڏاهو - سڃاڻ . داناءُ .
نمتو - ري پيٽل - هوشيار - باهوش . سالم . پرهيزي -
پرهيزگار - ڪير يائڻو . ديرينو - ڪنپير - ڌيرچوان -
زيرڪ - چتر - سڻو پرو . خبردار - سڃاڳ -
مياڻو - عقل مند - سرتيو .

- سُرڻاٽيو ۾ سُرڻاٽيا : ذ . صفت . سرت وارو -
داناءُ - عقلمند - چالاڪ . سچيت - هوشيار - سمجهو .
ان ڏيڏر - نظر ڏيڏر - آگاه - متمان - سُرڻاٽيو .
① سُرڻاٽيو ۾ سُرڻاٽيا : ذ . [سن . سِر = سُرڻاٽ]
جيڏو - هر عمر . برابر - مٿل - مٿ - همسِر .
شريڪ - ٺاڻي - جوڻيڪ . هڪ جيترو - هڪ جهڙو -
هڪ جيڏو - سِر يڪو . هر وزن - تِل - سمان -
منئين ڪاڻي - سماوي . منڪتي - يار - دوست (ذ .
صفت) . قابل - لائق . (ث . سُرڻاٽيا ۾ سُرڻاٽيون =
ساهيڙي - سهيلي) .
② سُرڻاٽيا : لئوڙي .

”سرتا ساريو سوڳري جر هاڙي جاڙا“

(تاريخ سنڌ ادب - ۱۸۶) .

③ سُرڻاٽيا : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .
④ سُرڻاٽيل ۾ سُرڻاٽيلون : ث . سوڙين ڪي
ٻڌڻ لاءِ ڪم ايندڙ رنگين رسي .

- سُرڻاٽ ڪرڻ : پُٺ پُٺ ڪرڻ - آواز ڪرڻ .
هوريان ڳالهائڻ .

① سُرڻاٽ ۾ سُرڻاٽون : آهستي گهٽڪو -
گوش گهٽاو - سُس ڦس . سُرڻاٽ - گهٽڪو .
- سُرڻاٽ ڪرڻ : سُس ڦس ڪرڻ - ڪن ۾
ڳالھ ٻڌائڻ . هوريان هوريان ڳالهائڻ .
② سُرڻاٽ ۾ سُرڻاٽ : ذ . سڀني الڪن
وارو - ويڙهڪ . هر جا حاضر ناظر .
③ سُرڻاٽ ۾ سُرڻاٽون : ث . ڪن جي ڳالھ -
آهستي ڳالھ - سُس ڦس .

- سُرڻاٽ ڪرڻ : تمام هوريان ڳالهائڻ .
④ سُرڻاٽياڻي ۾ سُرڻاٽياڻيون : ث . (ف) .
لازمالي - سرڪشي - حڪم عندولي - بغاوت .
نمڪ حرامي .

⑤ سُرڻاٽياڻي ۾ سُرڻاٽياڻي : ذ . مٿي جو ڇت -
سردار - رئس - وڏيرو - ڀرڏان - مڪي - ڊگيدار .
آقا - خاوند - مالڪ . ڀتي - شوهر - مڙس . مياڻي .
سائين - حضرت . اڳواڻ - رهبر . چڱو مڙس . وڏي
دوچي وارو . حاڪم .

⑥ سُرڻاٽياڻي ۾ سُرڻاٽياڻي : ڪنهن ڪي پنهنجو فخر
سمجهڻ - خانداني باعزت وارو تصور ڪرڻ .
سردار بنائڻ .

⑦ سُرڻاٽياڻي : اسم خاص . ٿر ۾ رهندڙ راجپوتن
جي هڪ ذات جو نالو .

⑧ سُرڻاٽياڻي ۾ سُرڻاٽياڻي : ذ . البار - مٿ - گنج -
ڏير - ڪوڙ - گند - موجودات - ڪيچ - دل -
سامان سڙو - رند - ميه و سامان - سامڪري . جنڪي
اسباب - باروت - هٿيار پنهور .

⑨ سُرڻاٽياڻي : مصدر . [سن . سُر = ياد ڪرڻ]
سمجهڻ - خوش ڪرڻ - منيائڻ .

- سُرڻاٽياڻي ۾ سُرڻاٽياڻي : ث . [سن . سُرڻاٽياڻي]
سمجه - عقل - هوش - پُرجهه - پوڄهه - شعور -
يادگيري . ڄاڻ - خبر - سٽ - سماءُ - گهر - ڪل -
مٽڪ - وڌيا - علم . ڌيان - خيال - توجهه -
ساوڙ ڌاني - سوچ - ياد - حافظو - چيتو - ياداشت -
هوشيار - سمرئي - هنئين گهر - ڏهن . سنڀال -

● سرپنچ ۽ سرپنچ : ذ. مير مجلس - صدر -
سياہتي - پريزېڊنٽ - نياڪر - اسپين - فالسٽ -
مديست. مهندار.

● سَرِ پُورُ ۽ سَرِ پُورَ : ظرف. تمام تیز۔
تیز رفتار۔

● سُرُپ وِ یاپ؟ ظرف، سب ہر حاضر۔

● سَرُ ٻيڇُ ۽ سَرُ ٻيڇُ : ذ. بادشاهن، لواڻن،
اميرن جي ٻڳ ۾ موٽين جي لڙي.

● **سِرُجُ:** اسر خاص. راڳ ۽ وِجت جي ستن
قسمن مان هڪ قسم. هندڪي وِجت جو
چوٿون سُر.

● سَر'جامَر ۽ سَر'جامُون' (ل): ث. اوپر۔
پیدائش۔ نِسَر۔ واڈ۔ (مومل مینڈرو ص ۴۷)۔

● سَر'جامي' ۽ سَر'جاميُون: ث. نيساري -
 ٺاھ ٺوھ - مرالجامي - پورائي.

● -رُجُنْ ۽ سَرُجُنْ ذ. (انگ. Surgen)
جراثیم کشکندڙ - آهروشن ڪندڙ - ڊاڪٽر.

● مَسْرُجَنٌ ۖ مَسْرُجَنٌ : ذ. (سن). معزز مائتو۔
بیلی مانس - شریف۔

● سُرُجَن ہارُ اسم خاص . سن . پیدا کرڻ وارو۔ خالق . مالک۔ خدا۔

● میر جتن: مصدر۔ [سن۔ سرچ = خلسقن]
اسرن - آپرن - ہدا ٹین - کین مان ک، ٹین۔

و چن . و قن . چمن .

”میرجی تہ مشور، سامائی تہ مک ویا“

(شماره).

— میر'جٹھار' & میر'جٹھار' : ذ. خلقیندڑ۔ پیدا
کندڑ۔ ھالیندڑ۔ آہائیندڑ۔ خالق۔ مالک ہر ماتما۔

● سَرُجَنی: مصدر تیار کرن۔

● سُر جيئن: مصدر. چيئن کان ڪاڇي ويڃن - ڪيئون لکڻ - آڏو هي ڪاٺڻ، پورو ٿيڻ. خراب ٿي ويڃڻ.

● سُرَجِيئُو ۽ سُرَجِيئا؛ ذ. سُرِنْدَارُ جِيئِيت
(وچون، بلا وغيره).

● سُر جي ۽ سُر جي؛ ذ. صفت. سُر جيت -
خبردار.

● سَرَتُ ۽ سَرَتُ ۽ ذ. اک جو ڪٿر-
ذرو- ٽڪو- ڪٿو. مال کي رسي ٻڌڻ جي جاء
تي پيل کاڌ. هڪ بيماري.

● سِرَتٌ عَ سِرَتٍ : ذ. سَجَرٌ - سَجَرٌ : خوش.
● سِرَتٌ عَ سِرَتُونَ : ث. رسمی کی کنید ذہن

جو هڪ لمونو۔ (ل) سرڪڻ ڦاهي۔ لوپي. ڳنڍ.
 ① سيرٽن ۽ سيرٽئون (ل)؛ ٿ. سرڪڻ

قاہی - لوہی۔

● سیرتو و میرتا (ت)؛ ذ. پاجھری: جو
لنڊو سنگ.

● مير نبي 'مير نبيون' (ل)؛ ث. ٻاجهر پا
جوئر جو سنهو سنگ - سنگ جي ٺڪري.

● سُرئي '۽ سُرئيون' (ت): ث. چوئري جي چوئي. دلي جي کچي.

● سرٹیفکیٹ و سرٹیفیکیٹ : ذ. [الگ.
[Certificate] سند - پروانو، رضنامو، کارگذاری

جي چٽي. هات چات جو ٻرڙو. خوشنود ي.

● سَرِپُ ۛ سَرِپُ ۛ ذِ سَپُ - نانگ - ہلا۔
زدها - اجگر۔ کینہ ور۔

● مَـرَ پَـرَا : اسم خاص . بروهي بلوچن جو ھڪ قبيلو .
● مَـرَ پَـسَ تَ ۽ مَـرَ پَـسَ ٽَون : ٺ . گهوڙي جي

ٻڌوڙ جو هڪ نمونو.

- سترہنت' دوڑن'؟ تمام تیکو پیچن - تیکو دوڑن .

● -مر' اِمر' ۛر' پُروُن' : ث. مَسْ قَس - پُٹ پُٹ -

پنکو۔ ٻاپور۔ پنڪار۔ جهونگار۔ ڪنن جي ڳالهه۔

پنکات۔ چچکو۔ آہستہ کالہ۔ کچھ ہر کالہ۔
کڑکو۔ کینجھکو۔ رٹکو۔ سرکو۔

چُرکو۔

— سُر پُر کرَن : آہستہ گالھ پولھ کرن .
جاء ڈین لاء سوڑھا تی ورتن — کجھ سیرن !

● میرپور مستی و میرپور مستی : ذ. مددگار۔

- سُرُجِئت ۽ سُرُجِئت ۽ ذ. سجاڳ - باهوش -
بیدار. سُرُتِيو - آگاه - واقف. جيئرو - حيات.
● سُرُجِئتائي ۽ سُرُجِئتائيون ۽ ث. سجاڳي -
بیداري. هوش - سُرُتِيائي. آگاهي - واقفيت.
اطمينان - فڪر - غور.
● سُرُجِئت ۽ تِيٽن ۽ سجاڳ ٿيڻ - هوشيار ٿيڻ.
واقف ٿيڻ - آگاه ٿيڻ.
● سُرُجِئتون ۽ سُرُجِئون ۽ ذ. صفت. [سن.
سير = سُرُن + جيون = حياتي] سرسبز - شاداب.
زرخيز. روح افزا - روح بخش - جان بخش -
حيات بخش - فرحت بخش. مضبوط - لازوال.
● سُرُجِئتون ۽ پوٽي ۽ ث. هڪ قسم جي
فرحت بخش ۽ زندگي بخش پوٽيءَ جو الو.
● سُرُجِئون ۽ پهاڙ ۽ ذ. سُرُجيون پوٽيءَ وارو
جبل. فرحت بخش ۽ سرسبز جبل.
● سِرُجِئن (ڪ) ۽ مصدر. ڪير. ڪم. وغيره جو
جڻ. پيدا ٿيڻ - ٺهڻ - بڻجڻ. (ه. سرچنا).
● سُرُجِئن ۽ مصدر. [سن. م = چڱي طرح =
چڱا = چائڻ] سمجھڻ - پروڙڻ - چائڻ - مغز ۾
وهائڻ - پرجهڻ - لکڻ - پڙهڻ - پڙوڙهڻ - معلوم
ٿيڻ - آگاه ٿيڻ - خيال ۾ اچڻ.
● سُرُجِئ ۽ سُرُجِئ ۽ ذ. صفت. آزاد - چاڻو -
مجهو.
● سُرُجِئو ۽ سُرُجِئو ۽ ذ. سڄاڻ - سمجهو -
زيرڪ - چتر - سڻو پرو - متمان - آزاد سمجهو.
● سُرُجِئو ۽ سُرُجِئو ۽ ذ. پڪيءَ جو هڪ قسم
جو وڻ جي ٿارين مان پنهنجو آکيرو ٺاهي.
● سُرُجِئو ۽ سُرُجِئو ۽ ذ. (ف). ٻائي
ٺڪرڻ جي بنياد جو هنڌ - منيع. آبشار.
● سُرُجِئن ۽ مصدر. پرچڻ - ڀرڻ - ريجھڻ -
راضي ڪرڻ - خوش ٿيڻ - راض ٿيڻ - مات ڪرڻ -
سانت ڪرڻ. مات ۾ اچڻ.
● سُرُچاءُ ۽ سُرُچاو ۽ ذ. ڀرچاءُ - ٺاه - صلح -
سٺوڪ - راضي لاءِ.
● سُرُچاءُ ۽ تِيٽن ۽ ٺاهه ٿيڻ - صلح ٿيڻ -
رضانامو ٿيڻ.
- سُرُچاءُ ڪرڻ ۽ ٺاهه ڪرڻ - صلح ڪرڻ -
رضانامو ڪرڻ.
● سُرُچائڻ ۽ ٺاڻڻ - سانت ڪرائڻ - ٺهائڻ -
ٻهائڻ - ٺاهي ڇڏڻ - صلح ڪرائڻ. جهيڙو لاهڻ.
ٺهڪائڻ - ملائڻ. ڪيڏائڻ - ڪڍائڻ. هيرڻ -
مواقف ڏيکارڻ.
● سُرُچيٽو ۽ سُرُچيٽو ۽ ذ. هڪ قسم جو پڪي.
● سُرُچو ۽ سُرُچا ۽ ذ. ساڻو - آباد - سرسبز. سٺو.
سٺائو - سولو.
● سُرُچي ۽ سُرُچيون ۽ ث. صفت. گاه
واري جو. (ضد. آرچي).
● سُرُحال ۽ سُرُحال ۽ ذ. صفت. خوشي -
راضي - نهال - سرهو - ڀرڻ - سڪي. آسودو. آچڪ.
فرحيت ۾ - مزي ۾. ونڊر ڀل - ڀرپيل -
ريٽل - ريٽيل - بختاو - ڀاڳوارو. شپ -
چڱو.
● سُرُحد ۽ سُرُحدون ۽ ث. سنڌو - دلگ -
حد. پاسو - ڀر. ڪنارو. انتها. (اسم خاص). تعلقي
گهوٽڪي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سُرُحل ۽ اسم خاص. تعلقي نوشهري ۾ هڪ
ديھ جو نالو.
● سُرُخ ۽ سُرُخ ۽ ذ. صفت. [ف. سُرُخ =
گاڙهو] هڪ رنگ جو قسم - گاڙهو - لال - آھمر -
رتو. تنبوءَ جي وچين ڪاٺي - چوب. ماسي جو
اٺون حصو.
● سُرُخان ۽ سُرُخان ۽ ث. گاڙهان - لالان - رٿان.
سُرُخائي ۽ سُرُخائيون ۽ ث. گاڙهان - رٿائي -
لالان - رٿان - سُرُخان - گاڙهائي - گاڙهپ.
● سُرُخ ۽ تِيٽن ۽ گاڙهو ٿيڻ - لال ٿيڻ. ڪاوڙ ۾
لال ٿيڻ - غمي ۾ اچڻ. ميهوي جو پچڻ. نشي ۾
ڀر ٿيڻ.
● سُرُخَرُو ۽ سُرُخَرُو ۽ ذ. صفت. [ف.
سُرُخ + رو = منهن] لال منهن وارو. آبرو وارو -
مانائتو - عزت وارو - معزز. مقبول - اڪھيل.
عزیز. نامور. فتحمند - ڪامياب. فخر ڪرڻ وارو.
لڙنجو - بي حيا - بي شرم.

- سَرُڌَرُ ڪَرَن؟ ٿارَن - ٿڌو ڪرَن. غصو ڀرو ڪرَن.
 - سَرُڌَرُ ڪَرُم؟ صفت. موافق - ڀورو ٺهوَ.
 - سَرُڌَرُ ميزاج: ظرف. سَرُڌَرُ دِل - مَسُوتُ. بي مَرُوت.
 - سَرُڌَرُ مِهَر: صفت. بي مِهَر - بي رحمر - بي محبت بي مَرُوت. بي ڌيان - بي وفا. سخت دِل - ڪَنور - ظالم.
 - سَرُڌَرُ مِهَرِي؟ ۽ سَرُڌَرُ مِهَرِيُون؟ ٺ. بي وفائي - بي سَرُوتِي. سنڌلي. بي پرواهي.
 - سَرُڌَرِي؟ ۽ سَرُڌَرِيُون؟ ٺ. ٿڌ - ٺارُ - مِيءُ - ٺارو - ٻرد - سِيئَل - خُنگِي. زڪام. رِيض - نزلو - لڀس. مِياري جي سَند - مِيارو.
 "۱. سَرُڌِي سَالِيَم نه رهان، گُرمي ٿيان گُڏاو"
 "۲. سَرُڌِي سَالِيَم نه رهان، کوسي سهان ڪانه" (شاه).
 - سَرُڌَرِي ڪَرُمِي؟ ۽ سَرُڌَرِيُون ڪَرُمِيُون؟ ٺ. ڏک مڪ - تڪليف - مشڪلات.
 - سَرُڌَرِي ڪَرُمِي ڪان؟ ٻڃڻ: گرم سرد هوا کان پاسو ڪرَن. تڪليف کان آزاد رهَن - مشڪلات کان بچَن.
 - سَرُڌَرِي لڳڻ: مِيءُ لڳڻ - ٺار پوڻ. لڀس ٿيڻ.
 - سَرُڌَرِيَن ۾ هُڃڻ: مڪرات ۾ هُڃڻ.
 - سَرُڌَرِي هُڃڻ: نزلو زڪام ٿيڻ - مِيءُ هُڃڻ.
 ۱. سَرُڌَرُ ۽ سَرُڌَرُ: ڏ. اڳواڻ - امير - دَگيدار - سَرُور - صدر - مڪي - مَنه مَنِيءُ - ڀريو مَؤس - ٺٽيل - وڏيرو - چوڌري - ٻرڌان - حاڪم - آفيسر - والي. ٻالڀ - راج ڌڻي - امام - هادي - پيشوا. رسول ڪريم صلعم جن جو لقب.
 - سَرُڌَرِي؟ ۽ سَرُڌَرِيُون؟ ٺ. اڳواڻي - دَگيداري - اميري - حاڪمي - افسر - حڪومت. وڏير هائي - رئيس ٺهوَ. بزرگي. رهبري.
 ۲. سَرُڌَرُ ۽ سَرُڌَرُ: ڏ. ڀت جي ٿيڪ لاهَ در جي مٿان رکيل ڪاٺي - سَرُڌَرُو.

- سَرُخَرُو ٿِيڻ؟ ٺان وٺان جي ڪوشش ڪرَن - آڳ پوڻ. خوش ٿيڻ. ڪامياب ٿيڻ. وعده وفا ڪرَن.
 - سَرُخَرُو رَهڻ؟ سچو رهَن - ڀورو رهَن. عزت سان رهَن.
 - سَرُخَرُو ٿِيڻ؟ ۽ سَرُخَرُو ٿِيڻون؟ ٺ. عزت - شان - مان - آبرو - مان مَهَت - ناموس - سَنهان - آب. سِيئَل - سَت - درجو - ساڪت - ڀت - ڀندوي - معتبري.
 - سَرُخ ڪَرَن؟ ڳاڙهو ڪرَن - لال ڪرَن.
 - سَرُخو ۽ سَرُخا: ڏ. ڪميونسٽ پارٽي سان تعلق رکندڙ - ڪميونسٽ - دهر يو. سفيد رنگ جو گهوڙو. ڏ. صفت. ڳاڙهو - لال - سَرُخ.
 - سَرُخِي؟ ۽ سَرُخِيُون؟ ٺ. ڳاڙهان - لال رنگت. هڪي سِرَ جي سَتِي. عورتن جي ستن سينگارن مان هڪ - لالي. خون - لَهو.
 ۱. سَرُخا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ڪميونسٽ.
 ۲. سَرُخاب ۽ سَرُخاب: ڏ. ڀنڊ جي هڪي جو هڪ قسم. ٻڌڪ جنس مان، رڻبي جيڏو، رنگ مِيءُ ٿيڻ. (ٺ. سَرُخابِي ۽ سَرُخابِيُون).
 ۳. سَرُخَم ۽ سَرُخَم: ڏ. ڀرون - ڇاڻي - سرچس.
 ۴. سَرُخو ۽ سَرُخا: ڏ. گهوڙي جو هڪ قسم. رنگ اچو، ٻت تي ٿورا ڇيٽ. (ٺ. سَرُخِي ۽ سَرُخِيُون). (صفت). سرخي رنگ (حقيقي رنگ اچان تي مائل). جو گهوڙو جنهن جا ڪئين قسم:
 ۱. شَرِي سرخو (ڳاڙهو سرخو) ۲. نِيرو سرخو ۳. سِياه سرخو ۴. گلزار سرخو ۵. عمُرد سرخو يعني پنج ڪلياڻ سرخو.
 ۶. سَرُخِي؟ ۽ سَرُخِيُون؟ ٺ. مضمون جو سِرُو - عنوان. گهوڙي جو هڪ قسم. عورتن جي سينگار جو هڪ قسم - لالي.
 ۷. سَرُڌ ۽ سَرُڌ: ڏ. [سن. سَرُڌ = ٿڌو] ٿڌو - ٺٽيل - سِيئَل. آلو - گهميل - آڏوڪو. رَمڪو - نير سو هيو. پيچان. سَت - ڀلو. بي لطف - بي مڙي - بي روافي. ٻڌل - نامرد.

● سِر رَو ۽ سِر دَرَا؛ ذ. سَر دَرَو. ڪمائيندڙ. جوڙي ڪالسواء هاري. هٽاهين.
● سِر زَد؛ ظرف. اتفاق. واقعو. حادثو. ڪالهر.
ڪاوڙيل. چڙيل. غصبي. ناراض. رنج. ظاهر.
نمودار.

● سِر زَد ٿيڻ؛ ظاهر ٿيڻ. نمودار ٿيڻ. ظهور
۾ اچڻ.

● سِر زمين ۽ سِر زمينتون؛ ث. ذرتي.
پٽ. زمين. ملڪ. ولادت. ديس. اقليم. خطو.
سطح. جاء. هنڌ. تڏو. جاء واردات. واقعي جو
هنڌ. اصل جاء. بنياد. ڪارڻ. سبب. دليل.

● سِر سائين؛ مصدر. [سن. سِرْس؛ س=
چڱي طرح + رس = هچڻ] گهڻو ڪرڻ. جهجهو
ڪرڻ. وڌيڪ ڪرڻ. زياده ڪرڻ. ويجهائڻ.
اضافو ڪرڻ. چاڙهڻ. لالوارو ڪرڻ. ترقي
ڪرائڻ. اڳرو ڪرڻ. چاڙهو ڪرڻ. واڌارو ڪرڻ.
مشهور ڪرڻ.

● سِرْس ۽ سِرْس؛ ذ. صفت. سواپو. وڌيڪ.
سئوالو. زياده. سنجيڻ. سِرْسو. گهڻو.
هڪاندو. جهجهو. پنهون. مٽو. وافر. الاهي.

اتر. اوچو. بالي. اعليٰ. پلارو. چوڪو. خاصو.
فائدي. نهايت چڱو. عمدو. سرشت. سٺو. بهتر.
پيش. وڏو. مٿيون. برتر. چڱي رَس وارو. هنڌ
۾ پُر پُر. (اڪ). ث. سِرْسِي ۽ سِرْسِيُون؛

● سِرْسائي ۽ سِرْسائيون؛ ث. گهڻائي.
واڌ. جهجهائي. سرسي. سپر سالي. سڪر.

واڌارو. اضافو. آچائي. فضيلت. جوهر. خوبِي.
خاصيت. گهڻپائي. آتمنا. ڪن. شرف. سبب. ت.
هرڪاس. فوقيت. وڌائي. بالادستي.

● سِرْس ساري ڪرڻ؛ بازي ڪرڻ. شهن.
ڏيڻ. زور پوڻ. وڌيڪ ڪامياب ٿيڻ.

● سِرْسو ۽ سِرْسا؛ ذ. واڌ. واڌارو. سِرْسِي.
زيادتي. گهڻائي.

”ڏيئي ويا آڏول ڪي سورن جو سرسو“

(شاه).

سواپو. سِرْس. وڌيڪ.

● سِر دَرَو ۽ سِر دَرَا؛ ذ. سِر دَرَو.
● سِر دَر خُشي؛ اسر خاص. خاص ميوات تي
عائد ڪيل هڪ قسم جي ڍڪ.

● سِر دَو ۽ سِر دَا؛ ذ. هندائي جو هڪ قسم.
شردو. (ذ. صفت). ميناج وارو. مينو.

● سِر دَا ۽ سِر دَائُون؛ ث. [سن. سِر دَا =
ايمان] ويساه. يقين. پروسو. عقيدو. اعتبار.

دهن ڌرم. انجام. وچن. حُب. خوشي.
● سِر دَالو ۽ سِر دَالُو؛ ذ. صفت. سچو. وفادار.

ايمانوارو. ايماندار. پروسِي جهڙو. وچن تي هورو.
● سِر دَاوان ۽ سِر دَاوان؛ ذ. ايمانوارو. وفادار.

● سِر دَوان ۽ سِر دَوان؛ ذ. صفت. وفادار.
دهندار. ايمان وارو. سِر دَالو. پروسِي جهڙو.

انجام جو هورو.

● سِر دَر ۽ سِر دَرُون؛ (ث). دروازي
جي چوڻڪ جي مٿين ڪاٺي. سِر دَر.

● سِر دَر؛ ث. آتشياري جي سڙڻ جو آواز.
● سِر دَرَات ۽ سِر دَرَات؛ ذ. سوساڪ. ٽڪڙي

هال جو آواز. ٽڪڙي گنگو جو آواز. سِر دَو.
گار.

● سِر دَرَات؛ ذ. سنهون آواز. بدن ۾ ڪنهن
جيت جي سِر سِر.

● سِر دَر پَر دَر؛ ظرف. تڙ ٽڪڙ. جهت پٽ.
امالڪ.

● سِر دَر پَر دَر ڪرڻ؛ ٽڪڙ ڪرڻ. جلدائي
ڪرڻ.

● سِر دَر ڪو ۽ سِر دَر ڪا (ث)؛ ذ. اوچتو
نڪري وڃڻ وقت ٿيل آواز. تيزيءَ سان نڪرڻ

وقت آواز.
● سِر دَرُون؛ مصدر. تلوار وغيره مٿان مٿان

چڪن. ٻاهر ڪڍڻ. چڪن. رسڪائڻ. چلڻ.
● سِر دَو ۽ سِر دَوَا؛ ذ. تلوار ڪشي. دَب.

دٻوٽ. ڪار.
● سِر دَو پٽائڻ؛ دٻائڻ. وڙهڻ.

● سِر دَو ۽ سِر دَوَا؛ ذ. مينهن جو غبار.
سِر دَرَات. (ذ. صفت). چنل ٽڪ وارو.

● سَرمِسي ۽ سَرمِسيون : ث. صفت. زيادتي-
کهنائي- سوائي- سوالي- جهجهائي. زيادتي-
اگرائي. ظلم- زبردستي. ذڪ- ڏاڍ. ترقي.
پلائي. خوبي- خاصيت- آچائي- گهڻپائي- ڪڻ-
جوهر- فضيلت- آثر- فوقيت- شرف. واد-
وادارو- چاڙو- ورائ. ڦورو- بهرباني. گاميابي-
فتح- سوڀ.

● سَرمِسيرو ۽ سَرمِسيروا : ذ. صفت. ڪجهه
وڌيڪ- ٿورو گهڻو- گچ جهڙو- ٿورو زياده-
البت ڪجهه واد.

● سَرمِسي ڪَرنُ : ڪو ڪڻ- سوڀ ڪرڻ-
ڪَسنَ ڪڻ- بازي ڪڻ- شهنه ڏيڻ- مات ڪرڻ-
هڻي کي هارائڻ. منهن مٿي ڪڻ. اگرو ٿيڻ.
● سَرمِسي ٺهَڻ : سرم ٿيڻ. اگرائي ڪرڻ.
ڪو ڪڻ- سبقت حاصل ٿيڻ.

● سَرمَس ۽ سَرمَس (ت) : ذ. سَرمِسنهن جو ون
● سَرمَس : ذ. [من. شريش =] هڪ قسم
جو کونر جهڙو هسارڪو وڪر- ڪاٺ ٻنڌڻ لاءِ
ڪم ايندڙ دوا- ٿيڻ. گهوڙي ۽ ڳائي مال جي
وڳن مان ٺهندڙ دوا.

● سَرمَس ۽ سَرمِسون : ث. ڪنهن به ڳالهه جي
ٿوري خبر- ڪڙڪ. ڪٽل- خبر- علم- ڄاڻ.
● سَرمِسام : ذ. (ف) مغز جي بيماريءَ جو هڪ
قسم- مغز جي ٻرڻ جي سوچ واري بيماري.
دماغ جي خرابي- مغز جو خلل. بدگمان- شڪ-
وڙهه.

● سَرمِسات ۽ سَرمِساتون : ث. مصالح- کاڌي
وغيره تيار ڪرڻ لاءِ گهربل شيون. سيندو ٻاڏو-
سيندو سامان- سَرمِ- توشو- رسد. گاهه- چارو.
● سَرمِسيو : ذ. صفت. (ف) مائو- هميشه مائو-
هريو- شاداب- بهاري وارو- هريو ڀريو-
خوش بهار. فتح مند- گامياب. تازو توانو- خوش.
ڀريو پيا ڳسيو- آباد- وڻ ڀل- ويجهيل- ٺاڻ.
مينگار- گلڪاري. سڪيو- آسودو.

● سَرمِسيو ٿيڻ : تازو توالو ٿيڻ- شاداب
ٿيڻ- خوش خورم ٿيڻ. ڪرمي نشين ٿيڻ-

قابل پذيرائي ٿيڻ- شهرت حاصل ڪرڻ.
آسودو ٿيڻ.

● سَرمِسيو ٺهَڻ : تازو توالو هجڻ- خوش
هجڻ. عزت وارو هجڻ- زيب زينت حاصل هئڻ.
● سَرمِسيو ۽ سَرمِسيو : ذ. صفت. مائو-
آباد. مساجو. سڀاڳو. سينائو. فرخنده- سڪيو-
ستابو- آسودو.

● سَرمِسيو ۽ سَرمِستا : ذ. چالبازي- ڪيڏ-
انڪل (پيلا).

● سَرمِسيو ۽ سَرمِسيون : ث. خود قرباني-
آپ ٻليدان- ٻان صدقو.

● سَرمِسر : ث. هوا جو تيز آواز- ڙوڙت-
سرڙت. مردي سبب هڪ نمولي جي حالت- ڏڪهي.

● سَرمِسر ۽ سَرمِسر : ث. خارش- ڪير ٺهڻ-
ڪيرسيرو- تيرتير. ڪن جي ڳالهه- پشڪو-
جنڀش. بت تي ڪنهن جيت جو سڙڪو.

● سَرمِسر ڪَرنُ : هري ڳالهائڻ- بدن تي
ڪنهن جيت جو سڙڪڻ.

● سَرمِسرُو : ذ. اناج کي ڪاٺيندڙ جيت- سڙو.
● سَرمِسري : صفت. آسان- سولو- سهنجو-
سڙڪو- سڙو- سليم. ٿورو- گهٽ- ڌرو- خيرڪو-
ڦليل. آساني- سڪي- آسودو. پتلو- سنهون- هلڪو-
ڪمزور- مختصر- مجمل طور. جلدي- ٽڪڙو-
جهٽ پٽ. بي پرواه. اڇاترو. بي مقصد. ترچيو.
معمولي. بي ترتيب- ذري ڪمان ذري ڪٽان.
دليلي. عدالت خفيہ.

● سَرمِسري ٺَڌَڻ : مٿاڇري نڪاهه.
● سَرمِسيلا ۽ سَرمِسيلا (ت) : ذ. [ع. سلسله]
ٻنڊوبست- جوڙجڪ- ٺهراءُ- ٺاهه- ڀرپند- سٺو.
ڦوٽائي- چالاڪي. تياري. شوق- چاهه. شروعات-
ابتدا- منڍ.

● سَرمِسيو ۽ سَرمِسيو : ذ. سوچ- ٿوڻر (۱۳۰).

● سَرمِسوت : اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
جو نالو.

● سَرمِسوتِي : اسم خاص. هڪ ديويءَ جو نالو.
برهما جي زال. مهيني عملن ۽ ننن جي موجب.

● سَرمِسوتِي : اسم خاص. هڪ ديويءَ جو نالو.
برهما جي زال. مهيني عملن ۽ ننن جي موجب.

● سَرطان: اسم خاص، (ع)، آسمان جي چوٽين
برج جو نالو - ڪرڪ رام - ڪرڪ گهرو. هڪ
آبي جيت - ٻاٺي واٽڙو - ڪيڪڙو. هڪ بيماريءَ
جو نالو.

● سَرطان بَحْرِي: ذ. مڇيءَ جو هڪ قسم.
ٿئي ٿور، ۱ قسم: هڪ بهري، ٻيو بري، هن کي
ماڙي دوائن ۾ ڪم آڻين.

● سَرطان تَهَرِي: هي سَرطان، نهري جي
شڪل تي ٿيندو آهي، پر نهري جي پُٺ تي
مُٺي هڻي ته ٻاٺي کير وانگر نڪرندو آهي.
هڪ ٻسارڪو وکر، جو دوا طور ڪم اچي.

● سَرطان: اسم خاص، ٿر ۾ رهندڙ ٺڪرن جي
هڪ ذات جو نالو.

● سَرطانتپور: اسم خاص، تعلقي هالا ۾ هڪ
ديه جو نالو.

● سَرعَت: سَرعَتُون: ٺ. (ع)، جلدائي -
تيزي - ٽڪڙ - شتابي. ڦوٽائي - چالاڪي.

● سَرڦراز: ظرف، [ف. سَر + افزا] افزائش
= ڪڙو ڪرڻ [منهن مٿي - سرخرو - اعليٰ - بلند -
اوچو - وڏو - چنڊيو، معزز - ممتاز، ترقي يافته،
خوش - پهرايل - نوازيل - مان ڏل - عزت ڏل.

● سَرڦراز ڪَرڻ: اوج تي رسائڻ - بلندي،
ڏيڻ - وڌائڻ - چاڙهڻ - ترقي ڪرائڻ، لوازش
ڪرڻ - چنڊڻ، وڏي عزت ڪرڻ - عزت بخشڻ -
درجو عطا ڪرڻ، نهال ڪرڻ - خوش ڪرڻ.

● سَرڦراز هُئڻ: ترقي يافته هئڻ، عزت وارو
هئڻ - ممتاز هئڻ.

● سَرڦرازي: سَرڦرازِيُون: ٺ. بلندي -
اوج وڌائڻ، شان - بزرگي، ترقي - اضافو، عزت،
لاموري - ميل جول، بهادري.

● سَرڦرو: سَرڦرا: ذ. صفت، [ف. سَر +
فرو] هيٺ [ڪنڌ هيٺ - لاجواب - فڪرمند.

● سَرڦو: اسم خاص، تعلقي سکر ۾ هڪ
ديه جو نالو.

● سَرڦو: سَرڦا (ٺ): ذ. ٿورو خرچ -
قناعت - بچت - ٻاچي - سَرڦو.

علميت جي ديوي - ودر يا جي ديوي، فضيلت
جي ديوي (هندن جي عقيدتي موجب) - ڀڳوتي،
الله آباد جي ويجهڙائي ۾ وهندڙ هڪ درياءَ جو نالو.

● سَرشار: سَرشار: ظرف، [ف. سَر = مٿو +
شار] شوريدن = وهڻ [مخمور - مست - خمريل -

مٺ ۾ مست - مٺج ۾ - مٿوالو - نش ۾ چور - غرور
ها جوانيءَ ۾ مست، لبريز - پيريل - مالا مال -
منهان منهن - ڀرپور.

● سَرشارِي: سَرشارِيُون: ٺ. ٺ. مستي -
پيخودي - نشو.

● سَرشَت: سَرشَتُون: ٺ. ٺ. [سن، سرشت <
سَرج = خلق] خلقت - جوڙجڪ - پيدائش - طينت،
ايچر، خو - مزاج - طبيعت - عادت - خصلت - خمير -
فطرت، جسم - وجود.

● سَرشَتو: سَرشَتا: ذ. نظام - ستاء - ٺاهه -
هندو بست - جوڙجڪ - طريقو - ڍول - نمونو - ڍنگ -
سيجل - ڪيرم - قاعدو - ريت - ترڪيب - دستور،
جڳت - جهان - دنيا - خلقت، تواريج، داخلا، دفتر،
ڪار گذاري، ڪاغذ ٺٽ.

● سَرشَتِي: سَرشَتِيُون: ٺ. خلقت - پيدائش،
ڪائنات.

● سَرشَتيدار: سَرشَتيدار: ذ. جيڪو جو
حاضري زبردست - سنجستريت جو زبردست عملدار.

● سَرشَت: سَرشَتِيُون: ٺ. ٺ. [سن، سرشت <
سَرج = خلق] دنيا - جهان - جڳ - جڳت - سنسار -
لوڪ - وِس - عالم - ڪائنات، زمانو - سَو،
زمين - پَرٿوي، خلقت - مخلوقات، سَر - دنياداري -
جهانداري - لوڪ چار، لوڪ - دنيا جا ماڻهو،
دليوي معاملو - سنساري جهڳڙو.

● سَرشَت ڪَرڻا: خلقت جوڙهندڙ - خالق.

● سَرشَتِي: سَرشَتِيُون: ٺ. ٺ. [سن، سَرشَتِي =
دنيا] خلقت - ڪائنات - دنيا - جهان - خدائِي -
جڳت، قدرت جي جوڙ - مخلوق - خالق الله،
هستي - موجودات.

● سَرشڪ: سَرشڪ: ذ. (ف)، قطرو -
ڳوڙهو - اشڪ - آنسو.

● سِر' ڪٽري: اسم خاص. بگهڙي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سِر' ڪس' ۽ سِر' ڪسئون: ٿ. [سن. سِر' سَنَسِيئَن = سرڪس] جسماني ڪرتبن جو تماشو.

● سِر' ڪش' ۽ ٺ. صفت. [ف. سِر' + ڪش < ڪشيدن = ڇڪڻ] حڪم عدولي ڪندڙ - باغي - لافرمان - راج ڊوهو - سر زور - عاق - سِر' ڦيريو - آراوڻ - وڻ ڪو - شتر بي مهار - بد معاش - فسادي - جهڳڙالو - خللي. مغرور. گيهگهيڙ - هوڏي امڪ حرام. بي وفا. هلڪڙو.

= سِر' ڪشي ۽ سِر' ڪشيئون: ٺ. بغاوت - لافرماني - راج ڊوهي. برابر - بد معاشي. بي وفائي. نهڪ حرامي. حرامڙائي - لڄائي. ڦٽو - بلو - بغاوت - فساد. وڏائي - هٿ. حجت.

● سِر' ڪيل' ۽ سِر' ڪيل: [الگ Circle] حلقو - دائرو - ٽن يا چئن ٽپن مان ٺاهيل تعلق جو پاڳو. ٺنڊو ٽڪر. صوبو.

● سِر' ڪليان' ۽ سِر' ڪليان: ٺ. حقيقي جو هڪ قسم. هڪ قسم جي سلفي. گهوڙي کي ڏيڻ وارو اليان. گڏه جي آلت جو اصطلاح نالو.

= سِر' ڪٽري (پبل) اسم خاص. هڪ قسم جي گل جو نالو.

● سِر' ڪٽي ۽ سِر' ڪٽيون: ٺ. هڪ قسم جي سرڪندڙ گڏ - ڦاهي - سرڪڻ ڦاهي - دام. = سِر' ڪٽي ڦاهي ۽ سِر' ڪٽي ڦاهيون: ٺ. سِر' ڪٽي.

● سِر' ڪٽي: مصدر. [سن. سير = سِر' ڪٽي] تيرڪڻ - ڦسڪڻ - ڪسڪڻ - ڪسڪڻ. رڙهڻ. هيٺ ڪرڻ. چرڻ - سِرڻ. هلڻ - گهمڻ - ڦرڻ. روانو ٿيڻ - پڇي وڃڻ.

= سِر' ڪ' ۽ سِر' ڪئون: ٺ. ڪيسڪ - تيرڪ - گيسڪو - چٽي - لوڏو. = سِر' ڪاٺ ۽ سِر' ڪاٺ: ٺ. چر' ڪو - ڪسڪو - چر' ڪو - سِر' ڪو - چٽي - لوڏو.

● سِر' قوڪو: اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪو وکر، چراتي جي ٻن جهڙو هڪ سائو گاهڻ. سواد ڪڙو ۽ ٽيڪو خاصيت ڪر. (هم. سِر' قوڪو).

● سِر' ڪ' ۽ سِر' ڪئون: ٺ. گه-وڙي جي واڳ - ڏوري - رسي - نوڙي.

= سِر' ڪ' ساهي ۽ سِر' ڪ' ساهيئون: ٺ. هڪ قسم جي گڏ - سِر' ڪڻ ڦاهي - سِر' ڪشي - ڦاهي - ڦاسي - ڦٽو - ڦالو.

= سِر' ڪسائي ۽ سِر' ڪسائيئون: ٺ. سِر' ڪسائي - سِر' ڪشي - ڦاسي - ڦاهي - ڦٽو - ڦالو.

= سِر' ڪسائي ۽ سِر' ڪسائي: ٺ. رسيءَ جو ڦاهو.

● سِر' ڪار' ۽ سِر' ڪارون': ٺ. [ف. سِر' = مٿو + ڪار < ڪردن = ڪرڻ] حڪومت - راج - گورنمينٽ. رياست. تاخت - مسند - منگاسن. آقا - مالڪ - سردار. گهر جي مالڪيائيءَ جي عزت جو خطاب. دربار شاهي - عدالت - ڪچهري - بارگاه - دٻوي ڪاروبار. سموري دولت، تن، هن ۽ ڏن.

"سموري سرڪار، ٺٽي رڪج ٺاهيم" (شاهه).

= سِر' ڪاري ۽ سِر' ڪاري: ٺ. حڪومت جو - سرڪار جو - گورنمنٽي - شاهي - حضوري - حاڪمانو. رياستي.

= سِر' ڪاري ۽ ڪاغذ: گورنمنٽي ٺٽو - اسٽامپ وغيره.

= سِر' ڪاري ۽ وظيفو: سرڪار جي طرفان ملندڙ رقم - پينشن.

● سِر' ڪاري ۽ سِر' ڪاريئون: (ت): ٺ. تاجي جي تندن کي ڌار ڪرڻ جي هڪ ڪاٺي.

● سِر' ڪاٺي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سِر' ڪٽو ۽ سِر' ڪٽو: ٺ. [ف. سِر' = مٿو + ڪرده = ڪيل] اڳوان - ليڊر - ڊگيدار - سردار - بهندار. مکي - وڏيرو - منيب - رئيس. حاڪم - ٻرڌان. مکي - وڏو - خاص. ٻالڀڀ. ڏرو - هادي - رهبر. قابل - چالاڪ - هوشيار.

- سُرُڪارَ ۽ سُرُڪارَ؟ ذ. سُرُڪاتَ.
 - سُرُڪائينَ: ڪا شيءِ آهستي ڪڍي وٺڻ.
 - ڪسڪائڻ، چُرڪائڻ - چُرچُر ڪرائڻ.
 - سُرُڪائيندڙ ۽ سُرُڪائيندڙ: ذ. صفت.
 - ڪسڪائي ويندڙ - چوري ڪندڙ.
 - سُرُڪو ۽ سُرُڪا: ذ. سُرُڪات - ڪيسڪو.
 - چُرچُر - سُرچُر.
 - سُرُڪتَ: مصدر. ڌڙارجڻ - لالچڻ - حرصڻ -
 موھڻ - هرڪڻ - هرغلاڻجڻ. ڇڪڻ - گيهلجڻ.
 سُرُڪون ڏيڻ - ڳيٽ ڏيئي ٻيڻ - ڍمڪ ڀرڻ.
 قُرڙات ڪري ٻيڻ.
 - سُرُڪَ ۽ سُرُڪُون؟ ث. ڳيٽ - ڍمڪ.
 چڪو - ٻُٽو - لُٽ - چُرون - ڌرو - ٿورو.
 - سُرُڪِي ۽ سُرُڪِيُون؟ ث. سُرُڪ - ڍمڪ -
 چڪو.
 - سُرُڪِي پَرَن؟ سُرُڪ ڀرڻ - ڍمڪ ڀرڻ -
 ٿورو ٻيڻ.
 - سُرُڪِي ٻياريَن؟ ڍمڪ ٻياريَن. زهر ڏيڻ.
 قسم کڻائڻ. خوار ڪرڻ.
 - سُرُڪو ۽ سُرُڪا: ذ. انگورن، ڍاڪ وغيره
 سان ٺهيل رَس - دوا طور استعمال ٿيندڙ هڪ
 وڪرو.
 - سُرُڪِي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 - سُرُڪِي: اسم خاص. تعلقي ٺُل ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 - سُرُڪِيُولر ۽ سُرُڪِيُولر؟ ذ. [انگ
 Circular] سرڪاري هدايت نامو - گشتي
 حڪم يا چئي. اشتھار يا ٻڌونامو.
 - سُرُڪَ ۽ سُرُڪَ (ت): ذ. ڏاس جي ڏاڳن
 کي ويڙھڻ لاءِ ايڏائي فوٽ ڊگھو ڪاٺ جو
 ٽڪر - ٽئي.
 - سُرُڪَ ۽ سُرُڪَ؟ ذ. صفت. برڪ - چولڊ -
 پسنديدہ - جوڙو. اتم.
 "لوھو لال لڱن جو چاڪن منجهان چڪ
 تھان ھو سُرُڪَ گھڻين وايوڙن ۾"
 (خان زئي).

- سُرُڪَ ۽ سُرُڪَ: ذ. جادو - طلسم - منڊم.
 - سُرُڪائيي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 - سُرُڪَن؟ اسم خاص. هڪ خوشبودار وڻ
 جو نالو جنھن جا چوڏا، ڪاٺيون، پتن، پاڙ
 ڪم اچن (۱- پاڙ، چوپ چيني ۲- پتن، ڪمال پت
 ۳- ٿر، جافر ۴- چوڏو، دال چيني ۵. ڪاٺي
 سُرُڪَن).
 - سُرُڪَنڊ ۽ سُرُڪَنڊ: ذ. [من. شري =
 لچمي + ڪنڊ = ٽڪر] هڪ قسم جو سرھو ڪاٺ -
 چنڊن - منڊل - رڪتچنڊن. (ث) چوٽي.
 "آڪون، ڍاڪون، سُرُڪنڊ شاخون
 ٻن چوڪا چنڊن ڪٽولر"
 (شاھ).
 - سُرُڪَن (ڪ): مصدر. هرڪڻ - لالچڻ - پٺيلجڻ -
 - سُرُڪو ۽ سُرُڪا: ذ. صفت. جهڙو - والگر -
 طرح - گھاء - جيهو - جنسي، موافق، آچار - برابر -
 مثل - ساڪيات. هڪجڙو - جيس - جڙو - نظير -
 ثاني - مت. هڪ جهڙو - مشابھت رکندڙ - برابر -
 ساڳئي قسم جو. سنئون - ليول ۾ - ٿورو - ساڳي
 سنوت تي. اٽڪل - قريباً - ڪنھن جي شان وڻان -
 سُر - ساڳئي قسم جو.
 - سُرُڪِي ۽ سُرُڪِيُون؟ ث. اڳيان، ٻيان،
 ٿوڙي وچنهي هڪ جيتري ٻار سان ڀريل گاڏي.
 ڪٽ جي ايس. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.
 گھوڙي.
 - سُرُڪِيَاڙي ۽ سُرُڪِيَاڙِيُون؟ (ث): ث.
 ظرف. سراسري.
 - سُرُڪِيُل ۽ سُرُڪِيُل: ذ. سُرُڪو -
 هڪ جهڙو. ڀائيچاري - برادري.
 - سُرُڪائيي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 - سُرُڪائين: مصدر. ٻارڻ.
 - سُرُڪران ۽ سُرُڪيران: ذ. [ف. سر +
 ڪران = ڳرو] خفا - ناراض - ڪشيده خاطر - مغرور -
 متڪبر. خمار آلودہ - مخمور.
 - سُرُڪِرانيي ۽ سُرُڪِرانيُون؟ ث. خمار، مٿي جو
 سور، ڪشيدي - رليدي، غم - افسوس، افسردگي.

● سَر کَر گُڻ ۽ سَر کَر گُڻ : ذ. صفت. گڻ وارو. شڪل وارو. ساڪار.

● سَر گوشي ۽ سَر گوشيئون : ث. [ف. سَر + گوش = گش] ڪن جي ڳالهه - سُس قس.

● سَر گوشي ڪَرَن : ڪن ۾ آهسته آهسته ڳالهائڻ - آهسته گفتگو ڪرڻ.

● سَر گير ۽ سَر گير ۽ : ذ. [ف. سَر + کير < گرفتن = وٺڻ - هڪوڻ] گهوڙن کي ٿيندڙ هڪ بيماريءَ جو قسم - زڪام، نذلي، لپس، مردي، لڏ (هائي پيارڻ سان ٿئي).

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون : ث. رسي.

● سَر گُڻ ڪڍڻ : آزاد ڪرڻ.

● سَر گي ۽ سَر گيئون : ث. ڪٽي جي ڳچيءَ ۾ ٻيل رسو.

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون (ڪ) : ث. پنهنجي ڦر کي ڌارائي ڇڏيندڙ چوٽائي - مڻهي.

● سَر گُڻ هُڃڻ : ڦر تي هُڃڻ.

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻ : ذ. [سن. سَوَر گُڻ = بهشت] بهشت - سَوَر گُڻ - فردوس - جنت. عدن جو بهشتي باغ. فرحت - خوشي - آرام. پَرَمَ آنه. عيش. بي دنيا. آسمان - فَلَڪ (ذ. صفت). چڱو - خوشبودار. وڻڪٽ - اندر لوڪ. (ه. سَر گُڻ).

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون : ذ. موت - رحلت - رضا.

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون : ذ. صفت.

● بهشتي - جنتي - فردوسي - سَوَر گُڻ - سَوَر گُڻي - جنت ۾ رهندڙ - فردوس مڪاني. مغفور - فوتي - مرحوم - مئل. (ث. سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون).

● سَر گُڻ ۽ سَر گُڻون : انتقال ڪرڻ - مرن.

● بهشت ۾ وڃڻ.

● سَر گي ۽ سَر گي : ذ. ث. بهشتي - جنتي - فردوسي - سَوَر گي - سَر گُڻي. آسماني - آڪاسي. فوتي - مئل - گذريل. مغفور - مرحوم.

● سَر گُڻ : اسم خاص. تعلقي ٻئي عاقل ۾ هڪ ديهر جو نالو.

● سَر ل ۽ سَر ل : ذ. ۲۰ کان ۳۰ مهين جي ڄمار وارو گهوڙو - کيرو - وچيرو - لنڊو ڦر.

● سَر کَر دان ۽ سَر کَر دان : ذ. [ف. سَر + گردان < گردیدن = ڦيرڻ] حيوان - پريشان - شدر. بتليل - ويڇون. گهمندڙ - رولڻو.

● سَر کَر دان هُڻڻ : پريشان هُڻڻ. قربان هُڻڻ - صدق هُڻڻ.

● سَر کَر م : ذ. [ف. سَر + گرم] جوشائو - گرم جوش - هر جوش - آتساهي - شوق مند - آهستي - آجماڻو - ٺهڻي - سعيائو - تبڪو. چالاڪ. محنتي.

● سَر کَر م ۽ سَر کَر م : ث. جوش - آتساه - شوق - سعيو. خفت - جنون. تيزي - ڪوشش بليغ. آمادگي. چالاڪي. آچر - آدم. پڙڪي - فَلَڪ - ڦَن.

● سَر کَر م ۽ سَر کَر م : ث. [ف. سَر + گذشت < گذشتن = گذرڻ] اتفاق - قضا - حادثو - سهاڻ - جوڪي جو ڪم - واقعو - ساجرا. قصو - ڳالهه - آڪائي - ڪهاڻي - ڪٿا - افسانو - احوال - داستان. جانبازي - وَر تانت. ڳالهه - چرتر. ٻچاڙي - جنم ساکي - جيوني - سوانح عمري.

● سَر کَر م ۽ سَر کَر م : ث. جسماني ڪرتبن جو تماشو. ميڙ - سرڪشت - جلوس - سَواري - جڇڇ.

● سَر کَر م ۽ سَر کَر م : جلموس ڪڍڻ - سواري ڪڍڻ - جڇڇ ڪرڻ يا ڪڍڻ.

● سَر کَر م جو سَوَر : اسم خاص. کيرڙ جبل ۾ هڪ لڪَ جو نالو.

● سَر کَر م ۽ سَر کَر م : ذ. [سن. سر ڪم = متن سَرَن جو لاڙھ چاڙھ] آواز جي ستن ٻڌن تي سَر ۽ لُڻي جو آثار ۽ چاڙھ. آواز جي لاهي ۽ چاڙھ جا ست ڏاڪا. راڳ جي ڪروت مثلاً : (۱) سا (۲) ري (۳) گت (۴) م (۵) پ (۶) ڌ (۷) ني. جنهن ۾ [(۱) سا = مهرج (۲) ري = ر ڪتب (۳) گت = گندار (۴) م = مڌم (۵) پ = پنجمر (۶) ڌ = ڌيوت (۷) ني = نڪاد].

● سَر کَر م سَڻائڻ ۽ سَڻائڻ : سَڻائڻ - ڪٽيئون ٻڌائڻ. هيٺ پون ٻڌائڻ.

● سُرْمَسْت سُرْمَسْت ۽ سُرْمَسْت ۽ ذ. [ف. سُر-
مست] متوالو. مدهوش. مخمور. لشي ۾ چور-
بدمست. اسم خاص. سنڌ جي هڪ صوفي شاعر
”سچل“ جو لقب.

● سُرْمَسْتِيل سُرْمَسْتِيل ۽ سُرْمَسْتِيل ۽ ذ. هڪ ساز جو
قسم. مورچنگ. وات چنگ. سَو تارن وارو
هڪ ساز (ه. سُرْمَسْتِيل).

● سُرْمَسْتِيل جي ساز منجهان سانڍو ڇا سجهي.

● سُرْمُو سُرْمُو ۽ سُرْمُو ۽ ذ. اکين ۾ هائڻ جو ڪاري
رنگ جو هڪ پٿر. سوٺيرو. انجن.

”سرمون سياهي جو رنگ کي رها.“

(شاه).

(ذ. صفت). سنهون. باريڪ. اڇي چانديءَ جو
منهيون پور پون لڙهيون. - مقيش. - مڪو (ه.

مسلم). وار جي ٻوڪ جيترو. تمام ٿورو. - ذرو.

- سُرْمَائِي سُرْمَائِي ۽ سُرْمَائِي ۽ ذ. صفت. سُرْمِي
جي رنگ جهڙو. پُٺور پُٺو. - ٽوٽرو سُرُو.

ڪڪرو. - ڪڪرو.

- سُرْمَسْت تَسْمَسْت ۽ سُرْمُو قابو ڪرڻ وارو.

- سُرْمُو پائڻ ۽ اکين ۾ سُرْمُو وجهڻ. اکيون

ٻڌڻ. - چاٽڻ. - لڳڻ. - ڏهي ڏيڻ.

- سُرْمُگِين ۽ ف. سرمو پيل. سُرْمِي وارو.

ڪنڊلو.

- سُرْمُو ڪارو ۽ ٽڪر جي ڪاٺين مان ڪاري رنگ
تي چمڪندڙ پٿر مان ٺهيل سُرْمُو.

- سُرْمُو ڪرڻ ۽ پيڻ. - زبون ڪرڻ. - ناس ڪرڻ.

- سُرْمُو وجهڻ ۽ گمراه ڪرڻ. - اٿڻ ڪرڻ.

چالاڪي ڪرڻ.

- سُرْمِيڊائي ۽ سُرْمِيڊائيون ۽ ذ. سُرْمِي

وجهي رکڻ جي شئي. - آڻو.

- سُرْمِيڊائي ۽ سُرْمِيڊائيون ۽ ذ. سُرْمِيڊائيون ۽ ذ.

سُرْمِيڊائي.

● سُرْمُورائي ۽ اسم خاص. پتافي بلوچن جو

هڪ قبيلو.

● سُرْمُورو ۽ سُرْمُورا ۽ ذ. صفت. مور جي ڳچيءَ

جهڙي ڳچيءَ مان.

● سُرل ۽ سُرل ۽ ذ. [سن. سُرل =

سرلو. سڪيو. سهنجو. سوکو. سادو. ٻالو ٻولو. صاف.

- سُرل زبان ۽ ذ. صفت. ڳالهائڻ جو چتو.

چترو. فصيح. زبان جو تڪو. تڪڙو ڳالهائيندڙ.

● سُرلات ۽ سُرلاتون ۽ ذ. ث. بلوچستان جي

مشهور ٽڪرين جو نالو.

● سُرلو ۽ سُرلا ۽ ذ. [سن. سُرنيو + سرلو]

هوا. وا. - هير. - ٿڌي هوا. - هائي. مينهن.

مينهونگي. مينهن جي موسم. - رهي وارو وقت.

جهڙو. ملاڙو. رکو کاڌو. (ذ. صفت). جهٽ ٻڌلڙو.

جلد سٽندڙ. - ڪنن جو تڪو. - تپڙو. صاف. چتو.

ظاهر. - پٿرو. سادو. صاف دل. سنئون سٽو.

سچو. - ايماندار. - نمڪ حلال. - وفادار. - چٽ.

ڪڍڻ لڳو. - اٿڙي.

- سُرلاني ۽ سُرلانيون ۽ ذ. سادگي.

بودلاني. - پورڙائي. - ٻوگهائي. سوکائي. سولائي.

تسڪائي. - تيزائي. - جلدائي. چٽائي (ٻڌڻ جي).

● سُرلي ۽ سُرليون ۽ ذ. ڪنن جي ٻاٽيءَ ۾

ڦٽي جهڙي شڪل جي هائڻ جو ڳڻو.

● سُرما ۽ ذ. (ف) سوارو. سڌي جي موسم.

● سُرمال ۽ سُرمال (ت) ۽ ذ. آڻ تي ٽاڪين

کي ٻڌي قابو ڪرڻ وارو رسو.

● سُرمايهي ۽ اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ برهمڻ

جي هڪ ذات جو نالو.

● سُرمايي ۽ ذ. منڊ جي هڪ مڇيءَ جو قسم.

(گور) ۽ (ڪرڳن).

● سُرمايو ۽ سُرمايا ۽ ذ. [ف. سُرمايه = دولت]

ڌن. - دولت. - پونججي. - زر. - ملڪيت. - مور.

اصل زر. - موڙي. - فند.

- سُرمايه دار ۽ سُرمايه دار ۽ ذ. ملڪيت

وارو. - دنيا دار. - دولتمند.

● سُرمد ۽ ذ. صفت. [ع. سُرمد = بقادار]

دائم. - قائم. - هميشه. - پيوست. - رهڻ وارو. - دائمي.

غير فاني. - قادر. - لايزال. - جنهن جي ابتدا انتها نه

هجي. - خدا تعاليٰ. - سُرميل. - سردار. - دهليءَ جي

هڪ معذوب ولي الله جو تخلص يا لقب.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. شاهوڪار - دنيا دارو.
== سَرنِنگت سَرنِنگت : ث. طاقت -
مڪتھ.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. شاهوڪار -
پچندي وارو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ث. هوندي -
آسودگي. وڻ - پچندي - هلندي. وسيلو - ذريعو -
آپاء. - سمرتي - لياقت - لائق. فوقيت. جمعيت.
وسعت. اختياري.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. پچندي وارو.
ملڪيت وارو - هوندي سرندي وارو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. شاهوڪار -
پچندي وارو - هلندي وارو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. صفت.
هوند وارو - وسعت مند - سرندي وارو.
جمعيت وارو. پچندي وارو - هلندي وارو.
وسيلي وارو - اپاء وارو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : پچندي مرضي موجب
هلڻ. پني جو لحاظ نه رکڻ.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : اسم خاص. آسريلا چي هڪ
عجيب هڪي جو نالو، قد ننڍو ڪڪڙ جهڙو،
ونگ پورو يا خاڪي، ڪچي، ڪنڀ، پڇ ڪاڙهو
يا ڪهنبو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : سَرنِنگت سَرنِنگت : ث.
پيماريءَ جو هڪ قسم - ننڍي ڪوپ.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : [سن. سَرنِنگت = آواز]
هڪ قسم جو ڪهڻن ٿنڀن وارو ساز. ولائتي
سارنگي. چوتارو.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : سَرنِنگت سَرنِنگت : ذ. سَرنِنگت
وڃائيندڙ. چتر نواز.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ريهڻ - ريهڻ. هدايت
ڪرڻ - چوڻ - آڻڻ. آزيون ليزاويون ڪرڻ.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : (ث) : ث. [سن.
سَرنِنگت =] ويندي ۾ ٻيل موٽڻ جي قطار.

== سَرنِنگت سَرنِنگت : ث. [سن. سَرنِنگت =]
تق - سوراخ - ٺنگ.

"پارو چا ٻيا گهڻا، منهنجو ساڄن سَرمورو"
(مبارڪ).

● سَرمَپيل سَرمَپيل : ذ. سردار - اڳوان - منهندار.
● سَرن : اسم خاص. هاڙهي جبل (بلوچستان)
جي هاڙو ۽ هنگلاج غار ويجهو چنڊ لڏين غارن
جو نالو، هنڌن جي عقيدتي مطابق هڪ ديويءَ
جي تلاءُ جو هئڻ، عقيدتا. وهنجڻ جي جاء.

● سَرن : ث. [سن. سَرن = پناه] پناه -
اجيهو - آسرو - اوڻ - آسري جي جاء - پناه

جي جاء. شام. حفاظت - بچاء - رکيا - پٺارو -
آڙ. حيمائيت - جهلو (ظرف). حوالي - آسري.

== سَرن ۾ آچڻ : ڪنهن جي پناه ۾ وڃڻ -
اجيهو وٺڻ - بچاء وٺڻ - پٺاري پوڻ.

== سَرن ڪٽ سَرن ڪٽ : سَرن ڪٽڻ : ث. [سن.
سَرن = آڻ = آيل] سَرن - آجيهو - پٺارو - دامن.

== سَرن ڪٽ سَرن ڪٽ : ذ. سَرن ڪٽ -
آجيهي ۾ آيل - پناهگير - سرنارتي.

== سَرن ڪٽ سَرن ڪٽ : ظرف. درياه داخل - درياه
حوالي - درياه جي لڏو.

● سَرن : ث. [سن. سَرن = پناهگيري]
هوش - پناهگيري - خبرداري.

● سَرن نامو سَرن نامو : [ف. سَرن = نام = لکت]
خط جي مٿان ليکيل هئو - انڊريس. نالو -

اسم. هاريو - نشان - ذ. سَرن خطاب - لقب. عنوان.
منڍ - مهر. فهرست.

● سَرن ڪٽ : سَرن ڪٽڻ : ث. سَرن ڪٽڻ : ث.
● سَرن ڪٽڻ : سَرن ڪٽڻ : ث. [سن. سَرن =
آواز ڪرڻ] توتاريءَ جو هڪ قسم - شهنائي -

توتاري - سَرن. ٺڙ - هانسري. سَرن. ٺڙي.
== سَرن ڪٽ سَرن ڪٽ : ذ. صفت. توتاريءَ وارو -

سَرن ڪٽڻ. سَرن ڪٽڻ.

● سَرن ڪٽڻ : اسم خاص. تعلقي جو هي ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● سَرن ڪٽڻ : ذ. پڄت وارو - پچندي
وارو - سَرن وارو. ملڪيت وارو - هسي وارو -

شاهوڪار. آمير.

● سُرَنهَن ۽ سُرَنهَن : ذ. مہیخ - کيلي.
 ● سُرَن ۽ سُرَنون (ت) : ث. [سن. سُرَن]
 پناه جي جاء - بچاء جي جاء - دارالامان. پناه -
 آسرو - ڀروسو - تڪيو. (ظرف). وس - دامن -
 ذمہ.

● سُرَنائين : امانت ۾ ڏيڻ - اجهي ۾ ڏيڻ -
 پناه ۾ ڏيڻ - حوالي ڪرڻ (پرائڻ).
 ● سُرَن پتون : سام ٻون - اجهو وٺڻ.
 ● سُرَن وٺڻ : پناه وٺڻ - آسرو وٺڻ.
 ● سُرَنِي ۽ سُرَنِيون : ث. امانت - اجهو -
 اوٽ - پناه.
 ● سُرَنِيو ۽ سُرَنِييا : ذ. صفت. پيش ٻولڻ -
 پناه وٺندڙ.

● سُرَن : مصدر. [سن. سُرَن] تيار هئڻ يا
 ٿيڻ - راس ٿيڻ - سڌ ٿيڻ - ڀورو ٿيڻ - سمجھڻ
 ٿيڻ. ختر ٿيڻ. النظام رکڻ - ڪم ٿيڻ. ست
 ڇڏڻ. جڳائڻ. آڀرڻ - پيدا ٿيڻ. گذارو ٿيڻ.
 ”منهنجي ڪانه سري ٿي هوت بنان“
 ملڻ - حاصل ٿيڻ.

● سُرَن ۽ سُرَنون : سُرَنِيون : ث. هڪي
 جو هڪ قسم - هيل (ت) - چيل.
 ● سُرَن : مصدر. [سن. سُر] چرڻ -
 وڌڻ - سرڪڻ. ڪسڪڻ - ڪسڪڻ - تڪڙڻ -
 رسڪڻ. اڳتي وڌڻ. ريڙهيون هائڻ - هانڙا ڏيڻ -
 ڪسڻ. هري هري خارش ٿيڻ - سُرَسُر ٿيڻ.
 استدعا ڪرڻ. هئڻ.

● سُرَنو ۽ سُرَنو : ذ. سرلدڙ - چرندڙ. هڪ
 قسم جو جيت - ڪينهو. سرلدڙ ساهوارو. خارش -
 ڪيرنهڻ - ڪيرسيرو - سُرَسُر. سيانڊڙي. چين
 سڄي ٻوڻ جي هڪ بيماري.

● سُرَن واءُ : ذ. آڻ جي چيلهه. سڪي وڃڻ
 جي هڪ بيماري. گهوڙي جي هڪ بيماري -
 چيلهه جي ڪمزوريءَ سبب چيلهه ڏڪائڻ.
 (نالي جو سبب: سُرَن هڪي ساري گهوڙيءَ ۾
 وجهي، ڏهن سرن هائڻيءَ ۾ ٺهڪائي، جڏهن
 باقي ٽي هاءِ هائڻي ٻي ٽڏهن هائڻي موافق ٻاجهريءَ

● سُرَنگ ۽ سُرَنگ : ذ. صفت. [سن.
 سُر = سُر + ف. رنگ] سڀي رنگ وارو - سُرڻ
 رنگ وارو.

● سُرَنگار ۽ سُرَنگار (ت) : ذ. سڻگار.
 ● سُرَنيگون : ذ. [ف. سُر + لگون = مڙيل]
 شرمندہ - خجل. آيتو.

● سُرَنگهه ۽ سُرَنگهون : ث. [سن.
 سُرَنگا = چُر] زمين جي اندر کوٽيل چُر -
 غار - ڪنڌ - چُر - وڏو ڌڙو - ڪُڙ - رُڪه -
 ڌورو - جبل اندر ڀڄرو - بهرو - ڳجهو رستو -
 چور رستو - غفا - لُٽُور - بَخارو. ڪاٺ. ڪاڻ.
 ٽڪر ٽاڪڻ جي لوهي سينڀ - چنچورو. لالڪ جو
 هڪ قسم. چِت ڪري، ۽ منهي، ٽڪو هلندڙ.
 (ه. سِر اڳت).

● سُرَنگهه ڪُڙن : چُر ڪوٺڻ - زير زمين
 رستو ٺاهڻ. هاڙ ڪائڻ. اڪوڙڻ - هاڙ پٽڻ - بئج
 ڪڍڻ. جنڙ ڪڍڻ. اندران ئي اندران ڪاٺ هڻڻ.
 منصوبو سڏڻ.

● سُرَنگهه هڻڻ : زمين اندران رستو ٺاهڻ -
 کوٽڻ. بغاوت ڪرڻ.
 ● سُرَنگهڙو ۽ سُرَنگهڙا : ذ. منهو سوراخ -
 ٽنگ.

● سُرَنگهو ۽ سُرَنگها : ذ. ٿر ملڪ ۾ هڪ
 قسم جو وڻ.
 ● سُرَنگو ۽ سُرَنگا : ذ. صفت. چٽي آواز
 وارو.

● سُرَنيواه : اسم خاص. تعلقي ڪنڌ ڪوٽ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

● سُرَنورشت ۽ سُرَنورشتون : ث. [ف.
 سُر + ورشت = نوشتن = لڪڻ] نصيب - ليکيو -
 قسمت - تقدير - ڀاڱو - قضا - انگ.

● سُرَنهه ۽ سُرَنهه : ذ. جبل جو هڪ جالور.
 ● سُرَنهه : ث. [سن. شريش يا سرشپ =]
 هڪ تبلي بچ جو قسم. هڪ قسم جي ٻوڪ.

● سُرَنهون ۽ سُرَنهون : ذ. هڪ قسم جو
 وڻ - سُرَنهه.

”سيسي“ سڀي گهرن جي وڃندڙ وڃ ۾
 آو ڪي ٻيو ڀڃڻ، سرٿو جن سڀاهيو
 (شاه).

نشو - ڪيف - خمار. ٻيالو - قدح. سرٿڪ - ڍڪ.
 شوق - محبت - سڪ. رستو - نشان. مٿو - قافلو - لڏو.
 = سرٿو سڀاهين: شراب تيار ڪرڻ - دارون
 چڪائڻ.

● سرٿو ۽ سرٿو: ڏ. هڪ ڊگهي، سڌي ۽
 سهڻي وڻ جو نالو.
 = سرٿو وٽو: صفت. ظرف. ڊگهي ۽ مٿي قد
 وارو - قدآور - خوش قامت.

● سرٿو: ڏ. هڪ موسم جو نالو - خزان.
 ● سڀرو ۽ سڀرا: ڏ. [سن. شيرڪو. ف. سر =
 مٿو] مٿيون ٻاسو. مٿو - سيسي. وهائو - تڪيو.
 سڀرائو. شروع - ابتدا - اول - آغاز - سڀڙو -
 حد - ٻڌڙي - انتها. رقم جي جوڙ لکن جو هنڌ.
 (اسر خاص)، سنڌ جي آئرين ڀاڱي جو نالو.

= سڀري وار: ڏکڻ سري شهر واري جبل جو نالو.
 ● سڀرو: ڪاٺي - ٻالس جي سنهي ڇيت.

● سرٿو ۽ سڀرا: ڏ. جيت جو هڪ قسم، ان
 ڪاٺي وغيره کي کائيندڙ - گهڻو. جيتن جو ڪاڌل
 يا ڇاڙيل اناج وغيره. (ڏ. صفت). جلدي وڌندڙ.
 (ضد ڪرو). ڄاڻ - واقفيت.

= سرٿو ڏيڻ: خبر ڏيڻ - واقف ڪرڻ.
 ● سرٿو واک: سرٿو واکون: ڏ. [ف. سر +

واک = رسو] گهوڙي جي مٿي کان وري ايندڙ
 رسي - دهاڻي واري رسي.

= سرٿو واک ڪاهڻ: واک کان وٺي گهوڙي
 کي ڪاهي هلڻ.

● سرٿواني: اسر خاص. برومين جو هڪ قبيلو.
 قلات جي آتر طرف سراوان ۾ رهندڙ.

● سرٿوان: اسر خاص. ڪاري ۾ رهندڙ ماڻهن
 جي هڪ ذات.

● سرٿوان ۽ سرٿوان: ڏ. [ف. ساربان = سوار] -
 اڳوان - اڳوان - نر هٿ - مهندار - قافلہ ڏئي -

ساراوان - جٽ (ڪ) هڻڻ.

جو اٽو مٽي گهوڙي کي ڪارائبو. ٻه يا ٽي
 سرٿيون ڪارائيون).

● سرٿي ۽ سرٿيون (ل): ڏ. گهر جي
 منهي ڪاٺي - ٽينڊي. مقرري.

● سرٿو: ڏ. صفت. [سن. سرٿو < سرٿ =
 سڀ] سڀ - ڪل - سڄوئي - مڙيوئي - سارو - جملہ -
 سڃاڻو - هر هڪ - سمورو. واڌو - زياده - سرس -
 اڃان به - گهڻو - وڌيڪ.

= سرٿو ڀومبي ۽ سرٿو ڀومبي: ڏ. صفت.
 ڪائنات جو - ساريءَ جو - سڀ جو - عام -
 عالمگير - سرٿو ڀومڪ - سرٿو ڀومبي - سرٿو
 ساڌارڻ - سرٿو گت - سڄو - سمورو - سارو - جملہ -
 وڻو - ڪشاده خيال - بي تعصب.

= سرٿو سڀ: صفت. سڀي - گهڻو - زياده - وڌيڪ -
 سرٿو س.

= سرٿو ساڌارڻ: سڄو - سارو - جملہ - سمورو -
 ڪل.

= سرٿو سرٿو ۽ سرٿو سرٿو: ڏ. صفت. سڄوئي -
 سمورو - ڪل - تمام - سڀ - سڄوئي - سڃاڻو و.
 (ظرف). بلڪل - ٻئي - مور - لپٽ - اصل.

= سرٿو سڃاڻو: ڏ. صفت. [سن. سرٿو +
 شڪتي = طاقت] سڀ کان طاقت ور - قادر مطلق -

خدا تعاليٰ - ڏئي - رب - الله تعاليٰ.
 = سرٿو سڃاڻو: سڀني تي طاقت مند -

خدا تعاليٰ.

= سرٿو گهر: ڏ. [سن. سرٿو + گر = ڄاڻڻ]
 ڄاڻڻهار - عالم مطلق - همہ دان.

= سرٿو سڃاڻو: ڏ. سرٿو سڃاڻو.
 = سرٿو مٿي: ڏ. صفت. عالمگير - ڪائنات جو -

ساريءَ وٽ جو - سڀ جو - عام - ڀومڪ -
 مرو ڏيئي - سرٿو ساڌارڻ.

= سرٿو وڏي: ڏ. صفت. هر هنڌ حاضر ناظر -
 هر جاءِ حاضر. هر شئي ۾ سمايل.

● سرٿو ۽ سرٿو (ل): ڏ. [سن. سرڪه =
 شراب] شراب جو هڪ قسم - شراب.

سندر-خوش رنگ. ڀر ماتا-ڌڻي تعاليٰ. (ظرف).
 برابر-مثل-سمان. [سن. سَوَ=هَڻ+روپ=
 شڪل] هَڻ سڃاڻڻ جو ڪم-خود شناسي.
 سَرو هَڻ سَرو هَڻون: ٿ. [ف. سَرو+هَڻ=
 مٿي کان ٻين تائين] خلعت-عزت جي هوشاڪ-
 مرتبي جو وڳو، لباس.
 سَروچ سَروچ: ڌ. [ف. سرود=آواز]
 سرود. آواز. ڳالهائڻ جو نمونو يا ڍنگ. سَرو.
 وضع-طرز. صدا. الحان-هاڪ-هڙلاء-تنوار-
 ٻولي-ڪوڪ. ڪنلو. واک-واڻي. حڪم-
 فرمان-ارشاد.
 سَروچ سَروچ: ڌ. [سن. سَروچ=]
 هاڻي ۾ ٻڌا ٿيل ڏانڊي-هاڻي ۾ چاڙهڻ جو.
 ڦل. نيلو ڦر.
 سَروجهي سَروجهي: ٿ. اٽل جو.
 هڪ منڇ، اندران ڳوٺ ۽ ٻاهران ٽپڙ سوتلي سان
 ڳنڍيل.
 سَروڊ سَروڊ: ڌ. ساز جو هڪ قسم.
 سَروڊو. ستار. سر منڊل. ڀن-ٻاجو-واڇو. کانو-
 راڳ-نغمو-لات-گيت-گيت. بيت-شعري-
 سَرو-مٺو آواز-ترالو-آلاپ. ڳهائڻ وڇائڻ.
 ڳالهه-سخن.
 سَروڊ آسپڙ: ڌ. صفت. مٺو-سَريلو-
 وڻندڙ-موهيندڙ.
 سَروڊي سَروڊي: ڌ. سَروڊ وڇائيندو-
 سَروڊائي. منڪڻو.
 سَروڙ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 سَروڙ سَروڙ: ڌ. سردار-سرڪردو-
 اڳواڻ-مهندار-پيشوا-وڏو-پرڏان. حاڪم-
 ڊڪيڊار. ليڊر. ڌڙو. هادي-رهبر. بادشاهه.
 امير. حضور جن جو لقب. (سَخِي سَروڙ).
 ديري غازي خان جي اولهه وارن جبلن ۾ بلوچن
 جو هڪ مشهور ڀر.
 سَروَر جو سَڌ: ڪنهن آئيد پوري ٿيڻ
 تي سَروَر جي ياد ۾ ڪوڏايل هاڙي جي مائين
 جو ميهڙ.

سَرواڻي: اسم خاص. مڙاري بلوچن جو هڪ
 قبيلو رستمائين جي شاخ.
 سَرواه سَرواه: ڌ. قربان.
 "ساهر سَرواه" سائين آءُ ڪريان توتان ليئار"
 (سالڪي).
 سَرواهي سَرواهي: ٿ. سڌي منهن
 واري تلوار-تلوار-شمشير-صمصام. ظرف. [سن.
 سَرو=سپ] رواجي-معمولي-عام-اهڙو جهڙو-
 ٻورو ٻنو. ساڌارڻ. ريل چيل-عام جام. (اسم خاص).
 مارواڙ رياست ۾ ابو جبل کان ٽيهه ڪوھ مفاصل
 تي هڪ ڳوٺ جو نالو.
 سَرواڻي سَرواڻي: ٿ. تلوار جو هڪ
 قسم. ٻنهي پاسن کان وهندڙ ٻيلي واري.
 سَروبتدر: ٿ. مٿاستا-وتو. وار ڦير. اٽل پتل.
 عيوض-بدو-ستو.
 سَرووتا سَرووتا (ٿ): ڌ. صفت. [سن.
 سَرووتا < سَرو=پڌڻ] پڌڙ-سَندڙ-سامع مجلس.
 سَروت سَروت (ل): ڌ. صفت. سخت-
 سوت.
 سَروت: ٿ. [سن. سَرو=سَرو] سَرون-
 ٺوٺا وغيره. سَرو ساهنگو.
 "جو ورلھ وڙهائي سو سَروت"
 (شاهه).
 سَروت سَروتون: ٿ. مضبوط ڪاٺي.
 ڪماڻي ڪاٺي.
 سَروٽو سَروٽو: ڌ. [سن. سَرو=سَرو]
 سَرو جو ٺڪر-جيتڻ-ڦوڙ.
 سَروٽي سَروٽي: ٿ. درياھ ۾ وڌي
 هاڻي جي ڪن مٿان هاڻي جو گول چڪر.
 اولهي منڌ وهندڙ هاڻي جو ليٽڪه.
 سَروپ سَروپ: ڌ. صفت. [سن. سَروپ.
 س+ان+روپ=شڪل] چهرو-مهانڊو-
 روء-منهن جو ٻنو-ڏيک-شڪل-روپ-صورت.
 ڊول-آڪار-لمولو. حالت. درجو. [سن.
 سَروپ: س=سَرو+روپ=شڪل] حسين-
 مھڻو-شڪيل-جميل-من مھڻو-خوبصورت-

- سرورِ کائناتؐ ذ۔ سردارِ عالم - حضرت
رسول کریم صلعم جن جو لقب۔

- سَروَرُ ڪَرنُ: شادي يا ڪنهن مراد پهڻ جي موقعي تي ميندي ۽ سائي سونڻ ڪرڻ، گهوٽ جي ماءُ يا وڏيءَ طرفان ٻچيءَ ۾ ڪپڙو ڀائي پيڻ ۽ ٻين عورتن طرفان پير سَروَر جي شان ۾ سهرڻ ڳائڻ جي رسم ادا ڪرڻ۔ هڪ مشوڪانه بدعت هوري ڪرڻ.

سَرَوَرِي' ۽ سَرَوَرِيُون: ث. سرداري-
مهنداري.

● سُرُورٌ عَ سُرُورٍ: ذی (ع). خوشی - فرحت - راحت - لذت - مزه - لطف - موج - حظ - جشن - آند - هَرَشٌ. هَلْکُو اِشو - کیف - خمار - وندر - ذوق - شادی.

● ميرور و ريسير و ريشون (ل) ۱ ث. ڪيهه -
 ڪيسر - ڪاڍو - ڍيل - ڄاڻائي - ميل - ڪيسر -
 مسمتي - ڪهيل - مشغولي - لنڊو ڪم - خمسين
 ڪم - اجائي وقت وڃائڻ واري حالت .
 ● ميرور ڪرڻ : خمسين يا معمولي ڪم
 يا ڳالهه هر وقت وڃائڻ .

● سِرَورِو ۽ سِرَورا (ل): ذ. ڄائڻ واري
 اوجھريءَ جو هڪ حصو۔ اوجھريءَ جي ٿوهي.
 ● سِرَورِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سِرَورِڙو: اسم خاص. تعلقي بلدين ۾ هڪ
 بديهه جو نالو.

● سَرُوژ و سَرُوژ : ذ. [ف. سُرود = ساز]
سُرود - ساز.

● سَرَوِسْ ء سَرَوِسُونْ ث. [الكب.
Service] ملازمت - نوکري - خدمت.

— سَرَوِڻَ بَڪَ ۽ سَرَوِڻَ بَڪَ : ذ.
لوڪريءَ جو ڪتاب، موڪل ۽ اضافو وغيره.
ڏيکاريندڙ.

● سروکار: ظرف. (ف). واسطو - مطلب.
تعلق - لاڳاپو - ميل ميلاپ - ڪم - معاملو.
- سروکار رکڻ؟ مطلب رکڻ - غرض رکڻ -
واسطو رکڻ - لاڳاپو رکڻ. دوستي رکڻ.

● سَرَوَمَشِي : سَرَوَمَشِي ؛ ذ. [سن. شرومته = آهوان] مهندار - آهوان - پيشوا سردار - رئيس. دَرَو. هادي - رهبر. مكي. و دَو - پَر دَان. حاكم. دَر گيذار.

● سَرَوَن : سَرَوَن ؛ ذ. كَن. پُتاني - سَنِي.

● سِرُونْ : ذ. تورو ست گنه پل.
● سِرُونْ ٥ سِرُونْ دُونْ : ث. صفت. طاقت واري -
وَدَلَر.

● سِرْ وَنَدْ ۽ سِرْ وَنَدْ : ذہن امیدوار۔

● مَرْوَتْبَدٌ ۞ مَرْوَتْبَدٌ ؛ ذ. رلبي چو مٿو.

● مَرَوْنَسْكُو ۽ مَرَوْنَسْكَا (ت) ۽ ذ. مَهْمُو-
وَنَدَر.

● سَرَوُنُو ۞ سَرَوُنُو (ث): ذ. چتو واچو.
● سَرَوُنُو ۞ سَرَوُنُو (ث): ذ. کالھائیندڙ۔
آلاتو۔ وکیتا. تقریر ڪندڙ۔ ویاکیائی۔ مقرر۔
ہندو ڏڙ۔

● سَرُوٹو * سَرُوٹا (ث) : ذ. صفت. لوٹ وارو
(کاٹو) - سلوٹو.

● ميروٽي' ۽ ميروٽيون (ت) ۽ ث. شاديءَ جو ڀڳام.

● مَرْوُورَ (ت): ظرف. برابر۔ مک جیترو۔

● مَرُوْرٌ مَرُوْرٌ (ت) ۱ [سن. سرس =
[تلاء] - تلاء - نادی - ناکي، یدیه، حوض -

چھپچھو - کانٹو.

— سَرَوَرِیْی (ت) ذ. تلاء.

● مَسْرُوقٌ هِيَ: اسير خاص. هك ذات جو نالو.

● میرو' می: اسم خاص. تعلقی کمبت (ریاست
غیراور) کے دیہہ جو لالو.

● سَرُونُو ۛ سَرُونَا (ت) ذ. مَت مان ٺاڻي
رڻ لاءِ ڌار ڳڙون - ڏونگهو، شاديءَ جو سڄو

● سُرُوِي؛ ث. [انگ. Survey = جاچڻ]
 نئيءَ جي ماپ.

● سَروِپَرُ ۽ سَروِپَرُ: ذ. [الک] پنهانئس ڪندڙ. ٻيلڪ ورڪس کاتي جو ننديو عملدار.

● سَروِهَ: ذ. [سن. سرشپ = سَروِهَ] ربيع ۾ ٿيندڙ فصل ۽ ٽيلي ٻج. بي ويائي - سچ - سچائي. همدردِي - پريت.

● سَروِهَ ۽ سَروِهَ: ذ. [ف. سرشن =] هڪ ڦاڙهي جو قسم، جنهنجو پتو دوا طور ڪم ايندڙ.

● سَروِهَ ۽ سَروِهَ: ذ. وڻ جو هڪ قسم - سَروِپنهَن.

● سَروِها: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ● سَروِهاٽُ ۽ سَروِهاٽُ (ل): ذ. ماکوڙي يا جيست جو سَروِڪاٽُ. خمارش - سَروِڙاٽُ - مرڪو. سَروِ ڦس - ڪن جي ڳالهه.

● سَروِهاڙي: اسم خاص. تعلقي شهدادپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَروِهاڙو ۽ سَروِهاڙو: ذ. يڪي ڊوڙ - ميدان. ● سَروِهاڻُ ۽ سَروِهاڻُ (ل): ذ. [سن. سَروِهاڻُ؛ من = سان + هرش = خوشي] تندرست - سَروِ - عمر ۾ وڏو.

● سَروِهاموٽ: اسم خاص. هڪ قسم جو گاهه. ● سَروِهاڻو ۽ سَروِهاڻو: ذ. صفت. يڪيل - پوشيده.

● سَروِهاڻو پيرُ ۽ سَروِهاڻا پيرُ: ذ. يڪيل يا جيتي ۾ ٻيل پيرُ.

● سَروِهاڻي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ● سَروِهاڻُ: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَروِهاڻُ ۽ سَروِهاڻون: ٻ. مڇيءَ جو هڪ قسم. ● سَروِهاڻُ ۽ سَروِهاڻن: ذ. ڦاڙهي جو هڪ قسم - حلال جانور جو هڪ قسم.

● سَروِهاڻن: ٻ. [سن. سرشپ = سَروِهاڻن] هڪ قسم جي ٽيلي ٻج واري ٻوڪ. هڪ ٽيلي ٻج. ● سَروِهاڻن: جيترا داڻا ڪَرنُ؟ منھا ذرا ڪَرنُ. سخت تڪليف ڏيڻ.

● سَروِهاڻن: غارف. غالباً - سچ. ● سَروِهاڻندي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو - امام احمد ربائي سرهندي جو اولاد.

● سَروِهاڻڪ ۽ سَروِهاڻڪ: ذ. فوج جو آفيسر - ڪپتان. ڪوٽار. نگهبان. بهادر - پهلوڻ - شجاع. ● سَروِهاڻن: مصدر. ڄاڻڪڻ - حفاظت ڪرڻ.

● سَروِهاڻن: مصدر. بند ڪرڻ - پورڻ - ٻوٽڻ. محڪم وٺڻ. هڻڻ - پري ٿيڻ - سَرنُ - سَرنُ - چر ڀر ڪرڻ.

● سَروِهاڻي: سَروِهاڻن: سنڀالي ويهڻ - پاسو ڪري ورتل.

● سَروِهاڻو ۽ سَروِهاڻو: ذ. سرنڊڙ جيت (ويچون، نانگ وغيره). سَروِهاڻو. هڪ قسم جي بيماري.

● سَروِهاڻو ۽ سَروِهاڻو: ذ. صفت. [سن. سهرش: س = سان + هرش = خوشي] خوش - اهال - ڀرسن - ممنون - راضي. آسودو - سڪي. پريڻ - ريڙهييل - آڇڪ. پختاوار. تازو. (اسم خاص). سَرد جو نالو. جهنگ جو هڪ جانور.

● سَروِهاڻي ۽ سَروِهاڻيون: ٻ. خوشي - راحت - جَشن - مَوج. لطف - فرحت - لذت - مزو. ڀوڪ - ٻَلاس. وندر. ذوق. تازگي. چڱيلائي. ● سَروِهاڻي: خوش ٿيڻ.

● سَروِهاڻو ۽ سَروِهاڻو: ذ. مڇيءَ جو هڪ قسم - ڪَٽَڙو مڇي، تور هڪ آهي ٿاڻين، رلڪ اچو. ٻوٽ موڪرو، ٻچڙي سنهي.

● سَروِهاڻو ۽ سَروِهاڻو: ذ. صفت. [سن. سَروِهاڻو = خوشبوءِ] خوشبودار - سَڪَندَ - سَڪَندو. وڻندڙ. "مونکي مورن وريا سَروِهاڻا ويڻ سندن" (اشرف).

● سَروِهاڻو. آثر وارو. (ذ). عطر - عنبر - تيل ڦليل - خوشبوءِ وغيره.

● "گهر مَهاڙا گهرويا، سَروِهاڻون نه سَهاڻا" (شاهه).

● پاڻيءَ تي ٿيندڙ هڪ ٻوٽي جو قسم. ● سَروِهاڻن ۽ سَروِهاڻون: ٻ. خوشبوءِ - سَروِهاڻي - هَڳاءُ - هَڳاءُ - سَڪَندَ - واس. عطر - ڦليل.

== ستر جو ٽپ: ذ. مليريا جي بيماري - موسمي
بخار - مچرن کان آيل ٽپ.

● مَری: حرف جر. کان سواء.

● "كانه هلندي كچهڇ ڏي، ماهيڙين ساري." ساري ۽ مبريئون؛ ث. [من. سرا] لڙهي - مالها - تسميح.

”مائی شمال کے اہن ہے۔“

مہامی مہونہ مہری

۱۵۰۰ (۱۵۰۰)

ڪهوڙي جي ڪنڌ وٽان ٻنڌڻ لاءِ چمڙي جو ٽڪر -
 مسر واکي. نارَ جو هڪ عضوو - ٽئين ملاڻ لاءِ
 انهن کي لڳل ڪاٺ جي ڪليسي. ٻهڙي جي
 ٻاڇل جي اکين پاسي ۾ لڪل ڪاٺي. ٻاڻيءَ جي
 ڪسي. زالن جي مٿي جو ڪوڙو - هوتي - چنبي -
 لنڊڙو بوجن - رڻو. مڙهي جو وچ - ڪاٺي. وٺن
 جي قطار. ڪڇيءَ جي گوشتي جي تند. ٻاڻيءَ تي
 پندا ٿيندڙ هڪ ٻوٽي جو قسم. ٻاڻيءَ جي ٻڪري
 جو هڪ قسم. تيز - ٽڪي.

● سَڙِي: اُسر خاص. تعلقي حيدرآباد ۾ هڪ
ديھ جو نالو. (ث). گهوڙي جي منجن جو سڳو
(جو جنوئي ۾ وجهي هيٺ ڳاڙهي جي ٺٽي ۾
ٻڌجيس ته ڪنڌ ٺاڻي هلي). (ت).

● سَتَرِي؟ اسم خاص. [من. شريم = پاڳ] وڻشو جي زال لڪشي جو هڪ نالو. دولت و اقبال جي ديوي. ڇهن راڳن مان چوٿين نمبر راڳ جو نالو. هندو مرد کي نالي اڳيان عزت جو لقب - حضور - جناب يا مسٽر جي معنيٰ استعمال ٿيندڙ لفظ.

- سُرِي 'آسامي': ظرف، چڙي چڙي تي -
اڪيلي تي.

— سیرِ یَمَّتْ جِ سیرِ یَمَّتْ : ذ. صفت. میاگو۔
 بختاور۔ وَڈِ میاگو۔ لاکھٹو۔ پیاگن پریو۔
 خوش نصیب۔

— سیرِ یَمَتی، عِ سیرِ یَمَتِ یُون: ث. زالن لاءِ
عزت جو لقب. (صفت). میاگئی۔ پیاگوند۔ بختاور۔
لاکشی۔ پیاگن پری۔ خوش نصیب۔

— سِرَہائیمی' ۽ سِرَہائیبون: ث. سِرَہائِ۔
خوشبو ۽

— سُرَہائی " ۽ سُرَہائیون " : ث. سُرَہائی۔
 ھیکاء۔ خوشبو۔ سگندہ۔

— سُرّو ڪِرَن؟ خوشبوءِ دار بنائن. ڪنهن جو ڪفن دفن ڪرڻ.

— سُرَہیمی "سُرَہیئون" : ث. صفت، خوشبو و
واری، (ث). خوشی، فائدو.

۴۔ سِرَہِي 'جَبْرِی' : هڪ خوشبوءِ دار مصالح جو قسم. هڪ سارڪو وکر.

— میرا بھی؟ کہہ رہا ہے چٹی کرٹ۔ اعتبار جو ہو
کم کرٹ۔

== ستر هيٺ مٿي: دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
سارڪو وڪر.

== مَرَّهِيَوُ ۽ مَرَّهِيَا (ل)؛ ذ. صفت. مَرَّهَوُ -
خوشبوء دار. مَنِي پاڻي ۽ جي مڇي ۽ جو هڪ قسم.

(جا اڪثر هاڻي هر ٻيئي ڦڙڪندي، ڄڻ مڇيءَ جو چنڊل، جنهن مان ميڙهون ڪي خبر هوندي ته.

● سِرَ هُونُ (ل)؛ ث. چیتو. واچي جو آواز. هت ۽ چي آهي).

● سِرَ عِيسِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سِرَ هِيَا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ستر هياري! اسر خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● سر زھیب الؔ و سر زھیب الؔ : (ک) : د. صفت. وڈو.

● سر نہیں : د. ون جو

نفسر چیلر کارڈا مت پر یا کٹنپ وات

● سُرَہیو سُرَہیا: ذ. [من. سُرپ]
 عض. وکندہ: عطار. مگھن. اگت ناہندہ:

● مَسْرَعٌ : اسم خاص [من شَرَدَ = مَرَعٌ] مال

جي چئن سندن مان هڪ منهن جو لالو - خزان.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. [سن. شير ٻڙڪو= بدن]
بدن - جسم - جسو - تن - ڏيل - بت - خاڪي قلب.
من - جان - ڪاڻا - هالنسي - ڪالي - ڏيڙو -
ڏيڙي. ديهو. دماغ. طبيعت. وجود. تخت -
ڪادي - ٿيلو - مسته - سگهاسن - سنگاسن - ڪت -
پلنگ.

● ستر ٻڙڪو ڪسي موافق آچن ٻڙڪو : دڪي وٺڻ -
پسند آچن - طبيعت سان ٺهڪي آچن.
● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : صفت. بدلي - جسماني -
ديهو ٺاري - ستر ٻڙڪو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. وهارييل
عورت - ستر ٻڙڪو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. رٿ - تجويز.
تعريڪ.

● ستر ٻڙڪو : ذ. ڇاهي جي مشين ۾ استعمال ٿيندڙ
هڪ قسم جي ٽينيل جهڙي شئي.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. ٿوري خبر -
ڪڙڪ - ٻٽو - ڳالهه.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. صفت. [سن.
شريشت= اتر] اعليٰ - اچو - اتر - فائق. نيڪ -
پلارو. منو - چڱو - خاصو - عمدو. مٺي ۾ منو -
پل پلور.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. صفت. تمام چڱو.
● ستر ٻڙڪو : ذ. صفت. (ع). جلد - شتاب - تيز -
جلهه ڪندڙ - تڪڙو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : صفت. جلد اثر ڪندڙ -
زود اثر. تيز.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : صفت. تيز - فهم - سمجهو - جلد
سمجهندڙ.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : صفت. تمام جلد هضم
ٿيندڙ - جلد تحليل ٿيندڙ.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. جهڙو - مٺ - ٺالي.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. صفت. ظرف.

● جهڙو - برابر - مٺ - ٺالي - (آن) جهڙو - ساڳيو -
وانگر - هموار - مندريل - منئون - پاڻ جهڙو.

(ه. سريڪا)

● ستر ٻڙاڳ : اسم خاص. هڪ راڻي جو نالو.
جهن راڳن مان چوٿون نمبر راڳ (۱- ڪوري
۲- پوري ۳- گورا ۴- ترون ۵- مالنسري
۶- جنيسري) تمثيلي تصوير مطابق هڪ سهڻو
جوان، سفيد پوشاڪ، ڳچيءَ ۾ لعلن بلورن جي
مالا ۽ هٿ ۾ ڪنول کڻل.

● ستر ٻڙڪو : ث. [سن. شير ٻڙڪو=
سيسسي] سيسي - مٽي - مٽو ۽ ڳچي. مڙ -
لاشو - لاف - مڙو - پراڻي - لوٽ - ديهو - مٽي -
جنازو. هوتي - ڪندي - اوڏي (ت). ڏند يا ڪن
ڪوٺي. نڪ جي ڦلي. سيني جو هڪ لطيفو.
ٿور، بهر وغيره جي ڳڙي يا ڳڙي. ڏيڏي جي
پڪيءَ جو هڪ قسم - ڪانهه پري.

● ستر ٻڙڪو : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو (لس، ڪر، ڪ) : ذ.
راج جو چڱو مڙس - ڀريو مڙس - وڏو - در ڳڀدار.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. طاقت مند. قابل.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو (رڪ) : ث. مٺي درياءَ
جي مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. هڪ ٻسارڪو وکر
دوا طور ڪم ايندڙ.

● ستر ٻڙڪو : ث. (ف). هڪ قدير زبان جو نالو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. [سن. ستر ٻڙڪو. ع.
ستر ٻڙڪو= استري] وهارييل عورت - نڪاح ڪانسواھ

زال - ماهڙي - سنگيائي - يار - سيندي - آهستي.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. ستر ٻڙڪو. (ذ).

صفت. سورن واري - ويامن تي.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. صفت. [سن. ستر ٻڙڪو :
س= چڱو + ريت= نمونو] ستر ٻڙڪو - مٺي ڏنگ

جو - ريتائو - رٿائو - سٺي هٿ وارو - سلجڻو -
خوش اطوار - شائستو - سڌارو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ث. ستر ٻڙڪو جي حالت -
پيدا ٿيڻ جي حالت. گاهه ڪلڪاري جو قوٺوڙو.

● ستر ٻڙڪو ۽ ستر ٻڙڪو : ذ. ستر ٻڙڪو - ستر ٻڙڪو -
سهڻل - محبوب. [سن. ستر ٻڙڪو= پيدا ڪندڙ]

پيدا ڪندڙ - ٺاهيندڙ - ٺاهيندڙ.

— سريڻڪت مٽ: ظرف. برابر.

● سريڻڪوران؟ اسم خاص. رياست مڪران ۾ خاوان جي نواب جي هڪ جاگير جو نالو.
(ت. بلوچستان ص ۸۷).

● سڙيلو ۽ سڙيلا: ذ. صفت. خوش آواز. سڙ وارو. مٺو. شيرين. مڌڙ. سڙود آسيز. سياوڪي. گالي جو شوقين. ٺاهوڪو. سياڻو.

● سڙين: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سڙين: ظرف. [من. شيرس =] جلد. ٺھ ٺھ. تڙت. چٽ. تھ طلبو. هڪدم. بنا دير جي. يگدم. اوڏي مھل. (ث) سولائي. آساني.

● سڙيو ۽ سڙيا: ذ. هڪ قسم جي سفيد لٺي ڪڙي.

● سڙيوال ۽ سڙيوال: ذ. صفت. (سڙي = اتر + وال = وارو) اترافي. اتر جو رهاڪو. اتر جو. اسم خاص. لغاري بلوچن جي هڪ ذات جو نالو.

● سڙيھ ۽ سڙيھ: ذ. لاش. لاشو. مڙو. ٻرائي. مڙھ. مٺڪ. لوٽ. ديھ. هڪ وڻ جو نالو. سڙيھ.

● سڙيھ ۽ سڙيھ: ذ. سڄيءَ جو هڪ قسم.

● سڙيھن (وڻ): (ف. سڙيھ) هڪ وڻ جو قسم. سڙيھن جو وڻ.

● سڙيھڙو ۽ سڙيھڙو: ذ. سڄيءَ جو هڪ قسم. سڙاسڙ: ذ. صفت. تيرن جو وسڪارو. وارو وار. مٽ سٽان.

● سڙاڪو ۽ سڙاڪا: ذ. ٽڪڙ ۾ ٺڪري وڃڻ جو آواز.

● سڙاڪو ۽ سڙاڪا: ذ. حقي کي زور سان ڇڪڻ يا ٻيڻ وقت حقي جو آواز. سڙاڪا ڪڍڻ: زور سان حقو ڇيڪڻ. ساڙ ڪڍڻ.

● سڙهاٽ ۽ سڙهاٽون: ث. ڇن ۾ گھٽڪو. آهستي آواز.

— سڙهاٽ ڪڙن: ڇن ۾ هوريان ڳالهائڻ. ڪا مخفي ڳالھ. ٻڌائڻ.

● سڙهٽ: ذ. آڌر ڌل سخت چانور.

● سڙهٽ ۽ سڙهٽون: ث. ڪام. ساڙ. حسد. ايرڪا. رشڪ.

● سڙهٽن: مصدر. [ھ. سڙهٽا: سڙو ڪرڻ] سڙو ڪرڻ. شرڪو ڪرڻ. سڙڪي ڀرڻ.

— سڙپ ۽ سڙپ: ذ. ڪنھن پٺڙي شني جي جلدي کائڻ يا ٻيڻ جو آواز. لڪڻ جو آواز. سڙڪو. سڙڪو. شرڪو. ٻيڻي. چٽي.

● سڙو: آواز. ٽڪڙو ٽڪڙو. مٽ مٽ.

● سڙڪ ۽ سڙڪون: ث. [ع. شرڪ] شارع = رستو. من. سر = رستو [رستو. واٽ. شاهي دڳ. شاهراه. شارع عام. گس. ٻيڇرو. لنگھ. راه. سڳڙ. سڳڙ. گھاڙو. سڳڙو. ساڙو.

● سڙڪ ۽ سڙڪون: (ث). (ع. سڙڪه) آن جو اُٺو. ٻوٽاري. سهار.

● سڙڪڻ (ت. ل): مصدر. [من. شيرت = ڪاڙھيل] ڌڪڻ. بخار ۾ جيھڄڻ.

● سڙڪو ۽ سڙڪا: ذ. سٽڪو. آواز. ڪڙڪو. گوڙ. شور. ھل. لڙو. گھٽسان. غوغاء. ڌور. ڌمڪڙ. ٻائيسال. مٽن. پڙدڪو. ھٽس. ٺڪا ٺوڪي. بخار جي ڌڪڻي.

● سڙلو ۽ سڙلا (ث): ذ. ڪڪڙن جي گھٽائي. جھڙوڙ جھڙوڙ. جھڙوڙ: جھڙوڙ.

”سڄ سڙلي ڏيڪيو جھڙوڙ جھڙوڙ جھڙوڙ.“

● سڙن: مصدر. ٻڙن. ٻڙن. ڪاسن. جٽن.

ڏڪڻ. پڙڪڻ. تپڻ. باھ. لڳڻ. جوش اچڻ.

ڳرڻ. چٽ ٿيڻ. ڪينو ٿيڻ. ناس ٿيڻ. ھٽڻ.

ڳرڻ. خار ڪائڻ. قيد. ٻوڏ. حسد ٿيڻ.

بغض ٿيڻ. ٻوڪ کي ٻائيءَ جي ضرورت ٿيڻ.

ٻوڪ جو سڪڻ.

— سڙئي ۽ سڙيون: ث. سڙڻ جي حالت.

جلڪو. جٽل. ساڙ. ڪام. ايرڪا. حسد.

بغض. ريس. ٻيائي. ڪينو.

- سِرّ ۾ ڇاڙهڻ: ٻيڙيءَ جي سِرّ ۾ ڪٺي ڪولڻ.
ٻيڙيءَ کي روانو ڪرڻ. جماع ڪرڻ.

● سَعِيَوُ ۽ سَعِيَا: ذ. [ع. سَعِي = هُنَ كوشش كُنِي] كوشش. جَتَن - كَشَالو - مَتَا كِت - جِيَهْد جفا - تَكْلِف - سِرْجوشي - جَا كَرُو - اَوُرْ چائي. محنت.

● سَعِيَا اجايا تِيَتِي: كوششون بِيكَار ثابت تِيَن - آميدون پوريون نه تِيَن - ناكاسياني حاصل تِيَن - لايو سجاو نه تِيَن.

● سَعِيَا تِيَتُو ۽ سَعِيَا تِيَتَا: ذ. محنتي - اَوِرْ ج - اچمي - هَذْ ذو كي - اچما تُو.

● سَعِيَلَاتُ ۽ سَعِيَلَاتُ: ذ. سَهَنو - سَنو - شَعَلَات.

● سَفَارَتَ ۽ سَفَارَتُونُ: ث. (ع). هَك مَلَك كان بِي مَلَك ذَانَهَن موكليل مستقل سياسي وفد. ايلچگيري. مفاومت جو پيغام. رسالت - پيغمبري. وکالت.

● سَفَارَتِخَالو ۽ سَفَارَتِخَانَا: ذ. سَفِير جِي اُفيس.

● سَفَارَشُ ۽ سَفَارَشُونُ: ث. [ف. سِپارش < سپردن = حوالي (کرن) هارت - سِپارت - چُو چواځ. سپردگي. سَهائتا - مدد - سَهارو. ائتر - زور - هلندي هت جوڙ - اُرداس.

● سَفَارَشَ کَرَنُ: مدد کَرَن - سَهائتا کَرَن - وسيلو کَرَن. رسائي کَرَن. پارت کَرَن.

● سَفَارَشَ نَمَاوُ ۽ سَفَارَشَ نَمَا: ذ. [ف. سِپارش + نام = لکيت] سَفَارشي چِيئي - هارت جو خط.

● سَفَارَشِي ۽ سَفَارَشِي: ذ. هارت کندڙ - سَفارش کندڙ. سَفارش وارو.

● سَفَاکَ ۽ سَفَاکَ: ذ. [ع. سَفک = رت هارن] رتو چان کندڙ - قاتل - خوني. بي رحم - کَنور - ظالم.

● سَفَاکِي ۽ سَفَاکِيُونُ: ث. خولريزي - رتو چان. بِيهَر دِي - بي رحمي.

● سَفَالو ۽ سَفَالو: ذ. [ع. سَفال = نشيب، اَوَاهائي] اونهو وئو (ضد. تاسرو).

● سَقَرُ ۽ سَقَر: ذ. (ع) مسافيري. سِير - کِه - اَجها گُو - اَجها گُ - سَتِيل - شَتِيل - کُوج - رَوانگي. وقت.

● سَقَر سَنوارَنُ: سَقَر کَرَن - مسافيري تي رَوانو تِيَن. پند کَرَن.

● سَقَر کَرَن: سِياحت کَرَن - مسافيري کَرَن. کُوج کَرَن. رحلت کَرَن - پورو تِيَن.

● سَقَر نَامو ۽ سَقَر نَاما: ذ. [ع. سَفَر + ف. نام = لکيت] سَقَر جو روزنامچو - سِياحت نام. سَقَر جا حالات.

● سَقَر ۽ سَقَرَا: ذ. [سن. سَقَل = فائدي وارو] لائق - سَنو.

● سَقِر ۽ سَقِرَا: ذ. [ع. سَفَره] دِسترخوان - خُونچو. ميز پوش. پچو - گُڏ.

● سَقِلو ۽ سَقِلَا: ذ. صفت. [ع. سَقَل = گهت تِيَن] نِيچ - کَمبينو - کَرَتَن کينو - کُ ماڻهو - کَم ذات - کُڏو. کين جهڙو - اوچو - گهت - خَسيسيس. کيرو پيڻو. سَتَر - وچولو - دَرسياني. سادو - جهڙو تهرڙو - غريبانو.

● سَقِلَانِي ۽ سَقِلَانِيُونُ: ث. کَمبينائي - نِيچچِي - کُڏائي - اوچ - اوچائي - سَتورائي. هلڪائي. بيهودائي. بي ادبي. سورڪائي - بيهلبي - پورڙائي - آلپ پُڌري. سادگي - البيلائي - سَقيلي جادو: ذ. شَيطاني عمل.

● سَقيلي عمل ۽ سَقيلي عمل: شَيطاني عمل.

● سَقُونُ ۽ سَقُونُ: ذ. [ع. کُتِيل دَوَا - قُکِي - چورو - پُکِي. پورو - پُکو - هاوڙ - اَنو.

● سَقِيَت ۽ سَقِيَت: ذ. صفت. [ف. سَقيد = اچو] اچو - سَقيد - پُکو.

● سَقِيَد ۽ سَقِيَد: ذ. [ف. سَقيد = اچو] اچو - پُکو - دُونرو. کورو - پورو. صاف - اچل - چتو - صفا. هاڪ. کورو. سادو. خوفزدہ. (ضد. سِياهه).

● سَعِيَوُ ۽ سَعِيَا: ذ. [ع. سَعِي = هُنَ كوشش كُنِي] كوشش. جَتَن - كَشَالو - مَتَا كِت - جِيَهْد جفا - تَكْلِف - سِرْجوشي - جَا كَرُو - اَوُرْ چائي. محنت.

● سَعِيَا اجايا تِيَتِي: كوششون بِيكَار ثابت تِيَن - آميدون پوريون نه تِيَن - ناكاسياني حاصل تِيَن - لايو سجاو نه تِيَن.

● سَعِيَا تِيَتُو ۽ سَعِيَا تِيَتَا: ذ. محنتي - اَوِرْ ج - اچمي - هَذْ ذو كي - اچما تُو.

● سَعِيَلَاتُ ۽ سَعِيَلَاتُ: ذ. سَهَنو - سَنو - شَعَلَات.

● سَفَارَتَ ۽ سَفَارَتُونُ: ث. (ع). هَك مَلَك كان بِي مَلَك ذَانَهَن موكليل مستقل سياسي وفد. ايلچگيري. مفاومت جو پيغام. رسالت - پيغمبري. وکالت.

● سَفَارَتِخَالو ۽ سَفَارَتِخَانَا: ذ. سَفِير جِي اُفيس.

● سَفَارَشُ ۽ سَفَارَشُونُ: ث. [ف. سِپارش < سپردن = حوالي (کرن) هارت - سِپارت - چُو چواځ. سپردگي. سَهائتا - مدد - سَهارو. ائتر - زور - هلندي هت جوڙ - اُرداس.

● سَفَارَشَ کَرَنُ: مدد کَرَن - سَهائتا کَرَن - وسيلو کَرَن. رسائي کَرَن. پارت کَرَن.

● سَفَارَشَ نَمَاوُ ۽ سَفَارَشَ نَمَا: ذ. [ف. سِپارش + نام = لکيت] سَفَارشي چِيئي - هارت جو خط.

● سَفَارَشِي ۽ سَفَارَشِي: ذ. هارت کندڙ - سَفارش کندڙ. سَفارش وارو.

● سَفَاکَ ۽ سَفَاکَ: ذ. [ع. سَفک = رت هارن] رتو چان کندڙ - قاتل - خوني. بي رحم - کَنور - ظالم.

● سَفَاکِي ۽ سَفَاکِيُونُ: ث. خولريزي - رتو چان. بِيهَر دِي - بي رحمي.

● سَفَالو ۽ سَفَالو: ذ. [ع. سَفال = نشيب، اَوَاهائي] اونهو وئو (ضد. تاسرو).

— سٺفیدائي ۽ سٺفیدائيون ٿ. ٺ. نيڪي-
چڱائي- ڀلائي. سٺائي- عمدائي- سٺهائي.
● سٺفيري ۽ سٺفيريون ٿ. ٺ. ٻچ سميت گوار
جي ڦري.

● سٺقل ۽ سٺقل ٿ. ٺ. صفت. (من). سٺو مند-
فائدي وارو- سٺو- نفعي وارو- وڌاءُ وارو.
ڪارگر- مجرب- هڪ ٺيڪ- عمل ڪندڙ.
ميوي دار. (اسم). سٺو ڦل- سٺو نتيجو. (ظرف).
برصواب- ڀورو.

— سٺقلو ۽ سٺقلا ٿ. ٺ. صفت. سٺو مند- فائدي
وارو- سٺل- نفعي وارو- واڌاري وارو- سڃايو.
ڪارگر- مجرب- هڪ ٺيڪ. عمل ڪندڙ.
نيڪ بخت- مبارڪ. (سٺقلي ۽ سٺقليون)
جنن ٿ:

● ”سٺقلي ٿيندي ساءِ جيڪا خرچي ٺاهه خدا جي.“
● سٺا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سٺر ۽ سٺرون ٿ. ٺ. [ع. سٺر = ساڙڻ]
دو زخ- ٺرڳ- جهنم.

● سٺراط: اسم خاص. يونان جي هڪ مشهور
فيلسوف جو نالو.

● سٺقلا ۽ سٺقلا ٿ. ٺ. [ع. سٺقلا]
ڪرمي رنگ جو ڪپڙو- رڻول ڪپڙو. بناوت.
(ذ. صفت). ٿلهو- مضبوط.

● سٺقم ۽ سٺقم ٿ. ٺ. [ع. سٺقم = بيمار ٿيڻ]
عيب- آوڻائي- ويڪ- لقص- جيڪي- ونگ-
وڌ- گهٽائي- ال- خامي- ڪارائت- خرابي.
بيماري- مرض- عيبت.

— سٺقم ڪڍڻ: عيب ڪڍڻ- گهٽائي ڪڍڻ.
● سٺموني: ٺ. (ع). هڪ قسم جو لڳلڳدار
وڪڙ. هڪ قسم جي وڻ جي کوٽر.

● سٺمٺو ۽ سٺمٺو ٿ. ٺ. (ع). دوائين
جي ڪم ايندڙ هڪ صحرائي جانور- ريگماهي-
گاوڻي. نيل درياھ ۾ ٿيندڙ هڪ قسم جي

گاڙهي رنگ جي مڇي. دوائين جي ڪم ايندڙ.
● سٺو ۽ سٺا ٿ. ٺ. [ع. سٺي = ٻاهري ڏيڻ]
بهشتي- ٻائي پريندڙ- ٻيخالي- مٺڪي.

— سٺفیدان ٿ. ٺ. سٺفيري- سٺفیدائي- آڇاڻ-
آڇائي- بگائي- ڏوٺرائي. گورائي- چٽائي-
ڀڳورائي.

— سٺفیدائي ۽ سٺفیدائيون ٿ. ٺ. سٺفيري-
سٺفیدان- آڇاڻ- آڇائي- بگائي- ڏوٺرائي.
گورائي- چٽائي- ڀڳورائي.

— سٺفید پوش ۽ سٺفید پوش ٿ. ٺ. صفت. [ف.
سٺفید پوش > پوشیدن = ڍڪڻ] آڇا ڪپڙا
ڍڪيندڙ- فضيلت ڀريو- ڏيڻو وائڻو-
آباڻو- زيبائڻو. آسراف- شانسو. صاف سٺو-
وڙجائڻا- سٺجيو- شهنشاهتو- اچو آجرو-
پوشيدو.

— سٺفیدو سياده ٿ. ٺ. نيڪي بدري- چڱائي
اچڙائي- ڀلائي ٻڙائي.

— سٺفيري ۽ سٺفيريون ٿ. ٺ. سٺفیدائي-
سٺفیدان- آڇاڻ- آڇائي- بگائي- ڏوٺرائي.
گورائي- چٽائي- ڀڳورائي. جواوازن جي اصطلاح ۾
کنڊ يا مٺاڻ.

● سٺفیدو ۽ سٺفیدو ٿ. ٺ. سٺفیتو. دوا طور ڪم
ايندڙ هڪ پساڪو وڪڙ. اچو شيهو. ڦٽايل
جست. قلعي مان لهيل اچي رنگ تي ڦٽڻ
ڦرڻ لاءِ هڪ دوا.

● سٺفیر ۽ سٺفیر ٿ. ٺ. [ع. ايلجي- وڪيل-
قاصد- ٻيڙي- مند ڀشي.

● سٺفینو ۽ سٺفینا ٿ. ٺ. [ع. سٺفینه = ٻيڙي]
ٻيڙي- ڪشتي.

● سٺفرو ۽ سٺفرا ٿ. ٺ. صفت. [من. سٺلو: من-
چڱو ڦل] چڱو- سٺو- ڀٽو- اوگهو- آڇو-
موچارو.

”سٺر- سٺي سٺيرا
پر خاص- و سٺر ڪنڀات“

(خليف نبي بخش).
عمدو- چوڪو- شپ. نيڪ- ڀلايو- آٺم- آٺم-
فائتي. نهايت چڱو- نهايت عمدو- سٺيشٽ.
ونندڙ- وڻن جهڙو. آسان- سٺو. آباد. سٺرو-
گد يا- ٻچو. گول چتر.

● سڪي ۽ سڪيون ۽ ٿ. خشڪي - خشڪ زمين.

● سڪا ۽ سڪائون ۽ ٿ. [سن. شنڪا: شڪ] شڪ - ناخاطري - اميدگاري - اميد واري - حمل - ٻيٽ - گريپ.

● سڪاج ۽ سڪاج ۽ ٿ. صفت. [سن. سڪاري ۽ سن = چڱو + ڪاري = ڪم] داناءُ. مراد وارو. سڪاجو. سوپارو - فتح ياب - ڪامياب - سڪرادو - ڪرتارت - سڪارت - فتح جيتو. پورو - پريو - واس - تيار - سڪجيتو - سڪندو - سڪت - ساهت - سڪهڙو - گڻن وارو - نڀن - هڪو. لائق پريو - فضيلت وارو.

● سڪاج ۽ سڪاج ۽ ٿ. [سن. سڪاري ۽ صحيح ڪم ڪندڙ - ڪم وارو - رت ٻيٽ وارو. وڙائو - لائق. چڱو ڪم - سڪو ڪم (مرورث - ڪم). سڪار ۽ سڪار ۽ ٿ. [سن. سڪال ۽ سن = چڱو + ڪال = وقت] سڪالائي - سڪر - چڱو وقت - آباديءَ ۽ فراوانيءَ وارو عرصو - خوشحالي - سڪجائي. جهنجائي - گهڻائي.

● سڪار ۽ سڪار ۽ ٿ. [سن. سڪاري ۽ سڪار ۽ ٿ. صفت. خوش - آسودو - خوشحال.

● سڪار ٿو ۽ سڪارتا ۽ ٿ. [سن. سڪاري ۽ سن = چڱو + ڪاري = ڪم] سڪايو - ڪمائيو - سڪو - ڪارآمد - مفيد. سڪي لموني ٿيل (ڪم) يا ڪيل.

● سڪار ٿو ڪرڻ ۽ ٿ. ڪنهن ڪم سان لڳائڻ. سڪيو ڪرڻ. دفن ڪرڻ.

● سڪار ٿو ۽ سڪار ٿا ۽ ٿ. صفت. [سن. سڪاري ۽ سن = چڱو + ڪاري = ڪم] سڪايو - ڪمائيو - فائدي وارو - فائديمند - ڪارائيتو - ڪٽيائيتو - ڪم وٺندو - مفيد - سودمند - ڪم ڪار جو - واڌاري وارو.

● سڪارج ۽ ٿ. [سن. سڪاري ۽ سن = چڱو + ڪاري = ڪم] سڪا ڪم - سڪو ڪم - سڪا ڪم.

● سڪيلو ۽ سڪيلو ۽ ٿ. [ع. سڪين = چاقو] سڪيلو - قرار.

● سڪيم ۽ سڪيم ۽ ٿ. صفت. [ع. سقم = بیمار ٿيڻ] بیمار - اگهو - ناچڱو - لڱو - ناچاک - لاجپاتي - روگي - عليل - مريض. ڪيڻ - ڪمزور - هيٺو - نر ٻل - نيست - ضعيف - نيستو - ٻوڏو - بي قوتو - بي ستو - بي سگهه - ٻيل - زچ - ٻن - هيٺ - ڊر ٻل. ڪچو. نازڪ. ڪٽيلو - ڪٽورو. غريب - سڪين - ڊر ڊري - نيٽر - تيهي دست - ڪٽل - اٻالو. ڪينو - چٽ ڪاٽي جو - ڪنهن نه ڪم جو. بي مزي - الوڻو.

● سڪيم ۽ سڪيم ۽ ٿ. صفت. ناتوان. مسڪين - تباھ حال - ڪمزور. بیمار.

● سڪيت ۽ سڪيت ۽ ٿ. نماز - نماڻائي. سڪو ۽ سڪو ۽ ٿ. آڱرو - نه وڻندڙ - بي موادي. ٿڪو - سخت.

● سڪو ۽ سڪو ۽ ٿ. ٻار - قرب - محبت - حب - هيچ - پريت. آس. چرڪ. سڪو ۽ سڪو ۽ ٿ. پڻ ٿيندو ۽ ٿ. صفت. گهٽ - ٿورو. مناسب.

● سڪو ۽ سڪو ۽ ٿ. ظرف. [سن. شڪ = خشڪ] ڏاڍو - مضبوط - سوگهو - سخت - لوھ. هڪجيءَ طرح. بندش. خشڪي - ڪڙڪي - سوک - آڻاڻ - آوسر - سوکھڙو - آڻوڻ - تنگي - اڻ هوند.

● سڪو ٿي سڪندرو پڻ ٿي ۽ سڪائيءَ هوندي وڏي خرچ ڪرڻ جو ڪم ڪرڻ. همت ڪرڻ. سڪتڙو سڪتڙو ۽ ٿ. ٻائيءَ جي نه هجڻ جو هٿ. سوک - ڪرڻ (ت).

● سڪو ٿي گذارڻ ۽ ٿ. لنگهڻ ڪيڻ - بڪون ڪيڻ.

● سڪو ٿي لنگهائڻ ۽ ٿ. ڪنهن کي ڪوڙين اميدن سان ڀري رکڻ - آسري ۾ رهاڻ.

● سڪو ڪرڻ ۽ ٿ. قابو ڪرڻ - پختو جهڻ. سڪو هجڻ ۽ ٿ. قابو هجڻ. پختو هجڻ - لوهه هجڻ.

● سڪڙ ۽ سڪڙ: ٿ. صفت. آنوري وچ جا اڃا لڳي نه هجي.
 ● سڪڙ ۽ سڪڙ: ڏ. [سن. س = چڱو + ڪڙ < ڪال = وقت] سٺاڻگائي - سسٽائي - آرنبي. سڪائي. جمع جو ڏينهن.
 - سڪڙ سٺائي ٿيڻ؛ سسٽائي ٿيڻ - سٺاڻگائي ٿيڻ.
 - سڪڙ سٺائي هجڻ؛ سٺاڻگائي هجڻ.
 ● سڪرات ۽ سڪرائون: ٿ. (ع). موت جو وقت. - موت جو آخري دم. ڇاڙيءَ جا پساهه. ساهه نڪرڻ وقت تڪليف. بيهوشي - غشي. موت جو نشو. جان ڪڍڻي.
 - سڪرات جو وقت: ساهه نڪرڻ جو وقت.
 ● سڪرت ۽ سڪرتون: [سن. س = چڱو + ڪرت < ڪيري = ڪرڻ] چڱو ڪم - ايڪي - ثواب.
 - سڪرتي ۽ سڪرتي: ڏ. صفت. چڱو ڪم ڪندڙ - نڪو ڪارو - چڱن ڪمن وارو يا سٺن لپڻ وارو - فياض - مهربان.
 - سڪرتو ۽ سڪرتو: ڏ. نڪ بخت.
 ● سڪرم ۽ سڪرم: ڏ. [سن. س = سنو + ڪرم < ڪريه = ڪم] چڱو ڪم - چڱو قاعدو.
 - سڪرم ۽ سڪرم: ڏ. صفت. چالاڪ - چست. ڪار ڪرڻ - اثرائتو.
 - سڪرمي ۽ سڪرمي: فاعل - ڪرڻ وارو - ڪندڙ - ڪرتا.
 ● سڪرو ۽ سڪرو: ڏ. ننڍو ٻاڏو. سِرل گهوڙو. (صفت). طاقتور.
 ● سڪرو ۽ سڪرو: ڏ. ٻيچ.
 ● سڪرياري: اسم خاص. تعلقي جيڪو آباد هر هڪ ڏينهن جو نالو.
 ● سڪڙو ۽ سڪڙو: ڏ. ڊپ - خوف - هراس. ڏنڊڻ.
 - سڪڙ پٽون؛ ڏنڊڻ پٽون. ڊپ ڪڍڻ زبان بند ٿي وڃڻ.

● سڪارڻ؛ مَصدَر. قبول ڪرڻ. مطالب ڀورو ڪرڻ.
 ● سڪاڻ ۽ سڪائون: ٿ. [سن. ششڪ = خشڪ] سوڪ - آڻوڻ. آڻاڻ - آوسر. ٺوڻ - روڪائي - سڪائي.
 ● سڪائڻ: مصدر. [سن. سوڪهه = ويجهو عزيز] مٽي مائتي هئڻ - لڳ لاڳاپو هئڻ - عزازت هئڻ.
 ● سڪاوت ۽ سڪاوتون: ٿ. صفت. مٽي مائتي - لڳ لاڳاپو - عزازت - قرابت - رشتيداري. سڪائي ۽ سڪائينون: ٿ. مٽي مائتي - لڳ لاڳاپو - عزازت - قرابت.
 ● سڪائڻ؛ مصدر. شئي ڏيکاري نه ڏيڻ. سٽ - پوري نه ڪرڻ.
 - سڪائيتو ۽ سڪائيتا: ڏ. خواهشمند - گهرج وارو - ضرورت مند.
 ● سڪائڻ؛ مصدر [سن. ششڪ = خشڪ] خشڪ ڪرڻ - ٺوڻ ڪرڻ - ٻاڻي نه ڏيڻ. آس ۾ رکڻ. ڪم ۾ دير لڳائڻ. [سن. ششڪ = ڪڍڻ] ڪٽائڻ ڏڪائڻ.
 - سڪائي ۽ سڪائينون؛ ٿ. ٺوڻ - خشڪي - سڪاڻ.
 ● سڪتو: ڏ. [ع. سڪت = مات ۾ رهڻ] هڪ دماغ مرض جو نالو - مردگي - مثل مرض - بي هوشيءَ جو مرض - غشي - ميرگهي. حيرت - مات - ڇپ.
 ● سڪتي ۽ سڪتيون (ل): ٿ. سڪتو - قابل.
 ● سڪر ۽ سڪرون: ٿ. [ع. سكر = ڪنڊ] چمبي - بوسه - مٽي. پيار چمبي.
 ● سڪر ۽ سڪرون: ٿ. آها مينهن لڳڻ جي عمر ۾ هجي - لاڳو وچ - وڏي وچ جا لڳڻ واري هجي.
 "سڌ ڪيائون ساهڙ کي تون سڪر ميڙ سنگهار" (سگهڙ).
 ٿياس مينهن. گهوڙو ڪير ڏيندڙ نوجوان مينهن. پهريات مينهن.

● سيڪڻ: مصدر. [سن. شڪ = خشڪ + ڪري = ڪرڻ] خشڪ ٿيڻ - سوت ٿيڻ - ٺوٺ ٿيڻ - ٽڪرو ٿيڻ. آسانجڻ. بند ٿي وڃڻ - نه و هڻ. منهو ٿيڻ - اڀرو ٿيڻ - ڪمزور ٿيڻ. رطوبت لڪري وڃڻ. بي حس ٿيڻ.

● سيڪڻا: اسم خاص. ڪاري جي حصي ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● سيڪڻي: اسم خاص. تعلقي دهري محبت ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سڪو ۽ سڪا: ذ. [سن. سوڪڻ = ويجهو ماڻ [ماڻ - عزيز - قريب - سڳو - رت - رشتيدار.

● سيڪو ۽ سيڪا: ذ. [ع. سڪه = مهر هڻڻ] سرڪاري طرح منظور ٿيل ڪنهن ذات جو قيمتي ٽڪرو - ضرب. مهر - چاپ - ٽپو - پور - ٽيڪلي. طيرز - روڪش - طريقو - قاعده - قانون.

● سيڪائي ۽ سيڪائي: ذ. صفت. سڪو جوڙيندڙ - ضرب ساز.

● سيڪو چمائي: ذڪو چمائي - رعب و هارڻ.

● سيڪو هڻڻ: ذڪو لڪڻ. حڪومت هڻڻ.

● سڪو ۽ سڪا: ذ. صفت. [سن. شڪ. پرا. سڪ = خشڪ] سڪل - خشڪ - ٺوٺ - ٽڪرو. آسانجڻ. (ظرف). مورڳو - صرف.

● سڪا ساوا ٿيڻ: ذٽڙيلن جو آسودو ٿيڻ - غريبن جو شاهوڪار ٿيڻ - بي وسيلن کي وسيلو هٿ اچڻ - ظلم جي بدران انصاف جاري ٿيڻ - مظلومن کي انصاف ملڻ.

● سڪڻ گڏهه آلا ٻارڻ: بي ڏوهين کي به ڏوهين سان ملائڻ.

● سڪڻ گڏهه آلا ٻارڻ: ڪنهن جي صحبت ۾ اشرافن جو بدنام ٿيڻ. گنهگارن سان گڏ بي ڏوهين جو ڏوهاري ليکجڻ.

● سڪڻ گڏهه آلا سڙڻ: بد معاشن جي ڪري اشرافن کي به تڪليف پهچڻ.

● سڪو ٻائو ۽ سڪا ٻائو: ذ. صفت. ڏٺو - لاغر - ضعيف.

● سيڪڻ ۽ سيڪڻ: ذ. ڪنڍو - ڳوڙهو.

● سيڪڻ ٻڌجڻ (ل): ڪنڍا ٻڌجڻ.

● سيڪڻ ۽ سيڪڻ: ذ. [سن. شڪ = خشڪ] سڪي ويل - ٺوٺ - خشڪ - پٽر - سڪو. ٻائي نه مليل - ڳرهل - ڪمزور. بنا سام جي. بنا رتن جي.

● سيڪيان ۽ سيڪيانئون: ٺ. سڪيلائي - سوڪ.

● سيڪيلائي ۽ سيڪيلائيون: ٺ. خشڪي - اڻٻائي - ٺوٺ.

● سيڪڻ روڻ: اسم خاص. تعلقي سجاول ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سيڪيان ۽ سيڪيان: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيو ۽ سيڪيما: ذ. طاقتور - مضبوط - مڪهارو - ڏاڍو مٿس. سڳو. (ٺ. سيڪيمي ۽ سيڪيميون: ٺ).

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. (سن). ڪتاب جو حصو - باب - چيٽر. فوج جو جٿو - جيش. شهزادو.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

● سيڪيٽ ۽ سيڪيٽ: ذ. ڀير جو هڪ زيور.

= سُڪُون گاهه ۽ سُڪُون گاهه ۽ ذ. [ع. سڪون + ف گاهه = جاء] آرام گاهه.
 • سُڪُون ٿيلا: اسم خاص. هڪ نائڪ جو نالو. هڪ ڪتاب جو نالو.
 • سُڪِي ۽ سُڪِيُون (ڪ): ٺ. مٿاڙ ڪي (پرمڻ) آڏ سان ٻڌڻ جي واجهه جو ٽڪرو. درياهه جي ٻيڙي.
 • سُڪِي ۽ سُڪِيُون ۽ ٺ. [سن. ششڪ = خشڪ] خشڪي. (ٺ. صفت). سُڪل - خشڪ - ٺوڻ - سُڪي ويل - ٽڪرو ٿيل. رطوبت کانسواءِ خالي. ضعيف - ڪمزور - ناتوان - لحيف.
 = سُڪِيءَ آليءَ ڪي آزمائين ۽ زماني جون لاهيون ڇاڙهيون ڏسڻ - دنيا جو تجربو حاصل ڪرڻ - چڱي مٺي جو نتيجو پروڙڻ - دوست ۽ دشمن کي چڱيءَ طرح پروڙڻ يا ڇاڇڻ.
 = سُڪِيءَ ٻاڪي ۽ سُڪِيُون ٻاڪيُون (ت): ٺ. مٿو آسترو - حجامت ٺاهڻ جو اوزار. مٿي ٻاڪي.
 = سُڪِيءَ ٻاڪيءَ سان ڪوڙڻ ۽ ٺڳڻ - فريب ڏيڻ.
 = سُڪِيءَ ڍانڪو ٿيڻ ۽ ڳري وڃڻ.
 = سُڪِيءَ ڪٽيڻا ٿيڻ ۽ نهايت ضعيف ٿيڻ - اڀرو ٿيڻ - ڪمزور ٿيڻ - سُڪي وڃڻ.
 = سُڪِيءَ جي مٿاڇاهه ۽ ٺ. آخرت جي سنيت.
 = سُڪِيءَ مان ڪرڻ ۽ هرو پرو دهاڻڻ.
 = سُڪِيءَ ۾ ٺٻي هڻڻ ۽ ٻڌري ڳالهه آلي وڃڻ.
 • سُڪِيار ٿو ۽ سُڪِيار ٿا: ذ. صفت. [سن. سُڪريه: س = چڱو + ڪريه = ڪم] سڃايو - سڦلو - فائد ڀمند - ڪارائتو - ڪمائيتو - مسفيد - فائدي جو - سُود مند - واڌاري وارو - فائدي وارو - ڪم ڪار جو - ڪم وٺند.
 • سُڪيڻو ۽ سُڪيڻا: ذ. [ع. سُڪين = چاقو] تراڙ - تلوار - شمشير - تيغ - صمصام - سرواھي. رُڪ جو هڪ اوزار.

= سُڪو جواب ۽ سُڪا جواب: ذ. رُڪو جواب - خشڪ جواب - صاف انڪار - خالي جواب.
 = سُڪو جواب ڏيڻ: صاف انڪار ڪرڻ - خشڪ جواب ڏيڻ - رُڪو جواب ڏيڻ - ڪٽن تي هٿ رکڻ.
 = سُڪو ڪاڻ ۽ سُڪا ڪاڻ: ذ. صفت. ڪنجوس - پڪو - بخل - برچئون - چنڄوس.
 • سُڪوت ۽ سُڪوت: ذ. [ع. سُڪوت = سان] خاموشي - ماڻ - چپ - چپ چاپ - سانت. صبر. ٻڌت - گپ چپ - گنگ ٻوڙ. امن. سامت. = سُڪوت ڪرڻ ۽ خاموش رهڻ - چپ چاپ ۾ رهڻ.
 = سُڪوتي ۽ سُڪوتيُون: ٺ. چپ چاپ - خاموشي - ماڻ. آرام. سامت.
 "تهان ٻوڙ آئون سڪان ٿي سلام ڪي" (شاهه).
 "سڪوتي سلام ڀريان سنڌي ٻار جو" (شاهه).
 • سُڪوتو ۽ سُڪوتا (ل): ذ. مضبوط. سڳايل - آمائتو. لالچي.
 • سُڪوڙ ٻل ۽ سُڪوڙ ٻل: ذ. تڻو جو سڳيل.
 • سُڪُون ۽ سُڪُون: ذ. [ع. سُڪن = ماڻ ۾ رهڻ] آرام - قرار - قيام - رهائش. آسودگي - اطمینان. علم احيو جو هڪ مثال - حرف علت لاءِ مقرر ٿيل خاص نشاني - جزم.
 = سُڪوت ۽ سُڪوتُون: ٺ. قيام - رهائش - گهر - هنڌ - جاء - ماڳ - مڪان - رهڻ جي جاء - بود و باش - ٺيڪاء - سڪن - اقامت. آرام - راحت. ملڪ - وطن.
 = سُڪوت ۽ ٻڌ ٿيڻ: [ع. سُڪوت + ف. ٻڌ] ٻڌ ٿيڻ = قبول ڪرڻ [رهڻ - بود و باش اختيار ڪرڻ].
 = سُڪوت ۽ ڪرڻ: آرام و راحت حاصل ڪرڻ.

نؤ ٻٽو - تندرست - چاق - چاڪ - چڱو پتلو.
 سولو - سهڻو ڇو. نيهال - خوش.
 - سڪالو وڌيڪ سڪالو ٿيڻ. ذ. صفت. خوش -
 آسودو - سڪي. چڱو - سڪر - سجهي - بهتر -
 سجهي - خوشحال - تندرست - چاق - چاڪ -
 چڱو پتلو. (مجازاً). بيمار - لاخوش. بي مزي.
 - سڪالو هڻڻ؛ بيمار هڻڻ.
 - سڪالو ٿيڻ سڪالو ٿيڻ؛ ث. خوش -
 آسودو - سڪي - چڱي - سڪر - سجهي - بهتر -
 سجهي - خوشحال - تندرست - چاق - چڱي پتلو.
 (مجازاً). بيمار - آگهي - ناچاق.
 - سڪالو وڌيڪ سڪالو ٿيڻ. ذ. صفت. [سن. سڪا]
 خوش - آسودو - سڪي - نؤ ٻٽو - تندرست -
 چاڪ - چڱو پتلو. (مجازاً). بيمار - ناچاقو -
 لاخوش.
 - سڪالو ٿيڻ سڪالو ٿيڻ؛ ث. صفت. سڪي -
 آسودو (مجازاً). بيمار. (امر). بيماري -
 تپائي.
 ● سڪان وڌيڪ سڪان؛ ذ. [ع. سڪان سڪن =
 هڪڙو ٻيو] ٻڙي يا جهاز کي ڦيرائڻ يا ورائڻ
 جو هڪ اوزار - ٻڙي جو ڳن - سڪان. ويڻي
 ٻنيان اچو تختو. هڪ مٺي وارو ويڻو. ڪوهو.
 انتظام - حڪومت جون واڳون.
 - سڪالي وڌيڪ سڪائي؛ ذ. جهاز يا ٻڙي
 هلائيندڙ - جهازران - ملاح.
 - سڪان وڌيڪ سڪان (ڪ)؛ ذ. سڪان - ٻڙي
 جو هڪ عضوو - ٻڙيءَ جي رخ ڦيرائڻ واسطي
 هڪ قسم جو آڇو تختو - ويڻو. (ل) ٻڙي کي
 هلائڻ لاءِ ڪاڻ جو ٽڪر.
 - سڪائي وڌيڪ سڪائي؛ ذ. سڪان وارو - ٻڙي
 هلائيندڙ - رهبر.
 ● سڪائي وڌيڪ سڪائي؛ ث. [سن. شڪش =
 سڪن] اسڪول جي نبي - آجورو - هڪار - لوازمو -
 محنتانو.
 ● سڪائين (ت)؛ مصدر. [سن. شڪش = سڪن]
 سڪارڻ - سڪيا ڏيڻ - تعليم ڏيڻ - سبق ڏيڻ.

● سڪييلو وڌيڪ سڪييلو؛ ذ. [ع. شڪيل =
 سهڻو] سهڻو - مڙوڪ - ٺاهوڪو - حسن - وڻندڙ -
 شڪيل - سندن - ديداري - چيلو.
 ● سڪييلو وڌيڪ سڪييلو؛ ذ. صفت. سڪي
 سڪي حاصل ڪيل - لاڏو - ٻارو - ٻار سان
 ٻاليل - دادلو - سڪيو لڙايل - اليلو.
 - سڪييلو هڻڻ؛ لاڏو هڻڻ - اليلو هڻڻ.
 ● سڪي وڌيڪ سڪيائون؛ ث. [سن. شڪش =
 سڪن] وڌيا - تعليم - عليم. امر خاص. هڪ ذات
 جو نالو - خالصا.
 ● سڪي وڌيڪ سڪي؛ ذ. گرو نانڪ جو پوئلڳ.
 مريد - چيلو - شيش - معتد - طالب - شاگرد.
 ● سڪي وڌيڪ سڪي؛ ذ. [سن. سڪت = آسودگي]
 سهنج - سولائي - آسودگي - راحت -
 آرام - آسود - ڪلهيڙ - چيڙ - فريحت -
 سهولت - قرار - سونج - مڪمل - خوشي -
 مسرت - تندرستي - وڻند - پسندگي -
 پرسنتا - ترهتي - راضو - مرضي - اختيار.
 شاباس - آرين - واه - واه - ڪلم - چڱو - تهيو -
 بس - خير - اچا.
 - سڪي ٻوڏ؛ نه گهرجن - ڪڏهن ٻوڏ -
 اوڙاهه ٻوڏ.
 - سڪي جي سيرانديءَ هيٺيون سير ڌڙ؛
 سدائين سڪيو مٽابو رهڻ - اوج ۽ اقبال کي
 وسڻ - سڀاڳو ٿيڻ - حياتي عيش ۾ گذارڻ -
 آرام ۽ اطمينان واري زندگي بسر ڪرڻ.
 - سڪي ڦٽڻ؛ آرام ڦٽڻ. لاڳيتو انتظار هڻڻ.
 - سڪي سڪي؛ آرام جي زندگي بسر ڪرڻ.
 ڪوبه اولو يا گهڻي دل ۾ نه هڻڻ.
 - سڪي وڃڻ؛ آرام ڦٽڻ. انتظار وڌڻ.
 ● سڪا وڌيڪ سڪائون؛ ث. بام - منت - مڃت -
 ڪڻ - نذر نياز - نذرانو - جنتا - داجا - وڃڻ -
 مڃتا - پرن - سڪا - پير - تڪيا - آسود -
 خوشي.
 ● سڪالو وڌيڪ سڪالا؛ ذ. صفت. [سن. سڪا +
 اليه = جاء] خوش - آسودو - سڪي - پرمين.

- سڪڙپال ۽ سڪڙپال : ذ. [سن. سڪ + پال = هالڪي] ذولي - هالڪي - چوڏيل - محفو - خاوند - محاف - (صفت). سُهڻو - موچارو.
- سڪڙپت ۽ سڪڙپتون : ث. [من. شپت = گهري نند] سڀج - سڀج - شاديءَ جو هلنگ (اسم خاص) هندو فقيرن جي ٻي منزل جو لالو (سُنوت، سڪت، جاگرت، قريا).
- سڪڙپت سڀج ۽ سڪڙپت سڀجئون : ث. شاديءَ جو هلنگ.
- سڪڙپور : اسم خاص. تعلقي حيدرآباد، تعلقي خيرپور ناٿن شاھ، تعلقي جاتي، تعلقي شاهپور، تعلقي گهوڙا ٻاري، تعلقي ميرپور ساڪرو، تعلقي سڃاول ۽ تعلقي مڪرنڊ ۾ ڏين جو لالو.
- سڪڙر ۽ سڪڙير : ذ. صفت. سوڪرو - ڪُشادو - ويڪرو - چوڙو.
- سڪڙاڻي ۽ سڪڙاڻي : ذ. صفت. [سن. سڪ + دا = ڏيڻ] آرام ده - فرحت بخش - راحت وارو - وڻندڙ.
- سڪڙام ۽ سڪڙام : ذ. آسانش گهر - آرام گهر.
- سڪڙ ۽ سڪڙ : ذ. صفت. [سن. ساڪش : س = سان + اڪش - اڪر - وڊيا] چڱو ماڻهو - عزت وارو - آبرو وارو - تمام سُٺو ماڻهو - پتلو ماڻهو. چڱو - موچارو - خوش چڱو پلو - تازو ٽڪڙو - صحت ياب - تندرست - نيمرو - بهتر - سڪرائتو - فرحتي. وڻندڙ - پسنديءَ جهڙو. سَرس - ٿورو زياده. اسم خاص. سنڌي ۾ هڪ ضلع، شهر ۽ ديھ جو نالو.
- سڪرائيتو ۽ سڪرائيتا : ذ. صفت. چاق - تندرست - چڱو پلو - خوش - تازو - ٺوڻو - جوڙو.
- سڪرائي ۽ سڪرائيون : ث. چڱيلائي - چاقائي. آسن. آسودگي.
- سڪرو ۽ سڪرو : ذ. چڱو ٻچڙو.
- سڪرو ۽ سڪرا : ذ. ٺاهوڪو. (ضد = نڪرو).
- سڪڙون : ث. [سن. سڪڙون : ث. [سن. شيڪر = ڪاڙهي، لال] ڪاڙهي ۽ ڇهڪندڙ رنگ جو هيرو يا لعل. عربستاني چنيليءَ جي مڪڙي؛ جنن تہ: "سولهن وڃايم موسرا، سڪڙ ج-ه-ڙي سونهن" (شاھ).
- چُهنب - ڌار - چوئي. (صفت). وڻندڙ - پسنديءَ جهڙي - حسين - سُهڻي.
- سڪڙ پُرائو : اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- سڪڙ جروار : اسم خاص. تعلقي شهدادڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- سڪڙ نئون : اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو.
- سڪڙيجا : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
- سڪڙمڙد ۽ سڪڙمڙد : ذ. هڪ قسم جو پُٺو، باغن ۾ ساڻون جي موسم ۾ ٻڌندڙ، دسستن کي بند ڪرڻ لاءِ دوا طور استعمال ٿيندڙ. عياش.
- سڪڙمڙد : ذ. سڪڙمڙد.
- سيڪڙ : مصدر. [سن. شيڪش = سڪڻ] وڊيا يا عيالم حاصل ڪرڻ - پرائڻ - حاصل ڪرڻ - سبق حاصل ڪرڻ. ٻُڌڻ - خبر پوڻ. ٻئي جي عادت يا روش اختيار ڪرڻ. ڄاڻڻ - ٻُڄهڻ - پڙهڻ. هٿ ڪرڻ. معلوم ڪرڻ.
- سيڪڙو ۽ سيڪڙا : ذ. خالي - ٺلهو - هالو - واندو. سڄو - ڪٽل - هٿن خالي - غريب - ويران - نِسَقَلو - بکيو. آڪيلو.
- سيڪڙائي ۽ سيڪڙائيون : ث. آن هوند - ڪنگالڻو - آڻائي - گهٽائي - ڪمي - [فلاس - ڪيلاسي - غريبي - ڪوتاهي - آڻائي - وڙهي].
- سيڪڙو دلاسو ڏيڻ : فقط آسرو ڏيڻ مڪر ڪم نہ ڪرڻ.
- سيڪڙي ۽ سيڪڙيون : ث. سيڪ عورت.. چيبي - مڙيدڻي.

● سيڪو ۽ سيڪا (ل): ذ. دوست - يار. ساٿي.
 سيڪ - خالصو.
 ● سيڪو ۽ سيڪا: ذ. [ه. سوڪا = سڪل]
 سائي - چيڊري پيٽنگ. پيٽنگ جي سوائي.
 [سن. شڪ = خشڪ] شڪل - خشڪ ٿيل -
 هروڙيل - سڪل تماڪ.
 - سيڪو پٽ: ٿ. گهيري نينڊ - گهيران
 واري نينڊ. پٽ.
 ● سيڪي ۽ سيڪيون: ٿ. [سن. سيڪي =
 ماهيڙي. عورت] سهيلي - ماهيڙي - سوتي -
 جيڏڙي - جيڏڙي - هريت واري - هيڪجيڏڙي.
 مسدگار - همدرد - دل واري - حال وٺڻ ڏندڙ.
 زانو لباس ڪندڙ فقيرن جي هڪ ٽولي.
 ● سيڪي ۽ سيڪيون: ٿ. [سن. شڪش =
 سڪن] چيلي - شاگرد پائي - مريد پائي. سڪ
 ڌرم ۾ داخل ٿيڻ لاءِ هرچار. سيڪ عورت.
 ● سيڪي ۽ سيڪيون: ٿ. هڪ قسم جو ڪپڙو -
 ٽڪاري.
 ● سيڪيا ۽ سيڪيائون: ٿ. [سن. شڪش =
 سڪن] وڊ يا - تعليم - علم - ڄاڻ - معلومات -
 خبر. ٻوڏ - عقل - هنر - پروڙ - سهجهه -
 سڃاڻ. نصيحت - هدايت - تلقين. وظيفه -
 حاصلات. آجورو - سختائو - مزدوري.
 ● سيڪيڇا: اسم خاص. مهر ڦڙڙ جو هڪ پاڙو.
 ● سيڪيڙائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سيڪيو ۽ سيڪيا: ذ. صفت. [من. سڪ =
 خوش] آسودو - سڪر - خوشحال - هوند وارو -
 سچي مانيءَ وارو - شاهوڪار - سولو - سهنجو -
 ٻنان ٽڪيليف. خوش - سيڪي - نيهال - آند -
 ٻرمتن - سڪالو. چڱو سرميز - آباد - بختاوار.
 - سيڪيائي ۽ سيڪيائون: ٿ. آسودِي عورت -
 سڪر زال.
 - سيڪيو ٽڪر ڪاٽڻ: خوش گذارڻ.
 - سيڪيو ستابو ۽ سيڪيا ستابا: ذ. صفت.
 آسودو - شاهوڪار - پنهنجي هوند وارو -
 ٻنان احتياج وارو. خوش.

● سيڪ ۽ سيڪ: ذ. (ف) هڪ جالور - ڪٽو.
 - سيڪ بازاری: عام ڪٽو - بازاری ڪٽو.
 - سيڪان ۽ سيڪان: ذ. [ف. سيڪ + ان =
 تائيندڙ] ڪٽا رکندڙ - ڪٽا ڌار ڏندڙ - ڪٽا
 پاليندڙ. ڪٽن جو ڌڻي - ڪٽن جو مالڪ.
 - سيڪ تازي: ذ. (ف). عربي نسل جو
 شيڪاري ڪٽو.
 - سيڪ شيڪاري: ذ. (ف). شيڪار ڪندڙ
 ڪٽو.
 - سيڪار ۽ سيڪار: ذ. اسم. [انگ Cigar]
 تماڪ جي پنن سان ٺهيل وڏو سيگريٽ -
 چروٽ.
 ● سيڪارت ۽ سيڪارتون: ٿ. ڪاميابي -
 ڪاميابي - فتح - جيت - فتحمندي.
 ● سيڪائين (ٿ): مضمندڙ. ڪيسڪائين -
 تيرڪائين - لمان - چورائين. ٿيڙڻ. گيسڪائين -
 وري ڪرڻ - هٽائڻ.
 ● سيڪنو ۽ سيڪتا: ذ. [سن. سنڪ: سوڙهو -
 تنگ = بدبختي] نڪس ڏينهن - لپاڳو ڏينهن -
 منجهوس ڏينهن - نڪس ڏن.
 ● سيڪو ۽ سيڪتا: ذ. [سن. مت = ليڪ + گت =
 رستو] چڱو ڏينهن - سڀاڳو ڏينهن.
 ● سيڪو ۽ سيڪتا (ٿ): ذ. [سن. شڪت =
 وٺندڙ] صاف - صفا - اچ - چنڊ - شڪ - هڪ -
 پوٽر - سوزون - ٻورو - بيهڪ وارو.
 ● سيڪرو ۽ سيڪرا (ل): ذ. [سن. شڪتا]
 هڪ لوهارڪو اوزار - ٺهيندڙ کي روات
 وغيره هٿن لاءِ جهلي ٻيڻ جو اوزار - سوڳارو.
 (لوهارو).
 ● سيڪري ۽ سيڪريون: ٿ. ڪوئلن ٻارڻ
 لاءِ لوھ جي چٽل - ڪل - انگيڻي - منڪل.
 ● سيڪري (ٿ): ذ. ٿر ملڪ ۾ ٿيندڙ هڪ
 پکي جو قسم.
 ● سيگريٽ ۽ سيگريٽ: سيگريٽون: ذ. ٿ.
 [انگ. Cigarette] تماڪ ٻيٽل ولايتي اڇي
 ٻني جي ٻيڙي.

● سنگيلو ۽ سنگيلا؛ ذ. فضيلت وارو - فضيلت پريو - فضيلت ماب. ٺاهوڪو - سٺو - حسين - موچارو - سٺو - چڱو. (ضد. آڱلو ۽ آڱلا).

● سَکَمُ = سَکَر : ذ. صفت. [من. من = چنگو + گهر = وین]. سَوَلو - سَنَانو - آسان - سَهَنجو - سَنَدِیس - سَیرو - سَوکو.

● مَكَّنْ مَكَّنْ مَكَّنْ ؛ ذِ مَاتْ - مَسْنُونْ - مَوْنْ
مَكَّنْ - شَكُونْ - فالْ - أَوْسَانْ .

● سيگنل، سيگنل؛ ذ. [انگ. Signal]
[شارو- آهيان- آهيڇ. ريل گاڏيءَ جي آمد
جو نشان.]

— سيگنلر ۽ سيگنلر: ذ. [Signaller] اشارو ڏيندڙ. ريل گاڏيءَ جي آمد جو نشان ڏيندڙ. ٿار بابو — ايليگراف ڪلارڪ.

● مَسْکُوۃٌ مَسْکَا (ت): ذ. مَجُو۔ وِجھو۔
مَانَتْ۔ رَشْتِیدار۔ عزیز۔

— مَسْکُوتَرٌ ۽ مَسْکُوتَرٌ (ت) : ذ. سڳي برادري۔
ماڳيو ڪَٽَنُ ب۔

● سَبَّحْتَ وَسَجَدْتَ : ذ. كَرُوْا - اِهْتَوِ - هَارُوْ - نِشَانُوْ -
پهرو - لیتو - لیکو - پشتن - آه جان - دَس -
تَو - آه جَر - جو ری مان تورو هت آیل مال -

چوري ٿيل سامان، ٺاٻيٽي، تصديق، پڪ،
خاطري، اصلي شيء، ساڳي شيء، جيتڻيءَ،
هو، هو.

— مَسْکُودَارُ ۽ مَسْکُودَارِ: ذ. مَسْکُ وَارو۔ ٹاہتی ۽
وارو۔ تصدیق، وارو۔ جوڑی ٹیل مال۔

— سبک۔ چائنس؛ چور و تہنہ جی اصلی شیء
— سچا۔ ثابت۔ لہذا۔ اصلیت مان واقف نہیں۔

- سبکٹ میاں؟ ثابتی میاں - ہک میاں - قصد یق

● سڳائيي' سڳائيسون' ٿ. [من. سڪوتر = عزازت] عزبزي - ماڻهي - مڇاري - عزازت - شتر - سڙندڙ - ٻاڻ - دشتداري - قوت

قوبلي، آاتو - دوستي - سنگت - سات. لا ڪاپو -
گالڊاڻو. [سن. سڪرپ] هڪجهڙائي - برابرِي -
مشابھت - برابري - اصليت.

● سَکَتَ ۛ سَکَتُونُ: ث. [سَن. سَکَتَ =
سَکَہ - طاقَت - زور - قُوَّت - سَکَہ - پُلُ - وِیْتُ -
ہِیْتُ - بَہادری - بَرجُستائی - مَورِہائی]

- سڳتائو ۽ سڳتائڻا: ذ. صفت. طاقت وارو۔
 زور وارو۔ طاقتور۔ زور آور۔ هيئت وارو۔
 سٺو هيٺ۔ بهادر۔ پٺوان۔ قوي۔ جنگي۔ مڱهو۔

ہرجہ ستو۔ ہلیار۔ ہلیارو۔ ہمتوان۔
= مسکتو' ۛ مسکتاۛ ذ. صفت. طاقت وارو۔

زور وارو۔ سُورہیہ۔ بہادر۔
● سَچَہ رَو ۽ سَچَہ رَاہ ذ۔ [ھ۔ سَک تَلا]
حُستی ۽ ھِمان رکیل چھڑو۔ سَپترو۔ پتاوو۔

● سَچَہُ دَاسِی: ذ. [سن. س = چگو + ہید = گندہ = ہاس + واس] خوشبو دار چانورن جو ہک قسم کا خاشاک سے بنتا ہے۔

● سَجَرَةُ ۛ سَجَرَةٍ ذ. وَ كَبَر - سَت - مَنَكِت -
تُولُو. قَرَابَت - پَارُو. كَلُو - وَلَر - وَ كَب - ذَن -

رَہلو۔ رَکو۔ [من۔ منکل = رستو] واٽ۔ راہ۔
رستو۔ دَکُٔ۔ مَڑَک۔ پَچَرو۔ کھاڙو۔ مَفر۔

مہسافر، جبل - پہاڑ - کوہ - نگری . (صفت).
برابر - مت - دک جھڑو - ٹائی - شریک - ہو بہو -
جسم - نمبر - اھو (ک - س - یون) (اسم)

● مسڪرڻو ۽ مسڪرڙا: ذ. مسڪو- ڏاڳو- ٽنڊه.
ڪٽائڻ ۽ مٽل منهنو ڏاڳو- ڪٽائڻو- ڪائڻو.

ٻڌڻون ۽ يا ڪوٺڙي ۽ جو هڪ قسم .

ڪاٺي ٻٽڻ جي رسم.

شاديء م گاني پٽن واري رسم ادا ڪندڙ عورت۔
 ذؤر، وادى، رڪڙى، وادى، سڱڙ، وادى۔ ماٺ

● سُبْكُنْ = سُبْكَنَ ؛ ذ. [مَنْ. شَكُنْ = سَوْنُ] [مَوْنُ - سُبْكُنْ - مِثْلُ - شَكُونُ -

اؤمان. رسم - رواج.
- سڳينائي تو' ۽ سڳينائيٽا: ذ. سڳن وارو -
سَوَن وارو - ساٿ وارو.

دعا لاءِ سَتَ جي وِلايل تَنَدُ - سَڳو ڦِيڻو.
رَسو - واجهه - ٿوڙ هو. سَڳت ۾ سَتَڻُون سِڌو
عزيم - مانت - ست - رشتيدار - مائٽِيءَ وارو -
سَڳو - ساڳئي ڪَٽَنُڀ جو - بيرادرِيءَ وارو -
حقيقي - جيگر - رَت - پنهنجو. سَڳو (ضد: ليڳو).
- سَڳو ڀاءُ ۽ سَڳا ڀائِرَ: ذ. حَقِيقتِي ڀاءُ -
هڪ ماءُ ٻييءَ جو اولاد - سَڳو ڀاءُ - جيگيري ڀاءُ.
- سَڳو سورن: تَسِيبيج سورن - وِلايلتو
ڪَڍڻ. ڇيلو هلائڻ - اَنڪل ۽ حرفت ڪڍڻ
ڪم وٺڻ. سَڳارڻ - ڳالهه ڪَڍڻ - ڪَٽَنُڀو
ڇيڙڻ.

- سَڳي ڏاکڻي ۾ هُڃڻ: چَتِي ۾ هُڃڻ -
بَدَل هُڃڻ. هُوڻلڳت هجڻ - ڇيلو هجڻ.

● سَڳورو ۽ سَڳورا: ذ. [سن. س = چڱو +
گن = خاصيت] پٽلارو - سَڳارڪ - اَفْضَل -
وڏو - بزرگ - شاندارو - شانائتو - مَٿاهون -
اَعْلِي - آناهون. سَڳا ڳو - سَڳورو - بَختَ وارو.
سَڳاڻو - سَڳو - آسان - مَهَنجُو. چَڱو - شَپ -
پَوَتَر - ڀاڪر.

● سَڳهڙو ۽ سَڳهڙ (ت): ذ. ڪُجهه وڏيرو -
پنهنجي طاقت تي هلندڙ - بَرَجَسَتو "ڀار".

- سَڳهڙو ۽ سَڳهڙا (ت): ذ. ڇاڪ - چڱو پتلو -
تندرست - سَڪَر - نِيءَ - نَوَڀنو - تازو تَوانو -
ڇوڀ - خُوش - ٻاش.

- سَڳهڙو ٿيڻ (ت): چڱو پتلو ٿيڻ - تندرست
ٿيڻ - سَڪَر ٿيڻ.

● سَڳي ۽ سَڳيون: ث. زالن جُون وارن ۾
ملائڻ جُون سَتَ يا پَتَ جون لامُون - عورتن
جي سينگار جي هڪ شَي. عزيز - ويجهي
رَت. (ضد: نيگي).

● سَڳيون: ث. اسم خاص. تعلقي ڪَتَبَت
خيرپور رياست ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَڳهه: اسم خاص. تعلقي ڪِيڀري ۾ هڪ ديھ
جو نالو.

● سَڳاڻو ۽ سَڳاڻا (ت): ذ. سُنِي هَٿار
ڳاهيل - تمام صفا ڪَيل اُن.

● سَڳنڌ ۽ سَڳنڌُون: ث. [سن. سَڳنڌ.
س = چڱي + گنڌ = پوءِ] سُنِي پوءِ - خُوشبوءِ.
سَڳاڻ - هَڪار - هَڀا - هَڳاءُ - مَهڪ - واس.
عَظَمَر - تيل ڦليل. ڏوڀ - واس - رِيال -
لوبان.

- سَڳنڌاد ڪر ۽ سَڳنڌاد ڪر: ذ. خوشبوءِ دار -
سَڳنڌِي - سَڳنڌِيو - مَهڪار - سَڳنڌاد ڪر.
- سَڳنڌِيو ۽ سَڳنڌِيا: ذ. صفت. خوشبوءِ دار -
سَر هو - سَڳنڌِي. (اسم). سَڳاڻا چالور -
چالورن جي هڪ جينس - سَڳداسِي.

● سَڳڻ ۽ سَڳڻ: ذ. [ه. شَڪَن = سَڳڻ]
سَوَن - مات - مات - اُهيچ - اُومان - شَڪُون -
ڦال - سَوَن. پَرَم - سَنَسو - وَهَم - گمان.
تَرَتِيب - جوڙجَڪ - بيهڪ - ٺاهه ٺوهه -
مَٿاهيلو.

- سَڳڻ ڪرڻ: سَوَن ڪرڻ - مات ڪرڻ.
ڦال وڃڻ. چَنڪِي ڏسڻ - چَنڪڻ - وِڌا ڪرڻ -
لڌت وٺڻ - چَشڪو وٺڻ - سَواد وٺڻ - ڏانقو
وٺڻ - مَرُو وٺڻ - چَس وٺڻ.

● سَڳڻا ۽ سَڳڻا: ذ. [سن. س = چڱو + کن =
خاصيت] سَڳورو - شَپ - سَڳا ڳو - مَهَوَر - وارو -
سَڳورو - بَختار - نِڪ بَخت.

- سَڳِي ۽ سَڳيون: ث. سَوَن واري -
سائڻ واري. گَن واري - گَنوان - گَنائِي.
فائدي بند - فائدي واري.

● سَڳنو ۽ سَڳنا (ت): ذ. مَسَتو - مَهانگو -
ٿوري مَٿه وارو - گهٽ قيمت وارو.

- سَڳنائِي ۽ سَڳنائيون: ث. مَهانگائي -
مَسَتائي.

● سَڳنِي ۽ سَڳنِيون: ث. اسم خاص. اوڀر
جو هڪ قيسر - مالهيلي - ٿوڙ.

● سَڳو ۽ سَڳا: ذ. ڏاڳو - ڏورو - مَت وغيره
جي تَنَدُ. سينگار لاءِ مَتَ جي تَنَدُ جو زور.
ڪَرائِيءَ ۾ پَتَن جو سون يا چانديءَ جي
تند جو زور. مال جو رَسو - گهوڙي يا اُٺ
جو مَت مان ٺهيل ڪنهن مَنجھه جو هڪ قيسر.

ڪوب ڪم ڪري سگهن. پڄڻ-پڙڻ-ههڄڻ-
همت رکڻ.

= سگهت. سگهون؟ ٿ. زور-طاقت-پل-
سگهت-ساميرتي-وس-سمرتي-توفيق-
ست-شڪتي-قوت-آذار-اسرو-ڏي-
سهارو-پڄندي-هائدي-مجال-پهچ-وت-
دسترس-دڳو-اختياري-مردانگي-مڙسي-
بهادري-هستي-جڙت-همت-قابليت-لياقت-
هوشياري-دانائي-ڏاهپ.

= سگهاتو؟ سگهاتا؟ ڏ. صفت. طاقت وارو-
طاقتور-زور وارو-زوروار-پلوان-پهلوان-
سگهارو-سگهائو-جانو-قوي-جنگ-
پليارو-بانگو-جود-ڏاڍو-مڙس-دلير-بهادر-
همت وارو.

= سگهه آر ڪرڻ؟ همت ڏانهن لاڙو ڪرڻ-
بهادريءَ ڏانهن رجوع ٿيڻ.

= سگهارو؟ سگهه: ڏ. طاقتمند-پلوان-
سگهانو-سگهائو-قوت-زوروارو-زورپرو-
ڏاڍو-همتي-همت وارو-دلير-بهادر-بانگو-
پهلوان-جانو-مضبوط-تندرست-زير-يو-چاق-
چڱو پلو. خوش-سرو-راضي-نيال-هرسن.

= سگهائيو؟ سگهائيتا؟ ڏ. صفت. سگهو-
سگهاتو-سگهارو-طاقت وارو-زور وارو-قوي-
قوت ڀريو-پلوان-پليارو-پهلوان-دلير-
بهادر.

= سگهائيجڻ؟ طاقت ۾ اچڻ-زور ۾ اچڻ-
قوت ٿيڻ-سگهه اچڻ-همت ٿيڻ-پهلواني ٿيڻ-
دليري جو جوش اچڻ-بهادريءَ جو جذبو اچڻ.
= سگهائي؟ سگهائون؟ ٿ. زور-طاقت-
پل-توفيق-سگهت-سگه-شڪتي-ست-
تيج-جوهر-سامرتي-قوت-جانائي-دليري-
بهادري-همت-مردانگي-چاڪائي-چڱيلائي-
تندرستي-جوڙائي-سڪرائي-نيڪائي.

= سگهت؟ سگهون؟ ٿ. اسم. طاقت-پل-
سگه-قوت-توفيق-همت-مردانگي-دليري-
بهادري-سگهائي.

● سگهرو؟ سگهرا؟ ڏ. صفت. [سن. سن. سان+کره=کهر] ڀريل-شادي شده-زال-
وارو. عيال سان-ڀاتين سان-ڀرن ۾ وارو-
عيالدار-عيسال وارو-پڇيڙيوال-ڪٽنب-
وارو-گهر ٻار وارو-باقيلي (ظرف). سڀ-
ميڙيوئي-ميڙيئي-جمل-ڪٽا-گڏ-هرهڪ-
هرڪو-جڏا-جڏا-اڪيلو.

● سگهڙ؟ اسم خاص. خيرپور رياست ۾ رهندڙ
ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● سگهڙ؟ سگهڙ؟ ڏ. [سن. سن. سڱو+
کھت=گهڙن] سڱو ٺاهيندڙ-سڱو بهاريندڙ-
سڱو بنائيندڙ-سڱو ڪندڙ-سڱي گهڙت وارو-
هڙي-چتر-ڪٽل-ماهر-حاذق-هنرمند-
ڪار پگر-هنرائو-هڙي-استاد-چانو-
تجربہ ڪار-دستگار. عاقل-داناءُ-فهم-
مجهو-پڙهڻ وان-پڙهڻ پوان-ڌڪي-ڌهين-
هوشياري-ڏاهو-ميانو-ستروان-عقلمند-صاحب
تميز-ڏي شعور-دانشمند-چڱو-ليک-پلو-
ميلوان-ڌرم شيل-نيڪو ڪار-ٺاهي-سڱو-
نيڪيءَ جو-پاڪدامن-سدا چاري-گئون-
خاصيتن وارو. شاعر-پن جا شعر ياد ڪندڙ ۽
ٻڌائيندڙ-سڱن سنج-شعر چونڊڙ. سڱي-صفا
پسند-صفا-آجلو-پوتر-پاک-اچو آجرو-مالڪ.
چالاک (ٿ. سگهڙ؟ سگهڙون؟). (اسم خاص).
هڪ ماڻهوءَ جو نالو.

= سگهڙاڻپ؟ سگهڙاڻپون؟ ٿ. هنرمندي-
سڱي گهڙت-سڱي جوڙ. ڪم-هنر-ترتيب-
ٺاهڻ-وڙهت-گڻ گوت. ميائپ-ڏاهپ-
هوشياري-چترائي-چالاکي. دانائي-عقلندي-
عقل-شعور-تجربہ. ادب-حيا-فضيلت-لچڻ.
= سگهڙائي؟ سگهڙائون؟ ٿ. سگهڙاڻپ.
● سگهڙو؟ اسم خاص. چالورن جي هڪ قسم
جو نالو.

● سگهڻ؟ مصدر. [سن. شڪن = طاقت هڻڻ]
طاقت هڻڻ-زور هڻڻ-وت هڻڻ-سگه رکڻ-
پل هڻڻ-توفيق رکڻ. لائق هڻڻ-پورو هڻڻ.

- سنگھو ۽ سنگها: ذ. صفت. طاقتور - مضبوط - طاقت وارو - سنگهارو - سنگھائو - زوردار - زور ڀريو - زبردست - سٺائو - جٻرو - ٻراڪرمي - ٻلوان - قرارو - شهر زور - ٻليار - جاڏو - ٻلي - کڙاڪڙي - سٻر - سڳو - سڳي - سٺائو - قوت - توانو - جائز - جٽو - سڳو - سٺو - ٻلوان - دلير - سڪمو - جرئت وارو - هٿ ڀريو - سڳو - رانوڙ - ٻج - وارو - هلندي وارو - ڀڄندي وارو - تندرست - چاق - چڱو ڀلو - خوش - نيڪ - جٺو - تڪو - تيز - چو هو - چوٽ (ڪ). (اسم خاص) ماڻهو جو نالو. - سنگھو ٿيڻ: چاق ٿيڻ - چڱو ڀلو ٿيڻ - تندرست ٿيڻ. طاقتور يا مضبوط ٿيڻ.

● سنگھو ۽ سنگها: ذ. ظرف. [سن. شڪھر] جلد - تڪڙو - سڪھ ڀريو. ٺهه - سڪھ ڀر - ٻاڪ ڀر - يڪدم - فوراً - جهٽ پٽ - تيز - چو هو - آماڪ - بنا دير - اجهو - هينئر جو هينئر - ٿوري ڀر - جلدي - تڙت - فرفر - تڙي کڙي - تڪو - يڪدم - ٿڌي تي - ٻيئي ڀر.

- سنگھائو ۽ سنگھائون: ٺ. [سن. شڪھر] جلدائي - سڪھ - تڪڙو. - سنگھائي ۽ سنگھائيون: ٺ. سڪھ - چوٽ - تيز - جلدائي - چٽڪي - ٺٽڙائي - چو هائي - تڪڙو - تڪڙائي.

- سنگھڙو ۽ سنگھڙا: ذ. ظرف. جلد - سڪھو - جهٽ پٽ - يڪدم - آماڪ - بنا دير - ٺهه - تڪو - تڪڙو - چوٽ - چو هو - تيز - (اسم). لالڪ جو هڪ قسم.

● سنگھڙيو: ذ. هڪ قسم جو سنهو ڍڪھو لالڪ.

- سنگھوئي: ٺ. ظرف. سڪھو - جلد. - سنگھيڙو ۽ سنگھيڙو: ٺ. (ت) ٺ. جلدائي - سڪھڙائي - سڪھڙائي - سڪھ. - سنگھيڙو ۽ سنگھيڙا: ذ. ظرف. سڪھو - سڪھوئي - سڪھيرو - ٿورو تڪڙو - ڪجهه جلدي. - سنگھيرو ۽ سنگھيرا: ذ. ظرف. سڪھيڙو - سڪھو - سڪھوئي - ٿورو تڪڙو - ڪجهه جلدي.

● سنگھير ۽ سنگھير: ذ. چڱو رستو - سنو رستو - آتم رستو - سٺو گھيڙو.

● سنگ ۽ سنگ: ذ. مائٽي - عزيزي - مڻياچاري - لائو - سڀيند - نسبت - تعلق - رشتو - لاڳاپو - گمان ڀلو - سڳائي - عزازت - رشتيداري - مڻي. شاديءَ لاءِ گهريل ڀانئن.

- سنگابندي ۽ سنگابنديون: ٺ. مڻي - عزازت - رشتيداري - سنگات. شاديءَ جي سلسلي ۾ وٺ - لائو - ڀانڻياچاري.

- سنگات ۽ سنگاتون: (ت) ٺ. سنگابندي. - سنگ چيڪن يا سنگ چيڪائين: عزازت ڳنڍڻ لاءِ سنگ جي گهر ڪرڻ - ڀانئن جي گهر ڪرڻ - سنگابندي ڪرڻ - عزازت لاءِ چڪن - شاديءَ لاءِ چوڪريءَ جي گهر ڪرڻ.

- سنگ ماھڻ: مائٽيءَ جي دعويٰ ڪرڻ - عزيز مڏائڻ - رشتيداريءَ جي دعويٰ ڪرڻ - مائٽي ڪرڻ - مائٽي چيڪن. برابر ڪرڻ - سڀني ماھڻ - هڪجهڙائي ڪرڻ - مشابھت ڪرڻ. - سنگ ستوان ڪرڻ: دوستيءَ جا دم هڻڻ - مائٽيءَ جي دعويٰ ڪرڻ - عزازت جي دعويٰ ڪرڻ - رشتو ڳنڍڻ.

- سنگ سورڻ: سنگ ماھڻ - رشتو ڳنڍڻ - رشتي جي اميد رکڻ - مائٽيءَ جي دعويٰ ڪرڻ - عزازت چيڪن.

- سنگ سڀاڪو ۽ سنگ سڀاڪا: ذ. مڻي - مائٽي - رشتيداري - رشتو - عزازت - مڻي - مڻياچاري.

- سنگ گهرڻ: نڪاح ڪرڻ لاءِ چوڪريءَ جي گهر ڪرڻ - ڀانئن جي گهر ڪرڻ. - سنگ وٺڻ: شاديءَ لاءِ چوڪيري هٿ ڪرڻ.

- سنگيٽو ۽ سنگيٽا: ذ. صفت. بيراڌري - عزازت - ڀانڻياچاري - مڻي - مائٽي - مڻياچاري - رشتيداري - عزازت - رشتو.

- سنگيٽو ۽ سنگيٽا: ذ. [سن. سڙڪي] سنگ وارو - عزازت وارو - عزازت - مڻي.

- سڱري ۽ سڱريون ۽ ٿ. ڦٽري - ڪنڊي جي وٺ جي ڦٽري ۽ (ٿ). هڪ ٻوٽي جو قسم - ڪرندو.

● سڱري ۽ سڱريون (ڪ): ٿ. ٻوٽي ۽ ۾ سڱري ڦاسائڻ لاءِ مهائن ڄا وڌل ڌار يا ڀڻڪهر - ڇاپ.

● سڱري پڇي: ٿ. ڀڻ جو هڪ قسم. ● سڱن: مصدر. هٿ ڊگهو ڪرڻ - ٻانهن ٻاهر ڪڍڻ - هٿ ٽنگڻ.

● سڱوئڻ (ٿ): مصدر. کير حاصل ڪرڻ لاءِ ڳئون يا مينهن جي ٿڻن کي مهڻ.

- سڱوئڻ (ٿ): مصدر. ڄانور جو کير لاهڻ - ٿڻن ۾ کير جو اچڻ - سڱوئڻ - ٿڻن ۾ کير پوڻ.

- سڱوئڻ: مصدر. کير جو ٿڻن ۾ پرجي اچڻ - عورت يا ڄانور جو کيسر لاهڻ - سڱوئڻ.

● سڱ ۽ سڱل: ڏ. چيڏ - ٻير گهل - سوراخ - ٽنگ - ڌڙ - ٻير - ٻور - خال (ٻرا. سڱل: سن. شيل). ڦٽ - زخم - چاڪ - وڏو - چير - ڦوڙو.

- سڱل ڪرڻ: ٽنگ ڪڍڻ - سوراخ ڪرڻ - چيڏ ڪرڻ - وڌائڻ - ٻير گهل ڪرڻ.

- سڱل ۾ وڌائڻ هڻڻ: ڳالهه ۾ ڦير هڻڻ - ڳالهه ۾ وڌ هڻڻ.

● سڱل ۽ سڱون: ٿ. بيماريءَ جو هڪ قسم - سيلهه - ٽپ ڌڙ - وڏي ڪنگهه - ڦوڙن جي بيماري. ڏير - کيسر - گيسر - گهيل - اوڀر - اوڀل - اوڀلائي. ڀڪساهيءَ ڏوڙ - سڱاڙو - روڙ - ڪاهه - سڱ - سڱ - [من. شالھ = هڪ ٻوٽو] هڪ قسم جو ڪاهه يا پاڇي. (ٿ - جمعيت).

● سڱا سڱا سڱا (ٿ): ٿ. [سن. شيل = سڱ] ٻڙ جي ڇيپ - سڱ. ننڍي ننڍي رڻ زال - ٻيو. - سڱا ۽ سڱا: ڏ. سڱون وڃهندڙ - سڱون لاهيندڙ. رازو - معمار.

مانٿ - رشتيدار - ويجهو - ڦريسب. مڱيل - مائٽي ڪيل. (ظرف). واهيٽو - برابريءَ جهڙو - برابر - لائق - جوڳو - جهڙو - ساڳيو.

● سڱ ۽ سڱ: ڏ. [من. شرنڪ = سڱ] جالوڙن جي مٿي تي بچاءُ واسطي ڦڌرت جو ڏنل هٿيار - چوٽائي مال جو هڪ عضوو - ڦڙن - شاخ. سڱهر - سڱسو - ڦڙو - سڱ. (اسم خاص). تعلقي ڏيري محبت ۾ هڪ ڊبهه جو نالو.

- سڱري ۽ سڱري: ڏ. صفت. سڱن وارو. - سڱري ۽ سڱريون: ٿ. ڦٽيل - ڦٽيل جي وڇائڻ جو وڏو سڱ.

- سڱن: نسي ڪڍڻ: خوب ڌمال ڪڍڻ - ڌمڪي ڏيڻ - ڌمڪائڻ - چٽل ڪڍڻ - ڌڙ ڪا ڏيڻ. ڏليل ڪرڻ - شرمندو ڪرڻ - ڦڙو ڪرڻ - اچي ڪرڻ. گهٽ وڌ ڳالهائڻ - لعنت سلامت ڪرڻ - جٺ ڦٽ ڪرڻ - تعدي ڪرڻ. - سڱري ۽ سڱريون: ٿ. [من. شرنڪ = سڱ] ٻڌن مان ڪي رت چوسي ڪڍڻ لاءِ سڱ مان ٺهيل هڪ ڪيٽ جهڙو اوزار. ننڍڙو سڱ. ٽوٽاري.

● سڱائڻ: مصدر. حفاظت ڪرڻ - بچاءُ ڪرڻ - خبرداري ڪرڻ - سنڀال ڪرڻ - ٻرگهور ڪرڻ. سڱ سماءُ ڪرڻ - نظرداري ڪرڻ - جانچ ڪرڻ.

● سڱت: ڏ. جانورن جي سڱن کي ساڙي ٺاهيل اکين جي دوا.

● سڱر ۽ سڱرون: ٿ. [سن. شرنڪلا = زنجير] زنجير - سڱهر - سڱهر.

- سڱرو ۽ سڱرا: ڏ. سڱهر - سڱهرو - زنجير. گهٽ - طوق.

● سڱر ۽ سڱر: ڏ. [من. سڱر = سڱر] ڪنڊي جي وٺ جي ڦٽري - ڪنڊيءَ جو ڦڙ يا ڦڙ. (ٿ) باهه - ڇرو.

- سڱراڙ ۽ سڱراڙون (ل): وٽس جي وٽ ياڇيءَ طور ڪم ايندڙ ننڍيون ڦٽيون.

● سلاڻَ هَنَ: مصدر. ڪَنيڻ - ڪڏ ٻڌڻ - ملائڻ - ڪڏڻ - جوڙڻ - رِ لائڻ. سلاڻَ هَنَ - ڏورو ٻڌڻ - جفت ڪرڻ - قطارڻ - ڪڏو ڪڏ ڪرڻ.
- سلاڻَ هَ سلاڻَ هُون: ٺ. ملاپ - ڪَنيڻ واري حالت.

● سلامَتَ: ٺ. [ع. سَلَامَتٌ؛ اَمان تيسڻ] رواني - وَهڪَ - روانگي - سادگي. فصاحت: آساني - سَوَلائي - سهنجائي - سهولت. نرسي - ٿڌائي - مائائي - ماڻ - ڍرائي.

- سلامَتَ زَبانَ: [ع. سلامه + ف. زبان] فصاحت - شيرين گفتاري - خوش ڪلامي - نرم گوئي - زَبان جو ميناج.

● سلاسلَ: ٺ. [ع. سلسله = ڪٽري] ٻيڙيون - زنجير - ڪٽيون.

● سلاسلو سلا (ت): ٺ. ڪجهه وڌيڙو - ٿورو وڏو - زياده - وڌيڪ - جاسٽي.

- سلايلي سلايلون (ت): ٺ. ڪجهه وڌيري - سَنوالي - ٿورو زياده.

● سلامُ سلاَمَ: ٺ. [ع. سَلَامٌ = سلامت رهڻ] سلامِ عليڪم جو اشارو - تسليمات - پَرنام - نَمسڪار - تسليم - آداب - جُهار - سَواگت. امنِ امان - سَڪت - سلامتي - رَڪيا - رَڪشا - بچاءُ - حفاظت. ڪَليان - جمعيت - شاني - قرار. موڪلائي - الوداع - خدا حافظ - رخصت - آسرو الله جو - الله توهار - خدا حافظي - اجازت - موڪل - چئوئي - حاضري - پيرو - وارو - گهمرو. زيارت - درشن - ڍيڍار. ٺاهه - پرچاء - ميلاپ - پرچائي - صلح - رضاناو.

- سلامُ پَرَنَ: بندگي چوڻ - نَمسڪار ڪرڻ - پَرنام ڪرڻ - آداب ڪرڻ - لَياز ڪرڻ - تسليم ڪرڻ. حاضري پڙڻ - حاضر ٿيڻ - منهن ڏيکارڻ - روبرو اچڻ - روزانه ملڻ - وارو ڪرڻ - گهمرو ڪرڻ - پيرو ڪرڻ. زيارت ڪرڻ - درشن ڪرڻ - ڍيڍار ڪرڻ. ڪاڻ ڪيڻ - واسطو رکڻ - غرض ڪيڻ.

● سلاڻيتَ سلاڻيتون (ت): ٺ. حَسَن - خوبصورتِي - سَهڻائي - سَوَنهن. سَنائي - اڇائي - آجرائي - صفائي - آجلائي - لَچَن - فضيلت - ارڪان - افعال - ڪَرتوت. (ع. صَلب: سخت. مضبوط. طاقتور - صلابت: قوت - مضبوطي) وڏائي - مرتبو - شان - شوڪت - حشمت - دَهشت - وقار - دَبدبو - رُعب - جَمَت. سلامتي - بچاءُ - امن.

● سلاڻيون سلاڻيون: ٺ. زمين اندر ڊپل سطحي مواد.

● سلاجيتَ سلاجيتَ: ٺ. [ه. شِلا = پَٿَر + جيتو = رَوَچ] پٿر جو رَوَچ - جبل جو ڪوٺڙو - دوا طور ڪم ايندڙ - پٿر مان اُڪرنڌڙ هڪ سياه سادو - مومياڻي - سَلارس - دوا جو هڪ قسم.

● سلاجُ سلاجَ: ٺ. (ع). وڙهڻ جا اوزار - هٿيار - شَسٽر.

- سلاجَ بَندَ سلاجَ بَندَ: ٺ. [ع. سلاج + ف. بند < بستن = ٻڌڻ] هٿيار بند - هٿيارن مان پَريل.

- سلاجَ خانَه: ٺ. [ع. سلاج + ف. خانه = گهر] هٿيارن رکڻ جي جاء - توپخانو - ميگزين. - سلاجَ سازُ سلاجَ سازَ: ٺ. [ع. سلاج + ف. ساز < ساختن = ٺاهڻ] هٿيار ٺاهيندڙ.

- سلاجَ شورُ سلاجَ شورَ: ٺ. [ع. سلاج + ف. شور < شوريدن = بغاوت ڪرڻ] بهادر سپاهي - جنگي سپاهي - هٿيار بند سپاهي. ميگزين جو داروغو - سلاج خاني جو رکوالو.

● سلاخُ سلاخون (ت): ٺ. (ف). لوهه جي ٿلهي ۽ گول شيخ - ٻاري.

● سَلارُ سَلارَ (ت): ٺ. جوڙو - ٻه ڪڏ - ٻيله - ٻيٽو.

● سَلارَسَ سَلارَسُون (ت): ٺ. ڦوڻ جو تيل. ڪوٺڙ جو هڪ قسم. خوشبوءِ دار ٻسارڪو وڪتر.

● سَلارو سَلارا (ت): ٺ. صفت. ڪجهه وڏو - وڌيڙو - ٿورو وڏو - وڌيرو - وڏڙو - ڪجهه زياده.

== سلامت ڏيڻ لاءِ ورائين؟ لاڳاپو نه رکڻ - ميل نه رکڻ - قطع تعلقات ڪرڻ.

== سلامت شوق؟ (ف). محبت جو سلام - پيار جو نياپو - عيشت جو سٺيهو - قرب جي دعوت - پيار جي گهر - سلامت محبت.

== سلامت عليڪم؟ (ع) اوهان تي سلامتي هجي - شل سلامت هجو - شال توهان تي رحمت هجي - شال توهين خوش خورم هجو. مسلمانن جو سلام.

== سلامت ڪرڻ؟ مٿي تي هٿ رکي تسليم ڪرڻ - سڃو ڪرڻ - بندگي ڪرڻ - نياز ڪرڻ - نشيوت ڪرڻ - عجز ڪرڻ. عرض ڪرڻ - التجا ڪرڻ. عليڪ سلام ڪرڻ. موڪلائڻ - خير باد چوڻ - خدا حافظ ڪرڻ. چڏڻ - دست بردار ٿيڻ. روانو ٿيڻ - ڪڍڻ - موڪلڻ ڪرڻ - اجازت ڪرڻ - رخصت ڪرڻ.

== سلامت وٺڻ؟ بندگي قبول ڪرڻ - نياز قبول ڪرڻ - سلام قبول ڪرڻ - تسليم ڪرڻ - سلام قبول ڏيڻ - سلام ورائڻ - آداب قبول ڪرڻ - تسليم ڪرڻ. حاضر ٿيڻ - موجود ٿيڻ - پيش ٿيڻ - ملاقات لاءِ گڏجڻ.

== سلامت ورائين؟ سلام جو جواب ڏيڻ - آداب قبول ڪرڻ - تسليم ڪرڻ - سلام قبول ڪرڻ. نياز پوري ڪرڻ - نياز جي ختم ٿيڻ جو اعلان ڪرڻ.

== سلامتي؟ سلامتيون؟ (ف) پٽنام - جهار - تسليمات - تسليم - سلام - بسندگي - سواگت - نيمسڪار - آداب. تعظيم - شان - عزت - مان. ليهڻائي - نشيوت - نياز - حليماني - ڪانڌ - استقبالي - آجيان - آدرش - همشوائي - مڙجا - پلي ڪار - خوش آمد يد. توبن يا بندوقن جي قيرون سان ذل تعظيم. ڪنهن دڙي يا دڪي کي ڪوڏر جي لپ. نذرانو - سوغات - سوکڙي - تحفو - نذر - بخشش -

== سلامت: ظرف. محفوظ - سوگهو - هر بلا کان بچيل - صحيح سلامت - هٿڪو - سانڍو - بي جوکو - سالم - ثابت - اڄوڪو - خيرن سان - صحيح - ثابت. موجود - حاضر - قائم. تندرست - چڱو پلو - تازو توالو - سگهو - نرويو - چاق - خوش خورم - شاد و آباد - سرسبز - تازو - سرهو - نويو - زنده - جيئرو - حيات - ماه سان.

== سلامت رو؟ [ع. سلامت + ف. رو؟ < رفتن = هلڻ] درميان - وچولو - مٽيان - وچورو. مدبر - منظم - ڏاهو - عاقل - داناءُ - سياڻو.

== سلامت رهڻ؟ خوش رهڻ - سرهو رهڻ. تندرست رهڻ - چاق رهڻ - چڱو پلو رهڻ. صحيح رهڻ - امان م رهڻ - بچاءُ م هجڻ. محفوظ رهڻ - قائم رهڻ. زنده رهڻ - جيئرو رهڻ - حيات رهڻ - حياتي هجڻ. آباد رهڻ - سرسبز رهڻ - وڌندو رهڻ. == سلامتي؟ سلامتيون؟ (ع. ف). حفاظت - سوگهائي - امن - بچاءُ - هٿڪائي - امان - خيريت - عافيت - تندرستي - چڱپلائي - چاڪائي - نيڪائي - صحت - صحتيابي. آرام - تدار - فرحت. راحت - خوشي - سهائي. زلدگي - حياتي - جيئرائي - زلدگالي. موجودگي - حاضري - موجودات.

== سلامتي ڪيشتي؟ سلامتي ڪيشتيون؟ (ث. جهاز م ليڪل سلامتي سان پهچائڻ واريون پڙيون).

== سلامتي گهرڻ؟ خيريت گهرڻ - حفاظت گهرڻ - الله تعاليٰ کان امن گهرڻ - بچاءُ جي دعا گهرڻ.

== سلام پييار؟ سلام پييار: (ف). گفت و شنيد - ڳالهه ٻولهه. سڳابندي جي گفتگو. لياپو - سٺيهو - پيغام.

== سلام ڏيڻ؟ ياد ڪرڻ - مارڻ - يادگيري ڪرڻ. نياپو ڏيڻ - سهيو ڏيڻ - پيغام ڏيڻ. رخصت ڪرڻ - وداع ڪرڻ - چڏڻ - اجازت ڏيڻ - موڪل ڏيڻ - چوڻي ڏيڻ - چوڻڪارو ڏيڻ.

- سلائيئي ۽ سلائيئون؛ ٺ. سڀو- ٺوهو-
 بڻغو- ٺانگو. سڀائڻ جي آجرت- سڀائي-
 سڀڻ جي سڙدوري.
 ① سلائيئي (ت)؛ مصدر. پٽائڻ- سٽائڻ.
 ② سلائيئي (ع). ظرف. کڻي وڃڻ جي حالت-
 کڻڻ جي حالت- ڦري وڃڻ واري حالت- وٺي
 وڃڻ جي حالت- چڻ؛ سلائيئي اختياراوت.
 - سلائيئي ڪرڻ؛ نابود ڪرڻ- ٺاس ڪرڻ- چٽ
 ڪرڻ- تباهه ڪرڻ- برباد ڪرڻ- تابان ڪرڻ-
 ٽاوان ڪرڻ. جذب ڪرڻ- حمل ڪرڻ- ميل ڪرڻ.
 ③ سلائيئي؛ مصدر. "پوري طرح" سلائيئي-
 چٽيءَ طرح ظاهر ڪرڻ- پٽو ڪرڻ- چٽيءَ طرح
 ڏسڻ ڏيڻ.
 - سلائيئي؛ مصدر. پوريءَ طرح ڏسڻ ڏيڻ-
 چٽيءَ طرح پٽو ڪرڻ- ڪولي ظاهر ڪرائڻ-
 چٽيءَ طرح سلائيئي.
 ④ سلائيئي (ت)؛ ڏ. هارپ جي ڪم جو
 مڪمل سامان. صلاح- اٽڪل- رٿ- تجويز-
 مشورهه. (ل). سنڪت- پيڙائي- سڙڻ- وڳڻ-
 ڪچهري- مجلس- ساٿ- هڪ جيڏائي- سرتائي-
 دوستي- ياراني. بندوبست- جوڙجڪ- انتظار-
 رٿا- سٽل.
 ⑤ سلائيئي (سلائيئي) (ت)؛ ڏ. ٺاهه- صلح.
 ⑥ سلاجهاڻي؛ مصدر. کڻڻ- آسان ٿيڻ- سولو
 ٿيڻ- سمجهه ۾ اچڻ- مونجهاري مان نڪرڻ- صفا
 ٿيڻ- پٽو ٿيڻ- ظاهر ٿيڻ- چٽو ٿيڻ- سمجهڻ-
 رڳو مان نڪرڻ. آزاد ٿيڻ- چٽڻ. ڪوٺڻ ڄڻ-
 ڦلهڙڻ- وڙڪڻ.
 - سلاجهاڻي؛ مصدر. سٽائڻ- سٽائڻ- سٽائڻ-
 سمجهائڻ- ڦلهڙڻ- ڏاڳي جي منجهيل مڇي جا
 وڙ لاهڻ- سوجھڻ- ڇڏائڻ. ڪوٺڻ- وڙڪڻ.
 چٽو ڪرڻ- ظاهر ڪرڻ. سمجهائڻ.
 - سلاجهاڻي؛ مصدر ۽ سلاجهاڻي؛ ڏ. ٺاهه
 سٽائڻ- سمجهائڻ- صفا ڪندڙ- آسان ڪندڙ.
 سٽ يا پٽ وٺڻ ۽ پٽ ڏيڻ.

عظيم. ڪنهن ٻئي کي ڪوڏر سان ڏال ٺپ.
 حڪم ۾- اطاعت ۾- چٽي ۾- آڳاٽو ۾.
 - سلاسي ڌرين؛ توڻ يا بندو ڦٽ جي ڦٽڻ
 سان تعظيم ڪرڻ- عزت ڪرڻ- سلام ڪرڻ-
 آداب ڪرڻ- عزت افزائي ڪرڻ. ڪنهن ڌڙي
 يا ڌڪي کي ڪوڏر جي پٽ سان ٺپ ڏيڻ.
 ڪنهن ڪاٺيءَ کي ڪهاڙي يا واهوليءَ سان
 سٽو ڪرڻ.
 - سلاسي وٺڻ؛ سلام قبول ڪرڻ. ڪنهن
 ڌڙي کي ڪوڏر سان ٺپ. ڪنهن ڪاٺيءَ کي
 گهٽڙي سٽو ڪرڻ.
 ① سلاوٽ ۽ سلاوٽ؛ ڏ. [سن. شلا-
 سير] سنگتراش- پٽر ٽڪيندڙ- پٽر تي
 چٽسالي ڪندڙ. چٽر ڪٽڻ ۽ صاف ڪرڻ وارو
 ڪار ڪرڻ.
 - سلاوٽي ۽ سلاوٽيون؛ ٺ. چٽر ڪي
 ڪٽڻ ۽ صاف ڪرڻ لاءِ هيٺان رکيل سير-
 روھي.
 ② سلاوٽا؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 سلاهيئي؛ مصدر. ساراھڻ- واکاڻڻ- وڌائڻ
 ڪرڻ- صفت ڳائڻ- تعريف ڪرڻ- ساراھ ڪرڻ-
 جس ڳائڻ- آستيني ڳائڻ- ٺٽا چوڻ- واه واه
 ڪرڻ. پٽو ڪرڻ- حوالي ڪرڻ- سونپڻ-
 سپرد ڪرڻ- ڀاڙت ڪرڻ- ڏسي ڪرڻ-
 ڏيڏاري ۾ ڏيڻ- هٿ وٺڻ ڪرڻ.
 - سلاهيئي ۽ سلاهيئون؛ ٺ. واکاڻ- تعريف-
 ساراھ- صفت- وڌائڻ- آستيني- ٺٽا- واه واه-
 جس- ڀاڙت- سپارڻ- سفارش- ڏسي-
 ڏيڏاري- حوالو- سپردگي.
 ③ سلائيئي؛ مصدر. [سن. شل ڪهڻ] ساراھڻ-
 واکاڻڻ- تعريف ڪرڻ- صفت ڪرڻ- ٺٽا ڳائڻ-
 جس ڳائڻ. سڄي ڪرائڻ- قبول ڪرائڻ- سامرائڻ-
 مڃائڻ- مڃتا ڪرائڻ- هاڻوڪار ڪرائڻ. ٺٽگ
 ڪڍائڻ- سٽ ڪڍائڻ.
 ④ سلائيئي؛ مصدر. سڀائڻ- سلائيئي ڪرائڻ- ٺوھ
 ڏيارڻ- بڻجا هٽائڻ. سڀو ڪرائڻ- ڳنڍ ٺوھو ڪرائڻ.

● سَلَجَنَ ۽ سَلَجَنَ : ذ. [ه. سَلَجَنَ : س = سَنُو + لَجَنَ = ارکان] سَنُو لَجَنَ - ارکان - لکَن - لَجَن - افعال - چڱي عادت - سَنُو کمر - چڱي تهذيب - سَنُو اخلاق - سَنُو کثرتوت.

- سَلَجَنَو ۽ سَلَجَنَ : ذ. صفت. [ه. سَلَجَنَو = سَنَن ارکان وارو] چڱن لَجَن وارو - خوش اطوار - سدا تورو - شائستو - نيرڪم - پيلو - سِينوان - قارم شميل - سدا چاري - چڱن اخلاق وارو - تهذيب وارو - پتورت - سدورو - سپاڳو - پختاور - خوش نصيب - نيستو - اورچ - محنتي - پڇي - پاڪدامن - ثوابي.

● سَلَجَ : ذ. (ع) هٿيار - اوزار.
- سَلَجَ ۽ سَلَجَ ۽ سَلَجَ ۽ سَلَجَ : ذ. [ع. سَلَجَ + لک. هوش < هوشيدن = ڏڪڻ] هٿيار بند - جنگي.
- سَلَجَ ۽ خانو ۽ سَلَجَ ۽ خانو : ذ. [ع. سَلَجَ + لک. خان = گهر] هٿيار گهر - هٿيارن رکڻ جي جاء - توشاخانو.

- سَلَجَدَار ۽ سَلَجَدَار : ذ. [ع. سَلَجَ + ف. دار < داشتن = رکڻ] هٿيارن وارو - هٿيار بند - اوزارن وارو.

- سَلَجَ ۽ سَلَجَن : سامان سڙو کڏ ڪرڻ - تپڙ لاڙي موڙڻ.

● سَلَسَبِيلَ : ث. (ع) بهشت جي هڪ نهر. خوش گوار شئي. شراب.

● سَلَسَلُ البَوَل : ذ. (ع). هڪ قسم جي پيشاب جي بيماري - مينو پيشاب ۾ ڪند - ذيايطس.
● سَلَسِيلو ۽ سَلَسِيلَا : ذ. [ع. سَلَسِيلَه = ڪڙي] ڪنهن شئي جي لاڳيتي حالت - زنجير - نواڙو - سر رشتہ - پيڙهي. هڪ ٻئي پٺيان هئڻ واري حالت - ترتيب. شجره. قريشو - درستي. شروعات - منڍ - رجوعات - اول. خاندان - نسل - بنياد - ڪٽنب - آڪٽ.

- سَلَسِيلِي وارَ ۽ سَلَسِيلِيوارَ : ذ. [ع. سلسل] لمبر وار - درج. وار - ترتيب وار - حسب مراتب هڪ ٻئي پٺيان - لاڳيتو.

● سَلْطَان ۽ سَلْطَان : ذ. (ع). بادشاهه - شهنشاهه - قيصر - راج ڌڻي - راجا - حڪومت جو مالڪ - حڪمران - والي - فرمانروا - شاهه - پاتشاهه - امير - نواب - شهزادو.

- سَلْطَانه : ث. (ع). ملڪ - راج ڌڻي يا راج ڌڻائي. شهنزادي - بادشاهزادي. بيمر.

- سَلْطَانِي ۽ سَلْطَانِيُون : ث. (ع) بادشاهي - راج - حڪومت - راجائي - بادشاهت - سلطنت - سلطانِي : ذ. صفت. شاهي - شاهانو - راجائي - بادشاهي شان وٿان - بادشاهي گهرائي جو - وڏي گهرائي جو - پاتشاهي.

● سَلْطَانَت ۽ سَلْطَانَتُون : ث. (ع). حڪومت - راج - سلطانِي - بادشاهت - بادشاهي - شهنشاهي - شهنشاهت - فرمانروائي - تاجداري.

● سَلْطَانَتُو : ث. اسم خاص. تعلقه شاهنادر ۾. تعلقي گڙهي خيرِي ۾ ۽ تعلقي ٻني عاقل ۾ هڪ ڊيھ جو نالو.

● سَلَفَ : ذ. صفت. [ع. سَلَفَ = گذاري وڃڻ] گذريل - گذشتہ - اڳيون - اوائلي - پھريون - قديم - سابق - اڳوڻون. اڳيان ماڻهو - اڳين زماني جا ماڻهو. آباء اجداد - آبا ڏاڏا.

- سَلَفَ صَالِحِيَن : ذ. رسول آڪرم جي حڪمن جي پوري طرح بجا آوري ڪندڙ اڳيان.

● سَلَفَ : ذ. [ع. سَلَفَ = سودا ڪري ۽ ۾ لڳايل نالو] سَوَ و - سامان - اسباب - چيڙ - وٽ - شئي - وڪڙ. خريد و فروخت - واپار - ڏي وٺ - وڪرو خريدي.

● سَلَفو ۽ سَلَفَا : ذ. [ع. سَلَفَ = ڳوٺيري. ف. سَلَفَ = ڪنگھ] تماڪ چيڪڻ جو اوزار - ٻائيپ - چير وٽ - سگار.

● سَلَفِي ۽ سَلَفِيُون : ث. تماڪ چيڪڻ جو اوزار. پڻگڙي.

● سَلَاڪَ ۽ سَلَاڪُون : ث. (ع). لڙهي - هاو - ڏاڳو - هڪ شئي سان ٻي شئي پوتڻ - سَلَاڪو - ترتيب - قريشو. سنگت - دوستي.

چيد ڪرڻ - سوراخ ڪرڻ - چيدڻ - پور ڪرڻ -
 خال ڪرڻ - پر گهل ڪرڻ. عذاب ڏيڻ -
 ڏمڪ ڏيڻ - تڪليف ڏيڻ - جا ڪوڙو ڏيڻ.
 ● سَلَوُ ۽ سَلَا ۽ ذ. [سن. شل = اوڀر] -
 ٻيچ مان ڦٽل ننڍڙو تازو ٻوٽو - آنڪه -
 ڪوٺج - آنڪور - نئون زمين مان هيڊا ٿيل ٻوٽو -
 ڪوشو - تيلو - ڪنڪ - ابتدائي ڦوٽهڙو. چڪي -
 ننڍڙو ٿڌو گاهه يا اناج جو سڄو. بنياد -
 ٿڌو - ٻيڙو - هه - هسٽي - پشست - ٻيڇرو - وات -
 ڪس - رستو - ڊگ - سڙڪ - ٻيڙي جي سڙهه
 جو هڪ رسو - ٻيڙي جو هڪ عضوو.
 ● سَلَوُا: ذ. (ع) هڪ قيسر جو ننڍو پکي،
 عربي تتر جو هڪ قسم، حضرت موسيٰ جي ڏينهن
 ۾ يهودين کي خدا جي طرف کان کاڌي طور
 ملندڙ پٿر.
 ● سَلَوُوتَ ۽ سَلَوِيَتُون (ث)؛ ث. محبت -
 پيار - حُب - سِڪ - قُرب - ڪاڍو - عِشق -
 چاهت.
 ● سَلَوُوتِي: ذ. (ه). گهوڙن جي بيمارين
 جو علاج ڪندڙ - گهوڙن جو ڊاڪٽر.
 ● سَلَوُوتَ ۽ سَلَوُوتُون: ث. (هه). وڙ -
 ٻيچ - شڪن - گهٽج - موڙ - وڪڙ - ڦيرو -
 وراڪو - وٺ.
 ● سِلَوُڪَ ۽ سِلَوُڪَ: ذ. [سن. شليوڪ =
 چوٽي] چوٽي - چوڪ - چوٽ - ڪهت -
 ڪهٽي - شعر - قطع - شعر جو ٿڪر - بيت -
 ڪيت - ڏوهيڙي - دو - هو - ر - باغي - ميصرع - نظم -
 ڪوٺا - هه سِئو بيت.
 وچن - ٻول - انجام - ڦول - اقرار - سُخن.
 ● سِلَوُڪَتَ ۽ سِلَوُڪَتُون (ث). رس -
 محبت - مڙو - پيار - قُرب - ڪاڍو - چاهه.
 ميلاب. لاڙو - رغبت - سهولت - سولائي -
 آساني - سهنجائي - سهڙ. دلچسپي - وندر -
 راحت - فرحت - لحاظ - رايو - هاسخاطر - هاسخاطري -
 هاسو - بدلو - طرفداري. سَلَوُڪَ - ماليڪي -
 طريقت - فقيرائي.

ٻاراڻي. جماعت - ٿولو - ست - ميڙ - محفل -
 ڪچهري. مجلس. [سن. سڙڪم = رستو <
 سيري = هلڻ] رستو - وات - ڊگ - گس -
 ٻيڇرو - سڙڪ - راه - رند - گهاڙو. (انگ.
 Silk) هڪ قسم جو ريشم - سڙي. سڙي.
 جو ڪوڙو.
 ● سِلِڪائين (ل)؛ مصدر. دمڪائڻ - ٻارڻ -
 ٻڪائڻ.
 ● سِلِڪائين: ث. اسم خاص. جڪرائي بلوچن جو
 هڪ ٻاڙو.
 ● سِلِڪن ۽ سِلِڪن: ذ. صفت. [سن.
 سِلِڪشَن: س = چڱو + لڪشَن = لڃڻ - افعال]
 سٺو لڃڻ - لڪن - سڙي عادت - سٺو افعال -
 سٺو آرڪان - سِلِڪشَن - نيڪ خصلت - سڙي
 فضيلت.
 ● سِلِڪن ۽ سِلِڪن: ذ. [ه. سِلِڪن = سڙي
 عادت] سڙي عادت - وارو - سِلِڪشَن - فضيلت
 وارو - ليڪ خصلت.
 ● سِلِڪن ۽ سِلِڪن (ت)؛ ذ. خالي - پورو -
 ڪوڪو - ٺلهو - واندو - ٻالھو - ڪورو.
 ● سِلِڪار ۽ سِلِڪار: ذ. (ل)؛ مينگار - ٺٽ -
 تڙجڻ - ڊانڊ - سڙو - ڊانڊس - ٺاهه - ٺوهه -
 جوڙجڪ.
 ● سَلَم: ذ. (ع). بيانو - بيمانو - تقاوي -
 اڳواٽ ورتل ٺاهه - هيشگي - سوڙي - آندوانيس.
 ● سَلَمو ۽ سَلَماء: ذ. (ه). هڪ قسم جي
 سون جي يا چانديءَ جي چمڪندڙ تار - روڻو
 ۽ سونو ڪلابات (ٽوپن تي سلمي جو ڀرت).
 ٻوٽو - ٻوڙو (جنهن مان واڻ ٺهي).
 ● سَلَن:؛ مصدر. ڏسڻ - ٻڌائڻ - سڻائڻ -
 ڏس ڏيڻ - ٻڌو ڏيڻ - خبر ڏيڻ. ظاهر ڪرڻ -
 ڦولڻ - ڪولڻ - ٻڌو ڪرڻ - آڻڻ ڪرڻ -
 ڪولي ڏيڻ - ڦڪڙ ڦاڙڻ - ٻڌي پٽ ڪرڻ -
 فاش ڪرڻ. سڄي ڪرڻ. ٻار ڏيڻ - باس -
 قبول ڪرڻ. مڃڻ - اقرار ڪرڻ - راز اورڻ.
 (ع. ستوال) ٺنگ ڪرڻ - سَل ڪرڻ - ولڏڻ -

● سَلَهَازَ ۽ سَلَهَازُونُ: ٿ. جَتڪَڙو - ڪَنڊِي - قطار. ٻيله.

● سَلَهَازِجَن: مصدر. هڪ ٻئي سان ٻڌجڻ - قطارِجَن - ٻيله. ۾ اچڻ - واڙجڻ. ڪَنڊِيجَن - رَلڻ - ميلڻ. ڪَڇڻ - ڀورجڻ - بندجڻ - قابو ٿيڻ.

● سَلَهَازِ سِيلَ: ذ. ظرف. ٻيله - ٻيو - ۾ ڪڏ - جوڙو - گڏيل - سِيلَ - رَلِيلَ.

● سَلَهَازَ ۽ سَلَهَازَ: ذ. سَلَهَازَ. ڀورن ٻڌڻ جو ٻيله.

● سَلَهَتَ (سَلَهَتَرُ) سَلَهَتَ (سَلَهَتَرُ) (ت): ذ. مَلُحَ - ٺاهَ - ٻَرجَءَ - رِيڄَءَ - مِيلَپَ. صلاح مصلحت - مَشُورَ - ڪَڻ ڳوٺ - ويڇاڙو - ٻَچَڙ - ڀانڇاڙو.

● سَلَهَنَ (ڪ): مصدر. ٻُڌائڻ - سَچِي ڪرڻ - حقيقت ڏيڻ. (اسم) ۽ سَلَهَنَ (ت): ذ. ڪِيهَ - ٺاهڻ وقت منجهس وڌل آڻو - لوڻڻ.

● سَلَهائِڻ: مصدر. سَلائِڻ - سَلَ ڪرائڻ - سَوراخ ڪرائڻ - ٽَنڪَ ڪرائڻ - چيد ڪرائڻ. ٻُڌائڻ - چَوائِڻ - قبول ڪرائڻ. سَمِيتَڻ - ختم ڪرڻ - ڀورو ڪرڻ - خاتمو ڪرڻ - سَمَهايتَ ڪرڻ. آچَ ڪرڻ - صلاح ڪرڻ.

● سَلَهَارَ ۽ سَلَهَارُونُ (ٿ): ٿ. صفت. ڦِرَ سَودِي - ڦِرَ سان.

● سَلِيپَ ۽ سَلِيپُونُ: ٿ. [سن. شَلِيپِي = ڪاڻي] ڏروازي جي چوڪي جي هيٺين ڪاڻي. پَتَ سان ڀريل ديڳ ڪڍي وڃڻ لاءِ ڪاڻي. ويٺل چوٽي کي آٿارڻ لاءِ هيٺان ڏنل ڪاڻي. ● سَلِيپُو ۽ سَلِيپُٽَا: ذ. ڪُليل ڳوٺ جي چادر جا ٻاسا ورائي آڻ تي مسافيريءَ جي سامان ٻڌڻ لاءِ هڪ تجويز.

● سَلِيپَتَ ۽ سَلِيپَتُونُ: ٿ. اسم. [انگ. Slate] اکرڻ ليکڻ لاءِ پٿر يا لوھ جي ڪاري تختي.

● سَلِيپُٽَرُ ۽ سَلِيپُٽَرُ: ذ. [انگ. Slipper] هٿڪڙي جُتي - آڌ ڪَاسِيلَ بُوٽَ - مَٻَاقُٽَرُ. ويلَ جي ٻيٽي هيٺان لڳل ڪاٺ جو تَڏَختو.

● سَلَوُڪَ ۽ سَلَوُڪَ: ذ. ٻَرتاءَ - عمل - رَوِيو - وَرَتاءَ - وَرَتِي - هَلَتَ - وَرَتِي - رَسَتو - رَوَڻ - رُخَ. دوستِي - ياري - سَنڪَتَ. ٻِيءَ - محبت - ڀريت - موھَ - ڀاؤ - اَڪِنجَهرَ - ارواح - سَنِيھَ - قُرب - چاهَ - چاهَتَ. لاڙو - رَغبتَ. لاڳاپو - ٺھَ - وِڇُڙ - گھيرائيپَ - ٺاڻو - ڳانڍاپو - رَسَتو. شاليتِي - ماڻَ - صَبَر - آسَنَ - مَلُحَ - ماڻَ - آسانَ - ٽالِيھَرُ - آرامَ - ڦَرارَ - ڦِرَڇَ - جَمَعيتَ - چينَ. ڀلائي - ليکِي - خيرخواھِي - بَھتيري - بَھبودِي - چڱائي. ڪُرسِيڪِيا - تَصَوُفَ - حق جو رستو - طَريقَتَ. فقيرِيءَ جو رستو - صَوُفي طَريقو.

● سَلڪِي: ٿ. صفت. سو لکڻ واري. سَلڪِي. ● سَلَوُڪَڙو ۽ سَلَوُڪَڙَا (ت): ذ. سَوراخ - ٽَنڪَ - ڌَرَ - چيدَ - ڀرَ - لوڳو - ڀورَ. ڪڍيا - ڪَڏِي.

● سَلَوُڪَڙِي ۽ سَلَوُڪَڙِيُون (ت): ٿ. ٻَڪل فصل - تيار ٿيل ٻيٽِي.

● سَلَوُڪَڙُو ۽ سَلَوُڪَڙَا: ذ. [سن. سَلَوُڪَڙُون = سان + لَوُڪَ = لَوُڪَ] لَوُڪَڙِي - چَٻَرو - لَڪين - لَوُڪَڙِي - لَوُڪَڙِي - ڪارو - لوڻايل - مَصالِحدارَ. وُڪَندَڙَ - سَوادي - مَزيدارَ - ڏانڌَ دارَ - ڏانڌَ وارو - مَليحَ - مَزي وارو - چَٽُڪيدارَ - وُڪَندَڙَ - ڏانڌَ مندَ.

● سَلَهَ: ٿ. اسم. (ع). هڪ مَرَضَ جو نالو - ٻيماريءَ جو قيسم - سَحابَ - دِقَ تَپَ - تپَ - ڪَٺَن - ٻَراڻو تپَ - وڏي ڪنڪھ واري ٻيماري. (ج. سَلَهو: ٿ. دَف). جَلَهائي - ڪاڍو - سَستِي - لاغرائي - ٿوٽَ - گِيھَل - لاغرضائي. لوھ جي شِيخ - ٻاري.

● سَلَهَ ۽ سَلَهَ: ذ. صفت. سَدو - سَنئون - سَوَدو - سَٻتو.

● سَلَهَازَ: مصدر. ڪَڏَ ٻڌڻ - قطارڻ - ڪڏاڙڻ. ڪَڏڻ - مِلائڻ - رَلاڻَ ڦاسائڻ - ڪَڏيڻ. ڇيل ۾ رکڻ - لاکب ۾ رکڻ - بند ڏيڻ - ڀُورَڻ - ڇَڪَڻ.

● سَلِيَمُ شَاهِدٌ : اسم خاص. تعلقي ڳڙهي ڀامڻين ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● مٿاڻو ۽ سٽيا: ذ. صفت. [سن. سومر:-
مست] سٽيت، ٺوٺي، ڪاٺ، هنڌ رکڻو.
آرسي، ڍاڪين ڏيڻو، مٿاڻو مائڻ، ڪاهيل،
عارِي، ڪم ڪرڻ، سوٽي، آلتسي،
گيسرڻو.

● ميليو: اسم خاص. تعلقي ڪوٽڙيءَ ۾
ديھ جو نالو.

● ستر: ذ. (ع). زهر - وهر - ورك.
 - ستر قاتل: ذ. زهر قاتل - تيز زهر.
 - ستر النار: ذ. ڪوئي جو زهر - سترڪيو.
 هڪ زهريلو پتڙ، جنهن جي ڪاٺ مان ڪوئو
 تمام جلد مري وڃي.

● سَمَرْ مَ سَمُونْ؟ ث. گُل ہائی - گولچ۔
زور - بار۔ واڈارو۔

== ستر رکئی: وقیک زور یا بار رکئی.
== ستر کئی: پشی جو بار کئی- پشی جی

تڪليف پنهنجي سير تي کڻڻ۔ وڌن جي ڀروي ڪرڻ۔
● مسم: ظرف۔ [مسن۔ مسم] ٻراٻر۔ ٻورو۔

هم وزن - هڪجهڙو - يڪسان - ههسِر - مٽ -
ٺاڻي - لائق - قابل - هڪ جيترو - هڪ جهيڏو -

سَمَان - ماڳو - والڳو - مساوي . کامل . سڀ .
 = "سَر" ٿي "وڃي" : برابر ٿي وڃي . ميسجي وڃي .

- سَمْعِد رَشِي' = سَمْعِد رَشِي + ذ. صفت. [سن.
- سَمْر = برابر + در شي = دَمَنْدَر] هك اكيو -

بي رِيا - نير ٻڪش - بي ٻچو - بنان پاسخاطريءَ -
انصاف جو - هڪ جهڙو دَستِ دَر .

— مَتْرُوہی' = مَتْرُوہی'؛ ذ. صفت. [من.
 ستر' = برابر + روہی' = شکل وارو]. بلور

جہڑو۔ ہمر شیکلی۔
 ۵۔ میر ۵۰ یحیون: ث. [سن. مر = مہمن]

زمین مان ڦاٽ کائي نڪتل ڪینو ٺاهي - ٻه ٻه ٻه -
 ٺوري آلاڻ. ٻاڙ - ٽیر ٽیر - ٺینڊي - منهي ٻیر -

سنهي و هڪ. چيڪ - ٽپ - رافو.

● سِيلِيدَارُ = سِيلِيدَارُ: ذ. صفت. [ع. صلح + ف. دار = داشتن = رکن] هَتَّيَارُ بَنَدِ سِيَاهِي.
جَابِلُو بُولِيمِ وارو. صلح دارو.

● مَلَايَسِيَّسُ مُلْكِ مَلَايَسِيَّسَ : ذ. (ع). أَمَانٌ - مَوَلُو-
مَادُو - مَوْكُو - آلْ مُنَجِهِيلْ - سَيَّرُو - سَهَنَجُو -

تہیں جو گو۔ مٹاؤ۔ عام فہم۔ سہل۔ صاف۔
نرم۔ ہموار۔ خستہ پست۔ تچ۔ کین۔ جھڑو۔

ڪنهن لہ ڪار جو۔ بي ڪٺو۔ بيڪارو۔
 ① مَسَائِقَتُو لَا مَسَائِقَتَا: ذ. [ع. مَسَائِقَتُهُ > مَسَائِقَ =

اختیار کرنا [دِلگ - لمونو - سرشت - خلقت -
طبیعیات - مہیاء - عادات - تمیز - شعور -

وَقُوفٌ - لِمَاقَاتٍ - تَهْذِيبٌ - أَخْلَاقٌ - أَرْكَانٌ -
أَعْمَالٌ - خَصَالَتٌ - خَصَالَتٌ - سَمَكَةٌ بِهَائِي.

— سَلَّيْتُمْ مَسْجُلِينَ؟ ث. مَسْجُلِينَ جَا آدَاب۔
مَحْفَلِ جَوِ دِ نَكَب۔

● سَلَامٌ عَلَيْكُمْ يَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ذ. صفت. [ع. سَلَامٌ =
"الامت رهن"] نِيكٌ - دُرُسْتٌ - كامِلٌ - پُورِو -

ہرابر - صحیح - سالیم : کشترو - نر - کومل -
 حاتم - مہربان : برد بار - گپیتر : کیلمک -

میلٹو۔ رلٹو۔ خلیق۔ کیلٹو۔ تندرست۔ چاق۔
چنگو پلو۔ چاک۔ سادہ دل۔ صاف دل۔ چنگو۔

ليڪو - سٺو - ڪمانٽو - ڪم وارو.
= سٺو سٺو شاهي: اسر خاص. هڪ قسم جي

دِ هَليءَ جِي جَنيءَ جو نالو.
 = سَلِيمُ الطَّبَعِ؛ ذ. (ع) حَلِيمُ المِزَاجِ.

انرم دِل - رَحْمَہٗ دِل - قیامتو اُنڈی - دالشمند -
صاحبِ الرائہ - دورِ آندیش - ڈاھو - میمائو -

● مسئلہٴ مان: اسر خاص، ہک مشہور و معروف

پيغمبر جو نالو - حضرت سائيمان. هڪ جبل جو نالو.

— سلیمان الی : سلیمان الی : د. صلت. حضرت
سلیمان جو. (ذ. اسر). ک. قیسیم جو

● مسایع مائیں : ث. اسر خاص. در کائی بلوچن

جو سے پیچیدہ

== سير سير: آلي ڪاٺي باهه ۾ وجهڻ ڪري منجهانئس لڪرلڌڙ رس.

== سير نيڪرڻ: زمين مان هائيءَ جو سيمي لڪرڻ.

● سرم سرم: ڏهه ڳوڙي جو ڪٽڻ سنب.

● سماءُ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سماءُيري: اسم خاص. تعلقي سانگهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سمات: اسم خاص. هڪ قوم جو نالو.

● سمائيت سمائيتون: ٺ. [من. سمائيت = پڄاڻي] پڄاڻي - پڄاڙي - تڪميل.

== سمائيت سمائيت: ڏهه صفت. پورو - ڪامل - مڪمل. آخرين - پڄاڙيءَ وارو.

== سمائيتي سمائيتي: ڏهه صفت. ختم ٿيل - پورو ٿيل.

== سمائين سمائين: ڏهه صفت. پڄاڙي - پڄاڻي - پيڇو - انٺ. آخري - الومان. نتيجو.

(صفت). آخري - تامي - اڇوڙو.

● سماج سماج: ڏهه [من. سماج = مجلس]

قوم - برادري - هنگت - سوسائتي - مجلس - جماعت - محفل - سڀا - تبديلي - ميڙو - راج - ست - انجن - ڪاميٽي - سنگت - ساڻاري. ذات. گروھ - جڻو - ٽولي - ڌڙ. هاڻي. سنج - آڻ. گهوڙي جو سامان.

== سماجڪ سماجڪ: ڏهه صفت. سماجي - راجوڻي - هنگتي - سڀائي - جماعتي - سنگت جو - تبديليءَ مان لاڳو. اسيمبليءَ جو ميمبر - ڪنهن به جماعت جو رڪن.

== سماجڪنا سماجڪنائون: ٺ. جماعت - ميڙ - سوسائتي - ميڙو. رڪن.

== سماجو سماجا (ت): ڏهه ملاقات.

● سماجت سماجتون: ٺ. [ع. سماجڪ = سمج = ڪندو ٿيڻ] خرابي - بددي. شرمندگي.

خوشامد - چاٻڻوسي - مينٽ - مرڪب ۾ منٽ مان گڏ استعمال ٿيندڙ لفظ. جنهن ته "منٽ سماجت".

● سماجوگ سماجوگ: ڏهه [من. سمايوگي]

خلاف عادت پيش ايندڙ حالت جي وقت استعمال

ٿيندڙ تعجب جو لفظ. مثلاً "ڪهڙو سماجوگ آهي!"

● سماجوگ سماجوگ: ڏهه [من. سمايوگ] اتفاقي ملاقات - وقتي ملاقات - ميلاپ.

● سماچار سماچار: ڏهه [من. سماچار = خير چار] خبر چار - حال احوال - نياپو - بهارپو - واڌ سڌاءُ - سڌ - اطلاع - واقفيت - آگاهي - آگاهي - معلومات - اوراپو - پروڙ - ڏاهه - ڄاڻ - سماءُ. روايت. حالت - ڪيفيت - ميڙاج - رومنداد.

خير و عافيت - سماءُ - حالتن جو احوال.

== سماچاري سٺائين: خبر ڏيڻ - سڌ ڏيڻ - احوال بيان ڪرڻ - سربستي ڳالهه پڻائڻ.

● سماچار: اسم خاص. ڌرم ڇيله جي ڏکڻ طرف پنج ميل مفاصلي تي هڪ وڏي پيٽ جو نالو ۽ لاکي جو نالو.

● سماءُ سماءُ: ڏهه [من. سماءُ = تعلق] خنداڻي ڏيان - خنداڻي لاڳاپو.

● سماءُ سماءُون: ٺ. [من. سماءُ = سرم = گڏ + آ = چوڌاري + ڌيئي = ڏيان ڪرڻ]

خدا ۾ مَحَوُ ٿيڻ واري حالت. يوگ جي انهن ۾ پوئين منزل. قنبر - استغراق - ڌڙپوري - هندن جو قبو يا مقبرو - ڪنڌ - غار. جوڳين سياسين يا راجائن جي هڏين جي دفن ٿيڻ واري جاءِ - سادو ٺيڪ يا عارف جي مٿان اڏيل قبو.

== سماءُي سماءُي: ڏهه سماءُون: ٺ. مثل ماڻهو جي ميمي - قبر - لحد - حنڌ - قبو - يادگار - ماڻهو جي ساڙيل لاش وارو هنڌ. بينڪ - وهڪ - آستانو.

خدا مان لٽو لڳائڻ جو هنڌ. پورو ڏيان - برابر خيال - هڪجهڙي بندگي ڪرڻ جي حالت - عبادت ۾ مَحَوُ ٿيڻ جي حالت - بي خبري - مراقبو. هدايت.

● سمار سمار (ت): ڏهه پشرون پڇڻ لاءِ لوھ جي ڪيلين لڳل ڪاٺ جو ٺهيل اوزار - ساهر - سنهڙو - لٽڻ (ت).

● سماءُ سماءُون (ت): ٺ. ليکاهه - نظرداري.

● سماڙو ۽ سماڙو (ت)؛ ذ. واقف- ڄاڻو.
 ● سماڙو هو ۽ سماڙا ها؛ ذ. ڄالورن جي مرض جو هڪ قسم- مڙهاڙو.
 ● سماس ۽ سماس؛ ذ. ٻن شين جو ميلاپ.
 ● سماع ۽ سماع؛ ذ. [ع. سمع = هٿن ٻڌڻو] راڳ ويراڳ- رقص و سُرود- لاج ڳانو. راڳ ۾ ذڪر جو لمولو- فقير جوش ۾ اچي زور سان رچي الله الله جي ڪيفيت.
 ● سماعت ۽ سماعتون؛ ث. (ع). ٻڌڻ جي حالت. شنوائي- حاضري.
 ● سماعِي ۽ سماعِي؛ ذ. صفت. ٻڌل- روايتي- آتقي.
 ● سمحاق ۽ سمحاق؛ ذ. (ع). هڪ قسم جو رنگين ميخ پٿر دوا طور ڪم ايندڙ، دوائن ٻيهڻ لاءِ ان مان روھيون ٺھن- هڪ قسم جو سنگمرمر.
 ● سمحاق جا داڻا؛ ذ. هڪ قسم جو ٻسارڪو وڪڙڻ.
 ● سمڪ ۽ سمڪاڪ؛ ذ. خيال- هوش.
 ● سمڪاڪ ۽ سمڪاڪتون؛ ث. (من). ميلاپ- تعلق- لاڳاپو.
 ● سمڪاڪ ۽ سمڪاڪ؛ ذ. صفت. مليل- گڏيل. متعلق.
 ● سمڪاڪتي ۽ سمڪاڪتي؛ ذ. صفت. سمڪاڪ.
 ● سمڪاڪم ۽ سمڪاڪم؛ ذ. [من. سمڪاڪم] سِر = کڏ + ڪم = وڃڻ [مجلس- جماعت- منڊلي- سنگت- مجموعو. ميل- ميلاپ- ملاقات- اتفاق- ايڪو- ٻڌي- سلوڪ- تعلقات- خدا ۾ منجھو- ٿيڻ جي حالت- جماع- ٻوڪ. لڳڻ. رهڻ- ڳالهه ٻولھ- گفتگو].
 ● سمالوچن ۽ سمالوچن؛ ذ. [من. سمالوچن] سِر + آلوچن = ڏسڻ [تصنيف جي نظرثاني. ٻرڪ- قواعد. ديڇاچ- تهديد- ڀڙوڪا].
 ● سمالوچنا؛ ۽ سمالوچنائون؛ ث. ٽيڪا ٺهڻي- لکڻ چيني- تنقييد- رايو- ٻڌرائي. ابتدائي سمجهاڻي.

● سماء؛ اسم خاص هڪ ذات جو نالو.
 ● سمان؛ ظرف. [من. سمان = وانگر] برابر- مڻل- وانگر- طرح- جيئن- موجب- مثالو- وانگي- وانگيان- طور- نموني. برابر- سنئون- ماڳيو- مٿ- ٺالي- لائق- قابل- هڪجهڙو- همستر- هڪ جيڏو.
 ● سمان جو چورس ۽ سمان جو چورسئون؛ ث. هڪ جيڏن هاسن واري چورس.
 ● سمائند (ل)؛ ظرف. [من. سمان = برابر] برابر. وانگر- جيان.
 ● سمائڪر ۽ سمائڪر؛ ذ. مَشڪ- مَرڪ. (صفت). آفت ڪندڙ. خوش رنگ.
 ● سماليو ۽ سمائا؛ ذ. [من. سمان. س = سان + مان < من = مڃڻ] عزت وارو- مائوارو- ساندائو- شان وارو. لَتَب وارو- وڏو ماڻهو. قانع- صابر- راضي. سُڪيو- آسودو- خوش. برقرار. هٽيڪو. (سمائي ۽ سمائيئون؛ ث).
 ● سمائين؛ مصدر. آمائڻ- رخصت ڏيڻ- آلو دعو ڪرڻ- موڪلائڻ.
 ● سمائو ۽ سمائا؛ ذ. صفت. خوش. لڳل- مليل.
 ● سماهه ۽ سماهون؛ (ث). ث. سماء- سُر- نظر- ڏيک.
 ● سماء ۽ سماء؛ ذ. (ع). آسمان- فلڪ- آڪاش- اُمتبر.
 ● سموات؛ سماء جو جمع- آسمان- آفلاڪ.
 ● سموي ۽ سموي؛ ذ. صفت. آسماني- مٿيون- غيبي.
 ● سماء ۽ سماء؛ ذ. سماء- خبر- اطلاع- ڄاڻ- پروڙ- عام- ڪل- ڏيک پيال- ليکهاڻي- نظرداري. ڏيد- سمڪ- وڌيا- ڳيان- ڪم- معرفت. آڌاڪاري- گڏجي ڳايل راڳ- سالڪ.
 ● سماء ٻوڙ؛ ذ. ڏيه ٻوڙ- لگاھ يا نظر ٻوڙ. خبر ٻوڙ.
 ● سمائين؛ مصدر. [من. سِر = چڱي طرح + آ = چوڌاري + ما = ماڻ] ماڻڻ- داخل ڪرڻ- آندڙ ٿيڻ.

چڙهتي - اتهر - بهتر - کير هت - شاهوڪاري -
مؤلد - سڪ - قترخي.

● سميجر دايه & سميجر دايائون؟ ٿ. (سن).
روايت - ذلد ڪٿا - اتهاس - سورت - حديث.

● سميجن؟ صفت. [سن. سنهورن] هورو - هورن -
سمهورن.

- سميجورن؟ صفت. [سن. سميجورن = پرهور]
هورو پتريل - پترهور. هورو - سجو - ڪامل -
برابر - مڪمل - سمورو - مارو - بڻان ڪنهن گهٽائيءَ
جي - ثابت - تمام. (ظرف). سراسر.

- سميجورن راڳت: ستر گم جي سڀني آوازن (سرن)
مان لڳن وارو راڳت - مڪمل راڳت - هورو راڳت.

- سميجورن & سميجورن: ذ. صفت. ڪامل -
هورو - ڪٽل - سڀ - تمام.

● سم' جيئندو: اسم خاص. تعلقي سالڪهڙ ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● سمجهن؟ مصدر. [سن. سمجند: ستر =
چڱي طرح + بد = ڄاڻ] ڄاڻڻ - پرڙڻ - ترجمي.

● سمجهن - هروجهن - ترجمي. خبر هئڻ - علم
هئڻ. لکڻ - محسوس ڪرڻ - سمجهي ڪرڻ -

وريچارڻ - فڪر ڪرڻ. حساب لڳائڻ. عيوضو
وٺڻ - بدلو وٺڻ. پاڙڻ. سمجڻ - قبول ڪرڻ -

تسليم ڪرڻ.
- سمجهه & سمجهون؟ ٿ. ڄاڻ - پر وڙ -

هرجهه - عقل - فهم - گيمان - وقوف -
ادار ڪ - دائمي - حوصلو - پڌ - هوش - خيال -

ذهن - توجهه - سوجهي - ويد - لاء - پاس -
نهيراء - اٽڪل - رايو - قياس - چاچ - نظر -

نگاهه - نظر جي سهيج - مراد - مطلب -
منشا.

- سمجهه آچن؟ عقل آچڻ - هوش آچڻ. ٻار
جو وڏو ٿيڻ.

- سمجھائي & سمجھائون؟ ٿ. آگاهي -
ڄاڻ - معلومات. شرح - ٽيڪا - نيرواري - ارت -

هاشيء - وڌيڪ - پاشيء - تفسير - وياتا ڪيان -
نصيحت - هدايت - فهمائش.

- سمائجون؟ مصدر. ماڻجن - ماڻ - هورو آچڻ -
پنجن وڃڻ. برابر ٿيڻ - ٺاهي ٿيڻ - هڪجهڙو ٿيڻ.

سڀائڻ. ڄاڻڻ. حياتي پرڄي آچڻ. ليڪ ٿيڻ.
ڪٽ ٿيڻ.

● سمائجي & سمائجون (ل): ٿ. ڪنجائش -
وسعت. بردباري - صبر - تحمل - ڌيرج -

شالتي - ٺاهه - حوصلو. طاقت.
● سمئت & سميتون؟ ٿ. [ع. سميت =

رستو وٺڻ] راه - رستو. طرف - پاسو - جهت -
ڏس - پهلو - جانب - رخ - روڪڻ.

- سمئت اثر اس؟ ظرف. [ع. سميت + اس =
مٿو] مٿي جي طرف - مٿان - آسمان ڏانهن -

سڌائيءَ تي. (امر). ترقيي - ڪمال - اوج.
● سمئت & سميتيون: ٿ. [سن. سميت

من = چڱو + مت = مٿ] چڱي همت - سٺي
صلاح - هدايت - نيڪ صلاح - نصيحت. عقل -

صحيح سمجهه.
● سمئا & سميتون: ٿ. ستر = برابر] برابري -

هڪجهڙائي - هڪجهڙائي - ستر يڪائي - سمائتا -
هڪ نظر.

● سميتي & سميتيون؟ ٿ. [سن. ستر +
اٿي] راجائن، لواڻ وغيره جي تاجپوشي يا ڪنهن

ٻئي تقريب جي موقعي تي هٿليڪ جي کڏ ٿيڻ
جي جاء.

● سميتي & سميتيون؟ ٿ. ڏيوالي ۾ ويل
ماڻهوءَ جي ملڪيت کي قرضدارن ۾ ورهائڻ

جو فيصلو.
● سميتو؟ ذ. افق.

● سميتو & سمئا (ٿ): ذ. صفت. صاف - پاڪ.
● سميتادڪ & سميتادڪ: ذ. ايڊيٽر -

صحافي - اخبار نويس - خبرون ڇپيندڙ. سميتيم.
● سميتت & سميتتون: ٿ. (سن). دولت -

ڌن. خوشحالي - آموڊگي.
● سميتي & سميتيون: ٿ. ڌن - دولت.

- سميتا & سميتائون: ٿ. مملڪيت -
ڌن - خزانو - دولت. برڪت - اقبال - طالع.

== سمجھائي ڏيڻ ۽ ڪا ڳالهه سمجھائڻ. نصيحت ڪرڻ. هدايت ڪرڻ.

== سمجھائڻ ۽ ذهن نشين ڪرائڻ. ٻڌائڻ. ڪولي ٻڌائڻ. مطلب ٻڌائڻ. تفصيل ٻڌائڻ. ڌيان تي آڻائڻ. آگاه ڪرڻ. نصيحت ڪرڻ. ختمائڻ ڪرڻ. هدايت ڪرڻ.

== سمجھدار ۽ سمجھدار ڏ. صفت. [سن. سمجھدار ڏ. دار ڏاڏن ۽ وڪڻ] سڃاڻو. هوشيار ڏانءُ. عاقل ۽ چڱي مٿي ڪمي سڃاڻڻ وارو. عقل مند. تجربہ ڪار.

== سمجھڻ ۽ سمجھڻ: سوچ وڃڻ ڪرڻ. سمجھڻ ۽ سمجھڻ: سوچ وڃڻ ڪرڻ. خيال ڪرڻ. عقل ڪرڻ. هوش ڪرڻ.

== سمجھو ۽ سمجھو: ڏ. صفت. عقل مند. سمجھدار ۽ دانشمند. سڃاڻڻ. سڃاڻو. هوشيار ۽ ڏاهو. سڃاڻو. سڃاڻو. هوشيار وارو. تيز ۽ فطرت ۽ جيتائو. هوشائتو. حوصلائتو. سوچو. ماڳو آڱ. سمجھت. سڃاڻتو. عاقل ۽ چالاڪ. زير ڪ. نظر ٻڌڻ. اثر ٻڌڻ.

== سمجھرائي ۽ سمجھرائي: سمجھرائڻ (ڏ) ۽ ڏ. سمجھرائي.

== سمجھڻ ۽ سمجھڻ: پيشاب ٻڌڻ. سمجھڻ ۽ سمجھڻ: ڏ. صفت. سڃاڻو. سمجھو. ڏري ٻڌڻ.

== سمڙ ۽ سمڙ: ڏ. [سن. سمجھل = سفر جو توشو] مسافري جو سامان ۽ ٽپو ٽپو. توشو. موجودات. ڏخيرو. وسيلو. اسباب. رسد. بيلو. آفت. بندوبست. سامان مهيا ڪرڻ. جيترو خرچ ۽ راه خرچ.

== سمڙ جن سهي تن ڪونهي اهڪ عنايت چئي (شاه).

== سمڙ جنهن نه ساڻ هوت حماتي تنجو (شاه).

== سمڙائڻ ۽ سمڙائڻ: ڏ. صفت. سمڙ وارو. سمڙو ۽ سمڙا: ڏ. سفر جو سامان. سمڙو. ڏسڻي جو توشو.

== سمڙادو ۽ سمڙادو: ڏ. صفت. [سن. م = چڱو + ع. مراد ڪرڻ] حاصل ڪرڻ] سوڍارو. مراد پوري وارو. سڃاڻو. سعادتمند. ڪامياب. فتح مند.

== سمڙائي: اسم خاص. مٿي بلسوچن جو هڪ قبيلو.

== سمڙائڻ ۽ سمڙائڻ: مصدر. [سن. سمڙت = ياد ڪيري] ياد ڪيري ڏيارڻ.

== سمڙتي ۽ سمڙتيون (ڏ) ۽ ڏ. ياد ڪيري. حافظو. ڏهن.

== سمڙت ۽ سمڙت: ڏ. سمڙتئون (ڏ) ۽ ڏ. عقل. هوش. فطرت.

== سمڙت ۽ سمڙت: ڏ. سمڙتئون (ڏ) ۽ ڏ. [سن. سمڙت] طاقت. ٻهچ. شڪستي. ٻل. سگهه. زور. قدرت. حيثيت. لياقت.

== سمڙت ۽ سمڙت: ڏ. صفت. جٻرو. زور وارو. طاقتمند. ٻلوان. سگهارو. زور ڀريو. سڃاڻو. زبردست. پهلوان. قوت وارو. پڄنديا. شه زور. ٻهچ وارو. مضبوط. جادو. ٻليار. ٻلي. ٻل. ڪڙا ڪڙي. سترو.

== سمڙت ۽ سمڙت: ڏ. صفت. سگهه. قرار. سگهتو. قوت. سگهتي. ٽٽو. پڄندي. وارو. پڄندو. پڄي ڪاڻيندڙ. لائق. سمڙتي ۽ سمڙتيون: ڏ. طاقت. زور. ٻل. سگهه. وس. پڄندي. سڃاڻ. ٻهچ. وٽ. توفيق. وسعت. ڏيڳو. ست. سگهت. شڪستي. ٽپج. تقويت. ڏيڳو. آسرو. آڌار. قابليت. لياقت. حيثيت. پڄندي. پڄندي. جوڳائي. پڄندي. صفائي. پاڪائي.

== سمڙن ۽ سمڙن (ڏ) ۽ ڏ. ڪار ساز. سمڙئي ۽ سمڙئيون (ڏ) ۽ ڏ. هوش. تدبير.

== سمڙڻ ۽ سمڙڻ: مصدر. [سن. سمڙ = چڱي طرح + ارڻ = حوالي ڪرڻ] حوالي ڪرڻ. سولپڻ. خيرات ڪرڻ. ڏان ڏيڻ.

== سمڙڪو: اسم خاص. تعلبي جاتيءَ ۾ هڪ ديهر جو نالو.

● سَمَنُڪِي؟ اسم خاص. ميرپور ساڪري.
گهوڙا هاري، سڃاڻ، ڪوئي ۽ نئي تعلقن ۾ ديهن جو لالو.

● سَمَنُڪِي؟ سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. ڇانورن وغيره ان ۾ ٿيندڙ ڪيئن ٿيون. معدي ۾ پيدا ٿيندڙ سَهڙو ڪيئن ٿيون - سَمَنُڪِي (ت).

● سَمَنُڪِي؟ مصدر. [(۱) من. سَمَنُڪِيَت = نوازيل (۲) من. سَمَنُڪِيَت = مُشڪَن = ڪيلن] نوازل - بخشش ڏيڻ. راضي ٿيڻ - هرچڻ.

"سَمَنُڪِيَت رات سَمَنُڪِيَت، داتا ڏهني دان" (شاه).
● سَمَنُڪِيَت سَمَنُڪِيُون؟ (ل): ٿ. رضا - مرضي - خواهش. راضيو - هرچاءُ. لوازش - مهرباني.

● سَمَنُڪِيُون؟ راضي ڪرڻ - هرچائڻ. نوازل - مهرباني ڪرڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ راضي ٿيڻ - هرچڻ. خوش ٿيڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. صفت. [من. سَمَنُڪِيُون = ڪلڻ] خوش - آسودو - آرامي - مزي ۾.

● سَمَنُڪِيُون؟ اسم خاص. مڙاي ۽ ٻروهي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. [الڪ. Summon = سڏڻ] ڪورٽ جو سڏڻ - لوڻيس - حڪم نامو. روڻ ڪاري.

● سَمَنُڪِيُون؟ ڪَرَن؟ ڪورٽ جو حڪم واسطيدار ماڻهوءَ کي وڃي ڏيڻ. حڪم جي پيروي ڪرڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ ڪَرَن؟ ڪنهن کي ڪيس جي حاضريءَ وغيره لاءِ اطلاع نامو موڪلڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. (ف). گڏ جو هڪ قسم - چنبيلي. (اسم خاص). چوڏهين صديءَ جي ولي الله جو لالو "سَمَنُڪِيُون شاه".

● سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. [ف. سَمَنُڪِيُون = الدام = عضوا] گوري رنگ وارو ماڻهو - معشوق - مير تن.

● سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. [سن. سمندريه = مجموعو] ويدن واري زماني ۾ چوڪرين طرفان وڙ چوندڙن لاءِ سڏايل ميڙ - سَمَنُڪِيُون.

● سَمَنُڪِيُون؟ مصدر. [سن. سَمَنُڪِيُون = ياد ڪرڻ] ٿ. ٿيڻ جو نالو چيڻ - تسبيح پرائڻ - وڙڻ. وظيفو ڪرڻ. ياد ڪرڻ. ياد رکڻ - سنڀالڻ - سَمَنُڪِيُون آڇڻ. سارڻ. هڙڻ - سَمَنُڪِيُون. عزت ڏيڻ - سجدو ڪرڻ - هڻجڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. تسبيح - مالا. سَمَنُڪِيُون ڪرڻ؟ تسبيح ڪرڻ - وڙڻ ڪرڻ - وظيفو ڪرڻ - خدا جو نالو وري وري چوڻ. مالاها ڦيرڻ - تسبيح سورڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. تسبيح جو وڏو دانو. سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. ننڍي مالاها - ننڍي تسبيح - جُپ مالاها.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ تسبيح پڙهڻ. انتظار ۾ عبادت ڪرڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. [سن. سَمَنُڪِيُون] حالت. مُشڪل - اڻڪي.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. (ع). هڪ عضوي جو نالو - ڪَن - گوش؛ مثلاً

"سَمَنُڪِيُون سوڍو وڇوي هن ڪا پڙين کي ڪنڊ".
● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. [ع. سمع + خراشي = خراشيدن = ڪرڻ] ڪنن کائڻ جي حالت - مٿي کائڻ جي حالت.

● سَمَنُڪِيُون؟ اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ (ل): ٿ. [سن. سَمَنُڪِيُون = ياد ڪرڻ] سمجھ. خبر چار - ڄاڻ - سڏڻ - خبر - اطلاع - ڪَل ڪَم - سماءُ - پروڙ - عيلم - گمان - وڌيا - ڏاه - عقل - واقفيت - يادگيري - سار - سنڀال - سانڀر. تجويز.

● سَمَنُڪِيُون؟ سَمَنُڪِيُون؟ سمجھ ڄاڻ - هوش ڄاڻ - عقل ڄاڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ ٿ. ڪُنوار - وٺي.

● سَمَنُڪِيُون؟ (ل): مصدر. نوازل - پهرائڻ - راضي ڪرڻ - سرفراز ڪرڻ. خوش ٿيڻ. ٻي پرواهه هجڻ.

● سَمَنُڪِيُون؟ ڏ. هڪ قسم جو ڌڻ.

”سمن گهڙي ڏول ڪي رهي هون سين قول“
(شاه).

(اسم خاص). هڪ هندي شاعر جو تخلص.

● سَمَنَ ۽ سَمَنُونُ : ث. صحبت. ملاقات -
ڪڏ جائي. واعدو - انجام.

”نه ڪنهن جهول جهلسي“

هندي سمن هوري سهشي (شاه).

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدَ : ذ. گهوڙي جو هڪ
قسم (پورو) بادامي ۽ سولھري رنگ تي مائل.
= جوز سمنڊ : ث. صفت. گهوڙي يا گهوڙيءَ جو
رنگ (پُچ اچو) پُر اچي، اڪيون شيرون ۽
رنگ ڦڙڪو).

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : سَمَنَدُ سَمَنَدُ : ذ. سمنڊ
رنگ جو سنجھيل گهوڙو.

● سَمَنَدَرُ ۽ سَمَنَدَرُ : ذ. [ف. سَمَ = باھ
+ اندر] مسلسل مٿو مالن ٽائين پرلدڙ باھ مان
پيدا ٿيندڙ هڪ روايتي جانور، ارم پشمر سان
ڪوئي جيترو.

● سَمَنَدَرُ ۽ سَمَنَدَرُ : ذ. [سن. سَمَدَر =
سمونڊ] سمنڊ. سَمُولِد - ساگر - بحر - مهران -
سائر.

● سَمَنَدَوُ ۽ سَمَنَدَوُ : ذ. [سن. سَمَدَرِيه =
سمورو] سڄو - ساوہ - پيرتو - وڏو جوڙ -
ڪامياب قافلو.

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : ذ. [سن. سَمَدَر =
سمولڊ] مهران - ساگر - سَمُولِد - سَمُولِد - بحر -
درياءُ اعظم - سائر - ڪارو - مڙجو - اڻاهه ٻائي.
”سمنڊ سرڪيائي نه ٿئي عشق وارن ڪي“
(شاه).

”جي سمنڊ منهن ڪريان“

ته به سرڪيائي نه ٿئي

(شاه).

● سَمَنَدُ جا ڪانڪ ٽڙن ۽ ليڪو ۽ ايڪار
گذارڻ - اجايا ڌڪا ٿا ڪاٺي ڏينهن هورو ڪرڻ.
● سَمَنَدُ جي گجبي : ث. سمنڊ ڦيڻ. دوا
طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪو وکر.

● سَمَنَدُ ڦيڻ : ث. سمنڊ جي گجبي - سمنڊ
جي جهڪڻ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ سمنڊ
ٻسارڪو وکر.

● سَمَنَدُ وَنَ : سمنڊ ۾ لڙهندڙ هڪ قسم جو
پوڻو.

● سَمَنَدُ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سَمَنَدُ : مصدر. [سن. سَمَدَت =
نوازيل] نوازل - راضي ڪرڻ - خوش ڪرڻ.
سار جهڻ.

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : ث. نوازل - مهرالي.
واپو. خوشي.

● سَمَنَدُ : راضي ٿيڻ - خوش ٿيڻ.

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : ذ. ظرف. راضي -
خوش - سرفراز.

● سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : سَمَنَدُ ۽ سَمَنَدُ : (ث - ل) : ث.
هار سينگار واري عورت.

● سَمَنُ : مصدر. [سن. سَمَ = ٻائيءَ جي وهڪڻ
ٿيڻ - وهڻ - سَمَنُون وهڻ - ٿورو وهڻ.

● سَمَنُ ۽ سَمَنُ : ذ. صفت. سيمي وارو -
ٿيندڙ - سَمَنَدُ - ٿيو ٿيو ڪري وهندڙ -
گاڙي وارو. مٿو ڦاٽوڙو ڏهڻ - وات ڦاٽو.
روئيڻو. دل جو خراب.

● سَمَنُ : اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾
هڪ ڏيه جو نالو.

● سَمُو : اسم خاص. سيند جي هڪ حاڪم
ڄام تماچيءَ جو سندس ذات جي پٺيان مجازي
مروج نالو. ”جهڙو سَمُو تهڙي سايگيري“.

● سَمُو ۽ سَمُو : ذ. [سن. سَمَ = وقت -
دؤر - زمانو. مدت - سال - ورهه - ايام. پل -
ويرم - هنگام - ويل - موقعو - وجهه - آوڪاش -
مهل - ساعت - ٿاڻو - گهوڙي - ويلو - موسم -
مُندَ - ڦرجو - ڀرڪو - ڀرو - دفعو - لڳو -
گهٽيرو. موسم - رت - فصل - تڙ. راڳ
رنگ. ڪيفيت - مڙو.

● سَمَوَتَ ۽ سَمَوَتُون : ث. اعانیت - ڪَمَڪَ -
مدد - واهر.

● سَمُورُ ۽ سَمُورَ: ذ. هڪ قسم جو لومِيڙي ۽ مِٿلُ جانيورُ، اُن جي ڪل مان ٻوڏِيئِيئُون ٺهن.

● سَمُورُ ۽ سَمُورَ: ذ. [سن. س=سان+مول=هاڙ] جَملي-مِڙِيئي-سِيئي-هڙئي-سيوئي-سپ-سچو-سالي-ثابت-مارو-ڪل-سَمَنڌو-سلامت-مرستو. (ث. سَمُوري ۽ سَمُوريون).

● سَمُورَ ۽ سَمُومُون: ث. [ع. سر=زهر] بياهُن جي زهريلي هوا-لڪ-گرر هوا.

● سَمُونڊُ ۽ سَمُونڊُ: ذ. [سن. سَمَنڌر=سَمُونڊُ]. سَمُونڊُ-سَميران-ساگر-سائر-بحر.

● سَمُوهُ ۽ سَمُوهُ: ذ. فوج-ڪتڪ-لشڪر.

● سَمُوهُن: مصدر. [سن. س=سان+سَهِيه=موهن] سَهِيهائين-ذهن نشين ڪرائين. بڻائين-وَرُجائين. چڱي طرح ٺاهي رکڻ-ترتيب ڏيڻ-سَمُوارڻ-سَوڌو ڪرڻ. سوڙهو ڪري رکڻ-بند ڪرڻ. منجهيل شئي کي سڌارڻ. موٽي وٺڻ.

● سَمُو ۽ سَمُئا (ث): ذ. لاڏاڻو-رحلت-وفات.

● سَمُئي ڪرڻ: مَري وڃڻ-لاڏاڻو ڪرڻ.

● سَمَ ۽ سَمُهُون: ث. سَمَت-التهجا-سؤال-وينتي-عاجزي-نيزاري-عرض-زاري-ليلائي. هڪ قسم جو وڃدي نعرو-هوڪارو. سَماع جو هڪ قسم.

● سَمَهه هئڻ: خاص قسم جو نعرو هڻڻ-وڃد ۾ آڇي سَماع ڪرڻ.

● سَمَهه ۽ سَمَهه: ذ. [سن. سَمِيه=وقت] زمانو-وقت. مَنڊ.

● سَمُهَابو ۽ سَمُهَابا: ذ. لِحاظ-ليساقت-مَروَت. (صفت). لحاظو-لياقت وارو-مَروَت وارو-مَروتي-لائق.

● سَمُهَڙو ۽ سَمُهَڙا (ڪ. ل): ذ. صفت. مَولُو-آسان-سَهل-خَسيس-مَعْمُولِي-رواجي. سَڌو-سَمُئون.

● سَمُهَڙي ۽ سَمُهَڙي: وِيامَن ۽ سَمُهَڙي ڪَرمَن ۽ وِيامَن.

● سَمُهَڙو (ث): ذ. مال جي هڪ بيماري ۽ جو قسر (وات ۽ ڪَرن ۽ ڇي ٻوڏ جي بيماري). سَهَڙو (ث).

● سَمُهَڙو ۽ سَمُهَڙا (ل): ظرف. سامهون-اڳيان. ويجهو-ٽَڙڊِڪَ.

● سَمُهَڙائي: اسم خاص. تعلقي ديرو محبت ۾ هڪ دهر جو نالو.

● سَمُهَرُو (ث): ذ. مال جي بيماري جو هڪ قسم-سَهَڙو.

● سَمُهَرِي ۽ سَمُهَرِيون (ث): ث. هميشه هڪ وقت کير ڏيندڙ ڀڳري.

● سَمُهَرُو: اسم خاص. مال جي بيماري جو هڪ قسم-سَمُهَڙو-سَهَڙو. ۽ سَمُهَرُ: ذ. صفت. سَمُئون سَڌو (ڀڄو جو ڀيٽ مان لڪري).

● سَمُهَرُو ٿيڻ: مال جو وات ۽ ڀير ڀڄي ٻوڏ-مال کي سَهَڙي جي بيماري ٿيڻ.

● سَمُهَن: مصدر. [سن. شش=سَمُهَن] لَيندَ ڪرڻ-آرام وٺڻ-ڊگهو ٿي ٻوڏ-بَسْتيري تي سَمُئون ٿي وٺڻ-رت جو دورو بند ٿيڻ-ٻوڏڻ-سوڙو ڪرڻ. بي فڪر رهڻ. پاسو ورائڻ. همبَسْتيري ٿيڻ-صحت ڪرڻ-جَماع ڪرڻ. مَرڻ-وفات ڪرڻ-رحلت ڪرڻ-دليا مان اڳيون بند ڪرڻ.

● سَمُهَارڻ: [ه. سَمُهَارڻا] لَيندَ ڪرائڻ-ليٽائڻ-آرام ڪرائڻ.

● سَمُهَڙائي ۽ سَمُهَڙائيون: ث. آرام جو وقت-سَمُهَن جو ٺاهڻ-ننڍ جو وقت-عشاء جو وقت-رات جو ٻهريون ٻهَر.

● سَمُهوري: ث. لَيندَ-خواب.

● سَمُهِيئل ۽ سَمُهِيئل: ليڪ: ث. Horizen-tal axis.

● سَمُهِيئل مَفاصِلو: ذ. Absasia.

● سَمُهِيئل مائِٺَن: ظرف. سومهائيءَ جي وقت-عشا مهيل.

● سَمُورُ ۽ سَمُورَ: ذ. هڪ قسم جو لومِيڙي ۽ مِٿلُ جانيورُ، اُن جي ڪل مان ٻوڏِيئِيئُون ٺهن.

● سَمُورُ ۽ سَمُورَ: ذ. [سن. س=سان+مول=هاڙ] جَملي-مِڙِيئي-سِيئي-هڙئي-سيوئي-سپ-سچو-سالي-ثابت-مارو-ڪل-سَمَنڌو-سلامت-مرستو. (ث. سَمُوري ۽ سَمُوريون).

● سَمُورَ ۽ سَمُومُون: ث. [ع. سر=زهر] بياهُن جي زهريلي هوا-لڪ-گرر هوا.

● سَمُونڊُ ۽ سَمُونڊُ: ذ. [سن. سَمَنڌر=سَمُونڊُ]. سَمُونڊُ-سَميران-ساگر-سائر-بحر.

● سَمُوهُ ۽ سَمُوهُ: ذ. فوج-ڪتڪ-لشڪر.

● سَمُوهُن: مصدر. [سن. س=سان+سَهِيه=موهن] سَهِيهائين-ذهن نشين ڪرائين. بڻائين-وَرُجائين. چڱي طرح ٺاهي رکڻ-ترتيب ڏيڻ-سَمُوارڻ-سَوڌو ڪرڻ. سوڙهو ڪري رکڻ-بند ڪرڻ. منجهيل شئي کي سڌارڻ. موٽي وٺڻ.

● سَمُو ۽ سَمُئا (ث): ذ. لاڏاڻو-رحلت-وفات.

● سَمُئي ڪرڻ: مَري وڃڻ-لاڏاڻو ڪرڻ.

● سَمَ ۽ سَمُهُون: ث. سَمَت-التهجا-سؤال-وينتي-عاجزي-نيزاري-عرض-زاري-ليلائي. هڪ قسم جو وڃدي نعرو-هوڪارو. سَماع جو هڪ قسم.

● سَمَهه هئڻ: خاص قسم جو نعرو هڻڻ-وڃد ۾ آڇي سَماع ڪرڻ.

● سَمَهه ۽ سَمَهه: ذ. [سن. سَمِيه=وقت] زمانو-وقت. مَنڊ.

● سَمُهَابو ۽ سَمُهَابا: ذ. لِحاظ-ليساقت-مَروَت. (صفت). لحاظو-لياقت وارو-مَروَت وارو-مَروتي-لائق.

● سَمُهَڙو ۽ سَمُهَڙا (ڪ. ل): ذ. صفت. مَولُو-آسان-سَهل-خَسيس-مَعْمُولِي-رواجي. سَڌو-سَمُئون.

● سميهئون: اسم خاص. تعلقي ڏوڪري ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سمهورو: سمهورا؛ ذ. [سن. س. سان + مول = ھاڙ] سڄو-سمورو-سپ-سارو-ڪٽل-تار-سمندو.
 ● سمهون: سمهان؛ ظرف. سامهون-اڳيان-آهون سامهون. سيدو-سئون.
 ● سمهيرو: سمهيرو (ڪ): ذ. سترهه-يهشت.
 ● سمهي: اسم خاص. تعلقي گنبت (خيرپور ضلعي) ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سمهي: سمهيون؛ ث. ميربحون جو اصطلاح-وچ جو هڪ حصو. ٻاين کي جدا ڪري مضبوط ٻڌڻ لاءِ ڪاٺيءَ جو ٽڪر.
 ● سمهيت: حرف جر [من. سميت؛ س. سان + ات = اي] اچڻ [مان. سان. گڏ. سهارو-سات. سوڌو-ڀڙو-باهم-همراهه-سهن-شاميل-مع-منگ].
 ● سمهين: مصدر. [من. س. گڏ + ات = آيو] گڏ ڪرڻ-جمع ڪرڻ-هڪ جاء ڪرڻ. ميون-ڪنو ڪرڻ-سنجن. وصول ڪرڻ. چونڊڻ. ٻان. مٺاڻ. تهه ڪرڻ. ٻڌڻ. بند ڪرڻ-ويڙهڻ. ختم ڪرڻ. ڍڪڻ. ڪنجڻ. ڪشي ڇڏڻ. ميسارڻ-ڊاهڻ-صاف ڪرڻ. ٺاهڻ. چيسٽ ڪرڻ.
 ● سمهيت: سمهئون؛ ث. ميڙ. ميڙ-ڪنٺ-سنگره. چندهو-وصولي-ٿوڙي-اوگاڙ-اوگاڙ-گڏ ڪرڻ جي حالت. ويڙهڻ جي حالت.
 ● سمهيجيو وڃڻ؛ ٻورو ٿيڻ. مري وڃڻ. ڪشي اچڻ.
 ● سمهيوٽا (سميوٽرا)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سمهيوٽائي: (سميوٽرائي)؛ اسم خاص. تعلقي کوني ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سميجا: اسم خاص. تعلقي ٽل ۾ هڪ ديه جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

● سميجاڻو: سميجاڻا؛ ذ. صفت. چوريءَ جو نالو.
 ● سميجاڻو هئڻ: چوريءَ جو هئڻ-چورن جو هئڻ.
 ● سميجائي: اسم خاص. تعلقي کوني ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سمير: سمير (ڪ)؛ ذ. صفت. مٺايندڙ-مٺو-سڄاڻ. مٺو-ٿر-هاڪ.
 ● سمير: اسم خاص. هڪ جبل جو نالو (هندن جي عقيدي موجب منجهس جواهرات جون ڪاٺيون آهن) جبل.
 ● آڏا ڏونگر ڏاڪيرا سخت سڄهن سمير.
 ● سمير: ذ. صفت. محڪم-قائم-مضبوط.
 ● سمير: سمير؛ ذ. [ع. سمع = هڻ ٻڌو] ٻڌلڙو-سندڙو. داد ڪندڙ (اسم ٻاڪو) ڏئي تعاليٰ جو صفاتي نالو.
 ● سمير: سمير؛ [ع. سمع + هن ٻڌو بصير = هڻ ڏٺو] ٻڌلڙو ۽ ڏسندڙو-ڏالا پينا. خدا جو صفاتي نالو.
 ● سمير: سمير (ڪ-ل)؛ ث. پيل گاڏيءَ جو هڪ عضوو-ٺاڻجاريءَ ۾ پيل آبي ڪاٺي.
 ● سمير: اسم خاص. ٿر ۾ وهندڙ مينگهيوڙن جي هڪ ذات جو نالو.
 ● سن: سئون (ت)؛ ث. ٻائيءَ جي سيمي سبب ڇاول لئون-ٿري لئون جي ڪاٺ.
 ● سن: ٿي وڃڻ؛ ٿر ۾ ڪين ٻائيءَ جي تلائڻ جي جاءِ لئون ۾ قيد ٿي وڃڻ.
 ● سن: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سن: سن؛ ذ. [ع. مين] سال-سبت. عمر. (ظرف) چيڏو. هڪ چيڏو-مرو. برابر-مٺ. (اسم خاص) کوني، موري ۽ ڪوٽڙي تعلقي ۾ هڪ شهر جو نالو.
 ● سن بئلوغ: ذ. [ع. سين + بئلوغ] سمجهه جي عمر-جوانيءَ جي عمر- (قانوناً ارڙهن سال).
 ● سن بئلوغت: ذ. [ع. سين + بئلوغت] سن بئلوغ.

● سميهئون: اسم خاص. تعلقي ڏوڪري ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سمهورو: سمهورا؛ ذ. [سن. س. سان + مول = ھاڙ] سڄو-سمورو-سپ-سارو-ڪٽل-تار-سمندو.
 ● سمهون: سمهان؛ ظرف. سامهون-اڳيان-آهون سامهون. سيدو-سئون.
 ● سمهيرو: سمهيرو (ڪ): ذ. سترهه-يهشت.
 ● سمهي: اسم خاص. تعلقي گنبت (خيرپور ضلعي) ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سمهي: سمهيون؛ ث. ميربحون جو اصطلاح-وچ جو هڪ حصو. ٻاين کي جدا ڪري مضبوط ٻڌڻ لاءِ ڪاٺيءَ جو ٽڪر.
 ● سمهيت: حرف جر [من. سميت؛ س. سان + ات = اي] اچڻ [مان. سان. گڏ. سهارو-سات. سوڌو-ڀڙو-باهم-همراهه-سهن-شاميل-مع-منگ].
 ● سمهين: مصدر. [من. س. گڏ + ات = آيو] گڏ ڪرڻ-جمع ڪرڻ-هڪ جاء ڪرڻ. ميون-ڪنو ڪرڻ-سنجن. وصول ڪرڻ. چونڊڻ. ٻان. مٺاڻ. تهه ڪرڻ. ٻڌڻ. بند ڪرڻ-ويڙهڻ. ختم ڪرڻ. ڍڪڻ. ڪنجڻ. ڪشي ڇڏڻ. ميسارڻ-ڊاهڻ-صاف ڪرڻ. ٺاهڻ. چيسٽ ڪرڻ.
 ● سمهيت: سمهئون؛ ث. ميڙ. ميڙ-ڪنٺ-سنگره. چندهو-وصولي-ٿوڙي-اوگاڙ-اوگاڙ-گڏ ڪرڻ جي حالت. ويڙهڻ جي حالت.
 ● سمهيجيو وڃڻ؛ ٻورو ٿيڻ. مري وڃڻ. ڪشي اچڻ.
 ● سمهيوٽا (سميوٽرا)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● سمهيوٽائي: (سميوٽرائي)؛ اسم خاص. تعلقي کوني ۾ هڪ ديه جو نالو.
 ● سميجا: اسم خاص. تعلقي ٽل ۾ هڪ ديه جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

— سين ٽيميز ۽ ذ. [ع. سين ٽيميز] سٽن.
ٻڌوڻ.

— سٽن روان: ذ. موجوده سال — اسال — هلندڙ سال.

— سٽن عيسوي: حضرت عيسيٰ جي پيدائش جي زماني کان شروع ٿيندڙ شمسي سال.

— سٽن قصبي: فصل مطابق شمار ٿيندڙ سال.

— سٽن هجري: ذ. حضور پاڪ جن جي هجرت ڪرڻ جي تاريخ کان شروع ٿيندڙ قمري سال. محمدي سال.

● سين ٽ سين: ذ. [ع. سين] ڏنڊ.

● سٽن ٽ سٽون: ث. [سن. سٽون = ماڻ].

ماڻ — چپ — صبر — غم — سائت — خاموشي —

شالت — ڌيرج — قحمت — سٽاڻو — گپ چپ —

پٽ — گنگ پوڙ — بي حسي — بي هوشي —

بي خبري — سور چاگي — گيرائي — ڪنورائي —

بي دردي — جوش — خروش جي حالت. گهڻي.

— سٽن ڪاڻڻ: غم ڪاڻڻ — وقت جي لحاظ کان غصو روڪڻ. ماڻ ڪرڻ.

— سٽن ڪهينچن: ماڻ ڪرڻ — صبر ڪرڻ. غصو ڪاڻڻ.

— سٽن م پون: گهڻي ۾ پون.

● سٽا: اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ

پسارڪو وڪڙ. (پسار ڪوڙي ۱ — ڪوڙي ۲ —

سڄي).

— سٽا ڪوڙي: ث. هڪ قسم جو پونو،

دوا طور ڪم ايندڙ (پن شاخون سنهيون، گل

سرخي رنگ تي).

● سٽاڪي: ث. هڪ پسارڪو وڪڙ،

دوا طور ڪم ايندڙ (رنگ سائو، پن سنهيون،

ٿوڪاري، گل زرد، جبل ۾ پيدا

ٿيندڙ).

● سٽات ٽ سٽاتون: ث. صفت. [سن.

سٽاتن = قديم] پراڻي — قديم — آڳاٽي — جهوني،

”مٿو سٽات پراڻن ذات“.

● سٽاتن ٽ سٽاتن: ذ. صفت. (سن). قائم —

ابدي — ايت — آبادي — هميشه جو — جاودان —

ازلي و ابدي — آڳاٽو — پراڻن — پراڻو — پراڻو

(اسم). هيندڪي رستم جو نالو. قديم

هيندو.

● سٽاڻو ٽ سٽاڻا: ذ. ماڻ — سائت — چپ —

گپ چپ — خاموشي — سٽات — پٽ — سٽن —

گنگ پوڙ — سٽ — ڪٽيل — سٽن — سٽاڻي —

ڪٽيل — جمعي — شائبي — صلح — ميلاپ —

قرار — آند — سيلوڪ — سٽن — آسان — حيرت —

هو جو عالم خوف — دشت — ويراڻي — ڪجهه

آواز — شور — هيل.

● سٽاڪٽ ٽ سٽاڪٽون: ذ. ث. [ف. شناخت <

شناختن = سڃاڻڻ] شناخت — سڃاڻ — پڙوڙ — ڄاڻ.

حيا — شرم — مروت.

● سٽارو ٽ سٽارا: ذ. سون جو ڪم ڪندڙ.

گهڻو ٺاهيندڙ. زور ڪرڻ.

— سٽاري ٽ سٽاڻو پون: ث. صفت. [سن.

سٽاري = حسين عورت] سهڻي زال — حسين عورت —

مٽوڪ آسٽي. (ه). سٽاري جي زال.

● سٽاري: اسم خاص. ڦر ۾ ساڙوڙي جي

نولي گاهه جو هڪ قسم پاڇي طور استعمال

ٿيندڙ.

● سٽاس ٽ سٽاس: ذ. [سن. سٽاس =

دنيا کان ڪو ڦيل فقير — جوڳي — سٽاس. هندو

ڌرم موجب عمر جو چوٿون ۽ ٻيون حصو.

بالڌر. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

● سٽاسي ٽ سٽاسي: ذ. فقيرن جو هڪ

قسم — آشرم وارو — ٽاڳي — رمنڻو — تارڪ —

جوڳي. (اسم خاص). هندو فقيرن جي هڪ

ذات جو نالو. جنديءَ تي ڪڍيل گل جو

قسم. چٽي جو هڪ قسم، ڦلهي ۽ ڳاڙهي دائمي

وارو. لڙيل موڙ وارو ڪڪڙ.

● مٽاڪٽ ٽ مٽاڪٽون: ث. [ف. شناخت =

سڃاڻ] مٽاڪٽ — ڄاڻ — پڙوڙ — شناخت — سڃاڻ.

ليحظ — حيا — مروت.

● سنسیر ۽ سنسیرت : ذ. هند ڪو سن جو راجا وڪير مڃيت ڪان شروع ٿيو هو۔ سال۔ ورهه.

● سنسیر ۽ سنسیرت : ذ. پاڻي جي وڏي سطح. زوردار و هڪڙو.

● سنسیرن : مصدر. [سن. سنڀ = هلڻ] تياري ڪرڻ۔ سانباھو ڪرڻ. [سن. سمر = ياد ڪرڻ] ياد ڪرڻ۔ ياد رکڻ.

● سنسیرت ۽ سنسیرتون : ث. [سن. سنوت = تياري] تياري۔ سانباھو۔ ڪوچ۔ هلڻ جو معيو۔ سنسیرن جي حالت.

● سنسیرن (ل) : اسم خاص. [ه. سنيري = گل جي بيماري] هڪ وڇندڙ مرض جو نالو.

● سنسیرل ۽ سنسیرل (ع) : گڏ جو هڪ قسم. خوشبودار گاه جو هڪ قسم۔ سُرهي۔ سُر۔ هندي ٻشتا.

● سنسیرل فارم : [ع. سر الفار] سنسیريو. ● سنسیرو ۽ سنسیرا : ذ. سکن ٺاهڻ لاءِ لوھ مان ٺهيل هڪ لوهار ڪو اوزار. هڪ ڊڪاڻڪو لوھو اوزار. سُولو. سوياري.

● سنسیرسو ۽ سنسیرسا : ذ. [ف. سموسه] ڀاڄي ۽ قيمتي ميدي مان ٺهيل هڪ کاڌي جي شئي. ● سنسیرهي ۽ سنسیرهيون : ث. مڇين ڦاساڻي جو هڪ قسم جو چارو.

● سنسیرهن : مصدر. [سن. سنڀ = هلڻ] تياري ڪرڻ۔ سنسیرت ڪرڻ۔ سنسیرن۔ هلڻ جو معيو ڪرڻ.

● سنسیرھ ۽ سنسیرھون : ث. تياري۔ سنسیرت۔ سنسیرھائڻ : تيار ڪرڻ۔ سنسیرائڻ. آساھڻ۔ ٻھرائڻ۔ ٺاھ ٺوھ ڪرڻ. آلا ٿيڻ.

● سنسیرھت ۽ سنسیرھتون : تياري۔ سانباھو. ● سنسیرهي ۽ سنسیرهيون : ث. سیربحرن جو اصطلاح۔ مڇي مارڻ جي ٽڪري جاري، صرف آڌ پاءُ سٺ مان ٺهيل.

● سنسیرر ۽ سنسیررون : ث. صيف۔ قطار۔ لاليد.

● سناسکي : ث. هڪ ٻسار ڪو وکر دوا.

● سنان ۽ سنان : ذ. [سن. سن = غسسل] غسسل۔ وهنجڻ۔ تڙ۔ اشنان۔ جهيلو (ث)۔ جهيلارو (ث).

● سنان ۽ سنان : ذ. [ع. سين = تڪو ڪرڻ] تير جي نوڪ۔ ٻڪ۔ ڀالو۔ ٻٽڙ چي. نيزو.

● سناني : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ● سنان ۽ سنان (ل-ث) : ذ. [سن. منان = غسسل]. وهنجڻ جي حالت۔ سنان۔ آشنان۔ تڙ.

● سناور ۽ سناور : ذ. [ف. شناور = تارو] تارو۔ تري چانديز۔ تڪندڙ.

● سناور سامياھ ڪت سٺا يا نه سندين (شاه).

● سناني : اسم خاص. هڪ حڪيم ۽ شاعر جو نالو.

● سنڀ ۽ سنڀ : ذ. [ع. سمر = ڪرڻ] گهوڙي يا گدھ جو ڪرڻ. ● سنڀار ۽ سنڀار : ذ. صفت. وڌن سنڀين وارو گهوڙو.

● سنڀ ۽ سنڀ تراش ۽ سنڀ تراش : ذ. [ع. سمر + ف. تراش = تراشيدن = ڪرڻ] گهوڙن يا گدھن جي پيرن جا ٺنھن لاهيندڙ.

● سنڀ جي ڦوٽ : ڪرڻ جي وچ ۾ چير. ● سنڀار ۽ سنڀار : ذ. ڪنسي ۽ لسي ۽ ٿوري لسي جو ميلاپ۔ ٻهڙ (ث)۔ ڦيڙو (ل).

● سنڀان ۽ سنڀان : ذ. کير ڄمائڻ لاءِ ماڻي ۾ ڏنل لپ وڌل۔ ٻنير۔ ڪٺو۔ ڦوڙو وغيره. ● سنڀاھڻ : مصدر. ڀرت جو ڪم پورو ڪرڻ۔ ٺاھڻ۔ بنان ٻڌڻ.

● سنڀاھه سنڀاھه : ذ. [سن. سڀيرو =] ماڻوھ۔ تياري۔ سانباھو۔ سنڀت۔ لانچ۔ هلڻ جو معيو.

● سنڀاھي ۽ سنڀاھيون : ث. سنڀت۔ تياري. ● سنڀت ۽ سنڀتون : تياري۔ ڪوچ۔ سانباھو۔ هلڻ جو معيو۔ سنسیرن جي حالت.

اصلاح يا دوستي ڪرڻ. سَمَرَن - چيئن. هڪڙن.
 ڪڍڻ - شمار ڪرڻ. عورت کي ويٺو لڳڻ.
 - سَنَپالَ ۽ سَنَپالُون: ٿ. ٻروڙش - سَنَپارَ -
 تات - پرداخت - ٺهڙو. خيال - خبرداري - اولو -
 ڌيان - چاچ - ٺهڙا - نيگهه باني. سار. عورت
 کي ويٺو جا سَورَ.
 - سَنَپالَ ٿيڻ: سار ٿيڻ - نسيب مان جاڳڻ.
 عورت کي ويٺو جا سَورَ لڳڻ.
 - سَنَپالَ ڪرڻ: نيگهه باني ڪرڻ - چوڪيسي
 رکڻ. خيال ڪرڻ.
 - سَنَپالَ ڇڏڻ: شمار ڪري ڇڏڻ - ڳڻي ڇڏڻ.
 - سَنَپالَ ٻڌڻ: سَنَپالَ ٻڌڻ: ٺ. پرداخت
 ڪندڙ - نيگهه بان - راکو - رکڻ - سَورَ سَورَ.
 رَڪيڪ - وصي - هاتيف - ڪرلا هو. ڏيئي
 ڏوٺي - وارث والي. آسڻ - رَڪيڪ مَلاڪَ -
 ڪانڌي ڪارڻي.
 ● سَنَپالو: اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 قسم جو پُٺو، قندُ پُورو پُٺو، ٿڌو سَورَ ۽
 ڊگهو، ٻن گڻ ۽ ڪل دوا طور ڪم اچي.
 - سَنَپالو وڻ: ٺ. هڪ ٻيلو وڪر دوا
 طور ڪم ايندڙ، ڏاڙهون جي وڻ جيڏو، ٻن
 زيتون جي پٺن جهڙا ۽ لنڊا، باغن ۾ ٻيٽي جي
 پَر تي ٿيندو.
 ● سَنَپانَ ۽ سَنَپانَ: ٺ. کير چمائن لاءِ کير
 ۾ وڌل ڏوٺري جو ذرو - سَنَپانَ.
 - سَنَپاهه ۽ سَنَپاهه: ٺ. تيار - سانباھو.
 - سَنَپيتَ ۽ سَنَپيتُون: ٺ. [سن. سَنَپ =
 هاڻ] سَنَپيتَ - معيو - تيار - سانباھو لاڏاڻو - کوچ.
 ● سَنَپَرَن: مصدر. سارَن - ياد ڪرڻ. آسڻ -
 وڌو ٿيڻ - سانباھو ڪرڻ - سَنَپيتَ ڪرڻ. سَنَپن -
 لانچن - معيو ڪرڻ.
 - سَنَپانَ: مصدر. سَنَپانَ - تيار ڪرڻ.
 - سَنَپورو ۽ سَنَپورا: ٺ. يادگيريءَ وارا;
 "جنين موت و ساريو لاتين کي وارا،
 اڻ سَنَپورا تارَ ۾ وڃن وڃن وڃن وڃن."
 (گرهوڙي).

● سَنَپَنَدَ ۽ سَنَپَنَدَ: ٺ. [سن. سَمَنڊ;
 سَم = ڪڏ + ٻڌ = ٻڌڻ]. نسيب. برادري -
 مائٽي. سَنَپاني - سَنَپاري - رشتيداري. ڪُٽنب -
 ڪُٽُم - قَبيلو. راه و رَس. ميل ميلاپ -
 لاڳاپو. ڏل - پيار - قُرب.
 - سَنَپَنَدِي ۽ سَنَپَنَدِي: ٺ. صفت. واسطو
 رکندڙ - تعلق وارو - ميث مائت - عز يز - رشتيدار.
 دوست - لاڳاپدار.
 - سَنَپَنَدِي سَورَ لار: اسم ضمير موصول.
 - سَنَپَنَدِي ويٺڪي: حالتِ اضافت.
 - سَنَپَوَڌَن: حالت نڍا.
 ● سَنَپارَ ۽ سَنَپارَ: ٺ. مال کي ٻڌڻ جو چڙهو
 يا گهٺڻ. (ٺ. سَنَپارَ ۽ سَنَپارُون).
 ● سَنَپارَن: مصدر. [سن. سَنَپارَن < سَپَر:
 سَم = ڪڏ + پَر = ٻڌڻ] سَنَپارَن - سارَن - اونو
 وڪڻڻ - خيال رکڻ - خبر لھڻ - ٺهڙو - حوصلو
 ڌارَن. سَڪَ آچڻ - ليڪڻ - ڄاڻڻ - حفاظت ڪرڻ.
 [سن. سَمَر = ياد ڪرڻ].
 - سَنَپارَ ۽ سَنَپارُون: ٺ. سار - خبر - سَماءَ -
 سار وٺي. يادگيري. آڪير - چيڪ - سَڪَ.
 سَنَپال - سَڪ. هَر - چاچ. نسيب مان جاڳڻ جي
 حالت - جاڳ - سَنَپاڳي. عورت کي ويٺو جا
 سَورَ.
 ● سَنَپارو ۽ سَنَپارا: ٺ. صفت. سنوت وارو -
 سَورَ.
 ● سَنَپالَن: مصدر. [سن. سَنَپارَن < سَپَر:
 سَم = ڪڏ + پَر = ٻڌڻ] ليکاه رکڻ - خيال رکڻ -
 چوڪسي رکڻ. سَنَپال لھڻ - اونو رکڻ - ٺهڙو
 رکڻ - حوصلو ڌارَن - خبردار ٿيڻ. جهلو ڏيڻ -
 سهارو ڏيڻ - ڏيڻ ڏيڻ. ٻالڻ - ٺهڙو - ٻارَن -
 ٻائڻ - ڌارَن - ٻروڙش ڪرڻ. انگ ٻيٽ ڏيڻ.
 واهر ڪرڻ - رکيا ڪرڻ - بچائڻ - مدد ڏيڻ -
 حمايت ڪرڻ. جهلڻ - روڪڻ - ٻڌڻ. تپاسڻ.
 وِس ۾ رکڻ - تابع ڪرڻ - قاعدي ۾ رکڻ.
 ڪاڌانو هلائڻ. اوزار جهلڻ. انتظام رکڻ.
 ساڳاهه يا سَمجھه واري عمر ۾ آچڻ. سَورَن -

● سنڌاپ ۽ سنڌاپ [سن. سن. = گڏ + ٻ =
تپڻ] ڏک - درد - سُور - رنج - آهنگ -
تڪليف - ايذاءُ - ٻڙا - ڪشت - شوڪ - مصيبت -
ٻرو. تيز حرارت. سوچ. ٻاه. توبهه. جوڳ -
پيراڳ.

● سنڌاڻي ۽ سنڌاڻي ۽ ذ. صفت. غمگين - موڳو.
● سنڌاس ۽ سنڌاس ۽ ذ. بالدر.

● سنڌان ۽ سنڌان ۽ ذ. [سن. سن. = گڏ +
ٿان < تن = تائڻ] اولاد - ٻار - ٻچا. نسل - آئس -
ڪُنڊ. آڍ - ڪير - چن - پُٺاڏ (پٽ مان ڄاڻ).
● سنڌنڙي ۽ (عدد شماري) ٻڙي ايڪي ۽
ستن ڏهاڪا وارو انگ - سنڌنڙي - ۷۰.

● سنڌنڙي ۽ سنڌنڙون ۽ ذ. مڙ - قطار (ظرف).
تمام گهڻا.

● سنڌنڙي ۽ سنڌنڙي ۽ ذ. (الڳ. Centre).
وچ - مرڪز - آڏ.

● سنڌنڙي ۽ سنڌنڙي ۽ ذ. رڇيل ٻاڻاڻ.

● سنڌنڙي ۽ سنڌنڙي ۽ ذ. [الڳ. Sentary]
ٻهريدار - چوڪيڏار - جاڳو - ڪراڻ -
ٻهري وارو - ٻاسبان - سياهي - قيدن تي چوڪسي
ڪندڙ. سنڌڪ - ليکڪيڻ.

● سنڌنڙن (ٿ) ۽ ذ. مصدر. ٺهڻ. سڌو ٿيڻ.
● سنڌنڙو ۽ سنڌنڙا ۽ ذ. هڪ قسم جو ميوو -
سنڌنڙو.

● سنڌنڙو ۽ سنڌنڙو (ٿ) ۽ ذ. ڪوهه مان ٺاهي
ڪڍڻ جو ٻوڪو - ڪلي - ورت.

● سنڌنڙو ۽ سنڌنڙو ۽ ذ. [سن. سن. = گڏ +
تڻ = خوش ٿيڻ] صبر - استقامت - ڌيڙج -
اطمينان - دل جمعي - تسلي - خاطري. قناعت -
پرستيا - سنڌوڪ (صفت). خوش - راضي - مڙهو -
آرامي. صابر.

● سنڌنڙي ۽ سنڌنڙي ۽ ذ. صفت. خوش -
راضي - مڙهو - قانع - سنڌنڙي - سنڌوڪي.

● سنڌوڪي ۽ ذ. مصدر. [سن. سن. = گڏ + تڻ =
خوش ٿيڻ] بند ڪرڻ - سوڙهو ڪرڻ - ٻورو ڪرڻ -
سميٽڻ.

● سنڌوڪي ۽ ذ. مصدر. [سن. سنڌوڪي = تيار
ٿيڻ]. منڀرن - تيار ٿيڻ - آسڻ - رٿا ٿيڻ.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. تيار ٿيڻ:
"سنڌوڪي سڏاه مان سڳهورن سنڌوڪي"
(شاه).

ياد پيل - سنڌوڪي ۽ ذ. (سنڌي ٻوليءَ جي آڳاٽي
محاورتي موجب) 'سنڌوڪي' - مصدر مان ماضي
مطابق سنڌوڪي.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. [سن. سنڌوڪي =
جامع - مڙجاء - لڳ - لو.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. چار مان ٻڌڻ
جي لٽ - مڇي ڦاٽڻ جو رڇ.

● سنڌوڪي ۽ ذ. مصدر. مڙجائڻ - موڳو ڪرڻ.
دل ۾ ساليڻ.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. [ع. سنڌ] بخت -
ٻاڳ.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. سڌوڪي - رسالت -
مڙها - فقير - الله لوڪ - گوان - سائين لوڪ -
پڳت - اولياءَ - درويش - زاهد - عابد -

پرهيزگار. ديندار - خدا ترس - خدا پرست -
صالح - سڌوڪي - مڙج - سڌوڪي - ٻالو ڀولو.

● سنڌوڪي ۽ سنڌوڪي ۽ ذ. [ع. سنڌوڪي =
طريقو قائم ڪرڻ] لبي ڪريم صلي الله عليه وسلم جي رهڻي
ڪهڻي - پاڻ ڪريم جي پيروي - راهه -
روش - عادت - دڙوڪ - روش - طريقو - سنڌين
راهه - سڌوڪي - ختنو - طهر - لڌانو - پوٽا -
ڏن. شهيدن جي وارن جي ڪٽائي.

● سنڌوڪي ۽ ذ. حضرت ابراهيم جو اختيار
ڪيل عمل. ختنه - طهر.

● سنڌوڪي ۽ ذ. طهر ڪرڻ - ختنو ڪرڻ.

● سنڌوڪي ۽ ذ. حضور پاڪ جن جو طريقو عمل.

● سنڌوڪي ۽ ذ. شهيدن جا وار ٻاڪي سان
يا ڪيٽي سان ڪٽڻ.

● سنڌوڪي ۽ ذ. طهر ڪرائڻ - ختنو ڪرائڻ.
مسلمان ڪرڻ.

● سنڌوڪي ۽ ذ. صفت. وڌندڙ - مڙدار.

● مستنج: اسم خاص. گاه جو هڪ قسم.
● مستجاء: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ مينگهواڙن جي هڪ ذات جو نالو. (ٺ) ٿورو ٿورو ٺاڻي چڪائي کڏ ڪرڻ. ريجاڻ ڪوهن جي ٿري ۾ ٿورو ٻيٺل ٺاڻي ٿورو ٿورو ڪري ورتڻ ذريعي ڪيڻ.

" مستجي مستجي ڪهڙا ويڙهي ويا ورت (شاهه).

● مستجاب: اسم خاص. ٿڌن ملڪن ۾ وڏي ڪٽي سان مشابھت رکندڙ اعليٰ قيسر جو ۱۰ شمر دار ڪل وارو هڪ جانور، جنهن جي ڪل مان پوستيون ٺهن.

● مستجابپور: اسم خاص. تعلقي ٽنڊو بساگو ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سن جا گير: اسم خاص. تعلقي ديرو محبت ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● مستجاف ۽ مستجاف: ذ. (ف). گلي يا ڪيناري تي لڳل هڪ قسم جو ڪپڙو. حاشي. گهوڙي جي رنگ جو هڪ قسم - ابلق کان گهٽ ڪپڙي رنگ جو گهوڙو.

● مستجاف لسڪائين: ڪيناري لسڪائين - ڪپڙي ۾ گلي وجهڻ.

● مستجافي ۽ مستجافي: ذ. صفت. حاشيءَ وارو - ڪيناريءَ وارو.

● مستجنت (مستجنت) ۽ مستجنت (مستجنت): ذ. صفائي - مٺائي - اوجلائي - پوشيدائي.

● مستجتر: اسم خاص. تعلقي شهداد ڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● مستجيراڻي: اسم خاص. تعلقي ميرواه (خيرپور رياست) ۾ هڪ ديھ جو نالو. هڪ ذات جو نالو. متزاري بلوچن جو هڪ قبيلو (مستمانين جي شاخ).

● مستجتر ڇانگ: اسم خاص. تعلقي ٽنڊو الهيار ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● مستجيرن: مصدر. ٺاڻيءَ جو زمين مان ٻاهر ليڪرڻ - شيرموعات ڪرڻ - مٺهن ڪيڻ.

● مستوڪ ۽ مستوڪت: ذ. ستوش.

● مستوڪي: ۽ مستوڪي: ذ. راضي - خوش - مستوشي - هر سن.

● مستما ۽ مستمائون: ث. تعلقات - ميل - منڊلي - انجمن - مجموع - سڪ - سڀا - مجلس - ڪچهري - درٻار.

● مستيات: اسم خاص. هڪ ٻسار ڪو وڪر دوا طور ڪم ايندڙ. عيشق پيچ جي وڪ والڪر وٺڻ کي ويڙهندڙ، ٻن ۽ گل پينقش جهڙا زرد شاخون سايون، ٻنن ۽ گلن جو رس ڏيندڙ ۽ وڇون جي ڏنگ لاءِ ڪارائتو، ٻن جو ڪاڙهو ڪن جي سور لاءِ مفيد.

● مستيال: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● مستيت ۽ مستيتون: ث. (سن). دولت -

دنيا - مايا - ڏن. برڪت - اقبال - مٺائي -

طالع - چڙهي - ٿهر ٻهر. ايڪتا - ٺاهه - ٻيٺ -

ساز - ميل - صلح - ميلسازي - ٻيٺ - اتفاق -

ٻيٺي. آهنگ - سميت - جمعيت - سڪ - سڀا - فرخي.

● مستيتو ۽ مستيتا: ذ. صفت. سٺين عادتن وارو. ساڻو.

● مستين ۽ مستين: ذ. صفت. مٺايت -

بي عيب. پورن - پورو - ڪاميل - سالي -

سورو - سچو - ٻڪو - پختو.

● مستپورن: مصدر. [من. سر = گڏ + پورن =

پورو]. سر انجام ڪرڻ - پورو ڪرڻ - راس ڪرڻ -

مٺ ڪرڻ - ختم ڪرڻ - ٺيڙ ڪرڻ - سچو ڪرڻ -

سالم ڪرڻ - ڪاميل ڪرڻ. آڪارڻ - پڇائڻ.

● مستپير ۽ مستپيرا: ذ. ساڻي - سالب - همراه.

● مستپيرو ٿي آچڻ: ساڻي ٿي آچڻ - سائب

ٿي آچڻ - همراه ٿي آچڻ.

● مستج ۽ مستجون: ث. [من. منديا = شمار]

شمار جو وقت - سجهو - شمار - وڃاڙي -

پوڙي.

● مستج ۽ مستج: ذ. [من. سڃا = مينڪارڻ]

اوزار - هٿيار. گهوڙي جي هٿي جو ٺهڻ.

سنڌو. ستهيتو. سوڌو. سنجيلو. ورجائڻو. شهنوائڻو. ٻورو. ٻڪو. سڻايت. خالص.

سنجڙي: بناڻ. تيار. ڪرائڻ. گهوڙي تي سنج رکرائڻ. ٻلاڻائڻ.

سنجڙت: سنجڙئون؟ هارهي جو جمل سامان. سنجڙت (سنجڙ) (ت).

سنجڙتو: سنجڙتا؛ ذ. صفت. سربستو. سڌورو (سامان).

سنجڙت (سنجڙت) سنجڙت (سنجڙت) (سنجڙت) (ت-ل): ذ. ٺاه. ٺوھ. جوڙجڪ. سجاوٽ.

تياڙي. آلات. سامگري. ساج سڙو. سڌو. ساگر. ڪهرو سامان. خانگي ٺوڙ ٺاڙي. اسلح.

آساب. سامان. پوشيدائي. صفائي. سڌاڻي. آجرائي. صلح. ملڪيت. محنت. همت. آدم.

اورچائي. سنجڙپ: سنجڙئون؟ ٺ. تيار. ٺاه. ٺوھ.

سنجڙ رکڻ: سڻائي ڪم ٺوڙ. هيرائڻ. ڪينايو. جماع ڪرڻ.

سنجڙتي: سنجڙئون؟ ٺ. سنجڙ جو لونو. ڀنگ. طيرز. تيار. جو لونو. ٺاه. ٺوھ. بناوٽ.

سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. صفت. سنجڙائڻو. ٺاهوڪو. ٺيڪ ٺاڪ.

سنجڙتو: سنجڙتا؛ ذ. صفت. سڌو. صاف. اڇو. آجرو. خالص. نيچ. سامان.

سوڌو. سنجڙيلو: سنجڙيلو؛ ذ. سامان سوڌو. ٺٽ وارو. (صفت). چڱن عادتن وارو. سڌو.

سنجڙي: سنجڙي؛ مصدر. [سن. سنجڙ = آلو ڪرڻ] ڪوھ سان ٻاڻي ڪيڏ. هڪ سان ٻاڻي ڪيڏ.

سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. ميربحرن جو هڪ اصطلاح. ڪڙهيءَ جو هڪ عضوو. ڪڙهيءَ جو ٻيرو.

سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. ٻاڻيءَ جي زمين مان ٻاهر لڪري آچڻ جي حالت.

سنجڙو: مصدر. ٻڌاڻي. وڌڻ. سرنجڻ. آهستي آهستي نڪرڻ. آڻڻ. شروعات ڪرڻ.

سنجڻ ڪيڏ. (ٻچ ٻار، بيماري وغيره) جو وڌو ٻڌڻ ۽ آڻڻ بعد وڌڻ ۽ وڌو ٿيڻ.

سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. ٻڌڻ ۽ آڻڻ ٻاڻي آهيان.

سنجڙو: اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻارڪو وڪڙو.

سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. [سن. سنجڙ + سڻ = ڪڏ + سڻ = ٻڌڻ] ٻاڻ ڪي ٻاڻ جي عادت.

پرهيزگاري. ڪيري. رڪ. صرفو. ڪفايت. جڳت. آپ آهار. هوشيار. ڪنيري. سالميت.

موقعو. سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. ڪفايت شعاري اختيار ڪرڻ. مالڪ صرفو ڪرڻ. صبر سان وقت گذارڻ.

سنجڙو: ڪرڻ: ڪفايت ياماد ڪي ڪرڻ. سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. صفت. پرهيزگار.

سنجڙو: ٻاڻ ڪيائيندڙ. ڪريائڻو. جڳتي. ٻاڻ ٻلو. ٻاڻ وڪندڙ. ٿورو خرچو. صرفائي.

ڪفايتي. ڪم خرچ. سنجڙو: سنجڙو؛ ذ. مينهن يا گهٽئون جي وهر جو سعيو.

سنجڙو: مصدر. [سن. سجا = ٺاهڻ] گهوڙي وغيره تي سنج رکڻ. ٻلاڻ. بناڻ. جوڙڻ.

سنگارڻ. تيار ڪرڻ. ٻارائڻ تيار ڪرڻ. سنج: سنج؛ ذ. گهوڙي وغيره جو ساز و سامان. ٻلاڻ. گهوڙي جي چڙهيءَ جي ٺوڙ مان هڪڙو. ڪوھ مان ٻاڻي ڪيڏ جو ٺوڙ. ٺاه. ٺوھ. سنجت. صفائي. آجرائي. تيار. سامگري. آلات. سڌو. سڌو.

سنجڙتو: سنجڙتا؛ ذ. صفت. سنجڙو. جهڙو. جهڙيءَ جهڙو. سنجڙتو. اڇو آجرو. صاف

- سنڌجو ڪٽ ۽ سنڌجو ڪٽ : ذ. [سن. سنڌيوڪ =
ميلاپ] ميل ميلاپ - ڪنڊ - سنڌي - ٺاھ -
[اتفاق] ايڪتا - بٽ - جوڙ - بهت - صلح - رغبت -
ماز - آھنگ - سانسازي - ملاقات - لاڳاپو - موقع -
واقع - حادثو - سماچار - نصيب - پاڳ - قسمت -
جماع - لڳت .
- سنڌجو ڪٽ ڪٽڻ : هڪ ٿي رھڻ - ڀريت
سان رھڻ . سنڌو - ھمبست - ٿيڻ - زال -
مڙس - والگر گڏجي رھڻ - جماع ڪرڻ - ڪڏ
ٿيڻ - ميلاپ ڪرڻ .
- سنڌجو ڪٽي ۽ سنڌجو ڪٽي : ذ. صفت . ٺھڪندڙ -
مليل - ميلاپ ٿيل . (اسم خاص) . هڪ ذات ۽
قوم جو نالو .
- سنڌجو ڪٽي شينخ : اسم خاص . ھندن جي ريتن
۽ رسمن مطابق زندگي بسر ڪندڙ شيخ مسلمان .
● سنڌوھڻ : مصدر . [سن. سڃاڻا = ٺاھڻ]
سينگارڻ - تيار ڪرڻ - ٺاھڻ - بنائڻ .
- سنڌجو ٺيڻ : مصدر . [سن. سڃاڻا = ٺاھڻ]
سينگارڻ . ٺاھڻ - بنائڻ .
- سنڌجيئڙو ۽ سنڌجيئڙا : ذ. [ف. سنڌجيدھ]
ڳورو - ڪنڀر - ڊيرينو - ٻُرد ٻارو . دؤر انديش .
ٻاڏ - ڌڙي - ڊيندار - رُعب دار - عاليشان -
ڊنڀي - ڊمبي - ڌام ڌوم وارو . منگين - وڏو -
ڀاري . موازا . ضروري . ساڃھ وارو - ادب وارو .
ڳاڻو - ويچاروان . فهميدو - ٺيھڻ .
- سنڌجيئڙ ڪٽي ۽ سنڌجيئڙ ڪٽي : ذ. صفت .
گنڀيرتا - فهميدگي - ڊيرينائي - ڳرائي - ٿاھير .
مڪھڙ ٺاڻي . دؤر انديشي . ٺيھڻائي . ساڃھ .
ويچڙو - ڪٽپ . ٻڃ ڪيريا - ڌرم وڌي -
ڊني رسمي - آسؤ .
- سنڌجيئڙو : ذ. (ف) . موزون - ڦٽيل - ٺھيل .
ڪنڀر - مٽين - ٽريل - ٺيھڻو - فهميدو - ٻُرد ٻارو -
سنڌجيدو . لھيت - عمود . نيڪ - درست - برابر .
تجربو ڪار .
- سنڌجيئرو ۽ سنڌجيئرا (ل) : ذ. سنڌي - من ۽
نھري ڪي جھانڊڙ هڪ ڪاڻي . ڪوٺو - مٽي جي ٻٽي .
- سنڌجيئھڙ ۽ سنڌجيئھڙ (ل) : ذ. صفت .
وڌيڪ - زياده - گھڻو - سڙس .
- سنڌجيئھڙ ۽ سنڌجيئھڙون : ذ. [سن. سنڌيما
= شام] سنڌجا - سانجھي - سنڌجو - شام - مٺھڻ
آونداھ - سڄ لٿو - رات .
- "خالق سنڌجو صبح ڪوٺ ڇڏيندو ڪيٺين"
سوير - ساڃھر .
- سنڌجھا ۽ سنڌجھاڻون : ذ. [سن. سنڌيما
۽ سنڌجا] شام - مغرب - سانجھي - سڄ لٿي مھل -
مٺھڻ مير - نماشام .
- سنڌجھا وقت : سانجھي مھل .
- سنڌجھي صبح : صبح شام - ساڃھر سويلو .
- سنڌجھو ۽ سنڌجھا (ت) : شام - سڄ لٿي مھل .
مٺھڻ آونداھ - رات جو ٻھريون ٻھڙو - سمھڻي
کان اڳ جو ٺاھڻ . سويل - ساڃھر .
- سنڌجھو ٺارڻ : اڌ رات جو وقت وورو ڪرڻ .
- سنڌجھو ٽرڻ : رات جو ٻھريون ٻھڙو
گذرڻ - سومھڻي گذرڻ .
- سنڌجھو ٺيڻ ۽ سنڌجھو ٺيڻون : ذ. ڀريت -
ڀيرھ . ڦٽي .
- سنڌجھڻي : ظرف . سويل - سوير - تمام جلدي -
سنڌجھي مان - ساڃھر .
- سنڌجھڻي : اسم خاص . گاه جو هڪ قسم .
ٺاڻي تي ٻڌا ٿيندڙ ٻوٽي جو هڪ قسم .
- سنڌجھڻي ۽ سنڌجھڻون : ذ. ڳولا ڦولا -
ٻُڄا ڳاڇا - تلاش - ڍوليد - ڪوچ - چڪاس -
تحقيقات . خبر چار - حال احوال - سڌ ساء . ڄاڻ -
واقفيت . اطلاع .
- سنڌجھڙاھڙ : اسم خاص . تعلقي بدين ۾ هڪ
ديھ جو نالو .
- سنڌجھورو : اسم خاص . تعلقي سنڃھوري ۾
هڪ ديھ جو نالو . سانگھڙ ضلعي ۾ هڪ شهر
جو نالو . سنڃھورا : ذ. شيشر جو وڻ .
- سنڌجھڙي ۽ سنڌجھڙيون : ذ. [سن. شنشما .
پرا. مشوا] هڪ وڻ جو قسم - ڏاڍي . گاه جو
هڪ قسم . ربيع جي فصل ۾ ٻڌا ٿيندڙ .

● سنڌدان ۽ سنڌائون: ٿ. [سن. سندان = سنڌان] سنڌدان.

● سنڌدان ڪرڻ: سخت سزا ڏيڻ.

● سنڌائڻ: مصدر. مٽائڻ. هلاڪ ڪرڻ. تنگ ڪرڻ. چيڙائڻ. ڪلهائڻ. هوسرائڻ. خفي ڪرڻ. ڪاوڙائڻ. چڙ ڏيارڻ. ڌق ڪرڻ. تڪليف ڏيڻ. پريشان ڪرڻ. آزار ڪرڻ. سنڌائڻ. خبردار ڪرڻ. سفارش ڪرڻ.

● سنڌر ۽ سنڌر: ڏ. صفت. [سن. سنڌر = سنڌو] سنڌو. سوڀارو. ٺاهوڪو. خوبصورت. حسين. شڪيل. سٺو. ڪم. وڃيٽ. زينت. پريو. جميل. سوڀاوان. صورتو. اولهه. سنڌرشن. ڊولائو. زيبائو. وينگس. ڌڄ مڇ جهڙو. ڇپيلو. ديداري. سروب. گڻو. نٿ. نزاکت وارو. لطيف. سوڀائو. ٻياريو. دلبر. عمدو. وڻندڙ.

● سنڌرتا ۽ سنڌرتائون: ٿ. سونهن. سوڀا. خوبصورت. حسن. سرويٽا. ٺاهوڪائي. جمال. لَمڪو. چهررو. صورت. ڀيل ڀول. خوشي. خاصيت. راج. جلوه. خوشي. لياقت.

● سنڌرتائي ۽ سنڌرتائون: ٿ. خوبصورت. ٺاهوڪائي. سونهن. سوڀا. مندرتا. سنڌري ۽ سنڌرين: ٿ. سونهي. خوبصورت. سوهي. پاڪ واري زال. وڇائڻ جو هڪ ساز. مٽار.

● سنڌر: ڏ. [سن. سنڌو] هڪ قسم جو گاڏهو هائوڊر، عورتن جي مينگار جي شئي. مينڌر.

● سنڌرائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ٻکتي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سنڌرائي: اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ڊيهه جو نالو. هڪ ذات جو نالو. لاشاوي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سنڌرين: اسم خاص. ڪرشن مهراج طرفان رام ليلا منڌائڻ وارو جهنگل. بندراڻ.

● سنڌچارو ۽ سنڌچارا (ٿ): ڏ. ٿوري جاء به خالي نه هجڻ جي حالت. پيڙو. گهاگيهه.

● سنڌجو ۽ سنڌجا (ٿ): ڏ. [سن. سنڌجه] سعيو. سانباھو. تياري. فڪر. گهٽي. ڊپ. آڊڪو. مولڪو.

● سنڌجي ۽ سنڌجيون (ٿ): ٿ. ڪتاب جو پاڳو. اٺن پنن جو جڙ.

● سنڌ ۽ سنڌون: ٿ. [ع. سنڌ ۽ اسناد = سرٽيفڪيٽ] پاس جو تصديق نامو. سرٽيفڪيٽ. تمغو. پروانو. اختيارنامو. لقب. اجازت نامو. ثبوت. دليل. ڀروسو ڪرڻ جهڙي شيء. اعتبار. ساڪت. اعتماد. ٺيڪ. آڌر. ڀروسو. عهد نامو. اقرار نامو. پتو. اميني. قول. ڀلاوڻ. سنڌ ڏيڻ: ثبوت ڏيڻ. سرٽيفڪيٽ ڏيڻ.

● سنڌ راهداري: [ع. سنه + ف. راه = دستو + دار < داشتن = رکڻ] رستي تان ڪا شيء کڻي وڃڻ يا مال وٺي وڃڻ لاءِ اجازت نامو. سنڌ سمجهڻ: تصديق ڪرڻ. تسليم ڪرڻ. سمجهڻ. معتبر سمجهڻ. تسليمي بخش سمجهڻ.

● سنڌي ۽ سنڌي: ڏ. صفت. سنڌ وارو. اختياريءَ وارو. آسڻ. دلالي. هنڌ پائو. ڀلاوڻ.

● سنڌ يافت ۽ سنڌ يافت: ڏ. صفت. [ع. سنڌ + يافت < يافتن = لهن] سرٽيفڪيٽ حاصل ڪرڻ. سنڌ وارو. تمغو حاصل ڪرڻ. متعاھد. ● سنڌ ۽ سنڌ (ل): ڏ. بردبار. مسٽ. ٿڌو. سنڌو. ڍڪ سان چڀو.

● سنڌرو ۽ سنڌرو (ل): ڏ. هڪ ڪيل ٽوڪري. ● سنڌاس ۽ سنڌاس (ل): ڏ. [سن. ستر = گڏ + ورش = وڌڻ] هائخالو. ڪاڪوس. آبرو. ڊپو. چشمو. جهڙو. نار.

● سنڌان ۽ سنڌائون: ٿ. [سن. سندان = سندان] لوهارن جو هڪ اوزار. اوھي سون يا چانديءَ کي ڪٽڻ لاءِ هيٺان رکيل لوھ جو اوزار. سندان. آھرڻ.

● **سندري** ۽ **سندريون** ۽ **ٿ**. [سن. سندري] =
 [پَر واري - ٻانهي - جي واري.
 ● **سندريسو** ۽ **سندريسا** ۽ **ذ**. [من. سنديش =
 سنهيو] ٻيڻار - منيهو - نياپو - پاراپو. سماچار -
 خبر - خوشخبري - بشارت.
 ● **سندريلا** ۽ **سندريلا** ۽ **سن**. هڪ ذات جو نالو.
 ● **سندريه** ۽ **سندريه** ۽ **ذ**. [سن. سنهيه =
 شڪ] شڪ - شهبو - گمان - بي اعتباري -
 ڪٽڪو. سوچ - فيڪر - انديشو. غم. پُرم -
 سنسو. غيرت.
 - **سندريه** ڪرن ۽ **غم** ڪرن - **نڪر** ڪرن.
 ● **سندريون** ۽ **ٿ**. **ڪاٺ** - **سرنڪه** -
 تنگ - **گڙڪو** - **پور** - **نرپاڻ**. چوري. چورن
 طرفان ڀڳل جاء. نقصان. ڪاٺ ۾ ٻڌل پلڪن
 مارڻ جو ڊگهو چار. ديال جي ڪاٺ جي ۱۸
 فوٽ ڊگهي ڪاٺي.
 - **سندري** ۽ **سندري** ۽ **ذ**. **ڪاٺ** هڻندڙ -
 ڪاٺڙو - ڪاٺائي. چور - رهون - ڌاڙيل.
 - **سندري** ڪمائين ۽ **سيانپ** سان ڪم ڪرن.
 - **سندري** هڻن ۽ **گهر پيچن** - **ڪاٺ** هڻن - چوري
 ڪرن.
 ● **سندري** ۽ **سندري** ۽ **ذ**. [سن. سندري] =
 سيلاپ - جوڙ [ٻڌن اندران هڻڻ جو جوڙ] -
 عضون جو ڪٽيڻ - **شواڪتي** - **جوڙ** - **دري** -
 ڪٽي - **گڙيل** - **جوڳ** - **سڪر** - **سيلاپ**. چير -
 ڌار. حد - نشان. جبلن جو وچ (پيلا).
 - **سندري** ۽ **سندري** ۽ **ذ**. **سنڌ** وارو پور -
 پوري هنڌ تي - هنڌاڻو - وجهائڻو.
 - **سندري** سڃا ڪرن ۽ **سنڌ** ميلائڻ. محنت
 ڪرن.
 - **سندري** ۽ **سڪن** ۽ **بيڪار** ٿيڻ. هڪ قسم جي
 سنڌن سڪڻ جي بيماري ٿيڻ.
 - **سندري** ميلائڻ ۽ **جوڙ** ميلائڻ - **ڪٽي** ملائڻ -
دري پڻ.
 - **سندري** ۽ **سندريون** (ڪ) ۽ **ٿ**. عضون جو
 سيلاپ - سنڌ - جوڙ.

● **سندري ٻيلي**: اسم خاص. تعلقي پنوعاقل ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● **سندري**: **ذ**. [ف. سندروس] ڪونر جهڙو
 هڪ وڪڙ وارن ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.
 ● **سندري** (ڪ): مصدر. **لٽو** ڪرڻ - **هٽو**
 ڪرڻ - **لٽو** ڪرڻ - **سندريون** ڪرڻ (زمين کي
 ڪوڙ سان). وڇائڻ - **پکيڙ** (گاه کي) (ڪ).
 ● **سندري** ۽ **سندري**: **ذ**. **سندري** جي چيل -
 سان ٻڌڻ جو ڪپڙو.
 - **سندري** ٻڌڻ: **ملھ** وڙهڻ لاءِ چيلھ سان
 ڪپڙو ٻڌڻ. ڪنھن ڪم لاءِ تيار ٿيڻ. **هيت**
 ٻڌڻ - ڪوشش ڪرڻ.
 - **سندري** ۽ **سندري**: **سندري** ڇيڪڻ. **سندري**
 وڙهڻ لاءِ چوڻ. **مقابلو** ڪرڻ.
 - **سندري** ڪرڻ ۽ **سندري**: **سندري** وڙهڻ لاءِ تيار
 ٿيڻ - **مقابلي** لاءِ تيار ٿيڻ.
 - **سندري** وڙهڻ: **سندري** واري ڪپڙي کي
 وٽ ڏيڻ.
 ● **سندري** ۽ **سندري**: **ٿ**. **سندري** -
 ٻاري.
 ● **سندري**: **مصدر**. **تساري** ڪرڻ - **سانباھو**
 ڪرڻ - **معيو** ڪرڻ.
 ● **سندري** ۽ **سندريون**: **ٿ**. **سندري**.
 ● **سندري** ۽ **سندري**: **حرف** اضافت. **جو** - **وارو**.
 (ظاف). **سو** جهڙو - **سو** سرتو - **سو** ٺاڻي - **تڻهجو**
مٽ - **تڻهجو** شريڪ.
 - **سندري** ۽ **سندريون**: **اضافتي** ضمير. **هن** جو -
هن وارو.
 - **سندري** ۽ **سندريون**: **اضافتي** ضمير. **تڻهجو** -
مون وارو.
 - **سندري** ۽ **سندريون**: **اضافتي** ضمير. **تڻهجو** -
تو وارو.
 - **سندري** ۽ **سندريون**: **اضافتي** ضمير. **آهن** جو.
 - **سندري**: **اضافتي** ضمير. **تڻهجو**.
 - **سندري** ۽ **سندريون**: **اضافتي** ضمير. **هن**
 (عورت) جو.

— سَنَدِ یُون مایُون' تین (ک)؛ کم تی ہڈ
وَرَن۔ نوئی ہین۔

== مَسْمُوتٌ يَتَوْنُ 'مَكْنِي' : مَسْمُوتٌ مَسْمُوتٌ تَتِي.

● سِيئَنْدُ؟ اسم خاص. [سن. سِيئَنْدُو = سَمَنْدُ]
 پاڪستان جي صوبي جو نالو. سَمُونْدُ - سَمَنْدُ -
 ماکر - مائر - بحر - سَمَنْدُ زُ. سِيئَنْدُو درياءَ -
 مِيهراڻ. هڪ راڳ (پيرو) جو نالو. هِڪَ
 هاڻي.

”مائین مدائین کرین مئی مینتہ سگار،
دوست تون دلدار، عالم سب آباد کرین“
(شاه).

”جیہس کونہ جہان مہ منند سورت ہند ہاں“
(شاہ).

— سنڌ تائيٽس : ام خاص ۱۸۸۵ع ۽ ۱۸۸۷ع جي وچ ۾ ڪراچيءَ ۾ شايع ٿيندڙ هڪ اخبار جو نالو، ايڊيٽر مسٽر هيرانند شوقيرام، جنم ۲۳ مارچ ۱۸۶۳ع، ديهات جولاءِ ۱۸۹۳ع.

— سیند ژي: اسم خاص. سیند جو اسم تصغیر.
پیار وچان استعمال ٿيندڙ.

— سڀني سڌاڻو: ڪراچيءَ مان سڌو هيرانند
شوقدار جي سرپرستيءَ هيٺ لنگرلڌڙ هڪ اخبار
جو نالو. آمريڪا واري علائقي جي وڏن جي هڪ جنس.
— سڀني سڌاڻو: اسم خاص. سنڌ مان وهندڙ هڪ نديءَ
جو نالو. وڏو درياءُ — بهراڻ.

۳۰ سینٽ وامي ۽ ۳۱ سينٽ وامي؛ ذ. سينٽ جا رهندڙ
سينٽري. (امر خاص)، سنه ۱۹۱۱ع کان حيدرآباد
مان شايع ٿيندڙ هڪ اخبار، (ايڊيٽر ڪنول سينگ
پوهو مل ملڪاڻي ديهانت ۱۹۴۳ع).

- سيندو واھ: اسم خاص. تعلقي دادو ۾ هڪ
ديھ جو نالو. ضلعي مڪرم ۾ مشهور واھ جو نالو.
- سيندو درياءَ: اسم خاص. سنڌ مان وڌندڙ
هڪ نديءَ جو نالو۔ سيندو ندي.

- سنڌ ورکي ۽ سنڌ ورکي: ذ. ڏورانهن ملڪن
۾ واپار ڪندڙ سنڌي ماڻهو.

— سنڌو ٻوليءَ جو خاص درياءُ سنڌ جو نالو.

ۛ مینڈا ئیر ۛ مینڈا ئیر ۛ ذ مینڈی مندا ملک جو،

— مينڊي' ۽ مينڊي'؛ ذ. مينڊ ملڪ جو
وڙهاڪو. اسم خاص. مينڊ ملڪ جي ٻوليءَ جو نالو.
مينڊامبي' چالورن جو هڪ قسم.

— مِينُتِي پِيرَ : مِينُتِي هِي اِيڊا ٿيندڙ پيرَ جي هڪ جنس — نِيڙا — گول .

== سينيدي "تَرَكَتُ؛ ذ. جنبيء تي گُل جو
هڪ قسم.

— سِنْتِی چالوَر؛ کپڑا چانور۔

— مینڊي 'خوانده'؛ ذ. صفت. منڊي ٻولي پڙهيل.

- مینڈے پتھر و مینڈے پتھر : ذ. صفت. منڈی ہولی

گالھائی ۽ پڙهي مڪھندڙ.

— مِينْدِي مَوْنُون' & مِينْدِي مَوْنُونان' : ذ.

سنڌي ٻوليءَ جي درسي ڪتاب جي ڏکين لفظن جي

معنی پڌائيندڙ ڪتاب - منڌي رهبر - منڌي لغت.

- مینتے کی کمنڈ! نہ کمنڈ جو کہ قیصر

(لنڊين گريٽن وارو).

۱۰۰۔ مینٹی 'کچرہ' ذ. کچرہ جو ہک قیسر۔

پتہ وارے گجر - پتائی گجر۔

== سيندي لاسي گزاهه! ذ. گزه جو هڪ

فیسر (وڈی مٹی ۽ وڈن کنن وارو گڈھ).

۱۰۔ مَیْمُوتُی 'لُغَت' : ث. مَیْمُوتُی بولیءِ جی لفظن

٭ ڪتاب - مينڌي ڪوش - مينڌي ڊڪشنري.

— سڀڻي سڀڻو ۽ ذ. ٺٺي دائي مان سڀڻو جو هڪ قسم .

● مَنِيَّةٌ وَ مَنِيَّةٌ (ل) ذ. قَسَمَ - مَنِيَّةٌ - مَا ك.

● مَسْنَدَانِ ۽ مَسْنَدَانُونُ (ل)؛ ث. لُتْهَارَكِي

وزار جو ۵۵۰ قيسم - سندن

● مَسَائِدُ: مصدر. (من). متائس، اُبی کہی ڈکونٹ.

ہک ٻئي کي ميار ڏيڻ. اچار ٺهرائڻ - سانڌائو ٺهرائڻ.

● مینڈ دیورو: اسم خاص۔ تعلق میرپور خاص میں

۵۷ دیہہ جو لالو.

● مَسْنَدُ رَوِّ مَسْنَدُ رَوِّ (ل) ذ. بَنُو. قَطَار.

ٻھو۔ چارو۔ گسن۔

● مینڈر و مینڈر : ذ. (سن. مینڈور) رنگ

دو ۵۵ کس - قسم - سینڈرو

● مَسْنَدُ رُوَيْدٍ فِي مَسْنَدِ رَا (ل)؛ د. (سن. مسند)

چيلو کي ٻڌڻ جو ڀڻو۔ ڪاربند۔ ميندرو۔ چيلو کي۔

● سنڌيارن: مصدر. مارڻ - چهلڻ - ڪڍڻ ڪيڻ.
 ● سنڌيو: سنڌي: ذ. (سن. شياڻ = سالي +
 وڍا = گهوٽ) ساليءَ جو مڙس - زال جي ڀيڻ
 جو گهر وارو.
 ● سنڌيورو: مصدر. سنڀالڻ - هٿ رکڻ. مڙه
 ڪرڻ. گڏ ڪرڻ - ميڙڻ.
 - سنڌيورو: سنڌيورو: ٺ. ساليڏ - سنڀال -
 پرداخت. ميڙسيڙ.
 ● سنڌي: سنڌي: ڪوشت جو سڪل ٽڪر.
 ● سنڌرو: سنڌرو: ذ. صفت. (سن. سڙل).
 سڙلو - سڙو - ڪڙو. وفادار - سچو. خوش -
 سرهو - سڪي. تندرست - ٺيڪ - توالو - تازو -
 مضبوط. خوش روءِ - ڪلامڪ.
 - سنڌرو: ٿيڻ: تندرست ٿيڻ - تازو توانو ٿيڻ.
 خوش ٿيڻ.
 ● سنڌسار: سنڌسار: ذ. (سن. سڙ = گڏ +
 سڙ = سڙڻ) دلڀا - جڳت - جهان - عالم -
 وڻ - لوڪ - ڪائنات - زمانو - سرشتي. ڀرڻوي -
 زمين. ڪجهه جو هڪ قسم.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: (ت): ذ. (سن. سڙ =
 گڏ + ڳم = هلڻ) مائٽ - عزيز - قريب - سڳيڻو.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: (ٻيل): ذ. گاه جو
 هڪ قسم.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: ذ. (سن. سنڌيڻو =
 ميڙ). ميڙ - مجموعو - ٽولي - جماعت.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: ذ. (سن. سنڌيڻو =
 سنڌيڻو) لڪ مان نڪتل ڪند - ليم (ت).
 سنڌيڻو: سنڌيڻو: ذ. صفت. سنڌيڻو - هائيندڙ -
 ليم.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: ذ. صفت. (سن. سنڌيڻو =
 شينهن). شينهن - شير. بهادر - پهلوڻ - دلير -
 طاقتور. (اسم خاص). ڪرو ڪوبند سنڌيڻو جو
 ٻوڏلڳ - سڀڪ - سڀڪ قوم جو لقب - سڪن جي
 لالن ۾ پٺيان ايندڙ لفظ. (راءِ سنڌيڻو - امر سنڌيڻو
 وغيره).

بڻي ڪرڻ جو سمورو سامان. اوزار. ترڻ جو
 سنڌيڻو - سڀيڻو.
 ● سنڌيڻو: (ل): مصدر. (ف. شياڻ = ترڻ)
 حملو ڪرڻ - ڪاه ڪرڻ. سڀيڻو جي مدد سان
 درياھ ۾ ترڻ. همت جهلي اڳتي وڌڻ.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: ٺ. ترڻ (ٻائيءَ ۾) جو
 هڪ اوزار. سڀيڻو - ٽنڊو - ترو - ساندارو.
 ● سنڌيڻو (سنڌيڻو): سنڌيڻو (سنڌيڻو): ذ.
 شور - گهٽج منهن ۾ - سولڊ - گهٽج.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: گهٽج پائڻ - شور پائڻ - سولڊ پائڻ.
 ● سنڌيڻو: اسم خاص. مغل ڀين ڪان ۾ ڪوه
 ڀري، سنڌو لڏي ٿي هڪ جهونو بندر ۽ ڳوٺ -
 مير ڳڍيو.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: ٺ. ڏيڪي نه ٿيندڙ
 عورت - اولاد نه ڄمڻدڙ عورت.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: واري حالت.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: واري.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: واري.
 واري حالت - سنڌيڻو - سنڌيڻو.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: واري.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: سنڌيڻو: واري.
 حالت - سنڌيڻو.
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: (ل): ذ. اوزار. ٿانءُ. سڀيڻو -
 ساندارو. جيئن؟
 "سير مال ٿان لنگهڻ ڪن سنڌيڻو سچ جو تان صلاح"
 (تاريخ سنڌي ادب).
 ● سنڌيڻو: (سن. شينڻ = منڍ) مصالح ۽ دوا
 طور ڪم ايندڙ هڪ ڀسارڪو وڪر - سڪوادرڪ.
 (رنگ ۾ ميرانجهڙو، ذائقو ٽڪو، طبيعت گرم
 خشڪ).
 ● سنڌيڻو: سنڌيڻو: (ت): ذ. (سن. چيرد)
 جونر، ٻاجهر وغيره جي لڀاري ڪالڙو زمين ۾
 باقي رهيل ڪانو - ڪٽ - پٽو - ٻاڙ - ٺاڙ.
 - سنڌيڻو: سنڌيڻو: (ت): ذ. سنڌيڻو. ڪڇيءَ
 جي ڪاٻڙ کان ٻوٽن تائين ڪنڊن وارو حصو.
 گوشت جو وڏو ٻوٽو (ل).

● سَنگهٽ ۽ سَنگهٽ : ذ. ڏٺو وٺڻ جي
 مالداريءَ جو هڪ پُٺڙو.
 ● سَنگهڙ ۽ سَنگهڙون : ٺ. (سن. سَم =
 گڏ + گره = جهلڻ) ٻار جي ڳڻڻ ۾ پيدا ٿيڻ جي
 حالت. حمل. منگا. سکا. ٻيٽ. گرپ. ڳيڻ.
 = سَنگهار هڻڻ : مصدر. آميدواري يا حمل ٿيڻ.
 ٻار جو ڳڻڻ ۾ پيدا ٿيڻ. ٻيٽ ٿيڻ. گرپ ٿيڻ.
 ڳپ ٿيڻ. سنگار هڻڻ.
 ● سَنگهار ۽ سَنگهارون : مارڻ يا ناس ڪرڻ
 جي حالت. (سن. شرنڪل = ڪڙي) ننڍو زنجير.
 (اسم خاص). ڪاري ۾ رهندڙ هڪ ذات جو نالو.
 ● سَنگهار ۽ سَنگهار : ذ. [سن. شيرنڪل =
 زنجير] سَنگهڙ. اشڪيل. زنجير. [سن. سنگهڙ.
 = ڏن + آر = وارو] ڏن وارو. ڏٺارو. مال
 چاريندڙ. مارو.
 "منڀوڙو مينڀاڙ سين، سيگهو رس سَنگهار"
 (شاه).
 مال جو ٻاڳو. دانءُ. ڏاهو. ڳوٺاڻي. هم وطني.
 پهلوآن. محبوب. خوبصورت. وڻندڙ. (ٺ. سَنگهار
 ۽ سَنگهاريون). اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 = سَنگهار ڪو ۽ سَنگهار ڪا : ذ. صفت.
 سَنگهارن جو. مارڻ جو. مالوڻن جو (ٺ. ٺ.
 سَنگهارڪي ۽ سَنگهارڪيون).
 = سَنگهارن : مصدر. زنجيرن ۾ ٻڌڻ.
 پيڙيون وجهڻ.
 ● سَنگهارو ۽ سَنگههراڙ : ذ. سَنگهارو. سَنگهڙو.
 سَنگهڙو. سَنگهڙو. سَنگهڙو. سَنگهڙو. (اسم خاص).
 هڪ قسم جو لوهارڪو اوزار.
 ● سَنگهڙو : اسم خاص. هڪ قسم جو ميوو.
 ٻائي ڦٽل. سَنگهڙو.
 ● سَنگهارڪي : اسم خاص. تعلقي شاهيندر ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● سَنگهاسن ۽ سَنگهاسن : ذ. (سن. سنهاسن.
 ه. منگهه + آسن =) سَنگاسن. تخت. گادي.
 (اسم خاص). دها راجا وڪر مارجيت جو تخت.

● سَنگهٽ ۽ سَنگهٽ : ذ. (سن. سَنگهٽ =
 وڙهو. تنگ) ورگيھن. آفت. مصيبت. اڏڪ.
 ● سَنگهڙ ۽ سَنگهڙون : ٺ. (سن. سَنگهڙ =
 شيرنڪل = زنجير). زنجير. سَنگهڙ. لوھ.
 جو کول ڇٽو جڳو جيهڙي کي قابو ڪندڙ.
 چڙي ٻڌڻ لاءِ لوھ. جو زنجير. چڙو. گھنڊ.
 چڙي. ڪرڪو.
 = سَنسارڪ ۽ سَنسارڪ : ذ. صفت.
 سنسار وارو. دنيوي.
 = سَنسار ۾ گھڙڻ : پيدا ٿيڻ. ڄمڻ. بلوغت
 ۾ رسڻ. دنيا جي وعنوان کان واقف ٿيڻ. نئين
 شادي ٿيڻ. عقل وارو ٿيڻ.
 = سَنساري ۽ سَنساري : ذ. صفت. جهان
 مان لاڳاپو رکندڙ. لوڪ. دنيوي. جهان جو.
 ● سَنسار ۽ سَنسار : ذ. [سن. ششومار :
 ف. سوسمار] ٻائيءَ جي جانورن جو هڪ قسم.
 سپهر. سَنسار.
 ● سَنسار ۽ سَنسار : ذ. رُج. بيابان.
 اڻ وڻندڙ جاء. هو جي جاء. ماڻ. مانت. سَن.
 نوائي. مانتڪاڻي. مانتڪاڻي. مالداري. (ذ. صفت).
 ويران. غير آباد. آجڙو. سَنجو. پيڙياڻڪ. برباد.
 وسوڙو. مغموم. آداس. مايوس. خوفناڪ.
 ڊيچاريندڙ. انڌيري (رات). (ظرف). چمپ ۾.
 ماڻ ۾. خاموش.
 = سَنسار ڪرڻ : آجڙ ڪرڻ. ويران ڪرڻ.
 غير آباد ڪرڻ. بي آرام ڪرڻ. آداس ڪرڻ.
 = سَنسار هجڻ : آجڙيل هئڻ. خالي هئڻ.
 آداس هجڻ. چمپ چاپ هجڻ. خاموش هجڻ.
 ● سَنسار ۽ سَنسارون : ٺ. (سن). جماعت.
 ٽولي. گروهه. منڊلي.
 ● سَنسڪار ۽ سَنسڪار : ذ. [سن. سَم =
 گڏ = ڪر = ڪرڻ] هندن جي ڪيريماڪرم
 ڪرڻ جي هڪ رسم. ريت. رسم. رواج. اثر.
 قانير. خيال. طبع. نشان. ٿپو. ڏاڍ. چاپ.
 ڪڪر. سنسار.

جهو پو - جهيبي - جهيبي - رندو - وگهن - رندڪ -
روڪ - جهل - اڪ - هل - روڙو - آڏ - چيڏڪ.
رنجش - چيڙ. و هم - گمان - وسواس - شڪ -
گمان - سنڪا.

● سنڪ ٻشپي: ذ. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ ٻسارڪو وڪر. ٻوٽي جو هڪ قسم
(خشڪ زمين تي پيدا ٿيندڙ، پن ننڍا، رنگ
دولهن جهڙو، گل جو رنگ اڇو، گاڙو، ۽
ليلو. ذائقو تڪو ڪامارو).

● سنڪر ۽ سنڪرون: ٺ. (سن) زنجير -
مينڪلي - منگهر - جنجير.

● سنڪر ۽ سنڪرون: ذ. صفت. آزاد - چٽل -
چڙواڪ.

● سنڪرات: ٺ. [سن. سم = گڏ + ڪرم =
هلڻ] سج جي بئرجن مان لنگهڻ واري حالت.

● سنڪر ۽ سنڪرون: (ٺ): ٺ. [سن.
سنڪل] زنجير - منگهر. آڻ جي ٻيرن ۾ پٿار
جو زنجير - ڏانئون.

● سنڪلپن: مصدر. [سن. سم = ڪنڀ =
ٺاهڻ] هڪ ۾ ٻائي جهلي قسم ڪيڻ - ٻيرن ڪرڻ -
وعدو ڪرڻ. سڪا ڪرڻ - منت ڪرڻ -
ميٽا ڪرڻ - باس ڪرڻ - باس. (۽. سنڪلپن)
ذ. خواهش - اڃا - مرضي. احتياج - ضرورت - گهرج.
- سنڪلپ ۽ سنڪلپون: ٺ. منت -
نذر - باس - سڪا. دان ۾ ٻج - خير خيرات. گهوت
۽ ڪنوار جي قبوليت - هائو. مرضي - اڃا - خواهش.
خوشي - چاهه - آرزو. شوق.

- سنڪلپ ڪرڻ: عهد ڪرڻ - انجام ڪرڻ.
ايت ڪرڻ. دان ڪرڻ - خيرات ڪرڻ - خدا ڪارڻ
ڏيڻ. وقف ڪرڻ.

● سنڪلي ۽ سنڪليون: (ٺ): ٺ. [سن.
شير نڪل = زنجير] زنجير - منگهر - نيٺر.
کڇي ۽ ٻانڻ جو هڪ ڪهه.

● سنڪن: (ل): مصدر. [سن. سنڪا =
ڊپ] ڊڄڻ - ڊپ ڪرڻ - خوف ڪرڻ. ڏڪڻ -
ٽڙ ڪڻ. گهٽي ڪرڻ - ڦر ڪرڻ. جيئن؛

● سنسڪيرت: ٺ. صفت. [سن. سم =
چڱو + ڪرت = ڪيل: سنسڪيرت < سنسڪرت
< سنسڪرت] خبرداريءَ مان برابر ٺاهيل -
هٿرادو - برابر - ٻوري - بهترين - عمدي.
مينگاريل. ٻاڪ - مقدس. فائيق - افضل - آڇي -
اعليٰ. (اسم خاص). هندستان جي هڪ قديم
ٻوليءَ جو نالو (جا گرامر جي اصولن تي ٻوريءَ
طرح مان ٺهيل آهي).

● سنسو ۽ سنسا: ذ. [سن. سنسپه =
سنسو] انديشو - شڪ - گمان - وهم - پٿر -
وسوسو - منڊيهه - ڪنڌڪو - اڃا يا خيال -
شبرڪ - اٽي وشواس - ايمان باطل. خوف - ڀڄ -
ڊڄ - هراس - ڊاءُ. انتظار - اوسيڙو -
اولو - هيڏڪ - دٻڻو - شوشو.

- سنسائي ۽ سنسائي: ذ. صفت. وشواسي -
وهي - ڀرسي - شڪي - ڪنگائي.

- سنسائي ۽ سنسائي: ذ. صفت. سنسو
ڪندڙ - ڀرسي - وهمي - شڪي - وسوسو -
وسواسي - گمان - شڪائتو. ٻي ويساهو -
ان وسهڻو - ڀر ڀولڙو - سسي کاڌو - باطل ڀرت -
د ڀو ڀو چاري. فڪرمند.

● سنڪ ۽ سنڪ: ذ. شوق - اشتياق - حب -
لاڙو - قرب. خيال - ويچار.

● سنڪ ۽ سنڪون: (ٺ): ٺ. اشارو -
ڏس - ڀتو. آهيان - نشاني.

● سنڪا ۽ سنڪائون: ٺ. [سن. سنڪا =
شڪ] شڪ - گمان - وهم - انديشو. ڀر -
منسو - منڊيهه - وسوسو. نامعلوم - ان ڄاڻي.
دٻڻو - پڇتائي. ترڪ - اعتراض. [سن. سم =
گڏ + گره = جهلڻ] ٻار جي ڳيڻ ۾ سرڄڻ
واري حالت - اميد واري - حمل - منگها.

● سنڪت ۽ سنڪت: ذ. [سن. سنڪت =
مشڪل] مشڪل - مشڪلات - تڪليف - دقت.
خفو - هلاڪي - درد - ٻڙا - سور - اهنج - ايڏاءُ.
هيبت. دڪ - افسوس. شامت - مصيبت. ٻاڪ -
ٻڌ بخني - ڪم بختي. ڪهت - ڪڇائي - ڦڏو - هٽڪ -

● سنڪيو ۽ سنڪيا: دوا طور ڪم ايندڙ هڪ پٿارڪو وڪر۔ هڪ زهريلي دوا۔ سنڪو (ت)۔
 ● سنڪ ۽ سنڪ: ذ. [ف. سنڪ = ٻهڃڻ] پٿر۔ ٻهڃڻ۔ مٽڪو۔ هٿر۔ پوک جو چوٽيءَ وارو حصو۔ سٽو۔ ٻڏڻ جي ٻج جي ٻهڃڙي وارو جهڳٽو۔ مڇيءَ جو هڪ قسم، بنا چلڻ جي، ويڪر اٽڪل چار آڱر، رنگ ڪارو، پٽ تي اڇا ٽڪا، قد ٻن کان ڇهه فوٽ، وزن۔ بار۔ عزت۔ وقار۔
 - سنڪ آسٽان: ذ. سنڪ + آسٽان = جاءِ [چاٺ جو پٿر۔ دروازو جو پٿر۔
 - سنڪ آسٽو: اسم خاص. [ف. سنڪ + ع. آسٽو = ڪارو] ڪمبي جي ديوار ۾ لڳل هڪ مقدم ڪارو پٿر۔
 - سنڪ آهن: رها: ذ. [ف. سنڪ + آهن = لوھ + رها] رهندڙن [پٿر جو هڪ قسم۔
 لوھ کي چڪيندڙ۔ مقناطيس۔ چمق۔
 - سنڪائين: سنڪ ڪيڏن۔ مورجن۔
 ”حمل چئي هيءَ دلڙي سنڪائي سورن“۔
 - سنڪ بئاسي: ذ. پٿر جو هڪ قسم، ٻن رنگن سان، ڳاڙهي رنگ وارو السور جي جبلن مان ملندڙ پيٽليرو يا ڳاڙهيڙو گوالبار۔ نانت پور۔ فتح پور سيڪريءَ جي علائقن ۾ ٿيندڙ، ٻولالو ڳاڙهو پٿر (نمونو دهليءَ جي لعل قلعي ۾ لڳل)۔
 - سنڪ بئصري: ذ. پٿر جو هڪ قسم، دوا طور استعمال ٿيندڙ، هڪ پٿارڪو وڪر۔
 - سنڪ پائيري: ذ. پٿر جو هڪ قسم، مهري رنگ جو سخت ڪشمير علائقي مان ٿيندڙ۔
 - سنڪ تراش: ۽ سنڪ تراش: ذ. [ف. سنڪ + تراشي < تراشيدن = ڪرڙڻ] پٿر چليندڙ، پٿرن کي چليندڙ۔ پٿرن کي گهٽيندڙ۔ پٿر ٽڪڻ وارو۔ پٿرن جو ڪم ڪندڙ۔ سلاوت۔ سيلائو۔ گروني۔
 - سنڪ تراشي: ۽ سنڪ تراشيون: ٿ. پٿر تي چٽ ساليءَ جو ڪم۔ پٿر مان ڪنهن شيءِ جي پٽ وغيره ٺاهڻ جو ڪم يا هٿر۔ نقاشي۔
 - سنڪ پٿارَس: ذ. پٿر جو هڪ قسم۔ لوه کي لڳڻ سان سون بنائيندڙ پٿر۔ هجرالحڪيم۔

”ڪنڌيءَ آيا ڪيترا سڀڻا سڀڻا سنڪن“ (شاه)۔
 - سنڪو ۽ سنڪا: ذ. ڊپ۔ ڀؤ۔ ڊج۔ آڏو۔ ڳٽي۔ فڪر۔ انتظار۔ آڻڻ۔
 ● سنڪو ۽ سنڪا: ذ. [سن. شيرنڪل = ڪڙي] زنجير۔ سنڪهر۔ ليٽر، زمين جي ماپ ۾ ڪم ايندڙ هڪ اوزار۔
 ● سنڪوچ ۽ سنڪوچ: ذ. (سن) شرم۔ حياءُ۔ لڄ۔ مٿر۔ حجاب۔ لحاظ۔ وڃو۔ وسواس۔ شڪ۔ گمان۔ هيڏڪ۔ انديشو۔ ڊپ۔ ڀو۔ خيال۔ افسوس۔ ملال۔ رنج۔
 ● سنڪونا: ٿ. ذ. وڻ جو هڪ قسم (مليريا جي بخار ۾ دوا ٺاهڻ ۾ ڪم ايندڙ وڻ)۔ ڪوئين جو وڻ۔
 ● سنڪ ۽ سنڪ: ذ. [سن. سنڪ = ڪوڏ] ڪوڏ۔ ٺاڏ۔ آواز ڪيڏن جو هڪ اوزار۔ توتارو۔ سينگ۔ واچو۔ جيئن؛
 ”سامي ڪٿي سنڪ، وڃائي وات ٿيا“ (شاه)۔
 (سن. شينڪه = شينهن) جانور جو هڪ قسم۔ شهر۔ شينهن (ڏهن نامو)۔ ڪيچڙي يا ڪنڊي وڻ جو پٽن (ٿ)۔ [سن. سنڪو = هڪ مٽو لڪر] الڪن جي ڳٽپ جو هڪ ڏاڪو۔ ۱۰۰ لڪر۔ ڏهه لک ارب۔
 - سنڪي ۽ سنڪي: ذ. صفت۔ سنڪ وڃائيندڙ۔
 ● سنڪ: ذ. سڙيل مڙدي جا هڏا۔ سنڪي۔
 - سنڪي: سڙيل مڙدي جا هڏا۔
 ● سنڪيا: ٿ. (من) انداز۔ تعداد۔ ڳاڻيٽو۔ جوڙ۔
 ● سنڪيلي ۽ سنڪيلون: (ٿ)؛ ٿ. صفت۔ مري ويل حامله عورت۔ ڏمڪي۔ ڳورھاري۔
 ● سنڪيني ۽ سنڪينيون: ٿ. [سن. سنڪيني] عورت جي چئن قسمن مان هڪ قسم (قد ڊگهو، مٿي ڇيڙين، اکين ۽ ڊگهن وارن سان، ڳچيءَ ۾ ٽي گهٽيج، زوڊ رنج، طبيعت عاشقائي، بدن ۾ له آلهي نه، منهي ڏيک ویک ۽ طبيعت ۾ شيطان، نفساني خواهش ڏانهن مائل)۔

- سَنَگ رَمَخام: ذ. سَنَگ رَمَر پَتر جي قسم جو هڪ نرم رنگين پَتر (عمادالدوله جي مقبره ۾ ڪم آيل).

- سَنَگ رِيَزَه: ذ. [ف. سَنَگ + رِيَزَه < ريختن = هارڻ] پَتر جي پور-ريتي-ڪڪري-ڪنڪري-بجري.

- سَنَگ زَنارِي: ذ. [ف. سَنَگ + زَنار = آتش پورتن جي مَٽِي] پَتر جو هڪ قسم، رنگ ڪارو ۽ اڇو، لهايت سخت، تسبيح جي مٿين ٺاهڻ ۾ ڪتب ايندڙ.

- سَنَگ زَهَر مَهَر: ذ. [ف. سَنَگ + زهر + مهر = پهن جو گول ٽڪرو] پَتر جو هڪ قسم، رنگ سائورو، پوڇيءَ ۾ ڪم ايندڙ، زهر جي اثر کي ختم ڪندڙ.

- سَنَگ سار: ذ. [ف. سَنَگ + سار = پريل] پَتر هڻي مارڻ جي سزا-زانيءَ لاءِ شرعي سزا.

- سَنَگ سار ڪَرَن: پَتر هڻي مارڻ جي سزا ڏيڻ.
- سَنَگ ساز: سَنَگ ساز: ذ. [ف. سَنَگ + ساز < ساختن = ٺاهڻ] پَتر جو ٺاهيندڙ يا درست ڪندڙ-سنگتراش.

- سَنَگ سِتارا: ذ. [ف. سَنَگ + ستاره = تارو] پَتر جو هڪ قسم، رنگ سولھري، ستارن ٽڪن مان، منڊين جي پڙن ٺاهڻ لاءِ ڪتب ايندڙ.
- سَنَگ سُرُخ: ذ. [ف. سَنَگ + سُرُخ = ڳاڙهو] پَتر جو هڪ قسم-ڳاڙهو پَتر.
- سَنَگ سُرَم: ذ. [ف. سَنَگ + سُرَم = اکين ۾ پائڻ جو ڦاتو] سُرَمي جو پَتر.

- سَنَگ سَلَاجِيَت: سَلَاجِيَت پيدا ڪندڙ، پَتر جو هڪ قسم، دکن ۽ صوبي بهار ۾ لپندڙ، دوائن جي ڪم ايندڙ.

- سَنَگ سَلِيَمائي: ذ. پَتر جو هڪ قسم، رنگ اڇو، نهايت ڪمياپ، تسبيح جي دانن ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.

- سَنَگ سَمَاق: ذ. [ف. سَنَگ + ع. سَمَاق < سَمَق = وڏو هڻڻ] پَتر جو هڪ قسم، لهايت سخت ۽ مفيد، گهڻي قيمت وارو.

- سَنَگ پُشت: سَنَگ پُشت: ذ. [ف. سَنَگ + پُشت = پٺي] پَتر جهڙي سخت پٺيءَ سان پائيءَ جو هڪ جاءِ-ڪُٺي.

- سَنَگ جَرَح: ذ. [ف. سَنَگ + ع. جَرَح < جَرَح = هِنَ زخَم ڪيو] پَتر جو هڪ قسم، مٿن مان نڪرندڙ، نرم ۽ چمڪندڙ، نوشاندر يا ٻين دوائن ۾ ماري زخمن لاءِ دوا طور استعمال ٿيندڙ هڪ ٻسارڪو وکر.

- سَنَگ جَرَحَت: ذ. [ف. سَنَگ + ع. جَرَح] پَتر جو هڪ قسم، زخم لاءِ دوا طور ڪم ايندڙ.

- سَنَگ چَمَاق: ذ. پَتر جو هڪ قسم، ڪشمير علائقي مان لپندڙ.

- سَنَگ خارا: ذ. نيري رنگ تي، پَتر جو هڪ قسم، دکن علائقي ۽ اراولي ٽڪرين مان لپندڙ-سنگ غول.

- سَنَگ دام: ذ. پَتر جو هڪ قسم، رنگ مفيد، جتاندار، ڪشمير علائقي مان لپندڙ، عمارتن ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.

- سَنَگ دَل: سَنَگ دَل: ذ. صفت، [ف. سَنَگ + دل] پَتر دل وارو-ڏاڍي دل وارو-سخت دل-ڪٺور-ظالم-بيدل-بي رحم-بي قياس-ڏالاس-قهار-ڪاسائي-ڪٽيل-نبرد آڻي، شوخ محبوب-بي پرواهه معشوق.

- سَنَگ دَلِي: سَنَگ دَلِيُون: ٿ. پَتر دلي-ڏاڍائي-بي رحمي-بي قياسي-ڪٺورائي، بي پرواهي.

- سَنَگ ڊامَر: ذ. پَتر جو هڪ قسم، ڳاڙهيڙو، سخت، فتح پور جي ويجهو ڊامر شهر جي کان مان لپندڙ، چڪين ۽ روھين ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.
- سَنَگ راسِخ: ذ. پَتر جو هڪ قسم، رنگ ڳاڙهيڙو، اولاسار ۽ تامي مان گڏجي دوا طور استعمال ٿيندڙ هڪ ٻسارڪو وکر.

- سَنَگ راهه: ذ. رستي تي ٻيل پَتر، مسافرن کي تڪليف ڏيندڙ-سڌ راهه-مالج-رڪاوٽ-روڪ-رلبڪ.

● سنڱ: ذ. [سن. سمر = گڏ + ڪم = هلڻ] سنڱت - صحبت - دوستي - ياراني. کاڌپو - لاڳاپو - ناتو - ملاوت - رملائي - گڏ جائي - همراهي - ميل - ميلاپ. صحبت - پيار - ڀائڻائي - شراڪت - ڀنگت - سات. جماعت - مٿ - منڍلي - مجلس - سپا. (سن. شڪا = ڊپ) ڀو - خوف - ڊپ - ڊاء.

- سنڱت & سنڱتون: ث. دوستي - ياري - ناتو - ڳانڍاپو - سهند - ٻڌڻ - ٻانڌو - ٻنڌ - ملاوت. صحبت - صحبت - الفت - رفاقت - شراڪت - همراهي - ميل - ميلاپ. جماعت - پنڃاڻ - ٽولي - سڳو - سپا - مجلس - ڪهڻي - ميڙ - ياري - جڻو - گروه.

- سنڱت رکڻ: ميلاپ رکڻ - دوستي رکڻ - ياري رکڻ. ٻڌي ۾ رهڻ.

- سنڱت ڪرڻ: ميلاپ ڪرڻ - دوستي ڪرڻ - سات ڏيڻ. گڏ هلڻ.

- سنڱت ورهائڻ: ڌرمي راکڻ ٻڌڻ لاءِ سنڱت وارن کي ڪنو ڪرڻ يا گهرائڻ - منڊلي ڪوٺائڻ.

- سنڱتي & سنڱتي: ذ. سنڱت وارو - دوست - يار - سنڱت ڪندڙ. همدرد - ساٿي - صحبتي - ميلاني - ميلنسار. رفيق - ڀيارو. گڏ هلندڙ - همراھ. تعلق وارو - لاڳاپي وارو.

- سنڱت جو ٻر-سنڱت هئڻ: ذ. صحبت جو اثر هئڻ.

- سنڱت ڇڏڻ: دوستي ٽوڙڻ - سنڱت ڇڏڻ.

- سنڱت ساهيڻ: دوستي ڳنڍڻ - ناتو رکڻ - تعلقات پيدا ڪوڻ.

- سنڱت سڀاڻو ٿيڻ: ماڻهي ٿيڻ - لاڳاپو ٿيڻ - رشتو قائم ٿيڻ - تعلق قائم ٿيڻ يا پيدا ٿيڻ.

- سنڱي & سنڱي: ذ. سنڱت وارو - سات وارو - ساٿي - ميلاني - سنڱتي - دوست - يار - صحبتي - همراھ - رفيق. ساز (سارنگي وغيره) وڄائيندڙ - سازندو. ساز. وارن کي ٻڌڻ جي سٺ يا ٻشمر جي سڳي - ڳئون (ٻيلا). زيور جو هڪ قسم. چير سان ميناڪاري، ڪنگڙي يا چوڙي جي ٻالھين جي مٿين ٻاسي پنجن چوڙي بعد ٻيھندڙ.

- سنڱ شجر: ذ. [ف. سنڱ + ع. شجر = وڻ] ٻٽر جو هڪ قسم، جنهن ۾ وڻ جي شڪل ڏسجي، اڪثر درياءُ يا سمنڊ مان نڪرندڙ صبح جي ڪيترن سبب، وڻ جي ٻاڇي پوڻ سبب اها شڪل اختيار ڪندڙ، اڪثر ليربڙانديءَ مان ٿيندڙ.

- سنڱ ڪيڏڻ وڌائي ڏيکارڻ - اڪڙ ڪرڻ اقبال ظاهر ڪرڻ. مشهور ٿيڻ. فوراً ٿيڻ. آن ڪيڏڻ.

- سنڱ لاڻ: & سنڱ لاڻ: ذ. (ف). ٻٽر واري زمين يا جاء - سخت زمين. (صفت). سخت - مشڪل - ڪٺن - دشوار.

- سنڱ لڙڙڙڙ: ذ. [ف. سنڱ + لڙڙڙڙ < لڙڙڙڙ = ڏڪڻ] ٻٽر جو هڪ قسم - لوڏي سان لڏي ويندڙ، لڇڪيدار. وارياسو ٻٽر - پورو ٻٽر.

- سنڱ لڙڙڙ: ذ. [ف. سنڱ + ع. لڙڙڙ = تختي] وفات جي تاريخ ۽ من هڻي، تربت يا قبر جي سيرانديءَ کان رکيل ٻٽر - تربت جو ٻٽر. - سنڱ ماهي: ذ. [ف. سنڱ + ماهي = مڇي]. ٻٽر جو هڪ قسم - مڇيءَ جي مٿي مان نڪرندڙ گڙهه جي سور لاءِ مفيد.

- سنڱ مٿانه: ذ. [ف. سنڱ + مٿانه] ٻٽر جو هڪ قسم، پيشاب واري هنڌ پيدا ٿيندڙ ٻٽر - ٻٽري.

- سنڱ مٿر: ذ. هڪ قسم جو آڇو چاڪيدار قيمتي ٻٽر - عمارتن وغيره ۾ ڪم ايندڙ. - سنڱ مٿر: ذ. سنڱ مٿر.

- سنڱ مٿر: ذ. [ف. سنڱ + ع. مٿر = تربت]. تربت جو ٻٽر - سنڱ لوح.

- سنڱ مٿر: ذ. خوشنما ڪارو ٻٽر. ● سنڱ مٿر: ذ. هڪ قسم جو عمدو ٻٽر - زبرجست.

- سنڱ مٿر: ذ. مائوڙي رنگ جو هڪ قيمتي ٻٽر، دل هٽول جي بيماري لاءِ استعمال ٿيندڙ.

● مینیکا هین؟ مصدر [من. م = مان + هینس = مارن] مارن۔ لاہود کرن۔ فنا کرن۔ ہلاک کرن۔ ڈاہن۔ چت کرن۔

● سَنُگائیسی؛ ث. مصري جو ۵۶ قسم۔ سنگائیں مصري۔

● سَنِيگِيَتَرُو ۽ سَنِيگِيَتَرَا : ذ. ميوِي جو ھڪ
قسم - نارنگي - ترنج.

● **سنگت** سنگت ۱ ذ. (من). هندن جو اصطلاح۔ کنهن گره چمي واس ۾ اچي ويڻ واري خاص حالت. (سن. سنگت = مشڪل) **تڪليف** مصيبت۔ مشڪلات۔ سختي. درد۔ ميؤر۔ غم۔

● سَنَگِ چَرّ ۽ سَنَگِ چَرّ : ذ. صفت. معروف. مشہور.

● مَنَنگِ جَنُّ : مصدر . [من ، شنکا = دپ] نہیں ۔
 دجن - کنہن - کیپاؤں ۔

ۛ سنڪچور ۽ سنڪچورون؟ ٿ. لائڪ جي
هڪ ذات - ٻين ڌارينڌر لائڪ - وٺيهر -
وڪر - زهيريلو لائڪ. ٻائيءَ جو وڏو ڊگهو
چوڙنگ.

• مَنگَر ۽ مَنگَرُون : ٺ. [من، سَرَگل =

ڪڙي - زنجير [ٻنهيءَ جي چوڌاري ڏنل پٿرن جي پٽ. لشڪر پناهه - خندق - ڪاهي - مورچو. هڪ قسم جو زلانو زيور. زنجير .

● سینگَر = سینگَر : ذ. (انگ = گان).
 ۱۱. گنویو. (ل) سینگن وارو.

● سِينُگَر ۽ سِينُگَرُون (ت)؛ ث. مائڌائيءَ جي هڪ قسم جي ڪاٺي، مائڻيءَ جي منهن

سي رڪن ۾ ايندڙ ٻنهي پاسن توڙي سان
بتدل ۽ لوڙيون نهري سان بتدل سنجرو

ل). (انگ). ڪهڙي ميهن جي مشين جو هڪ
ارڪو.

● سنگیر احمد: اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو.
● سنگیر امبي: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ مسلمانن

یہی ہے ذات جو !الو۔

● مِينُڪُٽَ ۽ مِينُڪُٽَ؛ ذ. [سن. مِينَهَ = شينهن]
 مِينُڪَ جو لقب، نالي جي ٻوڙيان ايندڙ. مثلاً
 ”اڃيت سنگ“ شينهن - بهادر - سورهيہ. بئرج آسدم -
 آسمان جي پنجن راس.

● مُنڱُڪَ ۽ مُنڱُڪَ: ذ. [مسن. شاڪَ = محصول] هڪ قسم جي ڍل، بلوچستان جي مري، بگٽي، وند، لاشاري، لغاري، مٺاري، کوسه ۽ بروهي بلوچن جي سردارن طرفان پنهنجي قوم کان وصول ڪرڻ ۾ ايندڙ ڍل-محصول-ڏاڻ. ٿورو ٻيس مسان ٺهيل گهگهي جي شڪل تي ڪارو، جبل جي ماڻرين ۾ جوئر ۽ ٻاجهريءَ جي منگن کي لڻي گمڏ ڪرڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ. گديا-مقعد (ل).

— سَنُكَاثِيْنُ : مصدر. كَسَمْتُ دِيْـؤُوْنِيْ لَاءِ تَرْسَاثِيْنِ۔
 مَنِيْگِ يَآ مَحْصُوْلِ وُئِيْنِ لَاءِ مَانْهِنِ كَمِيْ تَرْسَاثِيْنِ۔

۱۔ منہ گے پیرن : محصول پیرن۔ دکن پیرن۔
۲۔ منہ گے د پیرن : منہ گے پیرن۔

— من گن: مصدر، کستم، ڈان یا منگ لاء
ماٹھن جو ترسٹن۔ آگبازی کرن۔ دل ولین۔

وصولي ڪرڻ.

== مَنَکُتْ مَعَافُ تَمِيْنُ : دل معاف ٿيڻ، نجات

● مَسْنَمَا : ث . [مَسْنَم = گڑ + گرہ = حباب]

گریپ - پیٹ - آمیدواری - جمیل . (حرف جر) .
سنگ - ماٹ - گڈ .

● سَنگَارِ مَسْکَارُونِ (ک)؛ ث. کم کار

● سینگار و سینگار : ذ. [سن. شیرنگار =

● سنگ گاسن * سنگ گاسن : ذ. شاهي تخت -
کادی : جو ہنڈ - سنگ گاسن : دا - گندی (ابن خاص)

ہاراج و کرمادتیہ جو تخت.

کٹر ہیدرآباد، کراچی م۔

ڪريءَ جو الو.

● سنڌي لکچر (ل): مصدر. [سن. سنڌ = گڏ + گم = هٽائڻ] سنگ ڪرڻ - ميلاپ ڪرڻ - سنگت ڪرڻ - دوستي رکڻ. نصيحت ڏيڻ. [سن. سنڪا = ڊپ] ڊچڻ - خوف ڪرڻ - ڊپ ڪرڻ - پتو ڪرڻ. مڙڻ - هٽائڻ. گمان ڪرڻ - گمان وارو ٿيڻ - شڪ ڪرڻ - شڪي ٿيڻ. تيار ٿيڻ.

- سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. ڊچڻو - ڊچڻو.
● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر (ل): ڏ. زيورن وغيره رکڻ لاءِ ڪاٺ جو ڊاٻلو - سولڪو. (ث. سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر).

● سنڌي لکچر: اسم خاص. مڪران ملڪ ۾ ڀوک تي گذران ڪندڙ هڪ قوم جو نالو.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. ڳاڻڻ وڃائڻ. ٽولي ڪري ڳاڻڻ، گڏجي ڳاڻڻ وغيره جو ڪم - گهڻن ماڻهن جو گڏيل راڳ - ڳاڻڻ وڃائڻ ۽ ٻين جو تماشو - ساز ۽ لاج سان ڳاڻڻ جو فن - موسيقي - سازن جي وچ.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. هڪ قسم جو هٿيار - بندوق جي منهن ۾ پيل ڏڦو - سنهي ڪاٽي. ڪنار - ٽنڊو. [ف. سنگين = سخت < سنگ] سخت - مضبوط - ٺوس - ڳرو - ڳورو - پاري - وزني - ڪران. نازڪ. سهڻو - عمدو - خاصو. سنهو - باريڪ - پتلو - سهڻو - هڪو - ڪاغذي - فصيح - نفيس.

- سنڌي لکچر: پيرين: ڏ. سهڻو دوست. ظالم. محبوب.

- سنڌي لکچر: دل: ڏ. سخت دل - بي رحم - بي قياس. سنڌي لکچر: سڙا: ڏ. ڳوري سڙا - سخت سڙا - وڏي سڙا.

- سنڌي لکچر: مٿل: ڏ. ڪپڙي جو هڪ قسم - هڪ قسم جو نفيس نازڪ سنهو ڪپڙو.

- سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. مضبوطي - سختي - پختائي - ڳاڻي - آستواري. ڪرڻ ڪي. ڪنڊي: جي وٺ جي ڦري - سڳر (ڪ). (اسم خاص). بدين تعلقي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو. شهداد پور تعلقي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو. لس ٻيلي ۾.

● سنڌي لکچر: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ ٺڪرن جي هڪ ذات جو نالو.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. [سن. سم = گڏ + ڪرڻ = هٽائڻ] سڄ جي راسين مان ٺڳهن واري حالت - سنڌي لکچر.

● سنڌي لکچر: ڏ. ول جو هڪ قسم، ڪاه طور ڪم ايندڙ، ڦرين سان - سڳر.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. ڪٽاليون - پيئون (ٻيلا).

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. جنگ وڃندل - پٽ - لڙائي - فساد - جهيڙو - ويڙهه - جٽ.

● سنڌي لکچر (ڪ): مصدر. ڪوهه جو ٻائي آهائي ڇڏڻ ته وري ٺڪرڻ - سيمڻ.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر (ڪ): ڏ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم، بنان چلڻ جي، رنگ ڪارو، بدن گول ۽ قد اٽڪل ڏيهه کان پنج فوٽ.

● سنڌي لکچر: مصدر. گڏ ڪرڻ - سڙڻ - ڇوڏڻ.

- سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. گڏ ڪيل مواد.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر (ت): ڏ. هڪ ڏٺ جو قسم، ڪنڊيءَ جو ميوو - ڪوڪو - ڪرندو - سڱري (ت).

● سنڌي لکچر: اسم خاص. ٿر ملڪ ۾ رهندڙ راجپوتن جي هڪ ذات جو نالو.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. هڪل ۽ ٽيڙيل ڪپهه جي ڪوٽڙي جي ڪٽل.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر (ل): ڏ. ڪارڪ.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. [انگ. Single = اڪيلو] اڪيلو - مجرّد. سينگيل (ريلوي جو).

هٿ - سلام. هاڙهي جبل (بلوچستان) کان اڳتي ٻه منزلون، هڪ وڏو سنگل ٻيو ننڍو سنگل. منڍي ۽ ٺهري سان چر جي ٺڪرن مان ڳنڍيل ڪاٺ جا ٻه ٺڪر.

● سنڌي لکچر ۽ سنڌي لکچر: ڏ. [سن. سنگم = گڏ + گم = هٽائڻ] ٻن يا ٽن کان وڌيڪ درياهن يا وٺن جي ملڻ وارو هنڌ.

۱. سنڱهو ۽ سنڱها؛ ذ. زمين سنڱهن سان دفن ٿيل دولت کي هٿ ڪندڙ ماڻهو.

۲. سنڱهو ۽ سنڱها (ل)؛ ذ. ميرون جو ايش ۽ ڏند-ڪاٺ (ت) سڱ-شاخ-قرن.

۳. سنڱهوڙو ۽ سنڱهوڙا؛ ذ. سنڱهاڙو-هاڻي ۽ قل هڪ قسم جو ميرو.

۴. سنڱهي ۽ سنڱهيئون (ل)؛ ت. ڪرائي ۾ ٻائڻ جو هڪ زيور.

۵. سنڱهيڙو ۽ سنڱهيڙو (ت)؛ ذ. ٽولو-ولر-ميڙ. مال جي هڪ ٻئي پٺيان قطار.

۶. سنڱهيڙو جو ٿڌو هجڻ؛ نهيل ڪم ۾ رلدڪ وجهڻ.

۷. سنڱمان ۽ سنڱمان؛ ذ. [سن. سمنان=عزت] عزت-مان-آدر.

۸. سنڱمڪائي؛ اسم خاص. هڪ ٻسارڪو وکر، دوا طور ڪم ايندڙ-سنامڪائي-سون مڪائي.

۹. سنڱمڪ؛ ظرف. [سن. سمن=گڏ+مڪ=منهن] آمهون سامهون-روبرو-منهن مقابل-منهن سمهون-حاضر-موجود-کليو ڪلايو-برابر.

۱۰. سنڱمڪا-ريستل. دوستائو-اخلاص منڍ-واصل-سرخرو. سڄو-معتبر. حسين-سهڻو-ملوڪ.

۱۱. سنڱمڪا ٿيڻ؛ روبرو ٿيڻ-منهن مقابل ٿيڻ-سامهون ٿيڻ. رشوت ڏيڻ. سرخرو ٿيڻ. انجام پورو ڪرڻ-وعدو وفا ڪرڻ-وعدو ٻارڻ.

۱۲. سنڱمڪا ڪرڻ؛ روبرو ڪرڻ-منهن مقابل ڪرڻ-منهن سامهون ڪرڻ. حاضر ڪرڻ-پيش ڪرڻ.

۱۳. سنڱو ۽ سنڱا (ل)؛ ذ. صفت. کپڙ مان ڪڍي ڇڏيل-گهڻو وقت کپڙ نه ڪيل.

۱۴. سنڱواتي ۽ سنڱواتيون؛ ت. (من. سنڱواتي=چنڊون، چوڏهين جي موقعي تي سڀ جي وات ۾ وٺندڙ مينهن جي ٻوند) سڀ ۾ ٻولندڙ مينهن جي ٻوند، موتي ٻيڊا ڪندڙ.

۱۵. سنڱواتو ۽ سنڱواتا؛ ذ. صفت. سنئون-سڌو-مٿو ٻرو-سولو-ايماندار-حساب ڪتاب ۾ ٻورو-ٻڪل سڄو-ٻورو-راستباز-ساڪاڻو-مٽياوان-سپتيو-حق حلال جو (ت. سنڱواتي ۽ سنڱواتيون).

هڪ مقام جو نالو-سنڱيءَ جي غار ٿيڻ جو هنڌ سنڱي غار ٿي ويئي هئي؛

۱۶. اڇندو آري، ڪندو سنڱهر سور جون.

۱۷. سنڱهيري ۽ سنڱهيريون؛ ت. سنڱهر جو اسم تصغير-زنجير-چنڊير-سلاسل.

۱۸. سنڱهيري ۽ سنڱهيري؛ ذ. صفت. مانڌائيءَ کي موڪهو ڪري جهلڻ لاءِ ڪاٺ جي مڪڙي.

۱۹. سنڱهيري ۽ سنڱهيري؛ ذ. سنڱههاريو-سنڱهاريو-سگريو-سوگاريو-سوگاريو-سڳاريو.

هڪ قسم جو لوهارڪو اوزار.

۲۰. سنڱهرو ۽ سنڱهرا؛ ذ. منڌي، منڌيءَ ۽ ٿوري کسي جهليندڙ ٻنهي پاسن کان رسي پتل هڪ ڪاٺي-سنڱهيري. اسم خاص. مڇيءَ جو هڪ قسم.

۲۱. سنڱهيريو ۽ سنڱهيري (ت)؛ ذ. سنڱهيري.

۲۲. سنڱهيري؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. هڪ ڳوٺ جو نالو. فقير سليمان جو پٽايل.

۲۳. سنڱهڙن (ڪ) مصدر. ويڙي مان ٻاڻيءَ جو سيمون ڪري نڪرڻ.

۲۴. سنڱهڙي؛ ت. ٻاڻيءَ جو سيمون (چشمو). واڌ-ويجهه.

۲۵. سنڱهڙم ۽ سنڱهڙم؛ ذ. [سن. سنڱم=مياپ] منگم.

۲۶. سنڱهڙن؛ مصدر. [سن. شينگه=لڪ سان هوا وٺڻ-منگهڙن] ٻوڙ وٺڻ-باس وٺڻ. سڻڪڻ-سولگهڻ-سرنگهڻ. نڪ صاف ڪرڻ-نڪ سان غلاظت ڪڍڻ.

۲۷. سنڱهڙ ۽ سنڱهڙون؛ ت. نڪ جي لڳل ڳڏار غلاظت-ليم (ت). ريزش وارو ٻاڻي-گوبو-ٻودو-ليپ-ٻوگو.

۲۸. سنڱهڙاڻن؛ ٻئي کي ٻوڙ وٺائڻ. سڻڪائڻ.

۲۹. سنڱهڙائي؛ ت. سنڱهه هجڻ واري حالت.

۳۰. سنڱهڙم ۽ سنڱهڙم؛ ذ. صفت. منگهه وارو-نيم وارو-گوبر. ٻچڙو-ڪينو. رڻڻو.

۳۱. سنڱهڙو ۽ سنڱهڙا؛ ذ. صفت. منگهه وارو-نيم وارو-گوبر. ٻچڙو-ڪينو. رڻڻو.

- سنڌوارن: مصدر. سنڌارن - ٺاهڻ - بنائڻ - درست ڪرڻ - ٺيڪ ڪرڻ - سنڌين نمولي آڻڻ - اصلاح آڻڻ - ترتيب سان لڳائڻ - سڌو ڪرڻ - هموار ڪرڻ - جوڙڻ - سينگارڻ - سجاوٽ ڪرڻ - سڃاڻڻ - پراجڻ - آرائش ڪرڻ - سڃاڻڻ - زينت ڏيڻ - سهڻو بنائڻ - باقاعدي هلائڻ - سڌو ڪرڻ - ملهه وڌائڻ.
- سنڌوار ۽ سنڌوارون: ٺ. سنڌار - ٺاهه - اصلاح - درستي. سجاوٽ - بناوٽ - ٺاهه - ٺوهه - سينگار. سنڌارو - ترقي - بهتري. "آستاد جي سار ٻار جي سنوار" مار - ٽنگار - سزا - لعنت.
- سنڌوارائي ۽ سنڌوارائيون: ٺ. بناوٽ جو اجورو - ٺاهه ٺوهه جو عيوضو - سجاوٽ جي مزوري - سينگار جي ڪميت.
- سنڌواچاري ۽ سنڌواچاريون: ٺ. سنڌائي - سڃاڻي. سهولت.
- سنڌوارت ۽ سنڌوارتون: ٺ. سيرپ - سٺت - حجامت - سيرپ - بدن جي وارن جي بناوٽ ڏاڙهي، سڇن، بڻن، زير ناف وغيره جي حجامت.
- سنڌوارت ڪرڻ: ٺ. ڏاڙهي ٺاهي ٺيڪ ڪرڻ. زير ناف لاهڻ.
- سنڌوارت وٺڻ: ٺ. ڏاڙهي ٺاهڻ. زير ناف لاهڻ.
- سنڌوارت وڌي وڃڻ: ٺ. وارن جو وڌي وڃڻ. مت ڪسجي وڃڻ - عقل ڇڏڻ - آسيءَ ۾ اچڻ.
- سنڌواريو ۽ سنڌواريا: ٺ. صفت. مياڳو - ليڪ بخت - پاڳوند - پاڳوارو.
- سنڌوالو ۽ سنڌوالا: ٺ. صفت. سوايو - سرم - ٿورو گهڻو - گهڻيرو - زياده - وڌيڪ.
- سنڌواڻي ۽ سنڌواڻيون: ٺ. صفت. [سن. سمر = سنئون - برابر] سنڌائي - بنا ورو ڪڙ - مڌي سڀائي - سوڌائي - چڱائي - سٺائي - موڪائي. سنڌائي - صفائي. سونهن. هوش - عقلي پورائي. غرض. لالچ. خيال. گهرج. گهرج مهل مدد.
- سنڌواڻي ڪرڻ: ٺ. گهرج مهل مدد ڏيڻ - ڏکئي وقت ٻڪرڻ (هچڻ).
- سنڌواڻي ۽ سنڌواڻيون: ٺ. [ف. سنواڻي = پڌڻ جي حالت] مقرر ڪيل تاريخ - حاضريءَ جي تاريخ - سنواڻي. ٿيڻ - ٻانڌڻ.
- سنڌوت ۽ سنڌوتون: ٺ. [سن. سمر = سنئون. برابر] سنڌائي - سنڌائي - راستبازي. رت. بناء - اٽڪل. صفائي - سٺائي. چڱائي. (ه. سنوٿا).
- سنڌوت پيڏا ٿيڻ: ٺ. مولائي ٿيڻ - آساني ٿيڻ - ڏکيو ڪم سهنجو ٿيڻ - مونجهارو دفع ٿيڻ.
- سنڌوت ڏيڻ: ٺ. سنڌوڃاڻي ڏيڻ. وجهه ڏيڻ - پيل ڏيڻ - سبب ڏيڻ. چمي ۾ آچڻ. سڌو ٿيڻ. ميچڻ. عقلاڻو ٿيڻ - سمجهو ٿيڻ.
- سنڌور: اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم.
- سنڌورن: مصدر. ٺهڻ - پنڄڻ - سينگارڻ - سجاوڻ - سهڻو پنڄڻ - ملوڪ ٿيڻ - ليڪ ٿيڻ. آڻڻ - سڌڻ.
- سنڌورو ۽ سنڌورا (ل): ٺ. صفت. خوش - سرهو.
- سنڌون: ٺ. [ع. سن = ڏند] ڏندن کي جهڻ جو پورو - سنڌجڻ.
- سنڌهه ۽ سنڌهون (ت): ٺ. سامان يا ٽپڙن کي قابو ڪري جهڻ لاءِ لوهر جو چمتو.
- سنڌهه ۽ سنڌهه: ٺ. [ع. سن = سال] سال - سنبت.
- سنڌهه ۽ سنڌهه (ل): ٺ. قسم - ڊوهي - سونهن - ساڪ. ويساهه.
- سنڌهارو ۽ سنڌهه: ٺ. صفت. سونهن وارو - سهڻو - موچارو. سڳورو - پلارو. (اسم خاص). نالو ماڻهوءَ جو.
- سنڌهاري ۽ سنڌهاريون: ٺ. سنڌهاريون: ٺ. ڏاڙهي - مسرتري.
- سنڌهائي ۽ سنڌهائون: ٺ. سولهه - خوبصورتي. واقفيت - سڀوجهه. سٺاڻ. سٺائي - روشني.
- سنڌهار: اسم خاص. هڪ ٻوٽي جو قسم، قد وڏو. ٻن ٽن جيڏا ڪڙا زالن طرفان ڪٽي طور مٽي ۾ وجهڻ لاءِ استعمال ٿيندو.

— سنبھلی بھہ مان کیدن : ڈاڈو مارن —
مخت سزا دین .

— مَسْنِيَّيْ 'مَسْجِي' ۽ مَسْنِيَّيْ 'وَن' مَسْجِي 'وَن' ! ث .
لندي مَسْجِي - مَسْجِي .

● مسيهيژي: اسم خاص. هڪ نهن جو نالو. تعلقي ڪنڊڪوٽ ۽ تعلقي لاڙڪاڻي ۾ ڏيهن جو نالو.

● مُنْهِنٌ عَلَى مُنْهِنٍ؟ ذ. [من، شَيْءٌ = قِسْر]
 قِسْر - حَلْف - سَوَ كُنْد - سَاك - سَوْنَن .
 وِيسَاھ - پَت - اَعْتَبَار - عَهْد - هِيْمَان - اَنْجَام - اَقْرَار -
 وِعْدَو .

● سُنْہِنْدَ ۽ سُنْہِنْدَ یُون' (ل) : ٹ. میچائپ۔
واقفیت۔ جاں۔ میچاں۔ ڈبٹ۔ ویٹ۔ رغبت۔

— مَسْنُودٌ ۚ مَسْنُودٌ ذ. صفت. سچاٹپ وارو۔ سچاٹو۔ واقف۔ واقف کار۔ ڈنل۔ وائٹل۔

● سَنَہِیوار: اسم خاص. تعلقی حیدرآباد میں ہے
دیہ جو لالو.

● مَنَّهُوَرُ ۽ مَنَّهُوَر (ل) : ذ. کيڙي ۽ جي پٿر پڇڻ لاءِ گول بڻند۔ ليٽن۔ (ت). کيڙيل زمين

کي هموار ڪرڻ جو تختو۔ سانهر۔ زمين کي ليول ۾ ٺاهيندڙ اوزار. هڪ گول جو قسم.

● مَنَّهُوُئِي تَرُ اسر خاص. تعلقي عمرکوت
م هک ديه جو نالو.

● مَسْنِيْهِ ' مَسْنِيْهِ يُون' (ل): ث. ڪپڙي يا
ڪڪڻ مان ٺاهيل مٿي تي رکڻ جي سُورِي -

سينھوڙي - سينھون. عورتن جو اصطلاح ھي شاب لاہ
(ت). (ذ. صفت). ٻار پڪ - ٻيلي. نازڪ.

● مينڀاري (ت)؛ اسم خاص، هڪ ڀوئيءَ جو قسم - پاڻيءَ تي هبدا ٿيندڙ - مينور.

● سنڌيائي ۽ سنڌيائي : د. ٻاڙيسري -
نزدڪ رهندڙ - ڪنڊي وارو.

● مَسْنُونٌ غَا مَسْنُونًا د. [مَن. مِن = مَا +
بَشَتْ = لَتَ] لِتِ - قُكُو - مَوْنُو.

ماتا۔ لڈي۔ ميٽلا۔ مينٽري۔
 = مينٽري۔ مينٽري۔ مينٽري۔

● مِسْنَهَتَ كُنْدُرُو: ذ. هڪ ٻسارڪو وڪر۔
خراماني ڪونر۔

● مَنُھَبَ ۽ مَنُھَبُونُ : ث. راہبري -
راہبري . واقفيت - چاڻ - هدايت - سمجھاڻي .

● سَنَهْرُو ۛ سَنَهْرَا (ڪ)؛ ذ. خوش.

● سَنَهْرُو؛ اسم خاص، تعلقی میراور خاص،

تعلقي سانگھڙ، تعلقي گهوٽڪي ۽ ڪراچي، فيڊرل
ابراضي ۾ ديهن جا نالا.

● سَنِيهَوُ ۛ سَنِيهَا ۛ صَنَت. [مَن. سِيلَكُشَن] ۛ تَلَو۔
ہاریک۔ سَہیُنْ۔ سُو کیم۔ کاغذی۔ ھاکو۔

منهتزو۔ لاغر۔ ضعیف۔ ڈہرو۔ کمزور۔ کمر قوت۔
ہتزو۔ چیتزو۔ منو۔ مہٹو۔ عُمِدو۔ نفیس۔ لازک۔

۱۔ منہیڑو منہیڑا: ذہنیت، "منہو" جو
تصغیر۔ تمام منہو۔ باریک۔ ہستو۔ اپرو۔ لاغر۔

کمزور - کم قوت - ذہرو - لثر - مہین - ر بارو -
 دانگ - ضعیف - چیدڑو - ہتڑو - چیدو - ہشنگ -

پکتهو - بالادو، چينجهرو - اينجهرو، مهنو -
عمدو - مهنو - سوڌو - پيل پلوڙ - لطيف، نازڪ -

لَقِيسَ - مَنَّاوِين .
 مَنَّاوِين ۽ مَنَّاوِينُون : صفت . مَنَّاوِين واري

حالت - مهناي - هساري، چيناي، مهناي واري
حالت - مهناي.

منہرائی، سہٹائی،

تازا چاول لنڊا وٺ. لنڊا پوٺا.

ٽئين. خدا تعاليٰ جي چڱيءَ طرح عبادت ڪرڻ.
- سنهيو مالو. ذ. صفت. ننڍي قد وارو دور -

ریڈون ۽ ٻڪریون وغیرہ۔
 = منہم، "عنا منہم" ۽ ث. ٻارٻڪ۔ ۽ ٻٽی۔

مہین - کاغذی . ہلکو . لاغر - ضعیف . عورتن
جی اصطلاح مطابق ایشاب .

— مَنِيْهِ "بُولَدَ مَنِيْهِ" بُولَدُونِ "ث.
برسات جي هلكي ٿي. ڦڙ ڦڙ. سَنُهو مَنِيْن -

قُتِلَينِ جو وسڪارو.

لينهن - لنئون - عشق - چاهه - اخلاص - ڪاڍو .
 لاڙو . ياري - دوستي . لياہو - سنهيو . پيار جو خط .
 = سَنِهائِي سَنِهائِي : ذ. سنهيو آئيندڙ -
 پيغام پهچائيندڙ - لياہو رسائيندڙ .
 = سَنِهَو سَنِهَہا : ذ. [سن. سنديش =]
 محبت جو پيغام - لياہو - سلام - سنهڙو - سنڌيسو -
 پريڙو ، رسد - پاراپو - مبارڪ .
 = سَنِهَہَو سَنِهَہَہا : ذ. "سنهيو هو" جو
 اسم تصغير - لياہو - الفت جو پيغام - سنڌيسو - سنهيو
 "آءُ جو ڏيانءُ سنهڙو ، نئي پريان کي ڏج"
 (شاهه) .
 = سَنِهَہِي سَنِهَہِي : ذ. يار - دوست - پريتر -
 پيارو - محبتي - ڪاڍي وارو - مت - عزيز .
 ● سَنِهَہَہَو (ڪ) : ذ. هڪ ٻوٽي جو قسم .
 ● سَنِهَہِي سَنِهَہِيون : ث. ڪپڙي يا ڪڪن
 جو ٺهيل مٿي جو رکڻ جو سوڙو - سنهڙي -
 مينڙو .
 ● سَنِ : حرف جر . مان - گڏ - سان - سن .
 ● سَنِ سَنِ (ت) : ذ. هڪ ٻوٽي جو قسم -
 ٿر ۾ ٿيندڙ گاهه جو سڪڻ کان پوءِ مال لاءِ
 گاهه طور استعمال ٿيندڙ .
 ● سَنِات سَنِاتون (ل) : ث. مولائي - آساني -
 سهنجائي - سوڪائي .
 ● سَنِات سَنِاتون : ث. مڪيائي - مولائي -
 آساني .
 ● سَنِاس سَنِاس (ل) : ذ. مراد ولد - پوري
 اميد وارو .
 ● سَنِائين : مصدر . [سن. شر = ٻڌڻ] ٻڌائڻ -
 ڏسڻ - سڻڻ - چوڻ .
 = سَنِائِي سَنِائِيون : ث. مثل ماڻهوءَ جي
 موت جي خبر .
 ● سَنِائَو سَنِاوا : ذ. صفت . [سن. سن =
 چڱو + ني = نيسڻ] سولو - سهنجو - سوکو -
 سئون - وجهائڻو . فائدي وارو .
 = سَنِائَو هڪو هڪو : سوپ جون لڙايون نظر
 اچڻ - ڪاميابي جو يقين ٿيڻ - ڪم سولا ٿيڻ .

پاڳ لڳڻ - بخت ڪڍڻ - ستارو چمڪڻ - قسمت
 زور ٿيڻ .
 = سَنِائَو واءُ : ذ. سولو واءُ . سهنجائي - فائدو -
 فائدي جي مهل .
 = سَنِائِي سَنِائِيون : ث. صفت . چڱائي -
 پلائي . فائدي واري يا فائدي مند هوا . آساني .
 خيرعافيت .
 = سَنِائِي ٿيڻ : پلائي ٿيڻ - چڱائي ٿيڻ . ڪم
 ورو ٿيڻ .
 ● سَنِپ : ذ. [سن. سَنِه = سٺپ] چڪائي -
 چڪناھت - چرپي - روغن - مڪ - سٺي شيءِ
 (گيهه تيل وغيره) .
 = سَنِپان : ث. سَنِپائي - سٺپ واري حالت .
 = سَنِپائي : ث. سَنِپان - سٺپ واري حالت -
 مڪ - چڪناوت .
 = سَنِپو سَنِپا : ذ. صفت . سٺپ وارو - تيل
 وارو - چڪناوت وارو - چڪنو - گيهه وارو -
 وَہ وارو - چرپيدار . چرو - رس پريو - شيرين -
 چرب زبان - چڪڙ - زبان جو سينو . فائدي
 وارو . شاهوڪار - پسن وارو - سٺي آساني -
 سڪيو ستابو .
 = سَنِپو گيراهه : ڪٽي وغيره - گيهه وارو
 طعار .
 ● سَنِبال : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .
 ● سَنِج سَنِج : ذ. چمتو - آئيندو .
 ● سَنِس سَنِسون (ڪ-ل) : ث. خبر -
 ڪڙڪ - مٽ - پڙڪ - واءُ . ٿوري خبر .
 ● سَنِ سَنِ : ذ. نڪ سنڪڻ جو آواز .
 ● سَنِڪ سَنِڪون : ذ. [سن. سر =]
 رستو - واٽ - پيڇو - سڙڪ - راه - ڊڪ - واه .
 ٺڪر جي ڏولگهي رکابي ، ڍڪڻ مثل (ت) -
 سَنِڪ .
 ● سَنِڪ سَنِڪون : ث. [ع. صحنڪ]
 ٺڪر مان ٺاهيل ڏولگهي رکابي ، ڍڪڻ مثل -
 ٺلهي - رکابي . ڪاشيءَ جي ٻاٽ - مينيءَ جي
 ٻاٽ . (ث) ٿالون کي صاف ڪرڻ جي سٺي .

● مَٺُولُو ۽ مَٺُولَا (ل)؛ ذ. صفت آسان۔
 سوکو - سٺائو - سنئون - مِٽو، سستو - مِهانگو۔

● سيٽھ: ذ. مينڀي زمين جو هڪ ٻوٽو، جو
ٺڪر جي ٿانون ڌوئڻ لاءِ مٿوڙي طور ڪم
آندڙ-من.

● مَسْهَبٌ كَمَا مَسَّهَ بُون : ث . پيشوائى - رهبرى -
اگوانى - اگوانى - مهندارى .

● سَنَہَن (ک): مصدر. کم دسَن۔ کم لاء چوَن۔ کنهن ڳالھ يا کم لاء چوَن. گَنَہَن۔ هرر گهڻ

● مسئلہ: اسم خاص، شک گاہہ جو قسم، اکثر تر ملے ہر تھی۔

● سيٽي: ٽ. [سن. شين] هڪ ٻوڪ جو
قسم، بنگله ديش جي هيدوار، کوئين، سڳين،
سوتلين، لوڙين وغيره ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.

— مسٿيو ۽ ميٿياس ذ. صفت. مٿيءَ جو (ذ).
ساک جي ڪپڙي جو هڪ قسم.

● مہیٔیٰ عا مہیٔون: ث. مچھ، جو ھڪ قسم،
دکھی، منھی، چپتری ۽ منھون ڄارن سان.

● مسیحات سے مسیحاتوں (ک) : ث. مہائی۔
چگائی. مہائی.

● سوڻ ۽ سڀي: ذ. ضمير. [سن. ستهه =]
 "سو" ضمير موصول جو جوائي ضمير. آخو سا ڳيو-
 هوئي - آخو. ذ. پير "واڻ وڃاءَ مَر سو پتي"
 چو پند ڪريان". ۽ سو (ل) ذ. صفت. صاف -
 صفا - پَوتر - پاڪ - آئرل - صفا ٿيل. فعل.
 سوڻ - پندو - سڻيو.

● مَوّو ۽ سَوّو: ذ. صفت. [س. شَتِرم' مَوّو]
هڪ عدد شماري. پٿري ايڪي ڏهن ڏهاڪن وارو
نگ - صد - سيڪڙو - (۱۰۰).

— سو، ڀاڱا سون، هٿين: تمام سٺو هجڻ — ڀلو
هجڻ — آتم هجڻ — اعليٰ هجڻ — آڇو هجڻ، سڄو هجڻ —
بيخ هجڻ — چنڊ هجڻ.

مَسَوُ دَاجِيِيَن جَوُ مَسَائِيَن: ذ. وِذُو
بالدار - پاڳيو - شاهوڪار - غني - آمودو - سڪيو -
پاڳوان .

— مہیکہ بی' ۴ مہیکہ بیون' (ت) : ث. طباح۔ ہات۔

● میٹک جین (ت)؛ مصدر. آئندہ ٹیچن۔ وائر جیٹ۔
ہوا ہر صاف ٹیچن (آن جو) خشک ٹیچن۔

— میٹک جی، وِجَن: ان جو منہو تہیں۔
 ٹورو سڑن۔ ٹورو سکن۔

● سٹیکن: مصدر، [سن۔ کھڑا = سنکھن]
ک صاف کرن۔ ایم کین (ت)۔ گوہو کین۔

منگھ کيڏڻ۔ سيرنگھڻ. ڪاٻو شيءِ نڪ مان
پڪي دماغ ڏانهن موڪلڻ۔ نڪ جو ٻاڻي مغز
ي چيڪن۔ سون، سون ڪرڻ. ناس ڏيڻ.
ڪن۔ ڊڄڻ۔ ڊپ ڪرڻ.

— مٹیک ۽ مٹیکون : ث. مٹیکار۔ مٹیکات۔

ٻڪو۔ سرڙاٽ۔ نڪ جو هاڻي منزل ڏي چڪن جو ڪمر۔

مَسْجِدَاتُ عِيسَى مَسْجِدَاتُ عِيسَى مَسْجِدَاتُ عِيسَى

— سٹیکار جے سٹیکارون، ٹ. سٹیکات۔

ٻڪو. سڙڙاٽ۔ نڪ جو پاڻي مغز ڏي چڪڻ
هو آواز۔ مٽڪار.

— میڈیکل چیمبر : مصدور۔ منگھوں۔ منگھہ کیڈن۔

کے جو صاف تئیں۔ مہنگہ۔ نہ کرے۔

— مہدک مہدکات: ذ. لا کیتی مہدکار.

• سنیگار (ت): سینگار - ڈا۔ نوہ۔

ج. مہنگہ۔ ن. مہنگہ۔ نون (ل)؛ ث. زمین جی

مدران ذاهیل چتر - ستراکھہ - بچھو رستو - غار۔

میں نے انھیں ہتھی : الدراں بی الدراں جو لی

و گم گم گر - افسان پھچائی - کدو بون.

۱۰ (ترویج) - جدو ناکو - ویکو بیخو .

● مہینہ گے مہینہ گون (ت): ث مہینہ۔

برنگه.

سُطْنٌ : مصدر. [من شَرَوْن < شُرٌّ = بَدَن]

کن ذیبن۔ گوش کرڻ۔ ڪنائڻ۔ آنائڻ۔ آواز

کرتے۔ ہڈی، غور کرتے۔ توجہ دیتے۔ خیال دیتے۔

یا دین .

تہو (ت) قابلا - دانائے - عاقل - معائنہ -

میدوں۔ چنگو، واقف۔

ڳول - پَهُون - جال - سَرس - پيالو. سَڪاريو - سَڪيو ٿيو - آسودو ٿيو.

● سَواءِ حرف جر (ع) عيلاوه - سَواءِ - پيچڙ - بغير - جُدا - کان - کانسواءِ (صفت). زياده - گهڻو. فالتو - بيڪانو - واندو - بيڪار.

● سَواءِ سَوائُون (ل) ؛ ٿ. صفت. [سن. سَوَ = چئن] تازي وِياڻل چوڀائي "مينهن" ڏيکي، ري، ڀڪري وغيره - سَما - کير وارو وهت. (ٿ) ؛ ڏ. فائدو - نفعو - لاپ - پراپت - فيض. هڪ قسم جي خوشبوءِ دار ڀاڄي.

● سَوائيءَ ۽ سَوائِيُون ؛ ٿ. اسم. سڀ کي وڻندڙ مينهن جي بڻند

● سَوات ۽ سَوائُون ؛ ٿ. [سن. س = چڱو + وات = وات] سَو رستو - سنئون رستو - سِڌو رستو - چڱي راهه - چڱي وات - سَولي وات. هدايت وارو رستو.

● سَوائُو ۽ سَوَاڻا (ل) ؛ ڏ. سنئين راهه سان هلندڙ - چڱيءَ وات وارو - سَوِي رستي وارو - سنئين رستي جو - سنئين رستي وارو. سنئون سِڌو - هر هِيڙ گارو حق پرست.

● سَوادُ ۽ سَوادَ ؛ ڏ. [سن. سَواءِ = ڏانءُ] ڏانءُ - چڪاءُ. سزو - لذت - لست - فرحت - لاءِ - لطف - رس - رسنا. چِت - چِڪو - چِڪو - چِڪي - چِش. ميناج - ميناس - مينان. شوق. چِت - پانس - ڏپ - بُوء - ڏپ. سَگند - خوشبوءِ - خوشي - سزو - فرحت - آرام - راحت - وڻندڙ - آئند - قرار - سَوَج. پریت - محبت - پيار - قُرب - سَوَهه - لاڙو. اخلاص.

● سَوادُ آچَن ؛ مزو اچن - ڏانءُ اچن - لطف اچن - چِڪو اچن - ساءِ اچن - چَس اچن.

● سَوادُ خور ۽ سَوادُ خُور ؛ ڏ. صفت. [سن. سَواد + ف. خور < خوردن = کائڻ] چِشڪي باز - مزو وڻندڙ - چشون ڳوليندڙ - چِشڪا وڻندڙ - ڏانءُ ڳوليندڙ.

● سَوادي ۽ سَوادي ؛ صفت. مزيوارو - کائڻ ۾ سَئو - سَکوڻو - مزيدار - ڏانءُدار - ڪاميوگور -

● سَوَ ڏاڇييءَ جو سَردار هُئَن ؛ وڏو مالدار هُئَن - وڏو شاهوڪار هُئَن - پاڳيو هُئَن. وڏو هُئَن. لاليوارو هُئَن - ناميارو هُئَن.

● سَوَ ساهه سَڌا ٿي ڪَرَن ؛ قربان ٿيڻ - پلهار وڃڻ - گهوري وڃڻ. بي انداز پيار ڪرڻ - حد کان وڌيڪ قرب ڪرڻ.

● سَوَ ڪوشِشُون ڪَرَن ؛ ڪئين ڇيلا ڪرڻ - تمام گهڻي محنت ڪرڻ - جفاڪشي ڪرڻ - گهڻيون اٽڪلون وڙهائڻ.

● سَوَ ڳالِهه جي هِڪَ ٻَڙِي ڳالِهه ؛ مختصر ته - حاصل ڪلام - آخري ۾ - نِڌان - مطلب ته - الغرض - نيٺ - آخر. نهايت منجيد ۽ تجرب ڪار ڳالِهه - سَوِي ڳالِهه - هدايت - سمجھائي - نصيحت.

● سَوَ سَوُون ؛ ٿ. چانورن مان ٺهيل هڪ ڀتين جي شئي.

● سَوَ ۽ سَوَ ؛ ڏ. [ف. سَوَ = طرف] طرف - سَاسو - ڏِس - ڏِس - سَمت - جَانِب. پنهنجي - اُٿر - خود جي.

● سَوَ صفت. پرا. سَوِيءَ. [سن. سَپادهر ؛ س = سان + هاد = چوٿون] هڪ سَچو ۽ ٻئي جو چوٿون حصو - ڳڻپ جو هڪ انگ.

● سَوائُون ؛ ڏ. ظرف. هڪ سَچو ۽ ٻئي جي چوٿين ٻئي.

● سَوائُون ۽ سَوائُونِيُون ؛ ٿ. ظرف. هڪ سَچو ۽ ٻئي جي چوٿين ٻئي واري حالت - سَوائيءَ. - سَوائُونِيُون ۽ سَوائُونِيُون ؛ ڏ. ظرف. هڪ سَچو ۽ ٻئي جي چوٿين ٻئي واري حالت وارو.

● سَوائيءَ ۽ سَوائِيُون ؛ ٿ. ظرف. چوٿون حصو - وڌيڪ - زياده - ڪجهه وڌيڪ - ٿورو سَرس - لَپ کن زياده - جَڪو جاسٽي. چوٿون حصو. پَنگ جي ڀريل ٺيالي کان وڌيڪ چَڪو.

● سَوائِين ؛ ظرف. سوا جي عام صورت - ۾. "اڳي ڪڏڪ جو مڻ سوائين ٽين رهي ملندو هو". - سَوايو ۽ سَوايا ؛ ڏ. صفت. چوٿون گڏيل - چوٿون حصو وڌيڪ گڏيل. وڌيڪ - گهڻو - جهجهو -

چشائو - سيجل - نين ئار - ليدن - لذتي -
چشك - يدار - وس پريو - شيرين - سواد و اوو.
دل قرار - وندڙ.

● سَوَادِي ۽ سَوَادِيُون (ت) : ث. ڪورين
جو تندن صاف ڪرڻ جو اوزار - بَرش جو
هڪ قسم.

● سَوَاڏائي ۽ سَوَاڏائيُون : ث. خوشخبري -
چڱي خبر - مبارڪ - واڏائي - مبارڪي - ڪيمر -
مبارڪي - چڱي اوسه - ايڪ خبر.

● سَوَاڏ ۽ سَوَاڏ : ذ. [سن. سواد = ڏانڊو]
سواد - مزو - لطف - چسڪو - چسڪو - لذت - چش -
رَس - چمڙ - لاء - ساء - چائي.

- سَوَاڏِي ۽ سَوَاڏِي : ذ. سَوَادِي - ڏانڊيدار -
چسڪيوارو - چسڪيدار - لذت وارو - لذتي -
ڏانڊي وارو.

● سَوَار ۽ سَوَار : ذ. (ف) سَوَارِي ڪندڙ -
چڙهيل - چاڙهو - هسوار - گهوڙي سوار. پوليس
جو سپاهي. ٻوڙيءَ جي ميڙ ۾ ٻڌل رسو.
(ذ. صفت). ڄاڻو - خبردار - هوشيار.

- سَوَار ٿيڻ : چڙهڻ - سوارِي ڪرڻ. رخصت
ڪرڻ - موڪلائڻ - روانو ٿيڻ - الوداع ڪرڻ -
موڪلائي ڪرڻ - آهڻ. چالو ٿيڻ. شروع ٿيڻ.
جماع ڪرڻ.

- سَوَار ڪرڻ : چاڙهڻ - سوارِي ڪرائڻ.
رخصت ڪرڻ - موڪل ڏيڻ - روانو ڪرڻ -
الوداع ڪرڻ. شروع ڪرڻ.

- سَوَار ھجڻ : تيار ھجڻ - چڙهيل ھجڻ -
موڪلائڻ وارو ھجڻ - رخصت وٺي وڃڻ وارو ھجڻ -
آھڻ وارو ھجڻ. قابض ھجڻ - ڪنھن تي ضابطو
ھئڻ - مسلط ھئڻ.

- سَوَارِي ۽ سَوَارِيُون : ث. وھت تي چڙھڻ
واري حالت - چڙھي - هساري - چاڙھيڪو -
چڙھ - چاڙھ. آٺالو - سامان سڙو - سڌي - اسباب -
ڏاٽو - ڊٺيلو - چاڪر چوڪر - ڊنگل - عملو.
جلوس - سرگس. چڙھڻ لاء ڪا گڏي يا وھت
وغيرہ.

- سَوَارِي آچڻ : جلوس اچڻ - سرگس اچڻ.
- سَوَارِي ڪرڻ : چڙھڻ - سوار ھجڻ -
سوار ٿيڻ. "ڪنھن وھت تي".

- سَوَارِي ھجڻ : چڙھي لاء ڪو وھت
وغيرہ ھجڻ.

● سَوَارَت ۽ سَوَارَت : ذ. [سن. سوارت]
س < سَو = پنھنجو + ارت = مطلب [خود مطلبي -
ھاڻ مطلبي - خود غرضي - غرض مندي - ذاتي غرض -
پنھنجو مطلب - خود مطلب. لاپ - فائدو - نفعو -
پراپت - سئافعو - مطلب. فضول خرچي - ايڱو
خرچ - بيجا خرچ - آجايو خرچ - بي فائدو خرچ.

- سَوَارَت سَرِام : ذ. اسم ضمير مشڪو.
- سَوَارَتِي ۽ سَوَارَتِيُون : ذ. خود غرض -
خود مطلب - ھاڻ -رو - آپ سوارتي - آپ مطلب -
مطلبي - ذاتي غرض وارو.

● سَوَارَن : مصدر. سڃاڻڻ - سينگارڻ - ٺاھ ٺوھ
ڪرڻ - جوڙجڪ ڪرڻ - تريني سان رکڻ - انتظار
سان رکڻ - بنائڻ. مائيدور ڪرڻ - سنڀال ڪرڻ -
سنڀالڻ - سنڀارڻ.

- سَوَار ۽ سَوَارُون : ث. سَدار - سَدارو
"امتداد جي مار، ٻار جي سنوار".

● سَوَارَتِي ۽ سَوَارَتِيُون : ث. سڃاوت -
بناوت - ٺاھ ٺوھ - سينگار - سينگارتي - جوڙجڪ -
انتظار. سنڀال - مائيدور.

● سَوَارُو : ظرف. [سن. ويلا] سويل - سويلو -
سويلي - ساجهر - سويرو - سوير.

"چالگي سر چڙهي ويا ساڻي سوار"
(شاه).

جلد ئي - جهٽ پست - يڪدم - ٺھ ٺھ - ستت -
ستت ئي - بنا دير جي.

- سَوَارِي (ث) : ظرف. سڀاڻي - ٻئي ڏينھن.
● سَوَارِي ۽ سَوَارِيُون (ت) : ث. ڪورين
جو تندن کي سوارن لاء بَرش جهڙو هڪ اوزار.

● سَوَاوُو : ظرف. سڀي نموني ۾ - چڱي طرح.
- سَوَاوُو هَلَن : سڀي نموني هلڻ - سڌو هلڻ -
سڌين رستي سان هلڻ - ڊنگ سان هلڻ.

● سوال ڪرڻ ۽ پڇڻ - پڇا ڳاڇا ڪرڻ - پڇاڻو وٺڻ. گهرڻ - مڱڻ - منگڻ - خيسرات پيئڻ. گهر ڪرڻ - طلب ڪرڻ. منڻ ڪرڻ - عرض ڪرڻ - درخواست ڪرڻ - التجا ڪرڻ. امتحان وٺڻ - آزمائش ڪرڻ - آزمائش ڪرڻ - جانچڻ جوڻجڻ - پريڪشا وٺڻ. شڪ آڻڻ - شهبو ڪرڻ - گمان آڻڻ. اعتراض وٺڻ - رد قد ڏيڻ. ترديد ڪرڻ.

● سوال ۽ وجهڻ: گهرڻ - التجا ڪرڻ - درخواست ڪرڻ. سوال رد ڪرڻ - نامنظور ڪرڻ - انڪار ڪرڻ.

● سوالبي ۽ سوالبي: ذ. صفت. پيئو - گدا - گداگر - فقير - سوال ڪندڙ - گهرجائو - سوال وارو - عرضدار - سائل - منگيو - منگيو - گهرندڙ - بيڪاري. ضرورت مند - حاجتمند - حاجتي. پڇاڻيندڙ - پڇاڻو - پڇندڙ. درخواست ڪندڙ - عرضدار.

● سوالبي ڪي ختالي ۽ ڇڏڻ: سخاوت ۾ ڪا به ڪوتاهي نه ڪرڻ - سڳهن ڪي سڻ گهريون سرادون ڏيڻ - سڳهن ڪي خيرات ڏيڻ.

● سوالو ۽ سوالا: ذ. سولو - آسان - سهنجو. مهانگو - مستو - ٿوري مله وارو.

● سوالبي ۽ سوالبي: ذ. صفت. [سن. سوالبي = بزرگ]. جوگي - سنياسي - درويش - گوساڻين. وڏو - بزرگ. مالڪ ڏئي - وارث. حاڪم - بادشاهه - شاهه - راجا - شهنشاهه. خاوند - مڙس - آقا - گهر وارو - ميان. عاشق - پيارو - محبوب - محب - دل وارو. مرشد - پير - پيشوا - رهبر - امام. حضور - جناب اعليٰ - قبله - حضرت - معتبر - چڱو مڙس - عزت وارو - سڳورو. (اسم خاص). وڻو جو هڪ صفاتي نالو.

● سوالجيو ۽ سوالجيو: ذ. اسم خاص. هڪ ٻوٽي جو نالو. هڪ وڻ جو قسم. هڪ ڦل جو قسم.

● سوالجو ۽ سوالجو: ذ. وڻ کان ٻوٽو استعمال ٿيندڙ هڪ دوا - پٽيهو پٽو وڻ جو.

● سوالج ۽ سوالجون: ذ. [ع. سانج ۽ سوالج = واقعو] مانجا - واقعو - واردات - روئداد.

● سيواس ۽ سيواس: ذ. [من. بشوس = ساه ڪڍڻ] جيءَ - ساهه - ساهه - دمر - جان - پٺان - ساس - جياپو - زندگي - حياتي - پٺان. اطمينان - پرومو - آسرو - خاطري - پڪ - يقين. سڱون - آرام - قرار - راحت - فرحت - چٽين.

● سيواسائيون ۽ سيواسائيون: (ڪ - ل) ۱. ٿ. مينهن وڻن بعد ٿيل وائڪائي - اوساڪرائي - وائوڪرائي - صفائي - چٽائي - ظاهرائي - پٺرائي.

● سواگت ۽ سواگت وڻ: ٿ. [من. سواگت: من ۽ چڱو + اگت = آيو] مرهبا - آفرين - جس - شاباس - شاباس.

● سوال ۽ سوال: ذ. [ع. سال = هٿن ۽ چيو] پڇا - دريافت - گهرڻ - التماس - عرض - مانگ. پهرين - حجت - تڪرار - بحث. گدالهر - مسئلہ - حقيقت - بيان. عقيدہ - ويساهه. شهبو - شڪ - شهبو. التجا - آزي - درخواست.

● سوال ۽ سوال: پڇا ڳاڇا جي تياري ڪرڻ - چڪاس جو مسوده ٺاهڻ. ڪو مسئلو تيار ڪرڻ.

● سوال ۽ جواب: سوال ۽ جواب: پڇا - پڇا ڳاڇا - پڇاڻو - حساب ڪتاب. رد بدل - بحث - تڪرار - حجت - ڦڏو - ترديد.

● سوال ۽ جواب ڪرڻ: پڇا ڳاڇا ڪرڻ - بحث ڪرڻ - پڇاڻو وٺڻ - حساب ڪتاب وٺڻ. رد بدل ڪرڻ - ڦڏو ڪرڻ.

● سوال ۽ حل ڪرڻ: مسئلہ حل ڪرڻ - مسئلہ ڪي ظاهر ڪرڻ - سمجھائي ڏيڻ - سمجھيل گدالهر. ڪي ڪوڻ. ڪو عقده ڪوڻ. مشڪلات لاهڻ - تڪليفون پري ڪرڻ - مصيبتون هٽائڻ.

● سوال ۽ ڏيڻ: ڪورٽ ۾ دعويٰ پيش ڪرڻ - عرض ڪرڻ - درخواست ڏيڻ. ڪنهن سوال ڪي حل ٿيڻ واسطي پيش ڪرڻ. پڇا ڪرڻ - پڇاڻو وٺڻ - پڇا ڳاڇا ڪرڻ.

● سوال ۽ متجاوب ڪرڻ: عرض اگھائڻ - مطلب پورو ڪرڻ - دل جي مراد پڇائڻ - مراد پوري ڪرڻ. مشڪلاتون آسان ڪرڻ - تڪليفون لاهڻ - اميج ابڙاءُ دور ڪرڻ.

● سوباسو ۽ سوباسا؛ ذ. فائدو- نفعو- لاپ-
 لاهو- کتيو- پراپت- وٽاءُ- وٽپ- فيض- گڻ-
 خاصيت. ٿورو- مهرباني- احسان- ڪرم- لائق-
 فتح- ڪاميابي- سوپ- جيت- ڪٽ- ڪامرائي-
 برصوايي- جڻم- ڪرتارت- ڪرم مڌي.
 ● سوپٽ ۽ سوپٽ: ذ. اسم خاص. پٽ
 پيدا ڪندڙ هڪ ڪنهن جو نالو يا قسم-
 بوجيري گڏڙ.
 ● سوپڙو ۽ سوپڙا (ڪ): ذ. فرحتي- آمانشي-
 قرار. خبردار- هوشيار- سڃاڳ- تحمل- ٿاڻير-
 قرار- ڏيرج- صبر- ڪالڏ.
 - سوپڙو ٿيڻ (ڪ. ڪ): فرحت ڪرڻ-
 آمانش ڪرڻ- ڏيرج ڪرڻ- پُردباري ڪرڻ.
 ● سوپڙ ۽ سوپڙيون (ت): "ڏو پڙ"
 حوض. سڪ- چئن- آسودگي- خوشي- راحت-
 ڏيڻ.
 ● سوپڙو ۽ سوپڙا (ت): ذ. ڪينو ٿيل کاڌو.
 ● سوپڙو ۽ سوپڙا (ڪ): ذ. صبر وارو-
 سانتيڪو- مانيٽو- چپ وارو- ڪانڌ وارو-
 تحملي- ڀرد بار- ڏيرينو. فهميدو- سمجهو.
 ● سوپڙا ۽ سوپڙيون (ت): [سن. شويپا =
 سونهن = چمڪو] سوپڙا- سونهن- حسن- شويپا-
 سهڻائي- ڌڄا- خوبصورتِي- خوبروئي. چمڪو-
 چاڪو- چمڪاڻ- تيج- تجلو- تجلي.
 ● سوپڙا (ڪ): ت. اسم خاص. ڪاري ۾
 رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.
 ● سوپڙاري ۽ سوپڙاريون: ت. سنڌ جي
 گهوڙين جو هڪ مشهور نسل.
 ● سوپڙ ۽ سوپڙون (ل): ت. ڏمڪي-
 حمل واري- پٽ واري- ڪڙپ واري- گريٽوني-
 پٽ سان. "هميشه گهوڙي وهڻ سان ڪم
 ايندڙ".
 ● سوپڙن: مصدر. [سن. شويپن] حسين ڪرڻ-
 سونهن ڏيڻ- مينگارڻ- زيباوار ڪرڻ- زينت
 وارو ڪرڻ- سوپڙوان ڪرڻ. چمڪڻ- چاڪڻ-
 تجلي ڪرڻ- چمڪار ڪرڻ. فتح ڪرڻ- ڪٽڻ-

احوال- حال- حالت. قصو- ڳالھ- بيان. نتيجو-
 پڇاڙي- انتها- آخر- حد- چيڙو- چيهه..
 - سوانج عميري ۽ سوانج عميريون: ت.
 [ع. سوانج + عمر] ڪنهن ماڻهوءَ جي زندگي
 جو حال- حياتي جو واقعو- حياتيءَ جي ڪهاڻي-
 حياتي جو بيان- جنم ساکي- جيئون چتر-
 چيوني. حياتيءَ جو سرگذشت، تذڪره.
 - سوانج ليکار ۽ سوانج ليکار: ذ. [ع.
 سوانج + ف. ليکار < نگاريدن = ليکن] واقعو
 لکندڙ- وقائع ليکار- افسانہ نگار- ڪهاڻي نويس.
 اخبار نويس. لاءِ ليکار.
 ● سوانجي: ذ. اسم خاص. سوراڻي بلوچن جو
 هڪ قبيلو (ت).
 ● سواها: [سن. سواها = آهوتي ڏيڻ وقت جو
 آواز] آهوتي ڏيڻ وقت ڪيل آواز. لاس- نابود.
 ● سواهرو ۽ سواهرو: ذ. [سن. واهرو]
 چڱو مددگار- چڱو حمايتي.
 ● سواهيلي: ت. اسم خاص. هڪ قوم.
 - سواها: حرف جر. بيمان- ڌاران- ٻاجهون-
 ري- تنهن کان- بغير- بگڙ- جڏا- ڌار- علاوه-
 اليڪ.
 ● سواها ۽ سواها: ذ. صفت. [سن. + واها].
 چڱو واها- سٺو واها- سٺو واها- سولو واها- سڪار.
 خبر- ڄاڻ- معلومات- علم.
 ● سوانجي ۽ سوانجيون: ت. [سن. + وائي =]
 چڱي ٻولي- چڱي گفتگو- وڻندڙ ڳالھ- ٻولھ- مٺي
 گفتگو- خوش ڪلامي. ۽ سوانجي: ذ. مٺي
 گفتگو ڪندڙ. چڱيءَ ٻوليءَ وارو- مٺي گفتگو
 وارو- وڻندڙ ڳالھ ٻولھ وارو- سوانجو. سخي-
 داتا.
 - سوانجي ۽ سوانجيا: ذ. [سن. س. + چڱي +
 وارتا = وائي]. وڻندڙ گفتگو ڪندڙ- مٺا وڃڻ
 ٻوليندڙ- خوش آواز- وڻندڙ وائي ڪندڙ- خوش
 ڪلام. سڪيو- آسودو- سڪاريو.
 ● سوايو: اسم خاص. (سوايو = وڌيڪ) نالو
 ماڻهوءَ جو.

بختاور - پاڳوان - پاڳ واري - سدوري - مڙس وٽ مقبول عورت - مڙس جي ڇاڳلي عورت - ٻنڌي - ٻانهي .

”توڪي سوڀي ٿي نه سار“ (شاعر) .

● سوڀيا ۽ سوڀياڻوڻ ؛ ٺ . سولهن - سهڻائي - حسن - خوبصورتي - حسن و جمال - زينت - ملوڪت - چڱائي - مٿيان - ڏيڏ - ڏيک ويڪ - صفائي - وڻ - سينگار - زيب - ٺاه - ٺوه - رونق - ٺٽ - ڏانڊس - آراستگي - آرائش - ليزاڪت - بيهڪ - ٺاهه - آههء - تجلو - جلدو - جهلڪو - روشنائي - ڌڄا - براج - تيج - ڪيرالتي - ڀڙڪي - ڀرتاب - ڌما - ڀيڪر - تجمل - عزت - آبرو - حرمت - مان - شان - آب .

● سوڀياوان ۽ سوڀياوان ؛ ڏ . صفت . سولهن وارو - سهڻو - حسين - مٺوڪو - ٺاهوڪو - عمدو - مسند - خوبصورت - صورت مند - موچارو - خوشنما - شالدار - شانائتو - آباڻو - رونقدار - جلويدار - چمڪندڙ - ڌڄا وارو - عمدو - سٺو - خاصو .

● سوڙ ۽ سوڙت ؛ ڏ . [سن . ست] آتما - روح . تمام ٿورو ذرو . انچ جو ڏهون حصو . ● سوڙت به نه ملڻ ؛ ڪجهه به حاصل نه ٿيڻ - ذرو به نه ملڻ .

● سوڙار ۽ سوڙار (ت) ؛ ڏ . [سن . سوڙتر + ڌار = ڪاڻ رکندڙ] ڪاڻ رکندڙ - وڏو - سوڙهڙ - سوڙار - ڊڪڻ .

● سوڙير ۽ سوڙير ؛ ڏ . صفت . [سن . سوڙر] حڪم نامو - حڪم - آگيا - فرمان - نصيحت - آڀديش - ويا ڪيان - هدايت .

● سوڙرار يو ۽ سوڙرارا (ت) ؛ ڏ . ڪالئيءَ کي چهنب سان ويڙندڙ - ڪاڻ ڪٽو هڪي - ڊڪان هڪي (ت) .

● سوڙراڙ ۽ سوڙراڙ (ت) ؛ ڏ . [سن . سوڙرار] وڏو - ڊڪڻ - ڪاڻ جو ڪم ڪندڙ - سوڙهڙ - سوڙار .

● سوڙڪو ۽ سوڙڪو ؛ ڏ . [سن . س] = چٽل ، ٺاڻاڪائي جيڪا چمڻ سبب گهر ۾ پيدا ٿئي

جيتن - ڪامراني حاصل ڪرڻ . ملهائڻ . سر ڪرڻ - حڪم وارو ٿيڻ - سوڀ ڪرڻ - قابض ٿيڻ . مرڪ هڻڻ - جڳائڻ - ٺهڻ - شايدان هڻڻ .

● سوڀ ۽ سوڀيون ؛ ٺ . [سن . شوڀا = چمڪو] فتح - جيت - جڙ - جنگار - ڪٽ - سرسي - ڪاميابي - ڪامراني . واکاڻ - ساراهه - تعريف - تحسين - واه - واه - آفرين - ساڪ - شاباس - جس - مٿس - بهادريءَ جو ڪم .

● سوڀيا ۽ سوڀيا ؛ ڏ . سوڀيارو - سرخرو - فتح مند - ڪامران - ڪامياب .

● سوڀارو ۽ سوڀارا ؛ ڏ . سوڀ وارو - فتح مند - ڪامران - ڪامياب - فتح وارو - فتحياب - فاتح - ڪٽهار - ڪٽيات - ڪٽهڙيات - جيتائو - رڻ جيت - سهڻو - ڊولائتو - موچارو - سوڀياوان - زيبائتو - شڪيل - چڱو - خاصو - سٺو - عمدو . (اسم خاص) . هڪ ماڻهوءَ جو نالو - سوڀو .

● سوڀائيتو ۽ سوڀائيتا ؛ ڏ . سوڀارو - فتح مند - سوڀ وارو - ڪندڙ .

● سوڀ ڪٽن ؛ ڪاميابي حاصل ڪرڻ - فتح مند ٿيڻ - جيتن . ناڪامي جي موقعي تي ڀيا ڪنهن ڀڳڙي ڪم ڪرڻ وقت ڪنهن لاءِ طنز طور استعمال ٿيندڙ اصطلاح .

● سوڀينا ۽ سوڀيناڻوڻ (ت) ؛ ٺ . فتح - سوڀ - جيت - ڪٽ - فتح مندي - ڪامراني .

● سوڀو ۽ سوڀا (ل) ؛ ڏ . فتح مند - ڪامران - ڪٽهار - ڪٽيدڙ - فاتح - رڻ جيت - فتحياب - فتح وارو . مردار - مهندار - ڌرو - اڳوان . (اسم خاص) . هڪ ماڻهوءَ جو نالو .

● سوڀينچڪ ۽ سوڀينچڪ ؛ ڏ . صفت . سوڀياوان - سوڀيا وارو - سولهن وارو - سهڻو - وڻندڙ - خوبصورت - حسين - سهڻو - موٽو .

● سوڀي ۽ سوڀيون ؛ ٺ . صفت . حسين - چمڪندڙ - جلدو يدار - چمڪندڙ - حسن ولد - تجلدار - ڌڄا ڌار - روشن رو - مٿيادار - سهڻي - مٺوڪو - وڻندڙ - سٺو موهن - موهني - سوڀياوان - سولهن واري . سوڀ واري - فتح مند - جيتندڙ .

سڄي قيمت ڏيڻ پدران ڪجهه رقم پيشڪي طور ڏيڻ۔ اڳواٽ ڪجهه رقم سڙائڻ۔ سوٽي ڏيڻ۔ شاهي ڏيڻ (ت).

سوٽي ۽ سوٽيون؛ ث. سودي ۽ ڪي ڪرڻ لاءِ ڏنل اڳواٽ رقم۔ بيانو۔ پيشڪي۔ شاهي (ت).

سوٽيو ۽ سوٽيا (ت)؛ ذ. ٿانءُ رکڻ لاءِ لوڙي ۽ جو سينهو۔ سينيهي۔ سوڙي۔ سوڙو (راء).

سوٽ ۽ سوٽ؛ ذ. صفت. [من. شلشيت۔ چمٽيل] خشڪ۔ ڪڙڪ۔ سڪل۔ ٺون۔ سخت۔ ڏاڍو۔ مضبوط۔ سٺاڻو. آڪو۔ مشڪل۔ ڏڪيو۔ آڙانڪو۔ آهنجو۔ پڪو۔ تجربڪار "مائيهو". ڪٽهر۔ آهڻو۔ ڪرپڙو.

سوٽاڻ ۽ سوٽائون؛ ث. سڪل هجڻ واري حالت۔ خشڪي۔ لوڻائي. سختي۔ ڏاڍائي۔ مضبوطي۔ مضبوطائي.

سوٽائي ۽ سوٽائينون؛ ث. سوٽاڻ. سوٽ (سوٽڙ) ۽ سوٽ (سوٽڙ)؛ ذ. چاچي جو پٽ۔ زال جو مڙس جي لاءِ رسمي نالو. (ث. سوٽ).

سوٽ ۽ سوٽ؛ ذ. صفت. [سن. س۔ چڱو + وٽ = وٽيل] مضبوط وٽيل۔ سخت۔ ڏاڍو. آڻ.

سوٽ ۽ سوٽ؛ ذ. [انگ. Suit = وڳو] ڪپڙن جو جوڙو. انگريزي پتلون.

سوٽ ڪوٽ ۽ سوٽ ڪوٽ؛ ذ. [انگ. Coat + Suit] مڪمل انگريزي ڊريس۔ مڪمل سوٽ۔ فل سوٽ.

سوٽ ڪيپس ۽ سوٽ ڪيپس؛ ذ. [انگ. Case + Suit] ڪپڙن رکڻ لاءِ چم جو ٿيلو۔ چوڙي جي ٻيٽي۔ چم جو ٻڪم۔ سوٽيل ۽ سوٽيل (ت)؛ ذ. سوٽ ٻاٿل.

سوٽار ۽ سوٽار؛ ذ. [هم. سوٽار = وڏو] وڏو۔ ڊڪڻ۔ ڪاٺ جو ڪم ڪندڙ۔ سوٽهر.

عورت جو چٽيءَ کان اڳ وارو وقت۔ عورت جو ٻار ڄڻ ۽ مٿي ٻاٿي ڏيڻ جو وچ وارو وقت۔ چيلو. ڪنهن گهر ۾ قضيه بعد ٽن ڏينهن وارو عرصو. سڄ ۽ چنڊ گهرڻ.

سوٽڪيڇڻ؛ ٺاهاڪ ٿيڻ۔ ٻليت ٿيڻ۔ ٻليد ٿيڻ۔ چوٽيڇڻ.

سوٽڪي ۽ سوٽڪي؛ ذ. صفت. ٺاهاڪ۔ ٻليت۔ ٻليد۔ آهوتر۔ سوٽڪيون؛ ث. صفت. تنگ۔ سوڙهي (شلوار).

سوٽيلي ۽ سوٽيلينون؛ ث. [من. سوٽر = ڏاڳو] مٿيءَ جو ڏاڳو.

سوٽنٽر ۽ سوٽنٽر؛ ذ. صفت. [سن. سوٽنٽر]. آزاد۔ چٽل۔ چوٽڪاري وارو۔ رهيا۔ خودمختيار۔ چوٽاڪ۔ سوٽاڻ ڀن. بي پرواهه۔ بي ڪاٺيو۔ چوٽسي ٻلاند۔ لاغر۔ رضا رانو. هٽوڻد وارو۔ پنهنجي وارو۔ مڪيو۔ آسودو.

سوٽنٽر ٽا؛ ۽ سوٽنٽر ٽائون؛ ث. آزادي۔ چوٽاڪي۔ رهائي۔ چوٽڪارو۔ مڪتي۔ بي محتاجي۔ بي پرواهي۔ لاغرضي۔ بي ڪاٺي۔ روءِ سٺائي.

سوٽو ۽ سوٽا (ڪ)؛ ذ. سڀ۔ سڀيئي. ٻار کي مٿي ٻياڻ جو ڏوٽوڙو.

سوٽو ٻوٽو ۽ سوٽا ٻوٽا؛ ظرف. ڪافي۔ ٻورو۔ برابر۔ ٺڪ۔ درست۔ واجب۔ بر صواب. سنئون مٽو. ٻورو ٻٽو۔ وڇولو۔ درميان۔ قدر آهڙو. سوٽه سوٽو هٽڻ؛ لاچار ٻورو ٿيڻ۔ مشڪل سان ڪافي ٿيڻ.

سوٽيارو؛ اسم خاص. تعلقي سڪرنڊ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

سوٽيرو ۽ سوٽيرا (ت)؛ ذ. سڙو۔ سولسو۔ آسان۔ سهنجو. مٺو۔ چڱو۔ موچارو.

سوٽڙي ۽ سوٽڙيون (ت)؛ ث. ڀرت جو هڪ قسم۔ تنڊن جي وچ ۾ ڪچو ڀرت.

سوٽڻ (ل)؛ مصدر. [سن. مٽيڪار] مٽ = سڄ + ڪير = ڪرڻ. خريد ڪرڻ لاءِ ڪار شيءَ والارڻ سوڏي ۾ ڪنهن شيءِ جي

● سُونُونِيِي : مصدر. حقي يا پيڙي جو در هڻڻ-
چڪڻ.

● سُونُونِيِي سُونُونُونِيِي : ٺ. حقي يا پيڙي جو
در-سُونُونُو. وات مان اندر ڇيڪ.

● سُونُونُونِيِي سُونُونَا (ل) : ٺ. چيلس حقي يا پيڙي
وغيره جو در-ڪش-چيڪ-وزر.

● سُونُونُونِيِي سُونُونِيِي (ل) : ٺ. غورتن جو
اصطلاح-ٿڪجي وڻ.

● سُونُونُونِيِي سُونُونُونِيِي : در هڻڻ-وزر هڻڻ-چيڪ
ڏيڻ "پيڙي" وغيره جي.

● سُونُونُونِيِي سُونُونَا (ت) : ٺ. [سن. سُونُونُونِيِي =]
ڏنڊو-ڌڪو-لٽ-سُونُونُونُو-هاندو.

● سُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. ننڍي لٽ-
چڙهي-سُونُونِيِي-هاندو-ڏنڊي-ڌڪي-لڪڻ-
لڪڙي.

● سُونُونِيِي سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) :
ٺ. لاڃاري-مجبوري-زبردستي. تڪليف. گهڻي

سُونُونِيِي سُونُونُونِيِي بعد ڪم ڪيو اٿس. "گهڻي
سُونُونِيِي سُونُونُونِيِي بعد ڪم ٿيو آهي وغيره".

● سُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. ظرف. سُونُونُونِيِي-جلدي-بنا دير
جي-ماجر-سُونُونُونِيِي.

● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. واڍو-ڊڪڻ-
سُونُونُونِيِي (اسم خاص). ٿر ۾ رهندڙ هندن چي

هڪ ذات.
● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ.

واڍڪي-ڊڪڻو.
● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. هندن جي هڪ ذات.

● سُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :
صفت. [سن. سُونُونُونِيِي = سُونُونُونِيِي] سُونُونُونِيِي-سُونُونُونِيِي مان

ٺهيل-ڪپهه جي ڏاڳن مان ٺهيل.
● سُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :

سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :
سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :

سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :
سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :

سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :
سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونِيِي) :

● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. هڪ پڪي
جو اسم-ڪاٺ ڪُونُو-ڊڪاڻ پڪي.

● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. هڪ پڪي
جو اصطلاح-اري ۽ ان سان لاڳو "قرهيءَ"

کي ڏنل ساڳيو نشان-کاسو.
● سُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) :

(سُونُونُونُونِيِي) (ت) : ٺ. مالهم جي جهڙي لاءِ
ڪم ايندڙ هڪ ڪاٺي.

● سُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) : مصدر. ڊهرڻ
(ڊهرڻ) - رڳڙي لاهڻ. مهڻ-گهڻ-گهرڻ-

مٿي-مالش ڪرڻ-رڳڻ-زور سان آڏ ڪرڻ-
زور ڏيڻ-گسائڻ. ڌمڪائڻ-ڌمڪي چاڙهڻ-

ڊب ڪيڻ-چنڊ ڪيڻ-گالهائڻ-ڊهائڻ-
هيسائڻ-هيس-ڌڙڪا ڏيڻ. ميهڻا ڏيڻ-طعنا

ڏيڻ-اورانپا ڏيڻ. چڪي ڏيڻ-جيهيبي ڏيڻ-
چيبي ڏيڻ-چيڪ ڏيڻ-سُونُونُونِيِي ڏيڻ.

● سُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) :
ٺ. ڊهرڙ (ڊهرڙ) چيڪ-جيهيبي-چيڪي-

چيبي-سُونُونُونِيِي-ڪش-ٿان. ڊهره-آڏ. چنڊ-
ڊينب-گالهائڻ-ڌمڪي-چينپ-ٽڙي-ڌڙڪو-

ٺيڪو-چڙپ-ڊهنامو. درد-سُونُونُونِيِي-اينڌا-
سِيني يا چاٽيءَ ۾ اوچتو سُونُونُونِيِي جي لات. ميهڻو-

طعنو-ڏوراپو-اورانپو
● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) : مهڻا سُهڻ-

ڏوراپا سُهڻ.
● سُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) (ت) : آڏ ڏيارڻ-

مهڻائڻ-مٽائڻ.
● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (ت) : ٺ. مهڻو-طعنو-

ڏوراپو-اورانپو.
● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) (ت) : ٺ. ڊهره

ڏيڻ-آڏ ڏيڻ-مهڻ-مٽائڻ-رڳڻ-گسائڻ-
گهڪو ڏيارڻ-گهڻو ڪيڏائڻ.

● سُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) :
مهڻو-ڏوراپو.

● سُونُونُونِيِي سُونُونُونُونِيِي (سُونُونُونُونِيِي) : ڏوراپو ڏيڻ-
مهڻو ڏيڻ-طعنو هڻڻ.

ذمه کڻل - پٽو کڻل - ضامن پوڻ - سونو کڻل -
ذميواڙي کڻل - ذميداري کڻل .

● سَوْنِيرو ۽ سَوْنِيراڙا ذ . ذميداريءَ جهڙو -
امانتي - ذمي وارو - جوابداريءَ جهڙو - ضامن جهڙو .
ايماندار - سڀيتو - سچو - ليک نيت . وفادار .

● سَوْنُو ۽ سَوْنُوڙا : ذ . ذمو - ذميداري - جوابداري -
ضامنگير - ضمانت - بارو - سئو . انجام - اقرار -
وعدو - قول - پڻ - وچن - ٻول - پيرتگيا .
واقف کار - سڃاڻو - سهڻي - سهڻپو - ڄاڻو -
واقفيت وارو .

● سَوْنُوڙا سَهائين : ذمما کڻل - جوابداري قبول
ڪرائڻ - ذميداري مڃائڻ - ضمانت ڪڍائڻ .

● سَوْنُوڙو ڪڻڻ : ذمو کڻل - جوابداري کڻل .
● سَوْنُوڙاڙن : مصدر . سڃاڻڻ - ڀارت ڪرڻ -
سونڀڻ - حوالي ڪرڻ - جوابداريءَ هيٺ ڏيڻ -
ذمي هيٺ ڪرڻ - ضمانت ۾ ڏيڻ .

● سَوْنُوڙو ۽ سَوْنُوڙون (ڪ) : ٿ . سنڀال - خاطري -
پرداخت - نگهباني - نگهداشت - چوڪسي - جالچ .
ڏاهپ - سياڻپ - هوشيارِي - چالاڪي - اٽڪل بازي .
ڀارت - سڀارت . ضمانت - جوابداري .

● سَوْنُوڙو ۽ سَوْنُوڙاراڙا : ذ . مردالي ڪجهي عضوي
جو مٿو - ٽوپڻ - مٿو - ٽوپ .

● سَوْنُوڙاري ۽ سَوْنُوڙاريون : ٿ . [سن شتر =
سَو + ف . ڀا = پير] هڪ وڻ جو ڦل - پسارڪو
وڪر . هڪ جيت جو قسم : سنهي ، ڊگهي ،
هڪ مٿو پيرن سان - سوپيري .

● سَوْنُوڙو ۽ سَوْنُوڙوڙا (ت) : ذ . سڦرو - پڇو .
● سَوْنُوڙو ڪڻو ۽ سَوْنُوڙو ڪڻا (ت) : ذ . ڊگهن
ڪٽڻ وارو .

● سَوْنُوڙوڙو ۽ سَوْنُوڙوڙا : ذ . صفت . مياهي .
پتيلوالو . محافظ - نگهبان . پهريدار . چٽاڪ - چٽو(ت) .

● سَوْنُوڙوڙي ۽ سَوْنُوڙوڙيون (ت) : ٿ . [سن .
شتر = سَو + پنگ = پير] هڪ سرنڌڙ جيت جو
قسم - سوپيري .

● سَوْنُوڙن : مصدر . [سن . ستر = سان + ارپ =
ڏيڻ] سَوْنُوڙن - حوالي ڪرڻ - سڀرڻ ڪرڻ -

ڪهڙي . رڌي - گوهي . نقصان - ڇيهو - ٽوٽو .
ڦاهي - ڦندو - ڦاسي - گهوگهو .

● سَوْنُوڙي 'اَذَن' (سَوْنُوڙي 'اَذَن') : ڦاسائڻ
جدا طريقا اختيار ڪرڻ - ڪجهه منصوبو سڏڻ -
سازشون سڏڻ .

● سَوْنُوڙي 'سڏڻ' (سَوْنُوڙي 'سڏڻ') (ت) :
سازش سڏڻ - پڇڙي نيت رکڻ - بد ارادو ڪرڻ -
برو خيال ڌارڻ .

● سَوْنُوڙي 'سَوْنُوڙون' (ت) : ٿ . مقصد -
ڪڍيا . رڳت .

● سَوْنُوڙي 'سَوْنُوڙو ۽ سَوْنُوڙي' سَوْنُوڙا (ت) : ذ .
ڏهرو - آهرو - ضعيف - لينجهه - هيٺو - ناتوان - لاچار -
بي ستو - ڪم طاقت . بيمار - روگي - آگهو - ناچڱو -
لڳو - مريض - ڏجهارو .

● سَوْنُوڙين 'نهن' (سَوْنُوڙين 'نهن') (ت) :
ذ . ڳالهين ۾ نهن - سرچڻ - ڀرچڻ - ريجهڻ - نهي
وڃڻ - ملي وڃڻ - رضائامو ڪرڻ - پرچاءُ ڪرڻ -
راڌا ويٺ ڪرڻ .

● سَوْنُوڙين 'نهن' (سَوْنُوڙين 'نهن') (ت) :
هجن : همراز هجن - هڪ ڳالھ ۾ هجن - ڀرتل
هجن - سرچيل هجن - ريٽل هجن . رضامند هجن .

● سَوْنُوڙن (ل) : مصدر . [سن . سَوْنُوڙن 'ڪرو'
سڃاڻڻ - واقفيت ڪرڻ - پڇاڻڻ - سهڻي ڪرڻ .
ڳولڻ - لهڻ . مڪهارو ڪرڻ .

● سَوْنُوڙن 'سَوْنُوڙون' (ل) : ٿ . سڃاڻپ - واقفيت -
ڄاڻ پڇاڻ . عيب - وڌ - گهٽتائي - اوڻائي - ڀوڻائي -
ڪٽي .

● سَوْنُوڙن 'سَوْنُوڙن' : ذ . صفت . مڪياري -
وڻنديءَ تي - پسنديءَ تي . سونئي وارو - سونئي
هٿڪو (طرف) . نيڪ - برابر - صحيح - درست -
بجا - واجب - لازمي - لازم - روا .

● سَوْنُوڙن 'سَوْنُوڙن' (ت) : ٿ .
ذمه ڪيل - پاڻ تي جوابداري ڪيل - ذمه داريءَ سان .
● سَوْنُوڙن : سڃاڻپ ڪرائڻ - واقفيت ڪرائڻ -
پڇاڻ ڪرائڻ - ڄاڻ ڪرائڻ . ڳولڻ - ڏولڻ .
چونڊڻ - چونڊ ڪرڻ . سمجهڻ - ڏيان ۾ وهارڻ .

● سَو'جهرُو' ۽ سَو'جهتَرَامْ ذ. [سن. س = سان + آت = مٿي + جُول = چمڪڻ] روشني - روشنائي - سجهندو - آجالو - لُور - جوت - شعاع - ڀرڪاڻ - سوجهاکو - سوجهاکو - آهائ - سهائي - چٽائي - پٿرائي - ظاهرائي - صفائي - فجر - ڀر - ڦٽي - پاڪ - صبح - هوشيارِي - سوپ - ڪاميابِي .
 - سَو'جهرُو' ڪَرَن' : روشنائي ڪرڻ - سوپ ڪرڻ - نتج ڪرڻ .
 ● سَو'جهيڙ ۽ سَو'جهيڙ پُون' (ت) : ٿ. سَو'کي وات - سَو'کي راه - سولو رستو - سٺائي راه .
 ● سَو'جهيڙ باراتِي' : اسم خاص . تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو .
 ● سَو'جهڻ' : مصدر . [سن. سَو'ج = خبر پوڻ] ڏسڻ - ڀسڻ - ٺهاري - نگاهه ڪرڻ . سمجھڻ - ويچارڻ - سوچڻ - خيال ڪرڻ . ڏيان ڏيڻ - هوش ڪرڻ - عقل ڪرڻ - حواس هلائڻ . ڳولڻ - ڦولڻ - ٺهاري - ڦٽيڻ - هٿوراڙ پُون' ڏيڻ - چڪاسڻ - تلاش ڪرڻ - ڦلورڻ - کوجڻ - کوجنا ڪرڻ - ڏورڻ - سولجھڻ - دريافت ڪرڻ - ڀڄڻ - ڀڄا ڪرڻ . لهڻ - هٿ ڪرڻ . ڀاد' ڪرڻ - سٺيائڻ - يادگيري ڪرڻ - يادگيري ڪرڻ - دماغ ۾ وهاري - صاف ڪرڻ - چٽو ڪرڻ - پٿرو ڪرڻ - ظاهر ڪرڻ - عيان ڪرڻ - واقف ڪرڻ - سڃاڻو ڪرڻ - ڄاڻو ڪرڻ - واقف ڪار ڪرڻ - سهي ڪرڻ .
 - سَو'جهه ۽ سَو'جهون' : ٿ. جوت - نظر - بينائي - بصارت - نيرت - نگاهه - ڏسڻي - ديد - عقل - ادراڪ - سمجھ - پوڄه - حواس - انديشو - خيال - ويچار - ڳول - چڪاس - جانچ - کوجنا - کوج - ٺهاري - انتظام - بندوبست - جوڙجڪ - مطلب - مراد - مقصد - ارادو - نيت - ڏنگ - طريقو - طرز - نمونو - طور - ريت - طرح .
 - سَو'جهه پوڄهه : ٿ. عقل و فهم - دوراندوشي - اڳ ۾ ڄاڻ جو خيال .
 ● سَو'جهه ۽ سَو'جهيڙ پُون' : ٿ. [سن. سَو'ج = صفائي] سَو'ج - طهارت .

ذمي ڪرڻ - جوابداريءَ ۾ ڏيڻ - سوئي ۾ ڏيڻ .
 بخشش ڪرڻ - عنايت ڪرڻ - بخشڻ .
 ● سَو'پو' ۽ سَو'پاڙ : ذ. ننڊ جو جهونو - ڏونڪو - ننڍڙي - ٿوري ننڊ - جهٽڪو - ڀنگي .
 ● سَو'پيري ۽ سَو'پير پُون' : ٿ. [سن. شتر = سَو' + ڀڳ = پير] هڪ سَو' پيرن واري جيت جو هڪ قسم - ڪن' سو پاري .
 ● سَو'ج ۽ سَو'جُون' (ت) : ٿ. [سن. شَو'ج = صفائي] هندن وٽ مقعد ڏوٽڻ لاءِ مڃارو - طهارت . صفائي (هندن جي) .
 ● سَو'جا ڳو' ۽ سَو'جا ڳا (ت) : [سن. س = سان + آت = مٿي + جُول = چمڪڻ] سوجهرو - سوجهاکو - روشني . ڪنهن به ڊاگني جي سموري تور - باردائي سَو'ڌي مال جي تور . سماچار - سٿ - واءِ سٺاءِ - خبر چار - سٺاءِ - اطلاع .
 ● سَو'جيني' ۽ سَو'جيني پُون' : ٿ. بستري تي چادر - پانگ هوش .
 ● سَو'جو' ۽ سَو'جا : ذ. هڪ واڌو اوزار - هڪ قسم جو ڪاٺ چيرڻ جو اوزار - گول ڪارائي - گول ڪرت . زبانون .
 ● سَو'جبي' ۽ سَو'جي پُون' : ٿ. هڪ قسم جو ٿلهو اٿو - ڪڙڪ جو مغز - سهجي (ت) .
 ● سَو'ج ۽ سَو'جُون' : ٿ. [سن. شَو'ت = ٿوڙ] ٿوڙ - آڙ - ڦٽي - آماس .
 - سَو'ج ۽ سَو'جُون' : ٿوڙ چڙهي - آڙ ٿيڻ - ڦٽي جي وڃڻ - سهجي پوڻ - آماس ٿيڻ .
 - سَو'ج ۽ سَو'جُون' : آڙ لهڻ - ٿوڙ لهڻ .
 ● سَو'جهه ۽ سَو'جهون' : ٿ. [سن. شَو'ج = صفائي] طهارت - سَو'ج وٽ - [مستحاجا - مسسو .
 ● سَو'جهاکو' ۽ سَو'جهاکا (ل - ت) : ذ. [سن. س = سان + آت = مٿي + جُول = چمڪڻ] روشنائي - سوجهرو - آجالو - سوجهاکو - سجهندو - تڄليو - سهائي - سهائي - ٿور - چمڪو - روشني .
 - سَو'جهاکو' ۽ سَو'جهاکا (ت) : ذ. سوجهاکو .

● سُوجَڻُ: مصدر. [سن. سُوجَ = خبر پوڻ].
وِچارَڻ - خيال ڪرڻ - ڌيان ڪرڻ - فڪر ڪرڻ -
غور ڪرڻ - چنتا ڪرڻ - قياس ڪرڻ - ڳڻپ ڪرڻ.
سمجھڻ - پُرجھڻ - پروڙڻ - بجهڻ - ذهن نشين ڪرڻ -
دماغ ۾ وهارڻ - مغز ۾ وهارڻ - هنداڻڻ - انديشو
ڪرڻ - ڳڻي ڪرڻ - اوسيٽو ڪرڻ - انتظار ڪرڻ -
منتظر رهڻ. جانچڻ جوڻجڻ - ڳڻڻ ڳوٺڻ - خبرداري
ڪرڻ - تورڻ ٽڪڻ. مراقبہ ۾ وڃڻ - مراقبہ
ڪرڻ - ڌيان لڳائڻ.

- سُوجَ ڪَ سُوجَڻُ: ٺ. وِچارَ - خيال غور -
فڪر - ڌيان. ڳڻت - ڳڻپ - ڌيان - خوض - راءِ -
قياس - ساڃھ - ڪٽ - آستو - فڪر - ڳڻي - توجھ -
چنتا - اونو - اوسيٽو - انتظار - انتظارِي. غم - الم -
رنج - ارمان - ڏک - شوڪ - ماتم. خبرداري -
هوشياري - سڃاڳي. جانچ جوڻج - ڳڻ ڳوٺ -
تور ٽڪ - سنڀال. تخمينو - انداز - شمار - حساب.

- سُوجَڻا سُوجَڻائُون: ٺ. خيال - وِچارَ -
سُوجَ - غور - ڌيان - ڳڻي. خبر اطلاع - سٽ -
سماءَ - سماچار - ڄاڻ.

- سُوجَ ڪَڙڻ: ٺ. فڪر ڪرڻ - چنتا ڪرڻ -
الديشو ڪرڻ - اوسيٽو ڪرڻ - خيال ڪرڻ -
وِچارَ ڪرڻ - ڌيان ڪرڻ - ڳڻ ڳوٺ ڪرڻ -
جانچ جوڻج ڪرڻ. غم کائڻ - ڏک ڪرڻ.

- سُوجَ ۾ رَهَڻ: خيال ۾ مصروف هجڻ -
فڪر ۾ غلطان هجڻ - اوسيٽي ۾ هجڻ. انتظار ۾
وهڻ. غم ۾ رهڻ - ڏک ۾ رهڻ - ماتم ۾ هجڻ -
المدار هجڻ.

- سُوجَ ۾ وهڻ: خيال ۾ وهڻ - وِچارَ ۾ وهڻ -
ڌيان ۾ هجڻ.

- سُوجَ ۾ هُجَڻ: فڪر ۾ هجڻ - خيال ۾
هڃڻ - سوچڻ - ڏک ڪرڻ - اوسيٽو ڪرڻ -
انتظار ڪرڻ - منتظر ڪرڻ.

- سُوجَ وِچارَ ڪَ سُوجَ وِچارَ: ٺ. فڪر و
تامل - غور و فڪر - ههه - ڊهه - ڌيان - غور -
سُوجَ سمجھ - خيال - جانچ جوڻج - ڏيٺ ويٺ.
- سُوجَ وِچارَ ڪرڻ: خيال ڪرڻ - فڪر ڪرڻ - سوچڻ.

● سُوجَها ڪَ سُوجَهاڻُون (ت)؛ ٺ. [سن.
سُوجَ = خبر پوڻ] واقفيت - سٽ - سماءَ - ڄاڻ -
خبر - معلومات. جستجو - ڳولا - کوجنا - کوج -
جانچ - پڙڌال.

- سُوجَها پَوَڻ: خبر پوڻ - ڄاڻ پوڻ - سٽ
پوڻ - معلوم هئڻ - اطلاع هئڻ.

- سُوجَهاڻُڻ (ت)؛ واقف ڪرڻ - ڄاڻ ڏيڻ -
سٽ ڏيڻ - اطلاع ڏيڻ - خبر ڏيڻ - سماءَ ڪرڻ -
سماچار ڏيڻ.

- سُوجَهو ڪَ سُوجَها: ٺ. واقف ڪار - ڄاڻو -
واقف - سڃاڻو - سڃاڻپ وارو. خبردار - هوشياري -
سڃاڳ - چالاڪ - تيز فھر. سُوجَهندڙ - جستجو
ڪندڙ. ڪم نظر - ٿوري نظر وارو - جهانپو -
جهڪو.

- سُوجَهي سُوجَهيون: ٺ. سماءَ - خبر -
سٽ - ڄاڻ - آگاهي - علم - واقفيت - اطلاع - پاس -
ادراڪ - پروڙ - توجھ - امتياز - ڳيان - پُرجھ -
ويدنا - معلومات - معلومات. هوشياري - سڃاڻپ -
تيز فهمي - سگھڙائي - عقلمندي - چالاڪي - سمجھ -
عقل - ڌيان - فھر - زيرڪي - پٽ - ذھن.
- سُوجَهي ڪڍڻ: ڳولي ڪڍڻ - ڏوندي ڪڍڻ -
ڳولي هٿ ڪرڻ.

● سُوجا: اسم خاص. رياست خيرپور ۾ رهندڙ
مسلمانن جي هڪ ذات.

- سُوجاڻِي (لس)؛ ٺ. سڃاڻپ جي چڻي جا
الهيءَ کي ٻڌندا جو بادشاه جو ماريل هولدو ته
مٿان پويان قومون پاڻ ۾ وڙهن.

● سُوجَ ڪَ سُوجَڻُون: ٺ. [سن. سُوجَ =
صفائي] [سٽ - سڃا - طهارت - صفائي - مَسُو.

- سُوجَ ڪَ سُوجَڻُون: ٺ. [سن. سُوجَ =
صفائي] صفائي - سوچ.

- سُوجَ ڪَڙڻ (ل)؛ طهارت ڪرڻ - صفائي
ڪرڻ - [سٽ - سڃا - مَسُو ڪرڻ.

● سُوجاڪِي سُوجاڪِيون (ل)؛ ٺ. ٺ.
ماڪوڙي جهڙو ننڍڙو ڏکيندڙ جيت - ڏکڻائي
(ت) - ڏکرائي. سيڪوئي.

- سُوخِيَتِي 'سُوخِيَتِيُون' ٲ ث. ڪلفت - ٻيائي -
نفاق - وچوڙو. رنج - تڪليف - غم - مصيبت -
هلاڪت. (صفت). ساڙڻ جي قابل - جلائڻ جي
لائق - ساڙڻ جو ڪو.
● سُوڊ 'سُوڊِيُون' (ت) ٲ ث. واسطو - لاڳاپو -
تعلق - نسبت - رشتو - ڳاڻيڻاڻو - جوڙ - ميلاب. ڪم -
ڪار - ڪاج - ڌنڌو - ڪرت - مشغولي.
● سُوڊ 'سُوڊ' (ت) ٲ ذ. وڻ جو ڀورو ٿيڻ.
● سُوڊ 'سُوڊ' : ذ. (ف). وياڄ. فائدو - نفعو -
ميتي - آٻت - ڪٽيو - پراپت - لاپ - آهواسو - لاهو -
وڻاءُ - سوباسو - وڻپ - منافع - بهتري - ٻلائي -
چڱائي. خوبي - عمدگي - سٺائي.
= سُوڊ 'سُوڊ' ڪاڻڻ وياڄ وٺندڙ - وياڄ کائيندڙ -
وياڄ خورو. لاپ خور - نفعو وٺندڙ.
= سُوڊ 'سُوڊ' : ذ. [ف. سُوڊ + در =
م + سود] وياڄ تي وياڄ - گڏيل وياڄ.
= سُوڊ 'سُوڊ' : وياڄ ڏيڻ. منافعو ڏيڻ - نفعو
ڏيڻ. فائدو ڏيڻ - لاپ ڏيڻ.
= سُوڊ 'سُوڊ' ڪاڻڻ : وياڄ ڪاڻڻ - لاپ ڪاڻڻ -
منافعو وٺڻ.
= سُوڊ 'سُوڊ' ڪاڻڻ : وياڄ مڙهڻ - وياڄ چاڙهڻ.
نفعو رکڻ - لاپ رکڻ - منافعو رکڻ.
= سُوڊ 'سُوڊ' ڪاڻڻ : ذ. [ف. سود +
مند = وارو] فائدي وارو - مفيد - نفعي وارو -
فائدي مند - وڻاءُ وارو - واڌاري وارو. لاهائي -
سجايو - سڪيارڻو.
= سُوڊ 'سُوڊ' وٺڻ : وياڄ وٺڻ. نفعو وٺڻ - لاپ
وٺڻ - منافع وٺڻ.
= سُوڊ 'سُوڊ' : فائدو ٿيڻ - نفعو ٿيڻ. هٿ اچڻ -
حاصل ٿيڻ - پراپت ٿيڻ - موصول ٿيڻ.
● سودا 'سودا' ٲ ث. [ع. سودا =
ف. ڪاري]. اجاين خيالن ٻڌائڻ جي بيماري -
سوداءُ - جنون - ديوانگي - چريائي - خبط - هاڳپڻو -
ماليخوليا. رت مڙي گهاٽي ٿيڻ واري هڪ بيماري -
ڪارو بلغم. خيال - ڌيان - ڦڻ - غم - انديشو -

- سُوچِي 'پَنَر' سُوچِي 'پَنَر' ٲ ذ. فهرست -
ياداشت. تيري - هٿ جو نقشو - هٿ جون رڳاڻون.
هٿ جون ليڪون.
= سُوچِي 'سَمَجِيهي' ٲ ظريف. ڏمسي وائسي -
جانچي جونچي - ڄاڻي ٻُجهي - ڌيان مان - خوض
مان - غور مان - دماغ مان.
= سُوچِي 'ڪُز' سُوچِي ڪُز (ت) : ذ. مياڻو -
ڏاهو - عقلمند - داناءُ - هوشيار - سوچيندڙ - عاقل -
هوشيار - ڌيان وارو - فڪرمند - ڄاچيندڙ - سوچيندڙ -
ڏسندڙ وائسيندڙ - خيال ڪندڙ - ڳڻ ڳوت ڪندڙ.
● سُوچِي 'سُوچِي' : ذ. [سن. سوچي = چيندڙ]
چيندڙ - آر (لوھ جو چُهنييارو سوچڪو اوزار) سوڻو -
سُئي - لوھ جي چُهنياري سيخ. جُتن جو ڪم ڪندڙ -
جُتيون ٺاهيندڙ - سراز - سوچي - ماڙيجو. سبنڊڙ -
درزي. (اسم خاص) هندن جي هڪ ذات.
= سُوچِي 'سُوچِي' : ذ. صفت. سوچيءَ جو -
سوچيءَ وارو - سوچڪو - سرازڪو.
= سُوچِي 'سُوچِي' : ذ. صفت. سوچڪو.
● سُوچِي 'سُوچِي' (ت) ٲ ذ. صفت. [سن. سُڌ =
ٻاڪ] صاف - ٻاڪ - شفاف - آوڄل - ليرمل - ٻوتر -
صفا - آڄلو - اڇو - نچ - سُڌ.
● سُوخِيَت 'سُوخِيَتُون' ٲ ث. [ف. سوخت <
سوختن = سڙڻ] سوزش - ساڙو - جل - ٻڄ -
ڪار - ٻڄڻ - ڄر - تڙ - سٻڪ.
= سُوخِيَت 'سُوخِيَت' ڪرڻ : جلائڻ - ساڙڻ - ٻڄائڻ -
ڪامائڻ - ٻڄرائڻ - سوزش ڪرڻ.
= سُوخِيَت 'سُوخِيَت' : سُوخِيَت 'سُوخِيَت' ٲ ث. سوزش -
ساڙو - جل - ڄر - ٻڄ - ڪار. تڪليف - ڏکيائي -
مشڪلات - اهنج - ڏجه - ڏجهائي - ڏنجه - رنج -
صد مو - غم - الم. ڪلفت - ٻيائي - فراق - لفاق -
وچوڙو - جذباتي - ڦيٽاڙو.
= سُوخِيَت 'سُوخِيَت' : صفت. ساڙڻ جهڙو -
ساڙڻ جي لائق. بيڪار - خراب.
= سُوخِيَت 'سُوخِيَت' : ذ. صفت. سڙيل - جليل -
ڪاميل - ٻڪل - ٻڄيل - باھ وارو - باھ لڳل -
سوزشي - ساڙي وارو. مصيبت زدہ - ڏجهارو.

● سودا ڪرڻ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. [ف. سودا = سامان سڙو + ڪر = وارو] واهاري-تاجر-تجارت ڪندڙ-واهار ڪندڙ.

● سودا ٻڌڻ (ت): ظرف. هٿو ٻڌڻو-اصل اٿڻو-ساڳيو-هڪ جهڙو-نيس ٻيس-همشڪل.
● سودا ڪرڻ: اسم خاص. [من. شودر] هندن ۾ هڪ گهٽ ذات-نيچ قوم. (سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: سودر ذات جو ماڻهو).

● سودا ڪرڻ: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ مينگهواڙن جي هڪ ذات (راء).

● سودا ڪرڻ: مصدر. [ف. سودا = ڪڍڻ شيء] خريد ڪرڻ-وٺڻ-خريدڻ-گهڻڻ-سودو وٺڻ-خريداري ڪرڻ. پئسن مان وٺڻ. مٽل. چڪائڻ-قيمت ٻڌڻ.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. واهاري-تاجر-وٺجاري-تجارت-واهار ڪندڙ-وچائڻ-بھارو.
● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. سودا ڪرڻ جو ٻڌڻ-واهاريءَ جو ٻڌڻ.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. وٺجڻ-واهار-خريد و فروخت-تجارت-سودو-سلف-ڏنڊو-ڪيرت-وچائڻ ۽ سودا ڪري: ذ. صفت. سودا ڪر سان تعلق رکندڙ-واهاري-تجارت.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. واهار ڪرڻ-تجارت ڪرڻ-وٺج ڪرڻ-ڪاروبار ڪرڻ-خريد و فروخت ڪرڻ-ڏهڻي ٻيڻي ڪرڻ-مال جي ڏي وٺ ڪرڻ-مال جي آمدني روانگي ڪرڻ.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. مال: ذ. وڪري جو اسباب-فروخت ڪرڻ جون شيون-مال اسباب-ٿڌو ٿاڙي-تجارت جون شيون.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. واهار-وٺج-تجارت-سودا ڪري-خريد و فروخت-خريداري-وڪر ٻڪر-ڏنڊو-ڪيرت-پيشو-ڪم-وڪر-شيء-ٽوڪو.

● سودا ڪرڻ ۽ سودا ڪرڻ: ذ. خريد و فروخت جو معاھدو طئي ٿيڻ-مقصد حاصل ٿيڻ-مراڌ وٺڻ-ٻڌڻ-سوڀارو ٿيڻ-ڪامياب ٿيڻ-فتحمند ٿيڻ.

فڪر-گهڻي. اوسينڙو-انتظار. عشق-ريت-محبت-ٻيار-موھڻ-قرب-سينھ. (اسم خاص). انساني جسم جي هڪ طبيعت جو نالو. هندستان جو شاعر مرزا.

● سودا ٽيڻ: مال ٽيڻ-جنم ٽيڻ-ديوانگي ٽيڻ-فڪر ٽيڻ-چريائي ٽيڻ-هاڳليو ٽيڻ. گهڻي ٽيڻ. اوسينڙو ٽيڻ-انتظار ٽيڻ-اندیشو ٽيڻ-خيال ٽيڻ-ويچار ٽيڻ.

● سودا ڪرڻ: گهڻي ڪرڻ-فڪر ڪرڻ-خيال ڪرڻ-ٻڌڻ-وچائڻ-ويچار ڪرڻ.

● سودا ٽيڻ: خفقان ٽيڻ-جنم ٽيڻ-سودا ٽيڻ-مال ٽيڻ-ويچار ٽيڻ-خيال ٽيڻ-اندیشو ٽيڻ.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. صفت. سودا متعلق-سودائي. مغموم-غمگين-ڏڪارو-رجيدھ-ڏکويل-ڏجهارو. سودا جي طبيعت وارو.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. [ع. سودا + مزاج = طبيعت] خفائي-چريو-سودائي-جنمي-ديوانو-هاڳل. فڪر مند-گهڻيءَ وارو.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. ديوانگي هئڻ-چريائي هئڻ-مال ٽيڻ هئڻ-خفقان هئڻ. ويچار هئڻ-خيال هئڻ-فڪر هئڻ-اندیشو هئڻ. عشق هئڻ.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. چريائي-سودا-ديوانگي-مغز جي خرابي-مال ٽيڻ-دماغي خرابي. خفو-آجايو خيال-ٻڌڻ-ٻڌڻ-ريچڪ. هڪ بيماريءَ جو قسم.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. صفت. سودا وارو-ٻڌڻ-خيال ڪندڙ-ٽوڪو-ديوانو-چريو-بانولو-هاڳل-مجنون-مستانو-مست. خفائي-خطي-مال ٽيڻ وارو-ٻڌڻ وارو. مايوس-غمگين-ڏڪارو-مٽل. احمق-بيوقوف-چٽ-چرٻت-چسو-نادان.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. ديوانو ٽيڻ-چريو ٽيڻ-بالولو ٽيڻ-خفائي ٽيڻ-ٻڌڻ-عاشق و شيدائي ٽيڻ.

● سودا ڪري ۽ سودا ڪري: ذ. ديوانو ٽيڻ-چريو ٽيڻ-بالولو ٽيڻ-خفائي ٽيڻ-ٻڌڻ-عاشق و شيدائي ٽيڻ.

= سَوَدُو پاڌو ۽ سَوَدَا پاڌا؛ وڻجھ واپار -
 تجارت - خريد و فروخت - مال جي ڏي وٺ.
 = سَوَدُو سَلَف ۽ سَوَدُو سَلَفَ: ڏ. ريزڪي
 سِيڌو - ريزڪي سامان. ڪاٺي پيٺن جي شئي -
 خريد ڪيل بازاری شئي. سَوَدُو - سَوَدُو پاڌو -
 سِيڌو پاڌو. وڻجھ واپار.
 = سَوَدُو ڪَرَن: واپار ڪرڻ - تجارت ڪرڻ -
 خريداري ڪرڻ - سوداگري ڪرڻ. مٿائڻ - ڏي
 وٺ ڪرڻ.
 = سَوَدِي پَش ۽ سَوَدِي پَش: ڏ. [سن. سَوَ =
 پنهنجو + ديش = ملڪ] پنهنجو ملڪ - وطن.
 = سَوَدُو يَشِي ۽ سَوَدُو يَشِي: ڏ. صفت. ديسي -
 ملڪي - پنهنجي ملڪ جو - وطني - پنهنجي ديس
 مان واسطو رکندڙ - ڳوٺاڻي (ضد. اوديشي).
 = سَوَدِي پَشِي ڪَڇُو: ڏ. ديسي ڪڇو - ملڪي
 ڪڇو - پنهنجي ملڪ اندر ٺهيل ڪڇو.
 ● سَوَدُو ۽ سَوَدُو يُون (ت): ڏ. چير - خال -
 پور - وٺي - گهپ - گهپو - ڦوٽ.
 ● سَوَدُو: اسم خاص. رياست خيرپور ۾ رهندڙ
 ماڻهن جي هڪ ذات. هندن جي هڪ اڇوت ذات
 جو نالو. (سَوَدُو ۽ سَوَدُو: ڏ. سَوَدُو).
 ● سَوَدُون (ل - پيل): مصدر. [سن. شَوَدَن <
 شد = صفا ڪرڻ] صفا ڪرڻ - پاڪ ڪرڻ -
 صفائي ڪرڻ سوئڻ - چونڊڻ. اصلاح ڪرڻ -
 درست ڪرڻ - ٺيڪ ڪرڻ - بجا ڪرڻ - صحيح
 ڪرڻ - غلطي ڪيڻ - چڪون ڪيڻ - ٺاهڻ -
 بنائڻ - سنئون ڪرڻ - ور وڪڙ ڪيڻ - ڏنگ
 ڪيڻ. آرمه ڪرڻ - سينگارڻ - سنوارڻ. چڪاسڻ -
 سهي ڪرڻ - جانچڻ. ڳولڻ - تلاش ڪرڻ - ليهارڻ -
 ڍولڻ - ڦولڻ - وڙول ڏيڻ. ڦهلائڻ - پکيڙڻ -
 وڻيڙڻ. شمار ڪرڻ - حساب لڳائڻ - ڳڻڻ - تخمينو
 ڪرڻ - انداز ڪرڻ - ڪٽ ڪرڻ. پير چڙهي
 کير ۾ سوڌي ڪارائڻ.
 = سَوَدُو ۽ سَوَدُو يُون: ڏ. سِيڌائي - سنوت -
 ٺيڪائي - درستي - اصلاح. ٺاهپ - جوڙ - آراستگي -

سنوار. صفائي - ڀاڳيڙگي. وڙول - ڳولا - تلاش.
 ڪٽ - اندازو - تخمينو.
 = سَوَدُون ۽ سَوَدُون يُون: ڏ. سِيڌائي - برابري -
 پورائي - سنوت - ٺيڪائي - جوڙ - ٺاهپ - آراستگي -
 سنوار - اصلاح - درستي - سڌارو. صفائي - ڀاڳيڙگي -
 ڀاڳائي. سَوَدُو - ڳولا - تلاش. اندازو - ڪٽ -
 تخمينو.
 = سَوَدُون يُون ۽ سَوَدُون يُون: ڏ. سنوارپ -
 سِيڌائپ - برابري - پورائي - سنوت - ٺيڪائي. سنوارڻ
 جي مزدوري.
 = سَوَدُون يُون: صفا ڪرائڻ - آڇو ڪرائڻ. درست
 ڪرائڻ - سڌارڻ - ٺيڪ ڪرائڻ - سنوارائڻ - صحيح
 ڪرائڻ.
 = سَوَدُون يُون ۽ سَوَدُون يُون: ڏ. سنوت - سِيڌائي -
 پورائي - برابري - ٺيڪائي - سَوَدُون - درستي -
 اصلاح. ههڙائي. سِيڌائي - سڄائي.
 = سَوَدُو يُون ۽ سَوَدُو يُون: ڏ. درست ڪندڙ -
 صحيح ڪندڙ - سڌار ڏيندڙ - ٺيڪ ڪندڙ - سَوَدُون -
 سنواريندڙ - اصلاح آڻيندڙ. ٺاهيندڙ - بنائيندڙ -
 جوڙيندڙ - خلائيندڙ - آڀائيندڙ - رچيندڙ - صفا ڪندڙ -
 صفائي ڪندڙ - آڇو ڪندڙ - آجرو ڪندڙ - ڀاڳ
 ڪندڙ - ڦوٽر ڪندڙ.
 = سَوَدُو سَنَوَار ۽ سَوَدُو سَنَوَار: ڏ. ث.
 اصلاح - سڌارو - درستي - ٺيڪائي - سنوار.
 ٺاهڻ - ٺوه - جوڙجڪ - گهڙپچ - رچنا. صفائي -
 اڇائي - آجرائي - آوچرائي - اوچلائي - ڀاڳائي.
 = سَوَدُو ل ۽ سَوَدُو ل (ل): ڏ. سِيڌو - سنئون -
 سَوَدُو - درست - بجا - صحيح - ٺيڪ. سچو -
 سچيو - ايماندار - سچار.
 = سَوَدُو ۽ سَوَدُو: ڏ. سِيڌو - سنئون - سنئون
 سِيڌو. سڄيو. آڇو. ڪڙو. ٺيڪ - برابر - درست -
 صحيح - پورو. بيجا. ايماندار - سچو - صاف دل.
 صاف گو - بي رياءَ - سچيو - راستباز - سچار. سولو -
 سڌو - سريڪو - پورو - پورو. سادو - ساده دل.
 سهڻو - حسين - جهيل - خوبصورت. هوشيار - قابل -
 ڏاهو - داناءَ - عاقل - سياڻو - سجهو - سمجهه وارو.

- سُودِي اِيي: ٽِيئَن: لُج: ٽِيئَن - بدمعاش ٽِيئَن - اڙهنگ ٽِيئَن. خوني ٽِيئَن.
 • سُودِي اِيي: اسم خاص. ڪاوي جي حصي ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات.
 • سُودِي ر: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.
 • سُودِي ر: اسم خاص. خيرپور رياست ۾ رهندڙ مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.
 • سُودِي ڪِي: اسم خاص. تعلقي ڪوني يا ٽنڊي محمد خان ۽ تعلقي ميرپور خاص ۾ ڏيهن جا نالا.
 • سُودِي ل: سُودِي لُون: ٺ. هڪ قسم جي لنڊڙي پيٽي.
 • سُودِي ل (ٺ): ٺ. ماما جي بيماريءَ جو هڪ قسم (جنهن ۾ ماما جا چيٽا سڄي بدن تي ٿي هون).
 • سُودِي ل: سُودِي ل (ل): ٺ. صفت. سوڍو - دوست - محبوب - پيار - دلبر - منگني - سڄڻ - هم سفر - پرين - پيارو - دل گهر يو - معشوق - پريتم - پيتم - مارجن لالڻ - ڍوليو - جاني. (اسم خاص).
 سوڍا نور جو هڪ فرد. سُومل جو مڙس. مينڌرو - "راڻو سوڍو" - مومل راڻي جي ڪهاڻي جو هيرو.
 - سُودِي و: سُودِي و: سوڍل.
 • سُودِي ي: اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.
 • سُودِي و: سُودِي و: ٺ. [سن. سوڪر = سوئٽر] هڪ پليٽ جالور جو نالو - اگهورِي - سوئٽر - مپرو - مپرون - خنزير - حرام سواد - بدمعاش - شير - لڇو - لڇ. حرڪتي - ڏلڪو. گار طور استعمال ٿيندڙ لفظ. (ل). ٺ. صفت. [سن. س = چڱو + وَر = مڙس] ڀاڳيو - مڙد - سُڪيو ماڻهو - شاهوڪار - آسودو - خوشحال.
 • سُودِي و: سُودِي و: ٺ. قرآن شريف جو هڪ ڀاڱو يا ٽڪر - سُور - سورت - سُورَ (ل). (اسم خاص). ڪوهستان ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو. تعلقي ڊيري محبت يا ماتليءَ ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

جفاڪش - محنتي - چست - چالاڪ. ڀاڪ - صاف - نج - پوتر - چنڊ - اڇو - آجرو - آجلو - اوچل - نچو - صفا. (حرف جر). مان - گڏ - سميت - جملو - ڪنو - مليل. تائين - هيستائين - چيستائين.
 - سُودِي ي: سُودِي يُون: ٺ. سڌي - سنئين - آبي - ڪڙي. درست - ٺيڪ - بجا - پوري - صحيح. (حرف جر). مان - گڏ.
 - سُودِي ي: دُڪ ٽپي اچڻ: سنئين راه تي اچڻ - گمراهي ڇڏڻ. سڄار ٿيڻ. حق پرستي اختيار ڪرڻ.
 - سُودِي ي: هَلَن: وهنوار ۾ ٺيڪ هلڻ - ڏي وٺ ۾ پورو هلڻ - رسم رواج ۾ ٺيڪ هلڻ.
 • سُودِي پُودِي: سُودِي پُودِي (ت): ٺ. هوڀو - ساڳيو - بجنسي - اصل آن جهڙو - مشابهتي - نيس بمس.
 • سُودِي ر يو: سُودِي ر يا: ٺ. [سن. س = چڱو + ڌريس = وڪڻ] درست ڪندڙ - صحيح ڪندڙ - سنواريندڙ - اصلاح آڻيندڙ - ليڪ ڪندڙ - سڌاريندڙ. ٺاهيندڙ - بنائيندڙ - جوڙيندڙ - خلقيندڙ - آهائيندڙ - رچيندڙ. صاف ڪندڙ - آجرو ڪندڙ - ڀاڪ ڪندڙ - پوتر ڪندڙ.
 • سُودِي يَت: سُودِي يَت (ت): ٺ. تحقيق - ڀڪائي - سڄائي - خاماري - هڪ. ڪوجنا - ريسرچ - ايجاد.
 • سُودِي و: سُودِي و: ٺ. ڪيڪڙي جو هڪ قسم.
 • سُودِي و: ٺ. [الڳ. Soda = ڪمار] ڪپڙن ڌوئڻ جي ڪار. پيٽ جي سُور جي لاءِ ڪم ايندڙ هڪ تيز ڀاڻيءَ جو قسم. اريٽيڊ وائر جو هڪ قسم. اسم خاص. سنڌ ۾ رهندڙ مسلمانن جي هڪ ذات.
 - سُودِي و اَتَر: ٺ. هڪ تيز ڀاڻيءَ جو قسم - سوڍا مان بنايل ولايتي ڀاڻي.
 • سُودِي پُور: اسم خاص. تعلقي جيمس آباد يا ڪوٽ غلام محمد ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.
 • سُودِي چار: اسم خاص. ٿر ۾ چيلو ڪان پنج ميل ڏکڻ طرف هڪ سرڪاري ناڪو.
 • سُودِي اِيي: اسم خاص. بلوچن جي هڪ ذات.

خيال ٿين. عورت جو ٻار ڄمڻ جو ٽائيم ويجهو
اچڻ. هٿ پير لهڻ جو وقت اچڻ.

= سُورَ ٿيڻ: درد ٿيڻ. ايڏا اچڻ. تڪليف ٿيڻ.
= سُورَ هٽڻ: محنت ڪرڻ. ڪشالا ڪرڻ.
جا ڪوڙا ڪرڻ. مشڪلاتون سهڻ. مصيبتون سهڻ.
ڏاڪڙا ڪڍڻ. رڻڻا پٽڻ.

= سُورَ پڇار: سُورَ پڇاروڻ: ٺ. ڏڪڻ
جون ڳالهون. سورن جون ڳالهيون. عشق جي ماجر.
= سُورَ پڇورو: سُورَ پڇوروڻ: ٺ. ٺ.
سُورَ پڇار.

= سُورَ پوڻ (ت): درد جا ڳڻ. خيال ٿيڻ.
ريچڪ اچڻ. جڙجڪي اچڻ. پور پوڻ. لالچ
رڪڻ. طمع رڪڻ. لوپ رڪڻ.

= سُورَ هٽڻ: ڪاوڙ جهڻ. غم سهڻ. تڪليف
برداشت ڪرڻ. مصيبت سهڻ. تڪليف سهڻ.
غم مٽائڻ.

= سُورَ ڄڻ (ت): درد مند ٿيڻ. ڏڪارو ٿيڻ.
ڏجهارو ٿيڻ. غمگين ٿيڻ. دردي ٿيڻ. سُوراڻو هجڻ.
= سُورَ ڏڪاءُ (ت): ڏ. سُورج ڏڪاءُ.
مئل ماڻهو جي قبر تي ڏينهن ساندھ وڃي
ختمو درود ڪرڻ جي رسم. قل.

= سُورَ سيراندي ٿيڻ: ڏڪ آڏو ٿيڻ.
مصيبت ۾ ڦاسڻ. غم ۾ گرفتار ٿيڻ. مشڪلاتن ۾
پوڻ. دردن ۾ ڦاسڻ.

= سُورَ طپيڻ: سُورَ طپيڻ: ڏ. سور
لاهن وارو. درد دفع ڪرڻ وارو.

= سُورَ ٺڻ: سُورَ ٺڻ (ل): ڏ. چوٺائي مال
کي ويامڻ وقت ايڏا اچڻ. درد ٿيڻ. سُور لڳڻ.
تڪليف آهڻ.

= سُورَ ٺڻ: حرف جر. سور جي ڪري. سور
سبب. ڏڪ وڃان.

= سُورَ پائي: سُورَ پائيون (ل): ٺ.
ٻار ڄڻائڻ واري. دائي. آيا.

= سُورَ پيو: سُورَ پيو: ڏ. صفت. سورائو.
درد وارو. دردي. غم وارو. غمگين. ڏڪ وارو.
ڏڪارو. درديلو. ڏڪويل. مضطر. ڏجهارو. سُوريو.

● سُورَ: سُورَ: ڏ. [سن. سُوريه = سج]
سج. سورج. آفتاب. خورشيد. سج. پنڊت.
(ڏ. صفت). نايڪ. پهلوون. غازي. بهادر.
شجاع. وير. رستم. دلير. شير. قوي.
عالم. فاضل. داناءُ. ڏاهو. سياڻو. عاقل.
عقلمند. [سن. سُول = تڪليف] تڪليف. درد.
اهنج. ڏڪ. پيڙا. رنج. جا ڪوڙ. ڪشالو.
ڪشت. افسوس. ارمان. غم. الم. ٻار ڄمڻ
وقت عورت کي ايندڙ ايڏا. بلڪل سٺو.
گل.

= سُورائيجڻ: سور ٿيڻ. سور پوڻ. اهنج اچڻ.
ايڏا ٿيڻ. رنج ۾ هڻڻ. تمام گهڻو درد ٿيڻ.
ڏڪوئجڻ. درد مند هڻڻ. سورائڻ. سورن ۾ اچي

وڃڻ. مصيبت ۾ اچي وڃڻ. ڏڪويل هجڻ. دلگير
ٿيڻ. غمناڪ هجڻ. ملول ٿيڻ. ڏڪ جهڙو هجڻ.
رنجيدھ هجڻ. غمگين ٿيڻ. پریشان ٿيڻ.

= سُورائڻ: سُورائڻ. وڪڙ ڪائڻ. ٻل ڪائڻ.
ٻل ڏيڻ. ڦيرا ڪائڻ.

= سُورائيل: سُورائيل (ت): ڏ. سورائيو
درد مند. ايڏائيل. دردي. رنجيدھ. غمگين.
ملول. ڏڪويل.

= سُورائيل سٺڻ: ڏ. صفت. غمگين شڪل.
آدام. ملول ڏڪ پريو. ڏجهارو. رونهاروڪو.
رڻڻو.

= سُورائيل سٺڻ: هٽڻ. غمگين ڏسڻ ۾ اچڻ.
= سُورائو: سُورائو: ڏ. صفت. سور وارو.
درد وارو. ڏڪ وارو. ڏڪارو.

= سُورائيو: سُورائيو: ڏ. صفت. سوريتو.
غمگين. درديلو. سور وارو. ڏڪ وارو.
درد وارو. (ٺ. سُورائيو: سُورائيوڻ).

= سُورائيل: سُورائيل (ل): ڏ. دردن وارو.
ڏڪڻ وارو. سُوريتو. درديلو.

= سُورَ ترڻ: ڏڪ ڏسڻ. سور سهڻ.
درد پيڻ.

= سُورَ ٿيڻ: "ويم جا" سور ٿيڻ "ويم
جو وقت" ويجهو اچڻ. درد شروع ٿيڻ. ويم جو

● سُورِيِيُو ۽ سُورِيِيُو : ذ. صفت. [سن. سوريه = بهادر] سُورِيُو ۽ سُورِيُو : بهادر - سُورِيُو - بانگو - قوي - دلير - ورته - پهلهوان - وير - برجستو.

● سُورَتَ ۽ سُورَتُون : ث. (ع. سُوره) قرآن شريف جو ڪو به باب يا حصو - سُوره - سُورَ.

● سُورَتَ : اسم خاص. [سن. سوراشر] بمبئي علائقي ۾ شهر جو نالو، انگريزن جي اوائلي واپار جي اوائلي ڪوٺيءَ وارو شهر.

● سُورَتِي ۽ سُورَتِيُون : (ل) : ث. (پورچوگيز = مورث) شرط - لائري - قسمت آزمائي. (اسم خاص). هڪ گاه ۽ گل جو قسم.

● سُورِثَ : ث. اسم خاص. [سن. سوراشر = (۱) نالو هڪ راڳڙي جو (۲) نالو هڪ عورت جو] هڪ راڳڙيءَ جو نالو - سينگهه - راڳ جي هڪ شاخ. راءِ ڏياچ جي زال - هڪ قديم راڻيءَ جو نالو. اولهه ڀارت ۾ هڪ علائقي جو نالو. سُورث. صفت. سُهي - حسين - خوبصورت.

● سُورِيُو ۽ سُورِيُون : ذ. سورث سُرَ جي ڪاٺن وارا. مڱڻهار - پيو - فقير - گداگر - منگتو - بيڪاري.

● سُورَجَ ۽ سُورَجَ : ذ. [سن. سُورِيِيُو = سچ] سچ - شمس - آفتاب - خورشيد، آس - سچ جي روشني - تيزو - ڪاڙهو. (اسم خاص). هڪ گل جو قسم، سورج مڱي.

● سُورَجَ ۽ سُورَجَ : ذ. [سن. سوريه + ونش = اولاد] سچ جو اولاد سڏائيندڙ. راجپوتن جو هڪ فرقو - راجپوتن جو سورج گهيراڻو - سورج واسي.

● سُورَجَ سَنَسَارَ : ذ. [سن. سوريه + سنسار = جهان] نظام شمسي - سورج منڊل.

● سُورَجَ سَنَكِيرَات : ذ. [سن. سوريه + سم = گڏ + ڪرم = هلڻ] سچ جي هڪ برج سان ٻئي برج ۾ وڃڻ واري حالت - تحويل آفتاب.

● سُورِيُو ۽ سُورِيَا (ل) : ذ. صفت. سُورَ وارو - سوريٽو سوراٽو.

● سُورَا : اسم خاص. ڪساري ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● سُورائيي (ل - ڪ) : اسم خاص. هڪ گاه جو قسم.

● سُوراجَ ۽ سُوراجَ : ذ. [سن. سوراجيه = سُورَ - پنهنجو + راجيه = راج] پنهنجو راج - اُپشاھي - خود حڪومت - خود مختياري - سيلف گورنمينٽ - ڏيهي راج - آزاد حڪومت - سوراج.

● سُوراجَ ۽ سُوراجَ : ذ. سوراج. ● سُوراجَ ۽ سُوراجَ : اسم خاص. تعلقي ٺنگهار ڪر ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● سُورَاخَ ۽ سُورَاخَ : ذ. [ف. سوراخ = ٺنگ] ٺنگ - ڪڙڪ - سَلَمَ - چييد. روزن - رخن - دَرَزَ - دَرَزَ - ڌرو - گهڻو. سوري - پور - خال. مقعد - گديا.

● سُورَاخَ ۽ سُورَاخَ : ٺنگ ڀرڻ - درز ڀرڻ - چيد ڀرڻ - خال ڀرڻ.

● سُورَاخِدارَ ۽ سُورَاخِدارَ : ذ. [ف. سوراخ + دار = وارو] ٺنگ وارو - دروازو.

● سُورَاخَ ۽ سُورَاخَ : ٺنگ ڪرڻ - چيد ڪرڻ. ● سُورارو ۽ سُورارا (ث) : ذ. صفت. بختاور - خوش نصيب - بخت وارو - مدورو - ڀاڳين ڀريو - سدا تورو - سڀاگو - نڪ بخت.

● سُورَاڪَ ۽ سُورَاڪُون : ث. (ع). مندو درياءَ ۾ هلندڙ هڪ قديم زماني جي ٻيڙي.

● سُورَانِگِيَنَ ۽ سُورَانِگِيُون : (ل) : ث. سوڙ - رضائي - ليجاف.

● سُورَانِگِيَنَ : مصدر. اورانگهڻ سان گڏ استعمال ٿيندڙ لفظ - برانگهڻ مٿان وِڪَ ڀرڻ. "چڪير چڱائي سُورانگهي سُوريءَ تان" (شاه).

● سُورائيي : اسم خاص. بلوچن جو هڪ قبيلو. ● سُورَبَ ۽ سُورَبُون : اسم خاص. هڪ ٻوٽي جي ميراڇيڙي رنگ تي ٺاڙي مربي ۾ ڪم ايندڙ.

● سُورَجُ داسُ ۽ سُورُ داسُ ۽ ذ. صفت. لابين -
اللو - لابين - اکين کان وينل. (اسم خاص). هڪ
اندي هندو شاعر ۽ گوتري جو نالو - پڳت
سُورَداس .

● سُورَشَ ۽ سُورَشُونُ ۽ ذ. [ف. شورش >
شوريدن = بغاوت ڪرڻ]. شورش - قزقوت - پڇ
ڊمڪ - کوڙ - ڌمچر - هنبس - هلبز - لڙ - شور -
مالٿائو - مالٿان .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. سن. سُورَڪَ =
بهشت [ديوتائن جي رهڻ جي جاء - اندر لوڪ .
جنت - بهشت - فردوس - سرڪ . آڪاس - پهريون
آسمان . ٻيو جهان - هُو دنيا .

● سُورَڪَرُ ۽ اسم خاص . ڪوهستان ۾ هڪ
لڪُ جو نالو .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. [سن. سُورَڪَ =
بهشت]. بهشت - سرڪ - سُورَڪَ - فردوس - جنت .
= سُورَڪَ پتا ۽ ذ. [سن. سُورَڪَ + هند .
پتا = پيءُ] بهشت جو پيءُ - نه ڏسڻ جهڙي هستي
جو مظهر .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. صفت. [سن. سُورَڪَ =
پهلوان - بهادر - غيازي - سورهي - سُورَڪَ -
جوڌو - شجاع - رستم - دلير - پتلي - پهلوان -
ڪوپو - ڳوڏو - پليارو - قوي - همتوان - ويڙهو .
= سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. صفت . سورسي جو -
سورسي وارو - بهادر جو - پهلوان جو - بهادرانو .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. پهلواني -
بهادري - همت - پهلواني - دليري - جوڙجھارپ .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. [ل.] ۽ ذ. مزو -
لطف - ساءُ - رس - رسا - چش - چشڪو - وڻڻا .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. (ه) . هڪ دوا جو
قسم .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. سورنجان جو هڪ
قسم .

● سُورَڪَ ۽ سُورَڪَ ۽ ذ. [سن. سُورَڪَ = چورڻ -
هڪ هنڌان ڪشي پئي هنڌ رکڻ - سيرڻ - هلاڻ -
سرڪائڻ - ريڙهڻ - هٽائڻ - ڪسڪائڻ - ترڪائڻ -

● سُورَجُ گِرَهَنَ ۽ ذ. [سن. سورج +
گرهن = گرفتاري - پڪڙ] سڄ گرهڻ - ڪسوف -
گرفتگيءَ آفتاب - سڄ جي جهڻ جي حالت .
= سُورَجُ گڻل ۽ ذ. [سن. سورج + ف. گل]

گل جو هڪ قسم - سورج مڪي - سورج منڊل .

● سُورَجُ مڪي ۽ ذ. اسم خاص . گل جو هڪ قسم -
سورج گڻل - سورج منڊل - هڪ قسم جو هميشه
سڄ ڏانهن منهن ڪندڙ گل . ٿري ڀرت جو هڪ
نمونو . سورج مڪي گل جي نموني تي .

● سُورَجُ مڪي ۽ ذ. (ت) ۽ ذ. هڪ قسم
جو ڀرت ڀريل ڪڇ . صرف ٽيڪڻ ۽ ڀرت جي
گلڪارين سان .

● سُورَجُ منڊل ۽ ذ. شمسي تنه - شمسي پردو -
دائرو - پڙ - نظام شمسي - سورج سڀردايو - سڄ
جي چوڌاري ڦرندڙ گرهه . گل جو هڪ قسم .
سورج مڪي - سورج گل .

● سُورَجُ منڊلي ۽ ذ. سورج منڊل - نظام
شمسي .

● سُورَجُ وَنَ ۽ سُورَجُ وَنَ ۽ ذ. سڄ جهڙو
سهڻو - ڏڄا وارو - چمڪندڙ - تجلدار - پيڪيدار .

● سُورَجُ وَنَسي ۽ ذ. [سن. سورج + ونش =
اولاد] سڄ جو اولاد . هندن جو هڪ مکيه گهراڻو -
سورج ونسي . ۽ سُورَجُ وَنَسي ۽ ذ. صفت .
لابين - آڻڻو .

● سُورَجُ وَشَ ۽ ذ. اسم خاص . هندن جي هڪ
بادشاهي گهراڻي جو نالو .

● سُورَجُ وَشَسي ۽ ذ. سورج ونشي خاندان
جو راجا . سورج ونسي .

● سُورَجَ ۽ اسم خاص . هڪ گل جو قسم -
سُورَڪَ ۽ ذ. گل .

● سُورَڪَ ۽ اسم خاص . هڪ قسم جو ڀسارڪو
وڪر .

● سُورَڪَ ۽ اسم خاص . ڪٽيڙ ٿر جبل ۾
هڪ لڪُ جو نالو . تعلقي گوليءَ يا ٽنڊي
مجدد خان تعلقي سڄاول ۾ ديون جا لالا .

● سُورَ هَ سَ سُورَ هَ : ذ. صفت. [سَن. سُورَ هَ = پهلوان] بهادر - سورمون. وِ پَر - پهلوان - هينئاتو - دلير - دِل وارو - جونجهار - طاقت وارو - سورهي - جوڌو - غازي - ويڙهو - ڪوڙو - ڪڍوڌو - سُور وِ پَر - مڙس ماڻهو - جِرت وارو - چاڻيءَ وارو - هٿيريو - همست وان - همٿي - بي ڊڄو - پلسوان - پليي - پليارو.

- سُورَ هَانو سَ سُورَ هَانا : ذ. صفت. پهلواني وارو - پهلوان جو - سُورهي جو - بهادرانو - دليريءَ جو - همت وارو - سورماڻو.

- سُورَ هَانِي سَ سُورَ هَانِيُون : ث. دليري - پهلواني - بهادري - شجاعت - مڙسي - پل - طاقت - همت - همت - سُورهيائي - سورماڻي - شه زورائي - بي ڊڄائي - جگر. رن آستاهي - پراڪير م.

- سُورَ هِي سَ سُورَ هِي : ذ. بهادر - دلير - پهلوان - همت ڀريو - همت وارو - جوڌو - جانو - قوي - وِ پَر - شير مرد - پلوان - پليي - پليارو - سورمون.

- سُورَ هِيائي سَ سُورَ هِيائيُون : ث. بهادري - دليري - سورماڻي - پهلواني - مڙسي - همت - پلواني - جونجهارپ - سُورَ متا - شجاعت - سُورَ هيائپ.

● سوزِ هَدِي : اسم خاص. تعلقي گوني يا ٽنڊي محمد خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سورَ هَنَ : صفت. [سَن. شودش = سورهن] ڪيڻ جو هڪ انگ - ڇهن ايڪن ۽ هڪ ڏهاڪي وارو هڪ انگ ۱۶.

- سورَ هَنَ اَنَا ظرف. بالڪل - ٺيڪ - پورو - مڪمل. - سورَ هَنَ اَنَا سَچ هُنَ : بالڪل سچ هئڻ. - سورَ هَنَ اَلَا هُنَ : ٺيڪ هئڻ - سچ هئڻ - تحقيق هجڻ - پڪ هجڻ - خاطري هجڻ.

- سورَ هَنَ سَنَگارَ : ذ. هندن جون ڌرمي ريتون ۽ رسمون - مذهبي رواج.

- سورَ هَنَ سِينِگارَ : ذ. هندستان جي عورتن جا سورهن قسمن جي زيب و زينت جا سامان - عورت جي سينگار جون سورهن شيون (تفصيل ۾ ڏسو. سينگار).

ويڙهو ڏهارڻ - ڪسڪو ڪرائڻ مٿي ڪرڻ (وت بتيءَ جي) - چاڙهڻ - ڪڍڻ. پُوهارڻ - پُهارڻ - صاف ڪرڻ - چنڊڻ - ميڙڻ - گڏ ڪرڻ - صفائي ڪرڻ. مٿو ڪوڙڻ - حجامت ڪرائڻ. اوزار - پاڪي.

- سُورَ سَ سُورُون : ث. حرڪت - چرپر - تحرڪ - جنبش - وڌو - لوڌو. ريڙهو - ڪسڪو - ڪسڪو - نور - سيرو.

- سُورَن سَ سُورَ نِيُون (ل) : ث. وارن لاهڻ جو اوزار - پاڪي - آسترو.

● سُورَن : ث. [سَن. سورَ هَ] پاڇيءَ جو هڪ قسم. هڪ وِل جو قسم.

● سُورَوُ سَ سُورَا (ل-ث) : ذ. سُبُتو - ساڄو - پاسو - منٿون پاسو - سوڌو پاسو - ساڄو هٿ.

● سُورَوُ سَ سُورَا : ذ. صفت. [سَن. سُورَ = پهلوان] بهادر - پليي - پهلوان - جوڌو - جونجهار - سورهي - سورسو - دلير - وِ پَر - طاقت وارو - غازي - ويڙهو - جُوان - پلوان - پليارو - قوي - جُنگ - رانوڙ - همتوان - هٿيريو. الڌو - لاپن - ڏاڀينا - سورڊاس.

● سُورَ سَ سُورَ هُون : ث. (ع) قرآن شريف جي ۱۱۴ بابن مان هڪ باب - سورت - سُورَ هَ. - سُورَ هَ اخلاص : اسم خاص. قرآن شريف جي هڪ سورت - قُل هو الله واري سورت.

- سُورَ سَ سُورَ هَ : اسم خاص. قرآن شريف جي هڪ عزت واري سورت جو نالو - ۲۹ ڀاري جي شروع واري سورت.

- سُورَ سَ إِسْرَاءَ : اسم خاص. قرآن مجيد جي ۱۵ ڀاري جي سورت جو نالو.

- سُورَ سَ سُورَ : اسم خاص. قرآن شريف جي ۱۸ ڀاري ۾ مومن صورت جي بعد ۾ ايل سورت جو نالو. مدينه منور ۾ نازل ٿيل.

- سُورَ سَ يَسِين : اسم خاص. قرآن شريف جي هڪ مشهور سورت جو نالو. مرن وقت پيماڻ ماڻهو کي پڙهي ٻڌائڻ واري سورت.

رليءَ جو هڪ قسم - تلهي ۽ ڪپهه پيل رلي - رضائي - پٿرائي - پٿرئي - چيري .

- سُوڙ آهڙ پهر ٻڌ ڪهارڻ : پٺدائش آهر خرچ ڪرڻ - آيت سارو ڪپت ڪرڻ - ڪمائي سارو خرچ ڪرڻ .

- سُوڙ سارو پهر ڪٽڻ : آيت سارو خرچ ڪرڻ - ڇنديءَ آهر خرچ ڪرڻ .

- سُوڙ ۾ چڻهيندڙ پٿون ۽ پائين : زال جو محتاج ٿيڻ - زال جو مڃو ٿيڻ . زال کي منت ڪرڻ .

● سُوڙ ۽ سُوڙ (ڪ) : ذ. پٿر جو هڪ قسم .

● سُوڙان (ت) : ذ. پٿر جا ڪنڊا .

● سُوڙاهه : اسم خاص . تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ديهه جو نالو .

● سُوڙو ۽ سُوڙا : ذ. صفت . سُوڙهو تنگ . پريشان - عاجز .

”سوين اچي سمونڊ ۾ ٿيا سيڙايا سُوڙا“ (شاهه)

● سُوڙو ۽ سُوڙا : ذ. صفت . [سن. سن = چڱو + وره = آسپس] وڙائڻو - وڙ وارو - چڱن وڙن وارو - ڳڻائڻو - ڳڻائڻو - ڳڻوان - ساليجهه وارو - سُرَت وارو - سمجهه وارو - حيا وارو - شرم وارو - لهج وارو . مهربان . نيڪبخت - ڀاڳوارو - ڀاڳوان - ڀاڳيو - سس وارو . غيرتمند - غيور .

● سُوڙو ۽ سُوڙا (ڪڇ) : ذ. طوطو - سينو - چتون . (اسم خاص) اولهه آتر جي هوا .

● سُوڙهه ۽ سُوڙهون : ت [سن. سنڪت = تنگي - مشڪلات] تنگي - سنڪوڙ - گهٽ . ڳاٽ - ٽڙپيڙ - پيهه . تنگهه مٿي - سقمير - حالت - پسي جي سوڙهه - لاچارِي حالت - گهٽائي - ٿورائي - ڪوتاهي - تنگ دلي - تنگ حوالي . مشڪلات - ڏکيائي - تڪليف - مصيبت - پريشالي . مهانگائي - ڏڪار - ڏڪار - افلاس . گهرج - ڪاپو - محتاجي - ضرورت - ڪپ . مونجهه - مونجهائي - دل تي بار ٿيڻ واري حالت .

- سُوڙ ها ڪٽ ۽ سُوڙ ها ڳئون : ت. جاءِ جي تنگي - سُوڙهه . ڳاٽائي - ڳاٽهه . ان ڏانهن هو

- سور هو : ذ. ويجهي کان ٿورو ٿلهو سٺ .

- سور هون : ذ. صفت . درجي ۾ سور هون - سورهن مان ڇاڙهيءَ وارو - ۱۵ کان پوءِ ايندڙ نمبر وارو . (ت. سورهيڻن) .

● سُوڙ هٽي : اسم خاص . تعلقي ديري محبت ۽ ماتليءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو .

● سورهيو : ذ. سورهن آنه حرامي .

● سوريءَ ۽ سوريون (ت) : ت. ان کي ڪاٽيندڙ هڪ ننڍو جيت - سُرُو .

● سوريءَ ۽ سوريون : ت. [سن. شول = ڦاهي . درد] ڦاسي - ڦاهي - سوليءَ - ڦٽندو -

ڏاڳهه - دامر . صليب . موت جي سزا - قتلام - موت .

● بيماريءَ جو هڪ قسم - ڪاڪوس ۾ رت -

پُور - پڇش - پيچ - رت پور . (اسم خاص) . هڪ

گل جو نالو . افغانن جي هڪ ذات جو نالو .

”شير شاهه سوري“ . هڪ دال جو قسم - مسسور -

مهتر - مهترِي .

- سوريءَ تي نينڊ آچڻ : ڳڻتي نه هجڻ -

ڪوبه آڱو نه هجڻ - بي انتظار هجڻ - بنان اوسيٽي

جي هجڻ - ڪوبه فڪر نه هجڻ - بي اوائلي هجڻ .

- سوريءَ پتون (ت) : پيت ۾ ورثي پون -

ساز اچڻ - حسد ٿيڻ - بغض ٿيڻ - ڪيئون ٿيڻ -

جلن ٿيڻ - پڇر ٿيڻ - پڇ ٿيڻ .

- سوريءَ ڇاڙهڻ : ڦاسي ڏيڻ - ڦاهي ڇاڙهڻ -

گهيون - تنگن - لٽاڪڻ . صليب تي ڇاڙهڻ . موت

جي سزا ڏيڻ . مصيبت ۾ آڻائڻ .

- سوريءَ مان ڪٽڻ ۽ ٽيڻ : مهانگو ٿيڻ -

ان لپ ٿيڻ .

● سوريڇا : اسم خاص . مڙاري بلوچن جو هڪ

قبيلو .

● سوري ڇاڙهڻ ۽ سوري ڇاڙهڻ (ل) : ذ. [سن .

سر = چرڻ] سوري ڇاڙهڻ - ريڙهي ڇاڙهڻ - ريڙهو

ڪٽڻ - سورو ڪٽڻ .

● سوري ڇاڙهڻ (ڪ) : هڪ ڳاهه جو نالو .

● سُوڙ ۽ سُوڙون : ت. [سن. (۱) س =

سان + رو = ڪپهه (۲) سِيو = سڀن + رو = ڪپهه]

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي :
ٺ. هر قسم جي روزاني بيهي جي واهرين جي
چوڙهي- روزانو هر قسم جي ڏيئي لپي لکن جو
ڪاٺو.

● سُوڙ هُو پُون : مصدر، حملو ڪرڻ- هلاڻ ڪرڻ-
ڪاهڻ- ڪاه ڪرڻ- جُلهه ڪرڻ. ڏوڪڻ-
سَٽڻ- سَٽ ٻائڻ- رومڙ ڪرڻ- تيڪي ڊوڙ ٻائڻ.
ان کيڙيل ٻئيءَ ۾ هَر ڏيئي ٻج ڇڏي ٻائي
ڇڏڻ (ت). ڪاٺڻ- ڇٻاڙڻ (ڪ).

— سُوڙ هُو پُون : ٺ. ظريف، صفت.
ڊوڙ- ڊوڪ- تيڪي ڊوڙ- هڙي- هُوڙي-
رومڙ- سڌي ڊوڙ- تيز رفتار- سَٽ- گهٽ-
لڻوهه، جُلهه- ڪاه- ڏوڪ- حملو، جهڙپ-
جهٽ- لامارو (هڪيءَ جو)، تڪليف- سوڙهه-
گهٽ- لاچارِي- مشڪلات- تنگي- ڏمڪيائي-
اوڪائي، بيماري- اگهاڻي- ڪمههراڻي- لڳائي-
لاڳائي- ٻي ڇڏائي- ٻي ڇاڏائي، ٻيٽاڪ- ٻيٽاڙ-
ڊاڙ- لاف- تڪ، چالاڪي- عياري- مڪاري-
اٽڪل بازي- حرفت، ٻئيءَ جي جهنگ جي
وڏي (ت)، وڏو ڪنڊو- نيش- پالو، ريتيءَ سان
مليل چيڪي ميني.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي (ت) :
ٺ. ٽڪڙ- جلدائي- تيزائي- چوڙهي- تيڪائي،
— سُوڙ هُو پُون ڏي ڪرڻ (ت) : ٽڪڙ ڪرڻ-
تيزائي ڪرڻ.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي (ت) :
ٺ. سُوڙ هُو پُون ڏي، سُوڙ هُو پُون ڏي، قحط-
ڏمڪر- ڏمڪار- ڪوٽ- ان لپائي، مهانگائي،
احتياج- ضرورت- گهرج.

— سُوڙ هُو پُون ڏي لڳڻ (ت) : ڏمڪر پون،
تڪليف ٿيڻ.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي (ل) : ٺ.
ريج ڏيئي هَر ڪاهيل زمين ۾ ڪيل مارين
جي ڇٽ.

— سُوڙ هُو ڏڪاءُ ۽ سُوڙ هُو ڏڪاءُ : ڏڪاڻو
(ت) : ڏ. آفت جو آواز- ڏٻڙت.

ڏاڍو- پُختو- پڪو- سخت- چُست- جهٽيل-
چنڀريل (بدن تي ڪپڙو) ننڍيرو- لنڊو- چوٽو-
ڪوٽاهه (بوت وغيره)، ويجهو- لڙديڪ- اوري،
(اسم خاص) هڪ شهر جو نالو.

— سُوڙ هُو پُون : تنگ ڪرڻ- بيزار ڪرڻ-
لاچار ڪرڻ- پريشان ڪرڻ- تنگ ڪرڻ، گهٽ وڌ
ڳالهائڻ- گار ڪند ڪرڻ- بد الفاظ ڳالهائڻ- ويجهو
اچڻ- لڙديڪ اچڻ- اوري اچڻ- قريب پوڻ.

— سُوڙ هُو جهلڻ : آڙائڻ- قسائڻ- آڏڪائڻ،
منجهائڻ، گهٽي جهلڻ- قابو ڪرڻ- بند ڪرڻ-
گهٽي، تڪليف ڏيڻ- آزارڻ- پريشان ڪرڻ-
لاچار ڪرڻ- تنگ ڪرڻ- بيزار ڪرڻ- ڪڪ ڪرڻ-
شدر ڪرڻ.

— سُوڙ هُو سَنگُوڙو ۽ سُوڙ هُو سَنگُوڙو : ڏ.
بالڪل تنگ- گهٽيل- موت.

— سُوڙ هُو ڪرڻ : تنگ ڪرڻ- گهٽيڻ-
لاچار ڪرڻ- دٻاءُ رکڻ- زور پوڻ- زير بار ڪرڻ،
تڪليف ۾ آڻڻ- مصيبت ۾ وجهڻ- پريشان ڪرڻ،
— سُوڙ هُو گهٽيڻ : تنگ ڪرڻ- دٻائڻ-
مجبور ڪرڻ- لاچار ڪرڻ.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي : سختي-
تڪليف- لاچارِي- تنگ- مصيبت- پريشاني-
اوڪائي، ڏمڪيائي، مقرات- موت جو آخرين وقت،
قيامت- ٻڌائيءَ جو ڏينهن، ڪوهي بيهارڻ لاءِ
ٻيڙيءَ جي تري ۾ ٺاهيل چوڪي کڏ.

— سُوڙ هُو پُون ڏي : اسم خاص، ڪراچي ۽
هنگلاج جي وچ ۾ جبل جي هڪ سوڙهي وات-
گهٽيڪا- هڪ سوڙهو لڪ- تمام تنگ پيچرو.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي ڪُنڊون :
ٺ. ننڍي ڪُنڊ- گولي ڪُنڊ ڪان ننڍي ڪُنڊ.

— سُوڙ هُو پُون ڏي ٽيڪنڊو : تنهي نوي
درجن کان گهٽ ڪُنڊن وارو ٽيڪنڊو.

● سُوڙ هُو پُون ڏي ۽ سُوڙ هُو پُون ڏي (ت) : ڏ. [سن،
سُوڙير= پنهنجي مرضيءَ سان هلندڙ] بيڪار-
تنگ- بي ڪم- نيڪار- نيڪم، لاچار- بيزار-
پريشان- ڪڪ.

سُوڙ ٿي ڪرڻ (ت): ٻڌي جو جهنگ وڌڻ - صفائي ڪرڻ.

سُوڙ ٿي هڻي سُوڙ هيٺون: ٺ. ڏريل دال - ڏڏر-ڏارو، اڏڙ - ان ڇاڻيل. چئن جوائو-پيسڻ(ت).

ڪماليت وارو ڪم - ڪمال: ڏڙو - لڪڻ(ت).

سُوڙ ٿي سُوڙ: ڏ. [ف. سوز< سوختن =

ساڙڻ] ساڙو - جلڻ - پڇر - پڇ - پوسر - باه -

آت - تپت - سوزش. درد - رنج - ڏمڪ - غم -

تڪليف - ملامت - ڏمڪ. ماتم - روج - روڏن -

زاري - گريه - راڙو. مرثيه خواني جو هڪ نمونو.

(اسم خاص). هندستاني شاعر، منشي محمد مير

مرحوم جو تخلص.

سُوڙاڪ ٿي سُوڙاڪ: ڏ. عضوه مخصوص ۾

ٿيندڙ هڪ بيماريءَ جو قسم - ٿانڪي جو مرض -

پرميل - سڃاڪ - حرقة البول - ساڙي جي بيماري.

سُوڙاڻيو ٿي سُوڙاڻيو: ڏ. صفت. سوز وارو -

ساڙي وارو - تپش وارو - جلڻ وارو - درد وارو -

ڏک وارو - فراق وارو.

سُوڙ خَوان ٿي سُوڙ خَوان: ٺ. [ف. سوز +

خوان< خواندن = پڙهڻ] هڪ خاص طرز تي

مرثيه پڙهندڙ - مرثياڻي - مرثيه خوان - مرثيه پڙهندڙ.

سُوڙ خَوانِي ٿي سُوڙ خَوانِيون: ٺ. خاص

نموني جي مرثيه خواني - نوح خواني.

سُوڙش ٿي سُوڙشون: ٺ. تپش - ساڙو -

جلڻ - پڇر - پڇ - ڪار - سوز - ساڙ - جلڪو - جل -

ٿاء - باه - سوختگي. هڪ بيماريءَ جو قسم.

سُوڙ ۾ سڙي وڃڻ: مسرت ۾ گهٽجڻ -

پنهجي ناڪامي تي ڳوڙها ڳاڙڻ - قسمت تي روئڻ -

ڏاڍو حيران ۽ پريشان ٿيڻ. فراق ۾ جلڻ - جدائي

۾ ڳرڻ - وڇوڙي ۾ گذارڻ.

سُوڙن ٿي سُوڙن: ڏ. ڏک - افسوس - رنج -

آهنج - غم - شوڪ - گوندر. ڏنج - سوس - آرمڻ -

ڪليش. ويدن - ماتم - ڏمڪ - روڏن - روج -

زاري - گريه. مصيبت - تڪليف - پريشاني.

سُوڙن ٿي سُوڙشون: ٺ. [ف. سوزن =

سُني] ڪپڙن سڻ جي سُني - اُڀر.

سُوڙن ڪاري ٿي سُوڙن ڪار يون: ٺ. [ف.

سوزن + ڪار< ڪردن = ڪرڻ] ڪم - ڀرت جو

ڪم - مڃو - ٿوپو - بخيو - سيلائي - ٿانڪو - ٿاڪو.

سُوڙ ني: ڏ. هڪ قسم جو ڪپڙ سان ڀريل

ڪپڙو. گهڻن ٽوپن ڏنل.

سُوڙن ٿي سُوڙن: ڏ. بندوق جي صفا ڪرڻ

جو گز - چوڪو - گز.

سوس ٿي سوسون: ٺ. فڪر - ڳڻتي - چنتا -

وسواس. انتظار - اون - اونو - اوسيتو. آسرو -

آميد - ڀروسو. سنڀال - خبرداري - تاپ - پر گهور -

نگهداشت - پالنا - ڀرور ش - سنڀال.

سوس پلڻ ٿي: دل ڪڇڻ - خيال لهي وڃڻ -

آسرو نه رهڻ - آميد نه رهڻ. انتظار نه رهڻ.

سوس پلڻ: دل ڪڍي ڇڏڻ - خيال لاهي ڇڏڻ.

آسرو نه ڪرڻ - آميد نه رکڻ. انتظار نه ڪرڻ.

سوس: ٺ. [سن. شش = سڪڻ] سوڪڙ -

سڪڙائي - گهٽائي.

سوس ٿي سوس: ڏ. ڏک - درد - رنج -

ويچار. [ف. افسوس< سومس]. سستي - گاهلي -

ڍلائي - ٽوٽائي.

سوسات ٿي سوسات: [سن. ستم = سان +

آت = مٿي + سُونُ = هلائڻ] پاسي سان تيڪي

لنگهڻ جو آواز - شرڙاٽ - سوست - باهه جي پڙڪڻ

جو آواز - شوشات. هري هري وات سان ڪڍيل

چوڪاري جو آواز - چپن سان ڪڍيل ٿوڪ -

سوسات - سوسرات - چوڪات - شوڪات. ڪنهن

تتل لوهه يا ڌاتوءَ تي ڀاڻي وجهڻ وقت نڪرندڙ

آواز - چوٽچو - چوٽچات. سوس جو ويد - وٽ -

مروت - مروتو - گهمرو - سوت - سوتو - پيچ.

سوسوت ٿي سوسوت: ڏ. هوا جو زور سان

لڳڻ جو آواز - ڪنهن تيز آڏامندڙ شئي جو آواز.

ٿانگ ٻٽا جو آواز - ٿوڪات - شوش. ٻوٽو يا

ڀاڄي رڌڻ مهل ڏيڳڙيءَ مان نڪتل آواز -

سُون سُون - شُون شُون - شوڪارو - غم سبب

ڪنيل ٿڌو ساهه - ارمان ۾ ڪنيل ڊگهو ساهه.

اڻڌاءُ وقت نڪرندڙ آواز - سوس مهل نڪتل ڏانهه.

داوونءَ جو ٿوٽو - هوائي . چنگ - چمٽاڻي .
چغلي - گهٽ وڌ ڳالهه . جهيڙو - فساد - ڦڏو -
جنگ - لڙائي (ٺ).

= سُوسِيڙِي ' ٻارَن (ت) ؛ جهيڙي جو بنياد
وجهن - فساد مچائڻ .

= سُوسِيڙِي ' ڊڪائڻ (ت) ؛ جهيڙي جو بنياد
وجهن - فساد مچائڻ .

= سُوسِيڙِي ' مچائڻ ؛ سُوسِيڙِي ٻارَن - سُوسِيڙِي
ڊڪائڻ .

= سُوسِيڙِي ' ۽ سُوسِيڙِيُون ؛ ٺ . [سن .
آشمن = گرمي] سوسِيڙِي - هوائي - آتشبازي جي
راند يڪي جو هڪ قسم - ڪوڙو ڦٽاڪو - وٽ -
جامڪي - پليٽو . جهيڙو - جنگ - فساد - ڦڏو -
جهيڙو .

= سُوسِيڙِيُون ' جا ڳائڻ ؛ جهيڙو لڳائڻ -
جهيڙو ڪرائڻ - فساد برپا ڪرائڻ .

= سُوسِيڙِيُون ' ساڙڻ ؛ سوسِيڙِيُون جا ڳائڻ .
● سوس گهٽيڻ ؛ اسم خاص . ٿر مسڪ هر
ٿيندڙ هڪ گاه جو قسم .

● سوسيمار ۽ سوسيمار ؛ ڏ . [ف . سوس =
ٻٽ ڪيئون + مار = لانگ] هڪ جانور جو
قسم - ڳوهر .

● سوسن ۽ سوسن ؛ ڏ . (ف) . آسماني ۽ ڦڪي
رنگ تي هڪ گڻل جو قسم - زبان جي شڪل
تي هڪ گڻل جو قسم . ڦيڪو رنگ - هيڊو -
زردو - پيلو . زناني مٿڻ جي ڪپڙي جو هڪ
قسم . ڳاڙهو تڙ ، اڇي لڙڪ ، ڪارو پيٽو ۽
ڪٽي زردِي . (ڏ . صفت) .

= سوسينو ۽ سوسينا ؛ ڏ . صفت . ڦيڪو - ڦڪي
رنگ تي - هيڊي رنگ وارو - هيڊو زردو -
سونهري رنگ وارو - پيلو . ڪهاڻو آسماني -
تيڪو پيلو - واڳڻائي رنگ وارو برفشو .

= سوسيني ۽ سوسيني ؛ صفت . نيرو - آسماني .
● سوسندو ۽ سوسندا (ڪ) ؛ ڏ . ڀورو پٽو -
وڇولو - مٽڙيم - درميانو - وڇرو - موافق
ڀورو سورو . رواجي - هٿو ڄاڻو .

= سُوسَتَ ڪِرَن ؛ زور سان لنگهڻ يا آڏاڻ
جو آواز ڪرڻ . غم جو اظهار ڪرڻ - شوڪارو
پڙڻ . سُون سُون ڪرڻ - شوشون ڪرڻ .
هور ڀان ڳالهائڻ - مين مين ڪرڻ - پٽڪاٽ ڪرڻ .
= سُوسيرات ۽ سُوسيرات ؛ زور سان لڳندڙ
هوا جو آواز - سُوسَتَ - شوشَتَ - زوڙتَ -
سُوسِيڙَتَ .

= سُوسِيڙَتَ ۽ سُوسِيڙَتَ ؛ سُوسيرات .
● سُوساڻو ۽ سُوساڻو (ت) ؛ ڏ . سواد - ڏانڦو .
مزو - لذت .

= سُوساڻو ۽ سُوساڻو ؛ ڏ . صفت . سواد وارو -
لذت وارو - ڏانڦي وارو - چش وارو - چشڪي وارو -
ڏانڦدار - مزيدار - سواڊي . (ٺ) . سُوساڻي ۽
سُوساڻِيُون .

● سُوساڻِيِي ۽ سُوساڻِيِيُون ؛ ٺ . [انگ .
Society = جماعت - سماج] سماج - انسجمن -
مجلس - ميا - منڊلي - فرقو - گرو - هڻ - ميڙ - ڪٿا -
مٺ . ميل جُول - سنگت - سات . محبت . تمدن .
● سُوسرو ۽ سُوسرا (ت) ؛ ڏ . سهررو - مٿس
جو ٻيءَ (عورت لاءِ) - زال جو ٻيءَ (مرد لاءِ) .

● سُوسِيڙِي ۽ سُوسِيڙِيُون (ڪ) ؛ ٺ . چيلو -
نرم ماني - ڪنٺرو ڍوڍو . بي ڊولي ماني (ل) .

● سُوسِيڙُو ۽ سُوسِيڙُو ؛ ڏ . صفت . [سن . آشمن =
گرمي] اڌو ڳاڙو - اڌورو . ڀورو پٽو - وڇولو -
مٽڙيم - درميانو - وڇرو - موافق . ڀورو گرم
هاڻي - شير گرم - نهنن سوڙو - ٿورو ڪوسو .
ٿڌو - ٿريل سيشل . بي پرواه - مغرور - هٽيلو .
بخيل - ڪنجوس - مرچوٺ - سُوم - مڪي چوس (ت) .

= سُوسِيڙُو ۽ سُوسِيڙُو ؛ ڏ . [من . آشمن =
گرمي] آتش بازی جو هڪ رانديڪو - ٿوٽو .
عورت جو مخصوص عضو . مقعد .
= سُوسِيڙُو سڙڻ ؛ ڳٽيءَ کان ٻاهر وٺڻ -
سخت ڇڏ لڳڻ .

= سُوسِيڙِي ۽ سُوسِيڙِيُون ؛ ٺ . [سن . آشمن
= گرمي] آتش بازیءَ جي رانديڪي جو هڪ
قسم - سُوسِيڙِي - ڌارونءَ سان ڀريل ٿاڻو -

● سَوَسَنگِي (ت) ۱ ث. پوئي جو هڪ قسم (ننڍڙو ٻوٽڙو، جنهن جي ڏاڍي ۾ پست جيڏا هزارها ڏاڏا هوندا آهن ۽ دوا طور ڪم اچي) هزار ڏاڏي.

● سَوَسَنگِي: مصدر. [سن. شش = سَڪَن] گهٽ ڪرڻ - ٿورو ڪرڻ - گهٽائڻ - سَڪائڻ - جهپائڻ - ننڍو ڪرڻ - چوٽو ڪرڻ. گهٽڻ - گهٽجڻ - ٿورو ٿيڻ - گهٽ ٿيڻ - سَڪڻ - سوس ڪاڻڻ. - سَوسَ ۽ سَوَسُون: ٿ. اوڻائي - ڪوت - قلت - ڪمي - ڪوٽي - اٺاڻ - ڪوتاهي - گهٽتائي - تخفيف - لاٽ - ٿورائي. درڪار. ڪَس. ڪنجوسائي - شومائي - مرچوڻائي - بخيلي - ڪفايت - صرفو - مانگو - ٿورو خرچائي - ٿورو خرچي. ضعيف - ڏهران - لاغرائي.

- سَوسا ۽ سَوسائون: ٿ. گهٽتائي - ٿورائي - ڪوت - درڪار - قلت - اوڻائي - سوس. بخيلي - شومائي - ڪنجوسائي - مرچوڻائي.

- سَوسائيتو ۽ سَوسائيتا: ڏ. صفت. سوسي وارو - صرفي وارو - بچت ڪندڙ - ٿورو خرچائڻو - سوسو - ڪفايتي - صرفمائي. ڪنجوس - شوم - مرچوڻ - ڪنجوسائي ڪندڙ. (ٿ. سَوسائيتي ۽ سَوسائيتيون). - سَوسو ۽ سَوسا: ڏ. ڪنجوس - مَؤڏي - بخيل - مرچوڻ - مڪي چوس - ڪوڏي ڪَت - شوم - فڪر - انديشو - اُونو - انتظار - گهٽي - اوسيتڙو. (ڏ. صفت). سَوسائيتڙو - ٿورو ڪرم - سوسيتڙو - نَئِيئَن سوسيتڙو.

● سَوسو ۽ سَوسا: ڏ. زلانو مخصوص عضوو - فرج - شرم گاه - پَسَڪَت. ٻوڙهي عورت جو مخصوص عضوو.

● سَوسو: [سن. سَم = ساڻ + آت = مٿي + سُونُ = هلڻ] مرچ وغيره ڪاڻڻ کانپوءِ وات مان ڪڍيل شوڪاري جو آواز. سِيءَ پوڻ وقت وات مان نڪرندڙ آواز.

- سَوسو ڪرڻ: مرچ وغيره ڪاڻڻ کانپوءِ وات مان شوڪارو ڪڍڻ. سِيءَ پوڻ کانپوءِ وات مان ٿوڪاري جو آواز ڪڍڻ.

● سَوسِي ۽ سَوسِيُون: (ل) ٿ. ڪوه مان ٻاڻي ڪڍڻ لاءِ تري ۾ سوراخ ٿيل لوتِي. (ٿ. صفت). ٿوري ٻاڻيءَ واري. آغا عورت جا مڪڻ سوسي.

● سَوسِي ۽ سَوسِيُون: ٿ. [ف سوسي < سوس = پٽ ڪيئون] هڪ گربسيءَ جو قسم - ڪورين جو هٿ سان اٿيل عورتن جي شلوارن لاءِ ڪم ايندڙ ليڪن وارو رنگين ڪپڙو - تاسيلو (ت). ڪيڙڪم (ت). ان ڦيٽهڙ زلاني سَنڱ جو ڌوٽل رنگين ڪپڙو. عراق جي شهر سوس جو اٿيل ڪپڙو.

● سَوسِيَتو ۽ سَوسِيَتا: ڏ. اُونو - اوسيتڙو - انتظار - گهٽي - اُڀر ڪو - اُڪو - نيڪر - ماروئي - انديشو.

● سَوسَتل: ڏ. صفت. [الگ. Social = سماجي] سَوسائيتي جو - معاشرتي - عمراني - تمدني.

- سَوسيليزم: اسم خاص. سَوسائيتيءَ جو هڪ نظريو - اشتراڪيت - اجتماعيت.

- سَوسائيسٽ: ڏ. اشتراڪيت جي اصولن کي مڃيندڙ - اشتراڪي.

● سَوغات ۽ سَوغائون: ٿ. (ترڪ. سوغات) تحفو - سَوڪڙي - ٺاڍري. ڪا ڏنل خاص شيء. عمدي شيء. ٺڌرانو - پيٽا - ٻاڪڙي - هڏي. ڍوٽو. - سَوغاتي ۽ سَوغاتي: ڏ. ٿ. صفت. ٺاپاپ - آلهه - خاص. عمده - پسنديدم - وڻندڙ - سهڻو - سَُو - لطيف. تحفي ۾ ڏنل.

● سَوفا: ڏ. [انگ. Sofa = ڪوچ] وهڻ جي گاديءَ سان ڪُرمي - ڪوچ.

- سَوفا سَپٽ ۽ سَوفا سَپٽ: ڏ. مڪمل ٽن گاديون واريون ڪُرميون. هڪ ٻيئيءَ ۽ ٻه مجرد يا اڪيليون.

● سَوفار ۽ سَوفار: ڏ. (ف). تير جو مٿو. سَئي جو ٻاهو - ٻاڪو.

● سَوڪ ۽ سَوڪُون: ٿ. [سن. شش = سَڪَن] سَوڪاڙو - سَوڪاڙي - سَوڪَهَر - ٺوڻائي - ٻاڻيءَ جي اٿاڻ - ٻاڻيءَ جو ٿورائو - سَوڪڙ -

هاڻيءَ جي ڦٽ، سڄ - ويرانِي - ٺ - بڊاباني - آڃاڙ،
(ٺ) نڍن کانن واري جوڙ جو هڪ قسم. (ٺ)
پهاڄ - سوکڻ.

- سوک ٿيڻ: سوکھڙو ٿيڻ - پوک ۾ پاڻيءَ
جي ڦٽ ٿيڻ. اُن جو منگهري وڃڻ - اُن کان سواءِ
منگهري ٿيڻ.

- سوکيڙو ۽ سوکيڙون: ٺ. سوک - سوکاڙو -
سوکاڙي - خشڪي - سوکھڙو - سوکھڙو - پاڻيءَ
جي اُٺاڻ. ٿيڻ "فصل جي".

- سوکيڙو ۽ سوکيڙا: ڏ. صفت. سڪڻ واري
حالت - سوکائي - سوکڙو - سوکڙو - سوکھڙو -
پاڻيءَ جي اُٺاڻ - پاڻيءَ جي ڪمي. بئڪ - کاڌي
جي گھٽتائي - لنگهڻ - فاقو.

- سوکھڙو ۽ سوکھڙا: ڏ. صفت. سڪڻ
واري حالت - سوک - سوکڙو - خشڪي - سوکھڙو -
سوکڙو. بئڪ - فاقو - لنگهڻ.

- سوکھڙو ڪيڏن: بئڪ ڪيڏن - فاقو ڪيڏن.
- سوکھڙو ڪرڻ: سوک ڪرڻ - خشڪي
ڪرڻ - سڪائڻ. هوا ڏيڻ - سڄ جي گھري ڏيڻ
لاءِ کولي رکڻ - وائڪو ڪرڻ.

- سوکھڙي ۽ سوکھڙيون: ٺ. صفت.
سوک واري حالت - سوکاڙو - سوکائي -
سوکھڙائي. اُٺائائي - پاڻيءَ جي ڪمي - پاڻيءَ جي
ڦٽ - خشڪي.

● سوک ۽ سوک: ڏ. صفت. [سن. سُڻس =
سڪڻ] سڪل - سخت - ٺوٺ - خشڪ - ڏاڍو -
ڪيڙڪ. چڱيءَ طرح پڪل - سڪيل "ماني"
يا "فصل" - نرمي ڇڏي ويل ماني. [سن. شوڪ]
ڏڪ - غم - ارمان - الم - ڊڪ - گوندر. تنگي -
سوڙھ - جوکائي (پسي جي) - افلاس - بئڪ -
فاقو - کاڌي جي اُٺاڻ. جا کوڙا - محنت -
ڪشالو - مصيبت - تڪليف.

- سوک ماني: پڇاڻي: خوب سيکت ڏيڻ -
سخت مارڻ - سخت سزا ڏيڻ. تعدي ڪرڻ -
جٽ ٿ ڪرڻ. ڪجهه به نه ڏيڻ. فاقو ڪيڏن -
لنگهڻ ڏيڻ - کاڌي کان نراس رکڻ.

- سوک ماني: ڪرڻ: سوک ماني پهاڻي.
● سوک ۽ سوکون: ٺ. [سن. سڻ = سان +
آت = مٿي + سولت = هاڻ] سوکات - سوکات - سوکست -
شوڪو - شوکات - ڦوڪ - ڦوڪارو - شوڪارو -
شوڪو - چوڪارو. [سن. شوڪ = ارمان] ڏڪ -
غم. مقعد - گهي. عورت جو مخصوص عضوو -
پوکي.

- سوک ۾ سڳو پڌن: تنگ ڪرڻ - پريشان
ڪرڻ. مهر ۾ اٽڪائڻ.

● سوک ۽ سوکرون: (ٺ) ٺ. وڌ ٿڌي
مينهن جو زور سان آواز - سخت برسات جو ڀري
کان گجڪار - ڌڌڪو - شوڪو - زوڪو.

● سوک ۽ سوکون: ڏ. [سن. سڪ =
سولائي] سولائي - آساني - سهنجائي - سهولت.
آرام - فرحت - قرار - راحت - آند - سڪ - خوشي -
سرهائي - ڪيل - بؤد (ڏ - صفت). سولو - سهنجو -
آسان - سهولت ورو.

- سوکائ ۽ سوکائون: ٺ. سولائي -
سهنجائي - آساني - سوکائي - سوکيڙائي - سهولت -
سوکت - سوکپ.

- سوکائي ۽ سوکائون: ٺ. سوکائ -
- سوکڪت ۽ سوکڪتون: ٺ. سوکائ -
سوکائي - سوکپ.

- سوکڪپ ۽ سوکڪتون: ٺ. سوکائ -
سوکائي - سوکڪت.

- سوکڪو ۽ سوکڪا: ڏ. سولو - سهنجو -
سهولت وارو - سوکيرو - آسان - آسودو - سڪيو -
خوشحال. خوش - راضي - ٺهال - پرسن. متارو -
بدن ۾ ڀريل - ٿلهو.

- سوکڪيرو ۽ سوکڪيرا: ڏ. صفت. ٿورو
سولو - ٿورو سوکو - ٿورو آسان. سوک وارو -
سهنجائو - سولائي وارو - سهنجو - آساني وارو.
ٿورو خوش - ٿورو متارو.

● سوکيڙي ۽ سوکيڙيون: ٺ. سوغات -
تحفو. لڌانو - پيٽا. هڏيه - ڏالي

- سُو کائيتو ۽ سُو کائيتا؛ ذ. سُو ڪارو - سُو ڪي.
 - سُو ڪي ۽ سُو ڪي؛ ذ. سُو ڪارو - سُو ڪالو.
 • سُو ڪينو ۽ سُو ڪينا (ت)؛ ذ. صفت. سُنو -
 موچارو - چڱو - ماوک ذ. ڪيڙي جو ٺاهيل ڪندو.
 • سُو ڪنئي ۽ سُو ڪنئيون (ت)؛ ذ. چوڙ جي
 راند ڪرڻ جي ساري - ڳوت.
 • سُو ڪن ۽ سُو ڪن (ت)؛ ذ. [ڪ. سو ڪند =
 قسم] قسم - سُنهن - ساڪ - حلف. و پساھ - ٻت.
 - سُو ڪند ۽ سُو ڪند؛ ذ. سُو ڪن.
 - سُو ڪند و جهڻ؛ سُنهن ڏيڻ - ساڪ ڪهرڻ -
 قسم و جهڻ. سو ڪن ڏيڻ.
 - سُو ڪند ۽ سُو ڪند؛ سُو ڪن - سو ڪن -
 سو ڪند.
 - سُو ڪند ۽ سُو ڪند؛ ذ. سُو ڪن.
 • سو ڪٽ ۽ سو ڪٽ؛ ذ. [سن. شوڪ = ارمان]
 ڏڪ - افسوس - غم - شوڪ - گولدر - سُر -
 ارمان - سوس - ڏلج - ڏنجه - ڪيليش - ويڏن -
 ڏڪ - ماتم - رودن - روج - راڙو - ڪشت -
 درد - سو ڪٽ.
 - سو ڪارو ۽ سو ڪارا؛ ذ. صفت. سو ڪارو -
 سو ڪٽ وارو - سُر - ماتامي - سُر - ڏڪويل.
 - سُو ڪي ۽ سُو ڪي؛ ذ. صفت. سو ڪارو - ڏڪي
 مڏول - غم ڪين - درديلو.
 • سُو ڪيرو ۽ سُو ڪيرا (ت)؛ ذ. ڪاٺ جو
 ٺهيل ٻاڪ وانگر هڪ اوزار.
 • سو ڪهارو ۽ سو ڪهارا؛ ذ. لوهار جو اوزار
 ٻه چيرون وچان ڪلي - چن هڪ ٻي ڪٽ جنهن جي
 هڪ طرف لغام وغيره جهلي ٻئي طرف روات هڻندا -
 ڪنهن ڏٺ ڏٺي ته ”ٻه زالون اکڻ هڪڙو“
 يعني سو ڪهارو.
 • سُو ڪهڻو ۽ سُو ڪها؛ ذ. ظرف. [سن. س =
 چڱي طرح + گره = ٻڪڙڻ] قابو - جوپ - ٻڪو -
 پختو - ڏاڍو مضبوط. برقرار - آچل - [سُر -
 ڪٽ ڪوڙ - محڪم - ثابت قدم - وير جوان -
 هٿڪو. صحيح سلامت - سلامت - محفوظ - سانڀيو -
 ٽائڪو - سالم - پورو - آڇو ڪو - بي ضرر - بلائو.

- سُو ڪيڙي ٻاڪيڙي ۽ سُو ڪيڙي سُون
 ٻاڪيڙي سُون؛ ذ. سوغات وغيره.
 • سُو ڪم ۽ سُو ڪم؛ ذ. صفت. [سن.
 سُو ڪم = سَنهو] سَنهو - مهن - باريڪ -
 نمازڪ - لطيف. سورو. سهنجو - سولو - آسان -
 سو ڪو. ڳجهڙو. تيز - تڪو - موڪاف - تيز فهم -
 باريڪ بين. حرفتي - هڪو - ميانو - چالاڪ -
 چست - هوشيار - عقلائي.
 - سُو ڪيمي ۽ سُو ڪيمي (ل - ت)؛ مڪيو -
 آسودو - خوشحال.
 - سُو ڪيم ۽ سُو ڪيم؛ ذ. صفت. سُو ڪم.
 حَسين - سَهُو - وڻندڙ - مڏوڪ - پيارو - سَنهو.
 دل چڪندڙ. هڪڙو. ننڍڙو. ڌرڙو.
 - سُو ڪيم ٻڌي ۽ سُو ڪيم ٻڌي؛ ذ.
 صفت تيز - تڪو - تيز فهم - ذهين. حرفتي -
 باريڪ بين - ميانو - هڪو - هوشيار - چالاڪ -
 چست.
 - سُو ڪيم ٻڌي ۽ سُو ڪيم ٻڌي؛ ذ. نفيسائي -
 نزاڪت - نازڪائي - ٻڌائي - رقت - حرف - چترائي -
 موڪافي - چالاڪي - هوشيار. باريڪ - سَنهي.
 • سو ڪٽ ۽ سو ڪٽ؛ ذ. [سن. شوڪ = ارمان]
 ڏڪ - رنج - غم - تڪليف - مصيبت - ارمان - ستر -
 اندوه - سڀاڻو - ماتم - زاري. خاوند مرڻ بعد
 عورت جو اختيار ڪيل طريقو - سَوءَ - مثل ماڻهوءَ
 لاءِ ڪيل ڏڪ - مٿي جو (ٿن) ڏهن يا تيرهن
 ٻا چاليهن ڏينهن لاءِ (رسمي) ماتم. ميساڻ -
 ميسائي - ناپاڪائي - نفرت - ڪراحت - حقارت.
 • سو ڪٽ ۽ سو ڪٽ؛ ذ. نفرت - ٻڌڻ -
 ڪراحت - حقارت - ڏڪار - ڏپ - ٻڌڻ -
 خراب بانس. عورت جي مرد جو مرڻ کان پوءِ
 اختيار ڪيل طريقو.
 - سو ڪٽ ٻڌڻ؛ نفرت ٻڌڻ - حقارت ٻڌڻ.
 - سُو ڪارو ۽ سُو ڪارا؛ ذ. صفت. نفرت وارو -
 ڪينو - گندلو - ڪندو - حقارتي. سو ڪ وارو -
 نفرت ڪندڙ - ٻاڪو ڪندڙ - ڏوراڇو.
 - سُو ڪالو ۽ سُو ڪالا (ت)؛ ذ. سُو ڪارو.

رغبت - ميلاب - انجام - ٻول - ڦول - وعدو - وچن -
 اقرار - شڪل - چهرو - فرصت - آرام - لغو - لاپ -
 [سن. سُول = سور] ڏک - غم -
 ● سُولا نڪيڙو سُولا نڪيڙا (ت)؛ ذ. سوراخ -
 ٺنگ - چيد - ٻور - ڌر - ڌرو -
 ● سُولائي (ڪ)؛ اسم خاص. هڪ ٺٽين جو نالو -
 ● سُولو سُولا؛ ذ. صفت. سليس - آسان -
 سهنجو - سُوکو - سُرو - چڱو - فائديوارو - آسودو -
 سُڪي - ايماندار - سڀيو - سچو -
 - سُولائي سُولائي؛ ذ. آساني -
 سهنجائي - سهولت - سڌائي - بيهڪ - پورائي -
 موافقت - موافقي -
 ● سُول بيهائو سُول بيهائو؛ (هيندي) -
 ٻول - وهاڻو - سوڙ - پرائي - رضائي - بيسٽرو -
 هنڌ - وڇائو -
 ● سُوليجر؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو -
 ● سُوليجر سُوليجر؛ ذ. (الگ. Soldier)
 سپاهي - فوجي - فوج جو ڪنستبل -
 ● سُولنگي؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو -
 ● سُولنگي سَمَان؛ اسم خاص. سمان جي هڪ
 ذات جو نالو -
 ● سُولهڙو سُولهڙو (ٺ)؛ ذ. تڪليف ۾
 اچڻ - مشڪلات ۾ ٻوڏ - ڏکيائي ۾ ٻوڏ -
 ● سُوليهي سُوليهيون (ت)؛ ذ. راند جو
 هڪ قسم -
 ● سُولِيءَ سُولِيئون؛ ذ. [سن. سولر =
 سوري] سُوري - قاسي - قاهي - دار - دار - آجل -
 ازل - موت - مڙو - مصيبت - تڪليف -
 - سُولِيءَ ڏيڻ؛ سُولِيءَ تي چاڙهڻ - قاسي ڏيڻ -
 موت جي سزا ڏيڻ -
 - سُولِيءَ تي چوڻ؛ قاسيءَ تي چڙهڻ - تنگجڻ -
 موت جي منهن ۾ وڃڻ - ڏسي وائي جو کائڻو
 ڪم ڪرڻ -
 - سُولِيءَ چاڙهڻ؛ قاسي ڏيڻ - ٺنگڻ - لنگائڻ -
 موت جي سزا ڏيڻ - قتل ڪرڻ - تڪليف ڏيڻ -
 مصيبت ۾ وجهڻ -

- سُولِيءَ سُولِيئون؛ ڀڪائي - پختائي -
 ڏاڍائي - مضبوطائي - محڪومائي. قابو واري حالت -
 اسٽرائي - برقائي - هٿڪاڻي -
 - سُولِيءَ سُولِيئون؛ ذ. سُولِيءَ -
 - سُولِيءَ جهڙو؛ قابو جهڙو - مضبوط جهڙو -
 ● سُولِيءَ اسم خاص. هڪ قسم جي مڇي -
 - سُول (ت)؛ طرف. سويل - سويلو - ساجهر -
 سوپر - اڳواٽ -
 ● سُولِيءَ صفت. [الگ. Civil = ملڪي]
 ملڪي - قومي - مالي - انتظامي - ديواني - تمدني -
 خالق - مهذب - شريف - حليم - سنجيده - تعليم يافتہ
 پڙهيل -
 - سُولِيءَ جڳ؛ (انگ) ديواني مقدمن جو فيصلو
 ڪندڙ حڪم - عدالت جو صاحب - قاضي - مفتي -
 الصاف ڪندڙ -
 - سُولِيءَ سُولِيءَ؛ (انگ) ملڪي ڊاڪٽر -
 اعليٰ درجي جو سرڪاري ڊاڪٽر -
 ● سُولِيءَ سُولِيءَ؛ (الگ) ملازمت جو وڏو
 عهدو - ڪم از ڪم ضلع جو عملدار -
 - سُولِيءَ سُولِيءَ؛ سُولِيءَ سُولِيءَ؛ ذ.
 (الگ) وڏن عهدن جا مستحق اعليٰ درجي جا
 ملڪي ملازم - حڪام -
 ● سُولِيءَ ڪوڊ؛ (انگ) ديواني قانونن جو
 دستور العمل -
 - سُولِيءَ ڪورٽ؛ سُولِيءَ ڪورٽون؛
 ديواني عدالت - ڏيئي لڙي جي مقدمن جي ڪورٽ -
 ديواني مقدمن جو عدالت خانو -
 - سُولِيءَ لا؛ ديواني قانون -
 - سُولِيءَ لسٽ؛ ملڪي ملازمن جي فهرست -
 سُولِيءَ سُولِيءَ ڪم ڪندڙ ملازمن جي فهرست -
 ● سُولِيءَ سُولِيءَ (ل)؛ ذ. هوشيار - چالاڪ -
 قابيل - مياڻو - ڏاهو - سمجهو - هنرمند - هنري -
 فنڪار - موقعو - وجهه - وارو -
 ● سُولِيءَ سُولِيءَ؛ ذ. [سن. س = چڱو +
 اير = هلڻ] ٺاه - ايڪتا - ٻڌت - ساز - ميل - صلاح -
 اتفاق - ٻڌي - يڪائي - جوڙ - موافقت - گڏيڻ -

● سُوَمِرَاسَرُ: اسم خاص. تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمِرَائي: اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمِرَاءُ جاگير: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَرُ مانگي: اسم خاص. تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَرَڪي: اسم خاص. تعلقي گوني ۽ تعلقي ڊيري محبت ۾ ديھن جا نالا.

● سُوَمَرَڪي جاگير: اسم خاص. تعلقي گولي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَرِيٽ: اسم خاص. تعلقي ننگرهارڪر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَرِيڄي: اسم خاص. تعلقي روهڙيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمِنَات: اسم خاص. سُوَمِنَات. مشهور بتخاني واري شهر جو نالو.

● سُوَمِنَ واري: اسم خاص. تعلقي چيمس آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَهَڻِي: سُوَمَهَڻِيُون (ت)؛ ٿ. رات جو سمهڻ وارو ٿاڻو - سانجهي کان بعد وارو وقت - عشا - منجهو - سٽي لوڪ - سُوَمَهَڻِي - سُوَمَهَڻِي - سُمَهَڻِي - سُمَهَڻِي.

● سُوَمَهَڻِي: سُوَمَهَڻِيُون؛ ٿ. سون ۽ سُون: ڏ. [پرا سونم: سن. سُونَ = سون] ڌاتوءَ جو هڪ قسم - ڪَتَ ل چڙهڻ وارو ڌاتو - زَر - ڪنچن - ڪَنڊن - طيلا ڌن - ٺاڻو - مالي - ملڪيت - دولت - هَسُو. (ڏ. صفت). پوتر - ٻاڪ - صاف - پاڪيزه - نيچ - اصل. آتم - اعلى - آچو - سُو - عاليشان.

● سُونارا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سُونارو ۽ سُونارا: ڏ. صفت. [سن. سُونَ + ڪار = سون ٺاهيندڙ] سون جو ڪم ڪندڙ -

● سُولِيء چٽڙ هٿ: قاسيءَ تي چڙهڻ - ٽنگجڻ - لٽڪڻ.

● سُولِي هٿن: قاسي هٿن - ڦاهي هٿن. جان جو عذاب هٿن. جو ڪاٺو ڪم هٿن.

● سُوَر ۽ سُوَر: ڏ. [ه. من. سور = چنڊ] چنڊ - ماھر - قمر - ماهتاب - مهتاب - چنڊرمان - چنڊر. ملڪ الموت - ڀر راج - عزرائيل - يمدوت. ديوتائن جو خزانچي. شيو - مهاديو. هوا - واءُ. ڪافور. هڪ قديم ٻوٽي جو نالو.

● سُوَمار ۽ سُوَمار: ڏ. [سن. سور + وار = ڏينهن] هڪ ڏينهن جو نالو - چنڊ جو ڏينهن - سُوَم - سُوَم وار (اسم خاص). هڪ ماڻهوءَ جو نالو.

● سُوَمَر ۽ سُوَمَر: ڏ. هفتي جو هڪو ڏينهن - سُوَمار - سُوَمار. هڪ ماڻهوءَ جو نالو.

● سُوَم وار ۽ سُوَم وار: چنڊ جو ڏينهن.

● سُوَمالاڙي: اسم خاص. بلوچ قوم جو هڪ قبيلو.

● سُوَمَان ۽ سُوَمَان: ڏ. [سن. سو = پاڻ + مان = عزت]. خود عزت - ٻاڻهي پاڻ کي ڏنل عزت - سُوَمَان.

● سُوَمَان پور: اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُوَمَت ۽ سُوَمَتُون (ت)؛ ٿ. ڪندگي - غلاظت - ٺاهاڪائي - ٻليٽائي - ٻي ٻاڪائي - ڪندائي - ميرائي. آرس - آلس - گهر - مستي - ڍلاسي - ڍرائي - گهير - ڪاهلي - ٽوٽيائي.

● سُوَمَتَ لاهين: ڪندگي لاهڻ - غلاظت ڦٽي ڪرڻ. صفائي ڪرڻ - ٻاڪائي ڪرڻ - اڇائي ڪرڻ.

● سُوَمَتِي ۽ سُوَمَتِي: ڏ. صفت. غلاظتي - ڪندو - ڪندگي وارو - اڻ صفا - ميرو - ڪينو - گدلو - ٺاهاڪ - ٻليٽ. ڦريل - ملحد - ڪافر - آرس - ڪاهل - ٽوٽي.

● سُوَمرا: اسم خاص. تعلقي گوني يا ٽنڊي محمدخان جي ٽپي آڳڙي ۽ ٽپي ڪاٿيار ۾ ديھن جا نالا.

● سنڌي مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.

- سُونُو ڪَتُوڙو هَت ۾ هُئڻ ۾ پڻڻ ڪان
 آر نه هُئڻ - فقيريءَ جو رستو اختيار ڪرڻ -
 گداگريءَ کان شيڪو نه ڪرڻ -
 - سُونُو نڪو وجهڻ (ت): عزت رکڻ -
 بي عزتيءَ کان بچائڻ -
 - سُونُو هُريءَ ۾ سُونُو هُريءَ: ذ. صفت. سون
 جي رنگ جهڙو - سونو - طلائي - زرين، ڳاڙهان
 تي مائل - ڳاڙهيسرو. تجلا ڪندڙ - تجلاني -
 بڪندڙ - چمڪندڙ -
 - سوليارو ۽ سونيارا (ت): ذ. صفت. سون جو -
 سونو - طلائي - زرين -
 - سونيءَ ۾ ٻانهڻ هَت ۾ هُئڻ ۾: معتبر ضامن
 هئڻ - ڪولدار هئڻ. آسودو ماڻهو هَت ۾ هجڻ -
 ڪو شاهوڪار ماڻهو چيلو هجڻ -
 - سونيءَ ۾ ٽنڊ مان ڪڍڻ (ت): سني هلت
 ڪرڻ - چڱي چال هئڻ - سني روش اختيار ڪرڻ -
 ڪنهن کي وڏي عزت يا مان ڏيڻ -
 - سونيءَ ۾ دانگي چڙهڻ (ت): سخت ڏڪار
 پوڻ - اناج جي تمام ڪوت هنجي وڃڻ -
 - سونيءَ ۾ ڪلنگي هجڻ: وڏو ماڻهو هُئڻ -
 معتبر هئڻ -
 - سونيءَ مان سان مڻهي ڏيڻ: قرض وري
 موٽائي نه ڏيڻ - آڌار واپس نه ڪرڻ -
 ① سوناب (ل): ٿ. مڇيءَ جو هڪ قسم -
 ② سوناري (ل): ٿ. زناني سڻڻ جي ڪپڙي
 جو هڪ قسم (هيتو نارنگي، ليڪ ۽ وٺ
 ڳاڙهي) -
 ③ سونا سپرو: ذ. دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪي
 وکر جو هڪ قسم -
 ④ سوناف (ڪ): ذ. مڇيءَ جو هڪ قسم رنگ
 سونهري -
 ⑤ سونا گيتو: ذ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪو وکر. ڳاڙهي، ٺڪي ۽ سونهري
 رنگ جي مڻي -
 ⑥ سوناسڪي: ٿ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪو وکر - سون مڪڻي -

سون جا زيور ٺاهيندڙ - سونار. سون وارو - سون
 جو واپاري - زرگر - صراف - شراف -
 - سونار ڪو ۽ سونار ڪا: ذ. صفت -
 سوناري جو -
 - سونا سيگت چاڙهڻ: ٻهٽڻ يون ٻائڻ - گهٽڻ
 وجهي ٻهارڻ - شور وجهي ڏيڻ - ڪاوڙ مان ڏيڻ -
 - سوناسڪي: ٿ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪو وکر - سون جي مڙ مان ٺاهيل هڪ
 وکر -
 - سونا ورق: ذ. سون جا ٺاهيل سنڀا ٻردا -
 - سون ٿيڻ: نصيب وارو ٿيڻ - سڀا ڳو ٿيڻ -
 سدورو ٿيڻ - بخت وارو ٿيڻ - وڏا ڳو ٿيڻ - چڱو
 ٿيڻ - آسودو ٿيڻ - خوشحال ٿيڻ - پاڪ ٿيڻ - صاف
 ٿيڻ - ٻوٽو ٿيڻ - صفا ٿيڻ -
 - سون چالديءَ: ذ. زر مال - ڌن دولت -
 مال ملڪيت - پئسو ڌوڪڙ - گهم ڳنو - مال متاع -
 - سون ڪهي ڪم ۾ نه هُئڻ: سدائين هڪ
 جهڙو هئڻ - هميشه هڪ حال ۾ هجڻ - پاڪ هجڻ -
 صاف هجڻ -
 - سون مڻي ۾ سان ورهائڻ: بي ريائي
 ڪرڻ - پورو انصاف ڪرڻ -
 - سونو ۽ سونا: ذ. صفت. سون جو - سون
 وارو - سون مان ٺهيل - طلائي - زرين. بالڪل
 سٺو - خاصو - عددو - سهڻو - چوڪو - نيچ - ليبار -
 صاف - صفا - پاڪ - ٻوٽو - بي عيب -
 - سونو ٻائيءَ: ذ. چالديءَ جي زيورن کي
 ڏيڻ ۾ ڪم ايندڙ سون جو ٻائي - سون جو ملمعو -
 - سونو ٻائيءَ چاڙهڻ: چالديءَ جي گهٽ
 کي ملمعو چاڙهڻ - ڪوڙي زيور کي سونو
 ڪرڻ -
 - سونو ٻائيءَ ڏيڻ: سونو ٻائي چاڙهڻ -
 - سونو ٻائيءَ ڪرڻ (ت): سونو ٻائي چاڙهڻ -
 اچڻ لاءِ مرجبا ڪرڻ - آجيان ڪرڻ - ڀلي ڪار
 ڪرڻ -
 - سونو سڄ آڀرڻ: سڀا ڳو ڏينهن ٿيڻ -
 ٺاندي وارو ڏينهن هجڻ - سدورو ڏينهن ٿيڻ -

خيال - اُنڪو - اڏڪو - انديشو - انتظار - اوسيڙو -
گهڻي - ويچار . [سن . سوچن = اومان] پڻ - ڊپ -
خوف - ڌر - ڊڄ - سنگڙوچ - خطرو . سڄاگي -
سڄاگو - جاڳ . وارو - لامارو . واڍڪي اوزار جو
هڪ قسم - ڪارائيءَ جو هڪ قسم .

- سُونڊُور سُونڊُور (ل) ڏ . صفت . گهڻي
اوسيڙو - چنٽا - نڪر - انديشو - وسواس - الڪو -
بي صبرائي - اڏڪو - مالد ڪاڻي - وسوسو . اون
جو هڪ قسم - ڪارو لون .

- سُونڊُور لائڻ : لامارا ڏيڻ .
- سُونڊُور لئون : ڏ . ڪارو لئون .

● سُونڊُور سُونڊُور (ت) : ڏ . ٻائيءَ تي
ٿيندڙ هڪ ٻوٽي جو قسم .

● سُونڊُور : اسم خاص . تعلقي نوشهري ۾ هڪ
ديھ جو نالو .

● سُونڊُور (سُونڊُور) سُونڊُور (سُونڊُور) :
[سن . شغڙيا] هاڻيءَ جو ڊگهو نڪ - سُولِي .
دُونڙ - دُون - پُوت - ٻوٽاڙو . منهن ۾ ڪاوڙ
جو گهٽند - گهٽج - شور . ٽوڪ - شوڪ - ڪاوڙ -
غصو - شوخي - تشرشن - ڪروڙا . ريل جي انجن
اڳيان ٺهيل لوهي چجهري .

- سُونڊُور (سُونڊُور) سُونڊُور (سُونڊُور) : ڏ .
صفت . منهن ۾ ڪاوڙ جو گهٽند وجهندڙ - منهن
سجڻ - گهٽندڙ .

- سُونڊُور هائڻ (سُونڊُور هائڻ) : ڪاوڙ مان
پروڻ گهٽجائڻ - شور وجهڻ - گهٽند وجهڻ -
شوڪجڻ - ڪاوڙ ڪرڻ - غصو ڪرڻ - رنج ٿيڻ -
ناراض ٿيڻ - منهن سڄائڻ .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . صفت . منهن ۾
گهٽند وجهندڙ - منهن سجڻ - گهٽندڙ - ٽوڪيل -
شوڪيل - سڀيٽيل - ڪاوڙيل - چيٽاڪ -
ناراض .

- سُونڊُور مڪڻ (سُونڊُور مڪڻ) سُونڊُور
مڪڻ (سُونڊُور مڪڻ) : ڏ . صفت . سُونڊُور منهنون
منهن سجڻ - سدائين ڪاوڙيل - منهن ٽريل -
گهٽندڙ - سونڊو - سُونڊُور .

● سُونڊُور : اسم خاص . تعلقي عمر ڪوٽ ۾
هڪ ديھ جو نالو .

● سُونڊُور سُونڊُور (ل) ڏ . صفت . گهڻي
طرح ملڪيت گڏ ڪندڙ - ليڪ ۾ مايا ميڙيندڙ -
گجهڙو . ڪنجوس - مڪيچوس - چيٽوس - بخیل .
(ڏ) . واڍڪي اوزار جو هڪ قسم - ننڍڙي ڪارائي .
وڻ جو هڪ قسم - سُونڊُور - سُونڊُور .

● سُونڊُور : مصدر . [سن . سوچ = خبر پوڻ]
گهڻو - ڳولڻ - ڏوندڻ - تلاش ڪرڻ - ڇاڇڻ .
ڇاڇ رکڻ - خبر وٺڻ - سٽ وٺڻ - سماءُ وٺڻ - سنڀال
لهڻ . وات ٺاهڻ - ٽڪڻ . ڏسڻ - ٺاهڻ - پڻ .
نوس نوس ڪرڻ - اوسڻ . خيال ڪرڻ - سوچڻ -
ويچار ڪرڻ .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . ڳولا - ڳولها -
تلاش - ٺاهڻ - ڇاڇ - تجسس . ڇاڇ جوچ - ڇاڇاڇا -
دريافت . ڇاڻ - سٽ - سماءُ . عقل - هوش - دماغ .
خبر - معلومات - واقفيت - نوس نوس .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . صفت . ڳوليندڙ -
ٺاهيندڙ - تلاش ڪندڙ - ڇاڇيندڙ - ڳولهندڙ -
دريافت ڪندڙ . (ڏ) ٻوٽي جو هڪ قسم -
سُونڊُور .

- سُونڊُور سُونڊُور لائڻ : هيڏانهن هوڏانهن
ٺاهڻ - نوس نوس ڪرڻ - ڇاڇوڻ ٺاهڻ ڪرڻ -
لائون هڻڻ .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . صفت . ڳوليندڙ -
ڳولڻو - ڳولهندڙ - سُونڊُور - پُرمڻ - پُچ پُچو .
نوس نوس ڪندڙ - نوس نوس . عجيب جهڙو - عجيب .
هوس ناڪ - لويي - لالچي - طمعي .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . صفت . ڳوليندڙ -
ڳولڻو - تلاشي - ڳولهندڙ - سُونڊُور - واقف - ڄاڻو -
خبردار . سونهون - رهبر - پيشوا - هاديءَ اڳواڻ .
● سُونڊُور سُونڊُور (ل) ڏ . ٿورو آواز -
پڻڪار پڻڪاڪ . ڪڙو .

- سُونڊُور سُونڊُور (ت) ڏ . آواز - غوغاءُ - ڪڙڪو -
ڪڙو . ساناهيءَ جو هڻل - سڦر جي تياري -
چر پُر - سبب . [سن . سوتڪ = منتظر] ڪر -

● مَسَوْنَسَارَ ع مَسَوْنَسَارَ ذ. [من . مَسَوْنَسَارَ =
د نیا] مَسَار - د نیا - جهان - جگت - ر چنا -
جوړ - سرشتي - خلقت . د نیاوي د نندا - گهر - پار -
پار - چا - گهر و معامل .

● مَوْنَسُو ۽ مَوْنَسَا؛ ذ. [من، مَسْنَسِم = شك]
وَسُوَسُو - شَكْ - گومان - مَسْنَسُو - پرم - وَهَم .

● سُونُ سُونُ: ث. (آواز) شُونُ شُونُ۔
نڪَ مان نڪتل آواز۔ سنگھن جو آواز۔ ٻاڦ
واري ٻاڻيءَ جو آواز۔ زور مان هوا لڳڻ جو
آواز۔ مَومَرَاتُ شومَستُ۔ ميسرَاتُ

● سَوْنَف ۽ سَوْنَفَ؟ ذ. ڀسارڪي وکر جو
هڪ قيسم۔ هڪ قيسم جي ٻوٽي جو خوشبودار
پچ جو دائو۔ وَدَقُ۔ وَدَقُ۔ باد پان؟

[illegible]

نام - لسوار. نام جي دہلي - سونگهي - مونگي.
 • سونگهي سونگهي؛ ذ. [سن. شنگا=

بڊ پڻ [بڊ پڻ - هراس - خوف - پڻ - ذر - بڊ چ -
ڊاڻ - ڊيڇو - چيرڪ - چوڻڪو - چوڻڪار]

چونڪاٺ، ويجهار، فيڪر، ڳٽي، انديشو،
آڊڪو، انتظار، اوسڙو، آڪو، دم جي بيماري،

● سُونِگَ ۽ سُونِگُون (ت)؛ ث. پوشیدگی۔
صفائی۔ سنائی، نفرت۔ تکار۔ کراہت۔ سُوگ۔

-سُونگارو ۽ سُونگاراهُ ذ. صفت. سُونگ
وارو-سُونگ ڪندڙ-سُونگارو. صفائي وارو-

صفاي پسند - آجرو - آوجل .
= سونگ - ڪرڻ : ڪنهن گهٽتائي سبب استعمال

نہ کریں۔ نفرت کریں۔ دُکھ کریں۔ کراہت کریں۔ سوگ کریں۔

● سونگيرا (ت): اسم خاص. راجپوتن جي هڪ
ذات جو نالو.

● سولسيري : مسولينريون : تڪڙهه جي
کوکڙي جي ڪل يا چيلنو - سولسگزي.

ڪجهه نڪتل گوگڙو - سونگري ڪجهه جي

— سَوْنِدُ مُنْهُونِ عِ مَسْوَ لِدَ مُنْهَانِ : ذِ صِفَتِ
مَسْوَ لِدِ مَكِ — مَسْوَ نِدِو.

- سُونْدُو (مُونْدُورُو) ۽ سُونْدَا (سُونْدُرا)؛
ذ. صفت. سُونْدُ منھون - سُونْدُ مک - سُونْدُ ر.

== مَوْبِدٍ وَذَانِبٌ (مَوْبِدٌ وَذَانِبٌ): شور
و جھن - منہن م گھنبد و جھن - ناراض تین - کاور جھن۔

● سَوْنِدِاَمِ اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.
● سَوْنِدِرَ: اسم خاص، تعلقي نئي ۾ هڪ ديھ

● سونڊيڪن (ل) : مصدر. واپس اچڻ - وري اچڻ -

● مَوْنِد و مَوْنِدَا (ت) : ذ. کَچِن لِيْنِ مان مَوْنِد - ورن - مَوْنِي اچن - واپسي کرڻ.

ٺهيل ڪارو - چنڊو - ٺوڪرو - چيلو. - ٻڪيءَ جو
هڪ قسم - گججهٺ (ل).

● سواندېري : اسم خاص ، تعلقي نژادي هر هک ديوه چو نالو .

● سَوْنِدَ ۽ سَوْنِدُول : ت. [من. شيندڻا :
سَوْنِدَ = سَوْنِدَ] هاڻي جو هڪ عضوو سَوْنِدَ.

گيان ٺهيل لوهي پيڇرو. ڪاوڙ- غصو- لاراضگي-

● مَوْنِدِلَو ۽ مَوْنِدِلَا (ل): ذ. لَسِي 'يا چار

جی سہیں لیں میں ہیں سارو۔ ہو کرو۔
چلو۔ چلو۔ ڈالو۔ ڈالو۔

● مَوْنِدُنْ : مصدر. [مَن. دِنْدَن = کولہن]
کہ لڑ- مَوْنِدُنْ- دَوْنِدُنْ- مَاجِدُنْ- نَہاؤنْ

● مَوْلَا وَ مَوْلَا مَوْلَا (ال) : ذی صفت مجرّمہ بلکہ

ندرمت - نیک - جوپ - چاق - تازو - توالو .
 ملاقتو - بلم - زور او ز - بهادر - هوشانتو - هوش

• مَوْنَسٌ ۖ مَوْنَسٌ (ت) : ذ. قس. - مَنُونٌ -

ساکت۔ ویسہاہ۔ حلف۔ سوگن۔ سوگنتہ۔
سوگنتہ۔ وچن۔ انجار۔ پول۔ ویساع۔ پروسو۔

عقبار.

● سونل پٽھڙ: اسم خاص، تعلقي مٺيءَ ۾ ۵ ڪ
ديھ جو نالو.

● مون مڪاڻي؟ ٿ. ٻارڪي وڪر جو هڪ
قسم - مونا مڪي.

● مون مياڻي ۾ اڪرم خاص. بلوچستان جي
هڪ سامونڊي بندر جو نالو. (ڪراچيءَ کان
۲۴ ميل پري).

● سوئلڻ: اسم خاص. تعلقي آهاوڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُولَن (ل)؛ مصدر مواد وئی۔ ذائقو وئی۔ چکن۔ فال وئی۔ مَیون کَرن۔ مَچُن کَرن۔

● مونیواہہ ! ت. اسم خاص. تعلقی کڑھی خیری ہ
ہک دیہہ جو نالو.

● مونو ٻنڊي؟ ٿ. اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري
۾ هڪ ديھ جو نالو.

— سُونُهَن؟ سُونُهُون؟ ث. [سن. شويتن؛
پرا. موهر] موپيا - حسن - خوبورتی - مونپ -
سھڻائي - زيب - زيت - سندر - ناکت - شوپا -
سوارائي - عمدائي. دما - چمکو - چاکو.

== سونهارو ۽ سونهارا: ذ. صفت. سونهن وارو۔
 هو بصورت - سهڻو - موچارو - سندر - سوييوان -
 ملوڪ - زينت وارو - وڻندڙ - موهن - موهيندڙ۔
 هر دل عزيز - ڪيل مڪ - سهاڃڻو - نيڪ سياڻ -
 حلیم - نرم طبيعت وارو - ڀلارو - سڳورو - ڀاڪ -
 شريف - اشراف - ظاهر - پترو - مشهور (اسم خاص)۔
 اڻهوءَ جو نالو۔

● سُونَهَارو ڀِٽِي؛ اسم خاص. تعلقي ميروخان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

سُونُہائیں، مصدر، [سن، شوین = خوبصورت]
 گب لائن - وات ڈیکارن - وات لائن - رستو لائن -
 سُونہون کرن - واقف کرن - ہلائن - پٹسائن -
 ٹی ویج - گستاخ کرن - ہیرائن - حجتي کرن -
 سیبائن - نہن - جکائن - وٹن - سھولجک - پورولجک -
 نوزون لک - نباغ - بج آٹن - پچائن - پاژن -
 پورو کرن - سرانجام کرن - وفا کرن - سچو
 لک -

● سَوْنُگَمَل : اسم خاص . ایریا کراچیء ۾ هڪ
ديھ جو نالو .

● سُونُڪَن (ل): [سن. شَلڪَ = سُنڱُ -
محصول] محصول جي ڪري روڪجن. سِنڪهن.
بُوءِ وٺڻ - نڪَ سان واسَ وٺڻ.
= سُونُڪَ؟ ذ. ڇو لڳي - محصول - ناڪو -
اڪت - لوازمو.

— سُونُكَنُ ۽ سُونُكَنُ : ذ. پتن تي اڳاڙيل
محصول.

— سوڻيگي ۽ سوڻيگي: ذ. صفت. محصول
اڳاڙيندڙ— وھولي ڪندڙ— ناڪي وارو— اڪت
ونندڙ— چوڻڪيءَ وارو.

● - وٺڻ ۽ ڏيکارڻ (ت): ذ. اڌ ڪول جي
 شڪل تي ننڍي ٻُڙي - ڪٽڙ وجهي ڇايل
 اڌ ڪول جي شڪل تي ماني - اڌ ڪول ڪٽڙياري.

- سَوْنِڪِي ٿِي ۽ سَوْنِڪِي ٿِيُون' (ت؛ ت. ٿ. ٿِيُون)
 وجهي اڌ ڪول جي شڪل تي ٻچايل مائي. دٻي
 جي چريءَ کي ڪاڙهي سٺپ ڪڍي ڇڏڻ بعد
 ٻچيل چريءَ کي ڪاڙهي طور استعمال ٿيندڙ. (اس-
 سوواڙ (ت). دٻلي- دٻي- سَوْنِڪي. (ت. صفت).
 آڙي- ضعيف- ڏٺري- لاغر- نحيف (ت).

• سُونُڪو ۽ سُونُڪا: ذ. [سن. سُنُڪَ] ڪاٺ جو ڍاڀلو. ڪاٺ جو ٻهڪڻ. ساز جو هڪ قيسر-طلبو. ڏِڪَڙُ. (ڪ) سُونُڙ جو ڏند-ڪاٺ.
- سُونُڙگي ۽ سُونُڙگيئون: ٺ. سولگي جو مونٺ - ڍڍي - ڍاڍي - ڏڍي - سُونُڙگي.

— مونگيءَ سان (ل): ذ. شاديءَ جي هڪ
 رسم — گھوٽ ۽ ڪنوار اڳيان دٻليءَ رکڻ ۽ ڳائڻ
 جو هڪ سان.

● سُونگهٽن: مصدر. سينگهٽن. نڪ سان هوا
 ڏيڻ. پوءِ معلوم ڪرڻ. واس. وٺڻ. لاسون هڻڻ.
 ● سُونگهڻي: سُونگهڻيون: ٺ. اس وڪڻ جي
 ٻيلي. ڏاڍلي. ڏٻلي. ڏٻي. ڏٻي. سونگهڻي. سونگي.
 ● سونل: اسم خاص. نالو هڪ عورت جو
 (سوليءَ جو اسم تصغير). دودي سُموري جي.
 ذريءَ جو نالو.

— سُونَههَپَ ۽ سُونَههَپُونُ: ٺ. اڳواڻي - رهبري - رهنمائي - سُونَهائي. معلومات - سَنَدَ سَمَاءَ - خبر چار. شاهدي - گواهي - ثبوت. سَهَنائي - خوبصورتِي.

— سُونَههُونُ ۽ سُونَههَانُ: ڏ. صفت. رهبر - واقف ڪار - ڄاڻو - خبردار - معلومات رکندڙ. اڳواڻ - هادي - پيشوا - مهندار - سردار - معلم - اڳواڻ - آرڪائي.

● سُونَههي: اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُونَههيرا: اسم خاص. ڪوهستان ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● سُونَههيري: اسم خاص. ٺٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سُونَههين ۽ سُونَههينُونُ: ٺ. (ف. سُوھان) پاڻيءَ جي ننڍي شاخ - واهي - ڪَنسي - گَنڻ. جهازران جي ننڍي پيٽڙي - بٽيلو - ڍونڍي - ڪشتي.

● سُونَههينُونُ: اسم خاص. تعلقي دادوءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

سُونَهالو ۽ سُونَهالا: (ڪ - ٺ - ل) ڏ. صفت. سرمسپرو - وڌيڪ - ٿورو زياده - گهڻو - سرمس.

● سُونَهالي: سُونَهاليُونُ (ٺ): ٺ. اکين کڙيل زمين - هر ڏنل زمين. (ڏاڍيءَ جو ضد).

● سُونَهرو: اسم خاص. تعلقي ديري محبت يا ماٿلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سونيا: اسم خاص. خيرپور رياست ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● سُونياپَههَ: اسم خاص. ٿر ۾ هڪ پَٽ جو نالو.

● سُونيات ۽ سُونياتُونُ: ٺ. نڪ هيڙڪاڻ ناس طور ڏيڻ لاءِ ٻن جو اٽو - ٻورو.

● سُونهري: ڏ. لاڙ ۾ ٿيندڙ چانورن جو هڪ قسم.

— سُونَهائي: سُونَهائِينُونُ: ٺ. اڳواڻي - رهبري - رهنمائي - پيشواڻي - اڳرائي. معلّمي - جهاز گذاري. سُونَهپ - واقفيت - ڄاڻ سڃاڻ - پڄاڻ.

● سُونَهاري: سُونَهاريُونُ: ٺ. ڏاڙهي - ريش - سَنَهاري. ڪورين جي اصطلاح ۾ تاجيءَ ستوارن جو هڪ اوزار (ت). (ٺ. صفت). سُونهن وارو - سهڻي - زينتدار - خوبصورت - حسين. چڱي - عمدِي - پيلي - خوب - بهترين - لاجواب - موچاري.

● سُونَهالو ۽ سُونَهالا (ڪ): ڏ. صفت. زياده - سرمس. مٿورو. اڳورو. وزنائو.

● سُونَهري: اسم خاص. تعلقي بدين، تعلقي ميرپورخاص ۽ تعلقي ٺنڊي باگي ۾ ديھن جا نالا. ● سُونَهري: ٺ. صفت. [سن. سُونَرُونُ = سون] سون جي رنگ جهڙي - چمڪندڙ. (ڏ).

سارين جو هڪ قسم (ڪ). (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو (ت). تعلقي گوني، تعلقي ٺنڊي الهيار، تعلقي ڊگهڙي، تعلقي روھڙي، تعلقي عمرڪوٽ، تعلقي ٺنڊي باگي، تعلقي ميرپورساڪري ۽ تعلقي ميرپوربھوري ۾ ڪن ديھن جا نالا.

— سُونَهري: سَمَنَدُ (ت): ڏ. گهوڙي جو هڪ قسم.

● سُونَهرا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر ڪراچي ۽ حيدرآباد ۾).

● سُونَهَن ۽ سُونَهَنُونُ: ڏ. قسم - سَنَهَنُونُ - سو گند - حلف.

● سُونَهَن ۽ سُونَهَنِينُونُ: ٺ. پيٽڙي - ڍونڍي - ڪشتي - بٽيلو. ڪاٺ کي چلڻ ۽ ٻالاش ڪرڻ جو هڪ روات.

● سُونَهَنُونُ: مصدر. [سن. شوينَ = خوبصورت] زبدار ٿيڻ - ٺهڻ. خوبصورت لڳڻ - حسين لڳڻ. زيب ڏيڻ. سوڀا ڏيڻ - سهڻو لڳڻ - سُونَهَنُونُ ڏيڻ - سُرڪ هڻڻ - شايدان هڻڻ - ٺَهَنُونُ - جڳائڻ - ميٻائڻ. ڳولڻ - ڍونڍڻ - ڄاڇڻ - تڪڻ - ڏسڻ - نهارڻ - ڀسڻ - لهڻ - جستجو ڪرڻ. (۽ سُونَهَنُونُ: ڏ) ڪاٺ جو سُونو - ڪاٺ جي ڪيلي - ڪاٺ جي سيخ - مارفو - ڪَشُول.

● سُونِيَمِلِي: ٲٲر سَلڪ ۾ ٿيندڙ ڪاهه جو هڪ قسم. (چوٽيءَ ۾ ٿڪو خوشبوءِ ڌار ڪرڻ، ڌنار ڪٽوريءَ مثل).

● سُونُ ۽ سُونُ: ذ. [سن. شڪَن = سان] سان. سَڳُن. سَنُونُ. فال. شڪون. اڳ ڄاڻ. اڪرم ڪيان. مَنَس. ترتيب. تجويز. رٿا. رت. عيتا. ميت. اٽڪل.

● سَوَنَائِيو ۽ سَوَنَائِيو: ذ. صفت. سَڳِي. سَنِي سون جو. نيڪ فال وارو. سَڳِيائِيو. سَڳورو. مياڳو. سدورو. شپ.

● سَوَنُ سَڳِي ۽ سَوَنُ سَڳِي: ذ. سون سان. رميمون رواج.

● سَوَنُ ڪَرَن: سان ڪرڻ. فال وجهڻ. شڪون ڪرڻ. سَڳِي ڪرڻ. چَڪَن (ڪنهن کاڌي سان). ڪنهن ٻار جو بيماريءَ ۾ سان ذريعي علاج ڪرڻ.

● سَوَنِي ۽ سَوَنِي: ذ. صفت. سان ڪندڙ. سَڳِي ڪندڙ. سَوَن ڳنڍيندڙ. فالڇي.

● سَوَنِي (ت): مصدر. سَڳِي. سوڳي ڪرڻ. سوڳ ڪرڻ. سَڳِي ٻون. ٿوڻ ڪرڻ.

● سَوَنِي سَوَنِي: صفت. سَوَن.

● سَوَن ۽ سَوَن: ذ. صفت. سَوَن. سوڳيل. سوڳ وارو. سَڳِي. ٿوڻ وارو. ٿلهو. ٿيڻو. مَسِڪو. ڊوٽسو.

● سَوَن سَوَن ۽ سَوَن سَوَن: ذ. صفت. سَڳِي. سَڳِي. ٿوڻيل. سَوَن. ٿوڪيل. ڪاوڙيل. ناراض ٿيل. غصي ٿيل. رُسُو. تيسر. ڪيٿائي. ضدي. هوڏي. هنيو.

● سَوَن سَوَن ۽ سَوَن سَوَن: ضدي هئڻ. نير هئڻ. ڊنر هئڻ. رُسندڙ هئڻ. ٿوڪيندڙ هئڻ.

● سَوَنِي ۽ سَوَنِي: ذ. صفت. سَڳِي. ٿوڪيل. ٿوڻيل. سَوَن. ٿلهو. ٿيڻو.

● سَوَناتو ۽ سَوَناتا (ت): ذ. صفت. وڻندڙ. پسند ايندڙ. سڀاڻيندڙ. سَوَن لڳندڙ.

● سَوَنارو ۽ سَوَنارا (ت): ذ. هڪ پاسي جو وزن. ڪاڻ.

● سَوَنان ۽ سَوَنان: ذ. ڪاٺيءَ يا لوهه کي ڪسائڻ جو هڪ اوزار. ٺڪوري. روات. سَوَنهن.

● سَوَن رُوخ: ذ. صفت. روح کي تڪليف پهچائيندڙ. دل کي آزاريندڙ. دل ڏڪوئيندڙ. ڪيران خاطر.

● سَوَنائي (ت): مصدر. واقف ڪرڻ. سَوَنهن ڪرڻ. سَوَنائي. خبر ڏيڻ. سڀڪارڻ. پڙهڻ. سمجهائڻ. مغز ۾ وِهارڻ. هدايت ڪرڻ.

● سَوَنرو ۽ سَوَنرا (ت): ذ. شاديءَ جو ڪيت. سيهرو. لاڏو. ڳيٽج.

● سَوَنرو ۽ سَوَنرا: ذ. سوهرو.

● سَوَنڪِي: اسم خاص. تعلقي هالا ۽ تعلقي سڄاول ۾ ڊيهن جو نالو.

● سَوَنر ۽ سَوَنر (ڪ): ذ. ڏڪ. تڪليف. مصيبت. ڏاکڻو. ڄاڳوڙ. ڪشالو. ڊڪ. ٻيڙا. آزار.

● سَوَنهو ۽ سَوَنها (ت): ذ. آرام. فرحت. قرار. چَٽِي. راحت. جمعيت. سَڪ. تسڪين. مزو. لطف. مهڻو. طعنو. ڏوراهو (ت).

● سَوَنهو ۽ سَوَنها (ت): ذ. صفت. سَوَن. سهنجو. آسان. سَهڪو. سوکو.

● سَوَن ۽ سَوَن: ذ. ڪاٺ کي لسي ڪرڻ جو لوهو اوزار. سَوَنهن. روات. ٺڪوري. رواتي.

● سَوَنهن: مصدر. سڃاڻڻ. ٻڃائڻ. واقف هجڻ. سَٽ هجڻ. ڄاڻ هجڻ. واقفيت ڪرڻ. معلومات ڪرڻ. نهڻ. جڙڻ. جَڳائڻ (۽. سَوَن: ذ).

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سَوَنهن ۽ سَوَنهن: ذ. خواب. سَٺو.

● سوء ظن: ذ. بدگمانی - بدظنی - خیال بد - بدلیستی - بی ایمانی.
● سوءا: سوؤائون: ث. صفت. کیر ڏيندڙ مينهن، ڊگي، پکري وغيره. (ذ). ڀاڄيءَ جو هڪ قسم. مڇيءَ جو هڪ قسم.
● سوؤائو: سوؤائو (ت): ذ. مال جي کيو ڏيڻ جي حالت.
● سوؤا جو: سوؤا جا (ت): ذ. وڃڻ جو سامان - سوؤانجو.
● سوؤانجو: سوؤانجا: ذ. سوؤا جو.
● سوؤنڙ: سوؤنڙ: ذ. سوؤڪڙ < ف. خوک = سوؤر [جهنگلي جانور جو هڪ قسم - مڙوئن - خنزير - مڙو - آگهري. (ذ. صفت). بي مروت. بي غيرت - بي حيا - بي شرم. کار ڏيڻ وقت استعمال ٿيندڙ لفظ.
● سوؤراڻو: سوؤراڻا: ذ. صفت. سوؤر جو - مڙوئن جو. بي غيرتيءَ جو - بي حياڻيءَ جو.
● سوؤنڙ جهڙو (ت): سوؤر کي بهارڻ - سوؤر کي پکڙڻ.
● سوؤنڙو: سوؤنڙا (ت): ذ. مڙوئن - سوؤنڙو.
● سوؤنڙو: سوؤنڙا: ذ. سوهارين وڃڻ جو اوزار - سوؤنڙي.
● سوؤنڙ: ذ. گاهه جو هڪ قسم.
● سوؤنڙو: سوؤنڙو: ذ. فڪر - چنڻا - ڳڻي - غم - ڏک - ڊڪ - پيڙا - درد - اهنج - ايڏاء - سور - ڪيلش - سڃاڳي - سڃاڳ (ت).
● سوؤنڙ: مصدر. [سن. سوؤ = صاف] چولڻ - صاف ڪرڻ - ڪڪڻ - ڪڍڻ - رڻ ڪڍڻ - ڪن ڪچرو ڌار ڪرڻ. ڊهڙي لاهڻ - ڪنهن وٽ تان سنهيون ٽاريون ڪڍڻ - ڪنهن ٽاريءَ تان ٻن روڙن ڀاڄيءَ جا ٻن صاف ڪرڻ. سسائڻ - سوڙهو ڪرڻ - ڇڻ کي سوڙهو ڪرڻ (ت).
● سوء: سوؤون: ث. چوٽي - چنڊ - چان - صفائي - روڙ. سوؤ (ت).

● سوءهي: سوؤهيون: ث. جاء - تڙ - جڳهه - مڪان - ٿان - هنڌ - گهٽڙ. جيئن:
"مولا مون ڏيکار، سوؤهيون سامونڊن جون"
(خان زئي).
راڳ جي سُر جو هڪ قسم.
● سوؤهيون: سوؤهيون (ت): ذ. (ف. شهنير) جاء جي ڇت ۾ لڳل وچ وارو وڏو داسو - شهنير - ڪار.
● سوؤهيرو: سوؤهيرو (ڪ): ذ. سڙوئن - سوؤيرو.
● سوؤهيرو: سوؤهيرو: ذ. [من. سوپ = سهڻ] - مڻو - خواب - سهڻو.
● سوء: سوؤون: ث. [من. شوڪ: ف. سوگ = ڏمڪ] ڏمڪ - رنج - ماتم - ماتام - ماتمڙي - سوگ - سوگ. ڪنهن عزيز جي مرڻ بعد زالن جي هڪ ادا ڪيل رسم - غم جي رسم - عيدت. سامونڊي مڇيءَ جو هڪ قسم.
● سوء لاهڻ: علائق جي مرڻ بعد ڪنهن خاص ڏينهن تي زالن طرفان هڪ ادا ڪيل رسم پوري ڪرڻ - عيدت جو وقت پورو ڪرڻ.
● سوء لاهرائڻ: هاڙي وارين زالن جو گلاجي قضيي واري گهر جي زالن سان عدت پوري ڪرڻ جي رسم ادا ڪرڻ.
● سوؤنڙو: سوؤنڙو: ذ. صفت. سوء ڪندڙ - ماتامي - غم - هر گذاريندڙ - غمگين - ڏڪارو - ڏڪويل - درد مند - سوء وارو.
● سوء: ث. (ع). برائي - خرابي - بچڙائي - بددي - ڪينائي. گندائي. بيماري - اگهائي - ناچاڪائي - لڳائي - ڪمهههائي. (ف). طرف - پاسو - جانب. (ذ. صفت). بڙو - خراب - بد - بچڙو - ڪينو - گندو.
● سوء اتفاق: ذ. موقعي جي خرابي - وقت جي برائي - مهل جي خرابي. بي مهلائي - بي موقعائي - اوچتي حالت.
● سوء ادب: ث. بي ادبي - بي حرمتي - بي فضيلتائي.

● سَهَاتِي ۽ سَهَاتِيُونُ : ث. صفت. سَهِي واري - سَهَنج واري - وجه ۽ مِجھ واري. ث. اڀري ۽ وڪ.

● سَهَاجِيُو ۽ سَهَاجِيُو : ذ. صفت. سَهَاجِيُو وٽندڙ - هر دل عزيز - موهن. ڪيل مٽڪ.

● سَهَاجُو ۽ سَهَاجُو : ذ. صفت. [سن. سَهَ = سَهَڪه] سلڇڻو - خوش اطوار - سَهَدا تورو - شائستو. چڻو مڃندڙ - فرمانبردار - چئي وان. نيهنو - لڙت وارو - نياز وارو.

● سَهَادُو : ذ. پيڙهيءَ جي ٻوٽيءَ مثل هڪ ڊگهو ٻوٽو - تاندارن سڳن ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ - ڪوڙي سَهِي.

● سَهَارُ ۽ سَهَارُ : ذ. [سن. سَهَ = سَهَن] صبر - ڌيڄ - تحمل برداشت جو سادو - ٿامرو - ڪالڊ - ٽنڪشا. ماٺ - آرام - فرحت - قرار - چپ - تهر.

● سَهَارُ : هڪ ٻسارڪو وڪر.

● سَهَارُ ڪَپُورِي : انبُ؟ اسم خاص. انب جو هڪ قسم - سَهَارُور جي ٻاسي جو انب.

● سَهَارُنُ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سَهَارُونُ : مَصَر. [سن. سَهَ = سَهَن] آڌار وٺڻ - آڌار ڏيڻ - سَهَارُو ڏيڻ. مدد ڪرڻ. همت پڌائڻ. همدردِي ڪرڻ.

● سَهَارُو ۽ سَهَارُو : ذ. آسرو - آسيد - آس - ڀروسو - آسانگو - ٽپڪ - جهنگلو - آڌار - مدد - وسيلو - توقع - جهل - سَهَاتِي - هالا - حمايت - سرپرستي - تڪي - قوت - توانائي - اطمينان.

● سَهَارُو ڏيڻ : مدد ڏيڻ - ساٿ ڏيڻ - ڀرجيلو ٿيڻ - همراهي ڪرڻ - همدردِي ڪرڻ. آڏ ڏيڻ - ٽپڪ ڏيڻ.

● سَهَارُو ڪَرَنُ : پناهه ڪرڻ - آسرو ڪرڻ - وسيلو ڪرڻ. همدردِي ڪرڻ. آڏ ڏيڻ - ٽپڪ ڏيڻ.

● سَهَارُو ڳوٺَنُ : آسرو ڳوٺَن - آڌار ڳوٺَن - پناهه ڏيڻ. همدردِي ڳوٺَن.

● سَهَارُو وَنَنُ : مدد وٺڻ - پناهه وٺڻ - آڏ وٺڻ - همدردِي حال ڪرڻ - مدد وٺڻ.

مان چونڊيل مڙس (عورت طرفان پنهنجي مرضيءَ مان پريءَ مجلس مان مڙس چونڊڻ جي اڳين هندڪي رسم.

● سَوِيَمِيَرُ رَجَنُ : راجائي ڪنيا جي وواه لاءِ مجلس منعقد ٿيڻ.

● سَوِيَمِيَرُ ۽ سَوِيَمِيَرُ : ذ. سَوِيَمِيَرُ.

● سَوِيَمِيَرُ : صفت. [سن. شتم = مٽو] مٽو دُعا - مٽو پيرا - مٽو گهمرا. ڪيئي - ڪيترائي.

● سِي : صفت. (ف) پن کان بعد وارو انگ - ٽي - (۳).

● سِي چَندَ : ذ. ث. صفت. ٿيڻو - ٿيڻي.

● سِي شَنِبَ : ذ. آچر کان ٽيون ڏينهن - منگل - اڱارو.

● سِي ماهِي ۽ سِي ماهِيُونُ : ث. سال جو چوٿون حصو - ٽي مهينا - ٽي ماهي.

● سِي سَهُونُ : ث. سَهِي - ساهڙي. بندش - سختي - روڪ - منع. ڪوشش.

● سِي هِجَنُ : بندش هجڻ - روڪ هجڻ - منع هجڻ.

● سِي هِ : حرف جر. مان - مان.

● سِي سَهَ : ذ. [سن. سَهَرَه = ڪهوت] ڪهوت - وڙ - لاڏو - دولهه.

● "سَهَ ڳچي ڪٽ ڪيسري ٻار ڪري چئن ٻول" (محمد).

● سِي سَهُونُ : ث. ڪوئچ.

● سِي سَهَ : ظرف. [سن. سِي = برابر] پورو - برابر - ٽپڪ. مڪمل. نهايت. تهه سيارو.

● سَهَ : اسم خاص. مالڪوس راڳ جي هڪ راڳيءَ جو نالو.

● سَهَ : ذ. ننڍو تارو - پُچَ - ساڻ - سَهَانو تارو. هندن جي هُون يَگ جو هڪ خاص لفظ. ظرف. ختم - خلاص - پورو. اڳيئل.

● "جيڪو آيو سو سَهَ" يعني جيڪو آيو سو اڳيئو.

● سَهَابَتُ ۽ سَهَابَتُ : ذ. چنڊدار - چئي وارو - چنڊوان.

— سَهانگپ و نئي: مڙس وٺڻ — پرڻجن — شادي ڪرڻ.

— سَهانگپي: سَهانگپيون: ٺ. سَهانگپ — مڙس واري — وري: وري واري. بخت واري. (ذ. صفت).
— سَهانگپي: ذ. صفت. سَڪيو — سَپاڳو — خوش — عزت وارو — هلندي هڻندي واري — رسوخ وارو. وٺندڙ — پسند آيل.

— سَهانگپ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
— سَهانگو: سَهانگا: ذ. زمينن کي ليول ۾ آڻڻ ۽ ستن پٿرن پيڇڻ جو اوزار — مينور. سون يا چانديءَ جي گهارڻ لاءِ کار جو هڪ قسم — ڪنگڻ کار — هڪ پيسار ڪو وڪرو.
— سَهانگپي: اسم خاص. تعلقي ڊگهڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

— سَهام: سَهام: ذ. تير — پاڻ — ڪاٺ — سَيل.

— سَهان: سَهان (ٺ): ذ. آن تارڻ جو ڪم — آن صاف ڪرڻ جو ڪم.

— سَهان ڪرڻ: آن تارڻ. آن صاف ڪرڻ.
— سَهانڇڙو: سَهانڇڙا: ذ. [سن. شويانجن] = هڪ وڻ جو قسم، جنهن جون ڦريون ۽ گل مائھو پياچيءَ طور استعمال ڪندڙ. (اسم خاص).
تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

— سَهانڍڙو: سَهانڍڙا: ذ. [سن. شويانجن] = هڪ وڻ جو قسم، جنهن جا گل ۽ ڦريون پياچيءَ طور استعمال ٿيندڙ.

— سَهانڱو: سَهانڱا: ذ. صفت. [سن. سَمر گه: من — چڱو + ارگه = اگه] مستو — ڪم خرچ — ڪفايتي — گهٽ قيمت وارو — ارزان. جھجو. سولو — آسان:

”سَڪو پائي، عشق سَهانگو“

(شاه)

— سَهانگائي: سَهانگائيون: سَستائي — ارزائي — سَڪر.

— سَهانگپ: سَهانگپيون: ٺ. سَستائي — سَڪر.

— سَهاري: سَهاريون: ٺ. [سن. سَمٽارجني] جهاڙو — سَهاري — سَهارو — سَهاري سَهاري.

— سَهائڙ: سَهائڙ: ذ. سَهانگپ. سَڪ. (اسم خاص). ساهڙو — سَهارو.

— سَهانگپ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

— سَهانگپ: سَهانگپ: ذ. [سن. سَپاڳو: س = چڱو + پاڳو = پاڳ] سَپاڳ — بخت — سَڪورائي — چڱو نصيب — پاڳ — سَٺو — خوشحالي سَٺي قسمت — خوشي — موج — فرصت — پيار — قرب — محبت — مڙس جو پيار — مڙس جي حياتيءَ تائين پائڻ جو گهٽ — نٽ، پوپو، ڪوڪو وغيره. مڙس جي زندهه هئڻ جي ڪابه نشاني، سَندر، مانگه وغيره. خاوند يا گهر وارو — پَلسَرو. (اسم خاص). هڪ مائھو جو نالو.

— سَهانگپ آڇڻ: مڙس جي مرن بعد نٽ لاهي ڇڏڻ — سينگار نه ڪرڻ — خوشي نه ڪرڻ. — سَهانگپ پاڳ هئڻ: سَٺو پاڳ هئڻ — بخت جو وڻ.

— سَهانگپ رات: ٺ. شاديءَ جي رات — پرڻي جي رات — وهائڻو جي رات — شب عروسي.

— سَهانگپ سَرن: مَهر وارو مڙس ملڻ. گهر جو نصيب ٿيڻ — عيش ۽ آرام حاصل ٿيڻ — ڏهاڳ ڏور ٿيڻ.

— سَهانگپ سَچ: ٺ. شاديءَ جو پلنگ — گهوٽ ڪنوار جي سمهڻ جي ڪٽ.

— سَهانگپ لاڻ: مڙس مرن بعد نٽ، گنهه وغيره لاڻ — رلاڻ ظاهر ڪرڻ.

— سَهانگپ مائڻ: مڙس سان خوش هجڻ — مڙس جو زندهه رهندو اچڻ.

— سَهانگپ: سَهانگپيون: ٺ. مڙس واري — وري واري — سَهانگپي — شوهر واري. مڙس جي زندهه هئڻ واري زال. پنهنجي خاوند جي پياري زال — پياري يا دادلي زال. بختاور — نصيب واري — ڀلي پاڳ واري. پُرڻيل. (خد. ڏهاڳڻ).

— سَهانگپ واري: سَهانگپ واريون: وري واري. مڙس واري — خاوند واري — شوهر واري — پُرڻيل.

— سَهائِي ڪَٽ سَڃائڻ: سَهائِي ڪَٽ سَڃائڻ جو قدر ڪرڻ۔
سسٽي شئي کي اجايو نه وڃائڻ۔ هٿ ڦاڙ نه
بنجڻ۔ قناعت ڪرڻ۔

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. [سن. شُوس = سوجهرو]
روشنائي. خوشي.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. ڪاٺ کي لسي ڪرڻ
جو لوهي روات۔ سُونَهَن. (پيل) کير کي
چمائڻ لاءِ ان ۾ وڌل ڪٽو سبڻ.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. [سن. سَماء = مدد]
مدد۔ سهارو۔ جھلو۔ ڏيڏ۔ آڌار. سَهائِي: ذ.
صفت. مهربان۔ ٻاجهارو۔ رحمدل۔ قياس وارو.
مائي. ٻچائيندڙ. (هميشه اسم جي ٻويان ايندڙ.
جيئن مٿي سَهائِي = ٻاجهارو مرشد).

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. سَدَد۔ اوت۔
واهر۔ همراهي۔ ٻنڀرائي۔ سَهائِي۔ حمايت۔
پشتي۔ مدد گاري۔ همدردي. آرام۔ فرحت۔
ناٻر۔ ڪَمَڪ. ٻاجه۔ رحم۔ دان۔ بڪيا۔
خبرات۔ بيڪٽ.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. مدد ڪرڻ۔ حمايت ڪرڻ۔
همدردي ڪرڻ۔ ٻنڀرائي ڪرڻ.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. اسم خاص. نواب شاھ ضلع جي
وچواري پاڳي جو نالو (ادب جي ترقي ۽
سڌاري سبب مٿس رکيل).

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. صفت. حمايتي۔
مددگار۔ واھرو۔ ٻنڀرو۔ چوٽڪارو ڏيندڙ۔ ٻچائيندڙ.
پناه ڏيندڙ۔ اجهو ڏيندڙ۔ مائي.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. صفت. حفاظت۔
اوت۔ ٻچاء۔ رکيا۔ سرٺ۔ ٻنارو۔ پناه. آڙ.
حمايت۔ جھلو۔ آسو۔ سَهائِي۔ ٻنڀرائي۔ واھر۔
پت ڀروسو.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. [سن. شُوس = سوجهرو]
سوجهرو۔ سَهائِي۔ شعاع۔ نور۔ روشني۔
جوت۔ ٻرڪش۔ آجالو۔ آهائ. چمڪو۔ تيرورو۔
ڪرڻو۔ جھلڪو۔ چانڊوڪي. فجر جي مهل.
پتيءَ جو ٽيمڪو.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. سوجهرو۔ آجالو۔
ٻرڪش۔ جوت۔ شعاع. چانڊوڪي۔ سَهائِي۔ چنڊ
ٻنهرين تاريخ واري روشني. فجر جي مهل.
(ذ. صفت). صاف۔ چٽو۔ روشن۔ چمڪندڙ.
— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. چانڊوڪي.
رات.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. روشنائي۔
چانڊوڪي۔ سوجهرو. سَنائي۔ ڀلائي۔ چڱائي.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: مصدر. [سن. سَهائِي = سَهائِي] طعنو
ڏيڻ۔ مھڻو ڏيڻ۔ ڏوراپا ڏيڻ۔ ٽوڪ ڪرڻ، جھلڻ۔
سَهائِي۔ برداشت ڪرڻ. هموار ڪرڻ۔ روڪڻ۔
سير تي وسائڻ. هلائڻ۔ ٽڪائڻ. ٽاهيدار ڪرڻ۔
روشن ڪرڻ. جٽاءُ ڪرڻ۔ هنڊڻ. ترسانڻ۔ ماڻا
ڪرڻ۔ نخرا ڪرڻ۔ ناز ڪرڻ.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. طعن. يا مھڻي
ڏيڻ واري حالت. تڪليف برداشت ڪرڻ واري
حالت. ناز۔ نخرو۔ ماڻو.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: مصدر. چڱائڻ۔ لائق ھئڻ۔ سَهائِي۔
مَرُڪَ ھئڻ۔ ٺھڻ۔ شايد ھئڻ۔ واجب ھئڻ۔
مناسب ھئڻ۔ موزون ھئڻ۔ سونھائڻ۔ مھيائڻ.
ٻنڀرائڻ۔ ريجهائڻ۔ راضي ڪرڻ۔ خوش ڪرڻ.
پسند ٿيڻ۔ پسند آچڻ۔ پسند ڪرائڻ. وٺائڻ.
ڦڻ۔ حضر ٿيڻ.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. ظرف. رهندو۔ حلال۔ حقائتو۔ جائز۔
مناسب۔ روا۔ حق۔ سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. صفت. لائق۔ شائستو۔
وڙائتو۔ شايد ٿيڻ۔ وجھائتو.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. صفت. چڱائيندو۔
چڱائيندڙ۔ ٺھندڙ۔ مناسب۔ واجبي۔ لائق۔ شائستو۔
شالائتو۔ وڙائتو. ايندڙ. قربدار.

— سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. صفت. چڱو ڀلو۔
تندرست۔ چاق۔ صحت مند.

● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. [سن. سَهائِي =
سيڪڻ] حُب۔ سِڪَ۔ آڪير. مهات۔ فرصت.
● سَهائِي ڪَٽ سَهائِي: ذ. اسم خاص. ذات جو نالو. تعلقي
ڪنڊياري، تعلقي بدلين، تعلقي گهوٽڪي، تعلقي گمبٽ

(رياست خيرپور) تعلقي چيمس آباد، يا ڪوٽ غلام محمد
تعلقي شهدادپور ۽ تعلقي حيدرآباد ۾ ڏيهن جا نالا.
● سَهَنَڊَڻَ (ت): مصدر. [سن. سَهَ = سَهَنَڊَڻَ]
برداشت ڪرڻ - سَهِي وڃڻ. مَڃَڻ - قبول ڪرڻ.
- سَهَنَڊَڻَڻَ: برداشت ڪرائڻ - سَهَيائڻ.
مَڃَڻَڻَ - مڃائڻ - قبول ڪرائڻ.
● سَهَنَتَوَ: اسم خاص. تعلقي فيض ڪنج (رياست
خيرپور) ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.
● سَهَنَتَ ۽ سَهَنَڊَڻَ: ث. [سن. سَهَنَڊَڻَ =
سَهَنَتَ] سَهَنَتَ - سَهَنَتَ - چاهه - محبت. چيڪ -
ياد ڪري، تمنا - ارادو - خواهش، خدمت - چاڪري.
وندر.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. [سن. سَهَنَڄَ = سَهَنَڄَ <
سَهَنَڄَ] سَهَنَڄَ - خوشي - آرام - آسائش -
فرحت - آئند - عيش. آسودگي - دل جمعي. مڙو -
لطف. سولائي - سهولت - آساني - سَهَنَڄَ. امن -
سلامتي. ساڻ - چپ - صبر. تسلي - دلداري -
خاطر جمعي. سَهَنَڄَ - فطرت - لاڙو.
"سَهَنَڄَ مائڻ گجن توء سَهَنَڄَ لَه مَڻي سوهڻي"
(شاهه).

آهستي - نرمي. ڪچهري - رهائش - صحبت. (طرف).
سَهَنَڄَ - برابر. (ذ. صفت). سَهَنَڄَ - وڌيڪ -
ڪثرائتو. پيار. ساڻ - سڳڻ.

- سَهَنَڄَ سَهَنَڄَ: طرف. سولائي سان - مڙي سان -
سَهَنَڄَ سان - سولو - هائيهي - از خود - هائيرادو.
- سَهَنَڄَ ڪَڙَڻَ: خوشيون ڪرڻ - فرحتون
وٺڻ - عيش ڪرڻ. لاڏ ڪرڻ - ناز ڪرڻ. هر طرح
جي خاطري ڪرڻ - ڪر مشون ڪرڻ - ساڻ ڪرڻ.
جيئن:

"هيت سَهَنَڄَ ڪن ٿيون سومريون هيرا ٻڌيو هار".
- سَهَنَڄَڻَ (ٻڌل): خوش ٿيڻ.
- سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. صفت. ڪيلڪ - ڪلڻو -
خوش طبع - ڪلائيندڙ. سرهو - خوش - راضي.
خوشيءَ جو - خوشيءَ وارو.

- سَهَنَڄَڻَ: طرف. [سن. سان + ج < جن = چڻ =
پيدا ڪرڻ] سَهَنَڄَڻَ سان - سولائي سان - تڪڙو.

- سَهَنَڄَڻَ: طرف. سَهَنَڄَڻَ.
● سَهَنَڄَڻَ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سَهَنَڄَڻَ (ٻڌل): طرف. ساجهر - سويل -
سوڀر.

● سَهَنَڄَڻَ: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.
● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ (ڪ): ذ. جيڏو - سرتو -
سپنگو (ت).

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: طرف. خوش - مڱن - راضي.
● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. پنسڪ - پيندڙ -
موالي.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: پراڻي سَهَنَڄَ ۽ پراڻي سَهَنَڄَ: ذ.
صفت. گنڀير - ٻُڙد ٻار، سائنڪو - مائڻو - صابرين -
صابر.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. ڪَسَ -
سَهَنَڄَ - ملاوتي ڏاتو - سون ۽ چانديءَ جي ڪَسَ
يا سَهَنَڄَ.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. [سن. سَهَنَڄَ = سَهَنَڄَ]
ڏسو سَهَنَڄَ.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ (ل): ذ. صفت. سَهَنَڄَ
سَهَنَڄَ - سَهَنَڄَ - ڪار و هِتوار وارو.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ (ٻڌل): ث. [سن. سَهَنَڄَ
سَهَنَڄَ = سان + جيا = چائڻ] سَهَنَڄَ - سَهَنَڄَ -
واقفيت.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ (ل): ث. (سَهَنَڄَ <
سَهَنَڄَ) سَهَنَڄَ (سَهَنَڄَ) سَهَنَڄَ. نشاني.

"آئون وري ويندس ويڙهه ڏي هي ٻهري پُراڻي،
وڃي وهندس ويجهڙي ڪڏي سر تي سَهَنَڄَڻَ"
(مانون).

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ث. ڀريت - پيسار -
محبت. سَهَنَڄَ.

● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ث. واقفيت - دوستي -
ڏهڻ.

- سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. صفت. واقف - دوست.
● سَهَنَڄَ ۽ سَهَنَڄَ: ذ. [ف. ساه + دار <
داشتن = رکڻ] ساه وارو - ڄاڻ وارو - چاندار - ساهدار.

● سَهَرُ؟ ٺ. مال جي بيماريءَ جو هڪ قسم.
[ع. سَهَل، [سَهال] جلبي دست يا دستن جو مرض.

● سَهَرُ؟ سَهَرُ (ت)؛ ذ. زمين جي پٿرن ۽ ڇنڇن جو گول بڻندڙ. سَهَرُ؟ لڻن - ڪيڻ.

● سَهَرُ؟ سَهَرُ؛ ذ. اُڀاريل ڪهڙو - صاف ڪهڙو.

● سَهَرابُ؟ اسم خاص. ايران جي هڪ مشهور ٻهلوان جو نالو.

● سَهَرابي؟ ذ. مير سهراب جو ضرب ڪرايل سڪو، جنهن تي محمود شاهر (غالباً افغانستان جي بادشاهه) جو نالو ۽ جلوس مهيمن لڳيل هو.

● سَهَرَات: اسم خاص. تعلقي ڪوئي ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● سَهَرائي؟ اسم خاص. بلوچن جي هڪ قبيلي جو نالو. بلوچن جي هڪ ذات.

● سَهَر ٻار: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؛ ذ. [سن. شڪا = تعريف جو ڪيت] شاديءَ جي وقت گهوت جي مٿي تي پٽڻ ۾ ايندڙ موڙ. مَڪَت - ڪَلَنگي.

● شاديءَ جا راڳ - ڳيچ - راڳ - لاڏو - ڳاڇ - ڳاڇ.

● سَهَرُ ڳائڻ؟ شادي يا خوشيءَ جي موقعي تي عورتن طرفان راڳ ڳائڻ - لاڏا ڳائڻ - ڳيچ ڳائڻ.

● سَهَرُو پٽڻ؟ موڙ پٽڻ - مَڪَت پٽڻ - گهوت جي مٿي مان گلن وغيره جي جھالر پٽڻ.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؛ ذ. شَو شَرُو = سهرو. ڪ. خسره [گهوت جي ڪنوار جو ٻيٽ - ڪنوار جي گهوت جو ٻيٽ - سهرو - مَسَر - خسرو.

● سَهَرُو رَوَدِي: اسم خاص. شيخ شهاب الدين سهرو ردي ڏانهن منسوب فقراء جو هڪ گروهه.

● سَهَر ٻائي؟ اسم خاص. تعلقي ڪنڌ ڪوٽ ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سَهَرُو؟ سَهَرُو؟ ٺ. ٺاهه ٺوهه - جوڙجڪ. سار سنڀال - پر گهور - پَرورن - پالنا.

● سِهَهَلَن (ل): مصدر. سامت م اچن - هرش م اچن. هان جهلو تين.

● سِهَهَم ۽ سِهَهَم: ث. سِهَهو - طعنو - ذوراو. جهلڪ - تنبيهه - چنبد - چينپ - چيزپ - دينب - دب. سيڪيت - نصيحت - جٽ ڦيٽ. ڏسڪي. (ث. سِهَهَم ۽ سِهَهَمون).

● سِهَهَم: ذ. جهلڪون. سِهَهَم جهلڪون: طعنو جهلڪون - سَتَها ڪاڻن. سِهَهَم سِهَهَم: طعنا برداشت ڪرڻ. ذوراها جهلڪ - طعنا جهلڪ. چينپون جهلڪ - چيزپون جهلڪ. سِهَهَم ۽ سِهَهَم: مِهَه - طعنو - سَتَهاو. جهلڪ - چينپ - چيزپ.

”کان دوراسي دور ره تون مير آتھي سِهَهَمو نه. سِهَهَم“ (قلم).

● سِهَهَمائي ۽ سِهَهَمائيون: ث. سچ لهن کان پوءِ واري مهل - سُنهن اولڏاھي - عيشا جو وقت - سِهَهَم جو وقت. عيشا نماز. ظرف. سچ لئي کان پوءِ. ويل - دير سان رات جو.

● سِهَهَمَن: مصدر. (ف. سِهَهَم = ڊپ - خوف) ڊچن - ڊپ ڪرڻ - خوف ڪرڻ - هيراسجن - مرعوب ٿيڻ - رعب هيٺ اچڻ.

● سِهَهَم ۽ سِهَهَمون: ث. ڊپ - خوف - ڌر حراس. حراسجي وڃڻ واري حالت - مرعوب ٿي وڃڻ واري حالت.

● سِهَهَمائين: مصدر. ڊيچارڻ - ڊپ ڏيڻ. مرعوب ڪرڻ - رعب هيٺ آڻڻ.

● سِهَهَمِيچن: مصدر. ڊجي وڃڻ - ڏڪي وڃڻ - ڏهڪائجي وڃڻ. هيسجي وڃڻ - مرعوب ٿي وڃڻ - ڊجي وڃڻ.

● سِهَهَمِيٽل ۽ سِهَهَمِيٽل: صفت. سدورو لچمي - فرمالبردار - تابعدار - ٺهلو.

● سِهَهَمَنج ۽ سِهَهَمَنج: ذ. [ه. سچ =] سچ - سولائي - سهوليت - آساني. آرام - سڪ - فرحت - آسائش - راحت - آئند - سڪياڻي. هيلو - سبب. سچم - موقعو. ذ. صفت. سونو - آمان - سڪيو.

● سِهَهَه سيارو: ذ. تهه سيارو. وچ سيارو ”سيهه سيارو هائي هارو“ جت جهٽڙ جهڪ ۽ جهول“ (شاه).

● سِهَهِيڪار ۽ سِهَهِيڪارون: ث. ٻڌي - ميل - ايڪتا - اتحاد. تعلقات. شامليت.

● سِهَهِيڪجي: اسم خاص. تعلقي ڳڙهي ياسين م هڪ ڏيهه جو نالو.

● سِهَهِيڪڻ: مصدر. [من. شوس = ماه ڪڻ] زور سان جلدي جلدي ماه ڪڻ - ٽڪڙا ۽ وڏا ماه ڪڻ - ڏاڍيان ماه ڪڻ - گرمي يا زور ڏيڻ سبب ٽڪڙا ٽڪڙا ماه ڪڻ - آڀا ماه ڪڻ - هسڪن - هڻي پون - هڻل - هڻڻ - هڻجھڻ. ٿووي مخفي خبر ٻڌائڻ.

● سِهَهِيڪڙو ۽ سِهَهِيڪڙا: ذ. صفت. ٽڪڙي ماه ڪڻ واري حالت. زور سان دم هڻڻ واري حالت. هڻلو - هڻيارو - دم - آپ ماهي (ت).

● سِهَهِيڪو ۽ سِهَهِيڪا: ذ. مهڪڙو. بيماري جو هڪ قسم. دم - دمڪشي - آپ ماهي (ت).

● سِهَهِيڪي ۽ سِهَهِيڪيون: ث. سِهَهِيڪو - هڻلو - هڻيارو - دمڪشي - آپ ماهي - دم.

● سِهَهِيڪو ۽ سِهَهِيڪا: ذ. صفت. سِهَهِيڪو - موکو - آمان - مولو.

● سِهَهِيڪ ۽ سِهَهِيڪ: ذ. آرام - فرحت - چين. سِهَهِيڪ.

● سِهَهِيڪ: ث. نرم پٿريلي زمين جو هڪ قسم.

● سِهَهِيڪ ۽ سِهَهِيڪ: ذ. صفت. [ف. سهل =] آسان [آسان - سهنجو - سولو - سڻاوو. سليس. سادو. لٽر.

● سِهَهِيڪ انڪار ۽ سِهَهِيڪ انڪار: ذ. صفت. آسان طلب - تن آسان. ڪاهل - مست - آسي - ٿوئي.

● سِهَهِيڪ انڪاري ۽ سِهَهِيڪ انڪاريون: ث. تن آساني - آرام طلبي. ڪاهلي - مستي - ٿوئي. حيله جوئي - بهال سازي.

دَسَن - تَكَلِيْفُون دَسَن. كَنِي - نِي - وَكَن - پَرَن -
پَدَن. (سَنو - سَهَنَدو - سَهَنَل).

● سَهَنِيَل ۽ سَهَنِيَل : ذ. صفت. صبر ڪندڙ -
سهي ويندڙ - برداشت ڪري ويندڙ - بُرد بار.
● سَهَنُو ۽ سَهَنَا : ذ. صفت. سَهَنَدڙ - سهي
ويندڙ - برداشت ڪري ويندڙ. بُرد بار - ڏيرج
وارو - صبر وارو.

● سَهَنِي ۽ هَارِي : ذ. صفت. سَهَنَدڙ -
برداشت ڪندڙ. برد بار - ڏيرج وارو.

● سَهَنِيِي ۽ سَهَنِيِيُون : ث. برداشت ڪرڻ
جي حالت. خاموشي - صبر. اک ٻوٽ.

● سَهَنِيِي ۽ سَهَنِيِيُون : اطمینان سان سَهَنِي -
بهي ڦيڪرو ٿي آرام ڪرڻ
● سَهَنِيِي ۽ سَهَنِيِيُون : ڳالهه تي اعتبار نه
ڪرڻ.

● سَهَنِي : مصدر. سَهَنِي - لهن - ڇڪائين -
لاٽي هنن - پوڻ (منهن تي). سَهَنُو لڳن. پانءِ پوڻ.
● سَهَنِيَا ۽ سَهَنِيَا : اسم خاص. تعلقي ٿندي الهيار هر
هڪ ڏيهه جو نالو.

● سَهَنِي سَهَنِيِيُون : مصدر. تيار ٿيڻ - تيار ڪرڻ.

● سَهَنُو ۽ سَهَنِيَا : ذ. [سن، شوين = سُونهن]
حَسَن - سوچارو - خوب صورت - وٺندڙ - سونهن وارو -
ٺاهو ڪو - ملوڪ - سوڀيان وان - سَهَنَدڙ - سَو -
زيدار - ڊولائو. (ث سَهَنِيِي ۽ سَهَنِيُون).

● سَهَنِيَاِي ۽ سَهَنِيَاِيُون : ث. سونهن - سوڀيا -
حَسَن - خوبصورت - زيب - نِزائڪت - زِينَت -
لطف. خوب - چڱائي.

● سَهَنُو سَهَنِيُون ڏِيَن : چڱي نموني گفتگو
ڪرڻ.

● سَهَنِيِي ۽ سَهَنِيِيُون : ث. صفت. خوبصورت -
سَهَنَدڙ - ٺاهو ڪي - سوهشي - دلپند - وٺندڙ -
دلفريب. (اسم خاص). نالو عورت جو - ڏم
جي زال.

● سَهَو ۽ سَهَوُون : ذ. [ع. سَهَو = غلطي]
چُڪ - خطا - پَل - غلطي - تصوير - ڏوهه -
نماز ۾ پَل.

● سَهَنِيَجَانِيَب ۽ سَهَنِيَجَانِيُون : ث. سهولت -
سهنج - آساني.

● سَهَنِيَجَانِيِي ۽ سَهَنِيَجَانِيُون : ث. مولائي -
مُڪيائي - آساني - سهولت. آهستي - نرمي -
قرحت - سڪ - آرام.

● سَهَنِيَجو ۽ سَهَنِيَجو : ذ. صفت. سولو - آمان -
مڪيو - سڪي - آرامي. ڪُشادو - سادو.

● سَهَنِيَجو : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سَهَنِيِيَج ۽ سَهَنِيِيَج : ث. سڃاڻپ - واقفيت -
پڇاڻ. خبر - ڄاڻ - معلومات.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. خوشي - فرحت - آرام.
رغبت. ذ. صفت. حَسَن - سَهَنُو - جَمِيَل.

● سَهَنِيَدڙو : اسم خاص. هڪ ٻوٽي جو قسم.

● سَهَنِيَدو ۽ سَهَنِيَدو : ذ. صفت. جٽاءِ وارو -
جٽا دار - گهڻو وقت هلندڙ. سَهَنِي جهُو - برداشت

ڪري سگهڻ جهڙو. سمانجي سگهندڙ - ماهي سگهندڙ.

● سَهَنِيَدڙو ۽ سَهَنِيَدڙو : ذ. سَهَنِي ۾ ايندڙ -

قابل برداشت - سَهَنِيُون : سَوِيُو - ٿورو گرم.

● سَهَنِي ميل : صفت. سهي ويندڙ - سَهَنِي -

هار - سَهَنِيَدڙ - برد بار.

● سَهَنِي شڪِيِي ۽ سَهَنِيُون شڪِيِيُون : ث.

سَهَنِي جي طاقت - برداشت ڪرڻ جي سگهه.

● سَهَنِي ۽ سَهَنِي : ڏيرج.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - چڱو هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَنِيَد ۽ سَهَنِيَد : ذ. چڱي جاء - سَهَنِي هنڌ.

● سَهَوَ پَتَاڙُو ۽ سَهَوَ پاڙاڙا : ذ. مَهولت - مَهَنج .
● سَهَوَ ۽ سَهَا (ل) : ذ. هَلڪي پوک - نِيست پوک .
● سَهَوَانُ ۽ سَهَوَان : ذ. سَهادر - بانگو - سورہ - ويرُ .
● سَهَوَ قَدَم : صفت . قداورُ - سرءُ قد - ڊگهي قد وارو .

● سَهَوَل : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .
● سَهَوَلَت ۽ سَهَوَلَتُون : ث. [ف. سَهَل = سولائي] سولائي - سولائي - سولائي - سوکائي - آساني - سوکائي - آساني - سَهَنج - فرحت - آرام - سڪ - آسودگي - آسائش . آهستيگي . نرمي . واندگائي - فرصت .

● سَهَوُ جِي : اسم خاص . تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو نالو .

● سَهِي : ظرف : صفت . ڄاڻو - واقف ڪار - سڃاڻو - پڄاڻ وارو - واقف . ڏاڻا - هريل - مريل ماھر . (ذ) پڄڪ موجب مال جي خريدي قيمتن کان وڌيڪ ٿي نفعو وٺ خرج سميت . سَهِي - سِي (ث) .

● سَهِيپ ۽ سَهِيپُون : ث. واقفيت - ڄاڻ پڄاڻ - سڃاڻ - ڏيڻ وٺ .

● سَهِي ڪرڻ : سڃاڻڻ - پڄڻ - پڙهڻ - پڙهڻ - پڙهڻ - پڙهڻ .
● پڙهڻ . سَهِي - خبر پوڻ - معلوم ٿيڻ - خبر ملڻ . ڏسي وٺڻ .

● سَهِيئيل ۽ سَهِيئيل : ذ. واقف - ڄاڻو .

● سَهِيئيل (ت) : مصدر . قبول ڪرڻ - مڃڻ . برداشت ڪرڻ - سَهڻ .

● سَهِيئائين (ت) : سڃاڻڻ - قبول ڪرائڻ - آهستي آهستي مڃائڻ . برداشت ڪرائڻ .

● سَهِيپُو ۽ سَهِيپَا : ذ. آسرو - اميد - آڌار - مدد - سڃاڻي . سڃاڻي .

● سَهِي پوڻا : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .

● سَهِي جا : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .

● سَهِي جَانِي : اسم خاص . تعلقي ميرپور ساڪري ۾ هڪ ديھ جو نالو .

● سَهَوَ : ظرف . چٽڪ وچان - غلطي سبب - پُٺل کان - غفلت کان - ارادي کان سواءِ .

● سَهَوَ القلم : ث. قلم جي غلطي - لکڻ ۾ غلطي .

● سَهَوَ ٿيڻ : پُٺل ٿيڻ - خطا ٿيڻ . غلطي ٿيڻ - سَهَوَ پوڻ .

● سَهَوَ پَوَن : غلطي ٿيڻ - پُٺل ٿيڻ . نماز ۾ پُٺل ٿيڻ .

● سَهَوَ جو سَجِدو ڏيڻ : نماز ۾ پُٺل پُٺل جي تلافيءَ لاءِ وڌيڪ ٻه سَجِدا ادا ڪرڻ . توبه ڪرڻ - بانءِ ڪرڻ .

● سَهَوَ ڪتابت : ث. لکڻ واري جي غلطي .

● سَهَوَ ۽ سَهَا : ذ. [من. شش = سهو] هڪ نئيڙو - حلال جهنگلي جانور - سَهَوَ - خرگوش .

● سَهَوَ ڪٽو ٿيڻ : تمام تيز پڄڻ .

● سَهِي جي ڪٽل رکائڻ : ڊڄندو رهڻ - پٽو ڪرڻ .

● سَهِي جي ڪٽل هڻڻ : بدن جو منهو هڻڻ - سَهِي هائيءَ وارو هڻڻ - ضعيف الجسم هڻڻ .

● سَهِي جي نيند ۾ گُذارڻ : غفلت ۾ رهڻ - بي خبر رهڻ - ڪم ڏانهن ڌيان نہ ڏيڻ - بي خيالي گذارڻ .

● سَهَوَ ۽ سَهَوُ : ذ. صفت . لائق - شانائتو - سَهَوَ - چڱو چوڪو

”سَوَڙِيهِن مُسْتَرِ ٻاءِ پڪو سَهَوَ ولارڻو“ (شاهه)

● سَهَوَ وارو . آزمائيل - جهلي سگهندڙ - برداشت ڪري سگهندڙ . بردبار . ماڻجي سگهندڙ . ڏيڻ جوڙو - ڪمندڙ - صبرائتو - صابر .

● سَهَوَ ۽ سَهَا : ذ. [من. س = مان + آتش = اميد] وڃهه - موقعو . مراد - مقصد - آرزو - آسرو -

اميد - آسائو . واقفيت - ڏيڻ - ڄاڻ پڄاڻ - سڃاڻپ -

[من. شين = مَهَن] لاڳاپو - منگت . پاڙو -

ويجهڙائي . شوق - چاهه . مَهولت - مَهَنج - ترو - هاتار - هاتال . پوسل - پائڻاڻ - سِر .

جيدِي - ماهيلي - ماهيڙِي - لاتي واري - سنگتيائي
جيدَل - رازدان. گڏ رهندڙ - مصاحب. رفيق.

● سهيڻدِي ۽ سهيڻدُون: ٺ. راضو - مرضي.
رغبت - لاڙو.

● سهيڻدِي ۽ سهيڻدُون: ٺ. پسند ڀلڻي -
راضو - خوشي. رغبت - لاڙو.

● سهيڻدِي ۽ سهيڻدُون: ٺ. پسند ڀلڻي يا
سگابندي. خوشي ۽ جو ڪم.

● سهيڻو ۽ سهيڻا: ظرف. [ڀرا. سهيڻو. من.
سڪت] خوش. سڪيو - آسودو آرامي.

● سڻا ۽ سڻائون: ٺ. [من. سڻسا < س =
چڻ] کير واري (سڻهن، ڍڳي، ڀڳري وغيره)

کير ڏيندڙ - مڙندڙ.
● سڻائي ۽ سڻائون: ٺ. کير واري - سوڻا.

● سڻا واري (عورت) ڀاري تي.
● سڻا جو: ٺ. [سڻسا = کير واري + جو =

وڃي واريءَ جو] وڃي وقت ۽ ان کان پوءِ عورت
کي کارايل دوا - درمل.

● سڻائجين: مصدر. [سڻ. شيت = سڻي]
ٿڌڻ - ٿڌا لڳڻ - سرديءَ ۾ وڃڻ. ڏکڻي

وڻڻ - ڏکڻ - ٿڌڻ - ٿڌڻ - سڻائجڻ. آڏاس ٿيڻ.
● سڻائي: ٺ. هڪ مڇيءَ جو قسم.

● سڻاڙجڻ: مصدر. گهڙجڻ. ٺهي بيٺڻ.
ڀڙجڻ. پٽڻ. سڻڻ.

● سڻاخوڙ ۽ سڻاخوڙ: ٺ. سخت سڻي - ڀارو -
ٿڌ.

● سڻارو ۽ سڻارا: ٺ. هڪ موسم جو نالو -
ٿڌي موسم - سيارو - موسم سرما.

● سڻاڪو ۽ سڻاڪا: ٺ. ڏسو سڻاڪو.
● سڻاڪو ۽ سڻاڪا: ٺ. ڪنهن جي موت جي

وقت زالن جو ماتم - سو ڪم - سوڌو.
● سڻال ۽ سڻال (ت - ل): ٺ. من. سڻال ڪال <

ف. شغال = گيدڙ [گڏڙ. مائت - عزيز - خوڻش -
اڻوڻ - باءِ.

● سڻالو ۽ سڻالا (ت): ٺ. صفت. ٿورو وڌيڪ -
ڪجهه وڌيڪ - سڻالو - سڻس - گهڻو - زياده.

● سهيروئل ۽ سهيروئل (ڪ): ٺ. صفت.
ٺهيو ٺڪيو - بت رنگ ۽ رت ۾ ٺهيل - آبائو -

منهن ۾ ڀريل - ٺمڪ - وارو - صحيح سلامت -
سانڍيل.

● سهيروئل ۽ سهيروئل (ل): ٺ. صفت. وڏو -
ڪشادو. زياده - سڻس - گهڻو - جاسيتي.

● سهيڙڻ: مصدر. [سڻ. ساوڙان = خبردار]
ميڙڻ - گڏ ڪرڻ - ڪنو ڪرڻ. ڀوک جي ول

گڏ ڪرڻ. سڻيال لهڻ - خبرداري رکڻ - چوڪس
رڪڻ. خبرداري ڪرڻ - هوشيار ڪرڻ -

سڻيائي ڪرڻ.
● سهيڙڻ ۽ سهيڙون: ٺ. گڏ ڪرڻ يا ميڙڻ

جو ڪم. سڻيائي - هوشيار - خبرداري - سڃاڻي -
ٺهڻ جي ڀيري جي سڃاڻي.

● سهيڙجڻ: مصدر. گڏ ٿيڻ - ميلڻ - ڪنو
ٿيڻ.

● سهيڙوئل ۽ سهيڙوئل: ٺ. اڇي گڏ ٿيڻ يا وارد
ٿيڻ واري حالت. ميلاپ - گڏجائي.

● سهيڙس ۽ سهيڙس: ٺ. گهوڙي جي سڻيال
ڪندڙ - سڻس.

● سهيڙيل: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سهيڙيل: اسم خاص. هڪ چمڪندڙ تاري

جو نالو - سڻ جي ملڪ ۾ اڀرندڙ پنهنجيءَ
خوشبوءِ سان جيئن کي ناس ڪندڙ - ايتو. هڪ

ملڪ جو نالو. طارق جو اصل نالو (سهيڙيل يعني).
● سهيڙيلو ۽ سهيڙيلو: ٺ. صفت. [ف. سڻل =

آسان] سڻالو - سڻجو - آسان - سڻي - سڻو.
سڻس - سو ڪو. آسودو - آرامي - خوش. سڻو.

بي پرواه. ٺ. محرم جي ڏهي ۾ عورتن طرفان
ڳاڻڻ ۾ ايندڙ مرثيو - نوحو.

● سهيڙائي ۽ سهيڙائيون: ٺ. سڻائي -
سهولت - آساني - آسان - آرام - سڻ - سڻج -

آند - قرار - سڻجائي.

● سهيڙاپ ۽ سهيڙاپون: ٺ. سهولت - سڻج.
● سهيڙاپي ۽ سهيڙاپون: ٺ. [من. سڻي]
س = سان + ڳيا = ڳالهائڻ سڻي - سڻي -

● مَشْتَرَوْ ۛ مَشْتَرَا: ذ. سوڀاري پيڄڻ (ويڻ)
جو اوزار.

● سَمَوِيَّۃٌ سَمِیۡرَیۡوُنُ؛ ث چاندی یا سون
یا کنهن ۾ی ڏاتو جو ٺهیل آگر جیتری کڙی
سان، وچ ۾ گول هیٺ ڊگھی ۾ چپیری سَمِی،
جملہ بہ ننگ، ھڪ ڪن کوٺی، ٻی ڏند کوٺی،
۾ی اکو سڳی یا گانی ۾ بوتل ۽ گچی ۾ پاتل -
سَمِی - ڪانڌو - سَمِی. ترو کڙی - ڏینڍوڙی.
- سَمِی ھن؛ ترو کڙی ھن - تلو کڙی ھن -
ڏینڍوڙی ڪنڊن.

● مَسِينُ ۛ گهوڙي جو سنياليندڙ - مَسِينُ.
● مَسِينُ ۛ مَسِينُونُ؟ ٿ. [سن. سوچنا = اشارو]
خيرات وٺڻ لاءِ فقير جو آواز - صدا - سوال. اشارو.
- مَسِينُ ۛ هَئِي - خيرات لاءِ صدا يا آواز ڪرڻ.
● مَسِينُ ۛ مَسِينُونُ؟ ٿ. [سن. مڃڻا =
(لشڪر - فوج - مڃڻا).

- سَمِينَا تَيْبِي ۞ سَمِينَا تَيْبِي ۞ ذ. مِيه مَالَار -
 لشکر جو مہندار - سکا نڈر.
 ● سَمِينَا تَيْبِي (ل)؛ مصلو، مڈل - ورن (بدن م)
 متارو تیبی.

● سٽينڊل ۽ سٽينڊل ۽ ذ. [انگ.]
الگريزي نموني جي زباني جڙي - سٽائو.
● سٽينڊل ۽ ڪيپٽ ۽ سٽينڊل ۽ ڪيپٽون ۽ ث.
[انگ.] انتظام هلائيندڙ جماعت. اسيمبليءَ جي
مڪيه جماعت. ڪنهن يونيورسٽيءَ جي مجلس جو
منتظم. سرڪاري طرح اناج خريد ڪرڻ جو
ادارو.

● مَسْئَلَةُ ٤ مَسْئَلَةٌ: ذ. صفت. مهن جھڑو۔
تورو گرم - نیم گرم - نھن مسو۔ ترو۔ پیر۔
مَسْئَلَةُ (ت)۔

● سٽيڪيلي' ۽ سٽيڪيليون؛ ث. [ھـ .
 سٽڪيلي' =] چاندي يا سون جو ڪچي ۽ ھ
 ٻڌل ڏورو-قميص ھ ٻڙن طور ڪم ايندڙ سون
 يا چانديءَ جي زنجير ي.

● مسئد کو تع مسئد کا (ل) : ذ. اذ کو۔
 بَپْ - بَاء - دَر - خوف - مراس۔

● مُنَانِبِيرُ الْيُومِ ۞ مُنَانِبِيرُ الْيُومِ : ث. بِهَاتِي ۞
جي پکي جو ۞ فسر.

● مُمَانُتَبِي' ع مُمَانُتَبِي' (ت) : ذ. صفت. مَانُتَبُو۔
گھت گالھائیںد ر۔

● مائتي بوند و مائتي بوند و ن: ث.
سپ کي وندڙ مينهن جي ڦڙي.

● مٽاڻ جو ذ. [سن. س. = چٽي] ويهر کان اوه
ڪر ۾ آڻي جي دوا

● مياندرېي * مياندرېون: صفت. پاڙو-
پاسي وارو گهر - سچلو. کٽم - قبيلو.

● مَٽَانْدَوُ & مِٺَانْدَا؛ ذ. [من شيت = مِيء] مِيء - تَدَت. ذ. صفت. تَدَت جو مَسْتِيل - پاري جو ماريل - تَدِيل.

● سڌائڻي ۽ سڌائڻي: ذ. گهر جي سامه
وارو ٻيو گهر - ٻاڙو. پاريسري - محلي وارو.

● مِثْلًا مِثْلًا مِثْلًا : ذ. [ن. سَه-چَر ! سَه- =
گڈ ! چر = هان] سڱا بنديءَ جي ماڻهيءَ ۾ ڪنڊيل

کتنے گھر جو مکہ ماٹھو۔ سبھی موت جو مرثیو۔
پارہ لذت - مزو - سواہ - ذائقو۔ طرزو شوق۔
میکندو۔

● شَاءَ ۛ شَاءَ ۛ ذ. [من. مواء] مواء-
مزو- ذائقو.

● مَـجْجُو ۽ مَـجْجَا (ل): ذ. سَمَت. [ف. سَهْل =
مولو] سَهَنجُو - مولو. سَوَدُو - سُون مَدُو - مادو -
غريب. دُڙِي، لُڙِي، حُو سَوَدُو.

● سُرّے سُرّے : ذ. [من. سُو کَر = سوئر]
 ھک جانور جو فالو۔ مرون۔ سور۔ خنزیر۔

== مَئِیَر جَو وَجْ ۽ مَئِیَر جَا وَجْ : ذ. میرون
جَو ڏند - کات.

- سُر شیکل: خراب شَکَل وارو۔ کِنی شَکَل وارو۔ بد صورت، بد افعال۔

== مُشْتَرَكٌ مِّنْهُمُ ۖ عَلَىٰ مُشْتَرِكٍ مِّنْهُمَا ۖ ذ. صفت.
بَد شیکل۔ خراب شیکل وارو۔ بی ایمان۔

● میٹرو، میٹرا: ذ. مائی یا میتا کان پیل
داغ - ماتا جو داغ یا چگھہ.

سُزُو' ۛ سُزَا: ذ. صفت. سُو - لائق.

● سڻون ۽ سڻوان: ذ. صفت. سڻو سڻون -
 بنا وڙ وڪڙ جي - بنا ٽپڙ جي - برابر. جهڙو -
 ماڳو. صحيح - بلڪل پورو - سڻوڌو - سڻوڌو.
 ● سڻيڻي ۽ سڻيڻون: ث. [سن. سوچ = سڻيڻي]
 سڻيڻي.
 ● سڻيڻين ۽ سڻيڻيون: ث. هدايت. مدد ورتو -
 پلائي - چڱائي. چڱي - پيلي.
 - سڻيڻن ۽ سڻيڻن ۽ سڻيڻن: هڪ ٻئي جي ڀران هجڻ -
 دنڪاڻا هڻجڻ.
 - سڻيڻن ۽ سڻون: چڱي ڳڻڻ. ڀلو ارادو رکڻ
 (ڪنهن جي باري ۾).
 - سڻيڻن ليکڻ ۽ ٿيڻ: بيماري ۽ کانپوءِ طاقت وٺڻ.
 - سڻيڻن ليکڻ: ث. مڏي ليکڻ.
 - سڻيڻن سڻيڻي هڻڻ: ويامن جي وقت کي
 نڍيڪ اچڻ.
 ● سڻوڻجو ۽ سڻوڻچا (لڻ): ذ. ڊپ -
 آڊڪو - ڊاء - پڻ. مڃاڳي - جاڳ - بیداري.
 ● سڻوڻ ۽ سڻوڻو: ذ. سڳڻ - ماڻ - شگون -
 سڻوڻ (ت).
 - سڻوڻ ڪڍڻ: شاديءَ جي موقعي تي ماڻ
 مڳڻ ڪرڻ.
 ● سڻيڻي ۽ سڻيڻون: ث. [سن. سوچ = سڻيڻي]
 رڪ مان ٺهيل سڳڻ جو اوزار - ٽوپي ڏيڻ جو
 اوزار - ڀرت ڀرڻ جي سڻيڻي - چمڙي کي سڳڻ
 جو اوزار - سڳي - سوزن - لڻ - سوزني. دوا کي
 جيسر ۾ داخل ڪرڻ جو اوزار - انجيڪشن -
 فوٽي جي رڪارڊ تي رکيل ڪوڪو. سڻيڻي -
 مصدر. مان ماضي مٺ جو صيغو - پٽري.
 - سڻيڻي جو سڳي ڪهي سڳوڻ: ڪنهن به
 ننيجي جو ڪو نه ڪو سبب ضرور هئڻ.
 - سڻيڻدان ۽ سڻيڻدان: سڻيڻن رکڻ جي شيء -
 ٽاچن ٽپڻ جي گڏي - پڻ ڪڻ.
 - سڻيڻي سڳي سڻوڌو: ذ. صفت. سمورو -
 سڻوڌو. ذري ٻري.
 - سڻيڻي سڳي سڻوڌو مال هڻڻ: سموري
 جائداد هڻڻ.

● سڻيڻيما ۽ سڻيڻيماڻون: ث. [انگ. فلمي
 فلمي ڪل - فلم ذريعي ڏيکاريل تماشو.
 - سڻيڻيما هائوس ۽ سڻيڻيما هائوس: ذ.
 فلم ڏيکارڻ جي جاء - پڪڙ هائوس.
 ● سڻيڻي: مصدر. سڻيڻ - پٽڻ.
 ● سڻو: ذ. [سن. شتم = سڻو] هڪ ڳڻڻ جو
 انگ - پٽي اپڪي ۽ ڏهن ڏهاڪن وارو انگ -
 صد - ساء (۱۰۰).
 - سڻو پيري ۽ سڻو پيريون: ث. [سن. شتم
 + پگ = قدم] هڪ قسم جو جيت - هڪ سؤ
 پيرن مان اڪل اڌ فوت ڊگهو - سوپاري (ت).
 - سڻون ۽ سڻو: ٿيڻ: مڃو انسان ٿيڻ.
 بي عيب ٿيڻ.
 - سڻوڻ ۽ سڻوان: ذ. صفت. سڻو وارو.
 (ث. سڻيڻ ۽ سڻو پيون).
 - سڻوڻ ۽ سڻوڻيون: ث. ڪنهن شيء
 جي سڻو دفعا وڌيڪ هئڻ واري حالت.
 - سڻوڻائين: مصدر. سڻو دفعا وڌيڪ ڪرڻ
 جيئن "پڻائين ٿيڻائين وغيره".
 - سڻوڻو ۽ سڻوڻو: ذ. صفت. هڪ سر دفعا
 وڌيڪ حالت وارو.
 - سڻوڻون ۽ سڻوڻان: ذ. صفت. سڻوڻو.
 ● سڻو ۽ سڻا: ذ. [سن. شوام = سڻو] ڪوڙين
 کي سڳڻ جو هڪ هاڻي سان چهنبدار
 ڪوڪو. هڪ ڪورين جو اوزار. قالب جي
 مٿان بيهندڙ.
 ● سڻوڻ (سڻوڻو) ۽ سڻوڻ (سڻوڻو):
 ذ. چاچي جو پٽ.
 - سڻوڻي سڻوڻ (سڻوڻي = سڻوڻو) ۽
 سڻوڻي سڻوڻ (سڻوڻي سڻوڻو): ٻيءَ جي
 سوت جو پٽ.
 ● سڻوڻي ۽ سڻوڻيئون (ل): ث. [ع. سوط =]
 ڪاٺ جي ڏنڊي - ننڍي لٽ - سڻوڻي -
 سڻوڻي (ت) - ڏانگ.
 ● سڻوڻراج ۽ سڻوڻراج: ذ. پنهنجو راج - پنهنجي
 حڪومت - خود حڪومت - سڻوڻراج.

سُئي سڳي ڪهي سُون: مهل تي ڳالهه لکن.

سُئي ڪڏهي سڳي ڳولڻ (ت): اجائي تڪليف ڪرڻ. بي وقوفي جون ڳالهيون ڪرڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. سڀ ۾ مڃڻ جي پوند سوانتي.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [انگ]. ڪر ڪنجي.

سُئي سڳي سُون: ٿ. ڪاري جي مڃي جو قسم سوئي جي پڻ رنگ ڪاريڙو پنک ڪارڙا، بفل تي ٺيڪا، قد ۲ کان ۴ فوٽ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. گهوڙن جي سنڀال ڪندڙ. سڳي گهوٽ جو اهڙو.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. سويڪار] اقرار. قبوليت. انگيڪار.

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. تعلقي شهداد پور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

سُئي سڳي سُون: ٿ. خيرات لاءِ آواز سوال جو سڏ سڏا سڏين.

سُئي سڳي سُون: ٿ. سوال لاءِ سڏ ڪرڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. ذات جو هڪ قسم.

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (پت سيراڻي).

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. هڪ ذات پائي. ٻيڙو. محبوب. معشوق. ”سُر هو سڳي سڳي“ ڦاريو.

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. فاتيخ خواني. عذرخواهي. منهن کان غم ۾ شرڪت. ماتم.

سُئي سڳي سُون: ٿ. اسم خاص. سوک. آهه. دانھن. وِلاپ. روڏن. گودڙي پڇ. مائتي. عزازت.

سُئي سڳي سُون: ٿ. ڪڍڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. ٿڪڻي ٿڌڪڻي.

سُئي سڳي سُون: ٿ. ڪري جو اُن گهو ڪڍي اچڻ وقت ٺاڻي يا غريب يا ڪنهن غريب کي ٻي ٻائيون ڏنل اُن.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شپت =] سڳي لڳڻ. ٿڌ لڳڻ. مياڻو ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

سُئي سڳي سُون: ٿ. [سن. شير =] ٿڌ ڪري چمڻ [ٿڌ لڳڻ. سڳي ٿيڻ. سڳي ۾ وِلاپ ٿيڻ.

حڪومت جو ڪاروبار. گوشه‌مالي - داب -
 تشبيهِه - ڌمڪي - رعب داب. خوش دهشت -
 قهر - غضب - سختي. چان - علم - معلومات.
 - سياستَ بازري ۽ سياستَ بازِيُون : ث.
 [سياست + بازي < باختن = راند ڪرڻ] لچاڻيءَ
 واري سياست. سياسي ڪيڏ - سياسي ملاڪو.
 - سياستدان ۽ سياستدان : ذ. [سياست +
 دان < دانستن = چان] ملڪ جو انتظام هلائيندڙ -
 سياست مان ڄاڻندڙ - سياست وارو. چانو.
 - سياست ڪرڻ : سڙا ڏيڻ - تشبيهِه - ڪرڻ -
 گوشه‌مالي ڪرڻ - ڌمڪي ڏيڻ.
 - سياستگري ۽ سياستگري : سڙا ڏيڻ : ث.
 [سياست + گر = ڏاهيندڙ] حڪومت جو انتظام.
 - سياسي ۽ سياسي : صفت. ملڪي انتظام
 متعلق - ملڪي - سرڪاري - راج نيٽڪ.
 • سياڪو ۽ سياڪا : ذ. زالن جو تعلق - ماڻهي -
 سياهو - عزازت - ڀائڻيچاري يا برادري. سگت -
 لاڳاپو - تعلق

”ڪهڙو سنگ سياڪو هاري مون هوتن سين“

(شاه).

عزازت جو سڏ - ڪانڊ - ڪوٺ. (ذ. صفت). ماڻهيءَ
 جو - مٽيءَ جو - ڀائڻيچاريءَ جو - سڀڻڪو.
 • سيال ۽ سيال : ذ. صفت. [ع. ميل = وهڻ]
 وهندڙ - روان - جاري. ڀڄڻو - ڀاڻالو - ڇڏو -
 رڳڙو - لپاب - نرم - سنهو. رقيق - دوست.

• سيال : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي
 دادو، تعلقي شهدادڪوٽ، تعلقي گنڀت (خيرپور
 رياست) ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

• سيال ۽ سيال : ذ. صفت. شريڪ. ڌاريو -
 آجڻبي.

• سيالگيري : سيالن يا متن ماڻهن جي شادي
 غميءَ جي سڏ تي شرڪت يا شموليت.

• سيالڪوٽ : اسم خاص. پنجاب ۾ هڪ
 مشهور شهر جو نالو.

• سيالڪي : اسم خاص. تعلقي بدین ۾ هڪ
 ڏيهه جو نالو.

• سيار ۽ سيار : ذ. [ه. سيار = گدڙ] هڪ
 جهنگلي جانور - گدڙ - سيال.

”راتيان ٻولي ڪالڪڙي، ڏينهان ٻولي سيار،
 جان مري ڏيهه ڏئي، جان ٻئي ڌڪار“.

• سيارڙو ۽ سيارڙا : ذ. جهنگ جو گهمندڙ
 جانور - ميرون - سيار - سيال - شغال - گدڙ.

• سياري ۽ سياريون : ث. سادي گدڙ -
 گدڙي.

• سيار ۽ سياريون : ث. سيراڻي - ڪانهن ۾
 گول پنهنجن ٽنگن ڪرڻ وارو اوزار - سيراڻي -
 سياري (ت).

• سياري ۽ سيار يون : ث. سيار.

• سيار : اسم خاص. تعلقي ڇاڇري ۾ هڪ ڏيهه
 جو نالو.

• سيار ڀڄڻ : اسم خاص. سنهڙو لُٽب جهڙو
 گاهه - ٻاڙ ۾ اڏيڙو پُٺُ.

• سيارچ (ت) : اسم خاص. هڪ جهنگلي گاهه
 جو قسم.

• سيارچ (ت) : اسم خاص. وَل جو هڪ قسم،
 برسات ۾ ٿرڻ ۽ ٻوڏن تي چمندڙ، چوٽيءَ ۾
 ڳاڙها گل، ٿري ماڻهن لاءِ ڀاڄي طور استعمال
 ٿيندڙ. ان جو اُٺ جوڙ يا ڀاڄهريءَ جي آئي سان
 ملائي استعمال ٿيندڙ.

• سياري : اسم خاص. تعلقي بدین ۾ هڪ ڏيهه
 جو نالو.

• سيارو ۽ سيارا : ذ. [سن. شير = ٻائي
 چمي ٻوڏ. سن. سڀت + ڪال = سرد وقت]
 هڪ موسم جو نالو - سردِي جي موسم - سيءَ
 واري رُت - موسم سرما - ٻوه، مانگهه ۽ ڦڳڻ جي
 مٽين واري موسم. اُتر جي واڻ - اُتر اُڀرندي
 جي ڪُنڊ جو واڻ.

• سيارڙ ۽ سيارڙ : ذ. [ف. شغال = گدڙ]
 هڪ جهنگلي جانور - گدڙ - سيال.

• سياست ۽ سياستون : ث. [ع. سامن <
 سوس = حڪمراني] ملڪ جي سنڀال - ملڪ جو
 انتظام - ملڪ جي حفاظت - ملڪ جو بندوبست -

زيرڪي - عياري - دوراندوشي - تميز فهمي - چالاڪي - چستائي. سگهڙائيپ.

سيانو و پاڻو ۽ سيانا و پاڻا: ذ. صفت. سناو - فهميدو.

سيائي ۽ سيائيون: (ل): ث. عورت کي ٻار ڄاڻائيندڙ عورت - دائي - نرس.

سيائوش: اسم خاص. (ف) هڪ گاه جو قسم. ڪيڪائوس جو ٻٽ.

سياهه ۽ سياهه: ذ. صفت. (ف) ڪارو - ڪاري رنگ جو. اونهاو - تاريڪ. شوم - لجن - بد - خراب.

سياهه باطن: ذ. صفت. [ف. سياه + ع. باطن = گجه]. بد باطن - رياڪار - منافق.

سياهه بخت ۽ سياهه بخت: صفت. [ف. سياه + بخت = پاڳ] بد نصيب - بد طالع - نياڳو - چوڪ چنڊو.

سياهه پوش ۽ سياهه پوش: صفت. [ف. سياه + پوش < پوشيدن = ڍڪڻ] ڪاري لباس وارو - ماتمي - ڌڪويل - غمگين - ماتامي.

سياهه پوش ٿيڻ: ڪاري پوشاڪ هائڻ - ماتمي لباس ڪرڻ.

سياهه پوشي ۽ سياهه پوشيون: ث. ڪاري لباس ڍڪڻ واري حالت. ماتم - غم.

سياهه چشم: [ف. سياه + چشم = اک] ڪارين اکين وارو - ڪڇلو. ترمچي باز چو پيو نالو.

سياهه دل ۽ سياهه دل: صفت. [ف. سياه + دل] ڪاري دل وارو - اندرڪارو - گنهگار - عامري. سنگدل - بي رحم - ظالم.

سياهه ڪار ۽ سياهه ڪار: ذ. صفت. [ف. سياه + ڪار < ڪردن = ڪرڻ] خراب ڪم ڪندڙ - فاسق - عاصي - بد ڪار - فاجر - گنهگار. ظالم - ٻاپي.

سياهه ڪاري ۽ سياهه ڪاريون: ث. بد ڪاري - ٻچڙائي. ظالم.

سيام ۽ سيام: ذ. صفت. ڪارو - سياه. ڪاري ڪوئل. ڪرشن مهراج جو لقب. هڪ راڳئيءَ جو نالو.

سيام: اسم خاص. چين جي آخر ۾ هڪ ملڪ جو نالو.

سيان ۽ سيان: ذ. رستي جي سنوٽ - سڌائي - سطح - مٿاڇرو.

سيان ۽ سيانئون: ث. پير جي مٿائي.

سيانئون ۽ سيانئا: ذ. ٻائيءَ جو هڪ جانور - سارين کي وڍيندڙ - ڪيڪڙو - سرطان.

سيانندرو ۽ سيانندرا: ذ. مٽي - مائتي - برادري - ڀائيجاري. دوستي - باري. تعلق - لاڳاپو.

سياندرِي ۽ سياندرِيون: ث. مائتي - عزازت - شرڪت - مٽي - برادري. پر واري جاء.

سيانندو ۽ سيانندا: ذ. [سن. شيت = سي] سيانئون - مٽي - ٿڌ. ڌڪي - رڻي - پڻو - خوف - ڊپ - خضرو - هراس - ڊر - ڊڄ.

سيانئي ۽ سيانئيون: ث. هڪڙي گهر جو گهر ڇڏي ٻيو ڌر - ٻاڙو. ڪوچو - ڪڻبو - دھلو.

سيان ۽ سيانئون: (ت): ث. قبر جي وچ ۾ يا پامي ۾ کوٽيل ڪڏ - مامي (ت) لحد.

سيان ۽ سيان: (ت): ذ. کير جمائڻ لاءِ ان ۾ وڌل ٿوري لسي يا جتهڻ - سنيان - سيانين (ت).

سيانو ۽ سيانا: ذ. [سن. س = سان + جڇا = ڄاڻڻ] عقل وارو - عاقل - عقل مند - ڏاهو - فهم - سمجهو - سمجهدار - گيالي - هوشانو - ٻڌوان - داناء - تيز فهم - سگهڙو - عالم - واقف - اڪابر - زيرڪ - فهميدو. چست - چٽي - چالاڪ - هوشيار.

هنري. هڪو - تجربڪار. طبيب - ڊاڪٽر. عيار. دوراندیش.

سيانپ ۽ سيانپون: ث. سمجهه - ڏاهپ - عقل - هوشيار - دانائي - گيان - ٻڌه - عقل مندي - حرفت - اٽڪل - ڍنگ - ڊول - چالاڪي - چترائي.

● سيهائين: مصدر. [سن. شوياء = سونهن] وٽڻ. -
پسند هون. دل کي وٺڻ. پسند اچڻ. پور. جوڳو. -
برابر. ٺيڪ. ماڻھو. منهن تي هون. جڙڻ. -
● سيهائو ۽ سيهائو: ذ. [سن. شوين = سونهن]
وٺڻ. پسند ٿيڻ. مناسب. لائق. دل گهريو. -
خواهان. سهيڻ. سهاڻ. جڳائڻ.

"لنگهه پير مٿيان ٿيڻا، ساهڙ سيهائو"

(شاهه)

● سيهيتو ۽ سيهيتا: ذ. [ف. سوبستڪع. ثابت]
جمله. پورو. سيهائو. سگهڙ. هوشيده. سليقہ وارو.
رت پھت وارو. سنجيدو.

● سيهيدو ۽ سيهيدلا (ت): ذ. سيم. سرد.
عورت جي هٿن جي جاء. گهٽي.

● سيهين ۽ سيهينون (ڪ): ث. مسعود کان
عضوي مخصوص جي وچ وارو هيٺيون حصو. -
آلت ۽ مقعد جي وچ وارو ٽڪر. مقعد ۽ عضوي
مخصوص جي وچ واري رڳ. مقعد. گد يا.

● سيهين (ڪ): مصدر. [سن. سيون = سين]
سيهين. ٽوپو ڏيڻ. جڙڻ. ٺهڻ. جڳائڻ.

● سيهيو ۽ سيها: ذ. صفت. ٽوپو. ٺاڪو. -
بخيو. بڪو. ڌاري. کير. سٺو. ڌرڙ. ڪٺو.
ڀرت جو سڄو ڪٺو. ڪوهستان ۾ ڀرت جو قسم.
چٽي. ٽڪري.

"سهين سڀا ڪنجري لوڻي لڙون لڙ"

(شاهه)

● سيهين ۽ سيهينون (ڪ): ث. سلائي.
ٽوپو. بٽيو.

● سيهين ۽ سيهينون (ت): چوڙي جي سٺي تندي
سان ٽوپو ڏيڻ.

● سيهه ۽ سيهه (ت): ذ. سياهه. لڇڻ. عادت.
● سيهت ۽ سيهتون (ت): ث. [سن. شيت =

ٿڌ] مردي. ٿڌ. سي (ڪ). ڪاريءَ جي
پڙيءَ جو هڪ عضوو. جالار ۽ واڙي جي دنگ
وارو حصو.

● سيهت ۽ سيهت: ذ. صفت. ٿڌو. سرد.
(اسم خاص). هڪ مرض جو قسم.

● سيهه گروش ۽ سيهه گروش: ذ. [ف.
سيهه + گروش = ڪن] هڪ جهنگلي جانور.
ٿيڪاري. ذ. صفت. تيز نظر. تڪي نظر وارو.
● سيهه وسفهد جو مالڪ: هٿن: هر نقط
خيال ڪان طاقتور هٿ. وڏي دست رس هٿ.
حاکم هٿ.

● سيهه ۽ سيههون: ث. صفت. ڪارڻ.
ڪارڻن. ڪاروڻ. اونداهي. اوندو. انڌو ڪار.

● دل جي ڪارڻن. ڪڇل. داغ.

● سيهان: اسم خاص. مڪران جي اتر وارن
جيان جي قطار جو نالو.

● سياهه باز: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سياهه قد: اسم خاص. بلوچن جي قوم جو
هڪ قبيلو.

● سياهو: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ
ديه جو نالو.

● سياهه ۽ سياهو (پيل): ذ. [سن. ساڳو +
آدر = پٽ] شريڪ. ذات ڀائي. عزيز. ڀرو

عزيز. ڏوراهو ماڻ. دوستيءَ جو مائيت.
مائيت. ٺاڻي.

● سيائڪو ۽ سيائڪا (پيل): ذ. صفت.
شريڪاڻو. مائيتاڻو.

● سيائو ۽ سيائو: ذ. [هنند. سيال. ف.
شغال = گدڙ] گدڙ. سيال. شغال.

● سيهه ۽ سيهه: ذ. (ف) هڪ قسم جو
ميوو. صوف.

● سيهه ٿيڻ: مصدر. بڪت ۾ ساهه ٿيڻ.
سيهتا ٿيڻ.

● سيهه ۽ سيهه: ذ. ملڪيت. دولت. ڏن.
مرجاتا. شائيسنگي. سٺي.

● سيهارو ۽ سيهارا: ذ. ٿڌا ٺاهيندڙ. ٽوريون
ٺاهيندڙ.

● سيهان: ث. سيهون.

● سيهان: ث. ڏم ڇڪو جو کير ۾ ڏونري
لاءِ وجهجي.

== سيٽيل ڪيڏن: مانا جي مرض کي روڪڻ لاءِ اڳواٽ ٺڪا ڏيڻ - ٺڪا ڪيڏن - ٺڪا هڻڻ. سائين.

● سيٽيل چيني: ٺ. هڪ قسم جو مصالح. عربي سمنڊ جي ٻيٽن ۾ پيدا ٿيندڙ.

● سيٽيل: حرف جو. [من. س=مان] مان - سان - سٽ - سين - پيڙو - سوڌو

● سيٽيل ڪيٽون: ٺ. [سن. سيٽيل = سيٽ] آڪٽ - ٺانء - ٽونڊ - وڏائي - غرو - ر - هٿ - ٽڪير. سوڌائي - سوڌاڻ - سختائي - سختي - مضبوطي. سوڪائي. انگ لڳو - انگ اچڻو - ڪرڻي - ڪڙائي. ڏڪي - ٽڪي. ٽرڻو. ڪشش - چڪ. ڪاوڙ - غصو. سيٽيل - سيٽيل ڪوڪ (ريل جي) - ڪوڪاٽ - سوڌاٽ.

نوڙي - رسي - وڏي. ڏانڻ - نير - بند.

"وڏي سيٽيل سوڌا ٻاءُ ٻنهي ڪرهي"

(شاهه).

جانور جي هڪ بيماري - (الڳ. Seat) ويهن جي جاء - ڪرسي - ڪوچ وغيره. جوارين جي اصطلاح ۾ جوان عورت.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. سيٽيلون وڃائيندڙ - سيٽيل. بد معاش.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل (ريل جو) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

== سيٽيل ڪيٽيل: ٺ. چين کي سوئي ڪڍيل سنهڙو آواز سيٽيل - سيٽيل ريل جي ڪوڪ.

== سيٽيل وڃائين: سيٽيل وڃائڻ - سيٽيل وڃائڻ - آواز ڪرڻ. (ريل جي) - ڪوڪ ڪرڻ - ڪوڪ ڪرڻ. گهوگهو وڃائڻ. گهوگهاٽ ڪرڻ.

• سڀڻي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. سڀڻائي - سڀڻو.
• سڀڻي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. سڀڻو جو مونث -
شاهوڪار زال - سڀڻائي. ويائي - واهائي - هندياڻي -
ڪراڙي.

• سڀڻائي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. سڀڻو جو
مونث - شاهوڪار زال - سڀڻي.

• سڀڻو ۽ سڀڻي: ٿ. آسودو - شاهوڪار -
سڀڻ ماڻهو. وائيو - هندو - ڪراڙو.

• سڀڻار ۽ سڀڻاروڻ (ل): ٿ. وچ واري ٽوڻي
ڏيڻ جي آر - ڪيرڻي (ت).

• سڀڻار: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سڀڻار: اسم خاص. تعلقي گونديءَ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

• سڀڻار: اسم خاص. تعلقي سانگھڙ ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• سڀڻار جا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
تعلقي گمبٽ (خيرپور رياست) ۾ هڪ ديھ ۽

شهر جو نالو.

• سڀڻاري: اسم خاص. تعلقي گونديءَ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

• سڀڻاڙا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سڀڻا مسانگري ڪرڻ (ل): پنهنجي وڏائي
بيان ڪرڻ - پاڻ ٻڌائڻ - شيخني بيان ڪرڻ.

(مي لفظ استعمال ٿيندڙ) جتي ڪو ماڻهو مقروض
هجي ۽ قرض خواهه ڪي ڪجهه به نه ڏي ۽
پنهنجا ڪم ڪار ڪندو وڃي).

• سڀڻري: اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

• سڀڻري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سڀڻو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سڀڻو ۽ سڀڻا (ڪ): ٿ. آڱوڻو - ٺوڻو.

• سڀڻارو ۽ سڀڻارا: ٿ. [ف. سي] = ٽيهه +
پاره = ٽڪرا [مسلمانن جي پاڪ ڪتاب قرآن

شريف جي ٽيهن سيارن مان هڪ پارو.

• سڀڻاره: ٿ. (ف). قرآن شريف جو ٽيهون
حصو.

ڪنڊ (ت). ٻوڪ کي ٻهڙجڻ کان بچائڻ لاءِ
ڊيڻ سان ٺهيل سنهي ٻهڙيءَ سان وسو، ٺڪاءُ
ڪيائون لاءِ. ٽٽڻ.

• سڀڻا ٿيڻ (ڪ): ٻڪڻ مڙڻ - ٻاهر ٿيڻ.

• سڀڻار ۽ سڀڻاروڻ (ت): ٿ. ٻرائين جڻئين
سڀڻ لاءِ آر.

• سڀڻي: مصدر. سَتَ سَتَ ڪري وڃڻ -
ڪاهي وڃڻ - سَتڻ - ٽڪڙو ڪاهڻ.

• سڀڻي: مصدر. سخت ڪرڻ - ٺٽ ڪرڻ -
سوت ڪرڻ - ٻٽو ڪرڻ - پختو ڪرڻ - تنگ جهلڻ.

• سڀڻي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. ٻهڙو ٿيڻ. گهاٽو ٿيڻ.

• سڀڻي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. وڏائي - ٽڪڙي -
آڪڙو - هٿ - غرور - مغوري - ٺيڪڙو.

• سڀڻي ٿيڻ: مصدر. سخت ٿيڻ - ٺٽ ٿيڻ -
سوت ٿيڻ - ڏاڍو ٿيڻ. قابو ٿيڻ - سڀڻو ٿيڻ.

• سڀڻو ٿيڻ. پختو ٿيڻ. گهاٽو ٿيڻ. ضدي ٿيڻ -
نيزر ٿيڻ. چڪڙڻ. وڏائي ڪرڻ - ٽڪر ڪرڻ.

• سڀڻجي: هٿن: آڪڙجي - هٿن - ٽيڪريجي
هٿن - ٿوڻجي هٿن.

• سڀڻي ٿيڻ: آڪڙ کي روڪڻ - وڏائيءَ
کي ختم ڪرڻ.

• سڀڻري ۽ سڀڻري: ٿ. صفت. وڏائي وارو -
ٽڪر وارو - آڪڙيل.

• سڀڻي ڪرڻ: آڪڙ ڪرڻ - وڏائي ڪرڻ.

• سڀڻو ۽ سڀڻا (ت): ٿ. هڪي زمين - گهڻي
گاه واري زمين (ذ. صفت). مٿارو - ٿلهو - ڏنڊو.

• سڀڻارو - طاقتور. جوان مرد - ٻهلوان.

• سڀڻو ۽ سڀڻا (ل): ٿ. ڪپڙي جو وڻيل نوڙو.

• سڀڻائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• سڀڻي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. [سن. شريشت] =
شاهوڪار، پرا. سڀڻا [شاهوڪار - دولتمند -

دنيادار - ڏن - جو مالڪ - ٻنسي وارو. واهاري -
سوداگر - تاجر - وئجارو - ڪنهن ڪارخاني جو

مالڪ، عام طور هندن لاءِ استعمال ٿيندڙ لفظ.

• سڀڻائي ۽ سڀڻي ٿيڻ: ٿ. سڀڻي ٿيڻ -
دولتمندي - شاهوڪاري. وڏ ماڻهائي - ڊگر - وڏائي.

سڀني جي همڪاري سان ڪم ڪري سگهجي ٿو.

ٿورائتو چوائڻ. سزا ڏيڻ. مار ڏيڻ. سوچڻ. جانچڻ. هٿ ڪرڻ. ڪٽڻ. چيڻ. سوپ ڪرڻ. فتح ڪرڻ. اڻ مچائڻ. تات مچائڻ. مطيع ڪرڻ. تابع ڪرڻ. مغلوب ڪرڻ. وس ۾ آڻڻ. ماري مات ڪرڻ. غالب ۾ ڀرڻ.

● سپڌ ۽ سپڌون؟ ٿ. تابعداري. ڊڄ. خوف. ڀڄو. سزا. مار. سيڪت.

● سپڌائين؟ مصدر. تابعدار ڪرائڻ. سزا ڏيارائڻ. مار ڪرائڻ. سيڪت ڏيارڻ.

● سپڌجن؟ مصدر. تابع ٿيڻ. سزا ڪرائڻ. سيڪت حاصل ڪرڻ.

● سپڌ سپڌن؟ ڊهاڙ رکڻ. زور آڻڻ. ڀڄو ڏيارڻ. ڊيڇارڻ.

● سپڌو ۽ سپڌا؛ ذ. ڪچو طعام. رسد. سامان. ستم. توشو. سامان سڙو. وڪڙ. واڙي. آن. آڻو. سنهو ٿلهو کاڌي جو سامان. خوراڪ. آهار. ڪيڻ. چوڻو. آڌو.

● سپڌو ۽ سپڌا ٻاڏو؛ ذ. صفت. سپڌو سامان. ستم. توشو. رسد. آهار. آڌو. خوراڪ. چوڻو. ڪيڻ.

● سپڌائين؟ مصدر. سڳائڻ. خواهش ڏيکارڻ. خواهان ٿيڻ. آرزو ڪرڻ. ارادو ڪرڻ. واجهائڻ. منتظر ٿيڻ. هڪ ستم.

● سپڌو ۽ سپڌا (ڪ-ت)؛ ذ. نڪ مان نڪتل سنگهه. جو ڳنڍو. ٻوڏو. گوڙو.

● سپڌو ۽ سپڌا اسم خاص. تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● سپڌ ۽ سپڌون (ت)؛ ٿ. سون. شگون.

● سپڌ ۽ سپڌون؛ ذ. وڏي ماڻا.

● سپڌ ۽ سپڌون؛ ذ. [سن. مينڪ] تور جو.

هڪ وٽ. ماپ جو هڪ تورو. من جي چاليهين پتيءَ وارو وزن. چئن پائڻ جو گڏيل وٽ. (منڍي سپڌ ۸۰ تولي، طبي سپڌ ۵ تولي ۸۰ ماسا، شاهي سپڌ ۲۱ ماسا، عالم گيري سپڌ ۴۰.۳ طبي مثقال، خراساني سپڌ ۱۵ طبي مثقال وزن). ڏو. سپڌ ڪ ۽ سپڌ ڪ؛ ذ. صفت. هڪ مير وزن جو.

● سپڇو ۽ سپڇا (ڀڄ)؛ ذ. ماني وغيره ڀڄائڻ جي جاء. رڌ ڀڄاءَ جو هنڌ. تنوڻ.

● سپڇ ۽ سپڇون؛ ٿ. لوهه جي سنهي ڊگهي لٽ. تار. ڪتاب ڀڄائڻ جي شينج. ڪارب مان نڪتل مٽيءَ کي وڍڻ جي تار. هڪ. ٽڪ. هڪل گوشت. ڪڪڙ جي ڪٽڙ. (ظرف). منڇون. سڌو. سولو. آڻو. ڪڙو.

● سپڇ ۽ سپڇون؛ شينج. وانگي ڪڙو ٿي بيهڻ. سڌو ٿيڻ. منڇون ٿيڻ. نرا ڪڍڻ (گهوڙي جو). اڀرڻ. گهڻو ڪاوڙجڻ. مقابلو ڪرڻ. وڙهڻ. سامهون ٿيڻ.

● سپڇ ۽ سپڇون؛ ذ. ڀورين ڪٽڙ هن وارو ڪڪڙ. سٺو ويڙهو.

● سپڇ ۽ سپڇون؛ گوء يا نٿو مان ڪند ڪيڻ.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ ذ. [ع. سيد = سردار] سردار. اڳواڻ. مهندار. پيشوا. رهنما. هادي. هدايت ڪندڙ. ايڪ بخت. حضرت امام حسين عليه السلام جو اولاد. حضرت رسول ڪريم صلعم جو ڏهڻاڻ. اهليت.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ [ع. سيد + انام = خلق جو سردار] رسول ڪريم صلي الله عليه وسلم جن جو لقب.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ اسم خاص. [ع. سيد + شهدا = شهيد] شهيد جو سردار. امام حسين عليه السلام ۽ حضرت حمزه جن جو لقب.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ سپڌ ڀاڻي ٿي؛ ٿ. سيد جو اهل. بيبي.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ اسم خاص. مزاری بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سپڌ ۽ سپڌ؛ اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● سپڌي ۽ سپڌون (ت)؛ ٿ. سپڌائي. سڌو.

● سپڌانگ ۽ سپڌانگون (ت)؛ ٿ. واڌارو. برڪت.

● سپڌن (ت)؛ مصدر. [سن. سڌ = تڪليف ڏيڻ] ڊهاڙ. هيسائڻ. ڊهاڙ رکڻ. هيسڻ. ڊيڇارڻ.

== سيرو ڪيڏن؟ نشتر سان ٻانهن سان رت ڪيڏن.

== سيرو وڃهڻ؟ ڪهڻ - حلال ڪرڻ - ذبح ڪرڻ - سير و هائڻ - ٽڪير وڃهڻ - گهاٽ ڪرڻ - قتل ڪرڻ.

== سيرو ورائڻ؟: نئين جات هئڻ لاءِ ڏاند جي رسي کي ورائڻ.

== سيرومن؟ آڀرڻ؟ ڌڪ جون ٻلهيون پياڊ ڪري سيروائون آڀرڻ - لنون ڪانڊارجڻ.

== سيرو و هائڻ؟ ڪهڻ - قتل ڪرڻ - پائڻ - سير وڃهڻ - ٽڪير وڃهڻ - نيڙي ڪپڻ - گهاٽ ڪرڻ - حلال ڪرڻ (پڪري وغيره کي).

== سيرو هڻڻ؟ نشتر هڻڻ - فصد ڪولڻ - سير چوڙڻ.

● سيرو ڪيڏن؟: ذ. رستو - راه - واٽ - مڙڪ - ڊڪٽ - سارگڙ - سڳر - سيرو - پيچرو - گئس - گذرگاه - لنڪه - درياءُ جو وچ - وچ - اڏ - شراڪت - پائيواري - سچائي - سچيا - سچت - سچل - ست - پوترائي - پاكدامني - سڪ - پيار - محبت - استقامت - حقداري - ڏيڻ (اسم خاص).

شهادت پور تعاقبي ۾ هڪ ڏيهر جو نالو. مغلين جي ويجهو ڪاري پاڻيءَ جي هڪ ڍنڍ جو نالو. = سيروالو هجڻ (ت): شراڪت وارو هجڻ - پائيواري جو هجڻ - اڏيرو هجڻ.

== سيرو ٽپي چٽو هڻڻ؟: پرميشور ڏي غلڻ. سولائي ٿيڻ. ڊپ ٿيڻ.

== سيرو ست؟ ظرف. سيد و وڃان - سئون ٽي سئون.

== سيرو ڙي؟ سيرو ڙيئون؟: ٺ. پيچرو - واٽ - ڊڪٽ - گئس - چارو.

== سيرو ڪرڻ؟ ڪنهن چوپائي مال ۾ پائيواري ڪرڻ.

● سيرواب؟: سيرواب؟: ذ. صفت. [ع. سير = پريل + ف. آب = پاڻي] پريل - لبريزو - تازو - ترو تازو - مائو - سرسبز - شاداب. زرخيز. فائده مند. ياول.

== سيرو سيرا؟: ذ. صفت. وزن جو انداز ڏيکاريندڙ. جيئن ته "سيرو" يا "ٿه سيرو" وغيره.

● سيرو ڪيڏن؟: ذ. [ع. سير = وڃڻ] گشت - سياحت. جهل قدمي - هوا خوري - ٺهل - گهماري - شيل - گهڻ. ڏورو - گرد واري - چڪر - شڪار - شيل شڪار. مزو - لطف - تماشو. مطالع. گداگري - فقيري - پڻ. ڏو.

== سيرو ڪرڻ؟: تفريح ڪرڻ - گشت ڪرڻ - ڪهڻ. جهل قدمي ڪرڻ - هوا ڪائڻ. مطالع ڪرڻ - گداگري ڪرڻ - پڻ.

== سيرو ڪاهه؟ سيرو ڪاهون؟: ٺ. [ع. سيرو + ف. ڪاهه = جاءِ هٽڻ] ڪهڻ جي جاءِ - سيرو جي جاءِ - وندر جو ميدان - ڪهڻ ڦرڻ جي جاءِ - نظاري جي جاءِ - تماشا گهر. هر فضا مقام - ڏسڻ جهڙي جاءِ.

● سيرو ڪيڏن؟: ٺ. لهر، درياءُ يا لئين جي وچ وارو حصو، اونهي ۽ تيز وڪري وارو پاڻي - پاڻيءَ جو ٽڪو وهڪرو - ٽڪڻ. چير - ڦوٽ - ڌار - شڪاف. هر ڪاهڻ وقت ڏي ڪهي کي ٻڌڻ لاءِ رسو - لار و هڻ وقت ڏي ڪهي جي سڻڻ ۽ نمار جي پرچل کي ڳنڍيندڙ رسو. نشتر سان رت ڪيڏن واري حالت - فصد. اوسر جي شڪار ۾ ڪٽا سير ۾ جهلي وهندا آهن. جبلن جي وچ مان وهندڙ ڍوري. حلال مال کي ڪهڻ وقت ڏنل وڏو. مچيءَ جو هڪ قسم. ٽڪر - وڏائي. ميران - ڪنڀي - ڏڪڻي.

== سيرو جو رسو؟: هر ڪاهڻ وقت ڏي ڪهي جي سڻڻ ۽ هر جي مٿي ۾ ٻڌل رسو. نار هلڻ وقت ڏي ڪهي جي سڻڻ ۽ پرچل ۾ ٻڌل رسو.

== سيرو چوڙائڻ؟: نشتر هڻائي خراب رت ڪيڏائڻ - فصد ڪولائڻ.

== سيرو چوڙڻ؟: مصدر. ڪنهن تس يا رک ڪي چٽڪ ڏيئي رت ڪيڏڻ. اٽڙ چوڙڻ - فصد ڪولڻ - نبض ڪولڻ - رت ڪيڏڻ - نس وڌڻ - رڳ ڪيڻ. ڌڪ ٻهچائڻ.

== سيرو ڏيڻ؟ (ت): ڪهڻ - ذبح ڪرڻ - حلال ڪرڻ.

(۳) بڌا (۴) ڀڳت (۵) ڀنڊ (۶) ڀوهڙ
(۷) ڀڪ (۸) ڀٽ (۹) ڇڇڙا (۱۰) گچل (۱۱)
گورو (۱۲) جويا (۱۳) فناصرا (۱۴) ڪيمتيا (۱۵)
ڪوڪو (۱۶) ڪهاوڙ (۱۷) مسساڻ (۱۸) سميتيا
(۱۹) سيال (۲۰) سيهر (۲۱) سهاگ (۲۲)
ٿانوري (۲۳) تاناري (۲۴) ٽڳڙو (ذ) معزز-
عزت وارو-چڱو مڙس.

● سپيرب ۽ سپيربئون (ت) ۽ ٿ وارن ٺاهڻ
يا ٺهرائڻ جو ڪم - حجامت - منوارت.
- سپيرب ٺاهڻ ۽ منوارت ٺاهڻ - ڏاڙهي ٺيڪ
ڪرڻ.

- سپيرب ٺهرائڻ: مٿي ۽ ڏاڙهي جا وار ٺهرائڻ.
- سپيرب جو ڪپڙو ۽ سپيرب ٺهرائڻ وارن
جي ڇاتي تي ويڙهڻ لاءِ حجامن وٽ وڪيل
ڪپڙو.

- سپيرب لاهڻ: وار لاهڻ - حجامت ڪرڻ -
حجامت ٺاهڻ - حجامڪو ڪم ڪرڻ. نقصان پهچائڻ -
مزا ڏيڻ - مار ڏيڻ.

- سپيرب وٽڻ: وار ٽاهڻ - منوارت ٺاهڻ.
چٽي ڪيڏن - ڏڪ ٻڌائڻ.

● سپيرت ۽ سپيرتون: ٿ. [ع. مير = هلڻ]
هلت چلت - اخلاق - چال - چلڪت - آچرڻ - عادت -
لچرڻ - اطوار - آچار - خصالت - خمو - وصف - ساليق -
مڻاءُ - گل - انتظام.

● سپيرتو ۽ سپيرتا (ڪ): ذ. اوزار کي ٽڪي
ڪرڻ جي روحي - سيران.

● سپيرب ۽ سپيربئون (ٿ-ل) ۽ ٿ. منوارت -
حجامت - سپيرب.

● سپيرچا: اسم خاص. تعلقي سڪرلڊ ۾ هڪ
ڊيه جو نالو.

● سپيرچيري: اسم خاص. هڪ مڇيءَ جو
قسم.

● سپيرڪائي: اسم خاص. لغاري بلوچن جو
هڪ قبيلو.

● سپيرقوتائي: ۽ سير قوتائيون: ٿ. ڪاري
ٻائيءَ جي مڇيءَ جو هڪ قسم.

- سپيراب ڪرڻ: ترو تازو ڪرڻ - تازو ڪرڻ.
پڙڻ - ٺهڻ ڪرڻ. آباد ڪرڻ. آڇ لاهڻ.

● سپيرآباد: اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾ هڪ
ڊيه جو نالو.

● سپيراپ ۽ سپيراپ: ذ. ڀڙ - ڊپ - خوف -
هیراس.

● سپيراف ۽ سپيراف: ذ. خوف - سپيراب -
ڊپ - هیراس.

"سپ نه ماري، سڀ جو سپيراف ماري".

● سپيرامون ۽ سپيرامان (ت) ۽ ذ. [ف. سر =
مٿو] مينهن يا ڏالڊن جي مٿي واري ڪل - سيريءَ
جو ڇوڙو - سپيرامون.

● سپيرالندي ۽ سپيرالنديون: ٿ. [ف. سر =
مٿو + آمد = آمدن = اچڻ] ڪت جي مٿي رکڻ
وارو پاسو - بستري يا پٺڪ جو مٿي وارو پاسو.
(ضد. پيرالدي).

● سپيران ۽ سپيرانئون: ٿ. اوزارن کي ٽڪي
ڪرڻ جو گول ٿرندڙ پٿر - سيران.

● سپيران ۽ سپيرانيون (ڪچ): ٿ. ليرن -
ناشتو. اوزارن کي ٽڪي ڪرڻ جو پٿر - سيران -
روهي. هڪ مهني جو نالو - موسم - سالون.

● سپيرائي: اسم خاص. تعلقي بدین ۾ هڪ
ڊيه جو نالو.

● سپيراهه ۽ سپيراهه: ذ. سپيراف - ڊپ.

"ٽيڪي ڪاڻي هٿ ۾ رکي ڦريين،
سڌ ٿيا سپيراه ۾ موٽيو پوءِ وڃن"

(خان زئي).

سپير وارو وقت - ڪسڻ جي ويل.

● سپيراهي ۽ سپيراهيون: ٿ. سنهن سوراخن
ڪيڏن لاءِ واڌن جو هڪ پيچدار اوزار - سپيراهي -
گمليت - برمو - سپياري (ت).

● سپيرائي ۽ سپيرائيون: ٿ. هڪ واڌڪو
اوزار - ڪاڻ کي ٽنگ ڪيڏن جو اوزار - سپيراهي -
برمو - گمليت - سپياري (ت).

● سپيرائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو -
سپيرائي. (۲۴ ٻاڙا، (۱) آهيرو (۲) اوڻ

● سيروڪٽ ۽ سيروڪون (ت): ٿ. سوڙ - رضائي.
● سيروڪوئي: ٿ. بدن تي ڦرڙين نڪرن جي بيماري.
● سيروڪي: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪنيو: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديھ جو نالو. مغلين کان ٻہ ڪوھ کن پري هڪ ڳوٺ جو نالو، جتان مير نالي ڪاري پيئي وهي - سنڌو بندر.
● سيروڪ: مصدر. [من. سِر=سِرڻ] چورڻ - سورڻ - سرڪائڻ - ريڙهڻ - هلائڻ - رسڪائڻ - هڪ پاسي ڪري رکڻ - کڻي پئي هڻڻ - کڻي پري ڪرڻ. لاهڻ.
● سيروڪ: مصدر. چيرڻ - ڌارڻ - ڦوڙڻ.
● سيروڪ ۽ سيروڪون: ٿ. ڪاٺيءَ کي وچ مان چير - ڦوٽ - ڌار - ڦاڪ ڦاٽ. سيند - مانسگ.
● سيروڪ ڌيارڻ: وارن مان جئون ڪڍائڻ.
● سيروڪ ڌيڻ: مٿي مان جئون ڪڍڻ.
● سيروڪ ۽ سيروڪا (ت): ڏ. سڄو - محتاج - تابعدار - هٿ جوڙو. تسدي - سختي. سڌو - سنئون. حلوي جو هڪ قسم.
● سيروڪ ڪرڻ: تندي ڪرڻ - سختي ڪرڻ - هاها ڪرڻ. سڌو ڪرڻ - سڌارڻ.
● سيروڪ هڻجڻ: ٺهيل هجڻ - ماتحت هجڻ - فرمان يا چئي ۾ هجڻ.
● سيروڪ ۽ سيروڪا: ڏ. گيهه، کنڊ ۽ ميدي مان ٺهيل هڪ حلو - شيرو - پٿرو حلو.
● سيروڪي جي سڌ تي اچڻ: مفت جو مال ملڻ.
● سيروڪي مان رڀ ڦيڻ: نياڳو ٿيڻ - لفعي جي بدران نقصان هڻڻ. امير مان هڪدم غريب ٿيڻ.
"جي ڏني بخت دٻ تہ سيروڪي مان رڀ."
● سيروڪو ۽ سيروڪا (ل-ڪ): ڏ. اوزار تيڪي ڪرڻ جي روحي. ٽوڙو - پٽو پٿر - سِر جو ٽڪرو.

● سيروڪ ۽ سيروڪون: ڏ. مڇيءَ جو هڪ قسم. منگر مڇيءَ جو هڪ قسم (منهن سنهو ڪير جهڙو، مڇ نندو، ڪوري والگر قد ۱ کان ۶ فوٽن تائين).
● سيروڪ ۽ سيروڪون (ت): ڏ. ڪٽ جي سيراندي واري ڪالي - سيرانديءَ وارو اوڀرو. (ضد. پيرون). (ه. سيراو).
● سيروڪو ۽ سيروڪا (ت): ڏ. ٽنگ - منهو ٽنگ - سوراخ.
● سيروڪي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سيروڪ ۽ سيروڪا: سيراوڪون: ٿ. ڪاٺ کي ٽنگ ڪيڏن جو اوزار - سيراوڪي - سيراوڪي (ت).
● سيروڪا ۽ سيروڪا (ت): ڏ. هاسي وارو ڌورڻو.
● سيروڪي ۽ سيروڪون: ٿ. جاگير ۾ اها اراضي جا جاگيردار خود آباد ڪرائي - خود ڪاشت (الهي لحاظ سان سنڌ ۾ ڪيترن ڳوٺن ۾ ان جو نالو سيري آهي). اسم خاص. ڳوٺ سونڊا جي آس پاس واري ايراضي، جنهن ۾ ميرن جي ڏينهن ۾ ملا عبدالرحمان هڪ خوددار ۽ رسوخ وارو شخص هو. انعام ۾ ڏنل زمين. آبادي - ٻوڪ - فصل. آبادگارن طرفان هارين کان ٻوڪ سوڌي ورتل زمين مان حاصل ڪيل فصل. ٻن ڏنڊن جي وچ واري وري - گهاري - چيڊاڻ. گهٽي - ڪٽي.

"نڪريو لرو سيراوڪين راجا رنمل رليو"
(شاهه).
مڇيءَ جو هڪ قسم.
● سيروڪي: اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۽ تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪي: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪي جاگير: اسم خاص. تعلقي سجاول ۽ تعلقي حيدرآباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪا: اسم خاص. تعلقي سيوهڻ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سيروڪي ۽ سيروڪون: ٿ. جاگير ۾ اها اراضي جا جاگيردار خود آباد ڪرائي - خود ڪاشت (الهي لحاظ سان سنڌ ۾ ڪيترن ڳوٺن ۾ ان جو نالو سيري آهي). اسم خاص. ڳوٺ سونڊا جي آس پاس واري ايراضي، جنهن ۾ ميرن جي ڏينهن ۾ ملا عبدالرحمان هڪ خوددار ۽ رسوخ وارو شخص هو. انعام ۾ ڏنل زمين. آبادي - ٻوڪ - فصل. آبادگارن طرفان هارين کان ٻوڪ سوڌي ورتل زمين مان حاصل ڪيل فصل. ٻن ڏنڊن جي وچ واري وري - گهاري - چيڊاڻ. گهٽي - ڪٽي.

"نڪريو لرو سيراوڪين راجا رنمل رليو"
(شاهه).

مڇيءَ جو هڪ قسم.
● سيروڪي: اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۽ تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪي: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪي جاگير: اسم خاص. تعلقي سجاول ۽ تعلقي حيدرآباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● سيروڪا: اسم خاص. تعلقي سيوهڻ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سيٽو هٽ: ٺ. هڪ قسم جي راند، سرون کي هڪ ٻئي تي چاڙهي، ان کي بال مان ڏاڪهڻن ذريعي کيڏڻ ۾ ايندڙ - نائڪيل ٽوسيل.

● سيٽو هٽ ۽ سيٽو هٽون: ٺ. [سن. سليه] ڊگهن ۽ سخت ڪنڊيدار وارن مان هڪ جانور - خار پُشت. جانور جي ٿڻ مان اڪتل کير جي ڌار - کير جو گڏو هو.

● سيٽو هيڪا (ٺ): اسم ذات. اڃا پيرون، جي تمام مٺا ۽ لذت ڏين.

● سيٽو هو ۽ سيٽو ها: ڏ. هڪ جانور جو قسم - خار پُشت.

● سيٽو هيوار ۽ سيٽو هيوارون: ٺ. گوهو گوهو ڪري کير ڏيندڙ سال - آهستي آهستي ڪير لاهيندڙ - چرڪ.

● سيٽو هائي: ٺ. رت پيت سڪي وڃڻ واري حالت. بيماريءَ جو هڪ قسم.

● سيٽو هائي: ٺ. مال جي بيماريءَ جو هڪ قسم، جنهن ۾ مغز خراب ٿئي.

● سيٽو هٽ ڏين: ٺ. وڻڻ - سٺل - ٺنگ ڪڍڻ.

● سيٽو هٽ: ٺ. مصدر. پهچائڻ - رسائڻ.

● سيٽو هٽ: ٺ. اوليان رکي ان کي سيٽو هٽو سٺين ٻار.

● سيٽو هٽ: ٺ. مصدر. گل ٺنگ ڪرڻ. سيٽو - ڪڍ ڪرڻ.

● سيٽو هٽ ۽ سيٽو هٽون (ت): ٺ. ڪل جي ٺنگي. ڪشش. سيٽو هٽو. سور ۽ سوچ.

● سيٽو هو ۽ سيٽو ها (ت): ڏ. ڊنگ - سنڌو - حد. لوهه - تپڙ رفتاري - تيزي. حملو. ويڙه جو خيال، ٻڪو خيال.

● سيٽو هو ڪري ٺنگڙن: ٺ. سيٽو ڪري ٺڪڻ. ٺڪڙو هلڻ - تيزيءَ سان هلڻ - لوهه ڪري ٺڪڻ.

● سيٽو هو ۽ سيٽو ها (ڪ. ل. ت): ڏ. گاه پيدا ڪرڻ لاءِ آباد زمين جي ڀر وارو ٺڪر

ٻنيءَ سان لاڳيتو زمين جو ٺڪر - ٻوڪ جي ڀاسن ۾ مال لاءِ گاهه جي رڪت - مال جي چاڙڻ جي جڳهه - ڪوچو.

● سيٽو ۽ سيٽوون: (ل): ٺ. ڳٽڙ جو اڏاءُ - ڦٽ جي تڪليف.

● سيٽو ٽار ۽ سيٽو ٽارون: (ڪ): ٺ. ڏهن مهل کير نه ڏيندڙ بسڪ بعد ۾ گاسي کي ڏاڍائي ڇڏيندڙ ڳئون.

● سيٽو ٽامي: (ت): ڳئون ۽ مهنهن جي بيماريءَ جو هڪ قسم.

● سيٽو هٽن: (ت): بڪ ۾ ڪڍڻ.

● سيٽو ڪيما (ت): ڏ. پيلي رنگ جا پيرون.

● سيٽو ٽن: ڏ. ٻاجهاريءَ ۾ وهڻ کي قابو

ڪرڻ لاءِ ڇيڙن ۾ ٻڌل رسو، ته جيئن وهڻ جا

ڪنڌ هڪ ٻين سان نه لڳن. (مصدر). روڪڻ -

رٽڻ. دير ڪرڻ - لٽ ڪرڻ - ٽيڙيڻ -

گيسرڻ - ٽسڻ - ٺهرڻ. صبر ڪرڻ. سڀڻ.

مشغول رهڻ.

● سيٽو ۽ سيٽوون: ٺ. کيسر - سيٽو - دير -

سيٽو هٽو - گهبل - سيل ويل - اوسيتو - چرڪ -

اوڀل. بندش - ڀاڄو - رٽڻ - روڪ - جهٽل -

اٽڪاءُ - رٽڻ ڪ.

● سيٽو هٽو ۽ سيٽو ها: ڏ. صفت. کيسر - سيٽو -

گهبل - سيٽو - سيل ويل - دير - اوڀل - چرڪ.

کوٽيو. مشغولي. تڪليف. بندش - ڀاڄو - رٽڻ -

رٽڻ ڪ - روڪ - اٽڪ - اٽڪاءُ.

● سيٽو ٽامي ۽ سيٽو ٽامون: ٺ. ڪپڙن جي

سيلائي - سڀائي.

● سيٽو ٽائڻ: ٺ. مصدر. دير ڪرائڻ - ٽرائڻ -

کيسرائڻ - گهبل ڪرائڻ - سيٽو ڪرائڻ - سيٽو هٽو

ڪرائڻ - اوڀر ڪرائڻ - دير وجهڻ - وقت وڃائڻ -

لٽ ڪرائڻ. روڪي ڇڏڻ - روڪڻ - ترسائڻ -

رٽائڻ - اٽڪاءُ ڪرڻ.

● سيٽو ٽپ ۽ سيٽو ٽون: ٺ. دڪان ۾ پئسن

جي لڳت. سيٽو.

● سيٽو ٽڙجڻ: ٺ. مصدر. گهبلجڻ - گيسرجڻ -

روڪجڻ - ترجڻ - رٽجڻ. دير پوڻ.

● سيٽو ٽو ۽ سيٽو ٽا (ڪ): ڏ. سيلو.

● مِیْمُکَ ؕ مِیْمُکُونُ (ت) : ٹ. کاؤ۔
چڑ۔ غصو۔

● سِيڪ: ٿ. [انگ. Sea = سمنڊ + سڪ = بيمار] سمنڊ جي چوٽين سبب هانءُ مانڊي ٿيڻ جي بيماري.

● مِيٽَسِلُو ۽ مِيٽَسِلا (ڪٽ) : ذ. لرم مانئ-
چلو - چلڻو - چلڙو.

● مِسْطَهَرٌ : مِسْطَهَرٌ : ذ. هڪ نالڪو جو

● سيشن = سيشن : ذ. [انگ. = Session
[ميٽر] اجلاس - بينڪ - گڏجاڻي. ضلع جي عدالت -
ڪورٽ.

== سيشن جج = Judge + Session [منصف] ضلع جي عدالت جو
وڏو جج .

١٠٠ = سيشن، ڪورٽ ۽ سيشن، ڪورٽون؛ ٺ. [انگ. Court + Session = عدالت گهر] ضلع جي وڏي ۾ وڏي ڪورٽ۔ ديواني ۽ فوجداري مقدمن هلائڻ جي جاءِ.

● سَيْفٌ مَسْمُومٌ؟ ث. [ع. سَيْفٌ تَارٍ]
نزار - تلوار - شمشیر - مہرہ - قمار - کھلی -
نیخ - سرواھی؟

● مَیْمٌ مَیْمٌ مَیْمٌ (ک) : ذ. صفت. اچو
صفا۔ آجرو۔ مَیْمِ چار۔

ۛ مَسْمُوتٌ؟ ذ. جبل جو هڪ قسم جو ٻوٽو جنهن جو اڪثر ماڻهو ٻوڙ رڌين.

● مَسِيحُ قَوْمِ مِثْلًا : ذ. مَجِيءٌ مَانُ نَكِيلٌ وَهٗ۔
حَرَبِيٌّ۔

● مَسِيحُ كَاتِيَجِينُ (ت) : مصدر. سرديء ۽ ڄو لڳڻ.
● مَسِيحُ ڪارو ۽ مَسِيحُ ڪارا : ذ. سڌڪو- شوڪارو.

● سڀڪا ڪاري: ٿ. هڪ قسم جي ٻوٽي، واراڻ ڪپڙن وغيره کي صاف ڪرڻ جي ڪم ۾ ڀنڊڙ.

● سيڪٽر ۽ سيڪٽر : ذ. [انگ. Sector =
گول جو حصو] گول جي قوس ۽ ٻن نيم قطرن
جي وچ وارو ڀاڱو - قطاع دُورو.

● سپٽر هيٽيٽي سپٽر هيٽون! ٺ. اچي رنگ جي
گئون (ت). چن-چولو، (اسر خاص). تعلقي ڏيپلي ۾
ڪ ديه جو نالو.

● سِيئَڙهيءَ سِيئَڙ هيئون ۽ ت. اوچو رستو.
 چاڙهي. ڏاڪڻ. ڏاڪو- درجو. ذريعو- وسيلو.
 ● سِيئَس سِيئَس ۽ سِيئَس ۽ ذ. گهوڙو سنيالندڙ- گهوڙي
 جي خدمت ڪندڙ.

● مِيهِيَسْ عَا مِيهِيَسْ : ذ. [من. شير'ش = مير']
 مِيهِيَسْ = ميري - مِيهِيَسْ - مِيهِيَسْ - ميري - ميري

ڪي پراڻي. ٻيڻ شاني- ٺرڙ. ڪارو نانگ. نانگ.
يا پاڻال جو راجا- ڊگها وار. اڻيل- آڇيل.

— بیس لائنگ؛ ذ. [من، شیشہ] وڈو
لائنگ۔ نانگن جو باد شاہ۔

== میڈیٹس نیمائین؟ میرے جھکائن۔ کنتہ لمانٹل۔
حکم و چین۔ سجد و کرن۔

۱۔ میٹس، نوائیں؛ اُن میچیں۔ قبول کرائیں۔
کیتہ نمائیں۔ ہار قبول کریں۔ گردن جھکائیں۔

● میپسا ۽ میپساڻئون ۾ ٿ. [من. شیش = ٻاڦي]
هندن جي ڌرمي مجلس ڪاٺوءَ ورهايل هئي۔

پیما - نذرانو - وٽ - مٺائي. دان - اچ - خيرات.
- ميسائون ڪرن؟ هندن جو وٺن جا

● مہینہ ہجری (ت)؛ ث. پینسل (راء).

● ميسار ۽ ميسار؛ ذ. درياهه جي هڪ خوفناڪ جانور جو قسم - ميسار - مانگر مچ جو

● مہینہ ستر : مہینہ ستر : ذی قعدہ مہینہ ستر .

● مِئَسِرَات ۽ مِئَسِرَاتُون (ل) : ث. مِئَاتو-
 ذڪي - ميانڊو - ميانڊي - ميانڊري - ميانڊري-

تَرْكِي. تَمَد - مِی. قِیاس - رَحْم.

ذِئْوِ مِیْسِرَاتِ
 مِیْسِرَاتِ مِیْسِرَاتُونِ (ت): ث. ذِئْوِ

● مَدِينَةُ رِيٍّ مَدِينَةُ رِيٍّ (ك)؛ ث. نمر

مائي - ڀلو - چٽو (ت).

● سپڪڙو ۽ ٿ. بڪ ۾ ٻاهه ٿيڻ جي حالت.
وَسڪاري جو ٻنن تان سنگ ڇڏائڻ جو نمونو.
ان جي ڪڍڻ جي ترتيب. گهر - طلب.
● سپڪڙو ڪڙڻ ۽ گهرڻ - ڪا به شئي گهري
وٺڻ - ٻان جهڙي کان ڏکڻي وقت ۾ وٺڻ.
● سپڪڙو ۽ سپڪڙو ۽ ٿ. صفت. خواهشمند -
طالبو - خواهان - مڏائڻو - اڇاوان - آڪٽيڊي -
سٽڙيو - سوالي.
" جا مٿي تو مٿيا تنهن سِر جو آهيان سپڪڙو "
(شاھ)
● مڪايل - مڪندڙ. عاشق.
● سپڪڙو ۽ سپڪڙا ۽ ٿ. صفت. سو - مٽد -
صدي - مٽو تي ڪجهه مقرر ڪيل انداز.
● سپڪڙو ڪڙڻ ۽ حساب ڪتاب صاف ڪرڻ.
● سپڪڙو ۽ سپڪڙو ۽ ٿ. [انگ Second]
منٽ جو سٺيون حصو. ٿورڙو وقت - ڪين جهڙو
وقت.
● سپڪڙو ۽ ٿ. مصدر. [سن. سُرڻ = جلائڻ]
توڙيڻ - گرم ڪرڻ - ڪوسو ڪرڻ - تپائڻ -
تائڻ - ڪا ڪر ڪرڻ پڇڻ. ٿاڪوڙ ڪرڻ -
ٿوڻ - ٿڪورڻ - ٿاٿورڻ. [سن. شيش = ڏڪوڻ]
مزا ملڻ بعد جلندو رهڻ.
● سپڪڙو ۽ سپڪڙو ۽ ٿ. ٿو - گرمي - ٿاٿو -
چر - تپڻ - ٿاڪوڙ - ٿاٿوڙ. ڏڪ - چڪي -
ڪهڪاءُ.
● سپڪڙو ۽ آڇڻ ۽ ٿ. گرمي لڳڻ - گرمائش
رڻ - سڙڻ - پڇڻ. ڪهڪاءُ اچڻ - همدرد ٿيڻ -
ايڏاءُ يا ڏک ٿيڻ. ڪاوڙ لڳڻ.
● سپڪڙو ۽ ٿ. (ت) ۽ سمون ٿيڻ - ٻوسل
ٿيڻ. ڏک ٿيڻ - چڪي اچڻ - ڪهڪاءُ رڻ.
● سپڪو ۽ سپڪا ۽ ٿ. ٿو - ٿاڪور - گرمائش -
ڌم. (ڌ. صفت). خشڪ - ٿوڻ - ٿڪرو.
● سپڪو ڇاڙهڻ ۽ ٿ. ٿوڙيڻ. سختي ڪرڻ -
زور رکڻ - دٻاءُ رکڻ.
● سپڪو ڪڙڻ ۽ ٿ. ٿاڪور ڪرڻ - ٿڪور
ڪرڻ.

● سپڪو هڻڻ ۽ ٿ. ڊٻائڻ - هيٺ سائڻ.
● سپڪڙو ۽ ٿ. ٿ. ٿڪليف لاهڻ لاءِ ڪرڻ
ڪندو وٺڻ.
● سپڪڙو ۽ ٿ. مصدر. چڻڻ.
● سپڪو ۽ سپڪا (ت) ۽ ٿ. سنهڙو چوڪر. ڦر
سري وڃڻ جي حالت ۾ کير حاصل ڪرڻ لاءِ
کڻڻ يا مڙهڻ جي ٿيڻ کي ڪيل مڙهڻ -
ٻل - ڪڇ.
● سپڪو لاٿڻ ۽ ٿ. ٿورو رکڻ. ماڻو ڪرڻ.
● سپڪو هڻڻ ۽ ٿ. ڪهر لاهيندڙ جانور جي هڪ
ٿيڻ کي لاڳيتو گهڻو مڙهڻ ته ايڏاءُ سبب کير
لاهي. سهاڻڻ - رسامو ڪرڻ.
● سپڪو ٿي ۽ سپڪو ٿيڻ (ل) ۽ ٿ. ماڪوڙي
جهڙو هڪ ڏنگيندڙ جيت - ڏڪرائي - سوچاڪي -
ڏکڻ هاري.
● سپڪي ۽ سپڪي ٿيڻ ۽ ٿ. ٿيڻ ۾ پيدا
ٿيندڙ هڪ قسم جو ننڍڙو ڪيٽون - سپڪي -
سيوڪي (ت).
● سپڪ ۽ سپڪ ۽ ٿ. ڌ. [سن. شيش = باقي]
باني - ڪٽ - خاص.
● سپڪ ۽ سپڪو ٿيڻ (ت) ۽ ٿ. ٿو - جي -
تار - شيش.
● سپڪا ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ
۽ ڳوٺ جو نالو.
● سپڪارڻ ۽ ٿ. مصدر. [سن. شڪس = مڪڻ]
سڪيا ڏيڻ - ترتيب ڏيڻ - تعليم ڏيڻ - سڪائڻ -
سبق ڏيڻ - ٻاڙهڻ. ڪيڙڻ. رستي لڳائڻ - حاصل
ڪرائڻ - اڀياس ڪرائڻ. هر ڪاڻي - ريجھائڻ -
لالچائڻ. مڃائڻ - ڳالهه تي آڻڻ - قبول ڪرائڻ.
● سپڪار ٿي ۽ سپڪار ٿيڻ ۽ ٿ. ڪنھن
ڪم مان واقف ڪرڻ جو طريقو.
● سپڪاريندڙ ۽ ٿ. ڌ. صفت. استاد - ٻاڙهيندڙ -
معلم - تعليم ڏيندڙ - ماستر - اوجھو - اڌ يا پڪو.
● سپڪاڻو ۽ سپڪاڻو ۽ ٿ. ڌ. صفت. سپڪاڻو -
سپڪاڙت - سپڪاڙت - شاگرد - وڌياري - طالب العلم -
معلم.

کانو پينو - محفل - جهنگل - وڏو ڏينهن - تماشو.
 = سِيلَاني سِيلَاني: ذ. صفت. سير ڪندڙ -
 گهندڙ - شلالي - سياح - مسافر - پالڻو - راهي -
 واهڙو - گهومو - رمتو. ڏيکائڻو - ڏيکر - ڏيکي -
 اڏمري - چمڪيدار - چمڪيلو - نمودار - ناسي -
 ديداري - هشناڪي. طلسمي. نقلي - هٿاڏو - جڙتو.
 = سِيلَاني فقير: گهندڙ جو ڪي - درويش.
 ● سِيل سِيل: ذ. [سن. شولم = ڪنڊو]
 ڪنڊو - خار - سيله.

”سيئي سيله، ٿيام، پڙهيام جي پاڻا“

(شاهه ڪريم)

تير - پاڻ - پالو - پڇي - نيزو - سوراخ - ٽنگ.
 (ه. سول).

= سِيل ٺاهڻ: ڪاٺيءَ ۾ ٽنگ ٺاهڻ.
 = سِيلو سِيلو: ذ. صفت. تير - پاڻ - ڪمز -
 ڪرڪ - سِر - ٽيگر - پيڪان - پيلو - ڪان -
 لسوري - ڪاٺي ۽ ڪنڊي مان ٺاهيل تير.
 وڏو ڪنڊو - سيله - سيلهو - نيزو. سوري.
 ● سِيل سِيلون: ٿ. (ف). چير - ٻوڏ -
 آئل (الڪ Seal) مهر - خاتم.

● سِيل سِيل: ذ. [سن. شيل = چڱو
 سِيءَ] سِي چال - سِي چلڪت - چڱي هلت - سِي
 طبعيت - سُو سِيءَ - ڪن - خاصيت - لچن - خلق -
 خصلت - چڱو مزاج - اخلاق - وصف - سلچن -
 سُسپيلٽا. مان - شان - عزت - نيڪي - مرتبو -
 مان مهت - سمنان - آب - چڱائي - مد آچار - ست ڪن -
 عصمت - آبرو. پاڪدامني - جنت - ستر -
 پرهيوار - پيرم - پت. ناموس - ليڪ رهڻي -
 سِيٽ - نيتي - علم - ايمانداري - حق - راستبازي -
 سِيٽائي - سچائي. قناعت. (ه. سِيل = پاڪدامني).
 ٿ. آها مينهن جا وهرجن تي هجي. مهر - آيو
 (انڪ. Seal). هڪ مچيءَ جو قسم (الڪ. Seal).
 = سِيل ۾ آچڻ: ڦار ۾ اچڻ. اچ جهلڻ جو
 وقت اچڻ.

= سِيلو سِيلو: ذ. صفت. سِيل. همت.
 سچائي.

= سپڪٽ سِيڪٽون: ٿ. سمجھائي - نصيحت -
 هدايت - سنوار - ڏر سِيئي: تائيد. مار - سزا -
 گو شمالي - سياست - ڏنڊ - ڏيک -
 عقوبت.

= سپڪٽ ڏيڻ: سمجھائي ڏيڻ. مار ڏيڻ -
 سزا ڏيڻ - گو شمالي ڪرڻ - تنبيهه ڪرڻ.

= سپڪٽاٽ: ذ. صفت. نئون سڪندڙ - نولو.
 = سپڪٽائو سپڪٽائو: ذ. صفت. سپڪٽاٽ -
 سپڪٽاٽ - سپڪائو - سڪندڙ - شاگرد - وڏيار ٿي -
 طالب العلم - معلم - نؤ آموز - نئون سڪندڙ - پڙهندڙ.
 = سپڪٽاٽ سپڪٽاٽ: ذ. ڏسو سپڪٽائو.
 ● سپڪٽائي: اسم خاص. سگتي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● سپڪو ڏاڻا: ذ. ڪجور جي وڻ جي ڳپ مان
 ٺهيل اناج - سپڪو چانور، بيمارن جي خوراڪ طور
 استعمال ٿيندڙ.

● سپڪي سپڪي: ٿ. بتلا جو هڪ قسم -
 لانگ جو هڪ قسم.

● سپڪه سپڪه: ذ. [سن. شپڪهر = سڪهو]
 جلدِي - جلدائي - چوٽ - سڪهائي. ڦڙناڻي - تيزي -
 ٽڪڙائي - شتابي - چمڪي - چوٽوچوٽ - ٽڪڙ -
 ٽڪائي.

= سپڪهو سپڪها: ذ. ظرف سڪهو - جلد. (ذ).
 سپڪهائي. سپڪهه.

● سپڪهي (ڪ): ذ. هڪ لانگ جو قسم.
 (ٿ). هڪ قسم جي بلا.

● سپڪو سپڪا: ذ. هڪ ڇڏو - مرتو - هر عمر.
 هر جنس. عزيز - مائٽ - سگهو.

● سپڪٽ سِيڪٽون: ٿ. [سن. شراڪ] ڪنڊي
 مينهن يا هرن وغيره جي سگن مان ٺهيل
 ڪمان - ڏنڻس. پٿرڪار جو هڪ قسم.

● سپنگاري سپنگاريون: ٿ. ٿ. سني
 پاڻيءَ جي مچيءَ جو هڪ قسم - سپنگاڙي.

● سِيل سِيل: ذ. [ع. سِير = هلڻ]
 سِير - شيل - چڪر - هوا خوري.

= سِيلان سِيلان: ذ. مسافري - سفر -
 ڪهه - آجهاڳو - آجهاڳ. چڪر - هوا خوري.

- سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ذ. صفت. نيڪ -
 ساڃڻو - چڱين عادتن وارو. ڌرم شيل - ثوابي -
 سدا آچاري - پڇي. پاڪدامن - پتورت -
 پتورتا - ستياوان - پرهيزگار - گناهن کان پاڪ -
 شد - پوترت.
 - سيٺلوان ڏت ۽ سيٺلوان ڏت: ذ. صفت. مڃيل وارو -
 سيلوان. نيڪ - گناهن وارو - عصمت وارو - پاڪدامن -
 پاڪباز - مستقي - پرهيزگار - گناهن کان پاڪ.
 - سيٺلوان ڏت ۽ سيٺلوان ڏت: ذ. صفت. سيلوان -
 نيڪ - ساڃڻو - ڌرم شيل - سدا آچاري - ثوابي -
 پڇي. پاڪدامن - پتورت - پتورتا - سيٺل - واري -
 متيا واري - همت واري - ستي.
 - سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ذ. پاڻيءَ جو چاڙھ -
 آئل پيدا ڪندڙ - ٻوڏ - آئل - لهٽ - ٻوڏ ٻوڙان.
 پرهو - وهڪرو. ٻوڏ. طوفان. آب ڪلائي.
 - سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ذ. صفت. ٻوڏ جو -
 ٻوڙيل - ٻڏل - پاڻيءَ هيٺ آيل - ريڇيل.
 • سيٺلوان: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • سيٺلوان: اسم خاص. مزاری بلوچن جو هڪ
 قبيلو رستمائين جي شاخ.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ت): ذ. رسو - نوڙي -
 سيٺلوان.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ڪ): ٺ. هڪ
 جيت جو نالو.
 • سيٺلوان: مصدر. آلو ڪرڻ - ٻڏائڻ -
 ٻڏائڻ - آڻڻ.
 • سيٺلوان (ل): ذ. ڀرت جو هڪ قسم.
 • سيٺلوان: اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 • سيٺلوان (ڪ): ٺ. هڪ ڀرت جو قسم.
 • سيٺلوان (ت): مصدر. گڏ ڪرائڻ.
 • سيٺلوان: اسم خاص. سمات قوم جي هڪ
 ذات جو نالو.
 • سيٺلوان: ذ. ايريل - هڪ ڀاڄيءَ جو قسم.
 • سيٺلوان: اسم خاص. تعلقي شهداد ڪوٽ ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

• سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ت): ذ. ڏاس جو رسو.
 • سيٺلوان (ڪ): ٺ. ٺ. پاڻيءَ جي ٻڪيءَ جو
 هڪ قسم.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ٺ. هڪ پاڻيءَ جي
 ٻڪيءَ جو قسم - ٻوليوارو - ٻوليوارو.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ت): ذ. ڪنهن جي نڪرڻ ۽
 گڏ ٿيڻ واري حالت. وارن جي وٽيل چڻڪ جو
 رسو - رسو. سالڙو. سيٺلوان. [گ. شيلو.
 م. شيلو. پرا. سيٺلوان. من. شيڪر. ه. شيلو]
 ريشمي هار. (ڪ). اسم خاص. هڪ ٻڪيءَ جو
 قسم. (ذ. صفت). موڪرو. ويڪرو. خلاصو.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ذ. [پرا. سيٺلوان. من. شيل]
 هار مينگار.
 "سهڻيءَ جا سيٺلوان وهڪر سڀ وڃاڻيا"
 (شاهه).
 ڪن - وصف. [من. سر - تير] تير. (ڪ) بچاءُ -
 حفاظت - سير.
 "سور سيلو ساهه جو، تون توري پڇ تمام"
 (سگهو).
 • سيٺلوان (ت): مڃيئون - مڃيئون (ت).
 • سيٺلوان: اسم خاص. تعلقي ڊگهوڙي ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ت): ذ. [من. شولام =
 ڪنڊو] وڏو ڪنڊو (پهر جو) - ڪڇيءَ جو ڪنڊو -
 خار - سيل. تير - پالو - نيزو. لوھ جو ڪلو -
 سوري.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ٺ. ٺ. ٻيوڙي.
 • سيٺلوان ۽ سيٺلوان (ت): ذ. ٻڪريءَ جي ڏاس
 مان ٺاهيل رسو - نوڙ. مغز کي ٻڌل ريشمي ڪپڙي
 جي پٽي يا ڏوري.
 • سيٺلوان (ت): ٺ. اسم خاص. راجپوتن جي
 هڪ ذات جو نالو.
 • سيٺلوان (ل): مصدر. پاڻيءَ ۾ ٽڪو
 هلائڻ.
 - سيٺلوان ۽ سيٺلوان: ٺ. ٺ. پاڻيءَ ۾ ٽڪي
 وڃڻ جي حالت - تيز رفتاري.

وڌي. (۲) ٻانگڙو، ويڪرائي ۾ وڌيڪ.
 (۳) ٻڪو، ٻانگڙي کان به وڌيڪ. سپلو.
 ترڪاريءَ جو هڪ قسم - پاڇي. [ف. سير =
 چاندي] چانديءَ جي سنهي چپٽري تار، جتين ۽
 ڪپڙي ۾ لڳڻ جي ڪم ايندڙ. چاندي - رڻو -
 نقره. دولت - رڻيا - پشما.
 - سيمبر ۽ سيمبر: ذ. صفت. [ف. سيمبر +
 بر = بغل] چاندي جهڙي بغل وارو، محبوب -
 معشوق.
 - سيممتن ۽ سيممتن: ذ. صفت. [ف. سيمبر +
 تن = جسم] چاندي جهڙي بدن وارو - اڇي جسم
 وارو - خوبصورت. معشوق - محبوب.
 - سيمٽولي ۽ سيمٽوليون (ت): ٿ. ڪوٺ
 جي ٻيڪردائي وارو جهنگ - سيم.
 - سيمر هٿن: جڏهن يا ڪنهن ٻي ٿوڙ ڪي
 چانديءَ جي تار هٿن.
 - سيممين ۽ سيممين: ذ. صفت. (ف). چانديءَ
 جو - چانديءَ جهڙو.
 • سيمر ۽ سيمر: ذ. [سن. سيمن = حد] حد -
 سنڌو - ڏنگ - سرحد - سڙهو.
 • سيماب ۽ سيماب: [ف. سيماب = ٻارو]
 هڪ سفيد پاڻياڻو ڏاتو - ٻارو. (اسم خاص).
 هندستان جي هڪ اردو شاعر جو تخلص (سيماب
 اڪبر آبادي).
 • سيمار ۽ سيمارون (ٿ): ٿ. چاري -
 ڀوري - سيم.
 • سيمرغ ۽ سيمرغ: ذ. هڪ قدآور
 خيالي ٻڪي جو هڪ قسم، قد تقريباً گينڊي جيترو،
 روم، سرانديپ، چين ۽ ايران ۾ رهندڙ، ان جا
 هڏا زهر ڪي پرڪڻ طور استعمال ٿيندڙ. ڪجهه
 جو هڪ قسم.
 • سيمڪ (ل): ذ. ڪهوڙي جي بيماريءَ جو
 هڪ قسم، جنهن ۾ پويون ڌڙ سنهون ٿي پوندڙ -
 سيموڪ (ت). ۽ سيمڪ: ذ. اٺ جو هڪ قسم.
 • سيمو ۽ سيمما: ذ. [سن. سر = سمن] چشمو -
 جهرڻو. سيم - سيمڪ. سيلاب.

• سپلھوڙو ۽ سپلھوڙا: ذ. کاڌي لاءِ ڪنوار
 ٻوٽي جا گل وڌي، لوٽي ۽ سڪائي رکيل.
 • سپلھي ۽ سپلھيون (ت): ٿ. ٻڪريءَ جي
 وارن جو ٺهيل رسو يا ڏورو - وٽ جي ڪچيءَ ۾
 ٻڌل ڪوڏين کانسواءِ رسو - ڪنهن فقير جي
 ٽوپيءَ ۾ چوڌاري ٻڌل رسو - اٺ جي ناڪيليءَ
 واري هنڌ تي ٻڌل رسو - ڪئون ڏهه وقت ان جي
 ٻيرن ۾ وڌل رسو - ڍنگ. ڪاٺي (ڪ). مٿمار.
 سرڪ. پٿوڙ - ڪشش. سڳي. ٻيٽ وارو وارن
 جو نشان.
 • سپلي ۽ سپليون: ٿ. اٺ، ڪهوڙي يا
 ڪنهن ٻئي جانور جي ڪچيءَ ۾ ٻڌڻ جي ڪاٺي.
 وارن يا ڪاري ڏاڳي مان وٺيل ڏوري. فقيرن
 جي ٽوپيءَ کي ويڙهيل موٽين يا مڙڪن جي مالها.
 نوڙي - ڏوري. پشم جي ڏاڳن ۽ وارن جو
 ٺهيل هار. سپلهوڙي وانگر مٿي تي رکڻ ۾ ايندڙ،
 عربي عقاب جو نمونو. رٿ. رک - ڪيري - ڦلار.
 - سپلينڪ ۽ سپلينڪون (ل): ٿ. اٺ،
 ڪهوڙي جي ڪچيءَ ۾ ٻڌل مٿين واري ڪاٺي.
 - سپليو ۽ سپليا (پل): ذ. هيٺ مٿان، مڙڪن
 مان جڙيل ڪاٺو.
 • سپليون (لس): اسم خاص. هڪ قسم جو
 جهنگلي ٻوٽو، ٻن ڪاٺن ۽ چٽن ڳاڙهي ڪرڻ لاءِ
 استعمال ٿيندڙ. پاڻ جو هڪ قسم.
 • سيمر ۽ سيمون: ٿ. وٺ جو هڪ قسم،
 وٺ ويڙهي مٿل درياهه جي ڪناري ٿي اُڀرندڙ.
 ”اهڙن عجيبن، ساڻ سوکھو ڪيو سيمر جان“
 (وڌو).
 • سيمر ۽ سيمون (ت): ٿ. [سن. سيمن =
 حد] ڪوٺ جي ٻيڪردائي وارو جهنگ، ڪوٺ جي
 ٺالي سان، موسوم (ڏياري جي سيمر - مٺيءَ جي
 سيمر وغيره) چراگاهه - ڪوچو (ت) - جهنگ.
 ديسي چئن جي ٿري. مڇيءَ جو هڪ قسم،
 بنان چلڻ، سفيد، وڏو وات، ڏيکھ ۲ کان ۶ انچ،
 پٺ واري پاسي ڊگهيون ليڪون، ان جون ٻيون
 ذاتيون: (۱) چيمون، ويڪرائي ۾ گهٽ، اک

● سيٺو ۽ سيٺا : ذ. پيشانيءَ تي سڄدي جو نشان. سيميا يا طلسم جو علم.
● سيٺور ۽ سيٺور : ذ. ڏسو سويمبر.
● سيٺن ۽ سيٺئون : ٺ. [سن. سٺجيان = سيٺن] سوال - صدا - پڪار (فقير جي). اک جو اشارو - آهڃ - غمزو. گججه.
● سيٺن هٿن : پٺن يا خيرات لاءِ گهر ڪرڻ - سوال ڪرڻ - صدا ڪرڻ.
● سيٺن : حرف جر. سان - سٺارو - سان - ڪڏ - موڏو - سميت - سنگ - پيڙو.
● سيٺن (لس) : حرف جر. سان.
● سيٺن ۽ سيٺئون : ٺ. [انگ. Seiene = نظارو] نظارو - ڏيک - منظر - ڏيک وڪ - سينيوري. رونق تماشو ڀردو.
● سيٺا ۽ سيٺائون : ٺ. [سن. سينا = فوج] لشڪر - ڪڪ - فوج - ڀاتن - سٺنا - مپاهه. انبوہ - دل.
● سيٺاڻي ۽ سيٺاڻي : ذ. [سن. سينا + ه. ڀتي = مڙس] لشڪر جو وڏو عملدار - لشڪر يا فوج جو مهندار يا اڳواڻ - سيٺهه سالار - سالار جنگ - ڪچتان - ڪمائي - لشڪر ڪش - مڙ هٽڪ - ڪمانڊر. سردار.
● سيٺاڻين (ل) : مصدر. وٺڻ - پسند اچڻ - مڻو محسوس ٿيڻ - فرحت حاصل ٿيڻ.
● سيٺاڻين (ڪ) : مصدر. سڀاڻين - سڀاڻين.
● سيٺن ۽ سيٺئون (ٺ) : ٺ. عضوءَ مخصوص تي ٿيل وار - زيرناف.
● سيٺو ۽ سيٺا (ڪڇ - ل) : ذ. اڳوڻو - لٿيو.
● سيٺن ۽ سيٺئون : ٺ. [انگ. خوشبو - مهڪ. عطر.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. [انگ. Centre] وچ - مرڪز.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. (انگ) مرڪزي - درمياني.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. مرڪزي جيل - جيل.

● سيٺڻ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● سيٺڻ (ٺ) : مصدر. اوتڻ - هارڻ. ڪوهه مان هاڻي ڇڪڻ يا ڪڍڻ. وٺڻ کي هاڻي ڏيڻ. ٿورو گيهه ٻاهه ۾ وجهڻ.
● سيٺو ۽ سيٺندا : ذ. [سن. سٺند = واقفيت] واقفڪار - ڄاڻو - سڃاڻو.
● سيٺي ۽ سيٺيون : ٺ. واقفڪار. يار - سرپٽ - ساهيڙي.
● سيٺن ۽ سيٺون : ٺ. [سن. سٺند = واقفيت] واقفيت - ڄاڻ سڃاڻ - سڃاڻپ - لاڳاپو - آشنائي - واقفيت - سٺيو - مها ڪڙو - ڏيڻ - خبر - سٺ - ڄاڻ. دوستي - يارائي - ياري - ڪيل - ڪيل - مڙتا - نهڪه - ڀڄو. ٻيٺل گاهه. اڻ پيلايل.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. ڏسو سيٺندو.
● سيٺن ۽ سڃاڻهه : ٺ. ڄاڻ سڃاڻ - واقفيت - آشنائي. سٺيو - مها ڪڙو - ڏيڻ. خبر - سٺ - ڄاڻ. دوستي - يارائي - ياري.
● سيٺن ۽ سڃاڻ : ٺ. سيٺن سڃاڻهه.
● سيٺن ملاقات : ٺ. واقفيت - سڃاڻپ. ملاقات.
● سيٺن مٺافق ۽ سيٺن مٺافق : ذ. ڏنل وائيل دشمن ٿي پوندڙ.
● سيٺو ۽ سيٺندا : ذ. سڃاڻو - واقف - آشناس - سونهو - ڏنل - حجت - ڀڄيو - سٺيو.
● راز محرر - رازدان : دل کي وٺندڙ - پيارو - دوست - يار - ڀڄو - سڄين - ساجن - محب - دلدار. پڳ مٿي يار - هڪ جهڙو - سرتو. ناجائز تعلقات وارو - چڱهه - يار.
● سيٺن هٿن : واقفيت جتائي مڙا ڏيڻ.
● سيٺن ۽ سيٺون : ٺ. [سن. سٺند = واقفيت] واقفيت - ڄاڻ سڃاڻ - سڃاڻپ - لاڳاپو - آشنائي - واقفيت - سٺيو - مها ڪڙو - ڏيڻ - خبر - سٺ - ڄاڻ. دوستي - يارائي - ياري - ڪيل - ڪيل - مڙتا - نهڪه - ڀڄو. ٻيٺل گاهه. اڻ پيلايل.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. ڏسو سيٺندو.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. [انگ. Seiene = نظارو] نظارو - ڏيک - منظر - ڏيک وڪ - سينيوري. رونق تماشو ڀردو.
● سيٺا ۽ سيٺائون : ٺ. [سن. سينا = فوج] لشڪر - ڪڪ - فوج - ڀاتن - سٺنا - مپاهه. انبوہ - دل.
● سيٺاڻي ۽ سيٺاڻي : ذ. [سن. سينا + ه. ڀتي = مڙس] لشڪر جو وڏو عملدار - لشڪر يا فوج جو مهندار يا اڳواڻ - سيٺهه سالار - سالار جنگ - ڪچتان - ڪمائي - لشڪر ڪش - مڙ هٽڪ - ڪمانڊر. سردار.
● سيٺاڻين (ل) : مصدر. وٺڻ - پسند اچڻ - مڻو محسوس ٿيڻ - فرحت حاصل ٿيڻ.
● سيٺاڻين (ڪ) : مصدر. سڀاڻين - سڀاڻين.
● سيٺن ۽ سيٺئون (ٺ) : ٺ. عضوءَ مخصوص تي ٿيل وار - زيرناف.
● سيٺو ۽ سيٺا (ڪڇ - ل) : ذ. اڳوڻو - لٿيو.
● سيٺن ۽ سيٺئون : ٺ. [انگ. خوشبو - مهڪ. عطر.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. [انگ. Centre] وچ - مرڪز.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. (انگ) مرڪزي - درمياني.
● سيٺن ۽ سيٺن : ذ. مرڪزي جيل - جيل.

- = سینٽر جو قسم: ذ. عورت جو اقرار - انجام
 = سینٽر ڏيڻ: عورت جو وعدو ڪرڻ - انجام ڏيڻ.
 = سینٽر سر مون ۽ سینٽر سر مان: ذ. هار سينگار - ٺاهه ٺوهه.
 = سینٽر ڦٽل ۽ سینٽر ڦٽل: ذ. سيند جو ڊڪ زيور - ٺڪلو. ٻيڙيءَ جي مٿي جي منهن ۾ لڳل مٽي.
 = سینٽر ڪڍڻ: مٽي جي وارن کي ٻن حصن ۾ ورهائي وڃان سٽو يا ليڪو ڪڍڻ.
 = سینٽر ۽ سینٽر: ذ. [سن. سيندور. ف. مندروس = هڪ قسم جو ڳاڙهو رنگ] رنگ جو هڪ قسم - ڳاڙهو رنگ - شڪرڻ جهڙي هڪ ڳاڙهي شيءِ يا پاڻڊر - هڪ پٿر جو وکر - سيندور ۽ سٽر - سٽرور.
 = سینٽر يو (ت): ذ. نمونيا جي بيماري.
 = سینٽر ۽ سینٽر: ذ. صفت. سيندو جو - سيندي.
 = سینٽر ڏيئي (ت): ذ. ٻيلي رنگ وارو لنڊو ڏيئي.
 = سینٽل ڪمال: اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 = سيندو: ذ. [سن. سٽو] لئون جو هڪ قسم - مشهور لئون.
 = سيندو لئون: ذ. [ف. لمڪ سنگ] لئون جو هڪ قسم - ٻه قسم: (۱) اڇو (۲) ڳاڙهو دوائن ۾ ڪم ايندڙ - جابلو لئون.
 = سينڊارن: مصدر. آواز ڪرڻ - چن کي سوئي، سنهو آواز ڪڍڻ - چن سان هوائي سڻي وڃائڻ. ڪوڪارڻ - ڪوڪ ڪرڻ.
 = سينڊ ۽ سينڊون: ث. چن کي سوئي ڪڍيل سنهو آواز - سٽي - سٽ - وڏڙو. ڪوڪ.
 = سينڊائي ۽ سينڊائي: ذ. سينڊ هٽندڙ - سينائي - سينر - سينر.
 = سينڊ ڏيڻ: اڳواٽ چٽاڻ - اڳواٽ خبر يا اطلاع ڏيڻ.
 = سينڊر ۽ سينڊر: ذ. سينڊ وڃائيندڙ - سينڊائي - سينائي - سينر - سينر.
 = سينڊارو ۽ سينڊارا (ل): ذ. ٻڪيءَ جو هڪ قسم.
 = سينڊاڙو ۽ سينڊاڙو (ک): ذ. جهنگ چرڻ بعد مال جي وهڪ جي جاء.
 = سينڊاڙو ٽپي اٿڻ: جهنگ چارڻ کان پوءِ مال کي وهڪ جي جاءِ تي اٿڻ - ماڳ تي اٿڻ - وٽان تي اٿڻ.
 = سينڊوئي ۽ سينڊوئيون (ت): ث. اڳڙين جي ٺهيل گول چڪري، ڪاري يا دلي وغيره کڻڻ مهل مٽي تي رکڻ ۾ ايندڙ - سينهوڙي - سينهين - سينهوئي.
 = سينر ۽ سينر (ل): ذ. گاهه جو هڪ قسم، ساوڻ پٽن، ڪائين ۽ ستر جهڙي ڪاٺي سان.
 = سينر ۽ سينرون: ث. آها پانهن جا زور سان ورتي وڃي - آهي حاڪم جي زوريءَ سگ وٺندا هئا "يا سينر ڏيو يا لڙائي ڪريو".
 = سينر ۽ سينر (ل): ذ. ڪڙڻ جو ڳاٺ ڪٽيل ٿڪرو. ڳاٺ ڪٽي وڙهندڙ.
 = سينسار ۽ سينسار (ل): ذ. درياءَ جو هڪ وڏو خوفناڪ جانور - مگر مڇ جو هڪ قسم.
 = سينڪلي ۽ سينڪليون: ث. ننڍي سنڪهر. عورت جي پائڻ جو هڪ زيور.
 = سينڪوري: (ت): ذ. وچونءَ جو هڪ قسم.
 = سينڪوئي ۽ سينڪوئيون (ک): ث. جيت جو هڪ قسم.
 = سينڪي ۽ سينڪيون (ت): ث. جيت جو هڪ قسم - ڳاڙهي ماڪوڙي. هڪ بلا جو نالو.
 = سينڪرو ۽ سينڪرو (ت): ذ. ماڻهائيءَ جي مٿين پاسي واري ڪاٺي. ٺهرو.
 = سينڪيو ۽ سينڪيا: ذ. [سن. شيرنگي. ف. شيرنگ] هڪ قسم جو زهر، دوائن ۾ ڪتب ايندڙ. مختلف رنگ: اڇو، زرد، ڳاڙهو، ڪارو وغيره.
 = سينگ ۽ سينگ (ت): ذ. سگ. ڪمن.

رنگ جي ٿلهي ڪنڊن واري ڪٽل سان، سفيد ۽ مٺي ڪپ واري، ڪاٺن طور استعمال ٿيندڙ، هڪ پٿر جو وڪر طور دوائن ۾ به ڪم ايندڙ. (اسم خاص). تعلقي مٺيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِينڱاري: ۽ سِينڱاري پُون: ٺ. مٺي پاڻيءَ جي مچيءَ جو هڪ قسم، بنا چارن جي، ۽ ڪنڊا ڪاٺن کان، هڪ ٻئيءَ تي، ٻُڄ ٻن ڊگھن ٻرن سان، وڏيءَ جي تور اٽڪل اڌ مٺ عام طرح ڊگھه ڏيڍ فوٽ کان ٻن فوٽن تائين، وڏي مچي ست فوٽ، رنگ ٻيلا، سندس ٻيو دوائن ۾ ڪم ايندڙ. سِينڱاري، ڪٽهري ۽ آواڙي جي وچ ۾ ڪم ڏيندڙ ڊگھن ڪاٺن مان هڪڙي.

● سِينڱاري پُون: اسم خاص. تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِينڱري: ۽ سِينڱري پُون: (ٺ) ۽ ٺ. سِينڱري - سِينڱر - ٻلڙو.

● سِينڱو: ۽ سِينڱا (ٺ) ۽ ٺ. اک جي کير ڏهڻي اچڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ ٻورو سِينڱ.

● سِينڱسي: ۽ سِينڱسي پُون: (ٺ) ۽ ٺ. چمڙي مان گھنجن ڪيڻ جو هڪ اوزار.

● سِينڱ ۽ سِينڱئون: ٺ. ڪمان - چاپ.

● سِينڱڙِي: ۽ سِينڱڙِي پُون: ٺ. لٽيهي ڪمان - سِينڱ.

● سِينڱاري: ۽ سِينڱاري پُون: ٺ. مٺي پاڻيءَ جي مچيءَ جو هڪ قسم - سِينڱاري.

● سِينڱڙو: ۽ سِينڱڙا: ٺ. سِڱ وارو - سِڱڻو. دوست - يار.

● سِينڱڙِي: ۽ سِينڱڙِي پُون: ٺ. سِڱ واري - سِڱڻي ساهيڙي، يار - سُرِيٽ.

● سِينڱهاري: اسم خاص. تعلقي ٻڌين ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِينڱو: ۽ سِينڱا: ٺ. هر جو هر هڪ دفعو.

● سِينڱو: ۽ سِينڱا: ٺ. [ف. مينه = سِينو] ڪردن کان هيٺ ۽ ڀيٽ ڪمان مٺي، بدن جو حصو - ڪوڙو - چاٽي. آرھ - ٻُڄا - ٻُڄاڻ. هر جو هر هڪ دفعو.

● سِينڱڙِي: ۽ سِينڱڙِي پُون: (ٺ) ۽ ٺ. جانور جو ننڍڙو سِينڱ. ننڍڙي ڪمان.

● سِينڱاڻِي: ۽ سِينڱاڻِي پُون: (ٺ) ۽ ٺ. پاڻيءَ جي اوهاري.

● سِينڱارن: مصدر. [سن. شِينگار = ٺاھ ٺاھ] ٺاھ ٺاھ ڪرڻ - براجڻ - وِنگاسڻ - سوڀا ڏيڻ - زيب ڏيڻ - آرامتہ ڪرڻ - چِت ڪٽل ڪيڻ - سنوارڻ - سَٽارڻ - ٺاھڻ.

● سِينڱار: ۽ سِينڱار: ٺ. سولهن کي وڌائڻ جو سان - ڪٽولتو - ڪٽو - آراستگي - ٿيل ٿليل - مِينتہ مَومو - ويس وِڳو - ٺاھ ٺاھ - جهڳڳ - زرق برق - رچا ڏچا - زيب و زينت - سَجاوَت - ٺهڙ - شان شوڪت - ٺاھ - تجمل - صفائي. پيار پوک. ڪپوتر جي گچيءَ ۾ ٻڌل چٽو. (ڪ).

چيريل ڦڙا، سِينگارن جو عدد، جملي سورهن؛

(۱) ڏلڻ (۲) منجن (ڏلڻ لاءِ ٻورو) (۳) ٻيئي (۴) سِينتہ ر (۵) ڪتيسر (۶) ڪتجل (۷) ننڍي گول ٿيڪ (۸) ٿيل (۹) ڦٽي (۱۰) عطر (۱۱)

ٻان (۱۲) ميسي (۱۳) ترو ڪيڙي (۱۴) ميندي (۱۵) گل ڦل (۱۶) لاک جو رنگ، مَرين کان مٿي ٻير ڳاڙها ڪرڻ لاءِ.

● سِينڱارائيتو: ۽ سِينڱارائيتا: ٺ. صفت. آواڻشي - زيبائيتو - سِينڪاويل.

● سِينڱارجڻ: مصدر. ٺاھ ٺاھ ٿيڻ - آرامتہ ٿيڻ - سهڻو ٿيڻ.

● سِينڱاردان: ۽ سِينڱاردان: ٺ. عورتن جي سِينگار جي سامان رکڻ جي ٻيڙي.

● سِينڱار ڪرڻ: ٺ. ٺاھ ٺاھ ڪرڻ - ٿيل ٿليل ڪرڻ - آراستگي ڪرڻ - ٻوشاڪ. گھ ڳٺا ٺاڻڻ - مِينتہ مَومو ڪرڻ.

● سِينڱار جي مِين: ٺ. سِينگار جي سامان رکڻ جي مِين.

● سِينڱارجي: اسم خاص. تعلقي نوشهري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِينڱارو: ۽ سِينڱارا: ٺ. وَل جو هڪ قسم، پاڻيءَ اندر ٿيندڙ، اُن ۾ ڦٽل ٻيڏا ڪندڙ، ڪاري

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. [ف. مينه + بند < بستن = ٻڌڻ] چاٽسيءَ کي گرم رکڻ لاءِ هڪ قسم جو ڪپڙو. گهوڙي جي چاٽي ٻڌڻ ۾ ايندڙ چٽم يا مٿ جو پٽو. تنگ. زالن جي چاٽيءَ تي پائڻ جو هڪ زيور. عورتن جي بين کي ٻڌڻ جو هڪ ڪپڙو. انگي.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. [ف. مينه + بين < ديدن = ڏسڻ] ڊاڪٽرن جو هڪ اوزار. دل جي حرڪت کي ماڻڻ جو اوزار.

- سڀني ٻڌندڙ: ذ. صفت. [ف. مينه + زن < زدن = هڻڻ] مينه کوبڻ ڪندڙ. پٽيندڙ. ماتمي. ماتم دار.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ث. سڀني تي ڏکڻ هڻڻ واري حالت - سڀني کوبڻي - هٿڪو.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: [ف. مينه + زور = طاقت] زبردست - سرڪش - طاقتور.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ث. زبردستي - سرزوري - سختي - ڏاڍائي - سرڪشي.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ڏاڍائي ڪرڻ - زبردستي ڪرڻ - سرڪشي ڪرڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ڪ) ٽ. [ف. مينه + ڪاري < ڪار < ڪردن = ڪرڻ] زور - زبردستي - ظلم - جبر - ڏاڍ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ت) ٽ. [ف. مينه + ڪشي < ڪش < ڪشيدن = ڇڪڻ] جنگ - جدل - ويڙهه. هٽسوري.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ضامن ٻڌڻ - هڪ ڏيڻ. تيار هجڻ - آمند هجڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ڪاريون ڏيڻ. طعنا هڻڻ - مهڻا ڏيڻ. خراب ڪرڻ. منهن ڏيڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: شوخي ڪرڻ - مغروري مان چاٽي ڪڍي هان - آڪڙ ڏيکارڻ - غرور ڪرڻ. برابري ڏيکارڻ - مقابلو ڪرڻ - ڪلهو هڻڻ - بر مڃڻ - ريمس ڪرڻ. سامهون ٿيڻ. حال اوڻڻ - ڏک ظاهر ڪرڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: سامهون ٿيڻ - منهن مقابل هجڻ - ويڙهه هجڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: مينه حاصل ڪرڻ. ڪجهه ڪڍڻ - راز حاصل ڪرڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: سڀني سان رڙهڻ - هلندو رهڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: (دشمن) کي ساڙڻ جهڙا ڪم - هندو رهڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ڪنهن صدمي کان دل کي روڪڻ - تسلي ڏيڻ - دلاسو ڏيڻ - صبر ڪرڻ - تڪليفون سهڻ - آٿت ڏيڻ - همدردي ڪرڻ اندازو لڳائڻ - هان تي پرڪڻ - احساس ڌارڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: پيار ڪرڻ - محبت ڪرڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. صاف دل - اندر جو صاف.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: دل صاف ڪرڻ - پاڪ ٿيڻ - دل مان غير ڪڍي ڇڏڻ. لاراضيءَ کي ختم ڪرڻ.

● سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. [من. شپال = سينور] بيٺل پائيءَ جي مٿاڇري تي ترندڙ ساڻو چارو. ٻوٽي جو هڪ قسم جيان ۾ پيدا ٿيندڙ، دوا طور ڪم ۾ ايندڙ. زمين کي هموار ڪرڻ جو تختو - سنهڙو.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: مصدر. ڪنهن آلي شئي جو ڊپي رکڻ سبب ان تي ساڻو ته. چڙهڻ - سڀني ٻڌندڙ لڳڻ - سڀني ٻڌندڙ لڳڻ - چارو لڳڻ. خراب ٿيڻ. بدبوءِ ڪرڻ.

● سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ل): ذ. ٻاٻهو - ٻاهو (ڪچي).

● سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ٽ): ذ. [من. سنهڙو = شينهن] شينهن - شپرو.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. شينهن - شپرو.

● سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ راجپوتن جي هڪ ذات جو نالو.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. [ف. مينه + بند < بستن = ٻڌڻ] چاٽسيءَ کي گرم رکڻ لاءِ هڪ قسم جو ڪپڙو. گهوڙي جي چاٽي ٻڌڻ ۾ ايندڙ چٽم يا مٿ جو پٽو. تنگ. زالن جي چاٽيءَ تي پائڻ جو هڪ زيور. عورتن جي بين کي ٻڌڻ جو هڪ ڪپڙو. انگي.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ذ. [ف. مينه + بين < ديدن = ڏسڻ] ڊاڪٽرن جو هڪ اوزار. دل جي حرڪت کي ماڻڻ جو اوزار.

- سڀني ٻڌندڙ: ذ. صفت. [ف. مينه + زن < زدن = هڻڻ] مينه کوبڻ ڪندڙ. پٽيندڙ. ماتمي. ماتم دار.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ث. سڀني تي ڏکڻ هڻڻ واري حالت - سڀني کوبڻي - هٿڪو.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: [ف. مينه + زور = طاقت] زبردست - سرڪش - طاقتور.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ث. زبردستي - سرزوري - سختي - ڏاڍائي - سرڪشي.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ڏاڍائي ڪرڻ - زبردستي ڪرڻ - سرڪشي ڪرڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ڪ) ٽ. [ف. مينه + ڪاري < ڪار < ڪردن = ڪرڻ] زور - زبردستي - ظلم - جبر - ڏاڍ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ (ت) ٽ. [ف. مينه + ڪشي < ڪش < ڪشيدن = ڇڪڻ] جنگ - جدل - ويڙهه. هٽسوري.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ضامن ٻڌڻ - هڪ ڏيڻ. تيار هجڻ - آمند هجڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: ڪاريون ڏيڻ. طعنا هڻڻ - مهڻا ڏيڻ. خراب ڪرڻ. منهن ڏيڻ.

- سڀني ٻڌندڙ سڀني ٻڌندڙ: شوخي ڪرڻ - مغروري مان چاٽي ڪڍي هان - آڪڙ ڏيکارڻ - غرور ڪرڻ. برابري ڏيکارڻ - مقابلو ڪرڻ - ڪلهو هڻڻ - بر مڃڻ - ريمس ڪرڻ. سامهون ٿيڻ. حال اوڻڻ - ڏک ظاهر ڪرڻ.

● سِيَهْهَال ۽ سِيَهْهَالُون (ت) ۽ ث. ٿر ۾ هڪ قسم جي وَلَ.

● سِيَهْهَتَرَا: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.

● سِيَهْهِنْدُون ۽ سِيَهْهِنْدُون (ت): ث. سڃاڻپ سِيَهْهِنْدَ - واقفيت - ڄاڻ پڇاڻ.

- سِيَهْهِنْدَو ۽ سِيَهْهِنْدَا: ذ. واقفڪار. يارُ - دوست.

- سِيَهْهِنْدِي ۽ سِيَهْهِنْدِيُون: ث. واقفڪار. يار - مريد.

● سِيَهْهِيُو ۽ سِيَهْهِيُو: ذ. اڳوڻن وغيره مان ٺهيل سوڙي - سِيَهْهَوُ - سِيَهْهِي - سِيَهْهِيَن - موٽڙي. (ث. سِيَهْهِي ۽ سِيَهْهِيُون).

- سِيَهْهَوُ ۽ سِيَهْهَوُ: ذ. سِيَهْهِيُو. (ث. سِيَهْهَوِي ۽ سِيَهْهَوِيُون).

● سِيَهْهَوُ: اسم خاص. تعلقي ديوري محبت ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِيَهْهَوِي: اسم خاص. تعلقي سانگهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو. اسم ذات. ڍنڍ جو گاهه جنهن کي مڇي کائي.

● سِيَهْهَوُ: اسم خاص. تعلقي ميرپور ساڪري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● سِيَهْهَ ۽ ث. [سن. سِيَهْهَ = حد] دَنگُ - حد، چيئن ٿي:

”سِيَهْهَ سِيَهْهَ ڪٿي ڪيئن، چولڊو چيئن، ٿيندو ٿيئن“ هر هڪ پٺيءَ جو دَنگ. تائين. مان - سِيَهْهَ - سِيَهْهَن: ث. حد.

● سِيَهْهَرَا: ث. بيماريءَ جو هڪ قسم - مَاتا - ٽڏي - ٽڏڙي - مَاتا. مال جي هڪ بيماري - موڙو.

- سِيَهْهَرَا ۽ سِيَهْهَرَا: ذ. مَاتا جي ٽوڙي. مَاتا جو داغ - نِشان.

- سِيَهْهَرُو ۽ سِيَهْهَرَا: ذ. چِيَهْهَڪ. مَاتا جو داغ.

● سِيَهْهِي ۽ سِيَهْهِيُون: ث. سِيَهْهَوِي - سِيَهْهِي.

● سپيوا (ق): اسم خاص. قديم زماني جا هندو راجا، بلوچن جي آمد کان اڳ، رياست قلات تي حڪومت ڪندڙ.

● سپيور: ذ. هڪ قسم جو ٻسارڪو وڪر.

● سپيور ۽ سپيورون (ت): ٿ. ٻي نڪاح جي زال.

● سپيورو ۽ سپيورا: ذ. جين ڌرم جو فقير - سيورڙو.

● سپيورڙو ۽ سپيورڙا: ذ. رمتو فقير، جين ڌرم جو اوجاري - سپيورو.

● سپول: ٿ. پاڻيءَ ۾ پيدا ٿيندڙ هڪ ٻوٽي جو قسم.

● سپيون (ق): ٿ. [سن. سمٽا] ڪڻڪ جي سعدي ۽ اٽلي مان ٺهيل ڊگهيون ۽ منهيون لامون، کاڌي طور استعمال ٿيندڙ - سپيئون - سپيورئون.

● سپيونج ۽ سپيونجون: ٿ. سڪ - سهنج - سهوليت، مٿو - مانگو - لهڻ - سائسي - صفائي - پوشيدائي - شهوت.

● سپيونج ۽ سپيونج: ذ. سهنجو وقت - موکو وقت.

● سپيونجائيتو ۽ سپيونجائيتا: ذ. صفت، موکو - سهنجو - سهنجائتو، ڪشادو - خلاصو، صفا - صاف - پوشيدو - سٿرو - آجرو - اڇو - ٻاڪ.

● سپيونڪ: ٿ. [انڪ. To Save = بچائڻ] بچت - ٻاڇي.

● سپيونڪ ۽ سپيونڪ: سپيونڪ بئينڪون: ٿ. پئسن بچائي رکڻ جي آفيس.

● سپيونڪ ۽ سپيونڪ: سٽريفيڪيٽ ۽ سپيونڪ سٽريفيڪيٽ: ذ. ذراوت جو چٽو - پئسن بچائي رکڻ جي حالت ۾ مليل سرڪاري چٽو يا سيد.

● سپيون: مصدر. [من. سيو = ٺهل ڪرڻ] ٻوڇڻ - سوا ڪرڻ - بندگي ڪرڻ.

● سپو ۽ سپوون: ٿ. شيو - ٻوڇا - بندگي - سوا - عبادت - پڇي.

● سپيٽوٽ ۽ سپيٽوٽ: ذ. ٺاٺيءَ جو ڀاءُ. ننهن جو ڀاءُ.

● سپيٽوٽون: ٿ. ٿر ملڪ ۾ ٿيندڙ هڪ گاه جو قسم - مال جي چرڻ لاءِ گاه طور استعمال ٿيندڙ. هڪ ٻڪريءَ جو قسم - سِرڻ. ڪورين جي ڦٽي جو لفظ - تاجيءَ جي سِرڻ - ڪڙن ٻڌڻ جو وڻيل ۽ ٻين لسڳل مضبوط ڏاڳو - رڇ جي ڪم ايندڙ ڏاڳو - ٽاڪيئي جو ڏاڳو. جنهن مان ٿاڻو ٺاهجي ڪري. پهر جو سڳو.

● سپيٽاهه ۽ سپيٽاهون: ٿ. [ع. شنع = ترڻ] ٻڪريءَ جي ڪٽل مان تيار ڪيل ترڻ جي ڪٽلي - سپيٽهه - مانداري.

● سپيٽاهه ۽ سپيٽاهه: پيٽا: ذ. صفت. وڏي پيٽ وارو - گهڻو کائيندڙ - پيٽير - پيٽي.

● سپيٽاهيو ۽ سپيٽاهيا: ذ. ميثاء جو تارو - ميثهه تي تري ڇانندڙ.

● سپيٽاهو ۽ سپيٽاهيا: ذ. صفت. ميثهه وارو - سپيٽاهه تي ترندڙ.

"سٽاور ساميا ۾ آت سٽايا نه سٽيدين"

(شاه)

● سپيٽڪ ۽ سپيٽڪون: ٿ. طبقو - طبق - درجو.

● سپيٽل: مصدر. [پرا. سوٽل. سن. سوچڻ] سپيٽل - انڊيءَ وارو ٿوپو ڏيڻ - اوڻيءَ وارو ٿوپو ڏيڻ.

● سپيٽهه ۽ سپيٽهون: ٿ. ڏسو سپيٽاهه. - سپيٽهه ٿي پون: گهڻو کائڻ يا پرڄڻ - ڪاوڙجڻ - ٽوڪجڻ.

● سپيٽهڙي: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ، جو نالو.

● سپيٽو ۽ سپيٽا (ت): ذ. ٿر ملڪ ۾ ليندڙ ٻوٽي جي شڪل جهڙو گاه، نورين ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ.

● سپو ۽ سپيا: ذ. ميه سان ايندڙ بخار. سيءُ - ڏڪي.

● سپو ۽ سپيا (ت): ذ. هڪ قسم جو جهنگلي ڌٽ.

● سِيهڙا ۽ سِيهڙائون: ٿ. خدمت - ٽهل - چاڪري، شپوا - پوڄا، آهاسينا - پرستش - عبادت - بندگي - پڳتي - سجدو - عزت - تعظيم - سمنان - حاضري. حفاظت - سنڀال. نوڪري - ملازمت. انتظام ڪرڻ جي حالت.

- سِيهڙا ڪَرن ۽ خدمت ڪرڻ - ٽهل ڪرڻ - چاڪري ڪرڻ. نوڪري ڪرڻ. پوڄا ڪرڻ - پوڄڻ - سجدو ڪرڻ - عبادت ڪرڻ - بندگي ڪرڻ. پرستش ڪرڻ. انتظام ڪرڻ.

- سِيهڙي ۽ سِيهڙيئون: ٿ. مرد جي ٽهل، خاطري يا شيوا ڪندڙ زال - ٽيلهڙي - داسي - خدمتگار - سِيهڙي. نوڪريائي - نوريائي.

- سِيهڙو ڪَ ۽ سِيهڙو ڪَ: ڏ. پرست - پوڄيندڙ. خدمتگار - داس - پڳت - ٻانهو - ٽيلهڙو - شيو ڪَ - لوڪر. چيلو - مريد - شش - سڪ. شاگرد - ٻالڪو. پوڄاري - عبادتي - عابد - آهاسڏ.

● سِيهڙو ۽ سِيهڙو: ڏ. لٽوارو ٿيل هڙو.

● سِيهڙو هڻڻ: اسم خاص. سنڌ جي هڪ نهايت قديم شهر جو نالو، قديم آرين جي زماني ۾ سندس نالو "شواسٿان" قلندر شهباز جي درگاه ڪان مشهور. تعلقي سيوهڻ ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● سِيهڙو ٽِيئون (۽) ٿ. ڏسو سِيئون يا سِيو ٽيون.

● سِيهڙي ۽ سِيهڙيون: ٿ. چالورن يا اٺي کي سڙي والڪر کائيندڙ جيت جو هڪ قسم - گهڻو.

● سِيهڙو: ٿ. (ف). اولڏائو - اونڌاهو - ڏنڌلو - جهڪو. ڪارو - سِياهه. بد - خراب. نياڳو.

- سِيهڙو ٻاٻڻ ۽ ڏ. صفت. [ف. سِيهڙو + باطن = گجهه] الدر جو ڪارو. (ڏ). الدر جي ڪاٺائي.

- سِيهڙو ٻڌڻ ۽ سِيهڙو ٻڌڻ: ڏ. [ف. سِيهڙو + ٻڌڻ = ٻڌڻ] ڪمبختي - چنڊائي - لياڳائي. (ڏ. صفت). ڪم بخت - نياڳو - چنڊو - ستار پيشاني.

- سِيهڙو ٻوش ۽ سِيهڙو ٻوش: ڏ. صفت. [ف. سِيهڙو + ٻوشيدن = ڏڪڻ] ڪارا ڪپڙا ڏڪيندڙ - ماتم ڪندڙ - ماتمي.

- سِيهڙو ٻوڙ ۽ سِيهڙو ٻوڙ: ڏ. صفت. [ف. سِيهڙو + ٻوڙ = منهن] منهن جو ڪارو. چنڊو - نياڳو. گنهگار - عاصي.

● سِيهڙو، سِيهڙو (ٿ): ڏ. ٻاٻهيو يعني سِيڙه جو تصغير.

- سِيهڙو ڪار ۽ سِيهڙو ڪار: ڏ. [ف. سِيهڙو + ڪردن = ڪرڻ] ڪارا ڪم ڪندڙ - ڪينا ڪم ڪندڙ - ٻڌا ڪم ڪندڙ - گنهگار - عاصي.

- سِيهڙو ڪاري ۽ سِيهڙو ڪاريون: ٿ. ڪنو ڪم - بد ڪاري - گناه جو ڪم.

● سِيهڙو ۽ سِيهڙو: ڏ. سردِيءَ وارو مهينو. سخت سِيءَ. شينهن - شپڙ.

"هڪ ڀڙو ٻيراھه جو، ٻڻو سانڀارا سِيهڙو." (شاه).

● سِيهڙو ۽ سِيهڙون: ٿ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم، بنا چلڻ جي، رنگ سفيد، وات وڏو، قد اٽڪل ٻن کان ڇهن انهن تائين.

● سِيهڙي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو - مزاری بلوچن جي هڪ قبيلي جو نالو، رستمائين جي شاخ.

● سِيهڙاج ۽ سِيهڙاج (ٿ): ڏ. سِيلاپ. ڀريت.

● سِيهڙي ۽ سِيهڙيون (ٿ): ٿ. اٺ جو چيٽو - گيسي - ٻوليٽو - ٻوليٽو - اٺ جو نرم ٿورو.

● سِيهڙو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو، اڪثر لاڙڪاڻي، حيدرآباد ۽ خيرپور ۾ رهندڙ (ٻٽ سِراني).

● سِيهڙو ۽ سِيهڙو: ڏ. هڪ قسم جو جانور، پشم دار آڇي نرم ڪل سان، ٻليءَ جيڏو، ٻير ٻه ٻليءَ جهڙا، منهن سِيڙه وانگي، سِهو - خر گوش. (گ) ماما جي بيماري.

● سيهڙو ڪل رکائيندڙ: نازڪ بدن ٿيڻ. نواڪت رکڻ - سونهن رکڻ. (ت). ڊڄندو رهڻ - ڊڄ ڪندو رهڻ.

● سيهڙو؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا (ت): ذ. هڪ قسم جو لنڊو جانور - چاهو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. صفت. ڏاهو - سيائو - دالال - ڄاڻو.

"چريو سوئي لوڪ، چرين کي چريو چوي؛
چرين ڏٺو سو ٿوڪ، سيهڙا سڪن جن کي".

سيهو. ڄاڻ - سڃاڻ - ڏيڻ ويٺ. سهولت - آساني.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. [سن. سٽڪ] هڪ قسم جو مشهور ڌاتو - شيهو. تيج - خسيئس شئي. ڪڇ. ڪوڙ.

● سيي ۽ سي: ذ. [سن. شيت = سردِي] سردِي - ٿڌ - سيائو - ٺار - ٺنپ - ٺم. ساڙو - هالو - ٻارو. سرد هئو. سيء سان ايندڙ بخار. (اسم خاص). هڪ قسم جو گاهه. هڪ خوشبوءِ دار گاهه، جو زالون خوشبوءِ خاطر وارن ۾ وجهن.

"سيءُ نه وجهان سيند ڪا تيلائي ٿري"

(گلو مياڻو).

● سيهڙا ۽ سيهڙا: ذ. ڏکي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - سيالڊو - سيالڊو - سهاڻ.

● سيهڙا ٿڌي: ذ. سيالڊو ٿيڻ: ٿ. ڏکي - ڪنڀي - خوف واري حالت.

● سيهڙا ٿيڻ: ٿ. ٿڌ ۽ سيء سان ايندڙ بخار.

● سيءُ وٺڻ: ٿ. ٻارو لڳڻ - سردِي لڳڻ. خوف ٿيڻ - ڏکي ٿيڻ - ڊڄ ٿيڻ.

● سيهڙو ڪل رکائيندڙ: نازڪ بدن ٿيڻ. نواڪت رکڻ - سونهن رکڻ. (ت). ڊڄندو رهڻ - ڊڄ ڪندو رهڻ.

● سيهڙو؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا (ت): ذ. هڪ قسم جو لنڊو جانور - چاهو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. صفت. ڏاهو - سيائو - دالال - ڄاڻو.

"چريو سوئي لوڪ، چرين کي چريو چوي؛
چرين ڏٺو سو ٿوڪ، سيهڙا سڪن جن کي".

سيهو. ڄاڻ - سڃاڻ - ڏيڻ ويٺ. سهولت - آساني.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. [سن. سٽڪ] هڪ قسم جو مشهور ڌاتو - شيهو. تيج - خسيئس شئي. ڪڇ. ڪوڙ.

● سيي ۽ سي: ذ. [سن. شيت = سردِي] سردِي - ٿڌ - سيائو - ٺار - ٺنپ - ٺم. ساڙو - هالو - ٻارو. سرد هئو. سيء سان ايندڙ بخار. (اسم خاص). هڪ قسم جو گاهه. هڪ خوشبوءِ دار گاهه، جو زالون خوشبوءِ خاطر وارن ۾ وجهن.

"سيءُ نه وجهان سيند ڪا تيلائي ٿري"

(گلو مياڻو).

● سيهڙا ۽ سيهڙا: ذ. ڏکي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - سيالڊو - سيالڊو - سهاڻ.

● سيهڙا ٿڌي: ذ. سيالڊو ٿيڻ: ٿ. ڏکي - ڪنڀي - خوف واري حالت.

● سيهڙا ٿيڻ: ٿ. ٿڌ ۽ سيء سان ايندڙ بخار.

● سيءُ وٺڻ: ٿ. ٻارو لڳڻ - سردِي لڳڻ. خوف ٿيڻ - ڏکي ٿيڻ - ڊڄ ٿيڻ.

● سيهڙو ڪل رکائيندڙ: نازڪ بدن ٿيڻ. نواڪت رکڻ - سونهن رکڻ. (ت). ڊڄندو رهڻ - ڊڄ ڪندو رهڻ.

● سيهڙو؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا (ت): ذ. هڪ قسم جو لنڊو جانور - چاهو.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. صفت. ڏاهو - سيائو - دالال - ڄاڻو.

"چريو سوئي لوڪ، چرين کي چريو چوي؛
چرين ڏٺو سو ٿوڪ، سيهڙا سڪن جن کي".

سيهو. ڄاڻ - سڃاڻ - ڏيڻ ويٺ. سهولت - آساني.

● سيهڙو ۽ سيهڙا: ذ. [سن. سٽڪ] هڪ قسم جو مشهور ڌاتو - شيهو. تيج - خسيئس شئي. ڪڇ. ڪوڙ.

● سيي ۽ سي: ذ. [سن. شيت = سردِي] سردِي - ٿڌ - سيائو - ٺار - ٺنپ - ٺم. ساڙو - هالو - ٻارو. سرد هئو. سيء سان ايندڙ بخار. (اسم خاص). هڪ قسم جو گاهه. هڪ خوشبوءِ دار گاهه، جو زالون خوشبوءِ خاطر وارن ۾ وجهن.

"سيءُ نه وجهان سيند ڪا تيلائي ٿري"

(گلو مياڻو).

● سيهڙا ۽ سيهڙا: ذ. ڏکي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - ٿڌ ڪشي - سيالڊو - سيالڊو - سهاڻ.

● سيهڙا ٿڌي: ذ. سيالڊو ٿيڻ: ٿ. ڏکي - ڪنڀي - خوف واري حالت.

● سيهڙا ٿيڻ: ٿ. ٿڌ ۽ سيء سان ايندڙ بخار.

● سيءُ وٺڻ: ٿ. ٻارو لڳڻ - سردِي لڳڻ. خوف ٿيڻ - ڏکي ٿيڻ - ڊڄ ٿيڻ.

ش

= شاخدار ۽ شاخدار : صفت. [ف. شاخ + دار < داشتن = رکن] ٿارين وارو-شاخن وارو لاميئل-سيگر.
 = شاخ ڪيڏن؟ وڻ جون ٿاريون ڪيڏن. ظاهر ٿيڻ (ڏينهن يا سڄ جو)-آپڻ. ڏسجن ۾ اچڻ.
 = شاخ لڳائڻ: قلم لڳائڻ- اک هڻڻ (وڻ جي)- اک لڳائڻ.
 = شاخ هڻڻ؟ ٿاري هڻڻ. سڱي هڻڻ.
 = شاخست ۽ شاخستون (ت): گهوڙي جي سڙجڻ مان هڪ سڙج جو نالو. ڊمچي ۽ هٿي کي ٻڌڻ لاءِ ڪپڙي جو ٽڪر-هشنگ.
 = شاخ ڌڙو پٽو: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديهه جو نالو.
 = شاخ سامارو: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديهه جو نالو.
 = شاخسانه: ذ. (ف) فتنم، فساد جهيڙو- شڪ شُبُهه. ٽئين ڳالهه. عيب- نقص- لندا- ختل. الزام- بهتان- تهمت. قريب- دوکو- ڏوڪو.
 = شاخ ڪيچراڙي: اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديهه جو نالو.
 = شاد ۽ شاد: ذ. صفت. [ف. شاد=خوش] خوش خورم- خوش حال- با فرحت- خوش- سرهو- بهار- ليهال- سڪبي- آسودو- شپ- مزي ۾- مئون- پُرسن.
 = شاداب ۽ شاداب: ذ. صفت. ف. شاد + آب= پاڻي] سرسبز- ترو تازه.
 = شادابي ۽ شادابيون: ث. سرسبزي- ساوڪ. طراوت- تازگي. خوشي- آسودگي.
 = شادان ۽ شادان: ذ. صفت. خوش- سرهو- بهار- پُرسن- لاهال.
 = شادان هجئي: خوش هجڻ- سرهو هجڻ.

ش: ث. سنڌي الف ٻي جو اوڻيهون اکر. عربي الف ٻي جو تيرهون اکر. فارسي الف ٻي جو سورھون اکر. ايجڊ جي حساب موجب عدد ۳۰۰. (ف). حاصل مصدر جي ليشاني، جيئن ته ”ڪوشش، بندش، بخشش“ وغيره.
 = شاب ۽ شاب: ذ. (ع). جوان- ڪپيرو- لاسڙيات- نوجوان- چوويهن ورهين کان چاليهن ورهين تائين عمر وارو ماڻهو.
 = شاباس ۽ شاباسون: ث. [ف. شادباش= شاد= خوش + باش < بودن = هڻڻ] خوش هجو! آفرين! مرحبا- واه واه!- ساراه- واکاڻ- تعريف.
 = شاباش ۽ شاباشون: ث. شاباس.
 = شابرائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. گهڻو ڪري قبر تعلقي ۾ رهندڙ.
 = شاباس: ث. [ف. شاد + باش= خوش هجو] آفرين.
 = شابي: نيدا [ف. شادباش!- آفرين!]
 = شابي شابي ڪرڻ: شاباس شاباس چوڻ- وڙهڻ لاءِ هٿائڻ.
 = شابيرو (ڪ): نيدا. شاباس!- آفرين!- واه واه!
 = شات: ظرف. [ف. شايد = مبادا] شايد- جيڪر.
 = شاپ ۽ شاپون: ث. [انڪ. Shop] دڪان- هٿ- ڪوٺي. ڪارخانو.
 = شاهار ۽ شاهار (ت): ث. شوق- محبت- عشق- سيڪ.
 = شاخ ۽ شاخون: ث. [ف. شاخ: من. شاڪا= ٿاري] ٿاري- لار- ڌار. واه مان نڪتل ننڍي ڪسي- واهي- لالي. ميسلو- تسلي. پاڳو- حصو. وڻ هڪو الب. لشاني. اقرار- انجام- ساڪ. روشنائيءَ جي ليڪ- شعاع- دؤ. ڍل پڙهندڙ رياست- ڌالي- خراجي.

● شاذو و نادرو: ظرف. اتفاقاً. ڪڏهن ڪڏهن - ڪاهه ڪاهه.

● شارو ۽ شارو: ذ. [ع. شعور = وار] وارو (ڏهن).

● شارو: صفت. [انگ. Short] ننڍڙو - مختصر.

● شارو هٿنڀار: ث. مختصر نويسي.

● شارو ۽ شارو: ذ. صفت. [ع. شرح = ڪولن] شرح ڪندڙ - ڪولي بيان ڪندڙ - معنيٰ ڪندڙ - ٺهڪاڪار.

● شارو ۽ شارو: ذ. صفت. وڏو رستو - شاهي واٽ. دين جو رستو - مذهبي واٽ - شريعت تي هلندڙ - صاحب شرع - فقير - عالم - فاضل. انصاف ڏيندڙ جج.

● شارو عام: ذ. عالم رستو - شاهراه.

● شارو ڪ: ث. (انگ). تمام وڏي مڇيءَ جو هڪ قسم.

● شارو ڪ ۽ شارو ڪون (ت): ث. وزن جو هڪ قسم - آڻو - چٽانگ - پنج دڪا.

● شارو ڪ ۽ شارو ڪ: ذ. صفت. [ع. شروڪ = ڀاڱا ڪرڻ] خدا سان ٻيو شريڪ ڪندڙ - شرڪ ڪندڙ - مشرڪ - ڪافر.

● شارو ۽ شارو (ب): ذ. [ع. اشارو = ڏيکارڻ] اشارو - هٿ ڏس - آهڃ.

● شارو ۽ شارو ڪ: ذ. صفت. [سن. شارو = جسم] بدلي - جسم - الي. شريڪ - ديه ڌاري.

● شاسترو ۽ شاسترو: [سن. شاسترو = هدايت جو ڪتاب] ٻُستڪ - ڪتاب. هندن جو ڌرمي ڪتاب. متن جو ڪتاب - قانون جو ڪتاب.

● شاستري ۽ شاستري: ذ. صفت. شاسترو ماهر - هندو ڌرم جي قاعدن جو ماهر - ڀنڀت. ث. شاسترون جي ٻولي - سنسڪرت زبان - سنسڪرت ڌرم جي چال چلڪت.

● شاشت ۽ شاشتون (ت): ث. همت - جرأت - دليري - بهادري. ڪوشش.

● شاد ٻورو: اسم خاص. تعلقي جاتيءَ ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شاد مان: اسم خاص. تعلقي جو هي ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شادي ۽ شاديون: ث. [ف. شادي = خوشي] خوشي - جشن - سهرائي - حفظ - آند - هرش. شاد مانو - مجلس - ڪالو - منگل چار. پريو - ورنءُ - ڪاچ - نڪاح. خوشخبري - بشارت. - شاديانو ۽ شاديانو: ذ. خوشيءَ جو واڳو - خوشيءَ جو راڳ - دهل دباسو - راڳ روپ. مبارڪ باد - خوشخبري - بشارت.

● شاديانو وڃائڻ: خوشيءَ جي نوبت وڃائڻ - فتح جو تقارو وڃائڻ.

● شادي ڏيڻ: خوشي ڏيڻ - آرام پهچائڻ. انعام ۽ اڪرام عطا ڪرڻ.

● شادي ڪرڻ: وڙهائڻ ڪرڻ - پرڻو ڪرڻ - پرڻجڻ. خوشي ڪرڻ - جشن ڪرڻ - شاد مانو ڪرڻ - شاديءَ جي خوشي ملهائڻ.

● شادي مبارڪ: شاديءَ جي رسم بعد مبارڪباد.

● شادي سڙڱ: ذ. [ف. شادي + مرگ = موت] خوشيءَ جو موت - گهڻي خوشيءَ جي ڪري ايندڙ موت.

● شادي هڃڻ: وڙهائڻ هڃڻ - نڪاح هڃڻ. خوشي هڃڻ.

● شادي اٻڙو: اسم خاص. تعلقي رتيد پري ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شادي اگهيرو: اسم خاص. تعلقي رتيد پري ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شادي ٻائي: اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شادي والدو: اسم خاص. تعلقي آٻاوڙي ۾ هڪ ديه. جو نالو.

● شاذو: ظرف. [ع. شذو = جدا ٿيڻ] جدا - الڳ - تنها - اڪيلو. ڪڏهن ڪڏهن. عجيب - انوکو - اڻال - لادو.

- شاشت ٿيڻ ۽ عمت ٿيڻ - جرات ٿيڻ.
 ● ششوت ۽ شاشوت ۽ ذ. صفت. (سن).
 شروعات جو - ازلي. قديمي. آريائي. سچو.
 ● شاطر ۽ شاطر ۽ ذ. صفت. (ع) شوخ.
 عبار - چالاڪ. اٽڪلي - چست - کڙو تڙو. قاصد.
 شطرنج راند ڪندڙ.
 ● شاعير ۽ شاعير ۽ ذ. صفت. (ع) شاعر -
 ڄاڻن شعر ٺاهيندڙ - شعر چونندڙ - ڪوري.
 - شاعيرائي ۽ شاعرانيون ۽ ث. بيتن يا شعرن
 ٺاهڻ جو هنر - شاعري.
 - شاعري ۽ شاعريون ۽ ث. شعرن ٺاهڻ جو
 هنر - شعر بندي - قافيه بندي - ڪنو - ڪو'نا.
 ● شافع ۽ شافع ۽ ذ. صفت. [ع] شافع =
 مدد ڪرڻ [شفاعت ڪندڙ - ڇڏائيندڙ - ڇڏائيندڙ -
 شفيع. سفارشي.
 - شافعي ۽ شافعي ۽ ذ. صفت. چوڻڪارو
 ڪندڙ - ويڇونو - وڪيل. سفارشي.
 ● شافعي ۽ ذ. صفت. (ع). امام شافعي جي
 پيروي ڪندڙ. (اسم خاص). اهل سنت جماعت جي
 چئن امامن مان هڪ جو نالو.
 ● شافي ۽ شافي ۽ ذ. صفت. (ع) شافع =
 مدد ڪرڻ (شفا ڪرڻ وارو - شفا ڏيڻ وارو.
 خدا جو هڪ صفاتي نالو.
 - شافي ۽ مطلق ۽ اسم خاص. الله تعاليٰ
 جل شانده.
 ● شاق ۽ شاق ۽ صفت. [ع] شق = چيرڻ -
 ٽوڙڻ - ٽوڙڻ [تڪليف وارو - ڏکيو - سخت - ڪٽن.
 اٽانگو - مشڪل - دشوار - ناڪوار. خراب.
 ● شاقو ۽ شاقا (ت) ۽ ذ. اٽڪل - دغا - ٺڪي.
 وجهه.
 - شاقو هٽڻ ۽ اٽڪل ڪرڻ - دغا ڪرڻ.
 هيسائڻ.
 ● شاک ۽ شاک ۽ ذ. متن ملڪن مان هڪ ملڪ.
 راجا ساليوان کان شروع ٿيل سن (جو عيسوي
 سن کان ۸۷۶ ورهيه بعد شروع ٿيو آهي).
 (انگ. Shoch = لوڏو) ڌڪو - لوڏو.

● شاڪير ۽ شاڪير ۽ ذ. صفت. [ع] شڪر =
 مهرباني مڃڻ [شڪر ڪندڙ - شڪر گذار -
 مشڪور - معنون. رضا تي راضي رهندڙ - صابر -
 قانع - راضي. مهرباني مڃيندڙ. آهي سالڪ جن
 معرفت حاصل ڪئي آهي، جنهن لاءِ هُو خدا جو
 شڪر بجا آئين ٿا.
 "صبر ۽ شاڪيرن آهي اوطاقتن ۾"
 (شاهه).
 مٺي ٻائي جي مڇي ۽ هو هڪ قسم ڪارڙن چارن
 سان ۽ ستن پرن سان مراسر ڊگهو ڇٽو (ڇٽو)
 کان قد ۾ ننڍو - وات وڏو. عام طرح وڏي جي
 ڊيگهه ۳ فوٽ ٿوري ۵ سیر کن، اندر ماس ۾ فقط
 هڪ ڪنڊو ۽ شڪل ڪوراڙ ٻلا وانگر اٿس -
 مٺيو - مڪر - پرڪلو (ل). (ث. شاڪري -
 شاڪريون).
 ● شاڪيرائي ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● شاڪي ۽ شاڪي ۽ ذ. صفت. (ع) شڪو -
 شڪايت ڪرڻ) شڪايت ڪندڙ - ڳيلا ڪندڙ.
 داد گهرندڙ - فريادي. بدگو - چغليخور.
 ● شاڪير ۽ شاڪير ۽ ذ. صفت. (ف). تعليم
 وٺندڙ - طالب العلم - پڙهندڙ. متعلم - وڌيڪاري.
 ڪو ڪم ڪندڙ - سکيا وٺندڙ. پوئلڳ - مريد -
 پيرو - بالڪو - ڇيلو. خدمتگار - گهٽل ڪندڙ.
 تابعدار - لوڪر.
 - شاڪير ۽ ڪرڻ ۽ علم ڏيڻ. ڇيلو بنائڻ -
 پوئلڳ ڪرڻ.
 - شاڪير ۽ هڃڻ ۽ ڇيلو ٿيڻ - مريد ٿيڻ. قائل
 هجڻ - استاد مڃڻ.
 - شاڪير ۽ شاڪير ۽ ڪرڻ ۽ ث. طالب علمي -
 استاد جي هٿ هيٺ ڪم سکڻ جي حالت. مريدي -
 خدمت چاڪري.
 - شاڪير ۽ ڪرڻ ۽ ڪو ڪم سکڻ - تعليم
 پرائڻ - پڙهڻ. استاد ڪرڻ.
 ● شال ۽ حرف ليدا. [ع] شاء الله = جن الله
 گهرو [خدا ائين ڪري - الله ڪري - الله
 گهرو - شل - متن.

- شامي ۽ شامي: ذ. شام ملڪ جو رهندڙ.
 - شامي ڪتاب ۽ شامي ڪتاب: ذ. ڪتاب جو هڪ قسم.
 - شامت ۽ شامتون: ث. [ع. شامت < شام = لپاڳو] اڀاڳ - نياڳ - نحوست - اڏهار - ڪم نصيبي - بدبختي. مصيبت - آفت - آڀدا - وڃڻ - سختي - دُڪ. اوسر - ڏکيا ڏينهن.
 - شامت ۽ اچڻ: مصيبت اچڻ - آفت اچڻ - سختي اچڻ - ڏکيا ڏينهن اچڻ - بد قسمتي ٿيڻ - ڦٽڻ - لاھي نازل ٿيڻ.
 - شامت اعمال: ث. [ع. شامت + اعمال = ڪم] ڪيل گناهن جي مصيبت - خراب لڄڻ جو نتيجو - ڪين ڪرتوتون جو بدلو.
 - شامت زده: ذ. [ع. شامت + ف. زده < زدن = هٽڻ] مصيبت جو ماريل - سختي هٽ آيل - ڏکيا ڏينهن گذاريندڙ - بد قسمت.
 - شاميل ۽ شامل: ذ. صفت. [ع. شامل < شمل = گڏي ڇڏڻ]. (سان) لڳل - گڏيل - شامليل - گڏيل - پيوند ڪيل - شريڪ ٿيل. صحتي - سائي. شريڪ.
 - شامل ڪرڻ: گڏيل - گڏڻ - ملائڻ - لڳائڻ - ڪنو ڪرڻ - پٽ ڪرڻ - پيلو ڪرڻ - پيوند ڪرڻ - مائڻي ڪرڻ - پاسي ڪرڻ - ٻالهن ٻيلي ڪرڻ.
 - شامل ۽ هڻجڻ: گڏ هڻجڻ - شريڪ هڻجڻ.
 - شامور (ل): صفت. سڄي - سموري - ثابت. جيئن ”گابو ڏکيءَ کي شامور ٻيو ڏاڻي“.
 - شامو: ذ. [ع. شامو < شمر = سنگهڻ] پنجن حواسن مان سنگهڻ جو هڪ حصو.
 - شاميائو ۽ شاميانا: [ف. شاميانو] خيمي جو هڪ قسم - مايه ٻوش - مائٽان - چيٽي - چنڊو - ڍڪ - پال - چاڻو.
 - شان ۽ شان: ذ. [ع. شان < شان = ٻور کي. عزت. ڏندو] عزت - مان - مَرَبو - عظمت - وڏائي - ٻزر کي - اقبال - جلال - تيج - فلڪ - رونق - سوڀا - جهلڪو. ڀڳو - نجل - نٺ -

- شالا: ظرف. شال - مَن - جهيڪر.
 - شال ۽ شالون: ث. (ف). اوني يا ريشمي چادر - لوڻي - اوڏي - دُشالو - ڏوري.
 - شال دوز: ذ. صفت. شان جي دُستي ۽ مرمت ڪندڙ ڪاريگر.
 - شال: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 - شالا ۽ شالون: ث. (سن). گهر - مڪان - جڳهه - جاء. جيئن ”هاڻ شالا - ڌرم شالا“.
 - شالامار: اسم خاص. لاهور شهر جي هڪ مشهور باغ جو نالو.
 - شالامين: اسم خاص. [ع. سلمان = سليمان] هڪ نالو.
 - شالور ۽ شالور: ذ. (سن). ڪپڙي جو هڪ قسم. گڙهي ريشم جو رڻو - سالورو.
 - شام ۽ شامون: ث. [ف. شام = سانجهي] سانجهي - رات - سڄها - ليماشام - مَنهن مير. ٻاڇڻو - چانءُ. ڪاري رنگ جي عورت. ان ويامل عورت. سام - پناه. جنازي لاءِ ورهايل ڪارڪون (ل). زالاڻي چولي جو سامهون ڪيسو - اندرين.
 - شام پوڻ: ڪنهن وٽ وڃي پناه وٺڻ.
 - شام جهلڻ: اهاڄڻ کي اجهو ڏيڻ.
 - شام ڏوھڻ: پناهه هٽ آيلن سان ڏوھ ڪرڻ.
 - شام ڏوھڻ: شام ڏوھڻ.
 - شام غريبان: ث. مصيبت جي شام - مايوسي ۽ تنهائي جي شام - مسافري جي شام - مفلسي جي شام.
 - شام ڪمياڻ: ذ. شام جي وقت جو راڳ. هڪ سُر جو نالو.
 - شام وسندڙ: ظرف. [ف. شام + ع. سحر = صبح] صبح و شام - هروقت - ٻئي وقت - صبح سڄي.
 - شام ۽ شامون: (ت). ث. اوزارن جي ڳڻن کي ڇڏڻ کان بچاءُ لاءِ ڪنهن ذاتوءَ جو ٺهيل چٽو.
 - شام: اسم خاص. (سرياني) هڪ ملڪ جو نالو (جنهن کي شام بن نوح آباد ڪيو هو). (سن. شام = ڪارو) ڪرشن مهراج جو هڪ نالو.

● شانگ؟ اسم خاص. هک ذات جو نالو (بگتي بلوچن جو هک قبيلو).
 ● شانگارن؟ (ک): مصدر. سُريلي آواز سان راڳ يا سَهرا ڳائڻ. چانگارن - جهونگارن. واکان ڪرڻ. ٻڌائڻ.
 ● شانگول؟ شانگول (ک)؛ ذ. صفت. قداور - ڊگهو - ننڍو.
 ● شانو؟ شانا؛ ذ. [ف. شانهه = ڪلهي واري ڦٽي] ڪلهو - دوش.
 ● شانهر؟ شانهرُون؟ (ت)؛ ث. هلڻ کان جواب. وهڻ يا ڪم ڪرڻ کان لاپري؟. هٿرادو بي هوشي. - دت - چٽپ.
 - شانهريل؟ شانهريل؟ ذ. صفت. مسست.
 ڪم ڪوس. گيدي.
 ● شانهرِي؟ اسم خاص. ڀرت جو هڪ قسم.
 ● شاني؟ شاني؟ ذ. صفت. [ع. ثاني = ٻيو] برابر - مٿ - هڪ جهڙو.
 - شاني شريڪ؟ شاني شريڪ؟ ذ. صفت. مانت - عزيز.
 ● شاهه؟ شاهه؟ ذ. [ف. شاه = وڏو] مالڪ - آقا - مسلمان بادشاهن لاءِ ڪم ايندڙ لفظ - راجا - حاڪم - بادشاهه - سلطان. شطرنج رالڊ جو هڪ سُهرو. فقيرن، ڀيرن ۽ اميرن جو لقب. سڀد - سادات - داتا - سوامي. (صفت). ساد - شريف - اشراف.
 - شاه آسم؟ ذ. آسمن جو بادشاهه - رسول خدا. حضور مقبول صلي الله عليه وسلم جن جو لقب.
 - شاهائو؟ شاهائو؟ ذ. صفت. شاه جو - شاه وارو. شاهي؟ راجائي؟. بادشاهي شان وٺان. وڻيسائو.
 - شاهائي؟ ٿورو هلڻ؛ اهستي ۽ فرصت سان هلڻ - لازخري سان هلڻ.
 - شاهباز؟ شاهباز؟ ذ. [ف. شاه + باز] وڏو باز. هڪين جو بادشاهه. هڪي جو هڪ قسم - شهباز - شاهين.
 - شاهه بَلُوط؟ شاهه بَلُوط؟ ذ. وڏي قد وارو وڻ. - وڻ جو هڪ قسم - دَبال.

دَڊهو - ٺاٺ - شوڪت - حشمت. حق - لسبت. فخر. حرمت - شرف. درجه - حالت - توقيير. قدرت - شڪست - طاقت.
 - شالائتو؟ شالائتا؛ ذ. صفت. عزت وارو - شان وارو - شاندار. وڏو - مکيه - عظيم - شاهي - عاليشان - پيڪيدار - سوييوان - رونق دار.
 - شائدار؟ شائدار؟ ذ. صفت. [ع. شان + ف. دار < داشتن = رکڻ] شان وارو - عزت وارو - شانائتو. وڏو - عظيم - شاهي - مکيه - ڪرو. عاليشان - پيڪيدار - فلڪ وارو - رونق وارو - عمدو - سوييوان.
 - شان؟ ڏيکارڻ؟ وڌائي ڏيکارڻ - تجمل ظاهر ڪرڻ - قدرت ڏيکارڻ.
 - شان و شوڪت؟ ث. [ع. شان + ف. شوڪت = دَڊهو] رعب - داب - تجمل - شڪوه - ڀڙڪو - ٺاٺ.
 - شان و چين؟ عزت ۾ فرق اچڻ - عزت گهٽجڻ - گهٽتائي ٿيڻ.
 - شاني؟ شالي؟ ذ. صفت. شان وارو - شانائتو - شاندار. پيڪي وارو.
 ● شانب؟ شانبُون؟ (ک)؛ ث. وڻ جي ننڍي ٿاري؟ - چائپ - لام. هڪ سان اشارو - مڃ - آهڃ - شائد.
 ● شانت؟ ذ. صفت. [من. مانت = ماڻ] ماڻو - مائيٽو - ٿانهريو - مائيڪو - ڌيرج وان.
 - شانتِي؟ شانتِيُون؟ ث. ماڻ - چٽپ - صبر. فرحت - ماهي - آرام - ٺاهڻ - ٿانهڻ - چين - جماعت - قرار - ڌيرج - مانت. امن - امان - سڪ - آئند - سلامتي - سلوڊ - ٺاه - هرچاءُ - ميلاپ.
 ● شاند؟ شاندُون؟ (ک)؛ ث. اشارو - آهڃ - مڃ - شانب.
 - شاندُون؟ ڏيڻ؟ اشارا ڏيڻ - مڃڻ؟ ڏيڻ.
 ● شانگارن؟ (ک)؛ مصدر. وڙهڻ لاءِ آماده ڪرڻ - لٽڪارڻ. اڇ ڪرڻ - اوڀارڻ - ڀڙڪائڻ - وڙهڻ لاءِ ڀڙڪائڻ.
 ● شانگير؟ اسم خاص. هڪ ٺٽين جو نالو.

== شاهه سرڊان: ذ. حضرت علي ڪرم الله وجهه جو لقب.

== شاهه ناسمو ۽ شاهه ناسا: ذ. [ف. شاهه + نام = ڪابه شيء لکيل] بادشاهن جي احوال جو لکيل ڪتاب (هڪ مشهور قديم فارس جي منظوم تواريخ، جا فردوسي شاعر سنه ۱۰۰۰ع ۾ محمود غزنوي جي حڪم سان لکي هئي).

== شاهنشاهه ۽ شاهنشاهه: ذ. وڏو بادشاهه - بادشاهن جو بادشاهه - قيصر - سلطان - خاتمان - مهاراجا.

== شاهنشاهي ۽ شاهنشاهيون: ث. وڏي سلطنت - حڪومت - بادشاهي.

== شاهه نشين: ث. وڏي جاء. [ف. شاه + نشين < نشن = ويهن] بادشاهن جي ورهڻ جي جاء. - شاهه وارو ۽ شاهه وارو: ذ. صفت. (ف). بادشاهن جي لائق نهايت نفيس چيز - جواهرات - موتي. - شاهوڙو ۽ شاهوڙو: صفت. بلڪل وڏو - تمام وڏو - شاهي.

== شاهه وٽڪ ۽ شاهه وٽڪ: ذ. وڏي ڪمان - دروازي جي مٿان وڏي محرابدار ڪمان.

== شاهي ۽ شاهيون: ث. بادشاهي - حڪومت - سلطنت - راج - راجائي. ۽ شاهي: صفت. وڏو - تمام وڏو - شاهوڙو. شاهه جو - شاهه وارو - شهنشاهي - راجائي - بادشاهي - قيصري - شاهانو. بادشاهي شان وٿان - شاندار - رعبدار - ملوڪ - ريسانو.

== شاهي رستو ۽ شاهي رستا: ذ. وڏو رستو - عام لنگهه.

● شاهائي: اسم خاص. تعلقتي دادو ۾ هڪ ديھ جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

● شاهه ٻيلاول: اسم خاص. هڪ بزرگ جو نالو. (هي بزرگ قلندر شهباز جو هر عصر هو، ڪراچيءَ کان چوٽيهن ڪوھن جي مفاصلي تي لاهوت کان ڏيڍ ڪوھ پنڌ تي سندس درگاه آهي. ڪن ماڻهن جو عقيدو آهي ته هن بزرگ اهو علائقو گوگل لالي ديؤ جي چنبي مان آزاد ڪرايو هو).

== شاهه ٻندڙ ۽ شاهه ٻندڙ: ذ. ٻندڙن جو سردار (جو بندر محصول آڳاڙي).

== شاهه تيمر ۽ شاهه تيمر: ذ. وڏو ڪاٺ - ڳهو داسو - ڏالڊ ڀڄو - ڪاٺ - ٻنڊر - شهنشاهي. - شاهه ٻرو: هڪ گل جو قسم.

== شاهه ٻرو ۽ شاهه ٻرو: ذ. ٻڪريءَ جو سڀ کان وڏو ٻرو - وڏي ڪنڀڙائي. مڇ - شهنشاهي.

== شاهه ٻئي (ڪ) ۽ ظرف. ظاهر ظهور - شاه شاهوڪاري - ڪليو ڪلايو.

== شاهه جو ڳٽ ۽ شاهه جو ڳٽ: ذ. صفت. ناموس جهڙو - جسائيتو - سڀيتو - معتبر.

== شاهه راهه ۽ شاهه راهون: ث. [ف. شاه + راه = رستو] وڏو رستو - وڏي سڙڪ - عام رستو.

== شاهه رڳ ۽ شاهه رڳون: ث. (ف. شاه + رڳ = رڳ) وڏي رڳ - جبل الوريد.

== شاهه زادو ۽ شاهه زادا: ذ. [ف. شاه + زاده = ڄايل] بادشاهه جو پٽ - بادشاهه رادو - شهزادو. - شاهه زادي ۽ شاهه زاديون: ث. بادشاهه جي ڌيءَ.

== شاهه سوار ۽ شاهه سوار: ذ. صفت. [ف. شاه + سوار = گهوڙي تي چڙهندڙ] وڏو سوار - آستان سوار. خوب سوري ڪندڙ.

== شاهه شاهوڪاري: ظرف. ڪليو ڪلايو - ظاهر ظهور - دينداسي.

== شاهه شريان ۽ شاهه شرياليون: ث. [ف. شاه + شريان = هڪ رڳ] وڏي رڳ - شهنشاهي. - جسر جي مٿي رڳن ڪمان وڏي رڳ (جيڪا سڄي بدن کي رت پهچائي).

== شاهه ڪار ۽ شاهه ڪار: ذ. [ف. شاه + ڪار = ڪم] سڀ کان وڏو ڪم - عجيب ڪم - الوڪو ڪم.

== شاهه ڳٽ هي: ذ. اٺ جو هڪ قسم (پيرن جا ٻن ڳاڙها، قد ۽ ڳچي ڍاڻيءَ آڻ جهڙي).

== شاهه سرڊ ۽ شاهه سرڊ: ذ. [ف. شاه + مرد = جوان] شاهي خاندان جو مرد - شهزادو - شاه زادو.

● شاهه بَلُوط: ذ. (ف). ون جو هڪ قسم. دِيال.
 ● شاهه بَلُوط: ذ. پکيءَ جو هڪ قسم (چيري پکيءَ جو وڏو قسم) چڙب.
 ● شاهه بَلُوط: اسم خاص. (ف. شاهتره) دوا طور ڪم ايندڙ هڪ پٿر جو وکر. گاه جو هڪ قسم (جنهن جا ٻه نمونا آهن: هڪ جا ٻن ذرا ذرا دانن وانگيان، گل خاڪي رنگ جو (بنفش) جهڙو ۽ ٻئي جا ٻن ڊگها ۽ ساوا ۽ گل اڇو، ٻنهي ڪٽوڙا آهن).
 ● شاهه: پتڙ جو: اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● شاهه پُور: اسم خاص. تعلقي شهدادپور، تعلقي ميرپور ماٿيلي، تعلقي ميرپور بٺوري، تعلقي ٻني عاقل، تعلقي جيڪب آباد، تعلقي گهوڙا ٻاري، تعلقي شڪارپور، تعلقي موري ۽ تعلقي هالا ۾ ڪن ديھن جو نالو.
 ● شاهه: ۽ شاهيد: ذ. صفت. (ع. شاهد > شهد = گواهي ڏيڻ) شاهدي ڏيندڙ. گواهي ڏيندڙ. گواه. ساڪي. اوگاھ. اکين ڏئي ڳالھ ڪندڙ. خوبصورت حسين - معشوق. (ف-ل).
 - شاهدي: ۽ شاهدي پُون: ساڪي. گواهي. اوگاھي. ثبوت. تصديق. اظهار. ثابتي. پيرومان. خوبصورت - حسيني. معشوق.
 ● شاهداڻو: شاهداڻا: ذ. (ف) ليار جو داڻو. ڳاڙهو داڻو.
 ● شاهه عباس: اسم خاص. (ع) عباس بن عبدالمطلب. رسول مقبول جن جي چاچي جو نالو. حضرت علي جن جي پٽ جو نالو (جو حضرت فاطمه جي وفات بعد ٻيءَ بيبي مان پيدا ٿيو هو).
 ● شاهه ڪپور: اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ ديھ ۽ ڳوٺ جو نالو.
 ● شاهل: ۽ شاهل: ذ. هڪ رازڪي اوزار جو نالو. ڀيت جي ستوت جاچڻ لاءِ ڪم ايندڙ هڪ اوزار. (لوھ جو گولو ڏور ۾ پٽڻ).
 وان مان لاهيل جيتي. چاهل (ڪ). (اسم خاص).
 تعلقي شڪارپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شاهه مور: اسم خاص. تعلقي جوهي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● شاهه ميهڙو: اسم خاص. تعلقي شاهپنڌر ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● شاهنامو: شاهناما: ذ. (ف). شاه = بادشاهه + ناس = ڪاھ شئي لکيل. بادشاهن جي احوالن جو ڪتاب. (اسم خاص). فردوسي نالي پارسي شاعر جو هڪ لکيل ڪتاب (جنهن ۾ ايران جي بادشاهن جي تواريخ شعرن ۾ لکيل آهي).
 ● شاهو: شاهه: ذ. راند ڪرڻ لاءِ ڪاٺ جو ٽڪر (ت). محصول وغيره جي حساب رکڻ جو ڪتاب. قريب - لکي - مڪاري - پرتو - چٽ. - شاهو ڏيڻ: ڳالھو ٻڌڻ - چٽ ٻڌڻ - چاڙها ڏيڻ - پرتا ٻڌڻ. هرغلان - آتارڻ - چترائڻ.
 ● شاهو: شاهو: ذ. صفت. [سن. مارت = تولڪر] شاهوڪار - دولت مند - ڏيان - شاهه. - وسعت مند - پتو - چوڪو. (اسم خاص). تعلقي شهدادڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 - شاهوڪار: شاهوڪار: ذ. صفت. گھڻي ملڪيت وارو - دولت وارو - ملڪيت وارو - ڏيان - دنيادار - دولت مند - تونگر - زردار. سڪيو - آسودو - چوپ - ونهيون.
 - شاهوڪاري: شاهوڪاري پُون: ث. دولت مندي - تونگري - دنياداري - ونهيائي. واهرين جي بندين مان هڪ بندي (جنهن ۾ انهن ماڻهن جا ڌار ڌار ليڪا رکيا آهن جن کان مال اوڌر تي خريد ڪيو آهي).
 ● شاهواڻي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● شاهه واه: اسم خاص. تعلقي شڪارپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● شاهوڪ (ڪ): اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● شاهول: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (اڪثر حيدرآباد ۾).
 ● شاهه ونگ: ث. لارحي هڪ ڪاٺي جو نالو. (سرين جي چٽي مٿن ۽ ٿاڻي جي پٺي مٿن کان وريل ڪاٺين مان هر هڪ ڪاٺي).
 شاهه ونگ

● شاهي ۽ شاهيون: ث. (ف. سياهي = ڪارڻ) سياهي - مٿس - ڪارڻ - ڪٽ. "افلاطون عقل چاڻا شاهي لاهن شاه" (جلال).

سوڻي - بيلو. ۽ شاهي: ذ. صفت. (ف. شاه = وڏو) وڏو - تمام وڏو - ڊگهو - لنبو. بد معاش - لچو - لوليو - انوري - شودو - ڪميٽو - بند ذات - لڻنگو. روپو جو انون حصو. سئيءَ جي هڪ ڪپڙي جو قسم. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

● شاهين: ذ. (ف. هڪيءَ جو هڪ قسم - وڏو باز - شهباز).

● شاهينگ ۽ شاهينگ: ذ. لالي چڙهيو بدمعاش. شودو - ڪالينگو - لڻج - چور - آڙه چور.

● شائستو ۽ شائستو: صفت. (ف. شائستو = بردبار) لائق - شاهان - واجب - معقول - قابل - چوڳو - مناسب. عزت وارو - آبائو - گڏوڻت - قضيلت وارو - اشراپ - سکر - نيڪ - لائق ڀريو - معزز - مانوارو.

- شائستگي ۽ شائستگيون: ث. اخلاق - بهتري - تهذيب - قابليت - لياقت - ڏاهو ڪائي - رغبت - فضيلت - مرجادا - حياءَ - پوشيدگي - مان شان - آدميت - مروت.

● شايي: (ع. شائع = ظاهر ڪرڻ) ظاهر - آشڪارا - پترو - فاش - چٽيل - مشهور ڪيل - شايي ڪرڻ: جاري ڪرڻ - پترو ڪرڻ - مشهر ڪرڻ - ڇاپڻ.

● شائق ۽ شائق: ذ. صفت. (ع. شائق = شوق = چاهڻ) شوق رکندڙ - خواهشمند - خواهان - طلبگار - شوقين.

● شايان: صفت. (ف. جي) لائق - زيبا - موزون - دلپسند - مناسب - جوڳو - قابل - عمدہ - نفيس.

● شايد: ظرف. (ف. اتفاق سان - ممڪن آهي ته - ٿي سگهي ته - مبادا - مڃان - اڃي - جيڪس - ممڪن - اوچتو.

● شايسته: صفت. (ف. لائق - موزون - شايان - مناسب. تعليم يافتہ - صحبت يافتہ - اهل. خوش خلق - مگهڙ - هنرمند - منو - بهتر.

● شايستگي ۽ شايستگيون: ث. درستي - تهذيب - قابليت - لياقت - خوش خلقي - اخلاق - آدميت - انسانيت.

● شايي: ذ. صفت. (ع. شاع = ظاهر ڪرڻ) پترو - ظاهر - کليل. گجهه ڪوليو - پترو ڪيو - ڦڪڙ ڦاڙيو. جاري ڪيو.

● شايي: ذ. صفت. (ع. شوقين - خواهشمند - چاهو - سڏائو - خواهان - اڃوان - خواهن - آڪندڙ - آڻڻ.

● شب: ث. (ف. سڄ لهن کان سڄ آڀرن وارو عرصو - رات - راتين - راتين - ليل - تڃي - تاميني.

- شب: باش: ذ. صفت. (ف. شب + باش = بودن = هئڻ) رات رهندڙ - رهڻ وارو - رات بسر ڪندڙ.

- شب: باشي: ث. رات گذرڻ جي حالت - رات جو قيام.

- شب: بخير: جملو. (ف. شب + ب = سان + خير = چڱو) رات جي دعاءَ - رات خير سان گذري.

- شب: بترات ۽ شب: بتراتون: ث. خوشيءَ جي رات. (ماه شعبان جي ۱۵ تاريخ رات، جنهن ۾ ملائڪ رزق ۽ عمر اللہ جي حڪم سان لکندا آهن.

- شب: بيدار: ذ. صفت. (ف. شب + بيدار = سجاڳ) رات جو اٿندڙ - رات جو جاڳندڙ - سڄي رات عبادت ڪندڙ.

- شب: بيداري: ث. رات جو جاڳڻ جي حالت - سڄيءَ رات عبادت ڪرڻ واري حالت.

- شب: تاريخ: ث. آئندڙي رات - ڪاري رات.

- شب: تاريخ: ث. (ف. شب + تاريخ = اولڏاهو) انڌيري رات - اونڌاهي رات - ڪاري رات.

= شَب رَڪَنُ؟ راز لڪائڻ - ڪجهه ظاهر نه ڪرڻ - ڀردو رکڻ - ڪڍڪڻ رکڻ.
 = شَب ڪَرَنُ؟ شب رکڻ - ڀردو رکڻ - ڪڍڪڻ رکڻ.
 = شَب ۾ رَڪَنُ؟ ڪجهه ۾ رکڻ - لڪائڻ - ڀردو ڏيڻ - ڪنهن راز کي لڪائڻ - ڪڍڪڻ رکڻ - راز کي راز ۾ رکڻ (لڪايل ڳالهه).
 = شَبَابُ؟ شَبَابُ: ذ. [ف. ع. شَبَابُ = جوان ٿيڻ] هر ڪنهن شيء جي ابتدا - آغاز - شروعات. جواني جو زمانو - جواني - جوان - ڳيروڻ - لاساري.
 = شَبَابُ؟ شَبَابُ: ذ. صفت. (ف). ڏڻ جو راڪو - ڏٺارو - ڏٺارو - ڏٺارو.
 = شَبَاهَتُ؟ شَبَاهَتُون: ث. [ف. شَبَاهَتُ = شبيهه - شبيهه - ع. شَبَاهَتُ = شبيهه - شبيهه - صورت. رولق - روپ. مشابهت - مطابقت - ڪجهه ٿاڻي.
 = شَبَدُ؟ شَبَدُ: ذ. (سن. شَبَدُ = چوڻي) آواز - صدا. سُر. اکر - لفظ. جملو. چوڻي - چوڪ - چيل شعر. شعر جو ٺڪر - ٻاواڻي - ٻاڻي - بيت - ڏوهيڙو. راڳ. ڀڄڻ - ڪيترن وغيره. نصيحت واري چوڻي - ٻول - وڃڻ - آهڻ - ٻڌڻ - نصيحت. نڪتہ شعر ۾ بيان ڪيل.
 = شَبَدُ آرْتُ؟ ذ. بيت جو مطلب - شعر جو مطلب.
 = شَبَدُ چِيدُ؟ ذ. شعر جي ترڪيب.
 = شَبَدُ سَاڌَنُ؟ ذ. لفظن جو بنياد - ڌاتو - صرف - اشتقاق.
 = شَبَدُ ڪَوَشُ؟ ذ. لفظن جي معنيٰ جو ڪتاب - لغت - ڊڪشنري.
 = شَبَدُ ڪَوُ؟ شَبَدُ ڪَوُ: ذ. سوانح جي اصطلاح ۾ مون تي آڪر جو ڪم - ڪنهن تي چيل جو ڪم. سون کي ڄامهريءَ جي شڪلين ۾ ورهاست ڪرڻ. انهن ۾ چٽساليءَ جو ڪم.
 = شَبَدُ ڪَڇِيڌَارُ؟ شَبَدُ ڪَڇِيڌَارُ: ذ. صفت. ڇهڻي وارو سهڻو - مزدار - وڻندڙ.

= شَب خوابي؟ ث. [ف. شب + خوابي < خواب < خفتن = سمهڻ] رات جو سمهڻ جي حالت. رات جو سمهڻ وقت ٻاٽل ٻوڙاڪ.
 = شَب خور؟ شَب خور: ذ. صفت. [ف. شب + خور < خوردن = کائڻ] رات جو نه ڏسندڙ - رات جو اندو. گهوڙن جو اصطلاح. رات جو نه ڏسندڙ (گهوڙو).
 = شَب خُون؟ ذ. [ف. شب + خون = وٽ] رات جي وقت ڪيل خُون - رات جو قتل. رات جو حملو - راتاهو.
 = شَب روز؟ ظرف. [ف. شب + روز = ڏينهن] رات ڏينهن - ليل و آهار.
 = شَب سَتَانُ؟ شَب سَتَانُ: ذ. [ف. شب + آستان = جاء - هنڌ] رات ٺڪڻ جي جاء - رات جو سمهڻ جي جاء. خلوت گاهه - خواب گاهه.
 = شَب قَدَرُ؟ ث. [ف. شب + قدر = وقائن] عزت ۽ عظمت واري رات - سڳوري رات. قرآن شريف نازل ٿيڻ واري رات (رمضان شريف جي ۲۷ تاريخ جي رات).
 = شَب ڪُورُ؟ شَب ڪُورُ: ذ. صفت. [ف. شب + ڪور = اندو] رات جو نه ڏسي سگهندڙ - رات جو اندو.
 = شَب ڪُورِي؟ ث. رات جو نه ڏسي سگهن جي حالت - رات ڏاڻي.
 = شَب گُونُ؟ ذ. [ف. شب + گون = رنگ وارو] رات جي رنگ وارو - ڪارو.
 = شَب وصال؟ ث. [ف. شب + وصال < وصل = ملڻ] معشوق سان ملڻ واري رات - سهاڳ جي رات - ملاقات جي رات. اها رات جنهن ۾ ڪنهن عارف بالذات جو لاڏاڻو ٿيو هجي.
 = شَب وصل؟ ث. شب وصال.
 = شَب؟ شَب: ذ. ڪجهه - ڀردو - پييد - منجهه - اٿت - راز - سُر - ٻيٽ - وڃ - پلڙو - چيڪ - اونو - ڪڍڪڻ - اوت. عزت - آبرو - سَتَمَان.

● شتاهه ۽ شتاهون (ت)؛ ث. چالاڪ عورت.
● شتتر ۽ شتتره؛ ذ. (ف). آٺ. ڏاڳهو.
ڪرھو. لپڙو. ٽوڙو. ميو. جمل. چانگهو.
= شتتره بان ۽ شتتره بان؛ ذ. (ف). شتر + بان.
وان (= وارو) آٺ وارو. اولي. آٺ جو نگهبان.
آٺ هلائيندڙ. ساربان.
= شتتره باني ۽ شتتره بانيون؛ ث. آٺ هلائڻ
جو ڪم. سارباني.
= شتتره ٻي مهار؛ ذ. صفت. مهارن کانسواءِ
آٺ. ناڪيليءَ کانسواءِ آٺ. آزاد. خود مختيار.
هنهنجي مرضيءَ تي هلندڙ.
= شتتره ٻي مهار. هٿن؛ آٺ جو مهار
کانسواءِ هٿن. بنا ناڪيليءَ جي آٺ هٿن.
چڙواڳ. هٿن. آزاد هٿن. چوڻ چائڻ وارو
نه هٿن.
= شتتره سوار ۽ شتتره سوار؛ ذ. صفت.
آٺ جو سوار. آٺ هلائيندڙ. جت.
= شتتره مرغ؛ ذ. (ف). شتر + مرغ (= هڪي)
هڪي. جو هڪ قسم. آٺ هڪي. آفريڪا ۽
عربستان جي رڻن ۾ رهندڙ هڪ وڏو هڪي.
(هي هڪي اصل عربستان ۽ آفريڪا جو رهاڪو
آهي اهو نالو هن ڪري مليو اٿس جو هو شيڪل،
قد ۽ پيرن ۾ آٺ جهڙو آهي. ۲. آٺ والگر ڪرم
۽ وارياسي بيابان ۾ گذاري ٿو. ڇهن کان ٽون
فونن تائين ڊگهو ٿئي ٿو. هن جا ڪنڀ ٽمار
سهڻا ۽ قيمتي آهن ۽ ٽوپين ۾ ڪم ايندا آهن).
= شتروان ۽ شتروان؛ ذ. شتر بان.
= شترو ۽ شتروا (ت)؛ ذ. صفت. آٺ جهڙو.
بي حياءَ. بي شرم. بي ديدو. اکين اڇو. (ذ).
ڏاند جو هڪ قسم. وڏن ۽ ڪڏين ميڳن
وارو ڏاند.
● شتير ۽ شتيرو؛ ذ. صفت. (سن).
شتيره (= دشمن) دشمن. ويرِي. رپ.
وروڌي. ڏڄڻ.
● شتڪو ۽ شتڪا (ڪ)؛ ذ. کڻي اڇ وڃ.
ڊوڙ ڊڪ. ڊوڙ پاڇ.

● شبڪور؛ اسم خاص. (ع). هڪ ذات جولالو.
● شبيلي؛ اسم خاص. (ع). هڪ مشهور عالم
جو نالو.
● شبنم ۽ شبنمون؛ ث. [ف. شب] =
رات + لثم = آلاڻ [ماڪو. وَلَهه. اوس. مات.
ڪپڙي جو هڪ قسم. شبنم. مٿل.
● شبنم؛ ذ. ڪپڙي جو هڪ قسم.
● شبنو؛ ذ. (ف). گل جو هڪ قسم (Tuberose).
● شبنو ۽ شبنو؛ ذ. (ع). شبنو = شڪ.
شڪ. گمان. شبنو. وهم. وسوسو. پير.
سنسو. لاوي ساھي. پڇڻائي. شبنو.
● شبنو؛ ذ. شڪ.
= شبنو ڪرڻ؛ شڪ آڻڻ. بدگمان ڪرڻ.
گمان آڻڻ.
= شبنو هٿن؛ گمان هٿن. شڪ هٿن.
بي ويساھي هٿن.
= شبنو ۽ شبنو؛ ذ. (ع) گمان. شڪ.
وهم. شبنو. شبنو.
● شبنو ۽ شبنو؛ ث. (ع). شبنو <
شبه (= جهڙو بنائڻ) شڪل. صورت. آڪار.
رُوپ. مٿاڻڊو. ڊول. نمائو. وڻنگ. دستور.
وڌي. گهاٽ. چٽ. تصوير.
● شپ ۽ شپ؛ ذ. (سن). شپ (= سڙو) چڱو.
سڙو. سعيڻ. سڙو. مرغوب. وڻندڙ. من مٿو.
بهترين. شاندار. روشن. چمڪندڙ. قسمت وارو.
نصيبدار. خوش.
● شت (ڪ)؛ ظرف. (ف). شايد = مبادا) شايد.
مبادا. مٿان.
● شتاب ۽ شتاب؛ ظرف. (ف). تڪڙو.
جلد. جلدي. يڪدم. لڙ ۾. تڪڙ ۾. لڙهه.
ڦهه. تتر. جهٽ. پٽ. فوراً. (ث. ذ).
تعميل. تڪڙ. آبهرائي. آتروڙ. تاهوت.
مگهائي. سگهه. جلدائي.
= شتابي ۽ شتابيون؛ ث. آبهرائي. تڪڙ.
تعميل. تيزي. جلدائي. چوٽ. سگهه.
قوتائي. گهراھت. بي صبري. اضطرابي.

ماڻهو - بَشَر - مَرْد - آدمي - پُرش - آسامي - چنو - پهر - والگي - ڌَر.

- شَخْصِي شَخْصِي شَخْصِي : صفت. شخص جو - ماڻهو جو - آدمي جو. هڪ ماڻهو لاءِ. سندس - ذاتي - وجودي - ديهڪ - بدني - ايمي.

- شَخْصِيَّت شَخْصِيَّت شَخْصِيَّت : ث. انسانيت - ماڻهائي - آدميت. ڪيوليده - فرديت - وحدت - ويگتي. ذاتيات. اشرافت - خمويي - سيلائي - ڪڻ. عزت - شان - وقعت - وقار - هت.

- شَخْصِي حَمِيَّت : م. ظرف. ذاتي وسعت - پنهنجي هنج - چندي.

● شَد شَد شَد شَد : ث. (ع. شد) = سخت (ڪرڻ) مضبوطي - سختي - ڏاڍائي. قوت - طاقت - پل. (لفظ جي) پد تي زور - دٻاءُ - تاڪيد لفظي.

اچار جو هڪ قسم. ڪنهن لفظ ۾ هڪ جهڙن پن اکرن جو لاڳيتو اچڻ ڪري، ٻئي اکر هڪٻئي ۾ ضم ڪري مٿان ذليل نيشالي. جيئن: "حَقَقُو" = هَتُو، شَداد = شداد. وغيره.

ريت - رواج - رسم - چال - واهو (ڪ). جيئن ته پهراڙي ۾ مٿي آگاهڙي ڪرڻ جي "شد" ئي ڪالهي.

- شَد مَد مَد مَد : ظرف. (ع. شد + مد) = ڊگهو ڪرڻ) تاڪيد سان - لفظ تي زور ڏيڻ سان. صاف طرح.

- شَد مَد مَد مَد : ڳالهائين؛ چڱي زور يا فلڪ سان ڳالهائڻ.

- شَد مَد مَد مَد : ث. قار دوم - ٺاڻ - شان شوڪت.

● شَد (ت) : ذ. (سن. شد = صاف) صفا - نچ - شد. ثابت. مقرر.

- شَد ڪَر ڪَر : ث. ثابت ڪرڻ.

● شَداد : اسم خاص. (ع. خدائيءَ جي دعويٰ ڪندڙ هڪ مشهور ڪافر بادشاهه جو نالو (جنهن بهشت ٺهرايو هو).

● شَدائِيڻ : مصدر. هري هري ٻئي جي دل وٺڻ - رهن - رين - ريجڻ - ڌڻ - ڌاڻ - هٿائڻ -

● شَبَپ : صفت. (ف). جلد - شباب - جهت - يڪدم.

- شَبَپ شَبَپ : ظرف. جهت هت - يڪدم.

● شَبَ شَبَ (ل) : ذ. منهن - ٻوٽ - شڪل.

● شَبَڪو شَبَڪا (ل) : ذ. هڪيءَ جو هڪ قسم.

● شَبَڙڻ (ڪ) : مصدر. سڪڻ - ڪوٺائڻ.

● شَبَ شَبَ : ذ. (آواز) آواز جو هڪ قسم - ڦه. ڦه. ڪنهن شيءِ سان لاڳيتو ڌڪڻ هڻڻ جو آواز.

● شَبَڪو شَبَڪا : ذ. (آواز) ڪنهن شَي ڪيڙڻ يا لڳڻ جو آواز - ڦهڪو - ڦهڪو - ڦهڪو.

● شَبَڙڻ (ڪ) : مصدر. ٽپڻ - ٺاهڻ.

● شَبُو (ڪاچو - جوهي) : ذ. صفت. نپاڳو - منحوس.

● شَجَاع شَجَاع : ذ. صفت. (ع. شجاع < شَجَع = بهادر ٿيڻ) بهادر - بهلوان - سورمون - مورهي - دلير - پلوان.

● شَجَاعَت شَجَاعَتُون : ث. دليري - بهادري - مورهيائي - مڙسي - مردانگي.

● شَجَر شَجَر : ذ. (ع. درخت - وڻ).

- شَجَر پَرَسَت شَجَر پَرَسَت : ذ. صفت. (ع. شجر + ف. پرست < پرستيدن = ٻوڄڻ) وڻ جو ٻوڄاري.

● شَجَرَاه شَجَرَاه : اسم خاص. (سن. سورج + راه < سچ + راه) هڪ ذات جو نالو.

● شَجَرَاه : اسم خاص. تعلقي ٺُل ۾ هڪ ديهر جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

● شَجَرُو شَجَرُو : ذ. (ع. شجره = نسب جو اقصو) لسي وڻ. نسب نامو - ولساوالي - حسب نسب. پيڙهي - بنياد.

● شَخ شَخ (ڪ) : ذ. (ع. شڪ) شڪ - گمان - وهم.

● شَخْص شَخْص : ذ. (ع. شخص < اشخاص < شخص = وقيل هڻڻ) وجود انسان جو -

- شَڌِيءُ شَڌِيُون *؛ ث. هاڪائي - صفائي - سَنائي - آزادي. سچائي - برابرِي. هڪ جهڙائي. پاڪ ڪرڻ (آرين ميواتي راجپوتن کي شدي ڪيو).
- شَڌِيءُ ڪَرَن *؛ مصدر. پاڪ ڪرڻ - پوتر ڪرڻ - صفائي ڪرڻ (غير هندن کي هندو ڪرڻ).
● شَڌَه * شَڌَه (ل)؛ ذ. مٺسي جو هڪ قسم (اڪثر لکتن ۾ ڪم ايندڙ ساڻي رنگ جو موتي).
● شَرَه ؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● شِرْءٌ شِرْءٌ: ذ. (ع. شَرٌّ = خراب تین) بُرائی - خرابی - بُجڑائی - ہڈی - شرارت - ہدمعاشی - لُچائی - جھگڑو - ٹوٹو - فساد - جھگڑو۔
● شِرْءٌ شِرْءٌ: ذ. (ف. جِنٌّ = پُت - دِیو - عکس خیال - دِسن - رویا۔ شِرْءٌ

— شیر قازان؛ راز پتائیں۔ کجھہ ظاہر کریں۔
کرامتوں ڈیکارن۔ اجایوں کالھیوں پتائیں۔ اجایوں
کھائیوں چوٹ۔

- شبرہ کڈائیں: شیطان گیریء جھڑا کر دھکے دے شرارت کرے۔

- شیر مسمائیں؟ شرارت مچائیں۔ اجایو جھگڑو
کریں۔ ہی فائدہ شور کریں۔

● شَرَابُ عَرَقِ شَرَابِ: ذ. [ع. شراب < شرب =
پيئڻ] شيدائو عرق-انگورن جو چڪايل رَس-
مَس-مَسْدُ-شراف-دارون.

- شراب: پتو، شراب، پتا، ذ، خمار، لشو۔
مشی، مشی

- شرابِ ہیمنٹ: خمارِ قیث لاء نشیدار عرق ہیں۔
نشو و ہرائٹ - مہرِ نوشی کرے۔

۱۔ شراب خانو = شراب خانائو : ذ. [ع. شراب + ف. خانہ = جاء] شراب پيڻ جي جاء - ميخانو. شراب وڪڻڻ جي جاء - ڪلال خانو - ڪٿو. شراب ٺهڻ جي جاء - پيشي.

= شراب خور = شراب خور ؟ [ع. شراب +
 خور] خوردن = پین [ذ. صفت. شراب پینند -
 شرابی .

■ شراب خوار و شراب خوار : ذ. صفت.
شراب پيشند - شرابی - مہیخوار.

ہیر کائی۔ قسلائی۔ بکچوں۔ رمز مان اُنہیں۔ آڈو اشارو ڪرڻ۔ (زال جو) مت توڙڻ۔

● شیدت = شیدائیوں (ع)۔ شدت۔
 شدت = سختی (کرن) زور۔ دہاء۔ سختی۔ ڈاڈائی۔
 تیر۔ زبردستی۔ زوری۔ زیادتی۔ جوش۔ غلبہ۔
 قوت۔ تیسو۔ نرائی۔ ضد۔ تکرار۔ معاملہ۔
 قوڈ۔ دہائی۔ ریوڑ۔ ہیر۔ ہوڈ۔ شرط۔ حجت۔
 مناظرہ۔ بحث۔ ہٹ۔ ہٹانور۔ تکبیر۔

= شيدتي، شيدتي، ذ. صفت. شلت كلدو-
 ضدي - هوذي - تگاري - نيترو - اصراري -
 قذائي - مدعي - حجتني - دوذي - بعشي، اولو-
 نجس - کدي - نرجو - اغند. گهيکير (و. ه. ت) -
 ليکتر (مرض).

● شُدن 'نبي' صفت . فعل . (ف) شدي < شدن =
(ٿيڻ) ٿيڻو - ٿيڻ جهڙو - ٿيڻ جو ڳو - ٿي مڱهي ٿو -
ممڪن . (ث) . هجڻ واري ڳالهه - اتفاق - ڳالهه -
واقعو - حادثو - ماجرآ .

● شیدو ⑤ شیدام ④ ذ. (ع. شیده) ضید - هوذ - شرط.

— شیدو بتان، ضید بتان. هوڈ رکٹی۔ شرط رکٹی

- شیدو کَرَن! فید کَرَن. هوڈ کَرَن۔
شدت کَرَن۔

شیدو' مدو' عا شیدامدا؛ ذ. ضید' - مستختی -
 حو' - ر' - ر' - شدت .

● شُدَّهٖ شُدَّهٖ؛ ظرف. (ف). آهسته آهسته۔
دَفتَرِ دَفتَرِ

● شد پند: صفت. (ع. شید) سخت. کنن - مشکل - دشوار.

شَدِيدٌ شَرِيفٌ شَدِيدٌ شَرِيفٌ ذ. صفت. مهت شرارت کند.

● شُدْ : صفت . (من . شُدْ = پاک) پاک -
صاف - ایداغ - ہوتر - سچو - نیج - خالص - نرم -
نبار - سٹو - ٹٹ - لیجو .

— شہدۂ تہا ث۔ صفائی۔ پاکائی۔ پیدائی۔
ہو۔ تہری۔ سچائی۔ بجائی۔

= شَرابُ خوري ۽ شَرابُ خور ۽ ٻيون: ٺ. شَرابُ
 ۽ ٻين جي حالت - منهي نوشي - شَرابُ نوشي .
 = شَرابُ طهور ۽ ٺ. [ع. شَرابُ + طهور <
 طهر = صاف ٿيڻ] ۽ ٺ. ۽ صاف شَرابُ (جو
 بهشت ۾ جنتين کي ملندو).
 = شَرابُ سنڌي ۽ ٺ. جو ڪٽل ۽ ڇهارڻ ڪڻڪ
 جي ڏانڻن مان جي هڙڻ ۽ ٻين جي چوڏن ۽ ٻين
 وٽن جي شين مان ڪاڙهي ٺاهيندا آهن.
 = شَرابُ داڳيو ۽ سنڌي: شَرابُ سنڌي جو
 ۽ پيرا باهه تي ڪاڙهيو وڃي. "شَرابُ داڳيو
 سنڌي" يعني ڪڙهو باهه تي ۽ پيرا.
 = شَرابي ۽ شَرابي: ٺ. صفت. شَرابُ پيئندڙ -
 شَرابُ خور - مٺي لوش - نشيبي - ڪنهي - متوالو -
 مخمور - سرمست .
 = شَرابو: ٺ. صفت. [ع. شَرابُ = ۽ ٻين جي
 شيءِ + ور = وارو] ۽ ٺ. ۽ ٺ. ۽ ٺ.
 = شَرابي: ٺ. اسم خاص. ڪراچي ايريا ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 = شَرادُ ۽ شَرادُ: ٺ. (س). هندو قوم ۾ هڪ
 رسم (بدي واري مهيني ۾ مٿان عزيرن جي ياد ۾
 برهمڻ کي کاڌ و ڪارائيندا آهن).
 = شَرادُ ۽ ٺ. اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم
 (مري ويل ماڻهو جي ٻارهي تي هن گاهه مٿان
 چانور رکي ڪانگن کي ڪارائين).
 = شَرارُ ۽ شَرارُ: ٺ. (ع) باهه جي جھي -
 آلو. ٺالڊو - چنگ - شَرارُ.
 = شَرارو ۽ شَرارو: ٺ. (ع. شَراره) ٺالڊو -
 شَرارُ - شَرارُ.
 = شَرارتُ ۽ شَرارتُون: ٺ. (ع. شَرارت <
 شر = خراب ٿيڻ) بدي - بُرائِي - بُچڙائي -
 بد ذاتي - شيطانيت - خبيثائي - حرامزادگي -
 بد معاشي - ڪيچل - مسخري - حرڪت - جترائي -
 لڄائي - ڪوٺائي. ڪلم - نقصان .
 = شَرارتُ ڪرڻ: ٺ. بدي ڪرڻ - بُرائِي
 ڪرڻ. حرڪت ڪرڻ - مسخري ڪرڻ -
 ڇڙڻ .

= شَرارتِي ۽ شَرارتِي: ٺ. صفت. ٻچڙائي
 ڪندڙ - ٻچڙو - بُرائِي وارو - خبيث - حرامزادو -
 بد معاش. شَرارتُ ڪندڙ - لڄو - حرڪتي -
 مسخري - شَرير .
 = شَرارستُ ۽ شَرارستُون: (ت) ٺ. (ع).
 شَرارتُ مان ٻڌل (شَرارتُ).
 = شَرَفُ (ت): اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 = شَرافُ ۽ شَرافُ: ٺ. صفت. سون چانديءَ
 جو واپاري - صرف - شاهوڪار (ت): ٺ. صفت.
 لائق - شريف - اشراف .
 = شَرافتُ ۽ شَرافتُون: ٺ. (ع. شَرافت <
 شَرَفُ = مٿي ٿيڻ) انسانيت - آدميت - چڱو مٿي .
 اصليت - ٻڌڻ - چڱائي - پتلماڻسي. اشرافت .
 = شَراکتُ ۽ شَراکتُون: ٺ. (ع. شَراکت <
 شرڪ = حصو ڪرڻ) ميلاپ - گڏجائي - شامليت -
 اتفاق - ٻڌي - ٻڌڻ - شَرڪي - ٻڌي - حصيداري -
 پائيواري - پائيني .
 = شَراکتُ ڪرڻ ۽ ٺ. ميلاپ ڪرڻ - ملاوت
 ڪرڻ. ٻڌي ڪرڻ - اتفاق ڪرڻ. گڏجڻ. مائتي
 ڪرڻ. ٻڌڻ - شَرڪي ڪرڻ - ٻڌي ڪرڻ -
 حصيداري ڪرڻ.
 = شَراکتُ نامو ۽ شَراکتُ ناما: ٺ. (ع).
 شَراکتُ - ف. نامو = ڪا لکيل شئي) پائيواري نامو -
 حصي ٻڌي جو ڪاغذ - ڪنهن گڏيل ملڪيت يا
 پائيواريءَ بابت اقرار نامو.
 = شَراکتي ۽ شَراکتيون: ٺ. شامليت -
 پائيواري - پائيني - حصيداري - شَراکتي .
 ٺ. صفت. پائيواري - حصيدار - شامل -
 گڏيل - مليل - گڏيل .
 = شَرائِي ۽ شَرائِي (ت): مصدر. ڪاوڙجڻ - غمي
 ٿيڻ - ڏمرجڻ. رنج ٿيڻ .
 = شَرائِي: ٺ. (ع. شَرطُ جو جمع) ڪٽول -
 اقرار - انجام .
 = شَرِيتُ ۽ شَرِيتُ: ٺ. (ف. شَرِيت < ع. شَرِپ =
 ٻيڻ) ٻيڻ جي شيءِ. ٻيڻ جو مٺو ٺاڻي - ٻيڻ .
 ڪٽڻ جي چاش .

نویسند: شـ=ثـ=جـ=ا. عزت- اذر- دزدانی- خاطر نواصیح.
- شـ=ذالو= شـ=ذالو= ذ. صفت. ایمان وارو-

اعتقاد رنندز - بهمن وارو.

● شَرَفُ ۽ شَرَفُ : ذ. (ع) شَرَفُ = عزت وارو ٿيڻ (درجو - فوقيت - ترجيح. بزرگي - پيلائي. بلندِي. عزت. شان - مان - آبرو - فخر - جس).
- شَرَفُ خيدمت : ذ. خدمت ۾ حاضر رهڻ جو فخر.

- شَرَفُ ذِي : رواق وٺائڻ - درجو ڏيڻ - عزت ڪرڻ.

- شَرَفُ هُجڻ : بزرگي يا فخر حاصل ٿيڻ - عزت ماڻ.

- شَرَفُ ياب ۽ شَرَفُ ياب : ذ. صفت. (ع) شرف + ف. ياب < يافتن = لهن = عزت وارو - معزز. ۽ شَرَفُ شَرَفُ : ذ. (ع) شَرَفُ = آڀرڻ هڪ طرف جو نالو - سڄ آڀرڻ وارو طرف - اڀرندو - مشرق - پورب.

- شَرَفِي ۽ شَرَفِي : صفت. مشرق جو - پوربي - مشرقي.

- شَرَفِي زَبَان ۽ شَرَفِي زَبَانُون : ٺ. آڀرندِي ملڪن جي ماڻهن جي ٻولي. مثل: عربي، چيني، فارسي، سنسڪرت وغيره.

● شَرڪ ۽ شَرڪ : ذ. (ع) شَرڪ = حصا ڪرڻ - ورهائڻ (خدا جي ذات پاڪ ۾ ڪنهن کي شريڪ ڪرڻ جي حالت - بُت پرستي - ڪُفر. پاڻيواري).

- شَرِڪَت ۽ شَرِڪَتُون : ٺ. (ع) شراڪت - شموليت - ساٿ - همراهي - شابات - ٽڪمڻي.

- شَرِڪ جَلِي : ذ. ظاهري شرڪ، جهڙوڪ بُت پرستي وغيره.

- شَرِڪُ جو وَرَقُ وارن ۽ دل جي ڦرهي تان شَرِڪُ جا لفظ ميساري ڇڏڻ - شرڪ جي ڀڃڻ - خدا تعاليٰ جي وحدانيت تي ثابت قدر رهڻ - خدا کي ڪنهن سان به شريڪ نه سمجهڻ. جيئن: "شَرِڪُ جو ست صُفَعو ورق واري

هيڪڙائي هنن ڏسي ڏيکار" (فاضل شاھ).

- شَرِڪُ ختفي : ذ. ڪُجھو شرڪ - پوشيده شرڪ. جهڙوڪ، مطلبن جي پورائيءَ لاءِ ڪنهن ماڻهوءَ کي وسيلو وٺڻ.

● شَرَطُ ۽ شَرَطُ : (ع) انجام - قول - اقرار - عهد - پيمان - وعدو. ڪوڙ - دروغ.

- شَرَطُ بَتَن : اقرار ڪرڻ - عهد ڪرڻ - قول ڪرڻ.

- شَرَطُ رَڪَن : انجام رکڻ - قول ڪرڻ.

- شَرَطُ مارَن : انجام تان ڦيري وڃڻ - انجام شڪني ڪرڻ.

- شَرَطِي ۽ شَرَطِي : ذ. صفت. اقراراري - ٻول جو ٺهرايل.

- شَرَطِيه : ذ. آهو جملو، جنهن ۾ شرط هجي ۽ منجهس حرف شرط جو ڪم آيل هجي. جيئن: "جيڪڏهن اهو ڪم ڪندڻ ته نقصان پهچندو".

● شَرَطَاڪِي ۽ شَرَطَاڪِي : ذ. صفت. ٺڳ - دغا باز - ڦريبي - ڪپتي - ٺڳ باز - واهيات ڳالهون ڪندڙ.

● شَرَع ۽ شَرَعُون : ٺ. (ع) شرع = تجويز ڪرڻ (تجويز ٿيل رستو - سڌو رستو - سنئين واٽ. خدا تعاليٰ جي حڪم تي هلڻ جي واٽ. حضرت محمد مصطفيٰ صلي الله عليه وسلم جو ٺهرايل قاعدو - اسلامي قانون - قرآني طريقو. آئين - دستور - قانون - شريعت. دين - مذهب. اعتقاد).

- شَرَعاً : ظرف. شرع موجب - اسلامي قانون موجب - شرعي طرح - محمدي قانون موجب.

- شَرَعُ تَهي هَلَن : شريعت تي هلڻ - سنئين واٽ تي هلڻ - دين اسلام جي پيروي ڪرڻ.

- شَرَعُ مُحَمَّدِي : ٺ. قانون محمدي - قانون اسلامي - دين اسلام جو طريقو.

- شَرَعُ ۾ شَرَرُ ڪَرَن : جائز ڪم کان شرم ڪرڻ.

- شَرَعِي ۽ شَرَعِي : صفت. شريعت مطابق - قانون اسلام موافق. رهندو - حلال - حقاقتو - جائزو - روا - حقي - باقاعدي - قانوني.

- شَرَعِي ڪَرَن (ت) حجامن جي اصطلاح ۾ وار ڪن جي ٻاڙ جي سنوت تاءِ ڪوڙي پٺوان ڪرڻ.

- شَرِڪَتَ شَرِڪَتُون (ت): ث. عجيب شيء - عمدي شيء. لئين نموني جي ڇڏ.
 ● شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ (ت): ذ. صفت. پٽڙو-
 ٻائيءَ جهڙو- ڪينگهو- ڪنگهو. بي سواد.
 ● شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ (ت): ذ. (ف). حياءَ - لَڄَ -
 مَرَمَ - ليجهه - ڦِڪَائي. جيئن:
 "شَرِڪَٽَ صَبُوحَ وَجَ مَرَتِين ايندو"
 (شاهه).
 ندامت. غيرت. حجاب - لحاظ - خيال - ديد. جيئن:
 "هن کي ڪنهن ماڻهوءَ جو شرم نه ٿيو. شرم
 جي ڳالهه - بدنامي. ڀاڪدامني - سَتَر - اوگهڙو.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. حياءَ وارو -
 حياءَ دارو - شرم وارو - لچارو - ٽهڻو. محبوب -
 محجوب - ڀاڪدامن.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: مصدر. شرم و حياءَ محسوس
 ڪرڻ - لڄي ٿيڻ - شرمندو ٿيڻ - ڦِڪو ٿيڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: مصدر. ڦِڪو ٿيڻ - لڄي ٿيڻ -
 شرمندو ٿيڻ - شرم ڪرڻ - حياءَ ڪرڻ. شرمندو
 ڪرڻ - لچارو ڪرڻ - ذليل ڪرڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. حياءَ دار -
 لچارو - شرميلو.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ث. شرم
 واري ٻوٽي - ڪنوار ٻوٽي. ٻوٽي جو هڪ قسم
 (جنهن کي هٿ لائڻ مان ڪو ماڻجي وڃي) -
 لاجوئي.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: شرمساريءَ کي گهر ڪرڻ
 جون ڳالهيون ڪرڻ - شرمندگي کي قبول ڪرڻ.
 ڦِڪائي وڌرائڻ.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ث. لَڄَ جي ڳالهه -
 غيرت جي ڳالهه - افسوس جي ڳالهه.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ث. حياءَ سان ڀريل
 صورت. حياءَ وارو - ڀاڪدامن.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ذ. اکين جو شرم -
 منهن ڏسڻ جو ديد - منهن سامهون لحاظ.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: لَڄَ رَڪَٽَ - غيرت بچائڻ.
 پَتَ رَڪَٽَ.

- شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرم وارو -
 شرمندو - حياءَ وارو - لڄي - ڦِڪو.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ڦِڪو ٿيڻ - لڄي ٿيڻ -
 شرمندو ٿيڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ث. شرمندو
 ٿيڻ جي حالت - شرمندگي - لَڄَ - شرم - حياءَ -
 ڦِڪائي.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: حجاب ڪرڻ -
 لحاظ ڪرڻ - غار ڪرڻ - خيال ڪرڻ.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ذ. شرم واري
 جاء - برد خواه. زال جي اوگهڙو.
 = شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: پرائي عورت
 سان زبردستي ڪرڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرم
 جهڙو - لَڄَ وارو - حياءَ جو.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ث. شرمندو
 شرمساري - لڄ شرم - ڦِڪائي. بدنامي - خواري -
 ندامت. ايمان - هٽڪَ - عزت. بي عزتي.
 غيرت.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرميل -
 شرمسار - شرمندو - لڄي - ڦِڪو. لادرم - شپهان.
 غيرت مند. احسان مند - مٽڻئون.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرمندو.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: لڄي ڪرڻ - لڄي ڪرڻ.
 شرمسار ڪرڻ - ذليل ڪرڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ڦِڪو هجڻ. ممنون
 هجڻ - احسان مند هجڻ.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرم وارو -
 حياءَ وارو - لڄ جو.
 = شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ شَرِڪَتَ: ذ. صفت. شرم وارو -
 شرمندو - لچارو - حياءَ دار - ڦِڪو. مٺهان ڇيرو -
 محبوب.
 ● شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ شَرِڪَٽَ: ذ. چار - سرڪڻي - ڦاندو -
 ڦاهي. سخت پورهيو - ٻوڙ - ڪٺ - هڃڻي -
 ڇاڪوڙ - ڪشالو - محنت - درد سري. وير جا
 سُر. ڦِڪَ - لَڪَ - چوڪڙو - مانڊگي.

● شَرَوُ مَنِي: ث. (من). عزت يا مان جو هڪ لقب.

● شَرَوُ ۽ شَرَوَا: ذ. (ف. شوربا = رَس) رَس - رَهو - مَسوپ - مَسوف (پوڙ يا ميوي وغيره جو) عرق - رَمب - چاش.

● شيري: ذ. (سن. شيري = پاڳ) سڪ - سَمَهدا - اَمَبال - برکت. (صفت). پاڳ وارو - برکت وارو - بزرگ - مان وارو. لقب طور ڪم ايندڙ جيئن: ”شيري“ ڪرشن، شيري فلاڻو وغيره. سيري. (اسم خاص). (هندن ۾) لڪشمي ديوِيءَ جو نالو - وشنوءَ جي زال - لچمي. (ث) پاڳ جي ديوِي.

● شيري ڪَرَن: ۱. گهڻي دست اندازي ڪري بگاڙڻ.

● شيرِ پان ۽ شيرِ پانيون: ث. (ع) بدن ڪي رت پهچائيندڙ نِليي - رت واهڻ - نار - لَبَض - رَگَب.

● شَرِ يَر ۽ شَرِ يَر: ذ. (سن. شَرِ يَر = بدن) بدن - جسم - سَرِ يَر - جثو - بَست - دِيهي - جان. (ع. شَر) شَرارت ڪندڙ - شرارتي - حرڪتي - لُچ - بد معاش - فسادِي - جهيڙاڪ - خُلسي - چنڊخور - خراب - بچڙو - پاڻي - بدڪار - خبيث.

● شَرِ يَر جو ذَرِ يَر: اَنڊَر جو سوجهرو ٿيڻ - اندر آجرو ٿيڻ - دل صاف ٿيڻ - قلب جي صفائي حاصل ٿيڻ.

● شَرِ يَر ڪَ ۽ شَرِ يَر ڪَ: ذ. صفت. شارِ يَر ڪَ - جِسماني - بدني - ديه ڌاري.

● شَرِ يَعت ۽ شَرِ يَعتون: ث. (ع. شَرَع = داخل ٿيڻ) سڌو رستو - سَنين وات. طريقو - وات. اسلامي قاعدو - قانون الاهي - قرآني آئين - ديني قانون - قاعدو - قانون - نِيسَم - انصاف - داد - نِماءُ. درويشن جي اصطلاح ۾ سڳوڪ جو پهريون درجو (جنهن ۾ خدا تعاليٰ جي حڪم ۾ محمدي شريعت تي هلڻو آهي) ناسوت.

● شيرِ ماليي (ث): اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● شَرَن ۽ شَرَن: ذ. (سن. شَرَن = بچاءُ، اجهو) بچاءُ - اجهو - اوت - سلامتي - پناه - ڍڪ. - شَرَن پَوَن: سار پوڻ - پناه ۾ اچڻ - حفاظت ۾ اچڻ - اجهي ۾ اچڻ.

● شَرِ ناء ۽ شَرِ نائيون: ث. (ف. شَهَنائي) ع. صرناڻ = توڙاري (ساز جو هڪ قسم - توڙاري - سرنائي - شَرِ نائي - شَرَنه. - شَرِ نائي: شَرِ نائيون: ث. سرناءُ. - شَرِ نايو ۽ شَرِ نايو: ذ. صفت. سرناءُ وڃائيندڙ - توڙاري وڃائيندڙ - لنگهو.

● شَرِ نِه ۽ شَرِ نِهون: (س) ث. شَرِ ناه. ● شَرَوُ ۽ شَرَا: ذ. (ع. شَرَع = اظهار ٿيڻ) انصاف - فيصلو - نيهيرو (ت. ڪ) جيئن: ”هيڏي شهر ڀنڀرو ۾، شروناٿورو“.

● هَل - فساد - جهيڙو - جنگال - ڪيڙاڳ (ل-ڪ). شُمار - ڳڻپ (ڪ).

● شَرَو شُمار: نه هجڻ ۽ تمام گهڻو هجڻ - حد کان زياده هجڻ.

● شَرِواه: اسم خاص. تعلقي ميرپور خاص ۾ هڪ ديه جو نالو.

● شيرِواتا ۽ شيرِواتا: ذ. صفت. (سن). پڙندڙ - سُنندڙ. ● شَرِوع: ذ. (ع. شَرَع = شروع ڪرڻ) داخل ٿيڻ (ابتدا - اول - شروعات - منيد - آغاز - آرڻپ - پهرئين. (صفت). هلندڙ - چالو - رائج - هالو - هليل.

● شَرِوعات ۽ شَرِوعاتون: ث. ابتدا - آرڻپ - شروع - منيد - منهن - اوائل. اڳياڙي. - شَرِوع ڪَرَن: ابتدا ڪرڻ - آرڻپ ڪرڻ - آغاز ڪرڻ. چالو ڪرڻ - جاري ڪرڻ - برپا ڪرڻ - ڪڙو ڪرڻ. لڳڻ.

● شَرِوع ڪان: ۱. ظرف. اول کان - ابتدا کان - پهرئين کان - منيد کان - اوائل - ابتدائي.

● شَرِوع هُئَن: ۱. آغاز هجڻ - ابتدا هجڻ - جاري هئڻ. چالو هئڻ - هلندڙ هئڻ.

● شَرِيَف ۽ شَرِيَف : ذ. صفت. (ع. شريف < شَرَف = اوچو ٿيو) وڏي رُڪبي وارو. عزت وارو. بزرگ. پلارو. آتم. اعليٰ. رفيع. ڀوترو. پاڪ. مقدس. وڏو گهراڻو. خانداني. ڪُلاتو. اشراف. اصيل. چڱو مٿس. سڪر.

● شَرِيَف : ث. شريف عورت. عزت واري عورت.

● شَرِيَفِي : اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● شَرِيَف پُورو : اسم خاص. تعلقي رتي ڊيري ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. (ع. شريف < شَرَف = اوچو ٿيو) ڀاڱيواري ٿيڻ. شامل. مليل. گڏيل. شريڪت ڪيل. حصيدار. ڀائيوار. ڀتوار. ڀائيپي. ساٿي. همراھ. مددگار. رفيق. هڪئي نيات يا فريقي جو ماڻهو. عزيز. مٿ. مائت.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. شريڪ جو. گڏ جو. ڀائيواريءَ جو. گڏيل حصي جو. ساڳئي مائتي مٿيءَ جو. ساڳئي نيات جو.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. شريڪ دوستن جو احسان يا ٿورو ڪڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ث. مٿي مائتي. عزازت. برادري. ڀائيپي. ڀائيواري. حصي داري. برابري. مساوات. همسري. جيئن:

”سرتيون شريڪت آئون ڪيئن آ ڪن مي ڪريان“ (شاه).

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : شامل ڪرڻ. گڏڻ. ملائڻ. ڳنڍڻ. حصيدار بنائڻ. ڀائيوار ڪرڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : شامل ٿيڻ. ساٿ ٺهڻ. گڏ ٿيڻ. ڀتي دار ٿيڻ. حصي دار ٿيڻ. مددگار ٿيڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ث. شريڪت. لاڳاپو. نسبت. تعلق. ڀائيواري. حصي داري. مائتي. عزازت. مٿاڇاري. ناتو. ساڳائي. برابري. هڪجهڙائي.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. (ف. شوربا = وِس) ڀتري شيء کي ٻين جو آواز.

● شيش : شيشون : ث. (ف). هدف. نشان. چشت (تير جو). آڱوڻو. آگر.

● شيش : شيشون : ث. (ف). چشت ٻڌڻ. چشت ٻڌڻ.

● شيش : شيشون : ذ. (سن). هٿيار. اوزار. اسلح. هٿيار جو هڪ قسم. تلوار. خنجر. نيمچو.

● شيش : شيشون : ذ. صفت. هٿيار بند. سلاح دار. مسلح.

● شيش : شيشون : ث. هٿيار خالو. سلاح خالو. باروت خالو. توپخانو.

● شيش : شيشون : ذ. صفت. ٻي هٿيار. هٿين ٺاهو. خالي هٿين.

● شيش : شيشون : صفت. (ف). شيشه < شيشون = ڌوئڻ (ڌوئل) صفا. پاڪ. خالص.

● شيش : شيشون : ث. صفت. ٻي هٿيار. هٿين جي پختگي. سلامت.

● شيش : شيشون : صفت. (ف. شش = ڇهه) هڪ تعداد. ڇهه. (سن). چنڊ. چنڊرما. مٿس.

● شيش : شيشون : ذ. صفت. (ف). شش + پهلو ۽ شش : پهلو : ذ. صفت. (ف). شش + پهلو = پاسو) ڇهن پاسن وارو. ڇهه پاسو. ڇهه ڪنڊو. مٿس.

● شيش : شيشون : ذ. صفت. (ف. شش + جهت = طرف) ڇهن طرفن وارو. (ذ). سڄوئي جهان. سڄي دنيا.

● شيش : شيشون : ذ. (ف. شش + دانگ = دانگ) ڇهن طرف. ڇهه پاسا. سڄي دنيا.

● شيش : شيشون : ذ. صفت. (ف). شش + در = دروازو) ڇهن درن وارو مڪان. (صفت). حيران. پريشان. ويران. موکو. واٽڙو.

● شيش : شيشون : ث. (ف. شش + ماه = مهينو) ڇهن مهينن جي. ڇهه ماهي. اڌ سال جي.

● شيش : شيشون : ذ. (ف. شش + پنج = پنج) سڄ و پنجاري. پريشاني. فڪر. انديش. انتظار.

● شيش : شيشون : ذ. (سن). شش = شاگرد. شاگرد. چياو. مريد. سڪ.

● شَرِيَف ۽ شَرِيَف : ذ. صفت. (ع. شريف < شَرَف = اوچو ٿيو) وڏي رُڪبي وارو. عزت وارو. بزرگ. پلارو. آتم. اعليٰ. رفيع. ڀوترو. پاڪ. مقدس. وڏو گهراڻو. خانداني. ڪُلاتو. اشراف. اصيل. چڱو مٿس. سڪر.

● شَرِيَف : ث. شريف عورت. عزت واري عورت.

● شَرِيَفِي : اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● شَرِيَف پُورو : اسم خاص. تعلقي رتي ڊيري ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. (ع. شريف < شَرَف = اوچو ٿيو) ڀاڱيواري ٿيڻ. شامل. مليل. گڏيل. شريڪت ڪيل. حصيدار. ڀائيوار. ڀتوار. ڀائيپي. ساٿي. همراھ. مددگار. رفيق. هڪئي نيات يا فريقي جو ماڻهو. عزيز. مٿ. مائت.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. شريڪ جو. گڏ جو. ڀائيواريءَ جو. گڏيل حصي جو. ساڳئي مائتي مٿيءَ جو. ساڳئي نيات جو.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. صفت. شريڪ دوستن جو احسان يا ٿورو ڪڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ث. مٿي مائتي. عزازت. برادري. ڀائيپي. ڀائيواري. حصي داري. برابري. مساوات. همسري. جيئن:

”سرتيون شريڪت آئون ڪيئن آ ڪن مي ڪريان“ (شاه).

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : شامل ڪرڻ. گڏڻ. ملائڻ. ڳنڍڻ. حصيدار بنائڻ. ڀائيوار ڪرڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : شامل ٿيڻ. ساٿ ٺهڻ. گڏ ٿيڻ. ڀتي دار ٿيڻ. حصي دار ٿيڻ. مددگار ٿيڻ.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ث. شريڪت. لاڳاپو. نسبت. تعلق. ڀائيواري. حصي داري. مائتي. عزازت. مٿاڇاري. ناتو. ساڳائي. برابري. هڪجهڙائي.

● شَرِيَفِي ۽ شَرِيَفِي : ذ. (ف. شوربا = وِس) ڀتري شيء کي ٻين جو آواز.

پهريون عالم هو جنهن هن راند جي تاريخ تي روشني وڌي، عربن جي تحقيق موجب هي راند ڏاهر نالي شخص ايجاد ڪئي. هن نالي مان سمجهجي ٿو ته هي راند سنڌ ۾ ايجاد ٿي. بقول فردوسي، ايراني هئ راند هندستان مان سڳي. سنڌ هندستان جو نزديڪ ڀاڱو آهي جنهنڪري غالباً ايراني اها راند سنڌ مان سڳي هوندي.

= شطرنج بازو: ذ. صفت. (ف. شطرنج+بازو< باختن= ڪيڏن) شطرنج راند ڪيڏلڙ-شاطر.

= شطرنج بازي: ث. شطرنج جي راند. شطرنج راند ڪرڻ جي حالت.

= شطرنج پڪيڙڻ: وڏيون رڻون ۽ اسيدون ڪرڻ. وڏو منصوبو ٺاهڻ.

= شطرنججي: شطرنججيون: ث. فراسي جو هڪ قسم. شطرنج راند جي چورس رنگن جي ڪپڙي والڪر فراسي.

= شِعار: شِعار: ذ. (ع. شِعار< شعر= چائڻ) عادتون - اخلاق - لچڻ.

= شِماع: شِماع: ذ. (ع. شِماع< پڪڙجڻ) روشني جي ڪيڙن جي پڪڙجڻ واري حالت. روشنائي - روشني - جوت - سهائو - سوچورو. جهلڪو - تڙلو - آب و تاب - چمڪو. سچ جا ڪيڙا - اوازو.

= شُعْبَان: اسم خاص. (ع). گناهن ۽ ثوابن کي جدا ڪرڻ جي وقت واري هڪ مسلمانن مهيني جو نالو - اسلامي يا هجري سال جو اٺون مهينو - شُعْبَانُ الْمُعَظَّم.

= شُعْبَدَه: ذ. (ع. شعبده< شعبذ= هٿ جي چالاڪي ڏيکارڻ) جادو يا مڪر جي بالي - دوکي بازي - قريب - مڪاري. هٿ جي صفائي - هٿ ٿاٽ - نظر بندي.

= شُعْبَدَه: بازو: شُعْبَدَه: بازو: ذ. صفت. (ع). شعبده + بازو< باختن = ڪيڏن) جادوگر - دوکي بازو - مڪارو. مداري - بازوگر.

= شُشَن: شُشَن (ت): ذ. صفت. بي وقوف - بي عقل - پوکو - چچ.

= شِشَنَچار: شِشَنَچار: ذ. (سن) سڻيون عادتون - لچڻ. انسانيت - ماڻهپو. انسان ذات - بني آدم.

= شِشَنَدَر: شِشَنَدَر: ذ. صفت. (ف. شش= چھ+در) حيران - پريشان - وائڙو - منجهيل - پتيليل - ويڇون - چٽ - موکو - لپٽ - بي خبر - بي حواس.

= شِشَنَدَر: هُشَن: حيران و پريشان هئڻ - حيرت ۾ هئڻ.

= شِشَنڪارَن: مصدر. (سن. شش= ڦٽڙ + ف. ڪار= ڪر) ڦوڪي وارو آواز ڪرڻ. شش شش ڪرڻ (رڍن، پگرين وغيره کي). جانورن کي هڪٻئي يا سڏڻ جو آواز ڪرڻ.

= شِشَنڪار: شِشَنڪارون: ث. بچ. - شِشَنڪار: ڪرڻ ۽ بچ ڪرڻ.

= شِشَنڪاني: شِشَنڪانيون: (ڪ) ۽ ث. بندوق جو هڪ قسم - پري مارو ڪندڙ - ميرخاني بندوق.

= شِشِي: قَمَرِي: شِشِي: قَمَرِي: ذ. صفت. (ع. شمس= سج + قمر= چنڊ) قمر - شمسِي: قَمَرِي: سج ۽ چنڊ جو - دولابي - کوٽو - ڪپٽيو - بي ايمان - بي ڀتو - دغا خور - خيالي - ويساھ - گهاٽڪ. (ذ. ث) بي ايمانيءَ جو لغو - تغلب - خيانت - خورد بُرد - ويڏي - رشوت - لٽ - ڳڙو.

= شِشَنَچ: شِشَنَچ: شِشَنَچ: شِشَنَچون: ث. (ف. چترنگ= دل جي وندر< چترنگ= چار طرف (فوج جا) يعني هاڻين + گهوڙن + کاڌين + پيادل سپاهين جا. شش رنگ= چھ رنگ - چھ مهرا - چھن رنگن جون مکيه ساريون مثال بادشاهي وزير، گهوڙو، هاڻي، آت ۽ پياده). هڪ مشهور ويڻي جي راند جو نالو. (هيءَ مشهور راند جنهن کي عربن، ايرانين وٽان سڳيو ۽ پوءِ دنيا ۾ مشهور ڪيو - اندلس مان هي راند يورپ ۾ پکڙي. عرب مورخ مسعودي (سنه ۹۵۰ع)

● شَعْلُ شَعْلُ : ذ. (ع. شَعْلُ < شَعْلُ = رُذَل وِھن) مَشْغُولِي - كَر - كَتَار - دَنَدُو - نوکري - کُرت - وِکِندي - وِرونھن - وِندِر - تماشو - راگ - کيل - بازی - راند - روند - مجلس (راگ وغيره جي).
- شَعْلُ کَرَن : ھان کي وِندرائن - مَشْغُولِي کَرَن - کيل تماشو کَرَن - ڳائڻ وِچائڻ. کَتَب - آئڻ - رُنيالڻ.

● شَفَا شَفَا شَفَا شَفَا : ذ. (ع. شفا < صحت جو سڌون) بيماريءَ مان آئڻ جي حالت - صحت ڀاڻي - سڪرائي. - نمرائي - تندرستي - ڇڳيلائي - افاقو. چوئڪارو - چوئڪو. ٻيلو - آڀاءُ - تدارڪ - چاڙو آو - کيد - علاج. دوا - دارون.

● شَفَاخَانُو شَفَاخَانُو : ذ. صفت. (ع. شفا + ف. خانہ = جاء) بيمارن جي علاج جي جاء - علاج گهر - دواخانو - دارالشفا - هاسپيٽل - اسپتال - مطب.

● شَفَا ذِيَن : صحت بخشڻ - تندرستي عطا ڪرڻ - ڇڳيلائي ڏيڻ - آرام بخشڻ.

● شَفَايَا شَفَايَا : ذ. صفت. (ع. + ف. ياب < يافتن = لَهَن) بيماري مان آڻيل - ڇڳو ڀلو - نمر - خوهن - سڪر - ڪارڪرتو.

● شَفَايَايِي شَفَايَايِي : شَفَايَايِي شَفَايَايِي : ذ. ڇڳيلائي - محتياڻي - سڪرائي.

● شَفَاعَت شَفَاعَت شَفَاعَت : ذ. (ع. شفاعت < شَفَع = سفارش ڪرڻ) گناھن جي معافي جي سفارش - ڀارت - پرائيڻا. چوئڪارو.

● شَفَاعَت کَرَن : چوئڪارو ڪرڻ - بخشڻ معافي ڏيڻ.

● شَفَاف شَفَاف : ذ. صفت. (ع. شفاف < سنھو ۽ سھڻو ٿيڻ) نهايت صاف - صاف - چٽو - نيرمل - آوجل - بکندڙ - کٽلو - جنھن مان آر ڀار ڏسي مڱهجي - ڀاردرشڪ - تر ڀار شرو.

● شَفَافِي شَفَافِي : ذ. صفت. صاف ٿيل نيرمل - شفاف - آوجل - بکندڙ - کٽلو - ڀاردرشڪ - تر ڀار شرو.

● شَفَقَتَالُو شَفَقَتَالُو : ذ. (ف. ميوي جو ھڪ قسم - تازو آلو بخارو - بادام.

● شَعْبَدَہ بازی شَعْبَدَہ بازی : ذ. (ع. شعبة < شعب = گڏ ڪرڻ) ڪروھ - فرقو - ٽولو. شاخ - ٽڪرو - حصو. ڪنھن نھر مان اڪتل شاخ.

● شَعَر شَعَر : ذ. (ع. شعر < شَعَر = ڄائڻ) ڄائڻ - ڄائڻ - دريافت. لئڊو بيت - پند - ڏوهيڙو - ٻيٽ.

● شَعَر خَوَالِي شَعَر خَوَالِي : ذ. (ع. شعر + ف. خوالي < خوان < خواندن = پڙهڻ) شعر پڙهڻ جي حالت - شعر گوئي.

● شَعَر گُوئي شَعَر گُوئي : ذ. (ع. شعر + ف. گوئي < گو < گفتن = چوڻ) شعر چوڻ جي حالت - شاعري.

● شَعْلُو شَعْلُو : ذ. (ع. شعلة < شَعْل = ڀرڻ) ڇمڪو - روشني - جوت. ٻاھ جي لاٽ - آلو - پٽيٽ - پٽر - جيبي. ٻاھ جو مڇ - آگ - ٻاھ - آتش.

● شَعْلُو خُو شَعْلُو خُو : ذ. صفت. (ع. شعلة + ف. خو = طبعيت) تيز مزاج - تيزخو - بند مزاج.

● شَعْلُو رُو شَعْلُو رُو : ذ. صفت. (ع. شعلة + ف. رو = مڙھڻ) مڙھڻيءَ شڪل وارو - اڀايت خوبصورت - حسيني.

● شَعْرُو شَعْرُو : ذ. (ع. شعور < شعر = ڄاڻ) سمجھ - عقل - ٻڌ - ڄاڻ. دانش - سمجھ - واقفيت - شناخت. اخلاق - لڀڻ - لڳل - عادت - افعال - تميز - فطرييت - ڇيڙو - آڻڻ وھڻ - شعور - ادب اندازو - نرسيست - ٻرخاص - مليقو.

● شَعْبِي شَعْبِي : (ع. ھڪ ڀيڄ جو ٺالو. شَعْبَال شَعْبَال : ذ. (ف. جانور جو ھڪ قسم - گڏو - سڀال.

● شَفْعُ : شَفْعُ ؛ ذ. (ع) پاڙي جو حق۔
سڀ اندڙي جو حق۔ حق شفع.

— شَفْعِي ' شَفْعِي : ذ. صفت. پاڙي جو حق ادا ڪندڙ.

● شَفَقٌ ع شَفَقَ ذ. (ع) سَج لَهْ ء اِيَرَن
وقت ظاھر ٹیل گہاڑاں. منڈیا - منجھا - مٹھن
اونداہی.

● شَفَقْتُ & شَفَقْتُوْنَ ۱ ث. (ع. شفقت <
اشفق = مهربان ٿيڻ) ڀلائيي - مهرباني - وڙو -
مٽهر - ٿورو - لائق. وڃر - ڪرم - ٻاجھ - ترس -
ھمدردي - دٻا. منھن ڪاڻ - ڀرچائي - اعزازسي -
غمخواري. محبت - ٻوار - ڦيرب.

● شَتَقَوِيَّةُ: ذ. (ع). علم نحو جي اصطلاح موجب چين مان نڪرندڙ آواز وارا اکر. جيئن: ”ب، ف، م، و“ (علم نحو).

● شفيع = شفيع ۽ شفيع ۱ ذ. صفت. (ع. شفيع < شفيع = سفارش ڪرڻ) ڪنهن جي سفارش ڪندڙ
شفاعت ڪندڙ - چلائيندڙ - چوڻڪارو ڪندڙ -
شافعي.

= شَفِيعُ 'الامم': ذ. صفت. (ع. شفيع + آست
 امر = آمون) آست جي شفا ڪندڙ. (اسم خاص).
 حضرت پيغمبر صلي الله عليه وسلم جن جو لقب.
 = شَفِيعُ محشر: ذ. صفت. (ع. شفيع +
 محشر < محشر = گڏڻ) محشر ۾ شفاعت ڪندڙ.
 (اسم خاص). رسول مقبول صلم جن جو لقب.

● شفیع آباد: اسم خاص. تعلقی کھوٹکیء ہر
ہک دیہہ جو اللو۔

● شفيع محمد! اسم خاص. تعلقي منجهوري ۾
هڪ ڏيه جو نالو.

● شَفِيقٌ ۞ شَفِيقٌ: ذ. صفت. (ع). خدا جي خوف کان متاثر ٿي. مهرباني ڪندڙ - پڪو ڪندڙ - مهربان. عنايت ڪندڙ. رحم ڪندڙ. رحمي - باجھارو - ڪريم - دِيال - مشفق - همدرد.

● شقّ = شقّ؛ ذ. صنت. (ع. شقّ = شقّ =
کھن۔ چیرن) قائل۔ چیریل. (ذ). قاز۔ چیر۔
شکاف.

= شَقِيّ الْقَمَرِ؟ ذ. صفت. (ع. شق + ال = جو + قمر = چنڊ) چنڊ جو چيرُ حضور ڀاڪر جن جو چنڊ چير جي جو ڀاڪر معجزو.

— شَقِّ تَبِيَّتْ ! قَاتَلْ — چہ رجیو.

● شيقرو ۽ شيقرا (لس) ا. ذ. (حقيقت ۾ مادي
مگر مذڪر طور استعمال ٿيندو) (ع. ف. مقرر)
پيلين اکين وارو مشهور شڪاري ٻڪري. ”چيڪ“
جي مادي.

● شقی شقی : شقی : ذ. صفت. (ع). بد نصیب۔
کمبخت۔ بد بخت۔ نپا کو۔

● شڪ ۽ شڪُون؛ ت. (من. شڪر)؛
ڪيلي۔ ڪيري؛ ٻند؛ جيئن؛

”تو کينءَ وجهين تن کي سومرا شڪون“
(شاہ).

● شَڪُ ۽ شَڪَ: ذ. (ع. شَڪَ. من. شَڪَا = گمان) شَپُور - گمان - اندیشو - آڊڪو - وهر - منسو - پرم - وِساوس - خیال - ڊپ - فِڪر - پراڻو ڊنگر (ڪ). شرم - حیا - لڄ (ت).

- شڪائيتو ۽ شڪائيتا؛ ذ. صفت. شڪ جهڙو.
 شڪ وارو - شڪ جو - شڪ ڪندڙ - شڪي -
 وھمي - وھواسي - وھسو - وھسو - منديھي - ڊھانتو -
 گھمانبي.

- شڪ ۽ ٻون ۽ ڪمان ٻون - وهر ٻون .
- شڪ ۽ ٻن ۽ مصدر . گمانجن - وهجن - وسواس
ٿي . دل رکي - پائڻ .

- شکرِ رَفَعِ کَرَنُ: گمانِ مٹائیں۔ شبہ دور
کرن۔ وہم وچاٹیں۔

- شَكْ شَبُو شَكْ شَبَا: ذ. (ع. شَكْ +
ف. شَبه = اندیشو) و هم - گمان - شَبَه: اندیشو -
ذ. شَبَا: پُرم - مَشَسُو.

۔ شک' کنیڈن'! وہم کنیڈن۔ شبہ' دور
کرن۔

۱۔ شَکُّ کَرَنُ؟ گمان کَرَنُ۔ شُبہٴ آئین۔
ندیشو کرن۔ دُپُ کرن۔

== شڪ و جهن؟ گمان پیدا ڪرڻ۔ وهر وجهڻ۔
شبهہ پیدا ڪرڻ۔

پٽر وارا ڳوٺ وسيل هئا. سنه ۱۶۱۷ع ۾ لکيءَ جي مٿهن کي دائود پوٽن شڪست ڏني، انهيءَ سوڀ جي يادگيريءَ قائم ڪرڻ لاءِ اهو شهر ٻڌائون جو قلعي جي اندر هوندو هو). تعلقي شڪارپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شڪاري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● شڪاف ۽ شڪافو: ذ. (ن. شڪاف = چيئر)
چيئر - فارو - شڪاف.

● شڪائين: مصدر. (ع. شك؛ من. شنگا)
 شك ہر آئن - گمان ہر آئن - وسوسہ ہر وجہن.

● شیکا پست = شیکا پستون ° ث. (ع. شکایه >
شکو = کلا کرن) گیلا - شکوه - بندی -
غیبت - عیب جوئی. ڈکٹ - مرض - بیماری -
تکلیف. فریاد - داد خواہی - ڈوراہو - دالھن .

● شِکَايَتِ کَرَن؟ کیلا کَرَن - شکوہ کَرَن۔ مصیبت بیان کَرَن۔ فریاد کَرَن۔ دانہن کَرَن۔

- شیکا ایتَ هُنْ؟ کیلا هُنْ - برائی هُنْ -
شکوہ هُنْ - بُدی هُنْ. مرض هُنْ - بیماری هُنْ -
تکلیف هُنْ. دانھن هُنْ - فریاد هُنْ.

- شیکاہی، شکایتی؛ ذ. صفت. کیلا
کندڑ - شکوہ کندڑ، دانھن کندڑ - نریادی
بیمار.

● شَكَّيْ = شَكَّيْبُون ٨٠ (سن). شَكِّي = طاقَت) طاقت - توفیق - وسعت - وِتْ - سَکھہ - پَل - زور - قوت - سمرٹھی . ہچندی - دُگو - وَسْ - دَسْتَرسی - ہچ - اختیارِی - هلندي . قابليت - حيشيت - جو کائی .

- شَكْتِيَّوَانْ ۛ شَكْتِيَّوَانْ : ذ. صفت.
 زوودار- طاقت وارو- پلوان- قوت وارو- سگهارو-
 سگهانو. سٿائو- کراو- پلوان- پراکرمي.
 پهنديء وارو- پهچ وارو- هلنديء وارو- جبرو-
 زبردست.

● شڪر: شڪرون، ث. (من. شرکو.
ف. شڪر: ع. سكر) ميني شي - سيال -
کنڊ.

- شڪي ۽ شڪي: ذ. هفت. شڪ ڪندڙ -
 شڪاڻئون - وهڻ آڻيندڙ - وهي - ڀرمي - مستي -
 وسو سائي - ڪمائي. ان وسو - بي اعتبار -
 بي ويساهو. شرمندو - ڦڪو - لهجي (ت).

- شڪي، ٿيڻ: شڪ وارو ٿيڻ - شڪاڻوڻ
ٿيڻ - وهم آڻڻ - وهم ٿيڻ - وسواسي ٿيڻ - وسوسو
ٿيڻ - پرمي ٿيڻ. شرمسار ٿيڻ - لهجي ٿيڻ (ت).

● شڪار ۽ شڪار ڏ. (ف). جانورن يا
پکين کي ڦاسائڻ يا مارڻ جو ڪم۔ مار۔ پک۔
موڏ۔ ماريل يا ڦاسايل جانور يا پکي وغيره۔
صيد۔ آهڙو. وجه۔ بل۔ پک۔ پوڇو.

— شڪار ٿيڻ؟ ڪنهن جانور جو مارجي وڃڻ.
دام ۾ ڦاسڻ. عاشق ٿيڻ.

۱۔ شیکار، کٹرائین (ت)؛ سوئر کسی ہڈی
کٹین کان مارائیں۔

— شڪار ڪرڻ؟ ڪنهن جانور يا حيوان کي مارڻ يا ڦاسائڻ. دام ۾ آڻڻ. قابو ڪرڻ. ڦندي ۾ ڦاسائڻ. ڏوڪي سان مارڻ. عاشق بنائڻ.

= شڪار۾ ڪاهه ۽ شڪار ڪاهه ۾ ذ. (ف).
 شڪار + ڪاهه = جاءِ - هنڌ) شڪار ڪرڻ جي
 جاءِ - عيد ڪاهه.

— شڪار ماھي: ٿ. (ڪ. شڪار + ماھي = مڇي) مڇيءَ جي شڪار ٿيڻ جي جاءِ — مڇيءَ ڦاسائڻ جي جاءِ — مڇيءَ جي مياڻ.

- شڪار ھٿ ۾ ڏيکارڻ؛ شڪار حاصل ھيڻ۔
پکي يا حيوان جو شڪار جي دامن ۾ ڦاٽي۔ ڦندي ۾
ڦاٽي۔ قابو ٿيڻ۔ آساني ھٿ ۾ اچڻ۔ مراد جھڙو
ڪم ملڻ۔

— شڪاري ۽ شڪاري ۱ ذ. صفت. شڪار
ڪندڙ. شڪار باز (ماڻهو، ڪتو، جانور وغيره).
پنگي — مَهر — چُهڙو — ذ قير.

— شڪاري، دڻو ۽ شڪاري ڪٿا: ذ.
صفت. شڪار ڪندڙ ڪٿو. تازي ڪٿو.

● شڪار پٿور: اسم خاص. سنڌ جي هڪ مشهور شهر جو نالو (هاڻوڪي شڪارپور) اڳي دائود پوٽن جو شڪار گاه هو ۽ ڳوٺ لسڪي ۽ ڪجهه ٻيا

● شڪر ٻاره ۽ شڪر ٻاره : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ۽ شڪر ٻاره : ذ. جمع جو ڏينهن. آدينه.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم (هي هڪي سڀني کان لڏو هڪي جو ڏينيو يا چيلاتي کان گهڻو وڏو ٿئي. هن جي ڪنهن ۾ ڪيترائي رنگ گڏيل آهن، جهڙوڪ ڪاڙهو، مائو، ٻيلو، هي هڪي رڳو آمريڪا ۾ لڳي ٿو ۽ منڊس ڪنڊ زيورن والڪي ڪم اچن ٿا).

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم. باز جو هڪ قسم. باشو (چٽڪ باز جي مادي).

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = شڪر ٻاره جو ڏينهن. آدينه.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره ٿو ٿي = شڪر ٻاره ٿو ٿي). پور. پڇ. ٿو ٿي. پڇ. هار. مات. شنه. ڪمي. زيان. ڪوٽ. نقصان.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هارڻ. هارڻ. پڇ. پور ٿي. ٿي.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. (ن. شڪر ٻاره = روشن) هڪ روشن گره جو نالو. هڪ گره جو جو نالو. وينس. زهر. ستن ڏينهن مان هڪ جو نالو. جمع.

● شڪر ٻاره ٿو ٿي : ذ. هڪي جو هڪ قسم.

● شڪستو ۽ شڪستڻا: ذ. پڳل - ٿڌل.
 ھاريل. مات کاڌل.
 ● شڪستڻه ۱ ث. پڳل - ٿڌل.
 ● شڪستڻه ۲ حال ۽ شڪستڻه ۳ حال: ذ.
 ڏکي - پريشان حال - مصيبت زدہ - آفت جو ماريل -
 تنگ - ڪٽڪاڏ - خسته حال.
 ● شڪستڻه ۴ ھالي ۽ شڪستڻه ۵ ھاليون: ۱
 ث. خسته ھالي - پريشاني حالت - آفت - مصيبت -
 تباھي.
 ● شڪستڻه ۶ خاطر: ۱ ث. رنجيده - غمگين.
 ● شڪستڻه ۷ دل ۱ ذ. صفت. ٿڌل دل -
 پڳل دل - نااميد.
 ● شڪستڻي ۱ شڪستڻي: ذ. صفت. پڳل -
 ٿڌل - نااميد - مايوس - غمگين - مڪول. جيئن:
 "شڪستڻي سيد جي، چيھان ڪرڻو پوءِ"
 (شاھ).
 ● شڪل ۱ شڪليون: ۱ ث. (ع. شڪل =
 جهڙو ٿيڻ - وانگيان ھئڻ) صورت - مھانڊو - چھرو -
 روپ - مڻھن. نوع - ڍنگ - ڊول - طور - طريقو -
 قسم - نمونو - بھڪ - مورتي - تصوير - صورت.
 ڏيک. آڪار - حالت - ڪٽ.
 ● شڪلائيڻ: ۱ مصدر. صورت ۾ مشابھت رکڻ -
 ھڪجهڙائي ڏيکارڻ.
 - شڪيل ٺاھڻ: ۱ مڻھن ٺاھڻ. ويس ڌارڻ.
 تصوير ٺاھڻ.
 ● شڪيل ۱ شيشا پيچڻ: ۱ بند شڪلو ھئڻ.
 ● شڪيل ڪڍڻ: ۱ آھاء ڪرڻ - اٽڪل ڪرڻ.
 مورت ڪڍڻ.
 ● شڪيل کان ٻيڙا ٿيڻ: ۱ ڪنھن جي صورت
 کان نفرت ڪرڻ.
 ● شڪل و شڪايل: ۱ ث. صورت و سيرت.
 رنگ روپ.
 ● شڪل پڪڙڻ: ۱ ذ. (سن. مھ-ھني جو
 چانڊوڪي وارو حصو - مھائي وارو اڏ مھينو -
 مھانو پڪڙ.

● شڪر ۽ شڪر: ذ. (ف. ھيت - ڍڙ -
 اوجھڙ - بطن - ڏيڙيل. ٿولھس. ويڪرائي -
 موڪرائي - جوڙائي. پاسو. پٿر.
 ● شڪر ۱ پٿر مٽ: ذ. (ف. شڪر + ھست <
 ھستادن = ھوڇا ڪرڻ) ھست جو - ھوڇيندڙ -
 پٿي - پٿير - پٿ لٽ - مالين ٿوڙ - ھٿي.
 خوش خوراڪ.
 ● شڪر ۱ پٿر وڙ ۽ شڪر ۲ پٿر وڙ: ذ. صفت.
 (ف. شڪر + ھور < ھوردن = ھالڻ) ھٿ ھال -
 کاڌي جو طالبو - ھٿوڙي - پٿي - ھٿي - ڪاڻو -
 ھائو. خوش خوراڪ.
 ● شڪر ۱ پٿر وڙي ۽ شڪر ۲ پٿر وڙي: ۱
 ث. ھٿ ھوڇا - کاڌي جي ٿاٽ - ھٿ جي ڪٽي.
 ● شڪر ۱ پٿر وڙي (ت): ۱ ث. شڪر ۲ پٿر وڙي.
 ● شڪر ۱ مادر ۱ ذ. (ف. شڪر + مادر = ماءُ)
 ماءُ جو ھٿ.
 ● شڪمي ۱ شڪمي: ذ. صفت. ھٿ جو.
 جنم جو - مادر زاد - پيدائشي. اندروني. ھٿوڙي.
 ● شڪن: ۱ ذ. (ف. شڪن < شڪستن =
 ٽٽڻ) وڙ - وڪڙ - پھچ - گھٽج - ستر -
 وات.
 ● شڪن ۱ پٿون: ۱ وڙ پٿون - ستر پٿون -
 گھٽج پٿون.
 ● شڪن ۱ شڪن: ذ. صفت. (ف. شڪن <
 شڪستن = ٽٽڻ) ڇيندڙ - ٽوڙيندڙ.
 ● شڪيني ۱ شڪينيون: ۱ ث. پيڇڻ جي حالت -
 ٽوڙڻ جي حالت - پيڇي - ٽوڙڻي.
 ● شڪين ۱ شڪين: ذ. (سن. شڪن =
 سڪڻ) سون - سڪڻ. پير - سسو - وھم -
 آڃايو خيال.
 ● شڪنتلا: ۱ اسم خاص. سنسڪرت ٻوليءَ ۾
 ڪاليداس ڪويءَ جي ٺاھيل ھڪ ٺاڪ جو ٺالو.
 شڪنتلا ٺاڪ جي سورميءَ جو ٺالو.
 ● شڪنتجي: ۱ (ف. شربت جو ھڪ قسم -
 ليمي جي رس (ڪنڊ يا ماڪي سان). سرڪو.
 ● شڪنتج ۱ ھن: ذ. شڪنتجي.

● شيڪاف ۽ شيڪاف: ذ. (ف. شيڪاف < شڪفتن =
 ڦٽڻ - ٽيڙڻ) چير - وي - ڦوٽ - سير - ڌار -
 ڦوڙ - ڏاڙ.
 = شيڪاف ڏيڻ: ٺڪو ڏيڻ - ڇهڪ ڏيڻ -
 ويڏ ڏيڻ - چير ڏيڻ.
 ● شيڪان ۽ شيڪان (ڪ): ذ. (ف. شيڪاف =
 چير) چير - ٺڪو - وي - ڇهڪ. طعنو - ٽٽڪو -
 اوڀالو - مھڙو - ٺوڪ - چٽر.
 ● شيڪيگ: ذ. وسو - وهر - ڳٽي.
 "شيڪيگ آهر سرتيون در در ڏينھان رات"
 (آدم).
 ● شيڪفت ۽ شيڪفتون: ث. (ف. شڪفت =
 تعجب) تعجب - حيراني.
 ● شيڪفت ۽ شيڪفت: ذ. صفت. (ف. ٽڙيل -
 ڪليل (گل وغيره جو). شاداب - سائو - تازو -
 آباد.
 = شيڪفتيگي ۽ شيڪفتيگيون: ث. گل جي
 ٽڙڻ جي حالت. خوشي - فرحت. سرسبز - شادابي.
 = شيڪفتنه: صفت. ٽڙيل - ڪليل. شاداب -
 سائو - تازو - آباد.
 = شيڪفتنه خاطر: ذ. صفت. (ف. شڪفته +
 خاطر = دل) خوش دل - خوش مزاج.
 = شيڪفتنه رو: ذ. صفت. (ف. شڪفته + رو =
 منهن) ڪيلڪ - خنده - پيشالي.
 = شيڪفتنه روئي: ث. ڪيلڪائي.
 ● شڪن ۽ شڪن: ذ. (ف. سن. شڪن =
 سئي خبر آڻيندڙ) نيڪ فال - سٺو سوڻ.
 ● شڪونو ۽ شڪونو: ذ. (ف. شڪونو =
 ان ٽڙيل گل - مڪري - ڪٽي. گل - گل -
 ٻڻج. ڪنهن عجب ڳالهه جو ظهورو - آفواه.
 ● شڪون ۽ شڪون: ذ. (ف. سن شڪن =
 سئي خبر آڻيندڙ) نيڪ فال - ليڪ - خبر - سوڻ -
 سڳن - سٺوڻ.
 ● شل: ذ. صفت. (سن. شل = ٽڪري پٽو)
 هٿن پٿرن جو گهڻي ڪم ڪرڻ سبب ٻيڪار ٿيڻ
 جي حالت - ٽڪاوت - ٽڪيڙو. (صفت. مس -

● شيڪنڊجو ۽ شيڪنڊجا: ذ. (ف. شيڪنڊجه)
 ڏوهارين کي سزا ڏيڻ لاءِ هڪ ڪٽل جو نالو.
 جلد سازن وٽ ڪتابن کي چيڙڻ لاءِ هڪ اوزار
 جو نالو. (ڪپڙن جو) گهوڙو. سخت - عذاب.
 دڪب - سزا.
 = شيڪنڊجا چاڙهڻ: سخت تڪليف ڏيڻ -
 عذاب ڏيڻ - سزا ڏيڻ.
 ● شيڪنڊجي: ذ. (ف. شربت جو هڪ قسم -
 ليمن جو شربت. ليمي جي رس (ماڪي) پاڪند
 مان مليل). سرڪو.
 ● شڪن: مصدر. (ع. شڪ: من. شڪا =
 شڪ) وهر آڻڻ شڪ آڻڻ - گمانجن.
 ● شڪيڻي ۽ شڪيڻيون: (ڪ): ث. منهي
 لڪڻي. لڪڻ - چهو - شرتاڪه.
 ● شيڪنو: ذ. (ف) شڪايت - گيلا - ڏوراڻو.
 ● شيڪنو: ذ. (ف. رعب - داب - شان -
 شوڪت. ڌار ڌور - ڊڊو - ٺاڻ - چوچ -
 آدمبر - تومان - پٽڪو - حشمت - هر تاب -
 تجمل. مرتبو - بزرگي.
 ● شيڪيب ۽ شيڪيب: ذ. (ف. صبر - ماڻ -
 تحمل - آرام.
 = شيڪيبائي ۽ شيڪيبائيون: ث. صبر
 واري حالت - صبربائي - بردباري - مانائي.
 ● شڪيڻ ۽ شڪيڻ: ذ. صفت. (ع.
 شڪيل < شڪل = جهڙو ٿيڻ) صورت وارو -
 صورت وٺندڙ - خوبصورت - ٺاهوڪو - حسين -
 سوڀيوان - مھڙو - سوچارو - اوکھو - وينڪس -
 زيبائو - ڏچ - مٽج جهڙو - پري مان - خوش وضع.
 ● شڪيڻو ۽ شڪيڻو: ذ. هٿيار جو هڪ
 قسم. تلوار - تراو - شمشير - سڪيلو - سٺو
 (جنهن جو منهن ۽ پٺي جو چوٽون حصو تيز
 ٿيندو آهي) درياهه جي پٽي جو هڪ اوزار.
 ● شيڪيرو ۽ شيڪيرا: ذ. باز جو هڪ قسم -
 شيڪرو.
 ● شڪي ۽ شڪي: (س): ذ. صفت. (ع.
 مٽي جو بگڙيل لفظ) مٽي.

تڪڻل - چور - ورتل - ڪٽهيو - مالدو - عاجو - جذو - پڪريل - شَم.

شَل ٿِي ٻَوَن : ٽڪجي پون - ساڻو ٿي پون - پڪر ۾ شَم ٿيڻ. ٽنگون ٿيڻي سمهن - ڊگهو ٿي پون.

شَل ٿيڻ : هٿن پيرن جو گهڻي ڪم ڪرڻ سبب ماندو ٿيڻ - پڪر ۾ ٽپڻاڻ ٿيڻ - پڪرجڻ - ٽڪجڻ - ماندو ٿيڻ.

شَلار : اسم خاص. ڀرت جو هڪ قسم.

شَلٽاڪ : شَلٽاڪ (ت) ڏ. قريب. فَن.

شَلٽو : شَلٽو : ڏ. (سن. شَل = ٽڪجي پون)

سُست - ڪاهل - ڀرو - ڀرو - ڀرو - (پڪي لاءِ).

شَلڪو : شَلڪا (ل) ڏ. ظرف. خيرڪو - ڪوڏ - نه.

شَلٽنگ : شَلٽنگ (ڪ) ڏ. ٺڪر ٺڪر

تي مينهن جو وسڪارو (جيئن هيتي مينهن وسي وري ميل پنڌ تي وسي).

شَلٽنگ ڪرڻ : مينهن جو وسڪارا ڪرڻ.

شَلينگ : شَلينگ ڏ. (الڪ). هڪ

انگريزي سڪي جو لالو - ٻاڻوڻڊ جو ويهون حصو.

شَلوار : شَلوارون : ٺ. (سن. شَلوار <

ف. شَلوار > ڏ. سوار. ع. سواريل) پهرڻ

جو هڪ قسم - چيلهه کان پيرن تائين ٻاڻل ڪپڙو -

شَلوار - سٺڻ - ڪاٺڇ - گوڏ واڙ.

شَلوار بند : شَلوار بند ڏ. صفت.

(ف. شلوار + بند < بستن = ٻڌڻ) اکڻ - لاڙو -

اڙا بند.

شَلواري : اسم خاص. بگڻي بلوچن جو هڪ

قبيلو (ت. بلوچستان).

شَلوڪ : شَلوڪ : ڏ. (سن. سلوڪ =

ساراه جو گيت) ڪٽلي - انٽرو - ٻڌ - بيت جي

سيت - مصرع. چئن ٻڌن جو سنسڪرت ٻوليءَ ۾

شعر - بيت - سلوڪ.

شَلِي : شَلِيون : ٺ. ڳڻن جو هڪ لنڊو

قسم - اوت - اولو.

شَم : شَمون : ٺ. (ع. شَمع = ٻٽي) ٻٽي

جو هڪ قسم - مور ٻٽي - شمع ٻٽي - مين. اتفاق -

ٺاه - ايڪتا - ملت - ميل - ميٺ - محبت - سلوڪ.

شَمارن : مصدر. (ف. شَمردن = ڳڻڻ) هڪ هڪ

ڪري ڳڻڻ - تعداد ڪرڻ - تخمينو ڪرڻ. انگ

ڳڻڻ. ڳڻپ ڪرڻ - حساب ڪرڻ - ليڪو ڪرڻ -

ورتن ڪرڻ. اندازو ڪرڻ - جاس ڪرڻ -

ڪٽ ڪرڻ.

شَمار : شَمار : ڏ. ڳڻپ - ڳاڻيٽو - حساب -

ليڪو - تعداد. اندازو - جاس - تخمينو - اٽڪل روءِ

ڪٽ. جملو - رقم - راس.

شَمار ڪرڻ : حساب ڪرڻ - اندازو ڪرڻ -

ڳڻڻ - ليڪو ڪرڻ.

شَمار کان ٻاهر : ظرف. بي حساب - بي انت -

تمام گهڻا - بي انداز.

شَمار کان زياده : ظرف. شَمار کان ٻاهر.

شَماري : شَماريون : ٺ. ڳاڻيٽو - ورتن -

بيان مجمل - واپڻا.

شَماري عدد : ڏ. مفرد عدد - اصلي عدد.

شَمال : ڏ. (ع) هڪ طرف جو نالو - اُتر.

شَمالي : ڏ. صفت. اُتر جو - اُتريون - اُتر وارو -

اُترائي. ستر آلهندي جو واٽ (هوائيون).

شَمائي : اسم خاص. بگڻي بلوچن جو هڪ

قبيلو (هنن کي رياڙي به چوندا آهن ت. بلوچستان).

شَمهينرو : اسم خاص. (شَمَس پير جو مخفف)

ڪراچيءَ کان ۱۱ ميل پنڌ تي ماريپور ۾ هڪ

پيٽ جو نالو (جتي شَمَس پير جي تربت آهي).

شَمرو : اسم خاص. (ع). حضرت امام حسين

عليه السلام جن جي قاتل جو نالو - يزيڊ جي

هڪ سپه سالار جو نالو. (ڏ. صفت). سردود -

بد ذات - ظالم.

شَمرو : شَمروا : ڏ. صفت. شيرين اکين

وارو - شيرو.

شَمَس : شَمَس : ڏ. (ع). سڄ - سورج -

سوريه - آفتاب - آڏت.

● شتناس : شتناس : ذ. صفت. (ف). چائو-
 مچائو. مهاکڙو- واقف. چائندڙ- محسوس ڪندڙ-
 سهي ڪندڙ. مرکبات ۾ ڪم ايندڙ، جيئن :
 ”مرد شتناس، حق شناس“ وغيره.
 ● شتناسا : ذ. صفت. مچائندڙ- چائندڙ- واقف ڪار-
 پر ڪيندڙ.
 ● شتناسائي : شتناسائيون : ث. جان پچان-
 مچان- مچائپ- واقفيت- ڏيٺ.
 ● شتناسي : شتناسيئون : ث. واقفيت- مچائپ-
 واقف ڪاري- ڏيٺ- مهاکڙائي.
 ● شتان : شتان : ذ. (سن. شتان= وهنجڻ)
 بت تي ٺاهي وجهڻ جي حالت- وهنجڻ- تڙ-
 غسل- جيهيلو- شتان- شتان : (ف). شينا=
 ● شتاوڙ : شتاوڙ : ذ. صفت. (ف). شينا=
 تون (تون) تارو- ترندڙ (ٺاهي ۾)- تيراڪ- تاروون-
 شتاوڙ- شتاوڙ.
 ● شتنباڙي : (ت) اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● شنبه : ذ. (ف). هڪ ڏينهن جو نالو-
 چنڇر- سڀڇر. (هڪ شنبه= آچر،
 دو شنبه= سومر، سه شنبه= اڱارو، چار شنبه=
 = اربع، پنج شنبه= خميس).
 ● شنبائي : اسم خاص. بگٽي بلوچن جو هڪ
 قبيلو (ت. بلوچستان).
 ● شنبپ : شنبپ (ت) : ذ. تلاء- حوض.
 ● شنبپتي : شنبپتي : ذ. صفت. (سن).
 پچر ويد واري زماني ۾ هڪ سؤ ٻوٽن جو
 رئيس يا سردار (هندن جي تاريخ ص ۱۷).
 ● شينجرف : ذ. (ع). هڪ دوا جو نالو-
 شينگرف.
 ● شنجور : ذ. گهوڙي کي ٿيندڙ هڪ عيب.
 ● شند : شند (ت) : ذ. (سن. چنشد)
 مڪڙ- مڪڙ- چنشد- قريپ- چنل.
 ● شيندول : شيندول (لس) : ذ. صفت.
 سهڻو- حساسين (ث. شيندول شيندولون).
 جيئن :
 ”آتن ڏاڻي هني سسئي“ ڪا ٻاڻهي شين شيندول“

● شنگڙ : اسم خاص. (سن). هندو ڌرم ۾
 هڪ مهاتما جو نالو.
 ● شينگ : شينگ (ت) : اير- زرو- بي قابو.
 تيار- آماده.
 ● شينگ : شينگ : ذ. هٿ ۾ ڇڙ هٿڻ- ضد ڪرڻ- ساڙ ڪڍڻ.
 لاڏ ڪرڻ.
 ● شنگ : شينگ : هٿ ۾ ڇڙ هٿڻ- زرو ٿيڻ-
 بير ٿيڻ. تيار ٿيڻ- آماده ٿيڻ.
 ● شينگ : ڪڙڻ : زرو ڪڙڻ- بير ڪڙڻ.
 تيار ڪرڻ- آماده ڪرڻ.
 ● شينگيرف : ذ. (ف). دوا طور ڪم ايندڙ
 هڪ ٻسارڪو وڪرو. هاري ۽ گندرف سان تيار
 ڪيل هڪ ڪاڙهي رنگ جي دوا- شينجرف.
 ● شينگيرفي : شينگيرفي : شينگيرفي جهڙو
 ڪاڙهو- ڪاڙهو.
 ● شينگواڙي : اسم خاص. بگٽي بلوچن جو هڪ
 قبيلو (تاريخ بلوچستان ص ۱۹).
 ● شينگور : اسم خاص. (ف). شڪول= گهٽندي
 وارن وارو سهڻو ماڻهو) هڪ شيدي جو نالو.
 ● شينگور : ذ. صفت. شودو- اڙيالو- لوفر-
 حرڪتي- لڙج- بد معاش (مومل مينڌرو).
 ● شينگه : شينگه : ذ. (سن). شينگه=
 هڪ جالور جو نالو- شينهن- شير- سينگه (صفت).
 بهادر- بهلوان- سورهي.
 ● شينگهواڙي : اسم خاص. هندن ۾ هڪ ذات
 جو نالو (هندن جي تاريخ).
 ● شينواڙي : شينواڙي : ث. (ف). شينيدن
 (= ٻڌڻ) ڪا ڳالهه ٻڌڻ جي حالت- سماعت.
 عدالت ۾ حاضري واري تاريخ- حاضري.
 ● شنهاري : (ڪ) : ذ. ٻوٽي جو هڪ قسم.
 ● شنهاري : (ڪ) : اسم خاص. هڪ جبل
 جو نالو.
 ● شنهاري : شنهاريون : (ڪ) : ث. پٺل.
 ٺاهي تي ٺڪي ۽ سائي رنگ جو کڏا ٿيل مواد-
 چارو- ٿر- ٿري- سينور- چٽ.

● شَنِيدَ شَنِيدُونُ: ت. (ف. شَنِيدَنُ = پٽن) پٽن ۾ ايل ڳالهه - پٽرائي - مشهورائي. خواري - بد نامي - ڳيلا - بد ناموسي.
- شَنِيدَنِي: ت. پٽن جي لائق هئڻ واري حالت.

- شَنِیدہ؟ ذ. صفت. ہڈل - سُنیل - معلوم.
- شَنِیدِی؟ شَنِیدِیون؟ ث. خواری -
ہد نامی - گِیلا - ہند ناموسی.

● شَنِيعٌ = شَنِيعٌ؛ ذ. صفت. (ع. شَنِيعٌ < شَنَّعَ = خرابِ قہن) خراب - ہند - بچڑو - کینو - پرو - مسعیوب، جیسں؛ "فعل شَنِيعٌ وغیرہ۔

● شُٹو: شُٹا (ک): ذ. صفت. نَکے مان
کالہائیں دے۔ گھٹو۔

● شيو؛ ذ. صفت. (من، شيو = پلارو - ميا گو) پلارو - بختاور - نصيبدار. واڌارو ڪندڙ. خوش لغوي معنيٰ ۾ مخلوقات کي فنا ڪندڙ - ناس ڪندڙ - برباد ڪندڙ. (اسم خاص). هندن جي ٽن ديوتائن مان هڪ جو نالو. (جو مارڻ جي قدرت رکي ٿو ۽ سڀ کان گهڻي ان جي پوڄا ڪئي ويندي آهي).

= شيو زاتيري، نيو زاتير، پون، ٺٽ، شيو مهراج
جي يادگيري ۾ هڪ وڏو ڏينهن.

• شيو ۽ شيونون: ث. (سن). پڙي- (.) .
 واهارين جي اصطلاح هر ڪجهه به .

● شَو' ۛ شَو'؛ ذ. (الک). بَوْت - الکريزي جَتِي.

● شتوال! اسر خاص. (ع). اسلامي مال جي
 ذهين مهيني جو نالو.

— شولا پتلاہ، ذ. پتلاہ جو مکے قسمر.

● شيوالو ۽ شيوالا؛ ذ. (من. شيو + آليہ = جاء)
مهاديو جو آستان - شيو - مندر - ٺيڪاڻو.

● شُوتُ؛ (انگ)، چِٽُنْ - هِٺُنْ (گوليءَ جو).
- شُوتُ ڪَرنْ؛ بندوق جي گولي هِٺُنْ -

ڪولي هٿن - چيٽن - نشان ڪرڻ.
- شروٽنگ ۽ شروٽنگون ۱ ث. بندوق جي
ڪولي مارڻ جي حالت.

● شوخ ۽ شوخ؛ ذ. صفت. (ف). بهادر -
دلیر. چالاڪ. شریر۔ لُچ۔ گستاخ۔ زبان د راز۔
بي ادب. نیر۔ دہت۔ ھنیلو۔ اپماني. ڪاوڙيل.
لاف زن۔ پتاکي۔ زبان د راز۔ بيهودو۔ واهيات۔
بي فضيلت. فتنہ انگيز۔ فساد ي۔ شرارتي۔ بچڙو۔
بزو۔ خراب۔ بد رکاب۔ بد لغام.

- شوخمانی* شوخمانیون*: ت. دلیری.
چالاکي - تیزی. لُچانی - شرارت. گستاخی -
بسی ادبی - بسی فضیلتی - پیهودائی. پتاک - لاف -
داؤ - بگوات. نیرائی. سخنانی - ڈاڈائی - تیزائی -
تیکائی.

- شوخ چشمر: ذ. صفت. (ف. شوخ + چشم = اک) کز زین اکین وارو. بی حیا - بی ادب - بی فضیلتو - گستاخ. شرارت - لچانی.

- شوخ و شينگ: ذ. صفت. بي حيا - بد مزاج.
 - شوخي و شويون: ث. نيکائي - نيزائي.
 - چالاڪي. گستاخي - بي حياتي - بي ادبي - نيزائي -
 بي قضيلتي. ڊيٽائي.

• شوخی، کُرن، تیزی کُرن۔ تکائی کُرن۔
کاوڑ کُرن۔

- شوخيء مان: ظرف، تيزيء مان - تڪائيء مان،
ڪاوڙ مان.

● شيو' داساڻي: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● شُودَرُ ۽ شُودَرِ : ذ. (من). شُودَوَ =
(کہت ذات وارو) ہندن جس جس کے ذاتی۔

۱. برهمی ۲. کتری ۳. ویش ۴. شودر) مان
یک ذات - هندن ۵. ویش ۶. مان ۷. هندن -

منوشاستر موجب ”شودر“ جو ڪم آهي، باقي
نن ذاتين جي خدمت ڇاڪري ڪرڻ). نتيجي -
مستڪار.

شو'د کو شو'د کا (ک): ذ. صفت، نمائو۔
ریب - ہیپسٹیل۔

شود و عا شود: ذ. صفت. (ع. شهده) (چو - بند معاش - رهن - لنگو - گوندو - هرتالو - رامدادو - لغو - شیطان. نامراد - لنگرو - نیاگو.

● شور ٻوڙ ۽ شور ٻاڙ: ذ. (ف. شوروه = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروشون: ث. (ف. شوروش < شوريدن = بغاوت ڪرڻ) شور و غوغا - لڙ- هل هنگامو- بڻو- غدر- فساد- فتنو- وڳوڙ- ڏڦير- جهڳڙو- بگڙو- ختلل- رولو- ڦٽاڙو- گهمسان- ايتري. چيرج- چيڙ- شوروش- چور- چرت- گيلا- بدنامي.

● شوروش ٻوڙ ۽ شوروش ٻاڙ: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شوروش ۽ شوروش: ذ. (ف. شوروش = رس- رسنا) رڌل گوشت يا پاڇي جو رس- شوروو- رهو.

● شو'کارو' ۽ شو'کارا: ذ. آه - ٿڌو ساهه -
 افسوس. آپکارو - شيڪارو (ت).
 ● شو'کارا پرن'؟ ٿڌا ساهه کڻن' - آه پرن -
 افسوس جو ساهه پرن - ارمان ڪرڻ.
 ● شو'ڪت ۽ شو'ڪتون': ث. (ع. شوڪه =
 د ڀڄڻ) د ڀڄڻ - ٺاڻ - تجمل.
 ● شو'ڪت اسلام': ث. اسلام جو د ڀڄڻ ۽
 ۽ ان جي قوت. (جا اوائلي زماني ۾ هئي).
 ● شو'ڪن': مصدر (سن. شوڪ' = کاوڙجڻ)
 گھنڊ پائڻ - شوخي سان ڏسڻ - ڪرڙائي سان ڏسڻ -
 گھوڙ ڪري ٺهارڻ. سن. سو'س' = ساهه کڻڻ).
 شو'ڪات ڪرڻ (بلا وغيره جو) شو'ن شو'ن
 ڪرڻ - آواز ڪرڻ (ل). زور سان اچڻ - ڪاهڻ -
 هٿان ڪرڻ (ل) جيئن "هائي شوڪيندو اچي."
 ● شو'ڪ ۽ شو'ڪون': ث. گھنڊ - سوئيڻه -
 گھوڙو. شوخي - ڪرڙائي. ڦوڪ. آڪڙ - ٽپڙي -
 ٽنڊي.
 ● شو'ڪيجڻ': مصدر. کاوڙ ڪرڻ - ڦوڪجڻ -
 آڪڙجڻ.
 ● شو'ڪو' ۽ شو'ڪا: ذ. زور سان ڦوڪ جو
 آواز - ڦوڪو.
 ● شو'ڪو' ۽ شو'ڪا: ذ. ٻيڪي جو هڪ قسم.
 ● شول' ۽ شو'لون': ث. (سن. سو'س' =
 ساهه کڻڻ) وات ۾ آڱريون وجهي وڃايل سينيبي'
 (ڪ). بيماريءَ جو هڪ قسم - سهڪي -
 آڀو ساهه.
 ● شول': اسم خاص. تعلقي جو هيءُ ۾ هڪ ديھ
 جو نالو.
 ● شولا (نٽم): ذ. (ف. شلڪ) ڦٽندڙ وري.
 طعام جو هڪ قسم (جو چانورن ۾ گوشت رس،
 مصالح، ڀاڄي وغيره ۾ وجهي تيار ڪجي).
 ● شو'لو': اسم خاص. تعلقي ننگر ٻارڪر ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● شو'لو' ۽ شو'لا (ڪ): ذ. بتيڻيو - ٺاڪو -
 ميبو - ٽوپو. (سن. شول = درد) مصيبت -
 طوفان (ت).

● شو'ش فيلان' (ڪ): جملو. ٻي معنيٰ لفظ جو
 ڪنهن ڳالهه جي وچ ۾ ٽڪيه ڪلام وانگر
 ڳالهائجي. جيئن "هيئن ٿيو، هونئن ٿيو،
 الان فلان، ٿير مستير" وغيره.
 ● شو'شڪت: ذ. (سن. ايشور ۽ مايا (سامي).
 ● شو'شو' ۽ شو'شا: ذ. (ف. شوشه < شعشه =
 گند - خرابو = ذرو - ٻڙو - ٿورو - ٿڪر.
 جهڙي جهڙي ڳالهه - فساد پيدا ڪرڻ جهڙي
 ڳالهه. فساد - هٿل - آفواهه - چوڇو (ڪ). صفت).
 چيو - ڪنن پڪل - قيدو - چٽو ويو (ڪ).
 ● شو'شو' آٿن': فساد جهڙي ڳالهه آٿن' - آفواهه
 آٿن - چوڇو آٿن.
 ● شو'قرو' ۽ شو'قرو': ذ. (انگ) موٽر هلائيندڙ -
 موٽر ڊرائيور.
 ● شو'ق' ۽ شو'ق': ذ. (ع. شوق = خواهش
 آپارڻ) خواهش - آرزو - تمنا - چاهه - اڇا - منشا -
 مست - مرضي. خيال. انساني خواهش - ڪامنا.
 رغبت - ميل - ميلان - لاڙو - دل - رُچي - ايت -
 رُخ - لاه. ذوق - مزو - چشڪو - آهنگ - جذبو.
 قن' - سوچ - لهر - مستي. ميڪ - محبت -
 آڪير - چيڪ. چوش - سرگرمي.
 ● شو'ق' سان': ظرف. خوشيءَ سان - مزي سان.
 ٻي خوف - ٻي ڦڙڪ. مرضيءَ سان - ارادي سان.
 ● شو'ق' و ذوق': ذ. عيش و عشرت.
 ● شو'قي' ۽ شو'قي': ذ. صفت. خواهشمند -
 خواهان - چاهيندڙ. مرضي جهڙو.
 ● شو'فين' ۽ شو'فين': ذ. صفت. شوق وارو -
 شوق رکندڙ - شوق ڪندڙ - ڪوڏيو - آتساهي -
 خواهشمند - طالب - چاهيندڙ. عياش. عادي.
 تماش بين، جوشيلو - سرگرم رنگيلو - لهري - موجي.
 ● شو'ڪ' ۽ شو'ڪ': ذ. (سن. ڏمڪ - ڏمڪ -
 غم - درد - رنج - الم - گوند - ماتم - غمجي -
 سوڙهه. داغ - ٽيڪو (ڪ).
 ● شو'ڪارڻ' ۽ شو'ڪارڻ': مصدر. (سن. شو'ش = ساهه
 کڻڻ) آهه پرن - ٿڌو ساهه پرن - آپکارڻ -
 افسوس ڪاڻ - شيڪارڻ (ت). سيڪڻ - ٽوڙهڻ.

”آئين وڌن شوهن ۾ ڪير لڳو ڪنهن سان
پلائي ڪري“ (بدلصيب ٿري).

● شھ ۽ ذ. (ف). مخفف شاه جو. بادشاهه -
باچاهه - ملڪ - سلطان - راجا - شاهه. (مفت).
وڏو - بزرگي يا حسب نسب ۾ وڌيڪ هجي.
جيئن؟ ”شھ زور، شھ باز، شھ پٿر“ وغيره.
(ث). شطرنج راند جو هڪ داڻ - هار - شڪست -
مات - روڪ - جهٽل.

● شھائي ۽ شھائي؟ صفت. رعب وارو -
شاهائو - شاندار - رعبدار - راجائو - عاليشان.

● شھ باز ۽ شھ باز؟ ذ. وڏو باز. (شڪار
جهلڻ ۾ ڪم ايندڙ).

● شھ تيمر ۽ شھ تيمر؟ ذ. وڏي لٽ -
ڪار.

● شھ پٿر ۽ شھ پٿر؟ ذ. پکي جو وڏي ۾
وڏو پٿر - شاه پٿر. مڇ (آدمي جي).

● شھ ڏيڻ؟ شطرنج راند ۾ بادشاهه کي
شڪست ڏيڻ - هار ڏيڻ. اڳ ڏيڻ - سڙي ڪرڻ -
بازي کٽڻ.

● شھ چال ۽ شھ چالون؟ ث. شطرنج راند
جي هڪ چال.

● شھ چور ۽ شھ چور؟ ذ. وڏو چور -
آزموڳار چور - آڙاه چور.

● شھ رڳ ۽ شھ رڳون؟ ث. وڏي رڳ -
شيران - شاه - جبل الوريد - دل ڪان جسر کي
سنو رت پهچائيندڙ رڳ.

● شھ زادو ۽ شھ زادو؟ ذ. بادشاهه جو پٽ -
شاه زادو.

● شھزادي ۽ شھزاديون؟ ث. بادشاهه جي
ڌيء - شاهزادي.

● شھ زور ۽ شھ زور؟ ذ. صفت. تمام
گهڻي طاقت وارو - بهادر - بهلوان - بلوان -
زور آور - سڪهارو - سڪهائو - زور دار - زور ڀريو -
سورمو - سورهي.

● شھ زوري ۽ شھ زور يون؟ ث. بهلواني -
طاقت - زبردستي. ڏاڍائي - ڏاڍ مڙسي.

● شوٻين؟ اسم خاص. مڙاري بلوچن جو هڪ
قبيلو (جو مڙسي ڏائين جي شاخ آهي). (تاريخ
بلوچستان ص ۲۸).

● شوٻر ۽ شوٻر؟ ذ. صفت. (ع. شوٻر <
شام < نياڳو ٿيڻ) منحوس - نياڳو - اڀاڳو -
بد بخت - ڪمبخت - چنڊو. ڪنجوس -
مٽڪي چوٽس - بختيل - موڏي - مڙچوٽ -
ڪرڻ - ڪڍڙج - چچي مار. ڪاوڙيل.

● شوٻائو ۽ شوٻائو؟ ذ. صفت. شور وارو.
● شوٻائي ۽ شوٻائيون؟ ث. لڀاڳائي -
چنڊائي - بد بختي. بختيائي.

● شوٻت ۽ شوٻتون؟ ث. لڀاڳائي - چنڊائي -
بد بختي. بختيائي - شوٻائي - مڙچوٻائي. خرابي -
شامت.

● شوٻتي ۽ شوٻتي؟ ذ. صفت. شوم
وارو - شومسي - چنڊو - لڀاڳو - نيدورو - بد بخت.
بختيل - ڪنجوس - موڏي - مڙچوٻ. جيئن؟
”شومتي شيطان شومسي متقين سان مدد ڪري،
دزد دعويٰ ٿو ڌري ۽ ٿو دڙي ديوٺ دڙ“
(فاضل شاه).

● شوٻسي ۽ شوٻسيون؟ ث. لڀاڳائي - چنڊائي -
بد بختي. بختيائي. ڪنجوس. شوٻائي -
شومت.

● شوٻشڻ (ڪ)؛ مصدر. جهوٽڻ - جهوٽڻ -
ڳولڻ - لڳڻ - لڳڻ.

● شوٻشڻ (ل)؛ مصدر. سونڱهي ڪا شيءَ
لهڻ - ڳولڻ.

● شوٻنڪاڙو؟ ذ. هڪ پکي جو نالو.

● شوٻنڪڻ (ل)؛ مصدر. سونڱهڻ. بانس ڪرڻ.
ٺهارڻ. هڇا ڪرڻ.

● شوٻنڪو ۽ شوٻنڪا؛ ذ. فڪر. گهٽسي.
اندیش - ڊپ - چوٽو (ت). آواز جو هڪ قسم -
زموڪو - شوڪو. هلڻ جو آواز (ڪ).

● شوٻهر ۽ شوٻهر؟ ذ. (ف). گهر وارو -
مڙس - وڙ - ڪاٺ - خاوند - مالڪ - پٽي - پٽار -
مرد. ٿري لهجي ۾ شهر جو بدل - شوهر. جيئن؟

== شَهْ سَوارُ ۽ شَهْ سَوارَ ۽ ذ. صفت.
کھوڙن کي هلائڻ جو ڇاڻو سَوارَ- شاه سَوارَ-
وڏو سَوارَ- ماهر سَوارَ- ڪامل سَوارَ- ڇاڻو سَوارَ-
هڪو سَوارَ.

== شَهْ ڪارِ يڪَرُ ۽ ذ. صفت. وڏو ڪاريڪو-
هر زيلي.

== شَهْ ڪاڻين ۽ شِيڪَسَتَ ڪاڻين- هارَ ڪاڻين-
مات ڪاڻين.

== شَهْ کي مَقْتُولَ ۽ مات ڪَرَنَ ۽ شيطان جي
اڳرائيءَ کي دفع ڪرڻ (دٻوان فاضل).

== شَهْ ماتَ ۽ ذ. بادشاهه جي مات- شَهْ
شِيڪَسَتَ. شطرنج راند ۾ بادشاهه جي مارجڻ
جي حالت.

== شَهْ ۾ پَوَنَ (ڪ) ۽ هوڏ ۾ پَوَنَ- وڏائي
۾ پَوَنَ.

== شَهْ مَرْدُ ۽ شَهْ مَرْدَ (ت) ۽ ذ. شاه مَرْدُ-
شَهْزادو- شاهزادو- بادشاهه زادو.

== شَهْ مَوَرُ ۽ شَهْ مَوَرَ (ت) ۽ ذ. شَهْزادو-
شاه زادو.

== شَهْ مِيئَرُ ۽ شَهْ مِيئَرَ (ت) ۽ وڏو امير-
وڏو ماڻهو.

== شَهْ نَشِينُ ۽ شَهْ نَشِينُونُ ۽ ذ. بادشاهه
جي ويهڻ جي جاءِ- بادشاهي گدي- شاه نَشِينُ.
== شَهَابِي ۽ شَهَابِي ۽ ذ. صفت. ڳاڙهي رنگ جو-
ڳاڙهو- سُرُخ.

== شَهَابُ ۽ ذ. (ع. شهاب) شَهَبُ = هيڊو ٿيڻ
ياھ جي چيپي- چتر- لات- شعلو. ڪرندڙ تارو.
(اهل اسلام جي خيال موجب جڏھن شيطان
آسمان جون ڳالھيون ڪن ڏيئي ٻڌڻ ٿو گھري
تڏھن ملائڪن ھن کي مارين ٿا). (ف. شَهْمَ <
شهب = هيڊو + آب = ھائي) ڳاڙھو رنگ- سُرُخ.
== شَهَابِ ثاقِبُ ۽ ذ. رات جو ڪرندڙ تارو ۽
چمڪندڙ تارو.

== شَهَابِي ۽ شَهَابِيُونُ ۽ ذ. لات- شعلو-
عڪس- پرتو- جھلڪو. ۽ شَهَابِي ۽ ذ. صفت.
ڳاڙھو- سُرُخ.

== شَهَادَتَ ۽ شَهَادَتُونُ ۽ ذ. (ع. شهادہ <
شھد = گواھي ڏيڻ) شاهدي- گواھي- ثابتي-
ساڪ- صحيح خبر. خدا تعاليٰ جي وحدانيت ۽
رسول مقبول جو سچي دل سان اقرار. خدا ۽ رسول جي
برحق ھئڻ جي شاهدي- ڪلمو شهادت. خدا جي
راھ ۾ قتل- ذبيح- موت- وفات يا مَرُگ.
== شَهَادَتَ تِيئَرُ ۽ گواھي ٿيڻ- شاهدي ٿيڻ.
شھيد ٿيڻ- خدا جي راھ ۾ مارجڻ. فوت ٿيڻ- مَرُڻ.
== شَهَادَتَ ڏيئَرُ ۽ شاهدي ڏيڻ- گواھي ڏيڻ-
سچو اظهار ڏيڻ.

== شَهَادَتَ وَئَنَ ۽ گواھي وٺڻ- اظهار وٺڻ.
== شَهَامَتَ ۽ ذ. (ع. شھامت < شھم = مضبوط
ٿيڻ) بزرگي- وڏائي. بهادري- دليري- چستِي-
چالاڪي- شجاعت.

== شَهَائِي ۽ اسم خاص. مَنَشَائِي ھندن جو ھڪ
ٻاڙو. (ھندن جي تاريخ).

== شَهَبَارَڪائي ۽ اسم خاص. مزاری بلوچن جو
ھڪ قبيلو. (جي رستمائي بلوچن جي شاخ آھن "ت").
== شَهَبَازُ ۽ ذ. (ف. شَهَبُ = وڏو- باز) ٻڪري
جو ھڪ قسم- وڏو باز- شڪرو- عقاب- شاھين.
جوان مَرْدَ. سخي- ڏاتار. (اسم خاص). سيوھڻ ۾
ھڪ مشھور اولياءُ جو نالو.

== شَهِيگَ ۽ اسم خاص. تعلقي ڏوڪريءَ ۾
ھڪ ديھ جو نالو.

== شَهَتَا (ڪ) ۽ ذ. بندوق جو ھڪ قسم.
== شَهَتَارُو ۽ شَهَتَارُو ۽ ذ. صفت. (ف. شَهْمَ +
تارو) تڪو تڙندڙ- تڪو تارو. وڏو ستارو
(پرت ۾ ڪم ايندڙ). جيت جو ھڪ قسم (جو
ھائي تي تڪو ٿرندو آھي).

== شَهَتَرُ ۽ شَهَتَرَ ۽ ذ. صفت. (ع. شاطر =
اٽڪلي) چھتو. ٺٽڪ. جادو ڪرڻ.

== شَهَتَوَتَ ۽ شَهَتَوَتَ ۽ ذ. ھڪ ميوو ۽ وڻ
جو نالو- جبلپير- توت.

== شَهْ تِيئَرُ ۽ شَهْ تِيئَرَ ۽ ذ. (ف. شَهْمَ =
وڏو + تير = ڪاڻ). وڏي ڪاڻي- ڊگھي ڪاڻي-
ڪار- لائڻ. (ت).

= شهرت بدر کون شهر مان ڪنهن ڏوه
 سبب ٻاهر ڪڍڻ - شهر نيڪالي ڏيڻ - ديس نيڪالي
 ڏيڻ - جلا وطن ڪرڻ.
 = شهرت تو شهرت تو ڏ. صفت. شهر جو
 رهاڪو - شهري.
 = شهر پناهه شهر پناهون ٿ. شهر
 جي بچاء لاء چوڪاري ڏنل وڏي ڀت - ڪوٽ -
 قلعو - قصبو.
 = شهر ختمو شان ڏ. خاموشيء وارو هنڌ.
 قبرستان - مقام - گورستان - مرگهت - مٿان.
 = شهر ڪٽڻ: ضد ڪرڻ - هوڏ ڪرڻ -
 بحث ڪرڻ.
 = شهر ري شهر ري ڏ. صفت. شهر جو -
 شهر وارو. شهر ۾ رهندڙ - شهر واسي - ٺڪر واسي -
 بد معاش - لڇو - ڪڏ ٺڪو.
 = شهر ٻار شهر ٻار ڏ. شهر جو بزرگ -
 شهر جو وڏو - بادشاهه - راجا.
 = شهر ري پٽند وٽ شهر ري پٽند وٽ:
 ڏ. شهري انتظام - شهر جو انتظام.
 = شهر ڀت شهر ڀت ڏ. شهر ۾
 رهڻ جا قاعدا. شهر جا رهاڪو ۽ سندن عادتون.
 شهر جي باشنده هجڻ جي حالت. شهر جي
 آبادي.
 = شهر وڇو شهر وڇو ڏ. صفت. شهر
 جو رهاڪو - شهري.
 = شهر بانو شهر خاص (ڪ). شهر جي
 اميرزادي - شهر جي خاتون. شهر جي زينت.
 ايران جي بادشاهه يزدجرد جي ڌيء جو نالو
 (جا ايران فتح ٿيڻ بعد حضرت امام حسين جن جي
 نڪاح ۾ آئي).
 = شهرت شهرت ڏ. شهرتون: ٿ. (ع. شهرت <
 شهرت = ظاهر ٿيڻ) ڏور ڌار - اطلاع - اشاعت -
 ڦهلاء - مشهوري - اشتهار - هل - پٿرائي - چرچو -
 چوپولو. نالو - لاء - ايڪي - ناموري - ناماچاري -
 ناموس - ڏاڪو - ٺڪ لامي - هاڪ. بد لامي -
 گيلا - رسوائِي - خوارِي - بي عزتي.

= شهرت شهرت: ڏ. (ف. شهرت = وڏو +
 پتر = ڪٽڻ) ٻڪي جو وڏو پتر. مڇن جو هڪ
 پاسو - مڇ.
 = شهرت جڪرو شهر خاص. تعلقي ڳڙهي ياسين ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 = شهرت جره شهر خاص. هڪ ذات جو نالو
 (اڪثر لاڙڪاڻي، حيدرآباد ۽ خيرپور ۾).
 = شهرت: ٿ. (ع). ساڪي - انگين. ظرف.
 تمام مٿو - شيون.
 = شهرت آڱر ٿ. (ف. انگشت + ع. شهادت =
 شاهدي) هٿ جي پهرئين آڱر - ڏسڻي آڱر.
 = شهرتاء ڏ. (ع. شهيد جو جمع) شهيد جو
 جمع - شهيد.
 = شهرتاد شهر اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد ۽
 شهدادپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 = شهرتاد ڪوٽ: اسم خاص. ضلعي لاڙڪاڻي ۽
 تعلقي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 = شهردو شهر ڏ. صفت. (اردو) لڇو -
 بد معاش - غنڊو - بازاری - اوباش - رولو - شودو.
 بد نصيب - بي پيار و مددگار - ٺڌ ٺڪو - ويڳاڻو -
 ڏلهيل. شهادت. جيئن:
 "پوي مان قبول شهيد و شهيدن جو"
 (خان زئي).
 = شهري شهرتون: ٿ. (ه. شهدا. ف.
 شهده = ڪمڻي) لنڊي - ڪمڻي. جيئن:
 "وهاري وطن ۾ شهدي کي م سکاوه"
 (شاهه).
 غريب - نمائي. سڪڻي - سڪندڙ.
 = شهرت شهر: ڏ. (ع). قمري مهينو - ماه.
 (جيئن ته هلال ڏسي شهرت ڪجي ٿي تنهن ڪري
 اهو نالو رکيو ويو آهي). ڪنهن ماڻهن جي ڪڏجي
 رهڻ جو هنڌ - بستي - ڳوٺ - گام - قصبو - ٽنڊو -
 مدينو - بلده - ٺڪر - پور - پٿري. ضد - هوڏ -
 بحث.
 = شهرت آباد ڪرڻ: ٺڪر وٺائڻ - بستي
 ڪرڻ - گام ٺاهڻ.

- شہزادہ آفاق: صفت۔ سچی جہان پر مشہور۔
 • شہزادو: شہزادہ: ذ. (ف۔ شاہ = بادشاہ۔
 زادہ = چٹیل) شاہ (بادشاہ) جو چٹیل - بادشاہ
 جو پت - بادشاہ زادو - بادشاہی پار - راجکمار -
 شاہزادو. (ث. شہزادی: شہزاد بیٹن).

● شهنشاه: اسير خاص. (ف. شاه حق) رنند
بلوچن جي مشهور سردار جو نالو (جو پهريائين
پهريائين مکران مان اچي، سبي جي ڀرسان
شوران ۾ رهيو "ڌار ڀڄ بلوچستان").

● شہکیر، شہکیر (ن) ۱ ذ. مچیء جو
ہک نسی - مکر،

● شَهَنُگُوڻِي: ذ. (ف. شَهَن = وڏو + گوڻِي =
ڪن) جالور جو هڪ قيسم - ڪارن ڪٽڻ واري
گداڙي - ميهه گوڻِي - ٿيڪاري.

"شينهن شهـ گوشن جي ٿي دور پوي ڦٽاڪر".
● شهل ۽ شهل ۱ ذ. چهل چهل چهل چل۔
مڪر۔ هنر۔ فن۔ رازڪي ڪر جو هڪ
اوزار۔ ديوار جي مٿاهي لهن لاءِ اوزار.
= شهل باز ۽ شهل باز ۱ ذ. صفت. هنر
وارو۔ مڪريل۔ فن باز۔ لک.

- شَهَلِي ۽ شَهَلِيئون: ٺ. شهل تي بهاريل
اوڌڪي ٻُٽ. اها اوڌڪي ديوار جا ٻيڙو کان
چوٽي ۽ تائين هڪجهڙي هُجي. (شَهلي جو ضد).
- شَهَلِي' ۽ شَهَلِي'؟ ذ. صفت. حرفتي-
لکت- مڪار- چالاڪ- شهلراز.

● شَهْمَال : ث. چیت جا وویان دینهن. اوپر
ذڪڻ جي ڪُنڊ.

● شہمن (ت): مصدر۔ شر مائیں۔ شر مچیں۔
تکوئیں۔

● شہ-میر (ت) اسر خاص۔ مک پیٹ جو لالو۔

● شَهْمِينِنگُ شَهْمِينِنگُ (ك): ذِمَّت پَتِيل -
پَتِيل - پَدَل - اَلو قِيل - تَر قِيل - پَسِيل -
- شَهْمِينِنگُ تِيئَق: رَت صاف كَاوُ هُو قِيئ.
● شَهْمَانِي شَهْمَانِيئِيُون: ث. (ف). وچَانئ
جُو هَك سَار - تَوَارِي - شَرْنَائِي - تَوَتِيئِي -
بَنَسَرِي - مَرَلِي - مَرْنَاء - قَرْنَاء - مَتُو.

● شهنشاه = شاهنشاه (ذ. ف. شه) =
 وڈو + شاه = بادشاہ (وڈو بادشاہ - بادشاہ جو
 بادشاہ - وڈو بادشاہ جنهن جي ماتحت ٻيا بادشاہ
 به هجن . سلطان - قيصر - مهاراجا - خاقان - فتحپور .
 = شهنشاهي = شاهنشاهي : ت. بادشاهي -
 سلطاني - تاجداري - سلطنت - حڪومت .

● شہینگی: شہینگی (ک) و ذ. پکری: جو ہک عضو (جو گوشت ورھائی مہل کھت ذات وارن کی ڈبو آھی).

● شَهْمَا (ڪ)؛ اسر خاص. هڪ ذات جو نالو.
● شَهْمَوَانِي؟ اسر خاص. لاشاري ۽ بروهي
بلوچن جو هڪ قبيلو.

● شهنوازي؟ اسم خاص. تعلقي آباوڙي هر ڪنڊ ڏيهه جو نالو.

● شَهْوَتٌ & شَهْوَتُونَ: ث. (ع. شهوت < خواہش کرن) خواہش - آرزو - شوق ڈچہ - حیرص - موہ - ہواص - بک - اشتہا، نفسانی جذبہ - خواہش جماع - باہ - کام - عیاشی .

۱۔ شہوتِ انگیز؟ ذ. صفت. (ع. شہوت + انگیز۔ انگیز = کیغین = کڑو کرٹ) شہوتِ ہا نفسانی خواہش کی ایواندژ۔

== شہوتِ تین: جماع جی خواہش تین۔
 باہ تین۔ کام لا سدا تین۔ نفسا لی خواہش تین۔
 و ہر تین۔ چاٹو تین۔

- شہوتِ پرست : ذ. صفت. (ع. شہوت + پرست < پرستیدن = ہوجن) شہوتی' - گھٹو جماع کنڈو - نفسِ پرست - عیاش - کامی - پوگی.

شَهْوَتِي' ۽ شَهْوَتِي' ؛ ذ. صفت. شهوت وارو۔ کامي۔ عياشي۔ حواسن جو۔ اندرين جو۔

نفسانی - جسمانی - وحشی.

● شَهْوَتٌ عَ شَهْوٍ تَهْوُنُ: ت. ش. سَنَائِيْ -
صَفَائِيْ. كَهْرَبَارِ هَلَاكُنْ جِي ڄَاڻ. مَكْهُزَائِيْ -
مَلِيْقُو.

== شَهْوَتٌ عَ شَهْوَتٍ : ذ. صفت. منو - صاف .
مُكْهَرٌ - مَلِيَّةٌ . مند .

— شَهْوَوُ نَائِيَوُ ۽ شَهْوَوُ نَائِيَا: ذ. صفت. صفائي وارو۔ صفائي وارو. ناهوڪو۔ وڻندڙ۔ مڻيو۔ مڱهڙ۔ سايه مند.

— شَهْوَوُو' شَهْوَوُو' نَا : ذ. صفت. مَنُو - صاف -
صفا ئی وارو - وِئندَر - پَسندیء جھڑو - مَزیدار .

● شَهَوْدُ: ذ. (ع. شَهود < شاهد < شهد = اڪين ڏئي شاهدي ڏيڻ). حاضر ٿيڻ جي حالت - موجودگي. (اهل تصوف جي اصطلاح ۾ آهو درجو جو جنهن ۾ طالب هر موجود شئي ۾ عيّن الحق ۽ سڀي ٿو). ڏيک - نظارو - ظاهريي. (اسم خاص). شڪار جو ڳوڙو جالور.

● شَهْوُورُ ۛ شَهْوُورُ ۛ ذ. (ع. شَعْوُورُ) شَعْوُورُ.
عقل - سمجهه - سلیقو. اٺڻ ويهڻ جي ڄاڻ - چيهڙ -
لشت پڙخواست. لَهجَ - شَرَم - لِهه (ت).

● شہزاد : ث. ول جو ہک قیسم۔ گھوڑا ول۔
● شہونگ : شہونگی ؛ ذ. (ف. شہم =

وڏو + ونگ = وڙ) وڏي ڪمان. دروازي
مٿان سرن جو ونگ. محراب. ڪوه جي تڙ ۾
رڪيل ڪاٺ جو گول ڇڪرو. چڪ (ت).

● شھوڙي: اسم خاص. تملقي آڀاوڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شہزادہ: امیر خاص، سري بلوچن جو مک
قبيلو.

● شہیدؑ شہیدؑ؟ ذی صفت (ع). شاہد۔
گواہی دیندو۔ گواہ. خدا جي راہ ۾ قربان ٿيل۔
ويرو ڌرو۔ ہی گناہ مسئل. قتل ٿيل۔ ڪُتل۔

ذبح گریل - کُسیل - مُسئل - قربان - فدا.
(اسم خاص). تعلقی گڑھی خیبری ہر ہک دیہہ
جو لالو.

== شہید تہیں! راہِ خدا پر مرے۔ قتل تھیں۔
وت تھیں۔ کُسمُجھن۔ ذبح تھیں۔

● شهيد ڪرڻ: قتل ڪرڻ۔ مارڻ۔
● شهيد ٿيڻ: وارو؛ اسر خاص. هڪ جبل جو نالو (ننن ٻارڻ جي آلهندي ۾، هتي ڪي شهيد ٿيا هئا).

● شهيرو دپرو: اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شَهِيْنٌ شَهِيْنٌ (ت)؛ ذ. (ف). باز جو
هڪ قسم - هاڻي جي ٻڪين جو شڪار ڪندڙ -
جاري باز.

● شِئَانُو ۽ شِئَانَا ۱ ذ. (من. مِیت = ذکي).
 ذکي - قِر کي - تَر کي - سِیَا نَدو - مِیَرات -
 نِهات - مِیَات .

● شَیْءٌ بِمَا شِئُونُ؟ ث. (ع). وَتَ - وَنُتُو -
عِیزَ - ہدارت - ٹول - ٹوک - جِئَسَ - دا گینو.

شہیہ انتہی: ث. مال مسدّی۔ سامان مسرو۔
مال متاع۔ وسلاواڑی۔ سامان اسباب۔

شيء ثمين؟ ڪجهه وڏو ٿي پسون - ڍڙ
ڪون - پوراڻو يا مطلب ٿين. هڪ لاء ڪافي
مٿن. ٻئي جي مرضي رکڻ يا عوض مهينڻ.

- شہیاء شِکِل و شہیاء شِکِل ایمیون؟ ث۔
- کابہ شہیاء، شہیاء ہٹی، مال مذہبی، مال متاع۔
- ملا واڑی، اسباب سامان۔

شيء كزن: دئن - ذلهمسن - راضي
 كزن - بوسن. بسائي يا پيچائي كزن.
 شمشه كوشه كاه. ذ. سنهو. دگهو لنگر.

● شیت ۷ شیت ۸ یا چیت ۹ چیتون : ث, (۶

سراڻي جي قديم شهر شينٽ جو اُٿل ڪپڙو
نڪ آسر جو ڪلڪاري وارو ڪپڙو جنهن مان
ڪپڙا ٺاهين.

شہید پاک و شہید پاکون (ک): ث. سنہو
 لکن. (جنهن مان ڪجهه ۽ ڏاس ستي ڪئي
 مان ڪي آهن ڪا ڳڻي ڪان ۽ ۱۰ آهن.

● شيخ: اسم خاص. (ع) مك ذات جوناو. (پن قسمن

● شيخ شيخ؛ ذ. (ع). پير - مرشد - بدورگ. عالم - فاضل - مذهبي علوم جو ڄاڻو. قاضي - مفتي - محدث - فقير - واعظ. پوڙهو - پندو - پير مرد. خانقاه جو سردار - سجاده نشين. تعلقي ميوهن ۾ هڪ ديهه جو نالو.

= شيخ الاسلام: مذهب اسلام جو سڀ کان وڏو پيشوا - مفتي - وقت جو امام - مجتهد. = شيخ چيلبي؛ ذ. آهو شيخ، جو چيلا ڪڍي ڪڍي چريو ٿي پيو هجي. (صفت). مورڪ - بيوقوف - چريو - پاگل - هڪ فرضي بيوقوف (جنهن جا قصا مشهور آهن).

● شيخ شيخون؛ ث. (ف). شيخ = لوهي ڪيلي (لوه جي ٿلهي تار - لوه جي لٽ - ڪباب جهڙي - شيخ - گڙ - سرائي - ڌري - سڀو.

= شيخ تهاڻي ڌڻ؛ ڪنهن جي پٺيان لاهي پاهي دشمني وجهڻ. ڏنپ ڏيڻ - تڪليفون ڏيڻ - سزا ڏيڻ.

= شيخ ٿيڻ؛ غصي ۾ آيو ٿيڻ - تمام ڪاوڙجڻ. چڙهڻ - آپڙڻ - نرا ڪڍڻ. مٿي آڏاڻ - مٿي چڙهي وڃڻ.

= شيخ ٿي وڃڻ؛ غصي ۾ سيجي وڃڻ - آيو ٿي وڃڻ - تيز ٿي وڃڻ.

= شيخ پڄاڻي؛ شيخ ۾ گوشت، ڪباب وغيره پڄاڻي. گهڻي تڪليف مهڻ - ڪشالا ڪرڻ - سٽو مٿي ڏاڍو ٿي وڃڻ - گهڻو - وهڻ.

= شيخ ڪرڻ؛ ڪنهن به حلال جانور يا پکي جو گوشت شيخ ۾ وجهي پڄاڻي.

= شيخ ماس جي پڄاڻي؛ پنهنجي جان تي تڪليف مهڻ - بدن کي تڪليف جي ڪري سڪائڻ. ڪنهن جانور يا پکي جو گوشت شيخ ۾ وجهي پڄاڻي.

● شيخ ابراهيم؛ اسم خاص. لس پيلي جي هڪ مشهور شاعر جو نالو.

● شيخ خالو؛ اسم خاص. تعلقي شاهيندر ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● شيخ خاڻي؛ اسم خاص. تعلقي گهوٽڪي ۾ هڪ ديهه جو نالو. گورچاڻي بلوچن جو هڪ قبيلو (ت).

● شيخ خاڻي؛ اسم خاص. تعلقي نسي، تعلقي لنڊي باگي ۽ تعلقي هالا ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● شيخ پير ڪيو؛ اسم خاص. تعلقي ڊيري محبت ۾ هڪ ديهه جو نالو. مشهور بزرگ جو نالو - شيخ آچاري.

● شيخ پور؛ اسم خاص. تعلقي بدین ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● شيخ حمر؛ اسم خاص. لس پيلي جي هڪ مشهور شاعر جو نالو.

● شيخ ڙو؛ اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● شيخ فو جو؛ اسم خاص. تعلقي ڏوڪريءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● شيخ ڪٽڙيو؛ اسم خاص. لس پيلي جي هڪ مشهور درويش جو نالو.

● شيخ غيلو؛ شيخ خيلا؛ ذ. پڙيءَ جو هڪ عضوو. سڙه لاهڻ جي آبي ڪاڻي.

● شيخ خي؛ شيخ خيون؛ ث. (ڪ). شوخي = سخاڻي (وڏائي - بزرگي - مغروري - هٿ - گهٽتائي - دماغ - وڌائڻ - هٽو - ڌر - غرور - فخر - مرڪم - لاز - ڊاڙ - لٽاڙ - لاف - پٽاڪ.

= شيخ خي هٽڻ؛ ڌر هٽڻ - پٽاڪ هٽڻ - هٽڻ - مرڪڻ - فخر ڪرڻ.

● شيخ ڏا؛ شيخ ڏا؛ ذ. صفت. (ف). عشق ۾ پڌل - عاشق - مجنون. قربان - گهوري - صدقي - فدا. مست - چريو - ديوانو - مشتاق (عشق ۾).

= شيخ ڏاڻي؛ شيخ ڏاڻي؛ صفت. عاشق ٿيندڙ - عاشق - مستون. قربان ٿيندڙ - صدقو ٿيندڙ - فدا ٿي.

● شيخ ڏي؛ شيخ ڏي؛ ذ. (ع). اسود = ڪارو (ڪارو - حبشي - زلڪي. (اسم خاص).

- شِيرُ هِيَاڪَ ۽ شِيرُ هِيَاڪَ : ذ. صفت.
کير هياڪ - پالڪو - طفل.

- شِيرُ خِشْتِ؟ ذ. اهو کاڌو يا مانيءَ جو.
بني اسرائيلن کي عربستان جي رٿ ۾ مليو هو.
مَن سَتَوِي - قوت روحاني.

- شِيرُ خَوَارُ؟ ذ. صفت. کير هياڪ - پالڪو - معصوم - يارو.

- شِيرُ دانَ ۽ شِيرُ دانَ؟ ذ. کير جو ٿانءُ.
کير ڏيندڙ ساھواري جي بدن جو هڪ عضوو،
جنهن ۾ کير رهي - مَيِي ماني - سالهڙو -
شير مال.

- شِيرُ دانَ ۽ شِيرُ دانَ (ڪ) : ذ. پڪريءَ جو
هڪ عضوو، جنهن ۾ کاڌو ۽ کير جمع ٿئي.

- شِيرُ شَڪَرُ ۽ شِيرُ شَڪَرُ؟ ذ. کير ۽ کنڊ -
ميلا موچارا. گهٽرو - هيريئل ميريئل. هندو -
جالي - يارو.

- شِيرُ شَڪَرُ ٿِينُ؟ کير کنڊ ٿيڻ - مينو
موچارو ٿيڻ - سنگتي ٿي پوڻ.

- شِيرُ مادرُ؟ ذ. ماءُ جو کير. حلال - جائز -
رؤا.

- شِيرُ مالَ ۽ شِيرُ مالَ؟ ذ. صفت. کير،
مَيدي ۽ کنڊ مان ٺهيل مَني مالي - سالهڙو.

- شِيرُ گرَمَ ۽ شِيرُ گرَمَ؟ ذ. اڌ گرم -
ٺهن "سوپڙو - ٿورو کوسو - مسهندو.

- شِيرُ وَ شَڪَرُ؟ ذ. صفت. کير ۽ کنڊ
وانگر مليل. گڏيل - ملايل. هڪ جان ۾ قالب -
تمام گهرا دوست.

- شِيرُ وَ شَڪَرُ ٿِينُ؟ کير ۽ کنڊ ٿيڻ.
تمام ولسي ميلي وڃڻ - پاڻ ۾ چڱيءَ طرح
ٺهي وڃڻ.

- شِيرُ ٿِي ۽ شِيرُ ٿِيُون؟ ث. کير مان
وڌل رب - فيهر ٿي - کير ٿي. لائي (چانورن
جي لائي). کائڻ جي شيء (سرائگي).

● شيرا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● شيراز: اسم خاص. (ف). ايران جي هڪ
مشهور شهر جو نالو.

آفريڪا جي هڪ قوم جو نالو. (ث. شيدڻ - شيدڻيون). اٺ جو هڪ قسم - گهنبدار وارن وارو اٺ (ت). انب جو هڪ قسم (ڪ).
 = شيدڻ ياڻي ۽ شيدڻ ياڻيون: ث. شيدڻ جو موات - حبش - شيدڻ.
 = شيدڻي ڪڪڙ (ت): ذ. گهنبدارون ڪڍڻ وارو ڪڪڙ.
 ● شير ۽ شير: ذ. (ف). هڪ مشهور جالور - شينهن - مينهن. - واگه - چيتو - سرواڻ - اسد (صفت). بهادر - دلير - سورهيه - سورمو. پهلوآن - طاقت وارو.
 = شير ٿيڻ: دلير ٿيڻ. بهادر ٿيڻ. هوشيار ٿيڻ. غالب ٿيڻ.
 = شير خدا: ذ. حضرت علي ڪرم الله وجهه جن جو لقب - موليٰ علي - اسد الله.
 = شير دل: ذ. صفت. شينهن جهڙي دل وارو - بهادر - سورهيه - پهلوآن.
 = شير ڪرڻ: ڪنهن ماڻهوءَ کي چٽاءُ ڪري هوشيار ڪرڻ. بهادر ڪرڻ.
 = شيرل ۽ شيرل: ذ. صفت. شير - بهادر - پهلوآن. (اسم خاص). باهه جي هڪ شاعر جو "تخلص".
 = شير مَرْد ۽ شير مَرْد: ذ. صفت. شير جهڙو مرد - شير مڙس - بهادر - جوانمرد - دلير - سورهيه - سورمو - وير.
 = شير مَرْدِي ۽ شير مَرْدِي: ذ. شير مَرْدِي: ث. جوانمردِي - دليري - بهادري.
 = شير مڙس ۽ شير مڙس: ذ. شير مَرْد.
 ● شير: ذ. (ف). ڪير. حيوانن ۽ عورتن جي ٽن مان نڪرندڙ سفيد ٻاڻيٺ. ڪاٺ جو پورو (ڪ). وڏو ڪوڙ.
 = شير پياڙ: ذ. ڪُجهه - اسرار - غيب. بصرن، دال وغيره سان تيار ڪيل ڪڙهي.
 = شير پياڙ پٽ رو ڪرڻ: ڪنهن جا ڪُجهه ظاهر ڪرڻ - سڀ غيب آڳهاڙڻ.
 = شير پياڙ ظاهر ڪرڻ: سڀ غيب ظاهر ڪرڻ.

● شيرواه: اسم خاص. تعلقي ٿل ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شيرِي ۽ شيرِيُون: ٿ. (ف. شيرين جو مخفف) ميناج - ميٺ - مٺاڻ - شيريني - مٺورتا - رس. سواد - مزو - ڏانڦو - چشڪو. شيريني = شيرِي - پيرِي ڪرڻ (ت) ۽ مٺ جو مال ڪاڻڻ - رشوت وٺڻ - اٽڪل سان مال هٿ ڪرڻ. عيش ڪرڻ.

● شيرِيَن: ڏ. صفت. (ف. منو - مٺاڻ وارو - شيريءَ وارو. لذت وارو. لذت - سواڊي - لبيٽ - وٺندڙ. (اسم خاص). فرهاد جي مشهور معشوق جو نالو.

● شيرِيَن دَهاڻِي: ڏ. صفت. (ف. شيرين + دهاڻي < دهن = وات) مٺي وات وارو - مٺو ڳالهائيندڙ.

● شيرِيَن زبَان: ڏ. صفت. (ف. شيرين + زبان + چپ) زبان جو مٺو - مٺ ڳالهائڻو - خوش گفتار - خوش آواز - سُر ٿلو. مٺو - خليق - ڪيل مٺڪ - خوش آڙ.

● شيرِيَنِي ۽ شيرِيَنِيُون: ٿ. مٺاڻ - مٺائي - حلاوت. سواد - مزو - ڏانڦو - چشڪو.

● شيرِي جي رَڪَٽ: اسم خاص. هڪ لَڪَ جو نالو (ڪير ٿر جنبتل ۾).

● شيشا ڪاري: اسم خاص. هڪ ڍلھ جو نالو (سنڌ جو مٽلاني).

● شيشڪالي ۽ شيشڪانيُون: (ڪ): ٿ. (ف. شش ڪاني) بندوق جو هڪ قسم - سنڌي رائفل.

● شيشَم ۽ شيشَمَر: ڏ. (سن. شيشَمَر) ڪاٺ (وڻ) جو هڪ قسم - ٿالهيءَ جي وڻ جي ڪيٽ - ڪاري ڪاٺي.

● شيشناک ۽ شيشناک: ڏ. (من). لالڪن جو راجا. مٺو - مٺو سڀ - لالڪ - سڀ - سلا - ازدها. (هندڪي خيال موجب شيش لالڪ ڇا هزار ڦڻ آهن، جنهن تي وشنو سمهي ٿو ۽ هڪ تي زمين بيٺي آهي).

● شيرَازِي: ڏ. صفت. شيراز شهر جو. (ڏ). ڪپوتر جو هڪ قسم - ڳاڙهي ۽ اڇي رنگ جو ڪپوتر - پارپل.

● شيرازو ۽ شيرازا: ڏ. (ف. شيرازو) رنگين يا مفيد پٽي، جا ڪتاب جي جلد کي مضبوط ڪرڻ ۽ خوبصورتيءَ لاءِ هنڌي وڃي. النظام - سلسلہ. بندش.

● شيرازو بَندي ۽ شيرازو بَنديُون: ٿ. (ف. شيرازو + بندي < بستن = ٻڌڻ) جُلمُ بَندي - جُز بَنديءَ - ڪتاب جي سلائي. اتحاد - اتفاق - ٻڌي.

● شيرازو تَتَن: جُلمُ جي سلائي ٿيڻ.

● شيران: اسم خاص. تعلقي ڪنڌڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شيران پور: اسم خاص. تعلقي ڳڙھي خيبري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شيرالي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو - افغان. (۵ ٻاڙا. ۱. بابر الياس لڪيائي ۲. سند زُئي ۳. بُويا خيل ۴. موسيٰ خيل ۵. آستريائي (مينسز ۱۹۳۱ع).

● شيرائي: اسم خاص. مري بلوچن جو هڪ لڳيلو (تاريخ بلوچستان).

● شيرخان: اسم خاص. تعلقي ڳڙھي خيبري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شير شاه: اسم خاص. جيمس آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو. شير ڳڙھ: اسم خاص. تعلقي ڪنڌڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● شيرو ۽ شيرا: ڏ. صفت. اڇن يا پيلن تارن وارو - شيرو - ڳڙبند چيشم.

● شيرو ۽ شيرا: ڏ. صفت. اڇين اکين وارو - نيرين اکين وارو - ٻليءَ جهڙين اکين وارو - سائين اکين وارو. ڏندن وارو (ڪ). (ڏ). مٺائيءَ جو هڪ قسم - سيرو - حلوو (ل).

● شيرَو ۽ شيرَوو: اسم خاص. (مخفف شير محمد) شير خان وغيره جو) نالو ماڻھو جو.

● شيشو ۽ شيشا: ذ. (ف. شيشه = ڪاٺو).
ڪانچ ۽ ڪاچ ۽ ڪاٺو. شيشي مان ٺهيل ٻاٺلي.
بوٽل. آئينو. د رسي. آرمي. آهري. ٽيڪ.
● شيشائون ۽ شيشائون: ذ. صفت. شيشي
وارو. ڪانچ وارو. آرمي وارو.
● شيشو ۽ شيشا ۽ شيشا ۽ شيشا: صفت. ٽاڪئون.
لازڪ. پُرنڌڙ.
● شيشيگر ۽ شيشيگر: ذ. صفت. شيشي جو
ڪاريگر. شيشي مان سامان ٺاهيندڙ. شيشو ٺاهيندڙ.
● شيش ۽ شيش ۽ شيش ۽ شيش: ذ. صفت.
شيشي جو محل. شفاف يا اوجھل محلات. عاليشان
سهڻي عمارت جا شيشن مان سينگاريل هجي.
● شيشي ۽ شيشي ۽ شيشي ۽ شيشي: ث. لندو شيشو.
لنڊي بوٽل. بوٽل.
● شيشي ۽ شيشي ۽ شيشي ۽ شيشي: بي هوشيءَ جي دوا
سنگهائڻ. بي هوش ڪرڻ. نيسٽو ڪرڻ.
مردار ڪرڻ.
● شيطان ۽ شيطان: ذ. (ع). مخالفت ڪندڙ.
لافرمان. سرڪش. باغي. خبيث. بد ڪار.
پلديد. سڌي رستي کان پٽڪيل. گمراه. اوجھڙ.
بد راه. شرير. لڇ. فسادي. بد ذات. فتنه انگيز.
فتنه پرداز. مٽڪيٽر. هٽيلو. ضدِي. (اسم خاص).
هڪ ملائڪي جو حضرت آدم عليه السلام کي
سجدي نه ڪرڻ سبب بهشت مان هڪاليو ويو هو.
انسيس. عزازيل. خناس. جين. پُوت. (ذ). ڇيڙ.
ڪاوڙ. غصو. غضب. ڏمڙ. جهڳڙو. فساد.
ظلم. انڌر.
● شيطان ۽ شيطان: ڪاوڙ اچڻ. غصه. اچڻ.
خواب ۾ تڙو ٻوٽو. مڃي ۾ استري پوڳ ڪرڻ.
● شيطان ۽ شيطان: فسادِي ٿيڻ. دنگي ٿيڻ.
لڇ. ٿيڻ. بد معاش ٿيڻ. حرڪتي ٿيڻ.
● شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان: شيطان
جهڙو ڪم. خراب ڪم. لڇائي. حرڪت. فساد.
دنگو. شيطان گري.
● شيطان جا ڪن ۽ ٻوڙا ۽ شيطان ۽ شيطان: شيطاني ڪمن
کان پري هجڻ.

● شيطان جا ڪن ۽ ڪن ۽ ڪن ۽ ڪن: حرڪت بازيءَ ۾
شيطان کي شڪست ڏيڻ. شيطاني ڪمن ۾
گوء ڪرڻ.
● شيطان ۽ شيطان: مصدر. شيطان اچڻ. شيطان جي
قندي ۾ ڦاسڻ.
● شيطان جو ۽ ٻيلو: ذ. اوڀر جو هڪ قسم.
پُون. ڦوڙ. مٿڙو. ڪميٽو ماڻهو. فسادِي.
● شيطان جو ٿو (ت): ذ. جهنگلي وڻن ۾ ٻيدا
ٿيندڙ مفيد آني جيڏي هڪ قسم جي ڪنڌري شئي.
● شيطان جي ماسي: ث. شرير يا خراب
زال يا چوڪري.
● شيطان جي ۽ شيطان ۽ شيطان: شرير چوڪري
يا زال هئڻ.
● شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان: غصه ڇڙهڻ. ڪاوڙ ڇڙهڻ.
ضد ڇڙهڻ.
● شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان: ذ. صفت. شيطان
جو. شيطاني.
● شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان: ذ. صفت. ننهن کان
چوٽيءَ تائين شرير. فتنه پرداز. بد ماڻهو.
نهایت بد معاش.
● شيطاني ۽ شيطاني ۽ شيطاني: ث. شيطان جهڙو
ڪم. حرڪت. لڇائي. بد معاشي. فساد. خراب
ڪم. شيطاني: ذ. صفت. شيطان جو.
شيطانڪو. ڏاناسرو.
● شيطاني ۽ شيطاني ۽ شيطاني: حر ڪرڻ ۽ حر ڪرڻ ۽ حر ڪرڻ
ث. شيطان جهڙي حرڪت. خراب حرڪت.
ناگوار حرڪت. شرارت. لڇائي.
● شيطاني ۽ شيطاني ۽ شيطاني: لڇڪر ۽ لڇڪر ۽ لڇڪر
ذ. شرير ٻارن جو ميڙ. لڇا ٻار. حرڪتي ٻار.
● شيطاني ۽ شيطاني ۽ شيطاني: ذ. خراب خيال. اجايو
خيال. وهڻ.
● شيطان ۽ شيطان ۽ شيطان: ث. شرارت.
لڇائي. حرڪت. سر ڪشي. مخالفت.
لافرماني. فتنو. فساد. بد ڪاري.
● شيعو ۽ شيعو ۽ شيعو: (ع). حضرت علي
جو پوئلڳ. مسلمان جو هڪ گروه جو

- شیکو جھلن؛ مکھی ' وڈائی کرن۔
اجائی مسیت کرن۔

۔ شبہ کو چھان: وک ماٹھائی قیاسی کرن۔
غور و آکڑ چھان۔ نیاز لڑت اختیار کرن۔

شہینگو کرو: آکر کرو۔ حجاب کرو۔
لہجہ کرو۔ شرم کرو۔ پاسو کرو۔ کاوڑجو۔

رُسن۔ نغرو کرن۔ لاڈ کرن۔ ناز کرن۔
 = شے کیل ۽ شے کیل : ذر صفت۔ شے کی

کندڙ. ٻاسو ڪندڙ. ڪنارو ڪندڙ. خوشي
ڪندڙ. ضد ي. - هٽيڻ لڳو.

● شیعہ گمنام (ک) : مصدر۔ چھیڑن۔ ڈار کرن۔ قازون۔
● شیشل : شیش کا رونا۔ (ع۔ مسموم و وحش)

هوا خوريء لاء گھمڻ جي حالت - هوا خوري -
 جهاز، قدمو، گشت - دؤرو - بندو - ونڊو -

کھمہ تاري - ورونہ - چکر۔

هوا خوري - گه سُرُ - تفریح - وِلدِر، عیش - خوشی .

گھم جو هنڌ .
● شُڪْ شُڪْ ۽ شُڪْ (ڪ-ت) ذ. کھڙن

جي بيماريءَ جو قسم - گهوڙي جي منهن جو
عارضه ۽ ڏکڻ - ڪمري (همن انسان کي تب

۱۰. شہزادہ (ع. ف. مین)۔ عہدِ مسعودی (۱۰۰۰ء)۔

● سنڌيءَ جي ”ش“ اکر جو اچار.

● شَيْئٌ مَلُوكِيٌّ عَشِيرَتَانِ مَلُوكِيَّوْنَ :

● شيننا: اس ڀاڱي جو خاص. هڪ ذات جو نالو.

● شَيْبُ شَيْبُونُ (ك): ث. كناري -
رَبْرَبْ - وَت - چ - پ - ذَلِيل - لِي - هَم

● شينڪار ۽ شينڪارون (ڪ) : ٿ. چيري (ڪپڙي جي).

کدیل شیء. قترہی مان چیری کدیل تندون
جن مان وان با تڈا ناہجن.

(حضرت علي بن ابوطالب ڪرم الله وجهه ۽ ان جي اولاد جو ٿيڻو) معاون - مددگار مددي لشڪر سپاهي. ٿيڻو - مقلد.

● شِيْكَارُو ۽ شِيْكَارَا: ذ. (من. مومن) =
(ماه کثیر) تلو و ماه - شو کارو - مہد کو۔

— شہید کارو پیرن، تھو ماہ پیرن — شوکارو پیرن.

وَدَن سَگَن وارو هَرَن.

● شِيْكَرُ & شِيْكَر (ك)؛ د. كُچِيء
پيش مان و لِيْل رَمُو (جنهن مان پيش جا

● شَيْكِيْشْنِ عَ شَيْكِيْشْنِ لَوَل (لَوْ هُو پَدَن).
قَتْرَا جَوْتِن وَنَان پَوْتِي لَوَل (لَوْ هُو پَدَن).

● شِيڪِيڪِي ۽ شِيڪِيڪِيلا : ذ. (من. شُرِيْدَ =

میزه + کاشت = کائي (پٽيءَ جو ڪيو هو -
شيءُ خرابو .

● شيمڪي ۽ شيمڪيٽيون (ڪ) : ٿ. ڏام
هي ٺهيل مھڻي فرامبي (جا جنڊ جي هيٺان رکي

اتو په ټولو آهي ۽ پوء جند کښي اټو انهي ۽ فراسي ۽ م
ويژهي اټي ټيبي چڼد بو آهي وقت ضرورت جي

وړي آڼو ټورو گهڼو کډي وري آڼېښي* وېژهي
چڼډو آهي).

● شہ-ڪن: مصدر. ڄارڻ يا ڪاوڙ ۾ ڏند پيڙڻ ٻههڻ-وههڻ-ڏند ڪڍي ڪيلڻ.

- شِيءُكَ & شَيْءُكَ: ١. ڏٺلن ڪيڏن جي حالت. چيٽر- ڪاوڙ. ماڻو- لالڙ- ناز- بخرو (ت).

— شیخ کی جن: مصدر۔ ڈال دیا۔ مہینہ جن۔
 کاوڑ جن۔

۱۔ شیکر شیکر 'ون' ؛ ٹ۔ اجائی وڈائی۔
شیک۔ کاوڑ۔ غصہ۔

۱۔ شیخ کرجی (ل)؛ مصدر۔ کاوڑجی۔ غصہ
کرن۔ دُند کھٹ۔

- شیعہ کنو شیعہ کا (ل)؛ ذ۔ تفسیرت۔
کراہت۔ ماثو۔ لاذ۔ نخرور۔ (ت) جوش۔ کاوڑ۔

غصو (ت). اجايو ضد. پيڦائڻڊو هٿ.

● شينگر جيئن؟ مصدر. ڪاوڙجن- ڌمرجن.
 ● شينگر (ڪ) مصدر. چيرڻ - ڌار ڪرڻ - ٽاڙڻ - ڦوڙڻ.
 ● شينگر (ت)؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. درياهه جي
 مڇيءَ جو قسم. (اسم خاص). نالو ماڻهوءَ جو.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. (سن. سينهه =
 شير) هڪ مشهور جهنگلي جانور جو نالو -
 جانورن جو بادشاهه - شير - بتر - ڪپهر -
 واکه - واک. (ث. شينگر شينگر يون).
 (صفت). بهادر - سورهي - پهلو - سورسو - وير.
 لڪَ جو نالو. (اسم خاص). نالو ماڻهوءَ جو.
 - شينگر جو آواز؟ شينگر جي ڪجڙو.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڀارتي راند جو هڪ قسم.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڀارتي ڇرڻ؟ عدل ۽
 انصاف جو دؤر دؤر هئڻ.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڀارتي راند جو قسم.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڪن ۾ هئڻ؟ تمام ڏکيو
 هئڻ. گهڻي مشڪلات ۾ هئڻ.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڪنهن مشڪل
 ڪم جو سر ٿيڻ. لياڻيءَ جو ڀرڻجي وڃڻ.
 ٻي اونو يا مڪي ٿيڻ.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. ڪن ۾؟ ظرڪ. تمام مشڪل - ڏکيو.
 - شينگر (ت)؟ اسم خاص. (جالور جي نالي تان)
 نالو هڪ ماڻهوءَ جو.
 ● شينگر (ت)؟ اسم خاص. هڪ تڙ جو نالو،
 جو امتين دؤر ضلع نواب شاهه کان ويهن ڪوهن
 تي اوڀر طرف پٽن ۾ هڪ تڙ جو نالو (جتي ماڻي
 لاڏان ذات ڏاهري، مشهور دلير ۽ ڀاڻاوي دار
 عورت رهندي هئي، اٽڪل چار- پنج سال کيس
 مئي ٿيا آهن، مولانا ابوالحسن ڏاهريءَ جي
 ماسات جي ڏوهتي چواندي هئي).
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. هو؟ اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. ڀارتي راند جو هڪ
 قسم (ٻن قسمن جو، اڇو ۽ ڪارو).

● شينگر (ت)؟ ڌ. (ف. سيني =
 خونچو) ڪاڏي جي وڏي ٿالهي - خولچو.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. (سن. سوا = ٺهل
 ٽڪور) خدمت - چاڪري - ٺهل ٽڪور - لوڪري -
 حاضري. عبادت - پوڄا - آهشنا - ٻه گي. عزت -
 تسبيح - تعظيم.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. عام خلق جي شيوا يا خدمت
 ڪرڻ لاءِ ٿولي.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. صفت.
 خدمتگار - ڪم ڪندڙ - ٺهليو - خادم - لوڪر -
 چاڪر. عايد - بندگي ڪندڙ.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. عبادت گاهه.
 ڌ. پوري - ٺڪاڻو - ديول.
 - شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. صفت. شيوا ڪندڙ -
 خدمتگار - خادم - چاڪر - ٺهليو. عبادت -
 عابد - بندو - پوڄاري. مريد.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. صفت. مابين اڪين
 وارو - شير. (ث. شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ.)
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. (ف. آواز. آهه - ٺڪار -
 ماتم - واويلا - فرياد - روج - ٺڪو - لاله -
 لوحه. رنج - ڏڪ - صدمه.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. (ف. شينگر (ت)؟ ڌ. طريقو)
 ناز - انگل - ڪرڻو - لڄ - ادب - انداز. هير -
 چال - ريت - رواج - ٺهڻ. دستور - ڏنگ - ٺهڻ -
 وجهه - ڌول - نمولو.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. سنهو
 لڪڻ - جهنگ - چاڪ - چاڪ.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. (سن. شينگر (ت)؟ ڌ.)
 شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. شينگر (ت)؟ ڌ. (سن. شينگر (ت)؟ ڌ.)
 ڌاتوءَ جو هڪ قسم - سرب.
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. اسم خاص. هڪ قوم جو نالو
 (ايران ۽ مڪران ۾).
 ● شينگر (ت)؟ ڌ. (انگ). حصو - ٻئي -
 وٺڻ - ورڇ - تقسيم.

ص

تعظيم طور ڪم ايندڙ هڪ لقب - حضرت - جناب - حضور سائين. يورپين جو عام لقب (صفت). وارو. جيئن "صاحب علم، صاحب اخلاق وغيره".

● صاحبِ اختيار؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + اختيار < خير = حاصل هئڻ) اختيار وارو - بااختياره خود مختار - مرضيءَ جو مالڪ - صاحب هڪومت. حاکم.

● صاحبِ اخلاق؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + اخلاق < واحد خَلق < خَلق = طبعيت) لڄن جو مالڪ - ملچڻو - سٺن لڄن وارو - فضيلت وارو - خوش اخلاق - خوش خلق.

● صاحبِ اقبال؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + اقبال = فياضيءَ سان ملڻ) پاڳو - وارو - بختاور - خوش نصيب.

● صاحبِ الزمان؛ ذ. (ع. صاحب + زمان < زمن = وقت) اثناعشرين وٽ حضرت امام مهدي رضي الله عنه جو لقب.

صاحبِ ائو & صاحبِ انا؛ ذ - صفت. اُڀرو وارو - مالائو - عزت ڀرو. خوش پوشاڪ.

● صاحبِ بتهاد؛ ذ & صاحبِ بتهاد؛ ذ. انگريز - يورپي. يورپين جو لقب.

● صاحبِ تخت؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + ف. تخت). تخت جو ڌڻي - تخت جو مالڪ. گاديءَ ڌڻي - گادي نشين - تاجدار.

● صاحبِ تدبير؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + تدبير = حمد سوچڻ) اٽڪل وارو - تجربہ کار - هوشيار. مدبر.

● صاحبِ تميز؛ ذ - صفت. (ع. صاحب + تميز < ميز = جدا ڪرڻ) هوش ۽ عقل وارو - داناءُ - سمجهو - سچاڻ. دانشمند - ڄاڻو - سگهڙ.

ص: ذ. (ع). عربيءَ جو چوڏهون، فارسي جو سترهون، ۽ سنڌيءَ جو ٽيهون اکو - اڄد جي حساب ۾ عدد ۹۰.

● صاب؛ ظرف. (ع. صاب = نشائي ٿي لڳڻ) قبول - پسند. سڃايو. ڀورو - ٺڪاڻي ٿي.

● صابِ ڀوڻ؛ قبول ڀوڻ. سڃايو ٿيڻ؛ "سوئي صاب ڀيوار جو هن آڃائدي اوريو". - صابِ وجهڻ؛ صاب ڪرڻ.

● صابِر & صابِر؛ ذ - صفت. (ع. صابر < صَبَر ڀاڻ کي روڪڻ) صبر ڪندڙ - صبر وارو. ڪنهن تڪليف اچڻ تي مات ڪندڙ - بردبار. رضا تي راضي رهندڙ (اسم خاص). حضرت ايوب عليه السلام جو لقب. امام حسين رضه جو لقب.

● صابِرِي & صابِرِي؛ ذ - صفت. صابر؛ "رهيا اٿئي رات صبح وينديءَ صابري". (شاه).

● صابِرِيُن & صابِرِيُن (ت)؛ ذ. صفت. صابر - صبر ڪندڙ - مائيٽو.

● صابُن & صابُن؛ ذ. (ف. صابون) ڪار سوڌا، ميڊي، تيل وغيره مان ٺهيل ڪپڙن ڌوئڻ جو مصالح.

● صابوئي (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (جڪراڻي پاڙو).

● صاڇِيَرُ & صاڇِيَرُ & لا؛ ذ. ڀسارڪي وکر جو هڪ قسم. (دالچيني جي شڪل، رنگ ڀوءَ ۽ لذت وارو).

● صاحب؛ ذ. (ع. صاحب = هن صحبت رکي) ڀار - دوست - ماڻي - سنگتي - صحبتي. سائين - مالڪ - آقا - سردار - والي - حاکم. خدا - پرميشور - ايشور. حاکم - اعليٰ - گورنر - سردار.

ٿيڻ (ڪمال وارو - ڪمال کي پهتل - ڪامل .
ڪماليت جو مالڪ . گڻوان - ماهر - استاد .
پُورن - بي عيب - ممانت - منت - مساقو - ولي -
عارف - درويش - رشي - مٽي . پيلارو - اوچو -
چڱو - خاصو - چوڪو . فائق - نهايت عمدو .
= صاحبِ ملوڪ ۽ صاحبِ ملوڪ : ذ . صفت .
يورپي - فرنگي . (ذ) . يورپي آفيسرن جو خطاب -
صاحبلوڪ .
= صاحبِ ملوڪ ۽ صاحبِ ملوڪ : ذ . صاحبلوڪ .
= صاحبِ نصيب : ذ . صفت . نصيب وارو -
مياڳو - پاڳوان - بختاور .
= صاحبِي ۽ صاحبِيُون : ث . حڪومت -
سلطنت - بادشاهي - راڄ . اميري دُور - زمانو -
وقت .
= صاحبِي ڪَـڙـنُ : حڪومت ڪرڻ - راڄ ڪرڻ .
حڪم هلائڻ - بادشاهي ڪرڻ . قاعدي ۾ رکڻ -
وس رکڻ .
= صاحبِي هَـڻـاڻـي : بادشاهي هلائڻ - حڪومت
ڪرڻ . ظلم سان حڪم هلائڻ . دڙهائين - زور
هلائڻ - ظلم ڪرڻ .
● صاحبِ چڻنگا : اسم خاص . ڪارونجهر جبل
جي چوٽيءَ جو نالو .
● صاحب جي صاحبي : حاڪم جي حڪومت .
قادر جي قدرت .
● صاڌ : ذ . (ع) حرف صاد (ص) جو تلفظ .
منظور ڪرڻ جي نشاني . قرآن شريف جي آئينهن
سورة جو نالو . پڪيءَ جو هڪ قسم .
= صاڌ ڪرڻ : تصديق ڪرڻ - منظور ڪرڻ -
پسند ڪرڻ - دستخط ڪرڻ .
● صاڌو : صفت . (ع . صادر < صدر = جاري ٿيڻ)
نڪرندڙ - ٻاهر اچڻ وارو - ڪنهن هنڌان ٻاهر
نڪرڻ وارو . موقائيدو . جاري ٿيندو .
= صاڌو ٿيڻ : جاري ٿيڻ - نافذ ٿيڻ . واقع ٿيڻ
پيش اچڻ . پهچڻ - نازل ٿيڻ .
= صاڌو ڪَـڙـنُ : جاري ڪرڻ - نافذ ڪرڻ .
ڪو حڪم يا فرمان پاس ڪرڻ .

= صاحبِ جمال : ذ - صفت . (ع . صاحب +
جمال = سولهن) حسن وارو - حسن جو مالڪ -
حسين - خوبصورت - سَنَدَر - سهڻو .
= صاحبِ حشيت : ذ - صفت . (ع . صاحب +
حشيت < حيت = جنهن جاءِ تي) شاهوڪار -
دولت مند . عزت وارو .
= صاحبِ دل : ذ - صفت . (ع . صاحب + ف .
دل) دل وارو . خدا شناس - ولي - عارف . ڪرامت
وارو . پرهيزگار - ڀارسا - مٽي .
= صاحبِ ذوق : ذ - صفت . (ع . صاحب +
ذوق < ذاق = مزو وٺڻ) ذوق وارو - شوقين .
عاشق مزاج .
= صاحبِ راز ۽ صاحبِ راز : ذ - صفت . (ع .
صاحب + ف . راز = گجهه) همراز - رازدار - محرر .
دمساز - پيڊي .
= صاحبِ زادو ۽ صاحبِ زادو : ذ . (ع .
صاحب + ف . زاده < زائيدن = ڄڻ . ڄمڻ) اميرزادو -
رئيس جو ڀار - نواب زادو . اشراف جو ڀار - عزت
واري جو ڀٽ . ڀٽ - فرزند . (ث . صاحبزادي ۽
صاحبزاديون) .
= صاحبِ سَـڻـاـمـت ۽ صاحبِ سَـڻـاـمـتُون :
ث . (ع . صاحب + سلامت < سَـڻـم = سلامت هئڻ)
عليڪ سليڪ - ڄاڻ سڃاڻ - ڄاڻ - واقفيت - ملاقات .
= صاحبِ سَـڻـاـمـت : ذ - صفت . (ع . صاحب +
سليڪ = روش) مياڻو - تميز وارو - عاقل - هنر وارو -
سگهو .
= صاحبِ عالم : ذ . دهليءَ جي (مغل) شهزادن
جو لقب .
= صاحبِ فَرَاهِي ۽ صاحبِ فَرَاهِي : ذ - صفت .
(ع . صاحب + فَرَاهِي < فَرَش = پڪيڙڻ) بستري
تان اُٿي نه سگهندڙ بيمار .
= صاحبِ قُدُرت : ذ - صفت . (ع . صاحب +
قدرت - سگهه) قدرت وارو - قدرت جو مالڪ .
طاقت وارو - شڪني وان .
= صاحبِ ڪمال ۽ صاحبِ ڪمال : ذ -
صفت . (ع . صاحب + ڪمال < ڪَمَل = پورو

● صاف صاف چئون: ڪٿيو ڪٿاڻيو ڇوڻ.
ڪري ڳالهه ڇوڻ. سچ ڇوڻ.
- صاف صافائي ڪڍڻ صاف صافائون: ٺ.
اڇائي آڇرائي - ڦڪرائي - صفائي. شفاڻي - اوجھتا -
ڪنھن ڳالهه جي چنڊ ڇاڻ - آخري فيصلو.
- صاف ڪرڻ: مير ڪڍڻ - ڏوٽڻ. چنڊڻ -
ڦوڪڻ. مانجڻ - مٽڻ. آڇلو ڪرڻ. پُھارڻ -
جھاڙو ڏيڻ. برباد ڪرڻ.
- صاف ڪري ڇڏڻ: مانجڻ. ڏوٽڻ. پُھاري
ڏيڻ. جهنگ ڪٽي ميدان ڪرڻ - چٽ ڪرڻ -
آڇاڙڻ.

- صافائي ڪڍڻ صافائي: صفت. صاف ڪيل. باقي
بچيل - رهيل - رھت ڪيل. باقيات. صافائون:
ٺ. ڇاڻڻ جو ڪپڙو - صافو. مسلفي ڇڪڻ لاءِ
ڪپڙو. هڪ مڇيءَ جو قسم. بارداني کان سواءِ
مال جي تور. بچت - بچيل - باقيات. صافائي.

- صافائي ڏيڻ: ڏاڙهيءَ جي وارن کي صاف
ڪرڻ - ڏاڙهي ڪوڙڻ.

- صافائي صاف ڪڍڻ صافائي: صفت. بالڪل
سٺو - بالڪل نيچ.

- صافائي نفعو ڪڍڻ صافائي: نفعو. ڏ. خرچ ٺهڪي
لڏي باقي فائدو.

● صافو ڪڍڻ صافو ڏ. مٿي تي پٽڻ جو ڪپڙو -
پٽڪو - پٽڪڙي - پٽڪ. ٿاڌل يا پٽڪ وغيره
ڇاڻڻ لاءِ ڪپڙي جو ٽڪر. ڊيگ يا ڊيگڙي
مٿان ڏيڻ جو ڪپڙو. حجام جو ٺاڪي وغيره صاف
ڪرڻ جو ڪپڙو (صافو اصل ۾ هڪ ڪپڙي جو
نالو آهي، جو پنجاب ۾ خاص ٺهڪي لاءِ تيار
ڪيو ويندو آهي. آهستي آهستي ان ٺهڪي کي به
صافو ڪوٺڻ لڳا ۽ اڄڪلهه ٺهڪي جي معنيٰ ۾
مستعمل آهي. سنڌ جي موالين جي اصطلاح ۾
وري پٽڪ ڇاڻڻ جي ڪپڙي کي صافو چوندا آهن).
- صافو سڪڻ نه ڏيڻ: گهڻي وڻي نه وجهڻ.

● صالح ڪڍڻ: ڏ. صفت. (ع. صالح <
صالح = چڱو ٿيڻ) سٺن لڏين وارو - نيڪ.

● صادق ڪڍڻ صادق: ڏ. صفت. (ع. صادق <
صدق = سچ ڳالهائڻ) سچو. سچارو - راست ڪو -
ست وارو. انصاف ڪندڙ - منصف. ايماندار -
مسٽيتو. ڀلي مانس. وفادار.

- صادق آڇڻ: نيڪ ٿيڻ - درست ٿيڻ.
عائد ٿيڻ.

- صادق الا اعتقاد ڪڍڻ صادق الا اعتقاد: ڏ.
صفت. (ع. صادق + اعتقاد < عقد = گهڻي ڀڳڻ)
سچي اعتقاد وارو - ويساه وارو - معتقد.

- صادق القول ڪڍڻ صادق القول: ڏ. صفت.
(ع. صادق + قول < قال = هن ڳالهائڻ) ڳالهه جو

ٻورو - وڃڻ ٺال. سچو. وفادار.

● صاف ڪڍڻ صاف: ڏ. صفت. (ع. صاف < صفا <
صفو = مٽر لهن - صفا ٿيڻ) ڪرو - خالص - نيچ -
بنا ملاوٽ - نيار. اڇو آڇرو - چيٽو - صاف - بي داغ -
بي عيب - شفاف - اوجھل. بي گناهه - نردوش - ٺاڪ -
ٻوٽو. سنئون سڌو - بنا روڪ. ٻورو - نيڪ.

● صاف ٻڌڻ صاف ٻڌڻ: ڏ. ڏيکي جو هڪ
قسم - مفيد رنگ جو ڏاند.

- صاف جواب ڪڍڻ صاف جواب: ڏ. (ع. صاف +
جواب) ڪٿيو جواب - انڪار - لاڪار.

- صاف جواب ڏيڻ: بالڪل انڪار ڪرڻ.
روڪڙو جواب ڏيڻ. لهڪر ڪرڻ.

- صاف دل ڪڍڻ صاف دل: ڏ. صفت. (ع.
صاف + دل) دل جو اڇو. ايماندار. ڪرو -

بي رياءِ. سچارو. نردوش.

- صاف دل ڪڍڻ صاف دل ڪڍڻ: ٺ. صداقت -
راستي - سچائي. نيت خلوصي - اخلاص.

- صاف رهڻ: ٺاڪ رهڻ. اوجھل رهڻ.
ايمانداريءَ سان رهڻ.

- صاف شفاف: صفت. بالڪل صاف - اوجھل.

- صاف صاف: صفت. ظرف. ڪٽلر ڪٽل -
ڪٽيو ڪٽاڻيو - علائقو. ظاهر ظهور. سنئون سڌو.

- صاف صاف ٻڌائڻ: ڪٽيو ڪٽاڻيو ٻڌائڻ.
سنئين سڌي ۽ سچي ڳالهه ٻڌائڻ. فيصلو ڪرڻ
ڳالهه ٻڌائڻ.

● صَبِيحُ = صَبِيحُ، صَبِيحُونُ؛ ذ. ث. (ع).
 صبح آپرن جي مهل - فجر - صبح - هر ڏي - هر ڏي.
 = صَبِيحُ = صَبِيحُ؛ ڏينهن نڪرڻ - فجر ٿيڻ - صبح
 آپرن. هر ڏي.

- صُبْحَ جو تارو: ذ. سچ آپڻ کان اڳ ۾
پره جو ڏسجن ۾ ايندڙ ڪرھ۔ وھائو تارو۔
پڌ ڪرھ۔

= صُبْحَ جِي ڏيئي وانگُڙ ٻسَاهَ ڪَينَ؟
 تمام ٻوڙهو ٿيڻ. قبر ۾ ٻيڙ لڻڪائڻ - مرڻ جي
 ڪٽنڌيءَ تي هئڻ - ٻوڙان ٻسَاهَ پورا ڪرڻ.
 = صُبْحَ ڏم: ذ. (ع. صبح + ذ. دم =
 وقت - مهل) صبح جي مهل - علي الصباح - وڏي
 فجر - ڍڪي ويل.

- صَبِيحٌ شَامٌ كَرَنَ : اُج سہاڻي ڪرڻ .
 حيلہ بھانو ڪري ٿارڻ - تٽائڻ . بھانا ڪرڻ .
 = صَبِيحٌ صادقٌ : ذ . (ع . صبح + صادق <
 صادق = سچ ڳالھائڻ) نورو جو ٽوڪو - علي الصبح .
 فجر - پرہ - ڏيکي - اڇو ڏينھن .

- صَبَحُ كَذِبٌ: ذ (ع. صبح + كاذب < كذب = کوڑ گالھائی) وڈو امیر. صبح صادق کان اک ہر ٹیل اچان، جنھن بعد وری اوندم تھی.

— صُبْحُ کَرَن: رات کاٹن۔ وات گذارن۔
سچی رات جاگی کاٹن۔ اوجاگو کرن۔

== حَبِيبُ حَوْثِي؟ ذ. صفت. ص-ب-ح جو - ص-ب-ح وارو.

● صَبْرٌ وَ صَبْرًا ذ. (ع. صَبْرٌ < صَبْرٌ =
ماڻھو رهڻ) چَپ - ماڻ - خاموشي - مانت - شائتي.
ذيرج - تحمل - ٿامو - حالم - بردباري. برداشت -
توقف - تامل. تسلي - تسكين - اطمینان. توکل.
قناعت. دير.

== مہبوتر اچن؟ == ماٹ اچن - خاموشی اچن - تسلی
 ٹین - اطمینان ٹین. قرار اچن - چین اچن. فرحت
 اچن. ٹھہر اچن.

== صَبْرٌ تَبِيْنٌ ! ماں تیں - چپ تیں . برداشت
تیں . تسلی تیں .

هدراهي - سات - مدد - ميل جول - ميل ميلاپ - ملاقات. عورت سان گڏجي سمهن جي حالت - همبستري. - صَحَبَتُ جو اُٺرُ ٿيڻُ؛ دوستي ۾ گڏ آڻڻ ويهڻ ڪري ٻين جي عادتَن جو غالب هجڻ. - صَحَبَتُ رکڻُ؛ سنگت رکڻ - دوستي رکڻ - ياراني ڳنڍڻ.

- صَحَبَتُ ڪرڻُ؛ ميلاپ ڪرڻ - ياري ڪرڻ - سنگت ڪرڻ. مجامعت ڪرڻ. - صَحَبَتِي صَحَبَتِي؛ ذ. صفت. يار - ساٿي - سنگتي - رفيق - دوستي وارو - دوست. ذاتي وارو - گهاٽو دوست.

- صَحَبِي صَحَبِي؛ ذ. صفت. (ع) صحبت ڪندڙ - صحبتي. سنگتي - دوست. ● صَحَبَتُ مَرِي؛ اسم خاص. تعلقي ميرپور خاص ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● صَحَتُ؛ صَحَتَتُون؛ ث. (ع. صحت < صَح = تندرست رهڻ) تندرستي - چڱپلائي - نمائتي - شفا. درستي - تصحيح.

- صَحَتُ بَخَشُ؛ صَحَتُ بَخَشُ؛ ذ. صفت. (ع. صحت + ف. بخش < بخشيدن = منت ڏيڻ) تندرستي بخشيندڙ - شفا ڏيندڙ. فائدو ڏيندڙ - مفيد. - صَحَتُ جان؛ ث. (ع. صحت + ف. جان = جسم) چڱپلائي - نمائتي. شفايائي - تندرستي. - صَحَتُ خانو؛ صَحَتُ خانو؛ ذ. (ع. صحت + ف. خانو = گهر) ڪاڪوس - پاخالو - جاءِ ضرور - پُٺي - بيت الخلا.

- صَحَتِي صَحَتِي؛ صَحَتِي صَحَتِي؛ ذ. صحت. تندرست - چاق - شفاياب.

- صَحَتُ سَنِيَهه؛ صَحَتُ سَنِيَهه؛ (س)؛ ذ. صفت. چڱپلائي جي خوشخبري ڏيندڙ.

- صَحَتُ ڪَسَرُن؛ تندرستي حاصل ٿيڻ - تندرست ٿيڻ - شفاياب ٿيڻ. مسڪهو ٿيڻ. نازو توانو ٿيڻ. - صَحَتُ نامو؛ صَحَتُ نامو؛ ذ. (ع. صحت + ف. نامو = هر لسڪيل ڳالهه) غلطانم - ڀيل نام - ڪتاب جي آخر ۾ ڇپيل غلط الفاظن جي فهرست (درمت الفاظن سان گڏ).

- صَبَرُ جا ڪوٽَ پَڇَنُ؛ بي صبري اختيار ڪرڻ - وس کان بي وس ٿيڻ. آهي ڪان ٻاهر اڪرڻ.

- صَبَرُ ڪَرڻُ؛ ماڻ ڪرڻ - چُٻ ڪرڻ - مانت ڪرڻ. ڌيرج ڪرڻ. ماه ڪڍڻ - ماه ٻُڌڻ. برداشت ڪرڻ - تحمل ڪرڻ - سهڻ. دير ڪرڻ - ترسڻ. ثقاعت ڪرڻ. توڪل ڪرڻ. - صَبَرُ وَ شُڪَرُ ڪَرڻُ؛ ڪنهن مصيبت وغيره ۾ چُٻ رهڻ. تڪليف ۾ خدا جو شڪر بجا آڻڻ.

● صَبَرُ ڪَتِي؛ صَبَرُ ڪَتِيُون؛ ث. ڏانداري - سهرڪتي.

● صَبَوُجُ؛ ذ. (ع. صَبَج) سڄ آڀرڻ جي مهل - صَبَج - صَبَاحُ.

● صَبَوُزِي؛ صَبَوُزِيُون؛ (ث)؛ ث. (ع. صَبَوُحي) صبح جو ڪاڌو - نيرن - ناشتو - نيران. - صَبِي؛ صفت. سولو - سوکو - آسان.

● صَبِيحُ؛ صَبِيحُ؛ ذ. صفت. (ع. صَبِيح < صَبَح = سهڻو ٿيڻ) اڇو - ڳورو. سهڻو - خوبصورت - ملوڪ - حسين.

● صَحَابُ؛ ذ. (ع. صحاب < صَحَب = ڪنهن سان تعلق رکڻ) يار - دوست. اصحاب. رسول مقبول ص جن جا هر مجلس.

- صَحَابَتُ؛ صَحَابَتُون؛ ث. تعلق - لاڳاپو. - صَحَابَتُ؛ صَحَابَتُ؛ ذ. صفت. ڪل مک. هر دل عزيز - وڻندڙ - موهن - سڃاهڙو - سڃاهڙو. چٽوان - فرماالبردار. حليم.

- صَحَابِي؛ صَحَابِي؛ ذ. صفت. حضور مقبول صلي الله عليه وسلم جن جا ساٿي - اصحاب. - صَحَابَتُ؛ صَحَابَتُون؛ ث. لکڻ جو هنر - اخبار لويسي.

- صَحَافِي؛ صَحَافِي؛ ذ. صفت. (ع. صَحَف = لکڻ) لکندڙ - ڪاتب. اخبار لويس - ايڊيٽر - ميمڊاڪ.

● صَحَبَتُ؛ صَحَبَتُون؛ ث. (ع. صحبت < صَحَب = تعلق رکڻ) ياري - دوستي - سنگت.

صَحِيحُ النَّسَبِ : ذ. صفت. (ع. صحیح + نسب < نسب = سلسلو قائم رکڻ) اصل جي اعتبار کان نيسڪ - صحیح گهرائي جو - اصل. خاندالي.

صَحِيحُ حَالِي : صَحِيحُ حَالِيُون : ث. صحیح هجڻ جي حالت - درستي - اصلاح - سڌارو - صحت. صحیحُ تَبِيئَتِ : غلطي نڪرڻ - درست ٿيڻ - نيسڪ ٿيڻ. پڪو ٿيڻ - برابر ٿيڻ.

صَحِيحُ سَالِمٌ : صَحِيحُ سَالِمٌ : صفت. (ع. صحیح + سالم < سالم = بي جو کو رهڻ) جيئن جو ٿيڻ - پورو - برابر - سالم - نيسڪ. صحیح سلامت. سلامت - هٽيڪو - محفوظ - چڱو ڀلو - تندرست.

صَحِيحُ سَلَامَتٌ : ذ. صفت. جيئن جو ٿيڻ - صحیح سالم. صحت ۽ تندرستيءَ سان - چڱو ڀلو - تندرست.

صَحِيحُ كَرَنٌ : اصلاح ڏيڻ - درست ڪرڻ. غلطي ڪڍڻ. نيسڪ ڪرڻ - سڌوڏڻ سنوارڻ. ڪرو ڪرڻ. ثابت ڪرڻ. ثابتي پهچائڻ. شاهديءَ لاءِ پڪو ڪرڻ.

صَحِيحُ فَنُو : صَحِيحُ فَنُو : ذ. (ع. صحیح فنوه = ڪتاب < صحف = لکڻ) ڪتاب - رسالو. لکيل فنحو - ورق - پنو. خدا جي طرفان موڪليل ڪتاب. صحیحُ فَنُو : اِبْرَاهِيمِي : ذ. حضرت ابراهيم عليه السلام تي نازل ٿيل ڪتاب.

صَحِيحُ هَدً : ذ. (ع. صحت هڏن). (اسم خاص). مسجد اقصيٰ جي ڀر ۾ رکيل هڪ پٿر جو نالو جنهن جي اولهه واري ڀت يهودين جو قبيلو ۽ اوڀر واري ڀت عيسائين جو قبيلو آهي. صَدَه : صفت. (ف). هڪ تعداد جو نالو - سئو - سيڪڙو.

صَدَه اَفَرِي : ذ. (ف). صد + آفرين = شاپاس (ڪلمهءِ تحمين. مرحبا! بشارڪ الله! شاپاس).

صَدَه بَار : ذ. (ف). صد + بار = ڀيرو - گهمرو) سئو دفعا - سئو ڀيرا - ڪيترائي دفعا.

صَحِيحُ يَابٌ : صَحِيحُ يَابٌ : ذ. صفت. (ع. صحت + ف. ياب < يافتن = لهڻ) تندرست - چڱو - چڱو ڀلو - نورو - شفا ياب.

صَحِيحُ رَا : ذ. (ع). واريءَ وارو ميدان - ريگستان - رڻ - رڻهت - ٿڌو - بيابان. مڇ - ويران - برهت.

صَحِيحُ نَوَرُ : صَحِيحُ نَوَرُ : ذ. صفت. (ع. صحرا + ف. لورد < لوردن = ويهڻ) بيابان پيٽيندڙ - رڻ گهمندڙ.

صَحِيحُ اَعْظَمٌ : اسم خاص. (ع. صحرا + اعظم = تمام وڏو) آفريڪا جو مشهور رڻ پٽ. صحراءِ لُتَّى وَ دَقْ : ذ. ويران رڻهت.

صَحِيحُ رَايِي : صَحِيحُ رَايِي : ذ. صفت. رڻ پٽ جو - ريگستاني - بياباني.

صَحِيحُ : صَحِيحُ : ذ. (ع). اڱڻ - ايوان - آڱڻ - آڱر.

صَحِيحُ وَ مَن : صَحِيحُ وَ مَن : ذ. (ع). هوشيار - سجاڳي.

صَحِيحُ : صَحِيحُ : صفت. (ع. صحیح < صح = نيسڪ هڏڻ) مڇ - مڇ - صحیح - برابر - نيسڪ.

صَحِيحُ حَوْنٌ : صَحِيحُ حَوْنٌ : ذ. (ع). دستخط - هٿ اکر جو نالو. تصديق. شاهدي (لکت م). صحیحُ بَوَكٌ : ذ. ڏنل پئسن جي صحیح وٺڻ جو ڪتاب.

صَحِيحُ تَبِيئَتِ : دستخط ٿيڻ - تصديق ٿيڻ. صحیحُ كَرَنٌ : دستخط ڪرڻ. تصديق ڪرڻ. صحیحُ : صَحِيحُ : ذ. صفت. (ع). عيب ڪان پٺاڪ - صاف. ليج - سُٺو - خالص. پورو - درست - بجا. سچو - راست. حقي. پورو - ڪامل - سچو - سارو.

صَحِيحُ ظَرْفٌ : پوريءَ طرح - مٿئين طرح. مناسب طور - شائستگي سان.

صَحِيحُ الْعَقْلُ : ذ. صفت. (ع. صحیح + عقل < عقل = ميانو ٿيڻ) سالم عقل وارو - ماڻهو - عاقل - فهم.

ٺهيل وڙچ - تڙو (ڪ). گادي - مسند - تخت -
ڪئمپ - ڇانوڻي - لشڪرگاهه .
- صد رُ اعليٰ ۽ ذ. وزير اعظم .
- صد رُ بازار ۽ ٺ. ڇانوڻي ۽ جي بازار - لشڪرگاهه
جي بازار .
- صد رُ عدالت ۽ ٺ. وڏي عدالت -
هائڪورٽ .
- صد رُ مقام ۽ ذ. وڏي آفيسر جي رهڻ جي
جاء - هيڊ ڪوارٽر .
- صد رُ مڪان ۽ صد رُ مڪان ۽ ذ. صدر مقام .
- صد رُ رنشيئن ۽ صد رُ رنشيئن ۽ ذ. مير مجلس -
چيئرمئن .
● صد رُ جي ۽ اسم خاص. تعلقي خيرپور رياست
۾ هڪ ديھ ۽ ڳوٺ جو نالو .
- صد رُ ۽ صد رُ رڻون ۽ ٺ. (ع. صدر)
سينو - ڇاڻي. دل - يادگيري. ڪوٽ وانگر ٻانڌ
جو وسندڙ - ٻيٽا ٻانڌن لڏيو ڪوٽ - ڦٽي .
ڪيڙي ويڙهڻ جو ڪُڙ (ت) .
● صد ف ۽ ٺ. (ع). سمنڊ جو هڪ جبلت
(جنهن مان موتي نڪري) - سڀ - سڀني ٻيڙي .
● صد ق ۽ ٺ. طرف. (ع). صد ق - قربان - فدا .
● صد ق ۽ صد ق ۽ ذ. (ع. صد ق) < صد ق
= مڇ ڳالهائڻ) مڇ - سڄائي - ست - راستي .
خلوص. ايمانداري - دٻاءُداري .
- صد ق جي سٽ سنڀالڻ ۽ سڄائي تي
قائم رهڻ .
● صد قو ۽ صد قو ۽ ذ. (ع. صد قو) خدا
جي نالي تي ڏنل شيء - خيرات - قرباني - پل .
ڪنهن جي مٿان گهوريل شيء - ٻلهاري - عوض .
فدا - قربان .
- صد قو ٿيڻ ۽ قربان ٿيڻ - فدا ٿيڻ - نثار ٿيڻ -
ٻهار وڃڻ .
- صد قو ڏيڻ ۽ خيرات ڪرڻ. ڪا شيء گهوري
ڏيڻ. قربان ڪرڻ - نثار ڪرڻ. قرباني ڏيڻ .
- صد قو ڪرڻ ۽ قربان ڪرڻ - گهورڻ -
نثار ڪرڻ .

- صد رُ رَحْمَت ۽ ٺدا. (ف. صد ۽ ع. رحمت <
رَحْمَت = مهرباني ڪرڻ) صد آفرين .
- صد رُ شڪر ۽ ذ. (ف. صد ۽ ع. شڪر <
شڪر = احسان مڃڻ) سوين شڪرانا .
- صد ها: طرف. سوين. تمام گهڻا - هزارين .
● صد ۽ صدائون ۽ ٺ. (ع). گنبد جو آواز -
گونج. ٻڌاڻو - ٻڌاءُ. آواز - لڏاءُ. قول - گفتگو .
درويش يا فقير جي گهرڻ جو آواز - سوال -
سڻيڻ . ويٺي - عرض. جيئن ۽
"صد رُ ۽ ٺدا سُرور جي اڳيان ڪوهاري"
(شاهه - آبري) .
آهه. وائي. فقيرن جو پٽنگ وغيره ٻين وقت
تڪيه ڪلام (ت) .
- صد رُ ڪَرڻ ۽ سوال ڪرڻ. آواز لڳائڻ .
ڪجهه گهرڻ لاءِ آواز ڪرڻ. موالين جو پٽنگ
ٻين وقت صدا هڻڻ .
- صد رُ لڳائڻ ۽ ٻين لاءِ سوال ڪرڻ .
- صد رُ هڻڻ ۽ سوال ڪرڻ. صدا ڪرڻ .
● صد رُ ۽ صد رُ ٺون ۽ ٺ. (ع. صدارت <
صد رُ = چاري ڪرڻ. روانو ٿيڻ) اڳواڻي -
رهبري. ڪنهن مجلس يا جلسي جي ڪارروائي
جي اڳواڻي - صدر نشيني - پرزيڊنٽي - پرڏانڊو -
چيئرميني. اسم خاص. تعلقي سانگهڙ ۾ هڪ ديھ
جو نالو .
● صد رُ ۽ صد رُ ٺون ۽ ٺ. (ع. صداقت <
صد رُ = مڇ ڳالهائڻ) سڄائي - صاف گوئي .
خلوص. وفاداري. بي رياءِ. ثبوت - ثابت - گواهي -
شاهدي - تصديق. ايمانداري - دٻاءُداري .
● صد رُ ٻرڻ ۽ صد رُ ٻرڻ ۽ ذ. (ف. صد ۽
ٻرڻ = ٻن - سوين وارو گل) گل جو هڪ قسم .
● صد رُ ۽ صد رُ ۽ ذ. (ع). سينو - ڇاڻي. اڱڻ -
اڳنڌ. آهه هٽڻ جتي ڪنهن اعليٰ مرتبي واري
شخص کي وهارجي - مٿاهون هٽڻ - مٿاهن جاء -
ٿلهو - اسٽيج. وڏي آفيسر جي رهڻ جو هنڌ -
هيڊ ڪوارٽر. (صفت). اعليٰ - رئيس - بزرگ - وڏو -
مڪيه - اڳواڻ - سردار. اوچو. (ذ). پيش جو

— صَدَقُو وَجَنَ ۱ قربان ٿيڻ — گهوري وڃڻ —
لٿار ٿيڻ — پلهار ٿيڻ.
— صَدَقِي ۱ ظرف. گهوري — لٿار — قربان — فدا.
طفيل — بدولت.
— صَدَقِي ٿيان ۱ ڪلمو. خوشي منجهان ڪيٺڪاڻ
۽ دعا ڪرڻ جو ڪلمو — گهوري وڃان — قربان ٿيان.
— صَدَقِي ٿيڻ ۱ قربان ٿيڻ.
— صَدَقِي جو ٻڪر ۱ صَدَقِي جا ٻڪر ۱^۲
ذ. گهوريل ٻڪر.
— صَدَقِي جي ٻڪري ۱ ٻڪري ۱ صَدَقِي جوڻ
ٻڪريون ۱ ٿ. گهوريل ٻڪري. تمام ضعيف.
سڀ جي پاڇائي. ٺٽڪي.
— صَدَقِي جي ٻڪري ۱ ٻڪري ۱ هٿن ۱ بي وسيلو يا
لڏڪو هٿ.
— صَدَقِي ڪرڻ ۱ قربان ڪرڻ — گهورڻ —
پلهارڻ.
— صَدَقِي وَجَنَ ۱ قربان ٿيڻ. ٻئي لاءِ جان ڏيڻ.
وڏي قرباني ڪرڻ. دل سان چاهڻ — پلهار ٿيڻ.
● صَدَقُو ۱ صَدَقِي ۱ ذ. (ع. صَدَقِي ۱ صَدَقِي ۱^۲
ڏڪو ڏيڻ) ڏڪو — ٿيلو — ٽڪر. ٿاپو — ڏڪ.
ضرب — چوٽ. اوچتو حادثو — واقعو. نقصان — ضرر —
ڇيهو.
— صَدَقُو ٿيڻ ۱ رائج ٿيڻ — غم ٿيڻ — تڪليف
ٻهڻ.
— صَدَقُو ٿيڻ ۱ ڏڪ اچڻ. اوچتي واقعي
سبب نقصان ٿيڻ — غم ٿيڻ.
— صَدَقُو سَهڻ ۱ تڪليف سَهڻ — نقصان سَهڻ.
ڪو حادثو برداشت ڪرڻ.
● صَدَقِي ۱ صَدَقِي ۱ ٿ. (ف. صَدَقِي ۱ صَدَقِي)
سيڪڙو. سؤ ورهيه — سؤ سال. جيئن ”تيرهين صدي“
چوڏهين صدي وغيره. سيڪڙو — سؤ تي. جيئن
”في صدي وياڄ وغيره.“
● صَدَقِي ۱ صَدَقِي ۱ ذ. (ع. صَدَقِي ۱ صَدَقِي)
صَدَقِي ۱ صَدَقِي ۱ نهايت سچو — راست گو.
دوست — يار. وفادار دوست (اسم خاص). حضرت
ابوبڪر رضه جو لقب.

● صَدَقِي ۱ اسم خاص. گهڻو ڪري حضرت
ابوبڪر صديق جي اولاد مان هڪ ذات جو نالو
(اڪثر لاڙڪاڻي، حيدرآباد ۽ خيرپور ۾).
● صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ٿ. (ف. صَرَاڇِي،
ع. صَرَاڇِي = خالص شراب). شراب يا ٻائي رکڻ
جو ڊگهي ۽ سنهي ڳچي ۽ وارو ٿڌو — گهڪهي.
— صَرَاڇِي ۱ دار ۱ ذ. صفت. (ف. صَرَاڇِي ۱ دار =
وارو) صَرَاڇِي ۱ وانگر — گهڪهي ۽ جهڙو — ڊگهي
ڳچي ۽ سان.
— صَرَاڇِي ۱ دار ڪڍڻ ۱ ذ. ڊگهي ۽ مٿي ڳچي.
● صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ٿ. (ع. رستو — راه —
ڪس. اهل اسلام جي عقيدتي موجب دوزخ ۽
بهشت جي وچ ۾ وار کان سنهي ۽ تلوار کان
تسڪي هڪ ٻيل جو نالو. (جنهن تان خدا جا
ٺيڪ بندا آسانيءَ سان آڪري ويندا ۽ گنهگار
هيٺ دوزخ ۾ وڃي ڪرندا).
— صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ٿ. (ع. صَرَاڇِي ۱ مستقيم
استقامت ۱ فار ۱ قوم = سڌو ٿي ٻيهڻ) سڌو رستو —
راه راست — منٿون رستو.
● صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ذ. صفت. (ع. صَرَاڇِي ۱^۲
صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ دولت جي مٿاستا ڪندڙ.
هار ڪو — هر ڪيندڙ — سڃاڻيندڙ. رڳو هر ڪيندڙ — سون
چاندي هر ڪيندڙ. نقدي يا زيور جي ڏيئي لپتي
ڪندڙ شاهوڪار — سوارو — شراف. مياڻو — سهجهو —
تيز فهم. قاضي — مصنف — اسين — ٿيا ڪر.
— صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ٿ. شاهوڪاري —
شرافي. روپن جو واپار — مٿاستا — ڏيستي لپتي —
وار ٿيڻ — ڏي وٺ (لائي جي).
— صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ ٿ. ناکارو —
پرڻدڙ يا ڏيڻو ڪندڙ يا هندي خاصي ل —
ڪندڙ ماڻهو کان ٻئي ماڻهو تي لڪائي ورتل
هندي. هندي — چيڪ — ٻيل.
● صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱ (ع. صَرَاڇِي ۱ صَرَاڇِيُون ۱^۲
لڪندڙ واء — سخت هوا — زورائي هوا — تيز هوا —
جهڪ — طوفان — جهولو — لڪ.

”ذڪ ڏوراو سين کي صريح لوه“
(شاهه - آبري).

بلڪل - ٿورو. برابر - صحيح. لڄ - سوڙو - خالص.
= صرتيڃا ظرف. ڪليو ڪلايو - علي الاعلان -
ظاهر ظهور - ٻڌاري پٽ.

● صرتوت ۽ صرتوتون ۽ ٿ (ع. صرتب =
ذڪيو) سختي - ذڪيائي - دقت - دشواري - مشڪل -
اهنج - ٽڪلف - مصيبت. ڪشالو - ڪششت -
مشڪلات - ڏاڪڙو.

● صرتا ٿ. (ع. صرتا < صرت = ننڍو ٿيڻ)
ننڍي چوڪري، سڀ کان ننڍي شيء. علم منطقي
۾ ننڍي شڪل جو پهريون قضيه. (اسم خاص).
امام حسين عليه السلام جن جي دختر جو نالو
”حضرت فاطمه صرتا“.

● صرتيڙ ۽ صرتيڙ ۽ ٿ - صفت. (ع. صرتيڙ =
ننڍو - گهٽ - ادلي - ٿورو - هاڪو - خسيٽ. ٻار -
نابالغ - ڪم عمر. ضعيف - ڪم طاقت - لڙيل - اڀرو -
هيڙ - ننڍو گناه ۽ جيئن

”مون هتان منهنجا ڏئي، مهينن ٿيا صرتيڙ“
(شاهه).

= صرتيڙ مين ۽ ٿ. صفت. (ع. صرتيڙ + سن =
مال) گهٽ چمار وارو - ننڍي عمر وارو - نابالغ.
= صرتيڙ سيني ۽ ٿ. ننڍپڻ.

= صرتيڙ وڪيڙيڙ ۽ ٿ. (ع. صرتيڙ + ڪبير <
ڪبر = وڏو ٿيڻ) ننڍا وڏا - اعليٰ ادلي.

= صرتيڙي ۽ صرتيڙون ۽ ٿ. ننڍڪهڻ -
ٻال اوستا - بالڪهڻ - ٻچڻ - ٻالائڻ - نابالغي.

● صرت ۽ صرتون ۽ ٿ. (ع. صرت = قطار ۾
ٻيهارڻ) لائين - ٻرو. نمازين جي قطار.

= صرت آرا ۽ صرت آرا ۽ صرت. (ع. صرت +
آرا < آراستن = ستوارڻ) قطار ٻڌل - قطار ۾ بيٺل.

مقابلو ڪندڙ - جنگ لاء تيار.

= صرت آرا ٿيڻ ۽ ٿ. لڙائي لاء قطارون ٺاهي ٻيڻ.

= صرت آرائي ۽ صرت آرائيون ۽ ٿ. قطار بندي.

= صيفائتو ۽ صيفائتا ۽ ٿ. صفت. قطار ۾ - لائين ۾ -

لمبروار - هڪٻئي پٺيان - لڳاتار - مسلسل وار - لاڳتو

● صرت ۽ ٿ. (ع. صرت = مناسبتا ڪرڻ - تبديل
ڪرڻ) خرچ - اخراج - گهٽ - ڪاهو - ڌيٽي. لکت
(پيسي جي) - نقصان - هرج. (ٻوليءَ جو). لفظن
جي آڪرن، ڦيرين گهيرين، گردائن ۽ بدل بدل
ڄاڻڻ جو علم - شيد ساڌڻ وڌيا - شيد ويچارو -
اشتقاق.

= صرت ٿيڻ ۽ ٿ. خرچ ٿيڻ.

= صرت ڪرڻ ۽ ٿ. خرچ ڪرڻ - خرچ ۾ آڻڻ -
ڪپائڻ. ڪم آڻڻ. ويهائڻ - ساڻڻ - ڪاڻڻ - گذارڻ -
گهارڻ. ٽيڪڻ - رهن - ٺهرڻ - ترسڻ.

= صرت وڌجڻ ۽ ٿ. ڪرامر - ويا ڪرڻ - لفظن
جي پيچ ڊاه ۽ ملائڻ جو علم - ٻوليءَ جو
قاعدو جيئن

”لوڪان نحو صرف، مون مطالع سپرين“
(شاهه ڪريم).

= صرتي ۽ صرتي ۽ ٿ. صفت. علم صرف
جو ڄاڻندڙ - ويا ڪرڻي - صرف نحوي - ڪرامري.

● صرت ۽ صرت. (ع. خالص - نج - لومل.
ظرف). فقط - رڳو - رڳو - مڙگو - محض.

● صرتو ۽ صرتو ۽ ٿ. (ع. صرتو =
زيادتي. غلبه - اڳرائي. ڪفايت ۾ زيادتي -
خرچ ۾ تنگي - بخل - بخيلي - ڪنجوسي. بچت -
ڪفايت - قناعت - ڪم خرچي - ڪوء - سنجيڻ -
سيت - ڪيوت. لحاظ - پاسخطاري: جيئن

”ڳالهائڻ ۾ ڪوبه صرفو نه ڪڇ.“

= صرتو ۽ صرتو ۽ ٿ. صفت. خرچ ڪندڙ
خرچيندڙ - ڪپائيندڙ.

”سار ٿي صرفو کي جنهن هڪل هوڪاري“
(الله ڏنو).

= صرتو ڪرڻ ۽ ٿ. ڪفايت ڪرڻ - بچت ڪرڻ.
ڪنجوسائپ ڪرڻ - بخل ڪرڻ.

= صرتي سان ۽ ٿ. ظرف. ڪفايت سان - منجھ سان -
ترڪيب سان.

● صرتيڃا ۽ ٿ. صفت. ظرف. (ع. صرتيڃا < صرح =
ظاهر ٿيڻ - صاف ٿيڻ) ظاهر - ڪليو - آشڪار - نشانبر -
عيان. چٽو - صفا. جهڻ

چلڪو - رونق - لسانی - سڌائي - انتظام - جوڙجڪ -
 پٿرائي. حساب جي بي باقي - فيصلہ - تصفیہ - میلاپ -
 صلح - دیانت داری - سادگی - پسلائی پولائی -
 پورڙائي - بیوقوفی - بی شرمی - بی حیائی - تردید -
 بردباری - تباہی - جیئن ”کھر جي تباہي ٿي ويئي“ -
 چالاکی - ڦڙڻي - تیزی - جیئن ”هٿ جي صفائي“ وغیرہ -
 = صفائي ٿيڻ: خالي ٿي وڃڻ - ختم ٿي وڃڻ -
 کٽي وڃڻ - پورو ٿي وڃڻ - خرچجي وڃڻ -
 = صفائي ڪرڻ: پُهارڻ - چنڊڻ - ڦوڪڻ -
 آگهڻ - صاف ڪرڻ - چمڪائڻ - آڇلو ڪرڻ - فیصلو
 ڪرڻ - برباد ڪرڻ - تباہ ڪرڻ -
 = صفائي ٿيڻ صفائي: صفت صفات ڏانهن منسوب -
 عارضي - هٿرادو - جڙتو - نقلي - حاصل ڪيل -
 پرايل - میلل - کٽيل -
 ● صفا و مَرَوَه: اسم خاص (ع) مک شریف
 جي مشهور پڻ ٽڪرين جا نالا -
 ● صفت صفتون: (ع) صفت وصف بيان
 ڪرڻ) کنهن شيء جو نشان - آهڃاڻ - گڻ يا
 چڱاين جو بيان - تعریف - خوبی - وصف - ماراھ -
 واکاڻ - آستتي - ستائش - ساک - خاصیت - خصالت -
 حمد - ثنا - چڱائي - پلائي - آفرین - تحسین - واھ - واھ -
 تاثیر - وضع - سیاء - لیچڻ - لیاقت - میرت - خصالت -
 عادت - هوشیاری - گرامر ۾ اسم یا ضمیر
 سان لاڳو ٿي ان بات کجھ حقیقت ڄاڻائيندڙ لفظ
 مرکبات ۾ جهڙو - وانگر - جيئن - مثل - جیئن
 ”شمع صفت گرک صفت وغیرہ“ -
 = صفت تفصیل: (ع) صفت تفصیل <
 فصل جدا ڪرڻ) گرامر ۾ ٻي صفت سان پيٽ ۾
 ايندڙ جیئن ”سني کان سڌو الب هي آهي“ -
 = صفت خالص: (ع) صفت خالص <
 خلص = صاف ٿيڻ) گرامر ۾ ٻي صفت سان
 پيٽ ۾ نه ايندڙ لفظ جیئن: ”هي گهوڙو
 ڀلو آهي“ -
 = صفت ضمیري: (ع) صفت ضمیر
 پنهنجي ذات) گرامر ۾ صفت ٿي ڪم ايندڙ ضمیر
 جو لفظ جیئن: ”جهڙو تهڙو هڙو وغیرہ“ -

= صفت بَنَدِي: صفت بَنَدِيون: ث. (ع) صفت +
 بندي < بند < بستن = پٿڻ) قطار بندي - صف آرائي -
 = صفت پٿڻ: قطار ٺاهڻ - لين پٿڻ - سڌي
 هڪ قطار ٺاهڻ -
 = صفت جي صفت: ث. قطار جي قطار - سڄي
 قطار -
 = صفت ماتر: ث. (ع) صف + ف. ماتر = روج)
 ماتر جي قطار - پٿر -
 = صفون پٿڻ: قطارون لڳائڻ -
 ● صفا صفا: صفت. (ع) صفا < صفو = صاف
 ٿيڻ). پاک - هاڪيزه - پوتر - آچتو - اچو ڪيل -
 شفاف - اچو - نرم - اوچل - چڙو - ظاهر - ڪرو -
 لڄو - اصل - سٺو - پورو - ٺهرايل - پڪو - جدا -
 الڳ - خالي - سڪو - لٿو - هالو - والدو - سڌو -
 سنئون. (اسم خاص). مکي شریف ۾ هڪ ٽڪريءَ
 جو نالو -
 = صفا صفت: بلڪل صفا - ويران - چٽ - تباہ -
 = صفا صفا ڪرڻ: تباہ ڪرڻ - آجاڙڻ -
 برباد ڪرڻ -
 = صفا جواب ڏيڻ: الڪار ڪرڻ - ناڪار
 ڪرڻ - ٺاهري وارڻ - جواب ڏيڻ - نه قبولڻ - ناقبول
 ڪرڻ - نه مڃڻ - روڪڙو جواب ڏيڻ - موٽائڻ -
 خالي موٽائڻ -
 = صفا چٽ ڪرڻ: بنياد ٿي ناس ڪري ڇڏڻ -
 برباد ڪرڻ - ڦري وڃڻ - سڳجھ پُھاري يا
 مڙي کڻي وڃڻ - کنهن کي ترين ڀر ڪرڻ -
 = صفا چوڻ: سچ چوڻ - کليو کلايو چوڻ -
 = صفا چڻي وڃڻ: بالڪل آزاد ٿي وڃڻ -
 باقاعده آزاد ٿيڻ - ڦٽ وغیرہ جو بالڪل مٽجي وڃڻ -
 = صفا راند ڪرڻ: اچي اچي راند ڪرڻ -
 = صفا ڪرڻ: صاف ڪرڻ - مٺل - اوچل ڪرڻ -
 ليڪو لاهي لعل ٿيڻ - سمنڪ ٿيڻ - قرض وغیرہ
 سڳجھ لاهي ڇڏڻ - کجھارت يا بيت ڇڏڻ -
 = صفائي ٿيڻ صفائيون: ث. هاڪائي - هاڪيزگي -
 پوترائي - آچائي - آجرائي - سڌائي - آجلائي -
 اوچلائي - چنڊ - ڦوڪ - آگھ - سڄائي - صداقت -

= صِفَتَ وَثِينٍ اَرْبَعَانِي: سَیج هُنَّ - ویرالي
 دَسَل مِ اچن (ن-ب).
 ● صِفَتَ ث. (ع). خالي - کجه به نه. پُڙي.
 ● صِفَتَ ذ. (ع). جسم جي چئن خلطن مان
 پيلي رنگ جو هڪ خلط. جسم جو پيلو ٻائي -
 پت - ڪڙاڻ. ڪاوڙ - تيسو - ضيد - هٿ.
 = صِفَتَ راوِي ۽ صِفَتَ راوِي: صفت. صفرا جو -
 صفرا وارو. تيسر - ضدي - چيڙاڪ - هنيو.
 = صِفَتَ راوِي: مِرَاج: ذ. آهو ماڻهو جنهن جي
 مزاج مِ صفرا جي خلط زياده هجي - تلخ مزاج.
 ● صِفَتَ طُوق: اسم خاص. سنڌ جي اولهه مِ
 هڪ جبل جو نالو.
 ● صِفَتَ صُفَا: ذ. وڏي ڪوٺي - ڪرو - صفحو.
 ● صِفَتَ ران: اسم خاص. ڪراچيءَ مِ هڪ
 ديھ جو نالو. عورت جو نالو.
 ● صِفَتَ ي: اسم خاص. (ع). ايران جي هڪ
 شاهي خاندان جو نالو (جنهن مِ شاهه طهماسب
 شاهه اسماعيل مشهور بادشاهه ٿيا).
 ● صِفَتِي: صفت. (ع). صِفَتَ = صاف ٿيڻ
 صاف - پاڪ - ووتر. شُڌ - لڇ - خالص (اسم خاص).
 حضرت آدم عليه السلام جن جو لقب.
 ● صِفَتِي ۽ صِفَتِي: ذ. صفت. لوهه صاف
 ڪندڙ. تراريون ٺاهيندڙ.
 ● صِلَا ۽ صِلَا تُون: ث. (ع) آواز. سڌ -
 کاڌي کائڻ يا ڪنهن شئي واسطي سڌ. ڪوٺ -
 نيٺ - دعوت - لوتو - ڏامو.
 = صِلَا ڪَرَن: کاڌي کائڻ لاءِ چوڻ - کاڌي
 لاءِ سڌ ڪرڻ.
 ● صِلَا بَت ۽ صِلَا بَتُون: ث. (ع). صِلَا بَت
 صِلَبَ سخت ٿيڻ) سختي - مضبوطي - ڏاڍائي.
 استحڪام - بيهڪ - بيلائي. اقبال - شان - شوڪت.
 رعب - دٻدٻو - حشمت - تومنان - آب - تجمل -
 ٺٺ - فلڪ - مٿيا - ڏيا - مياجه.
 = صِلَا بَتَ جَنَگ: ذ. صفت. لڙائي جو مضبوط.
 بهادر - جنگجو - جوڌو. جنگي عهدبدارن جو
 خطاب.

= صِفَتَ عَدَدِي: ث. (ع). صفت + عدد <
 عدد = ڳڻڻ) گرامر مِ صفت ٿي ڪم ايندڙ عدد
 جو لفظ جيئن: " پنج، ڏهه، ويهه وغيره."
 = صِفَتَ مَبَالِغُو: ث. (ع). صفت + مبالغه <
 بَلَغَ = پهچڻ - رسڻ) گرامر مِ ٻين سڀني ساڳي
 جنس يا قسم وارن مان پيت مِ ايندڙ صفت جو
 لفظ جيئن: " هي ساڪرو الب، ٻين سڀني انهن کان
 سٺو آهي."
 = صِفَتَ مَرَكَبَ: ث. (ع). صفت + مَرَكَب
 < مَرَكَبَ = مليل هئڻ) ڪنهن زائد حرف
 ملائڻ سان گرامر مِ صفت جي معنيٰ ڏيکاريندڙ
 مرکب لفظ جيئن: " هٿرمند، عالي شان وغيره."
 = صِفَتَ وَصِفِي: ث. (ع). صفت + وَصَفَ =
 بيان ڪرڻ) گرامر مِ اسم جي خاصيت، قدر، درجو،
 حالت يا قسم ڄاڻائيندڙ لفظ جيئن: " پلو، لٽيو،
 مٿاهون، شاهوڪاري، ساڪرو وغيره."
 ● صِفَتَ صِفَحَا: ذ. (ع). صفحہ < صِفَحَ =
 منهن ڦيري پئي پاسي ڪرڻ) ٻئي جو هڪ پاسو -
 ورق. ڪتاب جو پاسو. مٿاڇرو - سطح - پکيڙ.
 جاءِ جو وڏو ڪرو - هال - ڪوٺي.
 ● صِفَتَ هَسَتِي: ذ. (ع). صفحہ + ف. هستي
 < هست = هُئَن) دنيا جو مٿاڇرو -
 روءُ زمين.
 ● صِفَتَ رَ ۽ صِفَتَ رَ: ذ. صفت. (ف). صِفَ =
 قطار + ريدڻ = چيڙڻ) قطارون چيڙيندڙ - لشڪر
 جون صفون چيڙيندڙ. بهادر. (اسم خاص). حضرت
 علي عليه السلام جن جو لقب.
 ● صِفَتَ: ذ. (ع). صِفَتَ = خالي ٿيڻ) خالي -
 خالي ڪيل - نلھو - سڪڻو. قعري سال جو ٻيو مهينو.
 (انهيءَ نالي جو سبب ظهور اسلام کان اڳ ماھ
 محرم مِ قتل وغيره ڪرڻ يا مير شڪار ڪرڻ منع
 ڪيل هو. انهيءَ ڪري هن صفر مهيني مِ اهل عرب
 گهر ٻار خالي ڪري، سير شڪار تي ويندا آهن).
 = صِفَتَ وَثِينٍ اَرْبَع: ث. صفر مهيني جي
 ٻچاڙيءَ وارو اربع جو ڏينهن. عام ماڻهو هن کي
 سڳورو ڏينهن سمجهندا آهن، پر حقيقت مِ ائين نه آهي.

● صلاح & صلاحون؛ ث. (ع. صلاح < صلح = چڱو ٿيڻ) نيڪي-پلائي-سنائي-چڱائي. بهتري-بهبودي. نيڪ ڪاري. هارسائي. سچائي؛ جيئن

”ساهڙ جي صلاح، ٻار لنگهائين باجهه سين“ (شاهه-سهي).

مت-اصيحت-هدايت. مشوره-مصلحت-گهٽ-لاءِ-رت-تدبير-تجويز. ارادو-منشا-مريض. ڪاڏي ڪاڻ جي التجا-صلاح.

- صلاح آهي؟ رت بهن-مشوره ٿيڻ-تجويز بحال ٿيڻ. ارادو ٿيڻ.

- صلاح ٻڌائڻ؛ راءِ ڏيڻ-تجويز ٻڌائڻ-ڍنگ ٻڌائڻ-رستو ڏيڻ.

- صلاح پيڙيو & صلاح پيڙيا؛ ذ-صفت. صلاح وارو-صلاحو-مناسب-واجب-نيڪ.

- صلاحيتو & صلاحيتا؛ ذ-صفت. صلاح وٺندڙ-مشوره ڪندڙ. لاءِ مان-شروعاً-عدلاً.

- صلاح ٿي هٿڻ؛ ڪنهن جي راءِ تي ڪم ڪرڻ. ڪنهن جو چيو مڃڻ.

- صلاح پيڇڻ؛ راءِ پيڇڻ-رت پيڇڻ-ارادو پيڇڻ-مريض پيڇڻ.

- صلاح ڏيڻ؛ راءِ ڏيڻ-رت ڏيڻ-مشوره ڏيڻ-تجويز ڏيڻ. رستو ٻڌائڻ. مڪتب ۾ ڪاڻ

واري شيءِ مان سيکاريندڙ کي ڀاڱو ڏيڻ. (نڀ).

- صلاح سان؛ ظرف. راءِ سان-رت سان-مشوره سان-تجويز سان. سمجهائڻ سان.

- صلاح ڪار & صلاحڪار؛ ذ-صفت. (ع. صلاح. +ف ڪار < ڪردن = ڪرڻ) صلاح ڏيندڙ-راءِ ڏيندڙ-مشوره ڏيندڙ. مشير-

منتري-وزير. لاصح.

- صلاح ڪرڻ؛ راءِ ڏيڻ-راءِ وٺڻ-مشوره ڪرڻ-ارادو ڪرڻ-تجويز ڪرڻ-تدبير سوچڻ-گهٽ ڪرڻ. پيڇڻ-گهٽ-پهڻ. هڪراءِ ٿيڻ.

ڪاڏي ڪاڻ لاءِ سڏ ڪرڻ-طعام ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ سڏ ڪرڻ-صلاح ڪرڻ.

- صلاح مشوره؛ ذ. تدبير و تجويز-اٽڪل سٽڪل.

- صلاح مصلحت؛ ث. مشوره-راءِ-راءِ زني-هدايت. سوچ-ويچار-گهٽ. اٽڪل سٽڪل.

- صلاحو & صلاحو؛ ذ-صفت. صلاح ڪندڙ. صلاح ڏيندڙ-صلاحِي.

- صلاح وٺڻ؛ راءِ وٺڻ. رت وٺڻ-مشوره پيڇڻ. ڪاڻ جي شيءِ مان ڪجهه حصو وٺڻ.

- صلاحِي & صلاحِي؛ ذ-صفت. صلاح ڪندڙ-صلاح ڏيندڙ-صلاحو-صلاحِي-ماتي-جٽ-پٽ-شريڪ-سائي.

● صلاحيت & صلاحيتون؛ ث. (ع. صلاحيت < صلح = چڱو ٿيڻ) بهتري-پلائي-نيڪي. اصلاح-درستي. هارسائي-رهيزگاري.

لياقت-سمجهه. بهچ-رسائي. ارسي. ملائمت-آهستيگي.

● صلح & صلح؛ ذ. (ع. صلح < صلح = چڱو ٿيڻ) ميل-ميلاپ-اتحاد-ٻڌي-ٺاهه-ٺهراءِ-سلوڪ-موافقت-راضو-راضي-هرچاءِ-مرچاءِ. آسن-آسان-آشتي-سلامتي. سسڪ-آئند-آرام-قرار-ڪشش-ڪلياڻ.

- صلح آهي؛ صفت. (ع. صلح +ف. آهي < آهيخن = ملي وڃڻ) صلح وارو-صلح جو-صلحائتو.

- صلحائتو & صلحائتا؛ ذ-صفت. صلح وارو-صلح پسند-بهاسن-سانتيگو-سليم-صلحي.

آئندمي-آسودو.

- صلح ٿيڻ؛ عهد نامو ٿيڻ-ٺاهه ٿيڻ-ميلاپ ٿيڻ-اتحاد ٿيڻ. هرچاءِ ٿيڻ-سلوڪ ٿيڻ-هرچڻ-مرچڻ-راج ٿيڻ-ٺهڻ-راڌاويٽ ڪرڻ. سڪ ٿيڻ-امن ٿيڻ-شانتي ٿيڻ.

- صلح پسند & صلح پسند؛ ذ-صفت. (ع. صلح +ف. پسند < پسنديدن = وٺڻ) صلح پسند ڪندڙ-امن پسند-صلح دوست.

- صلح دوست & صلح دوست؛ ذ-صفت. صلح کي پسند ڪندڙ-امن جو گهرجائو-امن پسند-اهنسڪ-صلح پسند.

● صنّجَ ڏيڻَ: انعام ڏيڻ. بدلو ڏيڻ - عوض ڏيڻ - آجرت يا مزدوري ڏيڻ.

● صنّجَ ملڻَ: سڀني ڪم جو عوض ملڻ - بدلو ملڻ.

● صنّجَ ڏيڻَ: ڏ. (ع. صلب = قاسي ڇاڙهڻ) دار - سولي - چليبا - قاسي. قاسيءَ جو ڪاٺ. عيسائين جي خاص نشاني - ڪروس.

● صنّجَ ٽپي ڇاڙهڻ: ڪروس تي ڇاڙهڻ - قاسيءَ تي ڇاڙهڻ. مغلوب ڪرڻ.

● صنّجَ ٻيڙي: صنّجَ ٻيڙي: ڏ. صفت. مجاهد - بهادر.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. (ع. اصمَر = صنّجَ ڪنگو) ڪنگن کان نه ٻڌندڙ - ٻوڙو - گهٻرو.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. (ع. بي نياز - غير محتاج - بي پرواه. خدا تعاليٰ جو صفاتي نالو.

ڏني - مالڪ - آقا - خاوند - رب - ٻريو. (صفت. ظرف). نت - قائم - ازلي و ابدي - مٿان - انادي -

هميشه - هميشه جو - جاودان - اتر.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڏيڻ: ڏ. صفت. وڏائي وارو جوان.

● صنّجَ ڪرڻ: مشوره ڪرڻ.

● صنّجَ ڪرڻ: ڪرائڻ: ٻڌي ڪرائڻ.

● صنّجَ ڪرڻ: ٺاه ڪرڻ - ميلاپ ڪرڻ.

● صنّجَ ڪرڻ: ٺاه ڪرڻ. عهدنامو ڪرڻ. ٺهراءُ ڪرڻ.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. سڀني مذهبن جو هڪڙو مقصد. خيال اڳيان رکي ڪنهن مذهب جي مخالفت نه ڪندڙ - امن پسند.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٻڌائي - فساد - جهيڙو - جنگ - ڦڙو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

● صنّجَ ڪرڻ: ڏ. صفت. ٺاه جو دستاويز - صلح جو ڪاغذ - لکيل پرچاءُ - پرچاءُ نامو - عهدنامو - راضي نامو.

== صنائع* بدائع* ؟ ذ. نظر يا كلام ۾ طبيعت جي لاڙي ۾ رنگيني پيدا ڪرڻ لاءِ عجيب و غريب ٺڪتا.

● صُنْدَرائِي* (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● صُنْدَل* ۽ صُنْدَل* : ذ. (سن. چندن) خوشبوءِ دار وڻ جو هڪ قسم. چندن. (صُنْدَل ٽن قسمن جو آهي؛ ۱- سفيد خوشبودار. ۲- ڳاڙهو، بنا خوشبو. ۳- ٻيلو، بنا خوشبو، صندل جي ڪاٺي بنا ريشي ٿئي ۽ ڪهن سان بلڪل صاف ٿئي). (سن. سُنْدِي*) ڪاٺ جو ٺهيل ڪٽولو- تختن سان ٺهيل ڪٽ- تختائين ڪٽ.

== صُنْدُلي* ۽ صُنْدُليُون* ؟ ث. (سن. سندي) ڪاٺ مان ٺهيل ٺنڊو صندل- ڪاٺ جي ٺنڊڙي تختائين منجي. ڪورين جو هڪ اوزار- تَر* ۾ ٻول لوهي سِيخ (ت).

● صُنْدُوق* ۽ صُنْدُوقُون* ؟ ث. (ع. ٻيٽي- بڪس. تابوت. (اسم خاص). تعلقي ڏيپلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● صُنْعَان* ؟ اسم خاص. (ع) هڪ مشهور معروف ولي ڪامل جو نالو (جو پوءِ بت پرست ٿيو).

● صُنْعَت* ۽ صُنْعَتُون* ؟ ث. (ع. صَنَع= ٺاھڻ) ڪاريگري- هنر- فن- پيش- ڌنڌو- ڪسب- ڪم. اٽڪل- ڍپ. چالاڪي- ڪيڏ- اٽڪل بازي- حرفت.

== صُنْعَت* گير* ۽ صُنْعَت* گير* : ذ. صفت. ڪاريگر- هنري. ڪارستانو- پيش ور، استاد. اٽڪلي- چالاڪ- حرفتي.

== صُنْعَتِي* ۽ صُنْعَتِي* : ذ. صفت. هنر جو- ڪاريگريءَ جو. هنري- ڪاريگر- هنرمند.

● صِنْف* : ث. (ع). قسم- جنم- نوع (ڪن لغتن صنف جي معنيٰ لکي ”هر نوع جو قسم“ جيئن ”نوع“ آهي گهوڙو ۽ صنف آهي ترڪي، عربي، ايراني، سامونڊي وغيره“).

== صِنْمَر* ۽ صِنْمَر* ؟ ذ. (ع). بُت- سورتِي- پتلو- پتلي. (مٽيءَ پٿر، ڌاتو يا ڪاٺي وغيره) مان

ٺهيل بت. (صفت). ٻڙيتر- پيارو- دلبر- دلدار- دلرٻا- جالي- محبوب- معشوق لالڻ- ڀرين- سپرين. = صِنْمَر* خانو* ۽ صِنْمَر* خانا؟ ذ. (ع. صِنْمَر+ف. خسانه= گهر) بيخانو- مندر- ديول.

== صِنْمَر* ڪڏه* ؟ ذ. (ع. صِنْمَر+ف. ڪڏه= ٻيلو) صِنْمَر* خانو.

● صِنُوَتر* ۽ صِنُوَتر* : ذ. (ع) وڻ جو هڪ قسم. چيل- ديال.

● صِيڪ* ۽ صِيڪُون* ؟ ث. (ع. صحنڪ) ٺنڊو طباق- رڪابي- ٽالهي- ڦيلهي- ٻاٽ- سيڪ.

● صَوَاب* ۽ صَوَاب* ؟ ذ. (ع) صوب= سڌو وڃڻ) سڌو- راست- صحيح- درست. بهتر- خوب. سڌائي- سٺو. سٺون رستو- چڱي واٽ. سٺ- سچائي- ثواب- برڪت. خير جو ڪم- نيڪي چڱائي- پلائي. سڌا آچار- ڪن- خاصيت- وصف. ٻڙيگاري- ديانتداري. جيئن؟

”ساهتَر رءُ صَوَاب* آ ۽ گهڻوئي گهوريان“ (شاه).

● صَوَبو* ۽ صَوَبا* : ذ. (ع. صَوَبَه*) ڀرڳڻو- علائقو. ملڪ يا حڪومت جو حصو. صوبي جو حاڪم- امير- سردار- حاڪم- رئيس. (صفت). خالداري- ڪڙين- اصيل- ڀلو- آٿر.

== صَوَبُدار* ۽ صَوَبُدار* ؟ ذ. صفت. صوبي جو حاڪم- ڀرڳڻي جو مالڪ- گورنر.

== صَوَبُدارِي* ۽ صَوَبُدارِيُون* ؟ ث. صوبه جي حڪومت. صوبه دار جو عهدو.

== صَوَبُپدار* ۽ صَوَبُپدار* : ذ. صفت. صوبي جو سنڀاليندڙ- صوبه دار. پوليس جو هڪ ٺنڊو عملدار- ٿاڻيدار.

== صَوَبُپدارِي* ۽ صَوَبُپدارِيُون* ؟ ث. صوبه داري. صوبه دار جو عهدو. حڪومت جو علائقو.

● صَوُپا* : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● صَوُپُو لُنڊِي* : اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● صَوُوت* : ذ. (ع. صوت= آواز ڪرڻ) آواز- صدا- ندا- بانگ.

٭ صَوَر ۽ صَوَرُون؛ ث. (ع. صور = آواز ڪرڻ) وڃائڻ جو سڱ. سڱي. قراءت. قرن. نفيري. نفيل. سنگهو. مسلمانن جي عقيدتي ۾ حضرت اسرافيل ۽ وارو توتارو (جنهن جي ڌڪاءُ ۽ سخت آواز تي سڀ ماڻهو مري ويندا).
 - صَوَر اسرافيل؛ ذ. اهل اسلام جي عقيدتي موجب قيامت جي ڏينهن تي حضرت اسرافيل ۽ جي توتاري جو آواز.
 ٭ صَوَرَت ۽ صَوَرَتُون؛ ث. (ع. صورت) شڪل. شبهه. مشهه. مهالديو. چهرو. ايڪر. آڪار. روپ. نقشو. نقش. فارم. گهاٽ. بناوت. تصوير. خاڪو. مورت. قالب. پتلي. گهاٽ. طرح. طريقو. ڍنگ. نوع. نمونو. آچار. وڌي. دستور. تدبير. تجويز. انگل. ريت. علامت. نشان. حالت. كيفيت. اوسٿا. گتبي. دشا. روئداد. درجو. (ظرف). مالند. مثل. وانگر.
 - صَوَرَت آشنا ۽ صَوَرَت آشنا؛ ذ. صفت. (ع. صورت + ف. آشنا = واقف) معمولي واقف. روشناس. ڄاڻ سڃاڻ.
 - صَوَرَت بدلتن؛ ويس بدلڻ. چهرو تبديل ڪرڻ. شڪل بدلڻ.
 - صَوَرَت بيگاڙن؛ چهرو بيگاڙڻ. شڪل خراب ڪرڻ. اڏاوت خراب ڪرڻ. ڦٽائڻ. سهڻائي خراب ڪرڻ.
 - صَوَرَت پُرسَت ۽ صَوَرَت پُرسَت؛ ذ. صفت. (ع. صورت + ف. پُرسَت = پُرسَتيدن = پوڄا ڪرڻ) بت پُرسَت. ظاهر پُرسَت.
 - صَوَرَت جو صاحب هئڻ؛ صورت وارو هئڻ. نهايت سهڻو هئڻ.
 - صَوَرَت حال؛ ث. ظاهري حالت. حقيقت. سڄي ڳالهه. نقشو. خاڪو. رڻا. تجويز. سڃاڻ. مسوده. سڄي ڳالهه. حقيقت.
 - صَوَرَت حرام ۽ صَوَرَت حرام؛ ذ. صفت. شڪل جو ڇڱو پر اندر جو کوٽو.
 ٭ صَوَرَت ڏيکارڻ؛ شڪل ڏيکارڻ. مهالديو ڏيکارڻ. سامهون اچڻ. روبرو اچڻ.
 - صَوَرَت گز ۽ صَوَرَت گز؛ ذ. صفت. (ع. صورت + ف. گز = لاهيندڙ) مورت ٺاهيندڙ. تصوير ٺاهيندڙ. مصور. نقاش.
 - صَوَرَت گري ۽ صَوَرَت گريون؛ ث. مورت ٺاهڻ جو ڪم. مصوري. نقاشي.
 - صَوَرَت وڻند ۽ صَوَرَت وڻند؛ ذ. صفت. صورت وارو. ڊولائتو. سهڻو. شڪيل. حسين. خوبصورت. ٺاهوڪو. زيبائتو. موچارو. سوييوان. سدرشن. عمدو. چڱو چرڪو. وينگس. ڇج مڇ جهڙو. ٺڪو. اوگهو. پري مان.
 - صَوَرَتِي ۽ صَوَرَتِيُون؛ ث. ٻارن جي هڪ راند جو نمونو. قسمت آزمائي (هڪن ٻيا ڪڻن رستي).
 ٭ صَوَن ۽ صَوَن؛ ذ. (سهيڀ: من. سيهو) ميوي ۽ وڻ جو هڪ قسم. (ع. آن. پشم. ڪاري رنگ جي ڪپڙي جو هڪ قسم. ايلپاڪو. گوشت يا پاڇي جو مٽ. رس. (جيو بيمار وغيره کي ڪارائجي) ڀرت جو هڪ قسم (ٺ).
 - صَوَنائُون ۽ صَوَنائُون؛ ذ. صفت. صوف جي رنگ جهڙو. (ذ. مٽر).
 - صَوَنائُون چنبي (ٺ): ث. ڀرت پيريل چني (جا ڪنوار جي هڪن مان موڪلائي ساهري گهر وڃڻ وقت پائي).
 - صَوَنِي؛ ٻيهر ۽ صَوَنِي؛ ٻيهر؛ ذ. صوڪ جيڏي وڏي ٻيهر جو هڪ قسم.

٭ صَوَرَت ڏيکارڻ؛ شڪل ڏيکارڻ. مهالديو ڏيکارڻ. سامهون اچڻ. روبرو اچڻ.
 - صَوَرَت گز ۽ صَوَرَت گز؛ ذ. صفت. (ع. صورت + ف. گز = لاهيندڙ) مورت ٺاهيندڙ. تصوير ٺاهيندڙ. مصور. نقاش.
 - صَوَرَت گري ۽ صَوَرَت گريون؛ ث. مورت ٺاهڻ جو ڪم. مصوري. نقاشي.
 - صَوَرَت وڻند ۽ صَوَرَت وڻند؛ ذ. صفت. صورت وارو. ڊولائتو. سهڻو. شڪيل. حسين. خوبصورت. ٺاهوڪو. زيبائتو. موچارو. سوييوان. سدرشن. عمدو. چڱو چرڪو. وينگس. ڇج مڇ جهڙو. ٺڪو. اوگهو. پري مان.
 - صَوَرَتِي ۽ صَوَرَتِيُون؛ ث. ٻارن جي هڪ راند جو نمونو. قسمت آزمائي (هڪن ٻيا ڪڻن رستي).
 ٭ صَوَن ۽ صَوَن؛ ذ. (سهيڀ: من. سيهو) ميوي ۽ وڻ جو هڪ قسم. (ع. آن. پشم. ڪاري رنگ جي ڪپڙي جو هڪ قسم. ايلپاڪو. گوشت يا پاڇي جو مٽ. رس. (جيو بيمار وغيره کي ڪارائجي) ڀرت جو هڪ قسم (ٺ).
 - صَوَنائُون ۽ صَوَنائُون؛ ذ. صفت. صوف جي رنگ جهڙو. (ذ. مٽر).
 - صَوَنائُون چنبي (ٺ): ث. ڀرت پيريل چني (جا ڪنوار جي هڪن مان موڪلائي ساهري گهر وڃڻ وقت پائي).
 - صَوَنِي؛ ٻيهر ۽ صَوَنِي؛ ٻيهر؛ ذ. صوڪ جيڏي وڏي ٻيهر جو هڪ قسم.

- صَيْدْ ڪَرن؟ شڪار ڪرڻ - آهيڙڻ. قبضي ۾ آڻڻ - وس ۾ آڻڻ.

- صَيْدْ ڪَناڻ ۽ صَيْدْ ڪَناهه: ذ. ث. (ع. صيد + ف. گاهه = جاه) شڪار جو هنڌ - شڪار گاهه.

● صَيْغُو ۽ صَيْغَا: ذ. (ع. صوغ = ڪارب ۾ وجهڻ) سانجي ۾ وڌل - قالب ۾ ڏاليل. لفظن جو اصل - ڏاتو - بنياد - اشتقاق - وڻيتي. ارت - مطلب - معنيٰ. گرامر جي اصطلاح ۾ اهو لفظ جنهن مان فعل جي بيان جي نموني جي خبر پوي. اهل تشيع ۾ ايجاب و قبول جا ڪلمه - نڪاح - عقد.

● صَيْقَلْ: اسم خاص. تعلقي ڪنڌ ڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● صَيْقَلْ؟ ث. (ع. صَيْقَلْ = هالڻ ڪرڻ) ڪٽ (لوھ تان) لاهڻ جو ڪم. صفائي ۾ ڪو - چاڪو - اوڄر - ٽاب.

- صَيْقَلْ ڏيئي ۽ صَيْقَلْ ڏيئي؟ ذ. صفت. مانجيندڙ - مليندڙ. دل اجار.

- صَيْقَلْ ڪَرن؟ ڪٽ لاهڻ (لوھ تان) - صاف ڪرڻ - ڇمڪائڻ.

- صَيْقَلْ ڪَرن ۽ صَيْقَلْ ڪَرن: ذ. صفت. ڇمڪائيندڙ - چاڪائيندڙ - اجاريندڙ - هٿيارن يا لوھ جي سامان کي ڇمڪائيندڙ ۽ صاف ڪندڙ لسو ڪندڙ - هالڻ ڪندڙ - تپيوڙو - زورھ ساز - صلاح ساز.

- صَيْقَلْ ڪَير ۽ صَيْقَلْ ڪَير؟ ذ. صفت. صَيْقَلْ ڪَرن - صَيْقَلْ ڪَرن.

- صوفائي؟ اسم خاص. تعلقي ميرواه (رياست خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● صَوْفِي؟ ۽ صَوْفِيُون؟ ث. دوا ۾ ڪم بندڙ ڊڪ ٻسار ڪو وڪر - ٻچ جو هڪ قسم.

● صَوْفِي؟ ۽ صَوْفِي؟ ذ. صفت. (ع. صوف = آن مان ٺهيل ڪپڙو) اوني ڪارو ڪٽو ڍڪيندڙ - بھمينه پوش. منقي - ٻارسا - ٻاڪاز - ٻرهيزگار - صاف. (ذ.) فقيرن جو هڪ قسم - سلوڪ وارو فقير. شراب يا ڪنهن به نشي کان ٻرهيز ڪندڙ. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

- صَوْفِيائي؟ ۽ صَوْفِيائيُون؟ ث. ٻرهيز - ٻرهيزگاري - منجم - اعتدال - رڪ - ڪري - جڳت. شراب کان ٻرهيز.

● صَوْلَايَتُو؟ ۽ صَوْلَايَتَا؟ ذ. صفت. جڙندڙ - شائستو - ٺهندڙ - لائق - شايان - وڙائتو - ڏانوَ جو - ڪم جو - وڻندڙ - پواند - جڳائتو.

● صَوْمَر؟ ذ. (ع. صومر = رڪجن) روزو - ورت.

- صَوْمَر صِلَاوة؟ روزو نماز.

● صَهْبَا: ث. (ع. ڳاڙهو شراب - سفيد الڪورن جو شراب).

● صَهْبَجَا (ت): اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● صَيْقَادْ ۽ صَيْقَاد؟ ذ. صفت. (ع. صيد = هو شڪار ٿيو) صيد ڪندڙ - شڪار ڪندڙ - شڪاري - ماري - آهيڙي.

● صَيْدْ ۽ صَيْد؟ ذ. (ع. صيد = هو شڪار ٿيو) آهو جانور جو مارجي - شڪار.

ضی

ض: ذ. (ع). عربيءَ جو پندرهون، فارسيءَ جو اڙهون ۽ سنڌيءَ جو چوڏهون (۳۵) اکر-ابجد جي حساب موجب عدد (۸۰۰).

● ضابطہ کا ضابطہ، ذ. صفت. (ع. ضبط =
 من سوگھو کیو) ہوشیاری و سمجھ سان ذندو۔
 نظرداری کندو. جچی، طرح پکڑندو۔ سوگھو
 جھلندو۔ قابض، انتظار کندو۔ منتظر، ہوشیار.
 حاکم۔ مالک.

ضابطو ۽ ضابطا: ذ. لغوي معنیٰ ہر شے کی حد اندر اگاہ ہر رکھ جو کم - نگہداشت - نظرداری - چوکسی - بینال. قاعدو - قانون - دستور - آئین. بندوبست - انتظام. ربط و ضبط - قبضو. دہاء - رعہ - جمعت - ہجرت - ہجندی - و مسعت.

— ضابطو رکڻ: قاعدو رکڻ. بندوبست رکڻ.
— سختي رکڻ. چمتو رکڻ۔ دٻاءُ رکڻ.

ضادہ ضادہ ذ. (ع. ض). ہانگہ ہندو
ککڑ (علم لکھو ص ۲۰).

● ضاعِفًا ضَاعِفًاوَن (ت): ث. (ع. ضَعِيفَةً
= ہمی) عورت - زال - مائی - زائفان.

● ضامن: ضامن: ذ. صفت. (ع. ضامن < ضَمَنَ = جوابدار رهڻ) ذمو ڪندڙ۔ ذمہ دار۔ ذمي وار۔ جوابداري ڪندڙ. ويساھ ڏياريندڙ. وچ ۾ پوندڙ۔ طرفدار۔ تلهي دار۔ عيوضي. وسيلو۔ آڌار۔ بچاءُ. وري جي هيٺان ٿيڪ طور ڏنل ڪاٺي۔ شھتير۔

- ضامن پنوں: ڪنهن جو ذمہ دار ٿيڻ.
وچ ۾ پنوں.

— ضامينَ ذِينَ: ڪنهن ٻئي کي پنهنجي طرفان
ذِمو ڪرائڻ.

ضمائم کی ضرورت: ضامین کی ضرورت: ذ صفت، ع۔
 ضامن + ف. گیر < گرفتن = وٹن) جوابداری کھنڈو۔
 ذمہ دار۔

ضمائم گہری ۽ ضامین گہری یون ۱ ث.
ذمہ داری - جوابداری.

● ضاء: ظرف. (ع. ضایع < ضایع = ہرباد تین) نوصان (متر مریراگ).

● ضائیفان ؟ ضائیفائون ؟ ت. (ع. ضعیفہ =
ہیٹی) زال - عورت - مائی.

● ضایع: صفت. (ع. ضیع = ہرباد ٹیٹ) اکارت۔ لکھو۔ اجایو۔ ہی فائدو۔ زیان۔

ۛ ضایع تہیں ؛ اجابو وچن - ہی فائدو وچن -
برباد تہیں .

- ضایع کرے: بربا - دکرن - وِجائیں -
- کار و لیکنو کرن - لاس کرن -

● ضبط؛ (ع. ضبط = هن سوکھو کيو) سنڀال - جاچ - ليکھڻائي - حفاظت - چوڪسي. روڪ - بندش - ٻاندي - قيد. سرڪاري قبضو. انتظام - بندوبست.

- ضبط کرن: سنپال کرن۔ لکوانی کرن۔ روکن۔ قابو کرن۔ جذب کرن۔ بندش وجہی سرکاری کرن۔ قبضی پر آئن۔ قبائلی۔

- ضَبَطَ وِلَادَتَ: ث. اولاد کي روڪڻ جو فعل.
- ضَبَطِي ۽ ضَبِطِي: ث. اڪرائي - سنڀال.
روڪ - بندش - ڀابندي. ڪنهن سال کسي قبضي
ڪرڻ واري حالت.

- ضَبْطِي "تَیْن" ! سرکاری سنڀال هیٺ اچن.
اُترجي وڃن.

- ضَبْطِي 'ڪٽڻ'؛ بندش وجهي سرڪاري ڪرڻ.
فَبْضِي ۾ آڻڻ، ڦرڻ - ڪٽڻ.

● ذَرَبَتْنِ: مصدر. (ع. ذَرَبَ = هَنَى هَنِيون) ذَكَهُ هَئِيْن - زَخَمَ رَمَانِي - اِيذَاءَ رَمَانِي. مارَن - هِيَسْتَن. علم رياضيۃ موجب پَن عددن كي ٻان م ٻي سگهہ ڏيڻ. ٺپو هَئِيْن - مَهر هَئِيْن - چاڻو هَئِيْن.

● ضَرُورُ: ظرف. (ع). واجب. لازم. قَرَضُ - رهندو. بيجا - بيشڪُ - دَرَمَتُ - بيلاشڪُ - جائِي. هَرُو پَرُو. اَن تَرُو - اَتَلُ - اَوَسُ - لا ڪَلَامُ. (ذ). حاجت - گهرج - ضَرُورَت - چاهينا - طَلَبُ - خُواهِشُ. (ع). ضَرَرُ (= لُفْصَانُ) ضَرَرُ - زيانُ. شاه جي ٻيٽن ۾ وزن جي ضَرُورَت ڪري "ضَرَرُ" ڪي ضَرُور ڪيو ويو آهي؟ جيئن "منهنجا جَر - ضَرُور ڪڇي ڪور ٿي" (شاه).

= ضَرُورَت وارو - ضروري - لازمي - گهرجائو - حاجت مند - گهريلُ. - ضَرُورَت ۽ ضَرُورَتُون: ٿ. گهرج - حاجت - اِحتِياجُ - خواهش - چاهينا - طَلَبُ - دَرڪارُ. مشڪل - تنگي - لاچارِي - دُشوارِي. - ضَرُورَتَ ٿيڻ: گهرج ٿيڻ - طلب ٿيڻ.

= ضَرُورَتَ پَوڻ: گهرج پَوڻ - طلب ٿيڻ. - ضَرُورَتَ ٿَمَندُ ۽ ضَرُورَتَ ٿَمَندُ: ذ. صفت. گهرجائو - حاجتمند - طالبِ جو - مُفلسُ - محتاج - مُسڪِينُ - تنگ حال. - ضَرُورَتَ نه آهي: جملو: گهرج ڪانهي. هَرُو پَرُو نه ٿيئي. طلب ڪانهي. - ضَرُورِي ۽ ضَرُورِي: ذ. صفت. واجبي - لازمي - لاچارِي - مَجبُورِي - تَاڪِيدي. - ضَرُورِيَاتُ: ٿ. جمع ضَرُورَت جو - ضروري (شيون) - گهريل (شيون).

● ضَرِيْبُ ۽ ضَرِيْبُ: ذ. صفت. (ع). ضَرَبُ (= هُنَ هَنِيْمُون) ضَرَبُ وَ سِيِلُ - ضَرِيِلُ - قَتِيِلُ - ذَڪَةُ لَڳل. مارِيِلُ - وَرَتِلُ - مُبَتَلَا.

● ضَرِيْحُ ۽ ضَرِيْحُونُ: ٿ. (ع). قَبَرُ - ڪور - مَزار - مَرَقَد - مَقْبَره. قبر جي سيراندي - ٻيٽُ.

● ضَعُفُ: ذ. (ع). ضَعُفُ (= هِيْطُو ٿيڻ) ڪمزوري - هيٺائي - لاٽواني - بي طاقتي.

= ضَعِيْفُ ۽ ضَعِيْفَانُ: صفت. (ع). ضَعِيْفُ = هيٺي - هيٺي - آڀري - ڪمزور - بي طاقت (عورت). ٿ. زال - عورت - ماڻهي.

● ضَعُوْفُ ۽ ضَعُوْفُ (ت): ذ. ضَعُفُ = هيٺائي ضَعُفُ - ڪمزوري - هيٺائي.

● ضَعِيْفُ ۽ ضَعِيْفُ: ذ. صفت. (ع). ضَعُفُ = ڪمزور (هيٺو - ڪمزور - نِيستو - نِيپل - ناٿوان - بي طاقت. آڀرو - ذَمَلُ - ڏُپَرُو - نَحِيْفُ - لاغرُ. ٻُڌو - ٻوڙهو - پير مَرَدُ.

= ضَعِيْفُ اِلْعِتْقَادُ: ذ. صفت. اعتقاد جو ڪڇو - گهٽ وِساهه وارو. سادو - پورڙو - ٻالو ڀولو.

= ضَعِيْفُ اِلْعَقْلُ: ذ. صفت. گهٽ عقل وارو - ڪَمُ عَقْلُ - ٻيو قُوْفُ.

= ضَعِيْفَانِي ۽ ضَعِيْفَانِيُونُ: ٿ. هيٺائي - ڪمزوري - ناٿواني. سُسِيِي - سوڳائي - مائداڻي.

= ضَعِيْفُ ٿِيڻ: ڪمزور ٿيڻ - نِيپلُ ٿيڻ - اڍو ٿيڻ.

= ضَعِيْفَتُ ۽ ضَعِيْفَتَانُونُ: ٿ. ڪَمَزُورُ (عَوَرَتُ). (صفت). ٻُڌِي - ٻوڙهي - پير مَسَن.

= ضَعِيْفِي ۽ ضَعِيْفِيُونُ: ڪَمَزُورِي - ناٿواني - آڀرائي - هيٺائي. ٻيري - ٻُڌائڻ.

● ضَلَالَتُ ۽ ضَلَالَتُونُ: ٿ. ضَلُ - ڪمراهي. ٿيڻ. غلطي ڪرڻ) اَوَنداهِي - ڪارائِي. ڪمراهي. خطا - قَصُورُ. ٻُڄڙائي - خِراپي. خُؤاوي - ٻڌنامي - تباهي - بربادي.

● ضِلَعُ: ذ. (ع). ڪنهن ملڪ جو ڀاڱو - تَعْلَقُ جو مَجمُوعو - ڊِمُتِرِڪُٽُ.

= ضِلَعُو ۽ ضِلَعَا: ذ. ڪنهن ملڪ جو حصو - ضِلَعُ.

● ضَمُّ: ذ. (ع). ضَمُّ (= ملائڻ) ڪنهن شيء کي هاڻ ۾ ملائڻ جي حالت - شَمُولِيَت. ٻيڻ (-) جي حرڪت (اها حرڪت ٻنهي ڇن جي ملائڻ سان ٺڪري).

= ضَمُّ كَرَنُ: ملائڻ - ڪڏڻ - جوڙڻ.

= ضميرُ جوابِ موصول: ذ. موصول جي جواب
۾ ڪم ايندڙ ضميري لفظ، جنهن تي ”سو، سا،
آها وغيره“.

- ضمير حاضر: ذ. ضمير حاضر اسم جي بدران
ڪم ايندڙ ضمير جو لفظ، جتن تي "تون"
توهان، تو وغيره.

ضمير خالص: ذ. ضمير متكلم، حاضر و ضمير غائب کی گڈی ڈل نالو.

= ضمير غائب ذ. غائب اسم جي بدران
ڪم ايندڙ ضميري لفظ، چئن تہ ”آهو، انهن
وغیرہ“.

= ضمیر "مُبْتَدِئ"؛ گجھو ضمیر وارو لفظ،
جنن تہ "کیڑ" کھڑو کُجاڑو وغیرہ۔

● ضمير متصل: ذ. گدیل ضمیري پڄاڙي،
هنن ته ”پس“ لکيس، چيسر وغيره.

— ضمير متڪليم؛ ذ. ڳالهائيندڙ اسم جي
بدوان ڪم ايندڙ ضمير جو لفظ، جنهن تي ”ا“
اسين، مون وغيره.

- ضمير مُشْتَرَكٌ: ذ. جملي ۾ فاعل جي
 بهران مفعول ٿي ڪم ايندڙ يا ضمير خالص ڪي
 زور پرائڻ وارو ضمير جو لفظ.

= ضمير موصول؛ ذ. بن جملن کي ڳنڍيندڙ
اسم جي بدران ڪم ايندڙ لفظ، جنهن ته؛

”جا لڪڻ لڳو سائي، ما مڇ پسندي مڃي“
(شاه).

● ضَمِيْمُو ۽ ضَمِيْمَا ڏ. (ع. ضَمِيْمَه < ضَمِر = ڪڍ ڪرڻ) ڪنهن شئي تي وڌيڪ لڳايل شئي۔
وڌايل شئي۔ ڪتاب پوري ٿيڻ کان پوءِ ٻجڙيءَ جو ڏنل وڌيڪه سواڊ۔ تنہ۔

● ضَوّٰ ذ. (ع. ضَوّٰ = شني ڏيڻ) روشني۔
 -ج- جي روشني۔

- ضَوْفُشَانُ؟ ذ. صفت. (ع. ضو + ف. نشان) =
افشالیدن = کیڑن (روشنی کندز. روشن - چم کندز -
چم کندز).

- ضیاء ضیائون؟ ث. (ع). روشنی-روشنائی-
چمک۔ تجلّی۔ نور۔ جوت۔ ہرکاش۔

● ضِمَادٌ ۛ ضِمَادٌ ذ. (ع. ضَمَدَ = پڌن) ۛ
لیپ۔ نرم ڪري زخْم ٺي رکڻ جي دوا۔
پَلَسْتَرُ۔ لپري۔

● ضَمَانٌ ۖ ضَمَانٌ: ذ. صفت. (ع. ضَمِنَ =
جوابدادي کړئ) هَارَانٌ ۖ هَوْنَدَرٌ- بَدَلُو هَوْنَدَرٌ-
ضَامِنٌ- ضَامِنِي.

۱۰۰ - ضمانت و ضمانت‌ون: ث. (ع. ذمہ داری۔ کفالت۔ جوابداری۔

= ضمانت نامو: ۱ ضمانت ناما: ذ. (ع).
 ضمانت + ف. لام = لکيل (گالھ) ضمانت جي
 تحرير - كفالت لام - ضامن جو اقرارنامو.

— ضمما لتيبي في ضمما لتيبي؟ ذ. صحت. ضمما مين
پوندور. ضمما مين پيپل. ذ. دار. ضمما.

● ضیمن ظرف، (ع)، الدرونی، هیئتان - ذیل -
باب - فصل - (کنهن لسکت جو) فقرو.

● ضَمِيْرُ ۛ ضَمِيْرُ ذ. (ع). دِل - مَن -
حِء - قَلْب - هَرْدُو. الدَر - كُجَه - رَاژ - پِدُو -

خیال - ذیان - مرضی (ذ. صفت). الدر وارو -
پوشیده - مخفی. گرامر اسم جو جالشین لفظ -

۱- ضمير حاضر
۲- ضمير غائب ۳- ضمير مستكتم ۴- ضمير

ذو ۷- ضمير مستتر ۸- ضمير مشترك

۹۔ ضمیر استیفاء ۱۰۔ ضمیر موصول ۱۱۔ جواب موصول ۱۲۔ ضمیر متصل ۱۳۔ ضمیر منفصل)۔

= ضمیر استفہام: ذ. (ع. ضمیر + استفہام < فہم = جائن) سوال پوچھ لاء کم ایندڑ ضمیر جو لفظ حیثیت تہ جا؟ چو؟ وغیرہ.

- ضمير "إشارو" ذ. اسم "ذالهن" إشارو
 كندر ضمير جو لفظ جيئن ته هو، اهو، هن

وغیره. (۱) قسم ۱- ضمیر اشارو دور ۲- ضمیر اشارو ويجهو).

- ضمير اشارو ڏور؛ ذ. ڏوراهين اسم ڏالهن اشارو ڪندڙ ضميري لفظي جنن ته "هو، اهو وغيره".

- ضمير "إشارو ويجهو" ذ. ويجهي اسم ذالهن اشارو
كانت ضمير جو لفظ جن ت. "هي، هن وغيره".

● ضيَافَتُ : ذ. (ع. ضاق = سوڙهو ٿيڻ) ٽَنگي -
تَڪليف - ذڪيائي - مُشڪلات - دَرَت. ڪمي -
ڪوتاهي. دَمَ جو مَرَضُ.
- ضيَافَتُ النَّفْسِ : ذ. آپساهيءَ جو مرض -
دَمَ جي بيماري.

● ضيَافَتُ ضيَافَتُون : ث. اسر (ع). کاڌي
جي وڏي مَجلِسَ - مهماني - دَعوت - کاڌو -
نوٽو - مَجلِسَ.
● ضيَافَتَ ڪَرَنُ : دَعوتَ ڪرڻ - کاڌو کارائڻ.
● ضيَافو ضيَافا : ذ. فائدو. ڪٽيو - لاپ (پرماندو).

ط

- طاعتُ پَنڌِرُ : طاعتُ پَنڌِرُ : ذ. صفت.
(ع. طاعت + ف. پَنڌِرُ < پَنڌِرَ فتن = قبول ڪرڻ).
فرمانبردار - مڃيندڙ - قبوليندڙ - چئيوان هئڻ.
● طاعُونُ : ث. (ع). بيماريءَ جو هڪ قسم -
پليگ - وبا - وقا - بقا - مَهاوَرِي.
● طافَ : طافُونُ : ث. سرحد - دنگ - حد -
سَڌو - دڳ. جبل ۽ ميدان کي هڪ ٻئي کان جدا
ڪندڙ حد - ماڻهي.
● طاقُ : طاقُ (ل) : ذ. (ع. ظرف). ڏنگو
پيچرو.
● طاقُ : طاقُ : ذ. (ع. طاق < پهلوئي < تاڪ
= چارو - ڳڙهي) ڀيت ۾ لڳل کڏو - محراب.
دروازي جو هڪ پُٺُ - دروازي جو تختو. دَرُ
دَرِي يا ڪپَ پَنڌ ڪرڻ جو تختو. (صفت).
اڪي - چڙهو - پَڪو - واحد. لائاني - بي نظير -
ناياب. جيئن: ”فلاڻو هر ڪم ۾ طاق آهي.“
(ف. طاس) ٿالھ - طاس. طَسُ. (مرمول راڻو - گر).
- طاقاڻُونُ : طاقاوانُ : ذ. صفت. طاق وارو
(دروازو).
- طاقَ جو مَٽِيوُ : ذ. واپڪي محاورو ۾
دَرُ يا دريءَ جو هيٺيون مٿيون وچون ڪاٺي
جو ٽڪر - پانيلي.
- طاقَ ڪَڍَڻُ : وقت ۾ ڌڪ ڪيڻ - ٻيڙيءَ
چاڙهي ڦرڻ ڪيڻ - ڌڪ ڏيڻ - ڦرڻ ڪيڻ -
لاس ڪرڻ.

ط : ث. (ع). عربي جو سورهنون فارسيءَ جو
اَوَٺيهون ۽ سنڌيءَ جو پنجٽيهون اکر - ابجد جي
حساب موجب عدد (۱۹).
● طاءُ : ذ. (ع). گهڻي حرص وارو ماڻهو.
(علم نحو ص ۲۰).
● طابعُ : طابعُ : ذ. صفت. (ع. طَبَعَ =
سُهر هئڻ) چيائي ڪندڙ - چاپيندڙ.
● طارقُ : اسر خاص. (ج). هڪ مشهور مسلمان
سپه سالار فاتح اسپن جو نالو.
● طاريُ : طاريُ : ذ. صفت. (ع). اوچتو
ظاهر ٿيندڙ - پڪڙم اچي ٻوندڙ - چائنچي ويندڙ.
غالب ٻوندڙ.
- طاريُ ٿيڻُ : چائنچي وڃڻ - غالب ٿيڻ.
اوچتو اچي پوڻ.
● طاسُ : طاسُونُ : ث. (ع). ويڪري منهن
وارو - پيالو - ٿالھي - رڪابي. راند جو هڪ قسم -
پتن جي راند - تاس (ل). ذ. ڳلي. سون - طلا
(ڍول مارڻي).
- طاسيروُ : طاسيرا : ذ. ٿانءَ جو هڪ قسم -
وڏو وڻو.
- طاسَ وَرَنيُ : طاسَ وَرَنيُونُ : ث. صفت.
سون جهڙي - سهڻي.
● طاعتُ : طاعتُونُ : ث. (ع. طاعت < طوع =
فرمانبرداري ڪرڻ) فرمانبرداري - مڃتا - قبوليت.
تابعداري - غلامي - پانهپ - بندگي - عبادت.

- طاق ڪٽيري ڇڏڻ: تختا ڪڍي ڇڏڻ -
 سخت نقصان رسائڻ - ڏاڍو ڏک پهچائڻ.
 - طاق لڳڻ: تختا بند ٿيڻ (دروازي جا).
 چسپ ٿي وڃڻ. حيرت ۾ پهچي وڃڻ - ٺپ ٿري وڃڻ - تپرس ۾ پوڻ - عجب ۾ پهچي وڃڻ. ڏک اچڻ - چوٽ لڳڻ.
 - طاق لسکي وڃڻ: اوچتو ڪنهن خبر ملڻ تي حيران، پريشان يا پشيمان ٿيڻ - تختا لسکي وڃڻ. ٺپ ٿري وڃڻ - ارمان ۾ پهچي وڃڻ - سخت ارمان ٿيڻ.
 - طاق ٺڪري وڃڻ: تختا ٺڪري وڃڻ - نقصان پهچڻ - سخت صدمو پهچڻ.
 - طاق ٺڪڻ: ٺڪڻ يا ڌريءَ جو هڪ پاسو يا ٻيو ٺڪڻ. تاس جو هڪ ٻيو. واه وغيره جي ڪاٺيءَ لاءِ ٻه سو کن فوٽن جو هڪ مفاصلو.
 - طاق ٺڪڻ: ڌڻين: گهر جا دروازا بند ڪرڻ - ڌڻ پورڻ - ڌڻ جا طاق بند ڪرڻ.
 - طاق ٺڪڻ: طاق ٺڪڻ ٺ. (ع. طاقه > طوق = ڪٽڻ جي لياقت رکڻ) سگهه - زور - ٻل - قوت - وٽ. حوصلو - برداشت - لياقت.
 - طاق ٺڪڻ: آزمائشي: طاق ٺڪڻ: آزمائشي: ٺ. (ع. طاقه + ف. آزمائي > آزما > آزمودن = تجربو هئڻ) زور لڳائڻ جي حالت - زور آزمائي.
 - طاق ٺڪڻ: طاق ٺڪڻ: ٺ. صفت. (ع. طاقه + ف. مند = وارو) زور وارو - زبردست.
 - طاق ٺڪڻ: وارو: طاق ٺڪڻ: وارو: ٺ. صفت. سگهه وارو - سگهائڻو - طاقت ور - زور ڀريو - زور آور - زورائڻو - همٿ ڀريو.
 - طاق ٺڪڻ: طاق ٺڪڻ: ٺ. صفت. (ع. طاقه + ف. ور = وارو) طاقت وارو - زور وارو - زبردست - زور آور - بلوان.
 - طاق ٺڪڻ: طاق ٺڪڻ: ٺ. صفت. زور آور.
 - طاق ٺڪڻ: ٺ. (ع. طاقه = ٺڪرو) ڪپڙي جو ٺڻ - ٺاڪيو.

- طاق ٺڪڻ: ٺ. ڪپڙي جو ٺڻ - ٺاڪيو.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. (ع. طالب = هن گهريو) طلب ڪندڙ - خواهان. ڳوليندڙ - تلاش ڪندڙ - ڳولائو - جوياء. عاشق - مريد. شاگرد. سالڪ - فقير.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. مولوي جو ڳوليندڙ. سنڌي زبان جي هڪ مشهور شاعر مخدوم محمد زمان هالائي جو شاعرانه تخلص.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. دنيا جو طلبگار - دنيوي خواهشمند - دنيا جو گهرو - لالچي - حريص.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. ديدار جو طالب - ڏسڻ جو خواهان - عاشق.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. عقبلي جو گهرو. ديندار - عابد - زاهد. ٺڪ - بزرگ.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. علم جو طالب - علم چاهيندڙ - علم جو ڳولائو. پڙهندڙ - شاگرد - متعلم - وڌياري.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. علم سکڻ جو ڪم - متعلمي - شاگردي.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. طلب ڪندڙ - طلب رکندڙ - گهرندڙ. ڳولائو - ڳوليندڙ. مريد - چيلو. شاگرد.
 - طالب: طالب: ٺ. عاشق ۽ معشوق - محب و محبوب.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. (ع. طالب < طلع = خراب ٿيڻ) بد بخت - ليا ڳو - نندورو. خراب ماڻهو - شير. (ضد. صالح = صالح).
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. ٺاڪيو - چنڊو - بد بخت.
 - طالب: طالب: ٺ. صفت. (ع. طالع = ڀرڻ، مٿي ٿيڻ، مٿي وڃڻ) < طالع = مٿي ٿيڻ ڀرڻ] طلوع ٿيندڙ - نڪرندڙ - ڀرندڙ. (ذ. ٺئون چنڊ. نجومين جي اصطلاح ۾ ڪنهن جي چمڻ وقت يا سوال پڇڻ وقت ڀرندڙ آفتق مان ڀرندڙ برج. بخت - نصيب - ڀاڱو - قسمت - ٺراڙو - ٺيلاڙو - ستارو. جيئن: ”مارڳ جي سرن، وڏا طالع تن جا“ (شاهه).

- طالع تنو : اسم خاص. (ع). عربستان ملك جي هڪ شهر جو نالو.
- طائفو : طائيفو : ذ. (ع). قوم - گروه - ٿولو - جماعت - جٿو - ٿولي - زمهره - جهنڊ - پرو - ولر - گهراڻو - ڪل خالداڻ - ملت - مذهب - پنٿ - فرقو - ذات - ورن - قافلو - ڪاروان. (ع. طوائف) نچين جي ٿولي. ڳائڻ وڃائڻ وارين عورتن جي ٿولي. ناچ - نچڪارو. لڙ - گوڙ - هٿل - شور - پاڻيٿال - ڌمچر.
- طائفو و جهڻ : ناچ و جهڻ. کوڙ ڪرڻ.
- طائوس : طائوس : ذ. (ع). هڪي جو هڪ قسم - مور - ڪارائيل. ساز جو هڪ قسم - مور جي شڪل تي ٺهيل هڪ ساز.
- طائوسي : تنخت : طائوسي : تنخت : ذ. مور هڪي جي شڪل تي ٺهيل تخت - عمدو تخت. (اسم خاص). شاهجهان بادشاهه جو تخت.
- طائي : اسم خاص. (ع). عربستان ملك جي رهاڪو هڪ قبيلي جو نالو.
- طيب : ث. (ع. طيب = دوا ڪرڻ) جسم ۽ جان جو علاج - حڪمت - ويدڪ. دوا دارون جو علم - دوائن جو علم - علم حڪمت. طبابت.
- طيب ڪرڻ : حڪمت ڪرڻ - دوا ڪرڻ.
- طيب : طيب : ذ. دوائن جو ڪتاب. طب نسبت ڪيل ڪوبه ڪم.
- طبابت : طبابتون : ث. (ع). دوا دارون جو هنر - علاج - معالجه - حڪمت - ڊاڪٽري.
- طبباخ : طبباخ : طبباخون : ث. (ع. طبباخ = بورچي < طببخ = پچائڻ) (ف. طبباق = پيالو) بورچي - باورچي. ٺڪر جي ٿانءَ جو هڪ قسم - پائوڙو - پاٽ - ڦليلهي.
- طبباخي : طبباخي (ت) : ذ. صفت. ڪهڻو ڪايندڙ - پتوڙي.
- طباشير : ذ. (ع). پٿر جي وکر جو هڪ قسم - تپاشير.
- طباعت : طباعتون : ث. (ع. طببع = مهر هڻڻ. ڇپڻ) ڇپائي (ڪنهن ڪتاب وغيره جي).
- طالع : تنو : طالع : تنو : ذ. صفت. آڀاڳو - آڀاڳو - بد نصيب - بد بخت.
- طالع شناس : طالع : شناس : ذ. صفت. (ع. طالع + ف. شناس < شناختن = سڃاڻڻ). نصيب - ڄاڻندڙ - نجومِي - جوتشي.
- طالع منند : طالع منند : ذ. صفت. (ع. طالع + ف. مند = وارو) نصيبدار - خوش نصيب - ڀاڳ وارو - نصيب وارو - سڀاڳو - بختسوار. اقبال مند.
- طالع منندي : طالع منندي يون : ث. بخت - نصيب - قسمت - ڀاڳ - ڪٿيو. چڱي بشارت. ڏن دولت.
- طالتوت : اسم خاص. (ع). قوم بني اسرائيل جو پهريون بادشاهه.
- طامعو : طامعو : ذ. صفت. (ع. طمع = هٽن لالچ رکي) طمع وڪندڙ - لالچي - طمعو - ٽڪاڻو. اميدوار - سوالي.
- طامع : طامع : ذ. صفت. (ع. طمع = هٽن لالچ رکي) طمع ڪندڙ - طمع وارو - لالچي - لويي - حريص.
- طامعو : طامعو : ذ. صفت. طامع.
- طامون : طامون (ت) : ذ. (ع. طعام جو بگڙيل لفظ) طعام - کاڌو - خوراڪ.
- طم : ث. (ع). قرآن شريف جي سورة جو نالو. (اسم خاص). حضور پاڪ جن جو نالو مبارڪ.
- طاهر : طاهر : ذ. صفت. (ع. طاهر < طهر = صاف ٿيڻ) پاڪ - پوتر - صاف.
- طاهيري : طاهيريون : کاذي جو هڪ قسم - ڳو پيل چانور - تهري - تانهري - مٺو پٽ.
- طاهير : طاهير : ذ. صفت. (ع. طاهر < طير = آڏمن) آڏمنڊڙ. (ذ). هڪي - هرلهه - پنڇي.
- طاهير قدس : ذ. پاڪ جهان جو هڪي - فرشته - ملائڪ - ملك. (اسم خاص). حضرت جبريل عليه السلام جو هڪ نالو.
- طاهير قدس : ذ. طاهير قدس.

ڪواز. ڪاوڙ. غصہ. چيڙ. تابش. فخر. وڌائي.
خوشي. رعب. دهمان. دڙڪو. ٻٽاڪ.
= طَبِلَانِي ۽ طَبِلَانِي؟ ذ. صفت. طَبِلَا
وڄائيندڙ. ڏوڪڙي.
= طَبِلَ ۽ ٻاز ۽ طَبِلَ ٻاز؟ ذ. صفت. (ع. طبل +
ف. ٻاز < باختن = ڪيڏن) دهل جو وڄائيندڙ.
لغارا ۽ نوبتون وڄائيندڙ.
= طَبِلُو ۽ طَبِلَا؟ ذ. (ع). ساز جو هڪ
قسم. ننڍو دهل. ڍولڪ. ڌڪڙ.
= طَبِلُڇِي ۽ طَبِلُڇِي؟ ذ. صفت. طَبِلَاڻِي.
ڏوڪڙي.
= طَبِلَ ڏيکارڻ؟ رعب ڏيکارڻ. فخر سان
هلائڻ.
= طَبِلَ ڪرڻ؟ رعب ڄمائڻ. ڄمت ڪرڻ.
دڙڪو داپ ڪرڻ. فخر ڪرڻ (ڪنهن معمولي
ڪم تي).
= طَبِلَ وڄائڻ؟ ڌڪڙ وڄائڻ. خوشي ڪرڻ.
وڌائي ڏيکارڻ.
= طَبِلَ هلائڻ؟ ظلم سان حڪم هلائڻ.
وڌائي ڪرڻ. رعب ويسهارڻ لاءِ دڙڪو داپ
ڪرڻ. اختياري يا حڪم هلائڻ.
● طَبِسُو ۽ طَبِيسَا (ل)؟ ذ. (ع. طب = علاج
ڪرڻ) علاج. دوا. دوسل. ٽڪي. ٻڙڪي.
بلو. جيئن؟
"عشق جي آزار جو ويجهن نه ڪيو تازم طبو."
● طَبِيسِي ۽ طَبِيسِي؟ ذ. صفت. (ع). طيب جو.
ڊاڪٽري. حڪيمي.
● طَبِيسُوب ۽ طَبِيسُوب؟ ذ. صفت. (ع). طبابت
ڪندڙ. علاج ڪندڙ. حڪيم. ڊاڪٽر. ويد.
ويج. معالج.
= طَبِيسُوبَانُو ۽ طَبِيسُوبَانُو؟ ذ. صفت. ڪير وارو.
ويج وارو.
= طَبِيسُوبَانِي ۽ طَبِيسُوبَانِي؟ ذ. ڦٽن طبابت.
ويچائي. حڪمت.
= طَبِيسُوبُڪُو ۽ طَبِيسُوبُڪُو؟ ذ. صفت. طيب وارو.
طيب جو. صيباڻو.

● طَبَاقُ ۽ طَبَاقُ؟ ذ. (ع. طبق ۽ طباق =
پيالو. پاڻي) وڏي ٽالهي. ٽالھ. رڪابي. ٺڪر
جو ٿاڻ. ٻاٽ. طباق. ڪوپري. ڪيپرائي.
● طَبَالُ ۽ طَبَالُونُ؟ (ت) ۽ ٿ. ٽپال.
● طَبَسَعُ ۽ طَبَسَعُونُ؟ ٿ. (ع). ماڻهوءَ جي
بنداوت. طبيعت. فطرت. خلقت. مزاج. عادت.
خصلت. خو. ميرت. خلق. سپاء. لاڙو. خواهش.
لغش. مگو. مهر. چاپو. ٺپو. چاپ. پور.
= طَبَسَعُ آرماني ۽ طَبَسَعُ آرمانيون؟ ٿ.
(ع. طبع + ف. آزمائي < آزما < آزمودن = تجربو
هئڻ) طبيعت جي پهنديءَ جو امتحان.
= طَبَسَعُ رسا؟ ذ. صفت. (ع. طبع + ف. رسا <
رسيدن = پهچڻ) پهچندڙ طبيعت. تيز طبع.
= طَبَسَعُزَادُ ۽ طَبَسَعُزَادُ؟ ذ. (ع. طبع + ف.
زاد < زادن = ڄڻ) طبيعت مان نڪتل. دل مان
لڪتل. پنهنجي خيال مان ٺاهيل. پنهنجي ايجاد.
ذاتي. شخصي. پنهنجو.
= طَبَسَعُ ڪرڻ؟ چيڙڻ. چاهڻ. شايع ڪرڻ.
= طَبَسَعِي ۽ طَبَسَعِي؟ صفت. طبيعت. فطرتي.
خلقتي. ذاتي. پيدائشي.
= طَبَسَعِي جاگرافي؟ زمين جي اندرين توڙي
ٻاهرين حالتن تي ڪيل بحث واري جاگرافي.
= طَبَسَعِي ڏيک؟ ذ. قدرتي نظارو. قدرتي ڏيک.
= طَبَسَعِي صورت؟ ٿ. قدرتي ڏيک.
● طَبَسَقُ ۽ طَبَسَقُ؟ ذ. (ع). ٽالھ. ٽالهي.
رڪابي. طباق. ٺڪر جي وڏي ٽالهي. ٻاٽ.
تنھ. ٻُڙ. طبقو (زمين وغيره جو). حصو.
ڀاڱو (ڪنهن گهر يا ملڪ جو) ڏس. طرف.
ٻاسو (لس).
= طَبَسَقُ آونڌا ٿيڻ؟ بخت اونڌو ٿيڻ.
بدبختي اچڻ.
= طَبَسَقُو ۽ طَبَسَقُو؟ ذ. درجو. منزل. تھ. ٻُڙ.
ڀاڱو. حصو.
● طَبِلَ ۽ طَبِلَ؟ ذ. (ع. طبل = ڌڪڙ.
ف. تبل = ڌڪڙ جو وچ واري پاسو) وڏو
دھل. دھسو. نقارو. نقارو. ڀير. ڌڪڙ.

● طَرَزَ طَرَاوَنَ ۛ ث. (ع. طَرَاوَنَ = هَلَكِي پيڙي) پيڙي جو هڪ قسم - ڊولبي پيڙي (تانهي تري واري جا ندين ۽ واڙون ۾ هلي. پر سمونڊ ۾ نه وڃي سگهي)؛
 ”تاري ون ۽ طراز کي“
 (شاه).

پيڙي - دنسڪي - تراز. جيئن؛
 ”نني جي ساڃاهه تاري جي طراز کي“
 (خان زئي).

● طَرَاوَتَ ۛ طَرَاوَتُون ۛ ث. (ع. طَرَاوَتَ < طَرَوَ = تازو ٿيڻ) ساوڪ - سبزي. آلاڻ - ٻوسل - تري. ٿڌاڻ - خنڪي. فرحت - آرام - تازگي.
 = طَرَاوَتَ بِخُشْتَنَ ۛ ذ. صفت. (ع. طَرَاوَتَ + ف. بخش < بخشيدن = ڏيڻ) تازگي بخشڻ - فرحت بخشڻ.

● طَرَبَ ۛ ث. (ع. طَرَبَ = خوشيءَ جي جوش ۾ اچڻ) خوشي - خرمي - فرحت. مزو - لذت - عيش. امنگ - جذبو.

= طَرَبَ اَنگِيئَرُ ۛ طَرَبَ اَنگِيئَرُ ۛ ذ. صفت. (ع. طَرَبَ + ف. انگيز < انگيختن = کڙو ڪرڻ). فرحت بخشڻ - راحت ڏيهندڙ - لذت بخش. امنگ وڌائيندڙ - جذبو ڌياريهندڙ.

● طَرَبُوشَ ۛ ث. ترڪي ٺوپي جو هڪ قسم.
 ● طَرَوَ ۛ طَرَاوَنَ ۛ ث. (ع. طَرَوَ = ڀنگ - نمونو - طرز - ريت - ڊول - انداز. طبع آزمائي لاءِ شاعرن کي ڏنل مصرع.

= طَرَحُودَارَ ۛ طَرَحُودَارَ ۛ ذ. صفت. نموني وارو - ڀنگ وارو - وضعدار. خوبصورت - سهڻو.
 = طَرَحُونُ ڪَرَنُ (ت): آهائون ڪرڻ - لٽل ڪرڻ - ويچارا ڪيڻ.

= طَرَحِيَنَ طَرَحِيَنَ ۛ ظرف. نموني نموني - قسمين قسمين - ڀاتين ڀاتين.

● طَرَزَ طَرَاوَنَ ۛ ث. (ع. بناوت - اڏاوت - ٺاهڻ - هيٺ - شڪل. طور طريقو - قانون - قاعدو - ريت - روش - نمونو - ڀنگ. اڪل - رستو - وضع - انداز. عادت - خصلت - خو - وضع - سڀاءُ.

= طَبِيبِيَّيَنَ تَاتِ پَتُونِ ۛ بيمار ٿيڻ - اگهو ٿيڻ - طبيبن جو محتاج ٿيڻ. ٻين جي محتاجيءَ ۾ پوڻ - ڪاٺيارو ٿيڻ.

= طَبِيبِيَّيَنَ تَاتِ نَسَ پَتُونِ ۛ طبيبن جي ضرورت نه پوڻ - ڪڏهن به بيمار نه ٿيڻ - هروقت تندرست ۽ تازو توانو رهڻ.

● طَبِيبِيَّيَ ۛ طَبِيبِيَّيُون ۛ ث. فنِ طبابت - طبيبائي - ويجهائي - حڪمت.

● طَبِيعَتَ ۛ طَبِيعَتُون ۛ ث. (ع. مزاج - سرشت - فطرت. خلقت - پيدائش. خو - عادت - خصلت - سڀاءُ. رجحان - لاڙو - خواهش.

= طَبِيعَتَ بَگَرُونُ ۛ بيمار ٿيڻ. ناراض ٿيڻ - ڪاوڙجڻ.

= طَبِيعَتَ پَرَوَنَ ۛ دل کٽي ٿيڻ - دل ٽهڻ - بيزار ٿيڻ. ڏو ٿيڻ.

= طَبِيعَتَ شَناسَ ۛ شَناسَ ۛ ذ. صفت. (ع. طبيعت + ف. شناس < شناختن = سڃاڻڻ) حڪيم - طبيب - ويڇ - ويد - ڏاهو.

= طَبِيعَتَ لَگَنَ ۛ دل لڳڻ - جيءَ لڳڻ - شوق ٿيڻ - چاهه ٿيڻ.

● طَبِيئَلَوَ ۛ طَبِيئَلَا ۛ ذ. (ع. طويله = چوٽائي مال کي ٻڌڻ جي نوڙي) گهوڙن ٻڌڻ جي جاء - ڪڙھ - ٽنيلو.

● طَبِيئَلُ ۛ طَبِيئَلِ (ت) ۛ ذ. (ع. طَبِيئَلُ = وڏو دهل) وڏو دهل - دمامو - طَبِيئَلُ.

= طَبِيئَلُ وَجُهَتَ طَبِيئَلُ وَجُهَتَ ۛ لاز ٺخرا ڪرڻ - سهائڻ.

● طَبِيئَشِيئَرُ ۛ ذ. (ع. ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم - طباشير - تپاشير).

● طَبِيئَانُ ۛ ذ. صفت. (ف. تَوَپَنَدَرُ - ٿڪندڙ - لڄندڙ. تپندڙ - ٺهڪندڙ.

● طَرَارَ ۛ طَرَارَ ۛ ذ. صفت. (ع. طَرَارَ < طَرَا = ڪيڻ) لغوي معنيٰ ۾ کيسو ڪٽرندڙ - ڳنڍي چوڙ - بدمعاش. زبان دراز - واٽراڏو - ٻڪ ڪندڙ - تيز زبان - تڪو ڳالهائيندڙ. چالاڪ - هوشيار. شوخ - چٽچٽل.

- طَعَامٌ ۽ طَعَامٌ : ذ. (ع. طعم) طيفل (بار) -
 پالڪ - پڇو. (صفت). کير پياڪ - نادان - نامعجه -
 معصوم.
- طَعَامٌ ۽ طَعَامٌ : ذ. (ع. طعم) طيفل شير خوار : ذ. صفت. (ع. طفل) +
 ف. شير = کير + خوار < خوردن = کائڻ (کائڻ)
 کير پياڪ.
- طَعَامٌ ۽ طَعَامٌ : ذ. صفت. مڪتب جو ٻار -
 طالب علم - شاگرد - متعلم. مبتدي - ناتجربہ - کار -
 اڻ آزمودگار. سيکڙاٽ - نوآموز - نَوَل.
- طَعَامِي : ث. ٻالڻ - ٻالڻو - ننڍپڻ - ڪمسنڀي -
 ناداني - بي سمجهي.
- طَعَامِي : ث. (ع). ٻالڻ - ٻالڻو - ناداني.
- طَعَامِي : ذ. (ع). ذريعو - وسيلو.
- طَعَامِي : ظرف. ذريعي - معرفت - صدقي - محابي -
 بدولت - عيوض.
- طَعَامِي (ت) : مصدر. خراب ڪرڻ. لتاڙڻ.
- طِيلَا : ث. (ف). گهاڙو سون - زر - ڪندن -
 ڪنڇن. ملمعو - گلت. لپ - پلاستر - لائڻ جي دوا.
- طِيلَا جَلَقَ : ث. مشت زني جي دوا - لپ.
- طِيلَا ڪَارَ ۽ طِيلَا ڪَارَ : ذ. صفت. (ف).
 طلا + ڪار < ڪردن = ڪرڻ) سون جو ڪم
 ڪندڙ - سوناڙو. چانديءَ جي زيورن تي سون
 جو ٻائي چاڙهيندڙ - ملمعي ساز.
- طِيلَا ڪَارِي ۽ طِيلَا ڪَارِيُون : ث. سوني
 ٻائي چاڙهن جو ڪم - ملمعي سازي.
- طِيلَاڻِي ۽ طِيلَاڻِي : ذ. صفت. سون جو -
 سون وارو - سونو - سونهري - زرڻ. سون وارو.
- طِيلَاڻِي وَرَقَ ۽ طِيلَاڻِي وَرَقَ : ذ. سون
 جو پٽ - سون جو ٻرندو - سون جو پتو - سون جو
 سنهڙو ڪاغذ.
- طِيلَاڻِي ۽ طِيلَاڻِي : ذ. آبخورو - جام - ٻيلو -
 وٺو.
- طِيلَاڻِي ۽ طِيلَاڻِيُون : ث. (ع). طلق =
 آزاد ڪرڻ) عورت کي ڇڏڻ جي حالت - آزاد ڪي -
 عورت کي شريعت موجب ڇڏي ڏيڻ جي حالت -
 لڪاح کان آزاد ڪي.
- طَعَامٌ ۽ طَعَامٌ : ذ. (ع. طعم) = کائڻ
 اناج جو هڪ قسم - ڪڻڪ. کائڻ جي شيء -
 کاڌو - غذا - خوراڪ - کائو - پوڄن.
- طَعَامٌ ۽ طَعَامٌ : ذ. طعم - ڪاڌو -
 خوراڪ.
- طَعَامِي : ذ. (ع. طعم) = ٻالي سان زخم
 ڪرڻ) ٻالي هڻڻ جي حالت. عيب جوئي - طعن -
 طنز - مهڻو - ملامت - اوڀالو.
- طَعَامِي تَشْتِيْعٌ : ث. طعنو مهڻو - ڦٽ لعنت -
 لعنت ملامت.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : ذ. (ع. طعم) مهڻو -
 اوڀالو - تنڪو - ڏوراهو - ٻاراڻو.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : مهڻو ڏيڻ - ڏوراهو ڏيڻ - ڪلا
 ڪرڻ - شڪايت ڪرڻ.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : طعنو مهڻو ڪا : طعنو مهڻو -
 ڌڪ ڏوراهو - ڦٽ لعنت.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : ملامت ڪرڻ - مهڻو ڏيڻ.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : طعنو مهڻو : ذ. لعنت ملامت -
 ڦٽ لعنت.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : مهڻو ڏيڻ - اوڀالو ڏيڻ.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : ذ. صفت. (ع).
 طعن + ف. زن < زدن = هڻڻ) طعنو هڻندڙ - مهڻو
 ڏيندڙ.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : طعنو زنيون : ث. عيب جوئي.
 طعني ڏيڻ جي حالت.
- طَعَامِي : اسم خاص. (ترڪي) سلجوق خاندان
 جي پهرئين بادشاهه جو نالو.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : ذ. (ترڪي) پيچيده لکيت -
 شاهي فرمان - مٿان لکيل تحرير.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِي : ذ. (ع). طغيان + طغو <
 طغي = واجبي حد کان ٽپي وڃڻ) درياءَ جو
 ڇاڙهه - اٿل - ٻوڏ - سيلاب. سرڪشي - بغاوت. گهڻائي -
 زيادتي - واڌارو.
- طَعَامِي ۽ طَعَامِيُون : ث. (ع). سرڪشي -
 بغاوت. زيادتي - گهڻائي - واڌارو. درياهه جو
 ڇاڙهه - اٿل - ٻوڏ - سيلاب.

- طَلَّاقَ ذَرِيَّتْ: زال کي ڇڏي ڏيڻ. مذهبي قانون موجب قطع تعلقات ڪرڻ.
- طَلَّاقَ نَامُو ۽ طَلَّاقَ نَامَا: ذ. طَلَّاقَ ڏيڻ جو دستاويز. طَلَّاقَ جي لکيت.
- طَلَّاقَتِي ۽ طَلَّاقَتِيُون: ٿ. طَلَّاقَ ڏنل عورت. طَلَّاقِيلَ زال.
- طَلَّاقَ وَتَنِي: مڙس کڻان آزادي حاصل ڪرڻ. مڙس کي ڇڏي ڏيڻ.
● طَلَّابَتِي: مصدر. (ع. طَلَّابَ = ڳولڻ. خواهش ڪرڻ) گهرڻ. منڪن. خواهش ڪرڻ. لهڻ. وٺڻ. وصول ڪرڻ.
- طَلَّابَ ۽ طَلَّابُون: ٿ. تلاش. جستجو. ڳولا. خواهش. ضرورت. گهر. مانگ. درخواست. التجا. آرزو. تمنا. ڪاڏي. ڪوٺ. نيند. لهڻ. وهڻ. پگهار. مزوري.
- طَلَّابَ تِيَتِي: ضرورت پوڻ. گهرج ٿيڻ.
- طَلَّابُ عَدَارْ ۽ طَلَّابُ عَدَارْ: ذ. صفت. (ع. طلب + ف. دار < داشتن = رکڻ) خواهشمند. گهرجائو. طالبو. ڳولائو.
- طَلَّابَ ڪَرَنِي: گهرڻ. گهر ڪرڻ. دعويٰ ڪرڻ. گهرائڻ. سڏڻ.
- طَلَّابُ ڪَرَنِي ۽ طَلَّابُ ڪَرَنِي: ذ. صفت. ڳولائو. خواهشمند. گهرجائو. ضرورت مند. لهڻدار. پگهاردار. مزدور.
- طَلَّابُ نَامُو ۽ طَلَّابُ نَامَا: ذ. گهرج جو ڪاغذ. سمن. گهرج. خواهش.
- طَلَّابِي ۽ طَلَّابِيُون: ٿ. گهرج. ڪوٺ. سڏ. ڪاڏي. گهرج. ضرورت.
● طَلَّابُ سَمَرْ ۽ طَلَّابُ سَمَرْ: ذ. (يوناني. ع.) وهي خيالاتن سان ٺاهيل يا پيدا ڪيل بتلو. جادوءَ جو عجيب و غريب تماشو. جادوءَ سان ٺاهيل ڊيجاريندڙ شڪل (جا ڪنهن خاص شيء جي حفاظت لاءِ ٺاهجي). عجيب و غريب ڳالھ. حيرت ۾ وجهندڙ ڳالھ. حرفت. اٽڪل. مڪر. فريب. وهمن کي عجيب و غريب شڪل ۾ اڳيان آڻيندڙ علم.

- طَلَّابُ سَمَرَات: طلسم جو جمع. جادو.
- طَلَّابُ سَمَاتِي ۽ طَلَّابُ سَمَاتِي: صفت. جادوءَ جو. جادوءَ وارو. عجيب.
- طَلَّابُ سَمَرْ ۽ طَلَّابُ سَمَرْ: ٿ. ڪا عجيب و غريب ڳالھ ڪري ڏيکارڻ. جادو ڪرڻ.
- طَلَّابُ سَمِي ۽ طَلَّابُ سَمِي: صفت. جادوءَ جو. جادوءَ وارو. جادوئي. جادو ڪندڙ. جادوگر. حرفتي. ٺڳ. فريب. مڪر. دغا باز.
● طَلَّابَتِي: ٿ. (ع. طلعت < طلوع = ظاهر ٿيڻ) نظر ره. ديدار. ڏيک. درشن. رخ. صورت. شڪل. چهرو. جيئن ”مور طلعت، ساه طلعت“ وغيره.
● طَلَّابُ ۽ طَلَّابُ: ذ. ڪپڙي جو هڪ قسم. دماچ. ڪيخواب. زربفت. چٽيءَ تي ڀريل گل يا پوٽو.
- طَلَّابُ عَدَارْ ۽ طَلَّابُ عَدَارْ: ذ. ڪپڙي جو هڪ قسم. سونهري ڪناري سان ڪپڙو.
● طَلَّابُ عَدَارْ: ذ. (ع. طلوع < طلوع = اڀرڻ) سڄ يا چنڊ جي اڀرڻ جي حالت. اوڀارو.
- طَلَّابُ عَدَارْ ۽ طَلَّابُ عَدَارْ: آڀرڻ. نڪرڻ. سڄ چنڊ يا ڪنهن تاري جو ظاهر ٿيڻ.
● طَلَّابُ عَدَارْ ۽ طَلَّابُ عَدَارْ: ذ. (ف. تپانچ = ٽپڙ) ٽپڙ. چماٽ. لپاٽ. ٽٽ.
● طَلَّابِيَتِي: ٿ. (ع. طماعت < اطمينان = مات ۾ رهڻ) اطمينان. تسلي. خاطري. دل چمعي. ڌڄو.
● طَلَّابُ طَرَّاقْ: ذ. (ف. طمر = بلند + طراق = خوشي) خوشي. شان. ڪرر. شوڪت. دٻدٻو. ڌور ڌار. اڏلڻ. ڏانڊس. وڏائي. هٿ. ايمان. جبر. ڏاڍائي.
● طَلَّابُ عَدَارْ: ٿ. (ع. طمع = لالچ رکڻ) لوپ. لالچ. حرص. خواهش. چاهه. گهرج. ضرورت. اميد.
- طَلَّابُ عَدَارْ ۽ طَلَّابُ عَدَارْ: ذ. صفت. (ع. طمع + ف. دار < داشتن = رکڻ) طمع رکندڙ. لالچي. لويي.

— طَمْعِي ۽ طَمْعِي: ذ. صفت. طمع وارو۔
طمعو۔ طاماعو۔ لالچي۔

● طَمْنُجُو ۽ طَمْنُجَا: ذ. (ل) ننڍڙي بندوق۔
هستول۔ تهاچو۔

● طَنْاب ۽ طَنْابُون: ث. (ع) طَنْب ۽
طناب = تنبوء جي رسي (تنبوء جي رسي) زمين
ماهن جي رسي. باز يڪرن جي لوڙي. ڏوري۔
رسي۔ نوڙي۔ ڏور۔

— طَنْابِي ۽ طَنْابِي: طَنْابُون: ذ. ث. صفت.
رسي سان زمين وغيره جي ماپ ڪندڙ۔ طَنْاب۔
توريندڙ۔ طَنْابور جي تنبيي. طول جي ماپ۔
روينيو جي ماپ۔

● طَنْبُو ۽ طَنْبُو: ذ. تنبو۔ خيمو۔

● طَنْبُور ۽ طَنْبُور: (ع) ساز جو هڪ
قسم۔ تنبور۔ تنبورو۔

● طَنْبُورو ۽ طَنْبُورا: ذ. (ع) ساز جو
هڪ قسم (يڪتارو۔ ٽيٽارو۔ چئو تارو) ڊنبرو۔
تنبورو۔

● طَنْز ۽ طَنْزُون: ث. (ع) نازنمخري
سان ڳالهه ڪرڻ جي حالت. طعنو۔ مهنو۔ اوڀالو۔
اهل۔ ويچارا۔ نٺول۔ مسخري۔ ٺوڪ۔ چٽو۔

— طَنْز ڪرڻ: طعنا هڻڻ. ويچارا ڏيڻ۔
نٺول ڪرڻ۔

● طَواف ۽ طَواف: ذ. (ع) طواف =
چوڌاري ڦرڻ (چوڌاري ڦرڻ جي حالت۔ ڦيرو۔
گهمرو۔ ڪعبه اللّٰه جي چوڌاري ڦرڻ جي حالت۔
— طواف ڪرڻ: چوڌاري ڦرڻ۔ ڦيرو ڪرڻ۔
ڪمبي جي چوڌاري ڦيرڻ۔

● طَوَالَت ۽ طَوَالَتُون: ث. (ع) طوالت =
طول = ڊگهو ٿيڻ (ڊيگهه۔ طول۔ لنباڻي۔ واڌ۔
درازي۔ زيادتي۔ واڌارو۔ گهٽائي۔

● طَوَائِف: ذ. (ع) طائفه جو جمع۔ گروهه۔
ٺوليون (ث) ڪچري۔ رنبي۔ ڪسبيائي۔ نچي۔
ڳاڻي۔

— طَوَائِفُ الْمُملُوك: ذ. بادشاهن جون اهي
جماعتون جن جي نا اتفاقي سبب نه ته ڪا

حڪومت ٿي هڪي هاڻي تي رهي نه رعايا کي ٺي
آرام حاصل ٿئي۔ بادشاهه گودي۔

— طَوَائِفُ الْمُملُوكِي ۽ طَوَائِفُ الْمُملُوكِيُون:
ث. بادشاهه گودي۔ بد انتظامي۔ گٽ پڙ۔ انڌيو۔
ظلم۔ هلچل۔ غدر۔ بغاوت۔

● طَوْبِي: ذ. (ع) تمام خوشبودار۔ بهشت جي
هڪ وڻ جو نالو (جنهن جون ڌاريون هر هڪ
جنتي جي جاءِ تي چانيل هونديون)۔

● طَوْتُڪ: اسم خاص. هڪ جبل جو نالو۔

● طَوُور: ذ. (ع) هڪ پيروي۔ طرز۔ روش۔
ڍنگ۔ نمونو۔ نوع. ريت۔ هٿ چٽ. (ظرف)۔
والڪر۔ طرح۔ مثل۔

— طَوُور طَرِيق ۽ طَوُور طَرِيق: ذ. رنگ
ڍلڪ۔ هٿ چٽ۔ چال چٽ۔ روپٽ۔ برقاء۔

● طَوُور: اسم خاص. (ع) جبل سينا۔ (هڪ
مقدس ٻهاڙ جو نالو جو عربستان جي اتر اولهه
۾ آهي جنهن تي يهودين جي پيغمبر حضرت
موسيٰ اللّٰه سان هم ڪلام ٿيو. قديم سنڌ جي
هڪ شهر جو نالو (سمن جي حڪومت ۾)۔

— طَوُور سينا: اسم خاص. طَوُور جبل۔

● طَوُوس: ث. پشمر جو هڪ قسم (ڪاران)
اڇاڻ يا ڳاڙهاڻ ڏانهن ماڻل پوري رنگ جي)۔

● طَوُوس: اسم خاص. (ع) خراسان جي هڪ
شهر جو نالو۔ فردوسي شاعر جو وطن۔

— طَوُوسي ۽ طَوُوسي: ذ. صفت. طوس شهر
جو رهاڪو. ڪهڙي جو هڪ قسم۔ خاڪي ڪهڙو۔

● طَوُطُو ۽ طَوُطَا: ذ. (ف) طوطي = طوطو)
هڪ مشهور هڪي جو نالو۔ مينو۔ چتون۔ طوطو۔
پلو۔ ٻوٽ۔

— طَوُطَا چَشْم ۽ طَوُطَا چَشْم: ذ. صفت.
(ف) طوطي + چشم = اک) بي مروت۔ بي وفا۔ اکين
ڍڪ۔

— طوطي کي حق اللّٰه ياد نہ رهن: بيان
ڪرڻ جي طاقت نہ رهن. زبان تي هاڻي ٻاڻي
هڻڻ. ساهه نڪرڻ تي اچڻ۔ سخت مصيبت ۾
ڦاسجڻ. تمام گهڻي گرمي ٿيڻ۔

● طوطيو ۽ طوطيا: ذ. (ف). هسارڪي وڪر جو هڪ قسم - زهريلي پٿر جو هڪ قسم - توتيو.

● طوطيءَ: ظرف. (ع. طوطع = رضامندي) پنهنجي رضا ۽ خوشيءَ سان - رضامندي سان. - طوطيءَ وڪرءَ: ظرف. خوشي يا ناخوشي. لاچار - لاچار. نفرت سان. زوري - خواه - مجبوراً.

● طوفان ۽ طوفان: ذ. (ع. طوفان < طوف = وڪوڙڻ - چوڌاري ڦرڻ) طوفان - زور واري هوا. ٻوڙيندڙ هاڻيءَ جي آئل - سيلاب - ٻوڙ. سڄي ملڪ يا عالم کي گهيريندڙ يا تباھ ڪندڙ هاڻي سخت هوا - زور واري هوا - چوهو - آندي - جهنگ. غل - گل - شور. فساد - بلو - هنگامو - لڙائي. مصيبت - آفت. اور پڪ. (اهل تاريخ ٿن وڌن طوفان جو احوال ڏهن ٿا، پهريون جو حضرت آدم کان اڳ آيو هو، ٻيو حضرت نوح جي وقت ۾ آيو، جو سڄيءَ دنيا ۾ ٻڪريو ۽ ٻيو جو خاص مصر ۾ آيو ۽ آئي جي سڄي خلق ٻڏي ويئي). - طوفان آثارن: تمام گهڻي گولا ڪرڻ. بيهتان مڙهڻ.

- طوفان اچڻ: سخت هوا لڳڻ - آندي اچڻ. - طوفان برهما ڪرڻ: فتنه فساد جا ڳاڻڻ - هنگامو ڪرڻ. جهڳڙو مچائڻ. مانڊاڻ مچائڻ. - طوفان ڪڍڻ: مصيبت پيدا ڪرڻ. فساد ڪڍڻ ڪرڻ. تڪليف پهچائڻ لاءِ سخت ڪوشش ڪرڻ. بدنام ڪرڻ.

- طوفان مٽيل: ذ. تمام تڪي هلندڙ گاڏي. - طوفان نوح: ذ. حضرت نوح جي زماني ۾ خدا جي خلق کي تباھ ڪندڙ طوفان. - طوفاني ۽ طوفاني: ذ. صفت. طوفان جو - طوفان وارو. هوادار. زوردار. زبردست. تڪو - تڪو - جلدي.

● طوق ۽ طوق: ذ. (ع. طوق = برداشت ڪرڻ) ڳچيءَ ۾ ٻڌڻ جو پتو - گردن بند - ڪنڊي - ڳٽ. ڳچيءَ ۾ پيل ڳرو زنجير - ڦاهي.

زبور جو هڪ قسم - ڳچيءَ ۾ ٻڌڻ جو ڳٽه - هار - هس.

- طوق پستلو ۽ طوق پستلا: ذ. صفت. ڳچيءَ جو ڳانو. محبوب - دلير.

- طوق پستلو هڻڻ: تمام گهڻو ٻيڙ هڻڻ. ● طول ۽ طولون: ث. پسترائي - رضائي - گاديلو.

● طول ۽ طول (ت): ذ. (ع. طول = ڊگهو ٿيڻ) ڊگهو - ڊگهي - لمبائي - درازي - وڌائي.

- طول ڏيڻ: ڊيگهه ڏيڻ - وڌائڻ - دراز ڪرڻ. ڊگهو ڪرڻ - چڪڻ.

- طول طوليل: ذ. صفت. تمام ڊگهو - تمام وڏو - لنبو - وڏو.

● طولان ۽ طولان: ذ. سازو سامان - مال ملڪيت. دهنو - شان - شوڪت. هٿ - وڌائي.

● طولمار ۽ طولمار: ذ. (ع. طولمار < طول = ويڙهڻ) خط - تمام وڏو خط. ڪاغذ جو پنڊل - دفتر - ڪتاب. ڍير - ڍڳ - ڌڙو - اٿالو.

- طولمار پٽڻ: ننڍي ڳالهه کي وڏو ڪري بيان ڪرڻ - ڊگهو قصو چيڙڻ. نوڙيءَ سان نانگ ڪرڻ.

● طوليل ۽ طوليل: ذ. صفت. (ع. طويل < طول = ڊگهو ٿيڻ) ڊگهو - لمبو - دراز - وڏو.

مشڪل. علم عروض جي آڻوبهن بحر مان هڪ بحر جو نالو.

● طوليلو ۽ طوليلو: ذ. (ع). گهوڙن پٽڻ جي جاء - طيلو - ڪڙو - اصطبل. ٿان - ٿان.

● طهَرَت ۽ طهَرَتون: ث. (ع. طهارة < طهَر = صاف ٿيڻ) هاڻيءَ سان ڌوئڻ جي حالت - پاڪائي - صفائي. پاڻي بعد پاڻيءَ سان ڌوئڻ جي حالت - استنجا - مسحو - وضو.

- طهارة ڪرڻ: پاڪائي ڪرڻ. هٿ ڌوئڻ - استنجا ڪرڻ - ڳٽي ڌوئڻ.

● طهَرَت ۽ طهَرَتون (ڪ): ث. طهارة.

● طَهْرَنَ؟ مصدر. (ع. طَهْرَ < طَهَرَ = آدامَنَ) تمَام تیکو آدامندڙ. (ف. تیار = آماده) آماده - مستعد - تیار. سنیریل.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. آدامندڙ (جهاز) هوائي جهاز.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. صفت. (ع. پاک. صاف. سنو. حلال. خوشگوار. نفیس).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. (ع. آدامندڙ ماهوارو - پکي - پرندو. (جمع. طَیور). حیثن: "طَیُورَن تَنَوَارَنو، پنهون پڄاڻاء" (شاه).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. (ع. طیش = هلڪو ٿيڻ) جلدائي. ڪاوڙ - غصو - ڏمر - جوش - ڪروڙ - عتاب. (ف. گرمي = سبب ٿيل بي آرامي - گرمي - حرمت).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. جوش ڏيارڻ - پوکائڻ - ڪاوڙ ڏيارڻ.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ڪاوڙ ۾ ڀرجڻ - ڪاوڙ ۾ اچڻ - جوش ۾ اچڻ - غضبناڪ ٿيڻ - غصبي ۾ اچڻ.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: (ع. پيدائش - ورثت - خلقت - اصل - طبيعت. خصالت - عادت - خو - سپاڻو).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. (ع. جمع طَیور جو - پکي - پرندا.

● طَهْرَنَ؟ مصدر. (ع. طَهْرَ < طَهَرَ = صاف ٿيڻ) طَهْر ڪرڻ - ختنو ڪرڻ - سنّت ڪرڻ. نقصان پهچائڻ (ت).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ث. ختنو - سنّت.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ختنو ڪرائڻ - سنّت وهاڻ.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ٿ. ڳڙ پيل رڌل چانورن جو قسم - ڳڙ جي چاشني - تاهري - مينو پت.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ث. (ع. طَهْرَنَ) ختنو - سنّت - طهر.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. صفت. (ع. پاک - پوتر - صاف).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ذ. (ع. بهشت جو ٻائي. بهشت جو پاک شراب. حیثن: "ڏي طهروا تن کي، جي سکن لاءِ شراب" (شاه).
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: (ع. ويڙهڻ يا لپيٽڻ جي حالت - ويڙهه - لپيٽ. مسافريءَ جو خاتمو - خاتمو - پورائي - انجام. (صفت). گهٽ - مختصر - ڪوتاهه. ختم - پورو - تمام.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: پهاڙي ٿيڻ - پورو ٿيڻ. ختم ٿيڻ. برباد ٿيڻ.
● طَهْرَنَ؟ طَهْرَنَ: ويڙهڻ - لپيٽڻ - ته ڪرڻ. بيپاک ڪرڻ - فيصلو ڪرڻ.

ظ

بي رحم - بي قیاس - لرد ئي - سنڪدل - آزار ڏيندڙ - راج ٻيڙڪ. لاحق ڪندڙ - بي انصاف - پيداگر - انوائمي. زبردست - زور آور.
● ظاهِرَ؟ ظاهِرَ: ذ. صفت. (ع. ظاهر < ظَهَرَ = ڏسڻ ۾ اچڻ) کليل - پٺيل - آهليل - عيان - چٽو - ٻڌرو - ليروار. آشکار - مشهور -

ظا: ث. عربيءَ جو سترهون، فارسيءَ جو ويهون ۽ سنڌيءَ جو ٽيٺهون اکر - ابجد جي حساب موجب عدد (۹۰۰).
● ظالِمَ؟ ظالِمَ: ذ. صفت. (ظالم < ظَلَمَ = پڙو ڪم ڪرڻ. ستر ڪرڻ) ظلم ڪندڙ - ستمگر - ستمي - بغدادِي - وڏي - ٻاهي - الرئي.

● ظريف ۽ ظريف ڏ. (ع). هوشيارِي - فهم - دانائي - سمجھ. ٿانء - برتن - پانڊو - باسڻ. اندر - دل. گرامر جي اصطلاح ۾ فعل، صفت يا ٻئي ظرف سان لاڳو ٿي، ان جي ريت، قدر، انداز، وقت، جاء يا طرف ڏيکاريندڙ لفظ.

- ظريف ٽمڙو ڏ. ريت، دستور، قدر يا انداز ڄاڻائيندڙ لفظ.

- ظريف زمانو ڏ. وقت جي حالت ڏيکاريندڙ لفظ.

- ظريف مڪان ڏ. جاء جي معنيٰ ڏيکاريندڙ لفظ.

● ظريف ۽ ظريف ڏ. صفت. (ع. ظريف < ظريف = سمجھدار هئڻ) سمجھو - سڃاڻو - داناء - فهم - ٿيڻ فهم - حوصلانئو - حاضر جواب. خوش طبع - خوش مزاج - چرچائي - مسخرو - ڀوڳڻي.

● ظفر ڏ. (ع. ظفر = ڪاٺياپ ٿيڻ) سوپ - فتح - جيت - نصرت - فتحمندي - ڪاميابي.

- ظفر ٽڪريو ۽ ظفر ٽڪريو ڏ. ڪاٺي جو ساڌن جي سڌائيءَ جو ٽڪر - ويراڳڻ - ٻيراڳڻ.

- ظفر جنگ ڏ. جنگ جي فتح. هڪ فوجي خطاب.

- ظفر موج ۽ ظفر موج ڏ. صفت. فتح مند - ڪامياب.

● ظيل ڏ. (ع. ظيل = ڀاڄو ڪرڻ) ڀاڄو - ڀاڄو. ماڻهو - چانء. دھو - عڪس - اولڙو. پنام - اوت - حفاظت - پٺارو - اجهو - سترن - رکيا - اڙ - بچاء - حمايت.

- ظيل الله ڏ. خدا جو ڀاڄو. بادشاهه.

● ظلم ۽ ظلم ڏ. (ع. ظلم = ستم ڪرڻ) انڌير - ستم - جور - جفا - دٻاء - بغداد - انرٽ - ڀاپ. بي انصافي - پيداد - انڌل ڌڻي. راج هٿ - فرعونيت - سختي - زبردستي - ڏاڍ - جبر - غضب - قهر. تعدي - وڃڻ - غريبان مار. بي رحمي - هٿيا.

- ظلم ظلمي ڏ. ظوف. ڏاڍ سان - ظلم سان - زورن زوري - زبردستي - جبراً.

- ظلم جو ٽڪر هئڻ ڏاڍو ظالم هئڻ.

هيل - برست - نشاير. ساڪيات - صاف - ويڪت. ٻاهريون - ڏيکائڻو. صريح - روشن - واضح. باطل جو ضد.

- ظاهر ٻيڻ ۽ ظاهر ٻيڻ ڏ. صفت. (ع. ظاهر + ف. ٻين < ڏيڻ = ڏسڻ) ظاهري حالت تي هلندڙ - ابن الوقت.

- ظاهر ٿيڻ ڏ. ڪڏن - ٻڌو ٿيڻ. نمودار ٿيڻ. مشهور ٿيڻ.

- ظاهر ٿاڻي ۽ ظاهر ٿاڻي ٿيڻ ڏ. ڪليل ثبوت - ڀرمان.

- ظاهر ٿيڻ ۽ ظاهر ٿيڻ ڏ. صفت. (ع. ظاهر + ف. ڀرست < ڀرستيدن = ڀوڄا ڪرڻ) ظاهري حالت تي نظر رکندڙ - ظاهر کي ڀوڄيندڙ. ظاهر دار - دليدار.

- ظاهر دار ۽ ظاهر دار ڏ. صفت. (ع. ظاهر + ف. دار < داشتن = رکڻ) ڏيکائي وارو - ڏيکارو ڪندڙ.

- ظاهر داري ۽ ظاهر داري ڏ. ڏيکاء - ٻاهريون نظارو.

- ظاهر ٿيڻ ۽ ظاهر ٿيڻ ڏ. صفت. (ع. ظاهر + ف. ظاهر ٿيڻ = ڏيکاري ڪرڻ) ظاهر ٿيڻ - اڻ ڏيکاري ڪرڻ. مشهور ڪرڻ - اشتهار ڏيڻ. وضاحت ڪرڻ.

- ظاهر ڏ. ظرف. ڪليو - ٻڌو.

- ظاهر و ٻاڙين ڏ. ظرف. (ع. ظاهر + باطن = ڪجهه) اندر ٻاهر.

- ظاهري ۽ ظاهري ڏ. مشهوري - شهرت. شنيد - آڳهت. پٿر - پرڪاش - پٿرائي - عالم آشڪاري - ظهور - ويڪتي - ڏيکاري.

- ظاهري ۽ ظاهري ڏ. صفت. ڪليو - ٻڌو - صاف - ٻهريون.

● ظرافت ۽ ظرافت ڏ. (ع. ظرافت < ظرف = سمجھدار) هوشيارِي - چترائي - ڏاهپ - دانائي. خوش طبعي - خوش مزاجي - مزاح - ڪل - مسخري - چرچو - ڪهڙو.

اندیشو - خیال - ڪو - انگل - ٽڪ - اثر -
تائير بهتان - راءِ .
● ظهُورُ : ٿ . (ع) . زوال جو وقت - سڄ لڙڻي
مهل . ٻن بهرن لڙڻي جي مهل . ٽيون بهر . اڳئين
جي لمار .
● ظهُورُ ۽ ظهُورَ : ٿ . (ع) . ظَهَر = ٻڌرو
(ٿيڻ) اظهار - ٻڌرائي - ظاهراني - پرڪاش -
ويکتي - ڏيکاري . وقوع - انڪشاف . اعلان .
صورت - شڪل - ڏيک .
= ظهُورُ ٿيڻ : ظاهر ٿيڻ .
= ظهُورَ ۾ اچڻ : ظاهر ٿيڻ - نمايان ٿيڻ -
ٻڌرو ٿيڻ .
= ظهُورُ ۽ ظهُورا : ٿ . اظهار - ٻڌرائي . جلوه -
ڏيکارڻ - ڏيکارو .
= ظهُورُ ۽ سائين : ڏيکارڻ .
● ظهيري : ٿ . (ع) . صفت . ڏيکارڻ -
ناتوان - ڪمزور - ڏٻرو - ضعيف - هيٺو . مجبور -
لاچار - بي وس .
= ظهيري : ٿ . ظهيري پون : ٿ . اڀرائي -
ضعيفائي - ناتواني - ڪمزوري . لاچاري - مجبوري .

= ظلمَ جہي کھاڻي ۾ پيڙجڻ (ت) : سختيون
سهڻ - ظلمَ سهڻ - ڏاڍُ سهڻ .
= ظلمَ رسيدہ : ٿ . صفت . (ع) . ظلم + ل .
رسيدہ < رسيدن = پهچڻ) ظلمَ هيٺ آيل -
مظلوم .
= ظلمَ ڪرڻ : ستم ڪرڻ - المٽ ڀر ڪرڻ .
سختي ڪرڻ . ويل ڪرڻ .
= ظلمي : ٿ . صفت . ظلمَ ڪندڙ -
ظالم - قهار - بغدادِي - ستمگر - ڏوڏي - پاڻي -
اڻيائي . بي رحم - سخت - ڪٽور - ستمگر .
● ظلمات : ٿ . (ع) . ظلمت جو جمع - اولداهيون -
الڌريون - ٽاريڪون . آب حيات جي چشمه واري
اولداهي . بحر اوقياوس جو لالو .
● ظلمات ۽ ظلماتون : ٿ . (ع) . اولداهي -
ٽاريڪي - مياهي .
= ظلمات ڪندہ : ٿ . اولداهي جاء - ڪاروان
وارو هنڌ .
● ظن ۽ ظن : ٿ . (ع) . ظن = گمان (ڪرڻ)
شڪ - شبهو - گمان - خيال . وهم - پيرم -
وسواس - الوسان - منسو - منسڪار - وسوسو .

ع

● عابداڻي : اسم خاص . هڪ ذات جو لالو .
● عاج ۽ عاج : ٿ . (ع) . هڪ مشهور جانور
(هاڻي) جو وات جي ڀر وارو هڏو - هاڻي ڏند .
= عاج ٻڌڻ ۽ عاج ٻڌڻ : ٿ . عاج سان جڙيل -
عاج وارو - عاج ٻيل - عاجگو - عاج جو ڪم
ڪندڙ .
= عاجگو ۽ عاجگاڙ : ٿ . صفت . عاج جو - عاج
وارو - عاج ٻيل - عاج ٻڌڻ .
= عاجڪيڙ ۽ عاجڪيڙ : ٿ . صفت . عاج جو ڪم
ڪندڙ .

ع : ٿ . (ع) . سنڌي الف ب جو چوٿيون
عربيءَ جو ارڙهون ۽ فارسيءَ جو چوٿيون اکر .
آچار " عيُن " . ايجاد جي حساب موجب عدد
ستر . " عيسوي " سن لاءِ نوان طور ڪم ايندڙ .
جن " ۱۹۵۴ع " .
● عابد ۽ عابد : ٿ . صفت . (ع) . عبادت = هن
بندگي ڪئي (عبادت ڪندڙ - بندگي ڪندڙ -
رياضت ڪندڙ - هوجاري - لامازي - آهاسڪ - (خدا)
پرسنت - ڦر مڻسنت - منشي - ديندار - ڦرمارت -
دينپاڻو - شپوڪ - دامن - ڀڳت . پرهيڙگار - ليڪ .

د متور - شیو - رواج . امتعمال - عملاً - اپاس -
مادنا - مشق .

- عاداتًا (عاداتن)؛ ظرف. عادت کان - عادت جي ڪري - علت جي ڪري - ھيئر جي ڪري.

- عادات ہوں: ہیپر ہوں - علت ہوں - غذا ہوں -
عادی ٹیٹ - بالذات ہوں .

● عَادَتِي ۽ عَادَتِي : ذ. صفت. عادت وارو۔ علمتي۔
ہاندائی۔ ہیراک۔ ہیرائتو۔ ہیربل۔

● عادت تي ڪٺهڪاوڻ عادت تي ڪٺهڪار ٿيڻ صفت.
عادت تي ڪٺهڪار ڪرڻ وارو. ڪٺهڪار جو عادي.
ڪٺهڪار جو هيٺاڪ.

● عَادِلٌ = عَادِلٌ : ذ. صفت. (ع. عدل = هُنْ
الصفاء کیو) عدل کُنْدُوْ - انصاف کُنْدُوْ - آجاری -
نیاکاری - منصف - جج - قاضی، حق فیصلو کُنْدُوْ -
انصاف پسند - حق و ناحق دار کُنْدُوْ .

● عَادِلَ ہُو: اسم خاص تعلقی گھوٹکی ۽ م
ھک دیھ ۽ گھوٹ جو نالو۔

● عَادِي' عَادِي' : مفت. هر هڪ عادت ڪي
چڻي هون وارو - سخت عادي' - عادي - علي -
بالذاتي - هيراک.

- عَادِي 'تین' عادی تین - علتی تین - هیراک تین .
 ● عَارٌ عَارٌ ذ . (ع . عری' = آگھاڑو) شور -
 حياء - لچ - لیٹھ - سر - ٹکائی - حجاب -
 شرمندگی - شور جی کالھ . بد نامی - بد ناموسی .
 کٹر - غیرت - نک نام - پتو - حثیف . آپسمان -
 اہجس - ہتک عزت - ہتک حرمت . ننگ - عیب -
 وڈ - برائی .

- عارِ آپس: شرمِ اپن - لجِ اپن - حجابِ ٹیل .
- عارِ کیرن: حياءِ کون - شرمِ کون - لجِ
کون . عیبِ سمجھن - ننگِ معلوم کون .

● عَارَبٌ : اسم خاص. مائهو جو والو.

● عاربانِي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر حيد رآباد ۽ آئر سنڌ ۾). تعلقي ڪوٽ ڏيجي (رياست خيرپور) ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● عاربي؟ اسم خاص. تعلقي سيوهڻ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● عاجيز ۽ عاجيز ۽ ذ. (ع. عاجيز = ڪمزور ٿيو ڪ اسم فاعل. عاجيز.) ڪمزور - استو - هيٺو -
بي وس - بي هنج - ناتوان - لاچار - مجبور -
معذوور - ويچارو. ٿڪل - مائتو - پريشان -
مابوس - نمائو. خفي - ڪڪ - هلاڪ - ورجيل -
غمگين - رنج - ڏکي - ڏکي - ستايل - غريب -
مسڪين - محتاج - ڪليجيل - ڇڙيل - ڪاوڙيل -
ڏهليل - آزاريل - پڙايل - عذابيل - ستايل -
= عاجيز آڇڻ. ٿيڻ ۽ ذ. لاچار ٿيڻ - بيوس
ٿيڻ - "عاجو اچي ويو. عئصري الخ" (عوس).
مجبور ٿيڻ. ڪڪ ٿيڻ. ٿڪڻ.

دق کرن۔ چوڑائیں۔ رکنج کرن۔ ستائیں۔
لاچار کرن۔ کٹک کرن۔ ہلاک کرن۔
- عاجز کرن؟ تنک کرن۔ مجبور کرن۔

- عاجزي، عاجزيون، ٻڌ. هيڏائي، نيسٽائي،
ڪمزوري، ٽڪاوت، مانڊگي، مالڊڪائي.

پريشانى. اما ناسى - لهه ناسى - هه ما هين. وينتي -
 الله جنا - منن - منن - ليه ليه ليه - عرض -
 آزي نيازي - ليزاري - زاري. لا چاري - مجبوري -
 آسرندي.

- عاجزی کرڻ ۽ منت ڪرڻ - منت ڪرڻ -
ليڻ لائڻ - وينتي ڪرڻ - حاجت ڪرڻ - لتا
ڪرڻ - آزي نيازي ڪرڻ. هٿ ٻڌڻ - خوشامد
ڪرڻ.

— عَاجِزَهٗ ۛ ث. (ع. عَجِزٌ ۛ ز) < عَاجِزَهٗ ۛ. عورت۔
 لاری۔ زال (ل۔ ت). کَنَیَا۔ کُنَیَا۔ لَیْسَنگَرِی۔
 چوکرِی۔ چُھَر۔ لَیثِی۔

● عَادَةُ اسْم خاص. قدِير زماني ۾ هڪ قوم جو نالو۔ (جنهن تي حضرت هود عليه السلام پيغمبر مقرر ٿيو۔ اها قوم عاد بن سام بن نوح مان تعلق رکي ٿي، هيءَ قوم خدا تعاليٰ جي نافرماني سبب سخت طوفان ۾ تباھ ۽ برباد ٿي وئي).

● عَادَاتٌ عَادَتُون؛ ث. خَصَلَتْ - سَيَاءٌ - خَوْءٌ -
طَبِيعَةٌ - خَاصِيَّةٌ - چَال - چَلَتْ - هَات - رُوش - رُوسِ -
لِجَن - اَفْعَال - اَرْكَان - هِير - لَت - هَانْدَان - غَذَا -
عَلَّت - رِيَت - نَمُونُو - اِسَر - رِسْم - يَكْگُ - نِيَسْم -

دل ڏيڻ - محبت ڪرڻ، مفتون ٿيڻ - فریفتہ ٿيڻ -
فدا ٿيڻ - نثار ٿيڻ - قربان ٿيڻ.

- عاشق مزاج ۽ عاشق ۽ مزاج: ذ. صفت.
عاشقائي طبيعت وارو - حسن پرست. رنگيلو.

- عاشق ۽ معشوق ۽ عاشق ۽ معشوق: ذ.
ث. هڪٻئي سان عشق ڪندڙ - پريم ۽ پريما -

مڃڻ ۽ مڃيڻي - محب ۽ محبوب.
- عاشقي ۽ عاشقيون: ث. عشق - محبت -

پيار - قرب - پريم.

● عاشورو ۽ عاشورا: ذ. (ع. عاشوره <
عشتر = ذَهَّه) مڃڻ مهيني جي ڏهين تاريخ
حضرت امام حسين جي شهادت جو ڏينهن.

● عاصبي ۽ عاصبي: ذ. (ع. عاصبي = هن
بي فرمائي ڪئي) گنهگار - مجرم - خطاڪار -
ڏوهاري - گناهي - خطاوار - قصوروارو - تقصير وار -
په ڪار - ٻاهي - ڪڙڪرمي. حڪم عدول - فساد -
پاڪي - باغي - نافرماني - ڦيريل.

● عاطفت ۽ ث. (ع. عطف = مهرباني) مهرباني -
لطف - عنايت - شفقت - لوازش - ٻاجه - ڪرم.

● عافيت ۽ عافيتون: ث. (عفا = هو آرامي ۽
صحت مند ٿيو) صحت - تندرستي - چنگڙائي -
چاقائي - نروائي. آرام - راحت - خوشي - فرحت -
سرهڻائي. سلامتي - خيريت - خير - ڪلياڻ -
خير خوبي - امن امان.

- عافيت تنگ ڪرڻ: ڪنهن جي عيش آرام
۾ داخل ڏيڻ - آرام ڦٽائڻ - آرام سان وهڻ نه ڏيڻ.

● عاق ۽ عاق: ذ. صفت. (ع. ماءُ - پيءُ کان
نافرمان - بي چيو - ڪٽيوت - ناصالح - ورتائي ڪان
خارج. خراب. بي محابو. نيٺ.

"عَمَرَ اَوَّهَ لَهْ عَاقَ، ذَڪِيَا جِيرَ" ذڪوئين
(سر مارئي - شاه).

● عاقي ۽ عاقي: ذ. صفت. نافرمان - بي چيو.
هٽيو - باغي - نيٺ - هوڏي - اٿوڻو - شدتي -
لجس - قدي - نچو - اهڻد.

● عاقبت ۽ عاقبتون: ث. (ع. عتب =
هو پٺيان آيو) پڇاڙي - آخر - انجام - نوڙ - چيهه -

● عارض ۽ عارض: ذ. ڪٽو - ڪٽو - خسار.
فوج جي تخيني لڳائڻ وارو. لاحق هئڻ وارو -
پيش اچڻ وارو.

● عارض ۽ هٽڻ: پيش اچڻ. پيدا ٿيڻ - نمودار
ٿيڻ - ظاهر ٿيڻ.

● عارضو ۽ عارض: ذ. صفت. (ع. عرض =
لاحق ٿيڻ) بيماري - مرض - روگ - رنج - ڏمڪ -
تڪليف.

● عارضِي ۽ عارضِي: ذ. صفت. ٿوري وقت لاءِ -
ڏينهن لاءِ - وڃي - اتفاقي. شرطي. چٽو - مصنوعي.

● عارف ۽ عارف: ذ. صفت. (ع. عرف =
سڃاڻڻ) سڃاڻندڙ - واقف - ڄاڻندڙ - ڄاڻو. خدا کي
سڃاڻندڙ - معرفت وارو - ولي - گياڻي - رشي -
درويش. مياڻو - عقلمند - داناءُ - سمجهو - هوشيار -
اڪابر - ڏاهو - عقل وارو - فهميدو - هوش وند -
زيرڪ - سمجهو - سڄو - بهڄڻ.

● عاري ۽ عاري: ذ. حياءُ ڪندڙ - عار ڪندڙ -
شرم ڪندڙ - پري ڀڄندڙ - بيزار. غير واقف. خالي.
جيئن: "علم کان عاري" وغيره. اگهاڙو - لنگو.
عاجز - لاچار - مجبور. آڌارو ورتل.

● عازم ۽ عازم: ذ. صفت. (ع. عزم =
ارادو ڪرڻ) ارادو ڪندڙ - قصد ڪندڙ. ڪنهن
شيء تي دل لڳائيندڙ - چاهيندڙ - گهرندڙ.

● عاشق ۽ عاشق: ذ. صفت. (ع. عشق =
محبت ڪرڻ) عشق ڪندڙ - حد کان وڌيڪ پيار
ڪندڙ - حد کان وڌيڪ محبت ڪندڙ - پيار جو
طالب - محب - پريم - پريمي - مفتون - فریفتہ -
شيدائي - نثار - ليهي. آشنا. خدا جو محبي -
حق جو ڳولائو - محبت الاهي ۽ هر غرق - عارف -
ڪامل.

- عاشقانه: ذ. صفت. عاشق جهڙو - عاشق جي
راڳ وارو - عاشق جي مزاج مطابق.

- عاشقانو ۽ عاشقانا: ذ. صفت. عاشق جو -
عاشق جهڙو.

- عاشق ٿيڻ: پيار وارو ٿيڻ - محبت وارو
ٿيڻ - چاهيندڙ ٿيڻ. اڪيون لڙائڻ - دل لڳائڻ -

- عالم آشڪار: هنن ظاهر هنن - پترو هنن - مشهور هنن - هاڪارو هنن - ناليرو هنن .
 - عالم ارواح: عالم ارواح: ذ. روحن جو جهان - روحن جي دنيا .
 - عالم اسباب: ذ. دنيا جو مازو سامان .
 - عالم اسغر: ذ. ننڍي دنيا - هي جهان . بقا جي جهان جو ضد - فاني جهان .
 - عالم ڪبير: وڏو جهان - هو دنيا . بقا جو جهان - آخرت .
 - عالم آفروز: صفت . دنيا کي روشن ڪرڻ وارو - سج - شمس - سورج .
 - عالم الارواح: روحن جو جهان . روحن جي دنيا .
 - عالم اتالا: مٿاهين دنيا - آسماني جهان - ٻيو جهان - پرلوڪ . آسمان - عرش . بهشت . جنت - فردوس - سورگ .
 - عالم برزخ: ذ. روحن جي گڏ ٿيڻ جي جاء (جتي روح قیامت تائين محفوظ هوندا) .
 - عالم پناه: دنيا جو آجھو . شهر جي پناه لاءِ ڀت - ماڻهن جي بچاء لاءِ قلعو - ڪوٽ . اهو شخص جنهن وٽ مخلوق کي امن ملي . بادشاه .
 - عالم جتاو ٻڌو: ذ. آخري دنيا - فنا نه ٿيندڙ جهان - باقي جهان - بقا جو جهان - هميشه رهندڙ جهان .
 - عالم جيئات: جنن ڀوتن جي دنيا . ڀوتن ۽ پرين جي دنيا .
 - عالم ڏيکارڻ: دنيا ڏيکارڻ - جهان ڏيکارڻ . جواني ڏيکارڻ - انداز ڏيکارڻ . رونق ڏيکارڻ .
 - عالم فيلي: ذ. دنيا - جهان - عالم - پرڻي . زمين . خاک - مٽي .
 - عالم صغیر: ذ. انسان ۽ انسان جو جسم - جامه انساني لڪل جهان .
 - عالم غيب: عالم غيب: ذ. لڪل جهان . ٻيو جهان - بي دنيا - پوشيده دنيا .
 - عالم ڪبير: ذ. دنيا - جهان - منسار . قدرت . طاقت .

نتيجو . ايندڙ زمانو - آئندو - اڳ - استقبال - مستقبل .
 پت - پرڻي - ويساھ . قيامت جو ڏينهن - آخرت .
 - عاقبت آنديش: اڳوڻو ڀڄو ڇڏيندڙ - اڳوڻو جو ويچار ڪندڙ - آخرت ڳوليندڙ . دوراندیش - عاقل - هوشيار - داناءُ .
 - عاقبت آنديشي: ث. اڳي ڀڄي جي جاچ - دوراندیشي - ڊگهي نظر . سياڻپ - عقلمندي .
 - عاقر قرحو: ذ. (ع. عاقر قرحا) ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم - ڏندن جي درد لاءِ هڪ مفيد دوا - هڪ ٻوٽي جو قسم .
 - عاقل: اسم خاص . تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديھ ۽ ڳوٺ جو نالو .
 - عاقل: عاقل: ذ. صفت . (ع. عقل = سمجهه) عقل وارو - عقل وند - ٻڌوان - سمجهو - فهميندو - هوشيار - هوشيار - داناءُ - هوشيار - اڪابر - سچو - دوراندیش - چتر - ڳائي - ذِي هوش - دانشمند . (ث. عاقله) . (اسم خاص) . تعلقي ٺنڊي ٻاگي ۾ هڪ ديھ جو نالو .
 - عاقلاني: اسم خاص . هڪ ذات جو نالو (اڪثر حيدرآباد ۽ ڪراچي ۾) .
 - عاقل پور: اسم خاص . تعلقي جيڪب آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو .
 - عاقل هڪڙو: اسم خاص . تعلقي رتيديري ۾ هڪ ديھ جو نالو .
 - عاقو ٻٽ: عاقو ٻٽون: ث. (ع. عاقبت) عاقبت - ڇاڙهي جڻ - تعدي .
 - عالم: عالم: ذ. (ع. دنيا - جهان - جيڪب - منسار - جيڪت . پرڻي - زمين . مخلوق - آدم - لوڪ - خلدق - جنتا - اسم ذات . رعيت . زمانو - وقت - دؤر - سمو - عهد . طور - طريق - ڍنگ - دوش - چال - حال - احوال - حالت - صورت .
 - عالم آرا: عالم آرا: صفت . دنيا کي ٺاهڻ وارو - جهان کي سينڪارڻ وارو .
 - عالم آشڪار: عالم آشڪار: ظرڪ . دنيا ۾ پترو - جهان ۾ ظاهر - مشهور - هاڪارو - ناليرو - عام - واضح . کليل .

- عاليي ٿيڻ: صفت. جهان کي فتح ڪرڻ وارو۔
 دليا تي چاٽيل۔ جيئن ”عالم گهر ڏار، عالم گير
 جهڙو وغيره.“ عظيم الشان بادشاهه. (اسم خاص).
 تيموري خاندان جي هڪ مشهور بادشاهه (اورنگزيب)
 جو لقب.

- عالمي ناسوت: ذ. فاني دنيا.
 عالمي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. عليم = چاٽيل)
 چانديءَ جو ڄاڻو. علم وارو۔ پڙهيل۔ ودوان۔ فاضل۔
 ڪيائي. مڃڻ۔ سمجهڻ۔ زيرڪ۔ چٽو۔ مستيمان۔
 سٺو ٻرو. سڻائو۔ ڏاهو۔ هوشيار۔ ڏانءُ مالڪ۔ عارف۔

پنڊت. ويداتي۔ مذهبي پيشوا۔ مولوي.
 - عالمي الغيب: ذ. صفت. (ع. گجهه جو ڄاڻو)
 غيب جون ڳالهيون چانديءَ ڏانءُ پڻا.
 - عالمي آرائي: اسم خاص. تعلقي اٻاوڙي ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

- عالميائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 تعلقي حيدرآباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.

- عالمي آباد: اسم خاص. تعلقي ڪنٽ ڪوٽ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

- عالميائي جت: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 - عالمي زئي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 (پٺاڻ).

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

- عاليي ۽ عاليي: ذ. صفت. (ع. علا = هو
 مٿانهون ٿيو) مٿي ڪيل۔ بلندي ڏنل۔ بلند۔ مٿانهون۔
 بالا۔ رفيع۔ اعليٰ۔ برتر۔ اوچو۔ وڏو۔ عظيم۔ ڪلان
 (عزت)۔ چڙهيل۔ دوجي چڙهيل۔ سرفراز۔ ترقي يافتہ۔
 ممتاز۔ عزت وارو۔ مانوارو۔ قابيل عزت۔ مقصد۔
 پاڪ۔ پوتر. ناليوارو۔ نامور۔ ناميارو۔ مشهور.

سرڪاري نوڪري ڪندا رهيا آهن) (صفت).
چالاڪ - هوشيار. تجويز وارو - انگڻي. علم
تجور موجب عمل ڪندڙ - مترجتر ڪندڙ.
= عاملي؟ ٿ. عامل جو ڏندو - عاملن جو
پيشوا. ظاهري اقرار. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ڏيهه
جو نالو.

● عائِد؟ صفت. (ع. عود = موٽڻ) روڪ -
رڪاوٽ - بندش.

= عائِد ڪَرَن؟ مٿان مڙهڻ - مُسلط ڪرڻ.
● عبادت ۽ عبادتُون؟ ٿ. (ع. عِبَدَ =
هن بندگي ڪئي) اطاعت (خدا جي) - بندگي -
پوڄا - پراڻا - نماز - مسجد - تسبيح - آهاسنا -
پرستش - طاعت - ڀڳتي (خدا جي).

= عبادت خانو؟ ۽ عبادت خانا؟ ٿ. بندگي جي
جاء - مسجد - عبادت گاهه. هو ڇا جي جاء - ڀڳتي لاءِ
مڪان - مندر - ٿيڪاڻو - ديول.

= عبادت گاهه؟ ۽ عبادت گاهه؟ ٿ. صفت.
عبادت جي جاء - عبادت خانو - مسجد - پرستش گاهه -
متعب - خاله ڪعبه - مندر - ٿيڪاڻو - ديول.

= عبادت ڌي؟ ۽ عبادت ڌي؟ ٿ. صفت. عبادت
ڪندڙ - عابد - پوڄاري - شيوڪ - آهاسڪ (خدا)
پرست. مذهبي ڀانند. ڌرمسٿ - سُنڌي - ديندار -
دينائو - خدا ترس.

● عبادت ۽ عبادتُون؟ ٿ. بيان - مضمون.
لکيت - تحرير. لکيت جو نمونو - لکڻ جي طرز -
بيان جو ڍنگ - لکڻي - انشا. ڪيلڪ - انڊو.
خط وٺندڙ جو عهدو. خط جي ايدريس - سرنامو.
● عباس؟ ٿ. (ع). حضرت محمد مصطفيٰ
(صلعم) جن جي چاچي جو نالو. حضرت علي
ڪرم الله وجهه جن جي فرزند جو نالو (جو ڪربلا
جي ميدان ۾ شهيد ٿيو). هڪ ٻوٽي جو نالو
(گل عباس).

= عباسي؟ ۽ عباسي؟ صفت. حضرت محمد
صلعم جن جي چاچي حضرت عباس جي خاندان جو
لقب. دؤر عباسي. جو ڪارو رنگ (خلفاء عباسي)
جر پسند ڏنل رنگ جو آهن پنهنجي لباس کي

● عام خاص؟ صفت. گهٽ وڌ - ننڍو وڏو -
اعليٰ ادنيٰ - هيٺاهون مٿاهون.

= عام راه؟ ٿ. سڀني ماڻهن جي راه - سڀ جو
خيال.

= عام قهر؟ صفت. هر ڪنهن جي سمجهه ۾
اچڻ وارو (مضمون يا ڪتاب يا گفتگو) آسان -
سليس - موڪيو - سوکو.

= عام مختار؟ ۽ عام مختار؟ ٿ. صفت.
قضيءَ جي پاران عام ڪمن ڪرڻ جي اجازت
مليل ملازم - نائب - ڪم هلائيندڙ - وڪيل -
مختار. گمشتو.

= عام معافي؟ ۽ عام معافيون؟ ٿ. رواجي
معافي - سڀني لاءِ معافي - عام خلق لاءِ معافي.

= عام مهڙ؟ ۽ عام مهڙ؟ ٿ. عام جي مجلس -
عام ميا - عام مجلس.

● عامي؟ ۽ عامي؟ ٿ. صفت. عام ماڻهو. ناليرو -
مشهور - نام ڪٽيو - هاڪارو - ناميارو. پترو.
عام جام. اڻ ڄاڻ - جاهل - ڀوقوف.

● عامير؟ اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۾ هڪ
ڏيهه جو نالو.

● عاميراجي؟ اسم خاص. تعلقي جاتيءَ ۾ هڪ
ڏيهه جو نالو.

● عامر جي؟ اسم خاص. تعلقي موري ۾ هڪ
ڏيهه جو نالو.

● عامر نڙار؟ اسم خاص. تعلقي ٽنڊي ڀاڪي ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● عاميري؟ اسم خاص. سن ۽ لکيءَ جي
وچ ۾ هڪ انداز ڳوٺ جو نالو.

● عاميرا؟ اسم خاص. تعلقي ميرپوربٿوري ۾ هڪ
ڏيهه جو نالو.

● عاسل؟ اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
جو نالو.

● عاسل؟ ۽ عاسل؟ ٿ. (ع. عَمَل = هن
ڪيو) عمل ڪندڙ - عملدار - حاڪم - آفيسر.
شاهي عهدي وارو. سرڪاري نوڪر. هندن جو
هڪ فرقو (جو ڪلهوڙن ۽ ٽالپرن جي زماني کان وٺي

۱. عَبَّاسِي ڪُل جو هڪ قسم. ٻيو جو هڪ قسم -
 (آمريڪا جي ٻيرو ملڪ جو سنگمرمر). (اسم خاص).
 هڪ ذات جو نالو. هڪ سڪي جو نالو.
 ۲. عَبَّاسِي ڪُل: ٻڌ. هڪ ٻوليءَ جو نالو (ٻن زيتون
 جي ٻنن جهڙا، ننڍا، ساوا، نرم، گل خيري وانگر
 ڳاڙهان ۽ اڇاڻ تي ماڻل، ڦٽر بادام جيڏو ۽ ڪاري
 رنگ تي ٻج ۽ ڪاٺيون دوائن جي ڪم اچن.
 ۳. عَبَّاسِي ڪُل: صفت. (ع. عَبَّاسِي = هن اجايو ڪم
 ڪيو) اجايو - بي فائدو - ناحق - مفت - خالي ٻيلي -
 جاڙ - وڙت - اجايو - فضول - لاهاصل - بيڪار -
 نيڪون - نيڪار.
 "عَبَّاسِي ڪُل آگاهين ويجهو جو ڪين ڪانڌ ڪي"
 (شاه سر آبري)
 سبب کان سواءِ - ناحق - هروڀرو - خواه مخواه.
 ۴. عَبَّاسِي ڪُل: صفت. (ع. عَبَّاسِي = هن بند ڪي
 ڪئي) غلام - ٻانهون - گولو - بندو - ٻاڙي - داس -
 تابعدار - مطيع - نوڪر - ليفر - چاڪر - ملازم.
 خدمتگار - ٺهليو - ٻيلي.
 ۵. عَبَّاسِي ڪُل: غلامي - ٻانهپ - گولپ - بندگي -
 تابعداري.
 ۶. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. تعلقي شڪار پور ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 ۷. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع). حضرت محمد
 صلعم جن جي ڏاڏي جو نالو.
 ۸. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع). حضرت محمد
 صلعم جن جي پوڏاڏي جو نالو.
 ۹. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. حضرت محمد صلعم جن
 جي والد جو نالو.
 ۱۰. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ۱۱. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. تعلقي ٺل ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ۱۲. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. تعلقي ڳوٺي خيري
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ۱۳. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 مزاری بلوچن جو هڪ قبيلو. (رستمائين جي شاخ).

۱. عَبَّاسِي ڪُل جا گير: اسم خاص. تعلقي سکر ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ۲. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. تعلقي گولي ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ۳. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع). يهودي. (ث).
 يهودين جي ٻولي. (صفت). يهودين جو.
 ۴. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع). اندپشو - عجب -
 حيرت - تعجب - اچرج - آچنبو - ٿرس. اطلاع -
 چٽاءُ - تاڪيد - آگاهي - اڳ خبر - هيٺ - خوف.
 سبق.
 ۵. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. حاصل ڪيل نصيحت - تاڪيد -
 ۶. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. ۱. عبرت حاصل ڪرڻ -
 سجاڳي ٻرائڻ.
 ۷. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. ۲. عبرت ڪرڻ - گناه: ٻڌ. حيرت جي
 جاء.
 ۸. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. ۳. حيرت ۾ ٻوڏ: حيرت ۾ ٻوڏ.
 ۹. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. ۴. اچرج لڳڻ - تعجب لڳڻ - عجب
 وٺڻ - عجب ۾ ٻوڏ - حيرت وٺڻ - حيران ٿيڻ -
 متحير ٿيڻ. انگشت بدندان ٿيڻ. ٻئي چو حال ڏسي
 نصيحت هٿ ڪرڻ - نتيجن کي ڏسي خبردار ٿيڻ.
 ۱۰. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع. عبء = هن بندگي ڪئي)
 غلامي - ٻانهپ - بندگي - عبادت - پڳتي - ٻوڇا هٿ.
 شيوا. عبدت.
 ۱۱. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع. عَبَّاسِي = هو گذري ويو) درياه
 يا رستي جي هڪ طرف کان ٻئي طرف لنگهي
 وڃڻ واري حالت. گذر - گذارو - آڪارو - لنگهه.
 جيئن "هن ٻل تان عبور جي سخت منيع آهي"
 (جملو). هجرت - هجندي - وسعت - دسترس. جيئن
 "فلائي ماڻهوءَ جو مطالعي تي ڪوبه عبور ڪونهي"
 (جملو).
 ۱۲. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. هڪ ٻولي ڪان ٻئي ٻولي ڏانهن
 وڃڻ. درياه پار ڪرڻ. ڪنهن رستي تان پار وڃڻ -
 رستي تان لنگهڻ - گذرڻ - آڪرڻ.
 ۱۳. عَبَّاسِي ڪُل: اسم خاص. (ع. عَبَّاسِي = آسماني
 رنگ ٿي) - خوشبوءِ دار شيءَ (گاجرا).

● عَجَبٌ رَلْگُ عَجَبٌ رَلْگُ ؛ ذ. عَجِبَ کـ۔ اچرج سان ڀريل کـ۔ حيرت پيدا ڪندڙ لفظو۔ حيرت جهڙو تماشو۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي (ل) ؛ ث. فراسي جي چئن جو هڪ قسم (مهيري)۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ذ. (ع. عَجَبِيّوِي = هيٺو ٿيو) نهٺائي۔ نمرقا۔ نياز۔ هيٺاهين۔ نيورٽ۔ نيازي۔ مسڪيني۔ غربت۔ ڪمزوري۔ عاجزي۔ زاري۔

ليزاري۔ توڪل۔ اڌينٽا۔ تسلييم (پرمانند)۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ث. (ع. عَجَبِيّوِي = هن ٽڪڙ ڪئي) جلدائي۔ ٽڪڙائي۔ ڦڙڙائي۔ تيزي۔ سُرعت۔ شتابي۔ پهلاواني۔

● عَجَبِيّوِي ؛ اسم خاص. هڪ مُلڪ جو نالو۔ ايران۔ فارس۔ هارس. عرب کان سواءِ ٻيو ملڪ. جيئن: ”عرب و عَجَبِيّوِي“ ۾ ظاهر آهي۔

● عَجَبِيّوِي ؛ ذ. صفت. (ع). نهايت عَجِبَ۔ حيرت ڀريو۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ (ع. عَجَبِيّوِي = هو عاجز ٿيو) عاجز ماڻهو. ڪراڙي زال۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ذ. صفت. (عَجَبِيّوِي = عبرت) عَجِبَ جهڙو۔ اچرج جهڙو۔ اچرج وارو۔

حيرت انگيز۔ تعجب خيز۔ عجباڻو۔ اجنبِي۔ اوڀرو۔ ٻي مثال۔ لائِي۔ اٿائي۔ اٿاهي۔ نيارو۔ انوڪو۔ پنڪانو۔ مفرد۔ فرد۔ خاص۔ نيچ. (صفت)۔

دوست۔ يار۔ رفيق۔ سنگتي. هيار ڪندڙ۔ ڀرين۔ محبوب۔ معشوق۔ پيرين۔ ساڄن۔ مُحب۔ منار۔ پريتر۔ دلير۔ جانب۔ پيارو. چڱو۔ يار۔ ميندو۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ث. عَجِبَ واري حالت۔ عَجِبَ يا اچرج جو سبب۔

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ذ. صفت. عَجِبَ عَجِبَ۔ عَجِبَ قسمن جهڙا۔

● عَدَالَت عَدَالَتوِي ؛ ث. (ع. عدل = انصاف) انصاف۔ نبياء۔ داد۔ آچار۔ عدل۔ نيرو۔ نچيڙو۔ فيصلو. انصاف ڪرڻ جي جاءِ۔ انصاف ڪهر۔ عدالت ڪهر۔ ڪورٽ۔ ڪچهري۔ نياء ڪهر۔

● عيتاب عيتاب ؛ ذ. (ع. عَتَب = هو ڪاوڙيو) بيزاري ۽ خفڪيءَ جو اظهار۔ ملامت. جهٽڪ۔ چنڊ۔ دٻنامو. مھڻو۔ ڏوراڻو۔ طعنو۔ ٽوڪ۔ شڪايت۔ چاٽڪ۔ ٽڪو۔ ويڻ۔ دريار۔ آلاپو. ڪاوڙ۔ چيڙ۔ غضب۔ قهر۔ طيش۔ جوش۔ غصو۔ لنڊا۔

● عِثَرَت ؛ ذ. (ع). اولاد۔ نسل۔

● عَجَائِب عَجَائِب ؛ ذ. (ع. عَجَب = هو عجب ۾ پيو) جمع عجب جو. عجب وارو۔ اچرج جهڙو۔ عجب جو۔ عجب جهڙو۔ عَجِبَ۔ حيرت انگيز۔ حيرتي. خاص۔ عَجِبَ و غريب۔ غير واجبي۔ نامُنيديو۔ اٿائي۔ اٿاهي۔ اجنبِي۔

● عَجَائِب ؛ هڪ گل جو قسم (Hibicus). عَجَائِب خانو عَجَائِب خانو ؛ ذ. ڏسڻ لاءِ (قديم يا جديد زماني جي) عَجِبَ عَجِبَ شين وڪڻ جي جاءِ۔ عبرت پرائڻ جو ڪهر۔ عَجَائِب ڪهر۔ ميوزم۔

● عَجَائِب و غرائب هُئِن ؛ عجب جهڙو هئڻ. حيرت جهڙو هئڻ.

● عَجَائِب پُور ؛ اسم خاص. تعلقي ڪوٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● عَجَب عَجَب ؛ ذ. (ع). اچرج۔ حيرت۔ اچنبو۔ تعجب۔ ٽپرس۔ حيراني. (صفت). اچرج جهڙو۔ حيرت انگيز۔ حيرتي۔ عَجِبَ۔ عجباڻو. ٺٽين نموني جو۔ نه ڏٺو نه ٻڌو۔ نرالو۔ خاص. اڳ نه ڏٺل۔ نادر۔ نئون۔ عَجِبَ و غريب. (ل). ڀرت جو هڪ قسم. فراميءَ جي گُلڪاريءَ جو هڪ نئون (لغت مهيري).

● عَجَب اسرار عَجَب اسرار ؛ ذ. ڏاڍي حيرت۔ اچرج۔ اچنبو. عجب رنگ۔ رنگ ڪمال. عجب جهڙي شيءِ.

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ذ. صفت. حيرت انگيز۔ عجب جهڙو۔ عَجِبَ۔ عجباڻو۔ اوڀرو۔ نرالو.

● عَجَبِيّوِي عَجَبِيّوِي ؛ ذ. صفت. حيرت جهڙو۔ عَجِبَ۔ حيرت انگيز. صفت. اڳ نه ڏٺل۔ نادر.

= عَدَالَتَ ڪَرَنَ؛ انصاف ڪرڻ - داد ڪرڻ -
 نياءُ ڪرڻ - فيصلو ڪرڻ - نپيرو ڪرڻ.
 = عَدَالَتِي ۽ عَدَالَتِي ۽ ذ. صفت. عدالت جو -
 ڪچهريءَ جو - انصاف جو - قانوني - شرعي.
 = عَدَالَتِي ڪَمَ ڪَرَنَ؛ انصاف جو ڪم
 ڪرڻ - عدالت جو ڪم ڪرڻ. قانوني ڪم ڪرڻ -
 شرعي ڪم ڪرڻ. شرعي لمولي هلائڻ.
 = عَدَالَتِي مَحڪَمُو ۽ عَدَالَتِي مَحڪَمَا؛ ذ.
 انصاف ڪندڙ کاتو - قانوني کاتو - عدالتي کاتو -
 انصاف جي جاء - انصاف گهر.
 ● عَدَاوَتَ ۽ عَدَاوَتُون؛ ث. (ع. عَدُوَ).
 وير - دشمنو - دشمني - وروڌ - ڪلفت - ڪينو -
 ڪهت - بغض - بدخواهي - پڻائي. معاملو - جهڳڙو -
 جڳا.
 = عَدَاوَتِي ۽ عَدَاوَتِي؛ ذ. صفت. ويري دشمن -
 برخلاف - بدخواه - مخالف دشمن جو - دشمنائو.
 = عِدَتَ؛ ث. (ع. عَدَ). تعداد - شمار - ڳڻپ -
 عدد - عرصو - مدت - ميعاد. (اهو عرصو جنهن ۾
 طلاق ڏنل يا وڌو عورت ٻيو انگاح نه ڪري
 جو وفات بعد چار مهينا ۽ ڏهه ڏينهن ٿئي).
 ● عَدَدَ ۽ عَدَدَ؛ ذ. (ع. عَدَ = ڳڻپ) ڳڻائو -
 تعداد - شمار - ڳڻپ - ٽوٽل - حساب - ليڪو - حساب
 ڪتاب. انگ - لڪيو - قسمت. (ع. عدت = عرصو)
 عرصو - ميعاد (اهو عرصو جنهن ۾ عورت مڙس جي
 مرڻ کان پوءِ شرعي طور شادي ڪرڻ کان محروم
 رهي) قسمت.
 = عَدَدَ تَقْسِيمِي؛ ذ. علم رياضي موجب تقسيم
 يا وڇ جي معنيٰ ڏيکاريندڙ عدد - جيئن "هر هڪ
 چوڪرو چار چار چوڪرا - پنج پنج چوڪريون
 وغيره".
 = عَدَدَ جَمْعَ؛ صفت. علم رياضي موجب هڪ
 کان وڌيڪ تعداد ڏيکاريندڙ عدد. گهڻا عدد -
 گهڻا انگ - گهڻيون شيون. "جيئن ڏهه چوڪر
 ست ڪڪڙ، پنج گهوڙا وغيره". گرامر ۾ گهڻين
 شين ڏيکارڻ لاءِ ڪم ايندڙ لفظ.

= عَدَدَ شُمَارِي؛ ۽ عَدَدَ شُمَارِيُون؛ ث.
 انگن جي ڳڻپ جو ڪم - انگن جي ڳڻپ - ڳڻپ -
 لمبر شماري.
 = عَدَدَ قَطَارِي؛ سلسلي وار هڪ ٻئي جي
 پٺيان ايندڙ انگ - با ترتيب انگ - جيئن "پهريون،
 ٻيون، ٽيون وغيره".
 = عَدَدَ مُبْتَهَمَ؛ ذ. چئيءَ طرح انداز نه ڄاڻائيندڙ
 انگ - غير مقرر انگ. جيئن "سڀ مڙيوئي،
 سمورو، وغيره".
 = عَدَدَ مُرَڪِبَ؛ ذ. گڏيل انگ. علم رياضي
 موجب جنهن ۾ تقسيم ٿيندڙ انگ.
 = عَدَدَ مُفَرَّدَ؛ ذ. اڪيلو انگ - چٽو انگ.
 علم رياضي موجب جنهن ۾ تقسيم نه ٿيندڙ انگ.
 = عَدَدَ نَاطِقَ؛ ذ. صفت. چٽو انگ.
 = عَدَدَ وَاحِدَ؛ ذ. واحد عدد - اڪيلو عدد -
 هڪ انگ. هڪ شي. گرامر ۾ هڪ شي ڏيکارڻ
 لاءِ ڪم ايندڙ لفظ.
 = عَدَدِي ۽ عَدَدِي؛ صفت. عدد جو - عدد وارو -
 تعدادي - شماري.
 ● عَدَلٌ ۽ عَدَلٌ؛ ذ. (عَدَلٌ = هن انصاف
 ڪيو) برابري - مساوات - هڪجهڙائي انصاف - داد -
 نياءُ - آچار. حقي فيصلو - بي رياءُ فيصلو - حق لائق
 جو نپيرو.
 = عَدَلٌ ڪَرَنَ؛ انصاف ڪرڻ - نياءُ ڪرڻ - داد
 ڪرڻ - حق ۽ لائق کي ڏار ڪرڻ.
 = عَدَلٌ وَارُو ۽ عَدَلٌ وَارَا؛ ذ. صفت. انصاف
 وارو - انصافي - آچاري. حقي فيصلو ڪرڻ وارو.
 ● عَدَمَ؛ صفت. (ع. عَدَمَ = هو ڪم ٿيو) معدوم -
 ناهي - آڀاو - غير موجود - بي وجود. ناهي -
 نسا - قالي - ناشتي. (ذ. ث). نه هئڻ جي حالت -
 ناهي - ناهي - معدوم. فنا جوسڪ - هوجهان آخرت.
 = عَدَمَ بَجَاوَرِي ۽ عَدَمَ بَجَاوَرِيُون؛ ث.
 حڪم نه مڃڻ جي حالت - حڪم جي عدولي.
 = عَدَمَ ٻڌَدا؛ ظرف. نه پيدا - ڪم - اڻ لپ -
 غير حاضر - غير موجود - ناهي. نه هڪ آڏل -
 نه لٽل - نه ڳوليل - روپون - اڳڪل.

- عَدَمَ پيدا هئڻ: نا پيدا هئڻ - له لٿڻ - غير حاضر هئڻ.
- عَدَمَ داخلا ۽ عَدَمَ داخلائون: ث. له داخل - داخل له ٿيڻ - داخلا گم - اڻ داخل.
- عَدَمَ موجود ڪي: عَدَمَ موجود ڪيئون: ث. حاضر نه هئڻ جي حالت - عدم حاضري - غير موجود ڪي - غير حاضري. واردات واري جاء تي له هئڻ جي حالت.
- عَدَمَ؟ اسم خاص. (ع. عَدَمَ = رهڻ) بهشت - جنت - فردوس. بهشتي باغ - جنتي باغ. ڏکڻ عربستان جي هڪ بندر ۽ شهر جو نالو (جنان سڏبو مان موتي پيدا آهن). شايد منسڪرت جي آڊيان لفظ مان لاڳاپو اٿس. من. آڊيان = باغ).
- عَدَوُ ۽ عَدُو: ذ. صفت. (ع. عَدُو = دشمن) دشمن - دشمن - ويري - بدخواه - مخالف - اڻ سهڻو.
- عَدَمَ وِليٽ ۽ عَدَمَ وِليٽ: ذ. صفت. دشمن - ويري - برخلاف - مخالف.
- عَدَمَ وِليٽ: مصدر. له مڃڻ - ٺڪرائڻ - عدول ڪرڻ - نافرمان ڪرڻ.
- عَدَمَ وِليٽ: ذ. نه مڃڻ جي حالت - نافرمان ڪرڻ.
- عَدَمَ وِليٽ: مصدر. بي فرمان ٿيڻ. ناقبول ٿيڻ.
- عَدَمَ وِليٽ: ذ. صفت. حڪم جي نافرمان ڪندڙ - منحرف - نافرمان.
- عَدَمَ وِليٽ ۽ عَدَمَ وِليٽ: حڪم ڪيئون: ث. حڪم ڪي نه مڃڻ جي حالت - قانولي ڪارروائي ۽ هر گم گم ڪرڻ.
- عَدَمَ وِليٽ ۽ عَدَمَ وِليٽ: حڪم ڪي: حڪم جي نافرمان ڪرڻ.
- عَدَمَ وِليٽ ۽ عَدَمَ وِليٽ: بي فرمان ڪرڻ.
- عَدَمَ وِليٽ: صفت. (ع. عَدَمَ = هن وڃايو) گم - ناپيدا. ليڪل - گجهو.
- عَدَمَ وِليٽ ۽ عَدَمَ وِليٽ: ذ. صفت. گم ۽ مشغول - گهڻ ڪم. اهو جنهن کي والد ڪاٺي له هجي.
- عَذَابُ ۽ عَذَاب: ذ. (ع). له مسهڻ جهڙو سور - اڻڌاءُ - هيسو - درد - ڊڪ - ڊڪ - مسهڻ. ڪشالو - ڇاڪوڙ - سٽاپ - سزا.
- عَذَابِ قَبَر: ذ. قبر جو عذاب - قبر جي مسهڻ. اسلامي عقيدو موجب مري ويل گنهگار ماڻهو ڪي قبر جي ڀيڙ سبب آهل ٿڪيل.
- عِذَارُ ۽ عِذَار: ذ. صفت. گيل - رُخسار - پهرو - صورت - منهن - رخ. مرکبات ۾ ڪم ايندڙ لفظ. جيئن؟ "عِذَار گيل" وغيره.
- عِذَرُ ۽ عِذَر: ذ. (ع. عِذَر = عذري) معافي - معذرت. اعتراض - ٽڪا ٽپي - حجت - جرح - انڪار - بهانو - سبب - ٿال مٿول - لٽاءُ. ڪنهن جي مرڻ تي اظهار غم - پرچائي.
- عِذَرُ خَوَاهِي ۽ عِذَرُ خَوَاهِيُون: ث. معافي. ڪنهن جي مرڻ جو اظهار غم - اعزا پُوسي - پرچائي - منهن ڪاڻ - تعزيت - سياپو. آخري نيازي. جيئن؟
- عِذَرُ خَوَاهِيُون عاجزون سڻي ڪنهن م سئل (آپري - شاه).
- عِذَرُ خَوَاهِي ۽ ڪَرَن: ڪنهن جي موت تي آن جي عزيزن سان همدرد ۽ جا پڻ - چار الفاظ چوڻ - اعزا پُوسي ڪرڻ - پرچائي ڪرڻ - منهن ڪاڻ ڪرڻ.
- عِذَرُ دَارِي ۽ عِذَرُ دَارِيُون: ث. اعتراض - دليل - دعوا - حجت.
- عِذَرُ هُئَن: ڪنهن ويجهي عزيز جي موت ڪري ٺهرايل وقت تائين ڊڪ ۾ رهڻ ۽ خوشي جهڙي ڪم ۾ شريڪ نه ٿيڻ.
- عِذَرَا: ث. (ع). ڪنساري چوڪري.
- (اسم خاص). هڪ مشهور عاشق واسق جي معشوق جو نالو.
- عِراق: اسم خاص. (ع. عِراق = ڪنارو = لب درياء) دجله ۽ فرات ندين جي ڪنارن وارو ملڪ. هڪ ملڪ جو نالو (جو ايران ۽ عربستان جي

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. (ع. عَرَضِي = ڇت) ڇت. تخت - گادي - اورنگ. تخت الاهي - حق تعاليٰ جي ڪري. (جنهن جو ذڪر ڪرڻ شرعاً جائز نه آهي). آسمان - آڪاس. مثالون آسمان - انون آسمان.

● عَرَضِي : ڇت ڇت هٿ ۽ وڏو درجو ڏيڻ. تمام گهڻي ساراھ ڪرڻ.

● عَرَضِي : ڇت ڇت هٿ : مثالين درجي کي ڏيکارڻ. تمام عزت وڌڻ. نهايت خوشامد ٿيڻ ڪري مغرور ٿيڻ.

● عَرَضِي : ڪُڙسي : ستن آسمان کان مٿي جا درجا.

● عَرَضِي : ٺ. (ع). عَرَضِي : جو جمع. قيامت جو ميدان. (سنڌي ٻوليءَ ۾ واحد طور مستعمل).

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. (ع. عَرَضِي = وقت). وقت - ٽائيم - مدت. زمانو - سمو - دور. ميعاد. گهڻو وقت - دير. ٿورو وقت - وڇوٽي - وڻي - ويجهي - ڇيٽي - ناغو - مهلت.

● عَرَضِي : لڳائڻ : وقت لڳائڻ - دير ڪرڻ - توقف ڪرڻ.

● عَرَضِي : ٺ. (ع). ٻي شيءِ جي وجود تي مدار رکندڙ عارضي خاصيت.

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. (ع). سوال - گهر. وينتي - التجا - منت - منت - آرداس - درخواست - عريضي - گذارش - التماس. موڪرائي - ڀيٽ - ويڪر (ڪپڙي وغيره جي). علم جغرافيه موجب ڪنهن هنڌ ۾ خط استوا جي وچ وارو مفاصلو.

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. صفت. عرض ڪندڙ - سوال ڪندڙ - وينتي ڪندڙ - درخواست ڪندڙ.

● عَرَضِي : عَرَضِي : ٺ. لکيل عرض - عريضي - درخواست - لکيت - گذارش.

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. درخواست - گذارش - منت.

● عَرَضِي : عَرَضِي : ذ. صفت. عرض ڪندڙ - مثاڻو - موالي.

وچ ۾ آهي سرها کان ايراني لار تائين ٺهيل آهي، منجهانئس، دجله ۽ فرات نديون وهن ٿيون، فرات ندي جي ڪناري وارو ملڪ عراق عرب سڏبو آهي، جنهن ۾ بغداد اچي وڃي ٿو. ۽ دجله نديءَ جي ٻي ڪناري وارو ملڪ عراق عجم سڏجي ٿو ان ۾ خراسان ۽ اصفهان به اچي وڃن ٿا. فارسي راڳ جي ٻارهن نغمن مان ٻيا سرن مان ستين جو نالو (ن - ب). گهوڙي جو هڪ قسم - عربي گهوڙو.

● عيراقبي : عيراقبي : ذ. صفت. عراق ملڪ جو - عراق وارو - عراق جو رهاڪو - عراق واسي. (ذ). گهوڙي جو هڪ قسم - عراق جو گهوڙو - تازي.

● عَرَبِي : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر حيدرآباد ۽ ڪراچيءَ ۾).

● عَرَبِي : اسم خاص. (ع). ايشيا ڪنڊ جي هڪ ملڪ جو نالو. مسلمانن جو هاڪ ملڪ (جنهن ۾ ڪعبه الله شريف ۽ مڪه معظمه ۽ مدينه منوره آهن، حضور اڪرم (صلمه) جن جي ولادت باسعادت ۽ لاڏاڻي جو ملڪ). (ذ. صفت). عرب ملڪ جو رهاڪو - عربي.

● عَرَبِي : اسم خاص. عربن جي رهڻ جو هنڌ - عربن جو ملڪ - عرب.

● عَرَبِي : عَرَبِي : ذ. سارو جهان - سارو جهان (ل. ق).

● عَرَبِي : ٺ. عرب ملڪ جي ٻولي.

● عَرَبِي : عَرَبِي : صفت. عربستان جو عرب. (ذ) عربي گهوڙا - تازي.

● عَرَبِي : عَرَبِي : ذ. (ع. عَرَبِي = شاديءَ جو ڪاڌو). ڪنهن اولياءَ يا بزرگ جي نالي ڪيل ڪاڌو - ڪنهن پير يا وليءَ جي ياد ۾ سندس مماتيءَ وارو ملهائيل ڏينهن (مجازاً). ڪنهن درويش جو هن فاني دنيا مان وصال ڪرڻ، باعث خوشي آهي). ماه ربيع الاول ۾ تاريخ ۱۲ تي (حضور رسول مقبول صلمه جي ياد ۾، مذڪور تاريخ حضور جن جي وصال ۽ ولادت جي آهي) ڪيل لذتيازي عام اصطلاح ۾ ماه ربيع الاول جو نالو.

● عَرُوجٌ ۞ عُرُوجٌ : ذ. (ع. عَرَجٌ = هُوَ مَثِي وَيُو) بُلندي - اچائي - مٿانهن - چاڙهي - چاڙهڻ - چڙهتي - ترقي - ارتقاء. ڪنهن وڏي درجي کي پهچڻ واري حالت. اقبال.

● عَرُوسٌ : ث. (ع). نئين پرڻيل عورت - وليي - پٽيري - پٽي - لال پٽي - دلين.

● عَرُوضٌ : ذ. (ع). مڪرم - معظّم - جو نالو - بيت الله - ڪعبت الله - ڪعبه - شعر جي وزن ۽ بحر معلوم ڪرڻ جو علم (جيئن ته خليل بن احمد کي ڪعبت الله ۾ انهيءَ علم جو الهام ٿيو هو، انهيءَ ڪري تبرڪاً اهو نالو رکيو ويو). ● عَرِيانٌ : صفت. (ع. عري: خالي ٿيو) آگاهڙو - ننڍو - برف - ٻي پرده - ظاهر - صاف - لروار - پٿرو.

● عَرِيَانِيٌ ۞ عَرِيَانِيُونٌ : ث. آگاهڙپ - اوگهڙ - ننڍائي - برفگي.

● عَرِيضٌ ۞ عَرِيضٌ : ذ. صفت. (ع. عريضه) عرض معروض. (ذ). عرضي - درخواست - گذارش - التماس.

● عَرِيضِيٌ ۞ عَرِيضِيُونٌ : ث. درخواست - عريضو. التجا - منت - سوال - گهر.

● عَرِيضِيٌ ۞ عَرِيضِيُونٌ : ث. عرضي لکندڙ. درخواست لکڻ جو ڪم ڪندڙ.

● عَرِيضِيَانِيٌ ۞ عَرِيضِيَانِيُونٌ : ث. صفت. عرض ڪندڙ - التجا ڪندڙ - درخواست ڪندڙ (عورت).

● عَزِيٌّ : صفت. (ع). عزت - شان - وڏائي - بزرگي - شرف - عظمت. اوجهندي. وڏو عهدو - اقبال - مرتبو - درجو. شوڪت - حشمت - رعب - ڌاڪو - دٻو - مٿاڪ - جس - جلال - پرتاب - تيج - تجمّل - نور - رونق - تيجل - مٿا - آستيني - حمد - واڪاڻ - ساراھ (صفت). غالب ٿيل - غالب - چاڻيل.

● عَزٌّ وَ جَلٌّ : ذ. صفت. غالب ٿيو ۽ وڏو ٿيو. چاڻيل - قادر. وڏائي جو لائق - جديلي - اعظم -

● عَرَضِيٌ ۞ عَرَضِيُونٌ : ث. درخواست - گذارش - عريضي. التجا - ارداس - منت.

● عَرَضِيَانِيٌ ۞ عَرَضِيَانِيُونٌ : ث. عرضدار - سوالي عورت.

● عَرَضِيٌ ۞ عَرَضِيُونٌ : ذ. صفت. درخواستون لکندڙ.

● عَرَضِيٌ ۞ عَرَضِيُونٌ : اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ڳوٺ ۽ ديهه جو نالو.

● عَرَفٌ : ظرف. (ع). يا - ٻيءَ طرح - ٻيءَ طرح ٻئي نموني. ٻئي نالي سان. عالم اشڪار - مشهور - معترف. (ف). علم نحو جي اصطلاح موجب اسم معرف جو هڪ قسم - ڪنهن ماڻهوءَ جو لاڏ جو نالو - ڪنيت - لقب - تخلص. (جنهن سان هو اڪثر سڏيو هجي).

● عَرَفَاتٌ : اسم خاص. (ع). مڪي شريف جي ويجهو هڪ ميدان جو نالو (جنهن تي حج جي ڏينهن حاجي گڏ ٿي ظاهر ۽ عصر جي نماز پڙهن).

● عَرَفَانٌ : ذ. (ع. عرف) واقفيت - سچاپ - پڇاڻ. خدا شناسي - معرفت حق تعاليٰ.

● عَرَقٌ ۞ عَرَقٌ : ذ. (ع). انسان جي بدن مان گرميءَ جي حالت ۾ نڪتل رطوبت - پگهر - پسڻو. ڇڪاڻن رستي ڪڍيل پاڻي - مقطر. دوائن جي ٻاڦ مان ٺهيل پاڻي. جيئن؟ ”عرق ڪلاب، عرق بنفشه“ وغيره. نچوڙيل پاڻي - لچوڙ - رس - تَت - جوهر - ارڪ - منڊي - ساز - ارڪهر - شراب.

● عَرَقٌ ۞ عَرَقِيٌ ۞ عَرَقِيُونٌ : ث. پگهر ڪندڙ - سخت محنت ڪرڻ جي حالت - جانفشاني - گهڻي محنت - زحمت.

● عَرَقِيٌ ۞ عَرَقِيُونٌ : ث. سخت محنت ڪرڻ - جانفشاني ڪرڻ.

● عَرَقِيَانِيٌ ۞ عَرَقِيَانِيُونٌ : ذ. صفت. پگهردار.

● عَرَقِيَانِيٌ ۞ عَرَقِيَانِيُونٌ : ذ. هڪ رڳ جو نالو. بيماريءَ جو هڪ قسم - ٽنگن ۾ سور ٿيڻ جي بيماري.

● عزت سان پيش آڻڻ: مان شان سان پيش آڻڻ - خاطر تواضع سان پيش آڻڻ.
 ● عزت گهٽائڻ: رتبو گهٽ ڪرڻ. ٻي عزت ڪرڻ - ذليل ڪرڻ - رسوا ڪرڻ.
 ● عزت گهٽائڻ: مان ٻائڻ - شان حاصل ڪرڻ - عزت وارو ٿيڻ.
 ● عزت مڻجڻي وڃڻ: ٻي عزتي ٿيڻ - آبرو وڃڻ - شان سان جو وڃڻ. نالائي ڪي داغ لڳڻ.
 ● عزت وارو عزت وارا: ذ. صفت. شان وارو - مان وارو - عزت جولائي - مانائڻو - آبرو وارو - معزز - اشراف - سکر - معزز.
 ● عزت وٺڻ: ٻي عزتي ڪرڻ - ايمان ڪرڻ. لومان ڪرڻ - عقوبت ڪرڻ. ذليل ڪرڻ - خوار ڪرڻ. عصمت وٺڻ (ڪنهن عورت جي). آبرو حاصل ڪرڻ - شان ملڻ.
 ● عزت وڃڻ: ٻي عزت رهڻ - ساڪ وڃڻ - ٻي عزتي ٿيڻ.
 ● عزت وڃڻ: ٻي عزت لهرائڻ جهڙو ڪم ڪرڻ - ذليل ٿيڻ. ٻي غيرتو ٿيڻ.
 ● عزت هٽڻ: آبرو هٽڻ - مان هٽڻ. رتبو وڌڻ. تعريف هٽڻ.
 ● عزت خان: اسم خاص. تعلقي رقي ڊيري ۾ ۽ تعلقي نوشهري ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.
 ● عزت واري: اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.
 ● عزت رائيل: اسم خاص. (ع). هڪ فرشته جو نالو (چئن برگزیده فرشتن مان هڪ فرشته) ماه ڪي نذر فرشتو - موت جو ملائڪ - فرشته قضا - ملڪ الموت - قابض الارواح.
 ● عز م ڪرڻ: ذ. (ع). عز م = هن ارادو ڪيو (ارادو - خواهش - قصد - نيٺ - آسادي - تهيه - سعيو - ڪوشش).
 ● عز م ڪرڻ: هڪ ارادو - مصمم ارادو - يقيني ارادو.
 ● عز م ڪرڻ: ارادو ڪرڻ - قصد ڪرڻ.

اعظمي. شان وارو - تيجوان - تيجي. ساراھ جوڳو. (ث). الله تعاليٰ جي هڪ صفت.
 ● عز: ذ. (ع). مصيبت جي وقت ۾ ڪيل صبر. مانر - رسي - سياهو - پرچائي.
 ● عزدار: عزدار - ذ. صفت. مري ويل جو غم ڪندڙ - ماتمدار - سوگوار - ماتمي.
 ● عزت عزت تون: ث. (ع). مٿي مائيتي - سڳائي - مڻجاري - عزتيزي - سڳائي - سڳاوتي - برادري. ناتو. ڳانڍاپو - لاڳاپو - وراڪو - سڻهندڙ - تعلق - نسبت.
 ● عزت ڪرڻ: اسم خاص. (ع). عزت = جدا ڪرڻ شيطان جو نالو (جنهن کي حضرت آدم کي سڃدي نه ڪرڻ جي حالت ۾ بهشت مان تڙو ويو). ايليس - شيطان - خناس. نفس. جيئن!
 ● اوڏي عزت ڪي ويجهي تان م وڃ (شاهه سر آبري)
 ● عزت عزت تون: ث. (ع). عزت = غالب ٿيڻ - شان - مان - مهت - آدر - ستمنا - آب - آبرو - حرمت - وقار - وڌائي - عظمت - بزرگي - شرف - درجو - وقت - ساڪ - پنت - ڪار - معتبري - پنج - ناموس - لڄ - پترم - سميل - ستر - ست - عصمت (عورت جو). لحاظ - نياز - آداب - خيال - ڦيان - دڍپو - حشمت - رعب - ڌاڪو.
 ● عزت تان هٽ ڪڍڻ: آبرو کان نااميد ٿيڻ. ٻي عزت ٿيڻ. لاهي ٻاهي ٻيڻ.
 ● عزت ٻائڻ: مان حاصل ڪرڻ - آبرو ملڻ.
 ● عزت حاصل ڪرڻ.
 ● عزت ڪرڻ: عزت ٻائڻ. ناموري حاصل ڪرڻ. نالو ڪڍڻ.
 ● عزت خراب ٿيڻ: ٻي عزت ٿيڻ - آبرو مٽي ۾ ملڻ. شان وڃڻ.
 ● عزت ڏيڻ: مان ڏيڻ - آبرو ڏيڻ - آب ڏيڻ - ادب ڪرڻ - لحاظ ڪرڻ - خيال ڪرڻ.
 ● عزت رکڻ: آبرو رکڻ - مان رکڻ - آبرو کي قائم رکڻ. نالي کي برقرار رکڻ - ڳالهه ٺاهڻ. لحاظ رکڻ.

● عِشْرَتَ عِشْرَتُون ۽ عِشْرَتُون ۽ ٺ. (ع). گڏجائي -
ميلاپ - وصل - گڏجي مزي سان رهڻ جي حالت -
خوشي - مسرت - خرمي - آئند - مزو - فرحت - لطف -
عيش - نشاط - رنگ - رس - موج - بهاري -
ڪيفيت - نفساني لذت - پوک بلاس - عيش و عشرت -
منجوبڪ.

● عِشْرَتَ خِسانسُو ۽ عِشْرَتَ خِسانسُو ۽ ٺ.
عيش و عشرت ڪرڻ جي جاء - عشرت گاه - نشاط خانو -
● عِشْقُ ۽ عِشْقُ ۽ ٺ. (ع). تمام گهڻو پيار -
پيار - محبت - الفت - پريش - پريشو - پريم - حب -
موه - قرب - نيهن - خواهش - تمنا - چاه - شوق -
رغبت - دل - عادت - چسڪو - هير.

● عِشْقُ آئندو آهي: جملو. محبت انڌي آهي.
عشق ۾ عقل ڪم ٿي ويندو آهي.

● عِشْقُ بَازُ ۽ عِشْقُ بَازُ ۽ ٺ. صفت عشق ڪندڙ -
محبت ڪندڙ - پريم ڪندڙ - نيهن لائيندڙ عاشق -
عاشق مزاج - حسن پرست - عاشق چيڙو - عيماش -
رندي باز - رنگيلو - اوباش - لائدارو.

● عِشْقُ بَازِي ۽ عِشْقُ بَازِي ۽ ٺ. عشق
ڪمانڊ واري حالت - نيهن لائڻ واري حالت - عاشقي -
پريشو. عاشق مزاجي - حسن پرستي - عياشي - لائدارائي.
● عشق بچ: هڪ ڀل جو قسم جا وڻ کي ويڙهي
ويندي آهي.

● عِشْقُ حَقِيقَتِي ۽ ٺ. سچي محبت - سچو قرب -
سچي پرست (الله تعاليٰ سان) - خدا جي محبت -
بقادر عشق - پڳتي. صوفين جي اصطلاح ۾ عشق
جي هڪ منزل.

● عِشْقُ زَوْرَازُ ۽ ٺ. صفت. پنهنجي تي هلڻ
وارو - عجيب دوست.

● عِشْقُ ڪَمائِي ۽ ٺ. ڪنهن سان محبت ڪرڻ -
پني سان محبت ڪرڻ.

● عِشْقُ مَجازِي ۽ ٺ. دليوي عشق - ڪوڙو
عشق. ٿورو وقت هلندڙ پيار (ڪنهن ماڻهوءَ سان).

● عِشْقُ ۾ گهاري پتون: عشق ۾ رلڊڪ
پتون - پيار ۾ انگ پتون. ٿيندڙ ڪم ۾ اوچتو
رڻهو پتون.

● عِزَمُ ٺاهين: ڪوڙا سبب ٺاهڻ - ڪوڙا بهالا
ٺاهڻ - ڪوڙا ٺاه ٺاهڻ.

● عِزِي: ٺ. (ع). عربستان جي هڪ ٻُٽ جو نالو
(جو وڻ جي شڪل وانگر هو، جنهن کي خالد بن
وليد جلائي ڇڏيو هو). لات ۽ عزلي مان هڪ
ٻُٽ جو نالو.

● عِزِي ۽ عِزِي: ٺ. صفت. (ع. عز) = پيارو
ٿيو. پيارو - محبوب - دلارو - جاني - سچن عزيز -
مائت - رشتيدار - پنهنجو - ويجهو - قريب - لاڳاپيل -
ڳانڍاپيل. دوست - يار. وڻندڙ - مرغوب - دلپسند.
عزت وارو - مانوارو - معزز - معتبر. (اسم خاص).
مصر جي بادشاه جو لقب. خدا تعاليٰ جو هڪ
صفا تي نالو.

● عِزِي مَآنَ جَزِي ۽ ٺ. (ت): دوست مان
دشمن ٿيڻ - سچن مان ويري ٿيڻ.

● عِزِي ۽ ٺ. ڳانڍاپو - ناتو - تعلق - نسبت.
مڱائي - مائتي - رشتيداري - عزازت.

● عِزِي ۽ ٺ. (ع). عزيم.

● عِشْرَتَ ٺ. (ع) عِشْرَتَ: ٺ. ڏکيو ٿيو. ڏقت -
دشواري - تڪليف - سختي - مصيبت - تنگي - مفلسي -
ڪٽلائي - ناداري.

● عِشْرَتَ ٺ. (ع). لشڪر - فوج - سپاه -
ڪٽڪ - سينا.

● عِشْرَتَ ٺ. (ع). ماڪي - شهد - مٽو - انگين.

● عِشْرَتَ ٺ. (ع). رات جي اونڌاهي - سو مهڻي جو
وقت - سو مهڻي.

● عِشْرَتَ ٺ. (ع). عاشق جو جمع. پيارو ڪندڙ -
محبتي - پيارا.

● عِشْرَتَ ۽ عِشْرَتَ ٺ. (ع) عِشْرَتَ. پيارڪي
وڪر جو هڪ قسم (رت صفا ڪرڻ واري هڪ دوا)

مينٽرل امريڪا مان ٿيندڙ پيشاب وڌائيندڙ دوا.
● عِشْرَتَ: صفت. (ع). هڪ تعداد جو نالو -
ڏهر - دهر.

● عِشْرَتَ: صفت. (ع). ڏهن. ڏهن حصو.
● عِشْرَتَ: صفت. ڏهن حصي جو ڏهن
حصو - سڀين پتي، تمام ٿورو - ڏرو.

== عَضُّوا أَكْثَرُنَ : هيٺو ٿيڻ - ضعيف ٿيڻ - ڪمزور ٿيڻ - جان ۾ طاقت نه رهڻ - ٻڍو جهور ٿيڻ - بخار واري حالت ٿيڻ.

== عَضُّوُ تَنَاسُلُ : ذ. اولاد پيدا ڪرڻ جو عضو - نسل پيدا ڪرڻ جو عضو - عضو مخصوص - آلت.

== عَضُّوُ عَضُّوُ أَكْثَرُنَ : بدن جو حصو حملي کان نڪرڻ - سنڌو سنڌ هلائڻ. هر هڪ عضوي کي ڏيو ڪرڻ. جهانجهولڻ.

== عَضُّوُ مَخْصُوصُ : ذ. جسم جو خاص عضو (مردانو يا زنانو).

● عَطَا عَطَائُونُ : ث. (ع. عطا = ڏيڻ ٿو) ذات - بخشش - انعام - ڏاڻ - سخا - عنايت - امداد. دان - خيرات. تحفو. سوغات - سوکڙي - عطيتو. نذرانو - ڏيڻو - پيٽا - ڏالي. خدا جي طرفان مليل چوٽڪارو - معافي (ل - ق).

== عَطَا جو هٿ رکن : مهرباني جو هٿ رکڻ - ڪرم فرمائي ڪرڻ - احسان ڪرڻ - اجهو ۽ آسرو ڏيڻ.

== عَطَا ڪَرَنُ : بخشش ڪرڻ - امداد ڪرڻ - بخشڻ. انعام ڏيڻ - دان ڏيڻ. منظور ڪرڻ - قبول ڪرڻ.

● عَطَارُ عَطَارُ : ذ. صفت. (ع. عطر) عطر وارو. عطر ٺاهيندڙ. عطر وڪڻندڙ - عطر فروش - عيطري - ڦليلي. ٻساي - دوا ساز.

● عَطَارُ ذُ : ذ. (ع. هڪ گره جو نالو - پٽ - وڻ هائڻو. عَطَائِي عَطَائِي : ذ. صفت. (ع. عطا) عطا ڪهرندڙ - بخشش گهرندڙ - سوالي - فقير - منگيتو. ڪشادي دل وارو (عطا ڪندڙ). قدرتي عقل وارو - ذات وارو. قدرتي طرح ڪنهن فن ۾ هوشيار. راڳيندڙ - ڳائڻو. (اسم خاص). تعلقي جيڪب آباد ۾ هڪ ديهر جو نالو.

● عَطَرُ عَطَرُ : ذ. (ع. عطر = سرهان) گلن ۽ يا ٻين شين جو جوهر - جوهر - رُوح - عرق. گلن جو رس. سرهان - سڳند - ڦليل - خوشبو.

== عِشْقِي عِشْقِي : ذ. صفت. محبت ۾ ڦاٿل - عشق وارو - عشق جو - عشق.

== عِشْقِيَنَ : نڊا. واه. واه. - آفرين.

● عِشْقُ ٻِيچُ عِشْقُ ٻِيچُ : ذ. ياسمين ۽ چنبيليءَ سان مشابھت رکندڙ آمريگا ۾ ٿيندڙ گل جو هڪ قسم (ف - ج).

● عِشْقُهُ : ول جو هڪ قسم (جا وڻ تي چڙهي وڻ کي سڳائي ڇڏي).

== عِشْوَهُ : ذ. (ع. لاز - انگل - بخرو - ماڻو. فريب - مکر.

== عِشْوَهُ سَاوُ : ذ. صفت. معشوق.

== عِشْوَهُ ڪَرُ : ذ. صفت. عِشْوَهُ سَاوُ.

● عَصَا عَصَائُونُ : ث. (ع. عصا = لٽ) لٽڪڻ - سونٽي - لٽ - ڏنڊو. هٿ جو لڪڻ - چڙي.

== عَصَائِي مَوْسِي : ث. حضرت موسيٰ عليه السلام جي هٿ جي لٽ. (جا جادوگرن سان مقابلي وقت ٺانگ ٿي هئي ۽ ڪيترن وقتن تي عجيب ڪرشمي ڏيکاريا هئا).

● عَصَبِيَّتُ : ث. (ع. عزازت - پنهنجائي - ماڻي - رشتي داري. طرفداري - هاسخاطري - لحاظ رياءَ ڪاري.

● عَصِرُ : ذ. (ع. عصر = وقت) وقت - ٺاڻو - سمن - زمالو - جڳ. جيئن ”هم عصر اديب العصر“ وغيره. آرجا - اوسا. عمير - جمار. ڏينهن جو آخر حصو - چوٿون حصو (جنهن ۾ وچين يا عصر نماز جو وقت).

● عِصْبَتُ عِصْبَتُونُ : (ع. عصر = گناه کان بچيو) گناه کان بچاءُ - رهيزگاري - هاڪائي - هاڪداميني - ستر - ست - هارسائي - سميل - پهرين. لڄ - شرم - عزت - ڀرم. (ڪيفيت). ابتدا کان انتها تائين گناه کان پوي رهيل.

● عِصْبَانُ : ذ. (ع. گناه - هاپ - ڏوه - دوش - جرم - خطا - تصور.

● عَضُّوُ عَضُّوُ : ذ. بدن جو هڪ ڀاڱو - لڳ - آنگ.

● عفتون ٿيڻ ۽ عفتون ٿيڻون: ٿ. (ع). گندي بانس - درگند - بدبوءِ - ڏپ بانس.

● عفتاب ۽ عفتاب: ڏ. (ع). هڪي جو هڪ قسم. ڪاري رنگ جو هڪ وڏو هڪي (جو ننڍيون رڌون، ڪرون، ۽ ننڍڙا پار يا لاماري سان کڻي وڃي سگهي ٿو). پنهنجو شڪار نه ڪري ٻئي هڪي کان شڪار ڪسي ويندڙ هڪي - ڀرمار - شڪاري هڪي - باز. (اسم خاص). روس، جرمني، آمريڪا وغيره جي قومي نشان جو نالو.

● عفتابيل ۽ عفتابيل: ڏ. عفتاب هڪي جو هڪ ٻيو ٿيڻ جو ٿيڻ ۽ وقت جو تير جنهن جي خاطر لڳل ٿيندا آهن.

● ”عفتابيل اکين ۾ تير ٽڪڻا ٿو ڪي.“

(شاهه - سرڪليان).

● عفتايد ۽ عفتايد: ڏ. (عفتايد < عقد ۽ هن

گنڍ ڏئي). عقيده جو جمع - عقيدا.

● عفتب: ڏ. (ع. عفتب = پويان آيو) ٻڌ -

ٻڌڙي - پس.

● عفتبت ۽ عفتبتون: ٿ. (ع). سڌا - سيکت.

عذاب - ايذاء - تڪليف.

● عفتبي: ڏ. (ع). آخرت - ٻڌڙي. قيامت. عاقبت.

● عفتد ۽ عفتد: ڏ. (عفتد = هن لاڳاپو ڪنديو).

گنڍ - ڳانڍاپو - لاڳاپو. پٺڻ. ماڻهيءَ جو لاڳاپو -

نڪاح. ڀول - قبول - انجام - اقرار - عهد - پيمان - اقرار.

● عفتد ٻڌڻ ۽ ٻڌڻ: ڏ. ڪسي گنڍڻ. نڪاح ٻڌڻي

ملائڻ - نڪاح ٻڌڻ.

● عفتد ڪرڻ: ڏ. گنڍجڻ لاءِ قول ڪرڻ. نڪاح

ڪرڻ. شادي ڪرڻ. ڪيمن جي اصطلاح ۾ هاري

کي قابو ڪرڻ.

● عفتد نڪاح: ڏ. نڪاح جي گنڍ - گهوت ۽

ڪنوار جو نڪاح رستي ڳانڍاپو.

● عفتدون: ڏ. شاديءَ ۾ نڪاح جو عقد. (خاص

ڪري وهاريڻ زال يا سريت سان نڪاح وقت

وعدو. ”پيمانو“).

● عطرُ ٻاشي ٿيڻ: ڏ. جاءِ ۾ خوشبوءِ هارڻ -

عطر چٽڪارڻ. محفل کي سينگارڻ.

● عطر دان ۽ عطر دان: ڏ. عطر رکڻ جي ڊي

يا بوتل. عطر جي رکڻ جو ٿاڻ.

● عطر داني ۽ عطر دانيون: ٻڌ. عطر رکڻ جي

شيشي. سرهاڻ واري شيشي.

● عطش: ٻڌ. (ع). آڇ - ٻياس - تشنگي.

● عطيئو ۽ عطيئو: ڏ. (ع). ڏاڍل شسي -

سو ڪڙي - تحف - ٻاڪر - بخشش. مهرباني - لوازش -

عنایت - ايڇو - ان گيره - ٿورو - احساس.

● عظميت ۽ عظميتون: ٻڌ. (ع). وڏائي -

ٻڌرگي - برتري - بلندي - مثالهن. شان و شوڪت -

قدرو منزلت. (اسم خاص). تعلقي ٻڌگهڙيءَ ۾ هڪ

ديھ جو نالو.

● عظميت آباد: اسم خاص. تعلقي ڳڙهي خيرپور

۾ هڪ ديھ جو نالو.

● عظميت جا گير: اسم خاص. تعلقي سکر ۾

هڪ ديھ جو نالو.

● عظميت ڪڇو: اسم خاص. تعلقي ٺٽي عاقل

۾ هڪ ديھ جو نالو.

● عظميتي: ٻڌ. صفت. (ع. عظم = هو ٻڌرگ هو)

ٻڌرگ - وڏو - اوچو - مها - آتم - اعظم. عالي - بلند -

اعليٰ. بيحد - گهڻو - اتيت. شانوارو - مانوارو -

عالي شان. خدا تعاليٰ جو هڪ صفاتي نالو.

● عظيم الشان: ڏ. صفت. وڏي شان وارو -

وڏي عزت وارو - مانوارو. ڊڊهي وارو - حشمت وارو -

رعب و جلال وارو.

● عظيم آباد: اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ

ديھ جو نالو.

● عفتت: ٻڌ. (ع. عفتت = هو ٻاڪ ٿيو).

عصمت - ٻاڪدامني - مستر - مستشو. رهيز ڪاري -

ٻاڪائي - ٻاڪ مائي.

● عفتو: ٻڌ. (ع. عفتو = لاهڻ. ڪڙڻ) معافي -

ڪميا - اسراڻ - بخشش - مرحمت. معاف - بخش.

● عفتو ڪرڻ: معاف ڪرڻ - ڪميا ڪرڻ -

در گذر ڪرڻ. نجات ڏيڻ - بخشڻ.

= عقيل جا كهوڙا ڊوڙائين؟ خيال کي وري
 وري هلائڻ - آونهو عقل هلائڻ. دليل پيش ڪرڻ.
 خيالي هلائڻ پڄاڻڻ.
 = عقيل جو دشمن؟ عقيل جا دشمن؟
 ڏ. صفت. عقل جو ويري - بيوقوف - مسرورڪ.
 = عقيل جو وير؟ هٿين؟ عقل جو گهٽ هٿڻ -
 ڪم عقل هٿڻ.
 = عقيل جي سار؟ ٿ. سمجهه جي هيٺائي -
 عقل جي ڪوتاهي - ڪند ذهني - ڪم فهمي.
 = عقيل چرخ ٿيڻ؟ عجب ۾ ٻوڻ - حيران
 ٿيڻ - اچر ۾ ٻوڻ - تعجب ۾ ٻوڻ. منجهي ٻوڻ.
 = عقيل حيوائي؟ ڏ. حيوان جي فطرت ۾
 داخل ٿيل سمجهه (جنهن جي وسيلي سڄي ڄمڻ سان
 تري ٿي، هڪي بنا سيکارڻ جي ٻولي ۽ آکيرو
 ٺاهي ۽ آڏامي ٿو) - جيئڻ.
 = عقيل ڏيڻ؟ سمجهه ڏيڻ - مت ڏيڻ. صلاح
 ڏيڻ - رٿ ڏيڻ.
 = عقيل سٽيڻ؟ ڏ. ٻورو عقل - صحيح عقل.
 = عقيل ڪم نٿو ڪري؟ جملو. سمجهه ۾
 لٿو اچي.
 = عقيل منهندي؟ عقيل منهندي؟ ڏ. صفت. عقل
 وارو - سمجهه وارو - عاقل - عقلائي - عقلي -
 سياڻو - داناءُ - سڄاڻ - ڏاهو - هوشيار - چٽر.
 = عقيل منهندي؟ عقيل منهندي؟ ٿ. ڏاهپ -
 مياڻپ - هوشيار - دانائي - چٽرائي - فراست.
 = عقيل وارو؟ عقيل وارا؟ ڏ. صفت. عقلمند -
 عقلائي - سمجهو - عقلي - پٽوان - داناءُ - مياڻو.
 = عقيل وڃڻ؟ هوش وڃڻ - سمجهه وڃڻ.
 حواس ڪم ٿيڻ.
 = عقيل وٺڻ؟ عقيل وٺڻ؟ ڏ. صفت. عقل
 وارو - سمجهو - ڏاهو - مياڻو - داناءُ - عقلي - عاقل.
 = عقيل ويڙهائڻ؟ دماغ هلائڻ - عقل ڊوڙائڻ -
 ويچار ڪرڻ - سوچڻ. سمجهه جي ڪوشش ڪرڻ.
 ڪا عقل واري ڪيڏ ڪيڏڻ. سياڻپ ڪرڻ.
 = عقلي؟ عقلي؟ ڏ. صفت. عقل جو -
 عقل وارو - سمجهه جو. سمجهه ڀريل. ذهني.

• عقيدو عقيدو؟ ڏ. (ع). ڪنڊ. مسئلو - مشڪل
 ڳالهه - ڳجهارت (پرمانند). معمول - ڳجهه - واز -
 پيد - انت (پرمانند).
 • عقيدو: ري موڪل آبادي - ري موڪل دخل
 بابت ڪيل ڪارروائي جو فارم.
 = عقيدو؟ ڪشما: ڏ. صفت. ڪنڊ ڪوليندڙ. مشڪل
 ڳالهه حل ڪندڙ - حل ڪندڙ مشڪل کي.
 مشڪل ڪشما.
 • عقيرب؟ ڏ. (ع). زهري جيت جو هڪ
 قسم - وڇڻون - پٽيون. هڪ برج جو نالو -
 ورشچڪ.
 • عقير قرقو؟ ڏ. (ع). ٻسارڪي وکر جو
 هڪ قسم - ڏندن جي سُر جي هڪ دوا -
 عاقرقرو.
 • عقيل؟ عقيل؟ ڏ. (ع). پٽ - ڄاڻپ -
 سمجهه - ڀرجهه - ٻروڙ - فهم - خيرد - شعور -
 ادراڪ - درڪ. فراست - وقوف - ڏاهپ - چٽرائي -
 دانائي - هوشيار - زيرڪي. ذهن - آڪٽ -
 ذڪاءُ - آڙ - دماغ - هوش - وڳيان - دوراندوشي.
 حڪماءَ جي اصطلاح ۾ ذهن فرشتن مان هڪ جو نالو.
 = عقيل آجهڻ؟ پٽ منجهڻ - مٿيون منجهڻ -
 سمجهه ۾ نه رهڻ - هوش نه رهڻ. وائڙو ٿيڻ.
 = عقيل ڏچون؟ ٿيڻ (ت)؟ حوصلا خطا ٿيڻ -
 بي خبر ٿيڻ - نامعلوم ٿيڻ.
 = عقلائي؟ عقلائي؟ ڏ. صفت. عقل جو -
 عقل وارو. سمجهه وارو - هوشائيتو - سياڻو - عقلائي -
 سمجهو - عقلي - ناطق - اڪابر - ڏاهو - داناءُ -
 هوشيار - سٺو - عاقل - سمجهه - زيرڪ - چٽر -
 وڳيائي - پٽوان - هوشوئند - سٺو - پهچاڻ -
 فهميدو - جهان ديدو - دوراندیش (ظرف).
 عقل سان - عقل.
 = عقيل ٿي پٽر پٽون؟ سمجهه کان نڪرڻ -
 موڳو ٿيڻ - بيوقوف ٿيڻ - بي سمجهه ٿيڻ.
 = عقيل ٿي پٽر دؤ پٽون؟ عقل مارجڻ -
 عقل وڃڻ - مت مارجڻ. سمجهه نه رهڻ. سمجهه ۾
 نه وڃڻ (ڪا ڳالهه).

۱. عَقُوبَتَ عَقُوبَتُونُ : ث. (ع). تَكْلِفَ -
 اِهْدَاءَ - عَذَابُ. جَنُ - مِيكَت. سَزَا - تَعْدِي -
 كُوشَمَالِي. هَلَاكِي. هَلَاكِي. دَرَقَت. ضَرَوُ -
 هَاجُو - هَرَجُ.
 ۲. عَقِيْدَتَ عَقِيْدَتُونُ : ث. (ع) عَقْدَ =
 هُن لاڳاپو ڳنڍيو) ڪنهن ڳالهه کي ٺيڪ ۽ صحيح
 سمجهي دل تي وهائڻ جي حالت - ارادت - دل جو
 پروسو - اعتقاد. ڪنهن مذهب ۾ شامل ٿيڻ لاءِ
 اُن جي اصولن تي آندل يقين - ايمان.
 ۳. عَقِيْدَتَ مَنَدُ : ذ. صفت. ارادتمند - معتقد.
 ۴. عَقِيْدُو عَقِيْدَا : ذ. (ع) عَقْدَ = هُن
 لاڳاپو ڳنڍيو) دل ۾ ڄمايل اصول - دل جو پروسو -
 يقين - اعتبار - وِشَاس - اعتقاد. مذهبي يقين -
 ايمان.
 ۵. عَقِيْقُ عَقِيْقُ : ذ. (ع). جبل جي پٿر
 جو هڪ قسم - ڳاڙهو پٿر (جو منڊين ۾ ننگ طور
 ڪم اچي). گل جو هڪ قسم (شرت).
 ۶. عَقِيْقُ البَحْرُ عَقِيْقُ البَحْرُ : ذ. صفت.
 منڊل مان لڳندڙ عقيق - مرجان.
 ۷. عَقِيْقُ سَلِيْمَانِي : ذ. عقيق جو هڪ قسم -
 ڪارائ تي ماڻل ڳاڙهو عقيق.
 ۸. عَقِيْقُ شَجَرِي : ذ. عقيق جو هڪ قسم -
 وڻ جي شڪل وارو عقيق.
 ۹. عَقِيْقُ مِيصْرِي : ذ. عقيق جو هڪ قسم -
 پيلي رنگ جو عقيق.
 ۱۰. عَقِيْقُ يَمَنِي : ذ. عقيق جو هڪ قسم -
 هلڪي ڳاڙهي رنگ جو عقيق.
 ۱۱. عَقِيْقُو عَقِيْقَا : ذ. (ع). لغوي معنيٰ ۾
 ماءُ جي ڀيٽ ۾ ٻار کي چاول وارو. مسلمانن جي
 هڪ رسم - ٻار ڄمڻ کان پوءِ پهرئين دفعي مٿو
 ڪوڙائڻ جي حالت - جهنڊ.
 ۱۲. عَقِيْلِي : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ۱۳. عَقِيْمُ : ث. صفت. (ع). ٻار نه ڄڻندڙ عورت -
 مَنَدِي - وانجهو.
 ۱۴. عَكْسُ عَكْسُ : ذ. (ع) عَكْسَ =
 هُن اونڌو ڪيو) آهڻو ڪرڻ جي حالت - اُٿل -

۱. اَلتَّ هَلَّتْ - اُٿل - هَلَّتْ - اَوْنَدَ سَوْنَدَ -
 تَعْلِيْبُ - انقلاب - تَحْرِيْفُ. ٻائيءَ يا اَرَسِيءَ ۾
 ڪنهن شيء جي نظر ايندڙ شڪل. تصوير -
 مورت - شبيهه - سُرُوبُ. آس ۾ ٿيل ٻاڇو - ٻاڇولو -
 مايه - ٻرڇائين - چاڀا. اولڙو - تڙڪو - پٿر -
 روشنائي. دشمني - ويهر - بد خواهي - اڀرڪا -
 خصومت - ڪيڙو - بَغْضُ - ڪوٺس - ضِدَ - دُشُ -
 وڪالڊ - ساڙ - تَعَصُّبُ - تهسبو - خار.
 ۲. عَكْسَانُ عَكْسُ : ظرف. وِروڙهه سان -
 دشمنيءَ کان - بداندوشي ڪري - خار وچان -
 بَغْضُ وچان - بد خواهي ڪري.
 ۳. عَكْسَانُ عَكْسِي : ظرف. عَكْسَانُ عَكْسُ.
 ۴. عَكْسُ سَجَنُ : مصدر. ويهر وڪڻ - دشمني رکڻ.
 ۵. عَكْسُ وِڪَنُ : ضِدَ رکڻ - ويهر وڪڻ -
 دشمني وجهڻ.
 ۶. عَكْسِي عَكْسِي : ذ. صفت. ٻاڇي وارو -
 عڪس انداز - پير تپيه پي. ويهر رکندڙ - دشمن -
 بد خواهه.
 ۷. عَكْسِي تَصَوِيْرُ عَكْسِي تَصَوِيْرُ : ذ. صفت. ٻاڇي وارو -
 ث. تصوير (جا روشنيءَ جي زور تي نڪري) -
 چاڀا چٽر. ڪئميرا مان نڪتل تصوير - فوٽو.
 ۸. عَكْسِي ڪُنْدُونُ : ث. ڪنڊ جو هڪ قسم -
 ۱۸. درجن کان وڌيڪ درجن واري ڪنڊ.
 ۹. عَلَا : ظرف. صفت. (ع. علي) مٿي وارو -
 مٿاهون - مٿي.
 ۱۰. عَلِي : ظرف. (ع. علي) مٿاهون - مٿي -
 بلند - اوچو. (حرف جر). تي - آتي - ۾ - لاءِ - لڳ -
 وٽ - ويجهو - پَر ۾ - سان.
 ۱۱. عَلِي الحِسَابِ : ظرف. حساب ڪمان سواءِ -
 ٻي حساب - ٿلهي ليکي - تخميناً - حساب ۾.
 ۱۲. عَلِي الحِسَابِ ذِيْنُ : بنا حساب ڏيڻ - بنا
 ڳاڻائي جي ڏيڻ. ٿلهي ليکي ڏيڻ - اڳواٽ ڏيڻ.
 ۱۳. عَلِي الخُصْمِ : ذ. صفت. خاص لاءِ - خاص
 ڪري - خصوصاً.
 ۱۴. عَلِي الصَّبَاحِ : ظرف. صبح جو - فجر جو -
 اسرَ جو - پير کي جو. صبح جو سوڀر.

— عَلِي هَذَا الْقِيَّاس: ظَرْف. وَجُور جِي ضُرُورِي
قَبْرَقَار سَان. فِرُوعَات جِي بَدَل مَدَل سَان.

● عَلَاجُ ۞ عَلَاجُ: ذ. (ع. عَلَاجُ = هُنَّ
چَنَّاوِي) بيماري چَنَّاوِي جُو آهَاء. چارو. تَدْبِير.
دَوَا. دَرَسَل. داروَن.

— عَلَاجُ كَرَنُ: دَوَا دَرَسَل كَرَن. دَوَا داروَن
كَرَن. سَتِي فُكِي كَرَن. آهَاء كَرَن. تَدْبِير
كَرَن.

● عَلَاحِدُ ۞ عَلَاحِدُ: ذ. صِفَت. (ع. عَلَاحِدُ =)
جَدَا. الِج. پَن. وَ كِيرُو. آرَاو. خَلَاصُو.
عَلَحَدُو. وَ تِيرَكُو. نِيَارُو. دَار. نِيَجُو.

● عَلَانِيَقُو ۞ عَلَانِيَقُ: ذ. (ع. عَلَنُ = هُن
كَنِيْدِيُو) تَعْلُق. لَآكُيُو. كَالِيْدِيُو. واسطُو. لِمَك.
كَنِيْدِيُو. رَهَبُ. سَنَجُوكُ. سَنَبَنَدُ. چَان پُچَان.
وَاقِفِيَت. مَسْهَا كَرُو. دُيْت. مِيَهِيُو. كَنُهَن مَسْكَ
جُو حَصُو. ضَلَعُو. تَعْلُقُو. صُوبُو. پُرَكُيُو. اِرَاَت.
عَلَانَقُو.

● عَلَانَتُ ۞ عَلَانَتُونُ: ث. (ع. عَلَانَتُ)
بیماري - مرض - اگاهائي - لاچاقائي - روک.

● عَلَاسُ ۞ عَلَاسُ: ذ. (ع. عَلَسُ = هُن جَاتُو)
تَمَار گهڻو چانددڙ. وَدُو دَوَانُ. عالِمُ. فَاضِل.
مَاسِيرُ.

● عَلَامَتُ ۞ عَلَامَتُونُ: ث. (ع. عَلِمُ =
هُن جَاتُو) سِيچَانپ جُو نِشَان. نِشَان. نِشَانِي.
آهِيچ. آهِيچَان. آثَار. اِشَارُو. چَنه. مَاسَر. پَسُو.
اُتِيرِيَس. سِرلَامُو. مَرَض. بيماري.

● عَلَامَتُ: صِفَت. (ع. عَلِمُ = هُن جَاتُو)
لَهَايَت گهڻو چانددڙ. عالِم. فَاضِل. كِيَانِي.

● عَلَانِيَتُ: ظَرْف. (ع.) كُتْلِي طَرَح. كُتْلِيُو.
ظَاهِر. هَتَرُو. آشكار. عَام مَآئِهَن مَر. مِيَنِي جِي
مَاسِهُون.

● عَلَاوَالِدُ يَسَنُ: اسْم خاص. (ع.) سَمِي گهرائي
جِي هَك بادشاه. جُو لَالُو.

● عَلَاوَهُ: ظَرْف. (ع.) اِن كَان سَوَاء. كَان سَوَاء.
سَوَاء. پِيُو ب. وَدِيَك. مَتَان. زِيَادَه.

● عَلَانِيَقُو ۞ عَلَانِيَقُ: ذ. (ع. عَلَنُ = هُو
چَهَنِيُو) پُرَكُيُو. صُوبُو. زَمِين جُو كُو نُكُر.
ضَلَعُو. تَعْلُقُو. علاقُو.

● عَلَانَتُ ۞ عَلَانَتُونُ: ث. (ع.) بيماري -
مرض - روک - اگاهائي. عَادَت. هَبِير. پَانَدَان.
خَصَلَت. خَرَاب عَادَت. خَرَاب چَال. خَرَاب هَبِير.
كَنِيَنِي خَوَه. كَنِيَنِي پَر. عِيَب. نَقَص. وَدُ.
— عَلَانِيَتُ ۞ عَلَانِيَتِي: ذ. صِفَت. بيمار. روگي.
مَرِيض. عَلِيل. عَلَت وارو. خَرَاب عَادَت وارو.
عَادَتِي. هِيرَاكُ. بِيچَرِين عَادَتَن وارو. خَرَاب
چَال وارو.

— عَلَانِيَتِي ۞ عَلَانِيَتِي: عَادَتِي تَن. هَبِيرَاكُ تَن.
● عَلَانَتُ ۞ عَلَانَتُ: صِفَت. (ع. عَلَانَتُ =
جُو مَخْمُف) جَدَا. الِج. دَار. نِيَارُو. خَلَاصُو.
وَ كَرُو.

— عَلَانَتُ ۞ عَلَانَتُ: كِي ۞ عَلَانَتُ ۞ عَلَانَتُ: ث. جَدَانِي.
آرَاذِي. وَ كُرَانِي. آچَات. بِيرَه. وَ چَوِزُو.
فِرَاقُ. قُورَاوُو. خَلَاصُو حَق. مِيَنَا شَرِكَت.
كُتْلِي.

● عَلَمُ ۞ عَلَمُ: ذ. جَهَنَدُو. بَالَنَسُو. نِيَزُو.
بِيَرَكُ. جَهَنَدِي. دُچَا. نِشَان. فُوج جُو لِشَان
(جَهَنَدُو). اَلْكَاس. عِلْم نَعُو جِي اِصْطِلَاح مُوجِب
اِسْم مَعْرِف جُو هَك نِسْم. كَنُهَن مَآئِهُو يَا پِيَه
شِي. جُو خَاص لَالُو.

— عَلَمُ ۞ عَلَمُ: دَار ۞ عَلَمُ ۞ عَلَمُ: ذ. صِفَت.
جَهَنَدُو كُشَدُو.

— عَلَمُ ۞ عَلَمُ: دَار ۞ عَلَمُ ۞ عَلَمُ: ذ. صِفَت. عَلَمُ وارو.
جَهَنَدُو كُشَدُو. اِگُوَان. سَرْدَار.

— عَلَمُ ۞ عَلَمُ: طُوق ۞ عَلَمُ ۞ عَلَمُ: ذ. جَهَنَدِي جِي
لَتَر جِي چُونِي (پَر مَانَد). كُتْلَسُ.

● عَلَمُ ۞ عَلَمُ: ذ. (عَلَمُ = هُن جَاتُو)
چَان. چَانپ. وَاقِفِيَت. آگَاهِي. دَانَش. دَانَسَت.
وَ دِيَا. وَ كِيَان. تَعْلِيم. مَسْجَه. سَدَر. كَل.
خَبِير. كَم. مَسَاء. مَسْمَك. هَرُو. مَعْرِفَت.
عَلَمِيَت. قَابِلِيَت. هُنَر. فَن. جَوَهَر. كُن. كُن.
(عَرَبِي مَر بِنِيَادِي ۱۹ عِلُوم آهَن, جَن جُون پِيُون ب.)

ڪيتريون ئي شاخون آهن؛ علم صرف، علم نحو، علم لغت، علم معاني، علم بيان، علم قياس، علم عروض، علم انشاء، علم رسم الخط، علم معجمات، علم منظرو، علم قرأت، علم حديث، علم تفسير، علم فقه، علم فرائض، علم اصول، علم كلام، علم منطق، علم حڪمت، علم هيئت، علم هندس، علم رياضي، علم عدد، علم طب، علم فلاح، علم ڪيمياء، علم نجوم، علم موسيقي، علم جبر و مقابله، علم جرثوم، علم رمل، علم جفر، علم طلسم، علم مساحه، علم اصطلاح، علم محاضرات (لطيف گوئي ۽ حاضر جوابي)، علم تعبير، علم تعويذ، علم تصوف، علم اخلاق، علم تاريخ، علم جغرافيه، علم مدن وغيره وغيره. منسڪرت ۾ وري ۱۱ علوم آهن؛ چار ويد؛ سام ويد، يجر ويد، رگ ويد، اتر ويد. ويدن جا ڇهه انگ (تفسير: صرف، نحو، قرأت، كلام، عروض، نجوم)، علم الاهي، پٿران (جي ۱۸ آهن)، نياء (منطق)، ذرم شاستر (فقه) انهن علمن جون ٻيون به شاخون آهن).

علم آب: ذ. ٻائيءَ جو علم - چٽل وديا يا (خاص ڪري) آها وديا جنهن جو مکيه سڌاڻت اهو آهي ته هڪ جاء تي ٻيٺل ڪا به پٽڙي شي سڀني طرفن هڪ جيترو دٻاءُ لڳائي ٿي ۽ سڀ مٿاڇرا جيڪي منجهس آهن تن جي هڪ هڪ ذري تي هڪ جيترو زور لڳائي ٿي).

علم آواز: ذ. آواز جو علم - آواز جي اصولن جي ڄاڻ - سُر وديا - شبنم وديا (خاص ڪري) آن جو اهو ڀڳو جنهن مان هتو ٻوي ته ٻڙاڏو ڪيئن ٻڌا ٿي ۽ ڪيئن ان کي روڪجي، مندرن، محلن وغيره جوڙائڻ وقت هي وديا ڏاڍي ڪارائتي ٿئي ٿي).

علم اخلاق: ذ. اخلاق وديا - آچار شاستري - نيتي سکيا.

علم الاهي: ذ. الاهي علم اصول سيکاري ٿو علم - ايشور وديا - برهم وديا - ذرم شاستر. علم معرفت.

علم آدب: ذ. انشا ۽ اخلاق - علم معاني - علم بيان - بدع - صرف و نحو - انشا پردازي.

علم اليقين: ذ. يقين جو علم - دليلين ذريعي حاصل ٿيل ڄاڻ.

علم انشا: ذ. مضمون لاهڻ ۽ انهن جي اظهار ڪرڻ جو علم.

علم ايتا: علم ايتا؛ صفت. علم سان لاڳاپو رکندڙ - علمي - شاستري - وڪيانڪ - ازروء علم - وڃائڻو.

علم بلاغت: ذ. اهو علم جنهن ۾ موقع مهل ۽ وقت موجب مناسب گفتگو ڪرڻ جو رستو ٻڌايل هجي.

علم بيان: ذ. بيان ڪرڻ جو علم - ڳالهائڻ جو علم. گفتگو ڪرڻ جو علم - علم فصاحت - علم كلام.

علم تشريح: ذ. بدن جي بناوت جو علم (جنهن جي وسيلي انسان جي بدن جي رڳن، مشڪن وغيره جي بناوت اندرين ٻاهرين معلوم ٿئي) - شريز رچڻا - وديا انگ - چيدين وديا - علم جرأحي.

علم تصوف: ذ. روحانيت جي ڄاڻ ڏيندڙ علم - روحاني علم - معرفت جو علم - برهم وديا - اتم وديا.

علم تمدن: ذ. شهري انتظام جو علم - راج نيتي جو علم.

علم تواريخ: ذ. گذريل واقعاتن جي ڄاڻ جو علم. بادشاهن جي واقعاتن جو علم.

علم ٻي وڃڻ: وديا سيکھو سگھڻ. علم جبر و مقابله: ذ. الڪن جي پيچ گھڙ جو علم. علم رياضيءَ جو هڪ حصو.

علم جبر ثقييل: ذ. ڳرين شين جي آسانيءَ سان لاهڻ چاڙهڻ يا ٻئي هنڌ کڻي وڃڻ جو علم.

علم جعفر: لڪل ڳالهين جي ظاهر ڪرڻ جو علم (جو حضرت امام جعفر صادق رضي الله عنه ڏانهن منسوب ڪيو وڃي ٿو).

علم لياقات، علم حيوانات، علم اوتقا وغيره اچي وڃن ٿا.

— علم طبيعتي: ذ. ڪائنات جي ڄاڻ جو علم — قدرتي علم — مياويڪ علم — پوتڪي.

— علم عروض: ذ. موزون شعر جي بناوت جو علم — چنڊ وڃار — پينگل.

— علم غيب: ذ. غيب جي احوال ڄاڻ جو علم — ڪٿت وديا (هن ۾ نجوم، جوتش ۽ رسل وغيره اچي وڃن ٿا).

— علم فيقه: ذ. شريعت جي حڪم جو علم — علم دينيات — ديني قاعدن جي ڄاڻ.

— علم فلاح: ذ. پني باري ڪرڻ لاءِ طريقن يا اصولن جو علم — پوک ڪرڻ جو علم.

— علم فلسفته: ذ. علم حڪمت (هن ۾ طبعي، رياضي ۽ الاهي ٿئي علم اچي وڃن ٿا).

— علم قدامت: ذ. پراڻو ۽ شاستر — پراچين و ستو وديا (اهو علم جو اڳئين زماني جي انهي شين مان لاڳاپو رکي ٿو، جيڪي پٿر چيان ٿي ويون ۽ بعد ۾ کوٽائيءَ مان هٿ آيون).

— علم قيافته: ذ. ڪنهن ماڻهوءَ جون حالتون، ان جي جسماني نشانين مان ڄاڻ جو علم.

— علم ڪلام: ذ. فصاحت ۽ بلاغت جي ڄاڻ. رنگين ٻولين جي ڄاڻ — النڪار — خوش بهاني — ٻوليءَ رس.

— علم ڪيمي: ذ. سون چاندي ٺاهڻ جو علم — رسائين وديا (هاڻي) شين جي جڙڻ کي پاڻ ۾ ملائڻ يا جدا ڪرڻ جو علم.

— علم لئني: ذ. خدا تعاليٰ جي طرفان مليل علم.

— علم لغت: ذ. ٻوليءَ جي لفظن جي حقيقت جو علم.

— علم مدن: ذ. شهري انتظام يا حڪومت جي هلائڻ جو علم — اسور رياست جو علم — راڄ نيتي.

— علم ميساحت: ذ. ماپ وديا — علم پيمائش. (اهو علم جو شين جي ڊيگهه، ويڪرائي،

— علم جمادات: ذ. زمين مان کوٽي ڪيل شين جي قسم ۽ جدا ڪرڻ جو علم — علم معدنيات ذات وديا.

— علم حديث: حديث جو علم — (اهو علم جنهن ۾ حضور رسول م قبول صلعم جن جي افعال "آڻڻ ويهڻ" ۽ گفتگو تي بحث ڪيل هجي).

— علم حساب: ذ. انگن يا ڪنهن شيءِ جي شمار ڪرڻ يا ڪٿت وديا ڪرڻ جو علم — علم رياضي — علم عدد — ڪٿت وديا.

— علم حڪمت: ذ. موجودات خارج (شين) جي احوال (۽ جيستائين انسان جي طاقت هلي سگهي) انهن جي تحقيق جو علم — علم فلسفو — ڪيان وديا (هن ۾ علم طبعي، علم رياضي ۽ علم الهي شامل آهن).

— علم حيوانات: ذ. حيوانن جو علم (جنهن ۾ حيوانن جي قسم، سڃاڻپ ۽ عادتون وغيره جو بيان هجي) جيئو وديا — پرائي وديا — جيئو شاستر — جيئو وديا.

— علم دستورالمتماشي: ذ. گذران جي ذريعن وارو علم، (جنهن ۾ ڌن جي پيدائش، ان جي ورڇ ۽ مسمتا جي ڄاڻ هجي) اوت شاستر.

— علم دين: ذ. مذهب ۽ ملت جي اصولن جو علم — ڌرم وديا.

— علم رمل: ذ. فال ۽ زانچي ۾ قرع اندازي ذريعي غيب جو حال معلوم ڪرڻ جو علم (هي علم حضرت دانيال پيغمبر عليه السلام ڏانهن منسوب ڪيو وڃي ٿو).

— علم رياضي: مختلف عددن، مقدارن ۽ ٽولھ جي درمياني تعلق کي ظاهر ڪندڙ علم — حساب جو علم — ڪٿت وديا — انگ وديا.

— علم زبان: ذ. ڪنهن زبان جي اصليت، معاوري ۽ اصطلاحن جي تحقيق جو علم (هن ۾ علم عروض، علم فصاحت، علم تاريخ ۽ علم ادب اچي وڃن ٿا).

— علم زندگي: زندگيءَ جو علم — جيون وديا — علم حيات (هيءُ هڪ وڏي وديا آهي، جنهن ۾

اولهائي ۽ گهائائي جي ماڻهن ۽ الهن جي لاڳاپن جي قاعدن جو بيان ڪري).

- علم متعدي نيات: ذ. زمين مان لڪرندڙ شين جو علم.

- علم مناظر: ذ. اکين جو علم - درشتي وديا - علم نظر - هرڪاش شاستر (اهو علم جنهن جو واسطو روشنائي، ان جي ڦهلاءَ، سڙڻ، پڇڻ، پکڙڻ، ڀڄڻ ۽ سندن لاڳاپن مان آهي) بحث مباحثي ڪرڻ جو علم - واڪيو - واڪ وديا.

- علم منطق: ذ. صحيح ۽ باقاعدي خيالن جو علم - گفتگو مان نتيجي ڪڍڻ جو علم - هن ۾ تصديقات ۽ تصديقات جو بحث ڪيو ويندو آهي).

- علم موسيقي: ذ. ڳائڻ وڃائڻ جي قاعدن، سُر جي اصولن ۽ آواز جي سلسلي معلوم ڪرڻ جو علم (مريائي لغت ۾ موسيقي جي معنيٰ مطابقت لحن آهي ۽ اصطلاح ۾ سُر ڀرڻو آواز. هن علم جي ابتدا بقول امام فخرالدين رازي جي، حضرت سليمان عليه السلام جي شاگرد حڪيم فيثاغورث کان ٿي، ڪن جي خيالن ۾ هن علم جو موجد حضرت دائود عليه السلام آهي. هر ڪن محققن جي بيان موجب هڪ مشهور خوش الحان، هڪي "فانس" جي آواز مان هي علم ورتو ويو آهي ۽ ڏاڏن ان کي آسمان جي ٻارهن بوجن موجب تقسيم ڪيو. مولانا روم جي شعر مان معلوم ٿو ٿئي ته هي علم گردش افلاڪ مان حاصل ٿيل آهي، جيئن:

"خوش حڪيمان گفته اند اين لحنها،

گردوار ۾ رخ بگرفتيم ما."

- علم نباتات: ذ. نباتات جو علم - بنسپتي شاستر. وڻن، ٻوٽن، وڻن، "جڙي ٻوٽي" جي قسم ۽ سندن بناوت ۽ سندن واڌاري ۽ حياتيءَ بابت علم - بنسپتي شاستر.

- علم نجوم: ذ. تارن ۽ سيارن جي بيهڪ، جسامت، لهن ڀرڻ، گردش ۽ گرهڻ وغيره جو علم - علم هيئت - آڪاس - نيروار - جوتش وديا. تارن ۽ سيارن جو ماڻهوءَ يا موسن تي ٻيل اثرات بابت علم.

- علم هندسته: ذ. جسم جي ٽولهي، سطح ۽ پيمائش ڄاڻائيندڙ علم. شڪلين ۽ نقشن جي (پڪيڙ) ڄاڻ جو علم.

- علم هوا: ذ. هوا جو علم - وايو شاستر. (اهو علم جيڪو هوا جي دٻاءُ وغيره جو بيان ڪري).

- علم هيئت: ذ. آڪاس نيروار - ڳڻت جوتش - ڪڳول وديا - علم نجوم.

- علمي: علمي: صفت. علم وارو - علم جو - علمائو - وڳائڪ. قياسي - خيالي - انومائي - نظري - ماليڪ - سوتر آتيميڪ.

- علمي: صفت. ڄاڻ - وديا - ميڪيا - تعليم - علم. ڪل - سڌ - سماء - معرفت - پروڙ - قابليت - هوشيارِي.

● علماء: ذ. صفت. (ع. عالم = علم = هن ڄاتو) عالم جو جمع. ٻڙهيل - وديان - عالم - فاضل - سڌ پڙ - ڄاڻو - ڏاها - سياڻا - بزرگ - ماليڪ - رشي.

● علم بور: اسم خاص. تعلقي ڳڙهي خيري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● علمو: ذ. (ع. علمو = اوچو) وڏائي - پلندي - اوچائي. برتري. مرتب - عزت - جاه.

- علموي: علموي: ذ. آعلتي درجي جو - مٿانهون - بلند. آسماني - فلڪي. ذ. فرشته - سڌڪ. تارو ڪوڪب - نجم.

● علمودائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● علمو فو: علمو فو: (ع. علمو فو) ڪاڏي جي شي - ڪاڏو - طعام - خوراڪ. راقب. پيشن - وظيفو.

● علمو: ذ. (ع. علم = هن ڄاتو) علم جو جمع - گهڻا علم - وديا - هنر - فن.

- علمو چندي: ذ. هلندڙ وقت جي ايجادن جو علم (جهڙوڪ فوٽوگرافي، سينيما وغيره).

● علمو مسموع مسموعه: ذ. سڻه سڏائڻ - هر ڪيل سچائي - ظاهر ظهور اصول - ظاهر ثابتي - هر ڪش ڀرمان.

بي حال - بي قوتو - پل هيٺ - دُر پل - بيسزورو
(هرمانند). بيمار - اگهو - ناچاق - روکمي - مريض -
ز چ - بي مزي - سڪالو - ائڪييل - ناخوڻ
(هرمانند). جيئن :

”اُئي ڏي عَمِيلَ ڪسي، معجونون موچار“
(سر آبري - شاه).

خفي - ڪڪ - بيزار (هرمانند). سڪت - ائوٽ -
مَسَت (هرمانند). چريو - عاشق.

● عَلِيَمُ : صفت. (ع). علم وارو - ڄاڻندڙ.
ڏاهو - سياڻو. (اسم خاص). خدا تعاليٰ جو هڪ
صفاتي نالو.

● عَلِيَوَاهِي : اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● عَلِيَمَه : ظرف. (ع). آن تي - آن جي مٿان.
- عَلِيَمَه الرَّحْمَت : جملو. خدا جي آن تي
رحمت هجي.

● عَلِيَمَه السَّلام : جملو. خدا هن کي سلامت
رکي! - شال هُو سلامت رهي!

● عَلِي مَسِير : اسم خاص. تعلقي گهوٺڪي ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● عَمَرُ زَادَه : ڏ. پيءُ جي پيءُ جو پٽ - ڇاچي
جو پٽ - سَوَت.

● عِمَارَت : عِمَارَتُون : ٺ. (ع). عَمَر =
هن مرمت ڪئي (جاء - جڳهه - گهر - مڪان -
اڏاوت. محل - بنگلو.

● عِمَارَتِ سَاز : عِمَارَتِ سَاز : ڏ. صفت.
عمارت ٺاهيندڙ - پون نرمتا - راڻو - اُستو -
ڪاريگر - معمار. ڇاين جون رٿون رٿيندڙ.

● عِمَارَتِ سَازِي : عِمَارَتِ سَازِيُون : ٺ. ڏ.
جاء ٺاهڻ جو ڪم - معماري - اڏاوت - پون نرمتا.
● عِمَارَتِي : عِمَارَتِي : صفت. عمارت جو -

عمارت لاءِ - عمارت جي ڪم جو.

● عَمَارِي : عَمَارِيُون : ٺ. (ع). هاڻيءَ تي
رکن جي ڏولي - پالڪي - هردو - هڙدو -
هٿياري (عَمَارِي ٺاهڻ جو موجد عَمَار هو،
ان ڪري عَمَارِي سڏجي ٿي).

● عَلَمُور، مَشْرِقِي : ڏ. آڀرلدي ملڪن جا علم
”جهڙوڪ عربي، سنسڪرت، فارسي، وغيره.“

● عَلَوِي : ڏ. صفت. حضرت علي ڪَرَمُ اللّٰه
وَجْهه جن جو اولاد. (اسم خاص). هڪ ذات
جو نالو.

● عَلِي : صفت. مٿانهون - بلند - اوچو - اعليٰ.
(اسم خاص). حضور مقبول صلعم جن جي نائيءَ
سندن يار، سَوَت ۽ خلافت راشده جي هڪ خليفِي
جو نالو.

● عَلِي جو مَيِّدان : ڏ. حضرت عليءَ جن جو
خاص ڪُن - فقر ۽ فاقو. حضرت عليءَ جو خاص
رستو - حضرت علي جن جي پيروي - سڪ ۽ ڏمڪ
جي سون جي حالت.

● عَلِي آباد : اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باکي ۽
تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● عَلِيَان : عَلِيَان (ت) : ڏ. تڪن ڏندن
وارو لغام. (جو ڏنگي ۽ مَسَت گهوڙي کي ڏجي).

● عَلِيَانُو : اسم خاص. تعلقي ڍڪوڙي ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● عَلِيَانِي : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● عَلِي بَحَر : اسم خاص. تعلقي واره، تعلقي
شڪارپور، تعلقي جهمڻ آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● عَلِي پُور : اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد،
تعلقي ڊيري محبت ۽ تعلقي گونيءَ ۾ هڪ ديھ
جو نالو.

● عَلِي خان : اسم خاص. تعلقي ٺُل ۽ تعلقي
گڙهي ياسين ۾ هڪ ديھ جو نالو. قنبر جي
ڀر ۾ هڪ شهر جو نالو.

● عَلِيڪَ سَلِيڪَ : ٺ. (ع). عَلِيڪَ سَلَام جو
مُخفف) سلام عليڪي جو رستو. مٿن لڳ -
واقفيت - سڃاڻپ - دوستي - سنگت - ياري.

● عَلِيڪَ چَوَن : سلام جو جواب ڏيڻ -
السلام عليڪم چون - سلام ورائڻ - وعليڪم السلام
چون.

● عَلِيَل : صفت. (ع). ضعیف - ڪمزور -
هيٺو - نِستو - پَوُو - پِئل - بي ستو - بي سگهو -

● عماليون ڪرن (ت)؛ مؤجون ماڻھو.

● عمامه: ذ. (ع). پٽڪو - پڳڙي - ڦيٽو. دستار.

● عمد: ذ. (ع). عمد = هن ڪڙي ڪڍي اختيار سان ڪم ڪرڻ جي نيت - قصد - ارادو - آهنگ - نيت - منشاء - علم.

● عمداء: ظرف. ارادي سان - قصدآ - ارادتا - ڄاڻي وائي - دانسته.

● عمدائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي گوندي ۽ تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● عمدو: عمداء: ذ. صفت. (ع. عمدہ) مٿيون - آڇو - بالا - وڏو - اعليٰ - آتم - چوڪو - آٽر - بهتر - چڱو - خاصو - فائق - نهايت مٿو - سرشت - سٺي ۾ سٺو - اڌڪ - اڳرو. اول درجي جو - بيش - برتر - افضل - قيمتي - بي بها. خوبصورت - سهڻو - نفيس.

● عمدائي: عمدائيون: ث. چڱائي - سٺائي. سهڻائي - خوبصورت - حسن. پيلائي. خوبی - خاصيت - گڻ - جوهر - فضيلت - فوقيت - آڇائي - بالادستي - سرتسي - آڇاڻ - وڏائي - آٽر - آتمتا - شرف - پرڪاش - سبقت.

● عمدگي: عمدگيون: ث. عمدائي. ● عمد: عمد يون: ث. (ع). ڄمڻ کان وٺي سڄي تائين حياتيءَ جو وقت - ڄمار - اوستا - آوڙجا - آيوڪا. جيئن - جياپو. حياتي - زلدگي. زمانو - سٺو - وقت - دؤر. جيئن؟ "اسان جي عمر ۾ اهو واقعو نه ٿيو هو." چڱ - قرن.

● عمد برسر ڪرن: حياتيءَ جا ڏينهن گذارڻ - زلدگي گذارڻ - حياتي ڪاڻ.

● عمد پتر: ظرف. ساري عمر لاءِ - ساري ڄمار لاءِ. حياتيءَ تائين - پچاڙيءَ تائين - آخر تائين.

● عمد دراز: ذ. صفت. وڏي عمر وارو - وڏي ڄمار وارو. ڊگهي ڄمار - وڏي عمر.

● عمد: رسمده: ذ. صفت. (وڏيءَ) عمر کي بهت - وڏي عمر جو - پوڙهو - ستم - طبعي عمر کي بهت - ڀرڻ - پڏو.

● عمد روا: ذ. صفت. ويل عمر جو - پوڙهو - ڀرڻ (ديوان واصف).

● عمد نوح: ذ. صفت. حضرت نوح ۽ ڀينمبر وانگر وڏي عمر جو.

● عمد: اسم خاص. (ع). اسلام جي پٺي خليفي راشد حضرت عمر رضي الله عنه جو نالو. سومره خاندان جي هڪ بادشاهه جو نالو (مارئي عمر جي تمثيل وارو).

● عمدائي: اسم خاص. بلوچن جي هڪ ذات جو نالو. (جنهن جا نواها آهن؟ ۱. عمرائي. ۲. دلاور زئي. ۳. بهارائي. ۴. جدواڻي. ۵. جروار. ۶. جونڪائي. ۷. ملغائي. ۸. دلسيلائي. ۹. نوٽڪائي).

● عمدائي پور: اسم خاص. تعلقي جهڪب آباد ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● عمد جوان: اسم خاص. تعلقي شاه بندر ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● عمد ڪس: اسم خاص. تعلقي روهڙيءَ ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● عمد ڪوٽ (ل - ڪب): ذ. ڀرت جو هڪ قسم. (اسم خاص). تعلقي عمر ڪوٽ ۾ هڪ ڊيه جو نالو. هڪ شهر جو نالو.

● عمد مري ڪيائي: اسم خاص. تعلقي ڪڙهي ياسين ۾ هڪ ڊيه جو نالو.

● عمدرو: ذ. (ع. عمدرة) هڪ مذهبي رسم جو نالو. (هچ کانسواءِ پٺي ڪنهن موقعي تي احرام پڌي. جيئن تنعيم جاءِ ۾) (جو ڪعبة الله شريف کان ٽن ميلن تي آهي) وڃي ڪجهه رڪعتون نفل ادا ڪري. احرام پڌي پوءِ اچي ڪعبة الله شريف جو طواف ڪرڻ ۽ مٿي ڪوڙائڻ يا ڪٽائڻ جي رسم). ● عمدق: عمدق: ذ. (ع). اونهاڻي - اڇائي - آهاڻي - آڇائي - اوهاڙ. ڳوڙهاڻ - گهرائڻ.

● عمل: عمل: ذ. (ع). عمل = هن ڪم ڪيو (ڪيو) ڪم - فعل - ڪار - ڪيرت. مڃڻ يا

گزر. هڪ سنئين ليڪ تي ٻي ٻيل آهي ليڪ-
خط عمود- پايو. جاميٽريءَ موجب آها سنئين ليڪ
جا ٻيءَ سنئين ليڪ تي اهڙي طرح هوي جو
ڀرواريون ڪنڊون کوليون ٺهن.
= عموديءَ جي صفت. آيو- سنئون.
= عموديءَ جي مَرڪز: ذ. ٺڪندي جي اندر
جتي سامهون آهي ليڪ اچي ملي، ڏنل ٺڪو
(گجرا).

● عمومي: ص. (ع). ساڌارڻ- عام- رواجي-
معمولي- هڪجهڙو- سمان.

= عمومي: ظرف. عام طرح- اڪثر- گهڻو ڪري-
ساڌارڻ ريت- گهڻيءَ ڪري- سراسري- معمولي-
هڪجهڙو- رواجي- سمان.

● عميق: صفت. (ع. عميق = اونهو ٿيو)
تمام هيٺ- اونهو- آڻاهه- تيار- گهرو. ذ.
اونهو سمنڊ- بحر. مجازي معنيٰ ۾ وحدت جو
درياءُ يا مطلق هستي (سهڻي- گور). جيئن:
”جن کي عيشيق عميق جو سي خلوت خيالي“
(سر سهڻي- شاه).

● عينا: ث. (ع). محنت- مشقت. تڪليف-
ڏاکڻو- اهڃ. ڏمڪ- رنج- آزار- مصيبت.

● عتاب: ع. عتاب: ذ. (ع). ڀسارڪي وڪر
جو هڪ قسم- ٻيهر (جبل جو)- ولايتي ڪاري
رنگ جو ٻيهر.

= عتابي: ع. عتابي: صفت. ڳاڙهو. لال.

● عتاب: ذ. (ع. عتاب = مقابلو ڪرڻ) دشمني-
وڃڻ- ضد- بغض- عداوت- اتفاق- ڪيئون.

سڀڻ زوري- مَرڪزي- آرهه- زوروري-
جهڳڙو- لڙائي- فساد.

● عتابي: ذ. (جمع عتابي جو) نت- جڙا.
(هندي عالمن جي خيال موجب پنج نت، آڪاش،

وايو، اگني، جل، ڀرتوي، آهن ۽ عربي عالمن جي
خيال موجب چار عنصر، هوا، پاڻي، مٽي آهن.

● عيان: ث. (ع). واک- لڪار- لتجار.

● عينايت: ع. عينايت: ث. (ع. عيني =
هن ارادو ڪيو) مهرباني- احسان- ٿورو- لائق.

بجا آڻڻ جي حالت- تعميل- ٻوٽاري- بجا آوري.
عادت- هير- چال. دستور- لپهر- قاعدو- قانون-
سرشتو. حڪومت جو دائرو (پرمانند). اختيار-
انتظام- حڪمراني- حڪومت- راج- صاحبي. شڪ-
اٽلائي- دؤره. تجربو- آزمودو. اثر- تاثير- گل-
رڌ- عمل. ڏينهن جو وقت (پرمانند). وقت-
ٿاڻو- جيئن ”چئن جو عمل هو ته آڻ ٻاهر لڪو
هوس“ (جملو).

= عمل ڪرڻ: عمل ۾ آڻڻ- ٻوٽاري
ڪرڻ- تعميل ڪرڻ- پورائي ڪرڻ. ڪارروائي
ڪرڻ. چئي موجب ڪرڻ. مشق ڪرڻ- (ٻانگي)
ٻيهر- سڪڻ- (وڪالت يا طبابت) ڪرڻ.

= عمل ڪري آڻڻ: حشمت ۽ زور سان
آڻڻ.

= عملي: ع. عملي: صفت. عمل جو- عمل
وارو. ڪم جو- ڪم وارو- ڪارگر. آهو جنهن
تي عمل ڪري سگهجي- جيڪو عمل ۾ آڻي سگهجي-
عملاڻو- استعمالي.

= عملي: سڌ بان: ذ. جاميٽريءَ جو اهو سڌيان
جنهن ۾ ڪجهه ٺاهڻو هوي.

● عملدار: ع. عملدار: ذ. صفت. (ع. عملدار =
دار = رکندڙ) تعميل ڪندڙ- ٻوٽاري ڪندڙ. انتظام
رڪندڙ. حڪم هلائيندڙ. عهدہ دار- ڪامورو-
آفيسر.

= عملداري: ع. عملداري: ث. عملدار جو
ڪم. انتظام. حڪومت هلائڻ جي حالت-
حڪمراني- حڪومت.

● عملو: ع. عملا: ذ. (ع. عملو = ڪم ڪندڙ
ماڻهن جو مجموعو- ملازم. آفيس ۾ ڪم ڪندڙ

ماڻهو- زبردست اٿالو. نوڪر چاڪر- چاڪر
چوڪر- ڊبلو- اٿالو. ڪنجڪ لڳ سوار-
ٻيڙو. انوه- خلق- ڪٽ- پيڻڊ. گهر- دعويٰ-

طلب- مقدمو- فرهاد.

● عمود: ع. عمود: ذ. (ع. عمود = هن
ڪڙو ڪيو) ڀرت. ٽنڀرو. تشبوه جي آهي
ڪاٺي.

● **عنوان** ۽ **عنوان** : ذ. (ع). **عنوان** ۽ **عنوان** : هن سرخي ڏني (ڪنهن به شيء جو مٿي - اول - آغاز - شروعات - مٿي. ڪنهن لکيل مواد جو نالو (جهڙوڪ ڪتاب، ناول، مضمون، آکاڻي، افسانو وغيره) - موضوع - سرخي - هيڊنگ. طريقو - ڍنگ - طرز - انداز - نمونو.

● **عوام** : ذ. (ع). **عوام** جو جمع - عام ماڻهو - عام خلق - عام پبلڪ - خلق خُدا - رعيت - پرڄا - مخلوق. (خدا، خاص).

- **عوام الناس** : ذ. **عوام** ماڻهو - سڀ ماڻهو - خلق - مخلوق - رعيت - پرڄا.

● **عود** : ذ. (ف). خوشبودار ڪاٺيءَ جو هڪ قسم - خوشبوءِ دار ڪاٺي (ڏکڻ آفريڪا جو هڪ سبز سُر هو ٻوٽو). اگرم (پرمانند). (ع). واپسي - موت - بازگشت - مراجعت.

● **عود** ۽ **عود** : ذ. صفت. ڪارڻو - ڪارڻو (رنگ). هڪ وائڻائي رنگ، عودو عيسوي "چا جهڻي ڏي ڄلوا" (رمضان ڪنڀر).

● **عودي** : اسم خاص، تعلقي ٺل ۾ هڪ ڳوٺ ۽ ديھ جو نالو.

● **عورت** ۽ **عورتون** : ٺ. (ع). زال - استري - لار - لاري - زائنان - مھري. گھر واري - زال - جوء - زن - نساء. تھلي - داسي - نڀرائي. - **عورت ذات** ۽ **عورت ذات** : ٺ. زال جو قسم. عورت جي جنس. جيئن: "عورت قابل رحم يا زبردست ذات آهي".

● **عوض** : ذ. (ع). ڪنهن شيء جو بدلو - بدل - بدو - عوضو - معاوضو. اجر. انتقام. (ظرف). بدلي ۾ - بدوان - ٻاران - بچاء.

- **عوض** ۽ **وٺڻ** : بدلو وٺڻ - عوضو وٺڻ. انتقام وٺڻ.

- **عوضي** ۽ **عوضي** : ذ. صفت. ڪنهن جي بدوان ڪم ڪندڙ - انچارج - قائم مقام. سفير - اهلجي.

● **عول** : ذ. اڳئين دستور موجب فاتح بادشاه يا حاڪم مخالف ڌر جا خاص ماڻهو ضامن طور نظر بند ڪري وٺي ويندا هئا - اول - ٻان.

پلائي - وڙ - نوازش - ڪرڻا. دٻا - ٻاجھ - مھير. بخشش - لطف - شفقت. لحاظ - ماسخاطري.

● **عينايت پور** : اسم خاص. تعلقي شاهنڊر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● **عنبير** ۽ **عنبير** : ذ. (ع). ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم (ڪن جي چوڻ موجب رنگ جو ڪارو ۽ خاڪي ٿئي، جو هڪ مانڪر مچ جي ٻيٽ مان اڪري (ڪاجرا). ۽ ڪن جي چوڻ موجب هڪ قسم جي جهنگلي ڍڳي جو ڇيٽو (ڪاجرا). ۽ ڪن جي چوڻ موجب مين ٿئي).

- **عنبير سارا** : ذ. خالص عنبير - ٻيج عنبير. عنبان جي ڪتاري تي هڪ شهر جو نالو.

- **عنبير شمس** : ذ. خوشبودار عنبير.

● **عنبير** ۽ **عنبير** : ذ. (ع). ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم (اٽي وانگر ڳاڙهي رنگ تي خوشبودار، مله ٺاهڻ جي ڪم اچي "ف ج") زعفران. هوليءَ ۾ ڪم ايندڙ خوشبوءِ ۽ ملاوت ٿيل پاڻوڊر (پرمانند).

● **عيند** : ظرف (ع). ويجهو - نزديڪ - ڀرسان - قريب - متصل - لاڳو.

● **عندليب** : ذ. (ع). ٻڪيءَ جو هڪ قسم - بلبل - بربل - پوري.

● **عنصر** ۽ **عناصر** : ذ. (ع). اصلي جزو - تت (ڏسو عناصر).

- **عنصري** : ذ. اوائلي - ابتدائي - شروعاتي.

● **عنقا** ۽ **عنقا** : ذ. (ع). هڪ خيالي ٻڪيءَ جو نالو - راج هٿس - ميمڻغ (جنهن بابت اهو خيال آهي ته ساري دنيا ۾ رڳو هڪ ئي ٿئي ۽ وڏي عمر جو ٿئي، ٻان کي ساڙي ڇڏي، بعد ۾ ان جي رڪ مان ٻيو هيڏا ٿئي).

- **عنقا جو شڪار ڪرڻ** : ڪا شيء ڏکي هٿ اچڻ - ناممڪن ڳالهه ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ.

● **عنقریب** : ظرف. (ع). نزديڪ - ويجهو - اوڀر - ڀرسان، تمام جلد - تڏو - فوراً - هيٺو - جلدئي.

● **عنڪبوت** : ذ. (ع). هڪ جيت جو نالو - ڪوريمزو.

• عيساري، عيساري پٽون، ٺ. د غاهازي -
مڪاري، ڏوڪيازي - د غا - فريپ - ٺٺي.
حرف - چالاڪي - هوشيازي.

● عِيَّاشٌ عِيَّاشَةٌ ذ. صفت. (ع. عِيَّاشٌ = خوشي) عيش کندو - عیاشی - عیشی - پوگی - کامی. شهوت همرست - نفس همرست - شهوتي - زناکار - رنڊي باز. آرام مان حیاتي بسر کندو - آرام هسند. بیکار.

۱- عیاشی ' عیاشیون '؛ ث. عیش و عشرت -
لفظ ہرمتی. (ذ. صفحہ). عیش کندڑ - عیاش -
لفظ ہرمت.

● عیال و عیال: ذ. (ع). کُنبہ -
کُتر - اکٹھہ - کُنبو - خاندان -
گھرانو - کُل. آل اولاد - ہارچا - گھر ہار -
اُتار.

— عِيَالُ دَارٍ عِيَالُ دَارٍ ذ. صفت. بِحَبْرٍ وَالْ—
اولادِي - عِيَالِي.

۱۔ عیالداري ۽ عیالدار پُون : ٺ. ۱۔ ڇ. ڙوال
هنن جي حالت - ٺ. ڀرڌاري.

- عيالي، عيالي، عيالي؟ ذ. صفت. آل اولاد وارو۔
 ٻار ٻچن وارو - ڪُٽنب وارو - گهر ٻار وارو -
 آڪھ وارو۔

● عیان: صفت. (ع. عین = اک) ذسٹ ہر
 اینڈر - ڈسجنڈر - کلیو - ہتہ رو - ظاہر - واضح -
 آشکار - نشانبر - ویکت - ہرستہ - ہرملہ -

نمودار۔ روشن۔ چٹو۔ صاف۔ مشہور۔
 عیب عیب؟ ذ. (ع). گھستائی۔
 اوٹائی۔ نقص۔ کسر۔ کمی۔ مسقر۔ قصور۔
 کوت۔ خرابی۔ اوگن۔ خامی۔ آل چٹ۔ نقصان۔
 چپھو۔ ٹوٹ۔ ویک۔ ونگت۔ وڈ۔ جیہ۔
 آل۔ پٹل۔ چوک۔ خطا۔ ڈوہ۔ گناہ۔ مٹیوار۔
 حرف۔ داغ۔ کٹک۔ ٹک۔

— عیبا نیتو ۛ عیبائیستا ۛ ذ. صفت. عیب وارو۔
عیبدار۔ اُبورو۔ اُن مال۔ نیکو۔ گھت۔

- عَيْبٌ "پوش" عَيْبٌ "پوش" : ذ. صفت.
عمین قی پوش دیندو - عیب دیکیندو.

● عہدہ کا عہدہ؟ ذ. (ع). الجمار - اقرار - وعدہ - وچن - ہول - یرتگیہا - کٹی - زبان - شرط - قول - سخن - ہمنان - ذت ہمت - ہرن زمانو - وقت - سمو - نائبر - جبکت - عرصو - دور - وارو - ایام - راج - بسادشاہی - حکومت - عہدہ ہیمان؟ ذ. صلح جا شرط (گاجرا) - قول قرار - انجام اقرار -

- عهدهٴ شيڪنيءَ ۽ عهدهٴ شيڪنيون: ث.
قول جي ڀڃڪڙي - وعدي خلافي - انجام شڪني -
بي وفاڻي.

— عَهْدِ حُكُومَتِ ؛ ذ. حُكُومَتِ جو وقت —
بادشاهیءِ جو زمانو.

- عهد نامو“ ۽ عهد ناما: ذ. ڪنهن انجام لاءِ
لکيل ڪاغذ - تحريري معاهدو. صلح جي شرطن
جو لکيل ڪاغذ - قبوليت نامو - اقرار نامو -
منڍي پيٽر - ٺاه نامو.

- عهد و پیمان & عهد و پیمان : ذ.
اقرارنامی یا قبولیت نامی جدا شرط - انجام و اقرار.

● عَهْد و عَهْدَا : ذ. (ع). کَـتَمَ - فرض.
لوکري - چاکري - ملازمت، ذَلَد و - کُرت.
درجو - مرتب و. لقب - کوہ، سرکاری خطاب.

- عَهْدِي : ذ. صفت. بهادر (جو جنگ تي چوڻي).
- عَهْدِيدَار : عَهْدِيدَار : ذ. صفت. ڪم جو مالڪ. عهدي وارو. عملدار - آفيسر - ڪامورو. دفتردار - لقب وارو.

— عثيليٰ عثيليٰ! ندا. (ع. عليٰ عليٰ جو
 ٻڌڻ) اي عليٰ! اي عليٰ. نوري هئڻ جو هڪ
 آواز (ڇاڪاڻ ته حضرت علي ڪرم الله وجهه جن
 بهادر هئا).

— عیسیٰ عیسیٰ کَرَن ! دانهون کَرَن۔
رژویون کَرَن۔

● عِيَادَتِ عِيَادَتُون ۱ ث. (ع). بیمار کان
کیل ۲ چا۔ بیمار ۳ رسی۔ اکھی سان ۴ ہمدردی۔

● عِيَّارٌ عِيَّارٌ: ذ. صفت. (ع). مَكَارِمُ-
نَجَبٌ- فريبي- د غاهاز، چالاک- فطرتي چال باز-
هوشيار.

- عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ٺ. عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون ڏنل طعار -
 عِين کي ٻُوش ڏيڻ واري حالت - چش ٻُوشي.
 - عَيْبُ جُو: ڏ. صفت. عيب ڪيڏندڙ - عيب
 ڳولهندڙ - ويڪر - وڌائي - وڌائڻو.
 - عَيْبُدار ۽ عَيْبُدار: ڏ. صفت. عيبين وارو -
 ان سالم - اڻورو - عَيْبُدارتو.
 - عَيْبُ لائين ۽ ٽيڪو لائين: الزام مڙهڻ.
 - عَيْبِي ۽ عَيْبِي: ڏ. صفت. عيب وارو -
 عيبدار، داغي - ناقص. مريض - روڳي - بيمار.
 ۽ عَيْبُ ٻُون: ٺ. (ع). خوشي - راحت.
 (مسلمانن جي خوشيءَ جو ڏينهن - ٻارنهن ماهو
 ڏينهن - وڏو ڏينهن - ڏن - ٻڙي - تهاڙو - ڏينهن.
 (عيد الفطر، عيد البقر، عيد ميلاد، عيسيد براق،
 عيد الضحى).
 - عيد آڳڙي ۽ عيد آڳڙيون: ٺ. اوڀل سويل
 جو آڻڻ - ميهنهن ۽ وسنديءَ جو ٽپو ۽ آڏيءَ
 ڪٽيءَ جو وسيلو (آندڻ).
 - عيد آڳڙي ٻائين: سٺو ويٺس ٻائين - مانائڻا
 ڪپڙا ٻائڻ.
 - عيد الضحى: ٺ. صبح جي عيسيد. قرباني
 ڪرڻ واري عيد (۱۰ ذوالحج تي ٿئي) عيد البقر -
 عيد قرباني - هاڪري عيسيد - ٻڪراس جي عيد.
 - عيد الفطر: ٺ. فطري ڏينهن واري عيد -
 رمضان جي ختم ٿيڻ واري عيد - شوال جي پهرين
 تاريخ واري عيد - عيد رمضان - مئي عيد.
 - عيدائو ۽ عيدائڻا: ڏ. صفت. وڏي ڏينهن جو -
 عيد جو (پلاڻ وغيره).
 - عيد بتر: ٺ. شعبان مهيني جي ۱۵ تاريخ
 واري عيسيد - ميري مائي واري عيد (بتر) -
 پاڳو. چوڻ ۾ اچي ٿو ته الهي تاريخ تي ملائڪي
 خدا جي بندن جي رزق ۽ عمر جو حساب لڳائين ٿا.
 ان ڪري انهيءَ تاريخ کي ملهايو ٿو وڃي).
 - عيد ڪرڻ: خوشي ڪرڻ - تهاڙي
 ڪرڻ.
 - عيد گاه ۽ عيد گاه: ڏ. ٺ. عيد جي لاهار
 پڙهڻ جي جاء يا ميدان.
- عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ٺ. عيد جي ڏينهن ڏنل طعار -
 عيد جي سوکڙي.
 ۽ عَيْبُ لڄي: اسم خاص. تعلقي جي ۱۸ آباد ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. تعلقي شهدادڪوٽ
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: (ت) ڏ. ٺ. ڪڇيءَ جو هڪ قسم
 (جنهن جي چٽڙيءَ ٿلهي ٿئي، جنهن مان ٻهارا ۽
 ڪاڙ سخت ٿين. ڏونگو وانگڻائي ۽ ڪارڪ
 ڪاري ۽ ٿلهي ٿئي).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ڪپڙا ڏ. عيدن شاه ڪڇيءَ
 جو ڪارڪون.
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
 جو نالو.
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هڪ ٻي سڳوري جو
 نالو. (يهودين ۾ پيدا ٿيو هو، ۽ عيسائي قوم
 جو ٻائي هو. لقب "روح اللہ").
 - عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ڏ. صفت. حضرت
 عيسيٰ عليه السلام جو پيرو. عيسائي مذهب جا
 پوئلڳ - ڪير سچن - مسيحي - نصراني - نصاري.
 - عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: صفت. حضرت عيسيٰ عليه السلام
 جو - حضرت عيسيٰ مان لاڳاپو رکندڙ. ڏ. حضرت
 عيسيٰ جي ڄمڻ کان شروع ٿيل سن - مسيحي سن.
 - عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ڏ. حضرت عيسيٰ عليه السلام
 جو ڪلام ۽ ڳڻڻو (ديوان - وافي).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
 (مري بلوچن جو هڪ ٻاڙو).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
 (اڪثر حيدرآباد ۾).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
 (اڪثر حيدرآباد ۾).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: ڏه هڪ ذات جو نالو (مزاری)
 بلوچن جو هڪ ٻاڙو).
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ۽ عَيْبُ ٻُوشي ۽ عَيْبُ ٻُوشيون: اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ديھ
 جو نالو.

• عيسون ڪرن ڪرن : انگلون ڪرن - هيل
هلائڻ - تجويزون ڪرن.

• عين ۽ عيسون : ذ. (ع). هڪ عضوي جو نالو - اک - چهر - نيش - نيشن - چهر (ڪ). هائيءَ جو چهر (علم نحو). (ڪنهن شيء جي) خاصيت - گڻ - جوهر - روح - نت. (ڪنهن شيء جي) اصليت - حقيقت (ا-س). چڱائي - نيڪي - خير - خيريت (ا-س). الف ب جو هڪ اکر. گوڏي جي ڍڪڻيءَ وارو هڏو. سردار. (ضمير) پنهنجو پاڻ - چرند - خود - پند (سر ڪلياڻ - گر). (صفت). محض - فقط - رڳو - بلڪل. خالص - نج. نسرو - سڀ - ڪل. معلوم - ظاهر - ڏرو - چيو - وڃي ها خاص (علم نحو).

”سوئي عين عذاب، سوئي راحت روح جي،
ڪوئي قرين جو عيسن ٿيڻ آهي.“

هو بهو - سڏ پڻ.

• عيسن آهون سامهون : ظوف. بلڪل آهڙو - مخالف - منهن سمهون.

• عيسن المال : ذ. موڙي. صافي پيل نغو - صافي فائدو. زمين جي ڀل. (ذ. صفت). مڪي - وڏو - شاه - ڀرڏان (ڀرمانند).

• عيسن اليقين : ذ. ڏني شاهدي سان حاصل ڄاڻ. ورو يا سچو يقين.

• عيسن بين : صفت. بلڪل ساڳيو - سڏ پڻ - هو بهو - ان جهڙو - آهڻي.

• عيسن ٿيڻ : معلوم ٿيڻ - ظاهر ٿيڻ - ڀڙو ٿيڻ.

• عيسن قرار لهرڻ : مت ٿيڻ - برابر ٿيڻ - پڇڙجي آچڻ - لهرڻ البديل بڻجڻ.

• عيسن ڪ ڪ عيسن ڪون : ٿ. ڏمڻ جو شيشو - چهر.

• عيسن لهرڻ ۽ عيسن لهرڻ : ذ. صفت. ڀليءَ جي اک. چواهر جو هڪ قسم (جنهن کي) گڻندي نمولي ۾ ويڙهو ٿي ڀليءَ جي اک جيان ڀيو ڏسبو).

• عيسو ماچي : اسر خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

• عيسو ناريجو : اسر خاص. تعلقي دادو ۾ هڪ ديهه جو نالو.

• عيسو واري : اسر خاص. تعلقي گهوٽڪيءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

• عيش ۽ عيش : ذ. (ع). خوشي - لطف - راحت - موج - فرحت. خوشيءَ مان حياتي گذارڻ جي حالت - اسودگي - آرام - چين - مڪ. نفساني يا جسماني لذت. عيش و عشرت - پوک بلاس - جماع.

• عيش اسرن : آرام هليو وڃڻ - خوشي باقي نه رهڻ - بي آرامي پيدا ٿيڻ. چين

”رنج ريزان رقيب جي ڪنان

عيش اسر ڀو ڀڻ ٿيو اڪراه خط“

(فاضل شاه).

• عيش جو ٻڌو ۽ عيش جا ٻڌا : ذ. آرام طلب. موجي جيوڙو - نفس ڀرست. عياش.

• عيش عيشرت ۽ عيش عيشرتون : ث. نفساني خوشي - رنگ روپ - رنگ رس. پوک وِلاس.

• عيشي ۽ عيشي : صفت. عيش جو - عيش وارو - عيش عشرت ڪندڙ - عيش ڀرست - نفس ڀرست - شهوت ڀرست - ڪامي - پوکي.

• عيشي جيئڙو ۽ عيشي جيئڙا : ذ. صفت. عيش پسند - خوش مزاج - چڀيلو - زنده دل - ڪيل مڪ.

• عيشل ۽ عيشون (ت) : توبه - بان. عيشل ڪرن : توبه ڪرن - بس ڪرن - بان ڪرن.

• عيشل ۽ عيشل (ت) : ذ. (ع). علاج جي ٻڌڻ (صورت). منت - آزي - علاج.

• عيشن ۽ عيشون (ت) : ٿ. انگل - تجويز - رت - ڇيلو - ٿل. معرفت - ٺڳي - چالاڪي.

• عيشياز ۽ عيشياز : ذ. صفت. اڪل باز - اڪلي. ٺڳ - فريبي. چالاڪ.

ساوان تي مائل هيو (جنهن کي گنبدِي نمولي ۾ وڌيو ته ڀليءَ جي اک جيان پيو ڀاسيو).
 ● عِيَوَضٌ عِيَوَضٌ؟ ذ. (ع. عِيَوَضٌ) عِيَوَضٌ.
 بدلي ۾ ڏنل شيءِ - بَدَرٌ - بَدَلٌ - سائو -
 پرڻيڻدي. معاوضو - آجورو. مٽ سٽ - ڏي وٺ.
 جزا - ڪيٽو - نتيڻجو - ڀرتي ڦٽل. ٻاران ڪم
 ڪندڙ - مختار - وڪيل. گماشتو. سفير - ايلچي
 (پرامند).

- عِيَوَضٌ عِيَوَضًا: ذ. عوضو - بَدَرٌ - بَدَلو -
 ماڻو. آجورو. جزا - ڪيٽو.
 - عِيَوَضِيٌّ عِيَوَضِيٌّ: ذ. صفت. ٻدران ڪم
 ڪندڙ - ايلچي - قائم مقام - نائب - گماشتو.

- عَيْنٌ وقت: ظرف. تڙ وقت - اوکهيءَ
 کهڙيءَ - نازڪ وقت. پوري وقت. ٺيڪ وقت -
 آوَسَرٌ - مهلائتو.

- عَيْنٌ وقت تهي پهچڻ: لازڪ وقت تي
 پهچڻ - تڙ وقت تي پهچڻ - پوري مهل تي پهچڻ.
 ٺهرايل وقت تي مس مس پهچڻ.

- عَيْنِي: ذ. صفت. اک جو - اک وارو.
 اکين ڏٺل.

● عَيْنُكَ عَيْنُكَون: ث. (ع.) نظر وڌائن
 لاءِ فريم ۾ ٻيل شيشي جو جوڙو - چشمو.

● عَيْنَاهُ عَيْنَاهُ: ذ. (عَيْنٌ = اک +
 لَهَرٌ) ڀليءَ جي اک. هيري جو هڪ قسم -

غ

- غارٌ ڪَرَنٌ؟ غرق ڪرڻ - غائب ڪرڻ -
 الپ ڪرڻ. ٺاڀوڊ ڪرڻ - ناس ڪرڻ - فنا ڪرڻ.
 ● غارٌ حِرا: اسم خاص. (ع.) مڪي شريف جي
 ٻاهران هڪ جبل ۾ مشهور غار آهي (جتي
 حضرت جن نبيوت ڪمان اڳ اچي ويهندا ۽
 عبادت ڪندا هئا).

● غَارَتٌ غَارَتُون: ث. (ع.) دشمن چي
 ملڪ جي قيدين ۽ غنيمت جي واسطي ڪيل حملو.
 مال غنيمت. لُت - قَرٌ (ظرف). تباھ - برباد -
 ناس - فنا - آڇو - ويران.

- غَارَتٌ قَرِيئٌ؟ آچر ٿيڻ - لاس ٿيڻ - فنا ٿيڻ -
 برباد ٿيڻ - تباھ ٿيڻ.

- غَارَتِيڪَرٌ غَارَتِيڪَرٌ؟ ذ. صفت. لٽيندڙ -
 لٽيرو - ڦورو - لوٽو. تباھ ڪندڙ - برباد ڪندڙ.

- غَارَتِيڪَرِي: ث. لُت - قَرٌ. تباھي - بربادي.
 ● غَارِيَبُو غَارِيَبُو: صفت. غريبانو - غريبن جو.

گهٽ قسم جو - عام.

غ: ث. (ع.) عربي الف ب جو اوڻيهون ۽
 فارسي الف ب جو ٻاويهون اکر. سنڌي الف ب
 جو پنجويهون اکر. سندس آچار ”غَيْنٌ“. ابجد
 جي حساب موجب عدد هزار (۱۰۰۰).

● غارٌ غارُون؟ غارٌ؟ ذ. ث. (ع.) جبل
 جي سرنگهه - چُر - غفا - گفا - سرنگهه. جانورن
 جي رهڻ جو اونهون ڪڍو - ڀر - ڌَر. (ظرف).
 غرق - ٻڌل. جيئن: ”فلاڻو درياءُ ۾ غار ٿي ويو“
 (جملو). (صفت). چَت - ناس - نابود - تباھ.
 ”فلاڻا شتل غار ٿيڻ!“ (جملو).

- غارٌ ٿيئڻ؟ ڪڍ پوڻ - اوڙاه ٿيڻ - اوڙاه ۾
 وڃڻ. ٻُڌڻ - غرق ٿيڻ (هاڻي ۾). (دل) هٽائڻ.
 (اڪيون) ڌا ڏيڻ. (بيمار جو) ڍرڪڻ - ڍلڪڻ.
 (کپ ۾). کڻ - کهي پوڻ - ڪَرَنٌ - غائب ٿيڻ -
 الپ ٿيڻ - ڪم ٿيڻ - هيرت ٿيڻ - عدم پيدا ٿيڻ.
 تباھ ٿيڻ - برباد ٿيڻ - مٽياناس ٿيڻ - هڙ موڙي
 ٻڏي وڃڻ.

بي ڏيان - بي سرت - بي سانگو . بي سوچ - بي فگر -
بي احتياط .

= غاڻلاٽو ۽ غاڻلاٽا ۽ ذ. صفت . بي پرواهي جو -
بي فگري جو - ڳڻهيائي جو - غافل جو -
غفلت وارو .

= غاڻلاٽي ۽ غاڻلاٽيون ۽ ذ. غفلت . ويسر -
نسياني . ڳڻهيائي - ان آڌر - بي پرواهي - سستي -
ڍرائي . لاغر ضائي - الغرضائي . بي ڏياني -
بي سرتي - بي احتياطي . بي خيالي - بي فگري .

= غاڻيلي ۽ ذ. سستي - غفلت - بي ڏياني -
ڳڻهيائي - ڍرائي . لاغر ضائي . لا پرواهي - غفلت .
● غاڻلاٽين ۽ مصدر . غافل ٿيڻ - غفلت ڪرڻ .
لا پرواه ٿيڻ - بي فگر ٿيڻ - ڪاهلي ڏيکارڻ -
الغرضائي ڪرڻ - بي ڏيانو رهڻ .

● غائب ۽ غائب ۽ ذ. صفت . (ع. غائب =
هن سوپ کڻي) غلبو ڪرڻ وارو - زور وٺندڙ -
قابض - مسلط - حاوي . ماري مات ڪندڙ . فاتح -
فتحپاڻي - جيتندڙ - ڪٽنهار - سوڀارو . غلبو ڪندڙ -
قبضو ڪندڙ - ڪٽيات - ڄمت ڪندڙ . اثر اٿو -
اثر وارو .

= غائب ۽ پوڻ ۽ جيتڻ - جو هڻڻ - غلبو ڪرڻ -
ڪٽڻ - سوپ هائڻ - فتح ڪرڻ . سوڀارو ٿيڻ -
ماري مات ڪرڻ - ماري مچائڻ . قابض پوڻ -
قبضو ڪرڻ .

● غائب ۽ ظرف . (ع. غائب = غائب ٿيو)
گهڻو ڪري - اڪثر ڪري - ضرور - يقيناً . شايد -
ڪمان آهي .

● غاڻيچو ۽ غاڻيچا ۽ ذ. (ف. آڻ يا هٿر
مان ٺهيل گلڪاريءَ مان وڇاڻو - قالين .

● غامتر ڪي ۽ اسم خاص . تعلقي کونيءَ ۾ هڪ
ديھ جو نالو .

● غائب ۽ غائب ۽ ظرف . (ع. غير موجود -
غير حاضر - غير موجود - ڪم - سوپ - لڪل -
پوشيدو - مخفي . ناديدو - اتر ڏيان - ادش .
وڇايل . روپوش . ويل - اس - چٽ - ختم - برباد -
مُڃ .

● غار يفتون ۽ ذ. (ف. پوئي جو هڪ قسم
۽ مينهن کانو ۽ ڪنڀن وانگر زمين مان خود بخود
اڀرندڙ) . ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم - جلاب طور
ڪم ايندڙ هڪ دوا .

● غازائي ۽ اسم خاص . بلوچ قوم جي هڪ قبيلي
جو نالو .

● غازو ۽ ذ. (ف. غازه) خوبصورتِي لاءِ منهن
جي رنگ اچي ۽ صاف ڪرڻ لاءِ هڪ خوشبوئدار
اڇو پاڻوڊر .

” دامن کان رشڪ گل جي آڏي باغ ۾ جو خاڪو
بمنجبي وٺي سا غازو عروس بهار جو “
(نامعلوم) .

● غازه ۽ ذ. (ف. چن يا ڳلن کي ڳاڙهي ڪرڻ
جو روغن - لالي - سرخي .

● غازي ۽ غازي ۽ ذ. صفت . (ع. غزا =
لشڪر جو حملو ڪرڻ) ڪافرن کي جنگ ۾
قتل ڪرڻ وارو ” هاڻ مري ته شهيد ۽ ماري ته
غازي “ . جهاد ڪندڙ - مجاهد . شجاع - بهادر -
سورمو - سور وير - نايڪ - پهلوان - جوڌو - دلير -
قوي - همت وارو - پلوان - پليي - پٽيار . بانگو .
فتح مند - سوڀارو - ڪامياب - ظموياب . (ذ. مسلمان
حاکمن جو خطاب ” غازي مصطفائي ڪمال پاشا
وغیره “ .

● غاسل ۽ غاسل ۽ ذ. (ع. ميسٽ ڪسي
وهنجاريندڙ - مُردِي کي غسل ڏيندڙ - غسل .

● غاشو ۽ غاشا ۽ ذ. ع. غاشة . گهوڙي جي
زين - گاشو (آڻ ۽ گهوڙي جو) . هني جو پوڻ .

● غاصب ۽ غاصب ۽ ذ. صفت . (ع. پراڻو
حق غصب ڪندڙ - ٻئي جو مال هڻپ ڪندڙ -
ڦريندڙ - ڦورو .

● غاضب ۽ غاضب ۽ ذ. صفت . (ع. ڪاوڙ
ڪندڙ - ظلم ڪندڙ - ظالم - ظلمي .

● غافل ۽ غافل ۽ ذ. صفت . (ع. غفلت =
مدھوش ٿيڻ) غفلت ڪندڙ - بي پرواه . ويسريو -
نسيان . ڳڻيلو - اوبسلو - ڪاهل - ڍرو - سُست -
ٽوٽي . الغرضو - لاغرض - ڏاڍير . لیسچينٽ “ .

● غَبِيبي ۽ غَبِيبي: ذ. صفت. (ع). ڪُنڊه ذهن -
بي عقل - مورڪ - نادان - احمق. چر پٽ - پوروڙو -
البلو - گهيلو - موکو - ڪٽڙيل.
● غَب ۽ غَبُون (ت): ٿ. ڪفتڪو - ڳالهه.
من ڪهڙت ڳالهه - اجائي بڪوات - ڊاڙ - پٽاڪ -
لاف.

● غَب شَب ۽ غَبُون شَبُون: ٿ. ڪوڙي.
سڄي ڳالهه. هيڏانهن هوڏانهن جي ڳالهه. پٽاڪ مٽاڪ -
ڊاڙ لٻاڙ.

● غَبِيبي ۽ غَبِيبي: ذ. صفت. ڪهڙو ڳالهائيندڙ -
اجايو ڳالهائيندڙ. لٻاڙيو - پٽاڪي - ٻاڙي - لافيو -
ڊينگر.

● غَدَر ۽ غَدَر: ذ. صفت. (ع). غدر =
هو دغا باز ٿيو) وڏو بلو ڪندڙ - بلوائِي -
فسادي - فتنائي - سرڪش. ڦيريل - باغي -
وڌروھ - راج ڊوهو. ٺڳ - دغا باز - مڪار.
● غَدَر ۽ غَدَر: ذ. (ع). بي وفائي -
عهد شکن - بدعهدي. بغاوت - بلوو - هنگامو -
فتنو. سرڪشي - هلچل.

● غَدَر ڪَرَن: هنگامو برپا ڪرڻ - فساد
ڪرڻ - فتنو برپا ڪرڻ. سرڪشي ڪرڻ -
باغي ٿيڻ.

● غَد وُڌ ۽ غَد وُڌ: ذ. (ع). ماس جو ڳوڙهو.
چرپي دار آماس - سڀو ڳوڙهو (ماس جو) - گند وُڌ -
خلط.

● غِذا ۽ غِذاؤن: ٿ. (ع). ڪاڇ - ڪاڌو -
ڪائڻ - ڪيئن - طعام - آھار - خوراڪ - قوت -
گذران - خورش - چوڳو - چولو - چوڳ. ڪيريءَ
جو ڪاڌو - بيماريءَ جو طعام. عادت - چال - هير -
ورد - علت. ريت - پٿر - خُوءَ - روش - شيوو -
خصلت.

● غِذا ٿِي ۽ وَجَن: عادت ٿي وڃڻ - هير ٿي
وڃڻ. ورد ٿي وڃڻ. ڏاڏو ٿي وڃڻ. ريت ٿي
وڃڻ - ڍلڳ ٿي وڃڻ.

● غِذايِي لَطِيف: ٿ. هلاڪي خوراڪ -
سادي خوراڪ - هضم ڪاڌو.

● غائبانه: صفت. غير حاضريءَ وارو -
غير موجودگيءَ وارو. ڪجهو - اڪل.

● غَائِب ٿِيَن: نظر کان لڪڻ - گم ٿيڻ -
الٻو ٿيڻ - لڪي وڃڻ. رڻو ڇڪر ٿي وڃڻ -
ڪڪ پٽن ٿي وڃڻ. غير حاضر ٿيڻ. روپوش ٿيڻ.
لاٻوڊ ٿيڻ.

● غَايَت: ظرف. (ع). ازحد - بي حد - ڪهڙو -
بيشمار - بي حساب.

● غَايَت ۽ غَايَتُون: ٿ. (ع). ٻڌاڙي -
انٿا - انجام. غرض - مقصد - مطلب.

● غَبَار ۽ غَبَار: ذ. (ع). غبَر = مٽيءَ جي
رنگ جهڙو ٿيو) مٽيءَ ۾ مليل هٽو. ڌوڙ جا
ڪڪر. مٽيءَ - گرد - ڌوڙ - ڌڙ - ڌڙ - ڌڙ -
لڙت - ڇات - لڙ. اونداهي - اڻ چٽائي.
ڌل ڪار - ڪوهڙو - ڊوڙنگر. دل تي بار -
چاتيءَ تي ڳوراڻ. رنج - ڪدورت - ملال. ڪلفت -
عداوت - ڪٽر - بغض.

● غَبَار آئوڊ: صفت. مٽيءَ مان ڀريل - ڌوڙ
مان ڀريل - رک مان ڀريل - خاڪ مان ڀريل.
رنج مان ڀريل - ڪدورت مان ڀريل.

● غَبَار ڪِيڻ ۽ ڪِيڻو ڪِيڻ: وير ڪيڻ -
دشمني ڪيڻ - ڪدورت ڪيڻ - رنج ڪيڻ.

● غَبَارو ۽ غَبَارا: ذ. (ع). ٻه گولو. ڦوڪڻو.
آتشبازيءَ جو هڪ قسم. آڏند ڪٽولسي -
پٽئون.

● غَبَار چِي ۽ غَبَار چِي: ذ. صفت. ٻه گولي
کسي باهه ڏيندڙ - سوڙي ڏکائيندڙ. توبچي -
گلنداز - توبزن.

● غَبَغَب: ٿ. (ع). ڪاڏيءَ هيٺان لٽڪيل
گوشت (جو خوبصورت ڏيکاري). ڪاڏيءَ جي
ڪٽڙ (ديوان واصل). (امر خاص). مٿا ۾ هڪ
ٽڪريءَ جو ٺالو.

● غَبَن: ذ. (ع). اسانت ۾ ڪيل ٺڳي -
خيانت - گهوٽي. پٽل - چوڪ - غلطي.

● غَبَسَن ڪَرَن: خيانت ڪرڻ - ٺڳي
ڪرڻ.

— غَرَضَائِيّہ: عَرَضَائِيّہ: ذ. صفت. غرضائتو۔
غرضائو۔ غرضمند۔

== غَرْضٌ تَهْ : حرف جُمْلُو. تنهن لاء - تنهن واسطی.

- غرض "ہو"؟ گھر جہاں - ضرورت ہو۔
مطالب ہو۔ واسطو ہو۔

- غرض "رَکَن"؛ مطلب رکش. امید رکش -
آرزو رکش. تمنا رکش - آسرو رکش.

- غَرْضُ مَعْنَدٍ بِغَرْضٍ مَعْنَدٍ: ذ. صفت. غرض وارو - غرضائو - غرضائتا - غرضائي - گهرجاڻو - حاجتمند. خواهشمند - خواهان. شوق وارو - ذوق وارو - چاه وارو. مطلبی.

— غَرَضِيّہ و غَرَضِيّہ : ذ. صفت. گہرجائو۔
 حاجتمند - ضرور تمند.

● غَرَّغَرُو ۽ غَرَّغَرَا: ذ. (ع). ٻائي وات ۾ وڃهي، نيڙي صاف ڪري ٻاهر ڪڍڻ جي حالت- ڪرڙي.

● غُرْفُوہ ۽ غُرْفَا (ت) : ننکڑو جاء ۾. روشنائي لاء ڪيل سوراخ - ڪڙ ڪو.

● غَرْقُ: صفت. (ع. غَرْقٍ؛ من. گرت =
بُذُن) ہائیہ ہر اندر ویل - بُذُل - بُیل. کم -

غائب - اگل - غلطان - محو - ٹپی - ہیل -
 ویچمار ہر کم - نشی ہر چور - مخمور - کھٹو
 شغول - بی حال - ناس - قیام - چت - برہاد .

- غمر قاب: ذ. صفت. اونھو (ہائی) - بوڑھندڑ
(ہائی) - تار۔ بڈل - غرق.

- غَر قَابِي * (ت) ۱ ث . ہائیء ہیٹ اچھی وچن
جی حالت - پوڑ پوڑان . ہوڈ - میلاب .

— غَرَقُ تَیْنِ؟ ہڈن۔ گھر تئیں۔ غائب تئیں۔
ری وجہ۔ تباہ تئیں۔ برباد تئیں۔

— غر قجتن: مصدر ہائی ہر الدہ کھڑی وچن۔
کتنن خیال ہر غلطان ہجتن۔ تپسی ہر ہجتن۔

— غَر قِي ' غَر قِي : ذر صفت. بَدَل .
لائي جي ڪري زخميون .

١١٤ هـ - بود رستي ١١٥١ هـ - کمر قیل - غرقاب.

● غُرَابُ ۽ غُرَابَ : ذ. (ع). پڙهيءَ جو هڪ قسم۔ وڏو ۽ پڙو۔ وان. جهاز۔ غوراب. هڪيءَ جو هڪ قسم۔ ڪانءُ۔ ڪانگي.

● غرارو، غرارار، ذ. ١٢٢٢ جو ٥٥ ڪسم -
گراڙو.

● غَـرَّانُ ۛ غَرَّانُ ۛ ذ. (ف). کوڑ کڙ
وارو۔ ڏاڍيان آواز ڪڍڻ وارو۔ رڙيون ڪندڙ.

● غُرْبُ ۱ ذ. وٺ جو هڪ قسم.
● غُرْبَا: ذ. (ع). غريب جو جمع. غير ملڪي

ماڻهو - اجنبی - مسافر - ڀرڊیسی . غریب - مسکین - محتاج - مفلس - ڪنگال - نادار (بعضی واحد ۽ ڪم اچي ” غریب غریو “ وغيره) .

● غُرْ بِتْ غُرْ بِتُونْ ؟ ث. (ع). مسافرت - مسافري - سياحت. کمی - گھنٹائی - اونٹائی -

ڪوٽاهي، غريبي، مسڪيني، مفلسي، تنگدستي،
افلاس، محتاجي، اڻ هولد، ڪنگالپڻو، وي لهائي.

ایمیرتا - لہائی - نمائٹی - ہیئہین - یاز - نئوت -
عجز - اہنسا. مات - صبر. انہنجی گھرج - کم -

● غَرَضٌ ۽ غَرَضُونُ ؛ ث. (ع). گہرج.

● غَرَضٌ & غَرَضٌ : ذ. (ع). مقصدہ۔ ارادہ۔

لیت - منشا - قصد - مطلب - مدعا - معنی - منور -
ارت - خروج - کارن - سبب - ترغیب - وجه -

گتي - لوڙ - احتياج - محتاجي - سوڙه. ان ھولڊ -

سچائی - کوٹ . چاہ . خواہش - مرضی - ذوق -
دلچسپی - شوق . نگر - گہنتی - پرواہ .

غیر ضابطہ و غیر ضابطہ ذہنیت کھرجائے۔
حاجتمند - احتیاجی - ضرورت مند - فائدہ ی لا کر

کندڑ۔ افعی لاء کم کندڑ۔ خود غرض۔
- غرضائو ۽ غرضائو ذ. صفت. کھوج وارو۔

کھر جائو - ضرورت وارو - ضرورت مند - حاجت مند -
محتاج - غرض مند - غرضائي - غرضائتو . مطلبی .

وامطيدار. آلکانتو. دلچسپي رکندڙ.

غربي - مسکيني. ان هوند - کٽلائي - محتاجي - افلاس - ڪنگالپڻو - ڪنگالپڻ - ولهائي. ضرورت - گهرج. ڪمي - گهٽتائي - ڪوتاهي - پوئائي - اوڻائي - اڀرائي. نمرتا - نهٺائي. نياز - ٺٽ - هيٺاهين - عاجزي.

غريبُ ٻَرَوَرُ: ذ. صفت. غريب جي پرورش ڪندڙ - مسڪين نواز. اعليٰ آفيسر يا حاڪم کي خطاب ڪرڻ جو رسمي لفظ.

غريبُ خاندانُ غريبُ خانا: ذ. مسافر خانو - سراءِ. غريبڻو گهر - جهوپڙي. گهر - مڪان - جڳهه - جاء - جڳهه.

غريبُ غريبُ غريبُ: غريبُ غريبُ غريبُ: ذ. مسافر. مسڪين - ڪنگال. ضرورت مند. غريب - غريبِي: غريبِي غريبِي: ث. گهر پار ڪمان وچوڙو. غريبائي - مفلسي - ناداري - بي زري - محتاجي - مسڪيني. يتيامي. نياز - ٺٽ - هيٺاهين - لرمائي - حليمائي - عاجزي - نماڻائي.

غريبُ يَتِي: ذ. صفت. (ع). ٻڌل - غرق - مستغرق. لڪل. سمايل. گهڻو مصروف - ڌڻل. ميسو.

غريبُ غريبُ: ذ. (آواز) گهيٽ - ٽڪ - هڻو - ٻيٽ - گيهي. هڪ ئي ڀيري سان وات ۾ وجهي ڪهڻ جي حالت - هڻپ. ڍڪ - سُرڪ. لنگهائڻ يا گهٽائڻ جو آواز - گڙپ.

غريبُ ڪرڻ: ٻيٽ ۾ لنگهائي وجهڻ - هڻ ڪرڻ - کائي وڃڻ - ڳڙڪائي وڃڻ - گيهي وڃڻ - ڪهڻ. کائي ڪهائي ڇڏڻ - هضم ڪرڻ.

غريبُ غريبُ غريبُ: ث. ڪنٺو تر جي ٻولڻ جو آواز.

غزا غزا: ذ. (ع). مذهبي جنگ - دين جي جنگ - جهاد - ڌرم يٺڻ. همت - مردانگي - مڙسي (ت).

غزا ٿيڻ (ت): همت ٿيڻ - مردانگي ٿيڻ - مڙسي ٿيڻ - همت ٿيڻ.

غزال غزال: ذ. (ع. ل). هرڻ جو ٻچو - هرڻ.

غزال تَنَارَ: ذ. تاتار ملڪ جو هرڻ.

غروبُ: ذ. (ع). ٻوڏ - ٽپي - ليڪ (سج يا چنڊ جي) لاه - لاث (سج يا چنڊ جو). سج چنڊ ڪم ٿيڻ جي حالت. سج لهڻ جو وقت. (ضد. طلوع). - غروبُ ٿيڻ: سج يا چنڊ جو آلهڻ - لهڻ. ڪم ٿيڻ - غائب ٿيڻ.

غروبُ غروبُ: ذ. (ع). غروب = هن (دغا ڏئي) دغا ڏيندڙ - فريبي - دغاباز. مغروري واري حالت - هٿ - مغروري - گهمبڊ - وڏائي - فخر - ٽڪر - ايمان - ڪپرَب.

غروبُ ڪرڻ: ٽڪر ڪرڻ - فخر ڪرڻ - گهمبڊ ڪرڻ - ايمان ڪرڻ - وڏائي ڪرڻ - ناز ڪرڻ.

غره: ذ. ث. (ع). قري مهيني جو پهريون ڏينهن - چنڊ جي پهرين تاريخ پهرين.

غريبُ غريبُ: ذ. صفت. (ع). غريب = هو پري ٿيو) وطن کان لڪل - مسافر - پرديسي - بيگانو - اجنبِي. غربت وارو - مسڪين - در دري - لڏر - ڪٽل - ٽهي دم - نادار - بڪيو - پينڪيو - بي زر - لرقامي - سڄو - ڪنگال. بي حال - بي وس - بي ڪم - آپالو - اٿايو - بي بهج - ڪمزور. ضرورت مند - گهرجائو - محتاج. سانتيڪو - مائيٽو - ڪومل - حليم - ملايم. اشراف - خليف - سلسو - ڪلمڪ. لهڻو - اراهنڪاري - ار ايمائي - ليمانو. لرم دل - قياس وارو - قياس وند - رحم وارو - رحمدل - رحمانو. سڌو سادو. حياءِ وارو - مڙجات وارو. عجيب قسم جو - عجيب - نادار.

"شادي ڏيسين موت جي غمي لاه. غريب" (شاه).

غريبُ الوطن: ذ. وطن کان پري - مسافر - پرديسي - بي وطن.

غريبُ غريبُ: ذ. صفت. غريب وارو - غريب جو - غريبو - غريبڪو - مسڪين جو - مسڪيني. ٿوري خرچ وارو - سادو سودو.

غريبُ غريبُ: ذ. غريبڻو طبقو - غريب طبقو. غريب طبقي جا ماڻهو - غريب.

غريبائي: غريبائي: ث. غريب - غربت -

بي هوش - مورچا - وساميل - ڏي ڪريل . اونگهيل .
مست - گهرايل - گميل - ڪاهل - ڪيرو . جهڪو -
موڳو - ڦڙو - ليڙو .

- غش ٿيڻ : مائو ٿيڻ - بيهوش ٿيڻ - ڏي ڪرڻ -
وسام - ماندو ٿيڻ - ڪيرو ٿيڻ - مورچا ٿيڻ . موڳو
ٿيڻ . ڦڙو ٿيڻ - ليڙو ٿيڻ .

- غش ڪائڻ : بيهوش ٿيڻ - بيهوش ٿي ڪرڻ .
عاشق ٿيڻ - فریفته ٿيڻ .

- غشي ۽ غشيون : غش ٿيڻ واري حالت -
مورچا کڻي - بي هوشي - وسام - ڏي ڪرڻ - مائو ٿيڻ -
ماند ڪائڻ - اونگهه - گيرت - گهلائي - موڳائي -
مستي - گهر - اگهور لڏ - ڪم .

- غصب ۽ غصب : ڏ. (ع) . تغلب -
خرد برد - خيانت . بي قاعدي يا زبردستي سان
ڪيل ڪم . ڪنهن جو زوري ڦهال حق -
مصيبت - ظلم - زور زور - ڏاڍائي - زوري -
زبردستي - دڀر دڙوئس (صفت) . هڙپ ڪيل -
ٿيل - ڦهال - زوريءَ قبضو ڪيل - بي انصافي سان
ورتل .

- غصب ڪرڻ : زبردستي ڪرڻ - ظلم
ڪرڻ - ڏاڍائي ڪرڻ . ڪسي وٺڻ - ڦري وٺڻ -
زوريءَ قبضو ڪرڻ - زبردستي هضم ڪرڻ .
بي دخل ڪرڻ - واسطو ڇڏائڻ .

- غصو ۽ غصا : ڏ. تمام گهڻي ڪاوڙ -
ڪاوڙ - ڏم - ڪروڙ - وڏوڻ - چيڙ . لاراضگي -
رڳ . خفڪي - رنجش - جهل - جوش - جذبو .
قهر - غضب - عتاب .

- غصو پيئڻ : ڪاوڙ کي روڪڻ - جوش روڪڻ .
غم ڪائڻ .

- غصو چڙهڻ : ڪاوڙ اچڻ - طيش اچڻ -
جوش اچڻ - جذبو اچڻ - ڏم اچڻ - ڪروڙ اچڻ .
- غصو نڪ تي چڙهڻ : ڳالهه ڳالهه تي
ڪاوڙجڻ - جلدي جوش ٻه اچڻ .

- غصبي ٿيڻ : ڪاوڙجڻ - رنج ٿيڻ - چيڙڻ -
ڏمڻ - ڪروڙ ڪرڻ - لاراض ٿيڻ - چڙ ڪرڻ -
قهر ڪرڻ .

- غزال چشمر : صفت . هرئيءَ اکين وارو -
وڏين وڏين اکين وارو - چشمر آهڻو .

● غزل ۽ غزل : ڏ. (ع) . عشق . وصال
فراق . حسن و جمال بابت نظمي بيان - عشقيءَ شعر -
بيت .

- غزل خوان : ڏ. صفت . غزل پڙهندڙ - غزل
چوندڙ .

- غزل خواني : ڏ. غزل پڙهڻ جي حالت .
- غزلي ۽ غزلي (ت) : ڏ. صفت . غزل
چوندڙ - غزل خوان .

● غزئي : اسم خاص . پٺاڻن جي هڪ قبيلي
جو نالو . افغانستان جي هڪ مشهور بادشاهه
سلطان محمود جو لقب .

● غزئي : اسم خاص . افغانستان جي هڪ شهر
جو نالو (جتي محمود غزنوي پيدا ٿيو هو) .

● غزئي : اسم خاص . مري بلوچن جو هڪ
قبيلو .

● غزال : ڏ. صفت . (ع) . وهنجارڻ وارو .
مردن کي وهنجار بندڙ - مرد شويدو .

● غسل ۽ غسل : ڏ. (ع) . غسل = هن
ڌوتو (ڌوئي - ڌوپ) . سڄي بدن کي پاڻيءَ سان
ڌوئي صاف يا پاڪ ڪرڻ جي حالت - وهنجڻ
واري حالت - اشناڻ - تڙ - سنان - وهنجڻ -
جهيلاڙو (ل) - جهليو (ت) . مري ويل کي وهنجارڻ -
ميت کي ڏنل يا ڪرايل تڙ .

- غسلخانه ۽ غسلخانه : ڏ. (ع) . وهنجڻ
جي جڳهه . ڏوڻن جي جڳهه .

- غسل خانو ۽ غسل خانو : ڏ. وهنجڻ جي جاء -
اشنان گهر - گهاٽ - تڙ .

- غسل ڪرڻ : تڙ ڪرڻ - سنان ڪرڻ -
وهنجڻ - ڌوڻ - ڌانڻ .

● غسل : ڏ. (ع) . ڌوڻن جي (وهنجڻ) ڪم
جون شيون . (جهڙوڪ صابن ، پاڻي وغيره) .

● غش ۽ غشون : ڏ. غش ٿيڻ واري حالت -
غشي - بيهوشي - ماند ڪائڻ - اونگهه - ڏي ڪرڻ -
وسام - ساڻائي - ڪپرائي - مدهوشي . مالدو - ماڻو -

- غفلت شيعار: ذ. صفت. جنهن جو شيون غفلت هجي. مسٽ. ڪاھل بي خيال- بي پروا، گھيلو.

- غفلت ڪرڻ: بي پروا ٿي ڪرڻ. مسٽي ڪرڻ. ڌيان نہ ڏيڻ.

لشيبسي - لاهي - لهندي - آڏو ڀر. تپڪي جي جاءِ ۾ ديوار جي چوٽيءَ وٽ ڇت جي سينگار لاءِ گولائيءَ تي ڏنل لپڙو (جنهن سبب ڇت ۽ ڀت جو سنڌو ڍڪجي وڃي).

● غلطان ٿيڻ: ٻڏي وڃڻ (ڳڻيءَ يا خيال ۾). ڪنهن ڪم ۾ گهڻو مشغول ٿيڻ - مسحو ٿيڻ. لشي ۾ وڻجي وڃڻ. بهوش ٿيڻ.

● غلطان وٺڻ: ڇت ۽ ڀت جي وچاري ڳنڍ کي ڇن يا مٽيءَ مان ڪنهن ٻيءَ شئي مان ڦٽيل هڻي بند ڪرڻ - پٽيائو ڪرڻ.

● غلطان ۽ پٽي: ڏ. غلطان ۽ گولو.

● غلطان ۽ گولو: ڏ. جاءِ جي اڏاوت جو هڪ نمونو. دروازي جي مٿان آيل ونگ - غلطان.

● غلطانِي: غلطانِيُون: ٺ. خيال ۾ سگن - ڦيان ۾ رڌل - ڪم جي مشغولي - محويت - مصروفيت.

● غلغلو: غلغللا: ڏ. (ع. ف). هسل - گوڙ - غل - لٿو - غوغا - شور - گوڙ - آواز. ڪرڪل - فساد - ڏنگو - هنگامو - ٻڪيڙو. ماڇانگ - هٽيس - هٿڙ - ڌمڪر - رامڻو - هل - حشر - رامان - منڇ - خر خسو. بي قراري - بي آراسي - اٿڻ مائڻ.

● غلڙي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر سکر ۾). پٺاڻن جي هڪ قبيلي جو نالو

(۱. علي خيل ۲. بختو خيل ۳. هڏ خيل ۴. سليمان خيل ۵. عمر خيل ۶. استريائي) افغانستان جو هڪ علائقو.

● غلڙمان: ڏ. (ع). غلام جو جمع. چوڪرا. بهشت جا حسين چوڪرا. بهشتين جي خدمت ڪندڙ بهشتي چوڪرا.

● غلڙو: غلڙو: ڏ. ٺ. (ع). گليل - گيلو - غلڙيل.

● غلڙو: غلڙو: ڏ. گليل سان آڇلائڻ جو مٽيءَ جو ڳوڙهو - گولو.

● غلڙو: ڏ. (ع). اناج. زمين جي پيداوار (ڪڻڪ - ٻاجهري - جوئر وغيره).

● غلڙو: ڏ. (ع). اناج وڪندڙ - پٽال. مودي. بٽيو.

● غلڙو: ڏ. (ع). اناج وڪندڙ - پٽال. مودي. بٽيو.

● غلڙو: ڏ. (ع). اناج وڪندڙ - پٽال. مودي. بٽيو.

● غلڙو: ڏ. (ع). اناج وڪندڙ - پٽال. مودي. بٽيو.

● غلام حسنين: اسم خاص. تعلقي ٺٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● غلام شاهه: اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● غلامون: اسم خاص. تعلقي ٺٽل ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● غلڙبو: غلڙا: ڏ. (ع. غلڙيه) غالب اڇڻ يا پوڻ واري حالت - حملو - ڪاهه - جٽل. زور - پٽل - طاقت - قوت. ڏاڍ - ڏاڍائي - زورائي - زبردستي - زور آوري - زيادتي. مرستي - آڳاٽهائي - وڌيڪائي - فرط - گهڻ - نهايت - بيماري - جهجهائي - هيڪاندائي. جيت - سوپ - فتح.

● غلڙبو: پٽل: فتحياب ٿيڻ - سوپ پائڻ - ڪاميابي پائڻ - غالب ٿيڻ.

● غلڙي راه: ظرف. گهڻن جي راه سان - جهجهڻ جي راه سان. گهڻائيءَ وارو خيال - گهڻائي واري سمجهه - گهڻائيءَ وارو قياس.

● غلڙو: ظرف. صفت. (ع. غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

● غلڙو: ڏ. (ع). غلط - پلجڻ) نابرابر - نادرست - ان صحيح - ان برابر - چوڪ وارو - پل وارو - پٽل - آشت - اڪاويت - آشتارت - ڏڍ.

درد شریکی - سر سکتا - دکتا - اعزا ږسي - ډرچائي -
منهن کان.
- غم "خوار" ڇي "کرڻ"؛ هممه ردي کرڻ -
درد وڼدي کرڻ - غمگساري کرڻ. ډرچائي
کرڻ - اعزا ږسي کرڻ.
- غم "دل (ت)؟ ذ. صفت. غم سان ږيل دل
وارو. (اسم خاص). تعلقي ښي عاقل جي هک مشهور
صوفي شاعر جو تخلص.
- غم "زده"؛ صفت. ذکن جو ماريل - ذکويل -
سورن جو ستايل - سوريل - غم جو ستايل -
رڄ جو آزاريل.
- غمزدگي؛ غمزدگيون؛ ث. (ع). غمزه هئڻ.
غمزه ٿيڻ. غم ٿيڻ.
- غم "غلط" ڇي "کرڻ"؛ ذکن جي يادگيري لاهڻ.
تفريح کرڻ - دل بهلائڻ.
- غم "کائڻ"؛ سور ٻيڻ. ذک سور صبر سان
سهڻ - تکليفون ڏيڻ سان سهڻ. صبر کرڻ -
مات کرڻ. ڏيڇ کرڻ - تحمل کرڻ - کاست
کرڻ - صبري کرڻ. ٿري وڃڻ. برداشت کرڻ.
نقصان سهڻ.
- غمگسار؛ غمگسارو؛ ذ. صفت. (ع. ف)
غم کڻندڙ - ذک دور کڻندڙ. همدرد - غمتار -
غمخوار - درد مند. تيماردار - ڀيماو جي خبر رکندڙ.
- غمگين؛ غمگين؛ ذ. صفت. غم سان
ږيل - ذک ڀريو - ذک جهڙو - ذکويل - ذکدائڪ -
غمناک - درد مند - رڄيده - ذکي - ذکيرو - سوکي -
ارماني - ڏجهارو - آڙاڪو - آڙاس - دلکير - ملول -
ويڳاڻو - ريشان - کڻڪ - ٿنگ - شيمان - ڀڄتاڻو.
- غمگين ڇي "غمگين ڇي"؛ ث. ذک سان
ږيل هئڻ جي حالت - غمناکي - ذکدائڪي -
ارمان - ملولائي - منهن - گهوٽ - ادامائي -
آڙاسي - آڙاسڻ - ريشاني - آڙاڪائي - ويڳاڻائي -
تنگي - شيماني - ڀڄتاڻي.
- غمناک؛ غمناک؛ ذ. صفت. درد سان
ږيل - ذکويل - رنجيل - غمگين. فکر سان ږيل.
اداسيل - ويڳاڻل.

● غمليظ؛ غمليظ؛ ذ. صفت. (ع). غلظ =
هو گندو ٿيو) ميو - گندو - گندو - خراب -
کينو. ڀڄو - بند. لڙو - لڙايل. بدبو وارو -
اوسنو - اوکھو.
- غمليظائي؛ غمليظائيون؛ ث. مڀرائي -
کينائي - مڀل - خرابي - گندائي - اوکھائي -
بدبو. لڙاڻ - لڙو. بددي - ڀڄو.
● غمليظ؛ غمليظ؛ ذ. (ع). غلاک = ڀڙو)
ڇي "کرڻ" ڀڙو. ڇو (ڪڙي جي).
● غمليظ؛ غمليظون؛ ث. مڀي؛ جي ڳوڙمن
آڇلڻ لاءِ کائي؛ مان ٺهيل اوزار - گليل -
گلول - غلول.
- غمليظو؛ غمليظو؛ ذ. غمليظ. مڀي؛ جو
ڳوڙهو - غلولو - گلولو.
● غم؛ غم؛ ذ. (ع). غم = هو ذکويو) ذک -
ذک - سوس - گولدر - رنج - ڏلچ - افسوس -
متال - شوک - ارمان - سور - کڻپڻ - ويڏن -
ايذا - اهڃ - عذاب - درد - تکليف - کشت -
ڀڄتا. ماتم - رودن - روج - راڙو - راڙو. صدمو.
موک - مياهو - اندوه - فکر - چيتا - خيال -
ڏيان - انتظار - آڙڪو - سواس - الڀو - سانگو -
اون. خبرداري. ڀرگهو - ڀرچار - پرداخت.
- غمائيون؛ غمائيون؛ ذ. صفت. غم وارو -
دلسوز - ذکي - آڙاس - غمگين - افسوسناک -
دردناک - ذکارو - ذکويل - ماتمي - مياهي.
- غمتار؛ غمتار؛ ذ. ذک کي لاهيندڙ -
رنج ٿاريندڙ - ذکويل سان همدرد ڪندڙ -
همدرد. ڇرچائي - مسخرو (ت). کلمڪ - زنده دل
(ت). داناء (ت).
- غم "خوار" ڇي "خوار"؛ ذ. صفت. ذک درد
جو شريڪ - درد وڻيندڙ - ذک پائي - حال پائي -
درد شريڪ. اعزا ږسي ڪندڙ - ډرچائي ڪندڙ -
ډرچانو. همدرد - همراز - حال پائي - هڏو کي.
جاني دوست - گهاٽو دوست.
- غم "خوار" ڇي "خوار"؛ ث. غم
همدرد ڇي - درد وڻدي - غمگساري - درد مندي -

● غڻمي ۽ غڻميئون؛ ٿ. رنج - ڏک - غم -
 ماتم - سوک - وڃ - روڏن - اوسارو. سٺو، موت -
 وفات.

● غڻماڙ؛ ڏ. صفت. (ع). اک سان اشارو
 ڪندڙ. طعنو ڏيندڙ - مهڻي خور. چغل خور - چغل.
 لائي ڄاڻي ڪندڙ.

● غڻمزو ۽ غڻمڙا؛ ڏ. (ع). اک جو اشارو -
 مڇ - اهڃ. ڪنهن (خاص مقرر ڪيل ڪم لاءِ)
 ڳالهه لاءِ اک جو اشارو. رمز - مام - اشارو -
 نشاني. عاشقانو - ڏيکاءُ - عشق ظاهر ڪرڻ جي
 اشاري - ديدبازي - اک لڙاءِ. ناز - بخرو - چڄڻ -
 لاڏ - ماڻو - ڇاڳ - انگل - آر - عشوه.

● غڻمزو هئڻ؛ اک جو اشارو ڏيڻ. اٽڪل
 سان ڪم ڪري وڃڻ. بي خبري ۾ ڪو فائدو
 وٺڻ (ت).

● غڻمزو ڀٻار؛ ۽ غڻمزو ڀٻار (ت)؛ ڏ. صفت.
 اشارو ڪندڙ - مڇ ڏيندڙ. رمز باز. اٽڪلي -
 حرفتي - چالاڪ - ڏاهو - سياڻو. تجويز باز -
 طرناڪ.

● غڻا؛ ٿ. (ت). ڏن - دولت - مايا - ملڪيت -
 دنيا. جمعيت - سک - مسميت - دولت مندي -
 دنياڌاري - پاڳيائي - تونگري - شاهوڪاري.

● غڻڇو ۽ غڻڇا؛ ڏ. (ف). غڻڇو (اڻ ٿريل
 گڻ - ڪچو گڻ - سُڪڙي - ڪٽلي. گلاب جي
 ڪٽلي.

● غڻڊو ۽ غڻڊا؛ ڏ. صفت. خراب ڪم
 ڪندڙ - لڇ - لنگو - شودو - لوفر. بدمعاش -
 بد وضع - بد چان - اوباش - بد ڪار - گونڊو.

● غڻڊه ڪرڊي؛ ٿ. بدمعاشي - لنگائي -
 شودائي - لڇائي. بد ڪرداري - بد انفعالي.

● غڻو ۽ غڻا؛ ڏ. صفت. (ع). لڪ مان ڳالهائيندو -
 ڳهڻون (ع - ا - ڊ). (ڏ). لڪ مان لڪڻ (آواز).

● غڻوڏو؛ ڏ. صفت. (ف). غڻوڏن = ننڊ ڪرڻ
 مسئل - سمهڻ. آرامي. غافل. (ڏ). ننڊ - آرام.

● غڻوڏو ڳي ۽ غڻوڏو ڳيئون؛ ٿ. ننڊ -
 آرام. خمار - ڳهر - غفلت.

● غڻي ۽ اغڻيا؛ ڏ. صفت. (ع). ناڻي وارو -
 ڀسي وارو - دولت مند - ڏنوان - ڏناڻ - شاهوڪار -
 ونهيون - مالامال - دنياڌار - تونگر - سڪيو ستابو -
 مايا وند. ساڻو - ستابو - سٺو - هريو - ڀاڳيو - جوپ.
 امير - ڌڻي. بي نياز - بي پرواه.

● غڻيسڦو؛ ڏ. ڀسارڪي وکر جو هڪ قسم.
 ڦٽن ڦڙڙي کي چٽائڻ لاءِ ڪم ايندڙ وکر.

● غڻيسڦو؛ ڏ. (ع). غڻيسڦو = هن لڻيو (حملو
 ڪري ڦڙ لڻ ڪندڙ - لڻيندڙ - ڦورو - لڻوڻو.
 دشمن جو لشڪر. دشمن - ويڙي - شترو. رپ.
 وروڌي - ڏڄڻ - بد خواه - مٺ گهرو.

● غڻيسمٽ ۽ غڻيسمٽون؛ < غڻايسڦو؛ ٿ.
 لڻ - ڦڙ - رهڙي - ڏاڙو - ڊاڪو. ڀاڄ ڪاڏي
 دشمن جي لشڪر جو (لڻ ۾ هٿ آيل) مال.
 بنا محنت هٿ آيل مال - مال مفت. نعمت -
 بخشش - ڏاڻ - سوکڙي - سوغات - ڏڻ. جهجهائي -
 گهٽائي - برکت.

● غڻيسمٽ هڻجڻ؛ چڱو هجڻ - سٺو هجڻ.
 گهڻي هجڻ - جهجهو هجڻ. بس هجڻ - ڪافي
 هجڻ.

● غڻو"اص" ۽ غڻو"اص"؛ ڏ. صفت. (ع). ٽپون
 هڻندڙ (سمند ۾) - ٽوپا - ٽوپو - ٽوپيڙ - غوطه زن.
 غوطو هڻي سمند مان (موتين لاءِ) ميون ڪڍندڙ.
 (۱) "اڇا-اڙا عميق جا، گڏيا غڻو"اصن"
 (شاه).

(۲) "اي گت غڻو"اصن، جيئن سمند سوجهياڻون"
 (شاه).

● غڻوٿ ۽ غڻوٿ؛ ڏ. (ع). دانهن اونائيندڙ -
 فرياد ٻڌندڙ. اهل اسلام ۾ اولياءَ جو هڪ
 درجو. سڀ کان وڏو ولي - قطب.

"غوث خطائون ڪم ڪر، پير اسان ڏي پاڳ"
 سڻي سوالِي سڏڙا، آتھي غوث گلاب"
 (شاه).

● غوث پُور؛ اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد ۽
 تعلقي ڪنڌاڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ٽپيءَ ۾ هون - سوچ ويچار ۾ هون - خيال ۾ غرق ٿيڻ. گهڻون ڪاڻڻ.

- غوطو هڻڻ: پاڻيءَ ۾ هيٺ وڃڻ - ٽپي هڻڻ - گهوتو هڻڻ. سوچ ۾ پنهنجي وڃڻ - خيال ۾ غرق ٿي وڃڻ - ليڪي وڃڻ - هوشيده ٿيڻ. ڪنهن خيال کي گهڻو سوچڻ.

● غوغاءُ ۽ غوغائي: ذ. (ع). وڏو آواز - آواز - گوڙ - هٿل - لٿو - شور - ڌمڪڙ - ڌورم - هٽس - هٽو - هاڻو - ڪوڪو - مالڌاڻ - ڪرڪل - غلغلو - گهمسان - ٻائيسٽال - واويلا - رڙو رڙو - ٻاڪر ڪٽو - ٻاڪار - واکو واکاڻ. ڏانهن - رڙ - ڪوڪ. ماڻهن جي وڏي جماعت - هجور - پيڙ.

- غوغائي ۽ غوغائي: ذ. صفت. غوغاءُ ڪندڙ - گوڙ ڪندڙ - شور ڪندڙ - لٿو ڪندڙ - هل مچائيندڙ. ڏانهن ڪندڙ - رڙيون ڪندڙ - ڏانهن ڪندڙ. گهمساني - ٻائيسٽال - غلغلائي - واويلائي. - غوغائي: ميرچ: ذ. مصالح جو هڪ قسم. ڳاڙها تسڪا مرچ (جيئن ته سندن ڪڙاڻ تمام تيز آهي) ان ڪري وات ۾ لڳڻ سان ڏانهن نڪري ٿي وڃي ان ڪري مٿن نالو هيو آهي) - گوگائي مرچ. - غوغائي: ميرچ وڃهڻ (ت): سخت سڙا ڏيڻ. ● غول ۽ غول: ذ. (ع). تمام وڏو ميڙ - انبوهه. فوج - سپاهه - لشڪر. جماعت - ٽولي. جنن. ديون ۽ ٻين جو ٽولو. (ديوان واصف).

● غيبي: ديهرو: اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ديهه جو نالو. نواب غيبي خان چانڊيي جو ڳوٺ. ● غيٽا: ذ. بند خلاصي - آزادي - رهائشي - فرياد - ڏانهن - هڪار - فرياد رسي - داد رسي.

● غيب ۽ غيب: ذ. (ع). غيب = مخفي ٿيڻ (ڏسڻ ۾ نه اچڻ جي حالت - ليڪ - چيپ - هوشيده کي - ناپيد کي - غير موجودگي - اڻ هوند - اڻ ڏٺ - ناديدني - آدرشينه. هن دنيا جو اندريون اسرار. گجهه - واز - اسرار - انت - پيد - وهسيه. الهام ٿيل پيد. ڏسجڻ ۾ نه ايندڙ شيء. "گدو چوي غيب جي، خاوند کي خبر".

● غوجاڻي ۽ غوجاڻيون: (ت): ٺ. ڪيسو - ڪيندو - گوندو (ل).

● غور ۽ غور: ذ. (ع). ترو - ترو - تهه. اونھائي - گهراڻي. هيٺاهين زمين. ترو ٿاڻين پهچڻ جي ڪوشش. ڪنهن شيء جي اصليت ۽ مباحث ۽ نتيجي جو خيال. اونھو خيال - اولھو ويچار - انتهائي فڪر. سوچ - ويچار - خيال - ڌيان - فڪر - قياس - ڪٽ - ڪٽي - ڪٽ - خوض. قياس - سمجهه - راء. اونو - فڪر. ٻين لاءِ خيال - ماحيه. داد - انصاف - نياء - آچار. (اسم خاص). هڪ ملڪ جو نالو - فارس ۽ غزنوي ملڪ جي وچ وارو حصو.

- غور ۽ طائب: ذ. فڪر جو ڳو - ويچار جو ڳو - سوچڻ لائق - ڌيان جو ڳو - ڌيان طلب - توجهه طلب - ڪٽ لائق - راء طلب.

● غوراب ۽ غوراب: ذ. گهڻن سڙهن جي زور تي هاندڙن ڦٽو جهاز - وڏو پيڙو - واڻ. جهاز - کوراب - غراب.

● غورس ۽ غورسون: ذ. (ف. غور + رسي) اتساهه - سرگرمي - ڪوشش - شوق - اڀر - معيو - آڄم - جوش - محنت - کوشي - گورسي.

- غورسي ۽ غورسيون: ٺ. غورس - گورسي - گورسي.

● غوري: ذ. صفت. غور ملڪ جو رهندڙ. (اسم خاص). غور ملڪ مان آيل سلطان محمد جو لقب.

● غوشي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. ● غوطو ۽ غوطا: ذ. پاڻيءَ ۾ هيٺ وڃڻ جي حالت - ٽپي - گهٽ. کلي ۾ هوا جي لٽي ۾ پاڻي گهڙي وڃڻ سبب پيدا ٿيل حالت - گوڙو - گهوتو (ت). پٿر - ريجڪ - بدبوءِ - من موج - دڙو - لهر - راء - چودڪي - چودڪو - لهرو. ڪٽ - شوق - دل مرضي - لاڙو.

- غوطا ڪاڻڻ: پٿڙن جي حالت ۾ پاڻيءَ ۾ هيٺ مٿي ٿيڻ - گهوتو ڪاڻڻ. پٿڙن مهل ٽپيون هڻڻ - گوڙا ڪاڻڻ. اولهي خيال ۾ پنهنجي وڃڻ -

● غَيْبَرُ ۛ غَيْبَرُ ۛ ذ. صفت. (ع). پيسو-
پيو ڪو. (ظرف). علحده - جدا - الڳ - ڌار.
(حرف جر). سواء - کان سواء - بيٺا - ٻي. (ظرف).
پري - پراڻيون - ڏور - دور - ڏورانهون. (صفت).
ٻاهريون - ٻاهر جو - پٿر جو - پٿر هٽندو -
پرديسي - پرگاهو - آريندو - وديشي. ڌاريو.
ولائي - بديهي - اڻسو - اڻسو ميو. پٿر - پرايو -
ويڳو - ست ڌاريو - اوڀرو - پٿرو. ان واقف -
ناواقف - غير واقف - ان سڃاڻل - ان سيندو - اجنبي -
اوڻو - اڻاتو - اڻنگ. ڦريل - مٽايل - بدليل.
(ذ). علحدي شيء - ڌاري شيء. مڀير - مٽيل.
ملاوت. ملاوتسي ڌاتو - مٽ. ڪس - ڦٽ -
ڦوڳ. جوڻ آڻ. ڪند - ڪندگي. ٻائي - دوئي -
رياء - خدا کان سواء ٻي شيء.
- غَيْبَرُ آباد ۛ غَيْبَرُ آباد ۛ ذ. صفت. آبادي
کان سواء - ان ٻوڪيل - آباد نه ڪيل - ان وسيل.
ويران - آجاڙ - آڙ - سڄو - ارء - ڦٽل - برباد -
ناس.
- غَيْبَرُ آبادِي ۛ غَيْبَرُ آبادِيُون ۛ ث. زبان -
تباھي - بربادي - آجاڙ - خرابي - سڄ - سڄائي -
سجهڙو - پينگ - ويراني - بدي - ڪنگراڙ - پٿر -
پوٺو.
- غَيْبَرُ بِلَوَرِي ۛ ذ. صفت. جنهن مان آرپار
ڏسي نه سگهجي - غير شفاف - اڀارور ڪ.
- غَيْبَرُ جَانِبْدَار ۛ ذ. صفت. واسطو نه رکندڙ -
ڪنهن به ڦار سان تعلق نه رکندڙ - بي تعلق -
غير واسطيدار.
- غَيْبَرُ جِينَس ۛ ذ. صفت. ٻيء جنس جو -
ڌاريو.
- غَيْبَرُ جِينَس پَرَمَان ۛ ذ. آجبرا اصطلاح ۾
جدا جدا صورتن ۾ ڪم آيل نشاليون.
- غَيْبَرُ حَاضِر ۛ غَيْبَرُ حَاضِر ۛ ذ. صفت.
لاموجود - ان حاضر - غير موجود - غائب.
- غَيْبَرُ حَاضِرِي ۛ غَيْبَرُ حَاضِرِيُون ۛ ث.
نه هئڻ واري حالت - ان حاضري - غير موجودگي -
لاموجودگي.

جن، پوت، شر - غيبت - غيبت. فتنو - فساد - جهيڙو -
شر (ت). صفت. ان ڏٺو، ناديد - الوپ - ڪم - ڪجهو -
ڪپت - غائب - لڪل - مخفي - پوشيدو - روء پوش.
- غَيْبَانُو ۛ غَيْبَانَا ۛ ذ. صفت. غيب جو.
ان سيندو - ان واقف - ان سڃاڻل - نامعلوم - ڪنمار -
اڀرچ - اڪل. ڪنهن به ڌيء ڌوئيء کان سواء -
لاوارث - نڌڪو - نڌو - بي ڌئي - بي وارث - کيائو -
اناث - ويڳائو - بي واه - هيئن - لاچار - اٻالو -
ڌڻيل - ايترحال.
- غَيْبَت ۛ ث. غير حاضري - عدم موجودگي.
راز - ڪجهه.
- غَيْبُ ۛ ٿيڻ ۛ نظر کان غائب ٿيڻ - ڪم ٿيڻ -
الوپ ٿيڻ - اتر ڌيان ٿيڻ - هٿ ٿيڻ. ڪڪ ٻن
ٿيڻ - رڦو ڇڪر ٿيڻ. نام ٿيڻ - ڇٽ ٿيڻ.
- غَيْبُ دان ۛ غَيْبُ دان ۛ ذ. صفت. ڪجهه
جون ڳالهيون ڄاڻندڙ. (اسم خاص). عالم الغيب -
انتر جامي.
- غَيْبُ جو ۛ حِسَابُ هُئڻ ۛ جين يا پوت جو
اثر هئڻ.
- غَيْبُ عالم ۛ ذ. لڪل دنيا (جين، پوت
وغيره) - پوت - جين - پري.
- غَيْبُ عالم ۛ هُئڻ ۛ نچس روح هئڻ.
- غَيْبِي ۛ غَيْبِي ۛ ذ. صفت. ڏسڻ ۾ نه
ايندڙ - ڪجهو - لڪل - هاتفي - آدرش - غائب -
الوپ - ڪم. اتر ڌيان - ان ڏٺو - ناديد. ان ٿيڻي
ڳالهيون ڪندڙ - نامڪن ڳالهيون ڪندڙ.
● غَيْبَت ۛ غَيْبَتُون ۛ ث. (ع). ڪنهن جي
غير حاضريء ۾ ڪيل عيب جوئي - ڪيلا - لنڊا -
لان - بدي - بدناموسي - بدنامي - ڪوار -
خواري - لائي چائي - پچار - گهٽائي - عيب جوئي.
- غَيْبَتِي ۛ غَيْبَتِي ۛ ذ. صفت. بدناموسي
ڪندڙ - ڪيلا خور - لنڊائي - لائي چائي ڪندڙ.
● غَيْبُ ۛ پير ۛ اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ
ديه جو نالو.
● غَيْبُ دِيرُو ۛ اسم خاص. تعلقي فيض ڪنڇ
(رباست خيرپور) ۾ هڪ ديه جو نالو.

- غير سندي؟ ذ. صفت. سندي کان سواء.
 بي سندي؟ بي قول و اقرار. غير معاهد. بي اقرار يو.
 انجام شکن - وعده توڑ.
 - غير شفاف؟ غير شفاف؟ ذ. چنه مان
 آرهار ڏسي نه سگهجي - آهاردرشڪ - ٻرڪاش -
 پاڇو - ڏلڻ وارو - ان صفا.
 - غير شفافي؟ غير شفافيتون؟ ث.
 ميرانهڙائي - ان صفائي - لڙات - ڏلڻ - ڏلڻ لائي.
 - غير گمان؟ ذ. شڪشبهه. ڪاوڙ. وير -
 مونجهارو - حسد.
 - غير متحيد؟ ذ. صفت. اتحاد کان سواء -
 پڌي کان سواء - اتفاق کان سواء.
 - غير متحرڪ؟ ذ. صفت. حرڪت ۾ نه
 ايندڙ - ڇرڇر ۾ نه ايندڙ - جنبش ۾ نه ايندڙ -
 ان چرندڙ - نه چرندڙ جهڙو. اٿل - آچل.
 هڪ هنڌ بيٺل. مضبوط - موڪهو - برقرار - ڪپ
 ڪوڙو - آسٽر. علم نحو جي اصطلاح ۾ اهو اکر
 جنهن تي ڪا حرڪت نه هجي - ساکن.
 - غير مشروط؟ ذ. بنا شرط - شرط کان سواء.
 - غير مشرور؟ ذ. صفت. ان ڪتل - ان پتل -
 بي ماڳاڻو - ان هنڌاڻو - بي ماڳ - بي جاء -
 بي گهر.
 - غير مڪمل؟ صفت. ان ڀورو - اڌورو -
 لامڪل - ناقص.
 - غير مڪن؟ ذ. صفت. ان ٿيڻ جهڙو -
 دشوار - محال - مشڪل. ان ٿيڻي. ناشناسي.
 - غير مناسب؟ صفت. بي-جما - نامناسب -
 غير واجب.
 - غير منقو؟ ذ. علم نحو جي اصطلاح ۾
 بنا نقطن اکر - مهمل.
 - غير منقول؟ ذ. هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ
 ڏي نه وڃي سگهندڙ - غير متحرڪ - اٿل - قائم.
 - غير منڪو؟ صفت. نڪاح کان سواء -
 بي نڪاحي. سریت - سنگتياڻي.

- غير مورو؟ ذ. صفت. ورتي ۾ نه آيل.
 وارتي ۾ نه - مٽي مائتي ۾ نه.
 - غير واجب؟ ذ. صفت. بي الصافي جو -
 ڪنڀاء جو - ناجائز - بي جاء - غير روا - نادرست -
 ان واجب - بي واجب - نامناسب.
 - غير واجبي؟ غير واجبيون؟ ث.
 بي الصافي - بي داد - ظلم - لاحق - ستم - ناحق -
 اثر.
 - غير واقع؟ غير واقعا؟ صفت. (ع). ڪوڙو.
 خلاف دستور.
 - غير واقف؟ غير واقف؟ ذ. صفت.
 ان واقف - ان سولهو. ان سچاڻو - ان سيندو -
 ان چاڻل - ان سچتل. اوڀرو - ڌاريو - اجنبي - ٻراڻو -
 بيگانو - نامحرم. سيڪڙت - ٽول - نشون مڪندڙ -
 ڪچو - ناآزمودگار.
 - غير ڀٽ؟ ث. ٻيائي - ڌوئي. جدائي - علحدگي.
 حسد - وير - ساڙ.
 - غير غمور؟ ث. شڪ - گمان -
 شهبو - شڪڪا - خدشو؟ تعصب - حسد - ريس -
 ساڙو - پڇ - ڪار. ناجائز ڳالهه تي جذبو - غيرت -
 ڪٽر - جوش. لڇ - شرم - لڙيهه - حياء - حجاب -
 مرم - خار - شرمندگي. ندامت - پشيماني. لڪ فاس -
 ڀٽو. حيف - بدنامي - شرم جي ڳالهه - شرمساري.
 - غير آئين؟ شڪ آئين - شڪجن - گمانجن.
 خدشو آئين. حياء اچن. ڪٽر وهن - فاس ڀٽو هڻ.
 - غير ٽمٽند؟ غير ٽمٽند؟ ذ. صفت.
 غيرت وارو - ڪٽر وارو - نڪ وارو - (صاحب شرم
 و حيا) حياء وارو - ڀٽي وارو. شرم وارو.
 - غير ٽي؟ غير ٽي؟ ذ. صفت. غيرت وارو -
 ڪٽر وارو.
 - غيظ؟ ذ. (ع). سخت ڪاوڙ - ڌم - غصو.
 غضب - ڪوپ - ڦهر. سخت عتاب.
 - غيڻ؟ ث. غير - غيرت - ٻيائي (اڀيات سندي).
 - غيڻ؟ (ع). ڪٽارو ڪڪر - آڇو ٿيڻ.

ف

فتيح: بي شرميء جو۔ ڪنو۔ گندو۔ خراب. اگهاڙو۔ ڪچو (اڪر لفظ). بي حيا۔ لائق. گار. پال. (ث. فاحشه).

● فتاحيه: ٺ. ذ. (ع). هڪيء جو قسم۔ ڪپهري۔ ڪپهرو. ڪپوتر۔ ڪپوتري

● فتاحتائي: فتاحتائي: ذ. صفت. ڪپهري يا ڪپوتر جي رنگ جهڙو۔ ڪپوڙ هو خاڪي۔ ڪپوترائي.

● فتاد زهر: حيتواني: ذ. (طب جو اصطلاح) دوا جو هڪ قسم. جانورن جي اوجھڙيء سان نڪرندڙ گول پٿر جو هڪ قسم. (ف. سنگ گاء = ع. حجر البقر).

● فتاد زهر: حيتواني: ذ. (طب جو اصطلاح) دوا جو هڪ قسم. چاهي جي ٻيٽ سان هٿ ايندڙ جانور جي پٿر جو قسم.

● فتاد زهر: ڪاٺي: ذ. (طب جو اصطلاح) دوا جو هڪ قسم۔ زهر جو اوتار ڪندڙ پٿر جو هڪ قسم۔ جبلن مان هٿ ايندڙ (ف. ترياڪ ڪوهي = ع. فارغ ترياڪ حجري).

● فتارابي: اسم خاص. مشهور مفڪر ۽ حڪيم ابوالنصر فتاراب شهر ۾ ڄمڻ ڪري انهيء نالي سان مشهور ٿيو. هن کي المعلم ٿاني (پيو نمبر استاد) ڪري چوندا هئا.

● فتار خطي: فارخطيئون: ٺ. (ع. فارغ خطي) ملازمت وغيره مان ڪڍي ڇڏڻ جو لکيل حڪم نامو۔ لکيل استعفا. صافي نامو۔ چڪتو رسيد. طلاق نامو. ورهاڱي جو ڪاغذ۔ فارغ خطي.

● فتار ڊنگ: فار ڊنگ: ذ. (النگ) الڪريزي سڪي جو هڪ قسم.

● فارس: اسم خاص. (ف). هڪ ملڪ جو نالو۔ فارس۔ ايران۔ شيراز. اصفهان. ڪيرمان. طهران. يزد وغيره علائقن تي مشتمل۔ پسر بن پهلوان بن سام بن نوح عليه السلام طرفان آباد ڪيل.

ف: ٺ. (ع فا = سمنڊ جي ڪڇي، ڪُن) عربي "الف ب" جو ويهون فارسي الف ب جو ٽيو ويهون ۽ سنڌي الف ب جو چٽيهون اکر. ابجد عدد (۸۰). (آچار، في).

● فاتح: فاتح: ذ. صفت. (ع. فتح = هن ڪوليو) ڪولڻ وارو۔ ڪوليندڙ. شروع ڪرڻ وارو۔ آغاز ڪرڻ وارو. فتح ڪرڻ وارو۔ ڪٽڻ وارو (جنگ وغيره).

● فاتحه: اسم خاص. (ع. فتح = هن ڪوليو) قرآن شريف جي پهرين سورة جو نالو۔ سورة الحمد۔ فاتحيون: فاتحيائون: ٺ. مٿي لاء دعا (سورة الحمد جا مٿي جي عذرخواهي يا قبر يا مقام تي پڙهي وڃي). عذرخواهي. ختمو.

● فاتحه: پڙهڻ: مٿي ويٺل مائهوء لاء سورة الحمد پڙهڻ۔ دعا گهرڻ.

● فاتحه: خوالي: فاتح خوائيو: ذ. صفت. مري ويل مائهوء لاء دعا گهرڻ جي رسم (جنهن ۾ دعا گهرڻ بعد ڪجهه ڪارايو وڃي). عذرخواهي. ڀڄائي.

● فاتحه: ڏيڻ: مري ويل مائهوء جي عزيزن وٽ وڃي مثل مائهوء جي لاء دعا گهرڻ جي رسم ادا ڪرڻ۔ ڀڄائي ڏيڻ۔ عذرخواهي ڪرڻ. فاتحه ڪرڻ: عذرخواهي وقت (سورة الحمد) دعا جي لاء پڙهڻ. عذرخواهي ڪرڻ.

● فاتح: فاتح: ذ. صفت. (ع. فتح = هن حڪم عدولي ڪئي) بدڪار۔ بدردار۔ بدچلن۔ حرامڪار۔ زناڪار۔ زاني. فاسق۔ گنهگار۔ اڀاڙي. (ث. فاجيره).

● فاتح: فاتح: ذ. صفت. (ع. فتح = هو اگهاڙو ٿيو) حد کان وڌيڪ بديء ۾ ڀريل۔ هر هڪ خراب ڪم جي حد آڪريل۔ از حد بدڪار.

- فَنَارِسي: (صفت). فارس جو - فارس جي. (ث).
 فارس ملڪ جي ٻولي - پارسي (اصطلاح) ذڪري
 ٻولي. (صفت. فارس ملڪ جو رهاڪو).
 - فَنَارِسي 'دان' ۽ فَنَارِسي 'دان': ذ. صفت
 (ف. فارسي + دان = دانستن = ڄاڻڻ) فارسي ڄاڻندڙ -
 پارسي دان.

● فتارغ؟ صفت. (ع. فتَرغ = هو ڀالھو ٿيو) ڪم کان سواءِ. ڪم کان آجوهي ڪو. والدو. ڀالھو. چٽل. آزاد. نو يڪليو. چونگاري وارو. خلاص. آسودو.

● فتارغ "البیال" ۛ فارغ "البیال": صفت. آزاد -
واندو. بی فکر - مطمئن - سپخت. آسود و حال
خود مختار.

— فتار غم ٿيڻ: آزاد ٿيڻ. آسود وٿيڻ۔ مطمئن ٿيڻ. چونڪارو حاصل ڪرڻ. ٻار لهڻ (مٽي تان، دل تان)۔ خلاص ٿيڻ.

ۛ فارغ 'خطي' ۛ فارغ خطيُون' ؛ ث. ۛشي
كان آزاد ٿيڻ جو اقرار نامو. فارخطي.

● فتاریق: صفت. (ع. فارغ) < فَرَّغَ = هو
فرست واروٹیو) آزاد- والدو- فارغ.

● فارِڪَ ۽ فارِڪَ ۾ ذ. صفت، پراڻو۔ جهونو۔
قد ڊيم۔ ڪٽهڻو۔ ڀٽو۔ ٺڪمو۔ بيڪار۔ نڪارو۔
ناڪار۔ ٻڌو۔ ڪراڙو۔ ڀوڙهو۔ جهور۔ نالائق۔
وٽواند۔ ڪٽڻ هيٺ۔ نامراد۔ ڪسيرڪ۔ ڪين
جهڙو = بيهڙو۔

● فتا، فوق، صفت. (ع قَرَقَ = هن فرق ڪيو).
 فرق ڪندڙ - تفاوت وجهندڙ - جدا ڪندڙ - حق ۽
 ناحق ۾ فرق ڪندڙ. ٻئي خليفي حضرت عمر رضي الله عنه
 جو مشهور لقب .

● **فَارُوقُ وِثِي:** ذ. صفت. فاروق وارو۔ فاروق جو۔
حضرت عمر بن خطاب جو اولاد. هڪ ذات جو نالو.

● فاسد ۛ فاسد: ذ صفت. (ع. فاسد = هو خراب ٿيو) خراب - ٻڙيل - ناقص. جيئن فاسد خون وغيره. ڪندو - ڪندو. بد شريريو. بد معاش. فسادِي - فتنه انگيز - جهڳٽالو - دڻڻ - ظرْف - تباه - برباد. ضايع - زهان. غير ضروري.

● قاسق ۽ قاسق؛ صفت. (ع. قَسَقَ = ھو. آوارہ ٿيو). بد ڪار - بد ڪردار - کنھڪار - بدوام. زاني. حرامزادو. بد معاش - لُچ - نڳ - ھڃارو - اٺو ري - چٽھو. ڪوڙو - ڪساکي - لھڙي. بي چيو - نافرمان - بي فرمان.

● فاش : ظرف . (ف) . ظاہر - کلیل - آشکار -
ہندو - چتو - عیان - عریان - صاف - صریح - ہر گھٹ .
= فاش : تہیہ : ظاہر : تہیہ - ہندو : تہیہ - کلن .
ہر گھٹ : تہیہ .

جدا ڪندڙ). دوري - ٻنڌ - مفاصلو - ويڇو - ويڇو ٽو.
 فرق. علم عروض موجب فاصلي جا ٻه قسم ۱. فاصله
 صغير ۲. فاصله كبير. (فاصله صغيري اهو ڪلمو

آهي جو چئن حرفن جو ٺهيل هجي ۽ جنهن جا پهريان ٽي حرف متحرڪ ۽ چوٿون ساکن هجي. جيئن: علوي، تيري، ڪلمي، صفوي وغيره.

فاصلہ، کبریٰ، پنج حرفی کی چٹبو آھی جنهن م
پھریان چار حرف متحرک ۽ پنجون حرف ساکن (هجي).
● فاضل: صفت. (ع فضل = فاضل ٿيو).

آفزون - زائد - زياده - وڌيڪ . آڇو - ڇوڪرو -
خاصو - پيارو - مٿاهون - آتم - فائق - عمدو - نهايت
ڇڱو - مٺي ۾ سٺو - لائق - ڪٺوان - گهڻي هٿيار -
عالم - ودوان - ماهر - قابل - ڄاڻو . پڙهيل .

- فاضلي: صفت. واڌو- زياده. وڌيڪ. بچت ۾ آيل- بچايا. دل جي بچت. ايجنٽ جي واجبي طلب.

● فاضل آباد: اسر خاص. تعلقي ڪوٽهي ۽ آمين ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● فاضل پتو: اسم خاص. تعلقی گھوٹکی م

● فاطمہؑ! اسم خاص. مِلَّة النساء حضرت

فاطمۃ الزہراء رضی اللہ تعالیٰ عنہا جو اسرار مبارک (رسول مقبول ص جن جي دُختر - حضرت علي ڪرم الله وجهته جي زوجہ مَستَهَره) ۽ حضرت امام حسن - حسين جن جي والدہ ماجدہ) ٻار کي کير نہ پيارڻ واري عورت.

● فَايِكُو ۞ فَايِڪَا: ذ. درهائسي ٻيڙيءَ جي هڪ حصي جو نالو۔ ڪنجيءَ جي مٿان ٻويون تختو. جهاز جي تري ۾ سامان رکڻ جي جاء. جهاز جي وهڻ وارن تختن ۾ ٿيل سوراخ (جنهن مان سامان تري ۾ رکي سگهجي).

● فَايُودُو ۞ فَايُودَا: ذ. (ف. فَايُودَه) هڪل ۽ ڄميل لاشو. شربت ۾ ٺاهيل سيٺيون۔ شربت ۾ ڪم ايندڙ لاشو. چانورن جي ٻيجيءَ مان ٺهيل مڻائيءَ جو هڪ قسم.

● فَاَمُ ۞ فَاَمَر: ذ. (ف) رنگ۔ وَرَنُ۔ وَرَڪَ.

● فَاَنُ (ت) ۞ صفت. (فتي) = ختم ٿيڻ۔ پورو ٿيڻ (فان = ختم ٿيندڙ) بيهوش۔ ساڻو۔ ڦاٽل. جيئن ”هلندي هلندي ڦاٽل ٿي ڪپري پيو“.

● فَاَنُوسُ ۞ فَاَنُوسَ: ذ. (ع. ف) ٻٽيءَ جو هڪ قسم۔ ٻٽيءَ رکڻ جو شيشي جو چورس ٻاڪس (جو ٻٽيءَ کي هوا کان بچائي) فانوش۔ شمعدان۔ روشن دان۔ ڦٽندڙيل. هٿي (ل).

● فَاَنُوسُ ۞ ڪَهَنُ ۞ فَاَنُوسُ ڪَهَنُ: ذ. ٻيڙن يا جهازن جي رهبريءَ لاءِ درياءَ يا سمنڊ جي ڪناري تي اڏيل روشني ڏيندڙ منارو۔ لائيت هائوس.

● فَاَنُوشُ ۞ فَاَنُوشَ: ذ. فَاَنُوسُ.

● فَاَنِي ۞ فَاَنِي: صفت. (ع. فتني) = هو (مري ويو) فتنو ٿيندڙ۔ فنا ٿيل۔ ختم ٿيندڙ۔ نابود ٿيندڙ۔ مرنڙو. ڪم ٿيندڙ۔ عدم پيدا ٿيندڙ. بي بقا۔ ڪيڻ پئنگ۔ ٻائي تي ليڪو۔ ناسيونٽ۔ لاپائدار۔ گهاتي۔ ولاشي.

● فَاَنُودُو ۞ فَاَنُودَا: ذ. (ع. فائده) نفعو۔ لاپ۔ پراپت۔ سود. ڪٽيو۔ آهراسو۔ آهت۔ لاهو۔ سو پاسو۔ وڌاءُ۔ وڌيڪ. پيداوار۔ حاصلات۔ آمدني. واڌ۔ سرسبي۔ واڌي. ڪٽڻ۔ وصف۔ خوبِي۔ چڱائي۔ بهتري۔ پلائي. جيئن ”هن دوا مان ڪو فائدو ڪونه ٿيو“ غرض۔ مطلب۔ واسطو۔ ڪم۔ لاڳاپو. اُترو. جيئن ”انهيءَ ڳالهه مان ڪوبه فائدو نه آهي.“ [فانو] آرام۔ صحت۔ چڱيلائي. جيئن ”دوا کائڻ کان پوءِ ڪجهه فائدو ٿيو آهي“.

● فَاعِيلُ ۞ فَاعِيلَ: ذ. صفت. (ع. فَعَلَ = هُنَ ڪيو) فاعِلُ ڪرڻ وارو۔ ڪم ڪندڙ. ڪنهن به ڪم جو ڪندڙ۔ عاميل. ڪم هلائيندڙ۔ نائب۔ ڪندڙ۔ ڪرڻ وارو۔ ڪارتي. سَوجِيْدُ۔ واردات ڪندڙ۔ آهو شخص جنهن کان ڪو ڪم سرزد ٿيو هجي۔ ڪَترَ قَا. جيئن ”گهوڙي ڪاهه ڪاڌو“ وغيره. انهيءَ جملي ۾ گهوڙو فاعِل آهي. مَجْرَمُ. لُوطِي. زاني.

● فَاعِيلِي ۞ ث. گرامر ۾ پنجن حالتن مان فاعِل کي لڳندڙ هڪ حالت. پيرٿما۔ ڪَترَ قَا. ڪارڪ.

● فَاوُ ۞ فَاوَا: ذ. (ع. فَاوَه) مفلسي۔ غريبي۔ لالڪهو۔ تنگ حالي۔ افلاس۔ مسڪيني۔ پينگائي۔ سڃاڻي۔ تهيدستي. بڪ۔ لنگهن. جيئن: ”پسڻ ڌاران پرونءَ جي، فقير پوءِ مرَ فَاوُ“ (شاه).

● فَاوُ ۞ ڪَيَدَنُ ۞ بڪ ڪيَدَنُ۔ لنگهن ڪيَدَنُ۔ بنا ڪاڌي رهڻ۔ لنگهن مرن۔ فَاوُ ڪرڻ.

● فَاوَه ۞ ڪَشَنُ: ذ. صفت. بڪ ڪيَدَنُ۔ بڪيو۔ مفلس۔ ڪنگال.

● فَاَلُ ۞ فَاَلُونُ: ث. (ع). شڪون۔ شڪن۔ سَوَنُ۔ سَڳَنُ. غيب جي ڳالهه۔ سَڳَنُ وِديا۔ اڪرم گيان۔ غيب دانسي۔ اڳڪٿي۔ پيشنگوئي۔ رَمَلُ۔ ناشڪا۔ پوري ٿڪ.

● فَاَلِنَامُو ۞ فَاَلِنَامَا: ذ. سَوَنُ ڏسڻ جو ڪتاب۔ پيشنگوئي معلوم ڪرڻ جو ڪتاب۔ چنڌري.

● فَاَلُ وَجَهَنُ ۞ سَوَنُ ڪرڻ۔ سَڳَنُ ڪرڻ۔ اڳڪٿي ڪرڻ۔ رَمَلُ هلائڻ. رَمَلُ وغيره سان غيب جي ڳالهه ٻڌائڻ.

● فَاَلِيَتُو ۞ فَاَلِيَتُو: صفت. گهرج کان وڌيڪ ضرورت کان زياده۔ فاضل۔ افزون۔ واڌو۔ زياده۔ فالتو۔ زائد. ڪم نه ايندڙ شيء۔ نيڪار. وڌيڪ ٻيل (شيءَ وغيره)۔ بچت ۾ آيل۔ باچو. (هم). قَالِيَتُو = زياده).

● فَاَلِيَجُ ۞ فَاَلِيَجَ: ذ. (ع. فَتَاحُ = حصا ڪرڻ) بيماريءَ جو هڪ قسم۔ بدن جي اڌ سڪي وڃڻ جي بيماري۔ اڌونگ.

● فائدي منند ۽ فائدي منند ۽ صفت. (ع).
 فائدي ۽ ف. منند= وارو) فائدي وارو- لغتي
 وارو- سود منند- مفيد- سقل- کارگر- کار آمد
 ● فائدي ۽ صفت. (ع). فتوق= مني تيس.
 فائدي= مني تيندو) بلند- مٿاهون- وڏو- مٿيون-
 بالا- آتم- آچو- اعليٰ. وڏائي وارو- اڳرو-
 مشهور- ممتاز- برتر- بهتر. سڀ کان چڱو-
 سٺو- عمدو. معزز- برگزيده- فوقيت وارو- فيض
 وارو- بزرگ- مرخرو- سياڻو.
 ● فتاح: (ع). فتاح= هن کوليو) تمام گهڻو
 کوليندو. مشڪلاتون حل ڪندو. خدا تعاليٰ
 جو هڪ صفاتي نالو- ڏئي تعاليٰ.
 ● فتاح ۽ فتاحون ۽ ث. (ع). فتاح= هن
 کوليو) جيئ- سوپ- نصرت- جنب- جيئ- کار-
 ڪت- ڪاميابي- فيروزي. ڪشائش.
 - فتاح ڪرڻ ۽ جيئ- سوپ ڪرڻ- نصرت
 ڪرڻ- سر- ڪرڻ- ڪاميابي ڪرڻ- فيروزي وائڻ.
 ملڪ هٿ ڪرڻ. ڪٽڻ (لڙائي وغيره). ڪنهن
 مشڪل ڪم تي غالب اچڻ. ٺاهڻ- بنائڻ.
 - فتاح منند ۽ فتاح منند ۽ ذ. صفت. (ع).
 فتاح ۽ ف. منند= وارو) فتح وارو- سوپارو-
 جيتندو- جنگاري- منصوبو- مظهر- ڪٽيندو.
 - فتاح ۽ باب ۽ فتاح ۽ ذ. صفت. (ع).
 فتاح ۽ ف. ياب ۽ يافتن= لهن) فتح ڪندو-
 ڪامياب- سوپارو- ڪٽهار- ڪٽيات- فتح مند.
 ● فتاح ۽ باغ ۽ اسم خاص. تعلقي کوني ۽ هڪ
 ديهه ۽ ڳوٺ جو نالو- آن جاء تي واقع- سنڌ جي
 هڪ قديمي تاريخي شهر جو نالو.
 ● فتاح ۽ ننڍو ۽ اسم خاص. تعلقي سکر ۾ هڪ
 ديهه جو نالو.
 ● فتاح ۽ ور ۽ اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي،
 تعلقي کوني، تعلقي جيڪب آباد، تعلقي رتي ديڙي،
 تعلقي ڏوڪري، تعلقي سکر، تعلقي لاڙڪاڻي،
 تعلقي هالا ۽ تعلقي ڪڪڙ ۾ ڪن ديهن جو نالو.
 ● فتاح ۽ ور جا کير ۽ اسم خاص. تعلقي کوني ۽ هڪ
 ديهه جو نالو.

● فتح جنگ ۽ صفت. منهن ۾ بانڻو ۽ اڳين
 پٺي اچن ٻيون سان گهوڙاڻون و هيت.
 ● فتح خان ۽ اسم خاص. تعلقي ٺُل ۽ تعلقي
 شاهنڊر ۾ ديهن جو نالو.
 ● فتح ۽ ڏيڏي ۽ اسم خاص. تعلقي ساماري ۾
 هڪ ديهه جو نالو.
 ● فتح محمد آڻو ۽ اسم خاص. تعلقي ميرپور
 پوري ۾ هڪ ديهه جو نالو.
 ● فتح ۽ ث. (ع). زبر جي اعراب. (-).
 ● فتح ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
 (جسڪاڻي بلوچن جو قبيلو).
 ● فتنو ۽ فتناء ۽ ذ. (ع). فتنه= فساد)
 فساد- ٻاوو- بغاوت- جهيڙو- بغاوت- سرڪشي.
 فيثور- پائي- ڏڦير- غوغا- هل- گوڙ.
 ● فتنو ۽ زبڻ جو قسم.
 - فتنائي ۽ فتنائي ۽ ذ. صفت. فتنو ڪندو-
 فسادي- جهيڙائي- جهيڙو- ڏنگي باز- سرڪش-
 بغاوتي. خلابي- چريو.
 - فتنائي ۽ فتنائي ۽ ذ. صفت. فسادي.
 چيڙو- گنڌائي- ويڙو.
 - فتنه انگيز ۽ فتنه انگيز ۽ ذ. صفت.
 (ع). فتنه ۽ ف. انگيز، انگيزن= ڪڙو
 ڪرڻ) جهيڙو آڻيندو- خلابي- فسادي فتنائي.
 - فتنه باز ۽ فتنه باز ۽ ذ. (ع). فتنه ۽
 ف. باز، باخن= ڪيڏڻ) فتنائي- فتنائي.
 - فتنه هاري ۽ ث. (ف). جهيڙي وجهائڻ جي
 حالت.
 - فتنه زا ۽ صفت. (ف). فتنو پيدا ڪندو-
 فتنو آڻيندو.
 - فتو ۽ فتو ۽ جودو ۽ ديهه جو نالو، توب حيدر
 چانڊيو، تعلقو ميرپور خان ضلعو لاڙڪاڻو.
 ● فيثور ۽ فيثور ۽ ذ. (ع). فتور= هو سست
 ٿيو) سستي- ڪاهي، نقص- خلل، ضعف- ڪوتاهي.
 فتنو- فساد- وڳوڙ- جهيڙو- فتنو- بلو- هلڻ-
 شور شر- جهيڙو- رڳڙ- ڪلهه- ڪرڻ- وروڻ-
 معاملو- تڪرار- ڦڏو- دغا- دوکو- دولاڻ.

— فيٽور جا ڪائڻ: ڦٽو جا ڪائڻ - فساد جا ڪائڻ - جوش جا ڪائڻ. نئين دشمني پيدا ڪرڻ. ڏڦيڙ وجهڻ. — فيٽور و جهڻ: جهيڙو وجهڻ - جهيڙو ڪرائڻ. — پياڻي پيدا ڪرڻ - ٻن کي ويڙهائڻ - رخنو وجهڻ. — فيٽوري ۽ فيٽوري: ڏ. صفت. فيٽور وجهندڙ. جهيڙائي - جهيڙائي - تنڻائي - رڳڙائي - معاملائي - بڪڙائي - فتنه المڪير - فيٽتي.

● فتوهي ۽ فتوهيون (ت): ٺ. چولي جي اندران هاتل ننڍي چولي.

● فتووي ۽ فتووائون: ٺ. (ع). شرعي حڪم - قانون مڃيندي موجب ٿيل فيصلو - قاضي جو صادر ڪيل شرعي حڪم. قانون موجب فيصلو. ڪنهن به ڪيس بابت ڪنهن به مارجسٽريٽ جو ٻڌايل حڪم - فيصلو - حڪم - سزا - ارڻو.

— فتووي ڏيڻ: شرعي حڪم لڳائڻ. قاضي يا مفتي جو قانون موجب ڏنل حڪم. فيصلو ڏيڻ. ● فتيل ۽ فتيلون: ٺ. (ف). ليڪ -

ليڪو. پتو - حاشي - پٽي. ڪاغذ جي ڊگهي سوڙهي ٽڪري. ليڪن ڪيڏن لاءِ ڪاٺ جي منهي پٽي يا چٽر. ڪهڙي سبب ۾ ڊگهي چٽي.

● فتو ۽ فتا (ت): ڏ. نار جو هڪ قسم (جنهن ۾ ڪنگري بچاءُ پاتيا هجن جي پاڻي آهاڙي واليءَ ۾ وجهڻ). ● فتجارون ۽ فتجارون: ٺ. سختي - تڪليف. جيئن ”فتجارون فراق جون لڻو ماهه ستهي، جي لمحو لڪ لهي، ته ٻه سان منهن ميهار جو“ (خانڙي).

● فيجان ۽ فيجان: ڏ. (ف). فينجان (ننڍڙو ڪلاس - فينجان).

● فنجرو: ڏ. (ع). رات جي ختم ٿيڻ وارو وقت. صبح صادق - ڀرپات - سحر - ڀره ڦٽي - هسي پرڪ - نور جو ٽوڪو. طلوع آفتاب.

● فنجور ۽ فنجور: ڏ. (ع). فنجور = هن گناهه ڪيو (گناهه - جرڻ - قصور - ڏوهه). حق کان ڦرن جي حالت - دين کان ڦرن جي حالت - بي ديني. نافرمانی. زلا - بد ڪرداري - بد ڪاري - زنا ڪاري - گنهگاري - عياشي.

● فجيٽو ۽ فجيٽا (ڪ): ڏ. (ع). فضيحت) ڦٽو - فساد.

● فحش ۽ فحش: ڏ. صفت. (ع). حد کان وڌيڪ به ڪار - خراب - گندو. (ڏ. ٺ) ڪنائِي - ٻوڙائي - گندائي - بي حياتي. لالائي.

— فحش ڪلامِي ۽ فحش ڪلامِيون: ٺ. خراب گفتگو - خراب ڳالهائ - واهيات گفتگو. ڪار گند - بد ڪلامِي.

● فخر ۽ فخر: ڏ. (ع). فخر = هن فخر ڪيو (ناز - شرف - بزرگي. گهمبڻ - غرور - هٽ - وڏائي - ٿانء - وڏنء - مغروري - هٽو - دمء - دماغ - اغماض - اڏ - ٽيڙ - ايمان - قبول - پٽاڪ - لاف - ڍاڙ - مَرڪء - شانء - نازء - شيخي. هٽر - جوهرء.

— فخر جي فرس تي سوارِي ڪرڻ: ٺ. الله جي گهوڙي تي سوار ٿيڻ - تمام گهڻو فخر ڪرڻ - غرور ۾ ڀرجي وڃڻ. جيئن

”محبت منڍي محض ميدان ۾،
فرس فخر جي تي سوارِي غلط“
(فاضل شاه).

— فخر سمجهڻ: ٺ. شان جو سبب سمجهڻ - ناز سمجهڻ - وڏائي سمجهڻ - شان سمجهڻ.

● فيدا: ٺ. (ع). فيدا = هو قربان ٿيو (سير بها - مير خريد - سر جي قيمت. صدقو - گهور - ميٽا - قرباني - پليدانء. عبادت - بندگي - پڳتي. (صفت). ٻئي لاءِ مير ڏيندڙ - پنهنجو مال ڏيئي ٻئي کي بچائيندڙ - جان نثار - سرباز - قربان - صدقي - نثار - نچاور - لذر. عاشق - فريفت - مفتون - شيفت - دلدادہ.

— فيدا ٿيڻ: ٺ. قربان ٿيڻ - صدقو ٿيڻ. گهوري وڃڻ.

— فيدا ڪرڻ: ٺ. قربان ڪرڻ - صدقو ڪرڻ - گهور ڪرڻ - گهورڻ - نثار ڪرڻ.

— فيڊائي ۽ فيڊائي: ٺ. صفت. ٻئي لاءِ مير ڏيندڙ - قرباني ڏيندڙ - جان نثار - جان باز. عاشق.

● فیدوئی ۽ فیدوئی؛ صفت. (ع. فیدا=هن قربان ڪيو) فیدا ٿيڻ وارو. ڪنهن جي عيوض پنهنجو سِرُ ڏيندڙ. قربان ٿيندڙ. سِر وڪڻندڙ. سر ڏيندڙ. سِر فروش. جان لڻار. جان باز. حڪم بجا آڻيندڙ. حڪم مڃيندڙ. فرمانبردار. تابعدار. ٻانهو. زُرُ خريد. غلام.

● فیدوئی؛ ذ. (ع. فیدوئی۽) ڪنهن قيديءَ کي ڇڏائڻ لاءِ سرڪار کي قيديءَ جي جُرم جو عيوض. سِر بهتا. ڏوه جو معاوضو. صدقو.

● فیدوئی۽ فیدوئی؛ (ت)؛ ٿ. مينڱت. آزي. ليڙاري. عيجز. عرض. جٺ. جڙ. ڳٺ. ڪوشش.

● فیر ۽ فیر؛ ذ. (ف). آرائش. زيبائش. زينت. زيب. آراستگي. آب ٽاپ. ٺاهه. ٺوه. شان شوڪت. ڌار ڌور. هيٺ. دٻ. ڊٻڻ. رعب. تاب. وڌائي. آڪڙ.

● فیرات؛ اسم خاص. (ع). هڪ مشهور نديءَ جو نالو. (جا آرمينا جي جبلن مان نڪري ايراني نار ۾ ڇوڙي ٿي. ۱۳۰ ميلن جي پنڌ تي سائنس دانن ندي ۾ اچي گڏجي ٿي).

● فیراخ؛ صفت. (ع). ويڪرو. موڪرو. ڪڇاڏو. خلاصو. عرض. ڪٽيل. طويل. چوڙو. وسيع. وڏو. ڊگهو. اوچو. اعظم. عالي. بلند.

● فیراخي۽ فیراخيون؛ ٿ. ويڪر. موڪر. ڪڇاڏائي. خلاصي. هڪڙو. وسعت. آچائي. طول. ڊيگهه. بلندي. گهڻائي.

● فیرار۽ ٿيڻ؛ (ع. فیر۽ ڀڳو) فیرار= تڪو ڀڄندڙ. ڀڄڻ. ڀڄي. وڃڻ. ڊوڙ. گهر ٿي وڃڻ. رفوچڪر ٿيڻ. روپوش ٿيڻ. غائب ٿيڻ. لڪي وڃڻ.

● فیراز۽ فیراز؛ ذ. (ع). ڪٽيل. وڇايل. ڪڇاڏو. مٽي. مڙهون. بلند. اوچو. اعليٰ. آتم. وڏو. (ذ). اوچائي. مٿانهن. بلند. نشيپ. و فیراز. چوٽ. اوج. تهه. چاڙهي.

● فیراس۽ فیراس؛ ذ. صفت. (ع. فیرش. فیراش) فیرش وڇائيندڙ. فیراش. فیراسيون وڪڻندڙ. غالچن جو واهاري. (ت). وڏي فیراسي. گيلير.

● فیراست۽ فیراستون؛ ٿ. دانائي. عقلمندي. تيز فهمي. زيرڪي. فهم. ادراڪ. سمجهه. ڄاڻ. پروڙ. قیافه شناسي.

● فیراسي۽ فیراسيون؛ ٿ. (ع. فیراش= وڇاڻو) سٺ مان ٺهيل ٺيڙو غالچو. ٺيڙو فرش. مادو غالچو. وڇاڻو.

● فیراش۽ فیراش؛ ذ. صفت. (ع. فیرش= هُنَ وڇاڻو) فرش وڇائڻ وارو. ٺڌو ٿوري وڇائڻ وارو. ٺارپوش ڪندڙ. ٺهل ٺڪور ڪندڙ. ٺهلجو. خاص غالچن وڇائڻ وارو ٺڪر. فیراس. (اسم خاص). تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو نالو. = فیراشي۽ فیراشيون؛ ٿ. فیراسي.

● فیراغت۽ فیراغتئون؛ ٿ. (ع. فیراغ= هو آزاد ٿيو) واند ڪائي. فیرجو. وارڪائي. فرمت. مهلت. نجات. چوٽڪارو. اڪيلائي. بي فکري. نسچنتا. آرام.

● فیراق۽ فیراق؛ ذ. فیرق= هو جدا ٿيو. وڇوڙي يا جدائيءَ جا دم ڪٽ سڙو. جدائي. وڇوڙو. ورهه. علحدگي. ڦوڙائو. ويراڳ. برهه. هيڃر. فرقت.

● فیراڦيل۽ فیراڦيل؛ ذ. صفت. وڇوڙيل. جدا ڪيل. ويراڳيل. مهجور.

● فیراڦي۽ فیراڦي؛ ذ. صفت. فیراق وارو. فیراق جو. فیراڦيل.

● فیراڦيو۽ فیراڦيئا؛ ذ. صفت. جدائيءَ جي غم جو مست ٿيل. جدائيءَ جي غم ۾ ڀريل. وڇوڙيل. فیراڦيل.

● فیراقت۽ فیراقتون؛ (ت)؛ ٿ. (ع. فیرق) فرق. تفاوت. فائدو. افاقو. (بیماري وغيره ۾). فراکي. (ت)؛ ٿ. پنج سنجي (گهوڙي جي) جو هڪ سڳو. بالا تنگ.

- فتراموش؛ صفت. (ف). دل تان لائل - وساريل - پتلايل - چڙيل .
- فتراموش ڪيرن؛ دل تان لاهن - وسارڻ - پتلائڻ .
- فتراموشي؛ فتراموشيون؛ ٿيل - چوڪ - سهو - خطا - ويسر - نسيان .
- فيرانس؛ اسم خاص. (انگ). يورپ جي هڪ ملڪ جو نالو .
- فتر اوان؛ صفت. (ف). ڪهڻو - جهجهو - منٿو - ڪثير - زياده - آٽچر - بسيار - وافر - رڀل چيل - بي انداز - وڌيڪ .
- فتر اوائلي؛ فتر اوائليون؛ ٿ. زيادتي - ڪهڻائي - جهجهائي - ڪثرت - زيادتي - بسياري .
- فتر اھتم؛ صفت. (ف). فترا + ھتم = سڀ (ڪڏ - جمع - ڪٿو - ڪٿل .
- فتر اھتم ڪيرن؛ ڪڏ ڪرڻ - ڪٿو ڪرڻ - ميٺڻ - جمع ڪرڻ .
- فترائض؛ ٺ. (ع. جمع فرض جو). خدا تعاليٰ جي طرفان حڪمن موجب رکيل ڪم، جهڙوڪ "نماز، روزو، حج، زڪوة، ڪلمو وغيره".
- فتراض؛ ٺه (ع. فرائض) اهو ساليانو لڌرالو جو ٻيهر صاحب پاڳاره جا مريد پنهنجي طرفان درگاه تي موڪلين يا پيش ڪن .
- فتر بته؛ صفت. (ف). ٿلهو - موٽو - دولسو - بدن ۾ ڀريل .
- فتر ٿوت؛ صفت. (ف). تمار ٻوڙ هو - ٻوڙ هو ۽ ضعيف - ڪراڙو - جهورو - جهونو - هيٺو .
- فترج؛ فترج؛ ٺ. (ع). ويڪر - وڻي - ٻن شين جي وچ واري ويڪرائي - رخنو - چير - عورت جو مخصوص عضو - عورت جو عضو تناسل - شرمگاه .
- فتر جو؛ فتر جا؛ ٺ. فرصت جو وقت - واندڪائي - وارڪائي - وار - فراغت - ڏٺ - مهلت - وقف - لسپختا - لوپڪلائي. دير - اوڀر .
- فتر حتم؛ فتر حتمون؛ ٺ. (ع). فترج = خوش ٿيو (خوشي - سرهائي - آئند - شادمالي - خرمي -
- سزو - لطف - سواد - لذت - ونڊر - آرام - قرار - سک - سهنج - سولائي .
- فترخ؛ صفت. (ف). فتر = سونهن + رخ = (شڪل) سهڻي شڪل وارو - خوبصورت - حسين - مبارڪ - ليڪ - خوش .
- فتر خنده؛ صفت. ليڪ - مبارڪ - ڀلارو - سدورو .
- فتر د؛ فتر د؛ صفت. هڪ - هڪڙو - واحد - بکو - اڪيلو - تنهه - چڙو. (ڏ). ٻنو - ورق - صنفو (ڪتاب وغيره جو). ٻن شعر جو هڪ قسم .
- فتر د؛ بطايل؛ ٺ. صفت. پراڻو - جهورو - ڇهولو - ڪهڻو - ينف - يفتلي. نوڪري جي عمر کان چڙهل - مدي خارج .
- فتر د ڪجور؛ ٺ. ڪجور جو ٻن. هڪ قسم جي ڪارڪ .
- فتر د؛ ظرف. (ف). ايندڙ ڏينهن - ٻئي ڏينهن - سڀاڻي. آئينده جو دلا سو. قيامت جو ڏينهن - آخرت .
- "فتر د مستند ٿئي ڪئي، لئقد ڪٿيو امار" (شاهه).
- فتر دوس؛ فتر دوس؛ ٺ. (ع). ميسوي دار وٽن وارو باغ - باغ - گلزار - گلشن - بوستان - گلستان. بهشت - جنت - سرگ. سڀ کان مٿاهين ۽ اٺين بهشت جو نالو .
- فتر دوسي؛ بهشت جو - بهشت وارو. بهشتي - جنتي .
- فتر دوسي؛ اسم خاص. (ع. ف). حڪيم ابوالقاسم منصور طوسي جو لقب. طوس شهر جي هڪ مشهور اديب ۽ شاعر جو نالو (جنهن ايران جي بادشاهن جي مشهور تاريخ شاهنامو شعر ۾ ٺاهيو).
- فتر دي؛ فتر ديون؛ ٺ. ٿاس جو هڪ ٻٽو. سخت ٻني جو ٺڪر - پاڻو. ڪتاب جو ٻٽو. ٻني جو هڪ سنهون ٺڪر - فهرست - يادداشت - لسٽ .
- فتر ذات؛ فتر ذات؛ ٺ. (آواز). ڪنهن شيء جي ٽڪي اڏائڻ جو آواز .
- فتر زانه؛ صفت. (ف). دانا - عقلمند - سياڻو - ڏاهو. حڪيم .

● قترشي قترشيون: ث. (ع. فرش = هن
وچايو. من. پر شه. = ڪهاڙو) ڪاڪ کي چلي
لڏي ڪرڻ جو واڍڪو اوزار- رندو. چڪڻ جي
(ڪلي) جا ڌرتي تي رکي چڪجي.

● فَرَصَتْ فَرَصَتُونُ: ث. (ع). وارو-
نوبت - وقت. موقعو- وجه. والد کائي- فراغت-
وار کائي- فرجو- مهات- وار- ذت- نوپکلائي-
اکیلائي. موکل - چوئي- آزادي. آرام.

● فرض و فرض: ذ. (ع. فرض = شرعي.
 اُاهن يا جائز اُاهن) خدا جو واجب ڪيل حڪم-
 (قدرت طرفان) مقرر ٿيل ڪم- اهو شرعي حڪم
 جنهن جي له ڪون ڪري انسان گنهگار ۽ مذهب
 کان خارج سمجهيو وڃي. قانون قدرت. قانون
 فطرت. رکيل ڪم- سوڻيل ڪم. ذمه داري-
 جوابداري.

۱۔ فَرَضُ اَدَا كَرْنِ؟ رکیل كم هورو كرن۔ شرعي حكم موجب هلن۔
۲۔ فَرَضُ كَرْنِ؟ كنهن گالھه كي عارضي طور تسليم كرن۔ ادا كرن۔ داخل ٿيڻ۔ ميڃڻ۔ ڪاپنا كرن۔

- فَرَضُ كَرِي وَرَتَلْ بِآيِهِ: ث. مثال (جو
 ڪنهن دليل کي ثابت ڪرڻ لاءِ ڏجي).
 - فَرَضُ ڪَيْل؟ صفت. ميليل - سوئيپل - حوالي.
 ٿيل. سمجهڻ خاطر ۽ مثال طور رکيل.

- فَرْضِيّ : فَرْضِيّ : ذ. صفت. ضروري - لازمي - واجب - لابد - اثر. مصنوعی - هٲرآؤ - جعلی. مثالی .
 • فَرْطِیٲ : (ع). گھٹائی - زیادتی - جھجھائی - ہمای - افراط .

— فَرْطِ مَحَبَّتِ؛ ث. محبت جي ڪهڙائي — پيار جي زيادتي. لهايت حُبّ.

● فتوٰع : ث. (ع). شاخ - ناري - لامر. وں
جی ناري.

❶ فِرْعَوْن؛ اسم خاص. (ع). مصر جي قديم بادشاهن جو لقب - حضرت موسيٰ عليه السلام جو همعصر مصر جو بادشاهه. (صفت). مغرور - نڪپڙ - ايمانِي - هٽيلو - سرڪش، ظالم - مُنڪر.

● فَرَزَنَدَ ۽ فَرَزَنَدَ: ذ. (ف). مذکر اولاد.
اولاد لرینه - پت - پیتو - پسر - ابن - ولد - چوکرو -
بار - ککو - لینگرو - چوکر - چورو.
= فَرَزَنَدِي ۽ مَرَقُولَن: پت کري سمجهن - پٽيلو
کرن.

● فِرْسِتَ ۽ فِرْسِتُون: ث. آرام. مزو. خوشي.
● فِرْسِتُون ۽ فِرْسِتَا: ذ. (ف). (فِرْسِتَادَن
فرست = موڪليل ماڻهو) اهو ماڻهو جو ڪهن
جي برخلاف ڪا ڳالهه ٻڌي ته ان کي وڃي
ٻڌائي ۽ جهيڙو ڪرائي - ڇيڻا پور.

۱۔ فیر مینٹائی ۽ فیر مینٹائیون ۽ ۸۔ فتنہ انگیزی۔
 ۹۔ ھڪ ٻئي کي برعلائن جي حالت۔
 ۱۰۔ فَر مَنگُ ۽ فَر مَنگُڪ: ذ. (ف). ٽن ميلن جو
 مفاصلو۔

● فرميو ۽ فرمسا (ت) ۽ ذ. ڪڍڪ ڪاهن مهل
وَل ڪي هموار ڪرڻ لاءِ ڪاٺ جيو مستطيل
(واٽيل) چڙڪ.

● فَرَسُودَه: صفت. (ف) بی کار - نکمو - کمر
کان ویل. پرائو - جھواو.

● فَرَشَن ۽ فَرُشَن: ذ. (ع فَرَشَن = مَن وڇايو) وڇاڻڻ جي ڪا شيءَ. وڇاڻو. بسترو. ڳاليجو. ڪلڻ. فراسي. پٽ. زمين. ميون ماڻ ٻڌل پٽ. (اسم خاص). تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

— فرّو شَبَنَدَه ۽ فرّو شَبَنَدَه ۽ ذ. صفت. فرش ناھل
(پٽڻ) جو ڪم ڪندڙ — فرش ھنڊڙ — رازو —
مستري — معمار.

- فَرَسَ شَبَعٌ يَدِي ۖ فَرَسَ شَبَعٌ يَدِي ۖ ثَمَّ مَرْنِ مَانِ
فرس پدڻ جو ڪم.

● فرشتو ۽ فرشتا: ذ. (ف). اور مان ۽ ٻيا ٿيل هڪ مخلوق جو فرقو (جو فقط خدا تعاليٰ جي عبادت ڪري ۽ الهي حڪمن جي پوء واري ۽ هابندي سندس فطرت هجي، وڏا فرشتا چار آهن، جبرائيل، ميڪائيل، اسرافيل، عزرائيل). موڪلين، خدا تعاليٰ جو نوراني قاصد - مَلَكٌ - ملائڪ - ڪن - ديوتوت - پارڪن - ديت - هاتف، ديوتا.

● فَرُغَتَلُ ۽ فَرُغَتَلُ : ذ. ڊگهو. ڪوٽ - فَرُگَڻلُ.

● فَرُفَرُ ۽ ٿ. (آواز) ڪنهن شيءِ جي ٽڪي هلائڻ جو آواز. (ظرف). ٽڪو - ٽڪڙو - ٽيڙو - جلدي - سِرل زبان سان - ٽڪڙ مان. فصيح نموني - ٿس.

- فَرُفَرُ ۽ فَرُفَرُ ۽ ٻيا هٻڪَ ٻڙهن - ٽڪڙو ٻڙهن - سِرل زبان سان ٻڙهن. فصيح نموني سان ٻڙهن.

● فَرُفِيڻُون : ذ. دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم. (خاڪي ۽ زردان تي مائل هڪ ٻوٽي جو کير).

● فَرُقُ ۽ فَرَقُ : ذ. (ع. فَرَقَ ۽ هُنَ جُدا ڪيو) جدا ڪرڻ جي حالت - جدائي - علحدگي - تفاوت - وچوتي - مفاصلو - دورِي - ويڇي - پيدُ - اختلاف - وچاندر - ويڇو - ڦير - امتياز - تميز - شناخت. ڪوتاهي - ڪمي - گهٽائي. علم رياضيءَ موجب ڪن ٻن الڪن جو تفاوت - ڪٽ - آهت - ٻاڇي - فائدو. ڦوڙائو - فراق - وچوڙو. اثبِت - وروڌ - ڏڦير - ڪيروڌ. ڪورڪي ڪم جو هڪ اوزار. ٽاڇي ۽ هيٺان ڏيڻ جو ڪاٺ جو تختو (ت). - فَرَقُ ۽ ٻون : ويڇو ٻون - جدائي ٿيڻ - وچوڙو ٿيڻ. اثبِت ٿيڻ.

- فَرَقُ ڪيڏن ۽ اختلاف ڪيڏن - تفاوت ڪيڏن - (دل مان) زلڪ ڪيڏن.

- فَرَقُ ۽ هُنَ ۽ جدائي هئڻ - وچوڙو هئڻ - علحدگي هئڻ.

● فَرُفَاقُ : ذ. (ع). (لغوي معنيٰ ۾) حق ۽ باطل ۾ تفاوت ڪندڙ. (اصطلاحِي) ڪلام اللہ - قرآن شريف.

● فَرُفَتُ ۽ فَرُفَتُون : ٿ. (ع. فَرَقَ ۽ هُنَ جُدا ڪيو) جدائي - علحدگي. وچوتي - ويڇو - مفاصلو - دورِي. وچوڙو - ڦوڙائو - فراق - هيڃر.

● فَرُفَتُورُ : اسم خاص. تعلقي ٻني عاقل ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● فَرُفَوُ ۽ فَرُفَا : ذ. (ع. فَرُفَا ۽ فَرُفَا ۽ هُنَ جُدا ڪيو) ڪُوفو - قوم - ذات - نيات - ڪُل - پٺت - ٻات - ٻٽڪ - مٽ - مٽي - ڏاڍي - خاندان - قبيلو - ٻيڙهي - تسلي - گروھ - ٽولو - ٽولي - جماعت - مذهب - مٽيا - سماج - جڻو - انجمن - مجلس - منڊلي.

● فَرُفَاڻُڪَ ۽ فَرُفَاڻُڪَ : ذ. (انگ). ميل جو اڏون حصو - ٻ. سئو ويھ وال مفاصلو.

● فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. (ف). بادشاهي حڪم - بادشاهي اعلان - حڪمنامو - فتويٰ. حڪم - فرمودو - آگيا - ارشاد - منشور - پروانو.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. صفت. حڪم مڃيندڙ - حڪم جي ٻيڃا آوري ڪندڙ. حڪم جو بندو - آگيا وان - آگيا ڪاري - حڪمي. زير حڪم - اطاعت پذير - مڪور - مطيع - تابعدار. چٽيان - چيو مڃيندڙ - چئي ۾ - چٽيدار - چٽيڪار. ٺياڙمند.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. صفت. حڪم ٿ. حڪم جي مڃتا - چٽيداري - آگيا ٻالن - تابعداري - اطاعت - ٻيعت - تسليم - نيازمندي. وفاداري - نمڪ حلالِي.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. صفت. حڪم هلائيندڙ - حڪمران - حاڪم - بادشاه.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. حڪمراني - حڪومت - بادشاهي - حاڪمي.

● فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ٿ. (ڪ). فَرُفَاڻُ (حڪم - فرمان - چوَن - چيو - گھر - طلب - ائڇا - درخواست (سال وغيره لا). اجازت. سوکڙي - تحفو. گيهه لڳل ماني - آڦرائو. تنبيهه.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. صفت. فرمائش ڪندڙ - طالب. جنهن کان مال گهرايڻجي.

- فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : ذ. فرمائش ڪرڻ - ارشاد ڪرڻ. تحفو گهرائڻ.

● فَرُفَاڻُ ۽ فَرُفَاڻُ : مصدر. (ف). فرمودن - چوَن - حڪم ڪرڻ) فرمائش ڪرڻ - فرمان هلائڻ -

حڪم ڪرڻ - حڪم هلائڻ - چَوَڻ - باضابط
چَوَڻ - آڳيا ڪرڻ - ارشاد ڪرڻ. ظاهر ڪرڻ -
سيڪرڻ.

● فَرَمُودُو ۽ فَرَمُودَا ۽ ذ. (ف. فَرَمُودَه =
فرمايل) حڪم - فرمان - آڳيا - ارشاد. چَيو - چَوَڻ.
● فَرَنُوتَ ۽ ذ. صفت. (الگ). باغي - فسادي -
سُرڪش - ووڻڪو - ياقِي. (ظرف). تيار - سنڀريل -
هڪيو - رڪاب تي پهر.

- فَرَنُوتَ ۽ ٿِي ۽ ٻِيهڻ ۽ باغي ٿِي ٻِيهڻ - بيزار
ٿيڻ - دشمن ٿيڻ. برخلاف ٿيڻ. وِرَ هَڻَ لاءِ تيار
ٿيڻ.

● فِرَنگَ ۽ ذ. (ف. انگ. فِرَنگَ = فرانس جو)
انگريزن جو ملڪ - نصارن جو ملڪ - يورپ.
- فِرَنگُستَان ۽ ذ. انگريزن جو ملڪ -
فِرَنگَ - يورپ.

- فِرَنگِي ۽ فِرَنگِي ۽ ذ. صفت. فرنگ جو
رهاڪو. انگريز - نصارو - يورپي - گورو. عيسائي -
ڪرستان.

● فَرَنُو ۽ فَرَنُوتَا ۽ ذ. صفت. (سن. قَتَن =
چُر پُر ڪَرڻ. سهولت سان جوڙڻ يا ٺاهڻ.
مَرَهَتِي. قَتَشَا = تڪو) ٺهڪيو ٿي هڪيو -
ٺيٺڪي ۽ مَرَدِين - هٽاڪي وارو - ٺٽاڪي -
چالاڪ. تازو توانو - ٿپ ٺٽاپ - خوش. خوش
هوشاڪ - ٺاهوڪو - عمدو - سهڻو - پَل پلوڙ.

● فِرَوَختَ ۽ ذ. (ف. فِرَوَختَن = وڪڻڻ)
وڪرو - نڪال - ويڪرو.

- فِرَوَختَ ڪَرڻ ۽ وڪڻڻ - وڪرو ڪرڻ.
نيڪال ڪرڻ - ڏيڻ.

● فِرَوَڙ ۽ صفت. چَمَڪَ - چمڪو. روشني.
تابش.

● فِرَوَش ۽ صفت. (ف. فروختن = وڪڻڻ) فروخت
ڪندڙ - وڪڻندڙ. مزدجيات ۾ ڪم ايندڙ لفظ
جيئن ”ڪتب فروش، ريشم فروش، ضمير فروش،
وغيره“.

● فَرَوَع ۽ فَرَوَعَاتَ ۽ ذ. (ع. فَرَع =
جدا ٿيڻ) < فَرَع ۽ فَرَوَع = لام يا شاخ.

تَارِيُون - شاخون - لامون - فيقيهي اصطلاح ۾
آهي مسئلا جن جو اصولي عقيدتي يا بحث سان
تعلق نه هجي. (أَصْلَ مان فَرَع = هاڻ مان شاخ).

● فَرَوَعِي ۽ ذ. (ع. فَرَع < فَرَوَع = تاريون)
يَڪَ. رَوَلُو مال جو عيوضو. (جي آڻ ۽ ڪريون
يا ٻيو چرندڙ مال آباد ڪيل يا ڍل ٻڌل زمين ۾
گهڙي ويندو هو ته سڄو ڦڻ يا ڪلو وڪڻي
حاصلات حاڪم جي ڪاتي ڪئي ويندي هئي،
تنهن مان نه ڏن جي مالڪ ۽ نه زمين جي مالڪ
کي ڪڇ نصيب ٿيندو هو. رَوَلُو مال ۾ هڪدم
هٿ ۾ ڪيو هو ته ضبط ڪيو ويندو هو). چورن
کان چوريءَ عيوض ورتل ڏنڊ. مڪيه مضمون
جون شاخون - زيربحث ڳالهه کي ڇڏي ٻيون ڳالهيون.
(صفت). رَوَلُو - ايڏو ٿڪو.

- فَرَوَعِي مَنَشِي ۽ ذ. يَڪَ مَنَشِي.
● فَرَوَع ۽ ذ. (ع). روشيني - چوٽ - چَمَڪَ -
جهلڪ - شَعَاعَ - سچ - سچ جو چمڪو. نور -
چمڪو - ڏَمَڪَ - رونق.

- فَرَوَ گُذَاشَتَ ۽ ذ. (ف). نظر انداز - قلم انداز -
درگذر - چشم پوشي - ٽال مٽول. بي پرواهي - غفلت -
کوٽاهي - ڪمي.

● فَرَهَادَ ۽ اسم خاص. (ف). هڪ مشهور عاشق
جو نالو (جو شيرين جو عاشق هو).

● فَرَهَنگَ ۽ فَرَهَنگُون ۽ ذ. (ف). سمجھ -
پروڙ - ڄاڻ - دانائي. تَڪَ - اندازو. لفظن جي معنيٰ
جو ڪتاب - لغت - ڪوش - نام مالها - شيد پندار -
ڊڪشنري. هر هڪ ماڻهوءَ جي نصيب لسڪيل (خدائي).
پتي - لوح قلم. نصيب - قسمت.

● فَرَهِي ۽ فَرَهِيُون ۽ ذ. اڪرن لسڪڻ لاءِ
کاٺ جي تختي - ڦرهي - پتي.

● فَرَيَادَ ۽ فَرَيَادَ ۽ ذ. (ف). مدد ملڻ لاءِ ڪيل
دانهن. هل - گهوڙا - واويلا. دالهن - هوڪار -
ڪوڪ. شڪايت. ڪيس - مقدمو - دعويٰ.

- فَرَيَادَ جو طَرَفَ ۽ ذ. دانهن ٿار - فريادي
جو پاسو.

● فَرِيَادَ رَسَمَ : ذ. صفت. فرياد ٻڌلندڙ -
 دانهن ٻڌلندڙ. عرض اولائيندڙ. انصاف ڪندڙ.
 = فَرِيَادَ ڪَرَنَ : دانهن ڪرڻ - ڪڙوڪ ڪرڻ -
 ٻڙڪارڻ. انصاف لاءِ گهڙ ڪرڻ. ڪيس ڪرڻ -
 دعويٰ ڪرڻ - مقدمو ڪرڻ.
 = فَرِيَادَ مَڃَائَنَ : دانهون ڪرڻ - ٻوڪاوڻ.
 = فَرِيَادِي : فَرِيَادِي : ذ. صفت. فرياد
 ڪندڙ - دانهن ڪندڙ. دانهين - مڏهي. عرض
 ڪندڙ - ٻوڪاريندڙ ڪيس ڪندڙ.
 ● فَرِيَابَ : فَرِيَابَ : ذ. (ف). دَغَا - دولاب -
 مَڪَرُ - ٺڳي - ڌوڪو - چَل - ترڪت - حيلو -
 ڪوٽ - ڪپٽ - ڊوهه - گهات - جادو.
 = فَرِيَابُ ذِي : ٺڳي ڪرڻ - ٺڳڻ - دولاب
 ڪرڻ - ڌوڪو ڏيڻ.
 = فَرِيَابِي : فَرِيَابِي : ذ. صفت. فريب ڪندڙ -
 ٺڳ - دولابي - ڪپٽيو - دغا باز - مڪار -
 ترڪتي - ڌوڪياڙ - مڪريلو.
 ● فَرِيَادُ : صفت. (ع). فرد - ڪتا - بي مثل -
 بي نظير - لائاني.
 ● فَرِيَادُ : (ع). (اڪيلو پنهنجو مٿ ٻان)
 اسم خاص. ماڻهو جو نالو. هڪ شاعر جو نالو
 "فريدا! ڪڪ به نه لند جي، ڪڪ به وڏي وٽ".
 ● فَرِيَادُ : اسم خاص. تعلقي ميهڙ، تعلقي
 ڌوڪري ۽ تعلقي ڪنڌڪوٽ ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.
 ● فَرِيَادُ : ٻوٽي ۽ ٿ. ٻسارڪي وکر جو هڪ
 قسم. هڪ ٻوٽي جو نالو.
 = فَرِيَادُون : اسم خاص. (ف). ايران جي هڪ
 عادل بادشاهه جو نالو.
 ● فَرِيَضَةُ : فَرِيَضَةُ : (ع). بندن تي واجب
 ڪيل خدا جو حڪم "مثلاً" روزو، نماز، حج،
 ڪلمو، زڪوات وغيره.
 ● فَرِيَضَةُ : صفت. (ف). فَرِيَضَتَنَ : ڌوڪو
 کاڌل - فريب ۾ آيل. موھيل - شيفتہ - شيدا -
 مَکُون - دلہ اده عاشق.
 ● فَرِيَضَتِي : فَرِيَضَتِي : ذ. (ع). وڏو گروه -
 وڏو ٽولو - جماعت. ڌر.

● فَرِيَابَ : فَرِيَابَ : ذ. (انگ). ڪورين جو
 هڪ اوزار. چوڪٽ.
 ● فَرِيَادُون : صفت. (ف). وڌيڪ - زياده، بيسيار -
 جهجهو - گهڻو - ڪثيرون.
 ● فَرِيَادُ : فَرِيَادُ : ذ. (ع). فَرِيَادُ = خراب ٿيو)
 تباهي - بَرِيَادِي - خرابي، خَلَل - بگاڙ.
 جهڙو - جهيڙو - فستور - ڏنڪو. وڳوڙ - فِيتَنو -
 بغاوت - غنڌر - خلفشار. لڙائي.
 = فَرِيَادِي : فَرِيَادِي : ذ. صفت. فساد ڪندڙ -
 بغاوت ڪندڙ. فتوري - مفسد - بغاوتي - فتنه انگيز -
 راج ڊوهو. جهيڙائي - جهٽائي شير - ڪوٽو.
 ● فَرِيَادُون : فَرِيَادُون : ذ. (ف). افسانائيه جو
 مَکُون (هٿ جو گهڙيل قصو - بي اصل داستان -
 ٺاهيل ڪهاڻي - خيالي قصو - ڪوڙي ڪهاڻي -
 طبع زاد مضمون. قصو - داستان - اڪائي - عشقي
 قصو - پريمي ڪهاڻي. ماجرا - سرگذشت - حال
 احوال. حڪايت.
 ● فَرِيَادُ ڪَرَنَ (ت) : فَرِيَادُون - اليي وڃڻ -
 ڪوڙ ڳالهائڻ.
 ● فَرِيَادُ : فَرِيَادُ : ذ. (ع). نافرمانِي -
 حڪم عدولِي. صحيح رستي ڦاٽ هڻڻ جي حالت.
 بدڪاري. گناه - جرم - ڏوهه - خطا - قصور.
 حرامزادگي - بد معاشي - دُشَمَانِي - ٻيڙڙائي -
 ڪُتِيَا - بي انصافي. اثر - اتيار چار - ڪوڙ -
 مٽيا - ڪوٽ - ڪپٽ. فساد - جهيڙو - خرابي.
 = فَرِيَادُ : فَرِيَادُ : ذ. خطا ۽ قصور - بد راهي -
 گمراهي - بدڪاري - گناه ڪبير.
 ● فَرِيَادُون : ذ. (ف). افسون (جادو) - سحر -
 تيرلڪ.
 = فَرِيَادُون : فَرِيَادُون : ساز ۽ ذ. صفت. جادو
 ڪندڙ - جادوگر - ساحر.
 = فَرِيَادُون : فَرِيَادُون : ذ. صفت. جادوگر - ساحر.
 ● فَرِيَادُ : فَرِيَادُ : ذ. (ع). فَرِيَادُ =
 هُنَ صفا ڳالهايو) صفا ڳالهائڻ جي حالت -
 خوش گوئي - خوش ڪلاسي - خوش گفتاري -
 ڪُشَادَ سَخَنِي - قيز زباني - خوش بياني -

● فصلنامہ ہتھیرو ہٹن: آرام، ہٹن۔ سک
تھو ہٹن۔ حرکتی ہٹن۔ خوشامدنیو یا چاہلوس
ہٹن۔ مطلبی ہٹن (ت)۔

● فصلنامہ فصیح: ذ. صفت. (ع. فصیح <
فصیح) صحیح ۽ صاف گالہائیندو۔ صاف بیان۔
آسان گو۔ سہل گو۔ شیرین کلام۔ میت زبانو۔
خوش کلام۔ زبان آور۔

● فیضاً فیضائون: ث. (ع. کشادی جا۔
میدان. چوگرد جون حالتون۔ وارتاورن۔ وایو منہل۔
ماحول. ہوا۔ وا۔ وایو۔

● فضل فضل: ذ. (ع. فضل = ہن بخشو)
زیادتی۔ وڈاء. عطا۔ بخشش۔ عظیم۔ بزرگی۔ علم۔
ہنر۔ جوہر۔ خوبی۔ مہربانی۔ پلائی۔ کرپا۔
عنایت۔ لوازش۔ ہماجہہ۔ کرم۔ دیا۔ رحم۔
مہر۔ احسان۔ ثورو۔ لائق۔ وژ۔ جین

”فضل کر فتح، پئی تراری ہاجہ جو“
(شاہ)

● فضلانی: اسم خاص. تعلقی سیوہن م ۵۵
دیہ جو لالو۔

● فضول: صفت. (ع. فضول = ہن زیادتی
کئی) زیادہ۔ گھٹو۔ جھجھو۔ وافر۔ بسیار۔ وڈیک۔
ازحد۔ کثیر۔ فاضل۔ فالتو۔ بی فائدو۔ لا حاصل۔
رائگان۔ اجایو۔ نکمو۔ ضایع۔ بی کار۔ لاکام۔
نیکارو۔ اکیارٹو۔ ورتو۔ اے نگو خرچ کنندو۔
بالفضول۔ گھٹ خرچو۔ ہٹ قاز۔ زیادہ گالہائیندو۔
بککریو۔

● فضول خرچ: ذ. صفت. کمائی کان
وڈیک خرچ کنندو۔ ہٹ قاز۔

● فضول خرچی: فضول خرچیون: ث.
بی قاعدہ خرچ۔ بیہودو خرچ۔ اجایو خرچ۔

● فضولی: فضولیون: گھٹ۔ وڈیک۔
جھجھائی۔ بسیاری۔ بی اندازی۔ زیادتی۔ خرچ جی
گھٹائی۔ اے نگو خرچ۔ واهیاتیو۔

● فضیحت فضیحتون: ث. (ع. فصیح =
ہو خوار تھو) خوار۔ بدنامی۔ رسوائی۔ ذلت۔
آہمان۔ آہجس۔ ہٹ عزت۔ شرمساری۔

زبان آوری۔ لفظی۔ لیسایت۔ بلاغت و فصاحت
جو ہنر۔

● فصادہ فصادہ: ذ. صفت. (ع. فصادہ =
ہن سیر کولی) سیر چوریندو۔ خراب رت کیہ ندو۔
لشتر زن۔

● فصددہ فصددون: ث. (ع. خراب رت
واری نلی۔ نسی۔ رکت۔ دمنی۔ ناڑ۔ نبض۔
= فصدد چورن: سیر چورن۔ لشتر ہٹن۔
کینو رت کیہ۔

● فصدد کولن: فصدد چورن۔

● فصل فصل: ذ. سال جی چن موسم
مان ۵۵ موسم۔ رت۔ مند۔ لاہاری جی مند۔
موسم جی ہوک۔ ہنی جی ۵۵ واری جی پیدائش۔
ہوک۔ آبادی۔ گالہائیندو جو ۵۵ ٹکرو۔ قرو۔

قلم۔ کتاب جو ۵۵ حصو۔ مضمون جو ۵۵
پاگو۔ اڈیاء۔ پاگو۔ باب جو ۵۵ حصو۔ حصو۔

● فصلائو فصلائو: ذ. صفت. فصل جو۔
فصل وارو۔ (ذ. لاہاری جی وقت سرے ۽ بہار
جی موسم جو وارو۔ فصل جو ڈنل آجورو۔

● فصلتہ پورو فصلتہ پورا: ذ. فصل جی
وقت پیدائندو۔ لاپ جی سمی پیدو۔ خود غرض
آدمی۔ بی آرام آدمی۔

● فصلابی فصلابی: ذ. صفت. فصل وارو۔
فصل جو۔ مندائتو۔ فصل جی مند تی لیکیل سال۔
مسلمانی سال۔ (ذ. سال جی پچاڑی واری موسم
جی موٹ (جنھن م لاہارا شروع تین) ”لغت ارمافند“۔

کچی جو ۵۵ قسم۔ اصلی جنم جو ضد۔
● فصلائو فصلائو: ذ. فصل جی وقت پیدائندو۔
پیدا جی سمی پیدائندو۔

● فصل پتھرو فصل پتھرا: فصل جی وقت
پیدائندو۔ لالچ جی وقت پیدائندو۔
(ماٹھو)۔ وقت جو یار۔ مطلبی۔ خود غرض (ت)۔
بی آرام انسان۔ آن ٹک ماٹھو۔ ساھی لہ کنندو
ماٹھو۔ (ذ. صفت)۔ بی آرام۔ سک تھو۔ بی تاب۔
تیر تیریو۔ قیتھیو۔ چیلو لو۔ چترو۔ کیچلو۔
حرکتی۔

- فِعْلٌ بِسِي، فَاعِلٌ ذ. گرامر جي اصطلاح ۾ آهو فعل جنهن کي فاعل ڪونهي - فعل اڪرتڪ.
- فِعْلٌ لازِمِي؟ ذ. گرامر جي اصطلاح ۾، فاعل سان لاڳاپو رکي، ڪم يا حالت ڏيکاريندڙ فعل (فعل لازمي کي مفعول ڪونه ٿئي).

- فِعْلٌ مُتَعَدِي؟ ذ. متعدي معنيٰ پئي تائين لنگهي ويندڙ. فعل متعدي اهو ڪم ٿو ڏيکاري جنهن جو اثر فاعل کان لنگهي ڪنهن ٻئي تائين پهچي ٿو - سڪرمڪ.

- فِعْلٌ مُتَعَدِي بِاَلْوِاسِطَةِ: ذ. اهو فعل جو آهو ڪم ٿو ڄاڻائي جو پئي ڪنهن جي واسطي يا وسيلي سان يا ان جي هٿان پيشي تائين اثر پهچائي ٿو.

- فِعْلٌ مُتَعَدِي مَسْجُوهٌ؟ ذ. آهو فعل جنهن ۾ مفعول ڦري جملي جو فاعل ٿئي ٿو ۽ فعل هميشه انهي ڏانهن (ڪم ڪندڙ کان وڌيڪ) ڌيان ڇڪائي ائين ٿو ڄاڻائي ته هن تي ڪو ڪم ٿئي ٿو.

- فِعْلٌ مُتَعَدِي مَسْجُوهٌ؟ ذ. آهو فعل جو هميشه پنهنجي فاعل ڏانهن (مفعول کان وڌيڪ) ڌيان ڇڪائي، هيءَ ڳالهه ڄاڻائي ٿو ته هو (فاعل) ڪنهن ٻئي تي ڪم ڪري ٿو.

- فِعْلٌ مَسْجُوهٌ؟ ذ. آهو فعل جنهن ۾ فاعل ظاهر نه هجي؛ ضروري آهي ته هيءَ ڪم ڪجي.
- فِعْلٌ مَعَاوَنٌ؟ ذ. آهو فعل جو ٻين فعلن جي زمانن جوڙڻ ۾ مدد يا واهر ڪري ٿو.

- فِعْلِيَّةٌ؟ ذ. علم فتحو جي اصطلاح ۾ آهو جملو جنهن ۾ فاعل ۽ فعل هجن ۽ جي فعل متعدي هجي ته مفعول به موجود هجي، جيئن ته "قاسم ويو، قاسم عمر کي ماريو".

● فِتْحَانٌ؟ ث. (ف). دانهن - هڪار - فرياد. رڙ - ڪوڪ - واويلا - هٽيس - شور. غوغاءُ. (لغت قدِير موجب "ف" کي زبر ۽ عربي انگلش ڊڪشنري موجب "ف" کي زهر آهي).

● فِتْحَقُّوْرٌ؟ ذ. (ف). چين ملڪ جي بادشاهن جو لقب.

● فَضِيلَتٌ ۽ فَضِيلَتُونٌ؟ ث. (ع). فضيلت = هو پياو ٿيسو) وڏائي - بزرگي. عمدگي - اوچائي - آتمتا. خوبِي - چڱائي - سنائي. خاصيت - گڻ - جوهر. علميت - علم - سليقو - طريقو - آت ويهه. جو سهڻو ڍنگ - سسٽيلٽا - سسٽاچار - اخلاق. فوقيت - ترجيح برتري.

- فَضِيلَتَ پَرِيُو: ذ. صفت. فضيلت وارو - اخلاق وارو - سليقو - آباڻو - لياقت وارو - پوشيدو - سسٽيل - سڀي.

● فِطْرَتٌ ۽ فِطْرَتُونٌ؟ ث. (ع). فِطْرَتٌ: هن پيدا ڪيو) پيدائش - خلقت - سرشتي - اصل خلقت - آفرينش - نيجر - قدرت. اصل - خميرو - بنياد - ڪنهن به شيءِ جو اصل مادو - جوهر - روح. ذات. سڀاءُ - طبيعت - سيرت - جبلت - مزاج. دانائي - عقلمندي - ڏاهپ - هوشياري - زيرڪي - سمجهه - ٻڌ - سياڻپ - عقل - چترائي - هوش - گيان. مگر - فريب - دغا - چالاڪي - عياري - چرتر - دولاپ - ٺڳي - چٽل - ڦرڪت - ڪپت - ڪوٽ. سازش - مٽ مٽ - فتنه انگيزي.

- فِطْرَتِي ۽ فِطْرَتِي: ذ. صفت. قدرتي - اصلي - بنيادي - ذاتي. خِلْقَتِي. سڀاويڪ - طبعي - سهج - ٻراڪرت. فريبي - ڪپتي - دولاپي - ٺڳ - حرفتي - مڪريلِي.

● فِطْرُو ۽ فِطْرَا؟ ذ. (ع). عيد رمضان جي نماز پڙهڻ کان اڳ ۾ صدقو. (جو هر هڪ ماڻهو لاه به سير ڪن ڪن آهي).

● فِطْرِي ۽ فِطْرِي: صفت. (ع). خلقتي - اصلي - قدرتي - ذاتي.

● فِعْلٌ اَفْعَالٌ؟ ذ. (ع). فِعْلٌ = هن ڪم ڪيو) ڪم - ڪاڄ - عمل - ڪرتب. ماڻهوءَ جي حرڪت - جنبش. لڄڻ. ڪرتوت - ڪڪرم - خراب ڪم - ٻڙو ڪم - برو فعل - زلا - حرام - آغلام - ويچار. گرامر موجب اهو لفظ جنهن مان هنن سڻ جي معنيٰ ڏيکاري (گرامر ۾ پننج قسم ۽ ۱. لازمي ۲. متعدي ۳. معاون ۴. متعدي بالواسطه ۵. مجهول).

● فق: صفت. (ع). پیلو- زرد- هیدو- بی ووثق- بی ونگ.

— فق ٿيڻ زرد ٿيڻ — هيلو ٿيڻ (شرمساري سبب منهن جو) بي رونق ٿيڻ.

● فُقِدَ اِنْ مَذَّ (ع. فَقَدَ = هن و جایو). گھٹتائی۔
کمی۔ اونٹائی. فقط.

● فقْرٌ مُفْقَرٌ ذ. (ع. فقْرٌ = هو محتاج ثبو). حاجت - احتياج - محتاجي - گهرج. ان هوند - کتلائي -

غریبی - کنگالٹی - افلاس - وِ لہائی - مفلسی -
مسکینی، درویشی - فقیری، فقیری حالت - اٹھو نہ

۾ بہ شڪر جي زندگي، ڪمي - گهٽتائي - ڪوتاهي -
هونئائي - اونئائي - اڀرائي، ٻين - گدا - فقير -

هينڙاٽ - فقيرن جي سموري قوم - مادرِ مَسْتِ .
- فقيرُ فاقو ۽ فقيرُ فاقا ۽ ذ. غريبي مسڪيني -

آج بک۔ تنکلاستی ۽ انجوسٽ، جيئن
 ”فقر-فا-و-تن کي ٻيو لنگهن لاهو ٿين،“

ڏسي انهن جي ذڪر کي هوند ڏوانڪر ڌريو هون. (گرهڙي)

● فقير آء ذ. (ع. فقير آء فقير آء). جمع، فقيرن جو ٿولو۔ گھڻا فقير.

● فَيَقْرُؤْهُ فَيَقْرَأْهُ د. (ع. فَيَقْرُؤْهُ = يَكْرَأْهُ - يَكْرَأُ)

● فقط: ظرف. (ع. ف. تذهن + قط = بس).

بس۔ گافی۔ پورو۔ صرف۔ رپو۔ مخلص۔ سہا۔
اکیلو۔ خاتمو۔ پوراٹو۔ تمت۔ تمام شد۔

● فيقو ۽ فيقو (ع). دريافت - چاڻ -
واقفيت - پروڙ - سمجهه . شريعت جي حڪمن جي چاڻ .

● فقیر فقیر؟ ذمہ کین - مفلس - کنگال -
کنا - مہاجر - غریب - نادار - کسی نہر سے ہم حالت

ڪاڏو ڀيتو رکي. اهو شخص جنهن وٽ ڪجهه به
نه هجي، بڪاري - ٻيٽو - پنڙيات - گدا - ٻندڙ -

سوالی - کداگر - منگتنو - سائل . (ث) فقیر پاڻي
فقیر یائیون) لہجے جو حساب - جن - پوت - آسیب .

= فقیر: ث. غریب عورت، فقیو یا ٹی۔
 = فقیر: آچن؟ حساب تیں۔ جن آچن۔

فقير وارو - غريبانو .

مسڪيني - محتاجي - ڪٽلائي - انهن وٽ - مفلسي -
غريببني . گداگري - پٺن - بيگ . درويشي . زهد .

● فقير ائسي: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.

● فقیر انبی جت : اسم خاص. هک ذات جو نالو.
● فقیرُہ : فقیرُہہ : ذ. صفت. (ع. فقہہ. فقیرہ.

● ڏک وِجهن؟ ڪهاري وجهن - ڏٺائڻ .

ذَقُورُ.

کیو۔ سوچ۔ ویچار۔ خیال۔ سانگو۔ غور۔ قابل۔
خبر۔ زبان۔ کہنے۔ حتماً۔ آدکے۔ و۔ اس۔

او کیا ہو کیا۔ چونرا کونرا۔ اوٹ۔ اونو۔ انتظار۔
اومیتو۔ اندیشو۔ گمان۔ کنگو۔ ونج۔ غم۔ ملال۔

ذک. پرواہ۔ حاجت۔
 = فیکر اتے فکر اتوں ت. گنتی۔ وپچار۔

فكر - ارشالي .
= فكر ائتو' & فكر ايتا' ذ. فكر وارو -

فکر کند۔ منتظر۔ فکر مند۔ اواناتو۔ آدیک۔
= فیکر کترن: ویچار کرن۔ سوچن۔ خیال

کرن۔ غور کرن۔ تدبیر کرن۔ ڈک کرن۔
رہج کرن۔

- فِكْرٌ مُنْدٌ ۽ فِكْرٌ مُنْدٌ : ذ. صفت.
فكر وارو - گھنٹی وارو - چنتا و کندڑ - انتظار کش -

- فيلنگي ۽ فيلنگي ۽ ذ. صفت. فيرنگي -
 ڪورو - يوهي - الڪريز.

● فيلو ۽ فيلو: ذ. (انگ. فيلاور = گئل).
 تاس جي پتن جي چئن رنگن مان هڪ رنگ -
 ٿلڻو - چيڻا.

● فيلوس ۽ فيلوس: ذ. (ع). ٿامي جو هڪ
 سڪو - پيسو - ڏوڪڙ - پيسو. ڏن - ڏولت.
 ● فيوور: ذ. (انگ. = گئل) تاس جو هڪ
 رنگ - چيڻا.

● فيم ۽ فم: ذ. (ع). وات - منهن - مڪ -
 دهن - دهان - پوت.

"فتنا وجهي فم ۾ ڪارڻ ٿي ڪياب"
 (شاه).

● فن ۽ فن: ذ. هنر - ڪاريگري - ڪارستاني -
 ڏانءُ - ساڃاڻي - ڪرتب - دستڪاري. ڪتسب.
 هيشو - ڏنڌو - چالاڪي - هوشيارِي. ڪن - خاصيت -
 لائقِي. لياقت. حال - وضع - طرح - انداز - رنگ.
 نوع - قسم.

- فنڪار ۽ فنڪار: ذ. صفت. هنر وارو -
 هنر جو ڄاڻو - هنرمند - ڪاريگر - ڪارستان.

● فتنا: صفت. (ع). نيست - نابود - چٽ - ختم -
 معدوم - مهڏم - ڦٽايل - برباد - تاس - ٻاڙ پٽيل.
 مسئل - گهر - ويٺل - وسائل. خارج - منطقي.
 (ذ). گهات - خرابي - ولس - متاناس - تباهي -
 هائمالِي.

- فتنا ٿيڻ ۽ برباد ٿيڻ - تاس ٿيڻ - آڃاڙ ٿيڻ -
 چٽ ٿيڻ - ڪٽ ٿيڻ - مڙ.

- فتنا في الله: ذ. فقيرن جي هڪ منزل جو
 نالو - (جنهن ۾ مريد مرشد ۽ رسول جي وسيلي
 الله جي ڌيان ۾ هوندو آهي، هي ٽئين منزل
 آهي).

- فتنا في الله ٿيڻ: خدا تعاليٰ کان سواءِ ٻيو
 سڀ وساري ڇڏڻ - رب تعاليٰ جي ذات ۾ محو
 ٿي وڃڻ - خدا تعاليٰ جي عشق ۽ خوف ۽ ذڪر ۾
 محو رهڻ - صوفي طريقي موجب فتنا في الله جي
 منزل کان پوءِ بقا يا الله جي منزل کي چئجن.

- فتنا في الرسول: ذ. صوفي فقيرن جي ٻي منزل
 جو نالو (جنهن ۾ مريد مرشد جي معرفت
 رسول اڪرم جي ڌيان ۽ عشق ۾ هوندو آهي).
 - فتنا في الشيخ: ذ. صوفي طريقي موجب
 فتنا جي ٻهين منزل جو نالو (جنهن ۾ مرشد جي
 ذات ۾ فتنا ٿي سندس حڪم موجب هلجي).

- فتنا ڪرڻ ۽ چٽ ڪرڻ - نابود ڪرڻ -
 تاس ڪرڻ - ختم ڪرڻ.

- فتنا ڪاڻي ۽ فتنا ٿيڻ. دلپاڻي ستون مارڻ.
 محبوب ۾ مڃڻو ٿيڻ.

● فينجان ۽ فينجان: ذ. (ف). پيئڻ جو ننڍڙو
 ڪلاس - گلاسٽو.

● فتجواڻي: اسم خاص. جسڪاڻي بلوچن جو
 هڪ قبيلو.

● فتند ۽ فتند: ذ. (ع. فن) هنر - فن -
 ڪاريگري. اٽڪل - چالاڪي. طرز - ڍانگ.
 مڪر - ٺهڻي - ڊوهه - فريب - چنند - فتند -
 دولاپ - دغا - ڦاهي - سيرڪڻي - ڦاندو - ڦاسي -
 ڦوڪ - ڦوڙي - چٽڪ - ڦندو - چار - مونجهارو -
 دام. چنندو - ڦوڙي - ڦاندڻي - ورڇ.

- فتندايتو ۽ فتندايتا: ذ. صفت. فند وارو -
 ٺهڻي جو - هنرمند. اٽڪلي - چالاڪ. مڪريل -
 ٺهڻ - ڊوهي - فريبي - چندايتو.

- فتندايتي ۽ فتندايتيون: ٺ. مڪر -
 فتندايتي - حرفت - چالاڪي - چترائي - چالبازي -
 اٽڪل - رمز.

- فتندي ۽ فتندي: ذ. صفت. هنري.
 ٺهڻي ڪندڙ - مڪريل - ٺهڻ - فتدي - چندايتو -
 چلي.

● فتندق: ٺ. پوئيءَ جو هڪ قسم - سارڪو
 هڪ قسم جو وکر.

● فيندڪ ۽ فيندڪون: ٺ. چپتي - ٽولنگو -
 ڦيندڪ.

● فتوار هـ: ذ. (ع. فتور = ڪاڙهڻ) پاڻيءَ
 کي بوند بوند جي صورت ۾ آڇلائيندڙ ٺل -
 ڦهارو.

● فٽوڊنو ۽ فٽوڊنا؛ ذ. (ف. ٻوڊيٽا) ڀاڄيءَ ۾ خوشبوءِ طور ڪم ايندڙ ٻوٽي جو هڪ قسم. ڪاري ٿر جبل جو هڪ ٻوٽو (ڪ).
● فٽورا؛ ظرف. (ع). ٿرت - جلدي - جهٽ ٻت - هڪدم - يڪدم - آن ويل - تهٽا.
● فوٽو ۽ فوٽا؛ ذ. روڪڙ - (هنسن) جو ڪجهه انداز - ڪنهن خريديءَ لاءِ رکيل رقم جو انداز - مور - ٿيٽ - موٽري.
● فوق؛ ظرف. (ع). مٿي - مٿانهون - مٿيون.
● فوقييت؛ ث. آتمتا - آڇاڻ - اوچ - فوق - آڇاڻي - وڏائي - عظمت - سبقت - فخر - بزرگي - شيخِي - شان - شرف - شوائف - بهتري - برتري - فضيلت.
● فولاد؛ فٽولاد؛ ذ. (ف). ڌاتوءَ جو هڪ قسم - رُڪ. طاقت ڏيندڙ دوا جو هڪ قسم - خون پيدا ڪندڙ دوا جو هڪ قسم - هڪ ڪشتو. (صفت). سخت - مضبوط - ڏاڍو.
- فولادي؛ فٽولادي؛ ذ. صفت. فولاد جو - فولاد وارو - رُڪ جو - رُڪائون. تمام سخت - تمام تيز - جوهردار.
● فولس؛ ڪيٽپ؛ ذ. (انگ). ٻيٽو ولايتي اڇو پنو (جو ساڍن تيرهن انهن کان ساڍن سورهن انهن تائين ٿيندو آهي).
● فوٽو ۽ فوٽا؛ ذ. (انگ). آواز جي مشين جنهن تي رڪارڊ وڃائڻ سان اصل آواز ٻڌڻ ۾ اچي.
● فٽهار ۽ فٽهارون؛ ث. ٻوند - سنهي وسڪار - چٽڪار - چنڊڪار. سنهون مينهن - ڦهنڪون.
- فٽهارو ۽ فٽهاري؛ ذ. چنڊڪار ڪندڙ اوزار - ڦوهارو - ڦوهارو.
● فيهرست ۽ فيهرستون؛ ث. (ف). شين جي تفصيل جو ڪاغذ - تفصيل نامو - تفصيل - فرد - يادداشت - لسٽ - تذڪرو - پنوتري.
● فهرست ۽ فهرست؛ ذ. (ع) سمجهه - عقل - ٻوڏ - پروڙ - خبرد - دماغ - ترجيه - وقوف - ادراڪ - گيان - علم - تميز - شعور - دانائي. هوش - حوصلو.

● فتاويڊ؛ ذ. (ع. جمع فتاويڊي جو) نفعاً فائدا.
● فتوت ۽ فتوت؛ ذ. صفت. (ع). مري ويل - وفات ڪيل - مسئل - مسئلو - اٻوڏ - فنا - وڃڻ - گذريل - معدوم؛ (ذ). موت - مرگ - قضا - ڪال - انتقال - قضيو - مٽريو - رحلت - رضا - وفات - اجل.
- فتوت ٿيڻ؛ مرڻ - مري وڃڻ - وفات ڪرڻ - انتقال ٿيڻ - رحلت ڪرڻ - گذري وڃڻ.
- فتوتي؛ فٽوتي؛ ذ. صفت. فوت ٿيل - مري ويل - مسئل - وفات ڪيل - وفاتي - لاڏاڻو ڪيل - چالاڻو ڪيل - رضا ڪيل - مرحوم - سرگواسي.
● فتوت ۽ فتوت؛ ذ. (انگ. Foot) ماپ ڪرڻ جي هڪ ڪڇ - ٻارهن انچ.
● فوٽو ۽ فوٽو؛ فوٽا؛ ذ. (النگ. Photo) عڪسي تصوير - ڇاپاچتر. مورت - تصوير.
● فوج ۽ فوجون؛ ث. (ع). سپاه - لشڪر - عسڪر - سينا - ڪٽڪ. گروھ - جٿو - ٽولي - انبوھ - هجوم - دل. جماعت.
- فوجيدار؛ فوجيدار؛ ذ. صفت. لشڪري عملدار - فوج جو اڳواڻ - سپهه سالار - سپهه دار - فوج جو آفيسر. شهر ۾ پوليس جو هڪ وڏو عملدار - شهر جي اندر يا ٻاهر جو انتظام رکندڙ پوليس آفيسر.
- فوجيداري؛ فوجيداريون؛ ث. فوجيدار جو عهدو - سپهه سالاري. فوجيدار جي آفيس. پوليس جي ٻڌڻ جوڳي ڏوه وارو ڪيس.
- فوجيڪشيپي؛ فوجيڪشيپون؛ ث. لشڪر جي چڙهائي - حملو - يورش - ڪاھ.
- فوجي؛ فوجي؛ ذ. صفت. فوج جو - فوج وارو - لشڪري - جنگي - سينيڪ - سپاهڪو.
● فوجيڪاھ؛ اسم خاص. تعلقي حيدرآباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● فوجيلائي؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (لاشاري بلوچن جو هڪ قبيلو).

● **فيضا** ۛ **فيضا** ۛ ذ. صفت. فهم وارو. بخشش ڪندڙ. نهايت خير خيرات ڪندڙ. وڏو سخي. ڏاتار. آڌار تا. ڪريم. فراخ دل. ڪشادي دل وارو. درياھ دل. دل وارو. دياوان.

● **فيضيهي** ۛ **فيضا** ۛ **فيضيو** ۛ ٺ. ڪشاده دلي. بخشش. سخاوت. ڏاتاري. آڌار تا. درياھ دلي. فراخ دلي.

● **فيٽ** ۛ **فيٽون** ۛ ٺ. منھي پتي. ماڻھ لاء پتي. فوت پتي. ستين ليک ڪيڻ لاء ڪاٺ جي پتي.

● **فيروزو** ۛ **فيروزا** ۛ ذ. (ف. فيروزه). قيمتي پٿر جو هڪ قسم. (نيرو رنگ، منڊن تي پڙو چاڙھڻ جو هڪ پٿر). فيروزو. منڊي جي ٺڪ لاء هڪ پٿر يا ٺنگ.

● **فيروزري** ۛ صفت. فيروز جي رنگ جهڙو. ٺيلڪون. نيلو. نيرو. آسماني.

● **فيزن** ۛ **فيزنون** ۛ ٺ. گهوڙي جي ڪر جي مٿان سُرھي وارو حصو. "فيزن جا وار".

● **فيشن** ۛ **فيشن** ۛ ذ. (الڪ). رسر. رواج. دستور. قاعدو. چال. هلٽ. چلت. اسلوب. روش. صورت. شڪل. روپ. ترڪيب. ساخت. بناوت. طور. طريقو. طرز. ڍنڪ. ڍڳ. سينگار. ٽينڊ ٿور ٺاھ ٺوھ.

● **فيصيلو** ۛ **فيصيلو** ۛ ذ. (ع. فيصيله). فصل. هن (نيرو) ۛ لياڻ. نيرو. عدل. انصاف. آچار. پيروي. ٺھراء. قصد. صفائي. آڪلاء. چڪت. آڏھ. جيوري يا چچ جو رايو. راء. فتوي.

● **فيصلنامو** ۛ **فيصلنامو** ۛ ذ. فيصل جي لکيل ڪاغذ. لکيل نيرو. تحريرنامو.

● **فيض** ۛ **فيض** ۛ ذ. (ع). لغوي معنيٰ ۛ درياء جي ٻوڏ. چاڙھ. آڻڻ. لغو. فائدو. لاپ. پراھت. آھراسو. ڪٽيو. آھت. فياضي. نيڪي. پلائي. خيرات. بخشش. ڪرم. ٻاجھ. مھرباني. فلاح. درياء دلي. آڌار تا. فراخي. عشق جو لھرو. موج. آسنگ.

● **فيض بخشش** ۛ ذ. فائدو ڏيندڙ. مفيد. مھرباني بخشيندڙ.

● **فهميدو** ۛ **فهميدو** ۛ ذ. صفت. فهم وارو. سمجھو. واقف. مياڻو. ڏاھو. داناء. عاقل. عقل وارو. هوشيار. ذهين. هوشاڻو. هوشوند. زيرڪ. اڪابر. گياي. چاڻو.

● **فهمائش** ۛ **فهمائشون** ۛ ٺ. هدايت. نصيحت. سمجھائي. تلقين. سيڪت. سزا. تنبيهه. تاڪيد. تاديب. ڏس. چاڻ. اطلاع.

● **فهمير** ۛ **فهمير** ۛ ذ. صفت. (ع. فهم = هن سمجھيو). سمجھو. سمجھدار. عاقل. ذهين. عقلمند. داناء. سچاڻ.

● **فهمي** ۛ **فهميون** ۛ (ت) ۛ ٺ. سرت. سمجھ. فهميون. منجهائين. حوصلا منجهائين. فڪر ۛ وجھڻ. گمراھ ڪرڻ. سنئين رستي کان ڦيرائڻ.

● **في** ۛ حرف جر (ع. في = ۛ). هر هڪ تي هڪ هڪ لاء. جيئن "في سيڪڙو، في سال، في من". (ظرف). اندر. منجهه. ۛ. اجورو. عيوضو. اجوري جي مقرر ڪيل رقم. محتاڻو.

● **في الله** ۛ ظرف. الله تعاليٰ مان. الله جي محبت ۛ.

● **في الله** ۛ ظرف. هڪدم. فوراً. تڏت. بنا و پجار.

● **في الله** ۛ ظرف. مطلب ڳالھ جو. قصو. ڪوتاه.

● **في الله** ۛ ظرف. بالفعل. هيئر. هن وقت. هن گھڙي. هن دم. اجهو هيئر. جلدي. ٽڪڙو. بهرحال. عارضي طور. ٿوري وقت لاء.

● **في الله** ۛ ظرف. حقيقت ۛ. در حقيقت. دراصل. واقعي. حقيقتاً.

● **في الله** ۛ ظرف. دوزخ ۛ.

● **في الله** ۛ ڪلمو. خدا جي حفاظت ۛ.

● **في الله** ۛ ڪلمو. (دعا جو ڪلمو).

● **في الله** ۛ ڪلمو. الله جي واسطي. خدا جي راھ ۛ. خدا جي وات ۛ. راھ. مولين.

● **في سيڪڙو** ۛ **في سيڪڙا** ۛ ذ. سؤ رئين تي. سؤ رئين پٺيان. في صدي.

● **في صدي** ۛ ظرف. سؤ تي. في سيڪڙو.

● فِيضُ رَسَانِ: ذ. صفت. فائدو پهچائيندڙ.
● فِيضُ رَوِ: ذ. صفت. فائدي وارو. مهرباني ڪندڙ.
● فِيضِي: اسم خاص. (ع). اڪيپر بادشاهه جي هڪ درباري رُڪن جو نالو. (شيخ ابوالفيض فيضي، شيخ مبارڪ جو پٽ ۽ ابوالفضل جو ڀاءُ، اصل ويٺل سيوهڻ سنڌ).
● فِيضَانُ: اسم خاص. (ع). فيضه = چاندي، فيض = مهرباني) عورت جو نالو.
● فِيضُڪُورِي (ت): ذ. سنهه يون ڪاٺيون ڦينجها. ڦينجها.
● فَيِلُ: ذ. (ف. ع). جهنگلي جالور جو هڪ قسم. هاڻي - گج - پيل، شطرنج راند جو هڪ سهرو.
● فَيِلِيَانُ: ذ. صفت. هاڻي هلائيندڙ. هاڻي هڪليندڙ. پيلييان، سڪهو طاقت وارو مرد.
● فَيِلِيَانُ: ت. بيماريءَ جو هڪ قسم. هاڻيءَ ڀڳت. داء الفيل.

● فَيِلِيَانُ ۽ فَيِلِيَانُ: ذ. ٿڌو. پيل هائو.
● فَيِلْمُرُغُ: ذ. جانور جو هڪ قسم. (جنهن جو بدن پڪيءَ جهڙو ۽ پير هاڻيءَ جهڙا ٿين).
● فَيِلُ مَسْتُ: ذ. صفت. چرئي هاڻي جهڙو. پهلوان - جنگجو. مضبوط.
● فَيِلِسُوفُ: ذ. صفت. (يوناني، فيلو = مڃپ + سوف = حڪمت) علم دوست - حڪمت دوست - گياني - داناءُ - عاقل - ڏاهو - عقلمند - حڪيم - ويڇ - طبيب. ڌيرج وارو. ت وينا - ٻاڪندي.
● فَيِلِسُوفِي: ذ. فَيِلِسُوفِيُون: ت. حڪمت - دانائي - سڻپ - دانشمندي - ڏاهپ - عقلمندي. تنو گيان - علم. ڌيرج - تحمل.
● فَيِمِيلِي: ذ. فَيِمِيلِيُون: ت. (الڪ) ڪُٽنب - قبيلو - گهر ٻار - ٻار ٻچا - آل عيال - اهل عيال.

ق

● قَاتِ: ت. سنڌي الف - بي جو ۳ اکر سندس آچار "ڦي".
● قَاتَبُ: ذ. قَاتُونُ (ل): ت. رَنبِي - رانبي (ت).
● قَاتَبُنُ (ت): مڇيءَ جو هڪ قسم.
● قَاتِيُو: ذ. اسم خاص. درياءُ جي مڇي جو هڪ قسم - چرڪي جهڙو (بنا چار ۽ بنا ڪندي، ڏيکھ. ۳-۴م الج).
● قَاتِيِي: ذ. قَاتِيِيُون: مڇيءَ جو هڪ قسم.
● قَاتِيِيِي: ذ. قَاتِيِيُون (ل): ت. ڪاٺ جي ڏانڊ ٻيچي چر - ڪاٺ جي ڇيڙي - ڪاٺ جي ننڍي رني.
● قَاتِيِيُو ۽ قَاتِيِيَا: (ت): ذ. ڇيٽو - کوٻر.

● قَاتِ: ذ. (سن. وِت = ورهائڻ) حصو - ڀاڱو - ٻئي. درياهه مان زور سان ڦاٽي نڪتل شاخ - وڏو واٽو.
● قَاتِڪُ: ذ. قَاتِڪُ: (سن. ڪَپَات = دروازو). وڏو دروازو. ڌرم - گهٽ - اوڪار - اوڪاس. (ل). لڪ - لنگهو - لنگه - گهٽ. ريلوي لائين کي آڪرن لاءِ ٺهيل دروازو. رولو ڍورن کي بند ڪرڻ جي جاء. ڍڪ - ديوار - حاطو. واھ يا بند آڪرن جي جاء - دمدمو (ت).
● قَاتِڪُدارُ: ذ. قَاتِڪُدارُ: ذ. صفت. قَاتِڪُ جو سنڀاليندڙ. محافظ - راکو - چوڪيدار - رکپال.
● قَاتِڪُ قَاتَنِ: (ت). وڏو سوراخ ٿيڻ. راز کلي پوڻ.

● ڦاننگ ۽ ڦاننگون: ٺ (سن. ڦنگ = نڪمي) وڻ جي سڪل ٺاري. ڦينجهون واري ٺاري. چينيو. وهڻ وقت ٺيڪ خاطر چيلھ ۽ ڳوڏن وٽان ورائي ٻڌل ڪٽڙو. ڪالپ (ت). رسبي جي ٻوڇڙ ۾ ڏنل وڪڙ واري ڳنڍ (ٺ).
● ڦاننگو ۽ ڦاننگا: ڏ. وڻ جي سڪل ٺاري. ڦاننگهو. چينيو. ڦينجهو. (جمع ۾ ڦاننگا) ڪڪ. ڪانا. ڦينجھا. ڪهجر.
● ڦاننگهو ۽ ڦاننگھا: ڏ. وڻ جي سڪل ٺاري. ڦانجهو. ڦانگو. ڦينجهو. چينيو.
● ڦانهن (ل): ڏ. صفت. ٽڪل. ڦان.
- ڦانهن ٿي پوڻ: تمام ٽڪجي پوڻ. ماندو ٿي پوڻ. ٽٽي پوڻ. هجي پوڻ.
● ڦاهي ۽ ڦاهيون: ٺ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (چلر سنھا، ٻيٽ اچو، پٽ ميرالجهڙي، ڊيگھ ڏيڍ فوٽ کن).
● ڦاهو ۽ ڦاهتا: ڏ. (سن. پاشهه = ڦاسي) ڳچيءَ ۾ رسو وجهي لڙڪائڻ واري حالت. ڦاسي. ڦاهي. گهٽو. گهوگهو.
- ڦاهتا ڦڪڻ (ت): نقصان جهڙا ڪم ڪرڻ. ڇههه جهڙا قدر ڪڍڻ.
- ڦاهو ڏيڻ: رسبي ۾ لڙڪائڻ. لٽڪائڻ. ٽنگڻ. ڦاسي ڏيڻ. ڦاهي ڏيڻ. سوريءَ تي چاڙهڻ. سوليءَ تي چاڙهڻ. چنگ چاڙهڻ.
- ڦاهو ڦڪڻ: ڳاڻي پڳو ڪم يا خرچ ڪرڻ. ڏاڍو ڏکيو ڪم هٿ ۾ کڻڻ. مرضي جي برخلاف خرچڻ.
- ڦاهو کائڻ: ڳچيءَ ۾ رسو وجهي لڙڪڻ. ازخود ڦاسيءَ تي چڙهڻ. مجبوريءَ سبب قرض کڻڻ يا خراب ڪم ڪرڻ.
- ڦاهو ڳچيءَ ۾ وجهڻ: جنجل ڳچيءَ ۾ وجهڻ. هاڻ ڪي هاڻهي آزار ۾ وجهڻ. ٻئي جي مصيبت پنهنجي سر ۾ وجهڻ. ٻئي جي آئيءَ ۾ اچڻ.
- ڦاهي ۽ ڦاهيون: ٺ. (سن. هاش: ٻرا. ڦاهو). سرڪڻي. ڦاهي. ڦندو. ڦاندهو. سولي. سوري. ڦاسي. ڳاري. سرڪڻ ڦاهي. پڪين ڦاسائڻ جو دمار. ڪوڙڪو. ٻڙي وجهڻ جو سوراخ. ڪاڇ.

دامن. ڪٽڙي جي ٻاڊر جو هڪ پاسو. ٻٽو. ٻٽلند. ڪوڊ. هنج.
- ڦانڊون پرن: جهوليون پرن. ٻانڊ پرن.
● ڦانڊن: مصدر. (سن. سڦٽ = ورهائڻ) ورهائڻ. ورچڻ. وڻڊڻ. ورهاست ڪرڻ. تقسيم ڪرڻ. حصا ڪرڻ. ٻئيون ڪرڻ. ڀاڱا ڪرڻ. جدا ڪرڻ. الڳ ڪرڻ. ڌار ڪرڻ. ڪڍڻ. ڪٽڻ.
- ڦانڊ ۽ ڦانڊون: ٺ. ورچ. ڦانڊڻي. والٽ. چانڊو. وراهه. ڦوڙ. ورهاست. تقسيم. ورهاڱو. حصو. ٻئي. ڀاڱو. وائو. وڻڊي. بخرو. ڦوڙي. اوڳو. آڳاڙي. چنڊو. چيرو. ڀاڳ. نصيب. بخت. قسمت. تقدير. لڪيو.
- ڦانڊڻي ۽ ڦانڊڻيون: ٺ. ورچ. ورهاست. وڻڊ. تقسيم. والٽ. ڦانڊ. ورهاڱو. حصو. ٻئي. ڦوڙ. چنڊو. آڳاڙي. واپارين جي اصطلاح ۾ ٻوٽا ميل ڪرڻ بعد لغعي نقصان جي (سيٺ ۽ ڀاڻوارن تي) ڪيل ورچ. سمي.
● ڦانڊي ۽ ڦانڊيون: ٺ. (سن. ڦنڊه = ٻيٽ) ٽڪمي جو گهر.
● ڦانڊو ۽ ڦانڊا (ل): ڏ. تڪليف. اهنج. ايذاء. درد. ڏاڪڙو. ڪشت.
- ڦانڊا کائڻ: تڪليفون سهڻ. اهنج برداشت ڪرڻ. مصيبتون کائڻ.
● ڦانڊل ۽ ڦانڊل (پلا): ڏ. ٻن ول جو سنگ.
● ڦانڊون (ت): مصدر. ڦٽڪائڻ. لڇائڻ. تڙهائڻ. تڙقائڻ.
● ڦانڊ ۽ ڦانڊون: ٺ. (سن. ڦٽڪم = ڦار). ڦار. ڦاڪ.
● ڦانڊ ۽ ڦانڊ (ڪ): ڏ. صفت. غريب. محتاج. مسڪين. سڄو. ڪٽل. ڪنگال. مفلِس. پينگيو.
● ڦانڊو ۽ ڦانڊا: ڏ. ٽوٽو. ڇيهو. هرج. نقصان (ٺ). (ڪ). ٽنگ. سوراخ.
- ڦانڊو پوڻ: نقصان پوڻ.

● قناهي چڙهن: قاسي چڙهن - ناس ٿيڻ - تباھ ٿيڻ. همال ٿيڻ - بهاد ٿيڻ نابود ٿيڻ - چٽ ٿيڻ.
● قنب ۽ قنبون: ٺ. قباڻن يا قنبن واري حالت. زوري ڪنيل مال - قبايل مال.
● قنبائين: مصدر. ڪاٺي وڃڻ (هٿسا وغيره). هڙپ ڪرڻ - تخالعب ڪرڻ. خورد برد ڪرڻ. خيانت ڪرڻ - بي ايمالي ڪرڻ. پچائڻ - قابو ڪرڻ. لوه ڪرڻ - بلائو ڪرڻ - ٺيڪ ڪرڻ - ٺهڪائڻ.
● قنباڻيو ۽ قنباڻيا: ٺ. صفت. بلائو - ٺيڪ - قابو - ٺهڪندڙ.
● قنباڻي: مصدر. مطلب حاصل ٿيڻ - مراد پائڻ - خواهش پوري ٿيڻ - هاضمو ڪرڻ - جيورڻ. فتح ٿيڻ. قن. حوقت مان ڪا ملڪيت هٿ ڪرڻ.
● قنڪو ۽ قنڪا (ت) ٺ. ٺڪاءُ - ٺهڪو - ٺاءُ - ٺڪو.
● قنهن: مصدر. قبي وڃڻ - ٺهڪي اچڻ - ٺهي اچڻ - ٺهڪي اچڻ - ملي اچڻ. زيب ڏيڻ. سهڻو لکڻ. ڪنهن مال مان ڪچ حصو هٿ اچڻ - گهڻي ملي وڃڻ - چڱي حاصلات ٿيڻ. لغو ٿيڻ. خواهش پوري ٿيڻ. فتح ٿيڻ. هچڻ - هضر ٿيڻ.
● قنيل ۽ قنيل: ٺ. قبي ويل. ٺهڪي ويل. ٺهڪيل - پورو ٿي آيل - سوزون - سهائيندو - ٺيڪ - برابر.
● قنبو ۽ قنبا: ٺ. صفت. ڏندن ڀڳو - ڀڳو - ڀڳو - ڀڳو.
● قنبت قنبت: ٺ. ٺڪڙي ڊوڙ ڊڪ - اجائي اچ وڃ - بي فائدي آڻ ويهه - بيهودي هلچل - گهڻي هلچل.
● قنبت قنبت ڪرڻ: ٺ. ٺڪڙو هلڻ. گهڻي ڊوڙ ڊڪ ڪرڻ.
● قنبت لڪيرڻ: (ڪ) ٺ. آجائي ڊوڙ ڊڪ ڪرڻ. هلاڪ ٿيڻ. نقصان پوڻ. سزا ملڻ.
● قنبتو ڪ ۽ قنبتو ڪون (ت) ٺ. ٺ. ٺهي ڪي ڪيرائڻ لاءِ تنگ ۾ هڻيل ٿڙي - انگڙو - رلدڪ - روڪ. شارات.
● قنبتو ڪ ۽ هڻڻ: ٺ. ٺڙي هڻڻ - الڳو هڻڻ - لت هڻڻ. رلدڪ وجهڻ - ڪم ڊاهڻ - ڪم بگاڙڻ.

● قنڪار ۽ قنڪار: ٺ. ٺهڪڻ جي ٺڪڻ يا ڪنهن هلائڻ جو آواز. ٺڪو.
● قنڪو ۽ قنڪا (ت) ٺ. ٺوڇ ٺوڇ - قنٽ قنٽ - ٺڪو.
● قنڪي ڏيکارڻ: ٺ. ڪاوڙ ڏيکارڻ.
● قنڪن ۽ واھ: ٺ. اسم خاص. تعلقي جيڪب آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● قنڪن: ٺ. اسم خاص. تعلقي کوني ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● قنڪوھل ۽ واھ: ٺ. اسم خاص. تعلقي قمبر ۾ هڪ واھ جو نالو.
● قنڪو قنڪرائي: ٺ. اسم خاص. تعلقي ٺنڊي باکي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● قنڪو ۽ قنڪو: ٺ. ٺڪو ٺڪڙو: ٺ. ڪاھ جو هڪ قسم.
● قنڪو ٺي ۽ قنڪو ٺيئون: ٺ. ٺ. سنڌي واسڪوٽ جو هڪ قسم - صدي - ٺهي - ٺهي.
● قنڪي ۽ قنڪيئون: ٺ. صدي - ٺهي - ٺهي. قنڪي ۽ قنڪيئون: ٺ. ننڍي چولي يا ڪڙتي جو هڪ قسم. صدي - ٺهي - ٺهي. ڪراڪهو - لائڻ - ڪنڪهو. ڪاٺ يا ڪاغذ جي ٺهي. قنيل - قنيل. ٻيڙي جو هڪ حصو - ٻن سڀني تي رکيل تختو (جنهن تي ٻيھي ٻيھي ٻيھي ٻيھي).
● قنڪي ۽ ٻيلاول: ٺ. اسم خاص. تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● قنڪيل ۽ قنڪيلون: ٺ. ڪاغذ جي ٺهي - قنيل - ٺهي. ڪڙي جي چوٽ. ليڙ - ويڙ - اڳڙي.
● قنٽ قنٽ: ٺ. ڪنڪڻ جي ٺڪڻ جو آواز. ٺڪڻي - ٺڪو. ٻي آرامي - ٻي قرار. ٻيهر - حرڪت.
● قنٽ قنٽ ڪرڻ: ٺ. ٺڪڻ - لچڻ - ٺڪو ڪرڻ. ٺڙڻ. بي قرار ٿيڻ.
● قنٽ ۽ قنٽ: ٺ. صفت. ٻي آرام - بي قرار - ٺڪڻو - سک ٺڪو.
● قنڪڻ: ٺ. مصدر. (سن. ٻيٽلھ = چرڻ پوڻ). چرڻ پوڻ - قنٽ قنٽ ڪرڻ - ٺڪو ڪرڻ. ٺڪڻ (ٻيڪي جو) ٺڪڻ - لچڻ - ٺڙڻ - ٻيچ ڪاٺڻ.

زيانئو- لطيف، خوش- سرهو، تازو، تازو توانو-
تندرست- چڱو ڀلو، طاقتور.

- ڦٽڪرائڻي ۽ ڦٽڪرائيئون: ٿ. ٺاڻي- ڀاڪائي-
چڱيلائي- تندرستي.

● ڦٽ ڦٽ: ٿ. (آواز). آواز- ڪوڙ- هل-
شور- غوغا- غل- ڪنهن مشين جو آواز-
موٽر سائيڪل جو آواز.

- ڦٽڻ ڪرڻ: آواز ڪرڻ، نرفر ڪرڻ
(موٽر سائيڪل وغيره جو) ڪوڙ ڪرڻ- شور ڪرڻ.
- ڦٽڻ ڦٽڻ ۽ ڦٽڻ ڦٽڻ: ڏ. صفت. ڦٽ ڦٽ: ڦٽ
ڪندڙ. (ڏ) مشين واري ٻي ڦٽي موٽر. (ٿ).
ڦٽڻ ڦٽڻ ۽ ڦٽڻ ڦٽڻ.

● ڦٽڪ ۽ ڦٽڪون: (ت) ٿ. عادت- هير-
چال- هٿ چٽ "هن جي ڦٽڪ سٺي له آهي"
(جملو).

● ڦٽڪارڻ: مصدر. ڦٽڪار ڪرڻ-
لعت ڪرڻ- ملاست ڪرڻ- ڄڻ ڪرڻ-
تعددي ڪرڻ- ڌڪارڻ- نفرت ڪرڻ.

- ڦٽڪار ۽ ڦٽڪارون: ٿ. گهٽ وڌ چوڻ
جي حالت- لعت- ملاست- ڄڻ- ڦٽ- تعددي.
نفرت- ڌڪار. ڀڃڻ- ڀڄڻ- سراپ.

- ڦٽڪار وٺڻ: لعت وٺڻ- ملاست ڏيڻ-
رات ڏينهن ڄڻ ٿيڻ.

● ڦٽڪائڻ: مصدر. ڦٽو ڪرڻ- آڇلائڻ-
آڇل ڏيڻ.

● ڦٽڪڻ (ل): مصدر. لاڇڻو ٿيڻ. رستي
کان ٻاهر ڄڻ- رستي کان توائي ٿيڻ- اوڇوڻو ڄڻ.

● ڦٽڪڻ: مصدر. رڻ هارڪو ٿيڻ (ٻار جو)
الڌر ۾ رڻ- جهڻ.

● ڦٽڪو ۽ ڦٽڪا: ڏ. (سن. ٻڌڪه= ٻڌي)
ڪن لڳل چر جو ٻڌو. ڌرو. ڌرو. سڙا جو
هڪ قسم.

- ڦٽڪا هٽڻ: ڪنهن ڏوهاري کي ڪورٽ
جي حڪم سان ڌرا هٽڻ. ٻيڙياتن جي اصطلاح ۾
اوپاري وهڪري تي واءِ جي سامهون ٻيڙي
کي هلائڻ.

● ڦٽائڻي ۽ ڦٽائڻيون: ٿ. ڦٽڻ جي حالت.
ڦٽائي ٻوڏ واري حالت. ڦٽوڙو- ڦٽوڙو-
ڦٽوڙو. ڦٽ- ڦٽائي- ڦٽائي- ڦٽائي-
ان ٻڌو- وڇوڙو.

● ڦٽائڻ: مصدر. (سن. ڦٽ= زخم ڪرڻ)
ڦٽ ڪرائڻ- زخم ڪرڻ (ڦٽ ڪرائڻ- زخمي
ڪرائڻ- گهاٽڻ).

● ڦٽائڻ: مصدر. خراب ڪرڻ- ڪارڻ- ڊاهڻ-
(جاء وغيره) ڪيائڻ- مسمار ڪرڻ. تباھ ڪرڻ-
پر باد ڪرڻ- ڇت ڪرڻ- لاس ڪرڻ. (مسللي ۾
رڪيل شي) هيٺ مٿي ڪرڻ- ٻڪاڙڻ- ٻڪوڙڻ.
ويران ڪرڻ- آڇاڙ ڪرڻ- آڇاڙڻ- تلف تاراج ڪرڻ.
اڇاڇو وڃائڻ- گنوائڻ- ضايع ڪرڻ- ڦوڪي ڇڏڻ
(ملڪيت وغيره) (نالو) ڀڙڻ. (ڪير) ڄماڻڻ.
ڦٽاوو وجهڻ- جهيڙو ڪرائڻ. ڦٽاوو وجهڻ-
ڦٽائي ڪرائڻ.

- ڦٽائڻو ۽ ڦٽائڻو: ڏ. صفت. ڦٽائڻو. ڦٽائيندڙ-
ڇت ڪندڙ- ناس ڪندڙ- پر باد ڪندڙ- تباھ
ڪندڙ. زيانخور.

- ڦٽائڻي ۽ ڦٽائڻيون: ٿ. ڦٽارو- وڇوڙو-
ڦٽائي- ڦٽائي. نقصان پهچائڻ واري حالت.

● ڦٽائڻ: مصدر. (سن. ڦٽ= ڦٽڻ) ڦٽائي
ڇڏڻ واري حالت- پڇائڻ. ليڪائڻ- گم ڪرڻ.
غائب ڪرڻ- آڻو ڪرڻ.

- ڦٽائي ڇڏڻ: پڇائي ڇڏڻ. ليڪائي ڇڏڻ-
گم ڪري ڇڏڻ- غائب ڪرڻ- آڻو ڪرڻ.

● ڦٽجڻ: مصدر. (سن. ڦٽ= ڦٽڻ)
زخمجڻ- گهاٽجڻ- وڍوڇڻ- ڇاڪ ٿيڻ- زخمي ٿيڻ-
گهايل ٿيڻ.

● ڦٽجڻ: مصدر. ڦٽڻ- خراب ٿيڻ.
ن ڦٽرا (ڪ): ڏ. زناني دوا جو هڪ نالو-
جهنگلي ڀوڻيءَ جو هڪ قسم.

● ڦٽرو ۽ ڦٽرا: ڏ. صفت. (سن. ڦٽ=
ڪجهه) صاف- صفا. سٺو- آڇرو- آڇو- آڇو-
هاڪ- ٻوٽو. خاصو- چوڪو- ڀلو- چڱو- بهتر.
عمدو- سهڻو- ٺاهوڪو- سندر- موچارو- ملاوڪ-

چرچو- مسخري. اجايو ناز. ٺٽڪباز عورت. اٽڪل-
ٺٽڪي- فرييب- مڪر. آڪڙ- وڏائي- هٿ-
مغروري- ٺٽڪي- سيٺ. اجايو ناز. ٺٽڪي باز
عورت.

● قِيتَ وليي چيڏن؟ ٻي سود ڳالهه. ڪرڻ. مذاق
ڪرڻ- چرچو ڪرڻ- مسخري ڪرڻ.
● قِيتَ وليي ڪٿي؟ مذاق ڪرڻ- چرچو ڪرڻ-
مسخري ڪرڻ- ٺٽڪي ڪرڻ- مڪر ڪرڻ- فرييب
ڪرڻ.

● قِيتَ ڪٿي؟ قِيتَ پُون؟ (ڪ.ت) ٺ. ٺٽڪي چولي
يا ڪٿي جو قسم- صديري- صندري. ٺٽڪي جو
هڪ قسم.

● قِيتَ ڪٿي؟ قِيتَ پُون؟ ٺ. ٺٽڪي جو هڪ قسم
جهرڪيءَ کان ٿورو وڏو، رنگ ڪارو ۽ ميراڻجهڙو.
(اڇ ڪي هٿ مٿي ڪندڙ مردار). ٺٽڪي- ٺٽڪي.
(چوٽي، وغيره راند جي). ساري- ڪوٺ.
● قِيتَ پُون؟ قِيتَ پُون؟ (ت) ٺ. (ع. فضيحت
جو بگڙيل) اجايو ڳالهه. ڊاڙ- لاف- ٻڌاڪ.
● قِيتَ پُون؟ ڪٿي؟ ڊاڙون هڻڻ- ٻڌاڪون هڻڻ-
لاف زني ڪرڻ. سنئون ڪرڻ- آزيون ڪرڻ-
سنڀل سان ڏيڻ.

● قِيتَ؟ ٺ. هميشه جمع ۾ ڪم ايندڙ لفظ. بهارن
ٺاهڻ واسطي پيش جا هاسن وارا ردي تاندورا.
● قِيتَ؟ قِيتَ؟ ٺ. ڏٺڪ- ور- خم- ٺٽڪي-
چڪهه. احسان- پيلائي- ٿورو- مهرباني- لائق
(ت). ڏوراڻو- طعنو- مھڻو.
● قِيتَ وجهڻ؟ ٺٽڪي ڪم ٿيڻ. رلدڪ وجهڻ-
اٽڪل وجهڻ- ڏٺڪ وجهڻ.
● قِيتَ؟ اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم. (پيش
جون تندون).

● قِيتَ ڪٿي؟ قِيتَ ڪٿي؟ ٺ. اجائي آڪڙ- وڏائي-
ٺٽڪي. ٺٽڪي. ٺٽڪي.
● قِيتَ ڪٿي؟ ٺٽڪي آڪڙ ڪرڻ- اجائي سيٺ
ڏيکارڻ- سيٺ ڪرڻ.

● قِيتَ ڪٿي؟ (ڪ) ٺ. ويا ميل ٻڪري جو ٺٽڪي ڏينهن
وارو ڪاڙهيل کير- ٺٽڪي.

● قِيتَ قِيتَ جو طوق؟ لعنت ملامت سهندڙ ماڻهو.
جٺ ڪٿ ڪرڻ- ٺٽڪارڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ جٺ ڪٿ ڪرڻ. ٺٽڪارڻ.
ٺٽڪارڻ- نفرت ڪرڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ملامت ڪرڻ. لعنت ملامت ڪرڻ-
جٺ جٺ ڪرڻ. ٺٽڪارڻ- ٺٽڪارڻ- حقارت ڪرڻ-
نفرت ڪرڻ- ٺٽڪارڻ- بدشد ڳالهائڻ- ڪڇ ڳالهائڻ-
ڪارگند ڪرڻ. سهما ڏيڻ- ڪلا ڪرڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. ٺٽڪي- لعنت-
چوٽي- ملامت. ٺٽڪارڻ- ٺٽڪارڻ- حقارت- ٺٽڪارڻ-
نفرت- ٺٽڪارڻ- ڪلا- ڪار- بدشد- ڪارگند-
ڪڇ- سهما.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ لعنت ملامت ڪرڻ- ڪٿ ڪٿ
ڪرڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. (سن. چڊ = سوراخ ڪرڻ +
ٻرا- چوڌاري). ڪٿ- گهاٽ- زخم- ٺٽڪي-
وڏ- چير- ٺٽڪي- ڇاڪ- ڏاڍ- داغ- ٺٽڪي.
(گڏهه وغيره). ٺٽڪي چوٽي. نقصان. ضرر. رنج- دود-
الم- وچوڙو- جدائي.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. وڏ- چير- زخم- گهاٽ- ٺٽڪي.
● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ (ڪ) ٺ. لوڏي سان گھمڻ-
لوفوڪي نموني هڻڻ- بد معاشي ڏٺڪ سان هڻڻ-
ٺٽڪي ٺٽڪارڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ (ڪ) ٺ. مصدر. ٺٽڪي- اٽڪي- اڙڻ-
رنڊجڻ. ڪٿڻ- وڏڻ- ڪٿڻ.

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. ڪيڻ وارو ٺٽڪي.
● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. صفت. ڏندن ڀڳل- بنا ڏندن
جي- پوڏ- ٺٽڪي- ٺٽڪي- ٺٽڪي- ٺٽڪي-
ڪيڏاڪو- واهيات (ڏ). ٺٽڪي چولي يا گھڪهي
جو اڳيون ڪيسو. ڀرت جو هڪ قسم (ت).

● قِيتَ ڪٿ ڪٿ؟ ٺ. ٺٽڪي جو هڪ قسم- ڳاڙهي
ٺٽڪي واري ٺٽڪي- ٺٽڪي. (ٺ. ٺٽڪي- ٺٽڪي-
ٺٽڪي- ٺٽڪي) ٺ. ٺٽڪي ڪوس کي رکن جي
ڪاڻ يا ٺٽڪي جي ڏڪي.

● قِيتَ وليي؟ قِيتَ وليي؟ (ت) ٺ. (ع. فضولي
جو بگڙيل). اجائي ڳالهه- ٺٽڪي سود ڳالهه- مذاق-

جو جهنڊار ڀاڱو. گهوڙو- چوني- قار. ميوو- قتل-
 ثمر. چوڻائي مال جو قَر- ڀڄو. آل- اولاد. ڏيهي
 حساب موجب وهيءَ جي سري تي لسڪيل رقم.
 - قَر آيتو ۽ قَر آيتا ۽ ذ. صفت. قَر وارو- قتل
 وارو- ميوو وارو- ميويدار (ت). قَلانتو- سڦل- پلو.
 - قَرَت (ت) ۽ ث. صفت. قَر واري- ويائيل
 (ڍڪي- مينهن وغيره).
 - قَر ٽڪر ۽ ذ. چوڻائي مال جا ننڍا قَر. چوڪر
 ٻاڪر- چوراڙ.
 - قَر ٽڪر ۽ هُئڻ ۽ ننڍا ٻار ٻچا هئڻ- اولادي
 هئڻ.
 - قَر ڇاڙ هئڻ ۽ ڪنهن به رقم جو ملهه يا قَر
 آن جي سري تي لسڪڻ.
 - قَر چرهو ۽ قَر چر هئا ۽ ذ. چرندڙ قَر-
 گهمندڙ قَر.
 - قَر چنڊڻ ۽ ٻار ڪپرائڻ- گرپ هٽيا ڪرڻ.
 سڦل ڪرڻ- وڃڻا ڪرڻ. ڪچو ٻوڏ- ڪهائي
 ٿيڻ.
 - قَر سَوڻ ۽ چوڻائي مال جو ويائيل کان اڳ
 رت ٻٽ ڇڏڻ.
 - قَر ٽنڊ ۽ ذ. ٻار ٻچا- گهر ٻار- ڦرلڪر- ٽپڙ.
 - قَر کان اڳي چتر ڇڏڻ ۽ آن ٽوڙڻ کان
 اڳ ٻچا ڄڻ- آري تي وهڻ کان اڳ ٻچا ڳڻڻ.
 غلط طريقو اختيار ڪرڻ.
 - قَر آڳاٽو ٽاري هُئڻ ۽ ڪهڻن اڳيان ٿورو
 قوت هئڻ. جلد ختم ٿي وڃڻ- ڪجهه به نه هئڻ-
 ڪا به اهميت نه رکڻ.
 - قَر نه ڪنڻ ۽ آر نه ڪرڻ- السڪل نه ڪرڻ.
 ● قَر ۽ ظرف (سن. سِقَر = لڏڻ ۽ هُنتر =
 وري) موٽي- وري- ٻيهر- دوباره.
 - قَر ڦير ۽ ظرف. وري وري- موٽي موٽي- گهڙيءَ
 گهڙيءَ- هر هر- هل هل م.
 ● قَر ۽ ث. (آواز). هڪي وغيره جي آڏاڻن جو
 آواز- ٽڪي جو آواز- ٽرڪو.
 ● قَر ۽ قَر يون. قَرُون ۽ ث. زبردستيءَ سان
 مال ڪسڻ واري حالت- ڪس- لٽ- مار.

● قِيَدَڪَ ۽ قِيَدَڪُون ۽ ث. منڊائي- منڊڪ-
 منڊڪو.
 - قِيَدَڪَ قِيَدَڪَ ڪَرڻ ۽ منڊائي هلڻ- منڊن
 وانگر هلڻ- لنگڙائي هلڻ. ٻي ڏنگو هلڻ.
 - قِيَدَڪو ۽ قِيَدَڪا ۽ ذ. ڦڏائڻ واري حالت-
 ڦڏائي- ٽڪ.
 ● قِيَدَوُ ۽ قِيَدَا ۽ ذ. رنڊڪ- آڻڪ- انڪاءَ-
 هٽڪ- سنڪت- رنڊ- وگهن. رولو- فساد- جهيڙو
 رکڙو- ٽنڻو- معاملو.
 - قِيَدَائي ۽ قِيَدَائي ۽ ذ. ڦڏو ڪندڙ- انڪون
 وجهندڙ- وگهن وجهندڙ. رنڊڪون وجهندڙ-
 رنڊ پندڙ. فساد- جهيڙالو- جهيڙو ڪندڙ.
 - قِيَدَائي ۽ قِيَدَائي ۽ ذ. ڦڏي باز. رنڊڪ
 وجهندڙ- آڻڪ وجهندڙ. ڦڏو ڪندڙ- فساد-
 ڦڏائي.
 - قِيَدَائي ٻاز ۽ قِيَدَائي ٻاز ۽ ذ. فساد- ڦڏائي-
 جهيڙائي.
 ● قِيَدَوُ ۽ قِيَدَا ۽ ذ. صفت. ڏلڪو- آڏو- ٿورو-
 ٿيڙو- ترچو- آڙو- ولسڪو- چيو- ٿيڙهو- ڪپو-
 وريل- ٿيڙو. ٻيڙڪي (هلڻ م) ٻاڏو رڪندڙ-
 ٻيڙن ڦرڻ- ٽنگ ولسڪو- ڪرڏو- ڦڄهو- منڊو-
 ٽنڊو- ٻي ڏولو- ڪوڄهو- بدشڪل- بدزيبو.
 - قِيَدَائي ۽ قِيَدَائي يون ۽ ث. ڏنگائي-
 ٿيڙهائي- انڪ وانگ- ڦڏڪو- چيائي- ٿيڙائي-
 لنگائي- ٿورو. ٻيڙ جي سڌ ڏانڊو منڊڪو- منڊا کائي-
 ٻيڊو لائي- ڪوڄهائي- بدشڪلي- ٻي زيبائي.
 - قِيَدَائيءَ جو ٽوڙڻ م ڪهڻ (ت) ۽ ڪم هٿ
 ماڻهوءَ جو ڏکڻي ڪم م هٿ وجهڻ. ٺاسڪن
 ڪم جي ڪوشش ڪرڻ- لااميدي جهڙي ڪم
 لاءِ اميد رکڻ.
 - قِيَدَائي ڪپڙو (ت) ۽ چالاڪي ڪرڻ- حرفت
 هلائڻ.
 ● قِيَدَائي ۽ قِيَدَائي يون (ت) ۽ ث. ٻاراڻي
 رالڊ جو هڪ قسم.
 ● قَرَمَ ۽ قَرَمَ ۽ ذ. (سن. قتل = چيڙڻ). ڪَپ
 کاتيءَ جو ڪپندڙ حصو- ڌار. قار. ٻيڙي يا تير

پورجن۔ نر جو مادي سان ميلاپ ٿيڻ. لڳڻ۔
لڳڻ ٿيڻ. ڏيڪي ٿيڻ۔ ڏيڪڻ۔ ڏيڪيل ٿيڻ۔
پيت سان ٿيڻ۔ اميدواري ٿيڻ (عووت جو)۔

● قَرَجَـڻُ مصدر. قَرَجِي وڃڻ۔ لٽجڻ۔ کسجڻ۔
● قَرَدُوَ قَرَدَا ڏ. لُـتَ قَرَـڪَـسَـ مارَ۔
راهزني۔ ڏاڙو. قَرمار۔ قَرِي ماري۔

● قَرَدِي جو مَـالَ ڏ. لُـتَ قَرَ يَـا لَـجَـاڻَـ
طريقي سان هٿ ڪيل مال۔ قَرِي ماري يـا
ڏاڙي جو مال۔

● قَرِـدِـيُـونَ کـيـرِـدِـيُـونَ ڏ. قَرِـيُـونَ ڏ. قَرِـيُـونَ
ڪهيريون۔ قَرِتُون ڪهريون. آڻاڻون پٽيون. بدليون
مدليون۔

● قَرِـزَـاٽَ قَرِـزَـاٽَ ڏ. قَرِـزَـاٽَ جو زور
سان آواز۔ ٻرڙاٽ۔ ٻرڙاٽ. گهوڙي وغيره جو۔
تيو رفتار سبب سندس لڪ سان نڪتل آواز۔
زيل۔ ٽونڪارو۔

● قَرِـزَـاٽِيـنَ مصدر. (سن. ڀرمر = ٽرن) ٽرن۔
ٽرائڻ۔ گهمائڻ (اڪيون)۔ چڪري ڪسائڻ۔
گهماري ڪرائڻ۔ ولو ڏيارڻ۔ ٽيرو ڪرائڻ. ورائڻ
(ڪن)۔ هيڏانهن هوڏانهن ڪرڻ (اڪيون يا ڪن)۔

● قَرِـزَـيَ قَرِـزَـيُـونَ ڏ. ٻڌن تي مٽي
وغيره سبب ٿيل زخم۔ ننڍڙو ڦٽ۔ ٽروڙي۔
ڇهنبو. ڏنڙي۔

● قَرِـسَـ قَرِـسَـ ڏ. ڪڇي جي وڻ جو پن۔
ٽرو. وڻ جو هڪ قسم (ٺ)۔

● قَرِـسَـا (ت) اسم خاص. هڪ ذات جو نالو۔
● قَرِـسَـو قَرِـسَـا (ڪ. ت) ڏ. ان ڳاهڻ
وقت ڏيکڻ جي پويان ٻڌل ڍلڪهر جو ان سڌو ڪري۔
ڳاهيل وڻ جو ڏيک۔ ٽرو. ڏيرو۔ ڪرو۔ ٻار۔

● قَرِـسَـيَ قَرِـسَـيُـونَ (ت) ڏ. وڻ جو هڪ قسم
(جنهن جي ٻاڙ ۾ ڪولھرو ٿئي)۔

● قَرِـزَـاٽَ ڏ. (آواز). ڪنڀن جو آواز۔ ٽڪڻ
جو آواز۔ ٽرو۔

● قَرِـزَـاٽَ ڪَرَنَ فرور ڪري آڏاڻ. ٽڪ
ڏڪڻ۔ ڪنڀن۔
● قَرِـڪَـ ڏ. ٽ. ٽرو۔ ٻڌل۔ تبديلي. فرق۔ تفاوت۔

● قَرَ جو مَـالَ هُئِنُ لَـجَـاڻَـ طريقي سان هٿ
ڪيل مال هئڻ۔ لُـتَ جو مال هٿ ڪرڻ. قَرمار
جو مال هئڻ۔

● قَرِـمَـارَ قَرِـمَـارُـونَ قَرِـيُـونَ مَـارَ يَـونَ ڏ.
ٺ. زبردستي سان مال کسڻ واري حالت۔ ٽرت۔
زوري قَر۔ لُـتَ ڏاڙو۔

● قَرِـمَـارَ ڪَرَنَ ڏ. ٽرت ڪرڻ۔ ڏاڙو هئڻ۔
● قَرَا ڏ. ڪاري جي مڇي جو هڪ قسم
(چارن سان رنگ اچو ڏيکھ ۱-۳ اڇ، ۲ قسم،
هڪڙا ٽيٽ ٽراڻا اک وڏي ۽ ٻٺ ميرانجهڙي ۽
ٻيا سٺل ٽراڻا اک ننڍي رنگ اچو)۔

● قَرِـاٽِي قَرِـاٽِيُـونَ ڏ. ٺ. (سن. ڀرمر = ٽرن)
ٻار مٿي چڙهڻ يا ڪڍڻ جي چرخي يـا چڪرو۔
ڪڇي۔ ٽرئي۔

● قَرِـاهو اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر
هيدرآباد ۾)۔

● قَرِـاٽِيـنَ مصدر. (سن. ٽرت = ٽرن) لڳڻ
ڪرائڻ (مال کي)۔ ڏيڪو ڪرائڻ۔ ميڙائڻ۔

● قَرِـاٽِيـنَ مصدر ٽرَ جو ڪم ٻئي کان ڪرائڻ۔
ٽر ڪرائڻ۔ لُـتَائِي ڪُـسَـائِيـنَ هٿان وڃائڻ۔
ڏاڙو هٿائڻ۔

● قَرِـاٽَ قَرِـاٽُـونَ ڏ. ٺ. ڪهمري۔ ڪهماري۔
ٽيرو۔ چڪر۔ گردش. واپس اچڻ جي حالت۔ آڻل۔
موت. واپسي. ٽرن جي حالت۔ ٽرئي۔ انڪار۔

● قَرِـاٽَ قَرِـاٽُـونَ (ت) ڏ. ٺ. سودي
ڪرڻ کان پوءِ ٽري وڃڻ بعد ڀريل چٽي۔
انڪاري ڏلڊ۔

● قَرِـاٽَ ڪهـرِـتَ قَرِـاٽُـونَ ڪهـرِـتُون ڏ. ٺ.
ٽرن ڪهڻ جي حالت۔ آڻل ٻڌل۔ انڪار۔

● قَرِـاٽَ قَرِـاٽَ ڏ. (سن. ڀرمر = ٽرن) آڏاڻي
جو هڪ اوزار. ڪهڙي ويڙهڻ جي ڪاٺي. ٽر۔
● قَرِـاٽَ ڏ. ٺ. ٽيلي ٻجن جون خالي ٽريون (چوٽائي
مال جي کاڌي لاءِ)۔ سرھ. ڇاٽي وغيره جو ٻھ۔
ٽرئي (ت)۔ ننڍو ٽر۔ ٽرو۔

● قَرِـاٽَ ڏ. مصدر. (سن. ٽلھ = ٽرن) ٽر
جهڻ۔ ٽل۔ جهڻ۔ ٽلجڻ۔ ميهو جهڻ. ٻوڪجڻ۔

● قير'ڪو' ۽ قير'ڪتا' : ڏ. ڪورين جي اصطلاح ۾
 قاضي کي خلاصي بيهارڻ لاءِ چيوڙي تي ٻڌڻ جي
 حالت (ت). گهاگهري جو ٻلاند- دامن- ٻاؤ (ت).
 ماڻهو يا جانور جي تيڪ هڻڻ جو آواز- پرڙات.
 ● قير'ڪ' ۽ قير'ڪتا' : ڏ. خيال- ارادو- نمونو-
 ڊول- همت ڇلت.
 - قير'ڪو' قير'ڪن' : خيالن يا ارادن ۾ تبديلي ٿيڻ-
 خيال بدلائڻ. دل ڪڇي وڃڻ- شوق لهي وڃڻ-
 عقل ڇڏي وڃڻ- ڪم بگڙي وڃڻ.
 - قير'ڪو' قير'ڪي' وڃڻ : خيال ۾ تبديل اچڻ.
 نمونو ٺهي ٻيو ٺهي وڃڻ.
 ● قير'ڪو' ۽ قير'ڪتا' : ڏ. گڏهه يا گهوڙي جو
 ٽڪ مان زور سان ڪڍيل واءُ- ڦونڪارو.
 ● قير'ڪي' ۽ قير'ڪيئون' : ٺ. رانديڪي جو
 هڪ قسم.
 ● قير'ڪي' ۽ قير'ڪيئون' (ل) : ٺ. گهڻي
 سيءَ سبب ڏڪڻي- رڦڻي- هڙڪي.
 ● قير'ڪت' ۽ قير'ڪت' (ل) : چانعو وغيره جو
 وڏڻ وارو حصو. ڌار- ٻڇو- ڦر.
 ● قير'ڪتي' ۽ قير'ڪتيئون' (ل) : ٺ. ٽيلي ٻج
 جي گاهه جي ڪتر (مال جي چاري لاءِ).
 ● قير'ڪيل' ۽ قير'ڪيل' (ت) : ڏ. (ع. فرغل جو
 بگڙيل) ٻرائو- ڪٻڙو. (ٺ. ڦوڪلي ۽ قير'ڪليئون).
 ● قير'ڪو' ۽ قير'ڪو' ٿيئون' : ٺ. (سن. ڀر'ڪو'
 ڦرڻ) رانديڪي جو هڪ قسم- ڦرڻي- ڀواري.
 ڀنڀوري (ڪاٺ جي). جيت جو هڪ قسم.
 ● قير'ڪند' ۽ قير'ڪند' : ڏ. هاڻيءَ جو ٻڇو (هرڻي
 کان وڌيرو).
 ● قير'ڪو' ۽ قير'ڪتا' (ت) : ڏ. صفت. خوش- تازو-
 توانو- ٺوٺو. تندرست- صحت مند- صحت ياب-
 چڱو ڀلو.
 ● قير'ڪي' : ٺ. (سن. ڀر'ڪو' = ڦرڻ) شڪ-
 ڪمان- وسوسو- سڪلپ- ورڪلپ.
 ● قير'ڪن' : مصدر. (سن. قتل) قير'ڪڻ- قتل.
 ڪنهن آن يا گل وغيره جو ٻڍڻ- اوڀر ٿيڻ.
 ڪنهن لڙ جاڳور جو ماديءَ سان لڳل ڪرڻ.

- قير'ڪ' ٻون : ٻي طرح ٿيڻ. ٻيو ٿيڻ. تبديل
 اچي وڃڻ- بدلجڻ.
 - قير'ڪ' قير'ڪن' : قير'ڪي' وڃڻ- متجڻ- تبديل
 ٿيڻ- ڦرڻ- ڦيرو ڪائڻ- گهمري ڪائڻ.
 - قير'ڪ' قير'ڪن' : ٽاها ڪائڻ. خطا ڪائڻ- ڪناهه
 ڪرڻ- ٻاپ ڪرڻ.
 - قير'ڪ' قير'ڪن' : هرهر آچڻ- ذري ذري
 اچڻ- اڀر ڦير ڪرڻ.
 ● قير'ڪ' ۽ قير'ڪيئون' (ل) : ٺ. هوا جو
 جهوڳو- جهونڪو- لٽهر.
 ● قير'ڪائڻ' : مصدر. (سن. سڪندڻ = ڦرڪڙ ڪرڻ)
 ڦيرائڻ. ڏڪائڻ. ڪنبائڻ.
 ● قير'ڪيڙو' ۽ قير'ڪيڙا' (ل) : ڏ. واءُ. نمولو-
 ڊول- ريت- ڍنگ.
 "زماني جو ڦرڪڙو اهڙو ڦري ويو آهي جو الامان".
 ● قير'ڪن' : مصدر. (سن. ڪنڀ = ڪنڀڻ)
 ڪنڀڻ- ڏڪڻ- لرڙڻ. (اڪن جا چنڀڻ) هيٺ مٿي
 ٿيڻ- ڦوڻ (اک جو). ڦرڪيو.
 - قير'ڪي' ۽ قير'ڪيئون' : ٺ. ڏڪڻي-
 ڪنڀي- لرڙڻ. سيءَ سبب ٽڙڪو- ٽڙڪي.
 ڊپ- خوف- ڀؤ- ڊچ.
 - قير'ڪشي' ٻون : ڊپ وڃان ڏڪڻ-
 ڪنڀي ٻون- ٽڙڪڻ. ڏاڍي سيءَ سبب ڏڪڻ.
 ● قير'ڪن' : مصدر. (سن. ڪنڀ = ڪنڀڻ)
 جنبش ۾ اچڻ- حرڪت ڪرڻ. هيٺ مٿي ٿيڻ-
 لڏڻ- چرڻ- ڏڏڻ- ٽهڻ. ڪنهن ننڍڙي ٻڪريءَ جو
 ٽپ ڏيئي اڏامڻ. ڪنهن جانور جو ڦولڪارو هڻڻ-
 ڦولڪارڻ (ت). گڏهه ۽ گهوڙي جو ڍڪ ڪري
 اوڳرائي ڏيڻ (ڪ).
 ● قير'ڪيڻو' ۽ قير'ڪيڻا' : ڏ. ڦوٽيندو- ڦلڻو-
 ڇلڻو- لٽ- لٽ- ڦرڪڻو.
 ● قير'ڪي' ۽ قير'ڪيئون' : ٺ. (سن.
 ڪنڀ = ڏڪڻ) ڏڪڻي- ٽڙڪي- ٽڙڪو.
 سخت ٿڌ- سخت سرد- ڏاڍو سيءَ.
 - قير'ڪي' ٻون : ڏڪڻي ٿيڻ. تمام گهڻي
 ٿڌ ٻون. ٿڌي هوا جو لڳڻ.

جڏهن ”متر-مگ-چڻا-چوئرا-تر“ وغيره جي قَرِي ڪيوڙي جي قَلِي-ڪيلو. ٻڌڻو (پڙ جو). (ڪنڊي جو) سگر. ڪنهن قبيلي جي شاخ.
- قَرِي پَالُون ۽ قَرِي پَانُون: ذ. صفت. قَرِي وارو. قَرِي مان نڪتل.

● قَرِي يو ۽ قَرِي (ت-ل)؛ ذ. ٻهارو-جهڙو-قَرِيو.

- قَرِيو لاهين (ت): وائڻ کان پوءِ اُن جي ڍڪ کان ٻنهي صاف ڪرڻ.

● قَرِي ۽ قَرِيون؛ ت. (ف. پُل). ڪنهن واه يا نهر مٿان لنگهڻ لاءِ ٺاهيل ڪچي پل-قَرِيو-پل.

● قَرِي آڻين (ت): مصدر. (منگت) ڦٽائڻ-قَرِي آڻڻ وجهڻ.

● قَرِي پَات ۽ قَرِي پَاتُون؛ ت. پتڪ-لاف-ڊاڙ-لٻاڙ.

- قَرِي پَاتُون هڻڻ؛ ڊاڙون هڻڻ-لافون هڻڻ-پتڪون هڻڻ. لٻاڙون هڻڻ.

- قَرِي پَاتِي ۽ قَرِي پَاتِي (ت)؛ ذ. پتڪ هڻندڙ-پتڪي-لاف هڻندڙ.

● قَرِي ت ۽ قَرِي تُون (ت)؛ ت. پير سان پئي جي پيرن ۾ (هڻڻ وقت) ڏنل آڏ-قَرِي-آڏي.

- قَرِي تڪ ۽ قَرِي تڪُون (ت)؛ ت. قَرِي-قَرِي تڪ-قَرِي-انگرو. شرارت-فساد.

- قَرِي تڪ هڻڻ؛ قَرِي يا قَرِي هڻي ڪيرائڻ (ڪنهن کي). روڪ وجهڻ-رٿڻ-آڙ وجهڻ.

● قَرِي ت ۽ قَرِي ت: ذ. صفت. (سن. سگر تي) چالاڪي). چالاڪ-هوشيار-چست-جهانجهرو.

جلد-تڪڙو-ٿورو-ٿورو-تڪو-تڪو-چو-هو-چڙڪ-ڪڙو-تڪو-جل تڪو-چپل-وائڻرو-چڙت. حاضر جواب-ٿيڳڙيل. ٺهڪيو-ٺهڪين مردن-هشناڪي وارو-جوانمرد-فلڪي.

- قَرِي تائي ۽ قَرِي تائيون؛ ت. چالاڪي-تيزي-قَرِي-جلدائي-تڪڙو-وڻ پڪڙو-هوشيار-تيزفهمي.

- قَرِي تو ۽ قَرِي تو؛ ذ. صفت. قَرِي-چالاڪ-هوشيار-جلد-تڪڙو-تيز.

ڪپڙن لاءِ ڪاٺ جو تختو-ڊاٻڙو. وهنجڻ جو تختو. ڪپڙ جي اوزار (پچي) جي پچڙي وارو اڻ گول تختو. ڪنڀارڪي ڪم جو هڪ اوزار-ٿانون ٿيڻ لاءِ ڪاٺ جي پٽي-ٺاڻي. ٺهڻي. ڪچيءَ جي وڻ جا ٻن ٻوٽا. درياھي ٻوٽا ٻن جي اصطلاح ۾ پڙي هلائڻ لاءِ ڪاٺ جي پٽي-ولجھه مچيءَ جو هڪ قسم. ڏوٻن جي اصطلاح ۾ ڪپڙن سٺڻ لاءِ پٿر جي وڏي چورس سير.

- قَرِي هڻڻ؛ ڪچيءَ جي چڙي يا ڌار تان ٻن صاف ڪرڻ. قَرِي روڙڻ.

- قَرِي روڙڻ؛ قَرِي چلڻ.

- قَرِي هو ٿي پوڻ؛ ٿڪجي پوڻ. ٿڪ سبب بي حال ٿيڻ. ڊگهو ٿي سمهڻ.

- قَرِي هو ڦٽائڻ؛ ڏاڍو شاھوڪار ٿيڻ. دولتمند ٿيڻ.

- قَرِي هي ٿي هڻڻ (ت)؛ وڃائڻ-خراب ڪرڻ-ضايع ڪرڻ-زيان ڪرڻ.

● قَرِي هوڙي ۽ قَرِي هوڙي پُون (ل)؛ ت. قَرِي-قَرِيو.

● قَرِي هي ۽ قَرِي هيون؛ ت. (سن. ٿلهه ڪهه = تختي). ڪاٺ جي پٽي-تختي. (سڪول ۾) ٻارن جي لکڻ جي تختي-فرمي-پٽي. موچين وٽ چڙي جو ٽڪرو رکي ويڻ جي تختي. آڏي.

لار جو هڪ عضوو-اوپاري جي چوٽيءَ ۾ پل ڪاٺي. پڙي ۾ ڪم ايندڙ تختو. ٿالون ڪي (ڪنڀارن وٽ) ٺيڻ جي ڪاٺي-ٺهڻي. ڏاڻي ڏنڻ يا چار وغيره اٿڻ لاءِ ڪاٺ جي هڪ تختي.

ايت جو هڪ عضوو. گهاٽي جو هڪ عضوو-پڙي ۽ ٻيلھ. ۾ ٻڌل لٽ. مگ-چڻ-متر وغيره جي قَرِي-قَرِي.

● قَرِي هيڙي ۽ قَرِي هيڙيون (ت)؛ ت. ڄم وغيره ڪپڻ لاءِ ڪاٺ جي چورس تختي. قَرِي.

● قَرِي هو ۽ قَرِي هيڻا (ت)؛ ذ. ٻهارو-جهڙو-قَرِيو.

● قَرِي ۽ قَرِي پُون؛ ت. (سن. قتل = ميوو) منهن ۽ ڊگهو قَل (جنهن ۾ اندر ڊاٻا ڀريل هجن.

● قَترَڪو = قَترَڪا (ڪ). ذ. (س). قَترَڪم =
 تختو) ڪتاب جو پوھو. ھَترَڪو = ھَترَڪ - ھَترَڪو
 (ل). لنڊو ھَترَڪو (ت). ڪھڙي جو يا ھَترَڪي جو
 ڇيڙو - ھلاند. طُرو. لَندَڙ ڪھڙو - جھالر (ڪ).
 - قَترَڪا ٺاھڻ: لَڪڻ تي ڇيڙو ڇاڙھي
 ٻجڙيءَ وٽ ٻر ٻرڻ يا قَترَڪا ڇڏائڻ.

- قزڪا ٻائڻ: پوڻ ٻائڻ - پوڻاڪون ٻائڻ -
وڻس وڳا ٻائڻ - ٺاڪ وٺ ڪرڻ.

”ماءُ جنڊ ڪڍي، ٻٽ قزڪا ٻائي.“

● قزڪو ڪو قزڪا (ڪ)؛ گهوڙي جي ٺڪ
مان قزڪو قزڪو جو ڪيل آواز - قوڻڪارو.

● قزڪي ڪي قزڪي ڪيئون؛ ٺ. اڳڙين ٻيل
ڪٽڙو - چٽين ٻيل ڪٽڙو.

”فڪر ڪر قزڪي ڪيئن ور وٺڪائي لاءِ“

(شاه ڪريم).

● قزڪي ڪيئل ۽ قزڪي ڪيئل = قزڪي ڪيئلون؛
ٺ. ٺ. (سن. ٺڪهه = قزڪو) تلوار جو هڪ

قسم - ڊگهي چٽنب واري تلوار.

● قزڪو ۽ قزڪا: ٺ. گاهه جو هڪ قسم. ٻش جو
ٻوڙو - ٻش. ٻوٽي يا گاهه جو هڪ قسم (ڪ).

ڪٽر يا ڪٽڇي جو هڪ ٻاسو.

● قزڪو ۽ قزڪا: ٺ. (سن. ٻٽر شٽ = قزڪو)
ڪنهن ٻائڻ جي بولند - ٻيو - قزڪي - قطرو -

چٽاڪو - ڳاڙو. ٺٽڪ - چنڊو - مڙهڻ جي وڏي
ٻولند.

- قزڪو (يا) قزڪي ٻٽر ٺ. (يا) قزڪو ٻٽر (ت)؛
ڪير ولوڙڻ.

”سورن جون سالون چئي، آئي قزڪيون ٻٽر.“
● قزڪهه ۽ قزڪهون (ت)؛ ٺ. ٻاسو - ٻاڙ -

ٻنياد - ٻيڙهه.

● قزڪهه ۽ قزڪهه: ٺ. ٻس جا ٻٽن - قزڪو - قزڪو.
- قزڪهه ٻٽي ٻٽن؛ ٺڪ سبب ٻي حال ٿي

ٻٽن. لستو ٿيڻ - ٺڪڻ. سنئون ٿي مڙهڻ.

● قزڪهه ۽ قزڪهون (ل)؛ ٺ. ٺڪ - سٽ -
ضرب - چوٽ.

”ماڻن قزڪي ڪالهه جهلي.“

● قزڪهه ۽ قزڪهه (ت)؛ ٺ. ڪورين جي
اصطلاح ۾ تاجي ٻٽن وقت مٺي وٽ تاجي ڪي

ڊگهو ڪرڻ ۽ چڪي جهلڻ لاءِ سنهڙي ڪاٺي
جو ٺڪرو.

● قزڪهن (ڪ)؛ مصدر. ٺٻڙ ڏيڻ - ٺٻڙڻ -
چلاڻڪن.

- قزڪي هي ٻٽن؛ ٺٻي ٻٽن.

● قزڪهه ۽ قزڪهه: ٺ. (سن. ٺڪهه = تختو)
ڏوٻن جي ڪپڙن ٺاڻڻ جو ٻٽر يا ڪاٺ جو

ٺڪر - ٺٽو - قزڪو - ڊاٻڙو - قزڪهه.

● قزڪي ۽ قزڪي ٻٽن؛ ٺ. (سن. ٻٽر شٽ =
قزڪي) قزڪي جو مولٽ قطرو - ٻٽو - ٺٻيو - ڳاڙو -

ڪٽڪي. چٽندو. ٺٽنگ. چٽڪو - ٺٻڙ - ٺڪ
(ڪير وغيره جو).

- قزڪي ۽ قزڪي ٻٽن؛ ٺٽو ٺٽو ٺٽو ٺٽو
گهوڙو ٺٽن - آهستي آهستي ڳاڙو ٺٽن.

- قزڪيون؛ ٺ. هميشه جمع ۾ ڪم ايندڙ
(لفظ) ٻٽو ٻٽن (برسات جون) - ڪٽيون - ٻٽو -

قزڪار.

- قزڪيون ٻٽن؛ مينهن جي سنهي بولند ٻٽن -
ڪٽيون ٻٽن يا وسن - مينهن ٻٽن.

- قزڪيون ٻٽن؛ ٺ. قطر قطرا - ٺٻيا ٺٻيا -
ٻٽو قزڪار - چاٽ - ڪٽيون (برسات).

● قزڪي ٻٽه: ٺ. گاهه جو هڪ قسم (جنهن جي
ڏٺ يا قزڪي يا ٺٽن مان مارو ماڻهو مالي ٻٽي

ڪاٺين).

● قس ۽ قس: ٺ. صفت. ٺڪل - ماڻهو -
هڃيل - ڪهيل - ڪهيل - ڪهيو - چور - ٺٽو - ساڻو.

مسٽ. ٻيڙار - ٻٽر - ڊق - ڪڪ - هلاڪ -
ورتل - ورجيل. آٽو - وڪٽو - عاجز. چٽ -

خلاص. ٺٽو (ان جو سنڪ).

● قس؛ ٺ. ٻس جا ٻٽن - قزڪهه - قزڪو -
قزڪو - قزڪهه.

● قس؛ ٺ. (آواز). هڪو آواز - سنهو آواز -
جهڻو يا ضعيف آواز. ڪٽن ۾ ڪيل ڳالهه -

قس قس.

- قس ڪٽن؛ ٻٽو ٻٽو واري هوا ڪٽڻ -
ٺٽو ٺٽو.

● قس (ت)؛ ٺ. وٽ ڪي ٻٽ جي ٻٽ ۾
ٺڪ هڻي ڪيل زخم. قس جي حالت - ڊٻ -

ٺٽو (ڪ).

- قَسَ ناهين: ڪٽي جي ڀرسان زخمر ناهين (جو سڙ هٿ ڏاند کي تسڪي هائ لاءِ ناهجي).
جاءِ ناهين - ٿاڪ ڪرڻ - هٿ ڪرڻ.

- قَسَ هٿين: ڪٽي جي ڀرسان زخمر هٿين.
- قَسَ ڪٽين (ڪ): قَسَ ڏيڻ.

● قَسائين: مصدر. (سن. هٿس = قاسن) قاسائين.
انڪائين - اڙائين. چنڊائين - هڪڙائين.

● قَسَتِيو: قَسَتِيو: ڏ. بيهقلي جي ڳالهه - بيهقلي.
لپ لپ - ٻڪ ٻڪ - ٻڪواڙ - ٻڪواس. فساد -
جهيڙو - ٺٺو - رڳڙو - ڦڏو.

- قَسَتِيو چنڊائين: ڦڏو. معاملو نپيرون. چنڊ آزاد
ڪرائين. ليڪو صاف ڪرائين.

● قَسيرائين (ت): مصدر. ڌمارن - ريبين -
قسلانين.

● قَسِڙو: قَسِڙو (ڪ): ڏ. هڪي جو هڪ قسم.

● قَسِڙاٽ: قَسِڙاٽ (ت): ڏ. سرر جو آواز -
سررڙاٽ - سرر - سرر. چنڊ آزاد ڪرائين لاءِ
بهانه سازي - ٺٽاء. ٺاٺ ٺوٺ - ٺخرا. ڏمڪائين -
شوارت. چرچو.

- قَسِڙاٽ بازري: ٺ. ٺاٺ ٺوٺ - ٺٽاء ستاء.
ٺخري بازري.

- قَسِڙاٽ ڪٽڻ: قَسِڙائين - ٺٽائين - ڪسائين -
ڳالهه ٿارڻ. لنوائين.

● قَسِڙائين: مصدر. ٺٽائين - ڪسائين - ٺٽائين -
ٺارڻ. بَسِڙ م ٻير هئڻ - قَسِڙاٽ ڪرڻ. ڪوهي
ڪرڻ. انڪار ڪرڻ. ٺاڪار ڪرڻ.

● قَسَ قَسَ (ت): ٺ. ٺنڍي ٻار جي هيشاب
مٺڻ جو آواز - شرڪو.

- قَسَ قَسَ ڪٽڻ: ٺ. ٺارڻ کي هنگائين لاءِ زالن
جو آواز ڪٽڻ.

● قَسَ قَسَ: ٺ. (آواز). تمام جهيڙو ڳالههء -
آهستي آهستي ڳالهائين - سرر - سرر - قَسِڙو -
سس قس.

- قَسَ قَسَ ڪٽڻ: ڪن م ڳالهائين - آهستي
آهستي ڳالهائين - هور ٻان ڳالهائين. سَسَ ٻس ڪرڻ -
سر پات ڪرڻ.

● قَسِڪَڻ: مصدر. (سن. ٺڪ = آهستي هائ)
هٿن مان نڪرڻ. وڃڻ. ترڪڻ - ڪسڪڻ -
ٿيڙڻ - ٺڙڻ - ڪِسِڪَڻ - ڪهٽڪڻ - ڪسڙڻ -
سرڪڻ.

- قَسِڪَڻ ٺ. هٿ مان ڪسڪي وڃڻ واري
حالت - ترڪ - ڪسڪ.

- قَسِڪَڻ ٺنڍي: قَسِڪَڻ ٺنڍي ٺيئون;
ٺ. ڏ. صفت. ٺرڙو - سفلو - هلڪو. ٺڄ -
بيهودو. سڪو - خالي. آجايو - اڪيار ٿو - ڪوڙو -
باطل - عبث.

- قَسِڪَڻ ٺنڍي: هٿين: مڃور يا ٺرڙو ماڻهو
هڃڻ.

- قَسِڪَڻو: قَسِڪَڻا: ڏ. ترڪي ويندڙ -
ترڪيو - رڪيو. سڙيو - سڪيو.

- قَسِڪَڻي: قَسِڪَڻي: ٺ. ٺ. صفت.
ترڪي - ڪسڪي - سِر ڪسڪي. ڦلهڙي - ڀري.
موڪري. ڪشادي - وڏي - ويڪري. (ٺ). مله.
جو هڪ ڍاء - ڄاڻي جو هڪ نمونو.

- قَسِڪَڻي طبعيت: هر ڪنهن ڳالهه تي
ريجهي ويندڙ روح يا دل - سڪي طبعيت.

- قَسِڪو: قَسِڪا (ت): ڏ. گهڪو - ترڪو -
ڪسڪو. ٿيرو - ولو - گهرو - چڪر.

- قَسِڪو ڏيڻ (ت): جلد موٽي وڃڻ يا اچڻ
يا هليو وڃڻ. گهرو ڪري هليو وڃڻ.

● قَسِڪَڻ: مصدر. ڪن م سَسَ ٻس ڪرڻ.
چنگهون ڊگهيون ڪٽڻ.

● قَسِلائين: مصدر. ريجھائين (ٻارن کي) -
ڏاڍائين - ڦاٽائين - ٻريائين - ٻرچائين - سرچائين. راضي
ڪرڻ - خوش ڪرائين. ڇٽ پڌڻ - ڏاڍا ڏيڻ -
آٿارڻ. خوشامد ڪرڻ. ٻرڻ - ورڻ - ٺڳڻ -
چورڻ - ڍر ڏيڻ - پٺلائين - ڪمراه ڪرڻ - منجهائين -
پلائين - ڀرمائين - ريڻ - فريب ڏيڻ - ڍوڪو ڏيڻ -
ڍوڪو ڏيڻ - ويساهڻ - ڍوهڻ - ڍغا ڪرڻ -
ويسلائڻ.

● قَسَلَهَتِي پَرَو: قَسَلَهَتِي پَرَو: ڏ. صفت. ٺرڙو -
هلڪو - سفلو - پٽيو. وڃ ڪٺو. لائي ڄاڻي ڪندڙ.

- ٺڪڙائيءَ وٺڻ (ٺ) : شرمندي ٿيڻ کان
لٽائڻ - شرم هرچائڻ. خرابي وٺڻ. فساد ڪرڻ -
جهيڙو جا ڳائڻ.

- ٺڪڙي ڇڏڻ : صفت. لٽ ڳهائڻ جو هوشيار - لٽ باز.
(ٺ) : لٽ بازي - ڏنڊي بازي. جهيڙو - ٺٽو - فساد -
(دوستيءَ ۾) ڦٽڙو - اتفاق - دشمني. ڇڪتاڻ.
گهيي - ڪلڪل - ڪٽ ڪٽ - ڪروڙ. جٺ - جيجا -
ٺڪڙي - مصيبت - آزار.

- ٺڪڙي جي ڪٽڻ : دوستي ڦٽائڻ جهڙا
ڪم ڪرڻ. مروت نه ڪرڻ - سنڪل ٿيڻ.

- ٺڪڙي ڪرڻ : دوستي ڦٽائڻ - رولو وجهڻ
(سنڪت ۾). جهيڙو ڪرڻ.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : (ع. ڦٽڻ). مسڪيني -
غريبي - غربت. واپد. طالبعلمن لاءِ ڳوٺ يا شهر جي
ماڻهن کان روزانو ورتل مالي.

- ٺڪڙو ڦٽڻ (ت) : پريشالي ٿيڻ. مغز خراب ٿيڻ.
● ٺڪڙو ٺڪڙو : صفت. اڌڪل اڌ آلو
(ڪپڙو يا زمين وغيره). ٿورو سڪل - آڏوڪو -

آساڪرو - وائڪو. اهڙو سڪل جنهن سان چڱيءَ
طرح پاڻي نه نڪتو هجي ۽ ڪجهه اثر آڻڻ جو
باقي هجي. چڱو ڀلو - تندرست - تازو - توانو - ساڄو -
وڌيل - تيار - متارو - ڇاڪ (ل). ٿوري پاڻيءَ ۾
وڌل (پٽ) - خشڪو (ڪ). ٺ. ٺڪڙي
ٺڪڙو (ت). (اسم خاص). بهارا يا ٺوڪرا
وغيره. ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

- ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ : ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ :
بعد زمين جي خشڪ ٿيڻ واري حالت. آڏوڪائي -
ٺڪڙائي - آساڪرائي.

- ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ : ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ :
ڏيڻ - ڦهلائڻ.

- ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ : ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ :
آساڪرائي - آساڪرائي - وائڪائي.

- ٺڪڙو ٺڪڙو : آساڪرو ٺڪڙو - آساڪرو ٺڪڙو -
وائڪو ٺڪڙو.

- ٺڪڙو ڪرڻ : ٺڪڙائيءَ ٺڪڙائيءَ - وائڪو ڪرڻ -
آساڪرو ڪرڻ.

ٺڪڻ - ٺڪڻ - ٺڪڻ - ٺڪڻ. آڦرڪڻ آڦرڻ -
باهه ٺي ڇاڙهڻ ڪنهن طعام جو جوش کائڻ -
ٺڪڻ. ڪاوڙجڻ - ڏمرجڻ.

- ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو (ٺ) : اسم خاص. مينگهواڙن جي هڪ
ذات جو نالو.

- ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.
● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٺڪڙو ٺڪڙو : ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو. ٺڪڙو ٺڪڙو.

● ٽڪري لائين: چيڙائين - ڪاوڙائين - رنجائين.
 دق ڪرڻ - ڪلياڻ - هائي ڪڍڻ - ڏهڻ. ترسڪار
 ڪرڻ - ايمان ڪرڻ - خراب خوار ڪرڻ - بدنام
 ڪرڻ - ٻڙو ڪرڻ - بي آڻو ڪرڻ - بي مانو ڪرڻ.
 تڪليف ڏيڻ - بي آرام ڪرڻ - آزار ڪرڻ.

● ٽيڪل ۽ ٽيڪل: ڏ. صفت. قند - ڦند -
 چنڊ - مڪر - ترڪت - چالبازي - اٽڪل - نال -
 حرفت - رمز - تربوت - ول چل - ڪپڙاڙي - ٿريڙ.
 لائڪ - چيٽڪ - چنڊ - چنڊت - ليل - بازي -
 لنگو.

● ٽڪن: مصدر. چورو يا سفوف وغيره هٿ
 جي ٿريءَ تي رکي هڪ ئي دفعي سان وات ۾
 وجهڻ - ٽڪي هڻڻ. ترڪڻ. مٿ ڀري وات ۾
 وجهڻ - جلدي جلدي ڪاٺڻ. گهڻو گهڻو ڪاٺڻ.

● ٽڪو ۽ ٽڪا: ڏ. لپ (ڪنهن دوا يا
 کاڌي وغيره جي). ڪنهن شيءِ جو هڪڙي هٿ
 جي لپ ۾ آيل مقدار - لٽو. گيره.

● ٽڪا هڻڻ ۽ ٽڪ هڻڻ: لپون ڀري وات ۾
 وجهڻ. جلدي جلدي ڪاٺڻ. گهڻو ڪاٺڻ لپوڙا هڻڻ.

● ٽيڪو ۽ ٽيڪا: ڏ. صفت. (سن. ٽيڪ) =
 بي سواڊي) بي سواد - بي مزي - بي لذت - اڻ وڻندڙ -
 بي لطف - بي ساءُ - بي لاءِ - ليسو. بنا لئون جي -
 بي نيمڪ - الوڻو. گهٽ مڻسڻ وارو. هڪو -
 گهٽ - خفيف - سڌو - سڌو - جهنگو جيئن

”ڪپڙي جو رنگ جهنگو آهي“. (سن. ٻيٽڪ =
 ٽڪو) هڪ رنگ جو ٺالو - هيلو - هيڊو - زردو -

پٿرو - بستتي - هڻائون. جهڪي رنگ وارو -
 هلڪي رنگ وارو. لٽل (مڻهن) هيلو (مڻهن) -

جنهن ۾ رت نه هجي). بي رونق (مڻهن).
 ڪومايل - جهڪو - لٽل (رنگ ۾). مائوس -

آداس. شرمندو - لٽي - شرمسار. ڪيڪو و - ڪو -
 هشيماڻ. (سن. رتن هڻو - ڇيڏو - پٿرو.

● ٽيڪا ڪاٺا چوڻن يا چوسڻ: بي فائدو
 تڪرار ڪرڻ - بنا مطلب جهڳڙو ڪرڻ. ٻهڻاڻ

کان سواءِ ٻيو ڪجهه به حاصل نه ڪرڻ - اڃاها
 هٿ هڻڻ.

● ٽڪريو (ل): ڏ. چوهين جانورن جي بيماريءَ جو
 هڪ قسم (جنهن ۾ ڳئون، مينهن جا ڦڻ سڪي
 ويندا آهن ۽ کير ڏيڻ بند ڪري ڇڏين).

● ٽڪريو ڪرڻ: مينهن يا ڳئون جا ڦڻ
 سڪي پوڻ.

● ٽڪڙ ۽ ٽڪڙ: ڏ. صفت. (سن. ٽڪ) =
 خراب هلت ڪرڻ) اڌنڪيءَ طرح خرچ ڪندڙ -
 خرچاڻو - هٿ ڦاڙ - ٺاڻو - لڪ لوٽ - فصول خرچ.
 (ع. فقير جو بگڙيل) فقير - ڪڏا ڪر - پينو -
 بڪاري - سوالي. بڪيو - سڄو - ڪنڪال - ڪٽل.
 گهڻن ڳالهائين - واترادو - تيز - ٽيڪو - جلد.

ٺهه ٻه چئي ڏيندڙ (ڪ).
 ● ٽڪڙ ٽال ۽ ٽڪڙ ٽال: هٿ ڦاڙ -
 لڪ لوٽ - گهڻ خرچاڻو. سخي.

● ٽڪڙ ڦاڙ: ايڏا ڪم ظاهر ٿين - ڪجهي
 ڳالهه ٻڌي ٿين. راز ظاهر ٿين.

● ٽڪڙ ڦاڙ ۽ ٽڪڙ ڦاڙ: ڏ. صفت. ڪجهه
 ظاهر ڪرڻ وارو. راز فاش ڪندڙ. هٿ جو چوٽ -

هٿ ڦاڙ.

● ٽڪڙ ڦاڙن: (لٽائي) ظاهر ڪرڻ. ڪجهه
 ظاهر ڪرڻ - راز فاش ڪرڻ - (وڙ) ٻڌو ڪرڻ -

پردو کولڻ - پيد ظاهر ڪرڻ - چغلي هڻڻ - فساد
 مچائڻ - معاملو ڪرائڻ.

● ٽڪڙ هڻڻ: ڪٽل هڻڻ - سڄو هڻڻ -
 پينڪيو هڻڻ. چالاڪ هڻڻ - چست هڻڻ.

● ٽڪري ۽ ٽڪري پون: ڏ. (سن. ٽڪ) =
 خراب هلت) جيٺ ڦٽ - ٽڪ لعنت - لعنت ملاست -

ٽڪ مٿ - ڪار ڪندو. گهبي - ڪيڏو - وڳڙو -
 (خيرات لاءِ) وڳڙو - ڪيلڪيل - پندي -

ڪير ڪير. خجالت - خواري - بدنامي - رسوائِي -
 ذلت. تڪليف - مصيبت - هڃا. دقت - هلاڪي -

خفتو. (صفت). پٺيان لڳي ٻولندڙ - جيڃا - چنڊڙ -
 نه چنڊ - پندڙ.

● ٽڪري ٿيڻ ۽ چٽي ٿيڻ: آزار ٿيڻ -
 مصيبت ٿيڻ - هڃا ٿيڻ. جڃا ٿيڻ - پند ٿيڻ.

- ٽيڪا ڳڻا چؤمڻ ۽ بي فائدو ڪم ڪرڻ -
ٽيڪا ڪالا چوڻ.

- ٽيڪا انجهرو ۽ ٽيڪا انجههرا: ذ. صفت.
ٿورو ٿڪو - ٿڪاڻ تي مائل - پيليرو - زردپرو.
- ٽيڪا انجهو ۽ ٽيڪا انجهه: ذ. صفت. ٿڪاڻ
تي مائل - ٿڪا انجهو - پيلانجهو - زردپرو - سائپرو -
پيليرو.

- ٿڪاڻ ۽ ٿڪائون: ث. ٿڪي رنگ هجڻ
جي حالت - ٿڪائي - پيلان - هيڏان - زردان.
الوڻائي - ٿڪائي - لسائي - بي سوادائي. جهڪاڻ -
ڪوڙاهي - مرجهان (رنگ جي)، شرمندگي - حياءُ -
شرم - لڄ - مرجاڻا.

- ٿڪائي ۽ ٿڪائيسون: ث. ٿيڪاڻ
(رنگ جي)، شرم - لڄ - ليهم - حجاب - مرجاڻا -
مرم - عار - شرمندگي - شرمساري.

- ٿيڪو ۽ ٿيڻ: ۱. هيلو ٿيڻ - هيڏو ٿيڻ. شرمندو
ٿيڻ - لڄي ٿيڻ - شرمسار ٿيڻ.

- ٿيڪو ۽ ٿيڪو ٿيڪو: ٿيڪا ٿيڪو ٿيڪو: ذ. صفت.
شرمسار - شرمندو - لڄي.

• ٿيڪو ۽ ٿيڪا: ذ. ٿيڪو - ستارو - بخت.
پاڳ - نصيب - ڪٽر.

• ٿيڪي ۽ ٿيڪيون: ث. پوري ٿيل دوا
جو وزن (ٿڪڻ لاءِ)، سٺو - ترڪي - چورو -
پورو - پڪي. ڪٽيل دوا.

- ٿيڪي ۽ ٿيڪيون ۽ ٿيڪيون: ث.
دوا درمل - دوا دارون - ٿيڪي ستي.

- ٿيڪي دار ۽ ٿيڪي دار: ذ. صفت. ٿيڪي وارو -
ڪي ستي ڏيندڙ - طبيب - حڪيم - ويڇ - وڏو.
- ٿيڪي ڏيڻ (ت): دوا ڏيڻ. صدمو رسائڻ -
ذڪت ڏيڻ - ڏاڍو مارڻ - مارڻ ڪٽڻ.

- ٿيڪي ستي ۽ ٿيڪيون ستي: ث.
علاج دوا دارون - دوا درمل - ٿيڪي ٿيڪي.

• ٿيڪائين (ت): مصدر. آڇڻ - آڇائڻ - آڇڻ
ڏيڻ - ٿيڪائڻ.

• ٿيڪ ۽ ٿيڪت (ت): ذ. رس - ليڪڻ ڪالپو
ٻڃيل شيء - ٿوڳ - ڪٽڙ.

• ٿيڪڻ: مصدر. ڀڄڻ.

- ٿيڪائڻ (ڪ. ل): مصدر. آڇائڻ - آڇڻ -

ٿيڪو ڪرڻ. ڪيرائڻ. هارڻ. ڀڄڻ

”ماه ميهي ڪاهي هڏ ٿيڪايو هيٺ ڇڏي“.

• ٿيڪڙ ۽ ٿيڪڙ (ل): ذ. وڏو ٻڌو - ٻيڪڙ.

• ٿيڪيلڻ (ل): مصدر. وندرڻ - وندر ڪرڻ.

جيئن ”ٻار ٿيڪليا ويٺا آهن“.

• ٿيڪڻ: اسم خاص. (سن. ٿالڪڻ) هندڪي
سال جي هڪ مهيني جو نالو. فصلي سال جو
جهون مهينو جنهن ۾ گرميءَ جي آمد ٿئي.

• ٿيڪي ۽ ٿيڪيون (ل): ث. برساتي اوڀر
جو هڪ قسم. ڪٽي - ٿيڪي - ٿيڪي.

• ٿيڪهين (بلوچي): ظرف. فجر جو - سوير -

سويل - سويرو - ساجهر.

”قازا ڏير ٿيڪهين ويا“ (شاه).

• ٿل ۽ ٿل: ذ. (سن. ٿل - ٿل) ميوو -

ميوات - ٿر - ٿمر - ٻار - فروت - پيداوار - پيدائش -

فصل. آهت - ڪٽيو - ٻرايت - لاپ - فائدو - نفعو -

حاصلات. نتيجو - ڪٽيو - ٿمره. (محنت جو) اجورو -

بدلو - عيوضو - معاوضو - انعام - بخشش. گجهارت

جي ڀڄڻي - سڌاڻ. هندڪي اصطلاح ۾ خواب

جو تعبير - فال جو نتيجو. ڪنهن گره جي عمل

جو نتيجو. پالي جي آڻي. تلوار جي لوڪ. ڪٽڻ

يا تلوار وغيره جو ٿر.

- ٿلائڻو ۽ ٿلائڻ: ذ. صفت. ٿل وارو -

ٿل سان - مٿس - سٺل. ٿل - آباد - آهائڻو.

- ٿل ٻائڻ: ۱. فائدو حاصل ڪرڻ. فائدو ٻرائڻ -

نفعو ملڻ - ڪٽڻ - ڪمائڻ - ٻرائڻ - نتيجو حاصل ڪرڻ.

- ٿلجڻ ۽ ٿلجڻ: مصدر. ٿل وارو - ٿل جهلڻ - ٿر

جهلڻ - ٿرڻ.

- ٿل دار ۽ ٿل دار: ذ. صفت. ٿل وارو -

ٿل ڏيندڙ - ميوو وارو - ٻار وارو - ٿر دار - ميوو دار.

- ٿلڊائڪ ۽ ٿلڊائڪ: ذ. صفت. ٿل وارو -

ٿر وارو - مٿس - ٿلائڻو - سٺل - ميوو دار.

آباد - ماڻو - ٿل - چڱو - ڇوڪو. مود مند - فائدو وارو -

واڌار وارو - وڌاءُ وارو - لاڀائڻو - گنجائشي.

- ڦل ڦول ۽ ڦل ڦول: ڏ. ميوا ۽ گل.
ميوا- ميوات. آيت- پيدائش- فصل.

- ڦل ڪامينا ڪرڻ: لٽيجي يا آجوري جي خواهش ڪرڻ.

- ڦل سيلڻ: ميوو ملڻ. ثمره حاصل ٿيڻ-
نتيجو ملڻ- ڪيتو لوڙڻ- نتيجو ڀوڳڻ. اجر ملڻ-
بدلو ملڻ- عيوضو ملڻ. فائدو ڏيڻ- لغو حاصل ٿيڻ.

● ڦل: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي نوشهري، تعلقي ٽنڊي باگي ۽ تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڦل ۽ ڦل: ڏ. (سن. ڦل = ڦلڻ) ڪل-
پشپ ڦول، ڀرت ۾ ڪم ايندڙ ڀت يا ست جو
ٺهيل ڪل. ٽوپي ۽ جو گل- ٽوپر. گهه جو هڪ
قسم. ٺڪ يا ڪن ۾ پائڻ لاءِ سون جو ڪل
جهڙو زبور. ڦڪ- ڦڪون (ت). حقي يا چلم جي
ٽوپي. ڍال جي پنڃي. تلوار جي هٿي جي ڏنڊي.
ڦالڊي جو ڏنل داغ يا ڏپ. تعويذ- ڦل.
ڪيسر ولسوڙڻ لاءِ ڪاٺيءَ جو منڍينڙي جهڙو
(منڍيءَ جو) حصو. (عورت کي آيل) ماهواري-
ڪهڙا- حيض- وٽ- رڱ. مرد جي مخصوص
عضوي جو مٿو- سوهارو- حشفه. مڙدي کي ساڙڻ
کان پوءِ ان جي سڙيل رک ۽ هڏا. ڀرت جو
هڪ قسم (ڪ). ٻوٽي جو هڪ قسم (ت). (ڏ).
صفت. سهڻو- سٺو- وڻندڙ. خوشنما- خوشبوءِ دار.
- ڦلارن ۽ ڦلار ٽون: ٺ. گل وڪڻندڙ بقال-
بڪارڻ- بڪالڻ- آريائي- آرائڻ.

- ڦلاري ۽ ڦلاري: ڏ. صفت. گل وڪڻندڙ-
بڪري- بڪالي- آرائي.

- ڦلندي ۽ ڦلنديون: ٺ. اٽڪل-
چالاڪي- حرفت. اجائي ليکي.

- ڦلندي ٻڌڻ: خوشامد ڪرڻ- چاهوسي
ڪرڻ- ڏاور ڏيڻ- آٿارڻ- چٽرائڻ- برغلائڻ-
ورغلائڻ- ڦسلائڻ. ڳلتو ٻڌڻ- چڙهو ٻڌڻ-
شاهو ڏيڻ- چاڙه ڏيڻ. ويهڻ- ريڻ- ٺڳڻ.

- ڦل تيار ڪرڻ: حقي يا چلم جي ٽوپيءَ
تي ٿانڊو چاڙهڻ- ٽوپي ٺاهڻ. سلفي تيار ڪرڻ.

- ڦل چوڻڊڻ: شاديءَ جي هڪ رسم موجب
لائشن ڏيڻ بعد گهوٽ جو ڪنوار جي مٿان
اڇلايل ڪپهه جا ننڍا پٿڙا چوڻڊڻ (هندن) ۾
مئل ماڻهوءَ جا سڙيل هڏا ميڙڻ.

- ڦلڏانبي ۽ ڦلڏانبيون: ٺ. ڪن رکڻ جو
ٿانءُ- گلدالي- ڦولداني. گل ڦل- گلزاري.

- ڦلڪاري ۽ ڦلڪاريون: ٺ. گڏ ڦل-
گلزاري. ڪن ٺاهڻ جو ڪم (ڪپڙي يا ڀت
وغيره تي). ڪنهن ڪپڙي تي ڀريل ڪن وارو ڀرت.
- ڦلڻ: مٿ ڏيڻ ۽ ڇنڊيءَ آهر ڪجھه نه
ڪجھه رقم ڏيڻ. سرنديءَ وارو رقم ڏيڻ.

- ڦلواڙي ۽ ڦلواڙيون: ٺ. گلن جي
ڀاري. لٽيڙو باغ- باغيچو- گلستان- ڦولستان-
چمن. گلزاري- ڦلڪاري.

● ڦلا: ڏ. (هميشه جمع ۾ ڪم ايندڙ لفظ)
جئون يا مڪئي وغيره جا ڀڳل داڻا.

● ڦلار ڄڻ: مصدر. (سن. ڦل = ڪلڻ) ڪلڻ-
ٽيڙڻ. ظاهر ٿيڻ. ڀڪوڻ- وڌڻ- ڦٽڻ. باهه ۾
وڌل ڪنهن شيءِ جو ڦڄڻ (جهڙوڪ ڦٽڪي-
جست وغيره ڦلاڻڻ). گرميءَ سبب وات ۾ ڦلڻا
هون- (وات) اوبارڻ.

● ڦلارڻ: مصدر. (سن. ڦل = ڪلڻ) ڪنهن
ون جو ڪلڻ- ڦل وڃڻ- گل جهلڻ- پور جهلڻ-
پورجڻ. ڦٽڻ- ٽوڙڻ- ڪلڻ.

”ڦوڳ ڦلاريا ڦرسين اڃ ڀسي لعل ليار“
(ڪبير شاهه).

- ڦلار ۽ ڦلارون: ٺ. وڻ جي گلن ڪرڻ
واري حالت- پور. ڦولهيڙي جو وقت- ڦولهيڙو.
- ڦلار ڄڻ: مصدر. وڻ جو پور جهلڻ-
پورجڻ- ڀوڪجڻ.

● ڦلانيئي ۽ ڦلانيئون: ٺ. مڙس مري ويل
زال- رٿوڙ- وڏو- ڀيوه- ڦلانيئي- ڏليل- ڏني-
ڦلانيئي.

- ڦلانيئي ۽ ڦلانيئون: ٺ. ڦلانيئي-
ڦلانيئي.

- ڦلانيئي ۽ ڦلانيئون: ٺ. ڦلانيئي.

- ڦلاني؟ هڪ ذات جو نالو.

”لاڪا لڪ هو، ڦلاني ڦير پيو“ (شاهه).

● ڦلاني ۽ ڦلاني (ت) . ذ. ڦهلاءَ - پڪيڙ - واڌ. واڌ (زخم وغيره جي). ڦٽ پڄڻ جي حالت - هاج - بت تي لڪتل دٻاءُ.

- ڦلاني ڪرڻ: زخم جو وڌيڪ پڄڻ - ڦٽ جو وڌي وڃڻ.

● ڦلاني: مصدر. (سن. ڦل = ڦرڻ) ڦل پيدا ڪرڻ - ڦار ڪرڻ - جدا ڪرڻ - الڳ ڪرڻ - علحده ڪرڻ - ورڇي ڏيڻ - ولڊي ڏيڻ - وائڻ - ولڊڻ - ورهائڻ - ورڇڻ - ورهاست ڪرڻ. وهنوار ڪرڻ - بي باقي ڪرڻ. حساب ڪيڏ (وياج وغيره جو).

● ڦلاني: مصدر. وڌائڻ. وستار ڪرڻ - اهٽار ڪرڻ. پڪيڙڻ - پيارڻ. ڦٽائڻ - سڃائڻ - ڦهلائڻ - ڪنهن شيء کي باهه تي يا سڀڪ تي پڄائڻ - پڄڻ (جيئن؟ جست - ٿامو يا ڦٽڪي وغيره ڦلانيجي). زور وٺائڻ - ڇاڙهڻ. لاهڻ (آواز). خوشامد ڪرڻ - چاهل سي ڪرڻ.

● ڦل پو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي شڪارپور ۽ تعلقي رتي ديري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڦلجي: اسم خاص. تعلقي جوهي ۾ هڪ ديھ ۾ شهر جو نالو.

● ڦل ڊهو: اسم خاص. تعلقي کهوڙڪي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڦلرڪي ۽ ڦلرڪيون (ت): ڦ. پڪريءَ جو هڪ قسم - سنهي منهن ۽ آڇڻ چڻ واري پڪري.

● ڦلري ۽ ڦلريون: ڦ. (سن. ڦل = ڦلڻ) ڦل جو اسم تصغير. ننڍڙو ڦل. ڦٽ يا مٽ جو ننڍڙو ڦل - ڦنڊي - ڦولڊي. آڪ جو ننڍڙو ڦل. ڳھ جو هڪ قسم. نٿ جو هڪ عضو - موئين سان جڙيل کول چڪرو - چٽ - ڦل. ڀرت جو هڪ قسم (ڦ). مال جي سڃاڻپ لاءِ واڌو (+) جو هڪ نشان (ڦ).

- ڦلري رڪڻ: ڏوه ڏيڻ - الزام آڻڻ.

- ڦلري لائڻ: خوشامد ڪرڻ - وٽپ ڪرڻ. جهيڙي کي وڌائڻ - جهيڙو مچائڻ.

● ڦلڻ (ت) . ذ. واڌ کي ڪم جي هڪ اوزار جو هڪ نالو - ڦٽل.

● ڦلڻيو ۽ ڦلڻيا: ذ. صفت. ٻن رنگن (هڪ آڇي ۽ ٻئي ڪنهن ٻي رنگ) خاص ڪري ڪاري يا لاسي جي چٽن وارو - چنگمرو. (ذ). رنگ جو هڪ قسم (گهوڙي يا ڪڪڙ جو). (ذ. صفت). ٺاهوڪو - اڇو آڇورو - وٽندڙ (ل). شوقين. نٿ وارو. (ت).

● ڦلڪ ۽ ڦلڪون (ت): ڦ. فريب - ڦند - چار - دام.

● ڦلڪ ۽ ڦلڪون (ل): ڦ. چٽپ - چٽپ - تنبيهه - ڪن سٽت.

● ڦلڪاري: ڦ. ذ. ڪپڙي جو هڪ قسم - گلن وارو ڀرت پريل ڪپڙو - ڳڪنو.

● ڦلڪڻ (ڪ): مصدر. ڦرڪڻ - ڏڪڻ - ڪڍڻ - جنبش. لڏڻ.

”ڦلاني جي مڇ ئي ڪال ٿي ڦلڪي“.

● ڦلڪي: ڦلڪيون (ت): ڦ. ري جو هڪ قسم.

● ڦلڪو ۽ ڦلڪا: ذ. (سن. ڦلڪا = ڦلڪو) ننڍي سيڪيل مالي. منهي ۽ ننڍي ماني - چٽي - ڊگهي. (ذ. صفت). هڪو - هڪڙو (طبيعت جو) - ٿرڙو (ت).

- ڦلڪائي ۽ ڦلڪائي: ذ. صفت. ڊگهي وارو - ڦلڪا پڄائيندڙ.

● ڦلڪي ۽ ڦلڪيون (ت): ڦ. ڪيڻ جو مٿيون ڦرھو.

● ڦلڪي: اسم خاص. تعلقي جاتيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڦل ڪر ۽ ڦل ڪر (ت): ذ. ڏانداريءَ جو هڪ حصو - ڏلڻ وجهڻ جي ڪاٺي.

● ڦلنگي ۽ ڦلنگي: ذ. صفت. (فرينچ > فرنگ > فرنگ > فرنگي > ڦلنگي > ڦلنگي) ڀورهي -

گورو۔ انگريز:

”معلم ماڳ لاءِ اکيڻن، فرنگي منجهه ڦير يا“
(شاه)

● ڦٽلڻ: مصدر. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ). ڦرڪڻ۔
ڦر جهلڻ۔ ميوو جهلڻ۔ ڦلجڻ۔ ڦڙڻ. ڪهڙو ڦل ڏيڻ.
وڌڻ۔ ويجهڻ. اولاد پيدا ٿيڻ۔ ٻارن وارو ٿيڻ۔
اولادي ٿيڻ. سرسبز ٿيڻ۔ آباد ٿيڻ۔ سائو ٿيڻ۔
سڪيو ٿيڻ۔ آسودو ٿيڻ۔ فتحياب ٿيڻ۔ ڪامياب ٿيڻ۔
جيتڻ۔ ڪٽڻ.

● ڦٽلڻ ڦٽلڻ: ڦر ۽ گل جهلڻ. سرسبز ٿيڻ. وڌڻ
ويجهڻ. عيالي اولادي ٿيڻ.

● ڦٽلڻ: مصدر. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ). وڻ جو
ٽڙڻ۔ ٻوڪجڻ۔ ٻورجڻ۔ گل ڪڍڻ۔ گل جهلڻ۔
ڦلارجڻ. ڦٽڻ۔ ڪلڻ۔ ٽڙڻ. (گل جو) ڦوڻ ۾ اچڻ.
سڄڻ۔ ڦٽڻ۔ ٽوڙڻ۔ آماڻجڻ۔ آڦرڻ۔ سڄي پيڻ.
ويجهڻ۔ واڌ ڪاڻڻ۔ وڌڻ۔ ويڪرو ٿيڻ. ٻمڃڻ۔
ڦوڪجڻ۔ ڦوٽڻ ۾ اچڻ۔ ڊر ڀرڻ. خوشي ۾
ڀرڻ.

● ڦٽلڻو ڦٽلڻا: ڏ. ڪرميءَ سبب بدن تي ٿيل
ڦوٽيندو۔ چلڻو۔ چالو.

● ڦٽلو ڦٽلا: ڏ. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ). ڪاٻه
ڦل جهڙي شيءِ جوئر يا مڪائي جو پڳل داڻو
(جنهن جي پيڇڻ ۽ ٽاڻڻ ڪاڻ ٻيوءَ شڪل ڪل
جهڙي ٿيو هوي). اکين جي بيماريءَ جو هڪ
قسم۔ اک جي تاري ۾ ٿيل اڇو ٺڪو. ڏٺي جي
وٽ جو سڙيل حصو. دڪيل پيڙيءَ جو سڙي رک
ٿيل حصو. چڻگ۔ ٽانڊو. (ڪ). چرپي جو لنڊڙو
مٺپ نڪتل ٽائيل ٽڪرو۔ گوگڙو.

● ڦٽلو: ڏ. تاس يا پتي جي چئن رڪن (ڪارو۔
لال۔ ڦٽلو۔ چونگڙي) مان هڪ جو نالو۔
ڪلاور۔ چڙيا.

● ڦٽلڻو آڻي: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
جو نالو.

● ڦٽلڻو آهين: اسم خاص. تعلقي روهڙيءَ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● ڦٽل وڦٽا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڦٽلوڙڻ: مصدر. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ). ڪولڻ.
ٽيڙڻ۔ ٻڪيڙڻ۔ ڪنڊيڙڻ۔ وڪيڙڻ. هيٺ مٿي ڪرڻ.
ڦولھڙڻ۔ ڦولھڻ۔ ڳولڻ۔ تلاشڻ۔ ڦلھڙڻ.

● ڦلورو ڦٽلورو: ڦ. ٽ. ٽيڙو. وڪيڙو۔ ڪنڊيڙو.
ڳولا۔ ڦولا۔ ڇاڇ ڦلھڙو.
● ڦلورو وڦٽو: ڦلورڙڻ۔ ڦلھڙوڙڻ. هيٺ مٿي ڪرڻ.
تلاش ڪرڻ.

● ڦٽلو مٿو ڦٽلو مٿو: ڏ. (سن. مٿت =
ڦوٽيندو). ٻاهر ۾ مٿڙ يا ڪنهن سخت ڪم
ڪرڻ سبب (هٿ يا پٺي ڪنهن هنڌ) لڪتل
ڦوڪڻو۔ ڦوٽيندو۔ چلڻو۔ ڦٽلو.

● ڦٽلو ڪاري: اسم خاص. تعلقي روهڙيءَ ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● ڦٽلو ڪٽو ڦٽلو ڪٽو: ڏ. (سن. مٿت =
ڦوٽيندو). ڦٽلو۔ ڦوٽيندو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔
ڦٽلو مٿو۔ چلڻو.

● ڦٽلو ٺو ڦٽلو ٺو (ل): ڏ. (سن. مٿت =
ڦوٽيندو). ڦٽلو ڪٽو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔ چلڻو.

● ڦٽلو هو ڦٽلو هو: ڏ. (سن. مٿت =
ڦوٽيندو). ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔
ڦٽلو مٿو۔ چلڻو.

● ڦٽلو ڪٽو ڦٽلو ڪٽو: ڏ. (سن. مٿت =
ڦوٽيندو). ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔ ڦٽلو مٿو۔
ڦٽلو مٿو۔ چلڻو.

● ڦٽلھارو: ڏ. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ). آهار =
ڪاڌو). ميوي جو ڪاڌو (هنڌن ۾ ورت جي وچ
۾ ڪاڌي لاءِ ميوو. ڇاڪاڻ ته ورت ۾ صرف
اناج ۽ اناج مان ٺهيل ڪاڌو واهرائبو نه آهي).
گيارس جو ڪاڌو.

● ڦٽلھار (ت): ٽ. ڦلھار۔ ڦلھيار۔ رک۔ ڪيري۔
خاڪ.

● ڦٽلھارڻ: مصدر. (سن. ڦٽل = ڦٽڻ).
ڦلارڻ۔ ڦٽل.

● ڦٽلھارو: ڦٽلھارو: ٽ. ڦلار.

● ڦٽلھارڻ: مصدر. ڦلارڻ.

● ڦٽلھڙي: ڦٽلھڙي: اسم خاص. تعلقي بدین
۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڦٽلھڙو: ڦٽلھڙو: اسم خاص. تعلقي ڪڇري ۾ هڪ
ديھ جو نالو ۽ شهر جو نالو.

آيل ڪيچي. ڪلراني پٽ مٿان لوڻ جو تھ. لوڻايل ھاڻيءَ سڱن بعد لوڻ جو ٺھيل (آپري آيل) تھه. سوڍا-ڪار. ھشي-ٽيڪر-آور. -ڦيلي ڏيڻ؟ آواز ڏيڻ-ٽيڪ ڏيڻ-سھارو ڏيڻ. ھشي ڏيڻ.

● ڦليا (ت): اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو. ● ڦليار ٿ. وسائل باھ. چار-رڪ-ڦليار-ڦلھير.

-ڦليار ۾ ڦوڪون ڏيڻ؟ بي نتيجي ڪوشش ڪرڻ.

-ڦليجائي: اسم خاص. تعلقي دھري محبت ۾ ھڪ ديھ جو نالو.

● ڦليل ٿ: اسم خاص. تعلقي موري ۾ ھڪ ديھ جو نالو.

● ڦليل ٿ ڦليل ٿ. ڏ. (سن. ڦل ٿ = ڪليل ڪل + ٿل = ٿيل؟ سن. ڦل + ڦيل = ڪلن جو ٿيل). ڪلن جو ٿيل-ڪل روغن. ڪلن ٿيل ترن جو ٿيل. عطر ٿيل ٿيل. خوشبوءِ دار ٿيل-سُرھو ٿيل. شفاف ٿيل-صفا ٿيل ٿيل.

-ڦليلي ٿ ڦليلي ٿ. ڏ. صفت. ڪلن مان ٿيل ڪي ٿلڙو-عطر ڪش. خوشبوءِ دار ٿيل وڪندڙو-عطار-عطري.

● ڦليلي ٿ: اسم خاص. حيدرآباد جي ڀرسان وھندڙ ھڪ ڦاٽ جو نالو. گولي (ل).

● ڦلھير (ت): ڏ. ڦليار-ڦلھير. -ڦلھير ۾ ڦوڪون ڏيڻ؟ اجائي ڪوشش ڪرڻ. اجائي محنت.

● ڦليو ٿ ڦليا: ڏ. صفت. ڦلن وارو-ٻڙھائون-ڦلھيو. رنگ جو ھڪ قسم (ڪڪڙ وغيره جو). چٽڪرو.

● ڦر ٿ ڦر (ت): ڏ. لڳي-مگر-فريب-عياري-چالاڪي.

-ڦير ٿ ڦير: ڏ. صفت. چالاڪ-دوڪيباز-فريب-مگار.

● ڦمن ٿ ڦمن (ت): ڏ. حرفت-انگل-چالاڪي. فريب-دوڪو-ترڪت.

● ڦيلھو ٿ ڦيلھا: ڏ. صفت. ايلھڙ-ڦن-ڦوسو-ڦيو-لڙڪندڙ (ماس). لڦ لڦ ڪندڙ (ماس). ڇو-ڳلھو. ڪمزور-بي طاقت. ڦلھڙو-ڍلو-ڍرو. آڦريل-ڦرڪيل-سست-ڪاٺ-آرسي-آلسي-ٿوڻي-ڪاھل-عاري-ڪم ڪوس-ڪم چور-شومتي-لرم-ڪنڙو (ل). ٿ. ڦلھي ڦلھيون). -ڦيلھائي ٿ ڦيلھائيون: ٿ. ڦيڦائي-ليھڙائي. ڍرائي-ڍلائي-نرمي-نرمائش-سستي-آيس-ڪاھلي. ھلڪائي.

-ڦيلھڙو ٿ ڦيلھڙا: ڏ. صفت. (ڦلھي جو اسم تصغير) ڪجهه ڦلھو. ضعيف. ڪمزور-ھڻو-لستو-وڻو-بي سگھو-بي ستو-بي قوتو-بي طاقت-ڪم طاقت-ٺيل-اڀرو-لاغر-نجيف. نمازڪ (ٻن)-ڪومل. ڪھلو-ڪھرو-سست. ٿ. ڦلھڙي ڦلھڙيون).

● ڦيلھيار: ٿ. رڪت-چار-ڪيري-چائي-خاڪ-ڦلھير.

● ڦيلھير ٿ. ٿ. رڪ-چار-ڪيري-خاڪ-ڦلھيار. ڏوڙ-ميتي-چائي. (صفت). بھڪار-خراب-لڪو.

-ڦيلھير ۾ ڦوڪون ڏيڻ؟ اجائي محنت ڪرڻ. بھڪار ڪوشش ڪرڻ.

● ڦلھيرن: مصدر. (سن. ڦل ٿ = ڪلن) ڪولن-ٻٽن-ڪنڊيرن-وڪيرن. ڦلھورن. سمجھائڻ-سلجھائڻ (ست). ڪوٺڻ-وڪڻڻ. سوچڻ-ڳولڻ.

● ڦلي ٿ ڦليون: ٿ. (سن. ڦل ٿ = ڦر) ڦري (ڪپلي وغيره جي).

● ڦلي ٿ ڦليون: ٿ. (سن. ڦل ٿ = ڪل) ڪل-نڍڙو ڪل-نڍڙو ڦل-اڪ جو ڪل-ڦلڙي. ڦلجي جو ڪل. ڪڙي تي لڪل ڪل يا چڪمڙي جو ڪم-ڇيٽ ڪل-اٽس. ڪل وغيره ڪيڻ لاءِ ڪاٺ جو ٺپو-ٻوٽو-اڏو-ڪارب-قالب. سيوي جو سڙيل داغ يا چٽو. ڳھ جو ھڪ قسم. (لڪ ۾ ٻائڻ لاءِ) سولو لولڱ يا ڦل. ڪيھ. ڪي ڪاڙھن بعد مٽي تري

● ٽن ٻڌڻ: روڊ يا ٻڪري جي ننڍڙي ڦٽر جا ڪرڻ ٻڌڻ.

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر (شاه)

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر (ل) ٽ. ٻڌڻ ۾ پرائي- ٽولہ - ماڃ.

● ٽن ٻڌڻ: ساڃا ڪرڻ - ماڃ ڪرڻ - ٽولہ ڪرڻ.

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر: ٽ. نالڱ جو آواز - شوڪو - ڦوڪو. سهڪڻ جو آواز - هانپارو - ڪتي جي سهڪ. گهوڙي جو ڦوٽڪارو - ڪمان ساه ڪڍڻ جو آواز. ڀرتي - هادي.

● ٽنجهڙ: ٽ. ٻنيءَ جي بندن ٻڌڻ لاءِ هٿ ڏيئي حاصل ڪيل مٽي - پٽيهڙو.

● ٽنجهڙ ڪرڻ: هٿ ڏيئي (بندن جي مٽي هٿ ڪرڻ لاءِ).

● ٽنجهڙ ٽنجهڙون (ل) ٽ. ٻن جي مرئي جي ٻڌڻ وارو حصو - ڪڇ. ٽنگن جي وچڙڻ وارو هنڌ.

● ٽنجهڙون هٿن ۾ هلڻ ۾ پيرن جا پٺيان حصا پاڻ ۾ وچڙائڻ. چوڙ هٿن - لت هٿن. (گهوڙي جو) اڀيون هٿن.

● ٽنجهڙن ٽنجهڙن (ل): ٽ. اک جو چينڀير - چينڀر - پٽيهڙو - پٽيهڙو.

● ٽنجهڙو ٽنجهڙا: ٽ. صفت. ٽنگن ڦريل (جانور يا ماڻهو جنهن جون ٽنگون هلڻ ۾ وچڙنديون هجن) پيرن ڦريل. ڦڏي ٽنگ وارو - ڦڏو. (ٽ. ٽنجهڙي ٽنجهڙون).

● ٽنڊ ٽنڊ: ٽ. (سن. ٻاش = نوڙيءَ جي ڦاهي) ٽنڊي جو مخفف - نوڙيءَ جي سرڪڻ - ڦاهي - ٽنڊو. ڌار - ڇاري - ڇڙي. ڪوڙڪي - ڪمند - (ع. ڦٽڻ) فريب - دوڪو - ٽڳي - مگر - چنڊ - فند - مگر - ڍونگ - ڌر - ڊلبو. اٽڪل - چالاڪي - حرقت. حيلو - بهالو.

● ٽنڊ ٻڪريون: ٽ. چار وچڙائڻ. ڦاسائڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻ. اٽڪل ڪرڻ - چالاڪي ڪرڻ. مگر ڪرڻ. ٽڳي ڪرڻ.

● ٽنڊر (ت): ٽ. صفت. ٽنڊو ڪندڙ. چالاڪ - عيار - مگريلو - مگار.

● ٽنڊو ٽڳيل (ت): ٽ. اٽڪل - چالاڪي. فريب - ٽڳي - مگر. ڌر - ڊلبو.

● ٽنڊو ڪپڙن: اٽڪل ڪرڻ - چالاڪي ويو هائڻ - حرقت هلائڻ.

● ٽنڊن: ٽ. درياءَ جي مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ٽنڊن ڪري وڃهڻ: (ت) سخت مار ڪيڻ - جهڳوري وڃهڻ.

● ٽنڊن ٽنڊن: ٽ. (سن. ٻرا. ٽنڊن ٻرا = ٽنڊن) ريشر يا سٽ جو ٺاهيل لنڊو گول ٿورڙو - جهاپو. جهوڙو. لغڙ جو ٻڇڻ ٽنڊي. ٽوپيءَ جو ٻڇڻ - ٽنڊي. ٽوپيءَ جو ڪٽڻ. ڪڇ جو ڪٽڻ.

● ٽنڊي ٽنڊي: ٽنڊي ٽنڊي: ٽ. ننڍو ٽنڊن.

● ٽنڊي ٽيڙو: ٽيڙو وٺڻ: ٻنيان لڳو وٺڻ. ڪنهن جي ٻنيان هلندو رهڻ.

● ٽنڊي ٽيڙو ٽنڊي ٽيڙون (ت): ٽ. مڇيءَ جو هڪ قسم. (ڪرڙي کان ننڍي ڳاڙهي رنگ جي ويڪري ۽ چٽري). ڪڏڪ جو هڪ قسم (سنگ ويڪرو ڪري).

● ٽنڊو ٽنڊو: ٽ. (سن. ٻاش = ڦاهي) سٽ يا ريشر جي نوڙيءَ جو گهيرو - ٽنڊو - ڦالڊو - ڦاهي - سيرڪڻي - ڦاسي - ڦاهو. ڪمند - ٻال - چارو - ڌارو - طوق. چمند. ٽڪل - فريب - اٽڪل - چالبازي.

● ٽنڊي ٽنڊي ٽنڊي ٽنڊي: ٽ. ڌار ۾ آڇڻ. قيد ٿيڻ. فريب ۾ آڇڻ. مصيبت ۾ مبتلا ٿيڻ.

● ٽنڊيل ٽنڊيل: ٽ. ڌولهيڻ جي ليڪال جو ٻيو - بخاري - بخارو - چمني.

● ٽنڊي ٽنڊي (ت): ٽ. وڏي جونءَ.

● ٽنڊر ٽنڊر: ٽ. جوان ڀڳيءَ جو گوشت. (ڪوس لاءِ) گهڻون - ڪوسڙ گهڻون. ڍڪي نه ٿيندڙ گهڻون. ٽنڊي. سنڌ.

● ٽنڊر ٽنڊي (ت): ٽ. بيڪار بڻجڻ - بيڪار ٿيڻ.

● ٽنڊڪ ٽنڊڪ: ٽنڊڪ ٽنڊڪ (ل): ٽ. (ع. بندق - فندق) هٿ جي آڱر سان هٺيل ڌڪ -

● ٽن ٻڌڻ: روڊ يا ٻڪري جي ننڍڙي ڦٽر جا ڪرڻ ٻڌڻ.

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر (شاه)

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر (ل) ٽ. ٻڌڻ ۾ پرائي- ٽولہ - ماڃ.

● ٽن ٻڌڻ: ساڃا ڪرڻ - ماڃ ڪرڻ - ٽولہ ڪرڻ.

● ٽن ٻڌڻ ٽن ڦٽر: ٽ. نالڱ جو آواز - شوڪو - ڦوڪو. سهڪڻ جو آواز - هانپارو - ڪتي جي سهڪ. گهوڙي جو ڦوٽڪارو - ڪمان ساه ڪڍڻ جو آواز. ڀرتي - هادي.

● ٽنجهڙ: ٽ. ٻنيءَ جي بندن ٻڌڻ لاءِ هٿ ڏيئي حاصل ڪيل مٽي - پٽيهڙو.

● ٽنجهڙ ڪرڻ: هٿ ڏيئي (بندن جي مٽي هٿ ڪرڻ لاءِ).

● ٽنجهڙ ٽنجهڙون (ل) ٽ. ٻن جي مرئي جي ٻڌڻ وارو حصو - ڪڇ. ٽنگن جي وچڙڻ وارو هنڌ.

● ٽنجهڙون هٿن ۾ هلڻ ۾ پيرن جا پٺيان حصا پاڻ ۾ وچڙائڻ. چوڙ هٿن - لت هٿن. (گهوڙي جو) اڀيون هٿن.

● ٽنجهڙن ٽنجهڙن (ل): ٽ. اک جو چينڀير - چينڀر - پٽيهڙو - پٽيهڙو.

● ٽنجهڙو ٽنجهڙا: ٽ. صفت. ٽنگن ڦريل (جانور يا ماڻهو جنهن جون ٽنگون هلڻ ۾ وچڙنديون هجن) پيرن ڦريل. ڦڏي ٽنگ وارو - ڦڏو. (ٽ. ٽنجهڙي ٽنجهڙون).

● ٽنڊ ٽنڊ: ٽ. (سن. ٻاش = نوڙيءَ جي ڦاهي) ٽنڊي جو مخفف - نوڙيءَ جي سرڪڻ - ڦاهي - ٽنڊو. ڌار - ڇاري - ڇڙي. ڪوڙڪي - ڪمند - (ع. ڦٽڻ) فريب - دوڪو - ٽڳي - مگر - چنڊ - فند - مگر - ڍونگ - ڌر - ڊلبو. اٽڪل - چالاڪي - حرقت. حيلو - بهالو.

● ٽنڊ ٻڪريون: ٽ. چار وچڙائڻ. ڦاسائڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻ. اٽڪل ڪرڻ - چالاڪي ڪرڻ. مگر ڪرڻ. ٽڳي ڪرڻ.

ٺونسکو. ٻيٽي جي ٻجاريءَ واري ڪاٺي - ڳيٽي.
 بندوق جي گولي - ڦنڊڻ.
 - ڦينڊڪ هٽڻ: اٽ هٽڻ (کهوڙي جي).
 ٺونسکو هٽڻ.
 - ڦينڊڪ ٽي نه ستهڻ: ٻڪل ڪمزور هٽڻ.
 ڪوبه جهلو نه هٽڻ.
 ● ڦينڊڻ (ع. بندوق - فندوق) بندوق جي گولي - ڦنڊڪ.
 ● ڦنڊڻ: مصدر. (سن. ستهڻ = ڦوڪڇڻ).
 سڄڻ - ٿوڻ - ٿوڙجڻ - آماسجڻ - آڀامڻ - آڦرڻ -
 ٿلهو ٿيڻ - پڪڙڻ - وڌڻ - ڦوڪڇڻ. ٿڌڻ - وسار
 ڪرڻ. اُٻار ڪرڻ. پڪيڙڻ - سارڻ. ٻڌاڪ هٽڻ.
 وڌائي ۾ ڀرجڻ - ڦولڻ.
 - ڦنڊڻ ۽ ڦنڊون: ٿ. ڦولڻ - ڦوڪ - ميت.
 وڌائي - هٽ - غور - مغروري - ٽڪر.
 - ڦنڊاڻڻ: مصدر. سڄاڻڻ - ڦلاڻڻ - وڌائڻ.
 زور وڌائڻ. آڀارڻ.
 - ڦنڊجڻ: مصدر. ڦنڊڻ - ڦولڻ - سڄڻ -
 ٿلهو ٿيڻ.
 ● ڦنڊڻي: ڦنڊڻيون: ٿ. درياھ جي مڇيءَ
 جو هڪ قسم. ڪڻڪ جو هڪ قسم.
 ● ڦنڊو ۽ ڦنڊا (ل): ڌ. ڪڻڇيءَ جو هڪ
 پاسو.
 ● ڦنڊو ۽ ڦنڊا (ت): ڌ. ملھ جو هڪ داءُ.
 ٻيهر جي اشاري سان مقابل جي ٽنگ ڪسڪائڻ
 جي حالت - ڦڙتي.
 - ڦنڊو هٽڻ: هڪ ملھ جو ٻئي ملھ کي ٻيهر
 سان لاڙيو هٽڻ - ڦڙتي هٽڻ.
 ● ڦنڊي: ڦنڊيون: ٿ. صفت. ڦر لھ ڇڏيندڙ
 (مادي). جانور (جنهن جي چوڻ جي طاقت زائل
 هجي). ڪو راڳ (ڪ).
 ● ڦنڊڪ (ڪ): ڌ. سنهيون ڪاٺيون - چيسنپا -
 ڦانڊڪا - پُرڪت.
 ● ڦنڊڪ ۽ ڦنڊڪ: ڌ. (سن. ڦلڪڪم = تختو).
 ڦرھو. ايت جو چڪرو. پُرو - ڪنپ - ٻنگ - ڦنگھ.
 ڪاري جي اصطلاح - پيڙياتن جي اصطلاح
 ۾ لنگر هڪ پُرو. واريءَ يا ٻيهر جو ڍڪ -
 ڌڙو. (ڪ).
 ● ڦنڊڪ ۽ ڦنڊڪون: ٿ. (سن. ٻنگ = ڦڙو).
 ٻائيءَ جو ڦڙو - ڦڙو - ڦنگھ.
 - ڦنڊڪار: ڦنڊڪارون (ڪ): ٿ. سنهي بوند -
 بوند بوند - چنگار (مينهن جي).
 ● ڦنڊڪ (ڪ): ڌ. ڪچڙا ڪونچ - ٻونگر -
 ٻنگ - ٻور.
 ● ڦنڊڪو ۽ ڦنڊڪا: ڌ. (سن. ٻنگ = ڦڪو).
 تمام ڇڏو - ڇڙو - ڇڙو - ٻڙو. ٻائيءَ جهڙو ڪنگھو.
 ڪھڙو ٻائي مليل - ڦنگھو.
 ● ڦنڊڪي: ڦنڊڪيون: ٿ. برسات تي ٿيندڙ
 اوڀر جو هڪ قسم ڪنپي - پڻوڙ. ڪوليدڙ جو هڪ
 قسم. سلو - ڪونچ - ڪوهو - ڪوش. مال ڪسي سڄاڻپ
 لاءِ ڏنل داغ - نشان - لڪ - ڦنگھ. (ڪ).
 ● ڦنڊڪه ۽ ڦنڊڪه: ڌ. (سن. ڦلڪڪم = تختو).
 تختو - ٻاڻيو - ڦرھو - پُرو - ڪنپ - ڦنگھ. ڪنپ جي
 شڪل جهڙي (ميل کن ڊيگھ. ۾) جبل جي قطار
 (ڪ). ٻسانگي ڪاٺيءَ جو هڪ انگھو (ٿ).
 - ڦنڊڪهي ۽ ڦنڊڪهيون: (ڪ): ٿ. ڦنڊڪه (ڪ).
 ● ڦنڊڪه ۽ ڦنڊڪهون: ٿ. (سن. ٻنگ).
 ڦنگ - ٻنگ.
 ● ڦنڊڪهڻ: (ڪ): مصدر. چوٽائي مال وغيره کي.
 سڄڻ لاءِ نشان ڏيڻ - ٽڪ ڏيڻ - ڦنگيون ڏيڻ.
 ● ڦنڊڪو ۽ ڦنڊڪا (ل): ڌ. وڻ جو سڪل ڍنگھو -
 ڦلڪھو. (ل).
 ● ڦنڊڪهي ۽ ڦنڊڪهيون: (ڪ): ٿ. ڪنڇي -
 ڦنگھي. وھت جي سڄاڻپ طور ڪيل نشان.
 ● ڦنڊو ۽ ڦنڊا (ڪ): ڌ. ڪاري جي ٻيڙيءَ جو
 هڪ ڀاڱو (ٺيڙو).
 - ڦنو پٽڻ: ڌ. ڊسٽن ۽ ٻيڙي ڪاڪوس جي ڪهاڻي
 حالت ٿيڻ.
 ● ڦڻ ۽ ڦڻ: ڦڻون: ٿ. (سن. مٿو. نانگ
 جو) (جوش يا مستيءَ واري حالت ۾ پڪڙيل)
 منهن وارو حصو. نانگ جو ڦهليل منهن - ڪينچلي.
 لغڙ جي چوٽيءَ واري لوڪ ٻا حصو.

ٺونسکو. ٻيٽي جي ٻجاريءَ واري ڪاٺي - ڳيٽي.
 بندوق جي گولي - ڦنڊڻ.
 - ڦينڊڪ هٽڻ: اٽ هٽڻ (کهوڙي جي).
 ٺونسکو هٽڻ.
 - ڦينڊڪ ٽي نه ستهڻ: ٻڪل ڪمزور هٽڻ.
 ڪوبه جهلو نه هٽڻ.
 ● ڦينڊڻ (ع. بندوق - فندوق) بندوق جي گولي - ڦنڊڪ.
 ● ڦنڊڻ: مصدر. (سن. ستهڻ = ڦوڪڇڻ).
 سڄڻ - ٿوڻ - ٿوڙجڻ - آماسجڻ - آڀامڻ - آڦرڻ -
 ٿلهو ٿيڻ - پڪڙڻ - وڌڻ - ڦوڪڇڻ. ٿڌڻ - وسار
 ڪرڻ. اُٻار ڪرڻ. پڪيڙڻ - سارڻ. ٻڌاڪ هٽڻ.
 وڌائي ۾ ڀرجڻ - ڦولڻ.
 - ڦنڊڻ ۽ ڦنڊون: ٿ. ڦولڻ - ڦوڪ - ميت.
 وڌائي - هٽ - غور - مغروري - ٽڪر.
 - ڦنڊاڻڻ: مصدر. سڄاڻڻ - ڦلاڻڻ - وڌائڻ.
 زور وڌائڻ. آڀارڻ.
 - ڦنڊجڻ: مصدر. ڦنڊڻ - ڦولڻ - سڄڻ -
 ٿلهو ٿيڻ.
 ● ڦنڊڻي: ڦنڊڻيون: ٿ. درياھ جي مڇيءَ
 جو هڪ قسم. ڪڻڪ جو هڪ قسم.
 ● ڦنڊو ۽ ڦنڊا (ل): ڌ. ڪڻڇيءَ جو هڪ
 پاسو.
 ● ڦنڊو ۽ ڦنڊا (ت): ڌ. ملھ جو هڪ داءُ.
 ٻيهر جي اشاري سان مقابل جي ٽنگ ڪسڪائڻ
 جي حالت - ڦڙتي.
 - ڦنڊو هٽڻ: هڪ ملھ جو ٻئي ملھ کي ٻيهر
 سان لاڙيو هٽڻ - ڦڙتي هٽڻ.
 ● ڦنڊي: ڦنڊيون: ٿ. صفت. ڦر لھ ڇڏيندڙ
 (مادي). جانور (جنهن جي چوڻ جي طاقت زائل
 هجي). ڪو راڳ (ڪ).
 ● ڦنڊڪ (ڪ): ڌ. سنهيون ڪاٺيون - چيسنپا -
 ڦانڊڪا - پُرڪت.
 ● ڦنڊڪ ۽ ڦنڊڪ: ڌ. (سن. ڦلڪڪم = تختو).
 ڦرھو. ايت جو چڪرو. پُرو - ڪنپ - ٻنگ - ڦنگھ.
 ڪاري جي اصطلاح - پيڙياتن جي اصطلاح

ڪلهي جي هيٺان ٻڌي وارو هڏو. ڪاري جي مڇي جو هڪ قسم. سول مڇي.
 - ڦٽيا ۽ ڦٽيون: آهو ڪجهه ڀرت جو ٻارڻ جي چولين ۾ ڦٽين جي شڪل ۾ ڀرجي.
 - ڦٽي ڏيڻ: وارن کي سنوارڻ. ڪنگهي ڪرڻ.
 - ڦٽي ڦوڪارو: ڦٽيون ڦوڪارو: ڏ. هار سينگار. ٺاه ٺاه (بدن جي). تيل ڦليل - سيند سرمو. ڪپڙو لٽو.
 - ڦٽي ڦوڪارو ڪرڻ: بت کي سينگارڻ. هارسينگار ڪرڻ. سيند سرمو ڪرڻ.
 - ڦٽي ڪرڻ (ت): عقل ڪم ٿيڻ.
 - ڦٽي ڪرڻ: ڦٽي ڪرڻ: ڏ. صفت. ڦٽيون ٺاهيندڙ. ڦوٽا جوڙيندڙ. (اسر خاص). هڪ ذات جو نالو.
 - ڦٽي ڦوڪارو (ت): ڏ. ڦٽي. ڦوٽو.
 - ڦٽي وارو (ڪ): ڏ. ڀرت جو هڪ قسم.
 - ڦٽي هاري: ڦٽي هاريون (ڪ): ڏ. ڦٽي وارو هڏو. ڦٽي.
 - ڦوٽر ڦوٽر (ت): ڏ. صفت. بالڪل ڏٻرو. لعيف. لاغر. ڪمزور. بي زور. ڪراڙو. پڊو. جهونو.
 - ڦوٽي ڦوٽي: ڦوٽي ڦوٽي (ڪ): ڏ. (ع. فوطر). لڙڪهت کان معدي تائين کاڌو کڻي ويندڙ گوشت جي لٺي (خاص ٻڪريءَ جي).
 - ڦوٽ ڦوٽ: ڦوٽ ڦوٽ: ڏ. (سن. سڌت = جدا ڪرڻ). چير - سير - ڌار. خال - سنڌو - وچوئي - سنڌي ڦاٽ. ڦاڙ - ڦوڙ. لوکھو - پر کهل ڦيڏورو - ڦيٽاڙو - ونجوک - اتفاقي - نفاق - اختلاف - ٻڪيڙو - ناماڙي - اڻڀٽ. جداڻي - علحدگي. مخالفت. عداوت - دشمني - بغض - حسد. مت پيد - فرق - تفاوت.
 - ڦوٽ ڦوٽ: چير ڦوٽ - سير ڦوٽ - وٽي ڦوٽ - خال ٿيڻ. اتفاق ڦوٽ - اتفاقي ٿيڻ. فرق ڦوٽ (دلين ۾). جداڻي ٿيڻ. علحدگي ٿيڻ. دشمني ڦوٽ. عداوت ٿيڻ.
 - ڦوٽير ڦوٽير: ڏ. ڦٽي ڦوٽير. ڦٽندڙ. جدا ٿيندڙ. ڦوٽ وجهڻ - چير وجهڻ - ڌار وجهڻ. اتفاق پيدا ڪرڻ - دشمني وجهڻ - جداڻي وجهڻ - وچوڙ وجهڻ. ڦيٽاڙ وجهڻ - ڦيڏور وجهڻ.

- ڦٽن ٻڌڻ: ڪنهن به وهت جي ڦر جو ڪير ڏاڻي ڇڏي ڪاه ڪاڻي مڃڻ.
 - ڦٽيوارو ۽ ڦٽوارا: ڏ. صفت. ڪارو لانگ - واسينگ.
 - ڦٽن ۽ ڦٽن (ل): ڏ. (سن. ٻڌ = ٻير). ٻير جو اڳيون حصو. ٻڌ.
 "ڦٽيا ڦٽن ڦٽن آڃا سڀرو" نه ٿيڻا سي.
 (شاهه).
 - ڦٽس: ڏ. ميوو جو هڪ قسم.
 - ڦٽڪاٽ ۽ ڦٽڪاٽ: ڏ. نگ جي سڪڻ جو آواز ڦٽڪو - سڪو.
 - ڦٽڪو ۽ ڦٽڪا: ڏ. نگ مان نڪرندڙ آواز. ڦٽڪاٽ.
 - ڦٽڪي ٻيڙهڻ (ت): ڪجهه ظاهر ڪرڻ - راز ٻڌا ڪرڻ.
 - ڦٽڪ ۽ ڦٽڪون: ڏ. ٻائيءَ جو ڦٽرو - ٻوند - چنڊ. ڦٽنگ - ڦٽنگ.
 - ڦٽو ۽ ڦٽا: ڏ. ڪٽڙه جو هيٺيون حصو (جنهن ۾ گهوڙو ٻوي). مٿو (ت). ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (۱. قسم ۱. اڇو ۲. ڪارو بدن ويڪرو وڏو گول ٿالهي جيڏو ڊيڪھ هڪ فوت). ٻير جو اڳيون حصو. ٻڌ - ڦٽن (ت).
 - ڦٽو ڦوٽو: ڦٽو ڦوٽو: ڏ. وڏي ڦٽي. ڪنگو. فقط هڪ پاسي ڏنڊن واري ڦٽي. ٻن ۾ ٻانهن جي ٻڌڙيءَ وارو هڏو ڦٽي.
 - ڦوٽو ڦوٽو: ڦوٽو ڦوٽو: ڏ. صفت. وڏين چوٽين وارو - چوٽير - ناسير. (ل). زناني اصطلاح ۾: ٻيو ڦوٽي ڦوٽ.
 - ڦٽه: ڏ. ڏت جو هڪ قسم. ڦره.
 - ڦٽي ڦٽي: ڦٽي ڦٽي: ڏ. (سن. ڦٽهه - ڦٽن). وارن کي سنوارڻ لاءِ ٻنهي پاسي ڏنڊن سان (ڪاٺ - عاج - ڪافور وغيره جو) اوزار. ڪنگهي - ڪنگي - ڏنڊيو (ت). ڪورڪي ڪم جو هڪ اوزار - اٺاوت کي ٺوڪ ڏيئي گهاٽو ڪرڻ جو اوزار (گهو ڪري تاجيءَ ٻيٽي جي هر هڪ تنه وجهڻ بعد ڦٽيءَ سان ٺوڪ ڏيئي تنه ڇڏائي آهي).

- قوتو ترن ڪڪڙ جو آلي لاهڻ بعد
دانهون پس ڪرڻ. آرام ۽ چپ ڪرڻ.
حاسد ماڻهوءَ جو خوش ٿيڻ. اندر نرڻ - آرام اچڻ.
- قوتو وڏو ۽ قوتا وڏا ڏ. وڏي ايلاجي -
لر قوتو.

- قوتو تي قاتل ٿي اتي جو اتي پٿرائي ڪرڻ.
منهن تي روڀرو چئي ڏيڻ.

- قوتو قاتل نه موڪلڻ ڏرو به نه ڏيڻ -
مائي گندي جو خيال نه رکڻ - نه ٻڃڻ.

● قوتو تهڙو ۽ قوتو تهڙا ڏ. (سن. سٽت =
ٿڻڻ) نڪتل ڪوٺج - گوشا - سلا - گوهتا - مور -
چتر - آڳت - اوڀر - گل ٿوڙ.

- قوتو تهڙي جي موسم ۾ ٿ. موسم گل ٿوڙ -
ٻهاريءَ جي موسم - رت بستتي.

● قوتو تهڙو (ل) ۱ - ڀرت جو هڪ قسم.

● قوتو ڏلو ۽ قوتو ڏلا (ٺ) ڏ. ڇڏو - ٻوسو -
ٿاڻ.

● قوتو ڏلو ۽ قوتو ڏلا ڏ. (ف. فودلج <
ٻوڏ - ٻيٽ) ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم. مصالح
۽ دوا طور ڪم ايندڙ هڪ خوشبودار ٻوٽو.

- قوتو ڏلي جي ٽڪي ۾ ٿ. قوتو ڏلي جي جوهر
مان ٺاهيل اڇي ٽڪي.

● قوتو ڏلي ۽ قوتو ڏليون ٿ. زنا، مخصوص
عضو.

- قوتو ڏلي ۾ وهڻ ۾ (گالهه) سمجهه ۾ اچڻ -
ذهن ۾ وهڻ.

● قوتو ڏي ٿ. کلن جو ٻارو. خوشبوءِ سرهاڻ -
سڳندا.

● قوتو ڏي: مصدر. ڪابه شيءِ هڪ هنڌان کڻي
ٻئي هنڌ وڪڻڻ - چورڻ - وٺڻ.

● قوتو ڏي ۽ قوتو ڏي ڏ. سٽ جو ويڙهو - ڏيرو.
اوبري تي اوبيل سٽ مان تيار ڪيل ڏيرو.
ويڙهو. منجهيل ڏاڳن جو مڇو. جنڊ صاف ڪرڻ
لا ۽ اڳڙيءَ ٽڪر - ٺاڻو (ت). وڏو ٻٽڪو (ل).
ٻوٽي جو هڪ قسم (لائي جهڙو) (ل). (ٺ).
قوتو ڏي (قوتو ڏي).

● قوتو ڏي: حرف ندا. (سن. قات = سڏڻ) سڏ جو
ڌڪار وارو جواب - مسلسل ندا ۽ سڏڻ مٿان
سڏ جي جواب ۾ ٻيٽ يا نفرت جو لفظ (ته قوتي
ڌڪار هجي يا تو ۾ اتفاق جي ٻڌ ڪي قوت
هجي) - ٻوڏا - لعنت! - تف! - ٿو! ٻڃان. ڪاه
جو هڪ قسم (جنهن جو ان ڪاٺن جي ڪم
اچي).

- قوتو ڏي ٻوڏ نه چوڻ ۾ ٻئيءَ جواب نه ڏيڻ -
سڏ نه ڏيڻ. ڪجهه به نه چوڻ - نه ڪڍڻ.

- قوتو ڪرڻ (ت) ۱ لعنت ڪرڻ.

- قوتو ڪهي جيءُ ڪرڻ ۱ ٻڃڻ سان چڱيءَ
ريت گهارڻ.

● قوتو ۽ قوتو ڏي ڏ. (الڳ). ٻارهن انهن جي
ماپ - فوٽ. ماپ جي ٻيٽي - ٿوٽڪ - فوٽ ٻيٽي -
فوٽ.

- ٿوٽڪ ٿوٽڪ ۽ ٿوٽڪ ٿوٽڪ ڏ. ٿوٽن سان
ماپن جي ٻيٽي - فوٽ ڪٽ.

- ٿوٽي ۽ ٿوٽيون ٿ. فوٽي.

● ٿوٽارڻ ۱ مصدر. (سن. سٽت = چيرڻ)
چيرڻ - ڌارڻ - ڌارڻ - ڪڍڻ (اڪيون).

● ٿوٽاڻو ۽ ٿوٽاڻا ڏ. ڪنوارين جو گهوٽين
کي شاديءَ وقت مذاحمه طور (گيتن ۾) ڏنل
ڪاريون - هيرو.

● ٿوٽو ٿي ۽ ٿوٽو ٿي ٿ. (سن. ٻوٽي =
هڙ) ٻوٽو ٿي - ٿيٺي - ٻوٽو ٿي - ٻوٽي - ٻجڪو -
ٻجڪي.

● ٿوٽڪ ٻڌلي ۽ ٿوٽڪ ٻڌليون ٿ. ٿ.
هڪ مڇي جو قسم.

● ٿوٽو ۽ ٿوٽا ڏ. (سن. سٽوٽڪه = قوتو)
ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم - مصالح طور ڪم
ايندڙ هڪ خوشبوءِ دار وکر - اڇي (ٻه قسم ۽
ننڍا ٿوٽا، وڏا [ٿوٽا] ٿوٽا) چڱي يا ٻنير جو ڏاڻو.
ٻائيءَ جو ٻوٽو - ٿوٽو - ٻاٻليو - ٻاٻو. مڇي جو
هوا ۾ ڀريل ٿوٽو. ڪڪڙ جي ٿوٽي يا آلي
لاهن واري جاءِ. اک جو تارو (ت). گانءَ جو
ڇڏو (ت).

● ٽورو ٽولهن: اسم خاص. هاڙهي جبل (بلوچستان) جي ٻيڙيءَ وٽ هڪ نئن جو نالو.
 ● ٽورن: مصدر. (سن. سقت = ڦاٽڻ) چيرڻ - چيري ٽڪر ڪرڻ - سيرڻ - سير وجهڻ. ڌارڻ - ڀڄڻ. ڌار ڪرڻ. جدا ڪرڻ. الڳ ڪرڻ. ڀڄي ڀڄا ظاهر ڪرڻ - ڀڄا ڪڍڻ. ڇانڊڻ - ڇانڊ ڪرڻ - ورهاڱو ڪرڻ - ورهائڻ. وصول ڪرڻ. آڳاٽو - چنڊو ڪرڻ - اوڳو ڪرڻ - ٽوري ڪرڻ. ڪولڻ - ظاهر ڪرڻ. ڪڍڻ جي اصطلاح ۾ ڪپڙي کي مصالح ڏيڻ لاءِ تيل ۽ سونڊا کي پاڻيءَ ۾ ملائڻ.
 - ٽور ۽ ٽورون: ٽ. چيرڻ جي حالت - چير. چيريل جاء - ڦوٽ - شڪال - ڌار - سير. ورهاست - ورهاڱو. ٽوري - چنڊو - وصولي.
 - ٽورائين: مصدر. چيرائڻ - ڀڄائڻ - ڌرائڻ - ٽڪر ٽڪر ڪرائڻ (ڪاٺيون وغيره). جدائي يا فراق جو گهاءَ وجهڻ - وڇوڙو وجهڻ.
 - ٽورائي ۽ ٽورائينون: ٽ. ڪاٺين وغيره جي مڙوري - چيرائي - چيرائي.
 ● ٽورو هڪ ۽ ٽورو هڪ (ت): ڏ. وڏو پيتر - چنڊ - ڪڙو - ٽورو.
 ● ٽورو هائي: ۽ ٽورو هائينون (ت): ٽ. (سن. سقت = ڦاٽڻ) ڪاٺ جو ڌاريل ننڍو ٽڪر - ٽورائي.
 ● ٽورو هو: ۽ ٽورو ها (ت) ڏ. ڪڙو. ڦٽ.
 زخم. رولو - فساد - رڳڙو.
 ● ٽوري ۽ ٽورينون: ٽ. (سن. سقت = ڦاٽڻ) چنڊو - اوڳو - اوڳاڙي - وصولي - ڦاٽڻ - چيرو. حصا ڪري، گڏ ڪيل رقم. ڏڏ - جرمانو. درياءَ جي لٽ مان رهنيل هيٺاهون هنڌ (ت). ٿيسڙ زمين. (اسم خاص). تعلقي گمبٽ (رياست خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 - ٽوري آڳاٽو: ٽوري يا چنڊو وصول ڪرڻ.
 - ٽوري ڪرن: مقرر رقم جو انداز حصي رستي گڏ ڪرڻ.

- ٽورو ٽولهن: منجهيل سٺ ساڃهان. ڪجهارت پيڻ. راز مان واقف ٿيڻ. عيب ڳولڻ. عيب ظاهر ڪرڻ - عيب ڪولڻ. حساب وٺڻ.
 - ٽوري ۽ ٽورينون: ٽ. ننڍو ٽورو - سٺ جي ننڍي ويڙهي.
 ● ٽورو ۽ ٽورون: ڏ. صفت. ڦر ڪندڙ - ڦرندڙ - لوڻو. ڊاڪو - ڌاڙيل - ڪاڻڪو - چور - راهڙن. ٺڳ - بد معاش. هڃي.
 - ٽورو گهٽيو ۽ ٽورو گهٽيا: ڏ. صفت. سخت لٽير - تمام گهڻي ڦر ڪندڙ - ٽورو - لوڻو، چور - راهڙن - رهڙن.
 - ٽورو گهٽيو هئڻ: ٽورو يا لالچي هئڻ. هڃي هئڻ.
 ● ٽوري يا: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.
 ● ٽور ۽ ٽورون: ٽ. (سن. سقت = ڦاٽڻ) ڌار - چير - ڦوٽ - سير - ورهاڱو - ورهاست (ت). ٽوري. چنڊو. ڏڏ - ڏن (ڪ).
 ● ٽور ۽ ٽور: ڏ. زمين ۾ چير - سير. جبل جي غار - ڦاٽ - ڦاٽ - ڌر. ڪنڀاون جي ٿانون ٺاهڻ جي مٽيءَ جو هڪ قسم - سڪ - پٿر - ڪچو ٿوڻو (ل - ت). جبل جي چوٽيءَ وارو ڀاڱو (جنهن تي وڻ ٺهڻ وغيره هجن) گاه جو هڪ قسم. (اس).
 ● ٽورائ ۽ ٽورائ (ل): ڏ. (سن. سقت = ڦاٽڻ) ٻنڊ - ڪاٺ. (ڏ. صفت). ٿلهو. سخت. تمام وڏو.
 - ٽورائي ۽ ٽورائينون: ٽ. وڏي ٻنڊ مان چيري ڪڍيل ڪاٺي - ٽورائي.
 ● ٽورائو ۽ ٽورائو: ڏ. (سن. سقت = ڦاٽڻ) جدائي - آراڌي - علاج - بره - وڇوڙو - فراق. عشق جي جدائي. ڏمڪ - ارمان - غم - رنج (ت).
 "سوئي صلح سڃڻن، سوئي ٽورائون"
 (شاهه ڪريم).
 - ٽورائو ڪڍڻ (ت): ارمان ڪرڻ - ڏمڪ ڪرڻ. رنڻ - رڙڻ.

● ٽوسِيءَ اَڪاسَ چٽو هئڻ ۽ ڀاڻ وڃڻ: ڪنهن گهٽ ماڻهوءَ جو هاڻ ڪي وڏي درجي وارو سمجهڻ. وڏا ماڻهائي ڏيکارڻ - وڏائي ڏيکارڻ. هٿ ڪرڻ. تنڪي پڙ ڪرڻ - ٿاڻ ۽ هر ڀرجڻ.

● ٽوسِيءَ ڪا بهار ٿيڻ ۽ ڀاڻ چٽو هئڻ: ڦونڊ هر ڀوجي وڃڻ - اڪڙ جي وڃڻ. تنگ ٿيڻ. ڏک ڏيڻ (ت).

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ (ت) ۽ ڏ. صفت. اجائي ٽڪڙ ڪندڙ - ٽڪڙ پيڙ ڪندڙ - ڦٽ ڦٽ ڪندڙ (ٽوسِيءَ وانگر).

● ٽوسِيءَ وانگي ساهه وڃڻ: ڀڳدمري وڃڻ - جهٽ پٽ مري وڃڻ. ٽڪي مڙڻ. آسانيءَ سان مڙڻ.

● ٽوسِيءَ پل: ٿ. ٻاراڻي راند جو هڪ قسم. هن راند ۾ مڙڻ جي ٽڪرن يا ٽڪرن جي ٺاهيل ڀڳي.

● ٽوسِيءَ ٺاهڻ: ٺاڻيڪڙيل ٽوسِيءَ راند ۾ ٽڪرن جو ڍڪ ٺاهڻ.

● ٽوسِيءَ ٽڪڙي: ٿ. ٺاڻيڪڙيل ٽوسِيءَ پل سڏڻ.

● ٽوسِيءَ (ڪ-ل): ٿ. (آواز). ٻليءَ کي سڏڻ جو آواز - ڪيڙي.

● ٽوش ۽ ٽوش (ڪ): ڏ. صفت. اڌ ٻڪل ڪڪوريل (ميوو). اڌ رڌو (پٽ) - آهڪ. بيوقوف - چريو - پٽوش.

● ٽوشيو ۽ ٽوشيا (ل. ڪ. ڪ): ڏ. گهرو جالور جو هڪ قسم - ٻلو.

● ٽوشِيءَ ٽوشِيءَ (ڪ): ٿ. ٻليءَ کي سڏڻ. ڪم آندل الفاظ پٽوش پٽوش. ڪڙي ڪڙي.

● ٽوشل: ٿ. اسم خاص. تعلي ميرپور خاص ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ٽوشو ۽ ٽوشا: ڏ. صفت. پورو - ڍانڍو - خالي. ڪيڻ - ڪمزور - هيٺو - نرپل - لست. ٽيڻو - ٽڪس - سڃيل. (ڏ) ٽوشو ٽوشو چالو.

● ٽوشو ۽ ٽوشا: ڏ. ٻليءَ جا ٽيڻو جو مڙس - ٻيٽ جي ڀيڻ جو مڙس - ٻيٽڙو - ٻٽو.

● ٽوڙيات: اسم خاص ذات جو هڪ قسم.

● ٽوس ۽ ٽوسون: ٽ. ٻيٽ مان بنا آواز خارج ٿيل ٻڌ بدار واءِ - واءِ - باد - ريح - ٽوسِيءَ بنا آواز ٿيڻ. (صفت). ٻي طاقت - ڪمزور - لنڊو.

● ٽوس ڏيڻ: خراب هوا ڪيڻ. اجائي ڳالهه ڪرڻ - ٻڌاڪه هئڻ - ڊاڙ هئڻ - ٻڙ هئڻ.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ڏ. صفت. ٽوسون ڏيندڙ. بد افعال، ٻڌاڪي - لاف زن - ڊاڙي.

● ٽوس ٽاسڻ: ڪم اٽڪڻ - ڪم ٽاسڻ.

● ٽوس ٽوسجڻ: ڪنهن ڪم ۾ ٽاسڻ. تڪليف ۾ هجڻ. ڪٽڪ ٿيڻ - ڀرپاش ٿيڻ.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ٿ. ٽوس.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ڏ. صفت. ٽوسِيءَ.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: مصدر. ڪاوڙجڻ - ناراض ٿيڻ. اڪڙجڻ.

● ٽوسِيءَ (ل): صفت. ٽوسِيءَ پوندڙ - ٽوسي - ڊهندڙ (زمين).

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ٽوسِيءَ پون ٿ. ٻڪيءَ جو هڪ قسم (جو ٻچ کي هيٺ مٿي ڪندڙ. رنگ ڳاڙهو. جهر ڪي جيڏو). ٽوسِيءَ. (صفت). هڪڙو - (ماڻهو) ٽوڙو - سفلو (ت).

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ٽوسِيءَ پون ٿ. ٻلي. ٽوسِيءَ - ٽوسِيءَ ٻڪيءَ جو هڪ قسم.

● ٽوسِيءَ: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ڏ. گهرو جانور جو هڪ قسم - ٻلو. (ٿ ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ).

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ٽوسِيءَ پون ٿ. ٻڪيءَ جو هڪ قسم - ٽوسِيءَ - ٽوسِيءَ. ٻلي. منگر مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ٽوسو ۽ ٽوسا: ڏ. چيٽو - ٻسو. ڪرنتي.

● ٽوسِيءَ ٽوسِيءَ: ٽ. ٻڪيءَ جو هڪ قسم. ٽوسِيءَ - ٽوسِيءَ. ڪيڙو (ون جو گل - ٽوسي (ت). ٻارن جو راند ۾ ٺاهيل پانڊارو (جو زمين تي هئڻ سان ٺڪاءُ نه ڏي).

● قو'کٽ جو سال؟ ذ. مفت جو مال - بنا محنت هت آيل مال.

● قو'کٽ مائهو؟ ذ. کاپڙوئي مائهو - واهيات مائهو - بي مطلبو مائهو.

● قو'کٽ مائهو هئڻ؟ : خسيس مائهو هئڻ - واهيات مائهو هئڻ.

● قو'کٽ ۾؟ ظرف. اونهين - مفت ۾ - اجايو - خواه مخواه - بي خرچو - بنا پئسي - روئنگ ۾ - مٿان - وچ هئڻ.

● قو'کو قو'ڪٽ؟ ذ. قو'ڪ - قو'ڪي.

● قو'ڪي قو'ڪيئون؟ ٺ. ڪٽي - مقعد - ڪه يا.

● قو'ڪي قٽڙڻ؟ ڪٽي قٽڙڻ - جو ڪي چٽ ڪرڻ - سخت سزا ڏيڻ. خراب حالت ڪرڻ.

● قو'ڪٽڻ؟ مصدر. (سن. قٽم = قو'ڪٽڻ). وات سان هوا ڏيڻ - قو'ڪ ڏيڻ. ڊر ڪرڻ. شوڪارڻ.

منتر وغيره هئڻ. چوڪارڻ - دعا شوڪڻ ڦٽو وجهڻ. حقي وغيره جو پاڻي قو'ڪ جي زور سان ڪڍڻ. باهه ٻارڻ - باهه پڙڪائڻ. جلائڻ - ساڙڻ - ٻارڻ - ڊڪائڻ. پيسمر ڪرڻ - ناس ڪرڻ - پينگ ڪرڻ - دف ڪرڻ - خاڪ ڪرڻ - ختم ڪرڻ - چٽ ڪرڻ - سچ ڪرڻ - برباد ڪرڻ - آڏائڻ - ضايع ڪرڻ - وڃائڻ (دولت) ڪنهن. ڳوٺريءَ وغيره کي هوا سان ڀرڻ. قنڊائڻ - سڀڻ. ساندارو ڪرڻ. ٿڌ ڪرڻ. ڪن ڀرڻ - ڀرمائڻ - ڀرغلائڻ. گل ڪرڻ - وسائڻ (ڀتي).

● قو'ڪ قو'ڪون؟ ٺ. ذ. وات مان ڪڍيل زور سان هوا. ماه - مالن - ڊر. روح - ڀرائ. ٻئي چپ پٺڙي ڪڍيل آواز. قو'ڪڇڻ جي حالت - قنڊ - قونڊ. ميت - ڪاوڙ - چٽ شوڪ - قو'ڪارو - قو'ڪ (چلم وغيره جي). سوتو - سوت. وڙم.

● قو'ڪ پٽڙيو؟ قو'ڪ پٽڙي (ت)؟ ذ. صفت. قو'ڪ جو گهٽ (تماڪ) - تماڪ جو هڪ قسم. بي همت - مست - قوتِي.

● قو'ڪ پرائين؟ : چلم يا حقي وغيره مان سوٽو هڻائڻ - وڙم پرائڻ - ڊر هڻائڻ. ڇڪائڻ - ڪٽڻ - لڳائڻ.

● قو'قیندو؟ قو'قیندا: ذ. (سن. سٽٽ = قٽڻ). ٻائيءَ جو بليلو - ٻوڙيو - قو'و - حباب. باهه ۾ سڙڻ سبب ٿيل ڦٽو. چلڻو - ڦٽو ڪٽو ڪم جي ڳاڻ سبب هٿن ۾ يا گهڻي هالن سبب ٻير ۾ ٿيل لڦ - لڦ.

● قو'ڪ قو'ڪ: ذ. ٻچاڙيءَ جي ٻچت - اوڀر - جوڻ. تري واري ٻچت - قو'ڪ - ڪپڙ. اوکھ سوگھ - لڳب ايون. ڪچرو - ڪهچرو. جيانور جي پيشاب رهڻ وارو هنڌ - مٿانو. وڏي ڪٽي - ڪٽي - مقعد - قو'ڪٽي. (صفت). خالي - ٺهو - مڪڻو - پالھو. اجايو - اڪيارڻو - مفت - خالي ٻيلي. اندران خالي. ڀورو - ڀولو - ڏانڊو - ٺاڻو - بي سود - بي ڦل. لڪڻو. بي فائدو.

نادان - بي وقوف - بي سمجھ - موڳو - اڻوڳو.

● قو'ڪٽارڻ؟ مصدر. وات مان قو'ڪ ڏيڻ - قو'ڪو هئڻ. نانگ يا حيوان جو زور سان ماه ڪڍڻ جو آواز ڪرڻ - شو ڪرڻ - شوڪارڻ.

(گهوڙي جو). قو'ڪارو هئڻ - قونگارو هئڻ. زيل هئڻ. ڪجهه ٻڙهي ڊر ڪرڻ - چوڪارڻ. شوڪارڻ. ڪٽي جو ڪنهن شيء کي منگهي ڀليت ڪرڻ.

● قو'ڪٽار قو'ڪٽارون؟ ٺ. نانگ يا حيوانات جي ماه جو آواز - قو'ڪ - شوڪ. قو'ڪارو.

چوڪارو - چوڪارو - شوڪارو. زيل (گهوڙي جي). قو'ڪٽارو قو'ڪٽارو؟ ذ. قو'ڪارو. چوڪارو - قو'ڪو - قو'ڪ. ماه ڪٽڻ جي حالت - ماهي (ل).

ٻائي سان ڀريل وات جو قو'ڪو - قو'ڪارو.

● قو'ڪارو ڏيڻ؟ ڪڪڙ کي ويڙهه جي وچ ۾ (يا اڳي ٻوه) تازه ڊر ڪرڻ لاءِ ٻائيءَ جو ٿوهارو هئڻ. ڪاڪڙي لهي پوڻ جي حالت ۾ (ٻار کي) گهوٽيل ٿوٽا تارون تي چٽڙائي قو'ڪ ڏيڻ.

● قو'ڪارون ڏيڻ؟ نانگ جو زور سان ٿوٽن ٿوٽن ڪرڻ - قو'ڪون ڏيڻ.

● قو'ڪارو هئڻ؟ قو'ڪارو ڏيڻ - گهوڙي جو زور سان ماه ڪٽڻ - قونگارو هئڻ.

● قو'ڪٽ قو'ڪٽ؟ قو'ڪٽ؟ ذ. مفت - خالي ٻيلي - اجايو - بي فائدو - بي سود. ناحق - هروڀرو - بي ڪناهه - راهه ويندي. تڪليف ڪان سواءِ - سهنجو - آسان.

(ذ) ڪٽي - مقعد - ڊبر - قو'ڪ.

۔ قُوْكَ يَرْوُ؛ وَزَم يَرْوُ۔ سو تو ھٹیں۔
کش لڳائیں۔

— قو کہ تُمیں: ساہ تُمیں — دم تُمیں — ساہ
لیکَرں — دم اکرں — ہراں چڈں — مرں۔

== قَو'کے جتن: مصدر. ہوا پرجن۔ چن۔ توثرن۔
توثرجن۔ آما سجن۔ آپامن۔ آقرجن۔ ہیئت لکرن۔

پپ نکرڻ. سڄي ٻيھڻ - آڻي ٻيھڻ - ٺٽڻ - ڦٽڻ .
 آڪڙ ڄڻ - سڀڄڻ - ڦٽڻ ڄڻ - ٻڏڻ ڄڻ . ڪاوڙجڻ -

غصبي تین - ناراض تین - رنج تین .
 - قیوے کے ذریعے؟ وات مان هوا ڈین - قو کو ڈین .

حقي يا چلمر کي ڦوڪ ڏيئي هاڻي ڪيڏن. واءُ ڏيڻ -
ڪنهن ڳالهه جو سر ڏيڻ - راز ڏيڻ. ڪن هر ڳالهه

ہڈائیں - سرپر کرن۔ پرمائیں - برغلائیں - بھکائیں۔
- قو'ک' چیکٹ: وزر پسرٹ - دم یا کش

لڳائڻ .
= ڦوڦوڦو ۽ ڦوڦو ڪيٽا : ذرا نديڪي جو هڪ

قسم - ٽوڪن لاءِ رپڙ جي ڪوٽري .
 - ٽوڪيٽي ۽ ٽوڪيٽيئون : ٺ. ٻاهه ڀڙڪائڻ

يا قوكن لاءِ ڊگهي هوري نٿي .
 -قو'کو' ۽ قو'ڪا: ڏ. وات مان زور سان

کدیل ہوا۔ قوک۔ شوکارو۔ قوکارو۔
= قو'کون' دینے؛ زور مان ہوا ہٹ (دیگی)

والکي) رلپ کرڻ۔ ونڀڻ۔ ٺڌڻ۔
- ٿڌو ڪهه ٿيڻ؟ وات سان زور سان هوا ڪڍڻ۔

در ہفتی۔
- قوکی، چنڈی، رکش، صفائی، سان رکش۔

صاف ڪري رکڻ.
- ٿو ڪي ڏوٿي؟ فعل، چنڊي ٿو ڪي - ٿنڀ ٿو ٻي

کرن۔ (ظرف)۔ صفائیء مان۔
 • قَوُّوْ کِیُوْ ۽ قَوُّوْ کِیَا، ذ۔ (سن۔ سَمَوُوْک)۔

هوا مان ڀريل شيءِ. قوتيندو - ٻوڙيو - حباب. بدن تي گرميءَ يا باهه جي لهنس سبب ٿيل ڦڙندو.

هوا ڀرڻ جي رهڻ مان ٺهيل ڳوٺڙي (ٻارڻ جو

مڪ رالديڪو) غبارو، پيسن جي ابي مان ٺهيل
 ننڍو گولو (جو اندران خالي هجي ۽ اهو مصالح

مان ڀري ڪاٺجي). آتشبازيءَ جو هڪ قسم. ڪوڏر جو هڪ قسم.

● ٽَڙو ڪِڏِي ۽ ٽَڙو ڪِڏِي ٿِيون؟ ٺ. هئا ٽوڪڻ جو (چمڙي مان ٺهيل لوهارڪي ڪم جو) اوزار۔

ڌوڻ - ڌنوڻي - ڌمن . سونا رکي ڪم جو هڪ
اوزار - باهه کي ڌڪائڻ جي (هوا ڦوڪڻ لاءِ)

سنهي نالي (هتل، ڪاٺ يا توھ جي)، نڙ-ڪاٺي.
هلا جو ھڪ قسم. ھيٺين (ت).

● ٽوڪو ۽ ٽوڪا: بدن تي مڪڙيون هئڻ يا ڇاڻ مهل هٿ جي تريءَ سان ڏنل چيپٽ.

زور۔ پیڑ وٲن۔ بارو۔ ذسو۔ احسان۔ مہربانی۔
وڑ۔ قورو فرض۔ ڈنڈ۔ ہنڈن۔

● ٽوڪيو ۽ ٽوڪيو پيا ڏ. ڪاري جي مڇي ۽
جو هڪ قسم (منهن ڇلڻ سان) ٻڙا ميرانجهڙا

پیت اچو، دیکھ ۳-۹ انچ)۔
 • قو'کب ۵ قو'کب (ت: ۳)۔ ۱۰ ٹی: جو ۵۰ قسم۔

قوک۔
- قو کی سی ؛ ت. ذ. قوک وں جو پور۔ ذقت

● ٽو ٽو ۽ ٽو ٽو: ذڪنهن شيءِ کي ٺپوڻ جو هڪ قسم.

بعد باقی بچیل مواد (جیشن ٹائل یا پنگ وغیرہ جو جوگپ) ٹوک۔ جوگپ، اٹی جمو چاٹ۔ بوسو۔

ڪيترن ٿر-ميوو-پور-گل (سن. ڦلنگ) پوني
جو هڪ قسم (ت-ڪ). ڏت جو هڪ قسم.

کاھ جو ھڪ قسم (ٿ) . (ذ. صفت) . ٺڇوڙيل -
ٺڇوڙيل - رس ڪڍيل . خالي - سڪڻو . ٻي وزن . ٻي طاقت .

— 'قو'گي' ۽ 'قو'گي': ذ. صفت. ٽوڪ ٽوڪ وارو. ٽوڪ ٽوڪ

جھڙو. ڇوڙيل - ڇوڙيل - حالي - مڪنو - بي طاقت .
نڪمو - اڃايو - بي فائدو - نڪار - ڪين جھڙو .

● مو بہ زوع مو بہڑا (ت) د فساد۔ س اہیزو۔
معاملو۔ نشتو۔ رگڑو۔

- فو پھڑو کروں، فساد کروں، جھپڑو کروں،
معاملو کروں، رگڑو کروں،

● قوگيڭي ۽ قوگيڭيُون: ٿ. قولتي -
پولتي - قولهڙي - قولهي. قوگي (ت).
قولگي.

● قَوْلٌ ۝ قَوْلٌ ذ. (سن. قتل = قتلن)
 گُل - قُل - پُشپ. خوشبو دار گل (چنبیلی -
 موتیو - گلاب وغیره). لالو - پُسا - زر - ۝ ن -
 دولت - هدارت. مایا - ملکیت - مال. (ذ. صفت).
 صفا - صاف - آجو - آجرو.

— قَوْلِيدَانِي' ۽ قَوْلِيدَانِيُون' ۽ ث. گلن رکڻ
جيو ٿانءُ۔ گلداني.

- ٽَولُ ڪَوبِي ۽ ٽَولُ ڪَوبِيُون ۽ ٿ. پاڇيءَ جو هڪ قسم - ڪل واري ڪوبي - ڪل ڪوبي.
- ٽَولِواڙِي ۽ ٽَولِواڙِيُون ۽ ٿ. ٽَولِواڙِي.
● ٽَولارِجَنُ: مصدر. وٺڻ جو قوه. هر اچڻ - جوڀڻ وٺڻ - ٽَولَڻ - ڪلڻ. (سن. ٽول = ڪلڻ).
ٻولجَن - ٻولجڻ - ٽولڻ - ڪل جهڻ - ٽولڻ.

● قُولُ بَسْمَدِي ۽ قُولُ بَسْمَدِ بُونُ (ت) ۽ ث .
هت جي چالاڪي - هت نات . اٽڪل بازي .
● قُولِيڙو ۽ قُولِيڙا ڏ . آت جو لاٿل کول ۽
مخت چيو - ٻولڙو - ايڏوڻو - قُولِيڙو .

● قولیو: اسم خاص. تعلقی میرو خان پر ھڪ
دیھ جو نالو.

● ٽوليزي ۽ ٽوليز يونٽ. ريڊ يا پڪريءَ جي لائڻ کول هلاڙي- ٽوليزي- ٽوليزي- ٽوليزي (ٽ). ٽوليزي.

● قوالہن؟ مصدر۔ کہوئی۔ تلاش کرن۔ قوالہن۔
قوالہن۔ قلاوون۔

- قَوْلٌ مِّنْ قَوْلِ الْكَافِرِ ۚ تَلْمِزُهُمْ فِي عَمَلِهِمْ ۖ يَقُولُونَ إِنَّهُمْ كَانُوا فِيهَا سَوَاءً ۚ يَوْمَ لَا تُغْنِي عَنْهُمْ كَيْفَتُهُمْ وَلَاحِقُهُمْ ۚ

- قُولَا ۚ قُولَا نُنْونَ : ث. قُولَ - قُولَاهَا.

● قَوْلَتْنِ: مصدر. (سن. قُلْن = قُلْنِ) وَنْ جو
کُنل قُل کیدن - کُنل کیدن - قُرلجن - قُرلارجن -
قُلارجن. وَدِي وَدُو ئین. قو کچن - قندجن -
قُلن خوشی ۛ هر یرجن. ۛان ۛ هر یرجن.

● قولونو قولا: ذ. مئت يا هت جو اوري
تان لعل قورؤ- ديرو.

● ٽوليزي ۽ ٽوليزيون ۽ ٽ. ٽوليزي -
ٻوليزي - ٽوگي. (اسم خاص). تعلقي فيض ڪنڊ
(خيرپور رياست ۾) ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● قولہ تہی: مصدر۔ کہوں۔ دینیوں۔ جانچن۔
 قولن۔ وائٹن۔ ووڑن۔ سوچھن۔ کوچن۔ گولا کرن۔
 کوجنا کرن۔ جاچن۔ نہارن۔ ڈورن۔ جھاڑوئین۔
 قولھا کرن۔ ظاہر کرن۔ چلن۔ سلن۔ پتا رو کرن۔
 آہٹار کرن۔ کندیرن۔ پکیڑن۔ قولہرن۔

- قَوْلُهُمْ قَوْلَهُمْ: ث. كُولا - جَانِج - جُولُج -
تِلَاش - يُونِيه - نِهَار - هِر كِر - كُوج - وُؤُز -
كُولا قُولا - بچا گچا - د رِیافت - جِهَارُو جِهَتِي .

— قَوْلُهَا ۚ قَوْلُهَا نُونٌ : ث. كَولَا - قَوْلَا.

- قَوْلُهُمْ يَا قَوْلَانِ هِرُونَ (ل) ؟ ث. كَبُولَا -
تَلَا - أَهَار. أَتْل. كَنْدِير - هَكِير - قَلُور.

● ٽُونِيُو ۽ ٽُونِيَا (ت)؛ ذ. ذرو - ٽورو ته.
ڪجهه حصو. (ڪهه جو) ٻڙو.

● قونڊا ڪيڍي ڇڏڻ؛ ذرا ذرا ڪري ڇڏڻ۔
ڇيههون ڇيههون ڪرڻ. بالڪل ناس ڪري
ڇڏڻ.

● قُونُبْدَ ۛ قُونُبْدُونْ ۛ ث. (من. سقائے -
قوکچیل) قوک - میت - اکڑ - مغروری - گھمند -

شیخی - هت - دماغ - وذن - هو - دمر - غرور -
 وذنائی - تکبر - فخر - نان - ناذ - ایمان - کاوڑ -
 مرک - ناز -

- قُونُوبُ أَكْرَمُ ۖ قُونُوبُ أَكْرَمُ ذ. صفت.
ہاں ہذا ائمہ دین - متکبر - مغرور

- قُونْدِرُو ۛ قُونْدِرَا (ت) ؛ ذ. صفت. متکبر۔

ہنیلو - آکڑیل - مغرور - شوخ . ہاں ہڈائو .
(دل جو) ہلکو . وات قانوڑو .

● قونڈ جس سے مصدر (من . ستایہ = قوکجی)
قونڈ ہر اچن - اکڑ ہر پرجی - قنڈن - قنڈ جی .

● قونڊري ۽ قونڊريون (ل) ۽ ث. ايڪٽ۔
 آڪٽ۔ سيٽ. وڏائس۔ غرور۔ ٽڪر۔ هٿ۔

پولري - ٽيري .

- قَوْنَرِي "لَا هَيْه" (مَتِي مان) پُولَرِي لاهن۔
مِيرِي كِهَن۔

● ٽهڪارو ۽ ٽهڪارا؛ ذ. ٽهڪاٽ - ٽهڪا ٽهڪو.

- ٽهڪاءُ ۽ ٽهڪاءُ؛ ذ. ٽهڪاٽ - ٽهڪارو ٽهڪو.

● ٽهڪڻ؛ مصدر. ٽهڪ ٿيڻ - ٽڪاءُ مان لڳڻ (ڌڪ وغيره) برابر ٿي يا ملي اچڻ - ڪٽڻ - ٽهڪڻ - ڇڻ - لڳي اچڻ - ڪٽڻ ٿيڻ - ڇڻڻ - ڏاڍو ٿيڻ - ڇڻ - مضبوط ٿيڻ. ٽهڪڻ - ٽڪڻ. مڪڙڻ - سوکھو ٿيڻ - ٻڌڻ - ڪشجڻ - قابو ٿيڻ. ● ٽهڪو ۽ ٽهڪا؛ ذ. ٽهڪ ڪري ڪرڻ جو آواز - زڪو - زپ - ٽهڪ. لاڳيتو ڌڪ ڪرڻ هڻڻ جي حالت - شڪو - سڪو - ڪٽڪو - ٽهڪ. ٽهڪ. لاڳيتو ڌڪ ڪرڻ جو آواز - ٽهڪاٽ - ٽهڪاءُ. ڏوڙيو - ڏس (ڪارين جو) - وسڪارو.

- ٽهڪا ڪرڻ؛ سٽڪا ڪرڻ - ٽهڪ ٽهڪ ڪرڻ - لاڳيتو هڻڻ (ڌڪ وغيره) - ٽڪاءُ ڪرڻ. ڌڪ - مار (موچڙا).

● ٽهڪيل ۽ ٽهڪيل (ت)؛ ذ. صفت. ٽهڪيو - سڃيل. ڪم هڻڻ - بي طاقت - نير پل.

● ٽهڪلائڻ؛ مصدر. ٽهڪڙڻ - ٽهڪڙڻ - وڇائڻ. ڊگھو ڪرڻ - لمبو ڪرڻ. ڪولڻ - ڪشادو ڪرڻ - ويڪرو ڪرڻ - وڌائڻ. ڪنڊرائڻ - ٽهڪڙڻ - ٽهڪڙڻ - ڪٽو ڪٽو ڪرڻ. شايع ڪرڻ - مشهر ڪرڻ. - ٽهڪلاءُ ۽ ٽهڪلاءُ؛ ذ. ويڪرائي - ڪشادگي - جوڙائي. ڊيگھ - لڄبائي - درازي - طوالت. ٽهڪڙ - مشهوري.

- ٽهڪلاءُ ڪرڻ؛ وڌاءُ ڪرڻ - وڌائڻ - ٽهڪڙڻ. مشهوري ڪرڻ.

● ٽهڪڻ؛ مصدر. ٽهڪڻ - وڇڻ. فراخ ٿيڻ - ڪشادو ٿيڻ - ويڪرو ٿيڻ. ڊگھو ٿيڻ - لمبو ٿيڻ. وڪڙڻ - ڪنڊرڻ. ڇاليجڻ (وڻ وغيره جو). سايو دار ٿيڻ. وڌڻ - وڌو ٿيڻ - گھڻو ٿيڻ. حد کان وڌڻ. گھڻائي ٿيڻ. مشهور ٿيڻ - مشهر ٿيڻ - شايع ٿيڻ.

● ٽهڪڻڪ ۽ ٽهڪڻڪون؛ ت. ٽهڪڻ - ٽهڪڻي - ٽهڪڻ - ٽهڪڻ - ڪٽڪ - ڪٽڪ - ڇٽو - ڊاٻ - داغ.

- ٽهڪڻڪ ٻئون؛ ٽهڪڻي ٻون - ٻوند - ٻون. مينهن وسڻ.

- ٽهڪڻڪر ۽ ٽهڪڻڪرون؛ (ت)؛ ت. ٽهڪڻي - ٻوند - ٽهڪڻڪ.

- ٽهڪڻڪون؛ وڇڻ؛ (ڳالهائيندي) ٽڪون اچڻ. ٽڪڙو ڳالهائڻ - ڪڙو ڳالهائڻ.

● ٽهڪي؛ ٽهڪڻڪون؛ (ت - ل)؛ ت. ٽهڪي جي هڪ حصي جو نالو - تري - ٽلي. اوجھري.

- ٽهڪيون؛ سڪائڻ؛ هلاڪ ڪرڻ - ٽنگ ڪرڻ. هيسائڻ. ڏٺجھ ڏيڻ.

● ٽهڪيار؛ ت. مڇي. منھي مڇي. ٽهڪيار. "ٽهڪياري ٽهڪيار ڇاڻيو وڃي چئج ۾" (سند جو سيلاني).

- ٽهڪيارو ۽ ٽهڪيارا؛ ذ. ٽهڪار.

● ٽهڪياري؛ اسر خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ٽهڪڙ ۽ ٽهڪڙ (ل - ت)؛ ذ. ٽهڪو - ٽهڪو. بي طاقت. بي ڏولو.

● ٽهڪڙو ۽ ٽهڪڙا؛ ذ. وڏو ٽهڪو - ٽهڪڙو - ٽهڪڙو - ٽهڪڙو.

● ٽهڪڙو ۽ ٽهڪڙون؛ ت. (انگ ۽ فٽ) ماپڻ جي ٻنهي - فوٽ ڪٽ - فوٽ ڪٽي. پنجاھ فوٽن کان وڌيڪ ماپ جي ٻنهي (جا ويڙھيل ۽ ڊيھ ۾ بند هوندي آهي). ڀرت ڀريل ٻنهي - ٽهڪڙو ڪٽڻ.

● ٽهڪڙور؛ اسر خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ٽهڪڙو ۽ ٽهڪڙا؛ ذ. (سن. ٽهڪڙو = رستو < ٽهڪڙو = رستي ٽي هلندڙ) چڪرو (جنهن تي گاڏي هلي). چيڪلو - چڪر - چاڪ. چڪرو - چرخي. هلنگ جي ٻاون هيٺان رکيل ڪاليءَ جو گول ٽڪر. ڪٽيءَ جو روڊ. عورت جو فرج. - ٽهڪڙو ٽهڪڙين؛ ٽنڪون ٽهڪڙين. وايئون پٽال ڪرڻ.

● ٽهڪڙو ۽ ٽهڪڙو؛ ت. ٽهڪڙو - ٽهڪڙو - چوٽ - چوٽ - ٽوڪر - چاڙپ - ٽوڪر. چوٽائي مال جي

- ڦيٽو وڃهڻَ ؛ لافاق وڃهڻ - جهيڙو وڃهڻ .
 ڦيٽاڙو وڃهڻ .
 - ڦيٽو هڻڻَ ؛ ڦيٽو وڃهڻَ .
 ● ڦيٽو هڻڻَ (ل) : ذ. صفت. ڦيٽاڙو - ڦيٽهڙو .
 ● ڦيٽهڙو ۽ ڦيٽهڙو ؛ ذ. صفت. (سن. مڻڻَ =
 خراب ڪرڻ). ڦٽندڙ - ڪڇو (رنگ) - ڦيٽاڙو -
 ڦيٽو هڙو .
 - ڦيٽهڙو ۽ ڦيٽهڙو ؛ ذ. صفت. ڦيٽهڙو .
 ● ڦيٽ : ٺ ڄڻ - لعنت - ملامت. ڌڪار - نفرت .
 ”پن جي شاباس کان تنهنجي وٺي مون هيٺ ٿيڻ“
 (گل) .
 ● ڦيٽڻَ ؛ ذ. ڄيل ۾ پيدا ٿيندڙ ٿوهر مثل
 بنا ڪنڊن جو وڻ. ڇيٽ ۾ گڏجا ۽ ساوڻ ۾
 گل جهلي .
 ● ڦيٽڙو ۽ ڦيٽڙو (ل) : ذ. ڏڌ ڪڏيل کير -
 بهڙ - ڦيٽڙو (ل - ت) .
 - ڦيٽڙو (ت - ڊاٺ) : ذ. ڦيٽڙو - بهيڙ - پنهڙ .
 ● ڦيرَ (ت) ؛ ذ. ٻوٽي جو هڪ قسم (جنهن جي
 ٻاڙ مان ٺڪتل تيل دوا طور ڪم اچي) .
 ● ڦيرائيءَ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو .
 ● ڦيرَ ٿيڻَ ۽ ڦيرَ ٿيڻَ (ت - ڪ) ؛ ذ. صفت .
 تمار وڏي عمر وارو - ڪراڙو - جهونو - جهور -
 ٻوٽو - ڪمزور - هيٺو - ضعيف .
 ● ڦيرَ ٿيڻَ ؛ ٺ. ڪنڀارڪي ڪم جو هڪ اوزار -
 ڪوٺاري تي چٽن ڪيڏن لاءِ گول لوهي اوزار .
 ● ڦيرَ ٿيڻَ ؛ مصدر. (سن. ڦيرَ ٿيڻَ = ڦيرو ڏيڻ -
 ڦيرائڻ. ڪهڻائين - چڪر ڏيڻ - گردش ڏيڻ - ڦيري
 ڏيڻ. گهمتاري ڏيارڻ - گشت ڪرائڻ. منهن ڦيرائڻ -
 رخ بدلائڻ - طرف کان موڙڻ - ٻئي پاسي ڪرڻ .
 اٿلائڻ - اٿڻو ڪرڻ - ٻڌو ڪرڻ. (تسبيح) هلائڻ -
 (مالا) جهڻ. ڪردان ڪرڻ - دؤر ڪرڻ. دهرائڻ -
 ياد ڪرڻ - سبق کي ٻيو دفعو پڙهڻ. پٺتي ڪرڻ -
 ناراض ڪرڻ. هٿ لڳائڻ - جهڻ - گسائڻ. بدلائڻ -
 اٿائڻ - وڙڻ. ڦيرَ ٿيڻَ - وڙڻ - وڪڙ ڏيڻ -
 ونگ ڪرڻ. موڙڻ - ورائڻ. ميتڻ - ميسارڻ - ڊاهڻ
 (اڪر). وارڻ .

بيماريءَ جو هڪ قسم - خراب ٻاڻي ۾ ڪري
 ٿيل بيماري (ت). گهوڙي جي هڪ بيماري
 (گهوڙي تي ٻاهران چڙهي اچي لهيو، لغام لاهيو،
 پوءِ گهوڙي کي يڪدم کاڌو ٻاڻي ڏبو ته ڦٽي
 پوندو). بدھضمي - آڦري - ڀرتي (ل). سون کي
 سخت ڪرڻ لاءِ ٽامي جي ملاوت (تولي ۾ ٻہ
 ماسا کن ٽامو ملايل) .
 - ڦيٽَ ٿيڻَ (ت) ؛ چوٻائي مال کسي ڳوڙي
 لاهڻ جي بيماري ٿيڻ - ڳوڙاڙو لهي پوڻ .
 - ڦيٽَ پوڻَ ؛ چوٻائي مال ۾ ڪسي ٻاڻي
 ۾ سبب ڳوڙي جي بيماري پوڻ .
 - ڦيٽَ ڪرڻَ ؛ ڳوڙو لاهڻ (چوٻائي جو) .
 - ڦيٽَ وڃهائڻ (ت) ؛ سون ۾ ٻئي ڪنهن
 ڌاتوءَ جي ملاوت ڪرائڻ .
 - ڦيٽوڻَ هڻڻَ ؛ فساد وڃهائڻ - جهيڙو اٿڪائڻ .
 ● ڦيٽاڙو ۽ ڦيٽاڙو (ت - ل) : ذ. صفت. (سن.
 مڻڻَ = خراب ڪرڻ) خراب ڪندڙ - ڦٽائيندڙ -
 ڦيٽاڙو. ڦٽي پوندڙ - ڦٽندڙ - ڦيٽهڙو. ڪڇي رنگ
 وارو (ڪڇو) .
 ● ڦيٽاڙو ۽ ڦيٽاڙو ؛ ذ. (سن. مڻڻَ = خراب ڪرڻ)
 جدائي - علحدگي. ويڇو. ڏڦير - لافاق. ختلڻ .
 لا اتفاقي - اڻ ٺاهه .
 ● ڦيٽاهينَ ۽ ڦيٽاهينون (ت) ؛ ٺ. هڪيءَ جو
 هڪ قسم .
 ● ڦيٽائو ۽ ڦيٽائو ؛ ذ. صفت. (سن. مڻڻَ =
 خراب) ڦٽندڙ - ڦٽي ويندڙ - ڪڇو (رنگ). ڦٽائيندڙ -
 خراب ڪندڙ .
 ● ڦيٽيڻَ (ل) ؛ مصدر. بدھضمي ٿيڻ. آڦري
 ٿيڻ - ٻيٽ ۾ ڀرتي ٿيڻ .
 ● ڦيٽو ۽ ڦيٽا ؛ ذ. (سن. ٻيٽ = ٻوٽو) هڪ
 والڪر مٿي تي ٻڌل ننڍو ڪپڙي جو ٽڪر -
 ٻوٽو. ٻٽڪو - ڦيٽو. (سن. مڻڻَ = خراب ڪرڻ)
 خرابي. خلل - وڃوڳ - جدائي - علحدگي - ڦيٽاڙو .
 فرق - لفاق .
 - ڦيٽو پوڻَ (ت) ؛ لفاق پوڻ - ڏڦير پوڻ .
 جدائي پوڻ. فساد پوڻ - جهيڙو پوڻ .

- ٿڀري لاڻي ۽ ڀنواڻي لاڻ. ٿيڙي ڪڍڻ -
 واءُ ڪڍڻ (مغز مان). غرور ڀڄڻ - ٽڪر لاڻ -
 هٿ وڃائڻ.
 - ٿڀري لڳائڻ ۽ ڇڪڙ هٿن - گشت ڪرڻ.
 ڪومچي واري جو واهار تي نڪرڻ - ڪماڻيءَ لاءِ
 وڃڻ. فقير جو گداڻيءَ تي وڃڻ.
 - ٿڀري کانڻ ۽ ٿڀرو ڏيڻ. ٿڀري وڃڻ. انجام
 کان ٿڀري وڃڻ.
 - ٿڀري ۾ آڇڻ ۽ وڪڙ ۾ آڇڻ - ڪهمري ۾
 آڇڻ - واري ۾ آڇڻ - ڇڪر ۾ آڇڻ. گردش ۾
 آڇڻ - مصيبت ۾ ڦاسڻ.
 - ٿڀري ۾ آڇڻ ۽ ڪهمرين ۾ آڇڻ - رولڙي ۾
 آڇڻ - رولڻ.
 - ٿڀريءَ وارو ۽ ٿڀريءَ وارا: ذ. صفت.
 ڇڪر هڻي ريزڪي واهار ڪندڙ - ڪومچي وارو -
 خمرده فروش - بساطي - گهمور وارو - گهورڙيو -
 گهورالو.
 - ٿڀريون ۽ ٻانڀڻ ۽ ڪهمريون ۽ ڏيڻ - ڇڪڙ
 ڏيڻ. آڇ وڃ ڪڙ ڪڙڻ - رولڙو ڪڙڻ.
 دربر ٿيڻ. هريشان ٿيڻ.
 - ٿڀريون ۽ ڏيڻ: ڇڪڙ ڏيڻ. ڪهمريون
 ڏيڻ - آڇ وڃ ڪڙڻ.
 - ٿڀريون ۽ ڪهمريون: ٿ. آٿلون ٻڌڻون -
 بدليون سڌليون - ٿڀر ڦار. وارا ڄمارا.
 - ٿڀري هڻجڻ: مغز ۾ ڇڪر هڻڻ. ڀونري
 هڻڻ - ڀنواڻي هڻڻ. هٿ هڻڻ - وڌائڻ هڻڻ.
 ● ٿڀرواڻي: اسم خاص. هنهن جي هڪ ذات
 جو نالو.
 ● ٿڀرو ڊپرو: اسم خاص. تعلقي جوهي ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ٿڀڙ (ت): مصدر. وڙهڻ. جهيٽو ڪرڻ -
 جهڳڙو ڪرڻ. دشمني ڪرڻ - عداوت رکڻ.
 جدا ڪرڻ.
 ● ڏاڍن مندو ڏيھ لہ ٿڀڙ جي تن سان.
 - ٿڀڙ ۽ ٿڀڙ: ذ. ثقاف - جدائي - علحدگي.
 ● ٿڀڙ ۽ ٿڀڙ: ذ. وڏو ٻنگو - ٻڳڙ.

- ٿڀرو ٿي ۽ ٿڀرو ٿيئون: ٿ. ٿڀرواڻي.
 - ٿڀرو ڏيڻ: ڇڪر لڳائڻ. هٿ موڙي
 کڻي وڃڻ.
 - ٿڀرو ڪڙڻ: گهمرو ڪرڻ - ڇڪر هٿن.
 وارو ڪرڻ. دؤرو ڪرڻ. ور ڪرڻ - موڙ
 ڪرڻ. وري واپس اچڻ.
 - ٿڀرو کانڻ ٿڀري وڃڻ - منجڻ - ٿڀڙڻ. بدلجڻ.
 - ٿڀرو ٿڀرو ٿڀرو ٿڀرو: ذ. صفت. ٿڀروڙو -
 ٿڀروڙو. ٿڀري وارو (ڪلف). (ذ). قفل جو
 هڪ قسم.
 - ٿڀري ٿڀريون: ٿ. ڪهمري - ڪهمٽاڙي -
 ڇڪر - دؤرو - گردش - ٿڀرو - پرڪما - طواف.
 گشت - گهم. ڀاڻ - چرخ - ڀانڻي. ريزڪي
 وڪري وارن جو ڇڪر - گهور. فقيرن جو خيرات
 لاءِ گشت. گداڻي - ڀڻ - گداگري. روزگار ڄاڻڻ
 لاءِ ٿڀرو. مغز جو ڇڪر - ڀنواڻي - ڀنواڻي - ٿڀرواڻي.
 مغروري - گهمڻي - هٿ - شيخي - دماغ - وڌڻ -
 هوءَ - دمر - اغماض - غرور - ڏانءَ. پاڪري مال
 کڻي (ٿڀريءَ جي) بيماريءَ جو هڪ قسم.
 - ٿڀري ۽ آڇڻ: (مغز کي) ڇڪڙ آڇڻ -
 ڀنواڻي آڇڻ - مٿو ٿڀڙڻ.
 - ٿڀري ٿڀڙڻ: (مغز ۾) ڇڪر آڇڻ - ڀنواڻي
 ٿڀڻ - ڀنواڻي ٿڀڻ - مٿو ٿڀڻ.
 - ٿڀري ٿڀڻ: ٿڀڻجي چوڌاري ٿڀڻ - ڪهمري
 ٿڀڻ. ڇڪر لڳائڻ.
 - ٿڀري ٿڀڻ: ٿڀري ٿڀڻ: ذ. صفت. ٿڀري
 ڏيندڙ - گهورڙيو. در در ويندڙ. فقير.
 - ٿڀري ڏيڻ: ڪنهن کي ٻانڀڻ کان جهلي
 ٿڀڻ - چوڌاري گهمائڻ - ٿڀڻ - گهمٽاڙي ڏيڻ -
 ڇڪر ڏيڻ. ڀنواڻي ڏيڻ. گهمي ۽ گهمي ۾ گهمڻ.
 ٿڀڻ - ٿڀڻ - ڇڪر هٿن يا ڏيڻ. ملهه ۾ اوچتو
 مٿين جو زور ڏيڻ ٻئي ملهه کي ڪيرائي وڃڻ.
 - ٿڀري ڪڍڻ: ٿڀري لاڻ. وڌائڻ ڪڍڻ.
 - ٿڀري ڪڙڻ: گشت ڪرڻ - ڇڪر ڏيڻ -
 دورو ڪرڻ. ريزڪي وڪرو ڪندڙ جو
 (ڪونچو کڻي) واهار لاءِ ڇڪر هٿن - ڪماڻي ڪرڻ.

- ڦيٽر هٿ ٻڌڻ: وڏو ٻڌڻو ٻڌڻ.

● ڦيٽر هو: ڦيٽر هٿا: ڏ. ڪڍڪ يا سارين جي رکيل وال جو ڍڪڻ - ڏن - ڪوڙو. ڦيٽر هٿ (ت).

● ڦيس: ٺ. ٻوٽي جو هڪ قسم (جنهن جي پنن مان ٿڌا وغيره نهن) ڦيش - ڦيس - ڦيش.

● ڦيسڙو: صفت. ٻنهي ٻيل (عهدي ۽ عزت ۾) گهٽ - ڪم تيج. ترڪڻو - لسو (جنهن تان ماڻهو ترڪي پوي). ترڪي ٻوٽو. ڦيرڻي (زمين) - ڪنڌري (زمين). ٺرم. يڪدم قسي ٻوٽو - ڦيسڙو.

- ڦيسڙو ٻيٽ: ڏ. هڪ بيماريءَ جو قسم. جيت جو هڪ قسم.

- ڦيسڙو ڇڇڙو: جيت جو هڪ قسم - ڇم - ڇمڙو.

● ڦيسڙو: اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم (سنڌ سنڌ تي لامدار قل، جنهن ۾ اندر چئن جيڏا داڻا اٺ ڪاٺين).

● ڦيسڙي: ٺ. ول جو هڪ قسم (زمين تي هڪڙو ٻڌڻ تي سنهڙا ڪنڊڙا، ڪول ڏينو، جنهن ۾ چئن جيڏا چار پنج داڻا ٿين جي ڌڻ طور ڪاٺين).

● ڦيسڻ (ت): مصدر. ڦيڻ - ڦيسائڻ - ڇڻڻ. پڇي ٻرڙا ڪرڻ.

● ڦيش (ڪ): ٺ. ٻوٽي جو هڪ قسم - ڦيش - ڦيش.

● ڦيشڙو: ڦيشڙا (ل): ڏ. صفت. تمام سنهو - سنهڙو.

● ڦيٽو: ڦيٽا: ڏ. صفت. (سن. سڦاڻه = ڦوڪيل) سڇيل - سوئل - ڦوڪيل. ٻاڏي بدن وارو - آڦيل - گول مول - ڊول مول - موٽو - ٿلهو - ٿلهو - فريه. ليلو - ڦٽس - ڦوسو - ڦلهڙو. اها شيء جا اندران پوري هجي. ڪمزور - بي طاقت - بي همت.

● ڦيٽو ٿڌو: ڦيٽو ٿڌا (ڪ): ڏ. گهڻي پنڌ سبب پيرن ۾ ليل ڪاٺ - لٽ - ٿڌو - چلڻو. ڦوٽيندو - ڦوڪڻو.

● ڦيٽو ڦيڪڙو (ت): ٺ. گدڙ يا لومڙ جو آواز - اولائي. دالهن - رڙ - ڪوڪ.

- ڦيٽڪ ٻوٽو: گهڻو وڻن - روڄ ڪرڻ.

- ڦيڪڙو ڪرڻ: لٽو مڙيءَ جون اولاهون ڪرڻ. رڙيون ڪرڻ. دالهن ڪرڻ.

● ڦيڪاري: ڦيڪاريون: ٺ. چالور جو هڪ قسم - سياهه گوشت - لومڙي - خوري - سوائي - بدلائي.

- ڦيڪاري لائڻ: بدلائي ڪرڻ. گهر گهر لائڻ - ڪرڪر ڪرڻ.

● ڦيڪرائو: اسم خاص. تعلقي وارهه ۽ تعلقي ڪڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڦيڪڻ (ت): ڏ. ڦيڪاريءَ جانور جو آواز. ريڌ جو آواز.

● ڦيگڻو: ڦيگڻا: ڏ. ڦوگڻو - ڦولھڙو - ڦولڙو - ٻوٽو - ليڏو ٽو.

- ڦيگڻي: ڦيگڻيئون: ڦوگڻي - ڦولھڙي - ڦولڙي - ٻوٽي.

● ڦيل: ڦيل (ل): ڏ. وڏو ٿالھ - وڏي ٻاٽ - ڦيلھ.

● ڦيلائڻ: مصدر. وڌائڻ. وسڻا ڪرڻ - وسارڻ - آهڻا ڪرڻ - پڪيڙڻ - ٻسارڻ - ڊگهو ڪرڻ - وڪيڙڻ. ٺيڙڻ - ڪيڙڻ - ڪولڻ - ڪنڊيڙڻ. شايع ڪرڻ - اشاعت ڪرڻ. ڦهلاءُ ڪرڻ - ٻرڻا ڪرڻ. مشهور ڪرڻ - ڦهلائڻ.

- ڦيلاءُ ڦيلاءُ: ڏ. صفت. پڪيڙ - ٻسارو - ٻرڪاش - وسار - آهڻا. گيھل. اهاج - پيدائش. اشاعت - ٻرڻا - پڌرائي - راساڙو - ڊيڪھ - ڪهاٽ - ڪاڍ - ڪهاٽ - وڌاءُ. ڪيڙو - آکاڙو. (ڪنڀن جو) ڦهلاءُ.

● ڦيلائڻ: مصدر. پڪوڻ - ڦهلائڻ - ڦهلائڻ. ڪنڊڻ - ڪنڊڻ - ٻڌڻ - وڃڻ - فرش ڦيڻ. (ڪنڀ) ڪيڙڻ - ٽڙڻ. (مڙهه) ڪڍڻ. وڃڻ - ڦهلائڻ. ڦهلائڻ.

● ڦيلھو: ڦيلھا (ت): ڏ. آئورو - خصيه - ٻيلو. ڦيلھي: ڦيلھيون: ٺ. ٿانءُ جو هڪ قسم - ٺيڪر جي ننڍي ٻاٽ - ڦيلھي.

- ڦيلھيءَ مان ڪٿي ڇڏڻ: ڦيٽ مان ڪڍي ڇڏڻ - ايات يا ٻراڌريءَ مان خارج ڪرڻ.

● قېلىيى ۽ قېلىيۇن (ت) ! ش. قېلىيى.

- قیلینون' قیرن؛ لا آمید تین۔ مایوس تین۔
مطلب پورو نہ تین۔ لاکامیاب تین۔

● قينٽو ۽ قينٽا: ذ. مٿي تي ٻڌڻ لاءِ لنڊو
هٿڪو - پکڙي - ڦڪڙي. پٽڪ - ٻاگ - دستار.

”سوالهين ٿو سردار جي مٿي ٿينتي ڦل“

(احمد شاہ).

● ٽينجهو ۽ ٽينجها: ذ. چانپو- چينيپو- چانگهو-

چالپر، (ث. قینجھری & قینجھریون)۔

== قینجھو' کتن' (ت): کوشش کرن۔ محنت کرن۔

● قَيْنِدَكْ : قَيْنِدَكْ (ت) ذ. تلهو متو.
حَشَف - سوهارو.

● قېيىنكارى ۽ قېيىنكار يۇن (ل): ث.

جانور جو ۵۶ قسم - ڦڪاري - لومڙي. رڙ -
دالهن - ڪڙڪ.

● ٹینکین: مصدر۔ اچلاؤں۔ کیرائیں۔ قتل
کرن۔ چلڈن۔ ہیٹ کیرائیں۔ مارن۔

● قیمنک ۛ قیہ'کون' ث. چنڈو۔ قیہ'نگ.

— قبینگزون“ ہٹیں: ”تُکن چا چنبا ہٹیں
(کالہائی م).

● ٽينگاري (ڪ: ٽ) - (آواز) جانور جي ڇڪ جو آواز.

● ٻينگهار ۽ ٻينگهارون ۾ ٿ. (سِينهنَ جي)
ٿڌ ٿڌ - ٻوڏ ٻوڏ.

● قَيْسٌ ۖ قَيْسُونَ : ث. (من. قَيْسٌ < قَيْسٌ)

وات هو ٻائي - لعاب - گيت - لتب - اڪ - ٿڪ -
 ٿيئي. ٻيهوشيءَ جي حالت ۾ وات مان لڪتل
 گجي - كف - گت. جهڪيل ٻائيءَ تي ٿيل قوتيندا -
 کاج - جهڪ - آڇ. سمنڊ جي لهرين سبب ٻائيءَ ۾
 پيدا ٿيل گجي. کير جي گجي - جهڪي - جهلڪ.
 صاڻ جي گيجي.

● قیٹاھی : قیٹاھیٹون : ٹ. پکی : جو ھک
قسم - پیٹن پکی .

● قِيَمُوْهُ قِيَمًا ذ. (مسن، قين). منتو۔ مناب۔
لٽڪو۔ عمل۔ جهاز۔ قوڪارو (دعا جو)۔

چوکارو - شوکارو۔
- قیامو پڑھن؟ یا ھین؟ جہاز و جہن -
جادو کرن۔

== قِيْلُوْا جَنَّبُوْهُ ذَا مِثْقَلِ ذَرَّةٍ مِّنْهُ ==

● قِيَهْتَن؟ مصدر. (سن. پَتَلَر = هان < قِيَهْتَن) قَكْ هُئي يا چيبي اندريون گپ كيدن. چَتَن- چَتُون- چِلُون- چِرَن- قَسَائِن- قِيَهْتَن- پِيچِن- كَسَتَن- ماو زين- قِيَه. كَتِي ن- سَتِن- قَاگورُن- سَتَرَن- سَتَكَاڼ.

- قېھە ۋ قېھون؛ ث. چت- چىپ. د پاء.
كھي مار- جاگور- پېچ. سيكت- سزا. ذادي
پېچ كپن.

— قیہہ کیے؟ مسخت مار دیں۔ مسخت مڑا دیں۔

● قیہی " قیہیون " (ک) ۱ ث. پوک ہر ویہی
ہسکن ہکان لاء ناہیل چنو - پھی - پھو .

ق

- ق:** ذ. (ع). سنڌي الف بي جو اٿيئون، عربيءَ جو اڪيهون ۽ فارسيءَ جو چوويهون اکر، ايجڊ موجب عدد هڪ سئو (۱۰۰). سندس آچار ”قاف“.
- **قتاب:** ذ. (ع). ڪمان جو اڌ حصو. ڪمان جي قبضي ۽ خاني جي وچون حصو. ڪمان جي موڙ کان کوشي تائين وارو حصو.
- **قتاب قنومين:** ذ. ان ڪمان جو مفاصلو. ٻن هٿن جو مفاصلو، لهايت ويجهو، محبوب جا ڀروڻ.
- **قتابيض:** قتابيض: ذ. صفت. (ع. قتبض = هن قبضو ڪيو) قبض ڪندڙ - قبضدار. بندش ڪندڙ. قابو جهليندڙ. قبضو ڪندڙ - هٿ هٿ ڪندڙ. جمت وهائيندڙ - غالب هوندڙ. قبضي ڪرڻ وارو - قبضيدار. قبضي ڪندڙ - گرو (کاڌو) - ڊير هضم. زبردست.
- **قتاب قرآن:** ذ. آها ڇهه ڪنڊي سولي يا چانديءَ جي دٻلي، جنهن ۾ قرآن شريف جو لئڊرو نسخو وجهي بند ڪري تعويذ طور ٻڌا جي.
- **قتابيل:** قتابيل: ذ. (ع). اڪب چاڻ - دور الديش - هوشيار - تجربيڪار - عاقل - پڙ - پهچاڻ - حاذق - سماعت - رسيل - پورو - مالم - ڪامل - سٺ - مڪمل - پورن - جوگو - لائق - مناسب - اهل. ”قابل اعتماد قابل اعتبار“.
- **قتابيل اعتبار:** ذ. صفت. اعتبار جهڙو - اعتبار جو گو - معتبر.
- **قتابيل اعتراض:** ذ. صفت. اعتراض جو گو - اعتراض وٺڻ جهڙو.
- **قتابيل اعتماد:** ذ. صفت. اعتبار جو گو - اعتبار ڪرڻ جهڙو.
- **قتابيل التيفات:** صفت. ڌيان ڏيڻ جي لائق - قابل توجه.
- **قتابيل تسليم:** صفت. قبول ڪرڻ جهڙو - مڃڻ جهڙو.
- **قتابيل تعريف:** صفت. ساواهن جهڙو - ساراه جو گو.
- **قتابيل سزا:** صفت. سزا جو لائق - سزاوار - ڏوهاري.
- **قتابيل سماعت:** صفت. ٻڌڻ جو گو.
- **قتابيل غور:** ذ. صفت. ڌيان ڏيڻ ۽ ويچارڻ جهڙو.
- **قتابيل ڪرڻ:** هوشيار ڪرڻ - سمجهڻ ڪرڻ. لائق ڪرڻ - پورو ڪرڻ - مڪمل ڪرڻ. اهل ڪرڻ - جوگو ڪرڻ.
- **قتابيل ٿيڻ:** هوشيار ٿيڻ. لائق ٿيڻ - اهل ٿيڻ.
- **قتابيلي:** قتابيلون: ث. قابليت - هوشيار - قابيل ڪاري. لياقت - گهڻائي - خوب - خاصيت. آچائي - آتما گڻ - جوهر. فضيلت - اثر - شرف - فوقيت. ڪمالي - پورتن - سماهتي - ڪمال - چيهه - سالمائي.
- **قتابيليت:** قتابيلتون: ث. قابل هئڻ واري حالت - هوشيار - ڏاهپ. لياقت - لائقي - سلقيداري - تجربيڪاري - دانائي - حاذقي - سياڻپ. ڪمالي - پورتن - سماهتي - ڪمال - چيهه - سالمائي - پورائي.
- **قتابيليت ڏيکارڻ:** هوشيار ڏيکارڻ - لائقي ڏيکارڻ. گڻ ڏيکارڻ. ڪمال ڏيکارڻ.
- **قتابو:** قتابو: ذ. (ترڪي). وانه ڪاٺي - مهلت - فرصت - فراغت - وارڪاٺي. موقعو - وجه - وقت - وارو - ڌاءُ - زور - سگهه - طاقت - وس - ڀڄندي - قدرت - مقدور. ڪم - اختيار - چون. (صفت). سوگهو - ڏاڍو - هڪو - سڀڻو - سخت - پختو - مضبوط - بلائو - اچل - برقرار - ڪپ کوڙو - استر - ڏيرجوان - ثابت قدم - جوپ - ملامت - محفوظ - هٿڪو - بنا مستند ٿيڻ - بنا جوکي -

● قاتروڻ (ذ. ع). بيمار جي پيشاب وجهڻ جو شيشو، بيمار جو مٿ - پيشاب.

● قاروون ۽ قاروون (ذ. صفت). خرچ ڪندڙ - ڪنجوس - بخیل. (اسم خاص). حضرت موسيٰ عليه السلام جي موت جو ٺالو (هي تمام شاهوڪار هو، خدا تعاليٰ مندن دولت سميت حضرت موسيٰ عليه السلام جي بي ادبيءَ ڪرڻ ڪري زمين ۾ غرق ڪري ڇڏيو).

● قاروون جو خزانو (ذ. تمام گهڻو خزانو - بي انت مایا - اڻاه دولت).

● قاروون جو گنج (ذ. قارون جو خزانو).

● قارووني ۽ قارووني (ذ. صفت). دليا گڏ ڪندڙ - ڪنجوس.

● قاري (ذ. صفت. ع). علم قرأت جو ڄاڻو. ٻانگ پڙهندڙ. قرآن شريف کي صحيح مخرج سان پڙهندڙ.

● قاز ۽ قاز (ذ. ف. بط) ٻائيءَ جي ٻڪيءَ جو هڪ قسم (ٻائيءَ جي سڀني ٻڪين ۾ وڏو ۽ سهڻو، رنگ سفيد، ٻائي ۾ ٿري ۽ ڪجهه اوچائي تائين اڏاسي به سگهي) - شاهي هنجو.

● قاسم ۽ قاسم (ذ. صفت. ع). ورهائيندڙ - تقسيم ڪندڙ - حصا ڪندڙ. اسم خاص. ماڻهو جو ٺالو. تعلقي سکر ۾ هڪ ديھ جو ٺالو.

● قاسمي (اسم خاص). هوڏائي بلوچن جي هڪ قبيلي جو ٺالو.

● قاسم سؤمرو (اسم خاص). تعلقي شاهيندر ۾ هڪ ديھ جو ٺالو.

● قاشق ۽ قاشق (ذ. (ترڪي). چمچو - ڪاشقو.

● قاصائي ۽ قاصائي (ذ. ع. قصاب) گوشت ٻائيندڙ يا وڪڻندڙ.

● قاصيد ۽ قاصيد (ذ. صفت. ع). قصيد - هن ارادو ڪيو (قصيد ڪندڙ - ارادو ڪندڙ. پيغام پهچائيندڙ - منيهو رسائيندڙ - لاهو پهچائيندڙ - لياپو نييندڙ - سنڊهسو آئيندڙ - چئني رمان - پيغامي - پاراي - رپارو - لياپائي - ٺپالي.

بي کنگو - بي نقصان - بي ضرر. (ظرف). ويجهو - اوري - لڙديڪ.

● قابو ڪٽڻ (وس ۾ ڪرڻ - اختيار ۾ رکڻ - مغلوب ڪرڻ - زير ڪرڻ - جهلڻ - قبضي ۾ ڪرڻ).

● قابيل (اسم خاص). (مرياني). حضرت آدم عليه السلام جي پٽ ۽ هابيل جي ڀاءُ جو ٺالو (جنهن پنهنجي ڀيڻ اڇيا جي حسد ۾ هابيل کي ماري وڌو ۽ خدا ۽ رسول جو لافمان ٿيو).

● قابيل ۽ قابيل (ذ. صفت. ع). قتل ڪندڙ - خولي - گهاٽڪ - گهاٽي - جلاد - مومار - ماري - مارييندڙ - مٽلڪ. ڪهندڙ - هٿيارو - هڃارو - خون خوارو - خواريزم ڪوس ڪندڙ - ڪامائي - بي دم.

● قادر ۽ قادر (ذ. صفت. ع). قدرت وارو - طاقت وارو - زوروارو - شڪتيوان - طاقت رکندڙ. بلوان - جبرو - بلي - سگهارو - سگهائو - ستائو - طاقتمند - قوي - زورپريو - زوردار - قرارو - زبردست - پليارو - پراگرمي - پڄييات - پهچ وارو - شهيد زور. غائب - زير - مختيار - وس رکندڙ - وس وارو. (اسم خاص). خدا تعاليٰ جو هڪ صفاتي ٺالو.

● قادر مطلق (اسم خاص). خدا - ڏاڍو - سڙو - شڪتيوان. خدا تعاليٰ جو هڪ صفاتي ٺالو.

● قادري پورو (اسم خاص). تعلقي جيڪب آباد ۾ هڪ ديھ جو ٺالو. گهوٽڪي تعلقي ۾ هڪ ديھ ۽ شهر جو ٺالو.

● قادري پيرو (اسم خاص). شيخ عبدالقادر جيلاني جو لقب (قادري طريقي جو باني يا اڳواڻ). "ڪر قادري پير، ڪرم مٿي ٻازي" پنهنجي (شاهه سر قاسري).

● فادان (اسم خاص). (مخفف قاضن قادري بخش قادرڏل وغيره جو هڪ ٺالو).

● قارب ۽ قارب (ذ. قالب - ڪارپ - مالجو ڊول - گهاٽ - شڪل - نقشو - خاڪو. بوتو - لولو - اها - نظير.

- قاصداڻو ۽ قاصداڻا ۽ ذ. صفت. قاصد جو -
قاصد وارو (ذ). قاصد کي ڏل معاوضو - مزدوري .
- قاصداڻي ڪار ڪرڻ ۽ ڊڪ ڊوڙ ڪرڻ .
- قاصدي ۽ ث. قاصد جو ڪم .
● قاصبر ۽ صفت. (ع). گهٽتائي ڪندڙ -
ڪوتاهي ڪندڙ - قصور ڪندڙ. مجبور - لاچار -
لاچار .
● قاضي ۽ مآڙي ۽ اسم خاص. تعلقي ڳڙهي ياسين
۾ هڪ ديهه جو نالو .
● قاضي ۽ قاضي ۽ ذ. صفت. (ع). فيصلو
ڪندڙ - الصاف ڪندڙ - ٿيرو ڪندڙ. جهيڙي جو
فيصلو ڪندڙ. شريعت جو صاحب. عدالتي جج -
منصف - نياڻي. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو .
- قاضي الحاجات ۽ ذ. صفت. حاجت روا ڪندڙ -
حاجت دور ڪندڙ - مرادون پڄاڻيندڙ (خدا تعاليٰ).
رهيا - زر - دولت - نقدي - پيسو - ڏوڪڙ (أصفهه).
- قاضي القضاات ۽ ذ. قاضين جو قاضي - وڏو
قاضي - منصف اعليٰ .
- قاضي ۽ مفتي ۽ ٿيڻ ۽ ذوه ميڃڻ. حق يا
لاحق سمجهڻ. خيال ڪرڻ .
- قاضي احمد ۽ اسم خاص. تعلقي سکرند ۾
هڪ شهر ۽ ديهه جو نالو .
- قاضي واهه ۽ اسم خاص. تعلقي شڪارپور ۾
هڪ ديهه جو نالو .
- قاضي واهڻ ۽ اسم خاص. تعلقي گهوٽڪي ۽
تعلقي ڳڙهي ياسين ۾ هڪ ديهه جو نالو .
● قاعيدو ۽ قاعيدا ۽ ذ. (ع). قعد = هو ويٺو)
بنياد - پاڙ - بناء - بيخ - پڻ. مٿول - اصل - رسم -
رواج - چال - چلت - روش. دستور العمل - آئين -
قانون - ضابطو - امر - حڪم - فرمان - آڳيا. راج -
صاحب - حڪومت. رڳو. طور - طريقو - ڍنگ -
نمونو - لهر - ريت - طرز. ترتيب - ڦرينو - ٺاهپ -
سٺاء. نماز ۾ وهڻ جي حالت - قعود - قعدہ .
ٻاراڻو ڪتاب .
قاعيدو ۽ پڌڻ ۽ قانون ٺاهڻ - لهر ٺاهڻ - عمل
ڪري ڇڏڻ - ووزالو هير ڪرڻ. عادت ڪري ڇڏڻ .
- قاعيدو ۽ جاري ڪرڻ ۽ قانون جاري ڪرڻ -
حڪم احڪام جاري ڪرڻ .
- قاعيدو ۽ پڙهڻي ڪندڙ هپٿ رڪنن ۽ حڪم
له ميڃڻ .
- قاعيديدان ۽ قاعيديدان ۽ ذ. صفت. قاعدو
چاندڙ - قاعدن ۾ ماهر - وڪيل .
● قاعيدو ۽ قاعيدا ۽ ذ. (ع). قازه) گهوڙي
کي قانون ۾ بهارڻ - ڏل لغام جو هڪ نمونو
(ل - قليچ) .
- قاعيدو ۽ ڏيڻ ۽ گهوڙي کي لغام چاڙهڻ ته
کاڌو هضم ٿيڻ (گهوڙي کي مچائڻ لاءِ قاعدو
ڏبو آهي .
● قاف ۽ قاف ۽ ذ. (ع). عربي الف ٻي جو
ايڪيهون اکر. هڪ جبل جو نالو. ايشيا
ڪوچڪ جي اتر ۾ ڪئپسن سي ۽ اسود سمونڊن
جي وچ واري جبل جو نالو. ڏونگر - چپر - پهاڙ -
ڪوه - ٻرڻ .
"ڏونگر ڏس" ڏکيءَ کي قاف نه ڪو"
(شاه) .
دلپا جي چوگرد آيل جبلن جي قطار جا زسرد
تي ڦاٿر آهي ۽ ان جي عڪس ڪري آسمان جو
رنگ ليلو ٿيو آهي .
- قافئون ۽ ظرف. قافن مان - جبلن مان .
"قافون ڪاهيندياس. مونان تان ڪر ميهئون"
(شاه - سر آبري) .
● قافيلو ۽ قافلا ۽ ذ. (ع). سفر کان موٽندڙ
گرو - مسافرن يا واهارين جي ٽولي - ڪاروان -
سروان - ساڻ. زهارتون ڪندڙن جي ٽولي. سڳر -
وڳر - ٽولو - جماعت. قطار (آئن جي). ڪشالو -
ڪنه. (ن - ب) .
- قافلا ڪيڙن ۽ ڏک ڏورن - سختيون سهڻ -
تڪليف وٺڻ - ڪشالا ڪيڻ .
● قافييو ۽ قافيا ۽ ذ. (ع). لغوي معنيٰ ۾
پٺيان هلندڙ. ردیف کان اڳيون لفظ يا ٿڳ
(جو بدلڻو رهي) .

● قايبي ۽ قايبي (ت) ۱ ذ. صفت. (ع. قصاب) بي رحم - بي قياس - سنگدل - ڪنور. ظالم. جلال.

● قاقم ۱ ث. نهايت نرم ۽ اچن وارن وارو منجاب جهڙو هڪ جانور (جنهن جي ڪل منجهان پوستين ٺهندا آهن).

● قال ۱ قال ۱ ذ. (ع). گفتگو - ڳالهه - ٻولہ. - گفتار. چوڪ - چوڻي. قول - مقولو - سخن. بحث - مباحثو. وادو واد. ڳالهائين (ل - ق). خدا تعاليٰ جو قول يا ڪلام (ل - ق). (فعل). چيو - فرمايو - ارشاد ڪيو. جيئن "قال الله تعاليٰ". - قال قبيل ۱ ذ. گفتگو - ڳالهه. ٻولہ. رد ڪد - بحث مباحثو. شڪ شبهو. چون چرا (سر معذوري - ڪر).

- قال مقال ۱ ث. ڳالهه. ٻولہ. بحث مباحثو. - قالو بڻايو. ڄميو. (ع). چيائون ته هاڻو (قرآن). ● قالب ۱ قالب ۱ ذ. (ع). ڪنهن شيءِ لاهن جو سائچو - ڇانچو - ڪارب - قارب. سرن وجهن جو اوزار. ڪورين جو هڪ اوزار - ڪاٺ جو ڦرو (جنهن جي مٿان ڪڙا ڀريا آهن جيئن سڀ ڪڙا انهيءَ ماپ جا ٿين). جئين ٺاهڻ لاءِ لوہ يا ڪاٺ جو ماپ بدن - جسم - بت (ل - ق). - قالب مان ڪڍڻ (ت) ۱ هڪ جهڙيون شيون تيار ڪرڻ.

● قابلي ۱ ث. عمدي فراسي جو هڪ قسم - غاليجو - قالين. فرش وانگي وڇايل جبل (ن - ب). جبل (ل - ق).

● قابلي ۱ قالين ۱ ذ. غاليجو.

● قامت ۱ قامتون ۱: (ع. قوم = ٻيٺن) ٻيٺڪ - قد - ڏيل - هائي - جسم - بدن.

● قانبر ۱ ذ. چالورن جو هڪ قسم. قنبر علائقي جا ٻڌا ٿيل چانور (پرمائند).

● قانڌارڻ ڪڪر (ت) ۱ ث. زهري جيت جو هڪ قسم - قنڌار جي ڪڪر. وڏو ڏينهو.

● قانچ ۱ صفت. (ع). ٿوري تي صبر ڪندڙ. صابر. دوريءَ شيءِ مان پورا ٿيو ڪندڙ - قناعتي. ڪفايت ڪندڙ. صرفي سان خرچ ڪندڙ.

● قانئون ۱ قانئون ۱: ذ. (ع). مرستو - ريت - وڇ - رسر - چال. ڪم ڪرڻ جو نمونو - ڳالگ - طرز - وڌي - طور. سرڪاري دستور العمل - قاعدو - دستور - آئين - ضابطو - نيم - عمل. اسر - فرمان - حڪم - آڳيا. حڪومت - راڄ - صاحبي. ڊگهو. هر هڪ شيءِ جي اصليت - مادو - جڙ - بنياد - بنا - شروعات (اصفي).

- قانئون دان ۱ قانئون دان ۱ ذ. صفت. قاعدو ڄاڻندڙ - وڪيل. ماستريٽ. مفتي. فقهه. قنبر شامري.

- قانئون گو ۱: ذ. صفت. قاعدا قانون ٻڌائيندڙ ۽ سمجهاڻيندڙ.

- قانولي ۱ قانولي ۱: ذ. صفت. قاعدي جو - قاعدي وارو - قاعدي موجب - قاعدي مطابق - قانوناً - باقاعدي - اصول ٻڌائڻ. حق - روا - جائز - حقائق - رهندو. حق حلال جو - شرعي - حلال.

● قاهر ۱ اسر خاص (ع). قاهره - مصر ملڪ جي گاديءَ جو هنڌ - ڪيپرو.

● قائد ۱ ذ. صفت. (ع). قادي ۱ اڳواڻ ٿيسو. فوج جو سردار - سپهه سالار. قوم جو رهبر. اڳواڻ - پيشوا - ٺيٺا.

- قائد اعظم ۱: ذ. صفت. قوم جو وڏو رهبر - مهائيتا. (اسر خاص). پاڪستان جي پهرئين گورنر جنرل محمد علي جناح کي قوم طرفان مليل لقب. - قائد ملت ۱ ذ. صفت. مسلم قوم جو اڳواڻ. (اسر خاص). مرحوم ليافت علي خان کي قوم جو ڏنل خطاب.

● قانيزو ۱ قانيزا: ذ. (ع). قانيزه - لغار - لڪار. گهوڙي کي سڏائي ۾ بهارڻ لاءِ لغار جون ڀڄاڙيون ڀڄ جي هيٺان ٻڌڻ يا هٿي ۾ ٻڌڻ جو نمونو (جيئن گهوڙو منهن ورائي نه سگهي). - قاعدو. روڪ - بندش. رڪاوٽ - روڪ (پرمائند).

- قانيزو ڪرڻ ۱ گهوڙي کي ٻوڙڻاڙو ڇاڙهڻ (جيئن هاڻ ۾ منهن نه ڦيرائي).

● قانيل ۱ قانيل ۱: ذ. صفت. (ع). قال = هن ڳالهايو. چونڌڙ - ٻوليڻدڙ - ڳالهائيندڙ پنهنجي خطا

جو اقرار ڪندڙ. قبول ڪندڙ - اتراري. تسليم ڪندڙ. هار کائيندڙ.

- قائل ٿيڻ: اعتراف ڪرڻ - قبول ڪرڻ - مڃڻ - تسليم ڪرڻ - معترف ٿيڻ.

● قاتل ٿيڻ: قاتل ٿيڻ. طرف. ظفر. (ع. قاتل = هو ٻيو) ڪڙو ٿيندڙ - آيو ٿيندڙ - بهندڙ. ڪڙو ٿيل - آيو ٿيل - بيٺل. آيو - سئون - مٿو. هڪ هنڌ بيٺل - آڻ ڏيڻ - اڏول - غير متحرڪ. ڪتل - ڪوڙيل - ايستاده - ڪپ - ڪوڙ. هڪ ٿانئڪو - هڪ ٿانئڪو - ماڳائڻو - هنڌائڻو. برقرار. مستقل - مستحڪم - مقرر - محڪم - آچل - اسٽر - آئل. مضبوط - پڪو - ڏاڍو - سوکيو - قابو. هميشه جو - هميشه رهندڙ - جاودان - اناري - ازلي و ابدي - لت. موجود. قائم.

- قائم ٿيڻ: ڪڙو ٿيڻ - آيو ٿيڻ - بهڻ. بنياد پوڻ - پيڙهه پوڻ. مقرر ٿيڻ. رهڻ - بهڻ. ڄڻ - منجھند ٿيڻ. مضبوط ٿيڻ. مستقل ٿيڻ.

- قائم رکڻ: برقرار رکڻ - موجود رکڻ. سنڀالي رکڻ. محفوظ رکڻ. صحيح و سالم رکڻ. - قائم رهڻ: بهڻ. برقرار رهڻ - سلامت رهڻ. موجود رهڻ. مضبوط رهڻ - مستقل رهڻ - ثابت قدم رهڻ.

- قائم ڪرڻ: بيهارڻ - ڪڙو ڪرڻ. آيو ڪرڻ. مقرر ڪرڻ - مستقل ڪرڻ. بنياد وجهڻ - پاڙ مضبوط ڪرڻ. ٺاهڻ - بنائڻ - تعمير ڪرڻ.

- قائم مقام ٿيڻ: ذ. صفت. ٻئي جي جاء تي ڪم ڪندڙ - عيوضي - ڀرتيندي - آتر اڌ ڪاري. نائب سلطنت. مقرر ٿيل وارث.

● قائم ٿيڻ: ٿ. بيهڪ - استاد ڪي. استر - استقامت - هائداري. ٺڪاء - قرار. پختائي - ڏاڍائي - مضبوطائي.

● قائم پور: اسر خاص. تعلقي ٻدين ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● قائم ڪوڙ: اسر خاص. تعلقي موري ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● قائم ڪوڙ ٺاڻڪ: اسر خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● قائم ٿيڻ: ذ. صفت. قائم. - قائم ٿيڻ: ذ. صفت. هميشه رات جو جاگندڙ. تهجد گذار.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ڪوٽ جو هڪ قسم. بنا ٻيون اکيان کليل ڊگهو ڪوٽ - چوغو - جامو. ڪپھ ايل ويڪرو ڪوٽو.

- قبا ٿيڻ: ٿ. ٻيٽ جي قبا (د - وافي). - قباحت ٿيڻ: قباحت ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا شهنشاد: اسر خاص. تعلقي شهداد پور ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● قبالو ٿيڻ: قبالو ٿيڻ. (ع. قبالو) لغوي معنيٰ ۾ قبوليت - مڃتا - اقرار. اقرارنامو. قبوليت نامو.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

● قبا ٿيڻ: قبا ٿيڻ. ٿ. (ع). ٻرائي - خرابي - بدي - ٻڇرائي - زشتي. اوکڻ. نقص - عيب. ڏوھ - خطا - قصور - ٻڇرائي - نفرت - گناهت.

طرف جيڏانهن منهن ڪري نماز پڙهجي). ڪعبه الله. پاسو. طرف (ل-ق). ذ. صفت. رستو ڏيکاريندڙ. رهبري ڪندڙ. سونهي ڪندڙ. (ذ). بادشاهن يا وڏن ماڻهن لاءِ عزت جو لفظ. والد.

== قبيلہ عالم؟ ذ. عزت جو هڪ لقب.
== قبيلہ گناه؟ ذ. قبلي جي بچاء. والد ماجد. پيء. پتا. پيء يا مرشد کي ڏنل عزت وارو لقب.
== قبيلہ نمتا؟ ذ. قبلو يا طرف ڏيکاريندڙ اوزار. ڪمپاس. قطب نما. هرڪار (خلاصين جو).

== قبيلي سامهون ٿيڻ؟ ڪعبه الله جي سامهون منهن ڪرڻ. پيء جي هٿڪ ڪرڻ.
● قبو (ت)؟ ذ. ڀرت جو هڪ قسم.
● قبو قبا؟ ذ. (ع). قبر مٿان اڏيل گول عمارت. گنبد. روضو. سمانه. مقبرو. (ث). قببي قبيون؟.

== قبو آڏاهي وهڻ؟ سڌائين جيئرو رهڻ.
● قبور؟ ذ. (ع). قبر جو جمع. قبرون. پستول جي چم وارو کوڪو (آصفه).
● قبو قلندر؟ اسم خاص. تعلقي جو هيءَ هڪ ديھ جو نالو.

● قبو لائي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● قبو پور؟ اسم خاص. تعلقي گوني ۾ هڪ ديھ جو نالو.
● قبو پور جاگير؟ اسم خاص. تعلقي گولي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● قبو لئ؟ مصدر. مڃڻ. قبول ڪرڻ. هان ڪرڻ. منظور ڪرڻ. اقرار ڪرڻ. قبوليت ڪرڻ. مڃتا ڪرڻ. ريهڻ. پسند ڪرڻ.

== قبو ل؟ ظرف. تسليم. منظور. پسند. بحال. خوش. راضي. خواهان. رضامنه. تيار.

== قبو ڪرڻ؟ منظور ڪرڻ. پسند ڪرڻ. مڃڻ.
== قبولي؟ قبوليون؟ ث. هارين جي اصطلاح ۾ سرڪار کان ٻوڪ لاءِ ڪٽيل ڪيل زمين. ليس مني پيارڻ بعد ذاتي ملڪيت تي مليل خاص موڪل واري زمين. قبولي؛ صفت اجازت ڏنل. "قبولي زمين = اجازت ڏنل زمين".

گرفتگي. بندش. پنه. لسڪيل قبوليت. لسڪيل پهچ. لسڪيل رسيد. هراسري نوٽ. هندي. ڀرتگياٽر. دستاويز. قبالو. ڪاهارو. ڪهاڙو. قبوليت نامو. بيعنامو.

== قبض ڪرڻ؟ اڙ ڪرڻ. بندش ڪرڻ. پنه ڪرڻ. پڪڙڻ. سوکھو جهلڻ. ٿورو خلاصو نه اچڻ. ٿوري ۾ بجهڙ ڪ ٿيڻ.

== قبض ڪشا؟ قبض ڪشا؟ ذ. صفت. قبضي ٿوڙيندڙ. ٻانڌانو آڻيندڙ (هاڪو جلاب).

● قبضو؟ قبضتا؛ ذ. (ع. قبضه) ڪنهن شيء کي جهلڻ لاءِ هٿ وجهڻ جو هنڌ. دستو. هٿيو. مٿيو. مٿ. گن (ترار جو). ڪمان جو هٿيو يا مٿ (ل-ق). دخل. پڪڙ. اختيار. دڳو. مالڪي. متصرفي. قبضداري. سيلڪ. ملڪيت. هٿڻ. مالڪاڻو. درن جي طاقن کي مضبوط ڪندڙ لوھ جو ٽڪر.

== قبضو ڪرڻ؟ دخل ڪرڻ. تصرف ۾ آڻڻ. خرچ ڪرڻ. حق ثابت ڪرڻ. چيني وٺڻ. مالڪ بنجڻ.

== قبضي؟ قبضي؟ قبضيون؟ ث. قابضو. قبضو. قبضي داري.

== قبضيدار؟ قبضيدار؛ ذ. صفت. قبضي وارو. قبضو ڪيل. هٿ ڪيل. وٺيل. مالڪ.
== قبضيداري؟ ث. قبضي ڪوڻ جو حق. واسطيداري. مالڪاڻي جا حق. متصرفي. مالڪي. جائز حق.

== قبضي ۾ رهڻ؟ قابو ۾ رهڻ. وس ۾ رهڻ. چٽي ۾ رهڻ.

● قبضي؟ قبضيون؟ ث. پاڇالي ل اچڻ جي حالت. بجهڙڪ. ٿوري ۾ بندش.

== قبضيت؟ ث. قبضي.

● قبل؟ ظرف. (ع). پهرين. پهرينين. اول. اڳ پيش. پيشتر.

== قبله؟ ظرف. انهي جي اڳيان (ل-ق).

● قبلو (قبله) قبلو (قبله)؛ ذ. سامهين شيء. اڳيان واري شيء. ڪعبي جو طرف (اهو

• قَبُولِيَّتَ ۽ قَبُولِيَّتُونُ: ٺ. ٺاھ - ميل (لکيت ۾). الجار - ٻول - قول - وعدو - ڏت پت. اقرار نامو - عهد نامو - راضي نامو - دستاويز - اجابت دعا - نڪاح جي وقت دعا پڙهڻ جي قبوليت. • قَبِييَ ۽ قَبِييُونُ: ٺ (ع). قَبِييَ جي مؤنث. ننيو مقبره - ڏيوري - سماڏي. (اسم خاص). تعلقي ڪوٽڙي ۾ هڪ ديهر جو نالو.

• قَبُولُ: اسم خاص. تعلقي ڏوڪريءَ ۾ هڪ ديهر جو نالو.

• قَبِييَجَ: ڏ. صفت. (ع. قَبِييَجَ = ٻچڙو ٿيو) ڪوجھو - بد زبجو - بد صورت - ڪُجَتَ - روپ هيٺ - چپيلو - ڊوڙ موڙ - ڪُروپ - بد شڪل - بد لماء - نازيا - نامناسب. ڪينيو - خراب - بند - ٻچڙو - نفرت انگيز - قابل شرم - ملاستي - آگاڙو - ناشائستو.

• قَبِييلو ۽ قَبِييلو: ڏ. (ع. قَبِييلو) گروه - ٽولي - جماعت. ڪنهن قوم جو هڪ حصو - فرقو. هڪڙي ڏاڏي جو اولاد - هڪڙي ڏاڏي جو ٻيٽ (ل). خاندان - گهراڻو - نسل - ڪُل - ٻُڻ - واس. گهر ٻار - آل اولاد - ڀروار - آڪھ - عيال - ڳپور - ٿڀر - زال - جوء - گهر واري - پتي - استري - وٺي - اهلي.

• قَبِييلدار ۽ قَبِييلدار: ڏ. صفت. ڪُتنب وارو - خاندان وارو - گهر ٻار وارو.

• قَبُو ۽ قَبَا: ڏ. (ع. قَبَا) قبو. • قَبَال ۽ قَبَال: ڏ. (ع). جنگ - جِيڊال - لڙائي - خونريزي - جَتَ - ويڙھ - قتل عام - ڪشت و خون.

• قَتَلُ: ڏ. (ع. قَتَلُ = هُنَ ڪُٺو) تلوار يا ٻئي ڪنهن تڪي اوزار سان مارڻ واري حالت - ڪوس - گهاٽ - خون. هلاڪت - خونريزي - ڳاھ - ڪُٺَ - جِيئو - هڃا - ڪيٺس.

• قَتَلَامَ ۽ قَتَلَامَ: ڏ. (ع. قَتَلُ + عام) خُون - ڪُھ - ڪوس - گهاٽ - قتل.

• قَتَلُ ڪَرَنُ: ڪُھن - خون ڪرڻ - گهاٽ ڪرڻ - ذبح ڪرڻ - ماري وجهڻ - مارڻ - رتو ڇڻ

ڪرڻ - هڃا ڪرڻ - ڪيٺس ڪرڻ. هائڻ - سير - وِهانَ - سير وجهڻ - حلال ڪرڻ - ليڙي ڪيڻ (ماڻهوءَ جي).

• قَتَلُ عامَ: ڏ. بنا امتياز جي هر خاص و عام کي ماري وجهڻ جي حالت - عام ڪوس - خونريزي - رتو ڇڻ.

• قَتَلُ عامَ ڪَرَنُ: عوام الناس جو خُون و هائڻ - عام ماڻهن کي بنا امتياز ماري وجهڻ جو حڪم ڏيڻ (جهڙيءَ طرح حملي آور ڪندا آهن).

• قَتِيلُ: ڏ. صفت. قتل ٿيل - ڪُٺل - مقتول - ڪُشت - ماريل - مَٺل.

• قَتِيئَ: ٺ. (ع). خراب عبورت - بد چال عورت. ڪُراڙي زال.

• قَحَطَ ۽ قَحَطَ: ڏ. (ع. قَحَطَ = هو ڏڪار وارو ٿيو) برسات نه پوڻ ڪري، ان مهال کي ٿيڻ جي حالت - ان جي اٿاڻ. برسات نه وڃڻ جي حالت - اوسر - خشڪ سالي. ڏم ڪار - ڏم ڪر - ڪال. مهانگائي - گراني. ڪمي - اٿاڻ.

• قَحَطَ پَوَنُ: ڏم ڪار پوڻ - مهانگائي ٿيڻ. • قَحَطَ زَدَ: ڏ. صفت. ڏم ڪار جو ماريل - ڏم ڪاري - ٻُڪيو - ٻيٺڪيو - ڪنگال.

• قَحَطَ مَاليي ۽ قَحَطَ مَالييُون: ٺ. ڏڪار - ڏم ڪر - ڪال.

• قَدَمَ قَدَمَ: ڏ. (ع). بدن جي ڊگهائي - جسم جي لڳائي. قامت - ڏيڻ - اوڀڙ - هائي - هائي. بدن جي ٻيھڪ. اوچائي - مٿاهين - بلند - آتاھين. آڪار - مقدار. ماپ - ڪاڇو - ماپو - ماڻ. بنا ڪنهن سبب جي بحث - تڪرار - مَنَظرو - خرچو - مباحثو - پَماڻ - دليل بازي. رد ڪند - هوڏ - هٽ.

• قَدَاوَر ۽ قَدَاوَر: ڏ. صفت. وڏي قد وارو - ڊگهي قد وارو - ڊگهي هائيءَ وارو - لمبو - ڊگهو - ڊگهر - ٽِينڪ - ڊگھ - ٽِينڪو - ٺُٺ - ڏگھ.

• قَدَمَ بَدَنَ: هوڏ ٻڌڻ. بحث ڪرڻ. سينو ساھڻ - حُجَتَ هلائڻ - سرڪشي ڪرڻ.

”قَدَمَ بَدَنَ تون ڪن ٻيچندو ٻنھون سين“ (شاھ - سر آبري).

- قدرم ۽ سارو ۽ ظرف سراسري - معتدل - ڀاڱيرو -
 ڀاڱاڻتو - حصي روء - ٿوري اندازم - قدري - رواجي .
 - قدرم ۽ سارو ۽ ظرف سراسري - معتدل - ڀاڱيرو -
 ڀاڱاڻتو - ٿوري اندازم - قدري - رواجي .
 - قدرم ۽ ڪرڻ ۽ عزت ڪرڻ - ڳڻ ڪاڻڻ .
 - قدرم ۽ شناس ۽ ذ . صفت . قدر سڃاڻندڙ . قدر ڪندڙ .
 - قدرم ۽ ڪرڻ ۽ ظرف . حصي م - ڀاڱي م - ڀتي م -
 قدر مارو . ٿورو گهٽ - قليل - ڪجهه ڪجهه .
 - قدرم ۽ قدرتون ۽ ذ . (ع . قدر = هو
 طاقت ور هو) الاهي طاقت - خدائي قوت - طاقت -
 سمورتي - توانائي - زور - شڪتي - قوت - سگهه -
 حوصلو - پل - وٽ - زور - توفيق - وس - ههچ -
 ڀڄندي - دسترس - وسعت - دڳو - اختياري - هلندي .
 شان باري - عظمت الاهي - شان الاهي . خدا جي
 ڪاريگري . رچنا - آڻي - جوڙ - دنيا - پيدايش -
 ڪائنات - عالم - خلقت - سارو جهان - وس -
 ترلوڪ - رشتي - جيڪت - وڻو - برهمانڊ -
 سڀ شئي - منسار - فطرت .
 - قدرم ۽ قدرتي ۽ قدرتي ۽ صفت . قدرت جو -
 الاهي - خدائي - رحماني - ايشوري . نهايت عمدو -
 افضل - برتر - اعليٰ - مٿاهون . سپاويڪ - فطرتي -
 طبعي - سهج - ڀراڪرت - ذاتي - خليقي - اصلي .
 - قدرم ۽ صفت . (ع . متبرڪ - پاڪ - ڀوٽر -
 مقدس - اطهر .
 - قدرم ۽ صفت . پاڪ - پاڪيزو - متبرڪ -
 ڀوٽر - اطهر .
 - قدرم ۽ قدرم ۽ ذ . (ع . قدر = هو اڳيان ويو)
 ڀنڊ م ڀنهي ڀيرن جي وچ وارو مفاصلو - ڀر وڪون .
 ڀرائڪهه - ڀرائڪ - ڀلائڪهه . ڀير - ڀڳ - چٽون .
 ڀير جو نشان - چالو - ڪار - رفتار . ڀنڊ - ٿورو -
 روش - هلتي - هلتي . گهوڙي جي ڀنڊ جو هڪ قسم .
 چالو منزل جو راهي وارو ڀنڊ .
 - قدرم ۽ آڪڙن ۽ ڀير آڪڙن . شڪست ڪاڻڻ .
 پاڇ ڪاڻڻ .
 - قدرم ۽ بزم قدرم ۽ هلتنم ۽ نقش قدر م تي هلڻ - ڀيرو
 ڪرڻ - ڪنهن جي اصولن موجب هلڻ - تقليد ڪرڻ .

- قدر و قامت ۽ ذ . قدر - ڏيل - اوڀر . جسم جي
 ڀيڪ - بدن جي بناوت .
 - قدرم ۽ قدرم ۽ ذ . (ع . بادشاهه . سردار .
 بزرگ . هميشگي . جهولائي (ل - ق) . قدر -
 ڀرائڪهون (ل - ق) .
 - قدرم ۽ ذ . صفت . (ع . ديري - ڪهنو .
 (ذ) . پيشالي - لراڙ (سر معذوري - ڪر) .
 - قدرم ۽ قدرتون ۽ ذ . (ع . گذريل
 وقت - اڳوڻو وقت - اڳيون زمانو - جهولائي -
 ديريائي - ڀرائڪهه . پڌائي - وڙهائي - ڪراڙائي -
 جهولائي . پراڻائي - ڪهنائي - پڻائي .
 - قدرم ۽ قدر ۽ ذ . (ع . وڏو ڀالو - چار -
 ماڻهو - ڀالو . وڏو وڻو - جنڪو (ل) . ڏاڍورو -
 ڏاڍر .
 - قدرم ۽ قدر ۽ ذ . (ع . قدر = هو طاقت ور
 هو) طاقت - توانائي - قدرت - ڀڄندي . قضا - تقدير
 (ل - ق) . ڪنهن شيء جو وزن - انداز - مقدار .
 مڪهه - قيمت - بها - ٺاڻو - ڀاءُ - لياقت - ڳڻ - لائق .
 ڪل - جوهر - خوب . درجو - رتبو . پڌوي . مان -
 عزت - آبرو . لحاظ - خيال . ڀاڱو - انس - ٺڪر .
 چڙو . ڀاڱو - ڪاڻڊو . حصو - ڀڃورو .
 - قدرم ۽ قدرائي ۽ قدرائي ۽ ذ . صفت . قدر وارو -
 قدر ڪندڙ . ڀتي جو قدر سڃاڻندڙ . ڀتي کي عزت
 ڏيندڙ . لائق - جوڳو - جوڳاڻو - جوڳو - واجب .
 وڙائڻو - لائق ڀريو - ڪٺوٺ - روڙو - لائق - شايان .
 معقول - مناسب - واجب - آڇيت . (ظرف) . لائق
 مان - جوڳي ريت - بخوبي . شاکر . احسانمند -
 شڪر گذار - شڪرمند - مشڪور - ممنون .
 - قدرم ۽ قدر دان ۽ قدر دان ۽ صفت . قدر ڪندڙ -
 قدر وارو . قدر شناس - قدر سڃاڻندڙ . قدر ڄاڻندڙ .
 مان ڏيندڙ . قيمت ڄاڻندڙ . ڀتي جو هنر ڄاڻندڙ .
 جوهر شناس .
 - قدرم ۽ قدر داني ۽ قدر دانيون ۽ ذ . قدر سڃاڻڻ
 واري حالت . قدر شناسي . جوهر شناسي .
 - قدرم ۽ ڪرڻ ۽ هنر سبب عزت بخشڻ .
 جوهر سبب وڻو بخشڻ . هنر جو داد ڏيڻ .

- ٽڌم بوسِي ۽ ٽڌم بوسِيئون ۽ ٽ. پيرن ۽ ٽڌم جي حالت - پيرچسٽر (ڪنهن وڏي ماڻهوءَ جي) - هاوسي. نوڙت. ڏنڊوت - پرنار. ڪڙنشي. - ٽڌم بوسِي ڪڙڻ ۽ پيرين پٽوڻ - پير ۽ ٽڌم ڪڙڻ.

- ٽڌم چمڪڻ ۽ پير ۽ پيرين وٺڻ.

- ٽڌم رڪڻ ۽ پير رڪڻ - پير ڌڙڻ.

- ٽڌم رائج ٽڌم مائڻ ۽ (ڪنهن جي گهر تائين) وڃڻ جي تڪليف ڪڙڻ - تشریف آڻڻ - مهرباني ڪري اچڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ڪو رستو يا طريقو اختيار ڪڙڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ڪڙڻ ۽ ڪنهن شخص جي لحوس جو ٻئي تي اثر وٺڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ هلڻ - ٽڌم ڪڙڻ. ڪهڻ - ٽڌم ڪڙڻ - چنگهون ساڻن - ڪهڻ ڪهڻ - ٿورو ڪڙڻ - ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم رائج ٽڌم مائڻ. هلڻ چاڻ - ورتڻ - روڪڻ وٺڻ. وڪوڻ پٽي هلڻ. پيرانڪهن تي هلڻ. ٿورو هلڻ (گهوڙي جو).

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ اسم خاص. شريعت جي احڪامن جو هڪ ڪتاب (هن جو اصلي نالو مختصر قدوري آهي، اختصار سبب قدوري سڏجي ٿو).

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ صفت. (ع). تمام هڪ (اسم خاص). خدا جي صفاتي لالن مان هڪ نالو.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. (ع). قدر

قدرت وارو - صاحب قدرت - قادر - طاقت وارو -

سگهارو - مڪهائو - سٺاو - ڏوردار - زور ڀريو -

قرارو - زبردست - ٻلوان - سراسر مسمي - جبرو -

پڇڻيا - پهچ وارو - شه زور - ٻلي - ٻليارو -

دلير - ٻلوان. (اسم خاص). الله تعاليٰ جو هڪ

صفاتي نالو - قادر مطلق - ستر و شڪتيوان.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ صفت. (ع). ٽڌم = هو اڳي ٿيو

اڳئين زماني جو - آڳاٽو - اڳيون - اڳوڻو - ڏيرينو -

پٽائو - پراچين. جهوڙو - پٽو - ڪهڻو. ازلي.

آبائي - موروثي - جدي - هيءُ ڏاڏي جو. (اسم خاص).

الله تعاليٰ جو هڪ صفاتي نالو.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ صفت. هميشه جو. پراڻو - مدامي.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. (ع). ٽڌم ڪڙڻ -

هو ويجهو ٿيو) ويجهي ٿيڻ جي حالت - ويجهڙائي -

ويجهائي - ٽڌم ڪڙڻ - ٽڌم ڪڙڻ. رشتيداري - مائتي -

عزازت. لاڳاپو - ناتو.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. رشتي جو.

ناتي جو. عزيز - مائت - رشتيدار.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

ٻوٽل (برمانند).

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

قسم - نڀي بندوڻ.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

لموئي سان ٽڌم ڪڙڻ جي حالت.

● ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

آرام - فرحت - وسار - چين - آسائش. ماهي -

فرحت. ڀاڙو - ليڪاڻو. سڪ - آسودگي. آسودائي.

انجام - ٻول - قول - وعدو - اقرار - وچڻ - شرط -

پرتڪيا - پٽن - سڃڻ. ٺاه - ميل. چيهه - ڏنگ -

آخر - انتها - پڇاڙي. (ذ. صفت). زور وارو -

ڪڙڻ - زبردست - غالب (ل - ق).

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

تحميل اچڻ - اطمينان اچڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

وعدو - قول - قرار - اقرار - انجام - وچڻ. سڃڻ -

ساک. شرط - هوڏو. فيصلو - نبيرو. تجويز. ٺاه -

پرجاء - پرجائي - صلح - صلحنامو - معاهدو.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

وعدو ڪڙڻ - عهد ڪڙڻ.

- ٽڌم ڪڙڻ ۽ ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ. ٽڌم ڪڙڻ.

راحت ڪڙڻ - درد ٺارڻ. ويهڻ - ورهڻ - ماهي

ڪڙڻ. اقرار ڪڙڻ - انجام ڪڙڻ - عهد ڪڙڻ.

جاء ضرور وڃڻ - قضا حاجت ڪڙڻ - ڪاڪوس جي

خيال کان وڃڻ.

- قترارو ۽ قترار: ذ. صفت. ظرف. سڪ سان - سهولت سان - فرحت ۾ - آرامي - قرارِي. مضبوط - جاڏو - جبرو - پيارو - پلي - پتر پل - ڪراڙو - ڪڙا ڪڙي - مڪهارو - مڪهو - سڪرو - مڪهائو - سڪرو - زورائو - سڪو - زور پيو - قوتي - سڪتي - ستائبو - توانو - ستائو - زبردست - پراڪرمي - چڻيا - هچ وارو - هچ وار - شه زور. هڪو - پختو - ڏاڍو - قابو - سوکھو - اچل - برقرار - ڪپ ڪوڙو. ثابت قدم.

- قترارو ٿيڻ ۽ آرامي ٿيڻ - قرار وٺڻ. رهڻ. مهمان ٿيڻ. آسائش وٺڻ.

- قترار وٺڻ ۽ حمل جو قائم ٿيڻ - حمل ٻيڻ. - قرارِي ۽ قرارِي ۽ صفت. آرامي - آسائشي - وسامي - مڪي - فرحتي - آسائشو - ويسانهون - و هرو - جاهائو - ٽالڪو. ثابت قدمي - هڪائي - اچلنا - پختائي - ڏيرج. قرارو. (ث). سهولت - سهنجائي. فرحت - آرام - قرار - سڪ. سانت - ماڻ - آرام - مائتيڪائي - چپ - خاموشي - ٿانهو - فرحت - چپ چپاڻ.

● قترارن: مصدر. (ع. قترار ڪتر) آرامي ٿيڻ "مون کي ڏنءَ ڏيئي وڃي ڏولو ڏيٽ قترارو" (سر مومل رائو - گر - شاه)

● قتران: اسم خاص. (ع). مسلمانن جو هاڪ مذهبي ڪتاب - حضرت محمد رسول الله صلي الله عليه وسلم جن تي الله تعاليٰ طرفان نازل ٿيل ڪتاب - ڪلام الله - فرقان مجيد. (هن ۾ ۱۱۴ سورتون، ۶۶۶ آيتون، ۶۵ رکوع آهن ۽ هڪ هزار مثال، هڪ هزار وعدا، هڪ هزار سزائون، هڪ هزار حڪم ۽ هڪ هزار منع ناما آهن. باقي پنج سؤ آيتون حلال ۽ حرام بابت هڪ سؤ دعائون آهن).

- قتران بخشائڻ ۽ قرآن پڙهڻ جي عيوض ڪجهه مٽي کي ڏيڻ. قرآن شريف پڙهي ان جو فوٽي ڪي بخشڻ.

- قتران تي هٿ رکڻ: قرآن شريف هٿ ۾ کڻي يا جهلي قسم ڪرڻ.

- قتران پڙهڻ ۽ ڪلام الله جي تلاوت ڪرڻ. قرآن مجيد پڙهي ڪنهن مسئلي جي روح کي ثواب بخشڻ.

- قتران جو سُنُهڻ: قرآن شريف جو قسم. - قتران شريف شَرُط ڪرڻ (ت): قرآن بخشائڻ.

- قتران ڪٽائڻ: قرآن مجيد ڪٽائڻ - قسم ڪٽائڻ. - قتران ڪٽڻ: قسم ڪٽڻ - قرآن مجيد هٿ ۾ جهلي قسم ڪرڻ.

- قتران مجيد: اسم خاص. قرآن شريف.

- قتراني ۽ قتراني: ذ. صفت. قرآن وارو - قرآن جو. قرآن جا ڪوڙا قسم ڪندڙ - ڪوڙو.

● قُرب ۽ قُرب: ذ. (ع. قُرب - هو ويجهو هو). ويجهڙائي - نزديڪي - ويجهي ٿيڻ جي حالت. "ڪسرت آهي قرب ۾ ادغام ۾ اڻڻ" (سر مهي - شاه).

- پيار - پريت - لينهن - موه - محبت. عزت جو برتاءُ - تعظيم - مان - مٿت. منهنجن لڳئي - اڄ وڃ - سڀيٽ - ناتو - رشتو. پسندي جهڙو ڪم (ل - ق). عادت (ل - ق).

- قُربا ۽ ظرف. قرب ۾ - محبت ۾ (ل - ق). قربدار. - قُربايتو ۽ قُربايتا: ذ. صفت. ظرف. قرب وارو. قرب ڏيندڙ - قرب ڪندڙ - پيار ڪندڙ - محبتي. پيارو - محب.

- قُربت ۽ قُربتون: ث. ويجهڙائي - نزديڪي. رشتو - قربت. قرب - پيار - محبت.

"ڪٿي قربت ڪمال جي ڪٿي لال لبيمس" (راڄن شاه).

- قُربدار ۽ قُربدار: ذ. صفت. قرب يا محبت مان پريل. پيار ڪندڙ - محبتي - پريمي - قربائتو - قرب وارو. پيارو.

- قُرب ڪاري ۽ قُرب ڪاريون: (ل) ۽ ث. قربداري - اثرائتي محبت - پوري پوري محبت.

"امين سنڌو عشق عالم صحيح"

ڪميقن ڪرڻ قرب ڪاري غلط

(فاضل شاه).

”قريبس تو نه قريب ٿو ڏئين ڏوراپا ڏک جا“
(راڄن شاهه).

احسان ڪرڻ - نواڙڻ.
● قُـرُـضُ ۽ قُـرُـصُ : ذ. (ع). ڪودو - گهيرو -
منڊل - گول. گول چڪي يا ٽڪي (دوا يا
مٺائي وغيره جي). سچ يا چنڊ جي ٽڪي (ل - ق).
● قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ : (ع). قرض = ڪٽڻ (ڪٽڻ)
اوڌار - ڏيڻو - آڌار - لهڻو - ڪٽڻ. گهيرويل رقم -
پيٽ (گاجرا).

- قُـرُـضُ ۽ ڪُـرُـو : قُـرُـضُ ۽ ڪُـرُـو : ذ. ٻين جو
لهڻو - ڏيڻي لپي - آڌار سڌار.

- قُـرُـضُ ۽ خُـوَاہُ : قُـرُـضُ ۽ خُـوَاہُ : ذ. صفت.
قرض وٺندڙ - قرض گهرندڙ - لهڻيات - لهڻيدار -
لهڻندڙ - قرضي.

- قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ : ذ. قرض ڪندڙ -
تليدو - ڪٽي - آڌار وٺندڙ - مقروض - قرضي.

- قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ : ذ. اوڌار -
آڌار - لهڻو - ڪٽڻ. احسانندي - شڪر گذاري -
احساني - ممنوني.

- قُـرُـضُ ۽ ڏِـيـڻُ : آڌار ڏيڻ - ڪٽڻ و ڪٽائڻ.

- قُـرُـضُ ۽ ڪُـڻُـڻُ : آڌار وٺڻ.

- قُـرُـضُ ۽ ڪُـڻُـڻُ ۽ ڪُـڻُـڻُ ۽ ڪُـڻُـڻُ : وِـتَ ڪان
ٻاهر هلڻ.

- قُـرُـضُ ۽ لاهيڻ : آڌار ڪنيل رقم واپس ڪرڻ.

- قُـرُـضُ ۽ ٻُـڌَڻُ : تمار گهڻو قرض ڪڻڻ.

- قُـرُـضُ ۽ وِـهَڻُ : بنا ڪنهن آجوري جي ڪم
ڪرڻ - ٻيڪر وِهڻ - ڇيڙ وِهڻ - ونڪار وِهڻ -
بنا معاوضي جي ڪم ڪرڻ. مڻساجرو ڪم
ڪرڻ.

- قُـرُـضُ ۽ وِـڌُ ۽ مَـرُـضُ ۽ هُـڻُـڻُ : قرض جهڙي
ٻي ڪا به جهڙي شيءِ نه هجڻ - قرض ڪڻڻ سان
تمار گهڻو نقصان هجڻ. قرض جي ڳڻتي جهڙي ٻي
ڪا به ڳڻتي نه هجڻ.

- قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ ۽ قُـرُـضُ : ذ. صفت. قرضدار -

ڏڻاٽ - ڏيڻو - تليدو - ڪٽي. ڪاٺيارو - ڪاٺ -
وڻي. احسانمند - ممنون - شڪر گذار.

- قُـرُـبُ ڪَـڀَـڻُ : لائق ٿوڙڻ. ڀاري چڻڻ -
دوستيءَ کان باز اچڻ.

- قُـرُـبُ ڪَـڀَـڻُ : ڀيار ڪرڻ. دوستي رکڻ.
احسان ڪرڻ - مهرباني ڪرڻ - ٿورو ڪرڻ.

- قُـرُـبُ ۽ پُـرُـيُ ۽ قُـرُـبُ ۽ پُـرُـيُ : ذ. صفت.
قرباڻو - قرب ولد.

- قُـرُـبُ ۽ وِـڻُـڻُ : محبت وٺڻ.

- قُـرُـبُ ۽ وِـڻُـڻُ ۽ قُـرُـبُ ۽ وِـڻُـڻُ : ذ. صفت.
قرب وارو - قرباڻو. معشوق - پريستمر - محبوب -
دلدار - پيارو.

- قُـرُـبُ ۽ وِـڻُـڻُ : ذ. قرب - ڀيار - ڀريت - موه - چاهت -
محبت.

● قُـرُـبُ ۽ قُـرُـبُ ۽ قُـرُـبُ : ذ. خدا کي نزديڪ ٿيڻ
لاءِ خدا جي راه ۾ صدقي ٿيڻ واري حالت -
گهور - ٻلهار - فدا - نثار. قرباني - ڀلڻ - صدقو -
ميٺ - ٻل - ٻلي - خيرات - بٽڪ. لڌرانو - پيٽا -
دان - ڏن. هرج - نقصان (پرمانند).

- قُـرُـبُ ۽ ٿِـيـڻُ : صدقي وڃڻ - نثار ٿيڻ - گهوري
وڃڻ - ٻلهار ٿيڻ.

- قُـرُـبُ ۽ ڪَـڀَـڻُ : قُـرُـبُ ۽ ڪَـڀَـڻُ : قُـرُـبُ ۽ ڪَـڀَـڻُ :
ذ. قربانيءَ جي جاء - صدقي جي جاء - ٻل -
چاڙهڻ واري جڳهه - اڏي - مذبح - مقتل.

- قُـرُـبُ ۽ وِـڻُـڻُ : ڪنهن جي لاءِ پنهنجي حياتي
ڏيڻ لاءِ تيار رهڻ. صدقو ٿيڻ - ڀلڻ ٿيڻ - فدا ٿيڻ -
جان نثار ڪرڻ - نثار وڃڻ - قربان وڃڻ - ٻلهار ٿيڻ -
ٻل چڙهڻ.

- قُـرُـبُ ۽ ٻَـڻُـڻُ : قُـرُـبُ ۽ ٻَـڻُـڻُ : ذ. صدقو - ڀلڻ -
ميٺ - ٻل - بٽڪ - گهور - ٻلهار. قتل - ذبح -
حلال. عيدالضحىٰ تي جانورن جي قرباني ۽ ڪوس.
لڌرانو - پيٽا. خيرات - دان.

- قُـرُـبُ ۽ ڪَـڀَـڻُ : قُـرُـبُ ۽ ڪَـڀَـڻُ : ذ. خدا جي راه ۾ حلال
شيءَ کي ڪهڻ - ذبح ڪرڻ - حلال ڪرڻ - شرع
موجب چڙهي وهائڻ.

● قُـرُـبُ ۽ مَـصـدُـرُ : (ع. قرب) قرب ڪرڻ -
قرب ڏيڻ - قرب ۾ قابو رکڻ.

● قير طاس : قير طاس ۽ ذ. (ع). کاغذ-پٽو.
- قير طاس ابيض ۽ ذ. اچو کاغذ. ڪنهن خاص بيان جي ٻڌرائي لاءِ جاري ڪيل کاغذ-ٻڌرايو.

● قير عو : قير عا ۽ ذ. (ع). ڍارو - دائو - چڪو - گردي - داغ - گهوڙي. ڍاري جي آڇل - ڍاري جي ڪيڏ - چٽڪي جي راند. صورتني - لاڙي (پرمانند) قال.

● قير ڦل : (ع). قرنفل. (هي اصلي يولاني لفظ آهي "قرنفل" جو عربيءَ ۾ "قرنفل" ٿيو آهي (ل-ق).

● قير مڇي : قير مڇي ۽ ذ. (ع). قير مڇي = ڳاڙهي شيءِ) رنگ جو هڪ قسم. واڳڻائي ماڻل ڳاڙهو رنگ - ڪلاهي - قرو. ذ. صفت. ڳاڙهو - رنگدار - رتول. (ذ). جيت جو هڪ قسم (جنهن مان ڳاڙهو رنگ ڪري).

● قير مڇي : قير مڇي ۽ ذ. (ع). رنگ جو هڪ قسم - قرمزي - قرمچي. جيت جو هڪ قسم (جنهن مان ڳاڙهو رنگ ڪري).

- قير مڇي : قير مڇي ۽ ذ. ڳوڙهو ڳاڙهو - رتول - ڪل انار - لال - قرمچي.

● قير مساق : قير مساق ۽ ذ. صفت. بد معاش - شاهي - اچو - چرو - لڇ - اڻوڙي - چٽيهو. پڙو - دلو.

● قرن : قرن ۽ ذ. (ع). ستارن جو ميلاپ - سيارن جو سنجو ڳ. ٻارهن ٽيهه اسي يا ۱۲۰ ورهين جو زمانو. ڊگهو وقت - مدت مديد - عرصه دراز. زمانو - وقت - عرصو. چٽڪ - ڀڳ - سڱ.

● قرنءَ : قرنءَ ٽائينون : ٺ. وڃائڻ جو سڱ - مڱوي - قرنائسي. لوسنگهو - رڻ سنگهو. ٽري - شرنائڻي - شرلاء - توتاري.

● قرنا : قرنو : ڪل جو قسم.
- قرنائسي : قير ٽائينون : ٺ. وڃائڻ جو سڱ - قرناء.

- قير ٽايو : قير ٽايا : ذ. صفت. قرنائڻي وڃائيندڙ - ٽري وڃائيندڙ - شرنائڻي وڃائيندڙ - شرنايو.

● قير نفل : قير نفل ۽ ذ. (ع). مصالح طور يا دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم - لونگ. ٻسار جي سامان مان عرق ڪيڻ لاءِ هڪ ٿانءُ - قرنفل.

● قير نفل : قير نفل ۽ ذ. قرنفل.
● قير نو : قير نسا ۽ ذ. ڪل جو هڪ قسم (پرمانند).

● قير ڀب : قير ڀب : ظرف. (ع). قير ڀب = ويجهو ٿيو). ويجهو - نزديڪ - اوري - اوڏو. اورالهنون. ويجهڙو - ڀرسان - ڀر. (ڌ - صفت). ويجهو مائت - عز ٻز - رشتيدار - ميت - خویش - سکو - سڱيو - شريڪ - سيشال. گهاٽو دوست - سنگتي - يار - ساٿي. ڀرين - سڄڻ - محبوب.

"قيريس تو نه قيريب وريو ڏئين ڏوراها ڏک جا" (راجن شاھ).

(ظرف). ڪن - تخميناً - اڪل - تقريباً - لڳ ڀڳ - ذري گهٽ - ذري ڏک.

● قير ڀب : قير ڀب ۽ صفت. مرڻ کي ويجهو - مڪرات ۾.

- قير ڀب : قير ڀب ۽ صفت. مرڻ کي ويجهو - قيرب المرڪ - مرڻنگ - مرڻ ڪلي - آخري گهوڙي.

● قير ڀبائو : قير ڀبائو ۽ ذ. صفت. عزيز جو - رشتيدار جو - مائت جو - سڱو - سکو.

● قير ڀبي : قير ڀبي ۽ صفت. ويجهائي - ويجهڙائي - نزديڪي - نزديڪائي - مڻاچاري - سڱائي - مائتي - عز ٻي - رشتيداري - سڪائي - عزازت - شريڪت - شراڪت. لاڳاپو - لاڳو - ڳاڻڍاپو - سنڀلڻ - تعلق - نسبت.

● قير ڀنو : قير ڀنو ۽ ذ. (ع). قير ڀننه ۽ هڪ شيءِ جي ٻي شيءِ سان ٻيو سڱي - الحاق. ٻن شين جي وچ ۾ ظاهري مشابهت - مشابهت - سمناس - هڪ جهڙائي - نسبت. ڪن به شين جي رڪن جي ٺاپ - طرز - انداز - روش - طور - طريقو. ريت - دستور - طرح - وضع. النظام - قواعد - ضابطو. قاعدو - سرشتو - قانون - نيم. ويجهائي - نزديڪي (ل-ق).

هيءَ - ڀريت - محبت (ل-ق). عزازت - قرابت (ل-پرمانند). وڏو - احسان - ڀلائي - ٿورو (ل-ق).

”آهي اهڙو اچي آخر ۾ قسمت کي خزان ورتو،
چمن جو سير ڪيو مون ٿي ته مرغان چمن بگڙيا“
(سانسڪي).

== قسمت وارو ۽ قسمت وارا: صفت. خواه
نصيب. اقبال وارو. نصيبدار. نيڪ طالع.

● قسمو ۽ قسمقا: ذ. (ف). نراڙ تي لڪتل
 نشان. ٻيندي. ٽڪو. تلڪ. سندر جو نڪتل
 ليڪو.

● تصاب: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● تصاب ۽ تصاب: ذ. صفت. (ع). تصب =
 ٽڪرن کي ڪهيندڙ) گوشت ڪهيندڙ. گوشت جو
 ڪم ڪندڙ. ڪوس ڪندڙ. ڪاسائي.

● قيصاص ۽ قيصاص: ذ. (ع). جان جي عيوض
 جان ۽ خون جي عيوض خون. مقتول جي عيوض
 قاتل جو خون. سزا جو هڪ نمونو (جنهن ۾
 قتل ڪندڙ مقتول جي عيوض خون ڪيو وڃي
 يا ماريو وڃي). عيوض. بدلو. سزا. انتقام. جزا.
 مڪافات. چٽي. ڏنڊ (ل-ق).

== قيصاص وٺڻ: خون جو عيوض وٺڻ.
 بدلو وٺڻ. انتقام وٺڻ.

● قيصائبي: اسم خاص. ڪاسائي، هڪ ذات
 جو نالو.

● قصبو ۽ قصباء: ذ. (ع). قصبه (وڏو ڳوٺ.
 ننڍو شهر. گام. ڳوٺ. ٺنگري. واهڻ. (اسم خاص).
 تعلقي جو هيءُ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● قصد ۽ قصد: ذ. (ع). قصد = ارادو
 ڪرڻ) هڪو ارادو. عزم بالجزم. اٽل ارادو.
 هڪي منشا. مستقل ارادو. آهنگ. نيت. مراد.
 مسورت. مطلب. عزم. منشا. مقصد. خواهش.
 اڇا. آرزو. چاه. سئڪلپ. واسنا. منصوبو.
 سعي. ڪوشش. جهڏ. اقدام. پيش قدمي.
 لياپو. سنيهو. پيغام (ت).

== قصد ڪرڻ: ارادو ڪرڻ. منصوبو رٿڻ.

● قصرو ۽ قصرون: ث. (ع). قصير = هو
 گهٽ ٿيو. ڪمي. ڪوتاهي. گهٽائي. اختصار.
 عاليشان عمارت. محل. ڪرشم. محلسراء.

دولت خانو. مڪان. حويلي. راج پون. بارگاه.
 ”ايڪ قصر“ در لنگ، ڪوڙين ڪٽس ڳڙ ڪيون“
(شاهي سر ڪلياڻ)

● قيصو ۽ قيصا: ذ. (ع). قيصه < قص = هن
 بيان ڪيو. ڪهاڻي. ڳالهه. آکاڻي. ڪهت.
 ڪهاڻ. ڪٿا. ڪٿوت. لفظ. فساو. افسانو.
 ڪهايت. ساڪي. داستان. افسانو. بيان. ورتاوت.
 ذڪر. تذڪرو. ابو بحر. ڪوڙ. زت. لڙائي.
 جهڳڙو. ٿنڀو. ٻڪڙو.

== قيصا ڪٽڻ: ڳالهيون ڪرڻ. ڪهاڻيون ڪرڻ.
 ڪپ شپ هڻڻ. پت شت هڻڻ. پيخي هڻڻ. اڃائي
 ٻڪ ٻڪ ڪرڻ. بي مطلب ڊگهيون ڳالهيون ڪرڻ.
 سور ٻڪڻ.

== قيصائبي ۽ قيصائبي: ذ. صفت. گهڻيون ۽
 ڊگهيون ڳالهيون ڪندڙ. ڪهاڻي. ڳالهيون. ناقل.
 ڪٿڪ. قصير. زللي. ڪوڙو. نقلي. ابو بحري.
 = قصير ۽ قصير: ذ. قصا ڪندڙ. قصائي.

== قيصو ڪرڻ: بيان ڪرڻ. آکاڻي ڪرڻ.
 جهڳڙو ڪرڻ. جهڙو ڪرڻ. ٻڪڙو ڪرڻ.

== قيصو ڪوٽاهه: طرف مطلب ته الغرض. الحاصل.
 حاصل ڪلام. ٿو ٿڪي ۾. مختصر. ٿوري ۾.
 آخرڪار. ٿوري ڳالهه. في الجملة. ٻيو. فقط. بس.
 = قيصو وڌائين: ڳالهه ڪي ڊگهو ڪرڻ.
 ڊيڪه ڏيڻ. ڳالهه اٽڪهائڻ.

● قصور ۽ قصور: ذ. (ع). قصير (ڪمي.
 ڪوتاهي. گهٽائي. ڪم. نقص. عيب. سقم.
 پٽل. خطا. ڏوهه. قصير. گناهه. چوڪ. غلطي.
 سهتو. مت. ڀرم. پراڻ. غفلت. قصير جو جمع.
 گهڻيون ماڙيون محلات.

== قصور وارو ۽ قصور وارو: ذ. صفت.
 خطا وار. ڏهاري. ڏوهي. گنهگار. عيبدار.

● قصوري: ذ. واڳ جي هڪ سر جو نالو.
(سچل ص ۱۵۹).

● قصبيدو ۽ قصبيدا: قصبيد (ع. قصبيده)
 شعر جو هڪ قسم. ڪنهن جي تعريف ۾ چيل
 هڪ ۽ ٻي ڪان وڌيڪ بيتن ۾ چيل قصو.

● قُطْب : قُطْب : ذ. (ع). قلم جي ويڊيل جهنب.
 قلم جي نوڪ کي وڌل وڌي.
 - قُطْبُون : قُطْبُون : ذ. عاج. ڪاٺ يا لوه
 جو ٽڪر (جنهن تي قلم رکي قُط وجھجي).
 - قُط : وجھڻ : قلم جي جهنب وڌڻ. قلم جو
 منهن ڪڍڻ. ڪنهن ڳالهه جو خاتمون ڪرڻ.
 وجھڻ. لڳ ڪرڻ. ڏنڊ وغيره جو نشان ڪرڻ.
 ڇاڇي ڇڏڻ. ٻڌرو ڪرڻ.
 ● قُطَارُون : مصدر. صف ۾ ڪرڻ. قطار ۾
 بيهارڻ. لائڊ ڪرڻ. سلسلي ۾ بيهارڻ. اُنن کي
 گڏي ٻڌڻ. اُنن جي قطار ٻڌڻ. ڪاهي هلڻ.
 ● قُطَارُون : قُطَارُون : ث. (ع). گهٽ ۾ گهٽ
 ڏهن اُنن جو سلسلو. صف. لائڊ. لار. ساٿ.
 قافلو. هڪ پيشي پٺيان سلسلي ۾ رکيل شيون.
 زنجير. سلسلو. ترتيب.
 - قُطَارُون ٻڌڻ : صف ٻڌڻ. لائڊ ڪرڻ.
 - قُطَارُون ٺهڻ : صف ٺهڻ. هڪ ٻئي ۾ ويهائڻ
 برابري ۾ بيهڻ.
 - قُطَارُون ٻڌڻ : مصدر. صف ٺاهي بيهڻ. هڪ ٻئي
 ويهائڻ.
 - قُطَارُون ۾ هڻڻ : سلسلي ۾ هڻڻ. هڪ جهڙو هڻڻ.
 ● قُطَارُون : مصدر. صف ۾ ڪرڻ. لائڊ ڪرڻ.
 سلسلي ۾ بيهارڻ. اُنن کي گڏي ٻڌڻ. قطار ٻڌڻ.
 ● قُطَاع : قُطَاع : ذ. صفت. (ع). قُطَاع =
 ٽڪر ڪرڻ) قطع ڪندڙ. ويڊندڙ. اڌواڌ
 ڪندڙ (پرمانند).
 ● قُطْب : قُطْب : ذ. (ع). جنڊ جو وچيون
 ڪيلو (جنهن تي جنڊ جو مٿيون ٻُڙ ڦري).
 علم جغرافيه موجب زمين جو آخريون ۽ ڏاکڻون
 حصو يا نقطو (جنهن جي وچ مان محور لنگهي ۽
 جنهن جي مرڪز تي ڌرتي ڦري). زمين جي محور
 جي اتر يا ڏکڻ وارو ٻُڙ (جو محور جي اثر
 هيٺ هجي، اهي ٻه ٻُڙ آهن اتر قطب ۽ ڏکڻ
 قطب). قوم جو سردار. سپهه. سالار. افضل ماڻهو
 (جنهن تي ڪم جو مدار هجي). بزرگ شخص.
 ولي. غوث. رهبر. هادي. سونهون. ٻُڙو.

● قَضَا : قَضَا : ث. (ع). حڪم. فرمان.
 امر. امرالهي. حڪم الهي. مخلوق جي حق ۾
 خدا تعاليٰ جو ڪم. حڪم. فرض جي پورائي.
 تڪميل. خاتم. انجام. بچاءُ آوري. پيدائش.
 خلافت. بخت. پاڳ. قسمت. لسڪيو. ڏڪر. بيان.
 عبادت جو ڇڏيل وقت. ڪو ڇڏيل روزو. فتويٰ.
 فيصلو. لياؤ.
 "سین آهين تون، قضا ڪندين ڪن سين"
 (شاهه سر آبري).
 موت. ڪال. اوچتو واقعو. حادثو. اتفاق.
 - قَضَا ٿيڻ : فوت ٿيڻ. مري وڃڻ. گذرڻ.
 ضايع ٿيڻ. وري نه موٽڻ. روزي يا نماز جو
 وقت ادا نه ڪرڻ. ڪسڻ. ٺاڻو پوڻ. پڇي پوڻ.
 - قَضَا جو فرشتو : ذ. موت جو فرشتو.
 ملك الموت. عزرائيل.
 - قَضَا : ظرف. اتفاقاً. اتفاقيءَ. اتفاق سان.
 اوچتو.
 - قَضَا سان : ظرف. قضاوار.
 - قَضَا قَضَا ٿيڻ : لسڪيو نه ٿرڻ.
 - قَضَا ڪرڻ : شرعي حڪم بچاءُ آڻڻ.
 نه ٻُڙهيل نماز وري ٻئي دفعي ٻُڙهڻ. فيصلو ڪرڻ.
 - قَضَا ٿيڻ : ظرف. قضا سان. قسمت سان. اتفاق
 سان. اتفاقي. اوچتو. عارضي. اهاڪ.
 ڪڏهن ڪڏهن.
 - قَضَا ٿيڻ : ذ. الله تعاليٰ جا ڪل ڪائنات
 بابت لسڪايل حڪم احڪام.
 - قَضَا ٿيڻ : ظرف. اتفاق سان. ڪڏهن ڪڏهن.
 ڪنهن مهل. قضائي.
 ● قَضَات : ذ. (ع). قاضيءَ جو جمع.
 ● قَضِيو : قَضِيو : ذ. (ع). قضيه. موت.
 رتيو. ڪال. اجل. مرڻو. وفات. وفاقي. انتقال.
 واقعو. واردات. چيڪي ٿي گذريو (ل-ق).
 جهيڙو. ٺٽو. رڳڙو. ڪٽهه. ڪٽرهن. ورو.
 معاملو. تڪرار. جهڳڙو.
 - قَضِيو ٿيڻ : موت ٿيڻ. انتقال ٿيڻ.
 وفات ٿيڻ.

● قُطُوبُ تَارو؛ (اسم خاص)، آتم قطب مٿان
بيٺل هڪ تارو - ڏرو تارو.
● قُطُوبُ مُسْتَارُ؛ اسم خاص. دهليءَ ۾ قطب الدين
بادشاهه جو ٺهرايل منارو.
● قُطُوبُ نَمَا ۽ قُطُوبُ نَمَا؛ ذ. قطب کي سڃاڻڻ
جي اوزار جو نالو - قبله نما.
● قُطُوبِي ۽ قُطُوبِي؛ ذ. صفت. قطب جو -
قطب وارو. قطب وٽ. مقناطيسي. هڪ ٻئي جي
مخالف (پرامنند).
● قُطُوبُ شاهه؛ اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۾
هڪ ديهه جو نالو.
● قُطُوبُ ڪُتو؛ اسم خاص. تعلقي شڪارپور ۾
هڪ ديهه جو نالو.
● قُطُرُ؛ ذ. ڏرڙا ڏرڙا، تڻهن کڏيل داڻا.
"قطر چڻيو ڪٽڙ ڀرين ٻول پجهندين هنجھ"
(شاهه - ڪارايل).
● قُطُرُ چڻڻ؛ ڪنو ڪاڌو ڪاڻڻ. بد پيشو
اختيار ڪرڻ.
● قُطُرُ ۽ قُطُرُ؛ ذ. (ع. قُطُرُ) ڪنارو.
ڪول جي هڪ پاسي کان ٺڪري مرڪز مان
ٺنڪهي ٻئي پاسي تائين وڃي ڪول جا ٻورا ۽ اڌ
ڪندڙ ليڪ. (ذ. صفت) چوڻي وِڪت وارو -
ٺهڙ هلندڙ (لس پيلا). وسڪارو.
● قُطُرُ لڳڻ؛ اليڪٽيڻ - گهڻو ٿيڻ - بي شمار
ٿيڻ - بي انداز ٿيڻ - حد کان ٻاهر لڳڻ (پرامنند).
● قُطُرُ ۽ قُطُرُ؛ ذ. (ع. قُطُرُ = هاڻيءَ جو
ڦڙو) - ڦڙو ڦڙي - بولد - ٺيهو - گهاڙو - چٽاڪو.
ڦنگ. چنڊو. شراب جو چٽڪو.
● قُطُرُ پا؛ اسم خاص. تعلقي شهدادڪوٽ ۾
هڪ ديهه جو نالو.
● قُتْمَسُ؛ ذ. (ع. ان ڪپو) ڪپڻ جي حالت -
ڪٽ - ڪاٽ - وِڪ - ٿڪ - تراش. حصو -
ٺڪرو - ڀاڱو - جزو. طور - طريق - وضع - ڍلڪ -
طرز - انداز - ڍول - روپ. شعر جو هڪ قسم.
● قُتْمَسُ ۽ قُتْمَسُ؛ ذ. (ع. ف). ٻڪرين جو
پورو - قيد - بند - بندش.

● قُتْمَسُ؛ قُتْمَسُ بَسَ رهند؛ ث. وڌيڪ - ڪٽج
وڙهت.
● قُتْمَسُ تَعْلَقُ ڪِرَن؛ تعلقات چڏي ڏيڻ -
لاٽو ٽوڙڻ - وهنوار نه رکڻ.
● قُتْمَسُ دائيرو ۽ قُتْمَسُ دائيرا؛ ذ. کولي جو
حصو - گول جو ڀاڱو.
● قُتْمَسُ ڪِرَن؛ وڌڻ - ڪپڻ - ڪٽڻ -
ڪاٽڻ - الڳ ڪرڻ - ڇيڻ - ٽوڙڻ. ننڍو ڪرڻ.
ٻورو ڪرڻ - ڇيهه ڪرڻ. ختم ڪرڻ - پوري ڪرڻ
(گالهه). ٺيهرڻ - فيصلو ڪرڻ.
● قُتْمَسِي ۽ قُتْمَسِي؛ ظرف. ضرور - شرطي -
يتيني - واقعي. ٻيون - آخرين - پڇاڙيءَ جو - اٽل.
ٻڪو. ڪامل - ٻورو ٻورو. حقيقت ۾ - درحقيقت -
بيشڪ - سچ.
● قُتْمَسُو ۽ قُتْمَسَا؛ ذ. (ع. قطعہ) ٽڪرو -
حصو - ڀاڱو - بخرو. ملڪ جو حصو - خيٽو.
ديار - ملڪ - ديس. ٺڪرو زمين جو. شعر جو
هڪ قسم - ٻن مصرعن وارو شعر.
● قُتْمَسُو ۽ قُتْمَسَا؛ ذ. (ع. قُتْمَسِي) -
ڪپڙي جو هڪ قسم. ريشمي ڪپڙو. مخمل -
بخمل - اطلس - ريشم.
● قُتْمَسَانِي؛ صفت. مخملي - اطلسي -
ريشمي.
● قُتْمَسِي ۽ قُتْمَسِيُون؛ ث. عمدي ڪپڙي
جو هڪ قسم - اطلس - بخمل (ل - ق).
● قُتْمَسِيُون اسم خاص. (ع). اصحاب ڪهف
جي ڪٽي جو نالو.
● قُتْعِيْبُ ۽ قُتْعِيْبُ؛ ذ. شش ٻهلو. ڪعب -
کهن - ٽين سڪهه. هڪ جهتري يا برابر ڏيکڻ.
ويڪر ۽ اوچائي واري ڇهه پاسي شيء (گاجرا).
● قُتْعِدَه؛ (ع). غار ۾ ويهڻ، غار ۾ ويهڻ
واري حالت. قاعدو - قانون (گاجرا).
● قُتْعُوْدُ؛ ذ. هيٺ وهڪ - هيٺ وهشي -
ڀينڪ (پرامنند).
● قُتْمَسُ ۽ قُتْمَسُ؛ ذ. (ع. ف). ٻڪرين جو
پورو - قيد - بند - بندش.

ٿيڻ - اڪيون روشن ٿيڻ - پيائيءَ جو ٻج ٻڌجڻ - سڄو صوفي ٻڄڻ.

- قَلْبَ ۾ ڪَڇَ ڪُڏَڻ؟ ڪوڙ سان دل هڻڻ.
- قَلْبِيءَ ۾ قَلْبِيءَ؟ ذ. صفت. قلب جو - قلب وارو - دلي. قرب وارو - حب وارو - حبي. چڙتو - ڪوڙو - ڪوڙو - جعلي - تقليدي - مصنوعي - هٿاڏو (پرمانند).

● قَلْبِيَان؟ ظرف. (ع. قربان جو بگڙيل لفظ).
ڏسو قربان.
- قَلْبِيَان؟ وَجِيءَ: قربان وڃڻ - صدقي وڃڻ - گهوري وڃڻ.

● قَلْبِيڪ: ذ. لشڪر جو وڃڻ پاڻو (گاجرا).
● قِلَيتَ ۽ قِلَيتُون؟ ث. (ع). گهٽتائي - ڪمي - ٿورائي - اڻ لڳائي - ڪوٽ - ڪٽماڻي - دقت - مشڪل - دشواري.

● قَلْزَمَ ۽ قَلْزَمَ؟ ذ. (ع). سمنڊ - سمولڊ - ڪارو. عربستان ۽ مصر جي وچوارو سمنڊ. وڏو درياءُ.

● قَلْعُو؟ قِلْعَتَا؟ ذ. (ع). ڪوٽ - گڏ - ڳڙه. تمام وڏي ۽ آگاهين مضبوط چوڦير قري ايندڙ ديوار (جنهن ۾ بادشاهه ۽ سندس لشڪر محفوظ رهي) - حصار.

- قَلْعُو؟ فتنج ڪرڻ؟ تمام مشڪل ڪم ڪري ڏيکارڻ - ڏکڻ ڏاکڻ مان ٿي ٻار ٿيڻ - ڪنهن زبردست شيءِ جو مقابلو ڪرڻ - ڏاڍي ڪي هيسائي هيٺو ڪرڻ - ڏاڍين تڪليفن کان پوءِ ڪامياب ٿيڻ.
- قَلْعُو؟ قَبُولَ؟ ڪرڻ؟ جنگ قبول ۽ پيش ۾ اچڻ.

”قَلْعُو قبول ۾ ڪن سر ۾ ٻاسن سهرين“.

(راڄن شاهه).

- قَلْعِيَهْدَارَ؟ قَلْعِيَهْدَارَ؟ ذ. صفت. قلعو سنڀاليندڙ. فوجي يا جنگي عملدار.

● قَلْعِيءَ ۽ قَلْعِيءَ؟ قَلْعِيَتُون؟ ث. ذاتوءَ جو هڪ قسم (جنهن جو امٽر ٿالون تي ڇاڙهي).

- قَلْعِيءَ ڪرڻ؟ ٿانون کي قلعي جو پوڄو ڏيڻ. ڪن لاهڻ.

● قَفْلَ ۽ قَفْلَ؟ ذ. (ع). ڪرف - ڪاف - تالو - جندڙو - ٽاڙي.

- قَفْلَ ۽ هَنَڻَ؟ قَلْفَ - قَلْفَ هَنَڻَ - تالي ۾ رکڻ. بند ڪرڻ - بندي ڇڏڻ - ٻورڻ - قابو ڪرڻ. سانڍڻ - سانڍي رکڻ.

● قَفْقَنَسَ ۽ قَفْقَنَسَ؟ ذ. (يوناني. مخفف: قَفْقَنَسُ). هڪ لهايت سهڻو ۽ راڳيندڙ هڪسي (هن جي ڇهنپ م. ۳۹ سوراخ آهن هر هڪ مان جدا جدا راڳ آڻيندو آهي هزار ورهيه کان پوءِ ڊيڪ راڳ ڳائي جلي خاڪ ٿي ويندو آهي).

”مڃڻ ٻائي ۾ ٻچي منجهه هوا“

و هٿن وٺ مٺا ڪري قفقس ڪارڻ باه“.

(گرهوڙي).

● قَفْلَ؟ امر. (ع). ڳالهه ڪر - چئو - ڳالهه. (ڏ). قَل هُوَ اللّٰهُ احد جو مخفف - قرآن شريف جي سورة اخلاص جو نالو.

- قَفْلَ ۽ هَنَڻَ؟ قَل هُوَ اللّٰهُ (قرآن شريف جي سورة) پڙهڻ - سورة اخلاص پڙهڻ.

- قَلَابَ؟ ذ. (ع). زنجير جي ڪڙي - ڪڙيو.

- قَلَابَوَ ۽ قَلَابَا؟ ذ. (ع). قَلَابَ.

- قَلَابَتَا مِلَاتَيْنِ؟ ٻن شين کي ڳنڍڻ - آرا ملائڻ.

ڳالهه لاهي مبالغو ڪري ٻڌائڻ.

● قَلَاتَ؟ اسم خاص. بلوچستان علائقي جي هڪ رياست جو نالو (بلوچستان جي سڀ کان وڏي رياست جو مکيه شهر جنهن ۾ رياست جو والي ”خان“ رهي ٿو).

● قَلَاشَ؟ ذ. صفت. (ف). مفلس. لڇو - بد معاش.

● قَلَابَ ۽ قَلَابَ؟ صفت. (ع). اونڌو ٽنگيل -

اونڌو - اٻتو - (ڏ). دل - هٿيون - من - هردو. روح.

ضهير - چيتو - چت. الدر. فوج جو وڇوڻ حصو.

هر شيءِ جو وچ. ٻيٽو - مغز - ڳپ. دماغ - عقل.

ڪوٺو سڪو - مٿو ڏوڪڙ.

- قَلَابَ تَنانَ ڪَتَ لَهَنَ؟ دل صاف ٿيڻ -

من جي ميراڻي لهڻ - الدر اڇو ٿيڻ - حقيقت حاصل

- قلمی کولن ۱ ڪنهن جو ڪجهه ظاهر ڪرڻ يا سچي حقيقت بيان ڪرڻ - افعال پڌرا ڪرڻ .
- قلمی ڪرڻ ۲ قلمی ڪرڻ : ذ . صفت . قلمي جو ڪم ڪندڙ - ٿالون کي قلمي ڪندڙ .
● قلم ۳ قلم : ذ . (ع . قلم) ٿالو - چنڊرو - ڪلف - قلم .

● قلمی ۴ قلمیون ۵ ٿ . برف ۽ کير وغيره مان ٺهيل ٿڌي مٺائي جو هڪ قسم - ڪلفي .
● قلم ۶ قلم : ذ . (ع .) لکڻ لاءِ وڊيل ڪهڙيل ڪاٺو

" قلم جني هٿ ۾ جي وري ٻيو ليکن "

(شاعر ، سهڻي) .

ڪلڪ - ليڪڻ - لکڻي

" لکيو جو ايرڙو سو انگ ڪياڙي نه ٿئي "

(شاعر ، سهڻي) .

لوهي ڪاڪ - اسٽيل . لولڊڙين وارا هيٺيان ڪت يا خط . لولڊڙين وارا وار . هڪ لاءِ وڊيل ٿاريءَ جو ٽڪر . هڪ جي ٻئي وٽ ۾ لڳايل شاخ (جا ڦٽڻ بعد ٽوڻ وٽ تيار ڪري) . هڪ ٻئي جي اصطلاح ۾ ڪنهن جوهر جو ڪيميائي طريقي سان ٺاهيل تيليون . قاعدي جو دفعو - ٿالون جو صيفو . قرو - واڪيڻ .

- قلم تازو ۱ ذ . ڪابه ڳالهه - وري ڪري وري هيٺان لکيل ڳالهه جو ٽڪرو - تنهنه خط -
- قلم تراش ۲ قلم تراش : ذ . قلم ڪهڙڻ جو ڪپ - چاڪو - چاقو .

- قلم تراشن ۳ قلم ڪهڙڻ .

- قلمجن ۴ مصدر . قلمي ٿيڻ - لکجي وڃڻ . قلم قلم ٿيڻ (ڪنهن دوا جو) . قلم جو لکڻ (ڪنهن وٽ جي) .

- قلم جو ۵ وهي وڃڻ ۶ جو لکڻو هجي سو لکجي وڃڻ . ازل جو انگ لکجي وڃڻ - قسمت جو فيصلو ٿي وڃڻ .

- قلم جي ۷ زبان ڄڻ ۸ درد پريو داستان لکڻ - وڏي مصيبت جو ذڪر لکڻ .

- قلم جي ۹ ڪاٺي : ذ . قضا جو قلم (سهڻي ، گر) .

- قلمدان ۱ قلمدان : ذ . صفت . قلم رکڻ جي جاء - ڪلاڪ رکڻي . اسٽيل رکڻ جو خانو .
مس قلم رکڻ لاءِ ٺهيل هڪ ننڍي هٿي . آڏائي جي هوڏي کي بند ڪرڻ ۽ گهٽڪن کي قابو جهڙڻ لاءِ ڪاٺ جا فوٽ ڪن ڊگها ٿي الج وڍڪرا ٽڪرا .

- قلم ڪيڏي ڇڏڻ : ذ . ڪرڻ جو ٺهراءُ ڪرڻ - رواج بند ڪرڻ . انجام ڏيڻ .

- قلم ڪرڻ : چالڪن - چالڻ . وڍڻ - ڪيڻ - ڪاڻ . قتل ڪرڻ - مارڻ - گهات ڪرڻ . وورو ڪرڻ .

- قلم لڳائڻ ۱ ڪنهن ڏوهه سان ٿالون جو دفعو يا صيفو لڳائڻ . قلم هڻڻ .

- قلمن جي قدم ۾ هٿمال ٿيڻ : اڪرن ۾ اڙڻ . لکير جو فقير بڻجڻ . ڪتابن جي تقليد ڪرڻ . علم جي باريڪين کان بي خبر رهڻ .

- قلم وٺڻ : قلم وٺي وڃڻ - انگ لکجي وڃڻ . ڪم وورو ٿي وڃڻ .

- قلم وٺي وڃڻ ۲ حڪم ٿي وڃڻ - ٿيڻي ٿي وڃڻ .

- قلم هڻڻ : ٻوٽي جي سائي وڊيل ڪاٺي هڪ لاءِ زمين ۾ هڻڻ - قلم لڳائڻ .

- قلمی ۳ قلمی : صفت . هٿ جو لکيل - تحريري - نوشتہ - دستي . قلم ٿيل - وڊيل .

- قلمی ۴ قلمی : ذ . ٻائيءَ جي هڪ ڪيميائي حالت .

- قلمی شو رو ۵ قلمی شو را : ذ . صفا ٿيل شورو . جو قلمن جي صورت ۾ هجي .

- قلمی ڪرڻ : وٺ وڃڻ .

- قلمی ڪشالو : ذ . لکڻ پڙهڻ جي تڪليف .

● قلمی ۶ قلمیون ۷ ٿ . پيڙهيءَ جو مڙهه . بيق .

● قلمی شو رو ۸ ذ . (ع .) هسارڪي وڪر جو هڪ قسم - صفا ٿيل شورو .

● قلمندار ۹ قلمندار : ذ . صفت . (ع .) فقير . درويش - اله اوڪ فقير . دنيا کي ترڪ ڏيندڙ .

مسٽ .

● قمار ۽ قمار ڏ. (ع). هازي يا شرط واري رانه (جنهن ۾ راند جي ڏي وٺ هجي) - چٽو جي راند - چٽو.

- قِمار باز ۽ قِمار باز ۽ ذ. صفت. جُوا جي والد ڪندڙ - جُواري.

- قمار خانو ۽ قمار خانا؛ ذ. جو ا جي رهڻ
جي جاء- ٽيڪري.

● قَمَاشٌ ۛ قَمَاشٌ : ذ. (ف). ریشمی کپڑو.
● قَمَاشٌ ۛ قَمَاشٌ : ذ. (ف). گھرجو سامان۔

اسباب .

● قَمَحْرَ : اسم خاص لا زكائي ضلعی حو

هڪ تعلقو ۽ شهر، دادو شهر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● قمبرائي: اسم خاص. قلات جي ٻروھين جو ھڪ قبيلو۔ ھڪڙي روايت موجب قمبرائي حضرت

علي عليه السلام جي غلام قمبر جو اولاد آهن).

چند ماہ - ماہ - ماہتاب - مہم .

”قور پازي ڪير، شمس سپرين سين“
(شاهه ڪنڀات)

چند جو - چاند اٹو - ماہتابی - چند اٹو - چند سان -
- قمریٰ ع قمریٰ؟ ذ. صفت. چند وارو۔

چند جي تاريخن جي ڳاڻيٽي وارا مهينا يا سال.

لهوي (تارون: تي زبان وکي مان نکرندڙ آواز) ۽

● قمرائے (ت)؛ اسم خاص، مک ذات جو نالو۔

● قَمَرِ هَازِ: اسم خاص. تعلقي چاچري م هڪ ديھ جو نالو.

● قُمْرِي' قُمْرِي' بُون' ث. هڪي جو هڪ
نس (ڪوٽر يا پاريل جهڙو. غريب ۽ نرم سياڻو.

اکيون نمائون، ٻولي مٺي، ڪچيءَ تي ڳالو يا
پٽي والڪر ليڪو هنهن کي (طوق چون).

● تَمَقُّمٌ وَتَمَقُّمَاتٌ ذ. (ع). ڪوزو- ڪونرو.
ڪونري جي شڪل جهڙو پرڻي ڳوليو- پَنَلُ.

— قتلند ز شهباز، اسر خاص. حضرت عثمان
مروندی جو لقب (جنهن جي درگاه سيوهڻ ۾
آهي).

هو - قلندر وارو. قلندروی اصولن قی قلندرز.

فقيرن جو هڪ قسم.

● قىلىندۇ ۋە ئۇ ئىككى خاس، تەلەپ ئۇل ۋە ۋە

دِيَهْ جَوِ لَالُو .

قَلْبُ قَلْبٌ قَلْبٌ ذَا قَلْبٍ حَبْوَ حَمْع -

● قلم (ت) ذی خیر - حیو (ی) ٹیل شروع ہو،

خبر - پتو - جاج - وۇرۇ.

(ع) سبھی — سبھی پر سبھی
کی پٹن (ہوڑ۔ پٹکل ہوڑ۔ پٹکو۔
تھان۔ تھانوں۔ تھان۔ تھانوں۔

لنیدو و حقو (هرمانند).

● قلمی - قلمی : (ع). صفت. (ع). مزور - جمال - غلام.
● قلمی - قلمی : (ع). قلمی - قلمی.

حقو (أصفيه).

مرزا قليچ بيگ جو تخلص.

ذرو۔ ننڍو۔ لائو۔ لائارو۔ چوئو۔ اڻ پورو۔

ڪورڙو، ڪڇ، چروئي، چنڊو، واري، چنو، سبي.
”وحدت جي واديءَ ۾ ڪورڙين کي ليل.“
ٽپو، ڪٿم، گوت، قريش، ڪرنا

٥ قَلِيوُ قَلِيَامُ ذ. صفت. (ع. قَلِيَّةٌ <

مصابيح ذنل (گوشت وغیرہ) (کاجرا) .

● قمر؟ امر. (ع. قمر جو امر) ات. (امر حاضر).
اصفهان جي ويجهو هڪ شهر جو نالو.

- ٢٥٠ -

● تَمَبَرُ جا گيرَ؟ اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● تَمَدُ؟ ذ. (ع). ڪنڊ - شڪر. مصري. ڳڙ. نبات.

● تَمْدَاقُ؟ تَمْدَاقُ؟ ذ. (ع). بندوق جو هڪ حصو - ڪُنْدُو - تَمْدُو.

● تَمْدَقُ؟ ذ. (ف. بندق). ٻسارڪي وکر جو هڪ قسم (بادامي جيڏا ٿين، ان جو مغز ۽ مغز جو ٿيل دوائن طور ڪم اچي)

● تَمْدُو؟ تَمْدُو؟ ذ. (ع). بندوق جو هڪ حصو - تَمْدَاقُ.

● تَمْدُيَلُ؟ تَمْدُيَلُ؟ ذ. (ع) شمعن ٻارڻ لاءِ شيشي جي رليڪن پيالن وارو شمعدان - جهاڙ. فقيرن جو پيالو. ڪيشتو - ڪچڪول - ڪشڪول - زلبييل (ل - ق).

● تَمْدَارُ؟ اسم خاص. (سن. ڪنڌار) افغانستان جي هڪ علائقي جو نالو.

- تَمْدَارِي؟ ڏاڙو هُون؟ ذ. ڏاڙهون جو هڪ قسم. تَمْدَارُ جو ڏاڙهون (هي وڏو ۽ ڳاڙهن دائن سان ٿئي).

● تَمْدَارَالِي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (آڏواڻي هندن جو هڪ ڀاڙو).

● تَمْطَارُ؟ تَمْطَارُ؟ ذ. سِڪي جو هڪ قسم (پرمانند).

● تَمْفُ؟ ٺ. ڳهه جو هڪ قسم - ڪن ۾ ٻائڻ جو هڪ ڳهه (ڪول ۽ سنهيءَ چوٽيءَ سان ٿئي جنهن جو ڳن ڪنن جي ٽوپيل ڪرڪ يا نسبيءَ مان لنگهي بيهي).

● تَمْوَطُ؟ ٺ. (ع. قنط). نا اميد - لراسل - مايوس.

- تَمْوَطِي؟ تَمْوَطِي؟ ذ. صفت. نا اميد - لراس.

- تَمْوَطِيَّتُ؟ ٺ. نا اميدي - مايوسي.

● قَوَاعِدُ؟ قَوَاعِدُ؟ ذ. (ع). قاعدي جو جمع - قانون - قاعدا - سرشتا. وهاڪياڻ جا قاعدا. فوج جي ٻرڻ - ورزش - ڪسرت.

● تَمِيصَ؟ تَمِيصُونُ؟ ٺ. (ع). خميس. چولو - ڪڙڻو - ٻهراڻ. ٻانهن وارو ڊگهو چولو. وڏو ڪڙڻو.

● تَمَنَاتُ؟ تَمَنَاتُونُ؟ ٺ. (ع). ٻاسو - پير. تنبوءَ جو هڪ ٻاسو. تنبوءَ جي ڀت. تنبوءَ جي (چوڌاري ڏنل) ڪپڙي جي ڀت. تنبوءَ جو ٻردو (ل - ق).

● تَمَنَادَالِي؟ اسم خاص. تعلقي کونيءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● تَمَنَارُو؟ تَمَنَارَا؟ ذ. ٽڪنڊو - ٽڪنڊهارو - ٽوڪُون - ٽڪورو - ٽپاس - ٽپاسو. گوشت ٽنگڻ لاءِ ٽي ڪاٺيون. ڪينارو - ڪميلو. ڪوس - ڪوس گهر (پرمانند).

● تَمَنَامِيرَا (ت): اسم خاص. هڪ ذات جو نالو تعلقي ڪوٽ ڏيجي (رياست خيرپور) ۾ هڪ ديهه ۽ ڳوٺ جو نالو.

● تَمَنَاعِيَتُ؟ تَمَنَاعِيَتُونُ؟ ٺ. (ع). ٿوري تي راضي رهڻ واري حالت. ڪفايت - گور خرچي - گور خرچائي - سانگ صرفو - صرفو - جُڪَت - ٻرستتا - منتوش.

● تَمَنَاعِيَتُ ٻيهر؟ ذ. صفت. ڪفايت جي ڏنڊي وارو - ڪفايتي - قناعتي.

- تَمَنَاعِيَتُ جي ڪَمَرُ ٻڌڻ؟ تَمَنَاعِيَتُ تي ٻڪائي سان قائم رهڻ - سڄي دل سان سانگ صرفو ڪرڻ.

- تَمَنَاعِيَتِي؟ تَمَنَاعِيَتِي؟ ذ. صفت. ٿورو خرچ ڪندڙ - صرفو ڪندڙ - ڪفايتي.

● تَمَنَاوِيڙُ؟ تَمَنَاوِيڙُ؟ ذ. (ترڪي). ريشمي ڪپڙي جو هڪ قسم - بخاري ملڪ جي ميلڪ.

● تَمَبَرُ؟ اسم خاص. (ع). حضرت عليءَ عليه السلام جن جي غلام جو نالو. لاڙڪاڻي ضلعي ۾ هڪ شهر جو نالو.

● تَمَبَرَالِي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. حضرت علي عليه السلام جن جي غلام تمبر شيدائيءَ جو اولاد (جنهنڪري شيدي به پاڻ کي تمبرائي سڏائيندا آهن). تعلقي ۽ گهڙيءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

- قَوَاعِيدُ كَرَنَ* : فوج جو ورزش ڪرڻ -
پريڊ ڪرڻ.

● قَوَالُ* ۽ قَوَالِ* : ذ. صفت. (ع). قوالِي چونڊڙ. راڳيندڙ. ڳائيندڙ. ڳائڻو. ڳائڪ. راڳي. ڪٽڪ. ڪلاونٽ. مطرب. گوڻيو. ڪوڻيو. مغني. لغم سرا. بزرگن جا قول ڳائيندڙ. ڪهڻو ڳالهايندڙ. ڪهڻ ڳالهاڻو.

- قَوَالِي* ۽ قَوَالِيُون* : ٺ. ڳائڻ جو هڪ قسم. قوالن جو ڳائڻ. راڳ. ڪانو.

● قَوَامُ* : ذ. (ع). گهاٽي هائيٽ. لار ڪري وهندڙ هائيٽ. چاش. گهاٽي هٿ.

● قَوَالِيُون* : ذ. (ع). قانون جو جمع. قاعده. قُوتُ* ۽ قُوتُ* : ذ. (ع). ڪاڇ. ڪاڌو.

خوراڪ. طعام. پوڄن. ڪٽائڻ. ڪيٽڻ. آهار. غذا. خورش. چوڪ. چوڪو. روزي. رزق. آڌو. توشو. رسد. آڇوڪا. گذران. ڪاڌو پيتو.

هر ۾ ڪهڙي يا چولي جي ڳڻ پوڻ وارو سوراخ. ڪوٽ* (ل).

● قُوتُ* ۽ قُوتُون* : ٺ. (ع). زور. هل. طاقت. سگه. سگهت. شڪتي. تيسج. مت.

توفيق. سامرڻي. مجال. تاب. بخت. هچندي. وس. بهج. وسعت. دسترسِي. ڏاڍائي. مضبوطي.

پختائي. پختگي. تقويت. ڏيڏ. آڌار. آسرو. سهارو. دڳو. اختياري. هلندي. هراڪرم. امترگي.

شهزوري. قُوتَ بَهاہُ* : ٺ. ڪام تربيتي جي شڪتي.

زور مجامعت. شهوت. مڙسي. قُوتَ حَافِظُ* : ٺ. يادداشت جي طاقت. ياد ڪيري جي طاقت.

● قُوتَ جَاذِبُ* : ٺ. جذب ڪرڻ واري حالت. سڳائيندڙ قوت. چوسيندڙ قوت.

● قُوتَ جِسْمَانِي* : ٺ. بدني طاقت. قُوتَ لَمَا* : ذ. حساب ۾ ضرب ظاهر ڪندڙ

الڳ (گاجرا). قوت هارَبهه* : ٺ. تيز رفتاري. ٽڪ.

چوه. ويڪ. رفتار. رفتاري جو حساب (هرمانند).

● قُوتِي* ۽ قُوتِي* : ذ. صفت. قوت وارو. مضبوط. جاڏو. جبرو. ٻليارو. ٻلي. ٻرل. ڪراڙو.

سگهو. سترو. سگهارو. سگهائڻو. سڀر. زورائڻو. زور ڀريو. سڳتو. ستائڻو. قرارو. توالو. ستائو.

● قُوتِي* : ٻيٽي جو هڪ قسم. لنڊڙي ڪاٺ جي ٻيٽي (جنهن ۾ افغانستان مان انگور اچن).

● قُوتُ* ۽ قُوتُ* : ذ. چولي جي ڳڻي ۾ وڌل ڌاري پئي جا هيٺان ڳنڍي ڀرت ڀرجي.

● قُورُمُو* ۽ قُورُمَا* : ذ. (ع). قورمه. طعام جو هڪ قسم. ڪهڻي ڪهڻ ۾ گوشت.

● قُوسُ* : ٺ. (ع). ڪمان. ڪمان. ڌڻس. ڌنڪ. ڪهيري جو ٽڪر. آسماني بَرَج جو ٺالو. ڌن.

● قُوسَ قُذَحَ* : ٺ. مينهن جي وقت آسمان تي ڏسجن ۾ ايندڙ رنگا رنگي ڪمان. البڊلٽ. البڊلٽ. البڊلٽ. البڊلٽ.

● قُولُ* ۽ قُولُ* : ذ. (ع). قول (= چوڻ). ڳالهه. ٻولهي. گفتار. گفتگو. چتوڪ. ٻهاڪو.

چوڻي. مثال. واکييه. مقولوه. انجام. وعدو. اقرار. ٻول. ڀرتنگيا. ٻون. سخن. اقرار نامو.

قبوليت. ٻيٽ جو سور. (اُولُ*) قُولُ بَڪَتُ* : واهيات گفتگو ڪرڻ. ڪارڪند ڪرڻ.

● قُولُ جَوُ سَچُو* : ذ. صفت. قول جو ڀورو. انجام جو ڀڪو.

● قُولُ قَرَارُ* : ذ. عهد و پيمان. انجام اقرار. قُولُ ڪَرَنُ* : انجام ڏيڻ. ڀرن ڪرڻ.

سخن ڏيڻ. وعدو ڪرڻ. اقرار ڪرڻ. عهد ڪرڻ. ڀڪ ڏيڻ. اميد ڏيڻ. دلاسو ڏيڻ. آسرو ڏيڻ.

● قُولَيتَامُو* ۽ قُولَيتَامَا* : ذ. انجام لاسو. اقرار نامو. قبوليت لاسو.

● قُولَ وَتَنُ* : انجام وٺڻ. اقرار وٺڻ. عهد وٺڻ. قُولَ وَتَعَلُ* : ذ. چولي ۽ ڪرڻي. چوڻ ۽ ڪرڻ. گفتن وڪرڻ.

● قُولَا بُو* ۽ قُولَا بَا* : ذ. ٻيٽڙي ٻيهارڻ جو ڪٽيڏو. لاتاري (هرمانند).

● ٽولنج، ذ. (ع). بيماريءَ جو هڪ قسم -
 آنڊي جي خرابي ڪري پٺت ۾ ٻولڻ سخت
 سوز (آفيم).

● قَوْمَ ۝ قَوْمُونُ ؛ ث. (ع). فرقو- جاتي.
 قبيلو. ذات- جات- ورث. ڪٽل- ونس- خالدان-
 گهراڻو- نسل- آڪھ. ماڻھن جو ٿولو- جماعت-
 جڻو- ھاڻاري- ميڙ- ست- ٽولي. ٻولڳ جماعت-
 ٻيروڪار جماعت (ع. قومہ) نماز ۾ رکوع
 کان پوءِ سنئون ٿي بيٺڻ جي حالت- قيام (ل-ق).
 - قَوْمَ ٻَـرْمَتُ: ذ. صفت. ٻنھنجي قوم جو
 خيرخواه- قوم جو مفاد خواھان- قوم جو ڀلو
 گھراڻو. قوم جو طرفدار. قوم سان ٻار رکندڙ.
 - قَوْمِي ۝ قَوْمِي: صفت. قوم جو- راشٽري-
 جاتي- جاتي.

- قومیت: ث. قوم جو پیار (گاجرا). قوم
جی ایکتا. قوم - فرلو.

— قومی، تراو: ذ. قومی گیت.

● قوسیدجاری: اسم خاص. تعلقی ککر مرہ دیکھ جو نالو.

● قَوِي ۽ قَوِي: ذ. صفت. (ع). قوت وارو۔ طاقتور۔ پهلوان۔ ہليار۔ ہلي۔ پرہل۔ ڪراڙو۔ سگهو۔ سٿرو۔ سگهارو۔ سگھائتو۔ سڀر۔ زوانتو۔ زور ڀريو۔ مڳتو۔ قوت تي۔ ستائتو۔ ڀلوان۔ ڀراڪرمي۔ ڀڄڻيات۔ مضبوط۔ جاڏو۔ چڀرو۔ قرارو۔ توالو۔ سٿاو۔ مسندڪر۔

● قهتار ۛ قهتار: ذ. صفت. (ع. قهر) قهر
کندڙ - غضب کندڙ. کاوڙ کندڙ - غصو
کندڙ. غالب - جبار. ظلم کندڙ - ظالم - قهري.
زبردست - زور وارو - زور ڀريو (ل - ق). ويري -
دشمن - ڏڻي* (هرمانند).

(اسم خاص). اللہ تعالیٰ جو ۷۷ صفاتی نالو۔
= تھارِي؟ ذ. صفت. قہر جو۔ سخت۔ ظلم جھڑو۔
ظلم کندڑ۔ ظلمی۔ ظالم۔

● قہر؛ اسم خاص۔ ہک ذات جو نالو (اکثر
حیدرآباد ۽ سکر م)۔

● قَهَرٌ قَهَرٌ ذ. (ع). غضب - چڑ - کاوڑ -
عصو - کروڑ - کوپ - ڈس. زبردستی - زوری -
ڈای - ظلم - بیداد - الدیر - روڈ - ہنداد. ایما -
بی انصافی - کُئیما. جوش - ٹیک - زور. جذبہ -
چٹائی - الدلہ - دک - مصیبت - وہت - آہدا -
مازاران. کعبختی - لیاگ - شامت - بدبختی -
لیاگانی - برائی - چنڈائی.

- قَهْرُ الْإِلَهِ: ذ. خدا جو غضب. آسمانی آفت.
- قَهْرُ بَارِئ: ظلم کرنا۔ اندر کرنا۔
ظلم معائن. مصیبت پیدا کرنا.

- قہر کرنا : غضب کرنا - بیداد کرنا۔
زوری کرنا - زبردستی کرنا۔

- قهري قهري؛ ذ. صفت. قهر جو -
 قهر وارو. قهر ڪندڙ - قهار - ظالم. زبردست
 ويري - دشمن - ڏڄڻ - (ڪنايت). دل جي مصيبت
 پيدا ڪندڙ - حسين - سهڻو. معشوق (ل - ق).

— تهر ي ڪڪر ڇو هن: مصيبت جو وسڻ-
 گونڊر جو ڪهرو ٿيڻ. - بهار ڪٿي ٿي اچي ڪرڻ-
 هزارن غمن ۾ گرفتار ٿيڻ- خوشيءَ جي ڪا اميد
 باقي نه رهڻ.

• تَهْتَهُوْ ۛ تَهْتَهُهَآ : ذ. (ع. تَهْتَهُهَ).
 ذایبان کلل واری حالت - تَهْک - کل - مسخري -
 نُول.

• تھوو (تھوہ)؛ ذ. (ف). سچ جو ھک
قسم (جو کاڑھی نیچی) - کافی.
- تھوی خاتو • تھوی خاتا؛ ذ. کافی
کھر. ھوئل.

● ٽهوي، دَانُ ۽ ٽهوي، دَانُ ۽ ذ. ڪافي ٻيڻ
جو ٻيڻو. ڪافي ڪارڻ جو ٿان.

● تھہري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● قيءَ؛ ث. (ع). کاڌل کاڌو وري وات رستي
ٻاهر لڪڻ جي حالت - آلتِي - ڪيڊ - آڇل - اوڪ -
اوڪارو - اوڇارو - منهن خال - منهن ڪال -
منهن چنڊ.

- قیٰ اچن: آنتی اچن- اچل اچن- اوک اچن.
کرامت اچن- لغرت تھن- بچان ٹین.

— تَبَيُّ كَرْنٌ ؛ اَلْتِي كَرْنٌ - اوکارو کرڻ۔
اوکڻ۔ اوچارڻ۔ ڪڍڻ۔ اوڳڻ۔ مھان وارڻ۔
چنبد ڪرڻ.

● فیبادت فیبادتُون' ث. (ع). رهبري -
پیشواڻي - اڳواڻي. صلاح مصلحت.

● قیاس : قیاس ؛ ذ. (ع) . اندازو۔ کت۔

ٽڪ - تخمينو. ٻن شين جي وچ ۾ ڪيل تخمينو.
ڪنهن ڳالهه کي ويچار سان ٻي ڳالهه سان برابري
ڪرڻ جي حالت. ويچار جي طاقت. گهٽ - انومان -

انديشو - کمان. انسو - هم - تم - موج - ويچار -
خيال - غور - خوض - گشتي. جاسج - تيان. ذهن -

عقل - سمجھ . دانست - جان . راء - صلاح - رت .
بین لاء خیال - ماچھ - لحاظ . مہربانی - مہر -

ڀلائي - احسان. ٿورو - وڙو. ٻاجھ - رحم - ديا -
ڪرم - قوس. علم نحو موجب دليل جي مطلق
شدت - انومان واکيه - قياوس - نهايت (برسانند).

اندازي سارو- تک تي- اٽکل مان- اٽکل روء-

دل تي - اوماني .

— قیاس کا ذب ہذا کوڑو دلیل۔ کوڑو سبب۔
 پر ہم پیدا کندز یکتی۔ ہیت آپاس (گاجرا)۔

۔ قیام کروں؟ الدار کروں۔ جانچوں۔ انومان کروں۔ انکل کروں۔ توروں۔ تکیں۔ رحم کروں۔

پاجھہ کرڻ . ترس کائڻ .

- قیاسی ' : قیاسی ؛ ذ. صفت، قیاس وارو۔
وِچار وان - وِچارِی - کائو - خیالی - کئو -

فكري - كرمند - وچار ميل - دور اندیش . صاحب
وارو . مهربان - رحمدل - قیاس وند - وحی - دیالو -

ہاجہارو۔ دہاوان۔ کاپٹنا جو۔ کاپٹنا وارو۔
انومان۔ فرضی۔ مائنسک نظری۔ مؤثر آئنگ۔

غیر عملی - صاحب قیام .

● قیافو ۽ قیافا: ذ. (ع. قیافتہ) شکل ڏسي
نپاک ھياک يا چڱائي مھائي وغيره جي علامتن

معاوم ڪرڻ جو عام شڪون۔ منجھن۔ حال۔

● قِيَامٌ بِقِيَامُونٍ؟ ث. (ع. قِيَامَتُ جو مخفف)
 ٻيھڪ. ٻيھن جو ڏينھن (ڇاڪاڻ تہ ماڻھو قِيَامَت
 ڏينھن پيرن پير ٻيھي پنھنجي اعمالن جو حساب
 ڪتاب ڏيندا ”سر ڪنڀات - گور“). - قِيَامَت - حشر.
 مصيبت - آھڻا - آفت - غضب (ظرف). ٻئيءَ - مَور -
 ڪڏھن - هرگز - اصل - بالڪل .

- پیغامِ کَرُن؟ مستقام کَرُن۔ توسن۔ نیگا
کَرُن۔ بیھک کَرُن، آٹن۔ کڑائی کَرُن۔

● قِيَامَتٌ ۽ قِيَامَتُونْ ۱ ث. (ع). قائمِ قیَم
جی حالت۔ آئیں جی حالت۔ بیہن جی حالت۔ مینی

مُردن جي آڻڻ جو ڏينهن - روزِ محشر - قيام .
مخت مصيبت - اهدا .

● قیامت آچیں! مصیبت آچیں - ظلم سرچیں -
الذیر تیر

— قِيَامَتِ خِرَارِ صَفْتِ نَارِ مَانِ هَلْهَلْ؟
— قِيَامَتِ كَنْزِ حَشْرِ ظَلِ كَنْزِ

کے لئے کہیں سے نہ آئے۔

قیامت لائی دینا : ظلم مچائیں - حشر ہاؤں ۔

— قیامت متجانیں! ظلم کرو۔ لاحق کرو۔

ہی انصافی کرن۔ دوڑ کرن۔ رڑ میان رڑ
لائی ڈین۔

● قَيْبُ سَرٍّ : ذ. تیر .
 ”مژگان محب دیان قیپسر کاری“

منہنجی خیال میں "قیبٹر" لفظ غلط آہی، غالباً

هو لفظ ”قير“ جي معنيٰ آهي. هڪ قسم جي
سياه (ڪارو) روغن جو مالو، جو ڪوئٽر

وانسگر چنڊندڙ آهي، جهازن يا ٻيڙي جي
درزن پرن هر ڪم اچي، جيئن انهن وٽين مان

هائي لنگهي ۽ اچي). جيئن ته اهو روغن تمام
ڪاري رنگ جو ٿئي ٿو، ان ڪري شايد

”سچل ماڻھن“ محبوب جا مڙ کان ڪاري روغن
 ”قير“ مان مشابھه ڪري ٿو (مرتب).

● قينچي ۽ قينچيون ۱ ت. (ترڪي). ڪڙو وغيره ڪترڻ جو مشهور اوزار. ڪينچي - مراض - ڪتر.

● قينچي ۽ ٽي ٽاهين ۱ حجامن جي اصطلاح ۾ هيٺان ڏني جهلي قينچي ۽ سان وارن کي ڪترڻ. ● قيو ۱ ذ. صفت. (ع). قائم ڪندڙ. برها ڪيل. ڪپايل - جمائل. ڪڙو ڪيل - اهو ڪيل - قائم. ڏاڦيل (ڪنهن عهدي تي ملازم يا ميمبر وغيره). مقرر ڪيل. ڀڪو - پختو - ڏاڍو - مضبوط - قابو - سوکھو. اسم خاص. خدا تعاليٰ جو هڪ صفاتي نالو.

چوڪمي مال. زيورات. قابل قدر. لاپاب - ٻاڪل ڪمانو. عمدو - نفيس - سهڻو.

● قيمت آباد ۱: اسم خاص. تعلقي ڳڙهي ياسين ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● قيمت ڪاٿي ۱: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● قيمو ۽ قيمتا: ذ. (ع. قيمت). ذرا ذرا

ٿيل گوشت - ڪتريل گوشت - سنهون ٿيل گوشت.

● قيمائي ۽ قيمائي ۱: ذ. صفت. قيمو وڪندڙ.

● قيمو ڪرڻ ۱: ٽڪرا ٽڪرا ڪرڻ - ذرا ذرا ڪرڻ - تمام سنهون ڪرڻ. چيئن.

● ڪپٽ يا ڪپٽ ڪپٽ يا ٿون ۱ ت. بي ايماني - ڪپٽ - ٺڪي - دولاب - دغا - فريب - ڏوڪو - ڏوڪياڙي - ترڪت.

● ڪپٽ ۽ ڪپٽ ۱: ذ. صفت. بي طاقت - بي زور - بي سگھو - نسبتو - ڪست - هيٺو - اڀرو - ضعيف - ناتوان.

● ڪپٽي (ت) ۱ ت. اجائي ڳالهه. بد ارادو - بد تميزي - بد اخلاقي - بد تهذيبي - بد ڪرداري.

● ڪپٽي ۱: ذ. بي يارو مددگار. ٻڙڻ افعالن وارو دوست - ڪسنگي - بد افعال - ڪتر - خراب دوست.

● ڪپٽيائي ۽ ڪپٽيائيون ۱: ت. چڱي مددگار ڪانسواء - بي سھاري.

”ڪپٽيائي ڪپٽي ڏي ڪپٽي ڪپٽي“ (شاه).

● ڪپٽ ۽ ڪپٽ ۱: ذ. صفت. ٺپاڳ يا بد تهذيبي آئيندڙ شيء - بد بخت - ڪم بخت - ڪم نصيب - ڪم هيٺ - لامراد - ٺڌورو - اڌورو - ٺپاڳو - چنبدو. ڏک - مصيبت - آهڻا - وٽ - شامت - اوسر - ڪم نصيب. خراب - ٻڙو - مندو.

ڪ: سنڌي الف ب جو ۳۹ عربي جو ۲۲ فارسيءَ جو ۲۵ اکر - ابجد موجب سندس عدد ۲۰ (آچار ڪاف).

● ڪ: حرف جملو يا جيئن ”هي ڪ هو“ (علم لحو) ڇا ”ڪو ٻو پيئي ڪوئي ڪو ڪ؟“ (ت).

● ڪ: حرف جملو. ”ڪي“ جو مستغف - سوالِي مصرع جو جملو ٻورو ڪندڙ حرف - ٻيا. ت. جيئن ”هو ڪ هيءَ اچي“. (صفت). ڪو - ڪجهه. ڪين - ڇا.

”ڪ ڪي ڪڙيا ٻير ڪ ڪڙيو ڪيچ ڏيڻ لاءِ“ (شاه - آبري).

● ڪ: ذ. صفت. ڪراسر ۾ بڻي لفظ اڳيان لڳندڙ حرف. خراب - ڪينو - گندو - ٻڙو - ردي. (جيئن ”ڪسنگ“ وغيره). بيمار - اڪھو - لڳو - ٺاڳو. بي - ڪانسواء - ري - ٻيٽا. جيئن ”ڪهل ڪات ڪهنيو وغيره“ (ضد. س = چڱو).

● ڪپٽ: ت. بي ادبي - گستاخي - بد تميزي - بد تهذيبي - بد اخلاقي - بد ڪرداري.

- کيڏي لنگائي ۽ کيڏي لنگائيندڙون ۽ ٿ. ايندڙائي -
 خراب هليست - بد عادت - ڪڏائي - بد معاشي -
 شوهڙائي - لچائي - شرارت - ڪمينپ - بد اخلاقي .
 - کيڏي ٽڪو ۽ کيڏي ٽڪا : ذ. صفت. ايندڙو -
 واپسو - بي ادب - بد فضيلت - بد اخلاق - بد تهذيب -
 ڪلچڙو - بد تميز - بي بنيادو - خراب نسل وارو .
 ڪسنگ - لچو - بد معاش - لوفڙ

- ڪڏات ۽ ڪڏاتيون ؛ ت. ڪمپاني -
 لڇڻ - ڪڏائي - اوچ - اوچائي - ٻسورائي - ٻڙائي.
 گهٽ ذات - نيچ - ڪميٽو - ڪڏاتيو.
 - ڪڏاتيو ۽ ڪڏاتيا ؛ ذ. صفت. گهٽ ذات -
 ڪين جهڙو - اوچو - ڪم ذات - ڪميٽو - ڪڏو - مليج.
 - ڪُراھ ۽ ڪُراھون ؛ ت. اوچھڙ - خراب
 رستو - ڏنگي وات.

= کُرسو و کُرسا؛ ذ. صفت. (سن. کُ) =
 خراب + رس = سواد). بي سواد - بي لطف -
 بي ذائقو - قُور. اڻ سڃاڻتو - اڻاڻو - بي شعور.
 بي مانو - بدنام - بدنامي جهڙو. (اها شيء يا ڳالھ).
 جنهن ۾ ڪجهه ٿورو تجلو سولھن يا چڱي نالي
 ڪيڻ واري خوبي هجي.

- کُرسي ۽ ڪُرسِيون : ث. صفت. ونجوڪ-
 لڄوڪ- بدسلوڪي- ان ڏهاڙهه- اڻ ٻولڊ- آڻيٽ-
 تڪرار- رسامو- معاملو. ٺاهڻ وغيره ڏيڻ ڪري
 ٿيل بدنامي- خواري- ڦڪت.

- کٹر ننگ ۽ کٹر رنگ : صفت۔ اچڑو رنگ۔
خواب رنگ۔

= کُرُوپُ + کُرُوپُ : ذ. صفت. بچڑو۔
 بد شکل۔ کوجھو۔ بد صورت۔ بد زبُو۔ روپ ھن۔
 کُجَت۔ دوڑُ موڑُ۔ چیلو۔ کُرُوپي۔ ڍول مول۔
 کنو۔ قبیح شکل۔

- کُرُوہی & کُرُوہی: ذ. صفت. بچڑو۔
بد شکل - کوجھو - بد صورت - بد زیو - روپ
ہیٹ - کُجٹ - دوڑ موڑ - چہیلو - کروپ -
پول مول - کنو - قبیح شکل۔

- کُرِ بَستِ ۽ کُرِ بَستُون: ت. خراب رہت۔
- ٻچڙي رسم - اينگو رواج - ڪڍي رسم - ڪڍي عادت۔

۱۔ کچال ۽ کچالون : ث. بد چال۔ خراب
ہات۔ کنو رستو۔ اینگی روش۔

== کچترہ ۽ کچرہ : د. صفت. گھٹ چترانداز۔
 ڈچرہ. ای ہمت.

۱۔ کُچَن ۽ کُچَن ۾ ذ. صفت. خراب اجهو
پا پناهہ۔ خراب جاء۔ لاچار۔ بي-وس۔ بنا سرتي
(ضد کُچَن)

”چن لہ چھی ہیٹ کچن آہیان کوٹ مہ۔“
(شاهہ - مارئی)

- کُتْدَا تورو و کُتْدَا تورو؛ ذ. صفت.
(ک = خراب + ذاتو + بنیاد). خراب بن وارو-
بی بنیادو- بن بچرو- بد نسل- بد بنیاد- بی بٹو.
کچٹو- ای لکھو- بد چال- کھٹو- بد خصلت-
بی حیا- بد تہذیب- بد اخلاق- بد کردار- بی ارکانو.
کھٹو- بی چپو- لٹو. (ضد. سڈا تورو).

- کُتَنہ ؟ کُتَن؟ ذ . صفت . خراب دُن
(اکثر گدھن تی اطلاق).

— کُپْدول و کُپْدول؟ ذ. صفت. خراب
لعلو، بد شکل - بد زیب - بد صوت - بیچڑو -
خراب. (ضد. سِدول).

- کُڊُولو ۽ کُڊُولا: ذ. صفت. ٻي ڊولو۔
 بد شڪل - قبح - ڊول مول - دوڙ موڙ - ڪروڙ -
 ڪُڏيو - بد ريتو - بد صورت - روڀ هيٺ - ڇپيلو -
 ڪڇت. اڏسڪو۔ ٻي ڏلڪو.

- دد پټاڼي ' ګډ پټاڼيون '؛ ث. بدشکلي-
 بد زبني - ګرهي - ووپ هڅائي - بي ډولائي.
 بد اخلاقي - بد فضيلتاي - بي ادبي - کلچراني.
 بد تدبيري (ت).

- ڪيڏي هو ۽ ڪيڏي هئا: ذ. صفت. هي ڊولو -
 دوڙ موڙ - ڪروڙ - ڪڍڻو - ٻچڙو - بدزيبو -
 بدشڪل - بد صورت - روپ هين - قبيح شڪل -
 ڪجٽ. اينسڪو - بي المو - بي ڪرو - هي ڊهو - وليو.
 هي فضيلتو - هي ادب - بد اخلاق - ڪلهوڙو.

— کئی ہائی' ۽ کئی ہائیوں' ث. ڈسو
کئی ہائی.

— کئی ہو ۽ کئی ہا: ث. ڈسو کئی ہو۔

- کَسْرُو ۽ کَسْرَا (ک) ؛ ذ. صفت. اِي سَرُو۔
بي تارو۔

ڪُسنُڪُ ۽ ڪُسنُڪُ ۾ ذ. صفت. خراب
صحت - بري سنگت - ڇڙڻ جو ميل ملاپ - ڪئي
دوستي. خراب رستو. بي اتفاق - بد دوست.

- ڪَڻڪِي ۽ ڪَڻڪِي: ذ. صفت.
خواب منڪت وارو. - بچڙن جي صحبت ۾ رهندڙ -
بري صحبت وارو. - ڪريل - بي چيو - اڍلڪو - ٻيٽيل -
ڪريو - لوڻو.

- کُستولیتی (ک)؛ ذ. بد صورت - کشاہینگ.
- کُستہاتو (ت). ذ. ان ونڈو.

۱۔ کُشاہیگ کا کُشاہیگ؟ ذ. صفت۔
(ک = ذراب + شاہیگ = سہتو)۔ بد شکل۔
بد صورت۔ کروپ۔

ث. خراب ہلت۔ ہی انصافی۔

- کیشتر ایون: کَرَن؟ خراب هلت کرن۔
بی انصافی کرن۔

— کُشَرِیْ * کُشَرِیُون * ث. بی الصافی۔
خراب ملت۔

- کَشْرِي (ک)؛ ث. سن. ک = خراب +
(ع). شرع = شَرَا = فیصلو). خراب فیصلو -
بی انصافی - کُنْیَاء.

= کُکُرمَ ۽ کُکُرمَ : ذ. صفت. (ک =
 خراب + کرم = کم) ، خراب کم - بچڑو فعل -

ادڻسڪي هلت - بد اعمال - بد ڀشي - خراب هلت .
ظلم - ناحق . ڪٺاھ - ڏوھ . ڀيراھ - بي دين .
خراب منون . ڀڄڻاڻي - ٺاڳاڻي .

- کُکُر مِی' ۽ کُکُر مِی' : ذ. صفت.
خراب کم کندو - شیریں - بد - انجمن - بچڑو -

خراب - بدکار۔ پامی - زانی۔ ظالم۔
 - ککچاچ - ککچاچ - ذہن صفت۔ کائنات

جھڑو کا ڈو۔
- کُھڑی' (ت)؛ ث. کہت گھر مان آندل۔

نيچ ڪهر جي.
ڪٽلاءُ (ڪ)؛ ظرف. ڇالاءُ - ڇاجي لاءِ.

بد چالي - خراب پٽر - ٻڙي پرويز - ڪُٻر -
اڍ لڪو طريقو - خراب ڪم - نسا مناسب دستور -
بي وفائي .

- کُرِیتِ کَرَن ۱ خراب رسم یا روش کرڻ.
- کُرِیتِ ۵ کُرِیت: ذ. اختلاف.

- کَرِیتو ۽ کَرِیتا: ذ. صفت. خراب
ریت وارو۔ ناجائز طریقہ۔ ان۔ اجائی طرح۔ بی کیرو۔
کڈانورو۔ کلچو۔ اڏنگو۔ بد چال۔ بی فضیلتو۔
گنوار۔ ٺٺڪ.

کوڑو سوالہن - کوڑی ساک ۔
= کُستاکے کُستاکون؟ ث . کوڑو قسم ۔

- کُسنّاک کَرَن : کوڑ کرنا۔
- کُسنّاک ۽ دُسنّاک : بُر صفت۔ کوڑا۔

ہناکی - قسمی - لچو۔
= کُسا کو ۽ کُسا کا ؛ ذ. صفت. کوڑو۔

ڪوڙو قسم ڪيندڙ- ٻي ويسا هو- ٻي اعتبار.

ڪوڙيون ساڪون ڏيندڙ۔

== کُسمَا کیو ۽ کُسمَا کیما؟ ذ. صفت. ڪوڙي
 ماکا کي ڏيندڙ۔ قسم، ڪوڙو۔ بے اعتبار۔ بے وسيلہ۔

$$= \text{کسب} + \text{کسب} + \text{ذ. (ک. خراب)} + \text{میں} =$$

لست - ای الحج . کوڑ .
 = کُنہہ تہم : کُنہہ تہم : ذہن صفت کہ او -

بي ايمان - بي ٻيو - دغا باز - فريب - کوٺو - تقليدي -
- گت - کوٺو - ڇڙو - رهن

- کُجھ کُجھ ذہن سہولت کاں سوا۔
ہنا وجھ۔

== سنجیہی ' کسجیہی ! ث. اسی سہولتی۔
بی وجہی ۔

= کُسرَ ۽ کُسرَ : ذی صفت، خراب سُر۔
کنو کانو۔ خراب گگی، گنگی، ہائیم، ہر، ذلہ۔

بي چيو (ٺ).

- کابولي پېر ۽ کابولي پېر (ت)؛ ذ. پېر جو هک قسم - ستون پېر - ډلياري (ل).
- کابولي ۽ کير ۽ کابولي ۽ کير؛
ذ. کابولي پېر - ډلياري (ل).
- کابولي ۽ هر پېر ۽ کابولي ۽ هر پېر؛
ث. پسرکي وکر جو هک قسم - وڏي هر پېر.
• کابولي؛ ذ. (ع) مژم جي زال کي نکاح وقت ڏنل رقم - حق مهر - استري ڏن - کابنو.

• کابولي ۽ کابولي؛ ذ. کابولي - حق مهر. جماعت - سڀا - انجمن - هارني. اجلاس - جلسو - مجلس - محفل - ڪچري.

• کتاب ۽ کاپون (ت)؛ ث. اټکل - تجويز - رټ.

• کاپار ۽ کاپارون؛ ث. (سن. کپال = مٿان ډکينډڙ). سن ٺهن جي ڪم ايندڙ ناريل جون تندن - کاپارو - کاپار. سامان - ساج - شيء شڪل. اوزار - آلات.

• کاپار ۽ کاپار؛ ذ. ڪجي يا ناريل جي تندن مان ٺهيل رسو - کاپار - کاپور - نوڙي - واجهه.

- کاپارو ۽ کاپارا؛ ذ. ڪجي يا ناريل جو چارو، جنهن مان رسا ۽ نوڙيون ٺهن - کاپار. جابلو جانور جو هک قسم (ڪ).

- کاپارو ناريل ۽ کاپارا ناريل؛ ذ. کل ۽ بجرن ۾ ويڙهيل ناريل - کل سميت ناريل - قانڊورن سميت ناريل.

• کاپارو ۽ کاپارا؛ ذ. ڪنهن معاهدي جو دستاويز - عهد نامو - برادري ۾ پنکتي رواجن پات لکيل کاغذ - قبالو - کاپارو - انگريزيت (انگ). ليکو چوڪو. عمل نامو. معاملو - جهيڙو - قساد. جنگ.

"بي عقل سين بات ڪهيو ته کاپارو ٿيو"

(چار بچار).

کاپارو - کهي - کلکل - کست قست - خرخسو. (اسم خاص). هڪ شهر جو نالو.

- کٽول ۽ کٽول؛ ذ. صفت. بيوقوف - نادان - گهيلو - جاهل - اٿاسو - موڳو - موڙهل - ڪم ذهن - بي عقل - مورڪ - مت هيٺ - پڪو - آناڙي. ٺوڏ. بي ڏولو - بد صورت. بد لچل - بد افعال - بد خيال.
- کٽوليت ۽ کٽولتون؛ ث. اثبت - قيت ٿو - ڏهاڳ.

- کٽو پچ ۽ کٽو پچ؛ ذ. صفت. (ڪ - خراب - (سن) وڏيم = حڪيم) نيم طبيب - نادان ڊاڪٽر - بيوقوف حڪيم - ان چان - ڏڏ.

- کٽو پير ۽ کٽو پرون؛ اوپير - ڊيپر - بيوقت - بي مهل - کٽيل - ڪمهل.

- کٽو پرون ۽ کٽو پرا؛ ظرف. ڪمهلو - کٽو پلو - اوپرو - چرڪو.

- کٽو پستاهه ۽ کٽو پستاهه؛ ذ. صفت. بي اعتبار - بي ويساهه - لهه - وسهندڙ - ان ويسهو - اوشواسي. بيدن - ڪافر.

- کٽو پهل ۽ کٽو پهلون؛ ظرف. کٽو پهل - ڪمهل - ڊيپر - اوپير - بي وقت. خراب وقت - ڪني مهل - ٺاڳو وقت.

- کٽو پلائي ۽ کٽو پلائيون؛ ظرف. بي موسمي - ڪملائي - بي منڍائي - بي وقتي.

- کٽو پلو ۽ کٽو پلا؛ ذ. ظرف. بي مهلو - ان منڍائو چرڪو - اوپرو - بي وقتو - ڪمهلو.

• کٽا؛ ث. ضمير. "کو" ضمير جو مؤنث - ڪهڙي - ڪهڙو.

- کٽا؛ ث. ڪهڙي به - ڪهڙو به.

- کٽا پرواهه نه هجن؛ کٽا ڳڻتي نه هئڻ - کٽا چنڊ نه هجن - بي خوفائي هئڻ - بي آڊ ڪائي هجن.

- کٽا ڪٽ ۽ کٽا ڪٽ؛ ذ. هڪي جو هڪ قسم.

- کٽايل؛ اسم خاص. هڪ ملڪ جو نالو (افغانستان جي گاديءَ جو هنڌ).

- کٽاپورا؛ اسم خاص. هڪ شهر جو نالو - کابل.

- کٽاپولي؛ ذ. کابل جو - کابل سان تعلق

رکنڌڙ پير جي وٺ جو هڪ قسم. (اسم خاص).

هڪ ذات جو نالو (اڪثر حيدرآباد ۾).

پنهنجي خودي لاس ڪرڻ - ٻاڻ مارڻ - پنهنجو هٿ وڃائڻ .

ڪاٽي سِر مهيت رڪڻ؟ ڏک قبول ڪرڻ - رنج ۽ مصيبت ۾ راضي رهڻ - سڀ تڪليفون سر تي سهڻ - ڪنهن مشڪل ڪان لاءِ گهٻرائڻ - مصيبت ۾ منهن وجهڻ .

ڪاٽي ڪڍي وڃڻ؟ ڦاٽو مارڻ - هوڏ ڪري وڃڻ - ڪپ ڪوڙي وڃڻ .

ڪاٽين ڪٺو ڪاٽين ڪٺا؟ ڏ. صفت. ضدي - نير - ڊير - هوڏي - اٺو - شيدائي .

ڪاٽين ڪٺاڙين ٿين؟ سخت دشمني رکڻ - ضد رکڻ - ساڙ ڌارڻ - ويڙهي هڃڻ - خاري هڃڻ - هڪ ٻئي جي جان جو دشمن هجڻ . ڪاٽين ڪٺاڙين هڃڻ؟ دشمن هجڻ - وڙهيل هجڻ - ضدي هجڻ - خاري هجڻ .

ڪاٽي ويڙهو (ت)؟ گوشت - طاقت جهڙيون شيون - ميوا وغيره - حلال شيون - جائز شيون - روا شيون .

ڪاٽي ويڙهو ڪاٺڻ؟ گوشت ڪاٺڻ - طاقت جهڙيون شيون ڪاٺڻ - ميوا وغيره ڪاٺڻ - حلال ڪاٺڻ - جائز ڪاٺڻ .

ڪاٽار ڪاٽارون؟ ڪاٽار پُون؟ ڏ. ڪن. ڪرڻن = ڪٽڻ) سٺ ڪٽيندڙ عورت - ڪٽڻ واري. اڻ ڀريل زال - ڪناري .

ڪاٽار ڪاٽار؟ ڏ. ڪن واري - پنڇارو - تنبندڙ. ڪٺو - اٺ - چرخو. جيت جو هڪ قسم - ڪورينڙو .

ڪاٽارو ڪاٽارو؟ ڏ. ڪٽڻ واري - ڪٽيندڙ. ڪاٽار .

ڪاٽي ڪاٽي؟ ڪاٽي: ڏ. ڪ. ڪٽڻ = هن لکيو نقل لويس - تحرير ڪڍڻ - لکندڙ - محرر - منشي - راقم - ليکڪ - لپڪاري - فقير - صحاف - خوش لويس - نويس .

ڪاٽو ڪاٽرون؟ ڏ. تلوار وانگي وڍل ۽ گهڙيل ڪاٽي - شڪار ۾ ڪم ايندڙ

ڪاٽاڙو ڪاٽاڙا: ڏ. (ع. قبالة). قبوليت - سٺند - دستاويز - ڪاپو - ڪاپو .

ڪاٽالو ڪاٽالا: ڏ. ڪيل معاهدي جي شرطن جو پتو - قبالي - قبض - سٺند - پتو - پروانو - بيع نامو (پروانو) .

ڪاٽ ڪاٽ؟ ڪاٽ: ڏ. صفت. قلت - اٺ - گهٽائي - ڪمي - ٿورائي - تنگي - ڪوٽ - ڪاٽ . ڪاٽ ڪاٽون؟ ڏ. صفت. ڪاٽ (ل - ت) .

ڪاٽر ڪاٽر؟ ڏ. اربل يا ڪجور جي گهر مٿان چڙهيل قدرتي ڀردو - ناريل يا ڪجور جي ڪٽل .

ڪاٽر ڪٺو ڪاٽر ڪٺا؟ ڏ. تارون ٺاهيندڙ (ت) .

ڪاٽو ڪاٽا (ت)؟ ڏ. بنا مطلب جي وچ ۾ ڳالهائيندڙ - وچ ڪانگڙيو .

ڪاٽهه (ت)؟ (اسم خاص). گاه جو هڪ قسم .

ڪاٽ ڪاٽ؟ ڏ. ڪن. ڪرڻ < ڪرڻ ڪا. ع. قاطع < قطع = وڍڻ) چرو - چري - وڏي ڪاٽي - خنجر - وڏو ڪنڀ. سون چاندي ڪپڻ لاءِ لوھ جي اٺوري. هٿيار جو هڪ قسم. ڪتابن وغيره جا پاسا وغيره ڪٽيندڙ هڪ قسم جو اوزار. (ڏ. ڪاٽي ڪاٽيون). ڪاٽ ڪڍڻ؟ ٽپائڻ - تنگ ڪرڻ - لاچار ڪرڻ - سوڙهو گهٽڻ - مجبور ڪرڻ .

ڪاٽ ڪٺاڙا ڪٺن؟ ڪنهن جي هويان لاهي ٻاهي دشمني وجهڻ - ڪنهن جي پٺيان ٻاه ٻارڻ - سخت مصيبت ۾ مبتلا ڪرڻ .

ڪاٽي ڪاٽيون؟ ڏ. وڏي ڪٽ جي ڪم ايندڙ هڪ ٽيڪو اوزار - چري - وڏو چاقو - ٻالو - هڪ لهندڙ - ڪناري - ڪٽار. سون چاندي وڍڻ لاءِ سولارڪو اوزار - اٺوري - ڪاٽ .

ڪاٽي ٻٽائڻ؟ سِر تي ڪاٽي وهائڻ. مصيبت ۾ منهن وجهڻ - سِر جو سانگو لاهڻ .

- ڪاتيرُ ڪا ڪاتيرُ (ت) ۽ ذ. لوھ جي پٽ
ڪٽڻ لاءِ ڪٽينجي - ڪاتيرُ.
● ڪاتانُ ۽ ظرف. (سن. ڪٽندہ - ڪيٽان)
ڪاتانہون - ڪيٽانُ - ڪاتھين - ڪاتون -
ڪٽي - ڪاتھسُ - ڪھڙي ھنڌان - ڪھڙي
جڳھ کان - ڪھڙي ھاسي کان. ڪيٽاھين؟ -
ڪيٽانُ؟ - ڪيٽاھون؟
- ڪاتانہين؟ ۽ ظرف ڪاتنہين؟ ڪٽي؟ -
ڪيٽانہين؟ ڪھڙي ھنڌ؟ ڪٿان؟ - ڪاتھون؟ -
ڪيٽاھون؟ - ڪيٽاھين؟ ڪھڙي ھاسي کان -
ڪنھن ھاسي. ڪڏھن. ڪٿي ۽ ڪٿي.
- ڪاتنہين؟ ۽ ظرف. ڪيٽان - ڪاتان.
- ڪاتون؟ ۽ ظرف. ڪيٽان - ڪاتھون - ڪاڏان.
- ڪاتنہين؟ ۽ ظرف. ڪاٽي - ڪاٽون -
ڪاڏانہين.
- ڪاتنہين؟ ۽ ظرف. ڪاٽي - ڪاٽون -
ڪاڏانہين.
- ڪاٽي؟ ۽ ظرف. ڪاٽون - ڪاٽين.
● ڪاٽيوتُ ۽ ڪاٽيوت (ت) ۽ ذ. ٺڪر جي
ٿلھي - طبخ - ھاٿو - ڦيلھي - ھاٿ.
● ڪاٽو ۽ ڪاٽا: ذ. صفت. ڪٽ - شمار -
انداز - ڳڻپ - ڳاڻيو - تخمينو - حساب - ليکو - جملو -
ڳاڻو - ڇھ - حد - دلگ - ڇيڙو - ڇاڙي - آخر -
ملھ - اٽڪل روء - انداز. ھڪي ڳالھ - ڀروسو -
اعتبار - يقين - نيسيچي - ھڪ - وڏي ڳالھ - وڇار -
خيال - قياس آرائي - ڳڻ ڳوت (ت). ڊيگھ -
وسٽار - راساڙو - ليسو - ڪٽندہ - ڪاٽي -
ڪھاٽ - ھسارو - ٻٽاو.
- ڪاٽوئي (ت) ۽ ليکو - ڳڻپ - شمار - ڪاٽو.
● ڪاٽال: اسم خاص. ٽنڊي ھاڪي ۾ ھڪ ديھ
جو نالو.
● ڪاٽال جا ڪيترُ: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي
ھاڪي ۾ ھڪ ديھ جو نالو.
● ڪاٽائو: اسم خاص. ٿر ۾ ھڪ تڙ جو نالو.
● ڪاٽڪو ۽ ڪاٽڪو: ذ. صفت. چور -
رھزن - ڌاڙيل - ڊاڪو. بدنام (چور). نالي

ڪولھين جو ھڪ اوزار. ڏاس ڪٽڻ جي
(پراڻي زماني واري) ڪٽينجي - ڇاٽي - ڪٽر.
وارن جي ڪٽائي (ڪ). ڌڙا - ٺڪر -
"سوارين جي ڪاٽر کڻي اچ".
- ڪاٽرُ ڇي؟ ۽ ذ. ڪاٽرو - ڪٽيندڙ.
- ڪاٽرُ ۽ ڪاٽرُ ۽ ذ. صفت. اُن يا ڏاس -
ڪٽيندڙ - وڏيندڙ - ٺڪيندڙ - ڪاٽرُ ڇي.
● ڪاٽرُ ۽ ت. دل - قلب - گھٽ - ھردو -
ھينٽو - من - روح - ڇت - مائارت - عزت - مان -
آبرو - قدر - تعظيم - ادب - اوراڻيو - ھاڻ ڀاءُ -
سڃاڻ. ڏيان - خيال. جنم - لحاظ - مروت -
لياقت. لھار - ھرواھ - سالڪو - رکڻي - رڪت.
(حرف جر) جي واسطي - لاء - ڪارڻ - جي ڪري -
خاطرو.
● ڪاٽرُ ۽ ڪاٽرُ ۽ ذ. ڊڄڻو - ھينٽان ھور -
ٻڙ دل - ڪھمت - ڊر ڀوڪ.
● ڪاٽرُ اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو (ت).
● ڪاٽيرو ۽ ڪاٽيرا (ت) ۽ ذ. سالوڻ جي موسم ۾
پيدا ٿيندڙ جيت جو ھڪ قسم - ڪاٽيرو - ڪاٽيرو.
سيڙھ. (اسم خاص). ھڪ ذات جو نالو.
● ڪاٽيرُ ۽ اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو.
● ڪاٽيرو ۽ ڪاٽيرُ ۽ ذ. ڌاڙي مڇون -
ڳڻ جا وار - ٻلي وغيره جو مڇون. مڇن جا
جا وڌا پل وار.
● ڪاٽڪ (ت) ۽ ذ. ٻوڙ ٻاڙي - تيون تڙو.
● ڪاٽو ۽ ڪاٽا: ذ. ٿلھي ڪپڪ يا مالي
جو ھڪ قسم. ڪٽڻ جي مزوري. ڪٽڻ.
● ڪاٽنہين: ظرف. منجھ - ڪھڙي ھاسي -
ڪٽي - ڪھڙي طرف - ڪاٽي - ڪاٽھين - ڪاٽنہين.
● ڪاٽنہين؟ ۽ ظرف. ڪاٽنہين.
● ڪاٽي: ظرف. ڪٽي - ڪاٽي - ڪھڙي ھاسي.
● ڪاٽييارُ: اسم خاص. تعلقي گولي ۾ ھڪ
ديھ جو نالو.
● ڪاٽيرو ۽ ڪاٽيرو: ذ. (سن. ڪٽر - تن -
ڪٽڻ) ڪٽڻ جو ھڪ اوزار - ڪٽينجي -
ڪاٽيو.

ڪائنات ڪوٽ : ٺ. حساب ڪتاب جي جاچ ڪري اعتراض جوڳا ڀاڱا ڪٽي ڇڏڻ.

ڪائنات ڪوٽ : صاحب : ذ. حساب ڪتاب جي پڙتال ڪري اعتراض جوڳا ڀاڱا ڪٽي ڇڏيندڙ عملدار. ماڻهن جي نالن مان ملڪيت ۽ حيثيت وغيره جي داخلا ڪندڙ آفيسر. ٺهال جي خطن وغيره تي نظرداري ڪندڙ عملدار. ڪت ڪوٽ عملدار.

ڪائنات ڪوٽ ڪٽڻ : ۱. ڇنڊ ڇاڻ ڪرڻ. تخفيف ڪرڻ. گهٽائڻ. ڀڄ گهڙ ڪرڻ. ڪتاب مان ڪي ٽڪرا ڪڍي ڇڏڻ.

ڪائنات ڪوٽ ڪٽڻ : ۲. وڃاڻ جو هڪ قسم. هلندڙ ليکي ٽي ٻنهي جمع ۽ واصل جي رقم تي هردفعي ڪاٺيل وڃاڻ. (اڪين جي) ڊپ جو هڪ قسم. ڪاٺيگو. (صفت). ڪٽ وارو. ڪٽ ڪندڙ. ڪٽيندڙ.

ڪائنات ڪوٽ ڪٽڻ : ۳. ڪٽ جي نشاني. (-) جي نشاني. (واڙو جو ضد).

ڪائنات ڪوٽ ڪٽڻ : ۴. ڪاٺيٺون. ڪاٺو ڪاٺا : ذ. (سن. ڪٽڪ). ڪارخانو. ٻئي.

ڪاٺي سڪ مرڪ جي ٽوڻ ڪلاڙن ڪاٺي. (جي اٺي سڪ مرڪ جي ٽوڻ ڪلاڙن ڪاٺي). (شاهه).

تور جو اوزار. ڪاٺو. ماهمي. تارازي.

ڪاٺي : ڪاٺي تي. ٻئيءَ تي. ڪارخالي تي. ڪاٺو ڪاٺو ڪاٺو ڪاٺو (ڪ). ذ. جهنگلي ڦل جو هڪ قسم. منگهو (ڪ).

ڪاٺيون : ۱. هٿ ٿيڻ. ۲. خوار ٿيڻ. خراب ٿيڻ. بدنام ٿيڻ. رسوا ٿيڻ. ذليل ٿيڻ. ڪڪ ٿيڻ. بيزار ٿيڻ. دق ٿيڻ. هلاڪ ٿيڻ. خفا ٿيڻ.

ڪاٺيلو : ڪاٺيلا. ذ. تنهجي يا ڪدوءِ جو هڪ قسم.

ڪاٺيلو : ڪاٺيلا. ذ. تنهجي يا ڪدوءِ جو هڪ قسم. رائنٽي. تنهي يا ڪدوءِ جو هڪ قسم.

ڪاٺ : ڪاٺ : ذ. (سن. ڪاشٽ). لڪڙو. ٻنڊ. عمارتي ڪاٺ. ٿلهي ڪاٺي. وڏي

هڙهيو. نامي گرامي. مشهور. لاسيو. نار ڪٺيو. شهر پٿريو. چورن جو سردار. هٿاريدار (ت). هوشيار. چالاڪ. نهڻ. افلاطون. (اسر). هسارڪي وکر جو هڪ قسم. اٿيل اڪين ۾ وجهڻ جو ڊپ. ڪاٺيل : اسر خاص. تعلقي ناري (رواست خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪاٺين : ۱. ميل ۽ ڪاٺين : ۲. ميلون : ٺ. (انگ). ڪپھ. ٺاڻڻ جو ڪارخانو. ڪپھ جي فيڪٽري.

ڪاٺين : ۳. مصدر. (سن. ڪٽڻ). لڳائڻ. گذارڻ. وهائڻ. پورو ڪرڻ. ساڻن. گهاوڻ (وقت).

وڍڻ. ڪپڻ. ڪٽڻ. ڇانڻ. ويڪت ڪرڻ. ڪاٺ ڪرڻ. ويڪر ڪرڻ. ٽڪڻ. جدا ڪرڻ.

ڪٽ ڪرڻ. وضع ڪرڻ. (حساب) لاهڻ. روڪي ڇڏڻ (ڪا رقم). ليڪ هائي رد ڪرڻ. خارج ڪرڻ. ترڪ ڪرڻ. گهٽ ڪرڻ. گهٽائڻ. ڪفايت ڪرڻ. تخفيف ڪرڻ (خرج وغيره). قاس جي

هٿن مان ڪجهه هٽا لاهي رکڻ. ٿاڀي لاهڻ. ڪاٺ لاهڻ.

ڪاٺ ڪاٺون : ٺ. ڪٽ. وضع. تخفيف. لاٽ. ويڪت. نيمچو. انومان.

ڪاٺا : ٺ. لغڙ جي ڪٽ جي وڃڻ واري حالت. ڪٽو. ڪاٺ. ڪٽ.

ڪاٺا ٿيڻ : ۱. لغڙ جو ڪهجي وڃڻ. ڪاٺا ٿيڻ : ۲. مصدر. ڪاٺ ڪرائڻ. ڪاٺڻ. لهرائڻ.

ڪاٺيڻ : ۱. مصدر. ڪٽ ٿيڻ. گهٽ ٿيڻ. ڪم ٿيڻ.

ڪاٺ ڪٽڻ ڪري گذارڻ : ڪسي ڪووي وقت گذارڻ. ڏکيا ڏهنن گذارڻ يا ڪاٺڻ. جيئن تيئن ڪري پورائو ڪرڻ. ٿوري هٽسي مان سڀ ڪم ٿيڻ. ڪفايت سان هلڻ. ٿوري خرچ مان پورائو ڪرڻ.

ڪاٺ ڪٽڻ : ۱. وضع ڪرڻ. لاهڻ. ڪاٺڻ. ڪٽڻ. ڀڄي ڏيڻ. لاهي ڏيڻ. قاس جي هٿن مان لاپ لاهڻ. ڪجهه هٽا ٻنڊل مان لاهي پوءِ ورهائڻ. ڪٽ ڪرڻ.

ڪاٺي ڪام - داسو - لڙهو - دوکي - دوکي -
 چوب - پيم - ٿڙ - سزا جو هڪ قسم - قيديءَ جي
 هڪ ٻير ڪڙڻ لاءِ ڪڙڻ لڳل بند - قيد - بند
 (صفت) - سخت - مشڪل - ڪئن - ڏاڍو - اٿوڻو -
 الوکو - آٿر - مٿر - دشوار - له مڙندڙ - روک -
 روکي .
 ڪٿا ٿي ٻيھن : جواب نه ڏيڻ - له چوڻ
 له پوڻ . حيرت ۾ غرق ٿي وڃڻ - عجب ۾ وانڙو
 ٿيڻ - حيران ٿي وڃڻ - وسهڻ - ٻيھڻ وڃڻ .
 ڪٿا ٻئون : قيد ۾ پوڻ - قيد ٿيڻ - بند ۾
 پوڻ - بند ٿيڻ - سزا اچڻ - نظر بند ٿيڻ . قابو ٿيڻ -
 سو گهو ٿيڻ - مضبوط ٿيڻ .
 ڪٿا جو بڻيو : ڪوڙو دلاسو - دم - ڏٺو -
 لغڙ - ٺلهو آرو .
 ڪٿا جو بڻيو ڏيڻ : ڪوڙو دلاسو ڏيڻ -
 خوش ڪرڻ - دلبي ۾ رکڻ - آري ۾ رکڻ -
 ڏٺو ڏيڻ - بهالا ڪرڻ - ڪوڙي اميد ۾ رکڻ .
 ڪٿا جو هٽلو هٽڻ : فقط نالي مقرر هئڻ -
 رڳو پيٽ جو چٽ هئڻ - فقط مٽيءَ جو ماڻهو
 هئڻ . ٻين جي چوڻ تي هلڻ - ٻين جي هٿن ۾
 رانديڪو ٿيڻ - ڪنهن ٻي ڪم جو نه هئڻ -
 بيڪار هجڻ - لڪار هجڻ - نيڪم و هجڻ .
 ڪٿا جي ٿڪ : ڪٿا تي اڪثر
 جو ڪم - رلي سان ڪٿا تي ڪيڊل ڳاڪاري -
 لقشبندي - چٽسالي - ٿڪ .
 ڪٿا جي گونيا : جاءِ جي چٽي ۾ امن کي سڏي
 ڪرڻ لاءِ گولي ڪڍڻ وانگر ڪم ايندڙ هڪ
 اوزار جو نالو - گونيا .
 ڪٿا جي ماني : مانيءَ ۾ ٿڪ - سخت ٻورهيو -
 ڏکيو ڏاڍو - دشوار پيشو يا ڪم - ڇاڪوڙو -
 چالفشالي - محنت .
 ڪٿا چٽڻ : خراب حال هئڻ - تڪليف ۾
 اچڻ - نقصان هٿ اچڻ - تمام تڪليف ۾ هجڻ .
 ڪٿا ڪٿا : ڪٿا ۾ لڙيو - چوڻدار - چوڻدار .
 ڪٿا ڪري وڪندڙ - ڪٿا ڪٿا .
 ڪٿا رس : ڏک ڪٿا جو رس - ڪوٺر .

ڪٿا سونھن : ڪٿا سونھن سونھن سونھن ؟
 ٿ . ڪٿا کي لسي ڪرڻ جي روات - ٿڪوري .
 ڪٿا سھڙهي (ٿ) : ٿڪ سھڙ ٿيڻ واري ٻڪري .
 ڪٿا ڪٿو : ڪٿا ڪٿا : ڏک .
 ٻڪريءَ جو نالو - ڪٿا ٿڪندڙ ٻڪري - ڊڪڻ ٻڪري -
 هڏعڏ ٻڪري . هڪ جيت جو نالو - ڪٿا ڪٿو .
 ڪٿا ڪٿي : ڪٿا ڪٿي ڪٿي ڪٿي ڪٿي ؟ ٿ .
 جهنگلي ٻڪريءَ جو هڪ قسم .
 ڪٿا ڪٿي ٿي ڪٿي ٿي : اٽڪل طور
 ڪم ڪرائڻ - ڏٺو ڏيئي ڪم ڪرائڻ - ڪشي تي
 ڪم ڪرائڻ - آري ۾ ڪم ڪرائڻ .
 ڪٿا ڪٿو ڪٿا ڪٿا : ٿڪ . وڌيڪي
 اوزار جو هڪ قسم - گونيا جو قسم .
 ڪٿا ڪٿا ڪٿي : ٿڪڻ : هڪ ڏوٺي
 پٺيان پوڻ - دشمني وجهڻ - ڪنهن کي برباد ڪرڻ
 لاءِ ڪم ڪشي ٻيھڻ . اورچ ٿي لڳڻ - لاهي ٻاهي
 پٺيان پوڻ .
 ڪٿا ڪٿي ڪٿي (ڪ) : ڪٿا جي سڏائي
 وٺڻ لاءِ وڌيڪو هڪ اوزار .
 ڪٿا ڪٿو : ڪٿا ڪٿو : ڏک (ڪٿا ڪٿو)
 = ڪٿا جو ڪوٽ . ڪٿا جو ٻچرو - ويڙهو .
 ڪٿا جو سامان - فرنيچر . ڪٿا تي ٿيل ڪم
 جو جنسار - چٽسالي - ٿڪ - اڪر - چٽ ڪرڻ .
 (ان گھڙيو) ڪٿا هٽڻ : ورڪ هٽڻ -
 نادان هئڻ - بي عقل هئڻ . مڃو هئڻ .
 ڪٿا ڪٿو : ڪٿا ڪٿو : ڏک ڪٿا ڪٿو -
 ڪٿا ڪٿو - ڪٿا ڪٿو .
 ڪٿا ڪٿي : ڪٿا ڪٿو : ٿڪ ڪٿا جو مٺو -
 لڪڻ - لٽ - چٽو - چٽو - چٽو - ٻاڻو -
 مٺو - ڏکي - ڪٿي - ڪٿي - ڪٿي - لڪڙي -
 بٽي . هائلي - جسم - قدم - بدن - هائلي - اڏاوت -
 بناوت - ڏيڻ - بدن جي ٻيھڪ . ٻوڪن جي
 وچ واري زمين (ٿڪ) .
 ڪٿا ڪٿا : ڪٿا ڪٿا : ڏک ڪٿا وڪندڙ -
 ڪٿا جو واهاري - ٿڪ وارو . ڪٿا ڪٿو -
 ڪٿا ڪٿو - ڪٿا ڪٿو - ڪٿا ڪٿو .

● ڪاٺاٽي ڪاٺاٽيون: ٿ. ڪپھ ڪٽڻ واري ڪاٺار- ڪاٺاٽي- ڪٽيندڙ- پورهيو ڪندڙ. ان پراڻيل زال- ڪٽواري.

● ڪاٺاٽيو ڪاٺاٽيا (ت): ڏ. روئندڙ.

● ڪاٺار: اسم خاص. بلوچستان جي ڇهالاوان علائقي ۾ هڪ ضلعي جو نالو.

● ڪاٺار ڪاٺار: ڏ. (سن. ڪڇال= ڪاٺار) ڪوهرِيءَ جي مٿيون حصو- چوٽي- ڪُنڇ- ڪيترائي- ڏوڪڻ- ٽپڻ- ٽپڻ- مٿو- سِر- ٿِراڙ (ت). ڪٽندڙ آسمان جو، اسان جي سِر جي وِرو يا سِدو مٿان بيٺل ٿِڪو- ڪاٺار- مٿت آلاس- اُڄ فلڪ. (اسم خاص). بلوچستان جي هڪ ضلعي جو نالو.

● ڪاٺار ٽپي چٽو هڻڻ: ڏ. شنگهه ٿيڻ- مغرور ٿيڻ- آڪڙجڻ- مٿ ڪرڻ- وڌائي ڪرڻ- هاڻ ڪرڻ- ضد ڪرڻ.

● ڪاٺار جو ڌڪ: آچڻ: سخت چوٽ اچڻ- وڏو نقصان پهچڻ- شديد صدمو رسڻ.

● ڪاٺاري ڪاٺاري: ڏ. ڪاٺار وارو- چوٽيءَ جو- مٿي وارو. مٿت آلاس وارو. عمودي سخت.

● ڪاٺاري ڌڪ: ٽمار وڏو نقصان- شديد صدمو. ڪاٺاري ڌڪ: ٽڳڻ سِر کي چوٽ اچڻ. سخت نقصان رسڻ- وڏو صدمو پهچڻ.

● ڪاٺاهو: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الهيار ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺاهي ڪاٺاهي: ڏ. (سن. ڪٽر ٿاس= ڪپھ). ڪپھ وڪڻندڙ.

● ڪاٺاٽيو ڪاٺاٽيا: ڏ. صفت. محبت ڪندڙ- محنتي- جفاڪش.

● ڪاٺاٽي ڪاٺاٽيون: ٿ. (سن. ڪپھ ڪٽڻ) ڪپھ ڪٽيندڙ. ڪاپو يا پورهيو ڪندڙ.

● ڪاٺت ڪاٺت: ڏ. (سن. ڪٽر ٿاس). فقيرن جو هڪ قسم- پڳت يا پوڄاري- عابد- زاهد- عبادت گذار- پرهيزگار- عبادتي- متقي.

ٿڙي- آجورو. ٿڙ يا ڪاٺ جو سطح. (اسم خاص). تعلقي ٺاري (خيرپور رياست) تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺوڙا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺوڙو ڪاٺوڙا: ڏ. ڏسو ڪاٺوڙ- ڪاٺو.

تاجي آڻڻ لاءِ ڪورين جو هڪ ڪاٺ جو فريز-

ڪپڙي آڻڻ جو هڪ اوزار. وادين جو هڪ اوزار-

رندو. ڪاري جي وڏي پڙي (واڻ) جو ماڻهن جي ورهڻ وارو ڀاڱو- ڊڪائي- فالڪي (ڪ).

● ڪاٺوڙي ڪاٺوڙيون: ٿ. ڪاٺ مان ٺهيل سامان- فريز- ڪاٺ- لڪڙي- عمارتي

ڪاٺ. گهوڙي جو هٿو، ۳ قسم (هٿل، چر ۽

لوھ جو).

● ڪاٺپرو ڪاٺپرا (ت): ڏ. ڪاٺ ڪٽو-

ڍڪڻ ٿيڪي.

● ڪاٺي: ٿ. مڙهي جو وچ- سَري.

● ڪاٺيا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺيا ٻارائي: اسم خاص. تعلقي جوھي ۾

هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺيا بازار: اسم خاص. تعلقي واره ۾ هڪ

ديھ جو نالو.

● ڪاٺياواڙي: اسم خاص. ڪاٺياڙ وارو جو

رهاڪو. سنهڙي ڪچي ۽ وڏن ڪنن واري

گهوڙي جو هڪ قسم.

● ڪاٺي ٽڪي: اسم خاص. سنڌ جي اولھ ۾

ٽڪر جو نالو.

● ڪاٺ ڪاٺون: ٿ. فوج جي رهڻ جو

هند- لشڪرگاه- چانوئي.

● ڪاٺ ڪرڻ (ڪوپ ڪرڻ): سختي ڪرڻ.

ڪٽپ ڪرڻ- اڏو ڪوڙڻ- بٽڪ ڪرڻ- ڪٽپ

ڪوڙڻ- ڊاٻو ڪرڻ.

● ڪاٺ ڪاٺ: ڏ. ڪٽپ- ڪاٺي- چاقو-

چرو- خنجر.

”ٻاهران ڇاپ ٻو، اندران ڪاٺ ٻو“

(گل قند ۳۸).

ويڊيل. چاول. (ت). (اسم خاص). جوکي فقيرن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪاهڙو سن ۽ ڪاهڙو سن: ذ. صفت. داناءُ-سيانو-ڏاهو-عقلمند-اڪابر-هوشيار-پڙو (ت). پتار-وڙ-مڙس-شهر-هتي-گهروارو (ل).

● ڪاهڙي: اسم خاص. (سن). ڪارنگاه ڪار پتھ = ٽڪڙي + شڪ = ڪندڙ پتھر = ڪوئل ڪارنگه = جاني) دنيا جا لڳ لڳا ڪي ويڊيل جوکي فقيرن جي هڪ ذات. (اصل لفظ (ڪاهو = محنت) کان ٻوڪ ڪاهيو = ڪاهڙيو، ڪاهڙي = جنهن کي آرام جي گهٽي نه هجي). - سياسي-جوکي. مسافر. سهرين.

"اوڻر اولو آڻي جيئن ڪر کي کڏيا ڪاهڙي" (شاه).

(سن. ڪر پتھ = ڪپڙو) ڪپڙي وارو-ڪپڙو وڪندڙ.

● ڪاهو ۽ ڪاهو: ذ. (سن. ڪاهن = ڪوئل) ويڊيل ڪيٽ-ڪاپ-ڪيٽ-مڇ (ل). ڪنڻ جو ڪم. پورهيو-لايو لڳايو-محنت-مزوري. ڏڪ-تڪليف. اورچائي-جفاڪشي-آدم. بي فائدو ڪم. ڪفايت-صرفو (ت). نير جي پوک. ٽڪنڊي زمين ۾ رهيل حصو يا ٽڪر (ت). - ڪاهو ڪيڏن؟ سڌائي ڪرڻ-منوت وٺڻ. - ڪاهو ڪيڏن؟ ثابت قدمي سان هلڻ-جدوجهد ڪرڻ-پورهيو ڪرڻ-ڪشالا ڪيڏن-اورچ ٿيڻ-ان ٽڪ هڻڻ. شدت ڪرڻ-مڏ ڪرڻ-هوڏ ڪرڻ. ڪيٽڻ.

- ڪاهو ڪرڻ: پورهيو ڪرڻ-محنت ڪرڻ-تڪليف ڪرڻ. (نير جو) لاهرو وجهڻ يا لٽڻ. ڪنڻ جو ڪم ڪرڻ. ڪفايت ڪرڻ (ت). ڪاهو ڪيڏن. پيڙي جو درياءُ جي وچ سان وهڪري جي زور تي ٺاهي ڪناري تي اچڻ (ت).

- ڪاهو ڪوڙڻ: اڏو ڪوڙڻ-بينڪ ڪرڻ-ڪپ ڪوڙڻ-ڪشي ڪوڙڻ-اڏو لڳائڻ (ڪوپ ڪوڙڻ).

● ڪاهو ٿو ۽ ڪاهو ٿا (ت): ڪپڙي جو ننڍو ٽڪر.

● ڪاهي ۽ ڪاهيون: ذ. ڪاغذ جو ڪچو لوڻوڪ. ٻئي ٿان ڏسڻ واري حالت (اسڪولي ڪم ۾). - نقل. ڪاپي-ڪٽي. نالڪ جو هڪ قسم. "ڪاهي ڪاراييل پاڻ ۾ مٿي ڌر ڌرين" (شاه).

● ڪاج ۽ ڪاج: ذ. (سن. ڪر) ڪاري = ڪم (ڪم). ڪر-ڦٽو-ڪرت. شادي-ورهاڻ-ڪاج. ڪاج. ڪاج. شاديءَ جي مالي-دعوت. ڪاج. ڪاڻو. خوشي. احوال. قميص وغيره ۾ پيڙي هائڻ جي جاء يا -وراه-ڪاڙ-ڪاج.

- ڪاج سڌي ٿيڻ: ڪم ٺهڻ-مطلب حاصل ٿيڻ-ڪم پورو ٿيڻ.

● ڪاجن ۽ ڪاجن (ت): ذ. ڪچرو-ڪند-پهر-پيڙو-پيڙو.

● ڪاجل ۽ ڪاجل (ت): ذ. (سن). ڪاري ليڪ. دولهين جي لائ ساڻ ٺاهيل اکين ۾ وجهڻ لاء ختم پيرو-ڪاجل.

- ڪاجيل پائي: نيري رنگ واري شئيء-ڪارائ-ڪارائ.

● ڪاجو ٿر (ت): ذ. ڪماچا-يوئيچيڻا-مڱ ٿر ي.

● ڪاج ۽ ڪاج: ذ. (سن. ڪاريءَ = ڪم) ڪم-ڪار-ڦٽو-پيشو-ڪرت-ڌاري-ڪسب-ڪارڪڌاري-ڪاج. خوشيءَ جي هڪ رسم-شادي-جشن-منڪل آچار. شاديءَ جي موقعي تي ڪيل ڪاڻو. مجلس-محفل-ڪچهري-رهائش-مارڪو. فوتي جي ختمي وغيره تي ڪيل ماني. (ٽيجهو ڏعو، چاليهو، ٻارهو). "چا ماتر، چا ڪاج". آئيد-مراد-مطلب-آسرو. خميس جي ٻيڙن وجهڻ جو ٺٽڪ.

- ڪاج ڪرڻ: شاديءَ جو پت ڪرڻ. مٿي جي ماني ڪرڻ.

- ڪاهڙو ۽ ڪاهڙو: ذ. ڪاج ڪندڙ-شادي وارو-ڪاج وارو.

ڪاڍارو ۽ ڪاڍارا ۽ ذ. تنڊ ڪيڏوڙ -
 ٿاڇي ڪنڊوڙ. ڊگهو. ڀري (ت). ڀڄاڙي وارو
 (ت). ٿورو. گهڻو گهٽ.
 ڪاڍاڙي ٿي هجڻ ۽ اونهو هجڻ - ڊگهو
 هجڻ.
 ڪاڍاڙي ڪيڏن ۽ ڪوهه سان رسي تي ٺاهي
 ڪيڏن. تڪليف سهڻ - مشڪلات ڏسڻ.
 ڪاڍاڙي ٻارو ۽ بلڪل گهٽ - تمام ٿورو.
 ڪاڍاڙا ۽ ذ. تڪليفون - سختيون - مشڪلاتون.
 جيئن.
 ”ڪڍي ڪاڍارا ڏئي آڏارا“ (شاه).
 ڪاڍارو ۽ ڪاڍارا (ت) ۽ ذ. صدقو -
 قرباني - پليدان - ڪاڍاڻو.
 ڪاڍاڻو ۽ ڪاڍاڻا ۽ ذ. صدقو - قرباني - پليدان -
 ڪاڍارو.
 ڪاڍوڙ ۽ ڪاڍوڙ ۽ ذ. صفت. بيڪار -
 خراب. نڪمو - ناڻاڻو - گومڙو. بدپيشه عورت (ت).
 ڪاڍو ۽ ڪاڍا ۽ ذ. (سن. ڪرڻ).
 آڪنڊ - خواهش - چاهه - مرضي - دل - رڃي - منڏ -
 تمنا - چاهت - اڇا - ڪامنا - منشا - آشا - سراد -
 رخ - لاڙو - لپت - خيال - چاڻي - چرڪ - سڪ -
 ڪشش - حب - تالڪه - آڪير - محبت - قرب - ڪاڍ -
 ڪاڍارو - راساڙو - ليسو - ڊيگهه - وستار - ڪهاٽ -
 ڪهٽ - ڀسارو - تقرير يا گفتگو جي ڊيگهه. پڪيڙ -
 ايراضي. ڪفڪير - ڏوٽلو - هني (ت). ڳنڍڙي -
 ڳنڍوڙ - ڳنڍاڙي (شادين ۾ حجامن کي ڪم ايندڙ)
 (ل). ان جو ماهو (گهٽ ۾ گهٽ ۵ سِر) (ڪ).
 دود. مسافري. قاصد (ت).
 ڪاڍو ڪيڏن ۽ ڪنهن بيمار لاءِ ڪو صدقو
 ڏيڻ - سر جو صدقو ڪيڏن. تڪليف وٺڻ يا ڪرڻ
 يا سهڻ.
 ڪاڍوڙ ۽ ڪاڍوڙون ۽ ذ. (عورت).
 لڇ - ڪريل - ڇڏيل - طلاق ڏنل - ڪريل - بدپيشه -
 بدچال. رڌيل - بدعاش. (ذ. ڪاڍوڙ ۽ ڪاڍوڙ).
 ڪاڍوڙي ۽ ڪاڍوڙيون ۽ ذ. طلاق ڏنل
 عورت - طلاقيل - ڪاڍوڪڙ - ڪاڍوڙ.

ڪاڇيلا: اسم خاص. تعلقي جيڪس آباد ۾
 هڪ ڊيهه جو نالو.
 ڪاڇ ۽ ڪاڇ ۽ ذ. (ع). بلند عمارت -
 محل - ماڙي - قصر.
 ڪاڏ ۽ ڪاڏ: ذ. (سن. ڪاڏي ڪاڏي =
 ننڍي منهي ڪاڏي). ڪڪ - ڪڏو.
 ڪاڏاڻهڻ ۽ ظرف. (سن. ڪڏڙ). ڪڏي -
 ڪهڙي هاسي - ڪيڏانهن - ڪاڏهون - ڪڏهن -
 ڪاڏانهن - ڪڏان - ڪاڏانهن.
 ڪاڏاڻهون ۽ ظرف. ڏسو ڪاڏاڻهڻ.
 ڪاڏاڻهين ۽ ظرف. ڏسو ڪاڏاڻهن.
 ڪاڏاڻن ۽ ظرف. ڏسو ڪاڏاڻن.
 ڪاڏاڻهون ۽ ظرف. ڪيڏانهن؟ ڪهڙي
 طرف؟ ڪاڏانهن؟ ڪڏي؟ ڪهڙي هنڌ؟
 ڪهڙي طرفان؟ ڪڏان؟ ڪڏاڻهين؟ ڪڏاڻهون؟
 ڪاڏين - ڪاڏون.
 ڪاڏاڻهون ۽ ظرف. ڪاڏانهن - ڪاڏين -
 ڪاڏون - ڪهڙي هاسي - ڪهڙي طرف کان - ڪڏي.
 ڪاڏي ۽ ظرف ڪيڏانهن؟ ڪڏي؟ ڪاڏي؟
 ڪهڙي طرف؟ ڪهڙي هنڌ؟ ڪهڙي هاسي؟
 ڪڏي ۽ ڪڏي.
 ڪاڏي ۽ منهن ۽ سري ۽ جو ڪاڏي آڏو
 آلهياري ۽ لا موافقت - بي جوڙائي - آيتڙ - آلتائي -
 بي لاڳاپائي.
 ڪاڍ ۽ ڪاڍون ۽ ذ. ليسو - راساڙو -
 وستار - ڊيگهه - گهٽ - پٿار - وٺڻ - وٺڻ - ڀسارو -
 راساڙو - ڪهاٽ - ڪهاٽ - گفتگو يا تقرير جي ڊيگهه -
 ذات. مرضي - خواهش - اڇا - منشا - منڏ - ڪامنا -
 چاهه - دل - رڃي - لاڙو - خيال - تمنا - چاهت.
 ڪاڍارو ۽ ڪاڍارا ۽ ذ. ڏسو ڪاڍ. گهٽ -
 ڊگهو - مست - ڍرو.
 ڪاڍ ۽ ڪاڍون (ت) ۽ ذ. ڪوهه مان
 رسي سان چڪي ٺاهي ڪيڏن جي حالت. گهڻو پٽو -
 دو. دراز - ڊگهو پٽو - ڊيگهه - وڏي مسافري.
 چڪنائڻ - گهل ڪينداڙ.

- ڪاڍوڪڙ ۽ ڪاڍوڪڙون: ٿ. طلاق
ڏل - گهر کان نڪالي مليل - ڪڍيل - ڪڍيل -
طلائيل - ڪاڍوڙي.
- ڪٽاڙب ۽ ڪٽاڙب: ڏ. صفت. (ع).
ڪوڙو - مڪار - ڇولو - دغا باز - ڌوڪ باز - ٺڳ -
فريبِي. (غدا، صادق).
- ڪٽار ۽ ڪٽارون: ٿ. ڪاري رنگ تي مائل -
ڪارڻ - اولندہ اندوڪار - جهڙ - ميگھ ملار.
- ڪارائينجن ۽ مصدر. ڪارو ٿيڻ - دولهائجن -
ڪارو ٿي وڃڻ - لوسائجن. اگھ - ڪيڙن - بي ملهو ٿيڻ.
- ڪاراميري: ٿ. ڏوا طور ڪم ايندڙ هڪ
پسار ڪو وکر - پلاءِ جيريءَ جو هڪ قسم -
ڪاري جيري.
- ڪٽار اجهو ۽ ڪٽار اجهتا: ڏ. صفت. ڪارانهوڙو -
ڪاريڙو - ڪارورو - ڪارو - ڪارانهو - ڪارڻ
ٿي - ڪاري رنگ تي - مالبورو - شيدي.
- ڪارار ۽ ڪاري: ٿ. ڪاراجيري - ڪاري جيري.
- ڪاراش (ت) ۽ ٿ. ڪارٽ - ڪارڻ - ڪارنهن.
- پڇڙائي - ٻڌي - مڌي.
- ڪارانهوڙو ۽ ڪارانهوڙا: ڏ. ڏسو ڪارانهوڙو
- ڪٽار انجهڙي ۽ ڪٽار انجهڙيون: ٿ. ٿ.
ڪارڻ تي مائل - ڪاروري. منهن اولداهي -
سج لڻي مهل - سڌ يا - سنڌ يا رنگ - شفق - نماشام
مهل - ٻوڙاڙي - ٻوڙاڙي.
- ڪمارڻ ۽ ڪارائينون: ڪارائون: ٿ.
ڪارنهن - منهن اولداهي - اندوڪار - ڪار -
اولندہ - ڪارائڻ - سياهي - ڪارائي.
- ڪٽارائين: ڪارائينيا: ڪارڻ منجهان -
ڪارڻ مان.
- ڪارائين: مصدر. ڪارو ڪرائڻ يا ڪرڻ -
ڪارو ٿيڻ - ڪارڻ ٿيڻ. (ٿ). ڪارلھن - ڪارڻ
تي مائل - اڻ لڪو ڪارو - اندوڪار - اولندہ.
- ڪارائي ۽ ڪارائينون: ٿ. ڪارڻ - ڪارٽ -
ڪارلھن - سياهي.
- ڪٽار تھو ۽ ڪٽار تھتا: ڏ. ڪاري تھہ -
واري جوڙ جو هڪ قسم.
- ڪٽار تھي: ٿ. ڪاري تھہ واري جوڙ
جو هڪ قسم.
- ڪٽار ٿون: ٿ. صفت. تھي
يا دالڪي جي ڪولھن - ڪارٽ - ڪارڻ.
- ڪٽار ٿ جو ٺيڪر: ڪارلھن جو داغ -
ٻڌامي - شھرت - ٻڌناموسي - ڪلا - ننڍا - عيسب -
گھٽتائي - وڏ.
- ڪٽار چيو ۽ ڪٽار چيٽا: ڏ. صفت. ڪاري
زبان وارو - زبان جو گندو - ڪار زبائو - نظريندڙ -
ناظرو - نياگو - آتسپ - بد سڳن - گھاتي - نياڳ
آئيندڙ - خراب قسمت آئيندڙ - بد بخت - لدورو
چنڊو - نحس - منجوس.
- ڪٽار زبائو ۽ ڪٽار زبائتا: ڏ. صفت.
ڪارچيو.
- ڪٽار مورو ۽ ڪٽار ميرا: ڏ. ٻراڻو يا جھولو
ٻٽر ڪار مٿو - ڪاريڙو.
- ڪٽار ڪ: ڪٽار ڪئون: ٿ. ڪاري
ٻڪري (ت).
- ڪٽار ڪچو ۽ ڪٽار ڪچتا (ت): ڏ. صفت.
نوجوان - ڳيرو.
- ڪٽار ڪبي ۽ ڪٽار ڪيون: (ت) ۽ ٿ.
رلڳ جي ڪاري.
- ڪٽار منھن ٿي ڪٽرڻ: ٿ. بيماني ڪرڻ -
ويساه گھاتي ڪرڻ - ٺڳي ڪرڻ. بروڪر ڪرڻ -
جراي ڪرڻ - زنا ڪاري ڪرڻ.
- ڪٽار منھن ٿو ۽ ڪٽار منھن: ڏ. صفت.
ٻڌ شڪلو - ٻڇڙو. خراب - ٻڌ - ٻرو - سڌو.
- شيطان - اندوڪار - دغا باز، بي مانو - بي غيرت -
بي شرم - بي حيا - رڌيل - ڏليل.
- ڪٽار ترو ۽ ڪٽار تريا: ڏ. صفت.
گھوڙي جو هڪ قسم (ڪارين ٽنگن وارو).
- ڪٽار تھن: ڏ. ڪارو رنگ.
- ڪاري ۽ ڪاري: ٿ. ڪاري جيري.
- ڪار ۽ ڪارون: ڪارون: ٿ. (سن).
ڪريو. ف. ڪار = ڪم (ڪرڻ) ڪم - ڏلڏو -
ڪارج - ڌاڙي - شغل - ڪسٽب - روزگار.

النظام كندڙ - ڪم هلائيندڙ - جوڙجڪ
ڪندڙ.

• کاربندہ کا رہندہ؛ ذی صفت. (ف).
تعمیل کرن وارو۔ عمل م آئیندڑ۔ فورالبردار۔
چمیان۔ چمیاکر۔

— کارِ پتو، یو ۛ کارِ پتو یا ذ. کارائتو۔
کمائتو۔ کم وارو۔ سچا یو۔ مفید۔ مقلو۔

۱۔ کار بہت ۲۔ کار بہت سون: ث۔ کار۔
کار و ہنوار۔ ایمانداری۔ ہریت۔ ہت۔ مہتمائی۔

پرم - ويساه - ساڪ - هنج - معتبري . لهڻو - رڪت -
اوڌر . چڱو ڏالو - ڏاموس - ڀڪنامي .

- کار پرداز و کار پرداز : ذ. کم وارو -
کم کندو - منیب - کار دار - کارکن -

سُئِلَ - مُنْتَظَمٌ . پلاوئو - گماشتو . کامورو .
= کار پردازي " کا کار پردازيُون " ث .

کم ہلائیں واری حالت - انتظام - بندوبست -
جوڑجک - لاء ٹورہ - وسیلو - ذریعو - معرفت .

- ڪار خانو ۽ ڪارخانا، ذ. ڪم ڪرڻ جي جاء. - هنري دڪان - وڏو دڪان - ڪوئي -

روکشاپ۔ دُخمان۔ واہاري گھر۔ تسوہ خانو۔
ماروت خانو۔ سيلاح خانو۔ زنائو کجھو عضوو۔

— کارِ خالیدار و کارِ خالیدار: ذ. کارِ خالی
جو مالک۔ کوئیدار۔

● کار خیدمت ۽ کار خیدمتون : ث۔
خدمت۔ ٹھل ٺکور۔ چاکری۔ شیوا۔ خدمتگذاری۔

— ڪار خيٽرو، ذر ڀلائي، هو ڪٿي — ٿواب هو

ڪم - چڱو ڪم - ايڪي جو ڪم.

کرم + داشتن = رکش). کرم وارو۔ عہدیدار۔
شہت دار۔ عامل۔ مختار کار۔ تعلیم افسر۔

ادشاه جي اڳيان ڪم ڪندڙ - وزير - منتري .
 ڪهپان - راڳو - محافظ - سنڀال ڪندڙ .

- کار داري ۽ کار داريون: ث. کاردار
سی کچھری۔ تعلقہ جی آفیس۔ دفتر۔ مختیار کاری۔

نگهبانی - سپاہ - محافظی - لکھداشت .

روزي - ڪوت - هاج - پيشو . مشغولي - هنر .
ڪارٻت - آبرو - ساڪ - ايمانداري - اعتبار -
ويساع - ساڪٻت - رهائي - راهي ٻوڪي . بي عزتي -
بي مائي - نيردار - جٺ - تعدي - ملايت - ڦٽ -
بي آبروئي . شادي - ڪاڇ . خيرات . روا - ٺيڪ -
ٻڄا - واجب - درست - برابر - ٺيڪ - صحيح .
” ٻاري مان ٻاهر نڪري ڏڪ ۾ هڻڻ ڪار ناهي “
(جملو) .

کار آمد و کار آسده ذ. کم م ايندو -
کمائتو - کم وند - کارائتو - کتبائتو - مفيد -

فائدہ یمنند - مطلب وارو - سجاو - سود مند - مقلو -
مک یارو - مکمو - مارٹک - کم جو - معاون -

مددگار۔ واپرو۔ حمایتی۔ سہایتکے۔ ایشپرو۔
= کاراوت ۽ کاراوتون : ث. کارائی جو

ٲانڌو يا ڪم (ان وغيره جي سنڀال) - ڪارائتن -
رڪوائين - رڪهائين - حفاظت - سنڀال .

- ڪٿاھو ۽ ڪاراھو ڏ. زمينداروٽ ھارين
جتي نظرداري وغيره لاءِ ڪم ڪندڙ ماڻھو۔

کمدار۔ ٹوہو۔ راکو۔ کارائو۔ رکپال۔
- کارائیتن؟ کارائی جو ذندو۔ کاراوت۔

رکوالی - رکپالی - منپال
- کارائیتو و کارائیتا : ذ. صفت. کم

ایندڑ۔ کارآمد۔ کمائو۔ کم ولد۔ کم جو۔
کارگر۔ سکھو۔ سکاڑو۔ سارٹک۔ کنبائو۔

مقلو، فائدي وارو - فائديمند - مفيد - مجاسيو،
چڱيءَ طرح.

- ڪارائو ۽ ڪارائڻا؛ ذ. زمين جي منڀال لاءِ
مقرر ڪيل ماڻهو - ڪاراهو - راڪو - ٿو هو -

کمدار - لکھبان - رکہ وال - رکھال - چوکیدار
(فصل وغیرہ جو) .

ث. تِلْو۔ کہے کار۔ کاروبار۔ وھنوار۔ ھاج۔

معاملو - هيشو - مشغولي - كرت - كار - كم .
 بند و بست - انتظام - جوڑجك - ناھ نوم .

== کار باری' & کار باری' ذ. کم وارو
ماڻهو۔ کارو باری۔ لڏائي، بند وڃت ڪندڙ۔

آهڻ. مٿڻ. ڏهن. غير واجبي فائدو. مطلب. لالچ. ذاتي فائدو. ماهس جو ڪم. ڪارِ سٺار ۽ ڪارِ سُوار: ذ. صفت. ڪارِ سٺار. هوشيار سٺار. ڪارِ سٺاري ۽ ڪارِ سٺاري سٺون: ث. ڪارِ سٺاري. گهوڙي سٺاري. ڪارِ سٺار ۽ ڪارِ سٺار: ذ. صفت. چاڪ سٺار. گهوڙي سٺار. هوشيار سٺار. تازيدار. ڪارِ سٺار. ڏو پائي. گهوڙن جو مڙدا ڪر. ڪارِ سٺاري ۽ ڪارِ سٺاري سٺون: ث. گهوڙي سٺاري. تازيداري. ڪارِ سٺاري. گهوڙن جي دلالي. ڪارِ شناس ۽ ڪارِ شناس: ذ. صفت. (ف). ڪار= ڪم + شناختن = سڃاڻڻ (آلودگار. هٿ هيريل. اڪابر. پٽو. ڪم مان واقف. ڪارِ دان. جهانديدو. تجربڪار. ماهر. ڪارڪ ۽ ڪارڪ: ذ. ڪم ڪندڙ. فاعل. (گراسر م). فعل مان اڪتل اسم. (صفت). مٿڙ. مٿڙب. اثرائتو. ڪم وارو. تاثير وارو. ڪار ڪر تو ۽ ڪار ڪر تو: ڪم جهڙو. ڪارائتو. ڪمائتو. ڪار ڪر تو. ڪار ڪر تو ۽ ڪار ڪر تو: ذ. ڪارائتو. ڪمائتو. ڪم جهڙو. ڪار ڪر تو. ڪار ڪر تو: بي عزتي ڪرڻ. سزا ڏيڻ. واجب ڪرڻ. مناسب ڪرڻ. ڪار ڪرڻ ۽ ڪار ڪرڻ: ذ. ڪم ڪندڙ. ڪمدار. ڪاردار. مخيار. وزير. اهلڪار. منشي. ڪارو. ڪلارڪ. لوڪر. ڪار ڪرڻ ۽ ڪار ڪرڻ (ل): پنهنجي ڪم جو نتيجو لوڙڻ. ڪيئي جو ڪيتو لوڙڻ. سزا ڏيڻ. جزا جي سزا ملڻ. ڪار ڪرڻ ۽ ڪار ڪرڻ (ت): لوڪ مڙياد! جو ليڪو لنگهي وڃڻ. بي شرم ٿي بيهن. بي حيا ٿيڻ. لاس ٻڌو ٻوڙي ڇڏڻ. ڪار ڪرڻ ۽ ڪار ڪرڻ: ذ. (ف). ڪارڪر. ڪارِ دان. پٽ. ماهر. استاد. نهڻ.

ڪارِ دان ۽ ڪارِ دان: ذ. (ف). ڪارڪر + دانستن = ڄاڻڻ) ڪم جو ڄاڻو. ڪاردار. ٻالڪار. حادق. ماهر. پٽو. هوشيار. تيتير. ڪو. ڪارڪر. استاد. گهوڙو. ڄاڻو. ڪارِ روائي ۽ ڪارِ روائي سٺون: ث. ڪارِ گذاري. ڪارِ سٺالي. ڪورٽ جي رويڪاري. چور. هن ٿي. ڪم. ڪم جي ملت. رفتار. گهمرو. وارو. دُورو. دُورو. سڙشتو. انتظام. تدبير. حيلو. جوڙجڪ. ڪارِ زار: ث. (ف). لڙائي. جنگ. جدل. جهيڙو. ويڙهه. جڏ. پٽو. ڪارِ ساز ۽ ڪارِ ساز: ذ. (ف). ڪم جو لاهيندڙ. جوڙيندڙ. بنائيندڙ. ڪندڙ. ڪرمتا. ڪرٺوارو. ڪاوڻي. فاعل. سٺاريندڙ. سٺواريندڙ. درست ڪندڙ. اصلاح ڪندڙ. صانع. قادر مطلق. فائديوارو. ڪن وارو. فائديمند. لاهائو. ڪاميل. (اسم خاص). الله تعاليٰ جو هڪ صفاتي نالو. ڪارِ سازي ۽ ڪارِ سازي سٺون: ث. ڪم. ڪار. ٻهڻڻ. ڏنڌو. ڪيرت. هاج. مشغولي. ڪارج. جوڙجڪ. ربط. ضبط. ڪم جي پورائي. ڪم جي پورائي. بندوبست. انتظام. ڪم جو ٺاهه. سنوار. صفائي. سٺارو. اصلاح. نبيرو. چيڙو. ٻڄائي. آخرت. چيهه. فرمان. حڪم. آرڊر. آڳيا. ڪارِ سان ڪرڻ (ڪ): تياري ڪرڻ. خيال ڪرڻ. منببت ڪرڻ. ساڻاهو ڪرڻ. ”وڙهن جا ڪار سان ٻيو ڪرڻ“ (جملو). ڪارِ سٺان ۽ ڪارِ سٺان: ذ. صفت. چالاڪ. هوشيار. عيار. استاد. ٽپڻ. گوهر. پٽو. وڏو ڪم ڪندڙ. ڪيپ ڪندڙ. مٿڙ. سٺانجام ڪندڙ. بهادر. جو ڪم ڪندڙ. دلير. ويڙو. سورهي. سورمو. جوڌو. بالڪو. بهادر. غير واجبي فائدو حاصل ڪندڙ. مطلب. لالچي. ڪارِ سٺالي ۽ ڪارِ سٺالي سٺون: ث. چالاڪي. عياري. سازش. مڪاري. ٽپي. امتادي. ڪمالت. هوشيار. ڪارڪر. تدبير.

ڪوهر - چرب دست - ڪم ڪندڙ - ڪاودار - مهتر -
لوڪر - ٻالھو - خدمتگار - ٻيلي - ڇاڪر.

= ڪار گذاري ۽ ڪار گذاريون ۽ ٿ.
روزنامو - روزنامو - ڊائري - روزمره جي حالات -
پوئاميل - فرض جي پورائي - ڪم ڪار جو آڪلاءُ -
تعميل - ڇوڙو - ڇوڙو - فرمانبرداري - خدمت -
ملازمت - لوڪري - خدمت گذاري - ڇاڪري -
ٺهل ٽڪور.

= ڪار گر ۽ ڪار ڪتر ۽ ڌ. ڪارائتو -
اثرائو - مجرب - مفيد - اثر وارو - موثر - فائد ڀمند -
سود مند - ڪمائتو - ڪم جو - ڪم وٺ - ڪم وارو -
= ڪار وائي ۽ ڪار وائيون ۽ ٿ. (ف).
ڪار گذاري.

= ڪار وائي ڪتر ۽ ڪار گذاري ڪرڻ.
تعميل ڪرڻ - عمل ڪرڻ. فرض پورو ڪرڻ -
ڏيئي ٻڌا آڻڻ - حڪم جي ٻڌا آڻي ڪرڻ.
= ڪار واري ۽ ڪار واري ۽ ڌ. (ف). ڪار واري -
ڪم ڪار - ڏند وڌاري - ڪيرت - هاج - پورهيو -
ڪسب - سود و سلف - واپار - ڌي وٺ. اٿاسو -
ڊلب - ڊٽيلو.

= ڪاري ۽ ڪاري ۽ ڌ. اسم جي پنهان ڪم
اچي، فاعل ڏيکاريندڙ لفظ. جيئن ته "لاڳاري"
اهلڪاري وغيره. (سن. ڪريو = ڪرڻ). ڪم
جو - ڪار جو - ڪارائتو - ڪارڪر - مفيد - ڪمائتو.
اثرائو - اڻ ڪم - مومتا.

= ڪاريگر ۽ ڪاريگر ۽ ڌ. ڪم جو
ڄاڻو - هنرمند.

= ڪاريگر ڪو ۽ ڌ. صفت. ڪاريگرائو -
ڪاريگر جو - سٺو.

= ڪاريگر ۽ ٿ. ڪم جي ڄاڻ - هنر -
هوشياري.

= ڪاريگر ۽ ڪاريگر ۽ ڌ. ڪمائتو -
مهربان - وڙائو - آهڪاري (السان).

• ڪارا ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. چانڊين
بلوچن جا ٻه مشهور ٻارڙا آهن. هڪ ڪارا ۽ ٻيو
ڪورا (پورا).

• ڪارائتو: اسم خاص. هڪ ڏيهه جو نالو.
• ڪارائي ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
تعلقي ڏوڪريءَ ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

• ڪاراهي ۽ (ت): ٿ. ڪاڻ جي پيالي (جنهن
مان ڪڍڪ يا سارين جي وائر ڪڍي).

• ڪارائي ۽ ڪارائيون ۽ ٿ. ڪاڻ وغيره
کي چيون لاءِ لوھ جو تڪن ڏنڊن وارو هڪ
واپڪو اوزار - آرو. ان صاف ڪرڻ لاءِ ڪاڻ
جو ٻيلجي والڪر هڪ اوزار - سڀ - ڇنڇ -
ڪاڳو. هڪ ۽ ٽولٽ جي وچ وارو حصو -
ڪرائي - وڻي.

= ڪارائي مان ڪڍڻ ۽ ان صاف ڪرڻ. چيرڻ -
پاڻ ڪرڻ - وڍڻ - ڪٽڻ.

= ڪارائي ۽ هٿن ۽ ان کي وائرڻ - صاف ڪرڻ.
وڍڻ - ڪٽڻ - چيرڻ - پاڻ ڪرڻ. ڪجهه لڪائڻ -
ڪٽر وجهڻ - ٽڪائڻ - ڇهائڻ.

• ڪارائي ۽ تير ۽ اسم خاص. هڪي جو هڪ قسم.
• ڪارائيل ۽ ڪارائيل ۽ ڌ. (سن. ڪلاهي =
مور). مور. ڪٽي تي رکيل پيار جو هڪ نالو.
ڳائڻ جو دستور. (اسم خاص). ستر يا راڳي
جو نالو.

• ڪارب ۽ ڪارب ۽ ڌ. (ع. قالسب. ف.
گالبد = مانڇو) قالب - ٺوڻ - فريم - فرمون - ماڻهو -
ڪارب (ٿ). ڪورين جي اوزار جو هڪ قسم.
ڏيڻ جي هڪين جي ڦاسائڻ جو هڪ طريقو - ڏليو
"ڪارب جو شڪار".

• ڪاربڻ ۽ اسم خاص. (الڪ. Carbon)
هڪ گئس جو نالو - ڪوئلي يا شيشي مان پيدا
ٿيل گئس.

• ڪارباڻي ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
• ڪارب ۽ ڪارب (ٿ): ڌ. ڪارب.

• ڪار ٻڪهو ۽ ڪار ٻڪها (ٿ): ڌ. ٻائيءَ جي
هڪي جو هڪ قسم.

• ڪار تئوس ۽ ڪار تئوس ۽ ڌ. چيرڻ ۽ دارون
مان پيريل بندوق ۾ وجهي هٿن لاءِ ڊاسي -
بندوق جو ڦڪو. مرد جو مخصوص عضوو.

● ڪارڙا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڏوڪري: ميري خان تعلقن ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪارڙو: ڪارڙا (ڪ-ل): ذ. (سن-ڪال= ڪارو-ف. ڪيڪ) چڱو ھنڌ نڍڙي جيت جو هڪ قسم. ھسون (ڪ). پاڻ مان پيدا ٿيندڙ جيت جو هڪ قسم (ت). تير جو هڪ قسم. ڪارڙو شڪاري تير.
 ● ڪارڙو تير: اسم خاص. ڪاري رنگ جي شڪاري تير جو هڪ قسم.
 - ڪارڙو جهڙو: اسم خاص. ڏاڙهياري جبل ۾ هڪ ڇوريءَ جو نالو.
 ● ڪارڙي: ڪارڙيئون: ٺ. جڙوار جو هڪ قسم يا جنس. ڪارڙهي.
 ● ڪارسان: ڪارسان (ڪ): ذ. جهڙي جو ڀيڄام. ڌڙڪو.
 - ڪارسان: ڪري موڪيلن: ڌڙڪو چوڻي موڪلڻ.
 ● ڪارسر: اسم خاص. ٿور هڪ جبل جو نالو.
 ● ڪارسيري: ڪارسيريون: ٺ. هڪيءَ جو هڪ قسم. ڇوريءَ جو هڪ قسم (ت).
 ● ڪارڪڻچي: ڪارڪڻچيون: ٺ. هڪ هڪيءَ جو نالو. ڪالڪڻچي.
 ● ڪارڪڻچي: ٺ. ڪيڻچي سڀل پڻچ وارو ڪاري رنگ جو هڪ هڪي.
 ● ڪارڪو: ڪارڪيا (ت): ذ. مرڻي جي خبر رسائيندڙ. قاصد.
 ● ڪارگل: ڪارگل: ذ. ڪو نيڪيءَ وارو ڪيل ڪٽر. سڀڻائي. سدورائي.
 ● ڪارلپس: اسم خاص. سڀڻ جي واهار تي مفصل پهاڻ ڏيندڙ هڪ انگريزي مورخ جو نالو.
 ● ڪارلامو: ڪارلاما: ذ. (ع). ڪارستالي-مهم. عظيم الشان ڪم. ڪاريگري. هوشياوي-ڏاهپ. سڀاڻپ. ڪيڏ. جنگ لامو. رزم لاسو. تواريخ. حڪومت يا رياست جي قانون جو ڪتاب. دستور العمل.
 ● ڪارنچ: ڪارنچ: ذ. منگر مڇي جو هڪ قسم.

● ڪارپ: ڪارپون (ٺ): ٺ. ڀلي هوڪ.
 ● ڪارپڪڙو: ڪارپڪڙا: ذ. منگر مڇيءَ جو هڪ قسم.
 ● ڪارج: ڪارج: ذ. (من. ڪاريه= ڪرن) ڪم. شغل. ڌنڌو. هاج. ڪيرت. مراد. مطلب. ارٽ. غرض. مقصد. هارڊٽي. منورث. شاديءَ جي موقعي تي خوشيءَ جي هڪ رسم. ڪاج. ڪاج. شاد سالو. مجلس. ڪالو. منگل آچار. چنڇ. ماني. جشن. ڪاڇڙو. ڦڏو. رڳڙو. فساد. معاملو. ڪيروڌ. جهيڙو.
 = ڪارج سڌ: ٿيڻ: مطلب جو سرانجام ٿيڻ. مراد ڪي رسن. ڪم جو راس ٿيڻ. مطلب حاصل ٿيڻ. مقصد پورو ٿيڻ.
 = ڪارج منگل: ذ. شاد ماني يا خوشي جو موقعو. خوشيءَ جو وڏو ڏينهن.
 = ڪارج منگل ٿيڻ: ٺ. نڍو وڏو ڏينهن ٿيڻ. شادي غمي ٿيڻ. هاڻي يا دعوت ٿيڻ.
 = ڪارج ڪرتا: ذ. صفت. ڪم ڪندڙ.
 = ڪار جوئت: ڪار جوئت: ذ. صفت. ڪم وارو.
 ● ڪارچوب: ڪارچوب: ذ. (ف. ڪار= ڪم + چوب= ڪاڻي) زريءَ جي ڀرت پڙڻ لاءِ ڪاڻ جو اڏو. فريم. چوڻڪو. اڳڻ آڻڻ جو اوزار. ڪارچوب ڇمڪدوڙي جو ڪم ڪندڙ. زويءَ جو ڀوت ڀريندڙ. زرباني ڪندڙ. زردوزي. ڀوت جو ڪم ڪندڙ.
 = ڪارچوبي: ذ. صفت. ڪارچوب وارو. ڪارچوب. زريءَ جو ڪم. زردوزي. ڪشيده ڪاري.
 ● ڪارچوب: ڪارچوب: ذ. ڪارچوب.
 ● ڪاردار: ذ. ڳوٺ جو چڱو مڙس يا اسين (جو ٻين جي ڏاڏ بندي ڪندو آهي).
 ● ڪارڊو: ڪارڊو: ذ. شينهن جو هڪ نالو. شير.
 ● ڪارڊ: ڪارڊ: ذ. (انگ. Card). خط. چئي ملاقات ڪندڙ جي عبارت جي اُڪيت. پتو. نشان.

منڀالهندڙ - مقادير - ڪاردار - عالم مختار - نڪهڻان -
 رڪنگ - راڪو - مددگار - حامي - سرپرست -
 ڪرلاهو - ڪانڌي - ڪارڻي - وسي - سام - پرجهلو -
 امين - والي واوڻ - ڌڻي ڌوڻي - وسيلو - ذريعو -
 آهاڻ - شفيع - ڪار ساز - شفاعت ڪندڙ - شافيع -
 ● ڪارو ڪارا: ذ. صفت. (من. ڪالا <
 ڪال = ڪالڪ. ترڪي ڦار = ڪارو). هڪ
 رنگ جو نالو - اولدا هو رنگ - سياه - پنيو -
 پوه (ضد اچو). سالورو - سالولو. (پتن ۾) ڪڍو.
 بسهر - وسهر - ڪاريهل - ڪاريهر - واسينگ -
 اصيل (لالگ). زالي - بدفعلي ڪندڙ - گناهن سان
 ڀرور. اندر جو هليو - ڪٽو - لٽ ڪولو -
 اسي ايمان. خوفناڪ - پوائتو - ڊهائتو - خوفناڪو.
 صاف نه پينل ٺاهي. (ت. ڪاري ڪار پئون).
 جيت جو هڪ قسم - ڪارڙو. الڀ جو هڪ قسم
 (ڪ). لڙ ڪڪڙ جو هڪ قسم - ڏالڊ جو هڪ
 قسم (ت). (اسر خاص). ڪرشن مهراج جو لقب -
 شيام - سريندر - ڪنهيهو. تعلقي ساري ۾ هڪ
 ديھ جو نالو. حب جي اوريان هڪ جبل جو نالو.
 - ڪارا ٿوڻ ٿوڻ ٿوڻ جي هڪ جنس - لنڊا ۽
 ڪٽا ٿوڻ - شھت ٿوڻ.
 - ڪارا ڪڪڙ ڇانڻيڇڻي: ٽڪليف جو آڏو
 اچڻ - مصيبت جو نازل ٿيڻ - آفت ۾ ڦاسڻ -
 مصيبت ۾ مبتلا ٿيڻ.
 - ڪارو اڻاڻي: ذ. ڪهوڙي جو هڪ قسم.
 - ڪارو اڱر: ذ. صفت. بد مزاج - بي حيا -
 بي شرم. بد معاش - لڇ.
 - ڪارو ٿيڻ: بدنام ٿيڻ - خوار خراب ٿيڻ -
 ذليل ٿيڻ - رسوا ٿيڻ.
 - ڪارو ٺاهي: سمنڊ جو ٺاهي. جنر ٺيپ وارن
 قهدين کي سڙا طور موڪلڻ جو هنڌ (هورٽ
 پليئر، البسان، نڪوبار). جلا وطني - ملڪ بدر -
 ڏيه. ليڪالي.
 - ڪارو ٻڌڙ: ڪليل ميدان - ٺولو.
 - ڪارو ڄاڻو: ڪارن ۽ ٽيڪن ڪنهن وارو
 ڪڪڙ.

- ڪار لنگهو: ڪار لنگها: ذ. بدن جو هڪ
 عضو - ڊولگو - ڪرلنگهو. دونهن ڪيڻ لاءِ
 ٺوو - بخارو - ڪيف - بخاري - چمني.
 ● ڪار ٺهڻ: ٺ. (من. ڪالما) ڪارٽ -
 ڪارنڻين - ڪارو رنگ - ڪاراڻ. داغ - عجب -
 ڪلنگ - وڌ - گهٽائي.
 - ڪار ٺهڻ جو ٺيڪو لائڻ: بدنام ٿيڻ -
 خوار خراب ٿيڻ ذليل ٿيڻ - رسوا ٿيڻ. عيبدار
 ٿيڻ - ڪلنگ لڳائڻ.
 - ڪار ٺهڻ جو ٺيڪڙ ڀڄڻ: بدنامي جو
 اچڻ - خوري خرابي ٿيڻ - ذلت ۾ ڀرڻ - رسوائي
 ٿيڻ. عيبدار ٿيڻ - ڪلنگ جو داغ اچڻ.
 - ڪار ٺهڻ جو ڪوپ اچڻ: بدنام ٿيڻ -
 خوري مڃڻ - خوار خراب ٿيڻ - ذليل ٿيڻ - رسوا
 ٿيڻ - ڪارن جو ٺيڪڙ ڀڄڻ.
 - ڪار ٺهڻ ڪڍڻ: خوري ڪڍڻ - بدنامي
 ڪڍڻ - رسوائي ڪڍڻ - ذلت ڪڍڻ.
 ● ڪار ٺهڻ: ٺ. صفت. ڪارو رنگ - ڪاراڻ -
 ڪار ٺهڻ - ڪاراڻ.
 ● ڪارڻ: ڪارڻ: ذ. سبب - ذريعو - باعث -
 پنهالو - وجهه. هوش - ڌيان - خيال - عقل -
 سمجهه. راستي - انصاف - سچائي. مٿو - مٿو -
 موقعو. چادو. دوا - علاج. مدافعت - هيلو (ت).
 (حرل جو) جي لاءِ - جي ڪري - لڳ - واسطي -
 خاطر - سانگي - ڪاڻ - جيڪر - تنهن ڪري -
 تنهن لاءِ - صدقي - لٽي - نيمت - پاڳين - آرٽ
 (جي لحاظ).
 - ڪارڻ ڪباب ٿيڻ: ڪباب ٺهڻ واسطي
 تيار ٿيڻ - مرڻ لاءِ تيار رهڻ.
 "فنا وجهي ڦر ۾ ڪارڻ ٿي ڪباب"
 (شاه).
 - ڪارڻ ڪرڻ: سحر جو اثر هلائڻ - ٽوڻو
 ڦيرو ڪرڻ - سڄو ڦل ڪرڻ - دعا تعويذ ڪرڻ.
 ● ڪار ٺي: ڪار ٺي: ذ. صفت. فاعل -
 ڪرڻ وارو - ڪرڻا - ڪندڙ (ڪم). نائب -
 ڪماشتو - پٺلاوڻو. بيوراج - ولي عهد - وارث -

- ڪارو وڻڀار: ذ. (سن. ڪال= ڪاراڻ + پار= پاڻو) ڀنڀ اوڻدم- تمام اوڻدم- ڪارو پاڏ. اوڻدا هو گهاٽ- اوڻدا هي. هيٺ ناڪ- خطرناڪ- پوائتو- خوفائتو- خوفناڪ- ڊهائتو. درياءَ جو زور شور- زور- ڌرم. مينهن وارن ڪڪرن جي لهه چڙهه- تمام گهڻو مينهن آڻيندڙ ڪڪر.

- ڪارو وڻڀير (ڪ): ذ. ڪنگر ۽ سمنڊ جي اولدم- ڪارو وڻڀار.

- ڪارو واءُ: ذ. چوٺائي مال جي بيمارين مان هڪ خطرناڪ بيماري- ٿڌڪڻي- ٿڌڪڻي- ڌڪڻي.

- ڪاري ۽ ڪاريون: ٺ. صفت. ڪاري جو مٿس. هڪ رنگ جو قسم- ڪاراڻ لڳل. گداهن ڀريل- زاني عورت- بدفعلي ڪندڙ عورت. ڏوهارن. زور- ڏاڍ- مبرائي- زوراوري- جبر- ڏاڍائي- دست درازي- گهڻي ڀوسا- ڊڙڏوئس- زبردستي- غضب- زور زور- قهر- تعدي- الڌير- ظلم- اثر- تشدد- غريبان مار- لاهق. ڌڪ- صدمو- ڪڍڪ- وار- ضرب- ڦٽ- ٺوڪ- چوٽ- چاڙپ- ٺوڻشو. گهاٽيندڙ- خوفناڪ- گرو- مؤتمار. دهمالي- ظالم- قهار- سترگر- ڦوڏي. هوت- سڄن- ڀرين- ڀارو. ڪرائي. تيز آس- ٽڪي آس- ڪاڙهو (ت).

- ڪاري باز: ڪاري باز: ذ. صفت. ويڙهه جو مضبوط- پهلو- ڏاڍو- جبرو. ڪڙهه باز- ويڙهو ڪڪڙ.

- ڪاري ٻري: ٺ. ٻري ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

- ڪاري ٻور: ٺ. گهوڙي جي رنگ جو هڪ قسم. منهن ۾ بالو چارئي ٻير آڇا.

- ڪاري ٻولا هي (ٺ): ٺ. ڍانڍي ٻڪيءَ جو هڪ قسم.

- ڪاري ليڪڙي: ٺ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

- ڪاري چٽي ۽ ڪاريون چٽيون: ٺ. ٻڪيءَ جو هڪ قسم- ڪاري جهرڪي. ڪالڪ ديوي- ڪالي- پواني- ڪالڪا (ٺ).

- ڪارو چور: ذ. وڏو چور- ڪاڻڪو- لاسي گراسي- رهڙن. اڻ واقف- اڻ سيندو- الاجي ڪير- اڻ ڄاڻ.

- ڪارو ڌاتورو: ذ. ڌاتوري جو هڪ قسم- هڪ زهريلو ٻوٽو.

- ڪارو ڌاتورو: ذ. ڪارو ڌاتورو.

- ڪارو علم: ڄادو- منڊيتر- ٽوٽو ڦٽو- منڊي.

- ڪارو ڪاڪيرو: زلاني سڻ جي ڪپڙي جو هڪ قسم.

- ڪارو ڪرڻ: ڪلارو ڪرڻ- ٻچڙو ڪرڻ- خوار ڪرڻ- رسوا ڪرڻ- ذليل ڪرڻ- بدنام ڪرڻ. ٺڪو ڏيڻ- داغ لڳائڻ- عيبدار ڪرڻ.

- ڪارو ڪمرو: ڇڏڻ: سڀني کي ڏوهي ٺهرائڻ- سڀ کي عيبدار ڪرڻ.

- ڪارو ڪنو: ڪارا ڪنڊا: ذ. بدنام- ڪلارو- خوار- رسوا- ذليل.

- ڪارو ڪنو نه هئڻ: ڪنل هئڻ- ڪنگال هجڻ- غريب هجڻ- نادار هجڻ.

- ڪارو مٿو لاهڻ: جيئن تيئن ڪري ڪم پورو ڪرڻ- بيڪار لاهڻ.

- ڪارو ميوچ: سرچڻ جو هڪ قسم- ميري.

- ڪارو مٿن: ڪرڻ: ٻي عزتو ڪرڻ- ٻي مانو ڪرڻ- ٻي آبرو ڪرڻ- رسوا ڪرڻ- عيب لڳائڻ- ٺڪو لائڻ- خوار ڪرڻ- ٻچڙو ڪم ڪرڻ- ستر ٽوڙڻ- زنا ڪرڻ- برو فعل ڪرڻ- خرابي ڪرڻ.

- ڪارو مٿنهن: ليڙا ٻير- بلڪل ٻچڙو- پنهنجن بدنام- تمام رسوا. ليڪار- ڪين جهڙو- بيڪار- نه ٿيو.

- ڪارو مون (ٺ): ٺ. ٻاراڻي جو لفظ- ڪارو منهن. ڪم ۾ لاءِ بيدي.

- ڪارو نانگ: ذ. نانگ جو هڪ قسم- وامينگ- وسپهر- ڪاريهر- ڪاريهل- بسپهر- جيت جو هڪ قسم (ٺ).

- ڪاري ڌولي ۽ ٿ. ڊگيءَ جو هڪ قسم.
ڪاري مگر اڇن پٽن سان.
- ڪاري ڊاڪٽ: ٿ. سڪل سيوي جو
هڪ قسم.
- ڪاري ڀرو ۽ ڪاري ڀرو ڌ. صفت. ڪاريو.
ڪارانهو. ڪارانهو. ڪارانهو. ڪارانهو. ڪارانهو.
ڪاريو.
- ڪاري ڀرو ۽ ڪاري ڀرو ڌ. صفت. ڪارانهو.
ڪاري مائل. ٿورو ڪارو. ڪاريو.
- ڪاري ڀرو ۽ ڪاري ڀرو ڌ. صفت. ڪاريو.
ڪاريو.
- ڪاري ڀرو ۽ ڪاري ڀرو ڌ. ڀڪريءَ جو هڪ
قسم.
- ڪاري ڪيري ڀرو (ت) ٿ. سولڊو جيست
جو هڪ قسم. ڪاري رنگ جي چڇي.
- ڪاري ڪرڻ (ڪ) ۽ عورت کي ڏاڍي
مرد سان بدفعل ڪندي جهلڻ. بدنام ڪرڻ.
- ڪاري ڪيڙمي: ٿ. (چوڀائي) سڄي
ڪاري فقط مٿي تي ٿورو اڇو داغ.
- ڪاري ڪڪر ۽ جنگ جي ميدان ۾ ماڻهن
۽ گهوڙن ڊوڙ ڪري ڌوڙ جا ٺهيل ڪارا
ڪڪر. غبار.
- ڪاري ڪار ٿ. لائي مان ٺاهيل هڪ
قسم جي ڪار.
- ڪاري گلهي: ٿ. ڀڪريءَ جو هڪ
قسم.
- ڪاري مڪڙي (ت) ٿ. ڀڪريءَ جو
هڪ قسم.
- ڪاري مڪري (ت) ٿ. ڀڪريءَ جو
هڪ قسم.
- ڪاري پڻ ڪاڌل: ڌ. صفت. صفا ڪراڙو
گهوڙو. ٻوڙو گهوڙو. اصل بد معاش. ڪميٽو.
ڪمڌات. بي حيا. بي شرم. نه مڃيندڙ. بي چو.
لافرمان. ڊاير. ليدر. هوڏي. ضدي. ڪڇ پٽ.
- ڪاري ٺهائين: ڪاري مٽيءَ جي آوي.
ڪاري مٽيءَ جي ڪوري.

- ڪاري وارا ڪنڪ: غريبت. ان هوله.
ڪوٽ. افلاس. سڃاڻي. مڪڻائي. پينگيائي. هالهائي.
ڪجهه به نه.
- ڪاري وارا ڪنڪ هڃڻ: ڪجهه به نه
هڻڻ. سڃاڻي هڃڻ. مسڪيني هڃڻ. غربت هڻڻ.
- ڪاريون پيڻ: ڪڙهون جهلڻ (ڪڪڙن جي
ويڙه جو اصطلاح).
تڪليفون سهڻ. مصيبتون ڀوڳڻ. ڏاکڻا سهڻ.
- ڪاريون ڪڍڻ: گهوڙي جو ڏندن جا ڪارا
ٺڪا ظاهر ڪرڻ. عييب ثواب ظاهر ڪرڻ.
ڏوهه گناهه ٻڌا ڪرڻ.
- ڪاريون ڪٽائڻ: جواني کان مڙڻ. ڏندن
جي وچ ۾ ڪارين ٽڪين جو پيدا ٿيڻ.
ڪاريون پيڻ.
- ڪاريون هڃڻ: سخت تڪليف هڃڻ.
مصيبت ۾ مبتلا هڃڻ. پرشالي ۾ هڃڻ.
● ڪاروان: ڪاروان ڌ. (ف). ان
جي قطار. قافلو. ساڳو. ٿولو. وڳو. سڳڙو. ساڻ.
قافلي جو مهندار. سالار. سردار. ڪم ڄاڻندڙ.
ڄاڻو. هنر مند. هنري. عادل. انصاف پسند. بادشاهه
جو وزير. منتري.
- ڪاروان سالار ۽ قافلي جو سردار. مهندار.
● ڪارو هڻڻ: ٿ. مڇيءَ جو هڪ قسم.
● ڪارو ٽيڙيو: ٿ. ڪاري مڇيءَ جو هڪ
قسم.
● ڪارو ٻو ۽ ڪارو ٻو (ڪ) ڌ. وڏي
آواز سان ڪيل سڏ. رڳو. ڪوڪ. دالهن. واکو
ڪوڪريو. هڪل. ڪيڪ. ڪيه. هوڪريو.
هوڪو. هوڪارو.
- ڪارو ڪرڻ: وڏي آواز سان سڏ ڪرڻ.
رڳو ڪرڻ. دالهن ڪرڻ. ڪوڪ ڪرڻ. ڪيه
ڪرڻ. هڪل ڪرڻ. هوڪريو ڪرڻ. واکو
ڪرڻ.
● ڪارو سيوري: ٿ. مڇيءَ جو هڪ قسم.
● ڪارو ٿو: اسم خاص. تعلقي مورور ساڪري
۾ هڪ ديھ جو نالو.

● کارولوزو (ت): ذ. ول جو ھڪ قسم.
● کاروگھر (ک): اسم خاص. ھوڪڻ ائين کان اوڀر طرف ھڪ جبل جو نالو.
● ڪارون؟ ت. (سن. ڪاري = ڪوشش).
ھیلا - وسیلا - ڪوششون - سعبا - سببا - مولدا -
جفا ڪشي - آدم - اورچائي. جنيون
”مائنتنا مون سین گھٹا ڪسڻ ڪیا ڪارون.“
(شاهه).
آزیسون - نیراریون - عاجزیون - منتون - پتلا آند -
گیسپون - لایون - بلا یون. (سن. کل). دانهون -
هڪارون - رڙیون - واکا - آنهون دانهون - فریاد -
رلجھ. ڪنجھ - چنڪھ - ڪنجھڪو - ڪرڪو -
ڪنجھڪار. پلانی - احسان - دیا - مهربانی - ٿورو -
وڏو - مروت - مھر - لائق - شڪریو - ایچپر - آن کرھ -
ڪرم.

”جي کارون آئين ڪانه کي، نه روني رجھائجڻ،
نه لاءِ! ليلائڻ-جڻ، ائيني ساڳو منت جو.“
(شاه).

- کٹاروٹن' کٹرٹن؛ کوششون کرن. منتون کرن۔ آزیون نیزاریون کرن. کنجھکار کرن۔ جنگھن. مہربانی کون۔ وڑ کرن.

● ڪٽارو ٺٺبڙ ۽ ڪٽارو ٺٺبڙ ۾ ذ. صفت.
وڏو الداز - لشڪر جو وڏو تعداد - مجموعو -
ايشمار - لاتعداد - ڳاڙهي کان ٻاهر.

● ڪارو ٽپو (ٽ) ۽ ڏ. جيت جو هڪ قسم.

● ڪنارو ٽنجهڙ: اسر خاص. (سن. ڪنال +
آنجهڙ = موت ڪسي پوري ڪرڻ وارو). هڪ
ٽڪريءَ جو نالو. هن لنگرهارڪر شهر
پتل آهي.

● ڪٿارَ وَنڊَ؟ اسم خاص. تعلقي جاتيءَ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● کتاب و ہر: امر خاص. تعلقی نمبر ہر مک
دیہ جو لالہ

● کتارہ ۛ کتارہون ۛ ث. صفت. کارلہن۔
کاراڻ۔ کارڻ۔ کارائی. عیب۔ ٹکو. وڌ۔
کہتائی۔

- کتارہین: ث. کاراں۔ کارٹ۔ کارہ۔
کارنہن. عیب۔ نگو. وِڈ۔ گھنٹائی.

● ڪارِهَن ۾ ذ. صفت. (سن. ايڪ + دش =
ايڪا دش: امڻا چي ايڪارس: اُردَمادَڪي
ايڪا رس: اڪارنهن: ڪارلن) (يارِهَن (۱۱).

- کتار هُنن 'مٹی' (ک)؛ رہتی جا ۱۱ میر۔
- کتار هُون 'کتار هَان'؛ ذر صفت پارھون۔

■ کتارِ ھین' ۽ کتارِ ھيئون' ۽ ث. صفت.

مسلمان جو هڪ وڏو ڏينهن - خوشي جو موقعو.

قمری چنڊ جي يار ھين تاريخ - بادشاھ ڀيرو جيلالي

رحمت اللہ علیہ جي نالي تي خيرات ڪرڻ جو ذينهن.

● کارِ هندو و کارِ هندو: د. صفت. دارو و۔

ان سجاں - غبر - غبر واقف - نماک - نماک

● کٹاری ۽ کٽار پُون' (ل - ٿ) ۽ ٿ. ٺڪر۔

ہیولڈ - چتی - اگڑی . (اسم خاص) . کچھ

لنديء جو ٿالو. ڊڪوٽي، جيمس آباد، ڊيري محبت

تعلق ہر ایک دہہ جو لالو۔

● کاری (کارن) : کرائی (کرائی) .

— کجاری، حنظل، و ک ک، قنبہ ک ک۔

ناری حذن کرائے حذن "ہم کہہ کاری

چند" (جمالو).

- کتار: ہتھکڑیاں۔

- کتاریو: کرايو.

● ڪناري پٽا : اسر خاص، ڪچي لوهارن جي

ہمکے ذات جو لالو۔

اگر تعاقب مہک دہن ہو لالہ

● کٹاری 'تَر' (ک) اسم خاص، ھک جبل جو نالو۔

● کاریجا: اسم خاص. تعلقی موری ہر

۱۰۰ جو ۱۰۰

● کٹاری چن: اسر خاص. تعلقی منجھوری

● کاریت یرج کتار یت یون ثر کاری

میں مچھوڑا جو مک قس

● ڪاري سائينداد : اسر خاص. تعلقي ڊيري محبت
مڪ ديھ. جو لالو.

● ڪٽار پٽڪرو ۽ ڪٽار پٽڪرو ۽ ذ. صفت.
هنرمند - پيشه ور - صنايع - چرب دست - ڄاڻو - نيسن -
پڙ - هنري - دماغي - دستگاري - ماهر - ڪاودان -
استاد - گوهر - گهاڙ پٽو - مغزي - فني - پورهيت -
مزور - ڪٽمي - هوشيار - سمجهدار - والياز - تالي -
چالاک - حرفتي - انگلي - تربناک - رمزي -
خبردار - سچيت .

- ڪار ڀڳيرائڻ ۽ ڪار ڀڳيرائڻا؛ ذ. صفت.
سٺي ڪم ڪندڙ جو - سٺي هنرمند جو - ڪم
واري جو - ڪار ڀڳر ڪو - هنريءَ جو.

- ڪار پيگريائي، ڪار پيگريائيون؛ ٿ.
دستڪاري - ڪار پيگري - فن - هنر - ڪم.
ڪم جي بيهڪ - ڪم جو نقشو - سهڻائي، چالاڪي -
حرفت - اُڪل.

- ڪارِ پَنگَرِ ڪو' ۽ ڪارِ پَنگَرِ ڪا: ذ.
صفت. ڪارِ پَنگَرِ ڪم جي ڄاڻو ۽ هوڻيار
ڪارِ پَنگَرِ جو. ڪسبِ پَنگَرِ. ڪسبِ پَنگَرِ جو.
- ڪارِ پَنگَرِ ي' ۽ ڪارِ پَنگَرِ پَنگَرِ: ث.
هنرمندي. دستڪاري. ڇهرِ دستي. ماهرِي.
هُنر. هٿ جو هُنر. صنعت. استادِي. هوڻياري.
مهارت. چترائي. ڪُشُشُندا. دانائي. ڪمالِيَت.
پيشو. ڪم. ڏنڊو. ڪرت. ڪار.

● ڪارپلا (ت)؟ ذ. گاهه جو هڪ قسم.
● ڪارپنڪ ۽ ڪارپنڪون (ت)؟ ث. (سن).
ڪٽائيندڙ ڪٽڻ = چالين). چالين - توڙو -
هندائو - چانهون (يات) - چانوَ (ت). ڦر جي
ميوي يا پاجي جو هڪ قسم.

● کار ینگو ۽ کار ینگو ؟ ذ. ھندائو۔
چانھن - تربوزو۔ کار ینگ۔

● کار-ينگهو* ۽ کار-ينگها؛ ذ. چسر جو
پيرو- هڏن جو ٻوٽو- هڏائون پيرو- ڍولگو.
يهود و- کارهال- گالينگهو- بد معاش- شود و-
لچ* - انوڙي- چيهو- چرڻو- اوڻر- بي عادتو-
بد خصلت.

● کاربته؛ ذ. علاج - اؤکيد - دوا - دارو من .
آهائ - بلو - تدارک - چارو - حيلو - وسيلو .

● ڪارِ پَٽَرُ ۽ ڪارِ پَٽَرُ ذ. (سن. ڪال. +
هر) ٺانگي جو هڪ قسم - ڪارو ٺانگي -
وَسِي پَٽَرُ - واسينگي - مٿن وارو ٺانگي - بَسِي پَٽَرُ -
اصمیل (صفت). زهر ڪڍندڙ زهر. موت -
ڪال.

”کارا کُنّ کارِی تھی،
جست کارِی ہر کڑکا“
(شاہ).

هرن يا ٽاڙهي جو هڪ قسم، جنهن جي دٺ ۾ مشڪ ٿئي.

● ڪاڙو ۽ ڪاڙو ڏ. انسان جو مخصوص عضوو۔
ڪاڙو هـ. رواجي آلت کان وڌي آلت. مردانو۔
مٿسائو۔ مرد جو۔

— كَاوَرُ رَمْسٍ ۞ كَاوَرُ رَسُونٍ ۞ ث. جماع جو
مزو یا لطف.

● کاڑھ ۽ کاڑھ (ت) ۽ ذ. مردانو مخصوص
عضو۔ آلت۔ قضیب۔ آڱوڙو۔ لٺيو۔ ٺينگو.

• کاترہا، اسم خاص، ذات جو مک قسم.

● کاڑھٹن: مصدر (سن). کاٹ < کٹ < کوٹ (ٹھکانے۔ اوہاڑن۔ کورا ڈیارن۔ جوہ ڈیارن۔ کرسی ڈیارن۔ توائے۔ ٹچکو ڈیارن۔ ٹچکائے۔ رلتن۔ رٹن۔ عرق ٹاھن۔ کاڑھو ٹاھن۔ دکی کرن۔ رنج کرن۔ لاچار کرن۔ ڈکوائے۔ آزارن۔ ہیٹن۔ ہلاک کرن۔ دق کرن۔ ویاکل کرن۔ تکلیف ڈین۔

● کاڑھو ۽ کاڑھا ڏي. (سن. ڪوٽهه -
(جوشاندو) ڪاڙهيل شين جو پاڻي - جوشاندو -

عرق - لڇوڙ - مٽ - مٽي - ٻڪري - ڦڪري -
 دوا - علاج - اونھاري جي سخت گرمي - گرمائش -
 گھٽ - اوماھي - پٽ - آڪرس - آبرم - ڪريو -
 ٻيو - آڙنگ - هٿ - تپش - تپت - تابش -
 نامش - رکھ - ٻاھ - آزار - عذاب - درد - رنج -
 ڀڳن - روچ - راڙو - روڊن .

- ڪاڙ هائيتو ۽ ڪاڙ هائيتا؛ ذ. صفت.
رگهائتو- گهٽائتو- رگهارو- تاسي- پگهريل-
رجيئل.

● ڪاڙي ۽ ڪاڙيون (ت): ٿ. پڪريءَ
جو نالو.

● ڪاڙينڪ ۽ ڪاڙينڪ (ت-ل): ذ.
هنداڻو- چانهين- چاهون- تربوزو.

● ڪاڙ ۽ ڪاڙو؛ ذ. ٻائيءَ جي پڪيءَ جو هڪ
قسم- منگهه- گاه جو هڪ قسم.

● ڪاس ۽ ڪاسون (ت) ٺ. گهي- ڪلڪل-
رڳڙو- جهڳڙو- ڪيروڌ. ڪيٽ ڦيٽ- ڪرڪر-
دالڪيءَ جي ڪارنهن- ڪاراڻ- ڪاراڻ- ڪرائي.

● ڪاسائي ۽ ڪاسائي؛ ذ. صفت. ڪوس
جو ڪم ڪندڙ- ڪهنڊڙ- قصاب؛ ٻنچارو.
بي قياس- منگدل- بي ترس- چٽلاد- خونخوار-
وحشي- ڏرندو. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.
- ڪاسائيڪي ۽ ڪاسائيڪيون؛ ٺ. ٿ.
ڪاسائيءَ جي- ڪاسائيءَ واري. سنگدلي-

بي قياسي- بي رحمي- بي ترسي.

- ڪاسائيڪي ڪار؛ ڪاسائي واري روش-
ڪوس- خونريزي- رتوچاڻ- خونخوار- ڏرندائي-
وحشيئو. بي رحمي- منگدلي- بي ترسي- بي قياسي-
پٿر دلي.

- ڪاسائيڪي ڪار ڪرڻ ۽ ڪهڻ- وڌڻ.
ڊوڊونس ڪرڻ. بي ترسي ڪرڻ- بي رحمي
ڪرڻ- منگدلي ڏيکارڻ.

● ڪاسائي ٺڪ؛ اسم خاص. ٿر ۾ چيلو. کان
۽ ميل ڏکڻ ڏي حد بندي لاءِ کوڙيل نشان-
مرڪاري ٺاڪو (هتي هڪ ڪاسائي ماريو
ويو هو).

● ڪاسيبي ۽ ڪاسيبي؛ ذ. ڪسب ڪندڙ-
ڪيرت ڪندڙ- ڪم وارو- ڌنڌي وارو-
پيشه ور- محنتي. هنرمند- گوهر- لپيڻ-
چرب- ڏيٽ- هنري- ڄاڻو.

● ڪاسپو؛ اسم خاص. تعلقي انگريهارڪر ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاسيل ۽ ڪاسيل (ڪ): ذ. ڪاهيل-
سسٽ- ٺوٺي- هڏ رڪو- آرس- ڪم چور.

● ڪاسيني ۽ ڪاسيني؛ ٺ. دوا طور ڪم
ايندڙ ٻوٽي جو هڪ قسم- ٻج مثل هڪ ٻوٽي جو.
ڦر جو دوائن ۾ ڪم اچي- جگر جي بيماريءَ لاءِ.
ٿڌي دوا جو هڪ قسم. گل جو هڪ قسم.
مصلح جو هڪ قسم. ڏانءِ جو هڪ قسم-
پسي- ڪنجهو (ٺ).

● ڪاسينييو ۽ ڪاسينيوا؛ ذ. طبوري سان گڏ
وڇائڻ جي ڪم ايندڙ ڪنجهي جي ٻن اڌن
کولن مان ٺاهيل هڪ ساز.

● ڪاسو ۽ ڪاسا؛ ذ. (ع ڪاسه) چنئين ٺوٺن
جو هڪ ماڻھو- خرار جو سنهون حصو. وڏو ٻيٺو-
وٽو- ڪٽورو- برتن- جھن- ٻن جو ٿانءُ-
ڪيسٽو. مسافريءَ ۾ وٺي وڃهي کڻڻ لاءِ چاريءَ
جو چڪو (ٺ). مٿو- کوپري- ڪپرائي- کوپري.
"ڪنڌ ڪاسو پٽ ٿاسو، ڏاڻن ٽن ترڪ"
(مارئي).

- ڪاسا ڪائي؛ وڃڻ؛ تمام گهڻو ڪائڻ- هڻج
ڪرڻ- لالچ ڪرڻ- ٻيٽوڙي ٿيڻ.

- ڪاسيڪ ۽ ڪاسيڪ؛ ذ. ڪاسي جي ماپ
وارو ٿانءُ- ڪاسي جو- ڪاسي وارو.

- ڪاسيڪي ۽ ڪاسيڪيون؛ ٺ. زميندار
يا هارين کان ملندڙ مقرر ان جو انداز- ٺوٽيڪي-
ڪاسيڪي- رڪتب.

- ڪاسيڪي ۽ ڪاسيڪيون؛ ٺ. ڪاسيڪي.

● ڪاسي ۽ ڪاسيون (ل): ٺ. ٺڪر جي
برتن وغيره تي لڳڻ روغن- ڪاشي. (اسم خاص).
هڪ شهر جو نالو- هندن جو مشهور تيرٺڪاه-
ڪاشي- بنارس.

● ڪاسيچرا؛ اسم خاص. ڪوهستان جي رهاڪن
جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪاش ۽ ڪاشون؛ ٺ. (سن) چٽمڪ- تجلو-
روشنائي- چمڪاڻ- چمڪار- جهلڪر- جهلڪو.

● ڪاش؛ حرف لدا. (ف). تمنا جو جملو-
خدا ڪري- خدا آئين ڪري- ڪهڙو لڙ سڻو-

● ڪاشوءَ واري* (ت): اسم خاص. لڌپڻ
ڪاوڻ واري ڪڇيءَ جي هڪ ذات.

● ڪاشي ۽ ڪاشيئون: ث. (ع. ڪاشي. من. ڪاش = چمڪڻ) ٺڪر جي ٿانون تي لڳل روغن - رنگ - روغن - چمڪندڙ سهڻي شيء - هالا (سنڌ) جو مشهور چمڪندڙ ڪاشي ۽ جي ٿانون ۽ سرن جو ڪم. (اسر خاص). هڪ شهر جو نالو - هندن جو سڀ کان وڏو تيرت گاه - بنارس. - ڪاشي ڪروٽ: ذ. ڪاشي شهر ۾ هندن جي هڪ ٻوٽو ڪوھ جو نالو، جنهن ۾ هندو سرڳ پهچڻ لاءِ آپ ڪهاٽ ڪن.

- کاشی 'کروت' کترن: ذک ہاپ ہتی
بچت کرن۔ تکلیف مان بچت کرن۔

- ڪاشي ڪروٽ ڪائين؟ مصيبت ۾ اچي وڃڻ - ڏاکون يا مشڪلان ۾ اچي وڃڻ - سورن ۾ پوڻ - ڏولانا ڏسڻ - سختي ڏسڻ. ذڪر ۾ ٻي ٻي ۾ قرض کڻي ڪم ۾ وورو ڪرڻ - ڪاشي ڪيرون ڪرڻ.

- کاشمی' کبرو' لی' کَرَن' ۱' قرض کاشمی
اورت کرن - بچت سچت کرن.

- کاشيگره ۽ کاشيگره ۽ ڏ. ڏيکڙ چي
ٿانون تي چمڪندڙ روغن چاڙهيندڙ - کاشي ۽ جو
ڪم ڪندڙ - کاشي ۽ وارو - کاشي ڏاهيندڙ -
ڪمانگر - ڏيکڙ.

● کاظمؑ کاظمؑ ذ. صفت. (ع). غصو
ماریندو۔ کارو ماریندو۔ غصو ہندو۔ تحہ۔ قلی۔
برد ہار۔ صابرن۔ چڑ روکیندو۔ امام موسیٰ بن
جعفر صادق رض. جن جو لقب۔

● کاغذ کاغذ : ذ. (ل). ورق - پتو -
کاغذ - قوطاس - پتو - پرچو. چینی - پرزو -

خطوط. اسڪيت - تحرير - نامہ - قبض - دستاويز.
ڪنڌو - ايڪو - حساب. هندي - لوت. (صفت).

- سنهـو - ٻڌو - سو کيم - ٻار پڪ - مهين - هتلو .
- کاغذ پرن ؟ ڏوهي ۽ فرياديء جا بيان

مستار کرن۔ دامستان لیکن۔

ڪهڙي لاءِ سٺي ڳالهه - شال ائين لاءِ هجي - الله
ڪري - ائين ٿي هوي. جيڪر - لاشڪ - سڃاڻ -
متڃڻ. ارمان - افسوس - ڪهوڙا ڪهوڙا - هاءِ هاءِ.
(ذ). شيشو - بوتل - بالٽي. خورين - ڪڙيو -
ڪاشو.

● ڪاشانوءَ ڪاشانا، ذ. (ف). لنڊو گهر -
جهوڙي - رهن جي جاء - ڀنڪي - ڀنڪڙو - جهوڙو -
لانيڊي. اُڪاڻو - آستانو - ماڳ - ڀنڪ - آستان.
● ڪاشاليي^۱ اسم خاص. هڪ قسم جو ۱۲ آن
جي برابر سڪو. لقب - عهدو - درجو. هڪ ذات
جو نالو.

”ڪامي ڪاشاني“ هليو، ورتئون وٺي واکڻ
(رمضان واپس)

● ڪاشت ۽ ڪاشتوڻ: ٺ. (ف). زمين جي ڪيڙ جو ڪٽڻ - ٻني ٻارو - ڪيڙ مٽ - ٻوڪ - ڇو ڪٽڻ - زراعت - ڪيڙي - ٻوڪ - آبادي - آباد ڪاري.

- کاشتیکار ۽ کاشتیکار: ڏ. هاري ها
هوک جو ڪم ڪندڙ - هاري - ڪڙي - آبادڪار -
راهنڪ - ڀنڀڙ.

- کاشنيگاري ۽ کاشنيگار يون ۽ ث. ٻني
هون جو ۽ نڌو - ڪڙت - هارپو - ڪيتي -
آبادي - زراعت. پورهيو - مزوري.

● کاشتۂ کاشتۂ ذ. تسیو - زہدۂ -
کشتۂ نکلیف - جاکوڑو - ڈاکڑو - دۂ ک -
پڑا - آزار - کنیشۂ - ویدۂ ن - مصیبت - اہنجۂ -
ایذاء - درد

● کاشتیاۃ کاشتائون (ت): ث. مرض -
پیماری - روک - اکھائی - لہجائی - لاچکائی -
کُتھرائی.

- کاشینی (ت) ۱ ث. بیمار - اکھو - مریض -
مرضیل - ناچنگو - لتگو - روکی - ڈجھارو۔

● کاشغیر: اسر خاص. ترکستان ۾ ھڪ
شھر جو نالو.

● کاشک و کاشک : ذ. (ترک. قاشق)
چمچو - کفگیر - چمچ

- کاغذ تصویرو: ذ. فوٹو ڪڍڻ جو کاغذ.

- کاغذ ڪٽڻ: ڪنهن ڏي ڪجهه لکڻ - خط لکڻ - چئي لکڻ - پُرو لکڻ - پڇو لکڻ - ڪاڀر لکڻ. قبض لکڻ - ڪاڀرو لکڻ - دستاويز لکڻ. سال تي يا ڇهين مهيني پائيواري واري دڪان جو ليڪو چوڪو ڪرڻ. ڪنڌي يا حساب جي لسٽ ٺاهڻ - لفعي لقمان جي سٽ لهن - حساب ڪتاب ڄاڻڻ.

- کاغذ ليکي: ڏيڻ: پڇو لکي ڏيڻ. دستاويز ڏيڻ - قبض ڏيڻ - سٽ ڏيڻ.

- کاغذ ڪاڀري: ذ. پٽا ٺاهيندڙ - پٽا وڪيندڙ - ڪاڀري. حسابي - حساب ڪتاب ڪندڙ - ليڪاري - ليکي چوڪي ۾ هوشيار. منشي - ڪلارڪ (ل). اڇو ڪپڙو يا ٻاريل. سنهي ڪل يا ڪوٺي وارو (بادام وغيره). (صفت). پُرنڌڙ - ٽاڪُنئون. لڙڪ - سنهڙو - پتلو - مٿين - هڪو - سُوڪيٽ - نفيس (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

- کاغذ ڪاڀري: ذ. (ف). بادام جو هڪ قسم - کاغذ جهڙي سنهي ڪل وارو بادام. "اصل ۾ جو قبض سو هرگز نه ٿيندو نقل ۾ تيل آهي ڪنهن ڏوڪ ڪاغذ ڪاڀري جو" (واصف).

● ڪاف: ڪاف: ذ. (ف). جبل - بهار - ٽڪر - چٽر - ڪوٽ - ڏوڪر - ڀرت. سڄ - ڀرت - وڻو - ٻياڻ - آڇاڙ. درد - سور - ٻڙا - ڏک - اڙاڻ - وڻن - ڪيلش. مشڪل - ڏکيائي - اهڃائي (ت). ٻچ - وروڪڙ - ڏنگ ٿيڙ. (صفت). ڪاوڙ وارو ماڻهو - چڙو - غمي وارو.

● ڪافير: ڪافير: ذ. (ع). خدا کان ڦريل - خدا جو منڪر - ڪُفر ڪندڙ - بي دين - مرتد - ملحد - هليڪش - ملاح - دين کي نه مڃيندڙ - دين کان ڦريل - دهري - ناسيڪ - هليڪش - وحدانيت جو انڪاري. اوشواسي - بي وپسارو. بد بخت - ڀاڳو - چنڊو - لدورو - ڪمبخت. حق کي

لڪائيندڙ - سچ کي پوشيده ڪندڙ. وڏي نهر. اونداهي رات (ع - ا - د). معشوق - منمر - من موئن - دلربا. ظالم - شوخ - بي رحم - ڪٽور - سنگدل - جفاڪش.

- ڪافيرائو: ڪافيرانا: ذ. گنهگار ٿيڻ جهڙو ڪم - خلاف قانون - ناسيڪي - ڪافرڪو - ڪافر جو - ڪافر وارو - منڪري - بي ديني - مڙتدي.

- ڪافرڪو: ڪافرڪا: ذ. صفت. ڪافرائو. ● ڪافير ڪوٽ: اسم خاص. جهرڪن جي ويجهو ديهه شيخاڻي ۾ پٽ ڦارم جي آڳاٽي زمالي جو ويران ۽ ڦٽل شهر.

● ڪافور: ڪافور: ذ. (سن ڪرپور) دوا طور ڪم ايندڙ تيز خوشبودار سارڪو وڪر - ڪپور - آڏو ڪپور - ڪپور. معدلي ڦاٽو - بهشتي چشمي جو هڪ لالو.

- ڪافور ٿيڻ: ڪم ٿي وڃڻ - غائب ٿي وڃڻ - الوپ ٿي وڃڻ - آڏامي وڃڻ. (مڙو) ٽڪري وڃڻ - پڇي وڃڻ.

- ڪافوري: ڪافوري: ذ. ڪافور مان ٺاهيل ڪاڙهي - ڪافور جو - ڪافور وارو.

- ڪافوري شمع: ڪافوري شمعون: ذ. ڪافور مان ٺاهيل شمعون - ڪافور ۾ فعل مڃهول. سڙهو ٿيڻ.

● ڪافور ڪاڙهي: ڪافور ڪاڙهي: ذ. ڪافور مان ٺاهيل شمعون - ڪافور ۾ فعل مڃهول. سڙهو ٿيڻ. "ڪالڻه رالو ڪاڙهي ڪافور ڪاڙهي قطب چئي" (قلمي رسالو شاه عنايت).

● ڪافي: ڪافي: ذ. (ع قافيه) سنڌي شعر جو هڪ قسم - بيت - ڪلام - گيت - راڳ. هڪ راڳي جو نالو. فقراء جي رهڻ لاءِ سيوهڻ ۾ خاص اوتارو - هڪ مڪان جو نالو. ڪافي ڪندڙ - مڪتفي. (ذ. صفت). وافر - گهڻو - جهجهو - دلچسپ - هو - من گهرهو - پڙهڻو - ڪم ٿيڻ - چيڙو - ٻورو - نيڪ - ٻراڻو - بس - وڙنائو - موزون - واپس - روا - برحق. ڪار گذار - هيشڪار. (اسم خاص). فقه ۾ هڪ ڪتاب جو نالو. علم اجماع جي هڪ ڪتاب جو نالو.

● ڪاڪيت ۽ ڪاڪيڙون ۱. ٿ. (ع. طاقت).
طاقت - زور - سگهه - جرئت - ڀل - وٽ - بهادري -
زور واري - برجستاني - ڀلواني - همت - پهلواني -
قوت - ست .

”ڪرهي ڪاڪيت ڇڏي، وريس نه وائي.“

(شاهه)

● ڪاڪيرائين ۽ ڪاڪيرائينون ۱. ٻڪري
جو هڪ قسم .

● ڪاڪيرائين ۱. مصدر. آئي لاهڻ وقت ڪڪڙ
جو آواز ڪرڻ - ڪرڪر ڪرڻ - ڪٽر ڪٽر ڪرڻ ۽
بڪ بڪ ڪرڻ - ٻاڙ هڻڻ - وات ڪرڻ - بڪ
ڪرڻ. يعني هڻڻ - بڪوات ڪرڻ. ننڍي ڀار جو
جهلي جهلي رڻ. رينگو ڪرڻ - رون رون ڪرڻ.
● ڪاڪيڙو ۽ ڪاڪيڙو ۱. ڌ. صفت. خوش -
سڪر - لمرو - بيماريءَ مان اٿيل - چڱو ڀلو - تندرست -
توانو - جوڀ - ڇوڙ - ليڪ - صحت مند - صحتياب -
ڇاڇي .

● ڪاڪيڙو ۱. اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
(ا) ٻاڙا: (۱) ڪاڪيڙو (۲) علي خيل (۳) احمد زئي
(۴) ڌومن (۵) جلال خيل (۶) مهاخيل (۷) ٿراڻ
(۸) اتمان خيل .

● ڪاڪيڙائين ۱. مصدر. چنگهڻ - ڪرڪڻ -
ڪنجهڻ - ڪڏڪڻ - چنگهه ڪرڻ - چنگهه ڪار ڪرڻ.
ڳهڻ - هڻڻ - ڏيڪڻ .

● ڪاڪيڙا سڻگهي ۱. ڪاڪيڙا سڻگهيون ۱.
ٿ. دوا سازيءَ ۾ ڪم ايندڙ ڇوڙيءَ جو هڪ
قسم .

● ڪاڪيڙو ۽ ڪاڪيڙا ۱. ڌ. (سن. ڪاڪيڙو
= ڪاڪيڙو). وات ۾ تارون جي هيٺان ڳالهائڻ
۾ مدد ڏيندڙ هڪ ننڍڙو عضوو. کلي جو اندريو
ٻاسو. لڙ - شور - گوڙ - هل - ڦسڇر. ننڍڙو ڇوڪر -
ٻالڪ - ڀار - معصوم - آبهه .

● ڪاڪيڙائي ۱. ڪاڪيڙائيون ۱. (ت) ۱.
ٿ. ڪريل ڪاڪيڙي وارو - ڪاڪيڙي لٿل .

● ڪاڪيڙو ۽ ٻيون ۱. ڪاڪيڙي جو وڏي ٻوڏ
۽ لهي ٻوڏ. گهٽيل آواز لڪرڻ .

● ڪافييرو ۱. ڪافييرو ۱. ڌ. ڪافيون چوندڙ -
ڪلام لکندڙ - بيت ٺاهيندڙ - شاعير - ڪافيون
ڳائيندڙ - راڳيندڙ - راڳي - گيتوڻيو - ڪلاڪت -
قتوال .

● ڪافيا ۱. ڌ. علم نحو جي عربي ڪتاب جو نالو.
● ڪاڪي ۱. اسم خاص. مومل جي ماڙيءَ وارو
شهر - مومل جو مڪان. جيسلمير رياست طرف
هڪ لکن جو نالو (جنهن تي مومل جي ماڙي
اڏيل هئي). مرض - بيماري - روڳ - اڪهائي -
لنگائي (ت). (اسم خاص). ميرهور خاص ۽ بدوڻ
تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو. (صفت). قيد - بند.
حسن جي درٻار .

● ڪاڪي ۱. ڌ. مومل جي جاءِ وارو
ڪوٽ .

● ڪاڪي ڪاري ۱. ڪرڻ ۱. ڊپس لڄائڻ -
ملڪ کسي شرمندو ڪرڻ. ڪلاو ڪرڻ - مهڻي
هاب ڪرڻ .

● ڪاڪيستان ۱. ڪاڪيستان - ڪاڪيستان
مان .

● ڪاڪيستاني ۱. ٿي ۱. ٻوڏ ۱. اتفاقاً خرابي
ٿي ٻوڏ .

● ڪاڪي ۱. اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
هالا ۽ سکر ٻن تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.
● ڪاڪي ۽ ڪاڪي ۱. ڌ. ولايتي چٽيون
جو هڪ قسم .

● ڪاڪي ۽ ڪاڪي ۱. ڌ. هڪ ٻڪري
جو نالو - وڏي طوطي جو هڪ قسم - ڪاڪي.
● ڪاڪي ولي ۱. (ت) ۱. ٿ. ول جو هڪ
قسم .

● ڪاڪاهو ۱. ڪاڪاهو ۱. ڌ. تڪليف -
تصديق - درد سري - ڪشالو - دقت - ڇاڪوڙ -
وياڪلنا - پرهشاني - هلاڪي - مشڪلات - اهنجائي -
آوڪائي - اهنج - ايڏاء - ڊڪ - ڏجهو - آهائي -
چنجال - آزار - زحمت - ٻيڙا - سور - پرو. اعتراض -
اڙتي - ڦڏو. ريج کان پوءِ جوئر جي ٻوڪ کي
ٻيو دفعو ڏنل ٻائي (ت) .

کنا پیر کتوں

● ڪاڪيهو ٿا؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ڪڙهي ۽ امين ۽ شڪار پور تعلقن ۾ هڪ ديھ.
 جو نالو.

● ڪاڪيچ: ۾ خاص. هڪ ذات جو نالو.
هڪ مڪان جو نالو. تعلقي کونيءَ ۾ هڪ ديھ
جو نالو.

● کے کے چائی: اسم خاص. تعلقی گونیہ ہ
 ہک دیہہ جو نالو۔

● کاکیزو ۽ کاکیزا؛ (ت)؛ ذ. وٺن ۾ رهندڙ جيت جو هڪ قسم.

● کناگ : کنگا، ذ. (سن، کاگ)۔
(کائیگ)، کانگ، کانگ، کانگرو، کیانگو۔

ڪاٺو- ڄاڻو- روڏ- ڙاڻ- ھڏو- ھڏو.
 ڪٽا ڪٽو ڪٽا ڪٽو (ڙ) ڏ. ڪاٺو- ڪاٺو-
 ٻٺو- ڪاٺو.

● کتا کتس کتا کتس (ت): ذ. کاغذ۔ کاگر۔
● کتا کتو کتا کتلا (ت): ذ. لغو۔ کانکڑو۔
بتگی۔

● ڪٿا ڪيٽا؛ امڙ خاص. ٿر ۾ رهندڙ ميڪھواڙن جي هڪ ذات جو نالو.

● کنا پتر ۽ کنا گتر: ذ. (ع. ڪماغذ)
ڪماغذ - ورق - خط - ڪارڊ - حساب ڪتاب -
ليکڪو چوڪو - ڪنڊو - ڪٽ - آڌار ڪاٽو.

- ڪاڪيرائي ۽ ڪٽاڪيرائي ۽ ذ. ٻيا لاهيندڙ
ٻيا وڪيندڙ. ليڪاري - محرر - حسابدان - منشي -
يڪڪ - ايسڪو چوڪو رکندڙ - ڪنڌي جو حساب

کتاب رکند۔ کا گری۔
- کتاب گز کا را کرتی: کھنڈو لکھن۔ کٹین
کاغذ لکھ، جڈن، احاطہ، ہتار کرتی۔ خواہ مخواہ

[illegible]

یا ہنا ڈاہیندڑ۔ کا گروائی۔
 - کا گٹر کزن؛ لیکو کرن۔ حساب کتاب
 کڈ۔ کڈتہ۔ چاند خط لکھن۔ کارڈ روانہ کرن۔

احوال موکلین۔

- کتاڙو ڪيڏين؟ لڙي ڦاڙي ڳالهائڻ۔
ڏاهو ڳالهائڻ۔ تمام زور سان آواز ڪرڻ۔ واکا
ڪرڻ۔ رڙيون ڪرڻ، وات ڪرڻ۔ ٻڙوات ڪرڻ۔

بک شک کرن۔ جھٹو کرن۔ وڑھن۔ جھنگ کرن۔ سزا ڈین۔ تنبیہ کرن۔ جٹوٹ کرن۔
- کاکڑو کرن^۱ کاکڑو ہون۔

- کیا کڑو کٹھنائیں؟ تارون مسی کٹھنائیں۔
سات کرائیں۔

- ڪاڪيڙو ڪئنن: ڪريل ڪاڪيڙي ڪي
اگر مان مٽي چاڙهن.

- کاکڑو ہٹن۔ ڈاڈیاں کالھائی۔ زور سان
کالھائی۔ ہک کرن۔ ہکوات کرن۔

● کتاکسیسی ۴ کتاکسیسی (ت) ۱ ذ. بی رحم -
بی قیاس - ظالم - منگدل - ہر دل - قہار .
● کتاکیل ۴ کتاکیل : ذ. (من .

ڪٽر ڪماله (۱). وارن جي گهنڊي - وارن جو جهوڙو - زلف - وار - وانگوڙو - کيسو - جتا. (صوفين جي اصطلاح موجب زلف خدا جي حلال جي حلوه

"ارک ٿيو آرام، کاکل ۽ سڄو کانڌ هو."

ڪهڙي جي گردن جا وار. ننڍي منڍي. پاءُ (ت).
ڏاڏهن - اناڙ (ڪ)

● ڪٽاڪو ڪٽاڪا ڏ. (سن. ڪاڪڙي)
ڪڪ = چاڇو. هيءَ جو ڀاءُ. وڏو ڀاءُ. مامو.
پاڻ ڪاڻ وڏي لام غنت جو لقب. بدڪ. ڪر

جڏهن ته وري راجا جي پٽن جو اهو خواهه آهي ته هو
جيءُ قديمي عمر رسيد نه غلام. اهو خواهه سڀني
جنهن جي گود ۾ والدین پرورش هاتي هيئي.

چاچي جو ٻوٽ. ماسات. ننڍڙي ٻار لاءِ ايتار ڀريو لفظ.

● کتاکوٹوٹا: اسم خاص. کشپ رشيء
 ۱۰۰ کتہ منجمان ہندون ۱۰۰ اکتہ ۱۰۰ ذات

جو ڏالو.

- ڪٽا ڪٽري ۽ ڪٽا ڪٽري: ذ. حساب ڪتاب
 - ڪنڊڙ - ليڪاري - ڪنڊڙي. منشي - محرو. ڪاغذ
 - ۽ ٻئي مان ڪابه ٺاهيل شئي. هلاڪو - نفيس -
 - سو ڪيم - پتلو - منهنون - ٻاريڪ - منهن - ٻي ورتلو.
 - ضعيف - ڪم طاقت - اڀرو - لاغر - هيٺو.
 • ڪٽا ڪٽو ۽ ڪٽا ڪٽو (ٿ - ڪچ) ۽ ذ. ڪانءُ -
 ڪانگ - ڪيانتو - ڪانگيل - زاغ - ڪاٺڪٽو -
 لڪو. (ٿ - ڪاٺي ۽ ڪاٺيون).
 • ڪاٺي ۽ ڪاٺي ٻون ۽ ٿ. ڪاري
 اڇوني ڪري.

● ڪا گيڙي ۽ ڪا گيڙيون ۽ ٿ. چئوئي - رني .
● ڪنال ۽ ڪنال : ذ. (من . ڪال - موت) .
موت - قضا - قضيو - وصال - مرتيو - اجل -
رحلت - رضا - چالائو - لاڏاڻو - انتقال - وفاتي -
دارالباقي ڏي روانگي - مړئو - فوت . موت جو فرشتو -
عزرائيل - ڪال ديوتا - ملڪ الموت . وقت - ٿاڻو -
ويلو - ويرم - صمون - ايام - زمانو - وير - ويل .
(گرامر ۾) زمان . ٿورائي - اثاٺ - ڪمي - گهٽتائي -
اوڻائي - ڏڪار - قحط - ڏڪر - اڻ پيائي - اوسر -
خشڪ سالي . آهڻا - مصيبت - آفت - غضب -
مشڪلات . (من . ڪله ۽ سڀاڻي) سڀاڻي - ٻي ڏينهن
”اڃ ڪ ڪال مري، ساوي ساهڻن ڪي“ .

”ک-ر-ا-ج-ی- ق-ض-ی-ی- و-ق-ت-“
(مرکز ادارہ - کر.)

- ڪالُ وَجُهَنُ؟ موت وَجُهَن - مرڻا ڪرڻ.
 فساد وَجُهَن - شور مچائڻ. قحط وَجُهَن - ڏم ڪر ڪرڻ.
 ڪالا ديو؟ بهيرو ڪيل - ڪندو ڪيل.
 ڪالار (ٺ)؟ ٺ. ٻڌل بَهْمَ جيو ڏيڳ.
 ڪالِبُ؟ ڪالِبَ؟ ذ. (ع. قالب = سانچو)
 سانچو - ڪارِبُ. قالب - ماهو - ٺٻو - سُهر (جُستين
 ميرن وغيره جي ٺاهڻ لاءِ) انداز - وزن - مقدار.
 - ڪالِبُ نُوڪَڻُ؟ جُتيءَ کي پوريءَ وِيت
 تيار ڪرڻ لاءِ ڪاٺ جو ڪالِب وَجُهِي نُوڪَ
 ڏيڻ - جُتيءَ کي سانچي ۾ بهارڻ - جُتيءَ کي
 سڏو ڪرڻ.

- ڪالِبُ وَجْهَتُنْ؟ ڪالِبُ نُوڪُنْ.
 - ڪالِبُ هَتُنْ؟ ڪالِبُ نُوڪُنْ.
 • ڪالِبَتُنْدُ ۽ ڪالِبَتُنْدُ: ذ. (ف). بدن -
 جسم - بَت - تَن - يَدِ وَ.
 • ڪالِبِيلِي ۽ ڪالِبِيلِيُون: ث. هندو
 فقيرن جو هڪ فرقو.
 • ڪالِيرُ؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • ڪالِبُورُ؟ اسم خاص. ٻگٽي ٻلوچن جو هڪ
 قبيلو.

● ڪالٽر ۽ ڪالٽرون > ڪالٽر پئون (ت)؛
 ٺ. ڪڪڻ يا ڪاٺ جي ڌڻ.
 ● ڪالٽر (ت)؛ ڏ. ڪاٺ جو هڪ قسم.
 ● ڪالٽر ۽ ڪالٽر؛ ڏ. (انگ. Callar).
 قميص جي ڪپڙي ۽ وٿان ڇهيندار لڙڪڻ سان ڪلو.
 ڪوٽ جو ڪلي جي پاسن کان ڇهيندار آپريبل
 ڪپڙو. ڪلو-ڪپڙي. سيل وٺي جا الڪريڙ ۽ سندن
 لقال ڪنڊ ۾ پڌن. ڪٽي جي ويڏي-وٺو. غلام جو
 طوق. ڪه-وڙي چي واٽ - رڻيس. ڪلو پند-
 متغلر.

● ڪاليرا: اسم خاص. (النگ. Colara) هڪ بيماريءَ جو نالو. هيض. وها. بٽا.
● ڪاليرو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. (ذ. صفت). ڪار وارو. ڪلراڻو. ڪلري (ت).
● ڪالڪ: ڪالڪ: ذ. صفت. (سن. ڪالڪ = ٺڪو) ڪارو نشان - ڦڙو - داغ - ڪاراڻ - ڪارو ٺڪو - تير - هسو. لسڻ. ڇانءُ - ڀاڄو - ڀاڄولو - سايو. اک جي ڪاراڻ. (جهاڻ ۾) رقم.

● کالیکا؛ اسم خاص. (من. کال = کالِي)
کالِي دھوي۔ کالِيکان۔
● کالِيکان؛ اسم خاص. کالِي دھوي۔ کالکا۔
روھڙي جي ڀرسان هڪ ٺڪريءَ جو نالو (هن تي
اهو نالو ”کالِيکان“ استريءَ تان ايل آهي)۔
= کالِيکان ”پوئلڳن“؛ كشف ٿيڻ۔ الهام ٿيڻ۔
آڪاس وائي ٿيڻ۔ اڳواٽ خبر آڻڻ۔ پيشنگوئي
ڪرڻ۔

● ڪالٽوئيٽا؛ ظرف. (هان) ڪالھ ڪان۔
 ڪالھوئيٽا۔ ڪالھوئيڪٽر۔
 ● ڪالھ؛ ظرف. (سن. ڪلٽيٽ < ڪلي <
 ڪال = ڪالھ) گذريل ڏينھن۔ اڄ ڪان اڳيون
 ڏينھن۔ ڪلھوڪو ڏينھن۔ ڪلھ۔ ڊيروز (ف).
 گذريل ڏينھن تي۔
 - ڪالھ رات؛ ٺ. ظرف. اڄ ڪان هڪ رات
 اڳ۔ گذريل رات۔ اڳين رات۔ ڊي شنب۔
 ڪالھ رات جو۔
 - ڪالھوڪو؛ ڪالھوڪا؛ ڏ. ظرف. ڪالھ
 چو۔ ڪلھوڪو۔ ڪالھوڪٽر۔ اڳين ڏينھن
 وارو۔ گذريل ڏينھن وارو۔ ڪالھوٽو۔ ڪالھ
 ڪان وٺي۔ ڪالھ وارو. ٻارڻو (ڪڏو).
 - ڪالھوٽو؛ ڪالھوٽا؛ ڏ. ظرف. ڪالھوڪو۔
 ڪلھ وارو۔ گذريل ڏينھن وارو۔
 - ڪالھوئيٽي؛ ڪالھوئيٽون؛ ٺ. ظرف.
 ڪالھوڪي۔ ڪلھ واري۔ گذريل ڏينھن واري۔
 ● ڪالھو؛ ڪالھيا (ت)؛ ڏ. گھٽ عقل وارو۔
 چريو چرٻت۔ مورڪا۔ بي عقل۔ ڪم عقل۔
 ڪنڊن ٽنھن۔ جاھل۔ چٽ۔ اناڙي۔ پوک۔
 بيوقوف۔
 ● ڪالھوڙي؛ اسم خاص. تعلقي روهڙي ۾
 هڪ ديھ جو نالو۔
 ● ڪالبي؛ اسم خاص. ھندن جي هڪ ديويءَ
 جو نالو۔ ڌرڪا۔ پتوالي۔ ڪالڪان۔ ڪالڪا۔
 ڊپو جي عورت. شيو جي زال ٻار ٻڌي۔ موت
 جي ديوي۔ لڙائي جي ديوي. گنجي ٽڪر (حيدرآباد)
 تي هن جي آستان جو نالو. (ٺ. صفت).
 ڪاري۔ سڀاھ۔
 ● ڪالبي؛ ڏ. (سن. ڪاليتھ) جينا لڏيءَ جي
 ٽري ۾ رهندڙ هڪ ڪارو الڳ جنهن کي
 ڪرشن مهراج ماريو۔
 ● ڪاليج؛ ڪاليج؛ ڏ. (انگ. College)
 وڏو درسگاه۔ اعليٰ درجي جي تعليم جو مھرسو۔
 ادب، فن، ڪٺڻ ۽ حڪمت وغيره سيکارڻ جو
 مدرسو۔ تعليم گاه۔ وڏو تعليم جو ادارو۔

● ڪالڪٽڻجي؛ ڪالڪٽڻجيون؛ ٺ. هڪ
 ڪاري پکي جو نالو۔ ڪارڪٽجي (عصر جو
 تنواري). تنگي۔ ڏڪار (ت). صفت). ٻيڙي۔
 بد صورت۔ بد شڪل۔ ڪيني۔
 ● ڪالٽم؛ ٺ. (ع). ڪٽنواري زال. مڙس
 مري ويل عورت۔ ڏهاڳن۔ بيوم۔ بيواهي۔
 رن جو۔ ڏليل۔ رني۔ رنڙ۔ رنوڙ۔
 طلاق ڏنل زال۔ طلاقيل۔ ڪاڍوڙ۔
 ● ڪالٽم؛ ڪالٽم؛ ڏ. (انگ). ٻنهي جو
 لکيل حصو۔ پاڳو۔ ٽڪرو۔
 ● ڪالٽيڪوڙو؛ اسم خاص. راڳ جي هڪ سُر
 جو نالو۔
 ● ڪالٽو؛ ڪالٽو؛ ڏ. ڪيٽين جي شڪل
 جهڙي مڇيءَ جو هڪ قسم۔ ڪڏو. سڀي.
 (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو۔
 ● ڪالو پٿوري؛ اسم خاص. تعلقي سيوهڻ ۾
 هڪ ديھ جو نالو۔
 ● ڪالوٽو؛ ڪالوٽو پٿون؛ ٺ. بد چال
 عورت۔ ڪاڍوڙ زال۔ بي حيا عورت۔ بد تهذيب
 عورت۔ بي شرم عورت۔
 ● ڪالوڙ؛ ڪالوڙ؛ ڏ. مھاندو۔ ميربحر۔
 آگهيٽر۔
 ● ڪالوڙن؛ مصدر. (ٻائيءَ کي) لڙ ڪرڻ۔
 مھرو ڪرڻ۔ ڪنڊو ڪرڻ۔ لڙڻ۔
 ”اچو ٻائي لڙ ٿيو ڪالوڙيو ڪنڪن
 ايندا لڄ مرن تنهن سر مٿي هنجھڙا“
 (شاه)
 ● ڪالوڙو؛ ڪالوڙو؛ ڏ. ڏينھن ۾ ٿيندڙ
 هڪ قسم جو ٿر۔ وڏو ڪم۔ ٻن جي وڏي ٻاڙ۔
 ● ڪالوڙا؛ اسم خاص. ڪل جي ٻاڙ۔
 ● ڪالوڙو؛ ڪالوڙا (ل)؛ ڏ. ڪاٺ جي
 وڏي ٻاٽ۔ ٻالوڙو. گاه جو هڪ قسم (ت).
 ● ڪالو مٽنھن؛ اسم خاص. تعلقي گھوٽڪي ۾
 هڪ ديھ جو نالو۔
 ● ڪالوان؛ (ت)؛ مصدر. ڳنڍڻ۔ اولڻ۔
 لوٽڻ۔ مٽن۔ ڪڏڻ۔ مھيٽڻ۔

ٽالڪو - لالچ - چيڪ - سٽڪ - مرضي - لاڙو -
خيال - ڪامنا - چاهه - طلب - گهرج - ضرورت -
مُراد - مقصد - مرضي - مطلب - مدعا - معني -
ارت. هٿ - ٽڪر - ضد - وڌائي (ت)، B ڪو -
چوڪ - چوڪل - ڪنڊ - ڪنڊو - پيشو -
ڪيرت - ڪار - ڪسب (هدايت الاشخاص) -
طاقت - وٽ - پتل - زور - ثبوت - دسترسي -
هٿت - پوڄ - سگهه - هلندي (هدايت)، سهڻو
چوڪر. ٽالو - ڪلف - چنڊرو -
= ڪارُ الڳ ڪارُ الڳ (ت)؛ ذ. شهوت -
شهوئي خيال - نفساني خواهش - وهر -
= ڪامڇورُ ڪامڇورُ؛ ذ. ٽائو - مست -
ڪاهل - ڪهچور - ٽوٺي -
= ڪامدارُ ڪامدارُ؛ ذ. ڪر ڪمندڙ -
ڪر وارو - ڪمندار -
= ڪامڏو؛ ذ. هندن جي عقيدي موجب
شهوت جو ديوتا. ڪار - نفساني خواهش - قوت
باه - جماع جي خواهش، رومڻيءَ جو ڀٽ ۽
رتيءَ جو مڙس. هندستاني سهڻو چوڪر -
= ڪاميرانُ ڪاميرانُ؛ ذ. مقصد وڙ -
خوش نصيب - اقبال مند - ڀاڳ وارو - ڀاڳيوان -
بختاور. فتح مند - سو ڀارو - ڪالائو - فاتح -
= ڪامريائيُ ڪامريائيون؛ ٿ. بختاوري -
اقبال مندي - خوش نصيبي. سوڀ - فتح - ڪاميابي -
جيت - ڪٽ - فتحناي - فتح مندي -
= ڪامروائيُ ڪامروائيون؛ ٿ. ڪ. -
ڪامريائي - ڪاميابي - سوڀ - فتح -
= ڪامروپُ ڪامروپُ؛ ذ. هنيلو - ضدي -
بختي - ٽڪري. بد معاش - لفسنگو - لوڦرو -
چوراڻيو (ت) -
= ڪامڙو ڪامڙو يا؛ ذ. ڪمي - نوڪر -
خدمتگار - ٽهليو - چاڪير - خادم -
= ڪامگارُ ڪامگارُ؛ ذ. صفت. (ڪار) -
مقصد + ڪار = ورو ڪرڻ ڪامياب - ڪامران -
مو ڀارو - فتح مند - فتحناي - خوش نصيب - اقبال مند -
صاحب اقبال - ڀاڳو - سد ورو - بختاوار - مُراد

= ڪالينگو ڪالينگو؛ ذ. صفت. بد معاش -
لڻج - شودو - ڪارينگو - لڻجو - الوڙي - چٽو - سٽو -
چوٽو. ڪار پال - يهودو - ڪمينو - بد تهذيب -
بد فضيلت - نيچ - ڪمينو -
● ڪارُ ڪامُون؛ ٿ. (سن. ڪيا) ڪاڻ
جي ڊگهي ڪالي - ڪاڇن - لڙهو - گهر جي اڏاوت
جي ڪالي - جاءِ جي بچاءِ لاءِ وڏو داسو - شهتير -
پيٽر. (وٽ هڪڙي لاءِ) لڪن - چٽو - لٽ -
لڻڪڙي - چهي - چينيو - ڏنڊي - لاکڙو - لام -
جهل - آڏ - ٽپڪ - جهلو - جهالو. ٻيڙي جي
هاڻي ۾ لڪل ڪاٺي. لوهي مينڇ (ڪ)
ڪيئي جي ڦري جي ڏانڊي (ت)، (سن. ڪار) =
عشق) هندن جي عقيدي موجب عشق ديوتا جو
(خيالي صورت موجب سندن هٿ ۾ تير ڪمان) -
محبت جو ديوتا - ڪيوهند. عشق - محبت - ڀيار -
ڪڙ - تير - ٻاڻ. شهوت. ٻيڙي يا جهاز جي
هلڻ لاءِ هاڻيءَ جي اونھائي. وات ڀڄڻ واري حالت -
مٿان جي سوڄ. زال - عورت - ڪامڻ - ڪامڻي -
(ظرف)، ل - ڪاٻو - م - ڪ. لائ. ٿوهي
جي مٿي ڊگهه يا چوٽي (جبل) -
= ڪامڏو؛ ذ. ڪار - عشق - موهر. عشق
جو ديوتا -
= ڪامُون پُون (ڪ)؛ مٿان سڄڻ -
وات پڄڻ -
= ڪامُون ڪوڙن؛ منزل الدار ٿيڻ - اچڻ -
ڀاڙو ڪرڻ - ٻيٽ لڳائڻ - خيما ڪوڙڻ -
"ڪلجڪٽ ڪامُون ڪوڙون -
تڏهن ٻڌي ڪوڙ ڪمر -
(لاڻو) -
● ڪارُ ڪارُ؛ ذ. (سن. ڪار) = عشق <
شهوت) شهوت - شهواني خيال - نفساني خيال يا
خواهش - وهر. هندن جي عقيدي موجب عشق
جو ديوتا - ڪار ديو - حضرت عشق. محبت -
ڀيار - حب - ڀير - ڀوت - آڪند - آڪنجهر -
موهر - ڏاجهر - عشق - قرب - دل ڪاڍو -
لذت - عيش - مزدو - راحت. حيرص - هون -

سهيڙيل، سڀاڻو، ڏاهو، هوشيار، قابل، راڳ جي ۲۹ بحرن مان هڪ بحر جو نالو.

● ڪاميٽا ڪاميٽائون؛ ٿ. (سن. ڪام = چاهه). خواهش، اڃا، مراد، منشا، سٽ، چاهه، چاهينا، دل، رڃي، ارادو، مرضي، گهر، گهرج، ضرورت، ڪمنا، لاڙو، رغبت.

● ڪاميٽا؛ ٿ. مراد، سٽ، ڪاميٽا. ڪاميٽيه (ت)؛ ٿ. ڏکڻ ۽ اوڀر جي ڪنڊ جي هئا، ڏکڻ جو ٽڪو واءُ، ڪنڊاڻو واءُ، ڪاميٽه، واهوندي (ل).

● ڪاميٽي ڪاميٽيون؛ ٿ. زال، عورت، ڪامي، سٽ، زانقان، بگم، ٻيٻي، بالو، ناري، جنم، ڪامن.

● ڪامن ڪامئون؛ ٿ. ڪامي، زال، عورت، منڏ، وڻندڙ عورت، حسين عورت، خوبصورت زال، سٺندڙ ناري.

● ڪاميٽي ڪاميٽيون؛ ٿ. لهايت خوبصورت عورت، حسيه، ماهر، سندر، اداري، جهميلا، شڪيا، پري، لاذڪ بدن عورت، چوڪ عورت، عشق ۾ ڦاٿل عورت، سگهڙ زال.

● ڪاميٽي ڪامن؛ ٿ. (سن. ڪامرن = ڪامن) جادو، سحر، منڊ، منتر، افسون، چيٽڪ، طيسمر، تعميد، ڦيرو، ڦوڻو، پڙهيا، ڊوهه، دغا، فريب، دولاب، هٿ لٽ، ڪيڏ، حرفت، چالاڪي، اڪل، چنڊ، مڪرم، ڪيڳ، نيمتال.

شادي جي موقعي تي گهوت کي مطيع ڪرڻ لاءِ ڪنوار قبيلن طرفان پڙهيل هڪ خاص قسم جو ڪيچ، چيڪ، عشق، موه، پيماريءَ جو هڪ قسم، برقان، مائي، ڏونري.

● ڪاميٽي ڪاميٽون؛ ٿ. ڊوهه ڪندڙ عورت، جادو ڪندڙ، جادوگرهائي، طلسم، باز، منتر، سحر، باز، ساحيره، موهيندڙ عورت، خوبصورت زال، حسين عورت.

● ڪاميٽي ڪاميٽي (ت)؛ ٿ. جادوگر، افسون ساز، طيسمي، ڊوهو، ڪاميٽيڪور، منتر، ساحير.

وارو، مقصد ورت، بادشاهه، سلطان، هاتشاهه، شاه، راجا.

● ڪاميٽي ڪاميٽي؛ ٿ. شهوتي، نفس پرست، فاحش، لائيدارو، لائنگ چوٽو، ڪام ارٽي، عشق جو، عهددار، ڪامورو، آفسر، عملدار، ڪم وارو، ماڻهن جو ڪم ڪندڙ، لوڪر، عام جو غلام، خادم، خدمتگار (ت).

● ڪاميٽي ڪاميٽي؛ ٿ. ڪاميٽي، مقصد ورت، فتحياب، مقصد هائيندڙ، مراد، سٽ، مڻڻ، سوڀارو، ڪاميران، منصور، مڻڻ، ڪاميٽي، ٿيڻ؛ ٿ. مراد حاصل ٿيڻ، مقصد پورو ٿيڻ، فتح هائڻ، ڪامرالي حاصل ڪرڻ.

● ڪاميٽي ڪاميٽي؛ ٿ. ڪاميٽي، فتحياب، سوڀ، فيروزمندي، نصرت، ظفر، فتح، فتحمندي، ڪاميٽي، ٿيڻ؛ ٿ. مقصد پورو ٿيڻ، مراد حاصل ٿيڻ، فتح حاصل ڪرڻ.

● ڪامارو؛ ٿ. اسم خاص، ڪڍي، ٽنڊي پاڪي، ڊگهڙي، بدين، کولي، سڀرو پوري ۽ ٽنڊي الهيار، تعلقن ۾ ديه، جو لالو، حيدرآباد ضامي ۾ هڪ اسٽيشن ۽ هڪ ڳوٺ جو نالو.

● ڪاميٽي؛ ٿ. اسم خاص، آدر ۽ آلهندي جي ڪنڊ جو لالو.

● ڪام ڦيڻ؛ ٿ. اسم خاص، راجا اندر جي هڪ ڍڪيءَ جو لالو.

● ڪمر ڪنڊجا (ل)؛ ٿ. اسم خاص، ڳاڙهن چانورن جو هڪ قسم.

● ڪاميٽا؛ ٿ. اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.

● ڪامو ڪاميٽا؛ ٿ. ڏ. آڏائي جو هڪ عضوو.

● ڪاميٽل؛ ٿ. ڪاميٽل؛ ٿ. صفت. (ع. ڪاميٽل = پورو). پورو، سالم، تمام، سڀ، سارو، مڪمل، ڪل، مڙيوئي، مڙئي، سڄو، سمورو، پورن، جمل، گناهن يا پاڻ کان آزاد، هٻاڪ، بي عيب، سمهات و سٽيل، بزرگ، برگزيده، هارما، ڀڳ، ڀلارو، سڳورو، صالح، بي عيب، هنرمند، ڪاريگر، استاد، ڪاريگر، ڪشال، سگهڙ، هنري، بهت، رسيل.

ڪاڀرداز- عهديدار. عامل. ٻئي جي بهران ڪم ڪندڙ- عيوضي.

ڪامڻورپ ۽ ڪامڻور پئون: ٺ. ڪامورائي- آفيسري- سرڪاري نوڪري- ملازمت- ڪامور پڻو.

ڪامڻوري ۽ ڪامڻور پئون: ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

ڪامڻوري لهرري: ٺ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

ڪامڻول ۽ ڪامڻول: ٺ. چانورن جي اڇي جنس- اعليٰ درجي جي چانورن جو هڪ قسم. هڪ راڳڻيءَ جو نالو (رات جو ڳانڻجي).

ڪامڻون: ٺ. زمين تي ڇٽ ڪري ٻهندڙ شاخن واري ول والڪر وڻ جو هڪ قسم.

ڪامڻوه ۽ ڪامڻوه: ٺ. بيماريءَ جو هڪ قسم، جنهن ۾ جالورن جي سار (رحم) ٻاهر لڪري ٻڏي. وڻ جو هڪ قسم (ت).

ڪاموھي: ٺ. ٻسارڪي وڪر ۾ ڪم ايندڙ هڪ ٻوٽي.

ڪامڻهه: ٺ. اتر اولهه کان لڳندڙ هوا جو طوفان. ڏکڻ الهندي ڪنڊ جو تڪرو واءُ (مهائن جو اصطلاح). مينهن کي ڦٽائيندڙ ۽ ڇيت جي فصل کي ٽاس ڪندڙ ڳرو واءُ. ڏکڻ جي هوا- واهولهه ي.

ڪامڻيهه: ڇيت جي موسم ۾ ڏکڻ اولهه جي ڪنڊ کان لڳندڙ هوا.

ڪامڻيهه: ٺ. اوڀر ۽ اولهه کان لڳندڙ هوا جو طوفان.

ڪامڻهن: امر خاص. موچين جي رلڱن جي ڪم ايندڙ مينڍيءَ جي ٻوٽي جهڙو هڪ قسم جو ٻوٽو.

ڪامڻهو ۽ ڪامڻهه: ٺ. وڻ جو هڪ قسم (هن جي لامن مان ٺوڪرا لهن)- ڪامڻهون. ڪامڻهون: ٺ. ڪامڻهو.

ڪامڻهي ۽ ڪامڻهيون: ٺ. هڪ جهنگلي وڻ جو نالو- ڪامو.

ڪامڻيڪوڙ ۽ ڪامڻيڪوڙ: ٺ. جادوگر- ڪامڻگر- ڊوهو- ساحري- ساحر- اسراوي- ڀوڀو- ڪامڻ ڪندڙ- ڏانڻ. (صفت). حرفتي- چالاک- ڪيڏباز- انگلي. سوادي- لڏيڏ- مزيدار- لذتي. چهرو- چشائو- ستاوڻو- ڏانڻيدار- خوش ڏانڻ.

ڪامڻيڪوڙو ۽ ڪامڻيڪوڙا: ٺ. ڪامڻڪوڙ- ڪامڻ ۽ وجهڻ ۽ ٻڙها وجهڻ- ٻُٽ وجهڻ- ڪامڻ ڪرڻ- منڊڻ- منڙهڻ- افسون وجهڻ- ڪامڻ هاري: ٺ. صفت. جادو لائيندڙ- سحر پري- سحر واري- طيلسمي.

ڪامڻيڪوڙو ۽ ڪامڻيڪوڙو: ٺ. جادوگر- ڪامڻڪوڙو.

ڪامڻيڪوڙي ۽ ڪامڻيڪوڙي پئون: ٺ. صفت. چادو پري- سحر واري. (ٺ). ڪامڻيڪوڙي جو مخفف. هورت- نوجوان عورت- ٻالڻه ڇوڪري.

”ڪامڻ هورين (اڪين) ڪم جو ڪيو- ڪنهن نه لاغرضيون لکيو- وڻ“ (بلند شاهه).

ڪامڻيڪي ۽ ڪامڻيڪي: ٺ. ڊوهه- جادوگر- ڪامڻ ڪندڙ- ساحري- ساحر- فريبي- مڪريلو. (ٺ) ڀوڀي- ڏانڻ. ڊوهه. چالاک عورت. موهندڙ زال- خوبصورت زال.

ڪامڻ (ڪاڇو) جو هي تعلقي ڦلجي جو ڳوٺ ۽ ٺ. ڏکڻ اولهه ڪنڊ واري ڳوٺ هوا جا اڀريل کان جولاءِ تائين لڳي ۽ واري وسائي- اولهه جي ڪنڊ جي هوا جا خاص طور شام جو ڇوٽ لڳي- ڪامڻين.

ڪامو: لوهه ٻوٽي جهڙي هڪ جهنگلي وڻ جو قسم.

ڪاموڏ ۽ ڪاموڏ: ٺ. اعليٰ درجي جي چانورن جو هڪ قسم (ل). (امر خاص). هڪ راڳڻيءَ جو نالو (مالڪوس راڳ جو ٻٽ). عورت جو نالو (ت).

ڪاموڙو ۽ ڪاموڙا: ٺ. ڪم وارو- ڪار وارو- سرڪاري نوڪر- گورنمينٽ ملازم-

ٿلهي وٽ - ٻاٺيءَ جي آڌ واري طرف وارو حصو.

● ڪاٺيڙي ۽ ڪاٺيڙيون ٿ. مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ڪاٺي (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺي ۽ ڪاٺي ٿ. صفت. سست - موڳو -

آرسي - ٽوٽي - سليو ساٿ - ڍاڪڻ ڍلو - ڪاهيل -

عاري - ڪم ڪوس ڍرو - ڍرو - آري - گهٽيلو -

ڪم چور. بيڪار - نڪو - لڪو - واندو - اڃا هو -

بي ڪم - خواه - مغواه - واقيات.

● ڪاٺيڙي ۽ ڪاٺيڙو (ت) ٿ. ڪم ڪرڻ

لٽائيندڙ - ڪم چور - ڪوسڙو - لٽائو - ڪاٺ.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو (ڪ) ٿ. ڪم ڪرڻ

ڪاوڙيل - هڪ ٻئي کان بد ڪمان ٿيل - بغض پيل -

ضيدي - ويڙي - خاري.

● ڪاٺو ۽ ڪاٺو ٿ. (سن. ڪٽيڻ ڪٽيڻ)

ساهيمي (ساهيمي - تارازي - ترازو - ٽنگڙي.

ٻين - سٺي - ٺاڻجڻي. ڪنڊو - ٺاڻجڻي. ڏنڊن سان

نوڪدار ڪاٺن جو چمچو. گهڙيال جي سٺي.

ريل گاڏيءَ جي ٻئي جي جوڙ جو نشان - ريلوي

لائين جي گڏجڻ جو هنڌ. چور - ڪاٺو (ڪ).

● ڪاٺو ۽ ڪاٺو ٿ. ريل گاڏيءَ جو ٻنهي مٿان -

ريل گاڏيءَ کي هڪ رستي تان لاهي ٻئي رستي

تي آڻڻ - ريلوي لائين مٽائڻ.

● ڪاٺي ۽ وارو ٿ. ڪاٺي ۽ وارو ٿ. تور وارو -

تور بندڙ. ريلوي لائين بدلائڻ وارو - ريل کي

هڪ رستي تان ٻئي رستي تي آڻڻ وارو - هورنگو -

ڪاٺو هٽائيندڙ.

● ڪاٺيڙو ٿ. اسم خاص. تعلقي ڇاچري ۾ هڪ

ديھ جو نالو.

● ڪاٺي ۽ ڪاٺيڙو ٿ. (الڳ. ڪٽيڻ =

ڇاٺوئي) ڪٽيڻ - ڪاٺو - منزل - ڇاٺوئي - آڏو -

ٿڪاڻو - ٿڪاڻو - هنڌ - ماڳ - مڪان - وٽان.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو (ت) ٿ. ڪم - صرفو - قيناعيت -

بچت - ڪيفائيت - ڪم خرچي - ٿور خرچي.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو (ت) ٿ. صفت. ويڙيل -

ڪٽيل - ڪٽيل - جدا ٿيل - الڳ ٿيل.

● ڪاٺيڙي ۽ ڪاٺيڙيون (ت) ٿ. ٿ.

ڪاٺي - ڪاٺيڙو.

● ڪاٺيڙو (ت)؛ اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ

مينگهواڙن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڪاٺي.

● ڪاٺي ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڪاٺي - ڪاٺي

ٻڌي ورتڻ.

● ڪاٺي ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڪاٺي ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڪاٺي

چيلو ۽ ڪوڏن کي ڪوڙو وڙهي ورتڻ. بي روايت

ٿيڻ - ٻار ٿي ورتڻ. ضيد ڪري ورتڻ.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڪاٺيڙو - ڪاٺي

ڪاٺي - ڪاٺو. ڀري - ڀريو ٿي - ڀريو.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو ٿ. صفت. ڪاٺيڙو -

ڪٽيڙو - ڏيرينو - ٻرڊ ٻار - صابرين - تحلي -

صبرائڻو - ڪاٺي وارو. جوڌو - مضبوط - جدا -

جبرو - ٻليار - ٻلي - ٻرڊل - ڪراڙو - زور ڀريو -

ٻٽوان - بهادر - همت ڀريو - زورائڻو - سٽو -

مڪهائڻو - مڪهارو - مڪنو - ڦوتي - مٽائو - توالو -

زبردست - قرارو. ڪارو - سياهه. (اسم خاص).

ٻارڻ جي ڀرسان هڪ جبل جو نالو.

● ڪاٺيڙي ٿ. اسم خاص. ڪوهستان جي هڪ

ٽڪر جو نالو (ڪاٺيڙي ۽ ڪاٺيڙي ٻن ٽڪرن

جي وچان مٽي کي لنگهڻو ٿي ٿو).

● ڪاٺي ۽ ڪاٺي ٿ. (سن. ڪاٺي =

مٽس) ڪٽيڻ - ڪاٺي - مٽس - پٽار - گهر وارو -

شوهر - ٻئي - وڙ - گهوٽ - خاوند - سواسي.

ٺٽي - مالڪ - آقا - آڳو - سائين.

● ڪاٺي ۽ ڪاٺيڙو ٿ. (سن). ٻياري -

دل واري - محبوب. سهڻي زال - خوبصورت زال -

حسين زال.

● ڪاٺيڙائي ٿ. اسم خاص. تعلقي ميرپورخاص ۾

هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو ٿ. ڀڙيءَ جو ڪاٺو -

سٽو -

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙو (ڪ) ٿ. ڪاٺي

جي ڀڙيءَ جو هڪ عضوو. ڀڙيءَ جي ٻويان

هڪ عضوو. (صفت). ڊگهو۔ لمبو۔ قدآور۔
لَا تَلْبَتُ (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

● کٹانچ ۽ کٹانچون: ث. (سن. کٹچوکے
(کاچو) وڈن ہانچن سان سٹن۔ سٹاوار۔ شلوار۔
ہاجامون۔ پتلون۔

- کانسچیموز - کانسچیموزون (ٹ) ؛ ٹ .
 سستی - آرمین - کاعلی - ٹوٹ - ٹوٹیٹو - کھنر -
 کھنر - دلائی - یرائی - موکائی - کمر ہر دل دل
 لیکن وادی حالت .

— کَالْجَمُورِ کَرْنِ (ت) : نٹائیں۔ اےو کرن۔
نارو کرن۔

● کانچ : کانچ : ذ. شیشو - کناچ -
کانو - کایو. آئینو - دَرنی - اُرسی.

● ڪالڇڙو ڏ. ڏنڊ جي ٻڌي جو ٻڌڪ قسم۔
ٻڌڪ جي جنس۔ ڪوانٽو. ماحولڪ.

● کانچونو ۽ کانچونوئا (ت) ۽ ذ. کنجری۔
جولي.

● گائندہ : گائندہ ذ. (من. کالت = کالت). گائندہ - مژم - پتار - ور - شوہر - گھوت - پتی - خاوند - برد - گھر وارو - سواسی - پیارو - معشوق .

”کھ۔ کریندیس کاند، کھڑو یڳو تان گھوریو“
(شاہ).

● کائنات (ت): اسم خاص۔ ہک ذات جو نالو۔
● کائنات ۽ کائنات: ذ. (سین۔ کائنات)

مژمن۔ پتار۔ وز۔ گھر وار۔ شوہر۔
مرد۔ پتہ۔ گھوٹ۔ خاوند۔ کات۔ کتالہ۔

کنت۔ و لہو۔ مژ سالو۔ خاوند۔ آقا۔ مالک۔
دلوارو۔ محبوب۔ و ٹندڑ۔ پیارو۔ مرغوب۔

حسین - مسکون - مسند - خوبصورت .

== کاندھلو ۽ کاندھلا ۽ ذ. صفت. مٿس يا
پتار جهڙو.

● ڪائنات انجڻ (ت) ۽ مصدر. ڏکڻي جو ڪلهو
- ڳڻي ٻوڏ - ڪاس - ٿيڻ - ڪاٺ ٿيڻ - ڇڻو ٿيڻ. سي
ڪان ڳوڙهه ٿيڻ.

● کانپوری (ت) اسم خاص۔ ککڑ جیو۔
ہک قسم۔

● کانٽيپيرون (ڪ) ذ. ٻيرون جهليندڙ وڻ
جو هڪ قسم - ڪاٺل ٻيرون. ڪن ۾ پائڻ جو
هڪ قسم جو زلاو زبور.

● ڪاليج جا امير خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪانجڻ ۽ ڪانجڻون (ت؛ ث. نار جي
 آها ڪاٺي، جنهن ۾ ائٽ جو سهرو هجي،
 جنهن جي مڪڙي ۾ مٽو ڦري. داسو-دوني-
 لڙهو- ڪانجڻ. (اسم خاص). تعلقي خيرپور ميرس ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺجي ۽ ڪاٺجيئون ۽ ٿ. ٻائيءَ ۾
 رڌل تمام پٺا چالور - رڀ - رڀڙي - رڀڙو -
 رڙو - رڙج - رڙي - آش - ٻڙجي - ٻڙج - ڪڙڀل
 (ٿ).

● ڪٽانجي ڪوٽ ۾ اسم خاص ڪڇ جي رڻ ۾
رحمي بازار کان ڏيهه ڪوهه ڀري ڪهه ڀرائي
قتل شهر جو ٿالو.

● ڪائناتجھانسي* (ل)؛ ث. رَسَوَل، مصري ۽ آمَل ڪي گڏي ٺاهيل اکين جو ڊپم-اڪين جو ڦڙو.

● ڪَـلَـجَـهَـنَ ۽ ڪَـاـلِـجَـهَـنَ ۾ (ڪ) ؛ ٿ. ٻـڻـيـءَ جـي ڪـنـڊَ - ٻـڻـيـءَ جـو ٺـڪـرو ٻـڻـو - ڪـيـٽ جـي ڊگهي ٻـاڻـيـن - ٻـڻـڊ - ٻـڻـو (ٿ).

● کاتالوجھو ۽ ڪانڊھتا (ل) ذ. صفحہ ۱۰۰
ڪنڊھي مان ٺھيل ٿانءُ - ڪنڊھي وارو ٿانءُ -
اسیءَ جو ٿانءُ .

”اڻ پٽن منجهه اٿي، ٿي ڪيڪيس ڪالجهي رچ جيئن.“
 • ڪاٺجهي ۽ ڪاٺجهيئون: ٺ. (من).

(کابڑی کی کٹاف ڈیل ہی کے اینڈر)۔
رَبّ - اَبِج - اَش - اِبِجی - اِبِجی - نمر کا قو

ۛڪاٺيچئون ۛ ڪاٺيچئون ۛ ڄڻ ڪار- داسو۔
لڙعو۔ شھتير جهڙي ڪاٺي، بئنبڙ، مھري کي
جھان لاءِ مڪڙي، هنبل ڊکھي ڪاٺي۔ نار جو

● ڪاٺيارو ۽ ڪاٺيارا (ت): ذ. ڪنڊن واري لڳام جو هڪ قسم (گهوڙي کي مستي لاءِ وجهندا آهن ته مستي ڇڏي) گهوڙو لڳام - اليان.

● ڪاٺيپرا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺيپرو ۽ ڪاٺيپرا: ذ. (سن. ڪٽڪٽڪ = ڪنڊو. ف. شترخوار). ڪنڊن واري ٻوٽي جو هڪ قسم. دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪو وڪرو. ننڍو ون (آئن جو ڪاڇ). ”جتي ون لاهي آت ڪاٺيپرو درخت“ (چوٽي). ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (ويڪري) گول ٻاسي وارن ڪنڊن کان وار ٻاهر نڪتل. قسم ۱. تر ڪاٺيپري لٽي ۽ لسِي، قد ۱-۳ انچ. ۲. لس ڪاٺيپري، قد ۲-۶ انچ. ۳. ڪنڊ ڪاٺيپري، قد ۶ انچ ۽ ٻيجارو وڏو ۽ ويڪرو. ۴. ڪاري پٽي واري ڪاٺيپري، ننڍڙي ٻئيءَ تي ڪارو پتو، قد ۱ کان ۲ انچ).

- ڪاٺيپرو ڪاٺو: ذ. آٺ.

● ڪاٺيپري ۽ ڪاٺيپريون: ٺ. (سن. ڪٽڪٽڪ = ڪنڊو). دوا طور ڪم ايندڙ ڪنڊن واري ڪڙن ڏيلهن سان ول يا ٻوٽي جو هڪ قسم - ڊاهاو. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (ٻن ڇلرن جي، رنگ سونهري، قد وڏي ۾ وڏو ۱-۲ انچ).

- ڪاٺيپن: ڪنڊن جي ڪاٺين ۾، جن جي ٻاهر تيز ٿئي.

● ڪاٺيڙو ۽ ڪاٺيڙون: (ت): ٺ. وڏائي - آڪڙ - سيٺ - ٽيٺ - ٿان - ٿوڪ شوڪ، ڪاوڙ - غصو - جوش - ناراضگي.

- ڪاٺيڙ ڪٽڻ: آڪڙ ڏهڪارڻ. ڪاوڙ ڪرڻ.

● ڪاٺيڙا (ت): اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاٺين: (ت-ل): مصدر. (سن. آ = چڱيءَ ريت + ڪٽڻ = سڌڻ). شادي وغيره جي مقرر تاريخ لاءِ سڌڻ دعوت ڏيڻ - ڪوٺڻ - نينڊ ڏيڻ - دعوت مڪائڻ. ڪم ڪار لاءِ سڌڻ.

اچڻ - ڪاوڙجڻ - هڪدم جوش چڙهي وڃڻ - ولج ظاهر ڪرڻ. ٿوڪجڻ - سيٽجڻ - آڪڙجڻ - ٿان ڪرڻ.

- ڪاٺيارن: مصدر. سخت ۽ ڪڙو ڪرڻ - آڻو ڪرڻ - ڊپ ۾ وجهڻ.

- ڪاٺيار پتل ۽ ڪاٺيار پتل: ذ. جسم جي لڏو لڏو ڪڙي ٿيل - پتل ۾ لٽڙ آيل - جوش ڪري جسم جا وار آيا ٿيل - ڪاوڙ پتل - جوش ۾ آيل - رنج.

● ڪاٺيار: ڪاٺيار: ذ. گججه، ڪان وڏي هڪيءَ جو هڪ قسم، پندرهن هزار فوت مٽي جبل تي آنا لاهي - پريت. جبل جو هڪ ٻوٽو، پتن ۽ ڪنڊو گڏ ڪنڊو پتن هيٺان چٽوڙيل. پٽيءَ جي ڪٽيءَ وارا ڇانور.

● ڪاٺيارو ۽ ڪاٺيارا: ذ. (سن. ڪٽڪٽڪ = ڪنڊو) پٽيءَ جي ڪنڊي وارو (ڇانور).

● ڪاٺيائي ۽ ڪاٺيائيون: ٺ. ڪاليدو. اگرڻ پڻ يا ٻاهه جي تيزي. ڏيتي لپتي ۾ تيزي - سختي. اگهه جي مهنڪائي.

● ڪاٺيو ۽ ڪاٺيا: ذ. (سن. ڪٽڪٽڪ = ڪنڊو) ڪنڊن سان پريل - ڪنڊن وارو، ٻلي يا مڇيءَ جو ڪنڊن وارو اڻ - ڪنڊيارو - ڪنڊي وارو ٻاسو. سرم - ڪسرائتو - گهڻو - زياده - جهجهو - هيٺانهو - پٽون - جام. فائدي وارو - لغهي وارو. سڙهو - بهتر - بهتران. چيڪ (ت). ڪرائي (ل). سگهو - زور وارو - همت ڀريو (ل). تيز - تڪو - سخت.

- ڪاٺيائپ ۾ پٽون: ڪاوڙ ۾ ڀرجي وڃڻ - جوش ۾ اچڻ. هروڀرو سيٺ ڏيکارڻ.

- ڪاٺييارو ۽ ڪاٺييارا: ذ. مڇي يا پتلي جي ٽلهي ڪٽائي وارو ٻاسو (اڻ - چوٽو) - ڪاٺيو. ڪجهه وڌيڪ - سرم - بهتر - سٺو - موچارو - چڱو.

- ڪاٺيڙي ۽ ڪاٺيڙون: (ت) ٺ. وڏي ملهه واري - گهي اگهه واري - آڪري - ملهائي - مهانگي. ڪنڊن واري. تيز - تڪي.

● ڪٽائڻي ۽ ڪٽائڻون ۱. ٿ. شادي وغيره جي دعوت - ڪوٺ - ٺيڻڊ - سڏ - اطلاع - ٻڌائڻو. طولائي - ڊگهائي - لمبائي - لائڻي.

● ڪٽائڻيائين ۱. مصدر. شادي وغيره جي دعوت ڏيڻ - سڏ ڏيڻ - ڪٽائڻي ڏيڻ - ڪوٺ ڏيڻ.

● ڪٽائڻي ڏيڻ ۲. شادي وغيره جي موقعي تي مٿن ماڻهن دوستن ۽ راج کي دعوت ڏيڻ - ڪاڍائڻ.

● ڪٽائڻي ڪرڻ ۱. ٻڌائڻو ڪرڻ - دعوت ڏيڻ - ڪوٺ ڪرڻ سڏ ڏيڻ.

● ڪٽائڻو ۽ ڪٽائڻا ۱. ڏ. ڪوٺ ڪندڙ - ڪاٺي ٻهڙائيندڙ - شادي وغيره جي دعوت ٻڌائيندڙ يا ڏيندڙ. مجلس ڪندڙ - دعوت ڏيندڙ.

● ڪٽائرو ۽ ڪٽارڻا ۱. ڏ. (پکي جو هڪ قسم) ٻائيءَ ۾ رهندڙ سنهي جهنڊ، مٿو گنجو ۽ ڪاوو، گچي ڪاري، اٽڪل ٿيه انچ ڊگهو، آفريڪا جو رهندڙ ۽ قديم مصرين لاءِ ٻوٽو. بلبل. (اسم خاص) هڪ راڳڻي جو نالو.

● ڪٽائرو ۽ ڪٽائڻا ۲. ڏ. راڳڻي جو هڪ قسم - ڳائڻ جو هڪ نمونو. پڪريءَ جو ٻاڪل لڏيو ٿر (ل). تير - ٻان - گز (ت). لڙ (ت).

● ڪٽائڙي (ڪ-ل) ۱. ٿ. پوت جو هڪ قسم.

● ڪٽائڙي ٻيا ۱. اسم خاص. ڪوهستان ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽائڙيو ۽ ڪٽائڙي ٻيا ۲. ڏ. لاهاري وقت ڪالا لهندڙ مڙور. جانورن جي بيماريءَ جو هڪ قسم (ت).

● ڪٽائڙو ۽ ڪٽائڙو (ڪ) ۱. ڏ. پکيءَ جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻ ۱. ڪٽائڻس (ت) ۱. ڏ. جوارين جي اصطلاح موجب هڪ پٽو.

● ڪٽائڻس ۽ ڪٽائڻسون ۱. ٿ. ڪپيٽ جي مٿان سولهن لاءِ لڳل ٽڪنڊي پٽي - ڪمان. ڄام ۾ چٽ جي ويجهو ڪمري ۾ اندر يا ٻاهر پٽ سان لڳل لٽيدو واڌارو، جنهن ۾ سولهن لاءِ چٽمالي هجي.

● ڪٽائڻس ۱. ڪٽائڻس ۱. ڏ. ڪنڪڙي - چوڙي.

● ڪٽائڻسو ۽ ڪٽائڻسا ۱. ڏ. (سن. ڪائسيه). ڏاتوءَ جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻسي (ت) ۱. ٿ. ڏاتوءَ جو هڪ قسم - ڪنجهو - هسي.

● ڪٽائڻڻ ۽ ڪٽائڻڻ ۱. ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ ٻسارڪو وکر - هڪ قسم جي وڻ جي ڪل يا چوڏو. هڪ قسم جو ٻوٽو.

● ڪٽائڻڪر (ت) ۱. اسم خاص. ٿر ۾ هڪ پٽ جو نالو.

● ڪٽائڻڪرڻ (ڪ) ۱. مصدر. سور کان جهيٺو آواز ڪرڻ - ڪنجهڻ - ڪڪڻ - ڪنجهڪار ڪرڻ - چنڪهڪار ڪرڻ - چنڪهڻ.

● ڪٽائڻڪيرو ۽ ڪٽائڻڪيرا ۱. ڏ. ٻائيءَ جو هڪ چاڪيدار جانور.

● ڪٽائڻڪوٽو ۽ ڪٽائڻڪوٽا ۱. ڏ. (سن. ڪٽوڪ). درياءَ يا سمنڊ جي پکيءَ جو هڪ قسم. سمنڊ جي مڇيءَ جو هڪ قسم. سڀيئيءَ جهڙي سخت ڍڪ سان، انڊي ۽ ڇ ۽ ڏهن ٻين سان ٻائيءَ ۾ رهندڙ جيت جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻڪو (ت) ۱. ڏ. وڻ جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻڪو ڏي ۱. ڪٽائڻڪو ڏيئون (ت) ۱. ٿ. ڪوڏ سان مشابهت رکندڙ هڪ ول جي ٻاڙ (ڪن جي سور لاءِ ڪم ايندڙ). ول جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻڪوري (ت) ۱. ڏ. وڻ جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻڪهي (ت) ۱. ڏ. وڻ جو هڪ قسم.

● ڪٽائڻڪڻي جو ڏهر (ت) ۱. اسم خاص. ڪاڪڻي ڀرسان هڪ ڏهر جو نالو. ٿر ۾ هڪ ڳوٺ جو نالو.

● ڪٽائڻڪ ۽ ڪٽائڻڪرڻ ۱. ٿ. (سن. ڪٽائڻڪشا). خواهش - اڇا - چاه - موه - ڪانڪا.

● ڪٽائڻڪا ۽ ڪٽائڻڪائون ۱. ٿ. ڪانڪ - چاه - موه.

● ڪٽائڻڪي ۽ ڪٽائڻڪي ۱. ڏ. خواهشمند - خواهان - سڏائڻو - اڇاوان - سڏائڻو - مشتاق -

ڪٽائڻي ۽ ڪٽائڻون ۱. ٿ. شادي وغيره جي دعوت - ڪوٺ - ٺيڻڊ - سڏ - اطلاع - ٻڌائڻو. طولائي - ڊگهائي - لمبائي - لائڻي.

ڪٽائڻيائين ۱. مصدر. شادي وغيره جي دعوت ڏيڻ - سڏ ڏيڻ - ڪٽائڻي ڏيڻ - ڪوٺ ڏيڻ.

ڪٽائڻي ڏيڻ ۲. شادي وغيره جي موقعي تي مٿن ماڻهن دوستن ۽ راج کي دعوت ڏيڻ - ڪاڍائڻ.

ڪٽائڻي ڪرڻ ۱. ٻڌائڻو ڪرڻ - دعوت ڏيڻ - ڪوٺ ڪرڻ سڏ ڏيڻ.

ڪٽائڻو ۽ ڪٽائڻا ۱. ڏ. ڪوٺ ڪندڙ - ڪاٺي ٻهڙائيندڙ - شادي وغيره جي دعوت ٻڌائيندڙ يا ڏيندڙ. مجلس ڪندڙ - دعوت ڏيندڙ.

ڪٽائرو ۽ ڪٽارڻا ۱. ڏ. (پکي جو هڪ قسم) ٻائيءَ ۾ رهندڙ سنهي جهنڊ، مٿو گنجو ۽ ڪاوو، گچي ڪاري، اٽڪل ٿيه انچ ڊگهو، آفريڪا جو رهندڙ ۽ قديم مصرين لاءِ ٻوٽو. بلبل. (اسم خاص) هڪ راڳڻي جو نالو.

ڪٽائرو ۽ ڪٽائڻا ۲. ڏ. راڳڻي جو هڪ قسم - ڳائڻ جو هڪ نمونو. پڪريءَ جو ٻاڪل لڏيو ٿر (ل). تير - ٻان - گز (ت). لڙ (ت).

ڪٽائڙي (ڪ-ل) ۱. ٿ. پوت جو هڪ قسم.

ڪٽائڙي ٻيا ۱. اسم خاص. ڪوهستان ۾ رهندڙ ماڻهن جي هڪ ذات جو نالو.

ڪٽائڙيو ۽ ڪٽائڙي ٻيا ۲. ڏ. لاهاري وقت ڪالا لهندڙ مڙور. جانورن جي بيماريءَ جو هڪ قسم (ت).

ڪٽائڙو ۽ ڪٽائڙو (ڪ) ۱. ڏ. پکيءَ جو هڪ قسم.

ڪٽائڻ ۱. ڪٽائڻس (ت) ۱. ڏ. جوارين جي اصطلاح موجب هڪ پٽو.

ڪٽائڻس ۽ ڪٽائڻسون ۱. ٿ. ڪپيٽ جي مٿان سولهن لاءِ لڳل ٽڪنڊي پٽي - ڪمان. ڄام ۾ چٽ جي ويجهو ڪمري ۾ اندر يا ٻاهر پٽ سان لڳل لٽيدو واڌارو، جنهن ۾ سولهن لاءِ چٽمالي هجي.

ڊيگهه ڪرڻ - پستائڻ ڪرڻ - پٿارو ڪرڻ - لاف ڪرڻ.

- ڪائناتڪيل ڪائناتڪيل: ڏ. ڪائناتڪ - ڪانءُ - خابرو - قاصد - پيغام پهچائيندڙ.

- ڪائناتڪ لائون: ڪانگ جو ٻولڻ - لائون ڪرڻ - ڪان ڪان ڪرڻ. (سنڌ جي ماڻهن جو اهو خيال ته ڪانءُ مهمان جي اچڻ جي خبر پهچائي ٿو ان ڪري هن کي خابرو چون، جڏهن ڪنهن گهر جي ڀتي اچي ٻولي) (ڪان ڪان) ڪري تڏهن زالون چون ته ”اڏام ڪيائين ڏي ٽهڪي، ڏيئين ڪير وٺي، فلاڻو اچي ٿو؟“ جي ڪانگ ٿئي ٿي هٿ ويهي ۽ آڏامي ويو ته هڪ انهيءَ ڏينهن اهو ماڻهو يا ڪو مهمان ايندو).
- ڪائناتڪن ڪائناتڪن: جو ڪاڇ هٿين ۽ مري وڃن. ٽڪر ٽڪر ٿيڻ. (شين جو) ٽڙيل پکڙيل هئڻ.

- ڪائناتڪن وارو ڪائناتڪيرون ڪرڻ (ت). هڪڙي هٿ گڏ ٿيڻ - ميڙو ڪرڻ - مجموعو ڪرڻ.
- ڪائناتڪو ڪائناتڪو: ڏ. ڪانگيل - ڪانءُ - ڪانگ. قاصد.

- ڪائناتڪورو ڪائناتڪورا: ڏ. ڪهڻن ڪانگن جو شور يا آواز - ڪانگيرو - ڪانگن جو هٿل. ڪانگ جي پيدا ٿيڻ ۽ هلجڻ جي جاء.
- ڪانگورو ڪانگورو: ڏ. مٿل ڪانءُ - ڪي ڏسي ٻين ڪانگن جو ڪيل شور. ڪانون جي آڻن لاهڻ واري جاء - ڪانگورو. ڪانگ - ڪانءُ - ڪيائون (ل).

- ڪانگيرو ڪانگيرو: ڏ. سچ لهڻ مهل ڪانگن جو گڏيل آواز - لڙ - شور - ڪانگورو - ڪانگورو. ڪانگن جو مجموعو - ڪانگن جو لشڪر. ڪانون جو ڪيل حملو.

”ڪانگن ڪانگيرو، وهڻ واهيرو.“
- ڪانگيرو ڪرڻ: (ڪانگن جو) کوڙ ڪرڻ - شور ڪرڻ - لڙ ڪرڻ - ڪان ڪان ڪرڻ.
- ڪانگيلو ڪانگيلو (ت): ڏ. ڪانگن جو آواز - ڪانگيرو.

گهرجائو - ضرورت مند - آرزو مند - طالبو - آسائو - چاهيندڙ - مرضي وارو خواهش اڇا - آرزو - چاه - سنگلپ - واسا - ارادو - نيت - طلب - گهرج - ضرورت - لوڙ.

● ڪائناتڪ ڪائناتڪون: ٺ. (سن. ڪاڪه - ڪانءُ). ڪانگ جو آواز. ڪانء جي معرفت آيل خبر - نياپو - خبرچار - ٽڪڙو پيغام. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

● ڪائناتڪ ڪائناتڪ: ڏ. (سن. ڪاڪه - ڪائناتڪ). ڪاري رنگ جي پکيءَ جو هڪ قسم - ڪانءُ - ڪانگرو - ڪيائون - ڇاڻو - ڏانءو - ڪانگيل - ڪانگو - روڏ - هڏيو - هڏو - ليڪو - ڪاڳڙو. ڪپڙيءَ جا وار. اهڙا ڪائي جنهن جي مٿان نار جو پاڙو رکجي. (صفت). ڏاهو - ميانو - عقلمند - هوشيار - قابيل. حرفتي - چالاڪ - ڪيڏاري - الڪي - حرفتياز. قاصد - نياپو ڪشي ويندڙ - پيگامي. (اسم خاص). ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (ڪول) رنگ ڪارو، بنا چلڻ، قد ۳-۶ انچ).

- ڪائناتڪ ڪائناتڪيون: ٺ. ڪانگ جي رڙ - ڏاهن - ڪان ڪان جو آواز - ڪانگ جي واٽان ڏياري موڪليل نياپو. ضروري پيغام.

- ڪائناتڪ آڏائين: ٺ. لاهيا موڪلڻ - قاصد روالو ڪرڻ - پيغام موڪلڻ. واجهائڻ - ٽڙڻ - آڪير هڻڻ - انتظار ڪرڻ - اوسيڙي ۾ هڻڻ - بندوڻ لڳڻ - برائيءَ جا آثار نظر اچڻ - ٻهڙا وڻ هڻڻ.

- ڪائناتڪ ٽڙو ڪائناتڪ ٽڙو: ڏ. ٻنيءَ مان جهار ڪي هڪلڻ لاءِ ڪهڙي ڪانين جو ٺاهي رکيل ٻوٽو يا ٻتو. ٻنيءَ جي فصل يا ڪري تان پکي آڏائيندڙ - نگهڻ - راکو - حفاظتي.

- ڪائناتڪ پهرو: ڀرت جو هڪ قسم.

- ڪانگرو ڪانگرو: ڏ. ڪانگ جو اسم تصغير. ڪانگ لاءِ ڀرت يا آرائڪل جو مٺو نالو. ڪاغذ جي لغڙ جو هڪ قسم - پتنگ.

- ڪائناتڪ ڪيڏن: ڪنهن جي لاءِ واجهائڻ - ڪهڻي اڪير هڻڻ. وڏو ڪري ڏيکارڻ - ڳالهه ۾

● ڪاٺڙهارو ۽ ڪاٺڙهارا (ت) ۱ ذ. جانور جو وڏو ڦر - وڏو ڳاڙو.

● ڪاٺڙهاري ۽ ڪاٺڙهاريون: ٿ. ڪير سڪائي ويٺل (ڍڳي يا مينهن) - ڪافي وقت ڏهائڻ بعد وهڪري ويل وهت - آخري ڪوهن تي مال - ڪاٺڙهاري.

● ڪاٺڙانهه (ت) ۱ آتر ۽ اوڀرندي جي ڪنڊ واري هوا - واهوندي. آتر اوڀر وارو طرف.

● ڪاٺڙو ۽ ڪاٺڙو: ڏ. ڪاٺڪ - ڪانءُ. ٿار يا هٿلي جي ٻارچ کي سٺائيندڙ يا جهليندڙ ڪاٺي - مهر.

● ڪاٺڙو ٽنگو ۽ ڪاٺڙو ٽنگا: ڏ. ڪٽ وائڻ جو هڪ قسم - ڪاٺڙيرو. ڪٽ جي ٽپڙي ٿيڻ واري حالت - ڪان واري ڪٽ. (صفت). ارڙشان (ت).

● ڪاٺڙو ٻيڙيو: ڪٽ جي وائڻ جو هڪ نمولو - ڪاٺڙيرو.

● ڪاٺڙو جو ٽنگو: ڪاٺڪ جو "ڪان" ڪانءُ ڪرڻ.

● ڪاٺڙو جي اک ٺڪرڻ: سخت ڪوسي هٿن - ڏاڍي آس هجڻ - ٿلهن آس هجڻ - سخت ڪاڙهو هجڻ.

● ڪاٺڙو ڪڇو: هجڻ (ت) ۱ ٻي تعلق هجڻ - ٻي طرفدار هجڻ.

● ڪاٺڙو ڪرڻ: نرا ڪڍڻ. جنگي کاتي ۾ سزا ڏيڻ جو هڪ نمونو.

● ڪاٺڙو لسي ۽ ڪاٺڙو لسيون: ٿ. سادي ڪانءُ - ڪاٺڙي.

● ڪاٺڙو ٺڪرڻ: عيسب ڏسڻ ۾ اچڻ - خامي ظاهر هجڻ - وڌ هجڻ.

● ڪاٺڙون وارو ڪاٺڙيرو هٽائڻ (ت) ۱ لڙ مچائڻ - ترڏو ڪرڻ - شور ڪرڻ - مسجر ڪرڻ.

● ڪاٺڙون واري ڪان ڪانءُ ڪرڻ: (ت) ۱ ماڻهوءَ جي مري وڃڻ تي رئڻ - روچ ڪرڻ - روڏن ڪرڻ - ماتم ڪرڻ.

● ڪاٺڙيون ڊوڙائين: ٽڪڙا نياها موڪلڻ - ٻيڻار رهائڻ.

● ڪاٺڙو ۽ ڪاٺڙو: ڏ. (من. ڪاٺڙو - ڪانو) ڪانو - ڪاٺي - ٽيلو. جوئر جو هڪ قسم (ڪانو پورو ۽ ڊگهو بي طاقت سواد ٿڪو سنگ ڇڏو وڃون ٻن اڇو). ڪنٺو. فصل جي لاهاري ڪاٺيو ڪانن جون رهيل ڪٽون يا هاڙون - ڪٽ - سٺيو - ڪٽي - ٺاڙ - ٺاڙي. ٺاڙي واري زمين - هڪ فصل ڪٽي وري انهي زمين ۾ ٻئي ٻوڪيل فصل تي ٻيل ڇڏڻ (ل).

● ڪاٺڙي ۽ ڪاٺڙيون: ٿ. ڪڪ جي ٽيلي - ڪانو - ڪاٺڙو. جواهرات تورڻ جو هڪ ننڍو تورو - لاڙي.

● ڪاٺڙو ۽ ڪاٺڙو: ڏ. چوٽڪڙي نموني لڙ جو هڪ قسم. چانورن جو هڪ قسم - سادا چانور - ڪنڪڙي چانور.

● ڪاٺڙو يا ٿ. ڪاٺڙو يا ٿ (ت) ۱ ڏ. اٺ ۾ هڪ ڏاڏ لاءِ مقرر ڪيل ٻاجاري.

● ڪاٺڙو ۽ ڪاٺڙو (ت) ۱ ڏ. لڙو - ٻٽنگ - ڪاٺڙو. گڏي - پوري - ٻٽلي.

● ڪاٺڙي ۽ ڪاٺڙيون: ٿ. وڻ جو هڪ قسم - رتي (ل). مٿي جهڙي ٻوٽي جو هڪ قسم ٿاريون لڪڙ وائڻي ڊگهيون ۽ سايون). دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻارڪو وڪر. صحت جو بنياد - هاڙ. (امر خاص). ديري محبت ساماري ۽ ڪپري تعلقن ۾ هڪ هڪ ڏيهه جو نالو.

● ڪاٺڙو: امر خاص. هڪ نديءَ جو نالو. هڪ ماڻهوءَ جو نالو (ت). ڏڪر جو هڪ قسم آغا صاحب (خواجڻ جو امار) ڪجهه رقم وٺي مريدن کي ٻڌائيندو آهي. هر رات وظيفه وانگر پڙهڻ).

● ڪاٺڙي ۽ ڪاٺڙيون: ٿ. مٿي تي جهولي وانگر ويڙهيل چادر - ڪاٺڙو - ڪاٺڙي. ٽي - ڪنڪي - ڪنڪو - ٽوٽو (ت).

● ڪاٺڙي ۽ ڪاٺڙيون (ت) ۱ ٿ. ڪنهن ماڻهوءَ کي لڪي ڏنل دستاويز يا اثرائتي - سٽند.

- ڪاٺي رَنبَ ڪَرَن (ت)؛ نشان ڪرڻ.
 بنياد پٽڻ - پيوه پٽڻ پايو- پٽڻ.
 - ڪاٺي ڪَچَ (ت)؛ ورهامت - ماپ - ماڻ -
 مَسِيپَ.

● ڪاٺواڻي* ڪاٺواڻيئون* ٿ. ٻائي پڙڻ لاءِ
 ٻنهي ڇيڙن ۾ رسن سان دِلا، ڏول يا بالٽيون
 وغيره پٽي ڪٽيل ڪاٺي ۽ لٽ - ڪاٺواڻي -
 ڪاٺواڻيو.

● ڪاٺو جهرو* (ت)؛ وارَ ڪُڍائيندڙ بيماريءَ
 جو هڪ قسم.

● ڪاٺو جهرو* اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

● ڪاٺوري* ڪاٺور پُون* ٿ. ڳئون جي
 رنگ جو هڪ قسم (پيلي رنگ کان وري
 ڳاڙهي رنگ تي آيل). (گ - ڪ). ڇوڻ ۾
 ڪاٺ جي ننڍي ڦڙي - نار جو هڪ عضوو (ٿ).
 ● ڪاٺوري* ڪاٺور پُون* (ت)؛ ٿ.

پيڙيءَ جو سڪاڻ جهليندڙ ڪاٺي.

● ڪاٺوڙو* ڪاٺوڙا (ل)؛ ٺ. هوليءَ جي
 ڏينهن تي گهٽ ذات وارن هندن جو شهر ۾
 سرگس ڪرڻ لاءِ ٺاهيل ٻوٽو يا پُٺلو (جنهن کي
 قيمتي وڳو ۽ زيور بهرائي شهر ۾ گهمائين ۽
 شام جو ڀڄي ٻائيءَ ۾ اڇلائي ڦٽو ڪن).

● ڪاٺول* ٿ. (عنب الشعلب) دوا طور
 ڪم ايندڙ هڪ قسم جو گاهه ۽ ٻوٽو
 (ڦل گول ڳاڙهو ۽ سائو ڪچي جو سواد ڪڙو،
 ٻڪي جو مٺو، طبيعت سرد، خشڪ ۽ گرم)
 ڪاٺيل ٻيرون ۽ اُن جا پَن. (ه. مڪو).

● ڪاٺونگا؛ اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
 جو نالو. سيوهڻ ۾ هندن جو هڪ ڪٽنب يا خاندان*.

● ڪاٺوپرا (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪاٺهه؛ ظرف. (سن. ڪرَهي. هرا.
 ڪنهي = ڪٿي) ڪٿي؟ - ڪيڏنهن؟ - ڪاڏي؟ -
 ڪاٿي؟ - ڪهڙي هنڌ؟ - ڪهڙي پاسي؟ (ضمير).
 ڪو - ڇا - ڪير - ڪنهن کي. (اسم خاص). هڪ
 ذات جو نالو.

- ڪاٺوپهلائي* ڪاٺوپهلائيئون* ٿ.
 بڪواس - بڪيوات - اڃا پوڻو - يعني - بڪ -
 اڃا ئي ڳالهه - لڙ - ٽرڪو.

- ڪاٺوپهلو ڪاٺوپهلا؛ ٺ. (صفت). اڃا پو
 ڳالهائيندڙ - بڪواس ڪندڙ - بڪيڪيو - ڊاڙي -
 وات ڦاٽو - واترادو - ڦاٽوڙو دهل - وڏو واتسو -
 بڪيواڙي - لڙي - وات ڏارو - قيصير* - ڳالهيڙو*
 ننڍو ڪاٺ.

- ڪاٺوپهلي* ڪاٺوپهليئون* ٿ. ڪاٺ
 جي مادي ڪانگڙي - ڪبانمڻي* - ڪانگڻي.
 (صفت). بڪوات ڪندڙ (ڇوڪري يا زال).

● ڪاٺو ڪاٺانا؛ ٺ. (سن. ڪاٺاڻڊ = ڪاٺي.
 سن. ڪلڪ؛ هرا. ڪلڪو). سَرَ جي ڏانڊي.
 جوئر يا ٻاجهري وغيره جو ڳٽو. چڙهي - اڪڙي -
 ڏنڊي - لڪڻ. ماپ جو ماپيل ڪاٺو. ترازِي
 جو ڳٽن. ڪورين جو هڪ اوزار - تاجيءَ کي
 مڌي بهارڻ جي ڪاٺي. ڪڙو - ڳٽ. گاهه جو
 هڪ قسم (اُن جو ڪاڇ). (ٿ).

- ڪاٺا سَوارَن* (ت)؛ تنڊن کي نمبروار بهارڻ
 لاءِ هڪ ٻئي کان جدا ڪرڻ لاءِ وچ ۾ ڪاٺا ڏيڻ.
 - ڪاٺو جوڙَن* (ت)؛ تاجيءَ کي منجهي وٺڻ
 کان بچائڻ لاءِ تاجيءَ ۾ ڪاٺا وجهڻ.

- ڪاٺو چنڌائين* (ت)؛ منجهيل تاجيءَ کي
 صفا ڪرائڻ - تاجيءَ جي اوچ لاءِ رعتو صفا ڪرڻ -
 تاجي صفا ڪرڻ.

- ڪاٺو سِجَ چڙهڻ* ڪلاڪ کن سڄ جو
 آپري وڃڻ - صبح کان هڪ ڪلاڪ کن گذري
 وڃڻ.

- ڪاٺو سَوارَن* (ت)؛ تنڊون صفا ڪرڻ -
 منجهيل تاجيءَ کي صفا ڪرڻ.

- ڪاٺو ڪڇڻ*؛ (سُٺل ماڻهوءَ جي) قبر ۽
 ڪفن ٺاهڻ لاءِ ڪاٺي سان ماپ ڪرڻ. واه جي
 ڪاٺي ماپڻ. مٿن يا لُٽسڻ جو گاهه وڪڻڻ لاءِ
 ڪاٺي سان مڻهي ڏيڻ.

- ڪاٺو ڪڍڻ* (ت)؛ ڪيلا ڪوڻ - ايندا
 ڪرڻ.

● کاٹھیہ: ظرف. کیڈانہن (ت). کیپر۔
کنہن کی. چیا.

”تین کبوتر کاٹھ، جن کاٹھ کولہ نہ لہی“
(شاہ).

- کانٹھیں؟ ظوف۔ کٹی۔ کیڈانہن۔ (لدا)
ک.ش.

● ڪانهه ۽ ڪانهه ۽ ذ. (من. ڪاشڪ ڪاس) وارياسي زمين ۾ ٿيندڙ ٻوٽي جو هڪ قسم - سَرُ - هڪ قسم جو گاهه (جنهن مان اُڪارو نڪري، ڪاٺي مان قلم ۽ ٻين مان ٿوٺا ٺهن، مينهن جي کاڌن ڪري سندن کير مٺو ٿئي).

”لایا لال ایگنن کی ائین چي چري کانہہ“
(شاہ، مہشي).

کئی چاہا۔
- کانہن' ۵ کانہن' ذ. کانہن' .

● ڪانهن ۽ ڪانهن: ٿ. هار جي جي
 بعد هاسي رڪن واري ڪاٺي.

● کانٹھیر: اسم خاص، مک ذات جو لالو۔
● کانٹھیر: کانٹھیر: ذ. صفت، بچٹو۔

کالئیر - اُزدل - گیسیدی - ڀر ڀوک - ڊیڄو .
ضعیف - مست - کاهیل - ٺوٺی - اُرمی .

- کانہیرو' : کانہیرا ذ. کانہیلو -
 کانہلو - کتھرو - کوونچائیل. قربونڈہ -

ارواح رکنندو. کائناتو - بزدل - دڄڻو -
 ڊرہوک - گیدی. کاهیل - اُرسی - مسیت -

ثوئی، غافل، نازک - ٹاکٹون - ڈکانتو -
ڈکنڈر - سوراٹو، قبیل - زخم میل - گھاہل

● اک آڻيل - پڇيل - ڪل - ڏکيل، هي وٺس.
● ڪانهراڻ اسر خاص، هڪ ذات جو نالو.

● ڪانهيرو ۽ ڪانهيرا (ت) ۽ ذ. اائيء جي

● کانٹھیری جاگیریں اسم خاص۔ تعلقی
دہری محنت میں مکہ دیہہ جو مالو

● کانھیلو و کانھیلا : ذ. صفت. (سن. کاهل
= ذہرو) مہست - ٹوٹی - کاهل - ڀرو - آرسی .

کمزور - ڈہرو - ضعیف - لاغر - ہیٹو - نیپل -

در اصل - کانھیرو۔ نرم مزاج - نارک طبیعت -
 نازک۔ ڈکائو - ڈکایل - موریل - قنیل -

ذکیل - گھایل .
- کانٹھیلایبی ؑ کانٹھیلایبیون ؑ ت. ڈہرائی -

کانٹوائی - ضعیفائی - اپوائی - لاغرئی - ہیٹائی -
درہستما - ضعیف - مُستسی - کاہلی - اُرم -

توتیپو .
● کانہون' ۽ کانہان' (ت) ۱ ذ . ماہمی ۽ جو

ڏاڳو - ٿارازي جي دور .
● ڪانه پاري ؟ اسر خاصن . تعلقي ۽ ڪهڙي ۽ م

● ڪاٺهه پورو ۽ ڪاٺهه پرا (ڪ)؛ هڪ وڻ جو هڪ ڏيهه جو نالو.

● کانٹھہ کی: اسم خاص، تعلقہ میرپور ماہری نالو۔

● ڪانهين ۽ ڪانهيون ۽ ٿ ڪڪ جي

ٽيلي - ڪيڪ جي ول. گاهه جو هڪ قسم.
گاهه جو پاڪڙ ڪٽڻ - مڙهڻ، چٽو، چٽو - چٽو -

موتري - مستي - ديکي - مونڙي - ويڙهي .
 • ڪانهو • ڪانهيا (ل) ذر ڇڏو - اڪارو -

● کتان و عکاسانہ : فی (سبز، کاک) کا کاندہ

(کانگ) - کي۽ جو هڪ قسم - کانگ -
- کيانهو - کانگا - کانگو - زانغ - خواب و -

ڪانوءَ (قسم ۱، ايلق ۲، ڪارو). ڪوھ جي

لواء متين پاسي کان ڏنل ڪاٺي. لاءِ ۾ مالھ.

جسي جهڙي واري ڀيٽ ۾ ٿيڻ لڳو. ڏاهو -
 ٻوهارڪي اوزار جو نالو (ت). (صفت). ڏاهو -
 ساڻه - جڦٽ - اٽڪل - ڪڏاري - هوشيار -

پالاک۔ حرمی۔ اکی۔ پیداری۔ دومیٹار۔

فَكَرُّوْهُ مُوَكِّلًا - جَهَنَّمَ مَوْكِلًا - جِلْدِي مُوَكِّلًا :

- کانٿيرو ۽ کانٿيرا: ذ. پکي جو هڪ قسم۔ کانرو، هڪ جوان کانکٻ.

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

● ڪٽاڻيڦڦل ۽ ڪٽاڻيڦڦل ۽ ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ ۽ سارڪو وڪڙڻ - ٻوٽي جو هڪ قسم .
● ڪٽوڻ : ضمير . ڳاڻهڻي ۾ ڪهڙو تعداد . ڪهڙو ضمير . (ٺ . ڪٽوڻين) .

● ڪٽاڻيڻ ۽ ڪٽاڻيڻون ۽ ٺ . ڀاڄ . شڪست - هار . نت نٿاءُ - کس کسٽاءُ - ٿارو . ڪٽاڻيڻهائي - ٻڌلي - گيدڙپنو . ٺٽيڻي - خاموشي - چٽپ چٽپائي - ڪٽاڻيڻ ڪٽڻ ۽ ڀڄڻ - ڀاڄ ڪاڻڻ - ڀڄ پائي ڀڄڻ . شڪست ڪاڻڻ - هارائڻ . ڪاڻڻ ٿيڻ - ٻڌل ٿيڻ - گيدڙ ٿيڻ . ٺٽائڻ - گساڻڻ - ٺاڻائڻ - ٿارڻ - انگار ڪرڻ - ٻڙ ۾ ڀڄڻ . ٺٽي هڻي ويهي رهڻ - لڪي وهڻ - ڇڪڻ .

● ڪٽاڻيڻ ڪٽيڙي ۽ وهڻ ۽ ٺٽائي وهڻ - گساڻي وهڻ .

● ڪٽاڻيڻ ڪٽاڻيڻ ۽ ڏ. ڏيڏي جي ٻڪريءَ جو هڪ قسم (رنگ ڪارو ، ڪٽاري تي رهي ، مڇي ڪاڻيڻڙو . قسم (۳) : ۱ - ميري ۲ - ڪٽيڻو ۳ - ڪاڻيڻو يا ڪاڻيڻو) . جهنگلي ڦل جي ڏٺ جو هڪ قسم (ڪ) .

● ڪاڻي ۽ ڪاڻيڻون ۽ ٺ . (سن . ڪاڻيڻڻ = ڪاڻو < ٿڌ) . ستر جو مٿيون ڀاڱو (جنهن مان ٽوڪرا ، ڪارپون ، چٽچ وغيره ٺهن ، هيٺين ڀاڱي مان قلم ٺهن) - ڪاڻو - ڪيلڪ - ٽولي . تير - گڙ . ٺٽو - ٺٽاڻيڻ - ٺٽائي - ٺٽو . ٿڌ ڪڇڻ وارو ڪاڻو . مرائي (سرمي يا ڪچل هائڻ جي) چاهي جو سٺو . ساهي جي ڳڻي . وڃائڻ جو هڪ ساز (ت) . گاه جو هڪ قسم (ٺ) . (صفت) . ٻٽ - هاڻو - بددعا . ڏڪ . ڪراحت (ت) .

● ڪٽاڻيارو ۽ ڪٽاڻيارا ۽ ڏ. صفت . ڪاڻي لڳل - تير لڳل - تير سان زخميل .
● ڪاڻي ۽ هڻڻ ۽ ٻيٽڻ - بددعا ڪرڻ - ڀارتو ڏيڻ .

● ڪٽاڻيڻارو ۽ ڪٽاڻيڻارا ۽ ڏ. صفت . (سن . ڪوڻ = ٿڌائي) . نقص وارو - عيب وارو - ٿڌائي وارو - ناقص - اڻ پورو - گهٽ - عيبدار . شرمندو . ڪٽاڻيارو - گهرجائو - ضرورتمند - مقير حال -

● ڪاڻ ۽ لٽوڻ ۽ ڪاڻگ جو ٿان ٿان ڪرڻ (عام ماڻهن جي عقيدي موجب مهمان جي اچڻ جي خبر ڏيڻ) .

● ڪاڻيڻ ۽ ڪاڻيڻن ۽ ڏ. ڪاڻگ - ڪاڻ ۽ هائيءَ جي ناز جي لٽ .

● ڪاڻيڻڻ ۽ ٺ . اڻ جي ٻنڌ جو هڪ قسم .
● ڪاڻيڻي ۽ ڪاڻيڻي ۽ ڏ. صفت . (سن . ڪاڻيڻ = ڊڄڻو) . ڪاڻيڻو - ڊڄڻو - ٻڌل - گيدڙي - ڊرڙوڪ - ڪم هٿ - ڪنڊو ڪاڻيڻي - ٻي ٻيچ - ٻي هٿ - سهڻو - گيدڙي - ٺاسرد . ضعيف - ڪمزور - لاعبر - اڀرو - ٺيٺل - ڊرڙيل . مسٽ - آرس - ٺوٺي - ڪاهيل - ڪم چور - ڪوٺو - ٺٽائو - ڪيڙائيندڙو . ڪڏو - ميسو - بغضي - اندر ڪوٺو - اندر ڪارو - هليٽ - اندر رڌو ڇنڇنخور - لائي چائي ڪندڙ - ٺيندا خورو . ٻڪريءَ جو هڪ قسم ، هائي ۾ رهندڙو ، گهڪه جيڏو رنگ ڪارو ، ٻچ ڊگهو ، حلال (ت) . گاه جو هڪ قسم (ل) .

● ڪاڻيڻارو ۽ ڪاڻيڻارائو ۽ ڏ. صفت . ڪاڻيڻ جو - ڪاڻيڻ وارو - گانڊو آڻو - نامرد آڻو - ٻڙد لائو - ڪاڻيڻائي ۽ ڪاڻيڻيڻائيڻون ۽ ٺ . ڪاڻيڻيڻو - گيدڙپنو - ٻڌلي - ڪم هٿي - ٻي ٻيچي - ٺاسرد - ٻي ٻيچي - ڪٽڻائي - ڪٽڻائي . جا هلائي . آرس - مسٽي - ڏلائي - موکائي - ڊرائي - ٺوٺيڻو - ڪاهيلي - ڪوٺاڻپ - نت نٿاءُ - کس گساڻ .

● ڪاڻيڻرپ ۽ ڪاڻيڻرپون ۽ ٺ . مسٽي - ڊر - گهيل . ٻڌلي - ڪاڻيڻائي .
● ڪاڻيڻرپنو ۽ ڏ. ڪاڻيڻارائي - ڪاڻيڻرپ - ڊيڇوڙو مسٽي - ڪاهيلي .

● ڪاڻيڻرو ۽ ڪاڻيڻرا ۽ ڏ. غافل - مسٽ . هائي جي ٻڪري جو هڪ قسم - ڪاڻيڻر (ت) .
● ڪاڻيڻيل ۽ ڏ. ٻوٽي جو هڪ قسم (ٻن لازبوءَ کان ٿورا وڏا) - هٿ ٻيرون .

● ڪاڻيڻيل ۽ ٻيرون ۽ ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ سارڪو وڪڙڻ - ٻوٽي جو هڪ قسم - ٻيرون .

ڪمي - ڪوٽ، ڪٽي - لوڙ - گهرج ضرورت - احتياج -
ڪپ - حاجت - غرض - محتاجي - پرواه - لاچارِي.
وڌ - عيب نقص - سدائِي - چڻڪ - پٽل - خطا -
قصور. خواهش - اڃا - آرزو - مرضي - ارادو -
لاڙو - شوق - چاه. گهڻي - غم - ڏک - فڪر -
ان تي - انتظار - اوسيڙو - آند پيشو - اوڻو - ويچار -
خيال. هر گهور - نظرداري - پرداخت - رکيا - لکهياني -
سنيال - حفاظت. تفاوت - غير - فرق - ويڇو - تفرقو -
ورچالهر. زيادتي ميان جي - ساهمي جي آهل -
حجاب - شرر. شرمندگي - ندامت - هشيماڻي -
شرمساري. آڪڙ. حرڪت. حساب. ماپ (ت).
(حرف جر). لاء - واسطي - جي ڪري - (جي) لاء -
ڪاڻي - سبب.

- ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. عاجز - لاچار -
محتاج - گهرجائو. ڪاڻوارو - ڪاڻياتو - بي بهج -
بي جي حڪم هيٺ - تلیدو.

- ڪٿان ٻڌڻ (ساهمي جي) هلڪي هاسي
ڏانهن اڳڙي ٻڌڻ - تارازي جو وزن ڀورو ڪرڻ.
ساهمي جا ٻئي هاسا برابر ڪرڻ.

- ڪٿان رهڻ ڏ. دوستي - سنگت - ڏيڻ -
واقفيت - پڇڻ - ڄاڻ سڃاڻ. ڏي وٺ - وهنوار.
سگ - ڀريت - محبت - پيار - آڪيجهر - موه - ڀرڀر.
- ڪٿان سوک (ت): ڏک ۾ ويٺل (موت
جي) - سوک ۾ - مائٽر ۾ - ماتمداري ۾.

- ڪٿان ستهڻ: ڪاڻ ڪيڻ - پرواه ڪرڻ -
خيال ڪرڻ. مهڻا سهڻ - طعنا تنڪا سهڻ - اوراڻيا
سهڻ.

"هوند نه ڪڍيم هيتري ڪوهياري جي ڪاڻ."
(شاه).

- ڪٿان ڪڍڻ: غرض رکڻ - محتاجي ڪرڻ -
لحاظ رکڻ - سانڪو رکڻ - پرواه ڪرڻ. آسري تي
لڳڻ - ٻئي تي ڀاڙڻ. تفاوت ڪڍڻ - برابر ڪرڻ -
هڪ جهڙو ڪرڻ - ڀورو ڪرڻ - هموزن ڪرڻ -
سريڪو ڪرڻ.

- ڪٿان ڪرڻ: ساهمي جو هڪ هاسو هيٺ
ٻيو هاسو مٿي ڪرڻ - ساهمي ۾ عيب رکڻ.

محتاج - ڀينس تي ڀاڙيندڙ. بي بهج - ننڍڙو ڪو -
ويچارو - بي وس - لاچار - بي واهو - ننڍڪ - آڏين -
بي ويلو. قرضي - کاڌل - رڻي. شڪر گذار - مهنون -
احسان مند - دامن گير - ٻيلي - خدمتگار - خدمتگذار -
لوڪر - چاڪر - خدمتي - ٽنهيڻو. ٻوٽلڪ - چاڙتو -
سرهيد - چيلو. ڊڄڻو - سنگڻو - بزدل - حرفتي -
ڏوهي - ميارِي - گنهگار - خطاوار - قصوروار.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. مڙيون ڪانڊيت
دلدان. (نيش). ٺپش - ڏلد - ڪٺيڻو.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. اٺ جي ڪچي جي
مونهن جو هڪ زبور - کوربند - ڪٽڻ جو پتلو.
هار - ڳالو - ڳالي - جنسار.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ڪٿائيتو ڪٿائيتا (ل): ٿ. ڪاڻ
۾ تمام ننڍا سوراخ ڪندڙ ڪاڻ جي رڻي جو
هڪ قسم - واه ڪي اوزار جو هڪ قسم.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ٻائيءَ جي ٻڪي
جو هڪ قسم - ڪائرو - ڪالرو. ڊکي جي رنگ
جو هڪ قسم. ڪاڻ ۾ گول ٻا چورس ٽنگ
ڪرڻ لاء لوه جو هڪ اوزار - ڪائيتو.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ڪٿائيتو ڪٿائيتا (ت): ٿ. ٻائيءَ
جي ٻڪي جو هڪ قسم.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. مڪو مچيءَ جو هڪ
قسم. (ٻئي ڪاري، ٻيٽ اچو، ٻيٽڪ اڌ ڪارل
اڌ اچا) منهن ٿورو ڊگهو - قد ۱-۲ فوٽ).

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا (ت): اسم خاص. هڪ ذات
جو نالو.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ڪٿائيتو ڪٿائيتا (ت): ڏ. جيت
جو هڪ قسم. (چار ٻين، رنگ ڪارو، ڏلڳ
نه هئي).

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ڪٿائيتو ڪٿائيتا (ل): ڏ. قاصد -
ڀيامبر - ڀيغام ڀيڄائيندڙ - ڀيڄامي - ڀيڄو رسائيندڙ -
ٿهالي.

• ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ڪٿائيتو ڪٿائيتا ڏ. ٻڪي جو
هڪ قسم.

• ڪٿان ڪٿائون، ڪٿائون ڏ. ٿ. صفت.
(سن. ڪاڻ = گهٽائي). گهٽائي - ڪم - مٿائي -

هڪ اڪٽ ۾ ڦٽو پھل يا خراب ٿيل - ڪاٺجو.
اڌ شهر. عيبدار. ڪارنهن وارو (آن).

- ڪٽاڻي کي ڪٽائڻو ۽ چٽوڻ ۾ روبرو عيب
۾ ڪوڻ - منهن تي عيب چوڻي ۾ ڪرڻ - ڪنهن
جا عيب ثواب ظاهر ۾ ڪرڻ.

● ڪٽاڻي ۽ ڪٽائينون ۾ ٿ. جوڙ جو هڪ
قسم (اچل ڪارا داڻا، سنگ گول). هڪ ڇو
جيت - رتي. مرض جو هڪ قسم. ڪارنهن -
اڱاري. ڏيڍي يا ڦريل مالھ. هڪ وڪرو جو ٺالو.
- ڪٽاڻي ڪوڏي ۾ ٿ. پڳل ڪوڏي - تمام
ٿوري ذري.

● ڪٽائون ۾ اسم خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ
ديھ جو ٺالو.

● ڪٽائونئو ۽ ڪٽائونئتا: ذ. گندڻ مڇيءَ
جو هڪ قسم (ڀيڪھ مٺو ڦوٽ، ويڪرا ڦوٽ).
● ڪٽائيهيتار ۽ ڪٽائيهيتارون (ٿ) ۾ ٿ.
موڪاڻ.

● ڪٽائيتا: اسم خاص. هڪ ذات جو ٺالو.
تعلقي ڏوڪريءَ ۾ هڪ ديھ جو ٺالو.

● ڪٽائينو ۽ ڪٽائينتا: ذ. ڪٽي جو لپش -
ڪٽي جي چيرن ڦاڙڻ وارو تڪو ڏلد.

”مڇي ٻان ٻن، ڪره ڪائپنا رڱيا“.

(خليفو نبي بخش).

● ڪٽائپکو ۽ ڪٽائپکا (ٿ) ۾ ٿ. ذ. چالھين -
هينداڻو - ڪارينگو - تربوزو.

● ڪٽائو ۽ ڪٽائتا: ذ. ڏول، دلا يا مت
کڻڻ لاءِ ٻنهي چيڙن ۾ رسا ٻڌل ڪاڻي - ڪٽائوئي -
ڪٽوئي - ڪاوايو - ڪاوڙو.

- ڪٽاڻي ۽ ڪٽائينون: ٿ. ڪاوانو -
ڪٽوئي.

- ڪٽاڻايو ۽ ڪٽاڻايتا: ذ. ڪٽوئي -
ڪاوانو.

● ڪٽاڻو ۽ ڪٽاڻو ٿا (ل) ۾ ٿ. ذ. محنت - تڪليف -
مٺور - درد - ڪشالو - ڪاوڙو - ڏاڪڙو.

- ڪٽاڻو ٿا ڪرڻ: ۾ تڪليف سھڻ - محنت ڪرڻ -
جا ڪوڙو سھڻ - ڪشالو ڪيڻ - درد سري ڪرڻ.

- ڪٽاڻ لاهين ۾ سامھي ۽ ڇا پئي ٻاسا برابر ڪري
بھارڻ - تـفـاوت ڪيڻ - برابر ڪرڻ - هڪ جھڙو
ڪرڻ - ٻورو ڪرڻ - هموزن ڪرڻ. عيب ثواب
ڪيڻ - ڏوھ ڪناھ ڪڍي ظاھر ڪرڻ.

- ڪٽاڻ لھڻ: ۾ غم لھڻ - دڪ دور ٿيڻ - ڳٽي
نہ رھڻ.

- ڪٽائوڍو ۽ ڪٽائوھ: ذ. ڪٽاڻ وارو -
محتاج - ضرور تمند - گھرجائو - حاجتمند.

- ڪٽاڻ هڻجڻ: ۾ گھٽتائي يا عيب هجڻ - وڌ
هڻجڻ - مٽم هجڻ - خامي هجڻ.

- ڪٽائيتا ۽ ڪٽائيتاڻا: ذ. صفت. پئي تي
دارو مدار ڪندڙ - گھرجائو - ڪاڻ ڪيندڙ - محتاج -
ڪاٺيارو - ڪاٺيائو - غرض ڪيندڙ. پئي جي هٿ
هيٺ رهندڙ - ماتحت رهندڙ.

● ڪٽائيتارو ۽ ڪٽائيتارا: ذ. صفت. ڪاڻ
وارو - غرضدار - محتاج - عاجز - ڪاٺيائو - ڪاٺياتو -
ٻرو س - حڪم هيٺ. مھڻي ھاب - مياڙي - تصوروار -
ڏوھي - حرفي - ڪلارو - ڪنھڪار - داغدار - عيبدار.
- ڪٽائينون ڪيڻ: ۾ ٿورا ڪڻ - احسان ڪڻ.
محتاجي ڪيڻ.

● ڪٽائاموئي ۽ ڪٽائاموئينون (ت) ۾ ٿ.
لاڏ - ماڻو - انگل - آرو - لاز - لغرو - ڇاڳ - ڪوڏ -
انگل - چالاڪي - حرفت. چيرڪ - اوڀر - دٻر -
ڏيڙل - گھل - گيسر. انگار - ٺاڪار.

- ڪٽائاموئي ڪرڻ: ۾ اڪار ڪرڻ - ناڪار
ڪرڻ - نه منع ڪرڻ. ماڻو ڪرڻ - انگل ڪرڻ -
لاڏ ڪرڻ - انگل ڪرڻ - حرفت ڪرڻ - چالاڪي
ڪرڻ. گھل ڪرڻ - گيسر ڪرڻ - دٻر ڪرڻ.

● ڪٽائاهه ۽ ڪٽائاهه (ل) ۾ ٿ. ذ. تيل وغيره
ٽپائڻ لاءِ لوھ جو وڏو ٿانءُ - ڪٽھو - ڪٽاھ -
وڏي تٽي - ڪٽاھ.

● ڪٽائپکو ۽ ڪٽائپکا: ذ. صفت. ڪٽڪ
جو - ڪٽڪ وارو. گدسي - ڪٽڪ جھڙو. ڪٽڪ
رنڪو - سانورو - سانولو.

● ڪٽائو ۽ ڪٽائو: ذ. (سن. ڪاڻ) ڪاٺا -
ڪاڻو). هڪ اڪٽ وارو - يگ چشمر - هڪ اڪو.

ڪاهريءَ ۽ ڪاهريون: ٿ. صفت.
سُست - ڪاهيلي. هيٺي - اڀري - ضعيف - اڀلا.
عاجز - حيران - وريشان - ويچارِي - مصيبت زدہ.
ٻارڙي - معصومي - اڀر - هسُون - جيتاسڙي -
اجيڙي. (اسر خاص). داد و ضلعي ۾ هڪ شهر
جو نالو.

ڪاهروڙ: اسر خاص. مسلمان ڪمان ٿيهر
ڪوھ ڀري هڪ شهر جو نالو (جتي راجا سالووان،
ساڪ لوڪن کي شڪست ڏني هئي).

ڪاهيڪي: اسر خاص. تعلقي گونيءَ ۾ هڪ
ڏيهر جو نالو.

ڪاهيل ۽ ڪاهل: ڏ. صفت. (سن). ڪاهل
(= ڏهر) سُست - ڪانئيل - هوو - آهستو - آرسی -
ٽوٽي - ڪمچور - ڏلو - ڪانهرو - ڪاهيلو.
گيدي - بزدل - ڪنڊو - ڪانئير - ڪٽو -
ميسٽو - ڊڄڻو - سهڻو گيهي. مڃهول - بيوقوف -
ڀوک - جٽ - اناڙي - ڄاهيل - هيٺو - ڪمزور -
ضعيف - ڏهرو. ٻوٽي ٻيل.

ڪاهلپ ۽ ڪاهلپون: ٿ. ڪاهيلي -
مُستي - آرس.

ڪاهلپائي ۽ ڪاهلپائيون: ٿ. ڪاهلي -
مُستي - موڳائي - آرس.

ڪاهلپين: ٿ. ڪاهلي - مُستي - موڳائي -
آرس - ڀرائي.

ڪاهلپو ۽ ڪاهلپا: ڏ. مُستي - موڳائي -
ڪاهيلي.

ڪاهيلي ۽ ڪاهيليون: ٿ. مُستي - آرس -
آرسپائي - ڀرائي - آهستي - ٽوٽي - موڳائي -
ڍلائي - گهر - ٽوٽپائي - ٽوٽ - گهيرپ - آرام طلبي.

ڪاهين ۽ ڪاهين: ڏ. (ع). اڳڪٿي ڪندڙ -
گهر - ڀوڄاري - پروخت - پير - سُرخه - هادي.
جادوگر. قال گو. جانورن جو آواز سڃاڻندڙ.

غيب جون ڳالهيون ٻڌائيندڙ.

ڪاهين: ٿ. مصدر. هلائڻ - هڪلڻ - ڌڪڻ -
ڌوڪڻ - چورڻ - اڳتي ڪرڻ. حملو ڪرڻ - چڙهي
ڪرڻ - رومو ڪرڻ - جُلهه ڪرڻ - ڪاهه ڪرڻ -

ڪاوڙڻ: ٿ. مصدر. (سن). ڪيشوپ = ڪاوڙ
غصِي ۾ اچڻ - ناراض ٿيڻ - ڪاوڙجڻ - ڌمرجڻ -
رلج ٿيڻ - چڙڻ - ڀسرجڻ - ڪيروٽ ڪرڻ - غصو
ڪرڻ. باهه ٿي وڃڻ - ڳاڙهو ٿيڻ - تهي وڃڻ.
رُسن.

ڪاوڙ ۽ ڪاوڙون: ٿ. غصو - رلج -
جوش - ڌمر - چڙ - ناراضگي - ناراضيو - وسامو -
ڪروٽ - وڏوڻ - چوپ - جذبو - ڪوپ -
غضب.

ڪاوڙائتو ۽ ڪاوڙائتا: ڏ. غصِي ۾ -
ڌمريل - ڪاوڙيل - چڙيل - رنج - وڏوڻو - غصِي -
هسريٽل - راجور - چيوٽل - ناراض - راجيده -
ڪيروٽي - ڪاوڙ پريل - ڪاوڙ مان - غصِي مان
(سڌ وغيره).

ڪاوڙائڻ: ٿ. مصدر. ڌمرائڻ - چوڙائڻ - غصو
ڏيارڻ - چوڙ - رنجائڻ - ڀسرائڻ - ڪاوڙ ڏيارڻ -
جوش ڏيارڻ - ناراض ڪرڻ - رُمائڻ.

ڪاوڙجڻ: ٿ. مصدر. غصِي ۾ اچڻ - چڙڻ -
ڌمرجڻ - رنج ٿيڻ - جوش ۾ اچڻ - ڪاوڙڻ -
ڀسرجڻ - رُسن - ناراض ٿيڻ - ڪروٽ ڪرڻ -
ڪاوڙيل ۽ ڪاوڙيل: ڏ. ڌمريل -
غصِي - ڪروٽي. ناراض - رُئل.

ڪاوو ۽ ڪاو (ت): ڏ. شيشو - ڪالچ -
ڪاچ - ڪاڻو - ڪاهو.

ڪاوبلي ۽ ڪاوبليون (ت): ٿ. مادي
ڪاڻءُ - ڪانگي - ڪانگري - ڪيائتي.

ڪاهه ۽ ڪاهون: ٿ. (سن). ڪرهيه -
جُلهه. (جُلهه - حملو - ڌوڪ. مال جو ۵۰ ۱۰۰
الدا (ت). ٻنڌهه - مسافري (يعني طريقت).

"هٿس هوتن هاڻي تي ڪيچي گذير ڪاهه ۾"
(شاه).

(ظرف) ڪانهه؟ - ڪيشي؟ - ڪاڻي؟ - ڪهڙي
هتڏهه؟ - ڪيڏانهن؟.

ڪاهرو ۽ ڪاهرا (ت): ڏ. صفت. ٽوٽي -
ڪانهرو - سُست - ڪاهيل - ڪاهيلو - آرسی.

● ڪاهوري؟ اسم خاص. درڪاڻي بلوچن جي هڪ قبيلي جو نالو.

● ڪاهيٽڪو؟ ڪاهيٽڪا؟ ذ. صفت. ليجس - هوڏي - ٺيڙو - خدي - شيد تي - اٿوڻو - ڪڍي - ليرچو - ليرچو - آهنگ - هنيو - پڇي. ڏو ڪٽائون - ڏڪائون - اهڃائون - هلاڪ ڪندڙ - بيزار ڪندڙ - ڪڪ ڪندڙ - ورچائيندڙ - ڪپائيندڙ - مٿي جو سور - آڪيف ڏيندڙ (انسان جو لقب). جهڳڙائو - جهڙائو - جهڙائو.

● ڪاهي ٺيڪيو؟ ڪاهي ٺيڪيا (ل)؛ ذ. بد اخلاق - بي حياءَ - بي شرم - ليرچو - بي لچرو. بيڪار - بيڪو - ڪار - ٺيڪو - اجايو - رائيڪان.

● ڪاهي؟ ڪاهيون؟ (ت)؛ ٿ. مشيري - اوڙو. ڦڙڪي (ت).

● ڪاهيٽا؟ اسم خاص. ٿر ۾ مسلمانن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪاهين؟ ڪاهينئون؟ ٿ. ڪنهن به آن (ڪنگ وغيره) جي وٽ - ڪانهين - لاري. ڊرگي - مشيري.

● ڪاهينجا؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪاه. ظرف. (سن. ڪير) ڪاڻي - ڪاه. ڪاه ڪاه؛ ذ. ڪٽو - ڊپ - هراس - پڻو - خطرو - ڊڄو.

● ڪاڻيٽ؟ ڪاڻيٽ (ت)؛ ذ. ڪاڻيٽ. مشيهه - شڪي - گمالي.

● ڪاڻيٽ؟ اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاڻيجو؟ ڪاڻيجا؛ ذ. قاعدو - قانون - دستور العمل. رواج - ريت - رسم - چڪر - پوڻارو.

● ڪاڻيو؟ ڪاڻيو؛ ذ. (سن. ڪاڻيو - ڊڄو) ڊڄو - ڪيڍي - ٻڙڍل - ڊڙوڪ - ڪير - هيٺ - بي هيٺ - ڪاڻيو.

● ڪاڻيائت؟ ڪاڻيائتون؟ (ع. ڪون - وجود) دنيا - جهان - وٽس - مخلوقات - جنگ - متسار - عالم - ٿرلوڪ - خلق الله - سيشي.

● موجودات - حاضري.

ڪاهرو ڪرڻ - آلت ڪرڻ - اوچو ڪوڪڙ ڪرڻ - غلبو ڪرڻ - آڪر مڻ ڪرڻ. زور يا جوش سان هڻڻ يا ڊڪڻ. پيس ڪرڻ (پتي راند ۾ پتا) ورهائڻ. ڪاهه؟ ڪاهون؟ ٿ. حملو - هلائڻ - جُلهو - روسڙ - آلت - چڙهي - غلبو - آڪر مڻ - ٽڙول - ڪاهرو - چٽڪو - اوچتي چڙهي.

● ڪاهو؟ ڪاهو؟ ذ. صفت. حملو ڪندڙ - جُلهو ڪندڙ - رومڙ ڪندڙ - چڙهي ڪندڙ - ڪاهرو ڪندڙ - ڪاهه ڪنهڙ. ڪاهيندڙ - هلائيندڙ - هڪليندڙ - سوار - ڪوچمين - ڊرائيوڙ - مددگار - پٿيرو - واهيرو - ساڻي - ساڻي - حيايتي. فرهادي - مقدمو - هلائيندڙ. چڪيندڙ - ڪشش ڪندڙ - چيڪ ڪندڙ. ٽائيندڙ. (اسم). ڪاهه - ٿوڪار - ٻڙهائي - چيڪ - مارو - ڪشش. اڳتي وڌڻ جي حالت. ٻچ جو هڪ قسم. پوٽي جو هڪ قسم. هاڻي جي هڪيءَ جو هڪ قسم. هڪ وڻ جو نالو. (اسم خاص). هڪ مڪان جو نالو. تعلقي ميرپور خاص ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاهو ٿي؟ ٻيھن؟ اورچ ٿيڻ - ثابت قدم ٿي ٻيھن - اڻ ٿڪ ٿي ٻيھن. هوڏ يا شدت ٻڌي ٻيھن - ضد ٻڌي ٻيھن.

● ڪاهو ڪاهه؟ ڏوڪ ڏوڪان؟ حملو - ڪاهه - جُلهو - آلت - رومڙ.

● ڪاهي؟ هڪاهي - حملو ڪري - جُلهو ڪري (ضمير). ڪهڙي؟

● ڪاهي آچڻ؟ حملو ڪري آچڻ. وٺي آچڻ. کڻي آچڻ.

● ڪاهي ڪيڏي پوڻ؟ ڏاڍو تنگ ڪرڻ - ڪڪ ڪرڻ - سورهو ڪهڻ - بيزار ڪرڻ - لائي لڳائي پٺيان پوڻ - مڇڙو ٿي لڳڻ.

● ڪاهو؟ ڪاهه (ڪ)؛ ذ. ضمير. ڪنهن جو؟ ڪير. ڪو.

● ڪاهوچي؟ اسم خاص. ڀٽ شاھ کان ٿورو پريو هڪ جاءِ جو نالو.

● ڪاهوءَ جو ڏڙو؟ اسم خاص. ميرپور خاص جي پورسان هڪ قديم قتل شهر جو نالو.

● ڪاٺوس ۽ ڪاٺوسون ۱ ذ. (ع). ايران جي هڪ عظيم الشان بادشاهه جو نالو (رستم بهلوان) ان جي لوڪرن مان هو.

● ڪاٺون (ت): ذ. مالھ. ڪي ڏينھن ٿان ٿوڻ کان ڇھلي ٻھنڌو هڪ ڪاٺي. (ضمير). ڪھڙو (لبر وغيره).

● ڪاٺي ۽ ڪاٺيون ۱ ذ. (سن. ڪٽ) ھندن جي چٽاڙي ڪٺن لاء ڪاٺ جو ٺھيل ڏاڪڻين ڏولي - بانس ۽ ڪڪڻ جي ٺھيل ڏولي - ڪڪڻ جو موڙو - ٽٽي. (ھندن جي) ارٿي - جھازو. ٻئيءَ ۾ ڪٽر وڃھڻ لاء ڪٽب ايندڙ ڪپڙو (ت). (اسر خاص). سيوھڻ تعلقي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺي ڪٽڻ ۱ ھندو ٻيرالي (سڙدي) ڪي ڪاٺين ۽ ڪڪڻ جي ٺھيل ڏاڪڻ تي مسڻ ڏي کڻي وڃڻ - مڙو ڪٽڻ. ڪاٺيءَ تي ڪٽڻ.

● ڪاٺيڪ ۽ ڪاٺيڪ ۱ ذ. صفت. (من. ڪاڀا = بدن). بدن جو - بدني.

● ڪاٺيئل ۽ ڪاٺيئل ۱ ذ. ھيٺ ۾ وھل ڪاڌي جو سڏيو جزو.

● ڪاٺيئر ۽ ڪاٺيئر ۱ ذ. ھيٺ ۾ رٻ جي صورت اختيار ڪيل اڻ ھضم ٿيل ڪاڌو.

● ڪاٺين ۱ ذ. ڪٽي - ڪٽي - ھٿ - ھاسو - موڙو - ٿارو (ت).

”ڪوئلڌ قلمي جا ڪوڏڙيا“

ڪاٺيئن - مٿور - ڪن

(خليفو لبي بخش).

ڪھڙي (لبر ۾).

● ڪاٺين ڪال: ٽمار ھو - ڪھڙو وقت ھو.

● ڪاٺين ڪٽڻ (ت). ڪٽي ڪرڻ - ھٿ ڏيڻ - ھاسو ڪرڻ - ٿارو ڪرڻ - موڙو ڪرڻ.

● ڪاٺين وارڻ (ت): ھٿ ڏيڻ - انڪار ڪرڻ - لاڪار ڪرڻ.

● ڪاٺينئل ۽ ڪاٺينئل (ل): ذ. هڪ

ٻڪريءَ جو لالو.

● ڪاٺينج ۽ ڪاٺينجون ۱ ذ. سٿوار - مٿن - ڪاٺج - سٿوار.

● ڪاٺينج آڻڻ ۱ انتهائي ڪوشش ڪرڻ - ڪھڙو زور لائڻ - بيحد سعيو ڪرڻ.

● ڪاٺينج لاهڻ ۱ آکھڙو ڪرڻ - بي عزتو ڪرڻ.

● ڪاٺينج ھٿڻ ۱ انتهائي ڪوشش ڪرڻ - ڪھڙو زور لائڻ.

● ڪاٺينرو: اسر خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪاٺو ۽ ڪاٺا ۱ ذ. (من. ڪاٺج = شيشو) ڪاٺو - شيشو - ڪٽج - ڪاٺج - ڪاٺج. آرسو.

چٽ جي ٻئي - پٽيئر - ٿوڻي - ڪاٺو. سمنڊ جي ويرو لھڻ واري حالت - ھاٿيءَ جي ڪاٺ -

گھٽائي - ھاٿيءَ جي ڇڄڻ واري حالت - ھاٿيءَ جي لاٺ (ل).

”ھاٿي سِر مٿي سٿي مهميرون ملاجن جون ڪاٺي ۾ ڪوھ ڪرين ھو موٽڻ جو ھو“

(الخ).

ھاٿيءَ جي ٻڪيءَ جو هڪ قسم (ھاٿي لھڻ وقت ايندو آھي).

● ڪاٺو ڏيڻ (ت): ڇڏي وڃڻ - لھي وڃڻ. ”مج لھڻ مھل تپ ڪاٺو ڏئي لھي وھندو آھي“ (جملو).

● ڪاٺو ڪٽج ۱ ڪوڙو يا ڪچو شيشو (ل) موتي لڌ چواھر) - ڪوڙو - ڪوٽو.

● ڪاٺو ڪاٺين ۱ (تپ) بيماري ھاٿي وغيره جو (گھٽجڻ - لھڻ - مڙڻ - ھٿڻ - ڇھجڻ - پوئتي پوڻ).

● ڪاٺور ۽ ڪاٺورون: (ت) ۱ ذ. آبتو - آبتو - برطرف - اونڌو - آلتو.

● ڪاٺوري ۱ اسر خاص. ڪٽج ۾ هڪ ڳوٺ جو لالو.

● ڪاٺوڙي ۽ ڪاٺوڙيون: (ت) ۱ ذ. ڪاٺين جي لڌ جو هڪ ھاسو - گدھ جي چنڊيءَ جو هڪ ھاسو.

● ڪتابا ۽ ڪاڀائون: ث. (سن. ڪاڀه < ڪاڀا = بدن) بدن - جسم - هائي - جان - تن - ستر - پٿر - قالب - پٽ - ڏيڻ - لاه - پٽيڇرو - چٽو - ديهه - وجود - طبيعت - لطرت - جهرو - روپ - شڪل - صورت - اصليت - بناوت - جوڙجڪ - تند رستي - چڱيلائي.

- ڪتابا پٽ: ث. صفت. چٽو قبول ڪندڙ. هڪڙي جسم سان هشي جسم ۾ ويندڙ - چولو بدلائيندڙ - ويس بدلائيندڙ. بهروهي. طبيعت بدلائيندڙ - طبيعت ڦيريندڙ. (اسم). اوڙهي سان جوان ڪندڙ دوا.

- ڪتابا پٽ: ٿيڻ: صورت بدليجن - روپ يا شڪل مٽجڻ - شڪل ڦرڻ - صورت بدلائي چڏڻ.

- ڪتابا پٽ: ٿيڻ: باڪل بدلائي چڏڻ - انقلاب آڻڻ - تبديلي آڻڻ - ڦيرو آڻڻ.

- ڪاڀا ڪڪور چٽ: جواليء جا آثار ظاهر ٿيڻ - لڱ لال ٿيڻ - مورچن. پينگ ٿي وڃڻ - مچو هنڌ ٿيڻ.

- ڪتابا ڪٽپ: آڀرويد جو پڌي کي جوان بنائڻ وارو طريقو.

- ڪاڀا ۾ ويڇتار ٿيڻ: بهماري جو انديشو هجڻ - بيمار ٿيڻ - اگهو ٿيڻ.

- ڪاڀا ۾ ويڇتار ٿيڻ: بي مزي ٿيڻ - لاڇاڻ ٿيڻ - عليل ٿيڻ - اگهو ٿيڻ - بي چاق ٿيڻ.

● ڪاڀر ۽ ڪاڀر (ت): ڏ. ٽڪل - چور. بڙار - ڪڪ - خفي - ڦڪو - شرمندہ - هشيمن - شرمسار.

● ڪاڀو ۽ ڪاڀا: ڏ. (سن. ڪٽاچ ڪاڻو) ڪاڻو - شيشو - ڪاٺ - ڊرمني - آرمي. (ڪاڻ جي). هٿي - پٽيڇر - ٿوٺي - ولو - داسو. ڊگهي چٽر - لڙهو.

● ڪٽ ۽ ڪٽ: ڏ. صفت. ور - ڏٺڪ - ڦير - وڪڙ - ڪٽ - ڦيرو - ولو - ٽيڙائي - چيپ - جهاني.

● ڪٽاب ۽ ڪٽاب: ڏ. (ع). ڪاڇي جي شئي جو هڪ قسم - سيخ ۾ پڪل ٿيڻ.

- ڪٽاب ٿيڻ: ٻڃڻ - سٽوڻ - سيخ ٿيڻ. - ڪٽاب ڪرڻ: جلائڻ - بچائڻ - ٻڃڻ - سيخ ڪرڻ - تڪليف ڏيڻ - ڏک ڏيڻ. پرزا پرزا ڪري ملائڻ.

- ڪٽاب وارو: ڪٽاب ٺاهي وڪندڙ - ڪٽابي - ڪٽابي.

- ڪٽابي ۽ ڪٽابي: ڏ. صفت. ڪٽاب ٺاهي وڪندڙ - ڪٽاب وارو.

● ڪٽاب چيڻي: ث. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪو وکر (گول داڻا) رنگ ڪارو، قد ڪارڻ مڇن جيئڙو مصالح طور ڪاڇي ۾ ڪم ايندڙ).

● ڪٽت ۽ ڪٽت: ڏ. بيت - نظم - شعر. ڊگهو قصو - بيان - حال احوال - ڪيفيت - داستان - رار ڪٽا - آکاڻي. ڏکڻ جي ڪهاڻي - سور جو داستان.

- ڪٽتائي: ڏ. شاعر.

- ڪٽت پٽ: ٿيڻ: شعر پڌائڻ - بيان پڌائڻ.

● ڪٽر ۽ ڪٽر: ڏ. (ع. ڪپر = وڏو هو). بزرگ - جهونو - وڙهو - وڏي عمر وارو - عمر رسيدہ - پيٽر - ڪراڙو - پڏو. پير بردي - وڙهائي - پڌائي - پيري - بزرگي - ڪٽر - وڌائي - شان - ٺاڻ - عزت - رعب - عظمت - حشمت - تهيج - ديهو - مرتبو. ايشور جي مهانتا - خدا تعاليٰ جي هڪ وصف. سڪو هٿ - ٿان - آيمان - ٽڪٽر - ٿاڏ - ڦوٽو - ڪوڙو ڏٺڪ - مغروري - آڪڙ - ميت.

- ڪٽر پٽ: ڏ. (ع). بزرگي - عظمت - وڌائي. فخر - هٿ - مغروري - غرور - ٽڪر - خود پيڻي - خود نمائي. بزرگ پٽ - الله تعاليٰ جو هڪ صفاتي لالو.

- ڪٽر پٽ: ڏ. عظمت - جلالت - شان - عزت - وڌائي - قدرت - رعب - ٺاڻ - بزرگي. تحمل. هٿ - غرور - ٽڪر.

● ڪٽڪ ۽ ڪٽڪ: ڏ. پکيء جو هڪ قسم - ڊپل نتر جو هڪ قسم.

● ڪُبو ۽ ڪُبا ڏ. ڪيهه، تيل وغيره وجهڻ لاءِ ڄم جي وڏي ڳوٺري- ڪُبو- ڪُبي. (باهه جي ڪم لاءِ). ڪونڊي.

● ڪُبوٽر ۽ ڪُبوٽر: ڏ. (سن. ڪُبوٽڪ= ڪُبوٽر). هڪي جو هڪ قسم- هاريهر- هاريهل- هاريل- هاريلو. (قسم گهڻا هالن جي ڪم اچن، ايتري قدر جو ميلن جي مفاصلي تان موٽي اصلوڪي جاءِ تي اچن). (صفت). پيغام پهچائيندڙ- قاصد. حتمام. حسين- مڻهو- ٺاهوڪو- من موڻهو- ملسوڪ. (ڏ). گهوڙي جي رنگ جو هڪ قسم.

● ڪُبوٽر آئي: ڏ. ڪبوٽر ڌاريندڙ يا وڪندڙ- ڪبوٽر باز- ڪبوٽريو.

● ڪُبوٽر باز ۽ ڪُبوٽر باز: ڏ. ڪُبوٽر ڌاريندڙ يا وڪندڙ- ڪُبوٽرائي.

● ڪُبوٽر خالو ۽ ڪُبوٽر خالا: ڏ. ڪُبوٽرن جي رهڻ جي جاءِ- ڪاٺڪ. اها جاءِ جتي هڪڙو اچي ٻيو وڃي- مسافر خالو.

● ڪُبوٽري ۽ ڪُبوٽريون: ڏ. ڪبوٽر جي مادي. هڪ مشهور هڪي جو قسم. نهڻ واري ڪچري- نهڻي. (صفت). خوبصورت- سهڻي- خوش وضع- ٺاهوڪي- حسين- سَندَر.

● ڪُبوڏ: ڏ. صفت. (ف). آسماني رنگ جو- پيلو- ليلو- آسماني.

● ڪُبي (ل): ڏ. طرف. ڪڏهن ۽ ڪڏهن ۽ ڪڏهن ٻي- ڪُبي. "اڻ ڪُبي" ڪوٺا ڇڏيندس" (جملو).

● ڪُبيار ۽ ڪُبيارون: (ت) ۽ ڏ. ڦر ڪي ٻار سان کير نه ڌارائيندڙ هڪري- ڪُٽر.

● ڪُبيار ۽ ڪُبيارون: (ت) ۽ ڏ. ڪُبيار ڪُٽر.

● ڪُبيرو ۽ ڪُبيرو: ڏ. صفت. (ع). وڏو- بزرگ- مڙها- اوچو- پُٺند- مٿي- پَرگزيءَ- صَدر- مڙهون- آئمر- اعظم- اعليٰ. (اسم خاص). هندستان جي مشهور (هندو ڌرم جو سڌارڪ) ڀڳت ۽ درويش شاعر جو نالو- ڀڳت ڪُبيرو.

● ڪُبيرو ۽ ڪُبيرو: ڏ. ڀڳت ڪُبيرو جا هوڃاري هوڻگج چيل مرید.

● ڪُبيرو ۽ ڪُبيرو: ڏ. صفت. (ع). وڏو- سخت (گناه).

● ڪُبيرو گناه: وڏو گناه.

● ڪُبيرو شاهه: اسم خاص. سنڌ جي مشهور شاعر جو نالو.

● ڪُپ ۽ ڪُپون: (ل) ۽ ڏ. بهانو- ڌارو- عذر. لت نشاء- کس گسء- کوٽاڻا. ڊپ- ڊڄو- ڀؤ- خطرو.

● ڪُپ ۽ ڪُپ: ڏ. (سن. ڪُپج= ڪُڪ) ڪُڪ- وڙ- ڪُڪ- وڪڙ- خسر- وٽ- اڪيڙو- ڪُپ- ٻيچ- ڏيگ- گهٺ- چيپ- آس- سوچ- ڪُپ- ڀڙو- ڪُبي- آهيو- ماهي پشت- ٺوڻو. گهٽ- چيڪ- چڪهه- ڪيهج.

● ڪُپائين: مصدر. لوڙي هلڻ- جهڪو ٿي هلڻ- ڪُپو ٿي هلڻ- ڪُپو ٿي- ليڙو ٿي- گنگو ٿي هلڻ- ڪُپو ٿي هلڻ. ڪُپ ڪڍڻ- نيمي هلڻ. وٺڻ وڃڻ- ٺهڻ- هري پنجن- ڪپائين- ٺارو ڪرڻ- کوٽاڻا ڪرڻ- ڪو هي ڪرڻ- دير ڪرڻ- سڀڙائين- ٿيڙائين- لٽڻ- چرڪ ڪرائڻ- اوڀر ڪرائڻ. ليڙو ٿيڻ- ڏنگو ٿيڻ- چيو ٿيڻ- پتڻ- مڙڻ. ٽپڪ ڏهڻي و هڻڻ.

● ڪُپائي ۽ ڪُپائينون: ڏ. ڪُڪائي- ڪُڪ- ڪُپ- وڙ- موڙ- چيپ- وڪڙ- ڏنگائي.

● ڪُپڙو ۽ ڪُپڙا: ڏ. صفت. ڪُڪ لڪل- ڪُپو- لوڙي هلندڙ- ڊونڊڙو- نيمي هلندڙ. ٺو هي وارو- ٺو هو- ڪُڪ- ڪُپ- آهيو- ماهي پشت.

● ڪُپڙو ٿيڻ ۽ ڪُپڙو ٿيڻ: ڏ. هيٺ ٿيڻ- نيم ٿيڻ- ڪُپو ٿيڻ- گنگو ٿيڻ- ڪُپ ڪڍڻ- ٿيڙڻ- نيون. چيلو ٺاڻيڻ.

● ڪهاڻا ۽ ڪهاڻا: (ت) ۽ ڏ. (دوين جو محاورو) ڪهاڻا- آسماني. ڪپڙا ايتري ڪري ڪهاڻا هر رکڻ (جملو).

● ڪُبو ۽ ڪُبا ڏ. ڪيهه، تيل وغيره وجهڻ لاءِ ڄم جي وڏي ڳوٺري- ڪُبو- ڪُبي. (باهه جي ڪم لاءِ). ڪونڊي.

● ڪُبوٽر ۽ ڪُبوٽر: ڏ. (سن. ڪُبوٽڪ= ڪُبوٽر). هڪي جو هڪ قسم- هاريهر- هاريهل- هاريل- هاريلو. (قسم گهڻا هالن جي ڪم اچن، ايتري قدر جو ميلن جي مفاصلي تان موٽي اصلوڪي جاءِ تي اچن). (صفت). پيغام پهچائيندڙ- قاصد. حتمام. حسين- مڻهو- ٺاهوڪو- من موڻهو- ملسوڪ. (ڏ). گهوڙي جي رنگ جو هڪ قسم.

● ڪُبوٽر آئي: ڏ. ڪبوٽر ڌاريندڙ يا وڪندڙ- ڪبوٽر باز- ڪبوٽريو.

● ڪُبوٽر باز ۽ ڪُبوٽر باز: ڏ. ڪُبوٽر ڌاريندڙ يا وڪندڙ- ڪُبوٽرائي.

● ڪُبوٽر خالو ۽ ڪُبوٽر خالا: ڏ. ڪُبوٽرن جي رهڻ جي جاءِ- ڪاٺڪ. اها جاءِ جتي هڪڙو اچي ٻيو وڃي- مسافر خالو.

● ڪُبوٽري ۽ ڪُبوٽريون: ڏ. ڪبوٽر جي مادي. هڪ مشهور هڪي جو قسم. نهڻ واري ڪچري- نهڻي. (صفت). خوبصورت- سهڻي- خوش وضع- ٺاهوڪي- حسين- سَندَر.

● ڪُبوڏ: ڏ. صفت. (ف). آسماني رنگ جو- پيلو- ليلو- آسماني.

● ڪُبي (ل): ڏ. طرف. ڪڏهن ۽ ڪڏهن ۽ ڪڏهن ٻي- ڪُبي. "اڻ ڪُبي" ڪوٺا ڇڏيندس" (جملو).

● ڪُبيار ۽ ڪُبيارون: (ت) ۽ ڏ. ڦر ڪي ٻار سان کير نه ڌارائيندڙ هڪري- ڪُٽر.

● ڪُبيار ۽ ڪُبيارون: (ت) ۽ ڏ. ڪُبيار ڪُٽر.

● ڪُبيرو ۽ ڪُبيرو: ڏ. صفت. (ع). وڏو- بزرگ- مڙها- اوچو- پُٺند- مٿي- پَرگزيءَ- صَدر- مڙهون- آئمر- اعظم- اعليٰ. (اسم خاص). هندستان جي مشهور (هندو ڌرم جو سڌارڪ) ڀڳت ۽ درويش شاعر جو نالو- ڀڳت ڪُبيرو.

● ڪٽيٽ (ڪ): ذ. ٺڳي - دغا - دولاب -
 مڪر - ترڪت - فريب - ويساھ گهاتي.
 ● ڪٽيٽ ۽ ڪٽيٽ ۱ ذ. الماڙي - ڪٽيٽ.
 ● ڪٽيٽ ۱ اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ هندن جي
 هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪٽيٽيو ۽ ڪٽيٽيا: ذ. صفت. بد نيت -
 ڪٽيٽ.
 ● ڪٽيٽي ۱ اسم خاص. هڪ راند جو نالو -
 ڪٽيل ڪوڏي - ڪوڏي ڪوڏي.
 ● ڪٽيٽ ۱ مصدر. (سن. ڪٽڻ = ڪٽيٽڻ)
 ڪٽيٽڻ - ڏڪڻ - ٽڙڪڻ - ڏڏڻ - اڏڻ.
 چرڪڻ - ڊڄڻ - ڊپ ڪرڻ - ڀٽو ڪرڻ - غطرو
 ڪرڻ - انديشو ڪرڻ - اونو ڪرڻ - فڪر ڪرڻ -
 ڳڻي ڪرڻ - اوسيڙو ڪرڻ.
 - ڪٽڻ ۽ ڪٽڻ ۱ ذ. ڏوڏو - لوڏو - ٽرڪي -
 ڏڪي. چيرڪ - ڊپ - ڊڄ - ڊڄو.
 ● ڪٽو ۽ ڪٽا (ل): ذ. ٻاڙو - ٿورو ڪمارو.
 ”ڪوه تازو ٻڌل آهي، انهيءَ ڪري مائي
 ڪٽو ٿي ويو آهي“ (جملو).
 ● ڪٽو ۽ ڪٽا: ذ. صفت. (سن. ڪٽڻ <
 ڪٽوڻ. ف ڪوڙ = نيميل) نيميل - ٻوڙيل -
 ٻٽ نڪتل - گڙڪ وارو - خميده پُشت -
 ڪٽو - گڙڪو - جهڙڪيل - ڏنگو - ڦڏو -
 ڏوڙاڪو - چيو. نار جو هڪ عضوو - مهري
 واري چڪر جو ارو (مهري کي قابو جهلڻ لاءِ) -
 هڙلي جي مٿين چڪر جو هڪ ڏندو جو
 لوٽن واري چڪر جي ڪاٺيءَ ۾ ڦاسي ان کي
 ڦيرائي).
 - ڪٽي ۽ ڪٽيون: ٺ. ڪٽي جو
 مٿس - جهڙڪيل - نيميل - ڏنگي - ڦڏي.
 چوڪندي. ڏيئي ٻارڻ لاءِ گاري (هندڪي
 رسم).
 - ڪٽي ۽ ليٽڪ: ٺ. ڏلڪي يا ڦڏي ليڪ.
 - ڪٽي ڪاٽڻ ۱ ان سڌيءَ طرح اٽڪار
 ڪرڻ. ڳڻي ڪرڻ - ڏل هڻڻ.
 ● ڪٽو هڙي ۽ ڪٽو هڙو ٻن (ل): ٺ.
 گهڻن رنگن واري - چٽڪ ٻري - چٽڪمري -
 رنگين. ڪاري تيشر جي مادي - سيسي -
 ڪٽي هڙي (ت).
 ● ڪٽو هو (ت): اسم خاص. گاهه جو
 هڪ قسم.

● ڪٽيٽ (ڪ): ذ. ٺڳي - دغا - دولاب -
 مڪر - ترڪت - فريب - ويساھ گهاتي.
 ● ڪٽيٽ ۽ ڪٽيٽ ۱ ذ. الماڙي - ڪٽيٽ.
 ● ڪٽيٽ ۱ اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ هندن جي
 هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪٽيٽيو ۽ ڪٽيٽيا: ذ. صفت. بد نيت -
 ڪٽيٽ.
 ● ڪٽيٽي ۱ اسم خاص. هڪ راند جو نالو -
 ڪٽيل ڪوڏي - ڪوڏي ڪوڏي.
 ● ڪٽيٽ ۽ ڪٽيٽو ۱ ٺ. (ع. قبره) پڪيءَ
 جو هڪ قسم. چالو پڪيءَ جي هڪ ذات -
 لالپي.
 - ڪٽيٽر چٽيٽري (ٺ): گهڻن رنگن جي
 ميلاپ واري شيء - رنگ ٻرلڪي - رنگين - رلڪيلي -
 رنگارنگي.
 ● ڪٽيٽر: اسم خاص. مسلمانن جي هڪ ذات جو
 نالو - جوئيچن جي هڪ ٻاڙي جو نالو.
 ● ڪٽيٽرا: اسم خاص. (مهر قوم مان) هڪ
 ذات جو نالو.
 ● ڪٽيٽرو ۽ ڪٽيٽرا: ذ. صفت. چٽڪمري
 رنگ وارو - رنگارنگي - گوناگون رنگ وارو -
 داغدار - داغ وارو - چٽ چٽ - وچتر - ابلق -
 چٽڪمرو - رنگين - رنگ ٻرلڪي - ڪمرو.
 جانورن جي رنگ جو هڪ قسم.
 - ڪٽيٽري ۽ ڪٽيٽريون: ٺ. جانورن جي
 رنگ جو هڪ قسم - گاڏڙ رنگ - رنگينڪي.
 (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.
 - ڪٽيٽري ٻري ۱ ٺ. ٻري پڪريءَ جو
 هڪ قسم.
 - ڪٽيٽري ڏاڙهي ۱ ٺ. اڇن ۽ ڪارن
 وارن واري ڏاڙهي - ڪرڙ ڏاڙهي (ذ). ڪرڙو ڏي.
 ● ڪٽيٽو: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪٽيٽو ۽ ڪٽيٽو ۱ ڪٽيٽو ٽون: ذ.
 ٺ. ڪيڪڙاڻ - ريهڙ - واکو. ڪٽي جو
 جانور کي وٺڻ وقت آواز - ٻوڙڪاٽ - ٻوڙاڙ -
 ٻوڙڪ (ت).

- ڪٽهه ۽ وجهه ۽ لسان ڪرڻ - وڌ ڏيڻ -
ڪپ ڪرڻ - ڪپو ڏيڻ - ٽڪ ڪرڻ - ڳالهه جو
فيصلو ڪرڻ - قطع ڪلام ڪرڻ - نبيرو ڪرڻ -
آخري چيو ڇڏائڻ.

● ڪٽ ۽ ڪٽڻ (ل) ۽ ٿ. بدن تي لڪل
سنا پورا وار. راءِ جا داڻا داڻا. بدن کي ڪاٽيندڙ
ڌڙا - ننڍڙي زهريلي جيت جو هڪ قسم - مچر
جو هڪ قسم.

● ڪٽ ۽ ڪٽڻ ۽ ٿ. (سن. ڪٽڻ).
هاڳي رنگ جي مچر يا جيت جو هڪ قسم -
مٿون. (سن. ڪٽڻ). ستر وغيره جي ٻن
تي لڪل سنا ڪارائي وارا ڏندا. (وڻ جي)
ٻن وغيره تي سنا وار - بوجر. زير لاف - ڪٽڻ.
- ڪٽ خلق ۽ ٿ. عام ماڻهو - گرا گنجاءِ -
ٿڙي ٿيڻي. ڪٽ راج.

- ڪٽ راج ۽ ٿ. ڪٽ خلق - هٿا - ڪمزور
(ماڻهو).

● ڪتاب ۽ ڪتابت ۽ ٿ. (ع. ڪتابت =
هن لکيو). لکيل آکاڻين جو هڪ مجموعو -
پستڪ - ٻوٽي - گِرَڪَت - شاستر - جلد - مڪتب -
پياض - نوشت - لاس. چوپڙي - بندي - رسالو - ڪاهي.
مقالو - داستان - ڪٽا - وارِ ٿا - ڳالهه - بيان.
وَهِي - ڪاتو - رجسٽر - آزاد ڪيل. (ع - ا - د).
- ڪتابت آسماني ۽ ٿ. ڪتابت الاهي
(خدا تعاليٰ جي طرفان احڪام الاهي بابت ڪنهن
پيغمبر جي وسيلي سان لازل ٿيل ڪتاب). جيئن
تر "توريت - انجيل - زبور - فرقان (قرآن شريف)".
- ڪتابت ۽ ڪتابتڻ ۽ ٿ. لکيت -
تحرير - لکڻي - نوشتو - محوري - قلم بندي - نوشت -
ڪاهي لويسي - لکيو. (هٿر وغيره تي) اکر -
ڪتابه - قبر تي ليک - وفات لاس. ناس - رتعو -
خط - خبر - نياپو. اعمالنامو.

- ڪتابت فيروش ۽ تاجر ڪتب - ڪتاب وڪٽڙو -
(انگ) بگ ميلر.

- ڪتاب ڪٽڻ ۽ ٿ. ٿورو ٿولڻ - ليڪر ڪرڻ -
حساب ڪرڻ - ليڪو لاهڻ - ڪٽڻ ڇڏائڻ - حساب

● ڪٽهه ۽ ٿ. ڪاه جو هڪ قسم - ڪٽهه.
ڪٽل جو هڪ قسم - ننڍي ان مينڊل ڪٽل
(چوٽي منڊل وائڙ). ٿاڻي ۽ ٿاڻي تي ٿيندڙ ٻوٽي
جو هڪ قسم.

● ڪٽهڙي ۽ ٿ. ٿاڻي جو هڪ قسم -
ڪٽهڙي.

● ڪٽهڙي ۽ ڪٽهڙيون ۽ ٿ. ٿاڻي جو
هڪ قسم - ڪارڙي تتر جي مادي - مسي -
ڪهري - ڪٽي - ڪهڙي. (ڌ). ڪارو يا
ڪارو تتر.

● ڪٽي ۽ ٿ. ڪارڙي تتر جي مادي. (ڌ).
ڪارو تتر.

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۽ ٿ. ڪاراب لفظ - ڪوٽڻ -
آشپ - بدل لفظ - ڪارگند - بدل لفظ (ضد. سڀ).

● ڪٽر ۽ ٿ. خاص. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● ڪٽر ۽ ٿ. خاص. تعلقي اباوڙي ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● ڪٽ ۽ ڪٽڻ ۽ ٿ. (سن. ڪار ٽيڪه =
ڪٽ). ڪٽي ۽ ڪٽي جي لڳ جو وقت -
ڪٽي جي شھوت - وهر. (سن. ڪٽر).
اڻي مان جدا ٿيل تھ - ڇان - بوسو - چيلو - آن
جون ڪلون - ڪٽو. (ظرف) ڪٽي - ڪاڻي -
ڪهڙي هنڌ - ڪيڏانهن؟

- ڪٽ ڪرڻ ۽ ٿ. وهرجن - شھوت ٿيڻ.
ڪٽي ۽ ڪٽي جو لڳ ڪرڻ.

● ڪٽ ۽ ڪٽڻ ۽ ٿ. (سن. ڪرڻ = ڪٽ).
نڀ (قلم جو). ڪٽڻ جو ڪم - ڪاهو - ڪاتو
(اڻت جي وسيلي ڪپھ سان ٽنڊون ڪيڏ).
ڪوڏر سان زمين تي ڪھل نشان - چاقون يا
چوڙي سان وڻ وغيره تي ڏنل وڍ - ڪپ - ٽڪو -
خط (وارن جو). ڪرپلي وغيره جي چيل -
چيلر - چلڪو - ڪل - ڪٽهڙو.

- ڪٽ جي روئي ۽ ڪرپلي جي ڪٽ وجهي
پڇايل روئي.

ڪار ڪري. غرض - لاپ - فائدو - مود -
فائديمندي - پراڻ - آهت - لغو - آپ - يوگ - آڻ
جي پلڻ جو اڳيون ڪاڻ وارو ٽڪر (هي به
گڏ ٿين الهيءَ لاءِ ته رسو پٿاڻ ڪري آڻ ڪري
ايڏاڻ نه اچي). هنهي جي ڪمان. (اسم خاص).
پرت جو هڪ قسم (ڪ).

- ڪٽب آچڻ ڪم اچڻ - ضرورت هئڻ -
گهرج هئڻ. فائدهوارو ٿيڻ - لاپ وارو ٿيڻ.
- ڪٽبائيتو ڪٽبائيتا؛ ذ. صفت. ڪمانتو -
ڪارائتو - ڪرتب وارو - ڪم وارو - ڪم ايندڙ -
ڪارآمد - ڪم جهڙو - ڪم وٺڻ - ڪم -
ڪم جو - ڪار جو. مفيد - فائديمند - لاپ وارو -
فائدي وارو - سڃاڻو - سڃاڻو - سارڻڪ -
لغوي وارو. چڱيءَ طرح - پٺيءَ پٺ.
- ڪٽب لائڻ؛ ڪم لائڻ - ڏنڊي ۾ لائڻ -
ڪيرت ۾ لڳائڻ.

• ڪٽب؛ ڪتاب جو عربي جمع. ذ. (ع).
ڪٽب - هن لسڪيو) گهڻا ڪٽب.
- ڪٽبخانو ڪٽبخانا؛ ذ. ڪتابن جو
دڪان - ڪتاب گهر - ٻوڪ ڊپو. پڙهڻ لاءِ

جمع ٿيل ڪتابن جي جاء - لائبرري.
- ڪٽب فروش؛ ڪتاب وڪندڙ - تاجر.
ڪٽب - ڪتابن جو واهاري - ڪتاب فروش.
• ڪٽبو ڪٽبا؛ ذ. خيال - ويچار - فڪر.
آميد - آبرو. ڪوشش - سعي - آدم - اورچائي (ت).
• ڪٽيجن؛ مصدر. گرم ٿيڻ - تپڻ (چڪين
وغيره ۾). (ڪپهه. وغيره) ڪٽجي تيار ٿيڻ -
چٽا چٽا ٿيڻ.

• ڪٽبخدا؛ ذ. گهر جو مالڪ - پٽار - خاوند -
گهوت - ڪند خدا.

• ڪٽر ڪٽر؛ ذ. آناج جو ٽهه يا ڪٽل -
ٽهه جو ذرو - ڪٽر - ٽهه - ٽوٽڙ - چيلر -
چيلو. اک ۾ پيل ڪڪرو - ڪٽر. سڄيءَ
جو ننڍو ٽڪر - سيري - ٻنهي - ٻنهي.

- ڪٽر ڇائڻ؛ ميڙاچوندي وارو آن صاف
ڪرڻ - ٻه. اهڙن. ٺيڪي شئي تي مغز هڻڻ -

ڪتاب لاهڻ. اولايون ظاهر ڪرڻ - اعمالنامو ظاهر
ڪرڻ - برابر وغيره پٿريون ڪرڻ - لڪت چيني
ڪرڻ. اعتراض ڪرڻ. ڏوراهو ڏيڻ - ميار ڏيڻ -
حرفي ڪرڻ - عتاب ڏيڻ.

- ڪٽائڻ جو ڪيڙو؛ ذ. ڪتابن کي ڪاٽيندڙ
هڪ جيت - آڏو هي (صفت). گهڻو مطالعو ڪندڙ -
گهڻو پڙهندڙ.

- ڪٽائڻي؛ ڪٽائڻي؛ ذ. ڪتاب رکندڙ -
ڪتاب دان - ڪتاب وڪندڙ. پڙهيل - ودوان -
عالم - صاحب ڪتاب - ڄاڻو - فاضل. (صفت). ڪتاب
جو. منهن ويڪرو - گول چهره - کليل منهن.

• ڪٽاب؛ ڪٽاب؛ ذ. (ع). ڪٽاب -
مڪول - مڪتب - مدرسو - ختماب - درسگاه.
تعليم گاه.

• ڪٽارومي؛ اسم خاص. آسام علائقي جي
ريشهر ۽ سٺ سان ٺهيل هڪ هاريڪ ڪپڙو
(هي ڪپڙو هندستان مان عربستان ۽ روم ڏانهن
موڪليو ويندو هو. اهو سندس مقامي نالو هو).
• ڪٽالائي؛ اسم خاص. هتافي بلوچن جي
هڪ قبيلي جو نالو.

• ڪٽان؛ ذ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ پوئي
جو نالو. مٿيءَ جي هڪ عمدي قسم جو ڪپڙو.
• ڪٽائي؛ اسم خاص. ڏيپلي تعلقي ۾ هڪ ٿو
ڪوه جو نالو (اهو نالو هن ڪري پيو اٿس جو
الهيءَ ٿو جو هاڻي ايترو ته مٿي آهي جو ڪٽو به
ان مان سٺو لائي سان هاڻي ٻي سگهي ٿو).

• ڪٽائڻ؛ مصدر. (سن. ڪٽر ٿيڻ - ڪٽڻ)
ڪٽڻ واري حالت ڪرائڻ - ٻي کان ڪٽڻ جو
ڪم ڪرائڻ - ٽٽائڻ - وٽرائڻ.

- ڪٽائي؛ ڪٽائينون؛ ت. ڪٽڻ جي مزوري
يا عيوضو - ڪٽائڻ جو اجورو.

• ڪٽائي؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو
(بھلڪائي هاڙو).

• ڪٽب؛ ڪٽب؛ ذ. (سن. ڪٽوٽ -
ڪم) ڪٽر - ڪاڇ - ڪارج - ڪرتب - ڪار -
ڪرت - مشغولي - ڪم ڪار - پيشو - ڌنڌو - هنر -

- ڪٽير ٻون؟ ڪٽرجن - وڃجن - ڪٽيجن.
ڪٽنجي ٻون. ڪٽيجن - ڪٽين - ڪٽي ٽين
(ڄمار ۾). لات ٻون (هائي ۾). ڪٽ ٽين
(ٻنن ۾). ڪهوي لڳن - وڇان اڪري وڃن
(ڪنهن شيء جو). ٻي ايمالي ٿين - دغا ٿين.
- ڪٽير ٽي؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. ڪٽري -
قنڇي.

- ڪٽير ٽي؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. قنڇي -
مقراض - ڪٽر - ڪاٽر - ڄاٽي (ڪ).
- ڪٽرو؟ ڪٽيرا: ذ. ڇانو وڃي رهڻ سان
ڪپيل ٽڪر - ڳٽو - پور - ٽڪر - ذرو - ٽيڇ -
چوڏو - ڪٽو.

● ڪٽير ٽي؟ مصدر. (سن. ڪٽر ٽن = وڃڻ)
ڏندن سان وڃڻ - ڇاڙڻ - ڇڄڻ - ڏڙڻ - ڦهون
ڪرڻ - ذرا ذرا ڪرڻ - ڪٽر ڪرڻ - ڪاٽر ڪرڻ -
پرڙا ڪرڻ. وڃڻ - ڪاٽڻ - ڪپڻ (ڪڪ) ڪاٽا
وغيره.

- ڪٽر؟ ڪٽرو؟ ٽ. ڪٽي ڪٽي جوڻ
ٽڪريون - ليڙون - ڪاٽ ڪوٽ - وڃ ٽڪر -
ڇانڊ ڇولڊ. ذرو ٻڙو - ٻوهار سوار - ڪٽر ستر.
● ڪٽيري؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. ڪاري
ميرون يا سوئر جو لپيش - ڏاڙه - ڏڦو.
ويڙهاڪي ڏالڊ جي سيٽڪ جي هاسيري اڪل -
ٿونو - ڪٽي (ت). مڇي جي ٻيڙي. وڏن اکن
واري چار (ت). ڪاٺي جي ٻن ڳنڍن جي وچ
وارو هنڌ - ڳري - ڳري (ت).

- ڪٽيري؟ هٿين؟ سڱن واري جانور جو
ڪنهن ماڻهوءَ يا ٻئي جانور کي ٿولو هٿ. هڪ
مٿه جو ٻئي مٿه کي ڏک ڏيڻ جي ارادي
سان مٿي يا ڇاڙي ۾ مٿو هٿن - هڙچڻ.

- ڪٽير ٽون؟ صوف (ت)؟ ڀرت جو هڪ
قسم.

- ڪٽير ٽون؟ هٿين؟ خراب نيت ڏيکارڻ -
دغا ڪرڻ - دولاپ ڪرڻ - قريب ڪرڻ.

● ڪٽير ٻو؟ ڪٽير يا؟ ذ. عدوت جي
ڪرائي جو گهٽ - انهن جي زور جو هڪ

ٻي فائدو ڪم ڪرڻ - اجايو مٿو مارڻ - خواه مخواه
هاڻ ٻٽوڙڻ - ٻي فائدو پورو ڪرڻ. چڱي طرح
جانچ جونچ ڪرڻ - باريڪ بيني سان جانچڻ.

● ڪٽير؟ ڪٽير: ٽ. (سن. ڪوتن =
ڪٽير). جانورن جي ڪاوائن جي ڪم ايندڙ
گاه يا ڪان جا ڪيل ننڍا ننڍا ٽڪر - ڪانن
جا ذرا ذرا - ڳٽيرا ڳٽيرا.

- ڪٽير ٽين؟ ٽڪر ٽڪر ٿين - ذرا ذرا ٿين.
ڪنهن جي دَر تي ڪهڙي ڪهڙي وڃڻ - لاهي هامي
ٻون. گهٽائي ٿين - جهجهائي ٿين - ٻي انداز ٿين -
ڳاڙهي کان ٻاهر هجڻ.

- ڪٽير ڄڻ؟ مصدر. ڪٽير ٿين.

● ڪٽير ٽي؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. اونيءَ
جو هڪ قسم - پوٽ ٻوٽي.

● ڪٽير ڪو؟ ڪٽير ڪا (ل): ذ. ٻي ڏٺو -
ٻه شڪل - ٻهڙو - بد صورت.

● ڪٽير ٽي؟ مصدر. (سن. ڪٽر ٽن = ڪٽڻ)
وڃڻ - ڪاٽڻ - ڇاٽڻ - ڪٽڻ - ڪٽڻ - ٽڪڻ -
ڇاٽڻ - تراشڻ. وڃڻ - ماڻ - ماڻ وٺڻ - ڪٽڻ
(ڪهڙو). (اسم خاص). گاه جو هڪ قسم.

- ڪٽير؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. ڪهڙي ڪٽڻ جو

اوزار - ڪاٽر - ڪنڇي - مقراض - ڄاٽي (ڪ).

سوارين وڃڻ جو اوزار - سوئڙو - سوئڙي.
ڪٽريل ڪهڙي جا ٽڪر - ڪٽيل منهيون

اڳڙيون. ليڙون - ٽيڙيون. ذرا ذرا - ٽڪر ٽڪر
(سوارين وغيره جا). ڪاٽ - وڃ. ٿر ۾ چوهائي

مال جي سڃاڻپ لاءِ قنڇي جهڙو ڪيڊل نشان.

- ڪٽير ٽي؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. وڃائي جو

آجورو - وڃائي - ڪٽائي - ڪٽروائي - حجاب -

ڪٽرائي.

- ڪٽير ٽي؟ مصدر. ڪٽر جو ڪم ڪرائڻ -

ڪٽائڻ - ڪٽ ڪرائڻ - وڃائڻ - چوڻو ڪرائڻ -

ڇٽائڻ - هڪو ڪرائڻ. (هڪت ڪي) اڌ ۾

چڏي وڃڻ - وچ ۾ چڏي وڃڻ - ڀڄي وڃڻ.

- ڪٽير ٽي؟ ڪٽير ٽيون؟ ٽ. (ڪهڙي

وغيره) ڪٽڻ جو عيوض يا مزدوري.

● ڪٽڻڪو ۽ ڪٽڻڪا: ذ. ڏاڍو- سونو-
مهر- رهڻو- ڏاڍي- ڏڪو- گهوٽو- ٻانڌو.
لٽ- چڙهي. ڏاڍو (ٿاڌل وغيره گهوٽل لاءِ).
ڇيٽو- لڪڻ- ڪاٺي- لڪڙي.

● ڪٽڻ ۽ ڪٽڻون: ٺ. (من. ڪٽڻڪين).
ڪنجي ۽ جي وٺ جو ميوو- ڪٽڻور- ڪنجي-
ڪارڪون- ڪٽڻيئون- ڇهارا- خرمو-
ڏوٽڪا.

- ڪٽڻ جو دارون: ٺ. ڪجور مان تيار
ڪيل شراب- ديسي دارون- سڻڌي شراب-
سٺ جي ديسي الكوحل جو نالو.

● ڪٽڻي ۽ ڪٽڻيون: ٺ. هٿي جي ڪمان-
ڪٽڻي. وڙهاڪي ڏاڍي جي سڱ جي ڇيٽ-
ٽڪر- ٿونو. سونو جو ڊگهو ڏاڍ- لپش-
ڏٿو. الڪار. ضيد (ت).

- ڪٽڻي مارن (ت): الڪار ڪرڻ- لاکار
ڪرڻ- جواب ڏيڻ- ناڪاري وارڻ.

- ڪٽڻو هٿڻ (ت): دغا ڪرڻ- نيت خراب
ڏيکارڻ- فريب ڪرڻ- دولاڻ ڪرڻ.

● ڪٽڻ (ت): اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ خوشبودار ٻوٽي جو نالو (ڀين مثل ڊگهو
ٿاڻو گرم، چاء طور ڪاڙهين، سال ڪونه
کاڌي).

● ڪٽڻ: ٺ. مصدر. (من. ڪٽڻ= ڪٽڻ)
ڏاس ڪپھ، سڻي ۽ وغيره کي چرخي وسولي
وڪڙ ڏيئي ڏاڳو تيار ڪرڻ- سٺ تيار ڪرڻ-
ڏاڳو ٺاهڻ- آڻڻ- وٺڻ، ٺاڻڻ- ڏاڳو ڪرڻ- صفا ڪرڻ-
هڻجڻ- ٺاڻ ڪرڻ (ڪپھ، وغيره). تيار ڪرڻ-
ٺاهڻ- بنائڻ.

- ڪٽڻائي ۽ ڪٽڻائيون: ٺ. ڪٽڻ مهل
ڏاس ويڙهڻ واري ڪاٺي- ڪٽڻ جو اڏو يا
اوزار- ڊگهي ڪمان وانگر لٺ ۾ ٻڌل نوڙي
مان ڪٽڻ جو اوزار.

- ڪٽڻولي ۽ ڪٽڻوليون: ٺ. سٺ ڪسي
ڪٽڻ واري ڪاٺي يا چرخو- ڪٽڻائي.

- ڪٽڻي ۽ ڪٽڻيون: ٺ. ڪٽڻ جو ڪم-

قسم- ڪٽڻڪن- چوڙو- ٻانهن رکي- دستي.
ڪڙهي جو ٻيٽ- سنجو (ل).

"ڪپ واپولا ڪٽڻيها، هٿا بازو بند ٻار"
(موسو لاشاري).

● ڪٽڻ ڀڻا (ت): ذ. ٿري زالن جو ڏاڻي هٿ ۾
هائڻ جو هڪ زيور.

● ڪٽڻ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽڻو ۽ ڪٽڻا: ذ. آڏاڻي جو هڪ اوزار-
هودي ۾ ڦرلڙ اوزار (جو لٽار کسي ڏکيندو
آهي) ڪٽڻڪو. ڀرت جو هڪ قسم (ڪ). ننڍڙو
ڪٽو- ڪٽڻو.

● ڪٽڻيئون (ت): ٺ. ڪاوڙ- جوش- ڏک-
ارمان- گولدر- شوڪ- غم.

● ڪٽڻ: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽڻائي: اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ
ديه جو نالو.

● ڪٽڻڪي ۽ ڪٽڻڪيون: ٺ. ڪٽڻائي-
ڪٽڻڪيئون- ڪٽڻڪي- ڪٽڻڪي-
ڪٽڻڪي- ڪٽڻڪي- ڪٽڻڪي- ڪٽڻڪي-
(ڪيائڻ يا خوش ڪرڻ لاءِ بدن کي لرزش ۾
آڻڻ جو هڪ نمولو).

- ڪٽڻڪيائڻ: ٺ. مصدر. ڪٽڻڪيئي ڪرڻ-
گڏ ڪندي ڪري بدن ۾ لرزش آڻڻ- ڪٽڻڪيائي
ڪرڻ. خوش ڪرڻ- ڪلائين- مزي ۾ آڻڻ-
ولندرائڻ- روه ٻي وجهڻ- بود ۾ آڻڻ.

- ڪٽڻڪيائي ۽ ڪٽڻڪيائون: ٺ. ڪٽڻڪيائي
ڪي حساس ڪندڙ حرڪت- ڪڇ يا هاسن ۾
اگر هٿي ڪلائين واري حالت- ڪٽڻڪيائي-
گڏ ڪندي. ڪيچل- مستي- حرڪت- آندڻائي.
ننڍڙن ٻارن کي نيم جي چٽي سان ڦوڏائي جي
ڦوڪ ڏيڻ واري حالت (ت).

- ڪٽڻڪي ۽ ڪٽڻڪي: ٺ. ڪٽڻڪيائي ڪرڻ-
گڏ ڪندي ڪرڻ- ڪنهن جانور جون رڳو ٽنڪون
آهستي آهستي زمين تان گهٽائڻ (ل).

- ڪٽڻڪيئي ۽ ڪٽڻڪيئي: ٺ. ڪٽڻڪيئي- ڪٽڻڪيئي-
ڪٽڻڪيائي.

- ڪٽو ڇا ڄاڻي ڪنگ جي ماليءَ مان؟ ڪمپو ڇا ڄاڻي شرافت مان.

- ڪٽو ڪٽي جو ويهري؟ جينس جينس جو ويهري - پنهنجائي ۾ دشمني - رت ۾ باهه.

- ڪٽو نه ڏسي نه ڀٽونگي! لالچي ۽ چور نه سڙي ڏسي نه تڪليف ڏئي - نقصان ڪار ڪان بههيز ضروري آهي.

- ڪٽهڙ (ت)؛ ٿ. گهڻا ڪٽا - ڪٽن جو گلو - ڪٽن جو وٽر.

- ڪٽي آڇ؟ صفت. پڪ پڪيو - ڊاڙي - گهڻو ڳالهائڻو - لڙي - پڪو اتي.

- ڪٽي آڇ: فضول خرچ. مشڪلاتون سهندڙ.

- ڪٽي پلي ڪٽان؟ سوگهو هڃڻ؛ سخت سنڀال ۾ هڃڻ - چوڪسي هيٺ رهڻ - سخت نظرداري هيٺ هڃڻ - پھري هيٺ هڃڻ. مخفي هڃڻ - لڪل هڃڻ - پوشيده هڃڻ. قابو هڃڻ - سڪ هڃڻ - سوگهو هڃڻ - مضبوط هڃڻ.

- ڪٽي پلي ڪان قابو يا سڪ هڃڻ؟ ڪٽي پلي ڪان سوگهو هڃڻ.

- ڪٽي هڃڻ ڪٽي هڃڻ؟ ڏ. ڪارين ڏهن وقت ڪٽب ايندڙ بد الفاظ (ان ماڻهوءَ لاءِ ڪر آڻجي جو ڪڏهن به پنهنجن حرڪتن کان باز نه اچي يعني ڪٽي جي هڃڻ والڪر سنئون نه ٿئي).

- ڪٽي جو هڃڻ. (صفت) ڏٺڪو - ٿيڙو - ڦڏو - چيو - ورهڻ - سڙيل. حرڪتي - لڇو - شير - بد معاش - اٿڻرو - ڪيڇلو. ٻچڙ گاهه (ڪ).

- ڪٽي بهرو (ڪ)؛ ڏ. ٻوٽي جو هڪ قسم. (ان ڪٽي جي ٻيڙن جهڙا ٿين).

- ڪٽي جيان؟ ڦوٽڪن؛ اڃاڻي پڪ ڪرڻ - پگوات ڪرڻ - پڪ شڪ ڪرڻ - لڙا هڻڻ - يعني هڻڻ - معو ڪاڻڻ - سر ڪهاڻڻ.

- ڪٽي جو آواز؟ ڦونڪ - بهوڙ.

- ڪٽي جو هڃڻ؟ ٿڌ ۾ وڃهڻ؛ اصل نه سڌوڻ - ڪڏهن به سنئون نه ٿيڻ.

- ڪٽي جو وڙ نه هئڻ؛ تمام ٻچڙو ڪم ڪري سمجهڻ.

ڪٽن جو نمونو. ڪٽيندڙ - ڪٽن جو ڪم ڪندڙ. ڪٽن جو آجورو.

● ڪٽيڻ (ت)؛ ڏ. ڏمڪ - تڪليفون - ڏاڪڙا - جفاڪشي - جا ڪوڙو - هلاڪي. هٿه. مٿون - ليزار پٿون - وينتيون - آزيون.

● ڪٽو ڪٽا (ت)؛ ڏ. خاطري - پڪ. هٿو - نشان - وار - اهڃاڻ. شڪ - گمان - وهڻ - الدپشو.

● ڪٽو ڪٽا؛ ڏ. جيڪي ڪٽيل هجي. (ضميري صفت). ڪٽيرو (ٿ).

● ڪٽو ڪٽا؛ ڏ. (هرا. ڪوڪر. سن. ڪرتڪر < ڪنگر < ڪٽر < ڪوڪره = ڪٽو) هڪ گهرو هاتو جانور جو نالو - ڪلب - سنگ. غلام - بندو - داس. ذليل - حقير - هاڃي. ڪٽولي وائڻ وقت وائڻ ڪي جهلڻ لاءِ وائڻ سان ٺاهيل ايس تي رکيل ٿڪر - ڪٽو. هڪ اوزار جو نالو.

- ڪٽا ٻڃڻ؛ شڪار ڪرڻ مهل سوئر تي ڪٽا ڇڏڻ - ڪٽن جي ٻڃ ڪرڻ.

- ڪٽا ڇڏڻ؛ ڪٽا ٻڃڻ - ڪٽن جي ٻڃ ڪرڻ.

- ڪٽا ڪٽڻ (ت)؛ انتظار ڪرڻ - شوق ڏيکارڻ - اوسيو ڪرڻ.

- ڪٽائي؛ ڏ. صفت. ڪٽن وارو - شڪاري ڪٽا چڪيندڙ - ڪٽا ڌاريندڙ (ڇت ڪٽائي). ڪٽن وارا ڏند چڪ.

- ڪٽن آب ٿيڻ؛ ٻچڙي حالت ۾ اچڻ - بي مالو ٿيڻ - ذليل ٿيڻ - بي عزت ٿيڻ - رسوا ٿيڻ.

- ڪٽن جي چٽ هئڻ؛ ٻچڙي حالت ۾ اچڻ - بي مانو ٿيڻ - ڪٽن آب ٿيڻ.

- ڪٽن هٿ ٿيڻ؛ خراب حالت ۾ ٿيڻ - ڪٽن واري (ٻچڙي) حالت ٿيڻ - ڪٽن آب ٿيڻ.

- ڪٽو ڦوٽڪن؛ اڃاڻو ڳالهائڻ - پڪ شڪ ڪرڻ - پڪواڙ ڪرڻ - لڙا هڻڻ.

- ڪٽو ٿيڻ؛ سڙڻ؛ بي عزت ٿيڻ - ٻچڙي حالت ۾ ٿيڻ - تمام ذليل ٿيڻ.

فصل - خريف جو فصل. هڪ ٽنگ جو نالو. ستن ننڍڙن تارن جي ميڙ وارو ٽنگ. (چوٿي ۾ آهي ته: ڪٽي وڃڻ ۾ جي مڱ آهي، انهي ڪري ٻئي ساڳئي وقت آسمان ۾ نه هوندا آهن؛ ڪٽي لهي وڃڻ اڀري، وڃڻ لهي ته ڪٽي اڀري ۽ ڪٽي اڀرڻ وقت ربيع جو فصل شروع ٿئي، خزان جي پڇاڙي، بهار جي آمد). فانون - قاعدو - دستور - ضابطو. راند جي هڪ قسم ۾ ڪر ايندڙ لٽ.

- ڪٽي تارو ۽ ڪٽي تارو لڌ. صفت. ڪٽي جو پاڪ ڪٽي وارو. خريف جو فصل - ڪٽي جو فصل.

- ڪٽي جي پٺوئي: فصل لٽي. (لوپ جو مهاڻو ص ۸).

- ڪٽي لٽي؛ پٺوئي رات - آسرو - پٺوئي رات - فجر جو.

- ڪٽي پٺوئي: ٽ. ڪٽي واري مهيني ۾ هندو عورتن جي هڪ رسم.

- ڪٽي پٺوئي گڏڻ: ورهيه لنگهي وڃڻ - سال ٿي وڃڻ.

● ڪٽي: ظرف. ڪٽي - ڪاڻي - ڪهڙي طرف - ڪهڙي پاسي.

● ڪٽي: ٽ. ٽوڪ جي پٺي ۾ ٿيندڙ سنهڙا تاندورا.

● ڪٽي جمن: ٽوڪ جي پٺي ۾ تاندورا ايندا ٿين.

● ڪٽي (ت) ٽ. ول جو هڪ قسم.

● ڪٽي پٺي: ڪٽي پٺوئي: ٽ. تختا پوڻي ڪيل جاءِ جي پٺ ۽ پٺ جي گڏجڻ واري هنڌ تي ڪڍيل ڪلڪاري. ڪپڙي سينگارڻ لاءِ لڳل پٽي يا ڪناري.

● ڪٽي پٺوئي: ٽ. ٻه. جو هڪ قسم. آڻ جي مَرئي ۾ ٻڌل ڇير.

● ڪٽي پٺوئي: ڪٽي پٺوئي (ت): ٽ. ننڍو ڪاڻ.

● ڪٽي پٺي: ٽ. ٽ. ڪارڪ جو هڪ قسم.

- ڪٽي پٺي: ڪارڪ: ٽ. ڪارڪ جو هڪ قسم.

- ڪٽي جي ٽنگ: ٽ. ڪٽي جي پٺوئي ٽنگ وانگر ٽنگي ڪاڻي - ٽنگي - ٽنگي - ٽنگي.

- ڪٽي جي مڱ: ٽ. مڱ مڱس - ٽنگي. ڪٽي جي مڱ: ٽ. مڱ مڱس وائس ڪمپني جي رجسٽرڊ مڱ - ڪمپني جي فون ۽ ريڪارڊن وغيره تي لڳل ڇاپ. (صفت). عمدي شئي - بهترين شئي (ٺولي طرح).

- ڪٽي ڪٽو: ٽ. جبل ۾ پيدا ٿيندڙ پٺي جو هڪ قسم (ان ڪٽي جي ڪن جهڙا).

- ڪٽي ڪن: ٽ. ڪن: آئينده لاءِ توبه - ڪرڻ. وري اهڙو ڪر نه ڪرڻ. بيزار ٿيڻ - ڪڪ ٿيڻ - وڃڻ - خفي ٿيڻ. ٺاهري وارڻ - ناڪار ڪرڻ.

- ڪٽي ڪن: ٽ. ڇاڇ ڪاڻ - ائين وڃڻ جيئن ڪير به ڏسي نه سگهي - ڇي وڃڻ - شڪست ڪاڻ - هارائڻ.

- ڪٽي ڪوڪ: ٽ. تمام ٽڪي ڊوڙ. "اهڙو ڀيرن تي زور رکڻائين جهڙو ڪٽي کي ڪوڪ ڪجي ۽ ڪٽو پڇي". (جملو).

- ڪٽي ٽوڪ: ٽ. تمام ٽڪو پڇڻ - چوهو پڇڻ. ڪٽي مڱ: ڪٽي جي مڱ - ٽنگي.

● ڪٽي پٺي: ڪٽي پٺوئي (ل): ٽ. تمام ننڍڙي - ننڍي - چوٽي.

● ڪٽي پٺي: ڪٽي پٺوئي (ت): ٽ. ٽانگي ٽنگي ڪرڻ جو اوزار - روات - رواتي - ٽڪوري.

● ڪٽي پٺي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽي پٺي: ظرف. ڪهڙي پاسي - ڪاڏي - ڪهڙي طرف - ڪٽي - ڪڍڻ.

● ڪٽي پٺي: ظرف. ڪهڙي پاسي - ڪاڏي - ڪهڙي طرف. ڪڏهن - ڪهڙي وقت. الدر - منجهه.

● ڪٽي: ظرف. ڪهڙي پاسي - ڪهڙي طرف - ڪاڻي - ڪٽي - ڪڍڻ - ڪاڏي.

● ڪٽي: ڪٽي پٺوئي: ٽ. (سن. ڪارڪ).

ج ٽوبا. ف. ٻروين = ڪٽي. هندڪي (سبب)

سال جي ائين مهيني جو نالو. سرءُ جي مند وارو

- ڪٽا وار ٿا ڪٽا وار ٿا ٿون؟ ٿ. ڌرمي
گفتگو۔ مذهبي بحث مباحثو.

● ڪٽاڻ: طرف، ڪٽهين، ڪٽيون۔
ڪٽائون۔ ڪهڙي هنڌان۔ ڪهڙي جاءِ تان۔
ڪهڙي طرف کان۔ ڪهڙي پاسي کان۔ ڪٽي،
ڪٽانهون؟ طرف، ڏسو ڪٽان؟

- ڪٽانهين؟ طرف، ڏسو ڪٽان؟ ڪٽانهون؟
ڪٽائون؟ طرف، ڏسو ڪٽان؟ ڪٽانهون؟
ڪٽانهين؟

● ڪٽائين؟ مصدر، (سن، ڪٽ= تخمينو)،
پئي کان وزن ڪرائڻ۔ اندازو ڪرائڻ۔ ڪٽ
ڪرائڻ۔ تخمينو ڪرائڻ۔ ليکو ڪرائڻ۔ ڳائڻو
ڪرائڻ۔ حساب ڪرائڻ۔ تورائڻ۔ وزن ڪرائڻ۔
ماپ ڪرائڻ۔ ماپائڻ۔ پئمائن ڪرائڻ۔ ڪسائڻ۔
لٽائڻ۔ هائو نه ڪرڻ۔ لٽ لٽاءِ ڪرڻ۔ عذر ڏيڻ۔
ٿارڻ۔ ٿال مٽول ڪرڻ۔ بهانا ڪرڻ۔ هٿ۔ بيزار
ٿيڻ۔ ڪڪ ٿيڻ۔ ڊڄڻ۔ هيٺسجڻ۔

- ڪٽائي وڃڻ؟ ڪٽائين،
● ڪٽهين؟ طرف، ڪهڙي هنڌ۔ ڪهڙي
پاسي.

● ڪٽروٽ ڪٽروٽون؟ (ٿ): ٿ. مالي ٺاهڻ
۽ آڻي ڳوهڻ ۾ ڪم ايندڙ هڪ ٿان جو ٺالو.
● ڪٽڪ ڪٽڪ؟ ڏ. (سن، ڪٽ=
الماز)، ڪٽا پوندڙ۔ ڳالهه، ٻڌائيندڙ ڪهاڻي
چولندڙ۔ وارتا ڪندڙ۔ آکاڻي چولندڙ۔ نقل ٻڌائيندڙ.
واعظي۔ وعظ ڪندڙ۔ تقرير ڪندڙ۔ ويا ڪياڻ
ڪندڙ۔ ٺٽا جا بيت چولندڙ۔ مدح خوان، اعليٰ
درجي جو ڳائيندڙ۔ ڪوٽهو۔ ڳائڻو۔ ڳائڪ۔
راڳيندڙ، پيٽ۔ ڀان، ٺاڇو.

● ڪٽا؟ ٿ. ڳهٽي۔ خيال۔ فڪر۔ ويچار۔ چنتا.
● ڪٽي؟ مصدر، (سن، ڪٽ= تخمينو)،
اندازو لڳائڻ۔ تخمينو ڪرڻ۔ تورڻ ٽڪڻ۔
ڳڻ ڪرڻ۔ شمار ڪرڻ۔ ڳائڻو ڪرڻ۔ ٽڪ ڪرڻ۔
اٽڪل روءِ سمجهڻ۔ ٿلهو ليکو ڪرڻ۔ اٽڪل
روءِ حساب ڪرڻ۔ ملهه ڪرڻ۔ قيمت ٻڌائڻ۔
اگهه ڪرڻ۔ سٽ سٽڻ۔ رٿڻ۔ ارادو ڪرڻ.

- ڪٽي ڪور (ڪ)؟ ڏ. ڏاڙهياڙي جبل جي
هڪ چوٽي، (هي ڪٽي جي قبر ڪري مشهور
آهي). هڪ جبل جو ٺالو.

● ڪٽيلو ڪٽيلو؟ ڏ. هڪ ٻسارڪي
وڪر جو ٺالو۔ هڪ قسم جي وڻ جو ڪٽلڙ۔
ڪٽيلو.

● ڪٽيو ڪٽيا؟ ڏ. هڪ وڻ جو اوزار۔
ڪاٽ.

● ڪٽ ڪٽ ڪٽون؟ ٿ. (سن، ڪٽ=
تخمينو)، اندازو۔ انومان ٽڪ۔ تخمينو۔ اٽڪل۔
اندازا۔ اٽڪل روءِ، ماپ۔ وزن۔ تور۔ ماڻ،
شمار۔ ڳائڻو۔ ليکو۔ حساب۔ ڳڻپ۔ ڳڻت، ملهه۔
قيمت۔ اگهه، قياس۔ قياس آرائي۔ خيال۔ فڪر۔
ويچار۔ ڳهٽي۔ چنتا۔ انتظار۔ اوسيڙو، دوراندوشي۔
اڳ ۾ جو خيال، مباحثو۔ ايل و قال۔ بحث۔
تڪرار۔ ردو بدل۔ وادو واد۔ چٽاڀيٽي۔ مناظرو۔
بحث مباحثو۔ سوال جواب۔ حجت، ويرم۔ عرصو۔
ميعاد۔ مومن۔ وقت۔ ٿاڻيم۔ مهل، ڪٽ ڪٽان،
ڪٽ ڪٽ ڪٽان ڪٽڻ: دل من هٿن۔ دل
۾ جهلڻ۔ دل هٿن، کس ڪٽاءِ ڪرڻ۔ لٽائڻ،
ڪٽ ڪٽڻ؟ رٿا رٿڻ۔ ارادو ڪرڻ۔
ٺهراءِ بحال ڪرڻ۔ ٺهراءِڻ۔ سٽا سٽڻ۔ لٽ ڪرڻ۔
خيال ڪرڻ۔ ويچار ڪرڻ۔ منصوبو رٿڻ.

- ڪٽ ڪٽڻ؟ اندازو لڳائڻ۔ ويچار ڪرڻ۔
سمجهه سوچ ڪرڻ۔ تور ٽڪ ڪرڻ۔ ٺال مٽول
ڪرڻ، ڪوڙي ڳالهه ڪرڻ، ڪنهن جي ڪيلا ڪرڻ،
● ڪٽ ڪٽ (ت)؟ ڏ. دوا طور ڪم
ايندڙ ٻسارڪي وڪر جو هڪ ٺالو.

● ڪٽي طرف، ڪٽي۔ ڪهڙي هنڌ؟ ڪڏهن۔
ڪهڙي وقت، ڪهڙي طرح۔ ڪيئن، ڇو۔
ڇا جي لاءِ؟

● ڪٽا ڪٽائون؟ ٿ. (سن، ڪٽا= ڳالهه)
ڳالهه۔ بيان۔ آڪاڻي۔ وارتا۔ ڪهاڻي۔ السالو۔
داستان، مذهبي ڳالهين تي وعظ۔ خطاب۔
تشرير۔ لپڪچر۔ ويا ڪياڻ، مقدم ڪتابن
جو نصيحت امير ترجمو۔ نصيحت.

- کتّہ ہاجی * کتّہ ہاجیون * ث. تفاوت۔
 فرق قیّر (حسابین ہر)۔

== کَتَّہ پُونُ: لات گین۔ کھتائی لیں۔ تخفیف لیں۔ چانت لیں۔ کتر ہوں منہن اونداھی گین(ک)۔
== کَتَّہ کھون؟ تخفیف کرن۔ بدلو وٹن۔
حساب وٹن۔ ویر وٹن۔ ہاڑو جھاڑو وٹن۔

• کت کرڻ: تخفيف ڪرڻ۔ ڪاٽڻ۔ وضع ڪرڻ۔ گهٽ ڪرڻ۔ چاٽ ڪرڻ۔ لاٽ ڪرڻ۔ ڪٽر ڪرڻ.

- کتہ کتنہ؟ ای اہالی کون۔ کوٹ کون۔
 دغا کون۔ کھٹ کون۔ دولاب کون۔
 قریب کون۔

- کَتَّ کُوتَ ۚ کَتَّ کُوتُونِ ۚ ث.
وضع۔ کَتَّ۔ کَاتَ۔ کَالَتْ۔ جَالَتْ۔ تخفیف۔
لَات۔ وَدَّ۔ تَكَّ۔ کَتَّرَ سَتَرَ۔ وَبِهَتْ مَبِهَتْ۔

- کَتَ وِیَ ۞ کَتَ وِیَ : ث. کاٹ جی
 سامان ناھن لاء وِیَ تَکَ. کپڑی مان پوشاک
 ناھن لاء وِیَ تَکَ۔ سلامتی جی ۞

● کِتْ ۽ کِتْ : ذ. (من کِتال = کِتْسْ)

ٿاسي وغيره جي ٿالون جي سانڍاڻ - زنگ -
 زڪار - ڪٽ - مڙجو - مورڀاڻ. لوھ جو سڙيل
 ٻورو - ڪٽوڙو - ڪنگھو - گھانگھو - گونھت. لوھ
 مان ٺھيل ڪارو رنگ. (طب ۾) ”خٺ الحديدہ.“
 (سن. ڪٽ). دشمني - نفاق - وير - وروڌ -
 ڪلفت - ٻيائي - ضد - بغض - عداوت. ڪاراڻ -
 ڪارنھن - خرابي - ڪاراڻ. (سن. ڪٽ). وڏو
 دلو - مٽ.

”اچا کوری واگ مت کت کاکت“ کہتا
(شاہ).

(چئن، مٿڻ، گوار وغيره جو). ٻڌو. - ٿهي. -
ڪٽڻ. آئيبڪو (گدامري جي ڪڪڙن جو ٻيٽل)
۽ لوڏ جي ٻيٽن کي ٻائي هر گڏ ٻسائي ڪپڙن
چڙڻ لاءِ ٺاھيل مسالو. ٻيٽ جي ٻوريءَ جو رنگ (ل).
ڀڳل ڏالون جي ڪٽيل ٻور (ڪٽيار ڀڳل ڏالون
کي ٻور ڪري مٽي ۾ ملائين، جنهن مان دانڱيون
وغيره ٺاهين).

غور و بچار کرن۔ پہن۔ سوچن۔ سمجھن۔ فکر
یا کہنتی کرن۔ زبان کرن۔ بیان کرن۔ چوٹ۔
بڈائی۔ وارثا کرن۔

● ڪٽو ۽ ڪٽاڙ ذ. هڪ قسم جو ٻسارڪو وکر. پاڻ جي پٺ تي لڳائي ڪاڏن جي ڪم ايندڙ ٻاڙهي رنگ جي ڪاڻي جو ڪاڙهيل رٿو. ڪاڻو (من. ڪدرو= ڪٽو) ڪٽو.

● ڪٽو ڪٽا (ت)؛ ذ. ڪاهي جو هڪ پاسو
پوريءَ جو هڪ پاسو يا آڏو.

● ڪٿور؟ امر خاص. هڪ ذات جو نالو.

● کیٹون: طرف کیٹان؟ - کھڑی ہندان -
کھڑی جاء تان - کیٹانہون - کھڑی طرف کان -
کھڑی ڈس کان

- کیتھن، طرف کے تانوں - کتان -
 کیتھن - کٹوں - کھڑی ہند کان - کھڑی
 ہاسی - کھڑی طرف

== کیتھین* ظرف کیتھن* کیتھان* -
 کیتھون* کیتھون* کھڑی اسی - کھڑی
 طرف

● کٲٲی ا ظرف. (سن. کٲٲر). کٲٲی؟۔
کٲٲڑی ھنڈ؟۔ کٲٲڑی ھسی؟۔ کٲٲڑی جٲ
تی؟۔ کٲڈی ا۔ کٲڈانھن؟ کٲٲی ٲس کٲٲی.
(ھنڈ جائٲ لٲ سوائی لٲالی).

= کٽي ڪٽي جا ماڻهو ڪڍ هڻن؟ جدا جدا
هٿن جا ماڻهو اچي هڪ هنڌ ڪٽي ٿين - طرحين
طرحين جا ماڻهو ڪڍ ٿين - مجموعو ٿين - ميٽر ٿين.
● ڪٽ ڪٽون؟ ٺ. (من). ڪٽين =

ڪيٽڻ (وڏي ڪيٽ - ڪاٺ - تخفيف - وضع -
چاننٽ - ڪيٽ ڪوٽ - ڪيٽر - گهٽائي -
گهٽاءُ - لاٽ - گهٽ ڪرڻ جي حالت. رياضي ۾
هڪ نشاني (—) جو نالو - ڪاٺو. حساب.
غرض. (سن. ڪيٽ = چيلهم). چيلهم - ڪمر -
ستند رو. شينهن جهڙي سنهڙي چيلهم مان عورت.
”مرگه جي لائي نين هڻي ڪٽ چڻهي لبراج.
گهونسگهٽ وانگو ترقي صو ڊگهه چالي گبراج“
(جلال ڪٽي).

- ڪٽ ٿيڻ ۽ خصي ٿيڻ - ڪڍڻ ٿيڻ - ڪسي ٿيڻ - نامرد ٿيڻ - ڪوڙو ٿيڻ، غريب ٿيڻ - ارڏائي ڇڏڻ.
- ڪٽ ڪرڻ ۽ مردانگي ماري ڇڏڻ - خصي ڪرڻ - ڪڍڻ وڪرڻ - نامرد ڪرڻ - طاقت ڪڍي ڇڏڻ. ضايع ڪرڻ - برباد ڪرڻ - ناس ڪرڻ - ڇت ڪرڻ - تباھ ڪرڻ - ويران ڪرڻ - لاهود ڪرڻ. مطيع ڪرڻ - تابع ڪرڻ - فرمانبردار ڪرڻ - هٿ هيٺ ڪرڻ.

● ڪٽا ڪٽائون ۽ ٿ. (سن). ڪٽيٽا = جهوڙي). رهڻ جي جاء - جهوڙي - ڪڪائين جاء - پولنگي - گهر (ل). (اسر خاص). هڪ ذات جو نالو. لئل، آباوڙي ۽ ٻئي عاقل تعلقن ۾ هڪ ڏيھ جو نالو.

● ڪٽار ڪٽارون ۽ ٿ. (سن). ويڻ جو هڪ اوزار - خنجر - ڪٽو - ڪاٽي - لٽي تلوار - ٽيمچو - ڪٽاري - چرو - ڪاٽ - ويڻو - ويڻندڙ - چري - چاقو - ڪٽر ٻان. ٻيڙي جو هڪ قسم - وڏي ٻيڙي - ڪٽارو.

- ڪٽارو ڪٽارو ۽ ٿ. ويڻ جو هڪ نوڪدار اوزار - خنجر - پالو - ڏڦو - ڪٽاري - ڪٽار - ڪنو - ٽيمچو - لٽي تلوار - ڪرھان.

- ڪٽاري ڪٽار ۽ ٿ. هٿيار جو هڪ قسم - وڏو ڪپ - ڪنو - ڪرھان - ڪاٽ - چري - ڪٽار - ڪٽارو - ٽيمچو - لٽي تلوار - خنجر - ڪاٽي - چرو. بٽچي - پالو - ٽيڙو - نوڪدار ڏڦو. مال جي سڃاڻپ جو هڪ نشان.

● ڪٽارو ۽ ٿ. ڏ. گند - ڪچرو - ڪين - ٻهر - ميڙسيڙ.

● ڪٽائڻ ڪٽائڻ ۽ ٿ. ڪٽائڻ ڪٽائڻ (ت) ڏ. تير جو هڪ قسم - پتون (تير).

● ڪٽاهه ڪٽاهه ۽ ٿ. ڪپڙي تي ڀرت جو هڪ قسم - مقبس - زريءَ جو ڀرت - ڪلابات - چمڪدو زري. گاهه، ڪڪ، ڪانا وغيره (ت).
● ڪٽائين ۽ مصدر. وڌائڻ - ڪائائڻ - وڌائڻ - وڌائڻ - ڪٽائڻ. ڪٽائڻ - ڪوم ڪرائڻ - ڏيڄ ڪرائڻ.

”پڳو هٿين ۾ ڀرتو ڪر ڪنڇ ڀريءَ قهار،
مٿان ئي ٻيهار، ڪٽي هٿن ئي ڪٽ ۾“
(ن. ب).

ذرا ذرا - ڪٽو - پٽو پٽو - پورو. تڪو شراب. ڪوڙو. وڏو. ڏٺو. چير - چٽو - چٽو. ڇٽو. زخم. اصل - سور - هرگز - پٽي - هڪل - ڪڏهن به.

”سير سوري ڏڙ ڪنگرين، مٿان ڪٽين ڪٽ“
(شاه).

مولجهارو - فڪر - ڪٽي - پريشاني - فڪرات - مولجهو.
- ڪٽ ٻئون ۽ (مٿن مائٽن ۾) دشمنو يا رڪائي ٻئون - جدائي ٻئون - لفاق ٻئون - عداوت ٻئون - دشمني ٿيڻ - ٻيائي ٻئون - بغض ڪرڻ.

- ڪٽ چٽو هٿ ۽ ٿ. دل تي خراب اثر وڌڻ - زنگ ٻئون - نفاق ٻئون - ضد ٻئون.

- ڪٽ وارو ڏ. دشمن - ضد - ويري - بغضي - ڏٺو - وروڌي. غيرتمند - غيرتي.

● ڪٽ ڪٽون ۽ ٿ. چير - متاع - شني شڪل - ٿڌو ٿڌو - اسباب - مڏي.

● ڪٽ ڪٽ ۽ ٿ. ڏ. (سن). ڪٽ - حقي جي ڪٽ. حقي، لڙي، گوہ ۽ ٿوہي جي خالي ۾ ٿيل ڪارو بدبو وارو مواد - ڪارو ڪٽ. (ت). لوہ تان لٽل سوريان جو چيلٽر.

● ڪٽ ڪٽون ۽ ٿ. مٿار - ٿڌا ٿوڻي - ٿڌو ٿڌو - مار ڪٽ - سوچڙا - سخت مار - ڊهنڊ - سڙا.

- ڪٽ سٽ ۽ ٿ. پڇ پور - ٿاڪوڙو - پڇ ڏاه.

● ڪٽ ٿ. (سن). ڪٽ = ڪٽجھو).
جست ۽ پتل جي ملاوت مان ٺهيل ڌاتو - ڪٽجھو - ايسسي.

● ڪٽ ڪٽ ۽ ٿ. ڏ. آنورن لڪتل جانور - خصم - نڪتل - ڪٽيل - ڪسي - خوڄو - ڪوڄو. بي مڙسيو - بي طاقت - ڪڍڙو - نامرد - بي زور - مڙسي ڪسان بيڪار. برباد - ناس - ڦٽاڻل - ڇت - فنا. (صفت). ڏاڍيل - هيميل - دٻاءُ هٿ ڪيل - دٻايل. هنج - گود - جهولي.

- ڪٽڻجي ڪٽڻا ٿي ٻون: سخت تڪليف
سهن - مصيبت جي منهن ۾ اچي ٿا سڻ. برباد ٿيڻ -
لاس ٿيڻ - ڇت ٿيڻ - ٽپاء ٿيڻ.

- ڪٽڻجي ڪٽڻا ٿيڻ: ڪٽجي ذرا ٿي
هون.

- ڪٽڻجي وڙا ٿيڻ: سخت تڪليف هيٺ اچڻ -
ڪٽجي ڪٽا ٿي هون.

● ڪٽڻر ڪٽڻر: ڏک ۾ اڪ ۾ پيسل تمار
سنهڙي پٿري - موريسر - سرت - ذرو - ڪٽو -

تنگو - ڪگرو - پٿر - مٽي - جو ذرو - ڪڪ -
ٺٺ - ڪچرو - آدامندڙ جيت جو هڪ قسم - مک -

(صفت). بد ڪمائي - غلط فهمي - ضد - وير - زنگ -
دشمني - دل ۾ دغا - ڪوٽ - پياڻي - ڪينو -

تعصب - ڪلفت - بچڙائي - غيرت - پٽو - شر -
غم - ارمان - ڏک - ڏک (ڏ. صفت). ارادي جو

مضبوط - سخت - ڪٽڻ - هڪو - دل جو ڪٽڻو -
پليت - ڪڏو - ٻي ايمان - سنگ دل - ٻي رحم -

ڪٽور - پٿر دل - ٻي درد - ٻي مروت - ٻي لحاظ -
ٻي وفا - نيچ - ڪميتو.

- ڪٽڻر ٻون: اڪ ۾ ڪڪرو هون - شڪ
هون - ڪان هون - بد ڪمائي جا ڪٽڻ - ضد ٿيڻ - ڪلفت

جا ڪٽڻ - دشمني هون - پياڻي هون - اتفاق جا ڪٽڻ -
خصومت ٿيڻ.

- ڪٽڻر ڄڻ: مصدر. دشمني رکڻ - ڪٽڻ
هون.

● ڪٽڻري ڪٽڻريون: (ت) ٿ. سڻي.
مان ٽنگ ڪيڏن مهل لوهه جي ٽڪر هيٺان

رڪڻ جو هڪ اوزار - پروٽي.

● ڪٽڻو ڪٽڻو (ت): ڏ. صفت. ڪورو -
پورو - اچو - سفيه رنگ تي.

● ڪٽڪ ڪٽڪ: ڏ. (سن). لشڪر -
عسڪر - جتو - غنيم - سٺا - فوج - سواهه - دل -

البوهه - ميسو - کوڙ - ٻيهه - ٻي اندازي - حشار -
ڪٽ - پنيڊ - ٺٽي - پٿر - خلق - گهڻائي - مجموعو -

خلقت - اٿاهه - ٻي حد - ٻي شمار. (اسم خاص).
اوڙيسا (البها) شهر جي گاديءَ جو هنڌ.

- ڪٽڻائي ڪٽڻائيون: ٿ. ڪٽ - ويڻ -
ڪاٺ. ويڻ يا ڪاٺ وغيره جي مزوري.

● ڪٽڻائين: مصدر. (سن. ڪٽ). ٻئي کان
ڪٽڻ جو ڪم ڪرائڻ - مار ڪٽ ڪرائڻ -

موچڙي ڪٽ ڪرائڻ - موچڙا هڻائڻ - هادرل ڪرائڻ -
سڙا ڏيارڻ - سيڪ ڏيارڻ - ٻئي ڪسي ڏک هڻائڻ -

مار ڪارائڻ - مارائڻ. تنبيهه ڪرائڻ - هدايت ڪرائڻ -
لصحت ڏيارڻ. مصالح وغيره کي اڪريءَ ۾ سنهو

ڪرائڻ.

- ڪٽڻائي ڪٽڻائيون: ٿ. ڪٽڻ جي
مزوري.

- ڪٽڻائي ڪٽڻائيون: ٿ. مار ڪٽ -
سٽ ڪٽ - موچڙا ڪٽي - هادر - موچڙا. ڪٽڻ

جي مزوري.

● ڪٽڻيار: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽڻيوت ڪٽڻيوتون: ٿ. ڪٽڻ - ڪٽڻ -
ڪلڪل - ڪروڙ - روڏن - ڏانڊل - جهيڙو جهٽو -

گهٽي - ڪيرڪير - ڪيرڪير - رد بدل - رڳڙو -
بجٽ مباحثو - حجٽ.

- ڪٽڻيوتو ڪٽڻيوتو: ڏ. صفت. ڪٽڪيوتو -
ڪٽڪيوتو - ڪيرڪيو - رڳڙائي - روڏني - ڪروڏي -

ڏانڊلائي - گهٽي خور - جهيڙو - ڏانڊل باز - بچي -
هچي.

● ڪٽڻيوت (ت): اسم خاص. هڪ ذات
جو نالو.

● ڪٽڻيوت: مصدر. ويڻ - مڇڻ - ڪاٺ ٿيڻ -
ڪاٺيڻ - ڪٽڻيوت ڪٽڻيوت - ڏيڇ ٿيڻ. ڪٽ ڪوٽ

ٿيڻ - وضع ٿيڻ (پڪهار وغيره مان). گهٽيڻ -
گهٽ ٿيڻ (هائيءَ جو). (ٿانءَ جو) ڪٽڻيوت -

ڪٽڻيوت - زنگ لڳڻ - مورچڻ - زنگ آلوده
ٿيڻ.

● ڪٽڻيوت: مصدر. (سن. ڪٽ). سڻجڻ -
ڏاڳورچڻ - ڊڙچڻ - هچڻ - مارچڻ - مار ڪاٺڻ -

ٽڪ لڳڻ - موچڙا ڪاٺڻ. هادر ڪاٺڻ. خصي ٿيڻ -
ٿامرد ٿيڻ - ڪڍڙو ٿيڻ. سنهو ٿيڻ - پيسجڻ

(مسالي جو).

ڏاڱور- ٻيڇ. ڪٽڪ- مدمو- ڪاري ڌڪ-
چوٽ- ڏوڪ- ڦيٽ- نوڪر. سوهارين جي ڪاٺ
جو آواز- ڪرتو. گٽڪو- گهڪو- سوهارين
وغيره جو ڪٽو- پور. رڱيل ڪوري ڪپڙي
جو پور. ”مت ڪٽڪا..... الخ“ (شاه).
(سن. ڪٽڪ) مت ڪان ڪجهه ننڍو ٿانءُ-
مٽي- مٽڪو- مائوڙو- گهڙو- دلو.

”اجا ڪوري ماڳ، مت ڪٽڪا ڪٽ ڪهڻا“
(شاه).

(اسم خاص). تعلقي مڃاول ۾ هڪ ديھ جو نالو.
ڪٽڪو- وجهڻ- مارو وجهڻ- ٻاڪر ڪٽو-
وجهڻ- سوچڙا لڳائڻ- مار ڪڍڻ- ٿاڪوڙو
وجهڻ- ست ڪٽ ڪرڻ- ٻيڇڻ- ڏاڱورڻ.
ڪٽڪي- ڪٽڪيئون- ٿ. ڪاوڙ-
غصو- جوش- ڇڙ- ناراضگي.

ڪٽڪي- ڪٽڻ- ڪاوڙ ڪرڻ- غصو
ڪرڻ- جوش ڪرڻ- ناراضگي ڏيکارڻ.
ڪٽڪي- ڪٽڪيئون- ٿ. دوا طور
ڪم ايندڙ هڪ گنديڙيدار گاهه جي ٻاڙ (رنگ
ڪارو، ٻن ڪٽڪڙي جي ٻن کان ننڍا، مڪل
ڦل ڪوٺڻ ۾ ايندڙ، سواد ڪارو ۽ ڪڙو)-
ڪيرست- ٻرپ- ناٿال گلاب جو گل.

ڪٽڪل- ڪٽڪل- ٿ. ذ. صفت. ٻچڙو- خراب-
دشت- بند- مندو- ٻراچتي. خبيث- شرير-
شيطان- بد معاش- رذيل- ٻاهي- ٻاهائو- لڇو-
حرڪتي- زهري- زيانخور- ڏنڪو- اڙ ٻنگ- بڇي-
ضدي- هوڏي- اٿوٿو- اولڏو- ويل- بي ڪهلو-
ڪٽور- بي رحم- سنگدل- بي قياسي- وحشي-
جهنگلي- خونخوار.

ڪٽڪيلو- ڪٽڪيلو (ت) ٿ. ذ. صفت. سٺو طعام-
لڏيد ڪاڌو- مزيدار خوراڪ- ڌامو.

ڪٽڪي- ڪٽڪيئون- ٿ. (سن. ڪٽڪ).
انگ. ڪٽڪل= ڪٽڪي. چانهه وجهي رکڻ ۽
ڪاڙهڻ جو ٿانءُ- چانهه ڏائي- ڪٽڪي.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ٿ. (سن. ڪٽڪ).
آڪهه. ڪٽڪ- آڪهه- ڪٽڪ- گهر بار-

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ٿ. لشڪر ڇاڙهي اچڻ-
غوج ڇاڙهڻ. ميٽڙ وٺي اچڻ. ڪاوڙ ڪرڻ-
ناراض ٿيڻ.

ڪٽڪو- ڪٽڪا- ٿ. لشڪر- ڪٽڪ-
ڪاه- حملو- جُلهه. زور- ٻل- قوت- ڏاڍائي-
جٻڙ.

ڪٽڪ- ڪٽڪون- (ڪ) ٿ. ٻن
لارن مان ننڍڙو مينڙ- گهنڊي- ڇڙي- ٽيلي.
ڪٽڪ- ڪٽڪيون- ٿ. ڪلڪل-
ڪٽڪيت- گهي- ڪٽڪيت- ڪيروڌ- ڪيرڪير-
ڪرڪر. روڌن- روڄ- راڙو. تيسو- ضد.

ڪٽڪو- ڪٽڪا (ت) ٿ. ٿ. جهيڙو-
فساد- رڳڙو- تڪرار- ٺٽو- ججهڙو.

ڪٽڪي- ڪٽڪي- ڪٽڪي- ٿ. صفت.
ڪروڌي- ڪٽڪي- گهي- خور- ڪرڪريو-
ڪٽڪيو. اتجس- ضدي- هنيو- هوڏي- تيسير-
روڌلي- راڙو ڪندڙ.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪون- ٿ. ڪٽڪ-
جو پنهنجي ٻن ڪي سڌ ڪرڻ وقت آواز.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ-
ٻن ڪي آواز ڪري سڏڻ- ڪٽڪ جو پنهنجي
ٻن ڪي ڇوڪي لاه سڏڻ.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ٿ. ڪري-
جو هڪ قسم (رنگ ڪارو ۽ ڳاڙهو).

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- (ل) ٿ.
ذ. بد اخلاق- بدلچڻ- واهايت- ٻي فضيلتو.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ٿ. بد اخلاق ٿيڻ-
بدلچڻ ٿيڻ- واهايت ٿيڻ- بي فضيلتو ٿيڻ.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ-
ٻيل جو ڳٽ ڳٽ ڪرڻ- ڳٽڪن- آواز ڪرڻ-
ڳٽڪار ڪرڻ.

ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ڪٽڪ- ٿ. ڪري-
ڪي سڏڻ جو آواز ڪرڻ- ڳٽڪار.

ڪٽڪو- ڪٽڪا- ٿ. (سن. ڪٽڪ).
مارڻ جو آواز- مٽڪو- ڌما ڇوڪڙي- هڪو-
مٽڪار- ڌڻڻ- مارو- ست ڪٽڪ- مار-

وضع ڪرڻ - گهٽائڻ - چٽائڻ - تخفيف ڪرڻ -
ڪٽ ڪوٽ ڪرڻ. هلندڙ قاس جو پتو نه هجڻ
جي حالت ۾ رنگ جو پتو هڻي هٿ ڪڍڻ - ڪاٺي.
(حساب ڪتاب). ڏاهي ڇڏڻ. زخم لڳڻ. دور ٿيڻ -
پري ٿيڻ - هاسي ٿيڻ - وڇڙي وڃڻ. گهارڻ - گذارڻ -
ڪاٺي.

● ڪٽڻ ۽ مصدر. (سن. ڪٽ). چلڻ -
چڻ - چٽڻ - ڦهڻ. (چانور) چڙڻ - گهوٽڻ - ٽڪر
ٽڪر ڪرڻ - پيچڻ - پورڻ. سنهو ڪرڻ - پيچڻ -
اٽو ڪرڻ - ميدو ڪرڻ. ڌڪ هڻڻ - مارڻ -
موجوڙا هڻڻ - ڪڍڻ. ڊوڙڻ - ٺهڪائڻ - ٺوڪڻ -
ڏاڳوڻ - مٽڪائڻ - سڙهڻ - ڳاھڻ - مڪون هڻڻ -
ڊينب ڪڍڻ - مٽڪا چاڙهڻ - مار ڪٽ ڪرڻ.
- ڪٽيڻي ۽ ڪٽيڻيون ۽ ٿ. ڪٽڻ جو ڪم
يا اٺوڻو - ڪٽڻ واري حالت.
- ڪٽو ۽ ڪٽا ۽ ڌ. ڪٽيل شئي - چورو.
دفتريءَ جو هڪ قسم.

- ڪٽي پٽڻ ۽ ڇٽي طرح ٺاهي ٺوڪي پڙڻ -
دب ڦس ڪري پڙڻ.

- ڪٽي پورڻ پٽوريءَ جهڙي ڪٽ ڪري ڇڏڻ :
تمام گهڻو مارڻ - هڏيون هاسريون پيچي ڇڏڻ -
ماري ماري اڌ مٿو ڪرڻ - بي خطا مارڻ.
- ڪٽي ڪٽو ڪرڻ ۽ ڌرا ڌرا ڪرڻ -
هرزا هرزا ڪرڻ - بلڪل لاس ڪري ڇڏڻ -
ڇيٽون ڇيٽون ڪرڻ - چورو ڪرڻ - پورا ڪرڻ.
"ڪٽو ڪٽي ڪر ڪوڙا ڪمار ڪوڙ سندا"
رهج امار مدارالمهار تازه و تـرـ.
(فاضل شاه).

- ڪٽيو ڪٽر ٿي پٽوڻ ۽ پور پور ٿي وڃڻ -
ماني وغيره جو پيچي پري وڃڻ. ڪنهن شئي ۾
لوڻ گهڻو هڻڻ - ٻوڙ يا ماني وغيره جو ان سواڊي
هڻڻ - بي مزي ٿيڻ.

● ڪٽڻ ۽ ڪٽڻ ۽ ڌ. صفت. (سن. ڪٽڻ) =
ڪٽڻ. (پڙوت ڪندڙ - ٻاڙيو - پڙو - ٽياڪر -
ڊاڻو - ڪچر - مڇو - ڌوٽو - دلال - وڇڪتيو -
ڊيوٽ - بي لڄو - بي ديدو - بي شرم - بي حما - ڪمينو

هاڻي - وگير - سڳر - ٻهڙ - عيال - آل - اولاد -
گهراڻو - قبيلو - خالڊان - ڪپڙو - ڪٽوم - نسل -
بنياد - هاڙو - ويڙهو.

- ڪٽنب ۽ ڪٽنب ۽ ڌ. ڪٽس -
ڪٽنب.

- ڪٽمي ۽ ڪٽمي ۽ ڌ. ڪٽنب وارو -
ڪٽمي - آڪھ وارو - عيالي - پڇڙوال - وگر وارو -
ڪٽم وارو.

● ڪٽمسٽ ۽ ڪٽمسٽ : ڌ. صفت. (سن.
ڪٽمسٽ = پهلوان). مست ڪي ماريندڙ -
اهايت مست - پهلوان - جابر - همت پريو - طاقتمند -
جوان مرد - جوان - ويڙو - ٻلي - پٽلارو - پٽلوان -
ڊٻسٽو - ڪلنگهه - ڪٽو - جوڌو - ڌڳ -
ٻانگو - سورهي - رڌ - مٿر - چوڙي هٿ - وٽدار -
دلير. بي پرواه - منورو - مٿي ڦريل - شهزور (ڪ).
- ڪٽمسٽائي ۽ ڪٽمسٽائيون ۽ ٿ.

ڪٽسٽي.
ڪٽمسٽي ۽ ڪٽمسٽيون ۽ ٿ. زور -
ڏاڍائي - جبر - جبرائي. آڪڙ - وڏائي. چرچو.

● ڪٽنب ۽ ڪٽنب ۽ ڌ. (سن. ڪٽنب) =
آڪھ. (ڪٽم - ڪٽم - آڪھ - قبيلو - عيال -
گهراڻو - آل اولاد - ٻاريجا - ٿر - مٺ مائٽ - ساکهر -
ڳپور. خاندان - نسل - ولس - گهراڻو - خان سان -
ڪل - پروار - ويڙهو - هاڙو - راج.

● ڪٽنبائيو ۽ ڪٽنبائيتا ۽ ڌ. صفت.
ڪٽنب وارو - عيالي - ٻارڻ پيچڻ وارو - سگهو -
ڪهر وارو.

- ڪٽنبي ۽ ڌ. ڪٽنب وارو - آڪھ وارو -
عيالي - اولادي - ڪٽنبانو.

- ڪٽنبي ۽ ڪٽنبيون ۽ ٿ. ڪٽڻ عورت -
وڇواري - ٻين کي ويڇار لاءِ رهييندڙ عورت -
پٽوي - ڪٽڻو ڪندڙ عورت.

● ڪٽڻ ۽ مصدر. (سن. ڪٽڻ. ڪٽڻ. ع.
قط). وهڻ - ڪپڻ - ڪٽڻ - ڪاٺي - جدا ڪرڻ -
(لنهن) لاهڻ. (ڪپڙا) وهڻ. گهائڻ - ويڻ
ورهائڻ. (واسطو) ٽوڙڻ - (لاتو) چٽڻ. لاهڻ -

- کتھن پائی، ۱۰ کتھن پائیون، ۲ ث. پوت -
دلائی - کیرو - کٹو - میا الجی، بی حیائی -
کینپ.

دلالی - کچرہو - کتہائی .
 = کتہہو ۽ کتہہا ؛ ذ . پڑت - دلہو -

- ڪٽيبي ڪٽيبيون ۽ ٿ. صفت. وچڪي-
پٿري - دلڪي. ڪٽيبي ڪٽي واري حالت.
ڪٽي واري حالت.

● ڪٿو ڪٿا: ذ. صفت. دل تي ڪٽ
چڙهيل (مانهو) - ڪافر - بدين - ملحد - منکر -
پلٽ. سخت. وڪڻن ٻاٽي - ڪو - رڪو - مضبوط
ڏاڍو. هٽيلو - ضدِي - بحثِي - هوڏِي - ڪڇ بحث.
ڪاري رنگ وارو - ڪارو (ل). صفا - پنهين -
ماڳهين (ل). (اسم خاص). ڏانڊن جو هڪ قسم
(ماڻو، ڪراڻ تي ماڻل) (ت).

● ڪٽڻو ۽ ڪٽڻا؛ ذ. (سن. ڪٽڻ). ڪاٻو
ڪٽيل شئي - چورو - پور - پڪو - پورو - ذرا ذرا -
سٽها ٺڪر. ڪاٿر (ڪاغذ جي). ٻٽھ يا ٻلال
جو سنھون ٻوسو. سونجھارو - فڪر - گھڻسي -
پريشالي - آلت مالٽ - انتظار - اوسڙو. ڪٽيل ھٿن
مان ٺھيل ھڪ قسم جي دفٽري.

● گتورو ۽ گتورا: ذ. پراڻ گتور ڪٽ.
سن. گتورا = وٺو. ٽامي يا هٽل وغيره جو ٺاهڻ.
وٺو - هيالو - ساغر - جام - جامروئين - تسري (ت) -
جمن - جنگو (ل).

ڪٽوردان ۽ ڪٽوردان ڏ. وٺي رکڻ لاءِ
ڇڙي جي هڪ ٻوٽي.

- ڪٽوري ۽ ڪٽور پون ۽ ٿ. وٽي -
جڻي - پيالي. اٿي جي سڀني لاءِ ليل ۾
وڌل ڇم مان ٺهيل پيالي (ت). (اسم خاص).
دوا طور ڪم ايندڙ هڪ پٿرڪو وڪڙو
(قر ڪول، داٿا ليمن جيڏا ۽ رنگ جا ڀورا).

● ڪٽورو؛ اسم خاص. تعلقي ميرپور بٺوري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيٽو ٽو ڪيٽو ٽو (ل) لوھ ڪي ڪارڻ
وقت ڪوري جي ٽري ۾ مٽي مان ٻڌجي ويل

کیت۔ کیت۔ کنس۔ زنگ۔ زنگار۔
 • کتوہتر۔ کتوہتر (ت)؛ ڈی۔ کارواننگ۔
 وامینگ۔ اصل لانگ۔ کار۔ پتھر۔

● ڪٽوهڙ (ت) اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪٽوهڙي اسم خاص. تعلقي لاڙڪاڻي ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● کُتھڑ، کُتھڑ: ذ. سچے، سان تیار
کیل ہووے۔ کُتھڑو، (صفت)، سخت۔ ڈاڈو۔
کُتَن، مُشکیل.

- ڪٽيهڙو ۽ ڪٽهڙا ذ. مڇي ۽ مان تيار ڪيل
ٻوڙ - ڪٽهڙو.

● ڪٽهڙو ڪٽهڙا، ذ. (من. ڪاشت ڪان). ڪاٺ يا لوھ جو ٻٽوڙو۔ عالم ٺاھ۔ جھنگلو۔ ٻنجيرو۔ ننڍڙي ڀت يا دھوار۔ لڪڙڪوٽ. قبي جي اندرين توت جي مٿان ڪاٺ يا سنگمر جو چٽساليءَ سان ٻنجيرو. ٻڙيءَ جي ٻاچيل جي تختي هيٺان وهڻ لاءِ ٺهيل جاءِ. ٻاٺوليءَ جي ٻير رکي وهڻ لاءِ اڏي. ڪٽر ڪرڻ لاءِ اڏي.

● ڪٽي ڪٽيون ۽ ذ. (من. ڪٽ = ذرا ذرا). هٿار کان هٿ ان ڪيڍي باقي لٽاڻيل گاهه. ان جي ڪن جو چورو. بهه. پٽه. ڪڏا. ڦڙڪٽ. ڪٽي. ڪٽي. چانورن مان نڪتل بوسو. ڇاڻ. پُور. ڦوڪٽ. ڦٽن مان نڪتل ڪچرو. اڙ جي ٻوڙي. خار ڪاوڙ. غصو. چيڙ. لاراضڪي (ل). پڪري جي رنگ جو هڪ قسم (داغدار، ڪاري ڪٽي، ڪاڙهي ڪٽي) (ت).

- کتبی ڈاسیاری، ٹ۔ اے۔ پکری، جو ہک قسم۔
- کٹیون، کنٹن، خار کانیں، کاوڑ کنٹن۔
- چتر، پرچہ - ناراض تین۔

—کینیڈون، کانین (ل) کاوڑ کرن۔

● ڪيئي ڪٽيئون؟ ٿ. تملي ٻچن جي
هڪ جو هڪ ڪٽ - ڪٽ - ڇائو - بوسو -

عصاره۔ جُوت۔ کٽي۔ پٺڏا۔ کڏا۔ کڇرو۔
کين۔ گنڊ۔ ٻُهر، هاڻي يا تيل جي دٻي ۾

ميڙاڪو - حشام - هجور - سٿ - ساڻاري - ڪيڙ - جماعت - مجلس.

● ڪٽ ۽ ڪٽ (ڪ) ٿ. ٻگرين جو پاڻ - ٻاڪرو پاڻ.

● ڪٽ ۽ ڪٽ ٿ. ڏ. ڦاهي جي ڪاٺيءَ جو اندريون حصو. ڪاٺ جو اندريون سخت ڀاڱو. شيشم جي ڪاٺي - ڪاري ڪاٺي (ت). ڪٽ - وڇ - مغز (ڪنهن به ڪاٺيءَ جو). ڪٽج جو ضد. (لستبي معنيٰ م). سنهڙو ٻر مضبوط (ت). ڪٽ ٽهي رهڻ؟ جو ڪي کان چٽل رهڻ - نقصان کان بچيل رهڻ - خطري کان خالي رهڻ.

● ڪٽ ۽ ڪٽ ٿ. ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪو وکر. (صفت). شوخ - رُڪم سٺهون - سخت مزاج - ڪڙڪ.

● ڪٽار ۽ ڪٽارون ٿ. ٿ. (سن. ڪٽو = ڪٽارو) واهه يا لاهي جو ٻاسو - ڪٽارو - ڪٽي - ڪٽپ - ڪٽو. لاهي جو چوڙ. ڪٽپ - لاهي و خنجر - چاقون - ايمجو - چرو (ت).

● ڪٽار ۽ ڪٽار (ل) ٿ. ڏ. صفت. وڏو طاقت ور - زبردست - جبرو - طاقت مند.

● ڪٽائندرو ۽ ڪٽائندرا (ت) ٿ. ڏ. ڪاڏي جي شين جي ٻڄاءُ کان گهر ۾ رکيل چورس لاهي ڪٽت - ڪوٺو.

● ڪٽ ٻڌ ۽ ڪٽ ٻڌ ٿ. ڏ. ڪٽو ٻڄ - ٽيم طبيب - ڪٽ وڃ - ٽوٽڪاڻي - ڪٽ وٺيد - ليم حڪيم. دم باز.

● ڪٽ ڪٽ ٿ. ڪٽ ڪٽ ٿ. ڏ. صفت. گهوڙي جو هڪ قسم - چٽي اڇن ٻيرن سان ٻاڙهو گهوڙو - گهوڙو ڪاراڻ تي ماڻل ٻڙهو گهوڙو.

● ڪٽ ڪٽ ٿ. ڪٽ ڪٽ ٿ. ڏ. صفت. خاص ڪاري رنگ جو گهوڙو - ڪٽ ٿ.

● ڪٽل ۽ ڪٽلون ٿ. ٿ. وڍيل - ماريل - ڪٽيل - ڪهي ڇڏيل. وڇوڙي جي ماريل - فراق ۾ ورتل - جهڙي ۾ ڳريل.

رهيل مٽي - آخر - ترو - ڪيڙن - ٻيڇڪو. ڪارخاني يا گهر ۾ ٻاڇي ڪيل لاهو - ٻڄ. ناسازي. جدائي - ڪلفت - ڪاڇ - وڇوڙو - ڪٽ - آڻيت (ل).

● ڪٽي ۽ ڪٽيون ٿ. ٿ. (سن. ڪٽ) ڪهه ۽ ڪنڊ وجهي ڪٽيل يا مهٽيل مائلي - پوري - گهه. ملیدو - چوري - پوڄن - پوري. مٺائيءَ جو هڪ قسم (ت). ذرا ذرا ٿيل مال جو چارو - ڳورائي (اٺ جو چارو) (ت) - ڪٽي گوار جي، ڇاڻي جي ٻج کي صاف ڪرڻ کان پوءِ باقي بچيل ڦوڳ - ٻڌ - ڪٽا.

- ڪٽي ڪٽن: مائيءَ ۾ گهه وجهي مهٽن - چوري ڪرڻ. ذرا ذرا ڪرڻ - سٺو ڪرڻ. وڌڻ - ٽڪڻ.

● ڪٽي ۽ ڪٽي خاص. هڪ ذات جو نالو. ڪٽيا ۽ ڪٽياون ٿ. ٿ. (سن. ڪٽهه = ڪٽهه) ماڻن فقيرن جي رهڻ جي جاء - ٻٽڪي - جهوڙي - چٽو - لاهي و ٻٽڪو - لاهي - ڪٽي - ڪٽين جاء.

● ڪٽيري ۽ ڪٽيريون ٿ. ٿ. ٻوٽيءَ جو هڪ قسم - ڪاٺيري.

● ڪٽي ۽ ڪٽي ڪٽي (ڪ) ٿ. ڏ. اعليٰ درجي جي ٻاڇي جو ٽيون قسم - ترو جو هڪ قسم - ٻڙو.

● ڪٽيل ۽ ڪٽيل ٿ. ڏ. صفت. ڪافر - مروان - نجس - ٻٽيت - مٽڪر - الڌو ڪوٽو - الڌو رڌو - ڪٽو. غيرتند. ڪٽيوس - ٻٽيل - مڇوڻ - مٽوڏي - شوم.

● ڪٽيلو ۽ ڪٽيلو (ت) ٿ. اٺ جو لاهي وڇو - ڪٽورو.

● ڪٽ (ت) ٿ. ٿ. ڪٽر - ڇيلهم. رس - مڙو - ڪٽ - گوڙ - حشام.

● ڪٽ ۽ ڪٽ ٿ. ڏ. (سن. ڪٽ = آواز) آواز. ڪٽو - لڙي - لڙڪهت - ٽوڪوٺو. ڪٽو - ڳانو - هار - مالها. رس - مڙو. گوڙ - مڙو - البوه - ڪٽ - ٻيٽه - ٻيٽو - ٻيٽو - ٻيٽو - خالق.

پھر دل - ظالم - تھار - نردمي - کتيل - کاسائي -
 ڪرڙو - ڪڙالو - ڪڙڪو - خوني - وحشي -
 جهنگلي - کهر - مڇت - ڪنڻ - ڪنن - مشڪل -
 اهنجو - ڏکيو - خستو - بي حال - لاچار - آگرو -
 خراب - ڪينو - بدو - پڇڙو - بي وفا .

ڪنور ٿاڻ. بي رحمي - بي قياسي - سنگدلي -
پٿر دلي - جبر - ڏاڍائي - سخت دلي - اسي ترسي -
ظلم - سختي - ڪنور هاڻي. بي وفائي.
ڪنور هاڻي؟ ٿ. اسي رحمي - سنگدلي -
ڪنور ٿاڻ. بي وفائي.

ڪٽور دل ۽ ذ. ظالم - سخت دل - ڪٽور.
ڪٽورو ۽ ڪٽورا؛ ذ. سخت (چادر).
پٽيءَ جي ڀڄڻ.

● ڪٽوڙي ۽ ڪٽوڙيون؛ ٿ. دوا طور
ڪم ايندڙ هڪ پوٽي جي ٻاڙ. ٻلو-ٻيل.
● ڪٽوڙو (ت): ذ. واسينگ - اصيل - ڪارو
ٿانگ.

● ڪيٽي ۽ ڪيٽيئون: ٿ. (سن. ڪشمت)
ڪمائي - آهت - هراوت - حاصلات - ڪٽيو. هاڃي -
هجت - ڪٽو - سٽو - سيڙي چونڊي. نفعو - فائدو -
وٺاءُ - وٽب - سوڀاسو. ڪفائت - سالڪ صرڦو -
ٿورو خرچ. ڪشالو - ڄا ڪوڙو - تڪليف - درد سري -
مغرماري. طاقه - وٽ - زور - سگهه - پٽل -
رٽ (ل).

● ڪيئي ڪالِي؟ ٿ. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ قسم جو ٻيلو ڪو وکر (ڪالِي).

● کثافت & کثافتوں : ٹ. (ع). غلاظت۔
 نجاست۔ گندگی۔ گدلائی۔ کین۔ کچھرو۔
 گندائی۔ ہوسل۔ نمی۔ الاں۔ آلودگی۔ آلائش۔
 کرائی۔ تھائی۔ تھرائی۔ گھانائی۔ نہرائی۔
 کھاناں۔ نہراں۔ (ضدہ۔ لطافت)۔

● کثرت و کثروُن؛ ث. (ع). گھٹائی۔
جھجھائی۔ واڈارو۔ اضافو۔ قائدو۔ نفعو۔ لاپ۔
ہراوت۔ عام کثرت، جنهن ۾ طرح طرح جا
قام روپ آهن. (اسر خصائص). هڪ ذات چو
لاليو.

● ڪٽي مال ۽ ڪٽي مالئون ۾ ٿ. (سن. ڪٽڻ)
گجيءَ ۾ ٻائڻ جو هڪ زلزلو زيور- گجيءَ جو
هارو- ڪٽي مال.

- کَنِمَالَهُمْ ۚ کَنِمَالَتُهُمْ ۙ ث. کچیء ہ
ہائیں جو ہک زنانو زیور۔ کَنِمَالَ.

● کیمینائی' & کیمینائیون' (ل) ۱ ث.
کھتائی - اثاث - کوٹ - قلت - لاٹ - لاچاری.

● ڏٺن ۽ ڪٽن ۾ ذ. (سن). مشڪل -
ڏکيو - سخت - تڪليف وارو - لاچار - سڌو -
دستوار - اوکو - اولو - اهڙو - ايلو - لڏو - اٿڻ -
ڏهرو - اهڙو - ڏٺو - ڏهيو - لامڪن - له ٿيڻ
جهڙو - ڪير پڻ - ڪٽو - ڪٽجوس - شور -
مُودِي - بڻجڻ - مضبوط - قابو - ڏاڍو - سوکھو -
بالائو - محفوظ .

— کتنی تھکا ہٹ . سختی — ڈکیائی — دشواری —
مشکلات — اہنجائی — اڈانگائی — اوکائی .

● کینن = کینن ؛ ذ. (من. کینن = سخت)
 ذ سو کینن = سخت دل - پشور دل - منگدل -
 ای رحم - ای قیام ، یه وفا ، غیر آباد ملک - سچو -
 ویرن - یوت - ووتو - پیاپان (ل) .

● ڪٽو ۽ ڪٽاڻ: ذ. ڪٽ ڪيل - ميڙيل -
چملي - مجموعو ڪيل - ڪٽ - پيو - هيڪاندو.
ڌير جوان - سڀڻل - سنجيت - ٿڌي سڻي وارو -
ٻڙد ٻار - ڪالڏ وارو - صابر بن - ڌيرائو - تحمل وارو.
درياءُ جي ڪٽڏي يا سمنڊ ڇو ڪٽارو.

- کٹا کر ن: کڈ کر ن۔ میڑن۔ جمع کر ن۔
پیڑا کر ن۔ جمالی کر ن۔ کھٹو فائو و ونن۔
منج کر ن۔

- کُنُوْا کَرَنَ؛ مَسْمُوعَنَ۔ میوَن۔ کڈ کرن۔
و نور ن۔ چِنِن۔ چو لڈن۔ روژن۔ چن (کپڑ)۔

● ڪٽو ۽ ڪٽا ذ. (ڪٽڻ يا ڪهڻ جو ماضي) ڪهيو - ذبح ڪيو - هاتو - حلال ڪيو - ٽڪير وڌي - شهيد ڪيو - مارو - وڌيو - ذرا ذرا ڪيو.

● کَنْوَرُ ۽ کَنْوَرُ : ذ. صفت. (من). اُهاڃهو۔
 اِي د رد - اِي توس - اِي رحيم - اِي قيام - هنگدل -

کیتھ

ڪنڌي - ڪنار. آڇو يا مٿيون ڪنارو - پيس.
وارو ڪنارو - آڻا هين ڪنڌي. ڪپڙي جي آڻڊي.
ڪاهار - ڪواري. يلندي - اوچائي - مٿا هين - آڻا هين -
مٿاڙو. (ت).

● کپرو : کپڑا ، ل. کپ - کنتی - کنارو - کھپڑ .

”جتان کھڑی تبتان کھیڑ، کبر و اچن کوڑیون“.
(شاہ).

● کُپَر (ت) ذ. گِر یا کُنڊ ملائي ٻڌايل
موڪ مائي.

● ڪَـڇَـرُ ٿان: اسر خاص. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (چلڻ سان) رنگ اچي، سڪب ۽ هيٺا ڪاٺي ۾ لڏيندڙ قدم کان ۱، ۳ انچن تائين).
● ڪَـڇَـرُ ۽ ڪَـڇَـرُ آ (ت) ۽ ذ. واريءَ ۾ نڍو دڙو۔ واريءَ جي لنڊي پيٽ.

● ڪَپَرِي ۽ ڪَپَرِيُون ۱° ث. چٽي - بوجو - مصيبت - پري - بار - علامت (ل). (اسر خاص). ڀڳري جو هڪ قسم. هڪ ذات جو نالو. تعلقي ميرپور خاص ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪَپَڙو ۽ ڪَپَڙو ڏ. (سن. ڪَڙهَٽ = ڪَپَڙو) هٿ جو ايل ڪهرو ۽ ٿلهو ڪَپَڙو -
ديسي آڏاڻن جو ڪَپَڙو - سادو ڪَپَڙو - کاڌي جو
ڪَپَڙو. ڪٽو - اوچڻ.

- کپڑے چٹاں؟ صفت۔ کپڑے مان چائیل۔
 تمام منہو۔ نفیس۔ ہارک۔ منہو ہیل۔ سہین۔
 میدو۔ صاف کیل۔ چائیل۔

- کہتے ہیں کہ "اے کپڑے! میں نے ان سے چائے -
تمام سٹھو کوں - بارہک کوں - میڈی والے کوں
کوں۔

= ڪپڙو ڪوٽ = ڪپڙو ڪوٽ : ذ. ڪپڙي
 ججي ٺهيل جاءِ - خيمون - تنبو. ڍڪ - واڙو - آڏ -
 جهل - پوڻ - بچاءُ - ٻڙدو - پناه. - آجھو - اوٽ.
 = ڪپڙ ڪٽڻ (ت) : ٽ. ڪپڙي سون جي ڦاٽ -
 کومو - کومي جي ڦاٽ.

● ڪَٻَڙَ ۽ ڪَٻَڙَ (ت)؛ ذ. ٻڪريءَ جي
ٽوڙين جو منھو اورو ڪيل پاڻ - ٻڪرين جي

● کپت ۽ ڪپتون ٿ. (سن. ڪ=)
 خراب + ڪپت = ڪپت (بي ايماني - ٺڳي - دغا -
 فریب - ڪوت - بياني - ڪٽ - ويسا گهاتي -
 خيانت - دولاپ - گيهي - بد معاشي - چالاڪي -
 لچائي. ڪوڙ - جوڻ.)

● کھیتو ۽ کھیتیایا: ذ. صفت. خراب
ہت وارو - کوٺو - کوٺو - دغاباز - دولابي -
کبد یخوړ - ویساکھ کھاتي - فربسي - کټ تپو -
بي ایمان - بي ټپو - خیالتي - بدمعاش - چالاک -
لچو. بی وفا - کټال. لک حرام.

● ڪَپَٽانُ ۽ ڪَپَٽانَ ۾ ذ. (الڪ. ڪَپَٽن).
فوج جي هڪ حصي - لشڪر يا جهاز جو حڪمران
يا اڳواڻ - آزمودگار فوجي آفيسر يا سردار -
مسالدار - مڻهاڻي - فوج يا پوليس جو وڏو آفيسر -
سالار فوج. صوبيدار. ڏاڪڻو - ڏاڪو - لاء خدا -
پيڙ پاتو - سڪانوارو - سڪائي - ملاح.

● کَپَٽَ ۛ کَپَٽَ ۛ ذَ . (مَن . کَپَٽَ ۛ
دَغَا) . دَوِکُو - نَگِی - دَغَا - فَرِیَب - قَاوِیو -
وِیسا هَ کَها تَی - بی اِیما نِی - چَل - تَرَکَت - کَؤِ -
کَؤِ نائی - قُند وِ . کَؤِ . پَٽاکَ . ظَلَم . (ت) .

ڪهڙي ڪهڙي ڏ. صفت. دولابي -
 اڄڪ - دغا باز - ڪپڙو - ڏوهي باز - فريبِي - ڪوٽو -
 ڌرڪڻي - چڪلي. ظالم - وحشي - ظلمي - خولخوار -
 تهار.

● کپہ جتن: مصدر. وچ جن - کتجن.
 ● کپچ: کپچ: ذ. (سن. کپتہ = خراب رس). دیر ہضر لیندو شئی - گرو کا کو.
 نی مہلی غذا - اہر ہیزی. نقصان - خلل - چہو.
 "ہارتا تو کو ری، کپچ کاہا مین کتہ."
 (شاہ).

ہی تدارک (ت)۔
 ● کُچھ کُچھ : ذ. (سن. = خراب +
 اچ < کس = طرف)۔ لالائی - لامناہی -
 ہی ننگائی۔

● کَہتر = کَہتر: ذ. (من. کَبال =
(کنارو). ک.پ۔ ہا۔و۔ پیر۔ کنارو۔ وٹ۔

ڪَپَڙن ۾ نه سمائڻ ڇڏڻ ۽ ايجڊ خوش ٿيڻ -
تمام گهڻو نهال ٿيڻ - بي انداز سرهو ٿيڻ - ڪَپَڙن
۾ نه ماڻڻ .

ڪَپَڙن ۾ نه ماڻڻ ۽ ڪَپَڙن ۾ نه سمائڻ -
تمام گهڻو خوش ٿيڻ .

ڪَپَڙو اوڍڻ : ڪَپَڙي سان ۽ ڪيل رهڻ -
ڪَپَڙو هائڻ - ڪَپَڙو مٿان ڪرڻ - وڳو پهرڻ -
پوشاڪ هائڻ . حيا ڪرڻ - شرم ڌارڻ - سرم ۾ رهڻ .
ڪَپَڙو هائڻ : پوشاڪ پهرڻ - لباس هائڻ -
ڪَپَڙو اوڍڻ .

ڪَپَڙو ڪرڻ : ٻڌو ڪرڻ - ڍڪ ڪرڻ -
ڪَپَڙو اوڍڻ - ڪَپَڙو هائڻ - ڪَپَڙو پهرڻ .

ڪَپَڙي جو سڀل : ڏ . ڪَپَڙي جي هرڪ
قسم جي وچور وار ڌار ڌار لهڪي رکڻ جي وهڻي
يا بندي - ڪَپَڙي جي جنسن جي تفصيل رکڻ
جي ڪاٺي .

ڪَپَڙو ڪَپَڙا : ڏ . (سن . ڪُٽڻي =
ڪَپَڙو) . هائي پيئڻ لاءِ ٺڪر جو ننڍو ٿانءُ -
ڪَپَڙو ڏولڪهو - ڪَپَڙو - ٽپو - چاڏو - هٽالو -
ڪَپَڙو .

ڪَپَڙي : ڪَپَڙي پئون : ٺ . ڪَپَڙي -
ٺنڍي ٽپي - ڪَپَڙي . مس جي شيشي . ٻارڻ کي
ڪير ٻارڻ جو ٿانءُ .

ڪَپَڙي (ت) : ٺ . چور جو ڪُٽيل ٻيرو .
ڪَپَڙي ڪرڻ : ٻيرو ڪڍڻ . بدنام ڪرڻ -
تنگ ڪرڻ - رڌيل ڪرڻ - بچڙو ڪرڻ -
ڪاروت وڃائڻ .

ڪَپَڙي (ت) : طرف . مس - مس - لاچار .
ڪَپَڙي : ڪَپَڙي : ڏ . (ف . ڪف =
مٺ + کير < گرفتن = وٺڻ) . ڊيگ وڌائڻ يا رڌڻ
جو وڏو ڇمچو - ڪفڪير - ڏوٽلو - ڪاٺوڙو .

ڪَپَڙا : ڪَپَڙا پئون : ٺ . (سن . ڪَپَڙا) .
پوري رلنگ جي ڍڪي - پوري يا ڪڪي ڪانءُ .
غريب - سڀائي - ٽهائي - بي هرجي .

ڪَپَڙا ڪانء : ٺ . صفت . تمام غريب سڀاءُ
واري عورت .

پاڻ جو ڄميل ته . گند - ڪچرو - ٻهر - ڪين -
سڀل . تمام ڪنٺي زمين - نرم زمين - واريامي
زمين - ٻولي زمين (ل) .

ڪَپَڙا : ڏ . حيف - ماهواري - مهينو - ڪنديون -
رلنگ - خون .

ڪَپَڙا آڇڻ : حيف جو چاري ٿيڻ -
ماهواري آڇڻ - زالڻا آڇڻ - رلنگ آڇڻ .

ڪَپَڙو ڪَپَڙا : ڏ . (سن . ڪَپَڙو =
ڪَپَڙو) . بت تي پهرڻ لاءِ ٺو - چير - پوشاڪ -
ور - ٽنڊ - ٻارچو - لباس - لڪڙو - وڳو - اوچڻ -
ٻچ . اوڍڻ .

ڪَپَڙا بند لاڻي : ميرا ڪَپَڙا لاهي ڦوٽل
ڪَپَڙا هائڻ - پوشاڪ مٽائڻ - وڳو بند لاڻي - لباس
مٽائڻ .

ڪَپَڙا پٽائڻ : بدن تي لباس ڪرڻ -
پوشاڪ هائڻ - ڪَپَڙا پهرڻ - وڳو ڍڪڻ .

ڪَپَڙا گونڻهن ڪرڻ : ڪَپَڙا ميرا ڪرڻ -
ڪَپَڙا خراب يا غليظ ڪرڻ - پوشاڪ خراب ڪرڻ .

ڪَپَڙا لاهڻ : وڳو مٽائڻ - پوشاڪ بدلائڻ -
اڇا ڪَپَڙا پالڻ - لائڪو ٿيڻ - اگهاڙو ٿيڻ . بي حيا

ٿيڻ - بي شرم ٿيڻ . گهڻي چڙو وٺڻ - ڪجهه به نه
سوچڻ - غصي ۾ پوهي وڃڻ . "هائيءَ کان اڳ
۾ ڪَپَڙا لاهڻ" .

ڪَپَڙا لاهي وٺڻ : اگهاڙو ڪرڻ - نالڪو
ڪرڻ . ٺڳي ڪرڻ - دلبو ڪرڻ - فريب ڪرڻ -
دغا ڪرڻ - دولاب ڪرڻ .

ڪَپَڙن ڪٽڻ : ٻيڙار ٿيڻ : تمام ڪڪ ٿيڻ -
هلاڪ ٿيڻ - خفي ٿيڻ - وڃڻ - دق ٿيڻ .

ڪَپَڙن مٽان ڪڍڻ : ڪڪ ڪرڻ -
ڇيڙائڻ - ٻيڙار ڪرڻ - خفي ڪرڻ - وڃائڻ -
دق ڪرڻ - هلاڪ ڪرڻ . محبت ۾ جلاڻي .

ڪَپَڙن مٽان ٺڪري وڃڻ : تمام ڪڪ
ٿيڻ - ٻيڙار ٿيڻ - گهڻو هلاڪ ٿيڻ - خفي ٿيڻ -
ڪَپَڙن کان ٻيڙار ٿيڻ - وڃڻ .

ڪَپَڙن ۾ رهڻ : ٺج ڌارڻ - حيا ڪرڻ -
شرم ڪرڻ - ڪجهه ٺنگ هجڻ .

● ڪٽوڇ ۽ ڪٽوڇ (ڪ)؛ ذ. ڀرت جو هڪ قسم.

● ڪٽور ۽ ڪٽور؛ ذ. (سن. ڪٽور = ڪٽور) خوشبوءِ دار پوٽي جو هڪ قسم - هڪ وٺ جي سُرهي رَس - سُرهي وٺ - ڪٽور. هڪ قسم جي خوشبوءِ دار دوا جا هئا تي رکڻ سان آڏاسي وڃي. هڪ گل جو نالو.

● ”ڪٽو ماڻو ڪٽور“ مون واههائيندي پرينءَ کي (شاه).

پڪر يا گهٽي وغيره جو آئورو - خصم - ڀيلو.

● ڪٽورو ۽ ڪٽورا؛ ذ. پڪر يا گهٽي وغيره جو آئورو - خصم - ڀيلو - ڪٽورو - ڪٽورو.

● ڪٽوراڙو؛ اسم خاص. تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽور ڪٽوري ۽ ڪٽور ڪٽوري؛ ذ. دوا طور ڪم ايندڙ خوشبوءِ دار وڪٽر - هڪ سُرهي پوٽي (گاهه) جي ٻاڙ.

● ڪٽورو ۽ ڪٽورا (ت)؛ ذ. ڏوهه - گناهه - جرم - خطا - ٽٽور.

● ڪٽوري؛ اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باکي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽوريو ۽ ڪٽوري يا (ت)؛ ذ. ڪوس مان ٺاهي وڃي کڏ ٿيڻ جو پهريون هنڌ.

● ڪٽول ۽ ڪٽول (ت)؛ ذ. ڳاڙهي وٺ جو گل - گل جو هڪ قسم.

● ڪٽو هي (ل)؛ ذ. هڪ ڀارڪي وڪر جو نالو - پٽير آڻو.

● ڪٽو ٽي (ڪ)؛ ذ. گاهه جو هڪ قسم.

● ڪٽهه ۽ ڪٽهه؛ ذ. (سن. ڪرھاس. ع. قطن = ڪپھ) وٺن جي ويدائش - ڪڪڙن نڪتل قنڀون - ڪٽاهه - روٽي. ٻوڪ جو هڪ قسم - وٺن جي ٻوڪ.

● ڪٽيلو ۽ ڪٽيلو (ت)؛ ڪٽو - ڪٽو - ڪٽو - ڪٽو - ڪٽو.

● ڪٽيلو ۽ ڪٽو؛ اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽين؛ مصدر. (سن. ڪٽين = وڌڻ) وڌڻ - ڪاٺڻ - ڪٽڻ. ڪٽڻ. ڄڻا ڪرڻ - الڳ ڪرڻ - ڌار ڪرڻ - ٽوڙڻ - ڇڻڻ - ڀڻڻ - ڇٽڪڻ ڏيڻ - زخمي ڪرڻ - چير ڏيڻ. ڀيرا ڪرڻ. ڳترا ڪرڻ - ٽڪر ٽڪر ڪرڻ - ڳٽيا ڪرڻ. ڪوس ڪرڻ. خواريزي ڪرڻ.

● ڪٽي ڇڏڻ؛ وڌي ڇڏڻ - ڪٽي ڇڏڻ. (بنیاد) ٽوڙي ڇڏڻ - صفا ڪهي ڇڏڻ - الڳ ڪري ڇڏڻ.

● ڪٽين (ل)؛ ذ. سخت (سڌري) - ٺاڻ (سڌري) - سڪ (سڌري). ”اڄ سڌري جي ڪيڻ آهي“ (جملو).

● ڪٽين ۽ ڪٽين (ت)؛ ذ. ٻوري زمين - ڇٽڻ - ڇٽڻ - ڇٽڻ.

● ڪٽو ۽ ڪٽو؛ ذ. (سن. ڪٽپ = ڪٽو) مٽيءَ جي ٺنڊي گلاس وانگر اوتن - ڏولگهو - ٽپو - ڪٽورو - ڪٽو. گهٽ ٿيل وغيره رکڻ لاءِ چٽر جي دٻي. ٽين جي اڏي. گلن رکڻ جي ڪٽولڊي. (سن. ڪٽڻ) ٽيڏو - ٽرو. آتش بازيءَ جو هڪ قسم. مٽن يا ڳيان ٽوڪڻ واري حالت - ٽوڪيٽل ٽل. (سن. ڪٽهه) شيشو.

● ڪٽو سڄائين؛ ڪاوڙ يا ناراضگيءَ ۾ منهن ۾ سونڊ وجهڻ. مٽون ٽوڪڻ - منهن سڄائڻ - منهن کي دٻو ڪرڻ.

● ڪٽو ڪٽڻ ۾ هٿن؛ جهجهو نقصان سهڻ - تمام گهڻو ٽوٽو هون - هرڄ هون. سڄو ٿيڻ - ڀينڪيو ٿيڻ. ڀندو وٺڻ. ”يا ته هٿن ڀارڻ يا ته ڪٽو ڪٽڻ ۾“ (چوڻي).

● ڪٽو ٽي اونڌو ٿيڻ؛ سڀ نقصان ٿيڻ - سڀ ڪجهه ڇٽ ٿي وڃڻ - خالو ٿي خراب ٿي وڃڻ.

- ڪٽج ڪٽاءُ ۽ ڏ. لٽوئڻئون - ٽرو -
ٽنڊي - ٽنهن ٽڇڻو - ٽنڊي ماکوڙو - ٽنڊي -
نخري باز - ڏنگ تي ٽوي رکندڙ - ٽيڙي ٽوي
هائيندڙ - ٽوٽ.

● ڪٽجاو ۽ ڪٽجاو ڏ. (ڪ. ڪٽزاو)
ڪٽجاو.

- ڪٽجاو ڪٽجاو ڏ. (ڪ. ڪٽزاو) ماڻهن
وهڻ لاءِ آڻ تي رکيل ڪاٺ جي ڏولي (اڪثر
چچ جي وقت هڪ آڻ تي ۸-۱۰ زالون چڙهن) -
مٽيل - ڪٽجاو. اوڏ ڪي مٽي ڪٽڻ لاءِ
گڏهن تي رکيل ڪاٺ جو ٻجرو - ڪارڻ.

● ڪٽجڻ ۽ ڪٽجڻ (ٿ) ڏ. ڏونهن جي
ڪارڻ مان اک ۾ هائڻ جي لاءِ ٺاهيل سُرمن -
ڪاٺل - ڪٽجڻ.

- ڪٽجڻيو ۽ ڪٽجڻيا ڏ. صفت. ڪجڻ
جهندڙ - ڪٽجڻيو - ڪٽجڻي - ڪٽجڻ ڀاٽل.

● ڪٽج ڪاه ۽ ٿ. ٽپهٽ جي ڳئون جي ٻڇ
جي وارن جو ڇڪو (جنهن کي هٺ و ماڻهو ٻوڇڻ
ڪري ڪم آڻيندا آهن).

● ڪٽجڻ ۽ ڪٽجڻ ڏ. (سن. ڪٽجڻ =
ڪٽجڻ). ڏيڻي جي ڏونهن جي ڪارڻ ۽
مٽي مان ٺاهيل سُرمن - سُرسي جو هڪ قسم -
ڪاٺل - (ڪ.) ڊوڊ چراغ - (ٿ). ڪٽجڻ.
- ڪٽجڻدان ۽ ڪٽجڻدان ڏ. ڪٽجڻ جي
ڪاٺن رکڻ لاءِ ڊٻي. سُرمدائي.

- ڪٽجڻو ۽ ڪٽجڻلا ڏ. ڪجڻ وارو ڪجڻ
ٻيل - ڪٽجڻيو - ڪارڻن اکين وارو - سُرمدائي.
- ڪٽجڻو ٽي ۽ ڪٽجڻو ٽيئون ڏ. ڪجڻ
جي ڪاٺين رکڻ جي ڊٻي - ڪٽجڻدان.
سُرمدائي.

- ڪٽجڻي ۽ ڪٽجڻيون ڏ. ٿ. صفت. ڪجڻ
هائيندڙ عورت - ڪارڻن اکين واري. مٽي زال -
حسين عورت. (اسم خاص). تعلقي ڪنڌڪوٽ ۾
هڪ ڏيھ جو نالو.

- ڪٽجڻيو ۽ ڪٽجڻيا ڏ. صفت. ڪٽجڻو -
ڪٽجڻ هائيندڙ. (ڏ). ٿر ملڪ جو هڪ لوڪ گيت.

● ڪٽيڻي ۽ ڪٽيڻيون ڏ. ٿ. دوا طور ڪم
اهندڙ هڪ ٻوٽي جو ٻج.

● ڪٽي ۽ ڪٽيون ڏ. ٿ. لوھ يا ڪاٺ جي
قوت - چرخي - پڙاري - سرڪي - چڪري. ٻير
جو هڪ قسم. (سائنس ۾).

● ڪٽي ۽ ڪٽيون ڏ. ٿ. سن. ڪٽي <
ڪٽب = ڪٽي) مس وغيره وجهي رکڻ لاءِ
ٺاهي شيشي - ڪٽي. چم جو ٿانءُ - چم جو
شيشو. بارود رکڻ جي شيشي.

● ڪٽي وارو: اسم خاص. مول ڪان آلهندي
طرف هڪ جبل جو نالو.

● ڪٽي ڪٽجڻ ۽ ڪٽي ڪٽجڻ (ڪ) ڏ. هڪيءَ
جو هڪ قسم - ڪٽوٽر - ٻاريل - ٻاريوئل.
● ڪٽي ڪٽي ۽ ڪٽي ڪٽي ڏ. هڪيءَ جو
هڪ قسم - ٻيٽيئل - ٿاڙو - ٻيٽو.

● ڪٽج ۽ ڪٽون ڏ. ٿ. هڪ اک جي نظر
گهٽ هئڻ واري حالت - هڪ اک کان ناپائائي -
هڪ اک جي غير شفافي - ڏٺل.

● ڪٽج ۽ ڪٽج ڏ. صفت. ڏٺو - وٺو -
وٺو - ٺورو - ٺڌو - ٻيو - ٺنگ وٺو -
ڪٽو - مٽيل - ٽپو - آڏو - آڏو - وٺيل -
ٿريل - ٽپو. جهڙو تهڙو - ٻيرو سپرو - مادو
سودو. برخلاف - آڏو - آڏو - آڏو - ٿريل.
ڪمراھ - ٻيل - مٽيئل - خطا - اڻمان ٿريل.
(اسم). ڪٽب - ڪٽج.

- ڪٽج ٻيٽ ڏ. صفت. ڪٽج ٻيٽ -
ٻيٽ - هوڏي - اڻوٺو - ضدي - ٻيٽي - شدي -
ٽيٽي - ٽيٽي - ٻيٽ - آڏو - ٽيٽي -
ٽڪراري - خواهه خواهه حجت آڏاريندڙ - ٽيٽي -
اعتراض آڏاريندڙ (بي فائدو اڃاهو).

- ڪٽج ٻيٽي ڏ. ٿ. هوڏ - شدت - ضد -
ٽيٽي - اڻٻائي - ٻيٽ - حجت - ٽڪراري - ٽيٽو.
- ڪٽجڻ ۽ ڪٽجڻ ڏ. صفت. سمجھ
جو اولادو - ٻي سمجھ - مٽ - ٻيٽ - ٻي عقل -
مورڪ - چرٻت - چسو - ٻي وٺو - نادان -
چاهيل.

- ڪڇڙائي ۽ ڪڇڙائون ۽ ٿ. ننڍي -
لنڊائي - چوٽائي - ٻچڪڙائي (قد ۾). اوٺائي -
درڪار - ڪوٽ - سوس - ٺٺ - ڪٽڻ - هٽي -
ڪوٺي - اٺاڻ - ڪٽي - ڪوٺاهي - ڪاٺ -
تڪي - لاڇاري.

- ڪڇڙائي ڪڙڻ ۽ ڪهڙ ڪڙڻ - چاهڻ -
(وجود کي) ڪهڙڻ. ڪهڙج ۾ هئڻ - هونئي هئڻ -
هئڻ - ڪهڙ ٿيڻ - ڪر ٿيڻ - ڪوٽ ۾ هجڻ -
ڪاهل ٿيڻ. هورو ٿيڻ.

● ڪڇڻ ۽ مصدر. ڪڙڻ - لڪائڻ - هردو
ڪڙڻ - هوش ڪڙڻ - پناه ڏيڻ - بچاءُ ۾ رکڻ -
اوت ۾ رکڻ - پرده هوشي ڪڙڻ. ويڙهڻ - لٽڻ -
تهد لڻڻ ڪڙڻ - تهد ڪڙڻ. ويڙهڻ - گهر ڪڙڻ -
والارڻ - قبضي ۾ ڪڙڻ - هٿ ڪڙڻ. سٽائڻ -
بچائڻ. (بندل وغيره). ٻڌڻ وقت (هٿن وغيره کي)
زور ڏيئي سولو ڪڙڻ - چاهڻ - سوڙهو ڪڙڻ -
دٻڻ.

- ڪڇڙو ۽ ڪڇڙا: ذ. ڪيل - هوروئل -
بچاءُ ۾ آندل - هڙدي ۾ ڪيل. ڊايل - سهيل -
ليڪل - گهر ٿيل.

”سيبي سڀيا ڏي هورنهن له ڪڇيو“

(مارئي).

● ڪڇڻ ۽ ڪڇڻ (ل) ۽ ذ. صفت. دشمن -
وڃي. (ضد. سڄڻ).

● ڪڇهڻ ۽ ڪڇهڻ (ل) ۽ ذ. گند - ڪڇرو -
ڪيرڪٽ - ڪڇڻ - ڪڇهڻ - ڪڇهڻ.

● ڪڇهڻ ۽ ڪڇهڻ: ذ. صفت. گندو -
غليظ - ڪڇو - خراب - گندگي وارو.

● ڪڇهڻ ۽ صفت. (سن. ڪڇڻ) ٿورو -
ڪڇ - ڪي ڪڇهڻ - ڪي قدر - وڌيڪ - ٻيو

ڪڇ - گورو گهو - لدري - چيڪي سو - جان تان -
جروي - ڪي به - ڪا به. ڪڇ ڪڇ - ڪڇ -

البت - ڪڇ نه ڪڇ. (ضمير). ڪو - ڪا.

- ڪڇهڻ اچي وات وٺڻ ۽ اڌو ڪاڀرو راضي
ٿيڻ - ڪڇهڻ - هجڻ. ميلن چو ارادو ٿيڻ.

● ڪڇڻ ۽ مصدر. (سن. ڪڙڻ) هورو ڪڙڻ -
ختم ڪڙڻ - ٻچڙي ڪڙڻ - ٻچائي ڪڙڻ - تمام
ڪڙڻ - دفع ڪڙڻ - ڇوڙو ڪڙڻ - ٺيرو ڪڙڻ.

● ڪڇ ۽ ڪڇڻ ۽ ٿ. (سن. ڪڙڻ) =
(ڪڙڻ). اوڇڻ - ڊڪڙ - هوش - پردو - پناه - اوت -

اچهو - جهلسو - بچاءُ. حياءُ - حجاب - محاسو -
منڪوچ - سرجاتا - شرم - شرميلتا - ليراهمتا.

هاڪدامتي - ووترائي - چيبي - تان - ڪشش -
چيڪ. زور - دٻ (زالن کي ٻارڇڻ وقت ڪڇ -

ڏي آهي). (ت). ڇيٽ مٿي ڪڙڻ جي ڪاٺي (ت).
- ڪڇ ڏيڻ: دٻ ڏيڻ - زور ڏيڻ - چيڪ

ڏيڻ. ٻار ڪڙڻ.

● ڪڇ ۽ ڪڇ (ت): ذ. خوشي. رڃ - ڏيڻ.
”ڪاهون ٿيندڙ ڪڇ آهو عنايت الله چئي“.

● ڪڇ ۽ ڪڇڻ ۽ ٿ. ڪاڍو - ڇيٽل -
جلهائي - سيل - گس گساءُ - دير مدار - سستي -

ڪاهيلي - سيل وٺل - چيرڪ - اوڀر -
● ڪڇڙا: ضمير. (سن. ڪڇڻ). ڪڇڙا =

(چا) ڪڇڙو - ڪڇڙا - ڪڇو - چا - چو - ڪڇڙا -
ڪهڙو.

- ڪڇڙو ۽ ضمير. چا - ڪڇڙا. ڪهڙو. ڪوھ -
جي - ها - هائو.

- ڪڇڙا ٿا: ضمير. چو - چالا - چاڪاڻ -
ڪڇڙا لا.

- ڪڇڙا يا: ضمير. ڪڇڙا - چو - چالا -
چاڪاڻ.

● ڪڇڙي ۽ مصدر. ڇيڙڻ - ڇر ڪڙڻ -
- ڪڇڙيو ۽ ڇيڙيو.

● ڪڇڙو ۽ ڪڇڙو (ت) ۽ ذ. صفت. مست -
ڪاهيل - ٽوٽي - آرمي - ڪر چور - گهر.

ڪڇڙوس - موڏي - شور - مڪچوس - انڱيل -
هڪو - مٺ پيڙو. ڪواهي - لٻاڙي - ڊاڙي -

هڪواٽي - بڪنگيو.
● ڪڇڙو ۽ ڪڇڙا: ذ. (ساڀ ۾) لنڊڙو -
چوٽو - ٻچڪڙو - بند رو - ڊمڪڙو - ڊمڪو -
لاڀرو - هڪو - ڊنڀو.

- کُجھ تہ ہُسن؟ کہ! تہ کالہ ہن۔ مڑی کجھ تہ سہجھن۔ ملن جو ارادو تین۔

- کُجھہ کُجھہ! تورو تورو۔ ذرو ذرو۔
کُجھہ قدر۔ تورو گھٹو۔

- کُجھُ کَیْنِ مَنّٰی ؛ بیکار ہئیں۔ نیکو
ہئیں خالی مَجن۔ اُلوہو مَجن۔ اُلوہو مَجن۔

== کُجھ نہ کُجھ ! تورو کھٹو۔ کجھ قدر۔
کی قدر۔ مڑیٹی۔

- کُجھ نہ کَرَن؟ کاہ پلائی نہ کرن۔
 کاہ ایکی نہ کرن۔ کاہ کم جی کالہ

یہ کرے گا۔ کوئی فائدہ وارو کر لے کرے۔
یہ کار رہے۔ نہ کہو رہے۔

— کُجھ نہ ہنسی؟ کا گالہ اہنسی۔ کو
معاملو نہ ہنسی کُجھ کین ہنسی۔

● کُجھڑ ۽ کُجھڑُون: ٿ. رمتي سَنجھڻ
ڪري ٿيل اريشالي - مونجھارو - ڀول ۽ ڀلايان.

● کجھک پیو ۽ کجھک ٻیا: ذ. صفت.
کرکنداز۔ کٹکنداز۔ کُرکُر کُنداز۔

● کچ ۽ ڪيڙيون ۱ ٿ. مخاطبت جو هڪ ڪجهندڙ ڪينجهڻو۔ چنگهندڙ.

● کُیجَ ۛ کُیجُونُ (ت) ۛ ذ. کڑھل کیر

چوکري)، ڪنوارى چوڪري، لياڻي، ڪماري،
انڊي نينگر، بوراک، چوڪر، ڪنيا، لالباغ،

ڪڇي - بيڪر - اينگر . هڪ راس جو لالو -
برج - مڙهه

- ڪڇيادان ۽ ڪڇيادان ۾ ذ. شاديءَ ۾
چوڪريءَ کي وڻاه ۾ وهائڻ واري حالت -

و.و.ا.ء۔ شاديء۔ شاديء وقت ڪنوار جو اهي ٽي ڏيئي ڪي سنڀالي گهوت جي حوالي ڪرڻ وارو سڳڻ.

ڪي ڇاراسي ۽ ڪي ڇاراسي؛ ذ. ٻا ٻارو۔
هريو مڙس۔ نيات جو وڏو۔ ٻڳت وارو۔ ٻڳدار۔

مہکی - وڈ پرو - مہندار - مردار (صفت) - نامرد -
ضعیف - کدو - کدڑو - ہیچڑو - خصی .

● کچائیں؟ مصدر۔ سسائیں۔ کہتے ہیں۔
 نیند و ک۔ سن۔ سن۔ منجھائیں۔ پلائیں۔

گمراہ کرے۔

”ما بیتی ہند بائی ہند میں کوئین کی جانی“

● کَجِسرُ ۛ کَجِسرَ ؛ ذ. صفت. (من۔)

ڪنڇڪن. ع. قنجل = ٻي ٻڌو). خراب مرد -
پڙو - دلو - ڪمينو - ڀڙو - ڪنڌڙ - ڀاڙو -

ڏوتو۔ وچ ڪٽيو۔ ڀڄيو۔ ڪارَ جو هڪ قسم۔
ڪچريءَ جو عزبُ۔ ڳاڻن وڃائڻ جو ڪم ڪندڙ۔

میراثی۔
= کچر'کو؛ ذ. کچر جو۔

۱۔ کنجیری' & کنجیر-ربون: ث. (ف. کنجی). پڑوت کنڈڑ عورت- پڑوی- دلہی-

ڌوٽي، وچ ڪٽي، ڳانڍندڙ عورت - ڪالي واري -
 طائف جو ڪم ڪندڙ - رقاصه - رنڊي - ناچڻي -

گناہی۔ ویشیا۔ فاحش۔ عورت۔ چکان۔
کسب۔ بدھشی واری عورت۔

- کچیر یاٹو ذ. صفت. کچریء وارو ٻا
کچریء جو.

● کچیران ● کچیرائون ؛ ٹ. مک کرہی
- کچیری باز ؛ کچیر بمباز ؛ ذ. رنڈی باز - زانی.

واری و اجاری: جو ۵۰ کے قسم۔
 • کچھ: ذ. (من. کے کُش). کچھ جا وار۔

بَنَـل . کَـجَ - مَـپَ - ہَمَـائِش - مَـاہو - مَـاں .
 • کَـجَ • کَـجَ • کَـجَ • ڈ . (سن . کاج) < گانچ =

شیشو)۔ شیشو۔ کاج۔ کانچ۔ کوز۔ چوٹ۔
دروغ۔ کوت۔ دغا۔ مٹ۔ کنچو (دلو)۔

پوزو - پیلو - پرنالز (مشی).

کچو کَم - گناه جهڙو کَم. ٻڌ لفظ - کاریون (شاه).

گوئڻ. ڪاٺ جو ٻاهريون آڇو هاسو. ڪاٺ جو مٿيون نرم ڀاڱو. ناسَ جي هڪ هاسي ڪاٺ

پيان وارن واري پوري مينهن. چائي - پستان -
گڻ - اٿو. بيهي جي ڏٺو. ڪچو (ڪ).

— ڪڇَ پُورُ (ت) ۽ ٿ. ڪڇين اکين واري
اچي رنگ جي مينهن - ڳاڙهن اکين واري پوري
مينهن.

ڪڇسري ۽ ڪڇسريون ۱. ٿ. ڪڇين
مرن جي ٺهيل (جاء).

- ڪڇڪاري ۽ ڪڇڪاريون؛ ث.
شيشي جو ڪم - شيشي جو سامان - شيشائون.
لازڪ - ٺاڪنئون - پُروڻو. شيشي جهڙو چلڪندڙ.
- ڪڇ ڪٽڻ؛ ل وٺڻ - ڦٽو ڪرڻ - ٽوڪتا
ڪرڻ - ڇڏي ڏيڻ.

- کچھ کیمائیں: کوڑ کالھائیں۔ جوٹ ہوں۔
 اکیوں کرن۔

- کَچ، کُپہی، کَچ، کُپیون (ت)؛ ذ۔
لین دیکھی ٹیل - تازی قریب (کٹن، مینن
وغیرہ)۔

- کچھ مسٹرین؟ بد الفاظ واثان کیٹ۔ کنیون
کار یون کیٹ۔ بد شد کالہائٹ۔ کھا لفظ کالہائٹ۔
کار کند ڈٹ۔ بد فضیلتو کالہائٹ۔ کوڑ کالہائٹ۔
چوٹ پولٹ۔ کچ کماٹٹ۔

● کچھ ۽ گچھون (ت) ۱ ث. تنبیہ۔ جٹ لٹ۔
لعت۔ ملاست۔ تعدی۔ جٹ۔ زور۔ دہاء۔ چوہائی
مال کی کیر لہرائی لاء کیل حیلو۔

- گچ ڪڙڻ: تبليغ ڪرڻ - جٽ ڪرڻ - لعنت ملائ ڪرڻ - تعدي ڪرڻ. زور رکڻ. دٻاءُ ڪرڻ. ۱. ميٽرڊ چالور کي سڙڻ جو موٽو ٺاهي سارَ ۾ ڏيئي کير لاءِ هيلو ڪرڻ.

● کُچ : ٹ . (من . کُچ) . منجھیل کالھائن۔
آہستی کالھائن۔

- = سچ۔ کچ۔ کون؟ آہستی آہستی گالھائن۔
 مس پس کرن۔ کھڑی کھڑی چوں۔ ستائیں۔

● ڪٽڇالو؛ ذ. مائي پاڇيءَ جو مک قسم۔
رقالو۔ چيني پٽاڻو۔

● کچھ جو کچھ جتا: ذ. صفت. میرو۔
 کندو۔ لڑھیل۔ گدلو۔ میرو کچھرو۔ ڈاوڑ پکلیو۔
 غلیظ۔ ملین۔ لڑائیل۔ خراب۔ آہو تر۔ آشد۔
 پرست۔ ہلیت۔ لاپاک۔ فاحش۔

● کچّرہ ۽ کچّـَرَ (ت) : ل. انڈی جالور جو گوشت۔ حلوٰں۔ کچّرو گوشت۔

- ڪَچَڙُ ڀنڄڙُ (ت): ذ. ڪچر ڀڄر - گند کوچر.
 = ڪَچَڙُ ڀنڄڙُ ۽ ڪَچَڙُ ڀڄڙُ ؛ ذ. ڪهڻي
 قسمن جو گڏيل کاڌو - ڪچڙ ڪول - گند کوچر -
 چچر ڀڄر - حليم - ڪشڪول.

● کچتر (ت)؛ ث. سوڑھ. گھٹ۔ تنگی۔
لا چاری۔ قات۔ کوٹ۔ گھرج۔ ضرورت۔

- کچیر' ۽ کچیر' ذ. وذن کچن وارو.
(صفت). ہٹی واسطی یہودائی وارو گالہاہل لفظ۔

بيهودو - بدقيمن - بي شناس . بي همت - ڪم طاقت -
بزدل - گيدي - ڊر هوڪ - ڊڄڻو . بي حيا - بي شرم .

- ڪڇراڻو ۽ ڪڇيرائڻا ذ. صفت. ڪنهن
اڻپوري يا خراب ڪم واسطي ٻئي ماڻهو جي لاءِ
ڪاهايل يهودا الفاظ. يهودو-واهات-خراب-

چڙو. مست - ڍاڪن ڍلو - ڪم ڪوس - آرسِي -
ڪانجُ - ٽوٽِي - ڪاهل - عاري - هليو مات .
ڪاٿر - ٻوڏل - هيٺو - گيدي - ڊڄڻو. ٻي حياتي جو -
ٻي شرمائي جو .

- ڪَچِر اِهي ۽ ڪَچِر اِهيئون ؛ ث. ڪنهن اڻپوري يا خراب ڪيل ڪم جي لاءِ عام طرح استعمال ٿيندڙ هڪ ڪندو لفظ ”ڪَچِر اِهي“.

اڻپورا ئسي - اڌ وگا ٻرا ئسي . خرابي - بد گاري -
ڪمينپ . ڪاٺرا ئسي - گيد پيڻو - بي جگري -
ڪچرائي - بي جرتي - بي همٿائي . چڙب . (ن) .

- کچھرائی گرن؛ کو گر آ جی
وین۔ اڻوڙو و گر ڪرڻ۔ نا. ڪمل ڪم ڪرڻ.
مستمي ڪرڻ. بزدلي ڏيکارڻ. ڪم همٿي ڪرڻ۔
گيدپڻو ڏيکارڻ.

”کمن کُچرائی کئی، لوڑھی ہاسی لُچ۔“
● کچرو ۽ کچیرا ۱ ذ. (سن. کچر.)

ڪن ڪچرو - ٻهر - ڪند - ميٽميٽ - ميٽو - ڪلوراڙ
(ل). اوجيساڙو - ڦوڳ - جيوڻ - اوڀر - ٻچت مچت -
وڪھ ٻوڪھ - رهيو ڪھيو - ڪٽهڙم - ڪين ڦيٽ -
نڌي ڪنڌي - ڪن سن - ٻن سن - نڌو ٻوڪو - ريزو -
مرد برد - ريجو - ريز ڪاري .

بدناموسي - ليندا - گهٽتائي (عدت جي) - اوٺائي.
 خراب ٻولي - ڪڇا لفظ - گارگند - گندا اکر -
 گندي ٻولي. حساب ڪتاب رکڻ جو روزنامو -
 ڏينهنڪڙي - دوکاندار جو ڪرڙو. (اسر خاص).
 سنڌ جي هڪ قدرتي پاڻي جو نالو. ڀرت جو
 هڪ قسم (ڪ). (ٺ). ڪڇي ۽ ڪڇيون.
 (هڪي جو ضد).

- ڪڇا (ت)؛ ڏ. (ڏوهين جو مڃاڻو) ڪڇپ ۾
 چڱي طرح نه رڌل ڪڇڙا.

- ڪڇاڻ ڪڇاڻ (ل)؛ ڏ. صفت. ڪڇو -
 ان هڪل. ننڍي عمر وارو - ننڍي ٺهيءَ وارو -
 هالڪ - ڪپرو.

- ڪڇا ڏينهن ۾ حامله عورت يا ڪنهن وٽ
 جو پهريون ڄڻ - پنجن مهينن وارو عرصو.
 ”مڏي ڏڻ“ يعني ڪڇي هندي جي حالت ۾
 هندي پهرندڙ ڪسي مڃڻائي جا چوٽ ڏنل
 چار ڏينهن.

- ڪڇاڻ ڪڇاڻ؛ ٺ. ڪڇڻائي - ڪڇ -
 ڪڇاوت - ان رسيلائي. ساواڻ - تازاڻ (ميو)
 (جي). اهاڻپ - بي عقلي - بي وقوفي - حماقت -
 مورڪائي - چرڻائي - ڪوته اندوشي - جهالت.

- ڪڇاوت ڪڇاوت؛ ڏ. ڪڇڻائي -
 ڪڇاڻ. ان هوري ڏوٽل (ڪڇي) واري حالت -
 خالي پائڻيءَ مان ڪوڙن ڪيڻ واري حالت -
 بنا مصالح ڪوڙن ڏوٽل واري حالت.

- ڪڇڻائي ڪڇڻائي؛ ٺ. ان هڪائي -
 ڪڇاوت - ناڻهنگي - ان رسيلائي - ڪڇاڻ.
 ناٿريڪاري - مورڪائي - حماقت - بيوقوفي -
 بي عقلي - اهاڻپ. گيلا - شڪايت - غيبيت -
 عيب. مڙهو - طعنو - ڏوراهو - عتاب - ويڻ.
 بي وفاي.

- ڪڇڻائي ڪڇڻائي؛ مورڪائيءَ جهڙو ڪم
 ڪرڻ - بيوقوفيءَ جهڙو ڪم ڪرڻ - نقصان جهڙو
 ڪم ڪرڻ. بي وفاي ڪرڻ. ڪڇو ڪم ڪرڻ.
 اڍلڪي هڪ اختيار ڪرڻ - گيلا ڪيڏائڻ - شڪايت
 ڪيڏائڻ. مڙهي هاب ٿيڻ - ڏوراهي جهڙو ڪم ڪرڻ.

● ڪڇڻار ڪڇڻار؛ ڏ. (سن. ڪڻڪار ڪ).
 وڻ جو هڪ قسم (هن جا گل يا گولچ ڀاڄيءَ
 طور ڪم اچن) - ڪڇڻال.

● ڪڇڻال ڪڇڻال؛ ڏ. (سن. ڪڻڪار ڪ).
 وڻ جو هڪ قسم - ڪڇڻار.

● ڪڇڻي ڪڇڻي؛ ٺ. هڪ ٻولي
 جو نالو. جڦهن جو ميوو سوپاري جهڙو ٿئي.
 سوپاريءَ جو هڪ قسم.

● ڪڇو ڪڇو؛ ڪڇا؛ ڏ. صفت. (سن. ڪڇج -
 ان هڪو) ان هڪل - بنا رڌل - اڌ رڌل
 (ڪاڏو). ڦٽو - ڦٽو - ڦٽو - بي بقا - ٺاهندار
 (رلڪ). تازو - مائو - ان رسيل (ميوو).

ان ڪمايل - خام - آلو - ٺاهندار - لازڪ - ڪمزور -
 نرم - مٿاڻم - دٻالو - ان هورو - ناتمام - ڦٽو -
 ٻي جنم - طاقت ۾ گهٽ (چمڙو). پُرلڏو -
 ٺاڪڻئون - بي زور - پٽو - پوڙو. ان تيار
 (خاڪو). ان هڪل (دلو يا مٽ). گهٽ -

ڪٽسو - اوڻو - ان هورو. اهاڙي - الز - اروت -
 ان آزمودگار - ٺوڻ - بنا تجربو - تازو - ٽوڻ -
 جڙو - ميڪڙا. ناهالغ - ٺوڻ پرتي ٿيل -
 لوڪريءَ ۾ تازو بيل. عيبدار - ڏوهي - خطاوار -

ويڪٽر - قصوروار - گنهگار. مٽو - ٺاهڪ -
 اڻڻڻ. ان صفا - نرسو ڪوڙو - جوڻو. ان تصديق
 ڪيل - بنا هڪ. بيٺا ٺهي يا بنا مڙهو. ان چٽو -
 مڙهو - اوڻڪٽ - نايقين - بي ويساه - بي ڪٽو -

بي ڪاڻو - شڪايتو - شڪي - نامعلوم - نامعتبر -
 نه وسهڻ جو ڳو - بي ڀروسو. اڀرو - ضعيف -
 ڏيرو - لاغر - هيٺو - استو. مڙلڏو - مڙاولو -
 لچڪيدار - مڙو - لچڪو. اندازاً - تخميني روء -

اٽڪل روء. (اسم). سيلابي زمين - درياھ جي
 ٻوڏ هيٺ آيل زمين (جنهن تان پاڻي لهي وڃي) -
 ڪڇي يا پُرلڏو زمين - ٺاڪڻين (ڪناري واري)
 زمين. (سن. ڪٽشا = گار) ڏوراهو - طعنو -
 عتاب - ويڻ - مڙهو. گيلا - ٺيڪو - عيب -
 وڌ - گهٽتائي - داغ. خواري - بي عزتي - هٽڪ
 عزت - آهڻجس - بي حوشي - اهوڻان - بدنامي -

- ڪچو ڪرڻ: (ڪپڙو وغيره). ڪوڪڻ -
 ڪچي سيلائي رکڻ - ڪچو ٺوپو ڏيڻ. بي همت
 ڪرڻ - بزدل بنائڻ. گهٽ ڪرڻ - ناقابل ٺهرائڻ.
 درياءُ جو اٿل ڪري زمين کي ٻوڙڻ - سيلاب
 ٿيڻ - ٻوڙ ڪرڻ.
 - ڪڇو ڪيرڻ: ٻار جو ڪڇو ڪيرڻ -
 ڪهڙي ٿيڻ - ڪڇن مهينن جي ٻار جو ٻيٽ مان
 نڪرڻ.
 - ڪڇو ڪورو ۽ ڪڇا ڪورا: ڏ. ان ٻر ٿيل -
 ڪٽو ٻارو - وائيو - چڙهو.
 - ڪڇو ڪورو هئڻ: ان ٻر ٿيل هئڻ - وائيو
 هئڻ - ڪٽو ٻارو هئڻ - چڙهو هئڻ. ڪنهن به
 ٻار ٻچي جو وهانءُ نه ڪرڻ.
 - ڪڇو ڪاٺين: بي رحمي سان سيڪت ڏيڻ -
 مارڻ يا وڙهڻ. تمام سخت غصو ڪرڻ - بيحد
 ڪاوڙ ڪرڻ.
 - ڪڇو ڪاٺي وڃيڻ: حد کان وڌيڪ غصو
 ظاهر ڪرڻ - تمام ٻچڙي نگاهه سان ڏسڻ.
 - ڪڇو ڪيرڻ: ان ڪڙهيل ڪير - ٿڌو ڪيرڻ.
 - ڪڇو ڪيرڻ: ٻيڻ: آزمائش نه هئڻ - ڪوبه
 تجربو نه هئڻ - الز هئڻ - لاسمجهه هئڻ - لاتجربڪار
 هئڻ. ٻئي جي صلاح سان ڪوبه ڪم ڪرڻ -
 روءِ سوء ڪٽڻ ڪرڻ.
 - ڪڇو لائين: بدنام يا ڪيلارو ڪرڻ -
 داغ ڏيڻ - ٽڪو لائين - بي آبرو ۽ خوار ڪرڻ -
 ذليل ڪرڻ - رسوا ڪرڻ - عيبدار ڪرڻ.
 - ڪڇو وٽ: ڏ. ڏاڳي کي آهتي ڦيرڻ تي
 ڏنل وٽ.
 - ڪڇو هينڙون ٿيڻ: دل خراب ٿيڻ -
 آلتِيءَ جو خيال ٿيڻ - فني جو خيال ٿيڻ - دل پٽال
 ٿيڻ - هانءُ تي ٻار ٿيڻ. ڪنهن به ڳالهه جو نه
 وٺڻ - آگرو ڪٽڻ ڏسڻ.
 - ڪڇي ڪهڙي ٻائي پٽڙن: وڏي آزمائش
 ڪرڻ - هرڪم مان لنگهي وڃڻ - ڏوهه ڀريڪيا
 مان گذرڻ - سخت آزمائش کي منهن ڏيڻ. تمام
 مشڪل ڪم ڪرڻ - ڪٽن ڪم ڪرڻ.

- ڪڇو ٻارُ ۽ ڪڇا ٻار: ڏ. ڪڇن مهينن جو
 ڄاول ٻار - ان مڪمل ٻار - اڏورو ٻار.
 - ڪڇو پٽڙ: ٽوپي يا پٽڙ جو هڪ قسم
 (جو ڪهڙي جي مٿين پاسي ڪهڙو ۽ مٿو ۽ هيٺئين
 پاسي ٿورو ڏسبو آهي).
 - ڪڇو ٿيڻ: مٿو رک ٿيڻ - گهٽ ٿيڻ -
 بي وفا ٿيڻ.
 - ڪڇو پڪو ۽ ڪڇا پڪا: ڏ. اڌ ڪڇو
 اڌ پڪو - ڏڏوڙ - اڌ پڪو - ڪڇ پڪوڙو -
 اڌو ڳاڙو پڪل - ان رڌو - ڏڏر ڏڏر - اڌو ڳاڙو
 رڌل.
 - ڪڇو پڪو ڪرڻ: ڪنهن ڳالهه تي
 ڪجهه راضي ڪجهه بي راضي ڪرڻ - اڌو ڳاڙو
 راضي ڪرڻ.
 - ڪڇو پڪو ڳالهائين: ڪجهه ظاهري ۽
 ڪجهه ڪجهو ڳالهائڻ. چڱو مٿو ڳالهائڻ - تهذيب
 کان ڪيريل الفاظ ڪم آڻڻ - بدشد ڳالهائڻ -
 گارگند ڪرڻ.
 - ڪڇو چيو بيان ڪرڻ: اوڻايون هوڻايون
 بيان ڪرڻ - عيب ثواب ٻڌرا ڪرڻ - افعال ٻڌرا
 ڪرڻ - خوب شڪايت ڪرڻ - اعمالنامو ظاهر ڪرڻ.
 - ڪڇو ڏاڳو ۽ ڪڇا ڏاڳا: ڏ. ان وٽيل سٺ -
 ڪڇي ٽنڊ - ڪڇي ڏور.
 - ڪڇو رستو ۽ ڪڇا رستا: ڏ. واري يا
 ڪڇي مٽيءَ وارو رستو - خراب رستو - ڊاسٽ رستو -
 گهاڙو - بنا پٿر ۽ ڏاسر جي ٺهيل رستو.
 - ڪڇو روڪڙ ۽ ڪڇا روڪڙ: ڏ. روزمره
 جي نقدي (روڪڙ) داخل ڪرڻ جي وهي -
 روزاني مليل روڪڙ جي حساب ڪتاب رکڻ جي
 بندي.
 - ڪڇو سڀيدو: ڏ. اڇي رنگ جو هڪ قسم.
 - ڪڇو سپر ۽ ڪڇا سپر: ڏ. چاليهن ٽولن
 وارو سپر - اڌ سپر.
 - ڪڇو ڪاٺو هئڻ: گهٽ وڏ ڳالهائڻ -
 مهڻو ڏيڻ - عتاب ڏيڻ - ويڻ ڏيڻ - طعنو هڻڻ.
 ٻاراڻو ڪيڏن - پٽڻ.

- ڪڇڙين ’لڳين‘ ۽ تمام ضعيف - اڀرو. ڪڇڙي
جسم وارو - وٽ جو ٻڌو. بيمار - اگهو - ناچاق -
لڳو.

- ڪينسر ۽ ليگين هئڻ؛ زال جو وڻ واري حالت ۾ هئڻ. بيمار هجڻ - اڪهو هجڻ - ناچاق هجڻ. تمام ضعيف هجڻ - آپري هجڻ.

● ڪڇو ۽ ڪڇاڙ ذ. مخصوص عضوي جي
چوڌاري چاول وار-رونء-زيرلاف-مخفي وار-
شرمڪاء. جي مٿان چاول وار-دمن جي هيٺان وارا
وار-ڪٽ.

۱۔ کچا پخت: کچھ نہ کرنے۔ کوہِ کمر
نہ کرنے۔ اسی فائدہ کے کرنے۔

= ڪڇڻ، جئون، ڪٽيڻ، پئون، هڻڻ، ڪهڻي
پريت هڻڻ - نٿي ٻڌڻ جي دوستي هڻڻ - تمام ڪهڻي
محبت هڻڻ - پيچل محبت هڻڻ.

- کچھ نہ کہیں! کچھ نہ کہیں۔
کوہ کہہ نہ کہیں۔

● کچو، پتخشو، گھونو، اسم خاص. تعلقي
گھونکي، م هڪ ديھ جو نالو.

● ڪڇو، بهاب، اسم خاص. تعلقي ڪوٽڪي ۽ م
هڪ ديھ جو نالو.

● کچھو' پشیدی' اسم خاص. تعانی کھوئی' م
 ہک دیہہ ہو نالو.

● کنچو' ٹہی' اسر خاص. تعلقی کھوٹکی ۴۴

● کچھو کچھو : اصر خاص . تعلقی مکروند ہر

● ڪڇڙو: ث. (من، ڪڇڙو) ڪڇ. ف.
 زرنباد) سڀني سان مشابهت رکندڙ هڪ خوشبوءِ دار
 ٻوٽي جي ٻاڙ جو نالو (ونگ پورو) ذائقو ڪڙو ۽
 تڪو، طبيعت گرم ۽ خشڪ، دوا طور ڪم
 ايندڙ) - آڻ ڪڇڙو - حندوار.

● ڪڇوري ۽ ڪڇور يون؟ ث. ٻيڻن،
 قيمي يا چئن جي دال مان ٺاهيل ۽ تيل يا گهم
 وغيره ۾ ترهيل ٿيڪي - مصالح دار ٿيڪي -
 چٽري ٿيڪي.

● ڪڇو، مڪڇوڙ، اسم خاص. تعلقي مڪرنڊ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● کچو' سیٽان؛ اسم خاص. تعلقي دادوء ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● کچھ شاعر پورے اسم خاص، تعلقی ہنی عاقل ہر
ہک دیہ جو نالو

● کچھو کچھو: اسم خاص. تعلق کشمور

● کچھو کوٹ شاہو: امر خاص. تعلقی

● ڪڇو ڪو ھيري : اسم خاص . تعلقي موري

● کچھو کچھو کیسی! اسم خاص، تعلقہ

● کچھول ۽ کچھول (ت) ۽ ذ. زنانو ۽ ھھراڻ.

● ک۔چ۔و۔لـو ؕ ک۔چ۔و۔لـا ذ۔ چ۔ک۔نـیـی،
چ۔پـڑھـا لـی، لـکـڑـہـدار ؕ و۔کـ واری پاجی ؕ جو

● کچھو اوو، اسہ، خاص، تعلقہ، شکارپور،

• ڪنڇي ٻوليءَ ۾: اسان خاص عمر ڪوٽ ۽ ڊگهڙي

● کچھ 'مسٹر' ہو! اسے خاص تعلق شاہیندار پر

● ڪڇو مڻندو دائرو؟ اسهه خاصه تعلق

● روھڙيءَ ۾ هڪ ڏيهه جو والو.

● ڪچه، مٿاڻي، منهنجو ڪچرو اسان خاصو تعلق.

● کچھ مہتمم ائمہ نے اس بارے میں خاص تعلق رکھ کر لکھا ہے۔

ڪڇڻي ۽ ڪڇوٺي : ذريعي

ڪيتر ڪري اِسمايل بَصير - ڪچو سَير .
 = ڪچو نَير - ڪن : سَيمون ڪن - ذرا

[illegible]

کرن۔ قابو د کرن۔

- ڪڇڻي ٽڪي ۽ عيب - ڪهڻائي - اوڻائي - وڌي -
- ڪڇڻي ٽڪي ظاهر ڪرڻ ۽ عيب جوڻي ڪرڻ -
- ڪهڻائي ظاهر ڪرڻ - عيب ظاهر ڪرڻ -
- ڪڇڻي ٽڪي ڪرڻ ۽ ڪهڻائي ڪرڻ -
- اوڻائي ڪرڻ -

- ڪڇڻي ڪاٺب ۽ ٺٽ - سٺا ٺاڻ - لنڊا ٺاڻ -
- ڪڇڻي ڪاٺب هڻڻ ۽ لنڊا ٺاڻ هڻڻ -
- ڪجهه به نه هڻڻ -

- ڪڇڻي ڪپهه ۽ هڻڻ (ت) ۽ ٻت لهر هڻڻ -
- تمام نفيس هڻڻ - نازڪ بدن ۾ هڻڻ - تمام لهر
- هڻڻ - ريشم جهڙو هڻڻ - ڪٽول هڻڻ -

- ڪڇڻي ڪرڻ ۽ خرابي ڪرڻ - سلسلن -
- پٿائڻ - پٿري ڪرڻ (ڪاٺ ڳالهه) - ظاهر ڪرڻ -
- ڳالهه ڪولڻ - راز پٿرو ڪرڻ - (ونجهوئي والد ۾)
- سڀ ٻاريون هڪ ٻاسي آڪري وڃڻ -

- ڪڇڻي ڪوڏي به نه هڻڻ ۽ ڪجهه به نه
- هڻڻ - سڄو هڻڻ - هڻڻ خالي هڻڻ - لاهو هڻڻ -
- ٻاهو هڻڻ -

- ڪڇڻي ڪان ۽ منڍ ڪان - شروع ڪان -
- شروعات ڪان - پهريائين ڪان - اوائل ڪان - ابتدا
- ڪان - اصل ڪان - بنيادي -

- ڪڇڻي لاهڻ ۽ ان تيار ٿيل (ڪاڌو) ٻوڪ
- وغيره) - لاهڻ - ان ٻڪل شئي لاهڻ -
- ڪڇڻي لاهڻ ۽ ان تيار ٿيل (ڪاڌو وغيره) -
- لاهڻ - ان ٻڪل لاهڻ -

- ڪڇڻي ۾ : شروعاتي - شروعات ۾ - منڍ ڪان -
- منڍ ۾ - شروعات ڪان - اوائل - ابتدائي - بنياد ڪان -
- ڪڇڻي ۾ خراب ٿيڻ ۽ شروعات کانوئي
- خراب ٿيڻ - بنياد تي خراب هڻڻ - منڍ ۾ ٿي
- ڪرڻي وڃڻ -

- ڪڇڻي ۾ ڪرڻ : شروعات ۾ سنڀالڻ - منڍ ۾
- ڪرڻ - شروع ڪان ٿي سنڀالڻ - بنياد ڪان وٺي
- ڪجهه ڪرڻ -

- ڪڇڻي وٽ : ريج ڏنل زمين ۾ ڪهڻي قدر
- آلاڻ - هاڻي ڏنل زمين ۾ اڃا بيٺل ڪپ - هر ڏين
- جي نه لائق زمين -

● ڪڇڻوئون : اسم خاص. تعلقي جاتي ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● ڪڇڻو ڪڇڻوئا : ڏ. وٽ ملاڪ جي
زالن جي پوشاڪ ۾ فقط ڇاتي ڏيڪيندڙ اڌ گنج -
چولي - الڪيا - ٻارڪر جي ڪولهي عورتن جو
ويس. عورت جو ٻيو.

● ڪڇڻري ڪڇڻريون : ٺ. (سن.
ڪر ٽيٽ ڪير هٿ). مجلس - محفل - مارڪو -
منڊل - منڊلي - رهاڻ. مات - سنگت - دوستي -
میلاپ. فيصلن لپيرن جي جاء - انصاف گهر -
ديوان - عدالت خانو - انصاف جي جاء - عمل خالو -
نيائي سڀا - راج درٻار - بارگاهه - درٻار شاهي -
درٻار. حاضرین يا ٻڌندڙن يا ملاقاتين جو هڪ
هال. اجلاس. آفيس - دفتر.

- ڪڇڻري جو سوڙ : سنڌو ڳالهائيندڙ -
فضيلت وارو - سڀاڻو - عاقل - ٺيڪ گفتار - ٻا اخلاق -
ڏاهو.

- ڪڇڻري ڪرڻ : عدالت ۾ ويهي مقدمو
هلائڻ - راج درٻار لڳائڻ. اجلاس ڪرڻ - ميٽڙ
ڪرڻ. ڳالهه ٻولهه ڪرڻ (زمانی جي).

- ڪڇڻريو ڪڇڻريو : ڏ. ڪڇڻري
ڪندڙ - رهاڻ جو ڪوڏو - مجلسي. درٻاري -
درٻار جو. دفتر ۾ ڪم ڪندڙ - منشي. ڪيلارڪ.

● ڪڇڻي ڪڇڻي : اسم خاص. ذات جو هڪ قسم.
● ڪڇڻي ڪڇڻيون : ٺ. صفت. "ڪڇڻي"
جو مؤث. ان رسل - ان ٻڪل. ڪچو ڪم -

- عيب - ڪڇڻي - بدزبني ڳالهه - شڪايت -
سهڻو - ڪيلا. خراب. زمين کي آبادي لاءِ ڏنل
پهريون ٻائي. شروعات - منڍ - آرٽي. (اسم خاص).
هڪ ذات جو نالو. (ت). ڀاڄي جي ٻوڪ -
ٻل.

- ڪڇڻي ٿيڻ : ڪچو ڪم ڪرڻ - ڪم
بگاڙي وڃڻ - خراب ڪم ڪرڻ - شڪايت جهڙو
ڪم ڪرڻ.

- ڪڇڻي ڌاتو : ڪاٺين سان ڪوئي ڪڍيل
(ٻين ڌاتن سان گڏيل) ڌاتو.

هڪ هرگني جو نالو. ميهان - هيٺائين زمين - ماڻهي - وادي - ترائي. ڪچو (ت).

● ڪڇ ۽ ڪڇون (ڪ - ت) ۱ ت. پيشاب جي بيماريءَ جو هڪ قسم - پيشاب جو ساڙو - پيشاب ۾ خرابي واري بيماري (هڪريءَ کي ٿئي ته ڏوڙي ٿي دانهون ڪري).

● ڪڇ ۽ ڪڇ (ل) ۱ ذ. ڪڇ ۾ نڪتل ڪڙ - بگل جو ڪڙ - ڪچوراڙي. سور واري جاء - ڦرڙي - ڦٽ - سڇيل جاء - چوٽائي مال جي مرض جو هڪ قسم. هڪ دوا جو نالو.

● ڪڇ ۽ ظرف. (سن. ڪڇ). ڪجهه - ٿورو - ڪي - ذرو - ڪي قدر - ڪجهه قدر - ٿوري - ٿورو ڪجهه. ڳالهائڻ واري حالت - ڪڇڻ واري حالت (سواليه). چئو ڇا؟ ڇا؟ - شروع ڪر؟ - ڳالهه؟ - آواز ڪه؟ - آواز - پنڪو. (ل).

● ڪڇائڻ ۽ مصدر. ماڻهن - ماڻ ڪرائڻ - وٺ ڪرائڻ.

● ڪڇائڻ ۽ مصدر. بچان ڪرڻ - ڪراھت آڻڻ - نفرت ڪرڻ.

● ڪڇائڻ ۽ مصدر. ڳالهه ڪرائڻ - ڳالهائڻ - چوارائڻ - چورائڻ.

● ڪڇڙ ۽ ڪڇڙ ۱ ذ. لڏاڻگ جو هڪ قسم.

● ڪڇڙ ۽ ڪڇڙ ۱ ذ. ساز سامان سان هلائيندڙ آڻ. ڏيکي گاڏيءَ سان هاجاريءَ ۾ پٽل ڳنڻ. اڳين چنگهن ۾ ڦٽ وارو آڻ. ڪوڏن ۾ هيل چٽن وارو آڻ.

● ڪڇڙاڙو ۽ ڪڇڙاڙا (ل) ۱ ذ. ڪند - ڪچرو - ڪين - پهر.

● ڪڇيرو ۽ ڪڇيرا ۱ ذ. ڪڇير - ڪڇين لڳل آڻ. (ل). آڻ جو هڪ عضوو - بندر. (ت).

● ڪڇيرو ۽ ڪڇيرا ۱ ذ. ڪنو - ڪدلو - ڪندو - خراب - مورو - غليظ - سٺين - ڏوڙ پڪيادو - ٻڙو - ڪڇيرو (ل).

● ڪڇيري ۽ ڪڇيري: ت. ڪڇ ۽ چولي جي ڪڇ واري هنڌ کان لڳل ڪهڙي جو ٽڪنڊو

- ڪڇي ۽ وهِي ۱ ڪڇيون ۽ وهيون ۱ ت. اها روزاني حساب ڪتاب جي وهِي جنهن ۾ رقم گهٽ وڌ ڪري سگهجي - روزنامو - ڪانو - ڏينهنڪڙي - ڪڙو - سوڙهه - بندي - ڪڇي بندي - روزنامو - روزاني داخلا جي بندي. ڪچو ڪاتو. - ڪڇيون ۽ ٿين (ت) ۱ اڌ ڳل ڪارڪون ڀال وجهڻ - ڪڇين ڪارڪن کي ٻه وغيره ۾ بند ڪري هٿاڏو ڇڏڻ.

- ڪڇيون ۽ ڪڙن: اڌ واس ٿيل ڪارڪون هتي ٻه يا ڪنهن ٿانو ۾ بند ڪري رکڻ ۽ ڀال وانگر ڪڍڻ - ڪڇيون ٿيڻ.

● ڪڇيل ۽ ڪڇيل ۱ ذ. صفت. خراب - ٻڙو - مندو - بند - ڪنو - ميلو - ميسرو - ڪندو - لڙايل. لڄيس - دُشت - خبيث - هاهي - مندو - پراچتي. حرڪتي - شري - بد معاش - لڇو - آئندو - ڪيچلو - مستي خور.

● ڪڇيلا: اسم خاص. هڪ خاص ذات جو نالو. ● ڪڇ ۽ ڪڇيون: ت. (سن). ڪڇڻش = بگل. جسم جي ڀانئن ۽ ڪلهي جي جوڙ وارو هيٺان جو هنڌ - بگل. وٺ - ماڻ - پيمائش - هٿانو - ڦيٽ. ماڻ - ماڻو - ڪاچو. هٿڇ - ڪود - جهولي.

- ڪڇ ۽ ڪڇيلا (ت) ۱ ڪڇ ۾ نڪتل ڦرڙي - ڪچوراڙي - ڪڇ ۾ نڪتل ڪڙ - بگل ۾ نڪتل ڦرڙي.

- ڪڇ ۽ ڪڙن (ت) ۱ سوڙ کي ڏٺو هئي مارڻ - ميرونءَ کي ڀالي سان مارڻ. ماڻ ڪرڻ - وٺ ڪرڻ.

- ڪڇون ۽ ٺوڪڻ: خوش ٿيڻ - جهمر هڻڻ - گد گد ٿيڻ - وهڻ - من موج ۾ اچڻ - بگل ٺوڪڻ - مرهو ٿيڻ - لهال ٿيڻ - راضي ٿيڻ - آڻه ۾ اچڻ.

- ڪڇ ۽ وٺ ۱ ماڻ ساڻ - ويٺگ - ٽرچل - ڪهڙيچ (ڪ).

● ڪڇ ۽ اسم خاص. (سن). ڪڇ = ڪنڌي يا ڪنارو. سنڌ جي ڏکڻ ۾ عربي سمنڊ جي ڪناري سان هڪ ملڪ جو نالو - ڪاچو -

دل - خيال - واه - ترنگ - آليل - ڇت - ڀر -
ريچڪ - من موج - ڀور - ڀارن کي ڪڍائڻ واري
حالت - لاڏ - ڪوڏ - ماڻو - نازنخرو - انگل .

ڪنڊ چار ۽ ڪنڊ چارون ۽ ٿ . ڪڏ ڪارو -
لڳو - ٽپڪو .

ڪنڊ ڏيڻ ۽ ٽينگ ٽپا ڏيڻ - چرڪڻ ڦرڪڻ .
ڪنڊ ڪار ۽ ڪنڊ ڪارون ۽ ٿ . ڪنڊ -

ڊوڙ - ڊڪ - ڊڪو - ڊڪو - ڪنڊ چار .
ڪنڊ ڪارو ۽ ڪنڊ ڪارا : ڏ . ڊوڙ - ٽپ -

ڪڏ چار - ڪڏ ڪار .

ڪنڊ ڪرڻ ۽ ٽينگ ڏيڻ - ٽپا ڏيڻ - چال ڏيڻ -
ٽاڏون ڪرڻ . اوچتو ٽپ ڏيڻ - آهڪ ڪڍائڻ
وڃڻ . آڪڙ ڪرڻ - مستي ڏيکارڻ . نقصان جهڙو
ڪم ڪرڻ .

ڪنڊ ڪري وڙهڻ ۽ روء ڪري وڙهڻ -
هروڀرو وڙهڻ - هاسيڪار وڙهڻ .

ڪنڊ ڪڙڻ ۽ حرص ٿيڻ - شوق ٿيڻ - چاهه ٿيڻ -
دل ٿيڻ - شوق ۾ اچڻ - مڙج ڪرڻ . ريچڪ اچڻ -
بود ۾ اچڻ .

ڪنڊا : اسم خاص . مڇيءَ جو هڪ قسم .

ڪنڊاڙڻ : اسم خاص . تعلقي شاهيندر ۾
هڪ ديھ جو نالو .

ڪنڊاڪڙي ۽ ڪنڊاڪڙيون : ٿ .
منگرمڇيءَ جو هڪ قسم (پستي ڪاري) بدن
گولائون، ننڍن اڇن ٽڪن سان، قد هڪ فوٽ،
ويڪر ڏيڍ فوٽ .

ڪنڊاڪڙو : ٿ . مڇيءَ جو هڪ قسم .

ڪنڊاڻي : مصدر . (سن . ڪورڊ) ڪردن
ڪرد = واند) . ٽپائڻ - لڇائڻ - ٽينگ ڏيارڻ -
ٽپا ڏيارڻ - چال ڏيارڻ - ڪوڏائڻ . خوش ڪرڻ -
راضي ڪرڻ - ريجھائڻ - رڀائڻ . ڪڍائڻ - واندائڻ -
راند ڪرائڻ .

ڪنڊر (ڪ) : ڏ . ذرا ذرا - تھه - پيڪا -
پورا - ٽڪر - پور . لنڊيون ننڍيون ڪاٺيون -
ڪنڊا . آن لڪري وڃڻ ڪري سنگن جون باقي
بچيل ڪاٺيون - ڏڏر ڏڏر .

ڪنڊ پڻي : زرينست - قنڀاوين - مڇمل - قطيفو -
اڻلس - ولوڻ - سئين - پٽ - ريشم .

"ڪنڊ پڻي جي ڪرهن، هيدي ٻائين حال ."
(شاه)

ڪنڊ پڻل ۽ ڪنڊ پڻون : ٿ . وهڻ جي
لاءِ ارم گادي لڳل ڪرسي - (الڳ) ڪوچ -
صوفو .

ڪنڊ : اسم خاص . تعلقي ڪڇري ۾ هڪ ديھ
جو نالو .

ڪنڊرڻ : مصدر . خراب ٿيڻ - ڪرڻ - بگڙڻ -
ٽپڻ - ڊاٻيون ٻائون لڪرڻ - ڪڙومڙو ٿيڻ .

ڪنڊو ۽ ڪنڊا (ڪ) : ڏ . گهڻو ڪاڏو -
هڻج . وٽو - ڪنڊو - چن - پيالو (ت) .

ڪنڊو ۽ ڪنڊا : ڏ . صفت . خراب عادت
وارو - بد عادت - ڪرتوتن ڪيڻو - ڪڙماڻهو -

بي حياءَ - بد اعمالو . اندر کوٽو - دل هليو - ڪنڊو .
پرائو مال هضم ڪندڙ . لڇو - بد معاش . لڇيڙ -

رڏيل - واهيات . گهٽ - خسي - لڇ - ڪميڻو -
ڪم ذات . خراب - ڪيڻو - بچڙو - ڪنڊو - رڏي .

چور - چورائيو . (ت) .

ڪنڊا ڪڙو ٽوٽ : ڏ . بي حياتي وارا ڪم -
خراب ڪم .

ڪنڊائي ۽ ڪنڊاڻيون : ٿ . اوچ - لڇيڻ -
ڪميڻائي - اوچائي - لڇ ٻائي - بد چالي - پورائي .
الڊر کوٽائي - بي ايمالي .

ڪنڊا ۽ ڪنڊون (ت) : ٿ . مرجات - غيرت -
اثر - تاثير .

ڪنڊ ۽ ڪنڊون (ت) : ٿ . پڙي جو هڪ
اوزار - پيڙيءَ جي وچ ۾ لڳل هڪ اوزار .

دوباره گهاٽن جهڙو الڇ يا تبليي بيچ - پيٽ
ٻاهيل سنگن جا الڇ کان جدا ڪيل ڪنڊا .

پهرن جي پوري ۽ چنڊيل ڪاٺيون (ل) .
ڪنڊ ۽ ڪنڊ : ڏ . (سن . ڪيننگر) .

ڪنڪ - ڪڏو - ڪنڇر .

ڪنڊ ۽ ڪنڊ : ڏ . مال جي ڊوڙ ڊمڪ -
راند راند - ٽپو - ٽينگ - ٽپ - لڏو - چال . شوق .

- ڪڏهين ڪڏهين (ت): ڇڏڻ - ڇڏڻ - ڇڏڻ - ڇڏڻ -
- ڪڏهين ڪڏهين ڏيکڻ ڪڏهين - وٽار ڪڏهين -
پٽار ڪڏهين - تمام گهڻو ڳالهائڻ - ايتري ڪڏهين -
پٽار ڪڏهين - گفتار ڪڏهين - بحث ڪڏهين - تڪرار
ڪڏهين - بحث مباحثو ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -
اوڪ ڪڏهين - منهن اٿل ڪڏهين - درستي ڪڏهين -
اصلاح ڪڏهين - سڌارو ڪڏهين -

- ڪڏهين لڳڻ ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ڪ): ٿ. البار - دن -
ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين: مصدر. ڪا شئي ٻئي جي مدد
سان يا ٻئي کان ٻاهر ڪرائڻ. نيڪالي ڏياري
شهر بدر ڪرائڻ - نيڪال ڪرائڻ.

- ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: ٿ. ڪڏهين جي
مزوري يا آجورو - ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: اسر خاص. تعلقي ڪڏهين
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ت): ڏڌ ولوڙن
لاءِ مالڏي ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين يا رسي -
ڪڏهين. ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ت). (اسر خاص).
تعلقي بدن ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين: مصدر. ڪا شئي الدر ڪري ٻاهر
ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين. (تيل) ڪڏهين. (تار) اگهاڙڻ.
(هسو) ڪڏهين. (عرق) ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -

ڪڏهين. (ڪا شئي) چوريءَ هٿ
ڪڏهين. (فوٽو يا تصوير) اتارڻ - ڪڏهين - ڪڏهين -
(گهڻن شين مان) چولڻ - ڪڏهين. نيڪالي ڏيڻ -
ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين - اوڪڻ - ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين. (اسر خاص). ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ت).

- ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: ٿ. ڪڏهين ڪڏهين
ڪڏهين ڪڏهين. رسي - ورت - ڪڏهين - ڪڏهين -
ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -

ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -

- ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

- ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين - ورتي - ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ل): ٿ. (ڪڏهين
ڪڏهين). ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: ٿ. ڪڏهين جي گانگت
ڪڏهين ڪڏهين (ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين).
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين.

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: ٿ. ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين.

ڪڏهين (ڪ) ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين (ڪڏهين).

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين: ٿ. ڪڏهين - ڪڏهين -
ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين - ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -
ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين ڪڏهين - ڪڏهين ڪڏهين -

گوشت بي ڪنمو، جهڙي مان گهڻو تيل ٺڪري جو پيڙهن کي هڻڻ لاءِ ڪم اچي، قد ۱۲ فوٽ پڻ مٿي (ڪ) انتها - گهٽائي (ت). (حرف جر). چڻ - چڻڪ - گويا - پانءِ ته - جيڪڏهن - جيڪر - ٿئي ته - ڏس ته - هوند - اکر - چڻ ته - جي - فرضي - والڪي - جيئن . وٽا - ڪٽنا - کان (مارئي). (ظرف). ڪيڏيءَ مهل - ڪهڙي وقت - ڪڏهن . - ڪرَ ڏيڻ ۽ ٻائيءَ جو اصلي سطح کان هيٺ ٿي وڃڻ - ٻائيءَ جو لهڻ - ڪرَ ڏيئي وڃڻ . خبر ڏيڻ - سڌ ڏيڻ - سماءُ ڏيڻ .

- ڪرَ لهن ۽ خبر چار لهڻ - وهه واري ڪرڻ - هر ڪور ڪرڻ - سڌ سماءُ لهڻ .

● ڪرَ ڪرَ ڪرَ ڏ. (من . ڪرَ = هٿ) هٿ . ٻانهن . ڦٽل . ڳاٽ - ڪٽا - ڪڇي - سيسي . چاٽي - سينو - ليڳت . سيسي مٿي کڻڻ واري حالت . ڦٽ (ڪ). شان - شوڪت . مرئي ٻرڻي جو خرچ (ت). - ڪرَ پٽڻ ۽ هٿ پٽڻ - هٿ جو وڙڻ . منهن ڪرڻ - آزي ڪرڻ - ٻيڙاري ڪرڻ - ويٺي ڪرڻ . - ڪرَ پيچڻ ۽ آرس پيچڻ - سستي ڪرڻ - بدن موڙڻ ۽ ٻانهن ڦيرائڻ (سستيءَ کان). - ڪرَ رکڻ ۽ ٻري وڃڻ جو رخ رکڻ -

رخ رکڻ .

- ڪرَ ڪيڏن ۽ سينو ساهڻ - ڳاٽ مٿي ڪري هلڻ - مغورو ٿي هلڻ . آرس مارڻ - آس ڪيڏن - سستي ڪري بدن کڻي ڪي موڙڻ ۽ ٻانهن کڻي ڦيرائڻ .

- ڪرَ ڪيڏن ۽ سينو مٿي ڪري (ٻاهر ڪڍي) هلڻ - ڳاٽ مٿي کڻڻ . ٻانهن چورڻ - پاسو ورائڻ . نالڪ جو ڦٽل ڪڍي اڀرڻ .

- ڪرَ لاهڻ ۽ ٻائي ٻرائڻي بار لاهڻ .

- ڪرَ موڙڻ ۽ آرس پيچڻ - ڪرَ پيچڻ .

● ڪير ڪيرون ۽ ٿ. چٽلھ جي مٿي - راک - ڦليار - ڪپري - رک - خاک - چار - ڦلهه - مٽيءَ جي داڻ داڻ - ڪٽاڪير (ل).

● ڪرَ ڪرَون ۽ ٿ. خشڪي زمين - مڪي (ت). جاءِ . ڪٽڻ .

● ڪيڏن ڪيڏئون (ل) ۽ ٿ. باھ ۾ دونهون ڪندڙ ڪاٺي .

● ڪيڏو ڪيڏا (ت) ۽ ٿ. صفت . خراب - ڪينو - بچڙو - ڪٽو - غليظ - ڪٽندو .

● ڪيڏي ڪيڏي (ل) ۽ ٿ. چوٽي قد ۽ ويڪري هيٺ سان (ماڻهو) - ڊمٽي - ڊينبو - گهگهڻي - چگهڻي - رڱ گهڻو - ڪيڏ - پيڏي .

● ڪيڏي ڪيڏئون (ت) ۽ ٿ. ٻئي ڪرڻ کان وهه ڪري يا ٻار ۾ پڇيل تنهن کڏيل آن - ڪيڏي .

- ڪيڏي ڪرڻ ۽ تنهن ۾ مليل آن کي چيچ سان صاف ڪرڻ .

● ڪيڏي ڪيڏا او ڪيڏي ڪيڏا ارا (ت) ۽ ٿ. مٽڪسپر - هيلو - هوڏي - ضدِي - تڪبري - مغرور .

● ڪيڏا ڪيڏا ٿون ۽ ٿ. (ع). ائين - اهڙيءَ طرح - ان ريت - هين وانگر .

● ڪيڏا ڪيڏا ٿون ۽ ٿ. صفت . (ع). لهايت ڪوڙو - تمار ڪوڙو - ڪساکي - ڪوڙن جو بادشاهه - ڪوڙ ڳالهائيندڙ . دولابي - نسج - مڪريلو .

● ڪيڏا ڪيڏا ٿون ۽ ٿ. (ع). ڪوڙو - دُروغ . دولاب - لڳي - قريب - مگر .

● ڪرَ ڪرَ ڪرَ ڏ. عضوا - ليڳت - بازو (شرت). ٻائيءَ جي لاهه چاڙھ جو نشان - سنڌو .

”ٻائي ڪر هڻي ويسو آهي“ (جملو). (من . ڪلا = هوش). سٺ - سماءُ - ڪٽل - خبر - ڄاڻ -

واقفيت - علم - خبر چار - ڪٽو ڪ - سار سنڀار . (واھ جي) ڀر - پاسو - ڪنارو - ڪٽ - ڪٽر .

وٺڻ جي قطار (ل). هڪ زيور جو لالو . ڪڪڙ جو آري وقت ڪنهن ساهواري کي ڏسي ڪيل

آواز (ت). اڏائي جي نوڙي - هڙلي جو رسو (ت). گهوٽي يا چنڊ جو اوزار (ت). ڪورين جو هڪ اوزار .

گهڻي ٻائيءَ وارو ٻيٽ - ڇڏو ٻيٽ (ت). منگر مڇيءَ جو هڪ قسم (بدن ڪارو، رڻي جيڏا ڪارا

ٽڪا، منهن گول، ڏند ٽڪا، اکيون وڏيون،

● ڪٽراڇ؟ ڏ. هڪڙو لڏو ۽ ٻيو هڪ قسم (سڳو مال کائي).

● ڪٽراڇ (ٺ) ڏ. شيشو - بوتل - بالٽي.

● ڪٽراڇو (ڪ) ڏ. وڻ تي چڙهندڙ ۽ هڪڙو هڪ وڻ جو نالو.

● ڪٽراڇي ۽ ڪٽراڇي پون (ٺ) ڏ. آها چوڻائي چئون جا گوها زور ڏيڻ سان نڪرن - سخت ٿيڻ واري چوڻائي - بالٽي.

● ڪٽراڇو: صفت. (ع). بار بار حملو ڪندڙ - ٻئي کي پڇائيندڙ. حضرت علي رضه جن جو لقب "حيدر ڪٽراڇ".

● ڪٽراڇو: اسم خاص. پٽ شاهه جي ويجهو هڪ مشهور مڪان ۽ ڏکڻ ۾ نالو.

● ڪٽراڇو ۽ ڪٽراڇا ڏ. صفت. زبردست -

پهلوان - زوروارو - شهزور - پلوان - همتوارو -

طقتور - پليارو - سگهو - چالو - چري - بهادر - قوي -

سٽرو - ڪرڙو - سخت - گهوڙو - اڪڙيل - سٽيل -

حملو ڪندڙ - ڪاهه ڪندڙ. ٻي ڏهو. تمام گهڻو -

وڌيڪ (ت).

● ڪٽراڇو ٿيڻ؟ سگهارو ٿيڻ - مضبوط ٿيڻ.

● پلوان ٿيڻ - طاقتمند ٿيڻ - بهادر ٿيڻ. مشهور ٿيڻ -

لالپرو ٿيڻ - ناميارو ٿيڻ - شهرت حاصل ڪرڻ -

لاموس ڪيائڻ - لالو ڪيائڻ.

● ڪٽراڇي ۽ ڪٽراڇي (ڪ) ڏ. وڌيڪ -

سٽو آيو.

● ڪٽراڇي؟ اسم خاص. پٽ شاهه وٽ هڪ

ڍنڍ جو نالو. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽراڇ ۽ ڪٽراڇا ڏ. (سن). ڪٽريه -

خرید ڪرڻ). سهڻو - هندو - وائيو. هٿ وارو -

دڪاندار - واهاري - ان وارو. ٻيڙن ۾ ڪان اڳ

سڙ ڏاڻو - ڪچو پهروڻ.

● ڪٽراڇو ۽ ڪٽراڇا ڏ. مضبوط - جاڏو -

جالو - جبرو - پليارو - هرڀل - ڪڙا ڪڙي - سگهو -

پلي - سنڌو - سگهارو - سگهانو - سٽرو - زورائو -

سگهو - ڦٽي - سٽائو - قرارو - توالو - سٽو - ڪراو -

زوردار - زبردست - پلوان - پتو ڪري - پڄڻيات -

- ڪٽر ۾ ٿيڻي هٿڻ؟ صفا نابري وارڻ - انگار ڪرڻ - چيو نه - مڃڻ - اسي مروت ٿيڻ -

ٻي لحاظ ٿيڻ.

● ڪٽر ۽ ڪٽر: ڏ. (من). ڪٽل = خالڊان.

ڪٽل - ڪٽنب - ليات - لسل - خالڊان - گهراڻو -

ٻن - بنياد - ڪٽر - قوم - نسب - آڪه - وٽس -

ٻري - حسب نسب - ڪٽبو - ويڙهو - هاڙو - آل -

ذات. (ع). ڪٽر = ڪٽر. ڪن ۾ هائڻ جو

زبور - ڪٽر - ڪٽر - ڪٽر - ڪٽر - ڪٽر - ڪٽر -

والو. ڏو (ل) - ڏيڍو (ت) - ڪن.

- ڪٽر آڇارو ۽ ڪٽر آڇارو: ڏ. (من). ڪٽل +

آڇولن = آڇارڻ). پنهنجي خالڊان جو نالو ڪيڏو -

آڇيل - بنيادي - خالڊالي - ڪر کي آڇاريندڙ -

لالپرو - ڪٽر آڇارو.

- ڪٽر آڇارو ۽ ڪٽر آڇارو: ڏ. (من). ڪٽل +

آڇل = ڇمڪندڙ). پنهنجي خالڊان جو نالو روشن

ڪندڙ - نام ڪٽيو - مشهور - لاسوڙ - لالپرو -

ڪٽر آڇارو.

- ڪٽر ڪٽي ۽ ڪٽر ڪٽي پون: ڏ. ڪچي

ڪٽنب واري. هڙ ڏاڻي.

● ڪٽرا: ڏ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم

(بنا چيل) نالنگ والنگ ڏکيو گول وات ۾ سڌا

ڏنڊ ۲-۲ فوٽ ٿاڻين).

● ڪٽراڇي: اسم خاص. تعلقي بدین ۾ هڪ

ڊيھ جو نالو.

● ڪٽرات ۽ ڪٽرات (ڪ) ڏ. آڇن ۽ ڪارڻ

وارڻ وارو ماڻهو - ڪوڙو ڏو - اڏوٽ.

● ڪٽراڇو ۽ ڪٽراڇو: ڏ. ٻوٽي جو

هڪ قسم.

● ڪٽراڇ: ڏ. (ع). هڪ ٻيڙي وڪر جو نالو.

● ڪٽراڇ ۽ ڪٽراڇا ڏ. (ع). ڪراڙ.

شيشو. ڪٽاڇ (ٺ).

- ڪٽراڇو ۽ ڪٽراڇا ڏ. شيشو - ڪٽراڇ.

● ڪٽراڇهه ۽ ڪٽراڇهه: ڏ. ڪڪ - ڪانو -

ڪين - ڪچرو - ڪندو - ٻهتر - رڻ - لت - ڌڙ -

ٻي - ٻن - ڊم -

● ڪِرَآلُ ۽ ڪِرَآلُ ۱ ذ. صفت. (سن).
 شوخ ڪِرَآو - تند مزاج - سخت - ڪِهرو - ڪِرَآو.
 هيٺ جهڙو - ڊهاڻو - پوانو - پٽيانڪ - خوفناڪ -
 ڪِهرو. ڏاڍو - جبرو - ڪِرَو. ڏرندو - خولخوار.
 وحشي - جهنگلي.

● ڪِرَآلُ ۽ ڪِرَآلُون ۱ ذ. مڇيءَ جو هڪ
 قسم (سنهڙي، ٻيٽ ڳاڙهو، ٽي پکڙا، قدم ۳ اڇ).
 ● ڪِرَآمَآ ڪِتَابِيُون ۱ ذ. (ع). مسلمان جي
 عقيدي موجب انسان جا عمل لکندڙ ۽ فريشتا
 (مخفي طرح ڪلهن تي ويٺل).

● ڪِرَآمَتَ ۽ ڪِرَآمَتُون ۱ ذ. معجزو -
 اسرار - رلڪ - آچنبو - شعبدو - چمڪارو - تعجب
 انگيز ڳالھ - ڪيرشيمو - تصوف - فرق عادت -
 بزرگي - وڏائي - عظمت - بلندي - اقبال - فضيلت -
 ليک اخلاقي، سخت - دريا دلي، نوازش - مهرباني -
 ڪرم - ڀاڄو - رحمت.

● ڪِرَآمَتِي ۽ ڪِرَآمَتِي ۱ ذ. صفت.
 ڪرامت ڏيکارڻ وارو - اسراري - آچنبو جو -
 اڌ پوت - عجيب - معجزا ڪندڙ - رلڪ ڪندڙ -
 معجزو آڻي.

● ڪِرَآنُ ۱ حرف چر. ڪَنان - کان - وٽان
 ۽ نه ۽ هُنِي خبر مون کي قضيي ان ڪِرَآن.
 (روضة الشهداء).

● ڪِرَآنُ ۽ ڪِرَآنُ ۱ ذ. لڏيو ڪَنڪُ -
 ٽڏو - رءُ - ڪيراجو.

● ڪِرَآلَتَ ۽ ڪِرَآلَتُون ۱ ذ. تپج - جوت -
 تڄلو - چهرڪو - شعاع - سوجهرو - روشني -
 روشنائي - هرڪاش - رؤيق - ڌمان - جلدو -

سوڀيا - جهلڪو - پڙڪي - ڀرتاب - چڪو - چلڪو -
 چمڪاتو - چلڪاتو - ڀراجو - ڪيرائي - انحراف
 (آسماني فرشتي جو). سڀج جو ڦيرو يا رستو -

مدار الشمس - ڪرائي ورتو - ڪرائي منڊل.
 ● ڪِرَآلَتِي ۱ ذ. ڪيرائي، تيجوان - چمڪندڙ -
 جهلڪندڙ - جهرڪندڙ - جهرڪو - روشن - منور.

● ڪِرَآڻُجُ ۽ ڪِرَآڻُجُ (ت) ۱ ذ. هڪ قسم
 جو مٺي ڌاتوي وارو ٻوٽو.

ٻهچ وارو - شهزور. ڪٽائڻو - ڪسرائو - وڌيڪ -
 پُٺُون - جهجهو - چار - هيڪاندو (ل). ڏلڪو -
 ٿڌو - چيو - ٺهڙو (ت).

● ڪِرَآڙُو ۽ ڪِرَآڙُ ۱ ذ. صفت. ٻيٽرسن -
 عمر رسیده - وڏي عمر وارو - جهورو - جهولو -
 ڀرائو - ٻيٽرسرد - مفيد ريش، ضعیف - هيٺو -
 لاتوان - ٺيٺل - ڪمزور. (ت). ڪِرَآڙِي ۽
 ڪِرَآڙِيُون.

● ڪِرَآڙُ آڻُو ۽ ڪِرَآڙُ آڻَا ۱ ذ. ٻڌايو - وڌي -
 ٻڌايو - وڏو هڏ - آخري عمر - ڀڄائو - وڌي جو -
 ٻوڙهي ماڻهو والڪر - گهڻي عمر جو - ڪِرَآڙُ آڻُو -
 پٽاڻو. ضعيفائي - ناتواني - هيٺائي ڪمزوري.

● ڪِرَآڙُ آڻِيو ۽ ڪِرَآڙُ آڻِيَا ۱ ذ. صفت.
 ٻڌيو - ٻيٽرسن - ٻڌايو - عمر رسیده - وڏو.
 وڌي جو.

● ڪِرَآڙُ آڻِيو ۱ مصدر. (ڏسڻ ۾). وڏي عمر
 جو ٿيڻ - ٻڌو ٿيڻ - گهڻي عمر ٿيڻ - ڀرائو ٿيڻ -
 جهونو ٿيڻ - عمر رسیده ٿيڻ - ٻيٽرسن ٿيڻ - ٻيٽرسد ٿيڻ -
 ٻوڙهو ٿيڻ.

● ڪِرَآڙُ آڻِيو ۽ ڪِرَآڙُ آڻِيُون ۱ ذ. گهڻي
 حياتي - جهجهي عمر - ٻڌائي - جهونائي - ٻڌايو -
 ٻوڙهائي - ٻڌي - وڏي عمر - وڏهائي.

● ڪِرَآڙُ پَ ۽ ڪِرَآڙُ پُون ۱ ذ. ٻيٽري -
 ٻڌي - وڌي - ٻڌايو - ٻوڙهائي.

● ڪِرَآڙِي ۽ ڪِرَآڙِيُون ۱ ذ. گوڏي ۽
 ڏڏڙ جي وچوارو هڏو (ل). ڀڪريءَ جي گوشت
 جي هڪ ڀاڱي جو نالو (ڪ). وڌيڪ - موائي -
 زياده (ڪ).

● ڪِرَآڙِي ۽ ڪِرَآڙِيُون (ت) ۱ ذ. ت.
 اڌ ٻڪل ٻيرون - ماوان تي ٻيرون.

● ڪِرَآسُ ۽ ڪِرَآسُ ۱ ذ. (الگ Cross)
 منڊل ٻيٽرو. چيڪ جو هڪ قسم (هن ۾ ڪوبه
 ماڻهو ٻيسا پنهنجي ٻا ٻئي ڪنهن جي حساب ۾
 داخل ڪرائڻ مان وصول ڪري سگهي ٿو).

● ڪِرَآڳُ ۽ ڪِرَآڳُون (ت) ۱ ذ. ڪير ۽
 ڏينھ ڙاڻ - ٿڌي ڏاڇي - ڪوراڳ.

- ڪيرائي ۽ ڪيرائي؛ ذ صفت. ڪيرائي تي -
پاڙي تي - مساوڙ تي. ڪيرائي واري - پاڙي واري -
ڪيرائيدار - مساوڙي.

- ڪيرائي وٽن؛ ڪيرائي تي وٽن - پاڙي تي
وٽن - پاڙن - پاڙي تي ڪرڻ - مساوڙ تي وٽن.
محصول تي وٽن.

● ڪرائي ۽ ڪرائيون؛ ڪرائيون؛ ٺ. (سن. ڪٽاچيڪا) ڪٽاچي (هٿ ۽ ٺوٺ جي
وچ وارو حصو - ويٺي - ڪارائي - ڪلائي. گهوڙي
جي ڪٽر ۽ فيڙن جي بلڪل مٿان وارو حصو -
گهوڙي جي چنگه جو مٿرو. واپي جو ڪاٺ
ڪپڻ جو اوزار - ڪارائي. ڪارائيءَ جو گٽن
(ڪاٺ جو). ان جي اوڌاڻ ڪرڻ لاءِ ڪاٺ جو
ٺهيل ڪنگير. سالوئي موسم ۾ ٺيل تمام چڍي
برسات (جنهن ۾ ڪو وڻ ساڻو ۽ مڪو رهجي
وڃي) (ڪ).

- ڪرائي ۾ ڪوٽ هٽڻ؛ ۽ مڪه هٽڻ - ٻهچ
هٽڻ - زور هٽڻ - وٽ هٽڻ - ٻچندي هٽڻ.
● ڪرائو؛ ڪرايا؛ ڏ. پاڙو - ڪرائو -
مساوڙ.

● ڪٽر؛ ڏ. (ع). افسوس - غم - اندوه -
رنج - الم - درد - ڏک. بيقروي - مالدارڪائي -
لوچ ٻوچ. ٻريشائي - بي چيني - اضطراب - بي آرامي.
مختي - نهايت تڪليف - ڏکيائي.

- ڪٽر ٻلا؛ ٺ. (ع). ڪٽر ٻلا + ٻلا =
مصيبت (آپدا - آفت - مصيبت - ٻلا. رنج.

● ڪرت؛ ٺ. هڪ ٻارڪو وکر، دوائن جي
ڪم اچي.

● ڪٽر ٻلا؛ اسر خاص. عراق ۾ هڪ شهر جو
نالو (جتي حضرت امام حسين رض جن شهيد ٿيا هئا) -

عراق ۾ هڪ ٻيا ٻان جو نالو. رنج و الم جو مقام.
- ڪٽر ٻلا ٿيڻ؛ واويلا مچڻ - هاءِ گهوڙا

مچڻ - ٻاڪر ڪٽو مچي وڃڻ. ڏک ٻوٽ - قحط
هون. ٻلائي نه ملڻ - نهايت تڪليف درپيش اچڻ.

- ڪٽر ٻلائي؛ صفت. ڪر ٻلا جو - ڪر ٻلا
وارو. ڪر ٻلا مان ٿي آيل - زوار - ڪر ٻلا جي

● ڪيرائجهه ۽ ڪيرائجهه (ت)؛ ڏ. گاه
جو هڪ قسم. ول وانگر سائي ٻوٽي جو نالو
(گل اچي، دوا طور ڪم ايندڙ).

● ڪيرائچ؛ ڪيرائچ (ل)؛ ڏ. دوا طور
ڪم ايندڙ هڪ ٻوٽي جو قسم يا نالو (زمين
تي ٿار هڻي ٻهي ۽ آڇا گل جهلي).

● ڪيرائي؛ ڪيرائيون؛ (ل)؛ ٺ. ٿانڊن
ٺهي ٻچايل مالي (جنهن ۾ آڱرين سان سوراخ
ڪجن). ڪوڪي - روتلو - ڍوڍو - روت.

● ڪيرائو (ت)؛ ڏ. جنس - ٻار - مصالحو - وکر.
● ڪيرائي؛ ڪيرائي؛ (ت)؛ ڏ. سامان جو
لکهيان - راکو - سنڀاليندڙ، مٽشي - مٽحرر - ڪلارڪ -
ليڪاري - حسابي.

● ڪيرائو ٺڪ؛ ڪيرائو ٺڪ؛ ڏ. جبل جي
هڪ ٻڪريءَ جو نالو (هي ٻڪري موسم تي لهي،
ماڻهو تار وانگر بندوق ۽ بازن سان شڪار ڪن).

● ڪيراهت؛ ڪيراهتون؛ ٺ. (ع). ڪٽر -
= هٿن ڦاڪاريو) لاسندي - ٻچان - نفرت -
سوگت - ڪيرپ - تنفقو - بيزاري - گيلائي -
آهت؛ يا آهتو - ڏڪار - ان رس - بدعت -
غيرت (ت). بتخلي، لاخوشي - رائج.

● ڪيراهي؛ ڪيراهيون؛ ٺ. (سن. ڪٽاه)
تشي - ڪٽاهي.

● ڪيراهي؛ ڏ. ٻائيءَ جي ٻڪريءَ جو هڪ قسم.
● ڪيرائيتو؛ ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
ٻارڪي وکر جو نالو - چيرائتو.

● ڪيرائين؛ مصدر. (سن. ڪٽر) ٻشي جي
معرفت (ڪو ڪم) ٺاهڻ - سرانجام ڪرائڻ -
عمل پير ڪرائڻ - تڪميل تائين پهچائڻ.

● ڪيرائين؛ (ت) مصدر. ڦٽ ۾ سَوَر ڪرائڻ -
[ٻڌاءَ رٿائن - ڏک ڪائڻ - درد ڏيارڻ.

- ڪيرائجي؛ وڃڻ (ڪ)؛ ڪٽجي وڃڻ -
ويڙهجي ويڙهجي وڃڻ - ڪول مول ٿي وڃڻ -
ڪٽو مٿرو ٿيڻ.

● ڪيرائو؛ ڪيرائو؛ ڏ. ڪيرايو - پاڙو -
مساوڙ. محصول - چنگي - ڍل - اڪٽ - رائٽر.

ڪير هائاٺ ڪير هائاٺ : ذ. (سن).
ڪير هائوان ڪير هائوان.

ڪير هائوان ڪير هائوان : ذ. ڪير هائوان
ڪندڙ - رحم ڪندڙ - ڪير هائال - رحيم - ڪريم -
د هالو - مهران.

ڪير هائائين : مصدر. رحم ڪرڻ - مهر ياني
ڪرڻ - وڙ ڪرڻ - لائق ڪرڻ - ٿورو ڪرڻ -
احسان ڪرڻ - د يا ڪرڻ - پلائي ڪرڻ.

ڪير هائائي : اسم خاص. ڪوستان ۾ هڪ
لنگ جو نالو.

ڪير هالائي : اسم خاص. هندن جي هڪ
ذات جو نالو.

ڪير هان ڪير هان : ذ. (سن. ڪير هان =
وڏو چاقون) ليزي وانگر نوڪدار ڪٽاري -
لندي تار - ڪٽاري. وڏو چاقون خنجر - چورو -
ڪٽار - ڪٽارو. خالصن جي مذهبي لشاني ۾
رکن لاء چورو.

ڪير پٽن : مصدر. (سن ڪير = هٿ +
اوپ = ڏيڻ) مڃتا ڪرڻ انجام ڪرڻ - وڃڻ -
ڪرڻ - ٻول ڏيڻ - عهه ڪرڻ - و. ع. بدو ڪرڻ -
مڃت ڪرڻ - قبول ڪرڻ - اقرار ڪرڻ - سڃڻ
ڪرڻ.

ڪير پٽن ڪير پٽن : ذ. صفت. (سن.
ڪير پٽن = ڪنجوس) ڪنجوس - مٽڪي چوس -
چنجوس - موذي - بخيل - چمچوس - شوم -
ڪندڙ ڪير ڪير - هڪو. روگي - بيمار - اڪهو -
ٽاڇاڇو - غليپيل. ڏجهارو - ڏکيو - تڪليف -
مصيبت زده.

ڪير پٽو ڪير پٽو (ا). ذ. ماءُ ٻي طرفان
ڪٽوار ڪي ڏنل ڏيپ - گودان - ڏيچ
ڪير پٽو ڪير پٽو (ڪ - ک) : ذ. ڏيپ جو
وڏو ڪندو - ڏيپ جي ٻاڙ مان نڪتل سوڙهي
وانگر کوٽو.

ڪير پٽل ڪير پٽل (ڪ) : ذ. وڏي
عمر جو پيرسن - پير سرد - ٻوڙهو - ٻڏو - ڪڙپيل.
قدادو - پيرلر.

ڪير چ ڪير چ : ذ. ڪڪ ڪڪا -
ڪڪچر - ڪڪچرو.

ڪير جهن ڪير جهن : ڪڪ ڪڪچر -
ڪڪچرو.

ڪير چ ڪير چ : ذ. ڪاٺ ۾ خرابي -
سائڻ (ت).

ڪير چ ڪير چ : ذ. ڪاٺ ۾ خرابي -
چوئي يا ٺوڪ.

ڪير چ ڪير چ : ذ. هڪ خاص تلووار
جو نالو.

ڪير چ ڪير چ : ذ. ٻنهي تيل هاسن
واري چوري - خنجر - سگين.

ڪير چ ڪير چ (ت) : ذ. تلووار ٻا
تڪي اوزار جي ٿيڻ جو آواز. تلووار جي چوئي يا
ٺوڪ.

ڪير چي ڪير چي : ذ. ٻير جي
اگر جي منڍي. آڱوئي جي منڍي (ت). (ذ).
فراشيءَ جي چيڻ جو هڪ قسم (ل).

ڪير چي ڪير چي (ت) : ذ. صفا
ڪيل ان جي آخري چٽ - منهنون ان - ريتون.

ڪير چيل ڪير چيل : چٽ ڪرڻ - ٻرو باد
ڪرڻ - لاس ڪرڻ. پيچي چڏڻ - ٺڪر ٺڪر
ڪرڻ - پٿر ٻاڙا ڪرڻ - پورو پورو ڪرڻ - پورا پورا
ڪرڻ.

ڪير چ ڪير چ : ذ. ڪٽڻ - ڪٽڻ
(جيئن ته "ڪٽڻ ڪٽڻ").

ڪير چ ڪير چ (ت) : ذ. لوھ جو وڏو
آٿلائو - ٺٽي.

ڪير چٽ ڪير چٽ (ل) : ذ. سڪي
زمين ۾ سارين جي پيچ جي چٽ - ڪوراڙ -
ڪوراڙ (ٻوھ مٿان ٻائي ڏبو آهي).

ڪير د ڪير د : ذ. (سن ڪير تن =
ڪٽڻ) چاقو يا خنجر جو هڪ قسم - ڪير هان.

"ڪير د ڪير د ڪير د ڪير د"
ڪي ڪير د ڪير د ڪير د ڪير د"
(دليت).

ڪنڊن سان، سندس ڦر ڪي ڏولرا (ٻڪا) ۽ گل ڪي ٻڙسي چئجي).

ڪير ڙ ڪڪور ڇڻ: ڪرڙ جي وٺ جو ٻونگر (مڪڙين) منجهان گل ڪرڻ - ڪيرڙن جو گل جهلڻ.

ڪيرڙي ڪيرڙي ڙون: ٺ. ڪرڙ جو نڍو ٻوٽو - نڍو ڪيرڙو.

ڪيرڙ (ت): ٺ. ڪنڊي جو جهنگ - ڪنڊي جي وٺ جو اٻلو.

ڪيرڙا: اسم خاص، گڏي ۽ ٻارميڙ جي وچ تي ڏونگر جي ٺڪر جي هڪ شاخ مٿان هڪ ٻوٽ جو لالو.

ڪيرڙو (ت): اسم خاص، پڪيءَ جو هڪ قسم.

ڪيرڙاٽ: ڪيرڙاٽ: صفت، وڇين عسرو وارو - ڪيرڙو ڍ: اڏو ڪي وارو - اڏوٽ - اڏوٽ - ڪڪن وارن وارو - ڏاڙهيءَ ۾ اڇن وارن وارو.

ڪيرڙو آواز - ڪڙڪو - سخت آواز.

ڪيرڙاٽ ڪيرڙ: ڏانهون ڪرڻ - ڪڙڪو ڪرڻ - سخت آواز ڪرڻ.

ڪيرڙاٽ ڪيرڙاٽ: ڏ. صفت، اڇو ڪارو گڏيل - اڏوٽ - ڪيرڙو ڍ: اڏوٽ - ٻيهر سن - جهونو - ٻوڙهو - ٻڏيو (ڪ).

ڪيرڙ ڍينگ: ڪيرڙ ڍينگ: ڏ. (سن. ڪرڻوڇ) هڪ ڊگهي قد جي هاڻيءَ جي پڪيءَ جو هڪ قسم - ٻنگهه پڪيءَ جو هڪ قسم.

ڪيرڙ ڙن: مصدر، اڏو ڪارو ڪاڻڻ - ڏڏڻ - ڏڏو ڪرڻ - ڇٻاڙڻ. ڏاڏن سان آواز ڪرڻ - ڪرڙو ڪرڻ - ڪرڙو ڪرڙ ڪرڻ.

ڪيرڙو ڪيرڙاٽ: ڏ. (سن. ڪرڙاٽ) ڪرڪش (= پٽيٽاڻڪ). سخت - سٺو - ڏاڍو - ڪڻ - اٿرو - دشار - سڪڻ - اهڃو - شد ڍ.

ڪيرڙو - شجاع - بهادر - مضبوط - سورمو - طاقتور - ڪراڙو - ڪڙالو - ڪرڙو - ڪهر - خستو - تڪو - ٽنڊ - تيز - ٽنڊ مزاج - تيز مزاج - بد مزاج - رکو - روٺو - روٺ مٽهون. متحمل - سٺن شين - تحمل مزاج - بردبار - سختي سهندو - زحمت ڪش -

ڪير دار: ڪير دار: ڏ. (ف). طرز - روش - طور - طريقو - قاعدو - شغل - ڪم - عمل - ڏندو - چال - چلن - روٽو - اخلاق - ورتارو - ورڻاء - عادت - اچڻ - افعال - خصلت - برتاء.

ڪير د ڪار: ڏ. (ف) قدرت جو جوڙيندڙ - طرز بنائيندڙ - خلقڻو - خلقيندڙ - ترڪيبي - ڪرڙار - خدا تعاليٰ - الله تعاليٰ - رب.

ڪير ڏنٽ: (سن. ڪير ڏنٽ) فعل مان لڪتل لفظ، جيئن اسم حال، اسم مفعول وغيره.

ڪير ڏي يا ڪير ڏي ڪالي: اسم خاص بلوچن جي قديم رهايتن موجب ٻروهي بلوچن جي ٻوليءَ جو لالو (چاڪاڻ ته ٻروهي يا ٻراوئي اصل ۾ ڪردستان (ايران) مان آيل هئا) (ت - بلوچستان ص. ۱۰)

ڪير ڏي ڪير ڏي ڏي: ٺ. (سن. ڪير - ڪيرن - ڏي - ڏي - رڪن) صحيح نموني ۾ ٺهڻ يا شين رڪن واري حالت. مطابق شعاري - سامان سڙو ٺاهي جوڙي رڪن جو سليقو.

ڪير ڏي ڪير ڏي: ڏ. صفت. ان رڌل - ڪچر ٻڪو - ڏڏر ڏڏر - (چانور) ڪچا ڦيڪا. ڏاڪا چانور. ڪنڇوس - شورو - مڙوڏي - مڪي چوس (ت). سخت - ڏاڍو - اٿوٺو (ت).

ڪير ڏي ڪير ڏي: ٺ. (ت) ڏ. ٻيهر ڏل - سخت ڏل - سنگدل - بيوفاد - ظالم - ظلمي قهار.

ڪير ڏي ڪير ڏي: ٺ. (ت) ٺ. آڪڙ - وڏائي - هٿ - گهمڻ - شيخ - سٺ - ٺينڊ.

ڪير ڏي ڪير ڏي: ٺ. (ل) ڏ. ٻاجهري ۽ ڪڻڪ اڏوٽ - ڪاڏو - گڏ (ضد، اڇو).

ڪير ڏي ڪير ڏي: ٺ. (ت) ٺ. صفت. سخت - ڏاڍو - ڪڙڪو - ڪهر - اٿانگو.

ڪير ڏي ڪير ڏي: سختي - ڏاڏائي.

ڪير ڏي ڪير ڏي: ٺ. (ت) ٺ. وهيءَ کان موٽيل - عمر رسيد - ڪيرڙي - اڏوهي واري (عورت) - ڪرڙو ڍ.

ڪير ڏي ڪير ڏي: ڏ. (سن. ڪير ڏي - ڪير ڏي) ٻوٽي جو هڪ قسم (ٻن ڪونه ٿين،

اڏيڙو - نه ٻوڙ هو نه جئون - اڏڙوٽ - ڪڪڻ وارن وارو.

● ڪِرَڙِي ۽ ڪِرَڙِيُون ٿ (ف ڪوٺس). سِرَندڙ جيت جو هڪ قسم - ساليدي - چچي.

● ڪِرَڙِي ۽ ڪِرَڙِيُون ٿ مٺي هائيءَ جي مچيءَ جو هڪ قسم - ننڍي مچي. ڏاڪر - درو.

● ڪِرَڙِيَاڙِي ٿ اسم خاص، تعلقي ڪهري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪِرَڙِيُو ۽ ڪِرَڙِيَا ٿ. ذ. تراز جي مٺ - تراز جو هٿيو - قبضو دستو. سرءُ جو عضوو تڏاسل - آلت.

● ڪِرَڙِيَن ۽ ڪِرَڙِيُون (ڪ) ٿ. ٺ. خرزبن - ڪڙيو - مرهمي.

● ڪِرَس ۽ ڪِرَسُون (ڪ) ٿ. ٺ. ٻڙيءَ کي ٻڌڻ جي ڪاٺي.

● ڪِرَس ۽ ڪِرَسُون (ٺ) ٿ. ٺ. ٿر جي ماڻهن جي هڪ رسم - شادي يا جهنگ جي وقت هائي پيل ۽ شان سوا رڳيو رکيل لوڻو.

● ڪِرَس ۽ ڪِرَسُون ٿ. ذ. (سن. ڪائسيهه = ٿاسي يا قلعي مان ٺاهيل هائي ويٺڻ جو برتن). ٿاسي جو ٿلءُ.

● ڪِرَس ۽ ڪِرَسُون ٿ. (ع. ڪِرَسُون) مٺائيءَ جو هڪ قسم. آسمانن جي آخري منزل - عرش عرسِي.

● ڪِرَسِت ۽ ڪِرَسِت ٿ. ذ. (انگ) ڪرستن - يسوع مسيح جو ٻولڻڪ - انگريز.

● ڪِرَسَتان ۽ ڪِرَسَتان ٿ. ذ. حضرت عيسيٰ جا ٻه ٽلڻڪ - يسوع جو آسماني - مسيحجي ماڻهو. ڪرسيٽ.

● ڪِرَسَتاني ۽ ڪِرَسَتانيُون ٿ. ٺ. مسيحيت - ڪيرسٽ مٽ - حضرت عيسيٰ جي ٻولڻڪي.

● ڪِرَسِيرو ۽ ڪِرَسِيروا ٿ. ذ. (سن. ڪج = ولوڙڻ ڪاس = بيماريءَ غري ڪجهه ڪجهه ڪرڻ). غارش - ڪيرنهن - ٺهڻ - سرسَر.

● ڪِرَسِيڙِي ۽ ڪِرَسِيڙِيُون ٿ. ٺ. (سن. ڪيڪا = ڌرو + آس = آهي). ڪيرڪير - واري.

ڪڙڻ. شوخ - درندو - ڪِرَال - خونخوار - ظالم - سخت دل - ڪڙر - ٻي رحم - جهنگلي - وحشي. گهاٽو - ڳوڙهو - ٺورو. هائياڻو. مٽيءَ جو سخر پڪل ٿانءُ - پڪو (ت). شهوتي. حرفتي - اٽڪلي - چالاڪ (ت). هائيءَ جي پڪيءَ جو هڪ قسم (قد جو لٽيو، چٽڪرو، رنگ ميرانجهڙو، سهڻو، ٻچ ڊگهو، نر جي ڪچي ڪاري ۽ مادي پڪ رنگي، حلال (ت)).

● ڪِرَڙَ اَئِپ ۽ ڪِرَڙَ اَئِپ ٿ. ٺ. ڏاڍائي - سختي - جبر - ڪِرَڙِي. ظلم - ٺهڙ - وڃڻ - آئوٺ.

● ڪِرَڙَ اَئِپ ۽ ڪِرَڙَ اَئِپُون ٿ. ٺ. ڏاڍائي - سختي - جبر. شوخي - ڪِرَڙَ اَئِپ. سخت دلي - بي رحمي - ڪنوارائي - ظلم. ٽيڳر - وڏائي - سٺ - آڪڙ - وڏو ماڻهائي.

● ڪِرَڙِي ۽ ڪِرَڙِيُون ٿ. ٺ. سخت. سخت - ڪهري - تيز طبع - جوشيلا (عورت). ٻي رحم - ڪنور. (هاري جي اصطلاح موجب) هرڪاهڻ وقت تڪليف ڏيندڙ زمين - سخت مٽي (ت). بهاسي - آڪڙي - گيران - تيز بها واري. سخر - پڪل (ٻوڪس، سِر وغيره). سٽي (سٽي). خوش (ت).

● ڪِرَڙُو ۽ ڪِرَڙَا (ٺ) ٿ. ذ. (چچيءَ جي موافق) هڪ قسم جي سِرَندڙ جيت جو نالو (جو ڏسڻ نه هئي، مگر وات ۾ گهڻو زهر اٿس) - ساندو - ڪيروڙو (ٺ).

● ڪِرَڙُو ۽ ڪِرَڙَا ٿ. ذ. تازي هائيءَ جي مچيءَ جو هڪ قسم (رنگ ڳاڙهو، چلڻ سان هڪ کان ٻي فوٽن تائين) - ڏنڀرو - چلاري (ستن کنڀ سان وڏي ۽ ڪڙي، تور اڌ من، عام تور اڏائي - ڪِرَڙِي (صفت). ڪِرَڙُو - ڊهاٽو - خوفناڪو - خوفناڪو پيانڪ - ڪِرَال - هٿ ناک. درندو - خونخوار - وحشي - جهنگلي. مڪروه.

● ڪِرَڙُو چٽڪيلو: ذ. اسم خاص. هڪڙي قسم جي بندڪ.

● ڪِرَڙُو ڍِي ۽ ڪِرَڙُو ڍِي ٿ. ذ. جوالِيءَ کان موٽيل - وچين عمر وارو - اڏا وهي - ڪِرَڙَت -

== کُرُیْیَ لیشین: کُرُیْیَ تِی وینل -
گادی لشین .

• ڪوٽيئون ۽ ڪريشيمان: ذ. (ب).
 اکين ۽ ڀرڻ جو اشارو - اک جي آڇ - اشارت -
 سچ - شائد - علامت - غمزو - عيشو - نت -
 شت - لاز - نغزو - لاذ - مائو - الکل - آرو - چاڪو -
 حررت ۾ وجهندڙ ڪاهه - طسرم - شعبدو - اعجاز -
 معجزو - ڪرامت - الاهي رنگ - اسرار - جلدو -
 ظهور - تماشو - لائق - اشارو - اهڃان .

- ڪرشيٽون* ڏيکارڻ*؛ ڪرامت ڏيکارڻ۔
معجزو ڏيکارڻ۔ عجب واري ڳالهه ڪرڻ۔
لاسڪن ڪم ڪري ڏيکارڻ۔

== شرمه، فدرت؟ قادر جو تماشو۔ اللہ تعالیٰ جو اسرار۔

● کبرشین = کرشن؟ ذ. صفت. (سن،
کوشن = کارو). کارو۔ میاھ۔ مانورو۔

ماوورلڪ - سياتہ فار چنڊ جي ٻوٽن تاريخ -
انڌيرو - اولدا هو (اسم خاص) هندن جو وڏو
اوتار - واسديو جي ٻٽ ۽ راجا ڪنهن جي ڀائٽي
جو لالو - هندن جي عقيدتي موجب وشنو جو
ڏهون سُرورپ - ڪيرشما - ڪنهي - سرليڌر -
گڻو ٻال - گوال .

- کیرشین، پنک، چنبد واري سھڻي جون
پن هفتن کان پوءِ واريون تار پھون - اوڻداھو
پنک.

● کتر شو ۽ کنرشا؛ ذ. کتر سو - لوئو -
ٺپو - کونجو چنل .

● کنر شی' ۽ کنر شیون' (ک) ؛ ث. کاوڑ۔
غصو۔ خار۔ ساڑ چڑ۔

- کبر شیون مارن! غصي وچان دند ٻيھن۔
خار کانن۔ کاوڑ کرڻ ٻئي نئي سڙڻ۔ خارن مان
دند ڪرڻ۔

• عَرَفَ عَرَفًا ل. (ع قفل = كَفَّلَ *).

کفل۔ قالو۔ کُلف جند و تازی۔ جیندرو،

- کَرَفَ کُنْجِي لَسْجَن ! قابو تین۔
سو کھو تین۔ ہلا تھو تین۔

- کیرمز یون کنائیں (ت): تمام کاوڑجن
پر صبر کرن - سخت راج ہوندي بہ چپ کرن -
برد بار ٿيں .

— کیر سڑ بون مارن! مسخت رنج ہوئی
ہر صبر کرن۔

● دُرُسن ۽ ڪُرُسن؛ ڏ. سوارين جو
هڪ ٻوٽو۔ جاير۔

● ڪر سٺو ۽ ڪر سٺو ۱ ذ. ڪن جي ڪوٺي
لنڊو باغ - باغيچو - چمن ڦلواڙي (ت).

● کَرُو ۽ کَرَسا؛ ذ. (من کَلَسَ ۛ
 دِلو) کُت جِوَلو ٿو۔ ٺِپو۔ کُپو اَبخورو۔

ڏولُ - ڪٽرسي - ڪٽرشو - ڪرميو - ڪوزو -
چمن - مڻبو - چل - گڏون - ڏواڳهو - ڪولجي -

ڪلاس. ڪنهن ڌاتوءَ جي ٺهيل ڳوٺڙي يا ڪوٺڙي.
مٽ (ٺ). مهيشوري قوم ۾ شادي جي مالي

جو والو (ت).
 - کنر مپی' ۽ کنر پیون'؛ ت. (ہائمی این

لاه) چٲل - ڪوليجي - ڪرسيو۔
- ڪرسيو ۽ ڪرسيٺا؛ ذ. ڪرسيٺي۔

ڪٽو سو .
ڪٽو سڀڻو ۽ ڪٽو سڀڻاڻا ڏ . پتل جو

● کیر سی' ■ کیر سیئون' ا ث. کلبدي جي گذون (ث).

ون جي ٻاڙ (ل). سڌر ڪاٺ (رنگ جو ڪارو
۽ ٻلڪل سڌر) - ڪٺ - ڪيٺ (ٿ) اٺي ۾

جند مي ڪاٺ - واري - راڻو (ت) ڏندن ۾ چنڊر -
ڪر سيري ڪيرچ ڪيرچ ، ٻڙڇاڻ - ڪرامت -

لغز - ذکر .
 • کُر سی • کُر سیون • ث . لید و تخے

منگاسن - تخت - اورایگ - سریر - منگھاسن : ت -
مسئند - گدی - منجی - مندی . انون امان -

برابري ۽ سڌو خط. عهدو. ٿنڀ هيٺان ڏال
(هڙهي ات).

ڪرسي تي ويهن ۽ ڪجهه ٻه ڪم نه ڪرڻ۔

پیکار حق - کفہن بہ کر جو لہ حق .

ليلائيندڙ - چيڙڙ - چنڙڙ - زور ڪندڙ - تقاضائي -
جهڙجهڙيو - معاملائي - رڳڙائي - خواه مخواه مشو
لهائيندڙ (ت).

● ڪير ڪرو ۽ ڪير ڪرا؛ ذ. صفت. (سن).
ڪير ڪر = سخت (مضبوط - جاڏو - جبرو -
سخت - هلي - پريتل - ڪڙا ڪڙي - سگهارو - سگهو -
سڀڙ - زورائتو - قوتِي - زور پريو - سڳيتي -
قراو - توالو - سٺائو - دشوار - اٽالڪو - اوکو -
مشڪل - اهڃو - اولو - ڪنن - ارڏو - اهنڊ -
ڏهلو - ڏمرو. (اسم). ڪوڙ - شور - هل - غوغاء -
ڌمچر - پائتال.

● ڪير ڪش ۽ ڪير ڪش؛ ذ. صفت.
(سن). ڪير ڪش (ڪهرو - سخت - رڳو - اڻرو -
ڪوڪ).

● ڪير ڪلا (ت)؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪير ڪلو ۽ ڪير ڪلا (ل)؛ ذ. پور پور -
دريئون ذريئون - ذرا ذرا - ڏڪر ڏڪر -
گپا گپا - گپتا گپتا

● ڪير ڪنات ۽ ڪير ڪناتون؛ ث. ڪاري
رنگ جي ڪڙ جو هڪ قسم (صفت).
ڪير ڪنات - ٿرٿر ڪندڙ - ٿرڙي. (ذ).
ڪير ڪن ۽ ڪير ڪن (ت).

● ڪير ڪن؛ مصدر. ڪڪڙ وغيره جو آواز
ڪرڻ - ڪرڪر ڪرڻ - ڪرڪو ڪرڻ.
(اسم). ڏاڏ ڏاڏ واري - تمام ڪڙڪ واري.

● ڪير ڪن؛ مصدر. ٿرٿر ڪو ڪرڻ - چير
يون - ڦٽ وڻ - ڦٽن - چيرن - سوياي وغيره
پڇڻ. ڪڙڪو ڪرڻ - ڪڙڪا ڪرڻ - ڌڪا
ڪرڻ - ڌڪا ڪرڻ. آهستي آهستي آواز ڪرڻ -
هري هري ڳالهائڻ. مٺي لات ڪرڻ - ٻولي ڪرڻ.

● ڪير ڪن؛ مصدر. (سن). ڪير ڪر = آواز
ڪرڻ (ڪرڻ) گهر گهر لائي ڏيڻ - گهڻي لاه طلب ڪرڻ -
گهڻي لائي ڏيڻ - تقاضا ڪرڻ - پيڊي پيارڻ -
جهڻ جهڻ ڪرڻ - جهڙڪڻ - رنڪ ڪرڻ -
رنڪڻ - وڃو ڪرڻ - ڏو مارڻ. نامراض
ٿيڻ - رليج ٿيڻ - ڪاوڙجڻ - غصو ڪرڻ - چڙڻ.

لڳڻ جو آواز - ڪرت ڪرت - چر چر -
ڪرتو. ڪڪڙ جو آري تي وڃڻ وقت ڪل
آواز - ٿر ٿر. (اسم خاص). ٿر ٿر هڪ ڀات جو
نالو.

● ڪير ڪير ۽ ڪير ڪيرون؛ ث. (سن).
ڪير ڪير = آواز ڪرڻ) ڪڙڪيت - ڪيت ڪيت -
ڪيڪل - ڪير ڪير ڪيت ڪيت - جهڙجهڙ -
خرخستو - چڪ - چڪ - ويڙهه وڳ - جهڙ ڪٽ -
ويڙهه. ويڙهه - گهڻي - ڪروڙ. روڄ. ڇوڙو.
رڀڻ - رڳڙو (ت). لالچ - هٽڇ (ت) ڪرڙي
واريءَ جي ڪسڻ جو آواز. ڏندن هٿ اچي ويل
پٿر وغيره جو آواز - ڪيرچ ڪيرچ - ڪيرڪرات -
ڪچ ڪچ (ت)

- ڪيرڪير ڪيرن؛ اجايو ڪروڙ ڪرڻ -
واضي نه رهن - گهڻي ڪرڻ - جهڙجهڙ ڪرڻ -
ڪيتڪيت مچائڻ - ڪيڪيل ڪرڻ. جهڙو ڪرڻ -
رڳڙو مچائڻ.

- ڪير ڪير مچائين؛ ڪيرڪير ڪرڻ -
گهر گهر ڪرڻ. اجايو جهڙو ڪرڻ - رڳڙو مچائڻ.
- ڪير ڪير يو ۽ ڪير ڪير يا؛ ذ. صفت.
ڪيتڪيتو - ڪيرڪيريو - ڪيروڙي - رڳڙائي
گهڻي خور ڪيڪيليو - ڪيراري - ڪيتڪيتو -
جهڙجهڙيو. حجتِي.

● ڪير ڪير ۽ ڪير ڪيرون؛ ث. (سن) ڪير ڪير
= آواز ڪرڻ) وڌيڪ شيءِ لاه اجائي گهر -
ريڙهه ريڙهه - ڪيرڪر واري حالت - جهڻ جهڻ -
وڳو وڳو - جهڻ جهڻ - ٽڪرار - رڳڙو
ٿنڀو ٿنڀو - ٿين ٿين - گهڻي - ڪيرڪير -
ڪيتڪيت - ڪيتڪيت - ڪيڪل.

- ڪير ڪير ڪيرن؛ اجائي گهر گهر ڪرڻ -
ڪرڪر - ريڙهه ريڙهه ڪرڻ - گهڻي لائڻ -
ڪيڪيل مچائڻ - ڪيتڪيت ڪرڻ - جهڻ جهڻ
ڪرڻ.

- ڪير ڪير يو ۽ ڪير ڪير يا؛ ذ. صفت.
ڪير ڪير ڪاڏو - ڪيروڙي - رنڪڻو - شاڪي -
وڪو وڪو - ڪيتڪيتو - پٽڻو - جيڃا - ڳڪ -

• ڪٽر گيس * ڪٽر گيس (ت)؛ ذ. ٻڪري *
 جو هڪ قسم - مردار خور - ڪيجهڙو .
 • ڪٽر گل * ڪٽر گل (ت)؛ ذ. غوغاءُ -
 آڇو - ڪٽر گيل - هٽل - گوڙ - شور - ڊمپر -
 هٽس - پائيتال *
 • ڪٽر ڪپ * ڪٽر ڪپون * (ڪ)؛ ث. جبل
 جي بلند چوٽي - جبل جي شامين چوٽي .
 • ڪٽر ڪپل * ڪٽر ڪپل ؛ ذ. (سن) ڪٽل =
 آواز ڪرڻ ڪٽل ڪٽل = غوغاءُ) گوڙ - هل -
 شور - لڙو - گھسان - پائيتال - ڊڙ ڪو - غوغاءُ -
 ڌوڙ - ڪڙ ڪو - ماچانگ - هٽس - غغلو -
 گجگوڙ - آواز (خوفناڪ) - هٽل - هٽل - هٽل -
 ڊمپر - راسائو - هٽل - هٽل - هٽل - هٽل -
 وٽو - وٽو - ٽولو - ڌن (ت) .
 • ڪٽر ڪپن * ڪٽر ڪپن ؛ ذ. ڪاري جي مڇي *
 جو هڪ قسم (بنا چيل) بدن تي ٻن کان سٺا
 ٽڪا، قد اڌ فوٽ کان ۳ فوٽ) .
 • ڪٽر ڪهٽ ؛ (سن) درياءُ وغيره جي پاڻي *
 جو زور سان وهڻ ڪري ٿيل آواز گهر گات .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ ث. مڇي جو هڪ قسم .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ ڪٽر ڪٽل ؛ ذ. (سن) ڪٽل =
 آواز ڪرڻ) آواز - شبد - پراڻ - تنوار - ڳالهه -
 پڙاڏو - آلاءُ .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ ڪٽر ڪٽل ؛ ذ. ڪاري جي ٻيڙي *
 جو هڪ عضوو - داڻي سان لڳو لڳ اڏي جي
 جهلي لاءِ هڪ ڪاٺي - ٻيڙي جي تري جو تختو -
 ٻيڙي تي ويٺ واري جاءِ کي اڏي ڏنل هٿي .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ ڪٽر ڪٽل ؛ ذ. (سن) ڪٽل =
 خبر - لائي (لهندڙ) سنڀاليندڙ لڪهين - راکو -
 رڪيڪ - وصي - واٽ - مڙي - ڪانڌي ڪارڻي -
 سرهرست - ڌڻي ڌوٽي - خبر لهندڙ - هر گهر لهندڙ .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ ڪٽر ڪٽل ؛ ذ. (سن) ڪٽل =
 پرورش ڪندڙ - نپائيندڙ - لهندڙ - ڌاڻيندڙ -
 ڪٽر لاٽين ؛ مصدر - سُر سان آواز ڪرڻ -
 تنوار ڪرڻ - تنوارڻ - لات ڪرڻ - آلاپڻ - ڳائڻ .
 (ڪٽر لاٽيو - ڪٽر لاٽيندو - ڪٽر لاٽيل) .

ڊڄي وڃڻ - ڪپائڻ - گهٽائڻ (ت) . هٿ سان
 ٻاڏي هوا جو ڪپڻ - ٿٽ ڏيڻ .
 • ڪٽر ڪيٽو * ڪٽر ڪيٽو ؛ ذ. صفت - رلڪو -
 وڪو ڪيو - پندڙ - شاڪي - ڪيڪ - ليلائيندڙ -
 چيجا - ڪٽر ڪٽو - تقاضا ٿي - هٽا - گهٽي خور .
 • ڪٽر ڪو * ڪٽر ڪو ؛ ذ. ڪرڪڻ واري
 حالت - ڪيٽجھڪو - ڪيڪيل - گهٽي - چينپ
 • ڪٽر ڪو * ڪٽر ڪو (ڪ)؛ ذ. آٽ جو
 آواز - اڙو .
 • ڪٽر ڪير * ڪٽر ڪير (ت)؛ ذ. ٿورو ٺڪر -
 ڌو .
 • ڪٽر ڪي * ڪٽر ڪيٽون * (ل)؛ ث. ڇاڙي *
 کان هيٺ ڪيچي جو ماس - ڪلاڻو - ڪلڙو .
 • ڪٽر ڪي * ڪٽر ڪيٽون ؛ ث. ڪن ۾
 پائڻ جي هڪ زور جو لالو - ڪڙ ڪي - ڪرڪ .
 • ڪٽر ڪيٽ * ڪٽر ڪيٽون ؛ ث. (انگ
 Cri Cket) راند جو هڪ قسم - پهر - مهار راند -
 ڌڻي راند - هٿ بال راند .
 • ڪٽر ڪيٽن * ڪٽر ڪيٽون ؛ ث. ڪٽي
 گاڏي (اتر قطب وٽ ايسڪيمن جي برف تي
 هلندڙ گاڏي جنهن کي ڪٽ ڇڪين) .
 • ڪٽر ڪٽل ؛ (ل)؛ ذ. انبو - مڇي *
 "روه راهڪن اڄ دن هلڻ هاڙهيون
 ڪرڪل ڪ، نڇڙين رائسي ۾ رات ڪئي"
 • ڪٽر ڪيٽو * ڪٽر ڪيٽون ؛ ث. سڪل
 زمين کي هرڏين واري حالت - سڪل زمين ۾
 ڏنل هنر - لوٽ زمين ۾ ڪيل ڪيٽو .
 • ڪٽر ڪيٽو ؛ ڪٽر ڪيٽون ؛ سڪل زمين ۾ هرڏين -
 مڪي زمين ۾ ڪيٽو ڪرڻ - ايڏائڻ - ڪليڦون ڪرڻ
 آزارڻ .
 • ڪٽر ڪٽ * ڪٽر ڪٽ (ڪ)؛ ذ. جبل جي
 آناهي چوٽي .
 • ڪٽر ڪٽ ؛ ث. مڇي جو هڪ قسم .
 • ڪٽر ڪيٽي * ڪٽر ڪيٽون ؛ (ت)؛ ث.
 ڪاٺي جو سنهو ٺڪر - چوڏو - چيٽ .

● ڪيرمنت السله ذاهيري: اسم خاص. تعلقي شهدادپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيرمنتيل: ڪيرمنتيل: د. (سن. ڪيرمنتيل = ڪيستو). درهائي لاريل مان ٺهيل ڪشتو. ڪدوء مان ٺهيل ڪشتو. فقيرن جي پٺن جو برتن. هڪ قسم جو ساڌو فقيرن جو ڪاٺ يا لوه يا پتل مان ٺهيل پالتيءَ جي لمولي تي برتن.

● ڪيرمنتو: ذ. اسم خاص. مڇيءَ جو قسم.

● ڪيرمنتشي: پيرسوڪ: ذ. اهو ڀرپوگ جنهن ۾ فعل مدائين مڇهول صورت وارو آهي، جنهن ڪري مفعول ڦري جملي جو فاعل ٿئي ۽ فعل ان پٽالڏر عدد ۽ جنس ۽ ضمير ۾ مڇي. (گرامر).

● ڪيرمنتوش: ڪيرمنتوش: ذ. (سن. ڪيرمنتوش = تر + مڇشي = من). هڪ قسم جو انڌو ڪوٺو. چنڊوڻو. ٿير. تياگ. تيلوڪڙي. خال. آٺ جي هڪ رنگ جو نالو.

● ڪيرمنتسي: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪيرن: اسم خاص. سني ۽ شڪارپور تعلقن ۾ هڪ ديھ جو نالو. شڪارپور ۾ هڪ ڌڙ جو نالو. هڪ ذات جو نالو. (ت).

● ڪيرن: اسم خاص. هڪ سمي چار جو نالو.

● ڪيرناتا: (سن. ڪيرناتا = ديتا). ديتا. پاڇو. وجر. ڪهل. قياسي. ڪيرناتا.

● ڪيرناتائين: (سن. ڪيرناتا + نيتان = جاء). ديتا جو پٽڀاءو. ديتاوان. ڀرماتا. خدا.

● ڪيرناتائي: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪيرنلاه: اسم خاص. تعلقي شاهپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيرنلاه: ڪيرنلائون: ت. وچائڻ جي ساز جو هڪ قسم. لڦڻيل. ڪولائي. (اسم خاص). تعلقي عمر ڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيرنلائين: مصلو. هاسا لاهن. هاسا هيٺ ڪرڻ. هاسا ڍارڻ. وڪوڙي وڃڻ. ڪهڻو مينهن وسائڻ.

● ڪيرمنت: ڪيرمنت: ذ. ڀسارڪي وڪر جو نالو. گوسالو.

● ڪيرمنتور: اسم خاص. سيوهڻ، ڪنٺا ڪوٽ، ميهڙو ماٿيلي تعلقن ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيرمڇي: ڪيرمڇي: ت. واڳڻائي رنگ. ڦيرمڇي. ڦيرمڇي. اکين جي لاءِ ڊپ طور ڪم ايندڙ.

● ڪيرمڇي: ذ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ڀسارڪو وڪر (اٺي والڪر) گاڙهن ڪيٽن جي پيدائش ان ۾ پٽ ۽ ڪپڙو رنگجي). ڦيرمڇي. ڦيرمڇي. ڦيرمڇي.

● ڪيرمنتاخ: ڪيرمنتاخ: ذ. (ع. قمرساق). زال جو پڙو. زال جو منجو. زن مريد. دلو.

● ڪيرميش: ڪيرميشون: ت. ڪيرميش. ڪورلن. بادشاهه جو صلام. مڇرو. ڪيرميش. ويٽي. سوال. منت. عاجزي. التجا. اميراري. عرض. زاري. عجز. لياڙ. ميڙ. خدمت. چاڪري. ٺهل. شيوا. سوڙهي ڪهڻ واري حالت. ڏکون واري حالت.

● ڪيرميش: ڪيرميش: مڇرو پيڻ. ڪورنن بجا اٿڻ. گوڏن تائين لوڙي ٿي دفعا سلام پيڻ. خدمت ڪرڻ. ٺهل ڪرڻ. شيوا ڪرڻ. چاڪري ڪرڻ. خاطري ڪرڻ. آڙيون لڙيون ڪرڻ. مسند ڪرڻ. عرض ڪرڻ. ويٽي ڪرڻ. التجا ڪرڻ. ٻوڇا ڪرڻ. بندگي ڪرڻ. عبادت ڪرڻ. سجدو ڪرڻ.

● ڪيرميش: (ت) انتظار. پريشاني. اوسيڙو. ڳڻتي. فڪر. الديشو. فڪرات.

● ڪيرميش: (سن. ڪيرميش). ڌوسي ڪن ڪرڻ جو خواهان. ڪريا ڪرم ڪرڻ لاءِ سدا تيار.

● ڪيرميشي: ذ. (سن. ڪيرم + شي). ڌرمي ڪم ڪندڙ.

● ڪيرم علي گوهاڻگ: اسم خاص. تعلقي ميري خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

وڌي - ڏولگهو. (سن. ڪٽر نڊهه = ٺوڪري)
 ايد يا ڪنهن ٻئي مضبوط ڪاٺيءَ سان ٺهيل
 ٺوڪري جا ٻهڙن تي ماڻهن چاڙهڻ يا ميوي
 وغيره جي ٻاهر موڪلڻ لاءِ ڪم اچي.

ڪٽر نڊي ڪٽر نڊ يون ٿ. ڪٽر نڊي -
 ٻوڙهو - مڇو - موڙهل مٽ - مڇهڻ ڏاڳو.

ڪٽر نڊي اسم خاص. آن جو هڪ قسم
 (راڻڪ ٿڪو) هن جي مالي سيني جي سور لاءِ
 فائدو ڏيندڙ آهي. ان جي اٿي ۾ ايلسي ۽ وڏي
 ملائي سوچ ۽ سُور وارين جاين کي ٻڌڻ سان
 فائدو ٿيندو - ڪيرنگهه.

ڪٽر نڊي ڪٽر نڊ يون ٿ. بادشاهه يا
 ڪنهن وڏي ماڻهوءَ جي اڳيان جهڪي ڪيل
 سلام - آداب - ڪورنگهه - پرنام - تسليمات -
 لمسڪار - بندگي - سواڪت - مڇرو - منٿ - التجا -
 سوال - ويڻي - آزي - ليزاري - عاجزي - عرض -
 زاري - لياڙت - ارداس - عجز - نياز - نيوزت.
 آجيان - آڏو پاءُ - تعظيم - پلي ڪار - آءُ پاءُ.
 خدمت - چاڪري - ٺهل - شهيدا.

ڪٽر نڊ يون ڪٽر نڊ يون ٿ. مڇرو پڻ - آداب بچا
 آڻڻ - ڪورنگهه ڪرڻ - سلام پڻ. بندگي ڪرڻ.
 آجيان ڪرڻ - آڏو پاءُ ڪرڻ - سواڪت ڪرڻ -
 تعظيم ڏيڻ. خدمت ڪرڻ - چاڪري ڪرڻ -
 شيوا ڪرڻ - ٺهل ڪرڻ.

ڪٽر ننگ ڪٽر ننگ (ڪ) ٿ. هڏن جو
 پڇرو - ٻوڙو.

ڪٽر ننگ ٿ. (سن. ڪٽنگ. ف. ڪال)
 ٻوڪ جو هڪ قسم - ڪيرنگهه.

ڪٽر ننگ ڪٽر ننگ ٿ. ڪٽر ننگهه - هڏن
 ڪٽر ننگهه ڪٽر ننگهه ٿ. (سن. ڪٽر ننگهه)

ڪٽر ننگهه ڪٽر ننگهه ٿ. ڪٽر ننگهه جو ڪٽر ننگهه -
 ڪٽر ننگهه ڪٽر ننگهه ٿ. ڪٽر ننگهه جو ڪٽر ننگهه -

ڪٽر ننگل ڪٽر ننگل ٿ. ڪٽر ننگل ٿ. (سن.)
 ڪٽر ننگهه = ڏاڍو ٻئي جو هڏو - ڪٽر ننگهه -

سنگ ڪٽر ننگهه. ٻٽ جي هڏن جو ٺاڻ -
 هڏن جو پڇرو - ٻوڙو - ڪاٺ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي يون ٿ. ٺ. ساز جو
 هڪ قسم - ننگيل - ڪٽر نائي - ڪٽر نائي.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. (سن.)
 ڪٽر = هٿ + ڪٽر = ڪٽر (ڪٽر) - مٽ -

ٺوڻي.
 ڪٽر نائي اسم خاص. تعلقي ميرپور ساڪري ۾
 هڪ ديھ جو نالو.

ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. (سن. ڪٽر نائي)
 دوا طور ڪم ايندڙ ڪنڊن واري ٻوڙي جو هڪ

قسم. (هن جو عرق گرميءَ کان ماڻهو پيئندا آهن).
 ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. (سن. ڪٽر نائي)

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

ڪٽر نائي ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.
 ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ. ڪٽر نائي ٿ.

شڈارو اٹن - اصلاح اٹن. دالھن کرن - کوک

● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. صفت. (سن. ڪٽو =
وڌڻ کان روڪڻ) قد جو ننڍو - ٻنڌرو - ڄامڙو -
سُرڪو - رڳڙهي - ڊمئي - ڊينبو - رڳهڻي - چوٽو -
مٽڙو - ڪٽ مٽڙيو. (اسر خاص). هالار جبل
جي هڪ شاخ جو نالو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرا: ذ. ٻٽها - اگهه - منهنه -
لُڙخ - ٻيٽ - قيمت. اگهه مان. "شيء جو ڏاڍو
ڪيرو آهي". نالو. پاڙو (ت) ٻائيءَ جي اوهاري
جو دَر (ت).
● ڪٽرو ۽ ڪٽرا: ذ. (پرا. بوڪڙو) لنڊن
ڪنن وارو - بنا ڪنن جي - ڪنن وڌيل
(چوپايو يا ماڻهو). (ضمير - تفهام) چا -
ڪڇاڙو (ڪ - ت).
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو (ت): ذ. گهوڙي جو
ننڍو ڪير ٻياڪ ڪٽر - پهاڻ - وڇيرو. گرم پٿر
تي هڪل ماسي - روت (ڪ). (صفت). ٻنڌ -
ڪيٽو (ت).
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ٻٽها -
جو هڪ قسم.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. يورپ جي
ملڪن ۾ ٿيندڙ هڪ قسم جو وڏو پکي -
پنگهه پکي جو هڪ قسم. شڪاري پکيءَ جو
نالو - ٻاڙ - شڪرو - زرو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. (انگ.
ڪرواڪ). تلور جي قسم جهڙو هڪ پکي -
جهنگ ڪڙي (ڪ).
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. (ع). ملائڪ - فرشتو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ٻٽها -
ڏاڍائي - جبر - زور - زور - زبردستي - زوراوري.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. بنڊن کي
چيريندڙ وڏي ڪارائي - ڪرت - ڪروٽ.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. (سن. ڪلات =
وڏي ڪارائي). وڏي ڪارائي - ڪٽر -
اٺ جي ٻئيءَ جو هڏو - اٺ جو ڪرنگهو (ت).
(سن. ڪٽ - ٻاسو). ٻاسي اٺلائڻ جي حالت -
ٻاسي بدل.

● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. اسر خاص. سلائي
ڪڍي ورتل ڪٽرو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. جبل مان
لڪرندڙ مهمائي - سَومائي - مهميرو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. (سن. ڪٽپ =
ڪاوڙجڻ) ڪٽرو - ڪاوڙ - غصو - ڏمر -
وڌو - چوپ - راج - ناراضگي - چڙ - خار -
جوش. جذبو - آڌمو. ڪوپ. منو و ڪار -
حرص و هوس. ڪٽو - دشمني - بغض - ويهر.
- ڪٽرو - ڪٽرو: مصدر. ڪٽرو ڪٽو - ڪاوڙجڻ -
ڏمرجڻ - غصي ٿيڻ.
- ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. صفت.
ڪروڙي - جوشيلو - چڙو - ٽپو - تاشي -
جوشي - ڪروڙ مان - ڪروڙ وان - جوش ڀريو -
ڏمرائڻو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. اسر خاص. تعلقي اوشهري ۾ هڪ
دٻه جو نالو.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. (سن. ڪٽرو =
ڪاوڙ). ڪاوڙ - غصو - ناراضگي - ڪوپ -
ڏمر - چڙ - ناراضگي - غضب - قهر - ڏک - عتاب -
خفڪي. گهي - ڪاڪيل - ڪٽو - ڪٽو -
خرخسو - رڳڙهه پڙهه. آجايو روج راڙو - ڪٽو -
ضد. بحث - حجت - مناظرو. خواهه خواهه جو
رودن - رُسامون. ڪلفت - لاسازي.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ڪاوڙ ۾ اچڻ -
ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ڪاوڙ ۾ اچڻ -
اچڻ. گهي ڪرڻ - ڪٽو ڪرڻ - ڪٽو ڪرڻ -
اڃائي رڳڙهه پڙهه ڪرڻ - مانڌائو مچائڻ.
● ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ڪٽو ڪرڻ -
ڌڻو ماري وٺڻ. گهي ڪرڻ - ڪٽو ڪرڻ.
- ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ڪٽو ڪرڻ - گهي ڪرڻ.
رمن. روج راڙو ڪرڻ.
- ڪٽرو ۽ ڪٽرو ۱ ذ. ڪاوڙ ڪندڙ -
غصي وارو - چڙاڪ - زود رليج - گهي خور -
ڪيٽائي. ڪڪليو - ضد. (اسر خاص). هڪ
ذات جو نالو.

ٺنڊڻ جي ڏيڏو، زهردار، دوائن ۾ ڪم ايندڙ).
 ٻاڙهي ٺنڊي. هڪ چمڪندڙ جيت جو لالو-
 ڪوڪڙپتو- ٽالڻائو- ڪوڙهه ٺنڊي.

● کَرِ هَمَر (ت) : ث. کوڑ۔ ہل۔ شور۔ ہواغو۔
 ۵ مچر۔ ہائیتال۔ حشر۔ ماندائو۔ غوغاء۔

● ڪٽر، ڪنگري (ل): ٿ. هڪ قسم جي
پوٽي جو اڇ.

● کَرہَہَلْ ۛ کَرہَہَلْ ۛ ذہ کَرہو۔
اَک۔ ذاکہو۔ کرہ۔ توڑو۔ مٹیو۔ ہک عام وکر
جو لالو۔

● کبرہین ۱۰ ت. خارش - کھہ - کھی - کیرو - کپھار - کجلی .

● کیرمَن: مصدر۔ جھوٹو کرنا۔ فساد کرنا۔
لڑائی کرنا۔ معاملو مچائیں۔ لفاق وجھیں۔

● ڪڙهو ڪڙهه؟ ڏي. (سن. ڪڙپ = ڪڙهو. ٻهرا. ڪڙهو). آٺ - ڏاڳهو - توڙو -

ڪنڙهه - مٿيو - ڪنڊون . ٻاڃاريءَ ۾ ڏيکي جي
ڪلهي اچڻ واري جاءِ . (مٿين پاسي) - ڪنڊون -

(ث. ڪر هي ۽ ڪر هيون).
ڪانڌو بازار جي هڪ وڪر جو نالو (عام).

- ڪر ٿوڙ ۽ ڪر ٿوڙ (ل): ذ. آڻ جي
لنڊن ڦرن جو البوم - ڪولرن جو وٽر -

ڪنوائن جو وڳڻ.
● ڪِرُءِو ۽ ڪِرُءِتا؛ ذ. (ن). ڪِرُءِ =

ٻچو). ٻڪريءَ جو ٻچو- ننڍو ڦڙو- ٻهرو- ڇيلو.
-ڪُڙو ڪُڙن؟ ڪُنڊ ٻهرو جي ڪل لاهي

● کَرَّهَوْ ۛ کَرَّهَتَا؛ ذ. بدبودار، ذکیو۔

اڻالڳو - دشوار - اوکو - اولو (ضد سُرھو) .
”سڄي جي سڱ سڌا سُرھو“

ق. ریبین قارب ڈس کڑھو،
اے ی تیک تار چو تڑھو،

هيئن جي ھار جو اڻ لاس .
(فاضل شاھ).

● ڪَڙهي ۽ ڪَڙهيون (ٿ) ٿ. ٿ. ڪاٺي
جي ٺهيل اولهي ۽ ٺهي (فصل لٽي ڏي ڪي رکڻ

مصیبت. بد بختی - کم بختی - شامت. رام - آم.
 "جیسین لئو کھی لئو، تیسین کھر آجھاسی وھی".
 کر مو - آٹ.

— کَـوہِ اَجمَـسَ: باہ جو نُرں جھپڑو بند
تیں۔ لڑائی خلاص تیں۔ معاملو ختم لیں۔

کے لئے وہ آچھی بہن! بد بختی لگئی۔ نصیب قتل۔
شامت اپنی۔ کم بختی شروع تھیں۔

- ڪٿرہ لکڻ ۽ نفق ٻڌائڻ - جهڙو ٻڌائڻ.
 ”پوءِ ڪٿرہ لکڻ ڪيئن اسان ٻين وچ ۾.“
 (راجن شاھ).

- ڪَڙهين ۽ ڪَڙهڻون؛ ٺ. جهيڙو۔
- جنگ۔ فساد۔ ڪٽلھہ۔ رڳڙو۔ ٽٽو۔ ويڙھ۔

ورود - تکرار - حجت - مؤذ - تنازع - بحث - وثا -
رد و بدل - چٹا پیتی .

== کیرہن: مصدر۔ وڑھن۔ لڑن۔ جنگ کرن۔
جھڑو کرن۔

”هروڙنو ٻارڙ تي، ڪرهندي قرب ٿئي.“
(شاه ڪريم).

● کترہ ۽ کترہ ڏي. (سن. کترپ =
(آڻ). ڪرھو. آڻ - توڙو - ڏاڳھو. ڪنواٽ -

• کیر'ہے ۽ کیر'ہے (ل) ۽ ث. نفرت - بچان۔

● کیرہ' کا کیرہ (ل)؛ ذ. ہیرن جہڑو ۴

چيڏو وٺڻ جو هڪ قسم. (بچ مڪل) ائين مثل
مخف، اراڻي وهڻ موجب هيٺ جو بچ جنهن گهر

اها نهري شڪل جا اڌ گول کي مندرس قطرتي

چونڊاري ڦيرائبو ته اهي (معاشي ڪتاب ص ۱۱۱)۔
- ڪير ه ڪڪري آچلن جهڙو وجهن -

● کٹر مہاشی، ن. جہیزو۔ وڑو والد۔ لانا۔

جنگ - لڑائی - معاملو - غرضو - دشمني - وپرو -
ضد - نفاق .

● کـرۂ بـندلی : کـرۂ بـندلیون : ۱ ثـ
جیت جو ۲۲ قسم (رنگی کارو ۲ گاڑھو)

ہاں رکندو۔ ہاں پاسو کندو۔ ہر ہیو کار۔ مستقی۔
عابد۔ ایک۔

- کیر یائیتو؟ ۞ کیر یائیتا؛ ڈ. سنجی -
 کیر یاتو - جگتی - ہاں ہلو - کیری وارو -
 کیر یاتو. ہاں رکندڑ - ہاں ہامو کندڑ.

- کیری رکتی! ارہیز کرٹ - کیری رکتی۔
ہاز رہن - دؤر رہن۔

- کیری 'کنڈ'! کیری رکن۔ ارہیز کوٹ۔
 بازارھن۔ اہی رھن۔

● ڪُري ۽ ڪُريون ۽ ٿ. نسين ڪن واري ڪري يا ر. ۽ ڄاڻين ۽ جو ٻج (ٿ).
 ۽ ڄڻي ۽ جو هڪ قسم (ٿڪا ڊگها ۽ پوئتي سڙيل)
 (ڪ). ڪن ۾ ٻانڌن جو هڪ زبور (ڪ).

(اسم خاص). آئندہ قوم مان ھڪ ذات جو نالو.
- ڪري پوري ٿ. ٻڪريءَ جو ھڪ
قسم (ڪڻڪ رنگي، ڪين جا وار لڻيا ۽ پُٽ
سان چُهڻيل ۽ ڪين جا وار ڏاڍا مارا سڱ آيا
پورا ٻنسا ۽ وڻيل، قد ڊگهو ۽ ڪي ڪير جيون
ٻيليون تہ ڪي ٻليون).

- ڪَڙِي ڪاموڙِي ۾ ٿ. ٻڪريءَ جو هڪ
قسم (ڪڙڪ وٺڪي) مٿان ڳاڙها ٽپڪا وارو
رڌا ٿيڻ ڊکها، قد جي ٻاڪل ڊکهي، سينگ ڊکها،
سنهن تي تمام ڊکها وار.

● کَرُ: یا: اسم خاص. مک ذات جو نالو.

● کیر یا کیر یاتئون؛ ث. (من). کمر - کاج - ذلت و - ڈاڑی، عمل - سرانجامی - بجا آوری - کابہ مذہبی رسم - دفن کفن - کیر یا کمر - بجهیز و تکفین - منسگار - سو گند - قسم - حلف - عہدہ - بدلہ - عوض - مکافات - پرستش - ہو جا - عیادت - بندگی - تماشو - کیل .

- گير يا ڪٽڙ؟ ڪابه ادا ڪيل هندڪي
رسم. هندن ۾ مڻهي ماڻهوءَ جي پويان ڪابه ادا
ڪيل رسم منسڪار- تهجهڙ و ٽڪفين.

== کیر یا کترم کترن : کفن دفن کرن .

لاہ). (اسم خاص). تعلقی کوئٹہ ہر ہک
دیہہ جو نالو.

● کَرَاءَۃٌ کَرَاءَۃً ذ. دُکَّار - قحط - قحط عالی -
دُکَّر - اثاث - مہالکائی - قلات.

● کَرَنُ (ت) ذ. تَسْکِي زمین مِ بِج چٹن
لَاءِ ذَلَّ هَرُ - سُج - وِیرانِی - ہر بادِی - آجَار -
تباہی - سوک - ہنٹ.

● گيرتون (ڪ)؛ ٺ. چچي جهڙي جيت جو هڪ قسم. (جهنگ ۾ وڻن تي وهندڙ ويڪاري ۾ مٿي ڳاڙهي ٿئي ٿي).

● کَر لُی (کچ): لہ گھتر۔ جاو۔ مکان۔
ہنڈ لُیکائو۔ اُمتائو۔ حویلی۔ جیکھہ۔

● کنریین' (ک)؛ ث. جھنگ ہر رھندڑ لنیدی
چرچی - کیرؤ ی'.

● ڪري ۽ حرف جر. (سن. ڪر = ڪرڻ) (جي) سبب - لاءِ - واسطي - ڪاڻ. (جي) هٿان - معرفت - هٿيئون - ٻڌريعي - دؤران. (شرم) وچان. (جي) مشابهت ۾.

● ڪَري ڪَريُون ٿ. ٻائي ٻيٺن لاءِ
 ٺڪر يا ٽين جو اسٽيڙو گلاس - ڪوڙي -
 ڪوٺري - ٺيبي - چٽل - ڪنجهي. ٻائي (ت).
 هڪ زيور جو نالو (ت). ڪهڙي جو هڪ قسم
 (ت). اڪريءَ جو هڪ قسم - چٽ ڪري (ڪ).
 (سن. ڪيٽو = چيتو) چٽل ڦٽو جو
 نشان.

● کيرِي * کيرِ يُون * ث . (سن . کريا =
 هر هيز) ايماري جي حالت ۾ خراب کاڌي کان
 هاسو - هر هيز - آڻ هار - پٽت * هر هيز گاي - سڀال -
 مو شو - مستجر - اعتدال - پاڻ رک - جگهت * کيري *
 جو کاڌو - هلڪي غذا - هاگو کاڌو . کيلي -
 کوکو * ميهن * کيرو - کيري .

- ڪير پاڻو ۽ ڪير ٻاڻا ڏ. ڪيريءَ وارو۔
ڪيري ڪندڙ۔ گهري ڪاڏي کان ٻرھيز ڪندڙ۔
ڪريائڻو۔ رڪت وارو۔

- کیر پائتو ۽ کیر پائتا، ذ. کیری ۽ وارو۔
کری کندڙ۔ کیر پائتو۔ رکٽ وارو۔ پاڻ پتلو۔

ڪير پٿر اچڻ: نفرت پيدا ٿيڻ - اچڻ اچڻ -
 ڏڪار ٿيڻ - حقارت ڪرڻ.
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. (سن. ڪير پٿر).
 هڪ وڻ جو نالو - ڪرڙ.
 ڪير پٿر: اسم خاص، تعلقي ٺاري (رياست
 خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. هڪ وڻ جو نالو.
 ڪرڙ. ماڻهوءَ جو هڪ نالو. مڇيءَ جو هڪ قسم.
 ڪير پٿر: مصدر. (سن. ڪير پٿر = راند).
 راند ڪرڻ - راند ڪڍڻ - ڪيڏڻ - ڪيڻ - هڪارڻ -
 آواز ڪرڻ - سڏ ڪرڻ - هڪل ڪرڻ - سڏڻ.
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. ڪير پٿر =
 ڪيڻ). راند - وڻ - وڻ - وڻ - وڻ - وڻ -
 ڪيڻ - مڙو - رڻ - وڻ - وڻ - وڻ - وڻ -
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. (ف. ڪير پٿر).
 ڪير پٿر: هڪيءَ جو اڻاڻا ڪٺپ ڪوهي لوان
 ڪٺپ ڪيڻ وري حالت - هڪيءَ جو هر سال لوان
 ڪٺپ وارو ٿو ٺهڙو. مهمڙ - سار - تعدي - جٽ -
 مار موچڙو - کار ڪند. اولهاري ۾ بازن ڪي کارايل
 کاڌو (ت).
 ڪير پٿر ڪيڏڻ: هڪيءَ جو نوان ڪٺپ ڪيڻ.
 مار ڪيڏڻ - جٽ ڪرڻ - سيڪڻ ڏيڻ - نصيحت ڪرڻ -
 هدايت ڪرڻ - تنبيهه ڪرڻ.
 ڪير پٿر ڪٺپ: مشڪلاتن مان هار پوڻ -
 تڪليفون سهڻ - سختيون سهڻ. ڪريز ڪيڏڻ.
 ڪير پٿر ۾ وڻ: ڏاريل هڪي (ڪڪڙ باز
 وغيره). ڪي لوان ڪٺپ ڪيڏڻ لاءِ خاص احتياط
 واري جاءِ ۾ وهائڻ (ت).
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. (سن. ڪاوپل =
 ڪرپلو). ڇاڇي جو هڪ قسم - هڪ وڻ جو
 لٽيو ٿر (ڏانڊو ڪڙو). سوڍا يا ليمن جي ٻاٺي.
 حقي جو هڪ قسم.
 ڪير پٿر ڪير پٿر: ڏ. ڪير پٿر: ڏ. صفت. (ع).
 ڪرم يا احسان ڪندڙ - بخشڻ هار - مهرباني ڪندڙ -
 ڀاڄهارو - معاف ڪندڙ - مڏاهون مڏيندڙ - سخي -
 مخير - داتا - جوڙاد - فياض - رحيم - مهربان -

ڪير پٿر يا لاث: ڏ. ڪنهن به
 ڪير يا ڪرم جو انتظامي - جوڙجڪ ڪندڙ.
 ڪير يا وڻيشڻ: اسم ظرف. (جهت مل ڪرام).
 ڪير يا تو: ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪو وڻ - چريانو.
 ڪير يا تو: ڪير يا تو: ڏ. لٽار -
 لڪار.
 ڪير يا تو: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ هندن
 جي هڪ ذات جو نالو.
 ڪير يا تو: ڪير يا تو: (ڪ)؛ ڏ.
 صرف ٽالڻ تي ڇاڇيل مانيءَ جو هڪ قسم -
 ڪرو - ڪير يا تو - روڻ.
 ڪير يا تو ڪير يا تو: ڏ. (سن. ڪندي =
 خريدي) الحاج کان سواءِ ٻي جنس - ٽيلي - ٻج.
 ڪير يا تو: ڪير يا تو: ڏ. ريزڪي وڪري
 وا. وڌڪالدار - پرچون - هٿاڻي.
 ڪير يا تو: ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪو وڪرو - ڪير يا تو - چريانو. هڪ وڻ
 جو نالو.
 ڪير يا تو ڪير يا تو: (ل)؛ ڏ. نفرت -
 قباحت - ڪراحت - ڪير يا تو - ڪير يا تو -
 ڇڪار - ڪير يا تو.
 ڪير يا تو ڪير يا تو: ڏ. ڪير يا تو -
 قباحت - حقارت - سوگ - گيلاني - آهيو - آهت.
 دل خراب ٿيڻ واري حالت.
 ڪير يا تو ڪير يا تو: ڏ. (الگ). ريشمي
 ڪپڙي جو هڪ قسم - ڪچي ريشم جو سنهو
 ڪپڙو.
 ڪير يا تو: ضمير. ڪچ - ڪچان.
 ڪير يا تو: ڪچان - ڪريج.
 ڪير يا تو (ت): اسم خاص. مينگهواڙڻ جي
 هڪ ذات جو نالو.
 ڪير يا تو (ل): ڏ. له اٿن جي ارادي سان
 وهڻ واري حالت - مٽيا گو - ڪپ ڪوڙيل.
 ڪير يا تو ڪير يا تو: ڏ. نفرت - ڇڪار -
 ڪراحت - ڇڪار - حقارت - سوگ.

● ڪٽڙڇ ۽ ڪٽڙڇڇ : ذ. رڌڻ يا پڇڻ لاءِ
لوه جي ڏوٽي - ڏوٽلو - ڪفڪير - ڪيوڙو -
وڌڻو - ڏوٽو. ڪرندي - ڪرميندل.

● ڪٽڙڇ ۽ ڪٽڙڇون (ت) : ٺ. ڪُنڊَ.
خير - سڌ - پتو - سماءُ - حال - احوال - سماچار -
اطلاع - ڄاڻ (اسم خاص). ڏاڙهياري جبل هر هڪ
ڍوريءَ جو نالو.

● ڪٽڙ چي ۽ ڪٽڙ چيئون : ٺ. شيءِ تَرڻ جو
قُرمي ٻانءُ - ترڻي - لڳو لڳو - ڪنڇي - ڪٺاهي.
● ڪٽڙد : ظرف. علحدہ - جدا - الڳ - ڌار -
ڇڙوڇڙ. رول - رولاڪ (ڪ).

- ڪٽڙد ٿيڻ (ڪ) : الڳ ٿيڻ - ڌار ٿيڻ -
علحدہ ٿيڻ - جدا ٿيڻ. ڀلجي وڃڻ - راهان رڌ ٿيڻ -
قُتي وڃڻ - لاهتہ ٿيڻ - ڪُمر ٿيڻ. " ڀڪري مال
مان ڪٽڙد ٿي ويئي" (جملو).

● ڪٽڙد ڪرڻ : ٻلاڻو ٻڌڻ - سوکھو ٻڌڻ -
قابو ڪرڻ - مضبوط ٻڌڻ - جڪڙڻ (ل).

● ڪٽڙد ۽ ڪٽڙدوڻ : ٺ. ڊوڙ - ڊڪ -
ڀاڄ - پڇ - ٺاڻي.

- ڪٽڙد ڪرڻ : ٽيڪو ڊوڙڻ - ڀاڄ وجهڻ -
پڇڻ - ٺاڻي ڪڍڻ - ڊيهه ڪرڻ - ڊيهاڙو هڻڻ.

● ڪٽڙ دي ۽ ڪٽڙ ديئون (ت) : ٺ. ڪاهه -
حماو - جابهه - آسارو - روستو.

- ڪٽڙ دي ڪرڻ : ڪاهه ڪرڻ - حملاو
ڪرڻ - جابهه ڪرڻ - آسارو ڪرڻ - روستو
ڪرڻ.

● ڪٽڙ سارو ۽ ڪٽڙ سارا (ت) : ذ. ان رڪڻ
لاءِ ٺهيل سڀنيءَ جي جاءِ - گندي - گندلو.

● ڪٽڙ سو ۽ ڪٽڙ سا (ت) : ذ. مڙهيءَ جو
هڪل مٽ - مائورو - مڙيڪو.

● ڪٽڙ سيمو ۽ ڪٽڙ سيا (ت) : ذ. لوٽو -
ڪڏوڻ.

● ڪٽڙڪ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽڙڪ ۽ ڪٽڙڪ : ذ. صفت. سخت -
ڏاڍو - ڀڪو - پختو. ٺوٺ - سُڪل. ڪٽهرو -
ٽيڪو - تڻند مزاج - تيز طبع.

● ڪٽڙيجڻ : مصدر. ٽڪجي هون - ٽڪي
هون - ڪٽڙجي هون - چور ٿي هون - هٽجي هون -
ڪٽڙجن.

- ڪٽڙيجي ٻوڻ : ٽڪجي هون - ڪٽڙيجڻ.
سغتي اچڻ - تڪليف پهچڻ.

● ڪٽڙ بي ۽ ڪٽڙ بيئون (ت) : ٺ. مينهن
جو هڪ قسم (پڇ اچو، پر ٽڪڻ نه اچو ٿيڪو)
● ڪٽڙت ۽ ڪٽڙت (ت) : ذ. بلڪل ڏهرو -
اپرو - ضعيف - لاغر - هيٺو - نيٺل - ڊرٻل -
ڪمزور - لاتوان - بي پهچ. خراب گوشت.

● ڪٽڙتو ۽ ڪٽڙتا : ذ. (سن. ڪرتڪ) بدن
مان جهٽل لڏبو چولو - بهراڻ. ننڍو ڪوٽ.

● ڪٽڙ تي ۽ ڪٽڙ تيئون : ٺ. چوسلو -
الڪرڪو - ڪٽڙو - جهٺو - ڪرتي - بهراڻ.
(جنڪيٽ والڪر). چولو (ت).

● ڪٽڙڇ (ت) : ذ. سنهو ڀاڻ - ڀاڻ جو
چورو.

● ڪٽڙجڻ : مصدر. ٻڌجڻ - قابو ٿيڻ - ڦاسجڻ -
اڙجڻ - سوکھو ٿيڻ - جڪڙجڻ - قيد ٿيڻ. محبت ۾
گرفتار ٿيڻ - عشق ۾ ڦاسجي ويڻ.

- ڪٽڙجي ٻوڻ : ٻڌجي هون - گرفتار ٿيڻ -
قابو ٿيڻ.

● ڪٽڙجڻ : مصدر. ٽڪجڻ - ٽڪڻ - ٽڪاوت
محسوس ڪرڻ - چور ٿي هون. جسم جو استو
ٿيڻ - ساڻو ٿيڻ - ماندو ٿيڻ. ٻيڙا ٿيڻ - خفي ٿيڻ -
ورججڻ.

- ڪٽڙجي ٻوڻ : هڪ جاءِ تي ويهي ويهي
ٽڪي هون - جسم جو نستو ٿي هون.

- ڪٽڙجي وڃڻ : ويهي ويهي ٽڪجي هون.
ويڙهي سڙهي وڃڻ - گول مول ٿي وڃڻ -
ڪٽوڻڙو ٿيڻ - ڊونڊو ٿيڻ.

● ڪٽڙڇ ۽ ڪٽڙڇ : ذ. ڪٽڪ کانو -
ڪٽڪ ڪچرو - ڪند ڪوچر - ٻوهر سوهر - ڪند گروڙ -
ڪٽڪ ڪهچر - اولڙ. (صفت). هيڏانهن هوڏانهن
پکڙيل (ڪا به شئي) - ڇڙوڇڙيل - ڪينڊريل -
ٽڙيل پکڙيل.

● كِتْمَنٌ كِتْمَنٌ (ل) ذ. قَت - زخم - كِتْمَنٌ .
● كِتْمَنٌ كِتْمَنٌ ذ. طَرِيقٌ - سَلِيقٌ - اَمُونٌ .

- ڪٽڙو ٽڪڻ: تلخ معلوم ٿيڻ - ڪسارو لڳڻ -
 ڪارو لڳڻ - پاڙو لڳڻ - آڪرو لڳڻ - زهر معلوم ٿيڻ.
 ذاتقي ۾ خراب لڳڻ - چڱو نه لڳڻ - ٻڄڙو لڳڻ.
 - ڪٽڙو لڳڻ: ذ. ذاتقي ۾ ڪٽڙو لڳڻ.
 (ڳالهائڻ) نه وٺڻ - ٻڄڙو لڳڻ.

- ڪٽڙو لو: ذ. ڪٽڙو - ڪٽڙو - تلخ (و - ڪوش).
 - ڪٽڙو مٽو پون: دوستي دشمني رکڻ -
 ٽيڪو مٽو ٿيڻ - عداوت رکڻ - ويڙ رکڻ -
 دشمني رکڻ.

- ڪٽڙو ويڙهه: ڏيڻ: وٺڻ کي بيماريءَ کان
 ڪنگڻي ڏنڊ ڏيڻ.

- ڪٽڙو هڻڻ: اطلاع ڏيڻ - خبر ڏيڻ - سنڌ ڏيڻ -
 سماچار ڏيڻ - بند ڪرڻ - قابو ڪرڻ - موڪلو ڪرڻ.
 جهنگ ۾ سونو کي چوڌاري ڪٽڻ ۽ ماڻهن جو
 وڪوڙي وڃڻ. (شڪار جو اصطلاح).

● ڪٽڙو ڪٽڙا: ذ. لٽي جي ڪاٺين يا
 ڪاٺن جو ٺهيل ڪارو - ڏلهو. دروازي جي ڇڪ -
 چڪ - ٽوڙو - ٽڙو - ڪٽڙي. هاڻيءَ جي اوهاري
 جو در - آوازي جو در - ڊانڪڙو (ٺ).

● ڪٽڙو ڪٽڙا (ل): ذ. پٽڻ تي هلڻ
 واري حالت - ڪٽڙو.

- ڪٽڙا ڪٽڻ: پٽڻ تي هلڻ - ڪٽڙيا ڪٽڻ.
 تيار هجڻ - سنڀيڙڻ.

● ڪٽڙا وال: اسم خاص. ڪاڇي جي جبل ۾
 هڪ ڏيوريءَ جو نالو. (الهيءَ جاءِ تي ڪٽڙال
 نالي ماڻهو مري ويو هو، اتي جو دستور آهي
 ته بي اولاد ماڻهو جي مٽ تي ڏيوري جوڙيندا
 آهن). (ڏ - ج جو سير).

● ڪٽڙو ۽ واٽ ڪٽڙو ۽ واٽون: ٺ. ڪٽڙو -
 سرسڙ - سرسڙات - سنهو آواز - پٽڻ پٽڻ - پٽڪاٺ -
 "ڪاڇا ٿي ڪٽڙو ۽ واٽ ٻڌندڙن ڏانهن بهير جي".
 (خان زئي).

پٽڪار هٿو - مٽ - ڄاڻ - سماع - اطلاع - خبر (ٺ).

● ڪٽڙو ۽ واٽ ڪٽڙو ۽ واٽ: ذ. ڪٽڙو - آواز -
 شبد - هلا - تنوار - صدا - الجان - هٽڪ - ٻولي -
 ڪٽڪ.

شوڻ - انشي - تاشي - ڪٽڙو - جوشيلا - ڇوڙاڪ -
 ڇوڙو - تيز طبع - گرم مزاج - چنگي - باهه جهڙو -
 گرم. (اسم) نڪو آواز - ڪهرو ڳالهائڻ (ضد مٿو).
 (هرا: ڪٽڙا. سن. ڪٽڪ = ڪٽڙو). در جي
 طاقن کي سوکهي ڪرڻ لاءِ ڪنڊو - تازي -
 ٿوڙي. حلقو - چلو. پيڙي وجهڻ لاءِ ڪاڇ - ڪاز.
 هاڻيءَ جي برتن کڻڻ ۽ جهلڻ جو هٿيو - مٽ -
 ڪٽڙو - مٿيو - جهلو. ڪاٺي ۾ آڱرين وجهڻ لاءِ
 چم جو گول چلو. رڇ جو هڪ حصو - رسي کي
 ٻڌڻ لاءِ واٽ. ڪورڊن جو هڪ اوزار - اهو سوراخ
 جنهن مان تسند لنگهي. ڳٽ - زنجير. آڻ جي
 لڙي جو اندران سڄي پوڻ واري حالت. (ل).
 (ٺ. ڪٽڙي ۽ ڪٽڙو پوڻ).

- ڪٽڙا ڇٽال: ذ. اندر جو جي وٺڻ جو چوڌو.
 - ڪٽڙو ۽ ڪٽڙل (ل): ذ. ڪسارڻ وارو -
 ڪسارو - ڪارو - ڪٽڙو.

- ڪٽڙالو ۽ ڪٽڙالو: ذ. ڪٽڙو - ڪٽڙو.
 (ضد مٿالو).

- ڪٽڙا ۽ ڪٽڙائون: ٺ. ڪٽڙائي - ڪٽڙاڻ -
 تلخي. ڪٽڙائي - شوخي. سنگت ۾ ڦٽاڙو - جدائي -
 ڦڪيت - سنڀيڙ - وڇوڙي - لفاق - اختلاف -
 ليورتي.

- ڪٽڙا واٽ وجهڻ: ڪٽڙو ڳالهائڻ -
 ڪهرو ڳالهائڻ - تلخ ڳالهائڻ - ترشروئي مان
 ڳالهائڻ - هڏيون ڏيڻ - جھٽ وجهڻ.

- ڪٽڙا اٿي ۽ ڪٽڙا اٿيون: ٺ. سواد ۾
 ڪٽڙا - تلخي - ترشي ڪٽڙائي - شوخي - ڪهراڻي -
 ٽيزائي. دوستيءَ ۾ ترشائي - ڦٽاڙو - چڏائي -
 ڦڪت - وڇوڙو.

- ڪٽڙو تپيل: ذ. ڪارو تپيل - ڇانپي جو
 تپيل.

- ڪٽڙو چاڙهڻ: اڙهيل ليکي اندر ويهائڻ.
 - ڪٽڙو ڏيڻ: دروازو بند ڪرڻ - ڪنڊي ڏيڻ -
 تازي ڏيڻ. چوڌاري ليکو ڪڍڻ. (جهان ۽
 وظيفن ۾ ڄاڻ لاءِ) چلو ڪڍڻ - ڪوٽ ڏيڻ.
 - ڪٽڙو ڦٽائڻ ڪرڻ: دروازو بند ڪرڻ.

● کُتُونِیْ ؕ کُتُونِیْونَ (ت) ا ث .
وہنن جی راند .

● کتڑو کٹائی، ٹ. دوا طور کم ایندڑ
 مک ہسار کی وکر جو لالو.

● ڪٽڙو ڪاٺي ۽ اسم خاص. جڪراڻي ٻاڙي
مان هڪ ذات جو نالو.

● ڪڙو ل ڪڙو لئون (ت)؛ ث. ٻڪري جو مک قسم. آهار لاهڻ لاءِ هڪ ڪٺو ميوو.

• کـڑو'ل' • کـڑو'ل' ذ. ہستی شیء •

● ڪٽو ٿو ۽ ڪٽو ٿا؛ ڏ. ٻانهن ۾ وجهڻ جو
هڪ ڳڻهه - ڪٽڪٽڪڻ. ڪٽڻ ڇڙهيل لٽ -

لوڙهه. (اسر خاص) تعلقي. کهوڙا ٻاريءَ ۾ ڏيھ جو نالو.

● ڪٽو ٿي ۽ ڪٽو ٿيڻ (ت) ٿ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم. (اسم خاص). تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو ٺالو.

• ڪڙو 'ن' (ت) ؛ ٺ. ٺٺ جو ٺٺ ڇٽڪون.

● ڪٽو ٿا: اسم خاص. ٿر ۾ رهندڙ هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● کڑاہہ : کڑھوں : ث. لنگھ - گذر - گھٹ - بٹو - کڑوہ - رستو .

● کُڑو، کُڑو ہون، ٹ. (من. کٹ =
کٹنا) کہوڑن بہن می جاء۔ پاڻو۔ طنبیلو۔

ٽان - ڪوئي - پيڊي - ٽان. هر ۾ چوئي ۽ هر ۾
پوڻ واري جاء - سوراخ - سئل. چڙهي جي

منهن ويڪري ڪرڻ لاءِ ان ۾ وڌل ڪاٺي.
(سبز ڪڪڙس = ڪڪڙ) (سڄي دانِي - ڪوٽ -

رحم - کوپ استان۔ ایہائیں۔ لرو (ل)۔ عورت جو
فرج۔ پٹ۔ کک۔ ٹکڑ۔ پٹ۔ جسم۔

ہسڏن. دل. ڪيلي يا هٿيو. ڪسجيءَ جي
هڪ ذات (ت). (صفت). بهادر ماڻهو. سورھو۔

دلیر - جود و - ویر - پتلی - پتلوان - بالکو -
پهلوان - رستم .

— کُڑھ سوڑھی بیت جو کدوہ والکر
آبو لکرن واری حالت بیت مان عورت جو

کندو والکر اکتل ایدو ہت۔

● ڪٽڻ ڪٽڻ ڪٽڻ ڪٽڻ (ل)؛ ڏ. وڏي وڻ جي ٻجي ٻوٽ جو وڏو آواز۔ ٺڪا۔ ڪٽڪو۔ ڪٽڪاٽ۔ ٺٽڪاٽ۔ ٺٽڪو۔

ۛ ڪٽڙهاٽ ڪٽرائڻ: زور مان وڃائڻ۔
وڏا ٺڪاءُ ڪڍائڻ. ”ڦير دهل ڪي ڪٽڙهاٽ
ڪرايا“ (جملو).

● کُڑھ کُڑھ : ذ. (آواز) ککڑ وغیرہ
کہر مکل لاء کیل آواز۔ مکل۔ کُڑھ کُڑھ۔

● کَرْهَنْ، مصدر. (ہرا. کَرْهَنْ. من.
کَرْت = لہکن). (ہائے جو) جوش کاٹیں -

تھکے۔ ٹھکے۔ (کساڈی جو) رقا جے۔ رجھن۔
او بارھن (گریمہ) جٹاں۔ پچن۔ کامن۔ پرن۔

پیسر تین۔ سڑن۔ قرڑیء جو کاڑھو کرن۔
 وچار ہا فکر کرن۔ گنہس کرن۔

کرن۔ ارمان کرن۔ دیکھ کر، لہجہ۔ پریشان لہجہ۔

کھکھادہ لیں۔ تنگ لیں۔ (لاموس کیڈ لاء)

دل ۾ ھنڊائڻ - ھضم ڪرڻ. روئڻ - رڙڻ - روڊ ڪرڻ - راتڻ ڪرڻ.

== کتو من پچن جتلن - کاسن - پوسرن .
 کت پوچن - واد کتلن - جوائن - پوچن -

کے ہر پہلو میں۔ اور، چنانچہ ہم دیکھتے ہیں کہ

[illegible]

سور تھیں۔ ایذا تھیں۔ درد تھیں۔ ڈک تھیں۔

غمکین تیں - ڈکارو تیں۔ (ایہاری ہر) رلکے۔

کے لئے - ایڑ جس - چمکھن - پیچہ اس - مسیہ کل
تیں

کڑھو - کڑھاپا د. سینھن جو ٻھرو -
 شينھن - شير. (صفت). بهادر - دلير - همت وارو -
 حوالو د. بهادر - طاقتمند - حوق - سراسر - وڻ -

ہالکو (ک). (اسم). کوہی مان وائی کے

جي ٺاڻون ۽ چڙهي جي سسٽن ۾ ٻڌڻ رهي (٥).

ٺاهيل ٿڌو-چڪ (ت). ٿڌي جو ٺهيل ڪهر.
”هو ٿي ڪٽل ٿيون، هو ٿي جت جلال چوي.“
ڪڇي جاء يا وٿائن وغيره جي لاءِ ڏڪن مان
دروازو-ڏاڪائون دروازو.

● ڪٽڙي ڪٽڙيون (ت) ۽ ٿ. ڇاهين،
ٺوهر وغيره جو ڪل پيچ. قبيلو-آڪه-
ڪٽنب (ڪ). دام-ڪوڙڪي (ت).

● ڪٽڙي ٻٽن؛ جانورن کي ڦاسائڻ لاءِ هڪ
قسم جي ٿاسي ٺاهڻ-دام وڃهن-ڪوڙڪو يا
ڪوڙڪي اڏڻ (ت).

● ڪٽڙيا؛ اسم خاص. ڊگهي ۽ ساماري تعلقن
۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪٽڙيا؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪٽڙي؛ ڪٽڙي؛ اسم خاص. ٿر ۾ ٿيندڙ
هڪ راند جو قسم.

● ڪٽڙياڻو (ت)؛ ڏ. جهيڙو-فساد-ويڙهه.
ڏاڍيان ڳالهائڻ-گوڙ-شور-ڌمچر-هٽل.

● ڪٽڙياڻو ڪڍڻ؛ وڙهڻ-فساد ڪرڻ-
جهيڙو ڪرڻ. گوڙ ڪرڻ-شور ڪرڻ-ڏاڍيان
ڳالهائڻ-هل ڪرڻ.

● ڪٽڙي راند؛ اسم خاص. ٻاراڻي ديسي راند
جو هڪ قسم-ٿاڀو راند-تڙي يا تڙولي راند
(هڪ ٻير مٿي ڪري، هڪ چنگهه تي ٽوڪ
ٽوڪ ڪري ٿاڀو يا تڙي (گول گهڙيل ٽڪري)
کي مقرر ڪيل ليڪن کان ٿڌي ٻاهر ڪڍجي).
● ڪٽڙيلو ڪٽڙيلو؛ ڏ. (سن). ڪٽيل-
ڪريلو). ٻاچيءَ جو هڪ قسم-ڪريلو.

● ڪٽڙيو ڪٽڙيا؛ ڏ. (سن). ڪٽيل-
ڪٽڙيو (نڍو واه). نڍو واه-ڪٽڙي-
لالِي-واٽڙ-الڪ (واٽڙ). (سن). ڪٽڙيا-
ٻوٽي يا وڻ جي ٿاري يا شاخ-ڌاري-لامر.
الڪهه وٿان ڦٽل گوٺڙ-الڪور-چير-لالِي-
چنو-پٽوڪي-جهوٽي-جهوٽو-چن- (اسم خاص).
تعلقي کونيءَ ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪٽڙيا ٻٽن؛ ابن جو ڪٽڙي پور بدران
هن کونج ڪڍڻ.

● ڪٽڙهي ڪٽڙهي (ڪ)؛ ڏ. صفت.
ڪونڌر-بهاڙر-ٻانگو-ٻهلوان-وير-جودو-
دلير-سورهيه.

● ڪٽڙهي ڪٽڙيون (ت) ۽ ٿ.
هٿ ۾ پائڻ جو هڪ ڪٽڙي-منڪلي.

● ڪٽڙهي ڪٽڙيون؛ ٿ. (سن). ڪٽو-
ڪٽڙي. بصرون مان ٺاهيل ٻوڙ-بصرون جي ٻاچي.

بسن مان ٺاهيل ٻاچي، ڏٺڻ ۾ بسن کي وٺي ان
مان تيار ڪيل ٻوڙ ٻوڙ-ڪٽڙي-ٻاچي.

● ڪٽڙهي ڪٽڙيون؛ ٿ. مڇين ڦاسائڻ
جي هڪ چاري (جهه ٻاڇا هر هڪ ۾ فوٽ، گول

ٿئي). مٿس مڇين ڦاسائڻ لاءِ ڪنڍي.
وڏي پتل جهنگ جو ڍڪڻ. گاهه جي سڙي-

پٿري-مٽي.
● ڪٽڙيون ڪٽڙي؛ وڏيل ٻوٽن جون
ڊگيون ڪرڻ-مٽيون هڻڻ.

● ڪٽڙي ڪٽڙيون؛ ٿ. ڇڙهي
جي ڇر واري ڪاٺي.

● ڪٽڙي ڪٽڙيون؛ ٿ. (سن). ڪٽ-
لنڊو ڪٽڙو). ٻير ۾ مڙي وٽ پائڻ جو هڪ زيور.

زلجبر جو هڪ حصو يا ٽڪر-چنلو-ڪٽڙو.
(ڏاڳن جو) اڏو-ڦورو-ڊيرو-گوٽو. مقرر حد-

حلقو- نشان-حد-دنگ. ڊاڀي جي جاء-منزل-
لڪاڻو-آهڻان-وسرام جي جاء. ڦٽ چٽڻ مهل ان

تي پتل مڪل وٽ پون جو سعت ٻڌو-
ڦٽ تي پتل ڪرند-چوڏو-چلو-ڪل. (سن).

ڪٽاهه=ڪٽهي). ڪٽاهه-ڪٽاهه. (صفت).
رڳ-ڏک-مصيبت-تڪليف. ڪاري-ڪوڙي-

ڪٽي. ٽنهي جي مٿان پتل چاري (جنهن کي
مڙهه مان ٻڌي، ان ۾ وڏيون وجهجن).

● ڪٽڙيون ڪٽڙيون؛ بندشون عائد ٿيڻ-
روڪڻ-بند ۾ ٻوڙ-زلجبرن ۾ ٻوڙ-چڪڙڻ-

قابو ٿيڻ.

● ڪٽڙي ڪٽڙيون؛ ٿ. پاڻ يا مٿي
وغيره کڻڻ لاءِ اٽيءَ جي ڪاٺين يا ڪاٺن جو

واٽيل ڪارو-ڏلهو. ڪاٺن، مٿر وغيره جو

● ڪٽڙاڻ ۽ ڪٽڙاڻ (ڦ. ڪٽڙاڻ) ڪٽڙاڻ.
 اڃائي پٽاڪ - ڊاڙ.
 ● ڪٽڙاڪ ۽ ڪٽڙاڪون (ڦ. ٿ. ڪٽڙاڪ -
 ڏنڪاڻي - ڏاڍاڻي - ارڏاڻي - لڇاڻي - اوڻراڻي -
 ڪوٺس ڦڏاڻي - ڪيچل - مستي.
 ● ڪٽڙ (ڪ) ۽ مبهرو. سوڙهو ٿي وڃڻ يا
 وڃڻ - مٽڻ - مٽڻ - مٽڻ ڪاڻ. سڀ ۽ ٻڌڻ -
 ٿڌڻ - ڪٽڻ.
 ● ڪٽڙو ۽ ڪٽڙاڻ. ڏن. دين کان ڦريل - ڪافو -
 (صفت). مڪي چٽوس - مرچوٽ - ڪنجوس. (ب).
 ڪٽڙي ۽ ڪٽڙيون (ڦ. ٿ).
 ● ڪٽڙي ۽ ڪٽڙيون (ڦ. ٿ). وڏن ڪٽڙن
 واري پڪري.
 ● ڪٽڙي ۽ ڪٽڙيون (ڦ. ٿ). مٿي ڪوڙاڻن
 بعد ڪٽڻ هيٺان ڇڏيل ٿورا وار.
 - ڪٽڙيون ٺاهڻ: مٿي ڪوڙاڻن بعد ڪٽڻ
 جي هيٺان ٿورا وار ٺاهي بيهارڻ.
 - ڪٽڙيون ڇڏڻ: مٿي ڪوڙاڻن بعد ڪٽڻ
 هيٺان ٿورا وار رهاڻ.
 - ڪٽڙيون رکڻ: ڪٽڙيون ڇڏڻ.
 ● ڪٽڻ ۽ ڪٽڻ (ڦ. ٿ). (سن. ڪش -
 آزمائڻ) آزمودو - آزمائش - امتحان - ڇڪاس -
 جانچ - تجربو - پرڪ - پريڪيا - (زور) آزمائي.
 ڪهاڻو - نقصان - ڇيهو - ٽوٽو - هرج - ٽاوڻ - چٽي.
 ڪوٽ - لاٽ - سوس. ڪپڙي مان ٺهيل ڦاڪي
 جهڙي ڪٽهي - الڪرڪي ٻڌڻ لاءِ ڏاڳن ڇا
 ٽڪر (ٿ). سنڌ ۽ ٿر جو ڏنڪ - حڪ - ڇيڙو -
 پڇاڙي - اٽ - آخر - پڇاڻي - سنڌو - پٿر - ڪنو -
 ٻاڏو (ٿ). مڪرت - موت - اجل - قضايتو -
 وقاڻي - مريو - چالانو - لاڏاڻو - رحلت (ٿ). ۱۰۰
 ٻرن واري سرلدڙ جوت جو هڪ قسم - مٿو ٻيري
 (ڪ). جهنگ - پيلو (ڪ).
 - ڪٽڪور ۽ ڪٽڪورون (ٿ): ٿ.
 بخيلي - چٽو - خار - ڪاوڙ - جوش - وڏو ٽڪر -
 ڪاٺ ڪوٽ - چاٺ.

- ڪٽڙيا پڇڻ: تماڪ جي ٻوٽي مٿان
 لڪتل سنگن کي پڇڻ.
 - ڪٽڙ يا ڪٽڙن: جوڙوٿر يا ٻاجهريءَ جو
 سنگ لٿڻ بعد چوٽيءَ وٽان سنگ واري ڏانڊي
 کان سواءِ ٻيون ۽ ٿي شاخون ڪڍي سنگ ڪڍڻ.
 بصرون جي ٻوڪ مان ٻيچي (پوک) ڪڍڻ (ٿ).
 ● ڪٽڙيو ۽ ڪٽڙيا: ڏ. وڏو ڪوٽ - ڊگهو -
 گڊلو - ڪٽو. ٻهراڻ - الڪرڪو.
 ● ڪٽڙيو: ڏ. ٿلهي ڪپڙي جو وڏو چولو
 (جو مير هائيندا هئا).
 ● ڪٽڙيو ۽ ڪٽڙيا: ڏ. ٿهڪي - منڊڪ -
 ٺيڻگ ٿيو - ٻڌو - چال.
 - ڪٽڙ يا ڪٽڙن: ڪنهن ماڻهوءَ يا ٻڪريءَ جو
 ٻير ڪٽڻ - ڪٽڙا ڪٽڻ - ٻيرو ڪٽڻ - ٻوٽان لڳڻ -
 ڪٽڙي ڪٽڻ.
 - ڪٽڙيو هٿڻ: هڪ چنگهه تي ٽپو ڏيئي
 هلڻ - منڊڪاڻي هلڻ - چال ڏيئي هلڻ - ٻڌو ڏيئي
 هلڻ.
 - ڪٽڙ ٻي (ڪٽڙي) راند: ٽپڪين ڏيڻ
 واري راند - منڊڪ منڊي راند.
 ● ڪٽڙيو آو: اسم خاص. تعلقي ميري خان ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو ٻيو: اسم خاص. تعلقي جهمس آباد ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو ٽيون: اسم خاص. تعلقي ميري خان ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو غلام الله: اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو بونو بيدار: اسم خاص. تعلقي شهداد ڪوٽ
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو قاسم شاھ: اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو گڏل شير: اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪٽڙيو مٿراد علي: اسم خاص. تعلقي تمير
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.

- ڪتاب پيائي ۽ ڊ. ڪاسي - ڪارڪر
ماڻهو - هٿ ڪسي - هنرمند - هنري - ساڳئي
ڌنڌي وارو.

- ڪتاب ۽ ٿ. بدبشي واري عورت - فاحشه
عورت - ڪسيائي - راندي - ڪچري - چڪلائڻ.
- ڪتاب وپري ۽ ڪتاب وپري ڊ. ريس -
چٽاڀيٽي - مقابلو - برابري - شرط - اغياري - رقابت -
چڙهت - سترسي - چاڙهو - اهرڪا - حسد - بغض -
- ڪتاب وپري ڊ. صفت - ڌنڌي ۾ ريس
ڪندڙ - ڌنڌي ۾ مقابلو ڪندڙ - رهسارو - رقيب -
حاسد - ساڙيلو - (زال) بهاج.

- ڪتابي ۽ ڪتابي ڊ. صفت - هنر وارو -
بشي وارو - ڌنڌي وارو - چاڻو - دستڪار -
ڪارڪر - هٿ ڪسي - ميستري - چرب دست -
ماهر - اپن - استاد - هنري - هنرمند - خراب
ڌنڌي وارو - فاحشه - بازاری - ڪتاب ڪندڙ -
پڙو - ڊلو - ڌوڻو - ڊال.

- ڪتابي ۽ ڪتابي ڊ. صفت - هنر
وارو - ڪارڪر - لچ - ٻچو - ڪمڌات - بي-تيا -
بي شرم - بد تهذيب - ڪميٽو - پڙو - ڪچر -
ڌوڻو - ڊال.

- ڪتابي ۽ ڪتابي ڊ. ڪتاب
ڪندڙ عورت - بدبشي عورت - چڪلي ۾ ويٺل
عورت - فاحشه عورت - راندي - ڪچري - پيسوا -
وڻيشا - راندي ڊ. چڪلائڻ - ڌوڻي - پڙو -
ڊلي - ڊالين.

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. ڪتابي ڊ. ڪتابي
اوزارن رکڻ لاء چم جو ٿيلو يا هٿي - حجابڪي
پالي - سامان رکڻ لاء چمڙي جي ڊي يا کولو.
ڪارتون جي ٿيلو يا هٿي - توشدان - ڪيمو.
سجڻ وڃڻ جي ڳوڻي (ت). هائي پرن لاء
چم جي چڙهي (ت).

- ڪتاب ۽ ڪتابي (ت) ڊ. ڏهن وغيره تي
هنن لاء وڌيڪل زري - ڪلايات - مقري -
ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. جوش - ڪاوڙ -
غصو - چڙ - خار - زور - زير - چنر - زوراري -

ايامي وقت - انادي وقت - اڳانو وقت - پراچين زمانو -
ڪهائي (ظرف). پرمهرا ڪان - آڊجگاه ڪان -
لڊيم ڪان - ڪهني زماني ڪان.

- ڪتابو ۽ ڪتابي ڊ. زالن جو مٿي تي
پڏڻ جو رومال.

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. متاع جي - نارواجي -
بي رواجي.

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. صفت. ڪوڙو -
کوڻو - جوڻو. فريسي - مگريلو - دغاباز -
ويساه گهائي (ت).

- ڪتاب ۽ ڪتابي (ت) ڊ. لذت - لطف -
مزو - سواد - ڏانقو - چشکو - رس - رستا.

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. مياڻي جو هڪ قسم.
ڪنو - ترش (ت).

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. صفت. (من) ڪشايه -
ڪسارو. بي ڏانقي - ترش - ڪارو - آڪرو - ڪوڙو

والگر - ڪوڙو - پاڙو - ڪوڙو - ڪس - والگر.
لوڻايو - چهرو. (من) ڪنگ - داغ. رنگ
وارو - ڪس - وارو - ڪت - وارو - ڪتيل.

- ڪتابي (ل) ۽ مصدر. ساڪت. هيراڪس.
پرن ۽ ڏاڙهون جي چوڏي هائي ۽ ميلاني ڪپڙو
پسائڻ - رنگائڻ - رنگ ڪرائڻ (من) ڪش -
آزمائڻ. آزمائڻ - پريڪن - آزمائڻ ڪرڻ.

- ڪتابي ۽ ڪتابي ڊ. رنگائي -
رنگائي - رنگ ڏيارڻي.

- ڪتاب ۽ ڪتابي ڊ. (ن) ڪتاب -
ڪم. ڌنڌو - هنر - پيشو - وڻج - واهار - ڪم -
ڪار - ڪيرت - مشغولي - ڪرتب - فن. آدم -
معمو - ڪوشش. محنت - جنگاڪشي - جالپازي -
پورهيو. پيدا ڪرڻ واري حالت - حاصل ڪرڻ
واري حالت. فاحشه عورت جو ڪيل بدبشي.

- ڪتابي ۽ ڪتابي ڊ. صفت. هنرمند -
چاڻو - ڪارڪر - ماهر - پڙ - لپيڻ - گوهر -
استاد - هنري. ڪارڪر - ڪسيائو - هنر يا
استادي جو.

- ڪُٽرڙو ۽ ڪُٽرڙا (ت)؛ ذ. صفت. هڪو - ڪنجوس - شور - موذي - بخیل - ڇڄوس - مرچوٺ.
- ڪُٽرڙ ڏٺو؛ مصدر. ڪنجومائي ڪرڻ - شومائي ڪرڻ - مرچونائي ڪرڻ - بخیل ٿيڻ.
- ڪُٽرڪٽو؛ دل جي ڪس - چيڙ - غصو - رليج - لاراضڪي.
- ڪُٽيرڪي ۽ ڪُٽيرڪيئون (ل)؛ ث. سون جو پتلو سوواخدار مٿيو - سون جو ٽنگ وارو موتي.
- ڪُٽسڙو (ت)؛ مصدر. وڙهڻ - جهيڙو ڪرڻ - لڙائي ڪرڻ - جنگ ڪرڻ.
- ڪُٽسڙجڻ؛ مصدر. وڙهڻ - ڪُٽسڙو.
- ڪُٽسرو ۽ ڪُٽسرا (ڪ)؛ ذ. صفت. ڪسارو - ڪارو - ڪوڙاڻ مائل - بي عادتو - بي ڊلگو - بي لڇو - ڪلڇو.
- ڪُٽسڙو ۽ ڪُٽسڙو (ل)؛ ذ. ڊيپر - ڊگب. ڪڪ ڪالا - ڪڪ پن - ڪڪ ڪنڊا.
- ڪُٽسڙي (ت)؛ ث. لاڇيلائي - اگهائي - لڱائي - بيماري - لاڇگائي - بي چاڪائي.
- ڪُٽڪ ۽ ڪُٽڪا؛ ذ. پوري ماپ کان ڪجهه گهٽ.
- ڪُٽڪڻ؛ مصدر. ڪيپائڻ - رلڪه ڪرڻ - وهڪڻ - ڪٽڪڻ - ڪينجهڻ - ڪرڪڻ - چنڪهڻ. وڌيڪ گهر ڪرڻ - گهڻو وٺڻ - ڪيرڪير ڪرڻ - لاراض ٿيڻ - رليج ٿيڻ - چيڙ ڪرڻ - غصي ٿيڻ - ڌمرجڻ - ايزار ٿيڻ - ڪاوڙجڻ - ڏک ڪرڻ - ارمان ڪرڻ - افسوس ڪرڻ - هاء هاء ڪرڻ - ڪڇڻ - ڳالهائڻ.
- ڪُٽڪ ۽ ڪُٽڪون (ت)؛ ث. ڪٽڪ - اماراضو - چنڪه - چنڪهڪار - رلڪه - رينگ - وينگو.
- ڪُٽڪو ۽ ڪُٽڪا (ت)؛ ذ. ڪهڪاء - درد - ڏک - ارمان.
- ڪُٽل ۽ ڪُٽل (ت)؛ ذ. (من) ڪُٽل = خبرت. خبرت - چڱيلائي - تندوستي - چاڪائي.
- ڪُٽل ڪوٽ؛ اسم خاص. ٿر ۾ هڪ پٽ جو نالو.
- ڪُٽلي ۽ ڪُٽليئون؛ ث. صفت. ٿوري عقل واري - بي سمجه - پوروڙي - ڪم عقل - موکي - بي عقل.
- ڪُٽنبو؛ پنگ مان مشابهت رکندڙ هڪ لشدار شئي - آئل - آفيم. (اڪثر بهادر پين "بهادرن جي سُرڪي").
- ڪُٽسرو ۽ ڪُٽسيرا؛ ذ. ڪين - گند - ڪچرو - غلاظت - پهر - گندگي - مٺل - سر - هوسل - آلاڻ - گهر.
- ڪُٽسيري ۽ ڪُٽسيريون (ت)؛ ث. ڳاڙهي مرچ - لال مرچ.
- ڪُٽسولو ۽ ڪُٽسولا (ت)؛ ذ. ڪهين مان زالو رهشي ڪنجرو - ڪنج.
- ڪُٽنب؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
- ڪُٽنب (ت)؛ ذ. گاريل آفيم - آئل - ڪُٽنبو - ڪُٽنبو.
- ڪُٽنبو ۽ ڪُٽنبا؛ ذ. گاريل آفيم - آئل - ڏنگو. ڪُٽنب - ڪُٽنبو. ڳاڙهو رنگ - ڪُهنيو. (ت. ڪُٽنبي ۽ ڪُٽنبيون).
- ڪُٽنبي ۽ ڪُٽنبيون (ت)؛ ث. قسمت - نصيب - پاڪ - ليڪو - تقدير.
- ڪُٽن ۽ ڪُٽنون (ت)؛ ث. چر جو ڏور (کاڻي وغيره جي پڌن لاء).
- ڪُٽن؛ مصدر (سن. ڪنج = پڌڻ. هرا. ڪسن = پڌڻ). ڇڪي ٿا ڪرڻ - ڇڪڻ - ٽائڻ - ڇڪ ڏيڻ - ساهڻ - ڪشڻ - ست ڪڍڻ. سو گهو پڌڻ - مضبوط ڪرڻ - جڪڙڻ - ڏاڍو ڪرڻ. تنگ ڪرڻ - موڙهو ڪرڻ. لهوڙڻ - زهر ڏيڻ - لهوڙڻ - چڙهڻ - ڇپائڻ (سن. ڪش = آزمائڻ). آزمائش ڪرڻ - آزمائڻ - هرڪڻ - ڇاڇڻ - واس ڪرڻ - هرڪشا وٺڻ - آزمودو وٺڻ - امتحان وٺڻ. ٿامي يا پتل جي برتنن جو ڪس ڪرڻ. ڪسجڻ. (اسم). ٿامي جي زلگ يا ڪس. (سن. ڪش = آزمائڻ). ڪسوني - هرڪنو.

سعيو- آدم- اورچائي. تنگي- افلاس- سڃائي-
پينگيائي- ڪوٽ- پيسي جي آڻاٽ.

= ڪشالو سِرَ تي ڪڻڻ: ذڪب ڏاکڻا مٿي تي
ڪڻڻ- هزارين تڪليفون برداشت ڪرڻ- مصيبتن
کي منهن ڏيڻ لاءِ مڙس ٿي بيھڻ- جان ماري سھڻ*.
= ڪشالو ڪڍڻ* ٽڪليف سھڻ- مصيبت
برداشت ڪرڻ- مشڪلات کي منهن ڏيڻ- ڇا ڪوڙا
سھڻ.

● ڪِڻڻو ڪِڻڻا ڏ. هڪ زهريلي درھائي
ٺاريل جو ڪو ڪو يا ٻيو- گندا ڪرڻ جي ٻيٽن جو
ڏانءُ- ڪِڻڻو- ڪِڻڻيڻيڻ- زائينيل* - ڪڇڪول-
= ڪِڻڻي ۾ ڪڻا: باقي حياتي جا رھيل ڏينھن-
هيون ڏينھن- آخرين پساھه.

● ڪِڻڻو ڪِڻڻا ڏ. (ف. ڪِڻڻ ڪِڻڻل).
طاقت جي دوا جو هڪ قسم- ڪنھن به ذاتوءَ
کي ماري آن مان ٺاھيل طاقت جي دوا- ماريل
ڏاتو- ڦلايل ڏاتو- طاقت جي دوا- طاقت
واري خوراڪ- ڪِڻڻو- ڪِڻڻ* - خاڪو.
قتل ڪيل- ذبح ڪيل- ڪِڻڻل* - ماريل* -
فنا ڪيل* - ساڙيل- جلايل* - پَسَمَ ڪيل* -
ٻاريل.

= ڪِڻڻو ڪِڻڻ* ٽ. اڪسیر ٻڌائين- ڏاتو
ڦلائڻ- خاڪو ٺاھڻ- ڪِڻڻ* تيار ڪرڻ.
● ڪِڻڻو ڪِڻڻ* ڪِڻڻو ڪِڻڻ* ڏ. حصي رسيد-
هڪ ٻئي پٺيان پٽيوار- ڀاڱن سارو. زمين جي
ورهاست.

● ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ٽ. (ف. ڪِڻڻي* =
ٻيڙي). ٻيڙي- ٻيٽيلو- ڊوڊي* - ڪِڻڻو- هوڙي-
مٽينو- لاءِ- ڊوندي.

= ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ٽ. ٻيڙي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ٽ.
ٻيڙين ٻيڙين جي شرط- رهس- ڊوڙ- ڀاڄ-
ٻيڙين ٻيڙين واري راند.

= ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ڪِڻڻي ٽ. ٻيڙي وارو-
ٻيڙي هلائيندڙ- ٻيڙي- ڪپان* - لاڏاڏا- لاڏو-
ملاح* - لاڏو* - ٻيڙي هائڻو. معلم- عادي- اڳواڻ-
رهبر- مولھون- ٻيڙي* - مھندار.

● ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڏ. (ف). ماريندڙ-
هلاڪ ڪندڙ- گھاتي- خوني- سارو- ڪوس*
ڪندڙ- قتل ڪندڙ- قاتل.

● ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڏ. صفت. ڇڏائيندڙ- ڪوليندڙ-
شروعات ڪندڙ (ڪولڻ جي). جيئن ته:
”مشڪل ڪِڻڻا = مشڪلاتن کان ڇڏائيندڙ*.
آزادي- نجات- چوٽڪارو- رهائي- خلاصي-
رھا. هڪڙو- والا. جيئن ته: ”دل ڪِڻڻا = وڏي
دل*.

● ڪِڻڻو ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڪِڻڻ ڏ. صفت. (ف). ڪشاده
= ويڪرو) ويڪرو- موڪرو- خلاصو- آٻيل-
ڪليليل- ٻيٽيل- وسيع- فراخ- چوڙو- گنجائشي.
آزاد- بنا مشغولي (ولت).

= ڪِڻڻاڻ ڪِڻڻاڻ ڪِڻڻاڻ ڪِڻڻاڻ ٽ. ڪِڻڻاڻي* -
موڪرائي- ويڪرائي- ويڪر- چوڙائي-
ويڪرائي- ويڪر- موڪر- ٻيٽ* - موڪرائي-
ڪِڻڻاڻي- خلاصگي- ٻيٽ* - خلاصائي- فراخي-
وسعت.

= ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ٽ. ڏسو
ڪِڻڻاڻ.

= ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ٽ. ويڪرائي-
ويڪرائي- فراخي- وسعت- ڪِڻڻاڻي-
ڪِڻڻاڻي.

= ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ڪِڻڻاڻي ٽ. ڏيڻ-
فراخ دل ٿيڻ- خيالن ۾ وسعت پيدا ٿيڻ- بغض
۽ تعصب هليو وڃڻ.

● ڪِڻڻاڻ (ڪ): ڏ. صفت. ٻيٽ- ٻيٽيل-
ٽٽار- چڪارو. محبتي- اخلاص مند* - ڪشالا-
تڪليفون- ذڪب ڏاکڻا (سچل ۱۷).

● ڪِڻڻو ڪِڻڻو ڪِڻڻو ڪِڻڻو ڏ. سخت پورهيو-
تڪليف- پتوڙ- محنت- ڪهڙ- مشڪلات-
تصديع- درد سري- دقت- ڇا ڪوڙو- جان ماري-
هلاڪي- پریشاني- وهڪلا- مٿا ماري- ڏاکڻو-
ڇا ڪوڙو- ٻي آرمي- زحمت- آزار- جنجال* -
آهنگ* - ڏسج* - اهڏاڏا. سوڪ- ذڪب- رليج-
ڪشت- سُرور* - ڏک* - مشڪل- ڪوشش-

کَفّ

- کشور آرمینا : کشور آرمینا :
ث. صغیری - چچن - ڈالک آرمینا - ہالہو - لیدہن -
لابالغی - معصومیت - معصومی .

● ڪشـوڻ ڪشـوڻ (ل)؛ ذ. ڪڇي ڪهر
جي هاسي وارين ڌرين کي (هوا جي صدي کان
پهچڻ لاءِ) ٻڌڻ ڏاڳو.

● ڪنڊڻول ۽ ڪنڊڻول (ل)؛ ذ. ڪاڻ چو
ٻوٽو - سونھڻ.

● كَشْـوُغْ ۛ كَشْـهَوُغْ (ل): ذ. هك
 ڌا ڳو ڇو پڪي اڌن وقت ٻڌندا آهن) - كَشْـوُغْ.

• کیشیت ۽ کیشیئون (ت؛ ث. مک
بیماری جو زالو - دم کشی.

• کنشیدگی ۽ کنشیدگیون؛ ث. (ک).
چکان - کشمکش - گھل گھنڈاڙ.

نفرت - حقارت - ذکاوت - اثبات - کلفت - رکڑو -
فساد - جھڑو - جھکڑو -

● کشیشیل ۽ کشیشیل: ذ. صحت. آزمائش۔
تجربہ کار۔ تجربہ دار۔ آزمودگار۔

ہریتل - عادتہی . ہلائول - تیاو کیل - جوئیل -
ہتال - منیراٹل (وہت).

● کشینگ ۽ کشینگت (ک): ذ. ازلان

● کَعَبُ کَعَبِ ذی نہرو پور وچرت ہاسو
حنہن ہی ویکرائی، دگھائی، تلھائی، کجیتری

هجي (پشماشي ڪتاب' ۶۵). ٽين سگهه - گهن.
- ڪتاب' ماڻ' ۱ چوهر، وامي ماڻ.

● كَتَبُوا عَلَى كَعْبٍ ذ. (ع. = عجم = الله جو گهر)
بيت الله جو نالو - بيت الحرام - قبولو - خدا جو گهر

(مکي ۾). نماز ۾ سجدي وارو طرف - ٻڌند.

● کَفَّ ۚ کَفُّونَ: ت. (سن. کَفَّ =

ڪنڊَ - ڦيڻ - گنجي - جهڳٽ - ڪيف - ڪڪ -
تڪ - بلغم - ڦيڻي - لب - اوڳاڙو - بدن جي تن

موادن مان هڪ - خيلط - رطوبت - چاڻو. ساهه
ڪڻڻ ۾ ڪانگهاري پيل آواز - بلغمي آواز (ت).

● کشمیر و کشمیرا: ذ. ست ۶ آن
مان نہیں تلوو ۽ گھت درجہ واری کپڑی جو

هڪ قسم - (ڪشمير ۾ غرين لاءِ تيار ڪيو ويندو هو ۽ رڳو اتي جي ضرورتن لاءِ مخصوص

هو، ان ڪري عام اصطلاح ۾ ڪشميرو ڪوئچن (م آيو) ڀرت پڻ هو رانگين پت جو ڌاڳو.

● کیشنیز: ذ (ف). ساوا ڈاٹا۔ کوتمیر۔
● کیشن: کیشٹون (ل) ٹ. پاکڑی

کسی آٹ سان مضبوط ہڈن لاء رمی - نوڑی .

● کَشْتَن: مصدر. (من. کوش. ف. کشیدن = چمکتن > پرا. کَمَس = پدن) چکن - نات = رن.

چکی ہڈن - تنک کرن - سوڑھو کرن - سسین -
سک - ہڈن - تائیں - کینچن - چیک - ڈین - ست

کیں۔ زور دیں۔ پیڑو دیں۔ لچوڑاں۔ چھوٹیں۔
چیمائیں۔ دبّہ ڈھن۔ دہن۔ ڈاھو کر۔ مضبوط

کرن۔ سو نکھو کرن، رگڑن۔ کھلن۔ ہند کرن۔
تکو ملن، وھت ہکلن یا کھلن۔ وھت پچائن

- کَشِي ٻَٽَڻُ؟ چڪي ٻَٽَڻُ - ٻلائو ٻَٽَڻُ -
زور ڏيئي ٻَٽَڻُ - سوکھو ٻَٽَڻُ - مضبوطي مان ٻَٽَڻُ -

● ڪشيو ۽ ڪشما ڏي آڻ هجي غاشيه (ڪاشي)

کي قابو ڪرڻ لاءِ ست ٻيا چتر جي ڏوري يا
وڏي، ڪنهن، ڪنهن، ٽو، تنگ، واڌ، چمڪي۔

تسمو - ڪٽشو - دوال - ميت - ٻانڌو .
- ڪٽڻي ۽ ڪٽڻيون : ٿ. ڪڏھ جي

ٻڌڻ جي ڌوري - پنهنجو - ڪڏهن - سڀاهي.
● ڪڏهن ڪڏهن - ڏ. سٺا يا چڙهي جو

منهو قاكبو۔ ہنو۔ ہند (دھل وغیرہ لاء)۔
کشیتو۔ ہوت چو قاكبو۔ کھی۔ تسو۔

پير وغيره جي وٽ مان مال لاءِ ڇاڻي (مٽي) ڪڍڻ پڻ (ڪ).

● کیشور ۽ کیشور: ذ. چوکر۔ لینکر۔
چوکیرو۔ بالک۔ ہار۔ (صفت). لاسیار۔

لامیٹر ہاٹ - لسٹرو - پورل - کیمار - کیرو -
جوان - (امر خاص) - ملک یا ولایت جو لالو .

۱. ورائو ڪرڻ واري حالت - ڪفايت - قناعت.
ضامن ٿيڻ واري حالت.

- ڪفايت شيعار ۽ ڪفايت شيعار ۽ ڏ.
صفت. گهٽ خرچ ڪندڙ ڪم خرچ - ڪفايتي -
قناعتي - ڪفايتي. ٿوري گهڻي تي راضي ٿيندڙ -
سانگ صرفي وارو.

- ڪفايت شيعاري ۽ ڏ. ڪم خرچي - گهٽ
خرچ ڪرڻ جي عادت - ڪفايت - ڪفايت -
قناعت - سانگ صرفي - ٿوري خرچي.

- ڪفايتي ۽ ڪفايتي ۽ ڏ. صفت. ڪفايت
شيعار - ٿورو خرچ ڪندڙ - قناعتي - ڪفايت
شيعار.

۲. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (ع). خدا جي ذات ۽
صفات ۾ ٻيو شريڪ ڪرڻ واري حالت - الحاد -
لاشڪري - بي ديني - دهرت - ملعوني - لاشڪي -
ملحد - منگري ڪوڙين ڳالهين کي سچو سمجهڻ
واري حالت. ضد - هٿ - ڦٽو - حجت - رڌي -
تيسو. او - اڙي - آڏ.

- ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. ٻي شڪري -
ڪرڻگهڻي - ڪٽڪيڙ ڪرڻ واري حالت - ڪٽڪيڙ.

- ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. خدا جي خدائيءَ کي نه
مڃڻ - دين اسلام جي خلاف چوڻ - ملحدانه گفتگو
ڪرڻ - منگريءَ جون ڳالهيون ڪرڻ - اسلام کان
برخلاف ڳالهيون ڪرڻ - لاجائز ڳالهيون ڪرڻ -
بي دينن جهڙيون ڳالهيون ڪرڻ - ان الله تعاليٰ جي
باري ۾ بدشدد ڪرڻ.

- ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. جهالت
دور ٿيڻ - هدايت حاصل ٿيڻ - اسلام جو ظهور ٿيڻ -
باطل کي شڪست پهچڻ - حق جي فتح ٿيڻ.

۳. ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (ف). جتي - ڪٽڪيڙ - هادر -
سوچڙو - چوڙو - هاوش - نعلين.

۴. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (سن). ڪٽڪيڙ -
جهلڻ. (لوه جي ڏوٺي - ڪهڪير - ڪيوڙو -
چو - وڌو - وڌو - ڪشڪو - ڪپهي -
ڪڇ - ڪاڙو - ڪٽڪيڙ (لوه جي ڦر ۽ ڪاڻ
جي هٿي سان).

۵. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (انگ) قميص جي
ٻانهن جو چوڙو - ڪٽڪيڙ - ڪٽڪيڙ.

۶. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ (ت) ۽ ڏ. خاندان - گهراڻو -
ذات - قبيلو - ڪٽڪيڙ.

- ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. قبيلي ۾ - خاندان ۾.

۷. ڪفايت ۽ ڪفايتون ۽ ڪفايت - صرفو -
ڪوء - سالڪ صرفو - قناعت - ڪم خرچي - بچت.

فائدو - لاپ - لغو - آهت - پرايت - ڪٽڪيڙ - ڪٽڪيڙ -
وٽپ - بچت - ميڙي چوڻدي - اوگه - سوگه.

۸. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (ع). جمع آهي
"ڪافير" جو خدا جو منگري - ملعون -

دين کان ڦريل - ٻي دين - ڪافير - اوڻواسي -
ان مڃيندڙ (خدا کي) ملحد - خدا جي خدائيءَ
کان ڦريل - خدا کي نه مڃيندڙ.

۹. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (ع). ڪٽڪيڙ
= چوڻڪارو) گناهن جو بدلو. ڪٽڪيڙ -

گنهگاري - پراشچ - هٿه چوڻ - پڇتاء - توبه -
مڏي. چوڻڪارو. لڄات - رهائي - آزادي.

۱۰. ڪٽڪيڙ ۽ ڪٽڪيڙ ۽ ڏ. (ع). گناهن کي
لڪائڻ وارو - گناهن کي ڏوٽيندڙ. شريعت ۾

گناهن جو عيوضو - خطا جو بدلو. گناهن دفع
ڪرڻ جو وسيلو - ڪٽڪيڙ - گنهگاري - پڇتاء -

توبه. چٽي - ڏلد - تاوان - عيوضو - سزا.
- ڪٽڪيڙ ۽ ڏلد ۽ گناهن جو بدلو ڏيڻ.

۱۱. ڪفايت ۽ ڪفايتون ۽ (ت) ۽ ڏ. رضا -
رضامندگيري - خوشنودي - مرضي - خواهش - ڪفايت

۱۲. ڪفايت ۽ ڪفايتون ۽ ڏ. (ع). ڪفايت
= صرفو) صرفو - ڪوء - ڪفايت - قناعت -

سالڪ صرفو - ڪم خرچي. بچت - ميڙي چوڻدي.
- ڪفايتي ۽ ڪفايتي ۽ ڏ. صفت. منجي -

صرفائي - ٿوري خرچو - قناعتي - ڪم خرچ. سهالگو -
مستو. (ظرف). هلڪو - ڪين جهڙو.

۱۳. ڪفايت ۽ ڪفايتون ۽ ڏ. (ع). ڪفايت
= صرفو) ڪفايتي هجڻ واري حالت - ٿوري هجڻ

واري حالت - پس هجڻ واري حالت. ٿورو مقدار -
حسب ضرورت. ڪٽڪيڙ - ڪم خرچي - ٿوري مان

جي ميهڙ، مڙيل - ڀريل - پسر ٿيل (ت). آڏو -
 لائڪو (ڪ). (صفت). سخت - ڏاڍو ٿاڪڻئون.
 • ڪڪڙي • ڪڪڙيون • ٿ. پٿرن
 جي ڀور - جبل جي ننڍي پٿري - سنهي پٿري - راتو.
 بيماريءَ جو هڪ قسم - پٿري يا سنگ مٿانه.
 منهو اڀر - ميگهه ملهار - مورم.
 • ڪڪڙي • ڪڪڙيون • ٿ. هٿ جي
 هرهن کي مضبوط ڪرڻ لاءِ هٿ جي هر ٿي هٿ
 هنيل کائيءَ جو ٽڪرو - هر جو هڪ عضوو
 (ت). پيل گاڏيءَ جو هڪ عضوو - ڏانڊن پٽڻ
 وٽ ڏورنن جي پڇاڙيءَ ۾ وڌل ننڍي چنبدار
 کائي - سبلي (ٿ - ڪ).
 • ڪڪڙيو: اسم خاص. سنڌ جي هڪ ٽڪر
 جو نالو (هن ۾ روهين جا ٻه ٽماڻا گهڻا آهن.
 تنهنڪري اهو نالو مليو اٿس).
 • ڪڪڙ: اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾ هڪ
 دهه جو نالو.
 • ڪڪڙ • ڪڪڙ • ڏ. ڪنڊ جي دس.
 تماڪ جي ڳوٺي - وڙم - سوٽو - ٽوڪ. ننڍو
 ٻهڙ (ٿ). ڳاڙهن ۽ ڪارن وارن وارو سٺوٺڙ
 (ت). منگر سڄيءَ جو هڪ قسم (رنگ ڪو)
 منهن ويڪرو، مڇ سنهو - ۲ فوٽ).
 • ڪڪڙ (ت): ڏ. وڃائڻ جي ساز جو هڪ
 قسم.
 ڪڪڙ • ڪڪڙ • ڏ. (سن. ڪڪڙ -
 ڪڪڙ). ڪهرو مشهور ڀالتو ٻڪريءَ جو هڪ
 قسم - مرغ - خروس - ٻانگو (ٿ. ڪڪڙ •
 ڪڪڙون > ڪڪڙيون).
 - ڪڪڙ بنجڻ: رات جو اٿڻ ٿيڻ لڌڻ.
 ڪڪڙ کان ٻاهر نه اڪرڻ. ڏيهر ٿيڻ - مست
 ٿيڻ.
 - ڪڪڙ ٿي: پٽڻ ۽ ڪڪڙ کان ٻاهر نه
 نڪرڻ - ڪڪڙ بنجڻ - مست ٿيڻ - ڏيهر ٿيڻ.
 - ڪڪڙ پٽڻ: قدر چائڻ.
 - ڪڪڙ جو دس: فجر مهل ڪڪڙ جي
 ٻانگ.

- ڪڪڙ ڌڻين: ڪٺڻ وجهڻ - وڏي وجهڻ -
 نشان ڪرڻ - وڏن - ٽٽو وجهڻ - گهٽ وجهڻ -
 چير ڏيڻ - سير ڏيڻ - ٽڪڻ - خواب ڪرڻ (ڪ).
 - ڪڪڙ واسڻ (ت): ٻيچي جي زمين ۾
 پيل پاڻ کي ساڙڻ.
 • ڪڪڙرات • ڪڪڙرات (ڪس): ڏ.
 ڪيڪڙرات - ڪيڪڙ - رڙ - دالهن - ڪوڪ -
 ٻاڪار - واکو - ريڙهه - چنگهار.
 • ڪڪڙالو • ڪڪڙالا: ڏ. صفت. (سن.
 ڪڪڙ - ڪڪڙ). رائو وارو ملڪ - ڪڪڙرائو -
 پٿرائو - پٿرين وارو - پٿريارو - پٿرائون - جابلو.
 • ڪڪڙالو: اسم خاص تعلقي ميرپور ساڪري
 ۾ هڪ ديھ ۽ ڳوٺ جو نالو.
 • ڪڪڙالو: اسم خاص. تعلقي چوهي ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 • ڪڪڙين (ل): ميسدر. اٽڪن - ٽاسن -
 روڪڻ - رلدڻ - ٻڌڻ. "هاڻي ڪڪڙي ۾"
 ڪڪڙي: ٻيو جو ٻوري کائي ڪنيل نه
 هئي. (جملو). (ڪڪڙيو - ڪڪڙيو -
 ڪڪڙيو - ڪڪڙيو).
 • ڪڪڙي: ڪڪڙ ٿيڻون (ل): ٿ.
 ڏالڻ جا ڏندا ٽڪي ڪرڻ جو رڪ جو اوزار -
 روايتي - سولهن - ٽڪوري.
 • ڪڪڙيو • ڪڪڙيو: ڏ. (سن. ڪڪڙيو -
 ڪڪڙيو). سخت دائو (سن. ڪڪڙيو). گهڻي
 هلڻ کان يا گهڻي سخت ٻورهي کان يا
 هٿن ۾ ليٽڻ والڪر پيدا ٿيل چٽڙيءَ جو سخت
 دائو (هالن مهل ايڏا ڪندڙ). پٿر جي ڀور -
 سنگريز - پٿري - پٿر - رهي - راتو - سنهي پٿري -
 آهو (ل). بيماريءَ جو هڪ قسم - مثالي ۾ قدرتي
 طرح پيدا ٿيل راتو - سنگ مٿانه - پٿري. اک ۾
 پيل تمام سنهو پٿر يا رائي جو دائو - ڪڪڙيو.
 زمين ۾ ايترو اولهو نه ويندڙ هٿ - مڏهٽو -
 زمين ۾ چڱي طرح نه ويندڙ هٿ (ڪ - ل).
 • ڪڪڙيو • ڪڪڙيو: ڏ. (هنگهي وغيره
 جي) ڪهوڙن ملائڻ واسطي ڪم آيل کائيءَ

ڪچو ٻيرون - مڪاڻ. (صفت). راڱ جو هڪ قسم - ڳاڙهسري - ڪڪڙ رلڪي.

● ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون ۽ ٿ. درياهه جي ڪناري واري مٽيءَ ۾ ٿيندڙ جيت جو هڪ قسم - سياڻو.

● ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون ۽ ٿ. ڪڪڙ جي مادي - ڪڪڙ.

● ڪڪڙهڃاڻ: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪڪڙ ۽ ٿ. چئن يا مٿن جون ڦريون.

● ڪڪڙ ۽ ڪڪڙن (ت). ذ. دوست -

ڪڪڙن - سڄن - ساڻي - منگي. مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ڪڪڙينو: اسم خاص. ڳاڙهه جو هڪ قسم (هن تمام سنهڙو طاقت وارو، گهوڙي کان سواءِ ٻيو جانور گهوڙو کائي ته ڦاٽي پوي، سيلابي زمين تي ٿيندڙ).

● ڪڪڙيني (ل) اسم خاص. هڪ ٻڪريءَ جو نالو.

● ڪڪڙن ۽ ڪڪڙن ۽ ٿ. ڪاريءَ جي مڇيءَ جو هڪ قسم - ڪڪڙن. دوست - ساڻي (ت).

● ڪڪڙو ۽ ڪڪڙا: صفت. رلڪ جو هڪ قسم - هڪڙو ڀورو رلڪ - زردو - گيڙو ۽ رتو.

ميرانجهڙي رلڪ جا وار. سفيد چمڙي تي ڳاڙهن وارن وارو ماڻهو - ٻڪرو. جابلو آڻ - وار يا ٻن جو آڻ. (ت. ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون).

● ڪڪڙاڻ ۽ ڪڪڙائون ۽ ٿ. زرداڻ - ڪڪڙائي - ڀورائي.

● ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون ۽ ٿ. پورن وارن ۽ شيرين اکين واري عورت - پوري. ان هڪ ۽ سڪل ڪارڪ (ت).

● ڪڪڙ پئون ۽ ٿيڻ: (ڪچيءَ جو محاورو) ڪارڪن جو سڪي خراب ٿي وڃڻ.

● ڪڪڙو ۽ ڪڪڙا: ذ. ننڍڙي چوڪري يا پار لاءِ ڪوڏ جو لقب - ننڍڙو چوڪرو - پارڙو - معصوم - آبهڙ - چوڪر - هالڪ - ڪوڊڪ - صغير - (الڪ) ٻيٽي. (ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون).

● ڪڪڙ جي ڪپس ۾ پنجهڻ: خميس ڳالهه ۾ نقصان پهچڻ - ٽڪي جي ڳالهه ۾ لاس.

● ڪڪڙ ڪٽان مٿن ۽ ڪم ڪرڻ جو ڀلڪ لاءِ هئڻ - ڪا به خبر چار لاءِ هئڻ - دنيا جي ڪا به سمجهه لاءِ هجڻ.

● ڪڪڙ ڳائڻ ۽ شادي وغيره جي موقعي تي مسخري طور ڪن عورتن جو ڪڪڙ جو نالو وٺي راڳ چوڻ - مسخري طور ڪڪڙ چي لالي تي ٻڌل راڳ چوڻ

"نه مار منهنجي ڪڪڙ کي حرامزادي تون".

● ڪڪڙو ڪوڙ (آواز). ڪڪڙ جي ٻانگ.

صفا سڄ - پينگ - بربادي - تباهي - آڃاڙ.

● ڪڪڙو ڪو هجڻ ۽ سڄ ٿي وڃڻ - پينگ هجڻ.

● ڪڪڙو ڪو هئڻ: ڪجهه به لاءِ هجڻ - سڄ هجڻ - ويراڻي هجڻ - ڪڪڙو ڪو هجڻ.

● ڪڪڙو آڻ ۽ اسم خاص. تعلقي ميرپور بٺوري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪڪڙا سينگي: اسم خاص. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪو وکر (ون جو ڦل، رلڪ ڳاڙهي ڪارائيو، طبيعت گرم خشڪ).

● ڪڪڙو ۽ ڪڪڙا ۽ ٿ. (سن. ڪاراهاس = ڪپهه + اسٽ = هڏي). ڪپهه جي فصل جو

ٻج - ڦٽڻ جو ٻج - ولڻن جو ٻج (مغز دوا طور

ڪم اچي). ول جو هڪ قسم (ت). (هاڙ گوگڙي

والڪر پوري رنگ تي، بادفرلنگ واري ماڻهو

کي گهوڙي بيارجي). (صفت). (سن. ڪڪڙ =

ڳاڙهي رلڪ جي مٽي). رلڪ جو هڪ قسم -

ڳاڙهسري رنگ تي (ٻڪرو). (ت. ڪڪڙي ۽

ڪڪڙ پئون). (سن. ڪڪڙ = ٻيڙ ۽ سخت

دائو). ٻيڙ ۽ سخت دائو - ڪڪڙو (و. ڪوڙي).

ٿٽ - لشان.

● ڪڪڙي ۽ ڪڪڙ پئون: ٿ. ولڪي

جو هڪ قسم - ڊگهو ونڪو - ولانتي ولڪو -

ونڪي. ڪارڪ جو ٻج - ڪڪڙي - ڪڪڙو - ڪڪڙي.

● ڪڪاڻو ڪڪاڻا ڏ. صفت. ٻاراڻو -
 ٻالڪاڻو - ڇوڪراڻو - پٽاڻو - ڪينڪاڻو.
 ● ڪڪاڻي ڪڪاڻيئون ٿ. ڪينڪاڻي -
 ٻالڪن - ٻالهن - ٻال اوڻا - لنڊهن - صغيراڻي.
 ● ڪڪو ڪڪا (ت) ڏ. ڏلڪو - لڇو -
 حرڪتي - بدمعاش - ڪوٺس ڦٽو - اٿڻو - مستيخور.
 ● ڪڪورا ڪڪورا ٿ. دوا طور ڪم
 ايندڙ هڪ ٻوٽي جي ٻاڙ. (ت).
 ● ڪڪورن ڪڪورن ٿ. مصدر. (ن. ڪڪور ڪڪور =
 ڪڪو) ڪاڙهو ڪرڻ - رنگين ڪرڻ -
 رنگن ڪڪو ڪرڻ - ڀورو ڪرڻ - ڪڪرلڪو
 ڪرڻ. ٻچن طرف مائل ٿيڻ. (ڪڪور ڀو -
 ڪڪور بندو - ڪڪور پتل).
 ● ڪڪور ڪڪورون ٿ. ٿ. اڌ ڪچو
 اڌ ٻڪو هئڻ واري حالت - ميوي جو ٻچن طرف
 رجوع ٿيڻ واري حالت - ڪاڙهان ٿي وڃڻ واري
 حالت.
 ● ڪڪور رڃن ٿ. مصدر. ميوي جو ٻچن طرف
 مائل ٿيڻ - اڌ ڪچو اڌ ٻڪو هئڻ - ٻچن ڪاڙهو
 ٿيڻ - رنگين ڪرڻ. ڪاڙها ڪڪر ڪيڏن - انڪور ٻچن -
 ڪوٺج ڪيڏن - پٿور جهلڻ.
 ● ڪڪور پتل ڪڪور پتل ٿ. ڏ. صفت.
 ڪاڙهان تي مائل - لال - ڪاڙهو سڀرو - ڪاڙهو -
 ڪاڙهو ڀرو - رتو. ٻچن طرف مائل.
 ● ڪڪور پتل اک ڪڪور پتل اک ٿ. تازي آڻيل اک - لالائي
 تي مائل اک.
 ● ڪڪور ڪڪور ٿ. دوا طور ڪم
 ايندڙ هڪ وڻ جي ٻاڙ. (ت).
 ● ڪڪور لو ڪڪور لا ٿ. ڪوٺيلو -
 الب جي ڪڪڙي - ڪور - (ل) ڪوٺيرو.
 ● ڪڪو هه ڪڪو هه ٿ. صفت. لال -
 ڪاڙهو - رتو - سرخ. (امر). الڪور جو وڻ -
 الڪوري شراب - ڪاڙهو شراب - پيئڻ.
 ● ڪڪهه ڪڪهه (ت) ڏ. ڪڪي سواد واري گاهه جو
 هڪ قسم.
 ● ڪڪهه ڪڪهه ٿ. ڏ. ڪڪڙ.

● ڪڪڙي ڪڪڙيون ٿ. ڏ. درياء يا
 سمنڊ جي ڪناري واري زمين ۾ ٿيندڙ جيت جو
 هڪ قسم - سڀاڻو - ڪڪڙي.
 ● ڪڪڙي ڪڪڙي ٿ. ڏ. ٻاڻيءَ جي ٻڪي
 جو هڪ قسم (مڇي خور) ڪڪڙ کان ٿورو
 ننڍو، رنگ ميرانجهڙو، مڇياڻون ٿري لڳائي،
 وڻن تي رهندڙ).
 ● ڪڪڙي ڪڪڙيون ٿ. ڏ. ڪاڙهي رنگ
 جي مينهن (جا اڪثر ڪير جي ڀلي هوندي آهي).
 ● ڪڪڙجي ڪڪڙجي ٿ. اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.
 ● ڪڪڙي ڪڪڙي اسم خاص. هڪ ذات جو
 نالو.
 ● ڪڪڙيل (ت) ڏ. طومو - چٽون - مٿو.
 ● ڪڪ ڪڪ ٿ. ڏ. (ن. ڪڪڻ =
 ڪاهه. ف. خَس = ڪڪ). مڪمل گاهه جو
 ڌرو - تنڪو - ان ٻوٽو (ڪالي وغيره جو) - ٽيلو -
 ستلو - ڇهت. طاقت جي دوا - ڪڪڻو - ياقوتي -
 معجوي (اهڙي مقدار ۾ جو ڪڪ تي چڙهي).
 لانگ - بتلا. بيماريءَ جو هڪ قسم (سدن تي
 صوچ ۽ ٿرڙيون ٿي پون ۽ رڳو ڪند وهي).
 (ل). گهٽ - جهڳو - جهڳو پڙي.
 ● ڪڪاڻجڻ ڪڪاڻجڻ ٿ. مصدر. لانگ يا ٻلا جو چنگ
 لڳڻ - لانگ يا ٻلا کان ڏلڪي پوڻ.
 ● ڪڪ ڪڪ ٿ. ڪڪ ڪڪ ٿ. ٿورو ٿي ٻها هجڻ -
 معمولي شيء هجڻ - گهٽ قيمت جو هجڻ. ڪاٻر
 عزت لڳ هجڻ - بي عزتو هجڻ - بي ماڻو هجڻ.
 ● ڪڪ ڪڪي يا چني لڳ ڪرڻ ٿي ڪم لڳ
 ڪرڻ - ڏهر ٿيو ويٺو هئڻ - ڌرو ڪم لڳ ڪرڻ.
 ● ڪڪ ڪڪ ٿيڻ ٿيڻ ملو لڪرڻ - ڦٽ ٿرڙيون ٿيڻ.
 ● ڪڪ پن ٿيڻ ٿيڻ ٿيڻ ٿيڻ ٿيڻ ٿيڻ -
 چڙو چڙو ٿيڻ ٿيڻ. پنهنجي ڪم کي وڃي لڳڻ -
 ڪنهن ڌنڌي ڌاڙي کي وڃي لڳڻ.
 ● ڪڪ پن ٿي وڃڻ ٿي وڃڻ ٿي وڃڻ ٿي وڃڻ -
 غائب ٿي وڃڻ - ٿي وڃڻ ٿي وڃڻ ٿي وڃڻ -
 وڃڻ. (مڙو) نڪري وڃڻ - ماءُ ڇڏي وڃڻ.

- ڪٽڪن تي ٻيهر رکي وڃڻ: ڪوڙ ڪوي
 پنهنجي جند ڇڏائڻ - ٿال مٽول ڪري وڃڻ.
 - ڪٽڪ اڇڙڻ (ٺ): ڏڪر هئڻ - فصل لڙ
 ٿيڻ - الحاج وغيره جي قات هجڻ - کاڌي ڪاهه وغيره
 جي ڪوٽ هئڻ - قحط سالي هئڻ.
 - ڪٽڪن ڏي ڪيو (ڪ): عزت وارو - مان شان
 وارو - آبرو وارو - مانائيتو.
 - ڪڪ لڏ ستهڻ: ڪجهه لڙ لڏ ستهڻ - ڏوڪر
 وهڻو هجڻ.
 - ڪٽڪن کي ڪن هڻڻ: گهڻي ڇوڪسي
 هجڻ - سخت پهرو هجڻ - تمام گهڻي نظرداري هجڻ.
 - ڪٽڪن وڃهڻ: قسم کڻائڻ جو هڪ نمونو
 (ساڻو ڪڪ ڪٽي ماڻهو جي مٿي تي رکيو آهي) -
 قسم وڃهڻ - قسم کڻائڻ - ستهڻ ڏيڻ - ويساهه
 کڻائڻ.
 - ڪٽڪ وات ۾ وڃهڻ: تمام گهڻو ڀڄائڻ -
 پنهنجي ڪٽي تي پشيمان هئڻ - ايداست ظاهر
 ڪرڻ - ڀڄتاءُ ڪرڻ - سخت عجب ۾ پئجي وڃڻ -
 حيرت ۾ اچڻ.
 - ڪڪ وڃهڻ: ڏڪڻ - ليڪائڻ - عيب يا
 گهٽتائي ليڪائڻ - چهره هوش ڪرڻ.
 - ڪڪ ٻيٺ لڳ هجڻ: ڪي ڪين مان
 سڀ ڪجهه هڻڻ.
 - ڪٽڪن ڪوٺه لنگڻ: پنهنجي گهر ۾ ٻئي کي
 غريبي حالت جي خبر لڳڻ.
 • ڪٽڪ ڪڪون ڪڪي: ڪڪي ڪڪون ٿ. (سن.
 ڪڪڻ ڪڪي) بدن ۾ هاسرين
 واري ڪنڊن هيٺان هڪ لڙڪهه عضوو - هاسري
 ۽ چيلهه جي وچ وارو لڙڪهه حصو. اولاد -
 ستهڻ.
 - ڪٽڪ پٽو ڄڻ: ڏو ٿيڻ - ٻيٺ پوڄڻ.
 - ڪٽڪ جو ڪان ٿيڻ: دشمن ٿيڻ - ويڙهي
 ٿيڻ - نقصان جو انديشو ٿيڻ - نقصانڪار ثابت ٿيڻ -
 شترو ٿيڻ.
 - ڪٽڪ جو ڪان ڄاڻڻ: دشمن سمجهڻ -
 ويڙهي سمجهڻ.

- ڪٽڪيڇڻ: مصدر. لانگ بلا ڪان ڪاهي اچڻ -
 ڏنگجڻ.
 - ڪٽڪ جو منگيهڻ: ڏنگجڻ - ڪڪجڻ.
 - ڪٽڪ ڇيڻ: ڪڪ يا ذري لائڻ - تمام
 گورو اڀڙاءُ ٻهڻ - معمولي تڪليف ڏيڻ.
 - ڪٽڪ چنبي: ٻه لڙ ڪٽڻ: ڪڪ چنبي
 پٽو لڙ ڪرڻ - ڪم کي ڪڏهن به ويجهو نه
 وڃڻ - ڏاڍو ڪاٺر ۽ آوڻي ثابت ٿيڻ - مست ٿي
 پوڻ - آرم ڪرڻ.
 - ڪٽڪ ڏيڻ: عيب هوشي ڪرڻ - ڏڪڻ -
 اردءِ هوشي ڪرڻ - ٻئي جو مستر ڏڪڻ.
 - ڪٽڪ ڊاهڻ: جهڳو ٻرهاد ڪرڻ - جاءِ ڦٽائڻ -
 مٽيا لاس ڪرڻ - جهڳو پينگ ڪرڻ.
 - ڪٽڪ رڻجائڻ: بلا يا لانگ ڪان ڏنگجڻ -
 ڪٽڪيڇڻ - ڪڪجي اچڻ.
 - ڪڪو آڏڻ: ڪڪايون جهوپڙيون ٻڌائڻ -
 گهر ٺاهڻ - جهڳو آڏڻ.
 - ڪڪ سينگهڻ: بلا يا لانگ جو ڏنگجڻ -
 ڪڪجڻ - ڪڪجي پوڻ - لانگ جو چٽڪ هڻڻ.
 - ڪڪ ڪارا ڪٽڻ: پنهنجي گهر کي داغ
 ليڪائڻ - هاڻي تي لڳو لائڻ - پنهنجي هاڻ گهٽتائي
 ڪرڻ.
 - ڪٽڪ ڪٽي پوڻ: ڪن ڪچرو
 صاف ڪرڻ - جهڙو ڏيڻ - صفائي ڪرڻ - چٽو
 يا ڀرو يا مست ٿيڻ - جئون ۾ اچڻ.
 - ڪڪ ڪڏا: سٽڪجهه - ميڙي.
 - ڪٽڪيلو ڪڪيلو (ت): ڏ. صفت. منهو
 ڪڪ وانگر ڪم طاقت ماڻهو - هيٺو - ڊرٽل -
 نپتل - ضعيف.
 - ڪٽڪ مارڻ: (طب جو اصطلاح). ڪنهن
 ڦاٽوءَ کي مقرر ٿيل پوئين جي رس ۾ ساڙڻ -
 ڪشتو تيار ڪرڻ - ڪڪ تيار ڪرڻ.
 - ڪڪن اندر مٽو ليڪائڻ: ڪڪاين جهوپڙين
 ۾ گذارڻ - پٽڪين ۾ رهڻ. تمام غريب هجڻ -
 مسڪين هجڻ.

- ڪُڪُڪ ڪُڪُڪ : ڏوڪرڻ - ڀٽ ڀرڻ -
 ٿلهو ٿيڻ - متارو ٿيڻ - سٽر ٿيڻ .
 - ڪُڪُڪ ۾ لڳڻ : لازڪ جاء تي لڳڻ -
 سٽڏائتو ڏک لڳڻ .
 - ڪُڪُڪ ۾ لڳي ٻيٽي هٿن ۾ ڪهڙي
 يادگيري هئڻ - او او ها ويچار هئڻ - انديشو هئڻ -
 فيڪر هڻڻ - اوسيڙو هڻڻ .
 - ڪُڪُڪيون ڦاٽڻ : ڪهڙو ڪاٺي - ڪاٺي ۾
 حد ڪرڻ - ڀٽ ڀرڻ کان به جهجهو ڪاٺي -
 حد کان وڌيڪ ڪاٺي .

● ڪُڪُڪ (ڪ) : ٿ. مڇيءَ جو هڪ قسم .
 ● ڪُڪُڪو : اسم خاص تعلقي جاتي ۾ هڪ
 ديهه جو نالو .

● ڪُڪُڪي : مصدر . هڻڻ - سڃهڻ - يادگيري
 هون - دل تي تيري اچڻ - هر ڪٿر هڻڻ .
 ڏهرڻ - ڪاوڙجڻ - غصو ڪرڻ - ناراض ٿيڻ -
 جهڙڻ - ڏمرڻ .

● ڪُڪُڪي ۽ ڪُڪُڪي : ڏ. (هرا. ڪُڪُڪي .
 من . ڪُڪُڪي = ڪُڪُڪ) ٻانهن جي ڪرائي ۾
 هائڻ جو زيور - ڪُڪُڪي - منگلي - چوڙو - ٻانهو ٿيو .
 (ٿ. ڪُڪُڪي ۽ ڪُڪُڪيون) .

● ڪُڪُڪي ۽ ڪُڪُڪيون : ڏ. چالورن جو
 هڪ قسم - ڪُڪُڪي - سٽر يا - ڪالڪو - ڪالڪو يا .
 ● ڪُڪُڪ ۽ ڪُڪُڪون : ٿ. (من. ڪُڪُڪ = ڄاڻڻ) .
 ڪُڪُڪ - سٽ - سٽاء - سٽ - سٽ - سٽ - سٽ -
 ڏس - ٻيو - معلومات - سٽڪ - ٻروڙ - ڄاڻ .

پڇاڻ - واقفيت - مهاڪڙو - ڏيڻ - سهيو - ڪٽر .
 واز - ڳجهه - پيد - آلت - اندر جو حال . (من .
 ڪُڪُڪ = ڪوبه هئڻ) . ٻاٽ وغيره تي هلندڙ
 اوزار - انجن - مشين - ڪم ڪرڻ جو اوزار -

هرزو - سانچو - سٽجٽ - آلات - ڦندو - ڦاهي -
 چاري - دار - تالو - ڪٽاف - ڪٽو - چٽيو .
 حڪمت (ت) . اٽڪل - هٿر - ڏانه - رمز - طرز .
 ڪُنڇي (ت) . ڪنڀار - مٿو - ڪوپري -

ڪيبرائي - سيو - سٽر . برساتي ٻائي گڏ ٿيڻ
 لاءِ قدرتي گڏ (ڪ) .

● ڪُڪُڪ ۽ ڪُڪُڪ : ڏ. (هرا. ڪُڪُڪي . سن .
 ڪُڪُڪ = ڪُڪُڪ) ٻانهن جي ڪرائي ۾
 هائڻ جو زيور - ڪُڪُڪي - منگلي - چوڙو - ٻانهو ٿيو .
 (ٿ. ڪُڪُڪي ۽ ڪُڪُڪيون) .

● ڪُڪُڪي ۽ ڪُڪُڪيون : ڏ. چالورن جو
 هڪ قسم - ڪُڪُڪي - سٽر يا - ڪالڪو - ڪالڪو يا .
 ● ڪُڪُڪ ۽ ڪُڪُڪون : ٿ. (من. ڪُڪُڪ = ڄاڻڻ) .
 ڪُڪُڪ - سٽ - سٽاء - سٽ - سٽ - سٽ - سٽ -
 ڏس - ٻيو - معلومات - سٽڪ - ٻروڙ - ڄاڻ .

پڇاڻ - واقفيت - مهاڪڙو - ڏيڻ - سهيو - ڪٽر .
 واز - ڳجهه - پيد - آلت - اندر جو حال . (من .
 ڪُڪُڪ = ڪوبه هئڻ) . ٻاٽ وغيره تي هلندڙ
 اوزار - انجن - مشين - ڪم ڪرڻ جو اوزار -

هرزو - سانچو - سٽجٽ - آلات - ڦندو - ڦاهي -
 چاري - دار - تالو - ڪٽاف - ڪٽو - چٽيو .
 حڪمت (ت) . اٽڪل - هٿر - ڏانه - رمز - طرز .
 ڪُنڇي (ت) . ڪنڀار - مٿو - ڪوپري -

ڪيبرائي - سيو - سٽر . برساتي ٻائي گڏ ٿيڻ
 لاءِ قدرتي گڏ (ڪ) .

چوھڻ ڦٽن. مڙسي - وسعت - همٿ - پهلواني -
جوت - طاقت - پل - مگھ - شڪتي - وڃتا - ويرتا -
بھادري - جرئت - مردانگي - ذوق - قدرت -
سمجھ - فھم - زيرڪي - ڪرامت - اساري طاقت -
معجزو - شعبدو - اسرار - الاهي رنگ - رچنا -
مصور جي طاقت - برکت (ت) - رونق - حسن -
مونھن - سوڳيا (ت) - سڃھندو - شعاع - موجدرو -
سٺائي. چنڊ جو سورھون حصو - چنڊ جي ڪلائن
مان ھڪ (اسم خاص). ھڪ ذات جو نالو.
= ڪٽلاڙي ۽ ڪٽلاڙي ۽ ڌ. صفت.
(سن. ڪٽلا + ڙي = ڌارڻ). ھندو سندن -
ڪلاڪار - سمرت - ھوشيار - ڪاريگر - ھنري -
فني. سمجھو - ڏاھو - ماھر - سياڻو - عاقل - اڪابر.
حرفتي - انگلي - چالاڪ.
= ڪٽلارو ۽ ڪٽلارا: ڌ. صفت. (سن. ڪٽلا =
رنگ روپ + آرو) ڪٽلا ڌاري. رنگ روپ وارو -
ڪن ڦٽن سان چٽيل پيرل.
= ڪٽلاڪار ۽ ڪٽلاڪار: ڌ. صفت. ھنري -
ھنرمند - ڪلا جو ڄاڻو - ڪلاڌاري - ھنر وارو -
فني - فنڪار - گھڻي - وڃا وارو. مڪار - فريبي -
دغا باز. فساد - ڏنگي - شوري - شوخ.
= ڪٽلاوٽ ۽ ڪٽلاوٽ: ڌ. صفت. ڪلا
وارو - ڪلارو - ڪلاڪار.
= ڪٽلاوٽو ۽ ڪٽلاوٽا: ڌ. صفت. ڪلا وارو.
اولياء (ت).
● ڪٽلا: اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو.
● ڪٽلاب: اسم خاص. مزارعي بلوچن جي ھڪ
قبيلي جو نالو (رستمائين جي شاخ). (ع. جمع.
آھي "ڪلب" جو). ڪٽلا - سگ.
● ڪٽلابات ۽ ڪٽلاباڻون: ڌ. (ف. ڪٽلابت =
ڏيو). سون قلمي يا چالديءَ مان ٺھيل سنھي ڏاڳي
جھڙي تند - زريءَ جي تند - ڏاڳي تي ويڙھيل سوني
زري - مٽيس - سيمر جو ڏاڳو. زريءَ جو ڀرت.
● ڪٽلابازي ۽ ڪٽلابازيون: ڌ. ميسي.
ھيٺ ٽنڪون مٿي ڪرڻ واري راند جو ھڪ قسم -
بازيگري - اٿل بازي - بازولي - ھلتي بازي.

مڱو. (اسم). سڄي ڪائناٽ - ساري دليا -
سارو عالم. واحد مطلق - الله تعاليٰ.
= ڪٽلجوزو: ڄمڻو - سڀ.
= ڪٽل سٽا: صفت. سڀني سارا. سڀني سارو.
● ڪٽل: (ع). دليا ۽ دينوي شيون.
● ڪٽل ۽ ڪٽل: ڌ. (سن. ڪٽل = خاندان).
ڪٽر - ڪٽنب - خاندان - قبيلو - عيال - اسل -
ويڙھو - آڪھ - ونس - گھراڻو - شجرو - واسولي -
پيڙھي - حسب نسب - ڳوٺ - قوم - ھاڻاري - آڏ -
ھات - برادري - پائيچاري - نيات - ذات. باھ جھلڻ
واسطي مٿي جي ھات - چٽھو - الڪئي - منگالو -
منگل - سيگيري (لوھ جي) - آئندڙ - ھڪھي جي
شڪل جھڙو ڪانن سان ٺھيل گھر (ت).
گاھ جو ھڪ قسم (ت).
= ڪٽل آڃارو ۽ ڪٽل آڃارا: ڌ. صفت.
(سن. ڪٽل + آڃوڻ = چمڪائڻ). پنھنجي
خاندان جو نالو مشھور ڪرڻ - قبيلي جو نالو
بلند ڪندڙ - مشھور - نام ڪيو - نامور - ناليوارو.
= ڪٽلائيٽو ۽ ڪٽلائيٽا: ڌ. صفت. وڏگھراڻو -
شاھائو - اميرائو - خانداني - شاھي خاندان وارو -
چڱي خاندان وارو. ڪٽل وارو - ڪٽنب وارو -
گھر - اصل نسل وارو - پيڙھائو.
= ڪٽلند روھي ۽ ڪٽلند روھي: ڌ. صفت.
(سن. ڪٽل + ڏروھي). پنھنجي خاندان جو
نالو يا ناموس گھٽ ڪندڙ - خاندان جو نالو پوڙيندڙ -
ڪٽنب جي بدنامي ڪرائيندڙ.
= ڪٽل ڪٽلنگ: (سن. ڪٽل + ڪٽلنگ)
خاندان کي بدنام ڪندڙ.
= ڪٽليوان ۽ ڪٽليوان: ڌ. صفت. (سن.
ڪٽلوت < ڪٽلين = خانداني). وڏگھراڻو -
خانداني.
= ڪٽلوت ۽ ڪٽلوت: ڌ. ڪٽليوان.
● ڪٽلا ۽ ڪٽلاڻون: ڌ. (سن. ڪٽلا =
ھنر). فن - ھنر - ڪاريگري. انگل - حرفت -
ڪٽ - سياڻپ - ڏاھپ - ھوشيار - (انگ) ٽيرڪ.
طور - طريقو - نمونو - رمز - ڏپ. ڳاڻڻ وڃائڻ جا

● ڪلاڻو ۽ ڪلاڻاڻا ڏ. ڪچو ڏاڳو. ڇيلو جو پٽو - ڪر بند - خردم - سندرو. ڏڙ - تنو - تند. ڪلاڻ ۽ ڪلاڻاڻا ڏ. صفت. (سن. ڪلنڻه = ويچارڻي). ڪلاڻ - بد چال - عيشي - اوباش - ڪريل - خراب - بگڙيل - بد اخلاق - رڌيل - واهيات. آڏاڻو - ڪپاڻو - فضول خرچ - هٿ ڦاڙ.

● ڪلاڻيري ۽ ڪلاڻيري ڏ. (سن. ڪلا = هٽڻ). ٻيڙي هلائڻ وارن جو سرڪردو - مڇري ماريندڙن جو مڇي - مڻهائڻ يا لاکتن جو اڳوڻ - مڇي پا چڱو مڙس - پٿرو مڙس - ٻڳدار - چوڌري. مڻهائو - مڇي - ماڇي - ميربحر - اگهيرو. ڪوري - گيراڻو - جولاھو - اوڻو. (صفت). بد بخت - لپاڳو - ڪمبخت - چنڊو (ت). ظالم.

● ڪلاڻيڪڙو ۽ ڪلاڻيڪڙو ڏ. (سن. ڪلاڻ = شراب - ٻال = رکندڙ) شراب چڪائيندڙ - شراب ڪڍندڙ - شراب موڪليندڙ ڪلاڻ - آهڪار. (هتي ڪلاڻ جي مراد آهي ڪامل مرشد جو خدائي محبت جو شراب پياري).

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻون ڏ. مجلس - محفل - ڪچهري - ماڻهائو.

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻ ڏ. (انگ. Class = درجو) درجو - مرتبو - طبقو - رتبو. نوع - قسم - صينف - رقم. ٻڪار - پالت - جنس - ذات. ش گردن جي تعليم وٺڻ جي ڪوئي - سڪول جي هڪ ڪوئي. - ڪلاڻي ڏ. هم ڪلاس - ساڳئي درجي وارو - جماعتي - ساڳئي عهدي وارو.

● ڪلاڻي ۽ ڪلاڻيون ڏ. ليڪن ڪڍڻ جو هڪ اوزار. (ڏ. صفت). ڪمبخت - لپاڳو - نيدورو - بد بخت - چنڊو. ظالم - وحشي - درندو - خونخوار - جهنگلي (ت).

● ڪلاڪ ۽ ڪلاڪ ڏ. (انگ. Clock). ڏينهن رات جو چوو بهون حصو - وڳو - بجو. ساعت (مقرر) وقت. عمل. گهڙي - گهڻو - گهڙيال.

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻ ڏ. (سن. ڪلاڻ = شراب. سن. ڪلاڻ = شراب ڪڍندڙ - شراب چڪائيندڙ - شراب ٺاهيندڙ - شراب وڪڻندڙ - آهڪار - عرق ڪشڻ - گهٽي وال - لاجداردار - تحصيلدار - مٿي فروش - شرابي - مٿي ڪشڻ. ڪنڀار. (امر خاص). هندن جي هڪ ذات جو نالو. ٿر ۾ رهندڙ مينگهواڙن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪلاڻو ۽ ڪلاڻاڻا ڏ. ڪچو ڏاڳو. ڇيلو جو پٽو - ڪر بند - خردم - سندرو. ڏڙ - تنو - تند. ڪلاڻ ۽ ڪلاڻاڻا ڏ. صفت. (سن. ڪلنڻه = ويچارڻي). ڪلاڻ - بد چال - عيشي - اوباش - ڪريل - خراب - بگڙيل - بد اخلاق - رڌيل - واهيات. آڏاڻو - ڪپاڻو - فضول خرچ - هٿ ڦاڙ.

● ڪلاڻيري ۽ ڪلاڻيري ڏ. (سن. ڪلا = هٽڻ). ٻيڙي هلائڻ وارن جو سرڪردو - مڇري ماريندڙن جو مڇي - مڻهائڻ يا لاکتن جو اڳوڻ - مڇي پا چڱو مڙس - پٿرو مڙس - ٻڳدار - چوڌري. مڻهائو - مڇي - ماڇي - ميربحر - اگهيرو. ڪوري - گيراڻو - جولاھو - اوڻو. (صفت). بد بخت - لپاڳو - ڪمبخت - چنڊو (ت). ظالم.

● ڪلاڻيڪڙو ۽ ڪلاڻيڪڙو ڏ. (سن. ڪلاڻ = شراب - ٻال = رکندڙ) شراب چڪائيندڙ - شراب ڪڍندڙ - شراب موڪليندڙ ڪلاڻ - آهڪار. (هتي ڪلاڻ جي مراد آهي ڪامل مرشد جو خدائي محبت جو شراب پياري).

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻون ڏ. مجلس - محفل - ڪچهري - ماڻهائو.

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻ ڏ. (انگ. Class = درجو) درجو - مرتبو - طبقو - رتبو. نوع - قسم - صينف - رقم. ٻڪار - پالت - جنس - ذات. ش گردن جي تعليم وٺڻ جي ڪوئي - سڪول جي هڪ ڪوئي. - ڪلاڻي ڏ. هم ڪلاس - ساڳئي درجي وارو - جماعتي - ساڳئي عهدي وارو.

● ڪلاڻي ۽ ڪلاڻيون ڏ. ليڪن ڪڍڻ جو هڪ اوزار. (ڏ. صفت). ڪمبخت - لپاڳو - نيدورو - بد بخت - چنڊو. ظالم - وحشي - درندو - خونخوار - جهنگلي (ت).

● ڪلاڪ ۽ ڪلاڪ ڏ. (انگ. Clock). ڏينهن رات جو چوو بهون حصو - وڳو - بجو. ساعت (مقرر) وقت. عمل. گهڙي - گهڻو - گهڙيال.

● ڪلاڻ ۽ ڪلاڻ ڏ. (سن. ڪلاڻ = شراب. سن. ڪلاڻ = شراب ڪڍندڙ - شراب چڪائيندڙ - شراب ٺاهيندڙ - شراب وڪڻندڙ - آهڪار - عرق ڪشڻ - گهٽي وال - لاجداردار - تحصيلدار - مٿي فروش - شرابي - مٿي ڪشڻ. ڪنڀار. (امر خاص). هندن جي هڪ ذات جو نالو. ٿر ۾ رهندڙ مينگهواڙن جي هڪ ذات جو نالو.

= ڪٽلامُ آلهه : اسم خاص. حضرت محمد صلعم تي لڻل خدا جو ڪٽلامُ. - الله ڪٽلامُ. - مصحفُ. - مجيد. - قرآن مجيد.
 = ڪٽلامُ چَوَنُ : ڪافي چوڻ. - بيت چَوَنُ.
 = ڪٽلامُ ڪَرَنُ : ڪنهن ڪم کي وري نه ڪرڻ جو انجام ڪرڻ. اقرار ڪرڻ. مد مقابل ٿي سوال جواب ڪرڻ. ڳالهه ٻولڻ. ڪرڻ. گفتگو ڪرڻ. ڪالي هڻڻ. - بيتن. - ٻاراڻو ڏيڻ. - ٽڪر ڪرڻ. - هٿ ڪرڻ. - مغروري ڏيکارڻ. - پيشنگوئي ڪرڻ. - اڳڪٿي ڪرڻ.
 = ڪٽلامُ لافِصُ : اهڙن لفظن جو مجموعو جنهن مان ڪا صفا معنيٰ سمجهڻ ۾ نه اچي (هن کي مرڪب غير مفيد به چوندا آهن (علم نحو ۲۵۵) - ان ٻورو جملو. - آڏوري گفتگو.
 • ڪٽلائِبُ ۽ ڪٽلائِبُ (ت) : ذ. وڏي ڍاڻي.
 • ڪٽلائِيوُ ۽ ڪٽلائِيَا (ل) : ذ. گهميرو. - ڦيرو. - دفعو. - ڀيرو. ورزش جو هڪ رڪن. - ڀيريءَ کي مٿئين سڪ هيٺان مٿي کڻي وري هيٺ ڪيڙن واري حالت.
 • ڪٽلائِچُ ۽ ڪٽلائِچُ : ذ. ڪاڙائي زمين ۾ ٻيڏا ٿيندڙ گاهه جو هڪ قسم. (اسم خاص). رياست مڪران جي هڪ ڀاڱي ۽ شهر جو نالو. (جتان ڪٽلاچي بلوچ ايل آهن).
 • ڪٽلائِجهُ ۽ ڪٽلائِجهُ : ذ. گاهه جو هڪ قسم.
 • ڪٽلائِڪوٽُ : اسم خاص. تعلقي لٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو. ٺٽي ۾ هڪ قديم ڪوٽ ۽ شهر جو نالو. (هي مڪلي ٽڪري تي هڪ شهر هو. سمن جي وقت ۾ ساموئي ننگر کان ٻوھ سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ ٿيو. هن کي تغلق آباد ۾ ڪري سڏيندا هئا). (هيلايا ۽ ڪجهه ص ۲۶).
 • ڪٽلاوڻتُ ۽ ڪٽلاوڻتُ : ذ. (من. ڪٽلا + وڻتُ = ڳاڻشو). ڳاڻشو. راڳيندڙ. - گوڙيو. - راڳي. - مطرب. - گوڙيو. - ڪلاوت. - قوال. هنرمند. ڪلا وارو. هنري.

= ڪٽلاوڻنُ : ذ. ظرف. ڪٽلن کان. - شراين وٽان. - گئي وارن کان.
 = ڪٽلالُ خائُو : (ل). شراب جو دڪان. - مٽيڪده. - مٽي خالو. - خرابات. - شراب خاندو. - گئشو.
 = ڪٽلايڪِي : ڪٽلالُ يا شراب چڪائيندڙ جڳي. - مٽي ڦيروش جڳي.
 = ڪٽلايڪِي هٿُ : ڪٽلاوڻن جي هٿ تي. - شراب فروشن جي دڪان تي. - مٽيخالي تي.
 • ڪٽلالُ ۽ ڪٽلالُ : ذ. صفت. (سن. ڪُ = ل + لال = لعل. ف. ڪٽلالُ). خراب لعلائي يا رنگ وارو. - اڻ رتل. - ردي رنگ وارو (من ڪٽلتُ = هٽيسا ڪرڻ). - ڪوڙو. - لڳڻ. - بي ايمان. - اکين ڍڪيو. - بي حياءِ. - بي ديدو. - بي مروت. - بي لحاظ. - بي شهرت. - بي ڳڻو. - ڳڻ چور. - بي محاسبو. - بي گڻو. - ڪير ٽڪهن. - بي قدر. - احسان فراموش اٿامو. - رکو. - بي وفاء. - لڪ ڪرام. - دغا باز. - ويساهه گهاٽي. - دغا خور. - فریبي. - ڪٽو. - بخيل. - ڪنجوس. - شور. - موڏي. - ڪرڻ (ت). (اسم). (من. ڪٽلالُ = ڪٽيڙ). ڪٽيڙ.
 = ڪٽلالُ ڦِي : وڃڻ. - محبت ڇڏي وڃڻ. - بي وفاء ٿيڻ. - بي حياءِ ٿيڻ. - بي محابو ٿيڻ. - بخيل ٿيڻ.
 = ڪٽلايِي ۽ ڪٽلايِي : ذ. صفت. ڪٽساکي. - بي اعتباري. - بي ويساهي. - شڪ. - گمان. - بي شڪري. - ڳڻ چورائي. - بي حياءِ. - اکين ٻوٽ. - بي ديدائي. - بي شرمي. - لالائي. - ڳڻ چور. - ڪير ٽڪهن. - احسان فراموشي.
 • ڪٽلامُ ۽ ڪٽلامُ : ذ. (ع). خدا جو ارشاد ٿيل حڪم. - الله ڀيغام. - شاستر. - ٻاڪ لوشنو. - ڪلمو. - شپڻ. - سڏجڻ. - ڳالهه. - گفتگو. - قول. - وچن. - انجام. - تصنيف. - مضمون. - جملو يا فقرو. - ڪنهن مسئلي کي ٺٽ ڪرڻ لاءِ عقلي حجت. - تقرير يا تحريري بيان. - اڻوت. - ايش خبري. - الهام. - وائي. - ٻائي. - پوڻ. - وڏي. - اڳڪٿي. - شاعر جي چوڻي. - شعر. - راڳ. - ڪافي. - گيت. - بيت. - ٻيٽ. - ٻاراڻو. - ٽڪر. - هٿ. - مغروري.

● ڪُٽڻو ۽ ڪُٽڻا: د. دال جو هڪ قسم۔
 آرد۔ مٽر۔ موٽ. ڏيڏن ۾ پيدا ٿيندڙ لڳاتار
 جو هڪ قسم۔ ڪُٽڻ لوڙھ.
 = ڪُٽڻي ۽ ڪُٽڻيون: ٺ. ڪُٽڻو.
 ● ڪُٽڻ: اسم خاص. (سن. ڪُٽڻھ). وڀدہ
 جو آھو حصو جنھن ۾ ڪريا ڪرم وغيره جو
 احوال ڏنل آھي. سنسار جي ڪل عمر وارو
 حصو جو ۳۲۰۰۰۰۰۰ ورھيه ليکيو ويو آھي.
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻي: ڏ. (سن. ڪُٽڻن =
 دل ۾ ٺاھڻ). شڪ۔ گمان۔ ڀرم۔ سنسو۔ وھم۔
 اجايو خيال۔ وشواس۔ غيرت۔ سنديده۔ ڀل۔ چوڪ۔
 پراڻي۔ غلطي۔ سھو۔ مت ڀرم۔ رولو۔ جنجل۔
 سواجھارو۔ پرشاني. ڦڙو۔ بڪي۔ ٿو۔ گھمڪوڙ.
 برھم. جي رات يا ڏينھن. ڪپڙي کي ڪڙڪ
 ڪرڻ لاءِ ڏنل روغن۔ ڪٺف۔ ٻيڻ (ل).
 = ڪُٽڻيت ۽ ڪُٽڻئون: ٺ. ڪوڙو خيال۔
 وھم۔ ڀرم۔ ماھا۔ ڀرت پاس۔ ٺڳڻو روپ۔ خيال۔
 ٻورو۔ ٻڌندو۔ ڦرڻو۔ سن مڙج۔ دؤر۔ رڀڪ۔
 لھر۔ رڱ۔ ٻوڊ کي. شوق۔ دل۔ ڪڙڏ. غصو.
 ● ڪُٽڻ ڀيرڇ ۽ ڪُٽڻ ڀيرڇ: ڏ. وڻ
 جو هڪ قسم۔ ٻارجيات. سرڪٽ جو هڪڙو
 درخت جنھن لاءِ خيال آھي تہ ان کان جيڪي
 گھوجي مو ملي.
 ● ڪُٽڻين ۽ ڪُٽڻائون: ٺ. (سن. ڪُٽڻن =
 دل ۾ ٺاھڻ). ڪنھن ڳالھ تي زور رکڻ يا
 گھڻو لاڙو ڏيکارڻ واري حالت۔ خواهش۔ مرضي۔
 چاھ۔ شوق۔ خيال. ڪنھن ٻي شئي بابت من ۾
 ٺاھيل مٽو۔ ارادو۔ آيت۔ لاڙو۔ تمنا۔ اڇا.
 ڪاوڙ۔ غصو۔ جوش (ت). ٻيٽ۔ ٻاراڻو۔ ٻڌدعا.
 = ڪُٽڻا ڪرڻ: ٺ. سڙڪا ڪرڻ۔ سڙڪڻ۔ سڙجڻ۔
 مڇتا ڪرڻ۔ پاس۔ پاس۔ ڪيرھڻ۔ پاسڻ.
 وعدو ڪرڻ۔ انجام ڪرڻ۔ سڻھڻ ڪرڻ۔
 ڀرڻ ڪرڻ۔ ڀرتيڪيا ڪرڻ۔ ٻول ڏيڻ۔ اقرار
 قبول ڪرڻ.
 ● ڪُٽڻي: ٺ. مصدر. (سن. ڪُٽڻ = دل ۾ لاهڻ).
 قصي ۾ ڀرجڻ۔ چوڻ۔ اراض ٿيڻ. هلا ڪٽ ٿيڻ۔

● ڪُلاهَ ۽ ڪُلاهَ: ڏ. (ن. ڪُلاهَ =
 ٺوٺي). صوفي ماڻھن جي ٺاڻ جي وڏي ٺوٺي
 وانگر تاج. وڏي چنبدار ٺوٺي۔ ڪُٺو۔ ڪُٺو۔
 خٺو۔ ڊگھي ٺوٺي. تاج شامي۔ منگھت۔ مڪت.
 = ڪُلاهَ ۽ ڪُلاهَ: ڏ. (ف. ڪُلاهَ + ڏن).
 ٺوٺي رکڻ جي ڀيٽي يا ٻاڪس۔
 ڪُلاهَ رکڻ جي ڀيٽي.
 ● ڪُلاهَ ٺيڻ (ل): ٺ. مصدر. وهنجارڻ۔ سنان ڪرائڻ۔
 تڙو ڪرائڻ (ڪُلاهَ ٺيو۔ ڪُلاهَ ٺيو۔ ڪُلاهَ ٺيل).
 ● ڪُلاهَ ٺيڻ (ل): ٺ. مصدر. سارين ۽ چانورن
 کي ڇيڇ سان چنبدي ڌار ڪرڻ. (ڪُلاهَ ٺيو۔
 ڪُلاهَ ٺيو۔ ڪُلاهَ ٺيل).
 ● ڪُلاهَ ٺيڻ (ت): ٺ. مصدر. ٻار ٻيٽا ڏيڻ۔
 نشان ٻڌائڻ۔ نشان ٻڌائي ڇاڄ ڪرڻ۔ آھڃاڻ ڏيڻ۔
 ڏس ڏيڻ. (ڪُلاهَ ٺيو۔ ڪُلاهَ ٺيو۔ ڪُلاهَ ٺيل).
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻي: ڏ. (ع. ڪُٽو۔
 سڱ).
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻيون: ٺ. (انگ. Clib).
 النجن۔ مجلس۔ سوسائٽي۔ مڃيا۔ سماج۔ جماعت۔
 منڊلي۔ وگر۔ ٺولو۔ ميڙ۔ پڻڇاڻ.
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻند: ڏ. (ڪ. ڏ. رسو۔
 لوڙي۔ واجھ۔ ٻڌڻو۔ ٺوڙھو۔ ڪاھار۔ سڳو.
 ● ڪُٽڻو ۽ ڪُٽڻو: ڏ. هڪ چمڪيلو
 يا چمڪيدار زيور.
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻيون: ٺ. (ت. ٺ. واھ يا
 درياءَ جو ڪنارو۔ ڀٽر۔ ڪپر۔ ڪپ۔ ڪٽڻي۔
 ڪنارو. مٿاھين۔ ڏوري.
 ● ڪُٽڻتار: ڏ. خالص۔ آھڻھار۔ سرجڻ ھار۔
 ڪردار۔ ڪرتار۔ ايشور۔ اللہ تعاليٰ۔ مولائي ٻاڪ۔
 رزاق۔ ھاڻھار۔ ڌڻي۔ ڀرماتما۔ رب۔ خدا جل وعلليٰ
 جي صفاتي نالن مان هڪ نالو.
 ● ڪُٽڻي: اسم خاص. گاهه جو هڪ قسم.
 ● ڪُٽڻ ۽ ڪُٽڻتار: ڏ. (انگ). ضلعي
 جو مالي حاڪم۔ ضلعي جو عملدار۔ ڪليڪٽر۔
 مَحصيل. ڀل وصول ڪندڙ۔ روپيو اڳاڙيندڙ.

ڏيڻ واري حالت - مشتق الفاظ - "تڪليف - ڪلف - ڪلفت" (علم انجوس ۸۵).

- ڪلف ڏيڻ: چانورن جي ٻيڻ ۾ ڪپڙو ٻوڙڻ - شوخ ڪرڻ - ٺاٺ ڪرڻ - آهر ڏيڻ - ڪڙڪ ڪرڻ.

● ڪلف ڪلف: ڏ. (ج. تفل = ڪلف).

ڪرف - تالو - تفل - چنڊ (ت). جيندرو (ت).

● ڪلفيت ڪلفيتون: ٺ. (ج ڪلفيت - ناماڙي).

دشمني - وهر - ورور - عداوت -

مصوصوت - زلڪا - ڪت - ڪار - حسد - ساڙو -

ضيد - اختلاف - بغض - ويد - پيائي - ناراضگي.

ڦيٽاڙو - ويڙهه - اثبت - جهيڙو - جهڳڙو - نفرت -

ڌڪار - حقارت - آفت - آهڻا - تڪليف - ڪشت -

مصيبت - مهرباني جو ضد - بي موري - سرد موري -

منهن ر ڪائي.

● ڪلفيت: مصدر. ڪلف ڏيڻ - شوخ ڪرڻ -

ڪڙڪ ڪرڻ - ڪڙڪيدار ڪرڻ - ٺاٺ ڪرڻ -

آهرڻ - سخت ڪرڻ - ٻيڻ ڏيڻ (ڪپڙي وغيره کي).

رنڱڻ - رنڱ ڏيڻ (ل).

● ڪلفو: ڏ. لئونگ (پاڇي) جو ٻيڇ.

● ڪلفي ڪلفيتون: ٺ. ڪير ۽ ٻائي

کي برف ۾ جمائي ٺاهيل شيء.

● ڪلف ڪلف (ت): ڏ. خيضا - شير -

ڪليفت ڪليفتون: ٺ. ڪياگل -

ڪياگل - جهيڙو - جهڳڙو - گهي - ڪيرڪير -

ڪيڙيت - ڪلف - رڳڙو - ڪانهي.

● ڪيلڪ ڪيلڪون: ٺ. (سن. ڪرئڪا).

ڪائي جو قلم - ليڪن.

- ڪيلڪ جو رتن: لڪن مهل قلم جو آوال

ڪرڻ - چرچر ڪرڻ.

● ڪيلڪار ڪيلڪارون: ٺ. (سن. ڪرڪ

- زور سان ڪيلن). ڏنڊن جي ڪرت - ڪرڻو -

گهٽو - ڏنڊن جو ٺڪاء - ٻيس - ويهي - ڏکي.

● ڪيلنگائين: مصدر. (ڪپ وغيره کي) وهي

تي تڪو ڪرڻ - ميران تي چاڙهڻ - ڏنڻ - تيز

ڪرڻ.

● ڪٽيڙو: ڪٽيڙو (ت): ڏ. ڪپڙي جو هڪ قسم. (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

تعلقي لوشهري ۽ تعلقي فيض گنج (رواست خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽيڙي: ڪٽيڙي: ڏ. ڪاري جي

ڪالڪت جو هڪ قسم (رنگ ميرانجهڙو، قد

۱-۳ انچ). (اسم خاص). شهدادپور، روھڙي،

گڙهي پاسين عمرڪوٽ ۽ هالا تعلقن ۾ هڪ

ديھ جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙا: ڏ. لنڊو ٻچو - معصوم ٻار -

ابھم - ٻارڙو - ڪينگو - صغير - ٻالڪ - ڪلهو (ل)

● ڪٽڙي: ڪٽڙيون: (ت) ٺ. راڳ.

آواز - هڪل - ڪوڪ - ڪيڪ - رڙ - داهن.

● ڪٽس: ڪٽس: ڏ. (من. ڪٽس) =

اُرج). جهنڊي جي مٿان واري بٽيلي - ڪٽنگي -

چولي - ايل - مٽار - بئرج - چوادر - آٽولر -

ڪٽيڙو - ڪٽيڙي - ڪٽنگي - ٿرو - بٽيو.

ڪمال - چيهه - ڏنگ - چيڙو. رليور جو هڪ

قسم. ٻوڇا ٻاٺ لاء ڪم ايندڙ ٻائيءَ جو هڪ

خاص ٿانءَ - هنڌن جو ٻوڇا لاء ڪم آندل ٻائيءَ

سان ڀريل هڪ خاص نمولي جو دٻو. آلي جي ڪل.

● ڪٽسو: ڪٽسا: ڏ. سوڙهي ڳچي سان

ڦاٽو جو ٺهيل ٿانءَ يا برتن - ڦاٽو جي مٽراحي -

مٽراحيڊار گردن سان لوٽو - ڪٽسيو.

- ڪٽسي: ڪٽسيون: ٺ. اسم. ڦاٽو جو

ٺنڊو کٽو.

- ڪٽسيو: ڪٽسيو: ڏ. اسم. ڪٽسو.

● ڪٽو: اسم. هڪڙي ٻيڙي جو ٻج جو

کاڌي کائڻ کان پوءِ ڦوڏي وغيره والڪي

ڪائجي.

● ڪٽس: ڪٽس (ت): ڏ. چالور.

● ڪٽس: ڪٽس: ڏ. مٽ يا ڪپڙي

آڪڙائڻ لاء چالورن يا اهڙي قسم جي ٻي شيء

مان ٺاهيل ٻيڇي - ٻيڻ - آهر - آه - ٺاٺ - شوخائي -

ڪٽڪو - ڪٽڪائي - ٺاٺائي - مٽ - سفيد وارن

کي ڪاري ڪرڻ جي دوا - خيضا (ت). ڏک

● ڪٽڪٽو: اسم خاص. هندستان جي هڪ مشهور شهر جو نالو.

● ڪٽڪٽائي: ڏ. صفت. ڪٽڪٽي مان آيل. ڪٽو تر جو هڪ قسم.

● ڪيلڪيت: ڪيلڪيئون: ٺ. (سن. ڪيٽڪ < ڪٽهه = گهٽي). ڪيلڪيل. ڪيٽ ڪيٽ. ريڙهه. ٻيڙهه. جهيڙو. جهيڙو. رڳڙو. ٺٽو. ڪيلڪيت. فساد. روڦڻ. ڪيروڦ. تڪرار. بحث. رد بدل. ڪوٽ. گهٽي. ڪيرڪر. ڪيٽ ڪيٽ. ڪيٽڪيٽ. چٽڪي. ڪٽفت. حيقارت. لغوت. ڏ. ڪار.

● ڪاڪ ڪينڪر: جاگور نمبر ۱-۲ ۳-۴-۵: اسم خاص. تعلقي ٺنڊي ٻاگي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيلڪيل: ڪيلڪيئون: ٺ. (سن. ڪٽهه < ڪٽ ڪٽ = جهيڙو). گهٽي. ڪيٽ ڪيٽ. مالڏان. تڪرار. رولو. فساد. ڏند آٿل. جهيڙو. جهٽو. ڪيرو. ريڙهه. ٻيڙهه. ٺٽو. روڦڻ. جهٽ. ڪيٽ. ڪيرڪر. ڪپا گيهه. گهٽو. گهٽي. فساد. رد بدل. حجت.

● ڪيلڪيل ڪٽن: گهٽي ڪرڻ. ڪيرڪر ڪرڻ. ڏند آٿل ڪرڻ. جهيڙو جهيڙو ڪرڻ. ڪيروڦ ڪرڻ. ريڙهه ٻيڙهه ڪرڻ.

● ڪيلڪلو: ڏاڍيان ڳالهائ. جهيڙو. فساد. ريڙهه ٻيڙهه. ٺٽو. رڳڙو. جهيڙو.

● ڪيلڪيلو: ڪيلڪيليا: ڏ. صفت.

● ڪيٽڪيٽو: ڪيٽڪو. رڳڙائي. تڪراري. حجت. فساد. جهيڙاڪو. ٺٽائي. ڪيروڦي. روڏلي. ريڙهه. ٻيڙهه. گهٽي. بخڻي.

● ڪٽڪي: ٺ. (سن. ڪٽڪن). هندن جي عقيدي موجب وشنو مهراج جو ڏهون جنم.

● ڪٽڪي: ڪٽڪيئون: (ٺ). ٺ. شاديءَ جي رات ڪنوار کي ساٿ سڳڻ.

● ڪٽڪيئون: رماڻي: (ٺ). شاديءَ جي رات گهوٽ ۽ ڪنوار کي ساٿ سڳڻ ڪرڻ.

● ڪٽڪهه: ڪٽڪهه: ڏ. هڪ ٻوٽي جو نالو.

● ڪٽڪٽي: ڏ. ڪنهن به وڻ جي ٿاريءَ جو ٻوٽو ڪرڻ لاءِ وڏي پتل ٽڪر. زمين ۾ هڻڻ لاءِ وڏي پتل ٽڪر. ڪٽڪٽي: ٺ. هڪ وڻ جي ڪاٺي ٻئي وڻ سان ٻوٽو ڪرڻ. زمين ۾ ٻوٽي ٻيڏا ڪرڻ لاءِ وڏي ٿاريءَ جو ٽڪر هڻڻ.

● ڪٽڪٽي: (ٺ). ٺ. ڪاڪيل. ڪيسو.

● ڪٽڪٽي: اسم خاص. بلوچ قوم جي هڪ قبيلي جو نالو.

● ڪٽڪٽي: اسم خاص. ڪٽڪٽ مڪران مان آيل بلوچ قوم جي هڪ قبيلي جو نالو. قمرطي. رٽڊ بلوچ (سني ضلعي جا رهاڪو). (ٺ. بلوچستان ص ۲۳).

● ڪٽڪٽو يا ڪٽڪٽون: ڪٽڪٽا يا ڪٽڪٽان: ڏ. (ع. ڪٽڪٽ = هن ڳالهائين). مسلمانن جي عقيدي موجب اسلام جو پهريون رڪن ”لا اِلهَ اِلاَّ اللهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللهُ“ (ڪلمو طيب). لفظ. ٻول. سخن. بات. سڀنيءَ قول. وچن. انجام. اقرار. وعدو. محاورو. چوڻي. جڙ. ڪلام. فقيره. علم نحو موجب اهو لفظ جنهن مان هڪڙي معنيٰ لکري ٿي ۽ ان جي ٻيڙن يا ٽڪرن يا ڀاڱن جو الھن جي معنيٰ سان ڪوبه واسطو نه هجي. هڪڙو مفرد موضوع (بامعنيٰ). لفظ ”اهڙا گهڻا ڪٽڪٽان گڏجي ڪلام جوڙين ٿا، جن کي جملو يا جملا يا تقرير بيان چئي سگهجي ٿو“ (علم نحو ص ۴).

● ڪٽڪٽون: ٻيڙن: ڏن اسلام جي اصول مطابق اعتقاد سان ڪلمون پڙهڻ. مسلمان ٿيڻ. ڏن اسلام تي اچڻ. تصديق ڏيڻ. خاطري ڏيڻ. هڪ ڏيڻ. وعدو ڪرڻ. انجام ڪرڻ. اقرار ڪرڻ. سخن ڪرڻ.

● ڪٽڪٽي ڀائي: ڏ. (مسلمانن جو). هر مذهبي. اسلامي. مسلمان.

● ڪٽڪٽي مان: ٺٽن: ڏن مسلمان ٿيڻ. مسرڻ. اسلام مذهب تي ٻورو هجڻ.

● ڪٽڪٽي سان: هڻڻ: ڏن مسلمانن تي ٻورو هجڻ.

● ڪٽڪٽو: اسم خاص. هندستان جي هڪ مشهور شهر جو نالو.

● ڪٽڪٽائي: ڏ. صفت. ڪٽڪٽي مان آيل. ڪٽو تر جو هڪ قسم.

● ڪيلڪيت: ڪيلڪيئون: ٺ. (سن. ڪيٽڪ < ڪٽهه = گهٽي). ڪيلڪيل. ڪيٽ ڪيٽ. ريڙهه. ٻيڙهه. جهيڙو. جهيڙو. رڳڙو. ٺٽو. ڪيلڪيت. فساد. روڦڻ. ڪيروڦ. تڪرار. بحث. رد بدل. ڪوٽ. گهٽي. ڪيرڪر. ڪيٽ ڪيٽ. ڪيٽڪيٽ. چٽڪي. ڪٽفت. حيقارت. لغوت. ڏ. ڪار.

● ڪاڪ ڪينڪر: جاگور نمبر ۱-۲ ۳-۴-۵: اسم خاص. تعلقي ٺنڊي ٻاگي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪيلڪيل: ڪيلڪيئون: ٺ. (سن. ڪٽهه < ڪٽ ڪٽ = جهيڙو). گهٽي. ڪيٽ ڪيٽ. مالڏان. تڪرار. رولو. فساد. ڏند آٿل. جهيڙو. جهٽو. ڪيرو. ريڙهه. ٻيڙهه. ٺٽو. روڦڻ. جهٽ. ڪيٽ. ڪيرڪر. ڪپا گيهه. گهٽو. گهٽي. فساد. رد بدل. حجت.

● ڪيلڪيل ڪٽن: گهٽي ڪرڻ. ڪيرڪر ڪرڻ. ڏند آٿل ڪرڻ. جهيڙو جهيڙو ڪرڻ. ڪيروڦ ڪرڻ. ريڙهه ٻيڙهه ڪرڻ.

● ڪيلڪلو: ڏاڍيان ڳالهائ. جهيڙو. فساد. ريڙهه ٻيڙهه. ٺٽو. رڳڙو. جهيڙو.

● ڪيلڪيلو: ڪيلڪيليا: ڏ. صفت.

● ڪيٽڪيٽو: ڪيٽڪو. رڳڙائي. تڪراري. حجت. فساد. جهيڙاڪو. ٺٽائي. ڪيروڦي. روڏلي. ريڙهه. ٻيڙهه. گهٽي. بخڻي.

● ڪٽڪي: ٺ. (سن. ڪٽڪن). هندن جي عقيدي موجب وشنو مهراج جو ڏهون جنم.

● ڪٽڪي: ڪٽڪيئون: (ٺ). ٺ. شاديءَ جي رات ڪنوار کي ساٿ سڳڻ.

● ڪٽڪيئون: رماڻي: (ٺ). شاديءَ جي رات گهوٽ ۽ ڪنوار کي ساٿ سڳڻ ڪرڻ.

● ڪٽڪهه: ڪٽڪهه: ڏ. هڪ ٻوٽي جو نالو.

مشهور بهلوان - چوڌو - دلپرو - وريرو - سورمو -
بهادر - بانگو - شهزور - لالووارو - لامگيو -
ڪڙلڪ - مشهور - هاکارو - داغ - چينو -
ڪٽمهي.

● ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. دوا جو
سنگ - دوا جي لسري.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. سوڙ - طرو -
ڪٽمهي - ڪٽمهي - چوئي. لڪر ڪڪڙ جو
سوڙ - ڪڪڙ جو چٽ. هڪڙي قسم جو
گل.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. (تريڪي).
ڪٽمهي. بادشاهي چٽ - تاج. ٻنهي جي
مٿي ڪيل چوئي - ڪٽمهي. ٻنهي جي مٿي تي
ڪٽمهي جو گل - چڪو - جهنگ. ڪڪڙ جي مٿي
تي چوئي - سوڙ - ٽوڙ - ٽيل - ڪڪڙ چٽ.
جهنڊاري چوئي - ڪٽمهي - لوهي ٽوپي - رداري
جو نشان - نمڻو.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. ڪٽمهي بهريندڙ -
چوئي وارو. سردار - بهندار - ٽرو - اڳوان.
گرو گوڏن سنگهه جو هڪ لقب.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. تاج مٿي تي رکڻ -
حڪومت حاصل ڪرڻ - چٽ جهلائڻ. شهرت وارو
ٿيڻ - نالرو ٿيڻ - نالرو ڪيائڻ - ٽاڪو وڃائڻ -
لام ڪيو ٿيڻ.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. چالورن جو هڪ
قسم. هڪ ٻوٽي جو لالو.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. سنڌ - سنڌ
ڪرڻ - ٽڙ ڪرڻ - مٿو ڏوٽڻ (ل. ڪ)، (اڻي ڪي)
اٽلائڻ - سارڻ - ڳوٺ - ڪٽ - ڏيڻ - مٽي ڪي
ڳوٺي پوريءَ سختيءَ تي پهچائڻ - ڪٽمهي جو
مٽيءَ کي مار ڏيڻ. اٽي کي ڳوٺ بعد ڳچ
وقت ڏيڻ.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. اٽي کي مٽل
ڏيڻ. ڀڄ ڏيڻ.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. تعلقي شهادتوارو هڪ
ديھ جو نالو.

● ڪٽمهي ڪو: ذ. صفت. ڪٽمهي پڙيندڙ - مسلمان -
مؤمن - اسلامي - سچو مسلمان. سچ چوڻدڙ - حق ڪو -
راستي - سچاڙ. (خدا ۽ سندس رسول کي) مڃيندڙ.
● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. ٻڌڻ جي
ٺنڍي مڙھ جو هڪ قسم - بادبان - ايرق (ت).
هٿ جو لکيل نسخو - ڪٽمهي.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ ٻسارڪو وڪڙ.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. ڪٽمهي -
ڪٽمهي - ڪٽمهي - ڪٽمهي - ڪٽمهي.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. ڏسو
ڪٽمهي - ڪٽمهي - ڪٽمهي.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. سري بلوچن جي
هڪ قبيلي جو نالو.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. (سن. ڪٽمهي)
ڪارو داغ - ٽڪو - چٽو - ڏٺو - نشان - ٽڪو -
ڪارڻ - ڪارڻ. گهاٽو - عيب - دوش - وڏو -
گهٽتائي. خساري - ذلت - ٻنڌي - ساڙ - ڪارڻ
چو ٽڪو - رسواڻي - ڪارڻ جو داغ - بدنامي
گيلا - بدناموسي. (صفت). ٻڌڙو - خراب - دشت -
ٻنڌ - خيٺ - ٻاهي - شرير - ٻاهيائو - منڊو -
پراچي - ڏوهي - عيبدار - ڪارو - بدنام - رسوا -
ذليل - گنهگار - حرفي - تقصير وارو - عتاب جو ڳو.
● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. صفت. داغي - بدنام -
مٽل - ڏوهي - گنهگار - عيبدار - قصور وار -
ڪٽمهي.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. رسواڻيءَ جو داغ -
بدنامي جو ٽڪو - گيلا جو گهاٽو.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. ٽڪو لڳڻ -
بدنام ٿيڻ - گنهگار ٿيڻ - عيبدار ٿيڻ - ڏوهي ٿيڻ -
قصور وار ٿيڻ - خوار ٿيڻ - رسوا ٿيڻ - بدنام ٿيڻ -
ذليل ٿيڻ.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. صفت. بدنام - ڏوهي - داغي -
آهڙي عيبدار - خطاوار - رسوا - ذليل.

● ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي ڪٽمهي (ت): ذ. (سن. ڪٽمهي).
ڪٽمهي وارو - طري وارو - چوٽيارو - ڪٽمهي وارو.

- ڪٽلوڙ ۽ ڪٽلاڙ: ذ. مڇيءَ جو هڪ قسم (بي مڇيءَ کي سندس ڪٽڻو لڳي ته مري پوي، بنا چيل، سفيد، اگر جيڏي، سنهن ڪٽڻن مان) (ڪ). سيسي، سِر، سِرِي، سُنڊِي، ڪلو، حلقو (ت). لنڊو پڇو، ڪلهو، آبهم، متغير، ڪينگو، سخت آڇ، ٿاس، ٻياس، سيڪ، محبت (ل). ڪٽڻو (ل). صدر، وڏو، سردار، رڏيس، ڇوڏري، آقا، سُڪي، ٻيل، وڏي سڌ مراد ڪهرڻ واري حالت (ت).
- ڪٽلو لنگهن ۽ سخت اڇ لڳڻ، پرپشان ٿيڻ، مڇيءَ جو ٽڪڻ.
- ڪٽلو: اسم خاص، ذات جو هڪ قسم.
- ڪيلو ۽ ڪيلا: ذ. (سن. ڪيئل = ڪيلو). ڪاٺيءَ يا لوھ جو ڇهڻيارو اُڪر وڏي ڪيلي، ڪيل، وڏو ڪوڪو، ميهڻ، ڪيرو، ڪير، ڪوٽو، چوب، ٻيل گاڏيءَ جو هڪ عضوو (سن. ڪيله). ڪشمڪش، لڙائي، جنگ، جهيڙو، جهيڙو، رڳڙو، وڳڙو، ٺٽو، رد بدل، رڙڙ، ٻڙڙ، وڙڙ، اوڪيءَ ويل، ڏکئي وقت، مائهو، جي آلت، (سن. ڪٽلو لنگهه وڏي ٿهر).
- درياءَ جو لوڏو.
- ڪيلو ٺوڪڻ ۽ مضبوط ڪرڻ، قابو ڪرڻ، موڪهو ڪرڻ، دڙڪو ڏيڻ، تاب و هارڻ، دٻ ڏيڻ، سخت هوريو وٺڻ، محنت ڪرائڻ.
- ڪيلو ڪرڻ ۽ جهيڙو يا لڙائي ڪرڻ، فساد ڪرڻ.
- ڪيلو لنگهائين: سڌا ڏيڻ، مارڻ، تمام سخت هوريو وٺڻ.
- ڪاڻي وڪڙ: رمي ٻڌڻ جو هڪ قسم، ڳنڍ ٻڌڻ جو هڪ نمونو، ڏيڍي ڳنڍ.
- ڪٽلو ۽ ڪٽلا: ذ. (ف). ٻٽڪي هيٺان هائڻ جي ڇهڻدار ٽوپي، ڪٽيهو، ٽوپي، مٽو، مٽڙ، سِر.
- ڪٽلوا: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.
- ڪٽلواڙي: اسم خاص، ديري محبت ۽ جيمن آباد تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.
- ڪٽلوڙ ۽ ڪٽلوڙي: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.
- ڪٽلوڙو: ذ. وڃائڻ جي تار جو هڪ قسم، وچتر جو هڪ قسم (لهري والڪر ٿئي).
- ڪٽلوالهي: اسم خاص، تعلقي آٻاوڙي ۾ هڪ ديهه جو نالو.
- ڪٽلوان: ڪٽلوان: ذ. صفت، (سن. ڪٽلوان) ڪٽل وٺ، ڪٽل وٺي، ڪٽلن، ٻٽائو، ڪنھرائو، وڏ ڪهراڻو، خانداني، اڳ ڏاڻو، ٻيادي، ماڻائو، شالائو، مانوارو.
- ڪٽلوان: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو (۱۵ ٻاڙا).
- ڪٽلوانِي: اسم خاص، مري بلوچن جي هڪ قبيلي جو نالو.
- ڪٽلوت: ڪٽلوت (ت). ذ. ڪٽوي کي ڏنل ڪلف، ٻيڻ.
- ڪٽلور: ڪٽلور: ذ. (سن. ڪٽول) = ظلم، ويل، ظلم، ناحق، بي انصافي، هاجو، الڏهر، بغداد، فرعوني، ڏاڍ، ويڙڻ، ٻيڌاد، ڌوڏ، الله ڏت، زبردستي، قهر، ڏاڍائي، غضب، تعدي، آرت، غريبان مار، ڪٽيائ، اهڏاء، ستمگيري، ستم، راج، هٿ، سؤج، ڪڏ، ڪيل، خوشي، وٺڻ، ڪٽلور ٿيڻ: ظلم ٿيڻ، ناحق ٿيڻ، بي انصافي ٿيڻ، ٻيڌاد ٿيڻ، قهر ٿيڻ، ستم ٿيڻ.
- ڪٽلور ڪرڻ: ظلم ڪرڻ، ڏاڍ ڪرڻ، زوري ڪرڻ، ستم ڪرڻ، بي انصافي ڪرڻ، ويل وٺڻ.
- ڪٽلوري: ڪٽلوري: ذ. صفت، ظالم، قهري، ڌوڏي، ستمگر، زبردست، الڏهر، ظلم ڪرڻ، فرعون، ظلمي.
- ڪٽلورو: اسم خاص، گاه جو هڪ قسم، ڏاجورو، (اسم خاص)، تعلقي نوشهري ۾ هڪ ديهه جو نالو.
- ڪٽلوري: ڪٽلوريون: ٺ. هڪ قسم جو جهنگلي ڦل، ڏک جو هڪ قسم.
- ڪٽلوڙ: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.

- ڪٽلو ۽ ڪٽلا: ذ. مڇيءَ جو هڪ قسم (بي مڇيءَ کي سندس ڪٽڻو لڳي ته مري پوي، بنا چيل، سفيد، اگر جيڏي، سنهن ڪٽڻن مان) (ڪ). سيسي، سِر، سِرِي، سُنڊِي، ڪلو، حلقو (ت). لنڊو پڇو، ڪلهو، آبهم، متغير، ڪينگو، سخت آڇ، ٿاس، ٻياس، سيڪ، محبت (ل). ڪٽڻو (ل). صدر، وڏو، سردار، رڏيس، ڇوڏري، آقا، سُڪي، ٻيل، وڏي سڌ مراد ڪهرڻ واري حالت (ت).
- ڪٽلو لنگهن ۽ سخت اڇ لڳڻ، پرپشان ٿيڻ، مڇيءَ جو ٽڪڻ.
- ڪٽلو: اسم خاص، ذات جو هڪ قسم.
- ڪيلو ۽ ڪيلا: ذ. (سن. ڪيئل = ڪيلو). ڪاٺيءَ يا لوھ جو ڇهڻيارو اُڪر وڏي ڪيلي، ڪيل، وڏو ڪوڪو، ميهڻ، ڪيرو، ڪير، ڪوٽو، چوب، ٻيل گاڏيءَ جو هڪ عضوو (سن. ڪيله). ڪشمڪش، لڙائي، جنگ، جهيڙو، جهيڙو، رڳڙو، وڳڙو، ٺٽو، رد بدل، رڙڙ، ٻڙڙ، وڙڙ، اوڪيءَ ويل، ڏکئي وقت، مائهو، جي آلت، (سن. ڪٽلو لنگهه وڏي ٿهر).
- درياءَ جو لوڏو.
- ڪيلو ٺوڪڻ ۽ مضبوط ڪرڻ، قابو ڪرڻ، موڪهو ڪرڻ، دڙڪو ڏيڻ، تاب و هارڻ، دٻ ڏيڻ، سخت هوريو وٺڻ، محنت ڪرائڻ.
- ڪيلو ڪرڻ ۽ جهيڙو يا لڙائي ڪرڻ، فساد ڪرڻ.
- ڪيلو لنگهائين: سڌا ڏيڻ، مارڻ، تمام سخت هوريو وٺڻ.
- ڪاڻي وڪڙ: رمي ٻڌڻ جو هڪ قسم، ڳنڍ ٻڌڻ جو هڪ نمونو، ڏيڍي ڳنڍ.
- ڪٽلو ۽ ڪٽلا: ذ. (ف). ٻٽڪي هيٺان هائڻ جي ڇهڻدار ٽوپي، ڪٽيهو، ٽوپي، مٽو، مٽڙ، سِر.
- ڪٽلوا: اسم خاص، هڪ ذات جو نالو.
- ڪٽلواڙي: اسم خاص، ديري محبت ۽ جيمن آباد تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.

= ڪُلهن تي ڪُٽڻ* ۽ همدردي ڪرڻ-مدد ڪرڻ-واهڙ ڪرڻ-سهائڻا ڪرڻ-همراهي ڪرڻ.
- ڪُلهنڻان* ڏٺو ڪلهن کان-ڪلهن وٽان.
- ڪُلهنڻون* ۽ ڪلهن کان-ڪلهن تان-ڪُلهنڻان*.

= ڪُلهو* جهٽڻ ۽ برابر ڪرڻ-مقابلو ڪرڻ. واهڙ لاءِ هٿ ڊگهڻ-مدد گهڻ*.

= ڪُلهو ڏيڻ* ۽ ٻالن ٻولي ٿيڻ-مدد ڪرڻ-سهائڻا ڪرڻ-همراهي ڪرڻ-شامل ٿيڻ پنهنجي ڪلهي تي سهڻ (پني جو بار)*-پني جي مصيبت سهڻ. چنارو ڪڍڻ-لاش کي ڪٽڻ ڏيڻ.

= ڪُلهو ڪُلهي سان* ڏيڻ* ۽ هر ڪنهن ڳالهه ۾ شامل هئڻ-ساٿ ڏيڻ-ٻالن ٻولي ٿيڻ.

= ڪُلهو ڪُلهي سان* ڏيڻي ٻيڻهڻ* ۽ شامل يا مددگار ٿيڻ-ڪُلهو ڪُلهي سان ڏيڻ*.

= ڪُلهو ڪُلهي ۾ ملائڻ* ۽ مددگار ٿيڻ-واهڙو ٿيڻ-ساٿي ٿيڻ-ساٿي ٿيڻ. شامل راءِ ٿيڻ.

= ڪلهو لڳڻ* (ڏيکي وغيره جو). ڪُلهو سڄي ۽ آڻي* هوڻ يا ڦٽجي هوڻ. واهڻات نمولي ۾ هلڻ ڪرڻ-ايڻگو ٿيڻ-ايڻگي هلڻ ڪرڻ.

= ڪُلهو ملائڻ* ۽ مقابلو ڪرڻ-مٿ ڪرڻ يا ٿيڻ-برابر ڪرڻ-جوڙجيس ٿيڻ-ٺاڻي ٿيڻ.

= همراه ٿيڻ-مددگار ٿيڻ-واهڙو ٿيڻ-حامسي* ٿيڻ.

= ڪُلهو لمبڻ ٿيڻ* ڪنهن جي لاش کي ڪٽڻ ڏيڻ-مٿي کان هوڙ جنازي کي ڪُلهن تي ڪڍڻ.

= ڪُلهو هٽڻ*: برابر ڪرڻ-مقابلو ڪرڻ-طاقت وغيره ۾ پني جو مٿ ٿيڻ-زور آزمائي ڪرڻ. وڏو ٿيڻ. خواهه خواهه وڙهڻ-هروڀرو وڙهڻ لاءِ سانهاو ڪرڻ.

= ڪُلهي ڄمڻ* (ت): اوکيءَ ويل ڪيل مدد-همدردي-سهائڻا (پن سان).

= ڪُلهي جوڙسي* (ت): مددگار-همدرد-واهڙو-حامسي* -حيمايتي.

= ڪُلهي ڪانڌي ٿيڻ* ۽ مٿي کان هوڙ ڪٽ کي ڪلهي تي ڪڍڻ-ڪلهو ڏيڻ-ڪانڌي ٿيڻ.

معصوم. بئڙو. ڪمزور-ابهيج*-بي وس*-موٽاج-لاچار-بي بهج. پٽير-ليڌر*.

= ڪُلهو* ڪُلهو ڏ. هڪ عضوي جو نالو. ٻالن جي ٻاڙ ۽ ڪچ کان مٿان وارو هٿه-گولي ٻيلي واري سنڌا جو نالو-دوهر* (ف). ڪٽڻو-مٽيو-دستو.

= ڪُلهو سور ڪرڻ* ۽ گهڻي ڪم ڪرڻ ڪري ٿڪجي هوڻ. وڙهڻ-خفي ٿيڻ-بيزار ٿيڻ-ڪڪ* ٿيڻ.

= ڪُلهو ڪٽي* ۽ جهٽڻ* ۽ ٿڪجي هوڻ-ڪُلهو سور ڪرڻ. گهڻي محنت ڪرائڻ-ٿڪائڻ.

ورچائڻ-خفي ڪرڻ-بيزار ٿيڻ.

= ڪُلهو ڪوٽڻ* ۽ ڪڪ جي وار کان جهڙڪي ورتڻ*-وارو پچائڻ. ڪم کان ڪسائڻ-لٽائڻ-ٺاڻيائڻ.

= ڪُلهو ڪٽڻ* ڏ. صفت. مصيبت کي منهن ڏهندڙ-هڙيل*-مصيبت سهندڙ. آزمودگار*.

= ڪُلهو ڪٽڻ* هٽڻ*: مصيبت تي هڙيل* هئڻ-سڳهنهه مصيبت سهڻ جهڙو هئڻ-تجربيدار هئڻ-آزمودگار هئڻ.

= ڪُلهو ڪسڻ* ٿيڻ* ۽ گهڻن ماڻهن جو ڪڏ ٿيڻ-ابوهه مڙڻ-رهڻ ٿيڻ.

= ڪُلهو ڪسي* ۽ وڃڻ* ۽ محنت پورهيو ڪرڻ-هٽجڻ*-محنت ڪرڻ.

= ڪُلهو ڪٽڻ*: ٿ. ڪلهي ڪسڻ-ميڙو-ابوهه-هشام-پيڻڊ-ڪٽڻ-گوڙ-ٻيڻهه*.

= ڪُلهو ڳاڙها ڪري آچڻ* (دعا جو هڪ قسم) ٻڙجي آچڻ-ڳاڙهي ڇادر ڪلهن ۾ ڏيڪڻ*.

شادي ڪرڻ.

= ڪُلهو هٽندو وٽڻ*: بيڪار گهمندو وٽڻ-خواهه خواهه رڻ. رڻ ڪڏائي وڙهڻ-هروڀرو وڙهڻ.

= ڪُلهن تي ڪيرڻ*: ڪنهن کي چاڻي پهچي ٽڪايف ڏيڻ-بار ٿيڻ-زبردستي ڪنهن تي بوجو هوڻ.

ڪلهي. اڀوجھ. - جوان عورت. - ڪنيا. - ڪناري. -
دوشيزه. بيت يا شعر جي مصرع. - ٿل. - مٿ. - اٿرو.
چٽي. - جي ٻن تارن جي وچ وارو ڪپڙو.
(ڪپڙي جي) تيز. - ڪچري. - چڪوئي. - چولي جي
پاسن جو ٽڪر. - پاءُ. - اڏسير يا سير جو ماڻھو.
ڊگهي جو ٿوھو. - سٽڪ. - تڪليف. - آلد مالڻا. -
سھڪي. ڪلهي ۾ ٿيندڙ بيماريءَ جو هڪ قسم
(ف. قلياڻ). - حق جو هڪ قسم (اڪثر هندستان
۾ ٿئي). - مينهن جي پاڻي سان ڀرجي ۽ ميل کڏ.
فساد. - ڪيلڪو. - جهيڙو. - پکيڙو. - ڏمچر. - ڪوڙ.
هل (ت). - ڀيرو راڳ جي هڪ راڳي جو نالو.
(سن. ڪل). - چوٿون چڱ. - ڪلچڪ.
- ڪلهي پٽون ۽ ڪلهيئون پٽون ۽ ڪاين
جو مڇي پٽن. - گلي جي بيماري ٿيڻ. - گلا. - ڳڙا
وڌي پون.

- ڪلهي ڪال: صفت. ڪلچڪ جو وقت.
خراب وقت.

- ڪلهيئون ڪٽنهي ۽ ڊڄن. - ڏڪڻ. - هراسجن.
خوف ۾ ڀرجي وڃڻ. - ڪاٺڊارجڻ.

● ڪلهي ۽ ڪلهيئون ۽ ٿ. (هرا. ڪيلا.
سن. ڪيلڪل = ڪلهي). - لوھ. - ٻا ڪاٺ جو
لوڪدار ٽڪر. - ڪوڪو. - ميخ. - ڪيل. - ڪيرري.
(سن. ڪيلڪل = ڪٽنهي). - ڪنجي. - چاهي.
(سن. ڪلهي = جنگ). - جنگ. - جهيڙو. - ويڙھ.
لڙائي. - ٽٽو. - فساد. (اسم خاص). - هڪ ذات جو نالو.

- ڪلهي ڪلڪل ۽ ڪلهي ڪلڪل ۽ ڪاٺ جي ٻئي
يا چوڪٽ جنهن منجهه گهڻيون ڪليون ڪٽل هجن.

- ڪلهي ڪلڪل ۽ ڪلهي ڪلڪل ۽ ٿ. (ف. ڪلهي).
دار = چاڻي رکندڙ. - ڪنهن قلعي يا ڪوٽ جي
چاهي رکڻ وارو يا ان جي سنڀال ڪندڙ.
چاهي وارو. - دربان. - ڪنهن دڪان جي مرادي
رڪندڙ. - مٽيب.

- ڪلهي ۽ وپل: جنگ جي مهل. - لڙائي جو
وقت.

● ڪلهي ۽ ڪلهيئون (ڪ). ٿ. جٽي.
ڇمپل وغيره ۾ ٻيل چمڙي جي وڌي. (صفت).

- ڪلهي ڪٽنهي ۽ وجهن: ڪٽنهي هائڻ.
در در پڪڻ. - فقير ٿيڻ. - بيماري ٿيڻ. - گداگر ٿيڻ.
دبوانو ٿي رلڻ.

- ڪلهي ڪٽنهي ۽ ٿ. (ماڻهن جو) ڪوڙ. - ڪاهت.
هشام. - هشام. - ڪڙدي. - ٻيه. - ٻينه. - ڪپا ڪپهه.
مپڙ. - هٿس ڪٽس. - اٺوھ. - ڪٽ. - مٿ. - رش.

● ڪلهي ڪٽنهي ۽ ٿ. ماڻهن جي ڀيڙ. - ڪوڙ.
ڪلهي ڪٽس. - اٺوھ.

● ڪلهي ڪٽنهي ۽ ٿ. اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
(۹ ٻاڙا). - موري دادو. - مورو خان ۽ شهداد ڪوٽ
تعلقن ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

● ڪلهي ڪٽنهي ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي بدین ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● ڪلهي ۽ ڪلهيئون (ل): ٿ. ڪرھو.
اٺ.

- ڪلهي ڪٽنهي ۽ ڪلهي ڪٽنهي ۽ ٿ. تاجي ڪي صاف
ڪرڻ جو هڪ اوزار. - ڪلهيڙو. - ساهر. - وڏو ورش.
(ٿ. ڪلهي ۽ ڪلهيئون).

- ڪلهي ڪارو (ڪ): اسم خاص. سڪ جي
الهندي پاسي هڪ جبل جو نالو.

● ڪٽنهي ۽ ٿ. نشان. - ٻارپتا. - آهچاڻ. - ڳولا ڦولا.
ٻيا ڳاڇا. - چاچ جوڇ.

● ڪٽنهي ۽ ٿ. آهچاڻ ڏيڻ. - ٻارپتا ڏيڻ.
نشان ٻڌائڻ. - ڳولا ڦولا لاءِ چوڻ. - ٻيا ڳاڇا ڪرڻ.
چاچ جوڇ ڪرڻ.

● ڪٽنهي ۽ ڪٽنهي: ٿ. ڪٽنهي ڪٽنهي. - زمالو.
سمون. - ڪي سال. - آهار. - جڳ.

● ڪٽنهي ۽ ڪٽنهي: ٿ. ڪاڙهيل يا اوڀريل
گوشت جو شوربو. - گوشت جو رس. - صوف. - عرق.
آب گوشت. - شوربو. - (الڳ). - سوپ.

● ڪلهي ۽ ڪلهيئون (ت). ڪلياڻ ۽ ٿ.
(سن. ڪلهي = مڪڙي). - من. ڪٽنهي ڪا.
مڪڙي). - ڪلاب جو اڻ ٽٽيل گل. - غنچو. - مڪڙي.
مڪونو. - ڪوٺپل. (من. ڪٽ). - وات جي ڇيڙي

۾ هڪ قدرتي ڳوڙھو. - ڳوڙھو. - ٺڙي جو غدود.
(مڇي جا) ماھ. ڪٽڻ جا ڳيلا. - ڪليجو. - چڪر.

(ع. ڪٽل = سڀ). سموري - ساري - سڀ -
سواسني - سڄي - جملي - گل - ڀيوي - رڳي.
= ڪٽيلي 'ڪٽي' (ت): صفت. خوشامدي -
چاهلوس.

● ڪٿي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪٿي؟ ث. (ع). ڪٿي جو جمع.
(جڙتيا جو ضلعو). تصنيفات جو مجموعو.
هڪڙي ماڻهوءَ جو چهل نظمن جو مجموعو.
● ڪٿي؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪٿي؟ ذ. سرود جو هڪ نالو (ل).
هڪ راڳ جي هڪ راڳيءَ جو نالو. (سچ لکي
پوءِ ڳائجي).

● ڪٽاڻي ۽ ڪٽاڻي : ٺ. صفت. (سن).
 ڪٽاڻ (عهدو). عهدهو. سهڻو. سٺو. حسين.
 ٺاهوڪو. وٺندڙ. دلپسند. آموڊو. سڪي. جوڙ.
 مڪيو. سستاو. انوڻو. اصبیدار. خوش قسمت.
 فائدي وارو. تازو تڪڙو. (سن. ڪٽاڻ ۽ سڪ).
 خيريت. عافيت. سڪ. آرام. چڱيلائي. تندرستي.
 بهبودي. خيرخويي. سٺو ڀاءُ. فائدو. نفعو. لاپ.
 هرايت. سهڻا. صفت. فرخي. برکت. لهر پهر.
 اقبال. طالع. چڙهتي. چڙهندي. سٺائي. چڙهو.
 کيرپٽ. خوشي. منگل. سهرائي. آئندو. شاد مازو.
 موڪا. رهائي. چونگارو. لڄات. آڌار. مڪتي.
 گت. امن امان. سائت. ڪشانا. سوپ. فتح.
 لصرت. ڪامرالي. جيت. ڪٽ. مجلس. ڪچهري.
 منڊل. معرڪو. محفل. رهاڻ. وصف. خاصيت.
 گڻ. نقصان. خراب ڪم (ت). سوجهرو. روشنائي.
 شعاع. سجهڊو. (اسم خاص). هڪ راڳ جو نالو
 (رات جي وقت ڳائجي).

ۛ ڪٽائڻ ڪٽڻ ۽ خوش ڪرڻ۔ راضي ڪرڻ۔
 ۛ رهو ڪرڻ۔ لڙڻ ڪرڻ۔ ۛڪي ڪرڻ۔ آسودو
 ڪرڻ۔ فائدو ڏيڻ۔ نفعو ڏيڻ۔

- کتیبان کشتل کران: آرام کسی ونہ۔
 ذکن ذو جہن م وجہن - لہبہ ۽ آرام قتائے -
 تکلیف م وجہن - ڈولان م وجہن .
 و کامیجن کامیجن آ ذہ ہان پار - کلنجان .

ڪٽاڻ جو ڪٽاڻ ڄڻا؛ ذ. (پرا. ڪاليج" = پيرو. سن. ڪٽاڻيءَ = جهپرو). هڪ عضوي جو لالو. جپرو - زپرو - جگر. گلو - لڳي، واري جاء - ڪٽڙو (ل). دل - ڇاڻي - من. مجال - قدرت - سگھ - طاقت - پھچ. قاب - زور - شجاعت - بهادري - دليري - مردالڳي - همت - پل - وٽ. (ڪٽاڻ جي ڪٽاڻ جيون).

● کَلْبِد • کَلْبِدُون • ث. (ع). کَنْجِي-
قالی - ۱۰۱۱.

● ڪلهري؟ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 هڪ نئين لک هڪ جبل جو نالو. تعلقي ڪميت
 (رهاست خيرپور) ۾ هڪ ديھ. ۴ ڳوٺ جو نالو.
 ● ڪليئس ۽ ڪليئس؟ ذ. (سن. ڪليئس =
 ذڪ). آزار - رنج - سور - آهنج - ذڪ - اڻڌاءُ -
 درد - ٻڙا - ويڏن - دڪ. مشڪلات - ڏکيائي -
 تڪليف - مصيبت. جهڳڙو - ٺٺو - رڳڙو - معاملو -
 ڦڏو - فساد - جهيڙو. ٽڪل - هڃ - چور - ماندو -
 ساڻو - لڙيل. جماعت (ل).

● ڪليستا ۽ ڪليستائون ۱ ث. (پٽو ناسي).
ڪليستا < ع. ڪليستا). عيسائين جي هوجا
جي جاء - ڪرستانن جو عبادت گهر - الڪريون جي
عبادت گاه - ڪيرستان - منڊلي - ديول - مڙهي -
(الڪ). چرچ - ڪرچا. تروما قوم جو مندر.

● کلیشہ: کلیشہ: ذ. (من). دک۔
 ۱. منج۔ کلیشہ۔ درد۔ آزار۔ ہیڑا۔ ویڈن۔ جلسو(ل).
 ● کلیشہ کال: کلیشہ کال: ذ. کالجک.
 سنو سالن وارو عرصو۔ صدی. زمانو۔ آیام۔
 عرصو۔ مدت۔ مہون.

● ڪٿيڪيٽر ۽ ڪٿيڪيٽري ذ. (الڪ).
 ضلعي جي حاڪم جو لالو - مالي آفيسر جو لالو.
 ڍل ڪڍ ڪندڙ.

ڪتاب ڪيترائي ۽ ڪتاب ڪيترائي ٿيا.
 ضلعيداري - مالي آفيسر جو عهدو - ضلعي جي
 حڪومت - حاڪمي.

● ڪٽي ڪٽي (ت) ۽ ذ. (آواز). ڪٽي ڪٽي
مڏ ڪرڻ جو آواز. ڪٽو ڪٽو.

● کٽلي 'ڪوٽ': اسم خاص. تعلقي شاهپور
۾ هڪ ديھ جو نالو.

● کَلَيْلٌ ۖ كَلَيْلُ اللَّوْنِ : ث. صفت. اقبال۔
ماربل - گوہیل (مٹی، انو وغیرہ)۔

● ڪٽيليل ڪٽيليل ڏ. صفت. (ع ڪٽيليل
= ٿوري نظر وارو، مڏو، ڌڪاريل). ٻچڙو- خراب.
”ڪوڙي مان آهيان، ڪوڄهي جو ڪٽيليل“.

● کتیبہ لیبی * ۴ کتیبہ ٹون (ت ۱ ث ۱ لغوت -
بججان - حقارت - ذکر - کراہت - سوگند -
آلٹی - قسبی - اوکارو - اوچارو - مٹھن کتیبہ -
مٹھن کال - آچتل

● کَلْبِيَّوُ ۛ کَلْبِيَّوُ ۛ ذ. (ع). کَالِهائِنْدُو -
کَالِه کِنْدُو - هر مَسْنَن - هر کَلَام - مَسْنَن گو.
مَجْرُو ح - زَخْمِي. (اسم خاص). حضرت موسیٰ
علیه السلام جن جو لقب.

۱۔ کمالیہٴ اللہ! صفہ حضرت موسیٰ علیہ السلام
جن جو لقب - خدا سان ہم کلام تیندڑ۔

● ڪَلِيڻُ = ڪَلِيڻَ ذ. صفت. (ن.
ڪَلِيڻُ < ڪُلُ = خالداڻ). ناليوري خالداڻ جو
(چاول) - نامي گرامي يا مشهور گهراڻي جو (فرد).
بنيادي - خالداڻي - اصيل - وڏ گهراڻو.

● ڪٽاڻيو ۽ ڪٽاڻيا (ڪ)؛ ذ. بکين جو ڪٽياب يا ٻوڙ.

● کَلیمو : کَلیمیا (ت) ذ. قاعدو - ریت -
رواج - رسم - راہ - ریت - قانون - مرشتو - ڍلڱ -
ڍڳ - دستور .

● ڪلهي وارو؛ اسم خاص. ٿاڻي بولا خان کان ڪوهه
 ڏکڻ طرف ڪلهي جي ڀرمان هڪ جبل جو نالو.
 ● ڪٽر؛ صفت. ٿورو. گهٽ. ڪٽجھه. ڪٽجھ.
 ڪٽسو. اوٽو. پوٽو. ڪمان سواءِ. ٻيٽا. وي.
 جيئن ته؛ ڪم بخت، ڪم عقل، ڪم فهم.
 - ڪٽر، آزار، ڪٽر آزار؛ ذ. صفت. گهٽ
 آزاريندڙ. گهٽ ظلمي. ٿوري سھڻي ڪنھڙ. گهٽ
 تڪليف ڏيندڙ.

- کَمَ - بَخْتُ ۞ کَمَ - بَخْتُ ۱ ذ. صفت.
 بد نصیب - کم نصیب - لپاکو - چنڊو - بد بخت -
 کَمَ - مین - المرد - نیدورو - اوروو - بد قسمت.
 ۞ کَمَ - بَخْتِی ۞ کَمَ - بَخْتِی ۲ ث.
 بد قسمتی - لپاک - سازاں - شامت - بد طالعی -
 نامرادی - چنڊبانی - بد بختی - اندورائی - کم
 نصیبی .

- کَتمُ 'تَحْلِيلُ' ہائی: کہت ہاوندڑ ہائی -
 کورو ہائی - تھرو ہائی.

- کٹر قز: صفت. قمار ٹورو۔ تمام کہت۔
- لہایت اداسی: ذرو۔ چند۔ حقیر۔ خفیف۔
- سبک: اولیٰ۔ ٹوریو۔ لالرو۔ اکثر۔ وراو۔
- مشکل: مس۔ کہت وقت۔ ٹورو وقت۔

— گنہگارین؟ صفت. نہایت گھٹ۔ ادنیٰ۔
گھٹ درجی جو۔ حقیر۔ ذلیل۔ رُوا۔ بدنام۔
بندو۔ غلام۔ نماز مند۔ پانہو۔ فدوی۔

ڪٽر، توڙهي، ٻڌ. گهٽ خيالي - بي خيالي -
ڪٽر توڙهي.

- ڪٿم ٿو جي؟ ٿ. ٻي خيالي - غفلت -
ٻي لائي - ٻي پرواهي - نسياني - لاغرضي.

— کٽيٽي: صفت. ذرا گھٽ. ٿورو. ڪٽو.
— ٻوٽو. وزن يا مرتبي يا لياقت ۾ گھٽ درجي
دارو. ڪٽرڻ.

- کَرمُ خَرَجُ ۞ کَرمُ خَرَجُ ا ذ . صفت .
 کفایت شیعار - کفایتی - ثور خرچو - صرفائی -
 سنجیمی - سٹالو - ہکنشت - ہکو - مٹ پیڑ -
 بخیل - کتجوس - تنگدل - موڈی - شورم -
 سرچوٹ .

- كَمْ خَرَجَ بِالْأَشْيَيْنِ: كۆت قىمت واري
بو جئاء دار شيء - توري خراج هر سئي شيء -
توري قىمت هر عمدي چيز (چوئى).

ڪم ذات ۽ ڪم ذات : ذ. صفت. گهٽ ذات وارو۔ گهٽ قوم جو۔ نيچ۔ ڪميٽو۔ نچ۔ هوڇو۔ مٽو۔ دوٺ۔ رڏيل۔ ريزالو۔ حقير۔ دنام۔ ذليل۔ رسوا۔

ليهورو-ادورو-نامراد-بد نصيب-ڪرمن هين-
شامت زده.

= ڪمزور نصيب ڪمزور نصيب يون ٿ.
بد بختي-بد قسمتي-لياڳائي-ايدورائي-ڪمزور بختي-
چنڊائي.

= ڪمزور نظر ڪمزور نظر ون ٿ. ڪمزور
نظر-ٿوري نظر-نظر جي جهڪائي-ڌاڙلو.
لاپتائي-الڏائي.

= ڪمزور واپس ظرف. ٿورو ڪهڙو-ڪمزور
قريب-لڳ ڳڳ-اٽڪل-آندال.

= ڪمزور همت: ڏ. صفت. ٿوري همت وارو-
ڪمزور طاقت-هست همت-بزدل-ڪمزور حوصلي
وارو-ڪامچور-بي ايمان-ڊرپوڪ-ڊچو-
گيدي-ڪانڊر-مست-ٿوئي-آرسي.

= ڪمزور همتي ٿ. بزدلي-بي ايمالي-
کيدپڻو-ڏيچو-ڪانڊرائي-مست-آرسي-
ٿوئي.

= ڪمزور ڪمزور يون ٿ. ڪمزورائي-ٿورائي-
ان هولد-ڪوت-ڦٽ.

= ڪمزور ياب ڪمزور ياب ٿ. ڏ. صفت. ان لپ-
درلپ-عنتساب-لاپيد-قنيل-ورلو-
لاياب.

= ڪمزور يابي ڪمزور يابي يون ٿ. ان لپائي-
ڦٽ-نايابي-ورلي-مست-مست.

● ڪمزور ڪمزور ٿ. ڏ. (من. ڪمزور ڪار-
ڪمزور). ڪمزور ڪمزور واري حالت-فعل-ڪار-
ڪمزور-ڪارج-ڪارج-ڪارج-ڪمزور-ڦٽ-ڦٽ-
هيشو-هيشو-حرفت-مشغولي-ڪيرت-پورهيو-
عمل-مئل-لايو لڳايو-ڪشالو-پورهيو-
ڪارهيو-مزوري-چر-حرکت-ڦيرو-
وڻج-واهار-ڪوشش-معيو-محنت-آدم-
وڳدي-ماملو. هٿ جو ڪيل ڪمزور-آنت-
ڪاريگري-آمادي-حڪمت-ڏاڀ-دستڪاري-
گهڙپ-گهڙپي-گهڙت-عمدو ڪمزور-ڪتب-
چوڙسان-ڪمائي-نفر-غلاسي-لوڪري-
ملازمت. غرض-ڪمزور-مطلب-مقصد-مراد.

= ڪمزور ڪمزور ٿ. ڏ. صفت. بي طاقت-
هيشو-ضعيف-ڪمزور طاقت-اپرو-لاتوان-ليستو-
ليپل-بي سگهو-پوئو-بي ڦوتو-بي ستو-زچ-
پل هين-در پل-لاغر-مڏ هيو-الپ پل-
ڪين-بي هچ.

= ڪمزور ڪمزور ٿ. طاقت ٿوڙن-بي هچ
ڪرڻ-ضعيف ڪرڻ-اپرو ڪرڻ.

= ڪمزور ري ڪمزور ري يون ٿ. هيشائي-
ضعيفائي-لاتواني-ضعيف-لپائي-بي هچي-
ليستائي-ڪمزور همتي-لاجهه-ايرائي-در پلنا-
ڪمزور طاقتي.

= ڪمزور ظرف ٿ. صفت. ڪمزور حوصلي وارو-
ڪمزور عقل-ڪمزور-حقيقت-هاجي-بي شرم-
در پل-ذليل.

= ڪمزور عقل ڪمزور عقل ٿ. ڏ. صفت.
بي عقل-بي وقوف-ڪمزور فهم-مورڪ-نادان-
ڪمزور ڏهن-مت هين-گهيو-نؤد-پڪو-
موڳو مٿر-اٿسو-آڏايو-جاهل-موڳو-
ڪنڊ-جڙو-اٿاي-چسو-هواهو-پوڪ.

= ڪمزور عقلي ٿ. ٿ. بي عقلي-بي وقوفي-
نادالي-ڪمزور فهمي-پوڪائي-جاهلي-جهالت-
ڪمزور فهمي ڪمزور فهمي: ڏ. صفت.
ڪمزور عقل-بي عقل-ڪمزور ڏهن-بي وقول-
مورڪ-مت هين-گهيو-نؤد-پڪو-
موڳو مٿر-اٿسو-آڏايو-جاهل-موڳو-
جڙو-نادان-چسو-چرپ-پوڪ.

= ڪمزور فهمي ٿ. ٿ. بي عقلي-بي وقوفي-
نادالي-موڳو مٿر-جهالت-جڙو-پڏي-جڙو-
هستورائي-جاهلي-ڪمزور عقلي.

= ڪمزور ڪمزور ٿ. ڪمزورائي-ڪمزور
وضع ڪرڻ-چالڻ-ڪاڻ-لاهي ڏهن-تخفيف
ڪرڻ. هڪو ڪرڻ-جهان-جهن.

= ڪمزور ڪمزور ٿ. ڏ. صفت. ٿور ڳالهائو-مايو-
هنبهه ڏهن.

= ڪمزور نصيب ڪمزور نصيب ٿ. ڏ. صفت.
بد بخت-ڪمزور بخت-ڪمزور هين-لياڳو-چنڊو-

= ڪٽمُ تي لائڻ؛ موزريءَ تي لائڻ - ڪم تي مقرر ڪرڻ - ڪم تي ڇاڙهڻ.

= ڪٽمُ ٽپي لڳڻ؛ ڪم ۾ مشغول ٿيڻ - ڪم تي ڇڙهڻ - موزري تي ٻيهر - ٻانڌي سان لڳڻ - ڪرت شروع ڪرڻ - مشغولي سان لڳڻ - پورهيو شروع ڪرڻ.

= ڪٽمُ تي وڃڻ؛ ڪم لاءِ روانو ٿيڻ - موزري لاءِ اُڪري وڃڻ - ٻانڌي تي وڃڻ - پورهئي جي پٺيان وڃڻ.

= ڪٽمُ ٿيڻ؛ ڪٽمُ درييش اچڻ - ضرورت وٺڻ. مطلب حاصل ٿيڻ - مقصد پورو ٿيڻ - مراد کي پهچڻ.

= ڪٽمُ ٽپي وڃڻ؛ ڪم جو ٿيڻ - مقصد حاصل ٿي وڃڻ - مراد پوري ٿيڻ - ڪم پورو ٿيڻ - حاصل مطلب کي پهچڻ. ڌمُ اُڪرڻ - مري وڃڻ. پرو حال ٿيڻ - بيحال ٿيڻ.

= ڪٽمُ ٽپيائڻ؛ مطلب ڪيڏن - آرٽ پورو ڪرڻ - ڪم پورو ڪرڻ - جيئن ٿيڻ ڪري پهتڻجو مقصد ڪيڏن. (في الحال) ڪم جي هورت ڪرڻ - جيئن ٿيڻ ڪري ڏاڏو هلائڻ - مڙهي ڪرت چورڻ - لهي ٽپي ٿي ڪم ڪيڏن.

= ڪٽمُ ٽپيائڻو؛ ڏ. صفت. وقت ٽپيائڻو - ڌڻع الوقت - هٿ ٺوڪيو - جيئن ٿيڻ ڪري ڪم ڪيڏن - لهي ٽپي ٿي وقت ٻاس ڪندڙ - مهل ڪري ويندڙ.

= ڪٽمُ جو؛ صفت. ڪارآمد - ڪم ايندڙ - ڪم جي لائق - مطلب جو - مفيد - ڪمائڻو - ڪارائتو - ڪٽيائڻو - فائديمند - ڪم وٺڻو - سجاو - سڪمڻو - سڪيارڻو - سار ٿيڪ - ڪارجو.

= ڪٽمُ جو ٺوڳي؛ ڏ. ڪم تي دل نه لائيندڙ - ڪٽمُ چورو - ست - ڪاهيل - ٺوڳي - آرمي - هرو - ڍلو - ٻڌڻ - تڏائيندڙ - ٺاٺائو.

= ڪٽمُ چورو؛ ڪم کان گسائيندڙ - ڪم جو ٺوڳي. سست - ڪاهيل - آرمي.

= ڪٽمُ جو ڪيڻهت (ت)؛ تمار ڪهڻي ڪم هجڻ واري حالت - بي انداز ڪم. خسارو - سَمَيلو - رڳڙو.

= ڪٽمُ آچڻ؛ ڪارآمد ٿيڻ - ڪتب اچڻ - استعمال ۾ اچڻ - ڪرت ۾ لڳڻ - ڪارج ٿيڻ - ٻانڌي ۾ اچڻ. ٻئي جي ڀلي ۾ اچڻ. مارجي وڃڻ - ڪٽي وڃڻ - هلاڪ ٿيڻ - لڙائي ۾ مارجي وڃڻ. خون ٿيڻ - ڪُسي وڃڻ. خرچ ٿيڻ.

= ڪٽيائڻو؛ ڪٽيائڻا؛ ڏ. صفت. ڪارائتو - ڪم جهڙو - ڪٽيائڻو - فائديمند - ڪم وٺڻو - مفيد - سجاو - سڪمڻو - سڪيارڻو - سار ٿيڪ - سڪارتو - ڪم ڪار جو - سڪل - فائدي وارو - لاپائتو - لغبي وارو.

= ڪٽمُ بگاڙڻ؛ ڪم خراب ڪرڻ - ڪم ٽپائڻ.

= ڪٽمُ بيڪڙڻ؛ ڪم خراب ٿيڻ - ڪم ۾ نقص ٿيڻ - معاملو بگڙڻ - ڪم ڦٽڻ - ڪم ڊهڻ.

= ڪٽمُ ۾ فرق اچڻ. ڏيسالو اڪرڻ - ڪارخالو تباھ ٿيڻ. لفاق ٿيڻ - اختلاف پئجي وڃڻ - ڏڦير پوڻ.

= ڪٽمُ ٻٽائڻ؛ ڪم ٺاهڻ - ڪم تيار ڪرڻ - ڪرتب راس ڪرڻ - معاملو ٺيڪ ڪرڻ. مقصد پورو ڪرڻ - مراد پوري ڪرڻ - مطلب ڪيڏن.

هم بستري ٿيڻ - هم صحبت ٿيڻ.

= ڪٽمُ ٻٽجڻ؛ مطلب پورو ٿيڻ - مراد حاصل ٿيڻ - ڪاميابي حاصل ٿيڻ - ڪرتب راس ٿيڻ - معاملو ٺيڪ ٿيڻ.

= ڪٽمُ پائي؛ ڏ. صفت. ساڳئي ڪم وارو - ساڳئي ڌنڌي وارو - هڪ ئي هيشي وارو. سنگتي - ساٿي - همراه. ڪاريگر - پورهيت - موزور - ڪٽمي.

= ڪٽمُ تمام ٿيڻ؛ ڪم پورو ٿيڻ - ڪم ختم ٿيڻ - ڪم راس ٿيڻ. مرن - قتل ٿيڻ - هلاڪ ٿيڻ - ڪسجي وڃڻ.

= ڪٽمُ تمام ڪٽڻ؛ ڪم پورو ڪرڻ - ڪم کي ساراچار تي رسائڻ. ڪرتب پورو ڪرڻ - ڏاڏو مڪمل ڪرڻ - ڪم راس ڪرڻ - هلاڪ ڪرڻ - مارڻ - قتل ڪرڻ - خون ڪرڻ - ڪهڻ.

= ڪٽمُ ٽپي ڇاڙهڻ؛ ڪم تي مقرر ڪرڻ - ڪم تي لڳائڻ - روزگار سان لڳائڻ - ڏاڏو ڏهڻ.

پنهنجو مقصد پورو ڪرڻ - مطلب حاصل ڪرڻ -
 مراد پوري ڪرڻ - دل جو خيال پورو ڪرڻ .
 = ڪٽم ڪٽڻ؟ ڪاروبار ۾ لڳڻ - ڌنڌي
 ڌاڙي سان لڳڻ - ڪيرت سان لڳڻ - ڪم ڪار
 ڪرڻ - حاج وغيره ڪرڻ - ڪوبه هٿو ڪرڻ .
 اثر ڪرڻ - اثر ڏيکارڻ . ڪامياب ٿيڻ - مراد ڪي
 پهچڻ - مقصد مائڻ - مطلب پورو ڪرڻ - دل جو
 خيال پورو ڪرڻ - ڪم ڪيڻ - مطلب ڪيڻ .
 بهانوي ڪرڻ - شجاعت ڏيکارڻ - جوانمردي
 ڏيکارڻ - همت جهڙو ڪم ڪرڻ . عورت سان
 همبستري ٿيڻ - مجامعت ڪرڻ .
 = ڪٽم ڪوس؟ صفت . ڪم نه ڪندڙ -
 لڪڻو - ڪم چور - عاري - ڪم کان لٽائيندڙ .
 سست - ڏولي - آرسی - ڪاهيل - ڪٽم - ڪاٺير -
 بزدل - گيدي - ڊرپوڪ - ڊچڻو .
 = ڪٽم کان لڪري؟ وڃڻ؟ مطلب جو نه
 رهڻ - نڪو ٿي وڃڻ - خراب ٿي وڃڻ - استعمال
 جي لائق نه رهڻ . موقوف ٿيڻ - بوطرف ٿيڻ .
 نامرد ٿيڻ - مڙسي کان لڪري وڃڻ - ڪاروبار
 ڇڏي ڏيڻ . ڏرو ٿيڻ - سست ٿيڻ .
 = ڪٽم کي لڀاهين؟ نيرو يا خاتمو ڪرڻ -
 معاملي جو ڇيڙو ڇڏائڻ - فيصلو ڪرڻ .
 = ڪٽم لاهين؟ ڪم کي پورو ڪرڻ - ڪم
 تيار ڪرڻ - ڪم جو خاتمو ڪرڻ . جماع ڪرڻ -
 زنا ڪرڻ .
 = ڪٽم ۾ اچڻ؟ استعمال ۾ اچڻ - برتاء ۾
 اچڻ - صرف ٿيڻ - کپڻ - خرچ ٿيڻ - تصرف ۾ اچڻ .
 = ڪٽم ۾ اٿڻ؟ استعمال ۾ اٿڻ - هٿيائڻ -
 واپرائڻ - رٿيائڻ - مشغولي ۾ اٿڻ - ڪرت ۾ اٿڻ -
 خرچڻ - کپائڻ - صرف ڪرڻ .
 = ڪٽم ۾ لڳائين؟ ڪنهن ڪم ۾ مصروف
 ڪرڻ - ڪنهن شغل ۾ اٿڻ - مشغول ڪرڻ -
 وٺيائين - ڪيرت سان لڳائڻ - ڌنڌي ڌاڙي سان
 لڳائڻ .
 = ڪٽم ميلڻ؟ ڪنهن به ڪرت سان لڳڻ -
 ڌنڌي وغيره سان لڳڻ - ڪنهن مشغولي سان

= ڪٽم جو ماڻهو؟ ڪم ايندڙ ماڻهو - ڪم ڪار
 جي لائق انسان - ڪم وٺندڙ - ڪم وارو -
 ڪمائندو - ڪم جو ڄاڻو - هوشيار ماڻهو - چالاڪ -
 گوهر . واپاري ماڻهو - ڌنڌي وارو ماڻهو .
 = ڪٽم چور؟ ڪٽم چور؟ ڌ. صفت . ڪم
 کان لٽائيندڙ - ناٿانو - ڪوسو - ڪوسو - ڪم کان
 ڀڄندڙ - ڪم نه ڪندڙ - ڀاڄوڪڙ - آرسی - ڪهپلو -
 مسٽ - ٽوٽي - ڪاهيل - ڪاٺير - بزدل -
 ڊرپوڪ - ڊچڻو .
 = ڪٽم ڏيڻ؟ ڪم اچڻ - ڪرت ۾ اچڻ -
 سڃايو ٿيڻ - ڪارائتو ٿيڻ . ڪم ڪرڻ - ڪرت
 ڪرڻ - ڌنڌو ڪرڻ - ڌنڌو ڏيڻ - نفعو ڏيڻ -
 لاپ ڏيڻ .
 = ڪٽمدار؟ ڪٽمدار؟ ڌ. صفت . ڪم ڪندڙ -
 ڪم وارو - ڪارڪن - عهديدار - مهتمم -
 منتظم - انتظام ڪندڙ - جوڙجڪ ڪندڙ . گماشتو -
 پلاوڻو - نوڪر - سپاهي - ٻيلي - خدمتگار -
 چاڪر - ٺهليو .
 = ڪٽم راس ٿيڻ؟ ڪم پورو ٿيڻ - ڪاميابي
 حاصل ٿيڻ - گهرج يا ضرورت پوري ٿيڻ - سڀ
 ڪجهه تيار هئڻ .
 = ڪٽم سان؟ ڪٽم هجڻ؟ مطلب سان وا-طو
 هجڻ - مقصد سان مطلب هجڻ .
 = ڪٽم سيڪڻ؟ هنر پرائڻ - هنر حاصل ڪرڻ -
 ڪنڀال سيڪڻ - ڪيرت سان لڳڻ .
 = ڪٽم شاهي؟ ڪٽم شاهي؟ ڌ. سرڪاري
 ڪٽم .
 = ڪٽم ڪاڍو؟ ڌ. ڪٽم ڪيڻ جهڙو - عام -
 رواجي معمولي - مادو - مادارڻ - وڃڻو - مسٽو -
 ڪم خرچ - گهٽ مله وارو .
 = ڪٽم ڪار؟ ڪار خدمت - اٿي ويٺي -
 ٺهل ٺگور - خدمت چاڪري . ڌنڌو ڌاڙي
 ڪيرت - ڪارج - حاج - پيشو . زهر بحث
 (مؤنث ڪم آندل) (هدايت الانشا ۱۶۹) .
 = ڪٽم ڪڍڻ؟ پنهنجي خواهش يا حاجت
 کي روا ڪرڻ - مطلب ڪيڻ - ڪاروائي ڪرڻ -

لجپن. کوہ. عہدو مان. کاہ. خدمت میلن.
مقاطعو مان.

- ڪٽڻ نه آچڻ: ڪارآمد نه ٿيڻ - مفيد نه ٿيڻ - ڪجهه ڪم نه ڏيڻ - اجايو ٿيڻ - بيڪار ٿيڻ - رائيگان وڃڻ.
- ڪٽڻ ڪڇو ڪٽڻ ڪڇاڻ ڏ. صحت.
خواب ڪم وارو - گنهگار - ڏوهي - واهي - پڇڙو -
عيبدار - نيڪم - بيڪار - پيم ڪٽو.

- کتہم وائیں! کتہم کرائیں۔ کوئی کم اختیار کروں۔ کنہن کرت وغیرہ سان لہجن۔
ڈانڈو وائیں۔ کنہن دفتر جو کم سنیالیں۔ چارج
وائیں۔ نیکو کٹیں۔ معاملو وائیں۔ اڈارو کٹیں۔
ہم بستر تھیں۔ مہجاعت کروں۔

- کمر و بندو؛ ذ. صفے. کمر کرن جهڙو۔
 کمر کڻندڙ۔ کمر کار جهڙو۔ ڏنڌي ڌاڙي جهڙو۔
 چٿيون“۔ غرض وارو۔ مطلب وارو۔ آميدوار“۔ کمر
 ۾ مشغول۔ رڌ ل“۔ رڻي ٻيل“۔

- کمر ہمتان کتیدن ! پنهنجی هت مان کم
کرن - کم ہر ماہر تین - کم ہر تجریو حاصل
کرن - کم ہر دفعو اک ہر اہڙو کم کرن -
تجریکار تین .

- کٽر هلائڻ؛ ڪاروائي ڪرڻ - مطلب
ڪيڏن ڪاروبار يا ٽنڊو هلندو رکن - ڪٽ ۾
مشغول رهڻ - ٽنڊي ٽڙي سان لڳو رهڻ .
- ڪٽيهوڙ (ت)؛ ڪٽر ۾ رڌ لڻ - ڪٽ وارو -
مشغول - رڻهيل .

● ڪُڙُ ۽ ڪُڙُ ذ. (سن ڪُڙُ = ڪڙُ)
 ل. ڪُڙُ. هاڻي، ۾ ٿيندڙ لاڙِي (ڪوئي) جو
 ڦڙُ (ڪُڙُ جي پاڙُ لڙُ آهي) - ڪوئيءَ جي
 ڪل مان پيدا ٿيندڙ - نيلوفر يا ٻين جي پاڙُ.
 (سن. ڪورم = ڪُڙُ). درياھي جانور چو
 هڪ قسم - ڪڙون - ڪُڙي.

● ڪُماڇ ۽ ڪُماڇ (ل-ٿا) ذ. (ف. ڪماڇ).
سُوندي جهڙي ساز جو هڪ قسم - رباب جي نموني
تي هڪ ساز جو قسم. ٽينپور يا مارنڪي جي
ڪمان. ڪونچ - ڪوتو. راڳ جي هڪ سُر يا
راڳي جو نالو.

- ڪُماڇي ۽ ڪُماڇي ۽ ڏ. صفت. رباب
وڃائيندڙ ربابي (ڪ) ٿ. (س). (ف). ڪمانچہ =
لفيڙي ڪمان - گزي). مَرلدي وڃائڻ جي گزي.
مَرندو.

● کتابت حقیقہ: ظرف. (ع). (عربی اصطلاح).
 ائین ہٹن گھرجی - مناسبت طور - صحیح نموني -
 پوري طور - مناسبت - برابر - تحقیق - چنگی - طرح -
 ٹیک - واجب .

”کینی ہینون کماشتہ آر مٹی ارواح“
(شاہ).

● ڪُمارَ ۽ ڪُمارِ ذ. (سن. ڪُمارَ = چوڪر) جوان- ڪُپرو- لاسمار- جِوان لاسڙاٽ- ڪِشورو- نوجوان. شهزادو- راجڪمار- صاحبزادو- راج ڪَنور- بادشاهزادو- ملڪزادو- راج دُٺلار. پُٽ- فرزند. جنگ جو ملانڪ. (ث. ڪُماري ۽ ڪُمار پُون).

۱۔ کمار ژو ۽ کمار ژا، ذ. معصوم - صغير -
 اہم - بالک - ٻار ڙو.

- ڪُمَارِي* ۽ ڪُمَار پُٽون* : ٿ. ڪُنواري
چوڪري - ڪُنڀيا - ڪڇا - دوشيزه. عورتن جي لاءِ
عزت وارو خطاب - عورتائو لقب (هندڪو).
جيئن ته؛ ”راج ڪُماري، وڃندڙ ڪُماري“.
خيرات.

● ڪٽمارائين؟ مصدر. ٻئي کي ڪٽائڻ جو موقعو ڏيڻ - ڪم وٺي ڏيڻ - لوڪريءَ تي لڳائڻ - ڌنڌي سان لڳائڻ. محنت ڪرائڻ - پورهيو ڪرائڻ - مزدوري ڪرائڻ - ڌنڌو ڏاڙي ڪرائڻ - روزگار سان لڳائڻ - لوڪري ڪرائڻ.

● ڪٺار ٻار: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اُڙي قوم جو ڀڙو).

● ڪُماڙو ۽ ڪُماڙي: ذ. ڪاٺ جي ٺهيل جاءِ يا
 ڪُهر. ڪڪاڻون ڪُهر. پُونڪو. ٽيڪي جي جاءِ.
 جه. ٻڙو. دروازو. در. ٻُڙيو. لنگهه (ل. ڪ. ت).
 ● ڪُماڙو ۽ ڪُماڙي: ذ. صفت. ڪروڙ.

”سو ساگوئي ڦير، جتي ڪوڙ ڪماڙوئين“
(شاه ڪريم).

ڪاروبار. ٺاه جوڙ - سهيڙپ - ٺاه ٺوه. گهڻو.

● ڪَمان : ذ. (انگ. ڪماله = فرمان). آگيا. حڪم - ارشاد - فرمان - آمر - اختيار - اذن. حڪومت. سرڪردگي - سرداري - سپهه سالاري - عملداري.

● ڪَمانڊر : ڪَمانڊر : ذ. (انگ. سپهه سالار - مير منشي - لشڪر جو سالار - مينائي - فوج جو وڏو آفيسر - مهندار - ڦرو - ڪپتان - اڳواڻ.

- ڪَمانِي : ڪَمانِي : ذ. سردار - لشڪر ڪش - سرهنگ - پوليس جو وڏو آفيسر - سپرٽينڊنٽ.

● ڪَمان : ڪَمانُون : ث. (ف. ڪمان - ڏنڻ). مينگب - اڌ گول - ڦنش - ونگ. درن ۽ درين مٿان اڌ گول والڪر لڳل ڪاٺي. لوھ جو ٺڪڪيهار ويڙهو - اسپرنگ. ٽالڪي جو هڪ عضوو - ٽالڪي جي ليٽن کي جهاڪن کان بچاء لاءِ الھن ۾ لڳل ٺڪڪيدار ونگ.

- ڪَمان ڪُشو (ث) : واڌن جو ڪاٺ ۾ ٺنگ ڪڍڻ جو اوزار - سيٺرائي - ڪمان والڪر وريل ڪاٺي - ڏانورڙي.

- ڪَمانڪر : ڪَمانڪر : ذ. ڪمان ٺاهڻ وارو - ڪمان ساز. چترڪار - مورتون چيٽيندڙ - نقاش - مصور - رنگساز. واڏو. هٿن پيرن جي پڳل هڏين کي جوڙيندڙ.

- ڪَمانڪري : ڪَمانڪري : ڏون : ث. ڪمان ٺاهڻ جو هٿر يا ڏندو - ڪمانسازي - نقش سازي - گلاڪاري - چٽ گل - چٽسالي - نقاشي - مصور - چترڪاري - نقش - چيٽ - چترڪلا - ڪاٺ تي چٽسالي جو ٿيل ڪم - چٽوارو - رنگيل - چيٽيل. هڏين جي گهٽڻ جو هٿر.

● ڪَمانڊ : ڪَمانڊ : ذ. (سن. ڪنڊ - ٽڪر. سن. ڪنڊ ڪٽهه - هڪ ڦيسر جو ڪنڊ). ٻوڪ جو هڪ قسم - مڻوگنو - ڪنڊ. ڪَمانڊڙي : ڪَمانڊڙي : ڏون : ث. جوئر جي گاه جو هڪ قسم.

● ڪَماش : ڪَماش : ذ. (ع). پتن جي اٿن راندن مان هڪ راند - پتن راند ۾ کيڏيل جٽو. رلڪين ريشمي ڪڙي جو هڪ قسم.

● ڪَماشي : ڪَماشيون : ڪهرج - ڪٽپ - ضرورت - احتياج - غرض - محتاجي - پروڄتن - کٽي - لوڙ - ڪاٺ - حاجت - فائدو - سود - لغو - لاپ - پراپت - آپراسو. ڪَماشي - گهٽائي - اثاٺ - ڦلت - ٿورائي (ث).

● ڪَمال : ڪَمال : ذ. (ع). ڪماليت - پورتن - سڀاڻي - چيٽهه - سالميت - حد - پڇاڙي - آخر - چيڙو - انتها - پڇاڻي - دلڪ - سڀو - عجب ۾ وجهندڙ ڪم - حيرت ۾ وجهندڙ ڪم - حيرت انگيز - عبرتناڪ - حيرتناڪ - عمدگي - سهائسي - سٺائي - اوجاڻسي - آنتا. حسن - سولهن - سوڀيا. وصف - خاصيت - گهٽائي - خوبئي - ڪنڻ - جوهر - فضيلت. هٿر - ڪنڻ - لياقت - قابليت - ڪرتب (صفت). پورن - ٻي عيب - سهاپ - رهيٽل - ڪاميل. گهڻو. زور. (اسم خاص). ٻن شاعرن جو تخلص. - ڪَمال ڪَرن : چيٽهه ڪرڻ - انتها ڪرڻ - چيڙو ڪرڻ. حيرت انگيز ڪم ڪرڻ - ڪنهن هٿر ۾ قابليت ڏيکارڻ - اعليٰ درجي جي لياقت ظاهر ڪرڻ.

- ڪَماشي : ڪَماشيون : ث. صفت. ڪامل - پوري - سڄي - ساري - سريستي - سموري. ڪماليت. - ڪَماشيٽ : ڪَماشيٽون : ث. سالماڻي - چيٽهه - ڏنگ - چيٽو. اوج - بلندي.

● ڪَماشيٽ : ڪَماشيٽ : ذ. مصالح طور ڪم ايندڙ هڪ وڻ جا خوشبودار پن - سارڪو وڪرو.

● ڪَماشيٽور : ڪَماشيٽور : اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪَماشيٽورو لمبر ۱-۲ : اسم خاص. تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪَماشو : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪَماش : ڪَماش : ذ. سامان سڙو - شيء شڪل - ٺٽو - آسباب - مال متاع - ڏن دولت. ڏندو - حاج - مشغولي - ڪم - ڪار - ڪرت.

● كَمَا الْكَرَامِ اسْمُ خِيَامٍ . هَكَذَا ذَاتُ جَبَلٍ
ثَالِثٌ .

● کتمانگر: اسم خاص. تعلقی میوڑ ہر مک
دیہ جو والو۔

● ڪٽمان ۽ ڪٽائون ۽ ت. (ف. ڪٽمان).
ڪٽمان. آسمان ۾ ڀارهن ٻُوجن مان لائين بَرج
جو لالو (ڌراس). محراب - طاق. وويل - مڙيل -
ڪٽو - ڪٽڙو. لڇڪڙدار - لڙوان.

● کما توبہ و کما تانا : ذ. کمر - قلدو - پشو -
کما تانی - کمرت :

● کتھائسی، اسم خاص، مک ذات جو نالو.

● ڪنھن ھي (ع) حقيقت - سچي ڳالھ ٻولھ -
رو بڪار. جيئن جو ڪيئن - انھن - سا ڳھو - ھو - ٻھو -
اصلي (ديوان فاضل نمبر ۳۲).

● کَمَاتِیْنِ : مصدر . (من . کَمَ = کَرَنُ).

پئسي پيدا ڪرڻ لاءِ ڌنڌو ڌاڙي ڪرڻ۔
ڪرت ڪري رهيا حاصل ڪرڻ۔ دولت پيدا ڪرڻ۔
وصول ڪرڻ۔ آهائڻ۔ پرائڻ۔ وٺڻ۔ فائدو ڪرڻ۔
تجارت يا واپار جي وسيلي پئسا جمع ڪرڻ۔
ڪم ڪرڻ۔ حاج ڪرڻ۔ هٿ ڀير هلائڻ۔ پورو ڪرڻ۔
مروري وغيره ڪرڻ۔ ڪم ڪم لڳڻ۔
ڪرت ڪرڻ۔ ڪسٽب ڪرڻ۔ محنت ڪرڻ۔
جفاڪشي ڪرڻ۔ ڦاٽي سان مشغول رهڻ۔
ڪرت ۾ لڳو رهڻ۔ پيشو ڪرڻ۔ ڌنڌو يا ڪم
هلائڻ۔ وڃڻ۔ ڳهڻ۔ ڪنو ڪرڻ۔ ٻهت ڪرڻ۔
پوڙڻ۔ گڏ ڪرڻ۔ ٻڃائڻ۔ لوڻ جي سختي دور ڪرڻ۔
چمڙي کي اڍو ڪرڻ۔ ٻڪر وغيره حلال ڪرڻ۔

هائڻن - سير وجهڻ - ڪڙهڻ - ٽڪير وجهڻ. زمين کي پاڻ ڏيڻ - ڄم وغيره وجهڻ - زمين کي ٻوڪ لاء تيار ڪرڻ. زهر لاف لاهڻ - هاڪي ڪڍڻ. ڪم ۾ آڻڻ - استعمال ۾ آڻڻ - استعمال ڪرڻ. ڪوبه عمل ٻڃائڻ. خراب ڪم ڪرڻ. آخرت جي لاء عبادت وغيره ڪرڻ.

- ڪٽماڻين وارو ۽ ڪٽماڻين وارا ڏ.
ڪٽڻ وارو- ڏنڌي وارو- ٻهسا آڻڻ وارو- روزگار
وارو، ڪامائي.

- ڪٽماڻو ۽ ڪُٽماڻو: ذ. صفت. چڱيءَ طرح
هٿساکائي ايندڙ- ڪاٺاڻو- ڪٽي ايندڙ. ڏنڌي وارو-
دوڙگار وارو- هٿي وارو- ڪار وارو. خاوند-
مالڪ- هٿي- ماڻهن- ڌڻي.

- ڪٽماڻي ۽ ڪٽماڻيون ۽ ٿ. ٻگهر جي
پورهنن مان ڪماهل ڏن- آهت- آهراو- هيدائش-
هيداوا- محنت جو آجورو- مزوري- آجورو-
محنتاڻو- ٻگهار. ڪٽميت- روزگار- ڏنڻو.
آمدلي- ڪٽي. لغو- لاپ- فائدو- منافعو- خدمت-
ٺهل- چاڪري- شيوا. نوڪري- ملازمت-
فري- ٻيلپ. محنت- هاڻ هٿوڙ- پورهيو- مزوري-
جه وجهڻ. وڻج- واهار.

- کتائی کٹ! محنت پر باد - محنت نقصان -
 احابو پورھیو - متوا ناس -

- ڪمائڻي ڪٿي ٿيڻ ۽ ڪمائي بهاء ٿيڻ -
 حق تلفي ٿيڻ - بي انصافي ٿيڻ - سخت نقصان پهچڻ -
 محنت رائيڪان وڃڻ - حق ٻڌڻ نه هجڻ - آجورو حاصل
 نه ٿيڻ - اميدن تي هاڻي ڦري وڃڻ - دل جي مراد
 پوري نه ٿيڻ - نفعي بددان نقصان ڏسڻ -
 خواهه مغوا نه پوريو ڪرڻ.

- کمائی کی کٹ کٹ کرانہ کمائی لاس کرانہ۔
کمائی زبان کرانہ - کمائی وچن - ورہیو برہاد
کرانہ - ستیا لاس کرانہ - محنت فی ہائی قیرانہ۔

- ڪمائتي: ڪرڻ، محنت ڪرڻ - مزوري
ڪرڻ - پورهيو ڪرڻ - چٽاڪشي ڪرڻ -
لوڪري يا تجارت ڪرڻ - لڏو ڦاري ڪرڻ -
واهار وغيره وغيره ڪرڻ - پيشو ڪرڻ.

- ڪمائشيءَ کي جواب ڏيڻ: پورهيو نه ڪرڻ۔
ڪوبه ڏندوڌاڙي نه ڪرڻ. گوشتي ٿيڻ۔ سست ٿيڻ۔
ڪاهل ٿيڻ۔

ڪيٽايل زمين ۽ آبادي جي لائق زمين -
ستارايل زمين - ڄم وغيره وجهي تيار ڪيل
زمين .

● کُماٹیں: مسند پر (ہر ا. کُٹیں > من.
کُلام = کُومائجن). کومائجن.

مڪ - مڪ - مڪ - ڪم - ڪمبل - بلاڪيت - ڏونڙو.
 همت - حوصلو - مات - وڻه - ماڪ - ڪوهيڙو.
 = ڪٽمريستو ڪٽمريستو: ڏ. صفت.
 ڪمر يا چيله وارو - ڪشيٽل.
 = ڪٽمريستو ڪٽمريستو: ڏ. چيله. هر ٻڌل
 پٽو - سندرو - پٽ - پٽو - لالچ - خوردم. اڳي -
 اڻاڳ - ٿارو - پٽار. منطق. آب هوا جي لحاظ کان
 ڦرتي جي ڪيل پنجن ڀاڱن مان هڪ ڀاڱو.
 = ڪٽر پٽڻ: ڪر ڪشڻ - همت ڪرڻ -
 مردانگي ڏيکارڻ - بهادري ڏيکارڻ - جرئت ڏيکارڻ -
 پاڻ پٽوڙڻ - ڪوشش ڪرڻ - سعيو ڪرڻ -
 هٿ ٻاهر هلائڻ. سندرو پٽڻ - پٽ پٽڻ - آماده ٿيڻ -
 تيار ٿيڻ - منبرڻ. (مله) وڙهڻ. (خيال) ڊوڙائڻ.
 = ڪٽمريڪسڪ: صفت. ڪمزور چيله وارو -
 ليستو - بي ستو - ضعيف - لاغر - هيٺو - آڀرو - ڏپرو.
 = ڪٽمريڪش: ڪٽمريڪش: ڏ. صفت.
 مردانو - همت وارو - مڙسي وارو - جوان - پهلوڻ -
 جولو - دلير - بهادر - ٻانگو - محنت وارو - اورچ -
 سعيو وارو - جفاڪش - محنتي. ڏ. اسم خاص.
 هڪ ٻسارڪو وکر - ڪمرڪس.
 = ڪٽمريڪش: سندرو پٽڻ. مڙس ٿي بيهن.
 سعيو ڪرڻ - ڪوشش ڪرڻ.
 = ڪٽمري ڪٽمريون: ڏ. اسم خاص.
 ٻائي جو اهو سوراخ جنهن ۾ ٻي ٻي ايس جي
 چوڙ وجهجي.
 = ڪٽمري ڪٽمريون: ڏ. چنڊ جي ڪٽمري
 ۽ ڳاري پون واري جاء - چنڊ ۾ آن وجهڻ واري جاء -
 صل - کالچو - ڪپ. گاڏي جي ڦيٽي جو ٻاهر پوڻ
 حصو.
 = ڪٽمريڪ: اسم خاص. هڪڙي قسم جو
 ڪپڙو.
 = ڪٽمريڪس: ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
 ٻسارڪي وکر جو نالو - ڪپسوقتل جي وڻ
 جو ڪوٺر.
 = ڪٽمرو ڪٽمرو: ڏ. ڪوئي - صفو -
 ڪولو - (الگ) روم. (سن) ڪپ = ڪمرو.

● ڪٽنبُل ڪٽنبُل: ڏ. (سن). ريڻ
 جي آن مان ٺهيل کٽو - اولي لوئي - ڏهو - لوئي -
 بلڪيت - گرم چادر.
 ● ڪٽنبوڙي: اسم خاص. (سن) ڪامبوج.
 جاوا سوماترا طرف هڪ ملڪ جو نالو.
 ● ڪٽنبوني: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪٽنتر: صفت. (ل). ڪهٽ - ٿورو ڪهٽ -
 مسر ورتي.
 ● ڪٽنسي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪٽنپاس: ڪٽنپاسون: ڏ. (الگ).
 لوهر وغيره جي سنهائي - ٿوله. ماپ ڪرڻ جي
 هڪ اوزار جو نالو - چنڊي جو هڪ اوزار -
 گولائي جي ماپ وٺڻ جو هڪ اوزار.
 ● ڪٽنپاسوڻڊر: ڪٽنپاسوڻڊر: ڏ.
 (الگ). دوائن جو مرڪب ٺاهيندڙ - دوا ساز -
 نسخو جوڙيندڙ - دوا ٺاهيندڙ - عطيار. اسپتال ۾
 دوا ڏيندڙ.
 ● ڪٽنپيني: ڪٽنپينيون: ڏ. (الگ).
 ماڻهن جو مجموعو - جماعت - ٽولي - سنگهه - سڀا -
 مجلس - العجم - سماج - گروهه - منڊلي - زمره -
 فرقو - جٿو - ٽولو - ميڙ - ساٿ - وڳو.
 ● ڪٽنچي: ڪٽنچيون: ڏ. تماريانو -
 چابڪ - جهبڪ - ڏنگو - چنگ - چمڪي. آفت -
 سزا - تهر خدائي - غضب الاهي.
 ● ڪٽنخواب: ڪٽنخواب: ڏ. ڪپڙي جو
 هڪ قسم - ڪٽنخواب.
 ● ڪٽنيدار: ڪٽنيدار: ڏ. (ڪٽم) ڏنڊو +
 دار = رکندڙ = ڏنڊي کڻي سنڀاليندڙ. زميندار
 جي ٻاران ڪم ڪار هلائيندڙ - زميندار جو ٺڪهه بان -
 راکو - سنڀاليندڙ - رکوال. ڪم ڪار وارو -
 آڻي وٺي وارو.
 ● ڪٽنر: ڪٽنرون: ڏ. (ل). هڪ عضوي
 جو نالو - جسم جو وچ - پٿر ۽ ٽنگن جي گڏجڻ
 وارو هنڌ - چيله - ٽڪ - ميان - وسط - وچوارو حصو.
 سندرو - پيٽ. (سن) ڪٽنپهه = ڪٽنچي.
 مال کي هيٺان لڙڪندڙ ڄم (ٺ). کٽو - لوئي -

تي ٻيهندڙ لهايت خوبصورت گل جو هڪ قسم -
ليولفور - ڪٽول گل.

● ڪئملا: صفت. (سن. ڪئملا). جيڪا ڪٽل
جي گل والگر حسين عورت هجي - موٽي زال -
مندر زال. (اسم خاص). لڪشمي ديوي جو نالو.
● ڪئملو: ڪئملا ۽ ڏ. ڪٽو - ڪٽل -
ڪئمرو - ڪئمبل - (الک). بلڪيت ٻهالو -
جمن - هشمي ڪٽو. مجسوب - ڊولن - دلبر -
جاني. رنگارنگي (ل).

● ڪئمند: ڪئمند ۽ ڏ. (ڪ. ختم = ڏنگو
لد = پوسائڻ < من. ڪر ڪٽو ڪٽو = ڪئمند).
خريف جي مند ۾ ٿيندڙ فصل - مٺي رس وارو
گهو - چٽي رس - ڪمانند - گنديري (جنهن مان
گڙ ۽ کنڊ ٺهي). ماڻهن ڦاسائڻ يا قلعي جي ڀت
تي چڙهڻ لاءِ ڪم ايندڙ چتر جي رسي - جنگ جو
هڪ هٿيار - ڦندو - ڦاهي - ڌار - سيرڪن - ڦاهي.
گهوڙي جي هڪ سنج جو نالو.

● ڪئمندا (ڪ - ل) ۽ ڏ. بغير موسر فصل
ڪندڙ وڻ - ابي موسمي.

● ڪئمندل: ڪئمندل ۽ ڏ. (سن. ڪئمبل).
فقيرائو ڪٽو - ڪرمنبل - ڪٽو - چٽيل -
ڙٽيل.

● ڪئمورو: ڪئمورا: ڏ. ڪامورو - ملازم -
سرڪاري نوڪر - منشي (الک). گورنمينٽ
سروانت.

● ڪئموشي: ٿ. اسم. آها جاڻ، جنهن جا
ڦيڪا ٻيرون ٿين.

● ڪئمون شهيدي: اسم خاص. تعلقي آٻاوڙي ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● ڪئمڪون (ل) ۽ ڏ. (ع. ڪٽما حقهه)
اشد - لازمي - صريحاً - اصل - ٻيٺه - تحقيق -
ضرور.

● ڪئميت: ڪئميتون ۽ ٿ. (سن. ڪر =
ڪرڻ). ڪم ڪرڻ جو اجورو - پگهار - تنخواه -
وظيفو - ڪئميت - آجورو - پورو - ڪمائي -
ڏهاڙي - موزوي. ڪم - ڪار - ڪرت - هيشو -

ٻرا. ڪٽو = ڪمرو. اورچو ڪٽو: ڪئميرا =
ڪوٺي. (صفت). رنگ جو هڪ قسم چن وارو -
چنگرو - رنگين - داغدار. ٿ. ڪئمري
ڪئمريون).

● ڪئمري: ڪئمريون ۽ ٿ. لنڊو ڪٽو -
لنڊي ٻاهوٺي - مدري - رٽو - ڪٽو - جاڪيٽ -
واسڪوٽ. ڪنجي. پهرائ. (مال جي) بيماري
جو هڪ قسم. جنهن ۾ وٽ ٻيٺي لڳهي.
ڪاري ليڪي سان ڪٽو (ٿ) - ڪئمري.
- ڪئمري ٿين ۽ وٽ ڪٽي بيماري ٿين.
چيل ۾ ست ٻوڻ - چڪ ٻوڻ.

● ڪئمري: ڪئمريون ۽ ٿ. در جي
طاق ڦيرڻ لاءِ چائنٺ ۾ ٺهيل لنڊو ڪٽو.

● ڪئمريل: ڪئمريل (ت) ۽ ڏ. صفت.
بیمار - اگهو - ناچاق - لڱو.

● ڪئمريو: ڪئمريو (ت) ۽ ڏ. ڊگهي جي ڪٽي
هيٺان لڙڪيل چمڙو.

● ڪئمريل: ڪئمريل (ت) ۽ ڏ. صفت.
لڱو - بد معاش - لڱ - لڱنگ - اوڀاش.

● ڪئمريول: ڪئمريول (ت) ۽ ڏ. گهوڙي
جي هڪ بيماريءَ جو هڪ قسم (جنهن ۾ دڙ
نگري ٻوي) - هڪ ٽنگ ڪٽان جڙو گهوڙو -
مٽيو گهوڙو.

- ڪئمريول ٿين ۽ دڙ ٻوي ٻوڻ ٽنگ جو
اري مان اڪري وڃن.

● ڪئمڪ: ڪئمڪون: ٿ. (لڙڪي.
ڪئمڪ). مدد لاءِ موڪلڻ فوج - مددي
لشڪر. جنگ توڙي ڪاروبار ۾ ڪيل مدد -
اعانت - پٺرائي - واٽر - حمايت - فوج - رسالو -
لشڪر - سپاهه - ڪئمڪ - چالڪ - گھل - وڪر -
ٿ.

● ڪئمڪائي: ٻگهي ٻلوچن جي هڪ قبيلي
جو نالو.

● ڪئمڪل: ڪئمڪل: ڏ. (سن. ڪئمبل -
گرم ڪٽو). ڏمو ڪئمبل. (ٿ. ڪئملي)
ڪئمليون. (سن. ڪئمڪل) ٻائيءَ جي سطح

روزگار۔ ڈالندو ڌاڙي۔ حاج۔ لوڪري۔ محنت۔
ڌلندو. مزوري.

● ڪٽمي: ڪٽمي: ذ. ٻورهيٽ - سڌور -
مردور - ڪٽولي - بيڪاري - روزني ڪم ڪندڙ -
واليد. ايش. وڙ - ڏنڌي وارو - حاج وارو. دليلر
هٿيار بند - سپاهي - سورمو - لايڪ - وڙ. (ف.
ڪٽم = ڪهٽ). ڪهٽائي - ٿورائي - قلت - اثاٺ -
هٿي - سوم - ڪوٽي - ڪاٻٽ - اوڻ - هيٺا -
ڪوٽ - اوڻائي - ٻوڻائي (مئل جي) مار - ڪوٺاهي -
تنگي. ڪپ - احتياج - لوڙ - طلب - گتي - ڪاڻ -
حاجت - گهرج - ضرورت - درڪار. چٽي - هرج -
ٿاوان - زيان - ٿوڻو - خٽسارو - نقصان. چوڪ -
پٽل - نقص - عيب - وڌ - ستم - لانجهائي.

- كَمِيَّتَ ؕ كَمِيَّتُونُ ؛ ث. مَزَوْرِي -
كَمِيَّتَ - محنت جو آجورو - محتائو - پگهار -
لوازمو .

- کَمِيَّيْجَهْلُ ۞ کَمِيَّيْجَهْلُ (ک)؛ ذ.
 کم وارو۔ کم کندز۔ چنیدار۔ چنوان۔ کاسی۔
 - کَمِيَّيْ کَرَن: کوتاہی کرن۔ گھٹائی
 کرن۔ ٹورائی کرن۔ کوت وجھن قلت کرن۔

ڪميٽي وائڊ ڪمائين؛ لوڪر ٿي ٻيهر۔
تمام گهڻي خدمت ڪرڻ۔ هر وقت لياڙ ۽ نٿڙ
سان ٻيڻ اچڻ۔ لڪ جلائي جو ثبوت ڏيڻ۔
محنت محنت ڪرڻ۔ ٻيهار وارن والڪر۔ خدمت
ڪرڻ۔

● ڪيميٽي ۽ ڪيميٽون؛ ٿ. ڏهي مان ٿول
وغيره ڪيڏن جو ڊگهي ڪنن سان ڦٽائون۔
ڪر ٿڌي۔ ٿيڙي.

● ڪُٽِيءَ ۾ ڪُٽِيُون ۽ ٿ. (سن. ڪنڀير)
ڪُٽِيءَ ۾ ڪُٽِيُون = ڪُٽِيءَ ۾ ڪُٽِي (باغ).
هاڻي جي ڄالور جو هڪ قسم - ڪُٽِيءَ جو
هڪ قسم - سنگ پُشت - ڪُٽِيُون.

● ڪُٽيهٽ ۽ ڪُٽيهٽ ۱ ذ. صفت. (ڪ. ڪُٽيهٽ). ڇاڪاڻ ته رنگ تي ڪهوڙو - سياهي ماڻل ڳاڙهي رنگ تي ڪهوڙو - ٽپلو - سُرڪٽ - ڪُٽيهٽ.

● ڪُٽيٽ ۽ ڪُٽيٽ ڪاوي جي مڇيءَ جو هڪ قسم (لک ڪارو) پٺا چلڻ، گهڻو ٺلهي، ڏيکڻ. (۵-۶).

● کنہیجنا: اسم خاص مک ذات جو نالو.

● ڪُمپڊ ۽ ڪُمپڊ ۽ ذ. صفت. ڪاڙهي يا
چاڪائي رڳو جو ڪهوڙو. ڪُمپڊ.

● ڪمپيو ۽ ڪمپيلاڊ (ڏ. ڀن. ڪنٽ = ڪوٽس). ڇوڀاڻي مال جي حلال ڪرڻ جي جاءِ - ڪامپيو - ڪمپيلاڊ - ڪوس گهر - آڏي - ڪنارو.

● كَمِيْنُو ۞ كَمِيْمُنَا : ذ. صفت. (ف. كَمِيْمُنَه =
 (نِيچ). گهت رتبي وارو۔ كم ظرف۔ سفلو۔
 بي شرم۔ اوپاش۔ به معاش۔ ر ذيل۔ ذليل۔
 بي مان۔ بي عزت۔ واهيات۔ نيچ۔ گهت ذات۔
 كمذات۔ بي حيا. (ث. كَمِيْمُنِي ۞ كَمِيْمُنِيُون)۔
 = كَمِيْمُنُو ائسي ۞ كَمِيْمُنِيُون ائسيون ۱ ث.

ہی حیائی - لیج ہائی - کمر ظرفی - ذلالت - سیفلائی -
بُرائی - بیچرائی - ہی شرمائی .

● ڪمپيٽيو ۽ ڪمپيٽيٽا: ذ. صفت ٿيڻ.
 اوچو - مٿو - دُون - حسدِ مٿس - حقيقت - گهٽ
 قسم جو - گندو - پڇو - کارِ پاڻ - ڪينو - فاحش -
 بي شرم - ڪڇو - بي حياءَ - آکهاڙو - لالچوٺ -
 بد چال - ننڍو - غاڙيو - نيڪر - ليمچ - ڪشيل -
 ريجالو. کار جو لفظ. گهٽ ذات وارو. ڪمپيو.
 (ث. ڪمپيٽيٽي ۽ ڪمپيٽيوَن).

۱۔ کمیشنائسی * ۲۔ کمیشنائسیون * ث۔
بیہودائی - بچڑائی - گندائی - فحشائی - کار گند -
کُچ *

بی حیائی - بی شرمائی - بیچڑائی - کم طرفی - برائی،
 ۵ کن : ضمیر (ہر ا۔ کاں) کنہین،
 جیئن تہ "کن لاء = کنہن لاء" (حرف جر)،

● کتنُ = کتنُ ذ. (سن. کترنُ = کنُ.
ووت و بجهو - نزدیگه - سان - سان - اوري - اورتي -
شامل - گلا "مون کتنِ کتاب آهي" (جملو).
کٽڻو). هٿڏن چوڪم ڏيندڙ مشهور عضوو.

- ڪٽڻ ٿي رڪڻ؟ راڳ چوڻ - ڪافي چوڻ -
الوڙي ميان ڳائڻ.

- ڪٽڻ ٿي ويهڻ؟ شڪار ڪرڻ مهل ٽنگڻ
اڏي ان پيسان لکي ويهڻ - ڊار اڏڻ.

- ڪٽڻ ٿيڻ؟ ڳالهه ڏهڻي ٻڌڻ - حواس سالم
رکڻ. خطرو ٿيڻ - الڏيشو ٿيڻ - اولو ٿيڻ.

- ڪٽڻ ٿار؟ ڪٽڻ ٿاروڻ؟ ٺ. لاهرواهي -
(ڪابه ڳالهه) ٻڌي ٿاري ڇڏڻ واري حالت -

بي پرواهي - ڪن لاٿار.

- ڪٽڻ ٿار ڪٽڻ؟ ٻڌو ۽ ٻڌو ۽ ڪرڻ -
ڪنهن به ڳالهه تي ڳالهه ٿيڻ - خيال ڏيڻي نه

ٻڌڻ - لاهرواهي ڪرڻ - نٿائڻ - گسائڻ - ڳانڍائڻ -
کوٽائڻ ڪرڻ - گوهر ڪرڻ - ڪن لاٿار ڪرڻ.

- ڪٽڻ ٿار ڪٽي ڇڏڻ؟ ڪابه ڳالهه ٻڌي
ان ٻڌي ڪري ڇڏڻ - بي پرواهي ڏيکارڻ - ٻڌو ۽

ان ٻڌو ڪري ڇڏڻ.

- ڪٽڻ ٽوپ؟ ڪٽڻ ٽوپ؟ ڏ. سياري بههائڻ
جي لاءِ ڪجهه سان پيرل ٽوپيءَ جو هڪ قسم -

ٽوپيلو.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ٻڌيڻ؟ ڪٽڻ ٽوپيءَ ٻڌيڻ؟ ڪنهن زال
ٻڌيڻ ٻڌڻ - عورت جي ٻڌيڻ لڳڻ.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ڪٽڻ؟ ڏ. صفت. هلاڪو
ماڻهو - واهيات - ٽرڙو - ٽوٽو - بيوقوف - ٽڙاڪي -

ٻڌاڪي - رول - بي فضيلتو - ٽڙڪ - بد معاش -
چورانيو - لڇ - لوفر - اوباش.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ڪٽڻ؟ سزا ڏيڻ - تنبيهه ڪرڻ -
جسٽ ڪٽ ڪرڻ - هدايت ڪرڻ - سيڪٽ ڏيڻ.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ڪٽڻ؟ ڏيان بههائڻ - خيال بهه
آڻڻ - ويچار بهه آڻڻ - مغز بهه وهائڻ.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ٽي ويهڻ؟ ڳالهه بهه رکڻ.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ڪٽڻ؟ ڪن پيرڻ - برغلائڻ -
ايتيون مٽيون ڳالهون ٻڌائڻ - ٻڌظن ڪرڻ -

ورغلائڻ - آڏيون ايتيون ڳالهون ٻڌائي پڙهائڻ.
ڦٽور جا ڳائڻ.

- ڪٽڻ ٽوپيءَ ڪٽڻ؟ توبه ڪرڻ - ڀڄڻ ڪرڻ -
ڀڄائڻ - ٻان ڪرڻ - هشيماڻي ظاهر ڪرڻ.

ها - حواس - ڪٽڻ - گوهر - سمج - آڏن.
توجهه - ڏيان - خيال - ڊپ - ڀڄ - خطرو - الڏيشو.

بي سمجهه - موڳو - موڳشت (ت). ڳڻپ - شمارو.
ڇيڙو - ڇيڙي. ستار يا سترندي جي ڳڻپي. چاري

جو رسو - ٻڪڻ ڳالهه جي ٽنگڻ جو هاءو (ت).
- ڪٽاڪڻ؟ ڪٽڻ ٽاء پيرل - چوڻي ٽاء

پيرل - ٽيٽار.

- ڪٽڻ اوڙا ڪٽڻ؟ چرڪ پيرڻ. ڏيان
ڏيڻ - خيال ڏيڻ - ويچار سان ٻڌڻ - توجهه ڏيڻ.

- ڪٽڻ ڪٽڻ؟ ڳالهه ڳالهه ٻڌائي ڇڏڻ.
- ڪٽڻ ڪٽڻ؟ ڪٽڻ ڪٽڻ؟ ڪٽڻ بهه هٿ

وڃهائي آڻ ويهه ڪرائڻ.

- ڪٽڻ اوڙا ڪٽڻ؟ ٻوڙا ڪٽڻ؟ ماڻ بهه
رهن - صبر ڪرڻ - شانت بهه رهن - خاموش رهن -

ڇڻپ - ساڌڻ - ماڻ اختيار ڪرڻ.

- ڪٽڻ ڪٽڻ؟ ڪٽڻ ڪٽڻ. لڪي ٻڌڻ.
- ڪٽڻ ڪٽڻ؟ ڪٽڻ ڪٽڻ. صفا نه ٻڌڻ. ڏيان نه

ڏيڻ.

- ڪٽڻ ٻوڙا ٽي؟ ٻوڙا ٽي؟ ان وٽندڙ آواز -
ڪٽڻ ٽي ٻوڙا - گوڙ ۽ گهمسان ٻڌڻ - گهو

شور ٻڌڻ - هٿ هٽامو ڪٽڻ ٽي ٻوڙا.
- ڪٽڻ ٻوڙا ٽي؟ ٻوڙا ٽي ٻوڙا ڪري ڇڏڻ -

ڪن لڳائڻ - ماڻ ڪري وڃڻ - ڪن لاٿار
ڪري وڃڻ.

- ڪٽڻ پٿرڻ؟ ٻي جي خلاف ڪجهه چوڻ -
پٿر ڪائڻ - برغلاف ڪرڻ - اختلاف وڃهڻ -

برغلائڻ - ڪوڙا قصا ٻڌائڻ - ٻڌڻ ڳالهه ڪرڻ -
ڇڻي وڃڻ - غيبت ڪرڻ - ورغلائڻ - لڏندا

ڪرڻ - جوش ڏيارڻ.

- ڪٽڻ ٽائين؟ ٽائين؟ ٻڌڻ - مٿڻ.

- ڪٽڻ ٽي ٽنگڻ؟ ٽي ٽنگڻ؟ ٽي ٽنگڻ؟
هٿ - مغرور ٿيڻ - سڳ ٿي وڃڻ - ڳالهه بهه پوڄي

وڃڻ - ٽيڻ ڪرڻ.

- ڪٽڻ ٽي ٽنگڻ؟ ٽي ٽنگڻ؟ ڪوبه خيال نه
ڪرڻ - پرواهه ٿي نه ڪرڻ - ماڻگو ٿي نه ڪرڻ -

ٽي پرواهه هئڻ.

- ڪنن ٻون ۱ (ڪا ڳالهه) ڪن تي ٻون -
 ٻڌڻ ۾ اچڻ - سڻس ٻون - خبر ٻون - سڌ ٻون -
 هماءُ ٻون - اطلاع ملڻ - احوال رسڻ.
 - ڪنن جا ٻه ڪولڻ ۱ هوشيار ٿيڻ.
 - ڪنن جون ڳالهائون ۱ ڪجهيئون ڳالهائون -
 راز جي ڳالهه ٻولڻ - گجها قصا - مخفي ڳالهائون -
 ليڪ جون ڳالهائون - پيد - راز.
 - ڪنن جون ڳالهائون ڪنن ۱ ڪجهيئون
 ڳالهائون ڪرڻ - راز جون ڳالهائون ڪرڻ - لڪ ۾
 ڳالهائڻ - مخفي طرح ڳالهائڻ. چنليون هڻڻ -
 ايتيون سبتيون ڳالهائون ڪرڻ - ڪن پڙڻ.
 - ڪنن جو وڏو عقاب.
 - ڪنن جي ڪسڙ ۱ سچ مان ڪٽيڻ ۱
 دڪاندار يا واهاري جو هڪڙي نقصان هيل -
 سوڌي جي هورت لڳي ۱ جي وسيلي اشي سوڌي
 مان ڪرڻ - لڳا لڪن کي پچائڻ.
 - ڪنن چيڙ ۱ ڪنن چيڙ ۱ ذ. چيڙيل
 ڪنن وارا - جوکي فقيرن جو هڪ قسم (جيڪي
 ڪنن ۾ وڏا والا هائين).
 - ڪن چنڊائڻ ۱ هوري هوري سزا کائڻ.
 - ڪنن چڻا ڪرڻ ۱ ڪوبه جواب ڏيئي نه
 سگهڻ - لاجواب ٿيڻ. شرسار ٿيڻ - هشيماڻ ٿيڻ.
 - ڪنن ڇڏائڻ ۱ ڪنهن ڏنڊي مان چڪي
 ٽائي هورت ڪرڻ يا مور ڇڏائڻ - مور جو مور
 ڪيڏن - لڳا سڄا ڪرڻ. چنڊ ڇڏائڻ - آزاد ٿيڻ -
 ڪنهن به طريقي سان پاڻ کي آزاد ڪرڻ.
 - ڪنن چيڻن ۱ نقصان پهچائڻ - جوڪور سائڻ -
 ٽوڻو وجهڻ - چيهو رسائڻ - ٽوٽ وجهڻ.
 "اهو سون ئي گهوڙو چيڪو ڪن چني" (چوڻي).
 - ڪنن ڌڙڻ ۱ توجهه ڏيڻ - سڻڻ - ڪن ڏيڻ -
 غور سان ٻڌڻ - ڪن ڌڙڻ - ڪنائڻ. لڪي لڪي
 ٻڌڻ - چوري هئي جي ڳالهه ٻڌڻ - لڪچوري هئي
 جي ڳالهه ٻڌڻ.
 - ڪنن ڏيڻ ۱ ڏيان ڏيڻ.
 - ڪنن ڏيئي سڻڻ ۱ خيال سان ٻڌڻ - ڏيان
 سان سڻڻ - توجهه سان ٻڌڻ - متوجهه ٿيڻ.

- ڪنن ڏهڻي ڪنن وٺڻ ۱ عيوضو ڏيئي
 عيوضو وٺڻ - سدوبدل ڪرڻ - سڱ تي سڱ وٺڻ -
 ٻڌي جا سڱ ڪرڻ - ڏي وٺ تي مٽي مائتي ڪرڻ.
 - ڪنن ڌار ۱ ڪنن ڌار ۱ ٿ. ٻي پرواهي -
 ڪننار - ٻي خيالي - ڪن لاڙار.
 - ڪنن ڌار ڪرڻ ۱ ٻي ڌيانسي ڪرڻ -
 لاهرواهي ڪرڻ - ٻي پرواهي ڏيکارڻ - ڪن لاڙار ڪرڻ -
 ٻي توجهه ڏيکارڻ.
 - ڪنن ڌارڻ ۱ سست ٿيڻ. وقتي قبوليت ڪرڻ -
 ٿوري وقت لاءِ ڳالهه قبول ڪرڻ - ٻي پرواهي
 ڏيکارڻ - ڪن لاڙار ڪرڻ - ٻي خيالي ڏيکارڻ.
 - ڪنن ڌرا ڪرڻ ۱ نٿائڻ.
 - ڪنن ڌڪڻ ۱ ڳالهه شروع ڪرڻ - ڳالهه چورڻ -
 اٿت لهڻ - الدر جو ٻيڊ معلوم ڪوڻ - ڪجهه جو
 هٿو ڪيڏن. بچاءُ ڪرڻ.
 - ڪنن ڪٽيڻ ۱ ڪٽيڻ ۱ ذ. صفت. تيز ڪنن وارو -
 لڪي لڪي ڳالهين ٻڌڻ وارو.
 - ڪنن رسڻ ۱ (سن. ڪنن + رسڻ = رسڻ).
 راڳ ٻڌڻ جو شوق.
 - ڪنن رڪڻ ۱ خوف ڪرڻ - ڊپ ڪرڻ -
 انديشو ڪرڻ - اولو ڪرڻ - ڀڄو ڪرڻ - ڌيان ڏيڻ -
 متوجهه ٿيڻ.
 - ڪنن ڪٽيڻ ۱ ڪٽيڻ ۱ ذ. ڪن ڏهڻي ٻڌڻ
 واري حالت - لڪي لڪي ڳالهه ٻڌڻ جي حالت.
 - ڪنن ڏيڻ ۱ لڪي لڪي ڳالهائون ٻڌڻ -
 مخفي طرح ڳالهائون ٻڌڻ - ڪن ڏيڻ.
 - ڪنن ڏيڻ ۱ ذ. صفت. لڪي لڪي ڳالهين
 ٻڌڻ وارو - ڪنرو.
 - ڪنن ڏيڻ ۱ لڪي لڪي ڳالهائون ٻڌڻ -
 ڪنسو ڏيڻ.
 - ڪنن ڪٽيڻ ۱ ڪا ڳالهه چورڻ.
 - ڪنن سڙو ۱ ٻڌڻ جو تڪو.
 - ڪنن سڙي ڏيڻ (ت) ۱ سمجهائي ڏيڻ -
 نصيحت ڪرڻ - هدايت ڪرڻ.
 - ڪنن سِرَ لا ڪنن ۱ ڏيان ڏيڻ - ڪنرو
 ڏيڻ - خيال ڪرڻ - توجهه ڏيڻ. (ڪن). سڄي.

- کتنے کیسے کر رہا ہوں ! ہوشیار رہیں۔ تیز رہیں۔
 کن کڑا کر رہا ہوں۔ جاگ رہا ہوں۔

- کَنّ کَیْنُو ۛ کَنّ کَیْنُو؟ ۛ. صفت .
تیز - ہوشیار - قُوت - چالاک - چُست - سجا کُپ .
ننڊن کَنن وارو - کُرو .

- ڪن ڪاٺين ۾ آجائين يعني هٿن - تمام گهڻو
گالهائي بهزار ڪرڻ - گهڻي هڪ هڪ ڪري بهزار
ڪرڻ - ڏاڍي گوڙ سان گالهائين - مٿو ڪاٺن -
منڙ ڪاٺن - سِرُ ڪپائين. هلا ڪٽ ڪرڻ - ڪٽائين -
اُڪائين - ڪڪ ڪرڻ - دِڦُ ڪرڻ - بهزار ڪرڻ -
- ڪن ڪڙا ٿين ۽ هوشيار ٿين - خبردار ٿين -
سجاکب ٿين - بيدار ٿين. تنبيهه وارو ٿين - چرڪن -
چرڪ پڙن - ڪن ڪيڙا ڪرڻ.

- کُنْ کَتْرَا کَرَنُ: ہوشیار ٹیٹن۔ ہڈن لاہ
آٹامیرو ٹیٹن۔ دہان ڈیٹن۔ خیال مان ہڈن۔ خواب
غفلت مان بیدار ٹیٹن۔ چست ٹیٹن۔ چالاک ٹیٹن۔
- کُنْ کَتْرَا کَرَنُ؟ ہوشیار ٹیٹن۔ آگاہ ٹیٹن۔
خبردار ٹیٹن۔ سچا گو ٹیٹن۔ بیدار ٹیٹن۔ عبرت و لئ۔
سبق حاصل کرن۔ نصیحت پرانن۔ ہدایت حاصل
کرن۔

- ڪن ڪٽهڻ؟ هوشيار ٿيڻ - غفلت ڇڏڻ -
 سڃاڻ ٿيڻ - ويچار ڪرڻ - ڪنهن ڳالھ ڪمي
 ٿيڻ توڙي پنهنجي ان ڄاڻائي تي افسوس ڪرڻ .
 - ڪن ڪٽائڻ: ياد ڪري ڏيارڻ (ڪنهن
 ڳالھ جي) - هوشيار ڪرڻ - ڏيان ڇڪائڻ -
 ڪنڀرو ڪٽائڻ - سڃاڻ ڪرڻ .

- کتنے کتنے؟ (کنہن کالہ، جو)۔ سر کتنے۔
 کالہ، چورں - دہان چکائے - ہوشیار کرن۔
 کتیرو کتنے، قہان دہے - غور کرن۔

- ڪن ڪوٺي ۽ ڪن ڪوٺيئون :- ڪن صاف ڪرڻ جو اوزار.

- ڪن ڪولن؛ ڪنهن ڳالهه جي ٻڌڻ واسطي
ڪنن کي متوجهه ڪرڻ - آگاهه ڪرڻ - خبردار
ڪرڻ - مسجاڳ ڪرڻ - بيسدار ڪرڻ - هوشيار
ڪرڻ - سمجهائڻ - هدايت ڪرڻ - تنبيهه ڪرڻ -
لمبخت ڪرڻ.

مارن مهل وڃڻ جو نشان (جهنڊو) هٿ ۾
جهلي تيار ٿي بيٺن.

- ڪنن ۽ سين ۽ ليڪ ڇيپ ۾ - راز ۾ -
مخفي طرح - اندرون ٿي اندر - ڪنن ۾ - ڪجهي طرح -
ڪجهه ڳوٺ ۾ - ماٺ ميهٺ ۾ - ليڪ چوري .

- ڪٿڻ سو هاري ۽ ڪٿڻ سو هاريون ۽ ٿ.
سن. ڪرن + شيندي = سڙي (ڪوئن ٻيون
مان هڪ سڙندڙ جيت جو قيسر) (هن ڀاڱت
ماڻهن جو خيال آهي ته ڪٿڻ جي رستي دماغ ۾
ويندي آهي).

- کنیسو ذین، لیگی، لیگی، کالہ ہڈن۔
کنرو ذین۔ مخفی طرح کالہ ہڈن۔ واز جی
کالہ ہڈن۔

كَنْ سِيءٌ ؛ بَيْءٌ - يَدُو - خَطَرُو. الدِشُو -
اولو - فِكْر - اوسِيَرُو - التَّظَارُّ.

== کتن سیئے رکھو؟ اللہ شو کریں۔ خوف کریں۔ اونو کریں۔ اوسیزو کریں۔

- ڪينَ ڦاڙُ ۽ ڪينَ ڦاڙُ : ڏ. ٺوهيٽلُ يا
مٽلُ ٿيل ڪننَ مان منڊو فقيرن (جوکي) جو
هڪ قسم - ڪاڙي. جوکي - ساڌو - وڏن وان
وارو فقير. وڏن ڪنن وارو - ڪٽسور -
ڪاڙو.

- كَيْنَ قَتَّ كَيْنَ قَتَّ اَمْ صَفَتِ. اَهُو جَنَهَن جَا
كَيْنَ قَاتِلَ هُجَيْنُ.

— کینے فوکینے؟ کن جہ قبیلو یا مقتر ہڑھن۔
برغلانہن۔ کتن ہرن۔ چورن۔ زور کرن۔
ورغلانہن۔ بگڑن۔ خراب کرن۔

- ڪن ڦيرائين! جاسوسي ڪرڻ. ٻڌڻ جي
ڪوشش ڪرڻ.

- کُنْ کُنْ؛ مرا ڈہن۔ میکت ڈہن۔ مار ڈہن۔
گوشمالی کرڻ۔

- کن کپائن: ہمیشہ لاء توبہ کر۔
- کن کارن: توجہ کر۔ متوجہ نہ ہوں۔
- کان ڈیل: انتظار کر۔ اوجھڑو کر۔ اولو
کر۔ الدیشو کر۔ فیکر کر۔ دہن۔
خبر کر۔ پوکر۔ خطرو کر۔

- کَنَ کولہی چنڈَن؟ ہڈائیں۔ آگاہ کرن۔
اطلاع دین۔ (انگ)، چٹلینچ دین۔ معلوم کرائیں۔
ہوشیار کرن۔ سچیت کرن۔ خبردار کرن۔
- کَنَ کوشی؟ ۵ کَنَ کوشیون؟ ۱ ث۔
کَنَ سن م کیل گالہ۔ - مخفی طرح کیل
گالہ۔ - سر کوشی۔ سزا جو مگ قسمر۔ گوشمالی۔
کن ہت۔ مار۔ سزا۔
- کَنَ کوشی؟ کَنَ؟ سر کوشی کرن۔
کن سن م گالہ کرن۔ سزا دین۔ توبہ۔ کرن۔
آن مچن۔
- کَنَ کَنَ کَنَ؟ اسر کُٹن۔ شمار کرن۔
الداؤ کرن۔ تخمینو کرن۔ ننگ کُٹن۔ کن
کُٹن۔

ڪن ڪٽي ڏين: ننگ ڪٽي ڏين - اندازو ڪري ڏين - شمار ڪري ڏين - ڀاڳين جو مال ورهائڻ. حساب ڪرڻ - ليڪو ڪرڻ.

ڪن لاٿار ڪن لاٿارون: ٺ. نت نٿاء - ٻڌو اڻ ٻڌو - کس کٽاء - ڪن ڌار - ڪن ٿار - بي پرواهي - بي ڌياني - غفلت.

ڪن لاٿار ڪٽڻ: نت نٿاء ڪرڻ - ٻڌو اڻ ٻڌو ڪرڻ - کس کٽاء ڪرڻ - ڪن ڌار ڪرڻ - کٽائڻ - ڳالهه ڪي بدلائڻ - غفلت ڪرڻ - ٺاٽيمائڻ - ڪن ٿار ڪرڻ. بي توجهي سان ٻڌڻ.

ڪن لاٿ (ت) لڙڪيل ڪنن وارو (ڪهوڙو) - ڍريل ڪنن وارو ڪهوڙو. - وچارو ڪهوڙو - سٺو ڪهوڙو - سهڻو ڪهوڙو.

- کُن لائِي بُدَن * غور سان بُدَن - ڌيان ڏيڻ -
متوجه ٿيڻ - ڇت لائِيڻ - دل سان بُدَن - توجهه
ڏيڻ - خيال سان بُدَن - ويچار سان بُدَن .

= کن لہا کرن ! لٹائی۔
 - کن لیکٹین؟ کنهن ہشتہ اجہو ونن۔
 ہناہ ونن۔ لیکٹین۔ چہر م ٹین۔ آجہی م ٹین۔
 ہجاء کرن۔

- کَن لَتَنَوَن؟ کَن مِ خالِی آواز اچن۔
لِہا کَن وجہ۔ کمزوری۔ سبب کَنن مِ
کوڑو آواز اچن۔ ہروپرو کَنن مِ آواز اچن۔

- گن ماں مَرّ کین: صاک کالہ کون۔
 - گن مروڑن: سزا ڈیہن۔
 - گنّ مہنّائی: سیکت ڈیہن یا ڈھارن۔
 - گوشمالی کرائی: گن مہت کرائی۔
 - گنّ مہت کون: گوشمالی کون۔
 - گنن کی پتل: سیکت ڈیہن۔ سزا ڈیہن۔ ہدایت
 کون۔ تبیہ کون۔ نصیحت کون۔
 - گنّ م آگر وجہن: ہانگ چوں۔ آذان
 ڈیہن۔ اللہ اکبر کون۔

- کَنّ م چَوَن: آهستي چَوَن - لکي چَوَن -
مخفي طرح چَوَن - رازدار نموني م چَوَن - سرکوشي
کَرَن.

= ڪن ۾ ٿوڪ ڏيڻ؛ ڪنهن کي پڙڪائڻ۔
 چيڙڻ۔ ٻرڻ لائڻ۔ ورڻ لائڻ۔ ٻرڻ لاءِ ڪرڻ۔
 بدگمان ڪرڻ۔ بدظن ڪرڻ۔ خبر ڏيڻ۔ ڳجهي
 ڳالهه ٻڌائڻ۔ مخفي ڳالهه ٻڌائڻ۔ سرڪوشي ڪرڻ۔
 ڪيلا ڪرڻ۔ چغلي هڻڻ۔ ٺيندا ڪرڻ۔ غيبت
 ڪرڻ۔ ٻڙل ڪرڻ۔ ڊپ ويهڻ۔ پوڏيارڻ۔

- کتنے م آگريون وجھن: ڪنهن جو آواز نه ٻڌڻ لاءِ ٻنهي ڪنن ۾ آگريون وجھڻ - ڪن بند ڪرڻ - ڪجهه نه ٻڌڻ. خراب آواز کان نفرت ڪرڻ - بچڙائي کان پاسو ڪرڻ.

ڪنهن به ٿاڙ يون يون ڪجهه وقت لاءِ
ڪن ٻوڙا ٿيڻ ڪجهه به نه ٻڌڻ. ڪنهن جي
ڏاڍيان ڳالهه ڪري پريشان ٿيڻ ڪهڻي آواز
ٻڌڻ ڪري دق ٿيڻ.

- کتنے مکتبہ و جہنم: جاٹی وائی لہ
بتن۔ کن نار کرن۔ کن لائار کرن۔

= کَمَنَنَ "مان" نِکاءُ کَدِنَ ؟ سخت اِدِشَان
 کَرَن. تَنبِيہ. کَرَن. هِدَايَت کَرَن۔ نصِيحت
 کَرَن۔ جَن قِيَت کَرَن۔ کُن سَهت کَرَن۔
 کوشمالي کَرَن.

۱۔ کتنے مان کتہہ کتہے! قایانِ ذیہ۔
خیالِ ذہنی ہڈن۔ ویچار سان ہڈن۔ چگی طرح
توجہ ذہن۔ ہوشیار تین۔ چالاک تین۔ سجاوٹ
تین۔ خرددار تین۔ بیدار تین۔

● ڪن : اسم خاص. تعلقي شاه بندر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪن : ڪنڀيون ۽ ٿ. ڇڙي يا ڪڙي رڱڻ جو ڪوٽر يا ڪٽڙ - ٿر جي وڏي ڪوٽڙي - ڪوٽڙو.

● ڪن و ڪٽڻ : ڇڙي جو رڱڻ وقت خراب ٿي پوڻ - رڱ ڏيندي ڇر جو خراب ٿي پوڻ.

● ڪن : (ع). الله تعاليٰ جو دليا ٻڌا ڪرڻ وقت ڪيل حڪم - ”ٿي هئو“ (خدا تعاليٰ دليا لاءِ فرمايو ته ”ڪن“ يعني ٿي هئو ۽ دليا پيدا ٿي).

● ڪن ڪٽڻ : (ع). ٿي هئو. هوءَ ٿي پيو. (يعني امان چيو ته ”ٿي هئو! ته هوءَ ٿي هئو“).

● ڪن : ڪنڊ ڪٽڻ : (من). ڪنڊ ڪٽڻ هائيءَ جو چڪر. دريا جي هائيءَ ۾ ڦرندڙ اونهو هنڌ يا ڪوهه - درياءَ يا سمنڊ ۾ هائيءَ جو اونهو هنڌ جتي هائي چڪر کائي - ليڪوليچ - ميڙ - پير - گرداب - گهمرو - گهمرو - پٽوڙ - ڦيرو - چڪر - ور (هائي جو). کٽيءَ جو لير اوڙڻ جو لائڙ (ڪڙي رڱڻ لاءِ) - ڪولڊاڙ - حوض.

● ڪن سڻي : جو آبهو مخروطي برتن (جو زمين ۾ کوڙي هائيءَ سان پري مٿان رڱڻ لاءِ ڇڙو ٻڌجي) (ٿ). ڏاڍو جهڙ (ت). ان جبلن جي وچ ۾ مڙيل هيٺاهين زمين - ترائي - ڪٽڙ - مائري - مائر (ڪ). (اسم خاص). تعلقي ڪوٽڙي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪن ڪٽڻ : ڪن جو ڪٽڻ هاسو - ڀنور جو ڀر هاسو.

”سندي ڪن ڪٽڻ هون سلامت سپرين“ (سر سهڻي شاه).

● ڪن ڪٽڻ : ڪاوڙ ڪرڻ - گوڙ ڪرڻ - غصو ڪرڻ - شور ڪرڻ - هل ڪرڻ (ت).
= ڪن ڪٽڻ : (ڪٽين جو معاورو) - تيار ڪرڻ.

● ڪن مان ٿيڻي ڌيڙارڻ : جهٽ ٻٽ ڪرڻ - بنا دير ڪرڻ - هڪدم ڪرڻ - ٺهر ٻهر ڪرڻ.

● ڪن نہ جن هجڻ : ڪابه خبر نہ هجڻ - بي خبر هئڻ.

● ڪن نہ ڪٽڻ : ڌيان نہ آڻڻ - نہ ٻڌڻ - ڪوبه توجه نہ ڏيڻ - بي خيالي ڏيکارڻ - بي توجهي ڏيکارڻ.

● ڪن و جهڻ : ڌيان تي آڻڻ - ٻڌائي ڇڏڻ - جان ڪري ڇڏڻ - ٻڌائڻ - آگاه ڪرڻ - خبردار ڪرڻ - سڃاڻ ڪرڻ - ڪن تي آڻڻ - اطلاع ڏيڻ - سنڌ ڏيڻ.

● ڪن و چڻ : ڪنن ۾ آواز اچڻ - هڻاءُ اچڻ.

● ڪن ورائڻ : ٻڌڻ - سڻڻ - گوش ڪرڻ - ڌيان ڏيڻ - توجه ڏيڻ - خيال سان ٻڌڻ.

● ڪن و زير : ڪن و زير : ذ. صفت. حال مجرم - حالپائي - راز مجرم - هر راز - رازدار - خلوتِي.

● ڪن و هڻڻ : ڪنن مان ڪند لڪرڻ - ڪن مان غلاظت ٻاهر لڪرڻ - روڳ وهڻ.

● ڪن هڻڻ : (ڪنهن کان) ڪٽو کائڻ - ڊچڻ - خوف کائڻ - ٺهڻ - هاسو ڪرڻ - موشو ڪرڻ - ڍڙو ڪرڻ - الڏيشو ڪرڻ.

● ڪن : ضمير. هيو (حرف جر). ”ڪو“ جو جمع - ڪيترن.

● ڪن : ڪنڀن : ذ. (من). ڪاٺڙي = ڪچرو. ڪچرو - ڪند ڪي - غلاظت - ڪند ڪوچر - ٻهر - ميڙو - چالو - ڪند - ميڙو - بدو.

● ڪن چين : ڪاٺو - ڪاٺو - ڪن ڦٽ - اوجھ - جوٺ آڻ - ڪٽڻ - اوڀر سوڀر - ڪند ٻلا - وغيره.

● ڪن سان ڪن ڏوٻڻ : خراب ماڻهو سان خراب هئڻ.

● ڪن ڪٽڻ : ڪندائي ڪرڻ - ڪار ڪند ڪرڻ - خرابي ڪرڻ - بد ڪم ڪرڻ - بچڙائي ڪرڻ - بي حياتي ڪرڻ - بد ڪاري ڪرڻ. واهيات گفتگو - اجائي ٻڪ ڪرڻ.

● ڪن مٽين : ناشائسته الفاظ ڪتب آڻڻ - ڪچو ڳالهائڻ - ڪار ڪند ڪرڻ - ڪند ڪرڻ - ڪندائي ڪرڻ. بچڙائي ڪرڻ - بي حياتي ڪرڻ.

- ڪينٽار پُدار ۽ ڪينٽار پُدار ۽ ڏ. ڪينٽاري لڳل ڪپڙو. ٻانگ لڳل ڪپڙو. ٻوڇڻي. شال. دوشالو.
 • ڪينٽاڙ ۽ ڪينٽاڙ: ڏ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (ڪنڊن ۽ چلڻ سان 'هٿڙ' جي رنگ تي، ڊيگهه ۲-۳ فوٽ).
 • ڪينٽا سيرا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • ڪينٽاميرو ۽ ڪينٽاسيرا: ڏ. (ع. قنابيره). ڪنڊ جو هڪ قسم - جيسلميري سادي ڪنڊي ميانسي - مستي - چيني - شگر (صفت) سهڻو - ڏاهو ڪو - حسين - خوبصورت - جيميل (ت).
 • ڪينٽاسيري: ۽ ڪينٽاميريون (ل): ٺ. ڪنڊ واري ٿالهي - ڦاسيري ٿالهي - ٿرا ڪڙي ٿالهي.
 • ڪينٽان: حرف جر. وٽان - کان - ڪنڊون - ڪپڙان. "مون ڪينٽان ڪتاب ڪڍي وڃ" (جملو).
 • ڪينٽائند: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • ڪينٽاويڙ: ۽ ڪينٽاويڙ: ڏ. ٺ جي ڪپڙي جو هڪ قسم - قنابيره.
 • ڪينٽاءُ ۽ ڪينٽاءُ: ظرف. ڪڏهن - ڪٿي - ڪاڻي - ڪهڙي هنڌ - ڪاٿون. ڪنهن وٽ.
 • ڪينٽائين: مصدر. ڪن ڏين - ڏيان ڏين - خيال ڏيئي ٻڌڻ - سمجهڻ - توجهه ڏيڻ - غور سان ٻڌڻ جي ڪوشش ڪرڻ - ڪن ڏيئي ڪنهن خاص آواز کي محسوس ڪرڻ. پڻ ڪرڻ - ڊڄڻ - ڊپ ڪرڻ. (ڪينٽائيو - ڪينٽائيندو - ڪينٽائيل).
 • ڪينٽايو ۽ ڪينٽايتا: (ع. ڪينايه). اک جو اشارو - رس - سبهم گالهه - ميهج - غمڙو - ڪينايه. حوالو - ايسا - پتو - ڏس - اهڃاڻ - نشاني - نشان - ڀار - مراد - منشا - مقصد - ارادو - مطلب - معنيٰ. استعارو. مجاز. حرف.
 - ڪينايه: (ع) اشارتاً - اشاري سان - ممنا - مجازاً. حوالي خاطر.
 • ڪئنٽب: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي ڪشمور ۾ هڪ ڏيهه جو نالو.

• ڪينٽان: حرف جر. ڪينٽان - ڪاڻ - مان - وٽان.
 • ڪينٽائي: اسم خاص. مڇيءَ جو هڪ قسم.
 • ڪينٽادام: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 • ڪينٽار ۽ ڪينٽارون: ڪينٽار پُون (ٺ). (ڪپڙي وغيره جي) ڏنڊ يا ليڪ - وٽ - آند - آندي - (انگ) ٻارڊر - ڪيناري - سنڌو - ڀرو - ٻاسو - ڪينارو - ڪنڊي - ڪپ - حد - سڀرڻ. ڪپر - ون (ل). ڪنڊين جي قطار جنهن تي ڪاسائي گوشت جون رالون ٽنگين - چينگار - چينگار. ٺوڪ - ڪنڊو - ميخ.
 • ڪينٽارو ۽ ڪينٽارا: ڏ. ڪنڊي - ڀرو - ٻاسو - ڪپر - حد - ڪنو - ڪنڊو - ڪنو - ڪنار - ڪني - ساحل - وٽ - ڪپ (لڏي جو). ڪور - بهلو - ڪني - حاشي (هني جي). طرف - ٻاسو. انڇام - سرو - حد - ڪنڊ - گوشتو (ٺ). ڪينٽاري: ۽ ڪينٽار پُون.
 - ڪينٽارا وٽي: ويهڻ: ٻاسي اچي ويهڻ - چوڌاري مڙي ويهڻ - محفل ۾ ڪنڊ ٻاسو وٺي ويهڻ - ڪنهن سردار جي محفل ۾ سندس آس پاس اچي ويهڻ - ٻاسو وٺڻ - ڀر ۾ اچي ويهڻ.
 - ڪينٽارو ڪرڻ: ٻاسو ڪرڻ - علحدگي اختيار ڪرڻ - جدا ٿيڻ - ڌار ٿيڻ - الڳ ٿيڻ - قطع تعلقات ڪرڻ - ڇڏي ڏيڻ - دوري اختيار ڪرڻ - گوشه نشين ٿيڻ - دست بردار ٿيڻ. دور ٿيڻ - هليو وڃڻ - باز اچڻ. موڪلائڻ - وڃڻ - روانو ٿيڻ.
 - ڪينٽاره ڪشي: علحدگي - جدائي - ڀرپوري - قطع تعلقات - دوري - گوشه نشيني.
 - ڪينٽاره ڪشي: ڪرڻ: علحدگي اختيار ڪرڻ - ٻاسو ڪرڻ - جدائي ڪرڻ - ڌار ٿيڻ - ڪينارو ڪرڻ.
 • ڪينٽارو ۽ ڪينٽارا (ڪ): ڏ. جبل تي ڪيڻ.
 • ڪينٽاري: ۽ ڪينٽار پُون: ٺ. ڪپڙي جي ڀريل وٽ - زريفت جي پتي (گنڊين جي ٻلان کي لڳل) ٻانگ - ٻانگ. ٻاسو - وٽ - ڀر - ڏنڊ - ڪنار - ڏندي - آندي.

ڪائڻ - ڪڙڪڻ. (اڪ جو) ڦرڻ - چرڻ - ڦڙڪڻ.
ڌونڌاڙجڻ - جهلڻ - ٽٽڪڻ - ڌونجڻ - آڻڻ -
(زمين جو) ڌڻ - (کاڌي جو) چرڻ - (بني جو)
ٽمڪڻ. هراسجڻ - ڊپ ڪرڻ - ڊجڻ - خوف ڪائڻ -
ڪڙ ڪرڻ - هراس ۾ ڀرڻ. (ڪنڀرو - ڪنڀندو -
ڪنڀيل).

- ڪُنڀ ۽ ڪُنڀيون ۽ ٿ. ڌڪڻي - ٿڙڪڻي -
ڦڙڪڻي - ٽڙڦ - ٽڙڦ - ٽڙڦ - ٽڙڦ - ٽڙڦ -
ڌوڏو - لوڏو - ڌونڌاڙ.

- ڪُنڀائيڻ ۽ مصدر. ڌڪائڻ - ڊجڻ -
هيٺائڻ - ڊپ ڏيارڻ - سڀائڻو وجهڻ - رڦائڻ -
ڪڙ ڪارائڻ - خوف ڏيارڻ. رعب رکڻ - چمت
ڪرڻ - ڊپائڻ.

- ڪُنڀي ۽ ڪُنڀيون ۽ ٿ. ڌڪڻي -
لرڙڻ - ٿڙڪڻي - ڦڙڪڻي - ٽڙڦ - سڀائڻدي. سڀائڻو.
خوف - ڀڄ - ڊپ - ڪڙ - هراس - خطرو.

- ڪُنڀيل ۽ ڪُنڀيل ۽ ٿ. ڌڪيل -
لرڙڻ ڪاڌل - رڦيل - ٿڙڪيل. هراسيل - ڊل -
هيٺيل - خوف ۾ پوڻ - ڪڙ ڪاڌل - ڊپ ۾
پوڻ.

- ڪُنڀي ۽ ڪُنڀيون ۽ ٿ. خوف ۾ ڌڪي وڃڻ -
ڊجي وڃڻ - هراسجي وڃڻ - ڊپ ۾ لورڙڻ
ڪائي وڃڻ.

- ڪُنڀو ۽ ڪُنڀا ۽ ٿ. ڪُنڀ - خالڊان -
ڦيلو - ڪڙم - گهرائڻو - بنياد. ويڙهو - راج -
محلو - هاڙو.

- ڪُنڀويا ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
- ڪُنڀي ۽ ڪُنڀيون ۽ ٿ. ريشمي ڪپهه.
جو هڪ وڻ - آوچي ڪپهه هيدا ڪندڙ هڪ قسم
جو وڻ.

- ڪُنڀيرو ۽ ڪُنڀيرا ۽ ٿ. دوا طور ڪم
ايندڙ هڪ ڀساوڪي وڪر جو نالو. گاڙهي
راسي ۾ ڪم ايندڙ هڪ قسم جي ميوي مٿان
گاڙها وار.

- ڪُنڀيري (ٿ) ۽ ٿ. ٿري پرت جو
هڪ قسم.

• ڪُنڀ ۽ ڪُنڀ (ل - ٿ) ۽ ٿ. (سن).
ڪُنڀ = هاڻيءَ جو دلو. هاڻيءَ جو وڏو ٿلاءُ -
صفا هاڻيءَ جي اولهي ڪنڌ - صاف هاڻيءَ جو ٿلاءُ -
ڪولاڻ. هاڻيءَ جي اولهائيءَ وارو چڪر - ڪُنڀ -
گهمرو - گهيرو - ڀٽوڙ - چڪر - ڦيرو (اسم خاص).
آسمان جي هڪ برج جو نالو - ڪُنڀ راس -
ڌڻو. تعلقي گوليءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
(صفت). ڪوڙ - چار - مٿو - بي الداز - جهجهو.
• ڪُنڀاهي ۽ ڪُنڀاهيون (ل) ۽ ٿ. پوري -
گوڻ.

• ڪُنڀ ۽ ڀاڌل ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي ساماري ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• ڪُنڀ ۽ ڀالو ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي ڊگهيءَ ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• ڪُنڀ ۽ ڌاروڻ ۽ ٿ. اسم خاص. شهداد پور ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• ڪُنڀيرا ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• ڪُنڀيرا ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي شڪارپور ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• ڪُنڀيراڻي ۽ ٿ. اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

• ڪُنڀيرو ۽ ڪُنڀيرا ۽ ٿ. ڪارب - سانچو -
ڦالڻ - ڊالڻ - ڀٽو - ڀٽو.

• ڪُنڀيري ۽ ڪُنڀيريون (ٿ) ۽ ٿ. آڻ
جي بيماريءَ جو هڪ قسم (وڻ مٿان ڪُنڀي
ڪُنڀي ڊير سان وڻهي).

• ڪُنڀيري ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾
هڪ ديھ جو نالو.

• ڪُنڀيل ۽ ڪُنڀيل ۽ ٿ. (سن). ڪُنڀيل =
اولي ڪٽو. اولي شال - ڪٽو - ڪپس - ڪميل -
ڪنڀل - لوڻي. (الڪ). بلاڪيٽ - پليٽنگيٽ -
بڪٽ.

• ڪُنڀ ۽ ليٽما ۽ ٿ. اسم خاص. تعلقي سکر ۾
هڪ ديھ جو نالو. ڪُنڀ ليٽما.

• ڪُنڀين ۽ ٿ. مصدر. (سن). ڪُنڀين = ڌڪڻ.
ڌڪڻ - لرڙڻ - ٿڙڪڻ - ٽڙڦ - ٽڙڦ - رڦڻ - رڦڻ -
لرڙڻ ڪائڻ - ڌڻ - سڀائڻ - ڌڪڻ - ڌوڏو

ڳاڻو- هيگي. سِر. درياءَ جو ڪٽپ. ڪنهن به پاسن جو ڪنارو.

= ڪنٽيسٽ : (سن. ڪنٽ = ڪٺو + سٽا = بيهڻ يا وهڻ) آهي اڪر، جن جو آچار گلي مان ٿئي. جيئن ڪ-ڪ.

= ڪنٽيسٽائيٽي : نويءَ وارا- ڪلبي وارا.

= ڪنٽيلو : ڪنٽيلا (ت) : ذ. لنڊن ٻارن لاءِ

دائن جو ٺهيل ڪٺو- لنڊو هار- مالياها.

= ڪنٽ مالا : ڪنٽ مالاٽون : ت. ڪڇي

جو زلالو زيور- مالاها- ڪلبي جو هار- ڪنٽو.

هڪ بيماريءَ جو نالو- خنازور. بادشاهي ڇٽ جي

چوٽي. بادشاهه جي مصيبت. بچڙائي.

= ڪنٽار : ڪنٽار (ت) : ذ. ڪنارو- پٿر-

ڪٽ- ڪنڌي- پاسو- ڪنار.

= ڪنٽو : ڪنٽا : ذ. (سن. ڪنٽڪ =

هار) گهٽ جو هڪ قسم- موتين مان ٺهيل هار-

گالي- نيموري- مالاها- وڏن مٿين وارو هڪ سٿرو

هار. (سن. ڪنٽ = ڪڇي) گلو- لڙي. طوطي جي

ڪڇيءَ وارو گول لشان. ٿر جي هڪ ڀاڱي جو

نالو. (سن. ڪنٽڪ = ڪنٽو) ڪنٽو- ڪنڌي-

پٿر- پاسو- ڪنار- ڪٽپ. ڪناري- حاشي-

انڌي- وٽ. (ت. ڪنٽي = ڪنٽيون).

= ڪنٽپرو : ڪنٽپرا : ذ. شينهن- شير

(ڏهس).

= ڪنٽپٽ : اسر خاص. ڪٽن وڌيل هندو

فقيرن جو هڪ قسم.

= ڪنٽپٽي : ڪنٽپٽيون (ت) : ت. گهوڙي

جي سنج جو هڪ ڀاڱو (چوڙي جو ٺهيل، ڪنن ۽

منهن مٿان ڏجي)- ٻوٽارو- انڌاري.

= ڪنٽپٽ : مصدر. (من. ڪنٽپ = ڏڪڻي)

ڪنٽن- ڏڪڻ- لڏڻ- لڙڻ ڪاٺي- لڙڻ-

ڏڏڻ- ڏڪڻي ٻوٽ- ٿاڙڪڻ- خوف کان بدن ۾

سياڻو اچڻ. (ڪنڊو- ڪنڊو- ڪنٽپيل).

= ڪنڇ : ڪنڇ : ذ. (سن. ڪنڇ. ف.

ڪنڇ = وليڻ جو منتهه- ڪنڇاڻي). وٺڻ جو

جهڳٽو- گهاٽو وليڻ لڳل منتهه. گليي-

= ڪنٽيري : ڪنٽيري : ذ. صفت. (الڳ.

ڪنٽيري) مادو- هليڪو- خسييس- تڇ-

اپرو سپرو- گهٽ- جهڙو تهڙو. مٿا- لٽو- ڍلو-

ڪنڌ (چاڪون). ديسي مال.

= ڪنٽو : ڪنٽا : ذ. ڪنٽو- لاٽ- چٽڪي-

ڪٽ- گهاٽي- ڪاڻ.

= ڪنٽو : ڪنٽا (ت) : ذ. ڍل يا محصول

جو هڪ قسم- چٽڪي- رائٽر.

= ڪنٽون : ڪنٽون : ذ. ڪهڙي تي

پٽ ڀريل گئل- رنگين ڀرت.

= ڪنٽا : اسر خاص. ٿر ۾ رهندڙ مينگهواڙن

جي هڪ ذات جو نالو.

= ڪنٽو : ڪنٽا (ت) : ذ. ٿري ماڻهن جي

شاديءَ وقت ڳوٺ جي مڪيءَ طرفان ڏنل دان

(چوڪرو ٻه رهيا، چوڪري ٽي رهيا). سون

تورن جي ننڍي ساڙهي- ٽڪڙي (ت). ڪنڊو (ت).

= ڪنٽورو : ٽوٽي يا ٻيٽار گهمندڙ (هيچ ماڻهو

کي حقارت سان مخاطب ٿين).

= ڪنٽار ڪي : ڪنٽار ڪيون (ت) : ت.

چٽي- ٻوٽ.

= ڪنٽار ڪيو (ت) : ذ. ساڙ رکندڙ- حاسد-

بغض رکندڙ- ساڙيلو- م- سهڻو.

= ڪنٽو : پٽڻ : نالڳ يا ٻلا جو ڏنگ هئڻ-

ڪنڪڙڻ. ڪنڊو لڳڻ.

= ڪنٽو : چٽيلو (ت) : ذ. زهري جيت جو

هڪ قسم.

= ڪنٽي : ڪنٽيون (ت) : ت. ڪنڊن

واري وٽ جو هڪ قسم- ٽيڪنڊي.

= ڪنٽ : ڪنٽون : ت. ياد- ٻر زبان-

دل ۾ هٽايل- حيفظ.

"ٺاڻو سو جو ڳنڍڻ ٻائي سا چا ڪنٽ".

= ڪنٽ ڪرڻ : دل سان سڪڻ- ياد

ڪرڻ- حفظ ڪرڻ- دل سان هٽائڻ- ٻر زبان

ياد ڪرڻ.

= ڪنٽ : ڪنٽ : ذ. (سن. ڪڇي جو

اڳيون ڀاڱو- حلق- ڪٺو- ٿڙي- گهٽ- ڳاٽ-

ڪُنڇڪَ وائڻ؛ ڪهوڙي جي واڳ وٺي
هٿ هٿ. هوار جو رکين ۾ ٻيڙ وجهڻ.
ڪُنڇڪي ڪُنڇڪي؛ ڪُنڇڪي؛ ڏ. هوار سان
ڪڏ ڏورو واڳ وٺي هلندڙ ماڻهو. ڪنهن وڏي
ماڻهو جي ڪهوڙي جي اڳيان هلندڙ نوڪر.

رڪاب وٺندڙ. رڪابي.
ڪُنڇل ڪُنڇل؛ ڏ. سن. ڪُنڇل.
هائي. فيل. ڪُنڇل. ڪُنڇل. ڪُنڇل.
ڪُنڇل؛ مصدر. سٺ ڪُنڇل.

ڪُنڇوس ڪُنڇوس؛ ڏ. صفت. (پرا.
ڪُنڇوس). بھيل. مسڪي چوس. شوم.
تنگدل. ڪيرھڻ. مڇوٽ. مڇوٽ. ڪندڙ رڇ.
پنکو. چمچوس. پڇي. پڇو. پڇو.
چنچوس. سوسو. سومانو. مڇوٽو. مٺ پڇو.
پڪشت.

ڪُنڇوسائي ڪُنڇوسائي؛ ڏ. ڪُنڇوسائيون؛ ڏ. ٺ.
ڪُنڇوسائي. مڇوٽائي. سوس. سوسائي.
چمچوسائي. تير ٽڪيلو. شوٽائي. مڇوٽو.
ڪُنڇيائي. ٽڪ ٽڪ. ڪُنڇيائي. ڪُنڇيائي.
بي حياتي. بي شرمائي. بي لنگائي.
ڪُنڇوسي ڪُنڇوسي؛ ڏ. مڇوٽائي.
ٽڪ ٽڪ. ڪُنڇوسائي. سوسائي. چمچوسائي.
سوس. شومائي.

ڪُنڇن؛ مصدر. وڙھڻ. لھڻ. تھڻ ڪرڻ.
ڪُنڇو ڪُنڇو؛ (ڪتن جو اصطلاح).
ڪُنڇن کي هٿ ۾ مھتي ستن واسطي تيار ڪرڻ.
ويھڻ. مٽڻ.

ڪُنڇجي ڪُنڇجي؛ ڏ. ڪُنڇجيون؛ ڏ. (پرا.
ڪُنڇڪا. سن. ڪُنڇڪا. ڪُنڇجي). نالي.
ڪولڻ جو اوزار. ڪُل ڪولڻ جي ڪل.
مفتاح. ڪولڻي. ٻاڻي. ٽالِي. ڪَلِيد. ڪَلِي.
(ماڙ جي). اٺ جو هڪ حصو. سمجھائي. شرح.
ٽيڪا.

ڪُنڇي ڪَلِيل ڪَلِيل؛ ڏ. ڏل جي سُرڇيائي.
هٿ. چيتو چڱو هٿ. ڪَلِيل سُر هٿ. ڏل جو
سڃاڻ هٿ.

ڪوڇو. مٽلو. ٻاڙو. ويڙھو. ڪُنڇ. ڪڇي
جو سُر. ڪُنڇ. وڙ. وڪڙ.

ڪُنڇارو ڪُنڇارا (ڪ): ڏ. زھري جيت
جو هڪ قسم. پيتون. وڇئون. علوب. (ل).
ڪُنڇارو.

ڪُنڇر ڪُنڇر؛ ڏ. مشهور جالور جو
هڪ قسم. فيل. بھل. هائي. ڪُنڇراج.
ڪُنڇل.

ڪُنڇرات ڪُنڇراتون (ت): ڏ. ٺ. ٺ.
جي هڪ عضوي جو نالو. ڏالڊ جي ڪڇي ۾
وجهن لاءِ ٻاجاريءَ وانگر ڪاٺ جو ٻجرو. ٻاجاري.
ڪُنڇران ڪُنڇران؛ ڏ. زالن جي ٻانڌ
جو هڪ ڪنج. يا ڪنجي. ڪُنڇيرو. آنگي.
چولي. ڪُنڇيري. آنگيا. پيشواز. ڪها ڪهرو.
ڪهرو. پڙو.

ڪُنڇيرو ڪُنڇيرو؛ ڏ. (سن. ڪُنڇڪ.
ڪنڇرو). ڀرت ڀريل زالن جي ٻانڌ لاءِ هڪ قسم
جو ڪپڙو (ڪنوار وڙھڻ وقت ٻانڌي). صرف ڇاتي
۾ اڌ هٿ ڍڪندڙ ڪپڙو. ڪُنڇران. ڪُنڇيري.
ڪنج. چولي. الگيا. مينڇو. الگي. ڪها ڪهرو.
ڪهرو. پيشواز. ٻهراڻ.

ڪُنڇيري ڪُنڇيري؛ ڏ. ڪُنڇيريون (ت): ڏ.
نالگ جي لٿل ڪٽل. ساز جو هڪ قسم.
ڪُنڇيرو ڪُنڇيرو؛ ڏ. ڪُنڇيرو. ڏرپار.
مڇل. مجلس. (ڏاليري).

ڪُنڇيرو ڪُنڇيرو؛ ڏ. ساڻي ٻاڻي وڪندڙ.
ٻڪر وڪندڙ. ترڪاري وڪندڙ. ڪولڇيرو.
آواڻن. پٽو (ت).

ڪُنڇڪ ڪُنڇڪ؛ ڏ. ڪُنڇڪون؛ ڏ. اٺ يا
ڪهوڙي جي رکين جو ٻنڌو. هٿي جي ٻانڌان
کي جهلي ٻهٽندڙ چم جو ٻنڌو. ڪهوڙو ڪندڙ وٺي
ڊوڙڻ لاءِ لغام جو ٻنڌو. هم رڪاب. ڪهوڙي
جي اڳيان هلندڙ. وھت جي واڳ وٺي هلندڙ.
ڪُنڇڪ ٽڪ؛ ڪنهن جي حڪم يا اشاري
هٿ (رھندڙ). ماتحت. زبردست. تليدو. هٿ
هٿ. جو ڪو.

- ڪئنجهوڪينجهڻ: ٿ. دانهن مٿي دانهن -
ڪڪ - ڪر ڪر - چنگه ڪار - رينگت - رينگو.
ريڙهه پيڙهه - گهي.

● ڪئنجهڪڻ: مصدر. بيمار ماڻهو جو
آهستي آهستي دانهون ڪرڻ - چنگهڻ - ڪڪڻ -
ڪنجهڻ - رنڪڻ - چنگه ڪار ڪرڻ - ڪرڪڻ -
ڪڪڻ - آه پڙڻ - ڪاڪڙائڻ - ڍڪڻ - رينگت
ڪرڻ - هڙڪڻ (ڪئنجهڪيو - ڪئنجهڪندو -
ڪنجهڪيل).

- ڪئنجهڪار: ڪئنجهڪاروڻ: ٿ. ڏک -
ايڏاڏ يا بيماري سبب لڪتل دانهن يا آواز -
ڪنجهه - ڪڪ - چينگهه - ڍڪ - آه - ڪڪ -
ڪرڪ.

- ڪئنجهڪار ڪرڻ: سور ڪمان رڙيون
ڪرڻ - دانهون ڪرڻ - چنگهڻ - ڪنجهڪڻ -
ڪنجهڻ.

- ڪئنجهڪار: ڪئنجهڪاروڻ: ٿ. ڪنجهڪار -
چنگه ڪار - چنگهه - ڍڪ - ڪڪ - ڪڪ -
ڪنجهه.

- ڪئنجهڪو: ڪئنجهڪا: ڏ. ڪنجهڪار -
چنگهه - ڪئنجهڪر - ڪنجهه - ڪڪ.

● ڪئنجهو: ڪئنجهڻ: ڏ. (سن. ڪانسيم =
ڪئنجهو). چئن ڏانن (قلمي، نمون، پتل ۽
جست) جي ملاوت مان ٺهيل هڪ ڌاتوءَ جو قسم -
ڪٽ - ڪسي - برتن ٺاهڻ جي ڪم ايندڙ گهٽ
وارو ڌاتو، (اسر خاص). هڪ ذات جو نالو (ل).

● ڪئنجهي: ڪئنجهيئون: ٿ. ٿاڻو
جو هڪ قسم - گهاگهر. وچ جي ساز جو هڪ
قسم - ڪئنجهري - جهانجهه - جائجهه.

● ڪئنجهڙ: ڪئنجهڙ: ڏ. ڪچرين يا رندين
جي ڪمائي تي رهندڙ - ڏکو - هاڙيو - پيڙو -
دالال - ڌوتو - وچ ڪٽيو.

- ڪئنجهري: ڪئنجهريئون: ٿ. ڪسيائي -
مچلي - وٽشيا - برونڪسب ڪندڙ - ڇڪلائڻ -
پهسو - پد پيش عورت - رنڊي - چڪلي جي رنڊ،
خراب عورت - ڪريل زال، پيڙوي - ڏوتي - ڏلي.

- ڪئنجهيئون وائڊيئون ڪرڻ: ڏڪان
بند ڪرڻ - ڏڪان کي ٿالو لڳائڻ - هٿ کي
ڪلف ڏيڻ - ڏڪان ڀرجائڻ.

● ڪئنجهيڻي: اسر خاص. تعلقي ساماري ۾
هڪ ڏيهه جو نالو.

● ڪئنجهتاوئي: ڪئنجهتاوئيئون: ٿ. ٿ.
اٿيل اکين ۾ وڃڻ لاءِ هڪ تمام سٺو سروس -
اٿيل اک ۾ وڌل لڙو - ڀڳ - ڪئنجهل -
سوڻيرو - سڙو.

● ڪئنجهڙ: اسر خاص. تعلقي جاتي ۾ هڪ
ڏيهه جو نالو.

● ڪئنجهڙ: اسر خاص. تعلقي شاهپور ۾
هڪ ڏيهه جو نالو. ڪراچيءَ جي اورياڻ هڪ
ڏيندڙ جو نالو - ڪئنجهڙ.

● ڪئنجهڙ: ڪئنجهڙ (ت) ڏ. غنيمت -
پورو - ضرورت آهر - مطاقي - ڪپ مارو. ڪوڙ -
ڍڳ - آبپار - هشام - آڙد. جيئن ته "ڪئنجهڙ"
لکي ويا آهن.

● ڪئنجهڙت: ڪئنجهڙت: ڏ. هرلي ۾
وهندڙ ڏاند جي ڪنڌ ۾ ٻيل چورس چيڙي مان
ڍگهي ڪائي - ڪنڌات.

● ڪئنجهڻ: مصدر. سور ڪمان رڙيون ڪرڻ -
ڪڪڻ - ايڏاڏ ڪمان آهستي آهستي دانهون
ڪرڻ - بيمار جو لپيرڻ - چنگهڻ - جهيڙو آواز
ڪرڻ - ڪرڪڻ - ڪڪڻ - چنگه ڪار ڪرڻ -
رنڪڻ - رينگت ڪرڻ. (ڪئنجهيو - ڪئنجهندو -
ڪئنجهيل).

- ڪئنجهڻ: ڪئنجهڻوڻ: ٿ. تڪليف کان
لڪل آواز - ڪرڪ - ڪڪ - ڪڪ -
رنگت - چنگه ڪار - چنگهه - ڪڪو - ڪرڪر.

- ڪئنجهڻي: ڪئنجهڻيون: ٿ. ڪنجهڻ
يا چنگهڻ واري حالت - ڪئنجهڪار - چنگهڪار -
ڪڪ - ڪڪو - چنگهه - ڪڪ - چنگهندڙ -
ڪئنجهندڙ.

- ڪئنجهڻي: ڪئنجهڻي: ڪئنجهندڙ ماڻهو - بيمارن
والڪر ڪڪندڙ ماڻهو.

• ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. (سن ڪُنڌَر ڏ. سن).
 هائي (*). جانور جو هڪ قسم - هائي - فيل - فيل -
 ڪنڊل - ڪنڊر - ڪنڊر - ڪنڊر -
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. (ت) ڏ. ت.
 زالن جي ٻائڻ جي چولي جو هڪ قسم - صرل
 چاتي ۽ اڌ ٻيٽ ڏي ڪنڊر چولو - ڪنڊر - ڪنڊر -
 ڪنڊر - چولي - انگيا.
 • ڪنڊر ڪنڊر: اسم خاص. مون - ڪنڊر -
 ٻيلا.
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. (سن). قيمتي
 ڌاتو جو هڪ قسم - سون - زر - ٻيلا - ڏ. هب.
 (صفت). ڪاٺ - لٺ - عمدتي شئي. ڪاٺ -
 شيشو - ڪڇ.
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. (سن). ڪنڊر -
 ڪنڊر. ڪنڊر وغيره ڪنڊر جو اوزار -
 ڪنڊر - مقرر - ڪنڊر - ڪنڊر.
 • ڪنڊر اسم خاص. (سن. ڪنڊر). زمين
 اڌر ٻيڌا ٿيندڙ سبزون (جهڙوڪ سورڻ، لاهوري
 ڪچر، ٻيٽ، رٿالو وغيره).
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. (لائون وغيره).
 لوھ جي چنڊدار ڪيلي - ڪوڪو - چنڊ.
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. صفت. ڪنڊر وارو -
 ڪنڊر مان - چنڊيارو.
 • ڪنڊر ڪنڊر ڪنڊر ڏ. (سن. ڪنڊر -
 ٻيلا). لوھ جي لٺ جنهن جي آخر ۾ تيز چنڊ
 هجي. هٿيار جو قسم - گرز - ٻيلا - ڪنڊر -
 ڏوڙ. ڪلو. ڪيرو (ڪ). لائون جي چنڊ.
 (صفت). (سن. ڪنڊر) منجهن ٻا دماغ جو گھٽ
 ٿيل. ڏ. لٺ - مٿي - ٻوٽو - اناڙي - سون -
 موگشت - موگو - ٻوٽو - چنڊو - ڪم - عقل -
 ٻي عقل - ڪم ڏهن - مورڪ - مٽ - هٿ - گھيلو -
 عقل جو اندو - ٻيگھو - اوڏ - ٻيگھو - موگو -
 جاھل - اٿاو - آڏاڻو - ٿيندڙ - لادان - چنڊ -
 موڙھل - مٿن جو موڙھل - ڪوڏ - ڪاٺ - آري -
 مٿس - ڪاھل - ٽوٽي - غبي. (اسم خاص).
 ڪاري هائي جي مڇي جو هڪ قسم.

• ڪُنڌَر ڏ. هن. ڪُنڌَر ڏ. هن. ڏ. صفت.
 ٻي عقل - گھٽ عقل - ٻي سمجهه - ڪنڊ - ڪم عقل -
 لادان - موگو.
 • ڪُنڌَر ڏ. هن. ڪُنڌَر ڏ. هن. ڏ. ٻي عقل -
 ٻي سمجهه - ڏ. ڏ. - موگو - ڪنڊ - ڪنڊ - ڏ. هن -
 چسو - اناڙي - ٻوڪ - لادان - گھٽ عقل.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. صفت. چوٽي يا
 ڪنڊر ۽ وارو - چوٽيارو - تاجوارو - تاجدار.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. بندوڻ جو هٿو -
 بندوڻ جو هيٺيون ڪاٺ وارو گھن - ڪنڊر -
 ڪُنڌَر - بندوڻ جي چانپ.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. اسم خاص. هنڌن جي هڪ ذات
 جو نالو.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. درياھ
 جي ٻيٽ جي ڪنڊر جو هڪ غيرو - ٻيٽي ۽ مھري
 کي لڳل هڪ ڪاٺي جو نالو.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. هڪ ذات جو نالو.
 تعلقي ڪنڊياري ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. ڪوڙ - هل -
 شور - بغاوت - بائيٽال - ڏسچر - هٿس - مانڌان -
 گھسان - لٿو - وڳوڙ. (اسم خاص). منگر مڇي
 جو هڪ قسم.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. صفت. (سن.
 ڪُنڌَر). ڪوٽڙ - دلير - ڪنڊرو - بهادر -
 جوڏو. جوان - بالغ. چوڪرو. هڪ دوا جو نالو.
 لوهي ڪنڊي (ل).
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. ڪنڊر.
 ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. ڪنڊر - ڪنڊر -
 ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. منگر مڇي جو هڪ قسم.
 (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.
 • ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. ڪنڊر -
 ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڪُنڌَر ڏ. ڪنڊر -
 دوا طور ڪم ايندڙ هڪ قسم جو ڪوٽو - لوبان.
 هائي ۽ ٻي ٿيندڙ راند جو هڪ قسم.

● ڪُنڊِي ۽ ڪُنڊِيُون: ٿ. لڪڙ هيٺان لڳل لوھ جو چلو-شام- ڪُنڊِي- ڪڙو- ڪنڊري. ڪڙڻ ڏوٽن وقت ڪڙڻ کي سٺي واري حالت- سٽڪو- ٽھڪو.

● ڪُنڊِيَل ۽ ڪُنڊِيَلُون: ٿ. فقيرن جي جي جھولي يا اڱري- ڪڇڪول- ڪشڪول- ڪسٽو.

● ڪُنڊ ۽ ڪُنڊُون (ت) ٿ. ڪاٺ جي ديوار يا پت- ڪاٺ جي ٻڌي- تھڪي جي ديوار.

● ڪُنڊ ۽ ڪُنڊِيُون: ٿ. ڪنڊي- ڀر- ڀامو- ڪنار- ڪپ- ڪنارو- ٻنڌ- ڪپر.

● ڪُنڊ ۽ ڪُنڊِي: ڏ. (سن. سڪُنڊ- ڪُنڊ). ڪڇي جو ٻنيون پاسو- ڳاڻو- گردن- ڪڇي- ڳاڻو- ڳاڻ- سيسي ٽوڪھت ٽوڪھوٽو.

● ڪُنڊِي- ڀڄڻ: ڳرڻ ڀڄي پوڻ- ڳاڻو لهي پوڻ. آڪڙ سان هلڻ- سڀت ڪرڻ- ٿيند مان ڪنڊ مٿي ڪري هلڻ- اوچو ڳاڻ ڪري هلڻ. عزت وڃڻ- رسوا ٿيڻ- مان شان وڃڻ.

● ڪُنڊِي- ڀڄڻ: ڳرڻ ڀڄڻ- ٽڪر ٽوڙڻ- آڪڙ ڪڍڻ- ٽپ لاهڻ. عزت ٻريباد ڪرڻ- رسوا ڪرڻ- ذليل ڪرڻ- هڪڙي ٽڪي جو ڪرڻ.

● ڪُنڊِي- ڀڄڻ: ٽڪر ٽوڙڻ- آڪڙ لهي پوڻ- ٽپ ختم ٿي وڃڻ. نقصان رسڻ- ٽوٽو پوڻ- هرج مڙ وڃڻ. ناڪار ڪرڻ- لاڀري وارڻ- الڪار ڪرڻ. ٻڃائڻ- پشيمان ٿيڻ.

● ڪُنڊِي- ٽپي چڙهڻ: مغرور ٿيڻ- سرڪش ٿيڻ- هنيو ٿيڻ. حجت ٿي وڃڻ- گستاخ ٿيڻ. بي ادبي ڪرڻ- بي ادب ٿيڻ. ڪڇي ڪاڻ وٺڻ- دھمان ٻڌڻ- ٺلهو رعب رکڻ.

● ڪُنڊِي- ٽپي ڪٽائڻي: آڇڻ: لاچار ٿيڻ- مجبور ٿيڻ- بي وس ٿيڻ- بي ٻهچ ٿيڻ.

● ڪُنڊِي- ٽپي وڃهڻ: گستاخي ڪرڻ- بي ادبي ڪرڻ- حجت ڪرڻ. زور وڃهڻ.

● ڪُنڊرو رائنڊ: ٿ. ٻائيءَ ۾ ٿيندو ٻارڻ جي رالڊ جو هڪ قسم- ڪنڊري رالڊ.

● ڪُنڊري: ۽ ڪُنڊرويون: ٿ. هٿيار جو هڪ قسم (اڪثر فقير کڻن). نيزي جي ڪُنڊري- چُهَنڊ. لڪڙ جي ٻنڊي- شام- ڪڙو- چارو. مگر مڇيءَ جو هڪ قسم.

● ڪُنڊِي ۽ ڪُنڊِي: ڏ. (سن. ڪٽر- ڪٽر= ڪرڻ وارو). ڪم ڪرڻ وارو- ڪم وارو- ڪرتا- ڦاعل. ڪوڙ- هل (ت).

● ڪُنڊس ۽ ڪُنڊسُون: ٿ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ٻسارڪي وڪر جو نالو- ڪٽو- لڪڙڪڻي.

● ڪُنڊل: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪُنڊ مول: ميوا ۽ ٻاڙون- ڦل ڦول.

● ڪُنڊن ۽ ڪُنڊن: ڏ. (سن. ڪنڇن= سون). قيمتي ڌاتوءَ جو هڪ قسم- ٺج سون- خالص سون- سيتا رامي سون- پيش سون- سون ڪنڇن- زر- طلا- ڏاهب- زئباب- زرغام- آتس سون. جٽاء- چمڪ- چمڪو- چلڪو- چل.

● ڪُنڊن ڪرڻ: چلڪائڻ- چمڪائڻ- چمڪ ڏيڻ- هالڻ ڪرڻ. اچو ڪرڻ- صاف ڪرڻ- اوچل ڪرڻ. خالص ڪرڻ- لڇ ڪرڻ- غير وغيره ڪڍي ڇڏڻ. سون کي صاف ڪرڻ.

● ڪُنڊو ۽ ڪُنڊا (ت): ڏ. ٻندوق جو ڪاٺ وارو حصو- ڪنڊ- ڪنڊاڪ. (سن. ڪُنڊنھ= نيزو). ڪرڙ- ليزو- ٻالو- ڏڦو.

● ڪُنڊورو ۽ ڪُنڊورا (ت): ڏ. مائي ٻرڻ جو ڪٽو- مائي ڪاٺ مهل هيٺان وڇايل ڪٽو- دسترخوان.

● ڪُنڊوري: ۽ ڪُنڊوريُون: ٿ. دسترخوان- ڪنڊورو- مائي ڪاراڻي مهل هيٺان وڇايل ڪٽو. طعام- مائي- گداڻو- رسوئي- ڪاڻو- پوچڻ- خوراڪ. ڪنهن اولياءَ جي درگاه تي ڪيل پٽ- ڪنهن خيرات وغيره جي ڪيل مائي- ٺڌالو- نماز- تل- ڦل- خيرات- ڪٽي (ت) دعوت- ايند- ڪوٺ.

- ڪنڌهه جي ڪتابي ٿين: هروڀرو مٿان پوڻ -
 مجبور ڪرڻ - لاچار ڪرڻ - تنگ ڪرڻ -
 خواهه معواهه زير بار ڪرڻ.
 - ڪنڌهه ڏوڏ ٿيڻ: خاموشي ۾ ڪنڌهه لوڏڻ -
 جهولڻ - جهومڻ - ڪنڌهه کي لوڏا ڏيارڻ.
 - ڪنڌهه ڏوڏ ڪرڻ: خاموشي ۾ ڪنڌهه لوڏڻ -
 جهولڻ - جهومڻ - ڪنڌهه کي لوڏا ڏيارڻ.
 - ڪنڌهه ڏوڏ ٿيڻ: ها يا نه جو جواب ڪنڌهه لوڏڻ
 مان ڏيڻ - هائوڪار يا اڪار ڪرڻ - مٿو لوڏڻ -
 جهولڻ - جهومڻ - مٿو ڏوڏ ٿيڻ - مٿي کي لوڏا ڏيڻ.
 - ڪنڌهه ڏيڻ: آڏو يا پاسي ۾ ٿيڻ - مغروري
 ڪرڻ - ٿيڻائي مان هلڻ - ٿيڻ سان هلڻ -
 آڏو پاسي ۾ هلڻ - ڪنهن به مصيبت کي منهن ڏيڻ.
 - ڪنڌهه ڪناري: ٿ. ڪاري ڪنڌهه واري
 رڍ جو هڪ قسم.
 - ڪنڌهه ڪڍائڻ: ڪنهن ڪم کان منهن موڙڻ -
 ٽٽائڻ - گسائڻ - ٽٽڻ - ٽٽڻ واري -
 ناڪار ڪرڻ - ٽٽڻ پٽڻ ٿيڻ.
 - ڪنڌهه ڪڍڻ: ٿيڻ ۾ هٿين ۾ شرمندو ٿيڻ -
 شرمسار ٿيڻ - شرم ڪرڻ - حجاب ڪرڻ - ٽڪر ٿيڻ -
 پڇتائڻ.
 - ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ:
 صفت. ننڍي يا سوڙهي ڳچيءَ وارو - ڪوفا، ڪنڌهه.
 - ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ:
 ختم ٿي وڃڻ - عشق ۾ قربان ٿيڻ - مڃي وڃي
 محبت جو ثبوت ڏيڻ. ڪڍجي وڃڻ - سڀي ڏوڏ
 کان ڌار ٿيڻ - ڪنڌهه وڌي وڃڻ.
 - ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ: ڪنڌهه ڪڍڻ:
 بيماري مان شفا ياب ٿيڻ - صحتمند ٿيڻ - تندرست ٿيڻ -
 ڪجهه چاق ٿيڻ - البتہ صحت ياب ٿيڻ - چڱو ياد ٿيڻ.
 مالائتو ٿيڻ - شانائتو ٿيڻ - عزت وارو ٿيڻ.
 عزت بچائڻ - ڳالهائڻ جهڙو ٿيڻ - ٻي مان رهجي
 اچڻ.
 - ڪنڌهه ڳرڻ: ڳرڻ (ڪ): ڪنڌهه موڙي مارڻ -
 ڪنهن سان زوري ڪرڻ - جبر ڪرڻ - زبردستي
 ڪرڻ - ڏاڍائي ڪرڻ.

- ڪنڌهه لهڻ: شرم ٿيڻ - ٽڪائي ٿيڻ -
 لهج ٿيڻ. ٻي مانو ٿيڻ - ٻي عزت ٿيڻ - ٻي ڪار
 هلي وڃڻ.
 - ڪنڌهه ۾ ڪيائو ڪنڌهه ۾ ڪيائو: ڏ.
 ڪرڻ ڪشي - مغروري - گهمند - شيعي - هٿ -
 وڌائي - دماغ - وڌائو - هٿو - دم - اڳمهاض -
 غرور - ٿانء - سٽ - ٿيند - آڪڙ - ٽڪر.
 - ڪنڌهه ۾ ڪيائي ڪيائي: ٿيڻ ۾ مغرور هجڻ -
 هٿ ڪرڻ - هٿيلو هجڻ - ٽڪر ۾ ڀريل هجڻ -
 تمام گهمي وڌائي هجڻ - شيعي ۾ ڀريل هجڻ -
 آهنگاري هجڻ - آڪڙ باز هجڻ.
 - ڪنڌهه ۾ وڌائڻ: ڪنڌهه کي وڌائڻ اچڻ -
 ڳچيءَ ۾ مروت اچي وڃڻ.
 - ڪنڌهه ۾ وڌو وڃي: ٿيڻ ۾ مغرور ٿيڻ -
 وڌائي ڪرڻ - هٿ ڪرڻ - ٽڪر ڪرڻ -
 گهمند ڪرڻ - شيعي ڏيکارڻ.
 - ڪنڌهه ۾ وڌو وڃي: ٿيڻ ۾ مغرور هجڻ - گهمند هجڻ.
 طاقت وارو هجڻ - زور وارو هجڻ - طاقتمند هجڻ.
 - ڪنڌهه مان وڌو ڪڍڻ: سڌو ڪرڻ -
 مغروري ڀيڻ - آڪڙ لاهڻ - ٽڪر ڍاهڻ -
 شيعي ٽوڙڻ - گهمند لاهڻ. مغروري ڇڏي ڏيڻ -
 سٽ ڇڏڻ.
 - ڪنڌهه مٿي ڪرڻ: عزت وڌائڻ - مان ڏيڻ -
 ٻي مان رهائڻ.
 - ڪنڌهه مٿي ڪڍڻ: سڀي مٿي ڪڍڻ - اوچو
 ڳاٽ ڪرڻ - بيماريءَ مان شفا ياب ٿيڻ - مڙهي هلڻ
 جهڙو ٿيڻ - ٿورو چاق ٿيڻ - صحت ياب ٿيڻ -
 تندرست ٿيڻ.
 - ڪنڌهه نيمائڻ: ٿيڻ ۾ نيمائڻ مان پيش اچڻ -
 نيمائي ڪرڻ. سجدو ڪرڻ - سجدو ۾ وڃڻ.
 هائوڪار ڪرڻ - رضامنڊ ٿيڻ - شرمسار ٿيڻ -
 شرمندو ٿيڻ.
 - ڪنڌهه ٽوڙڻ: ٿيڻ ۾ ٽوڙڻ جي وات هلڻ -
 ٽوڙ ڪرڻ - ڪنڌهه ٽوڙڻ.
 - ڪنڌهه هٿين ۾ هائو يا نه ڪرڻ - ڪنڌهه ٽوڙڻ -
 جهولڻ.

- ڪنڌو ڏيڻ؛ ڪلهو ڏيڻ. سد ڏيڻ -
هراهي ڪرڻ - واهر ڪرڻ - سھانئا ڪرڻ.
● ڪنڌو ڪنڌا (ل)؛ ڏ. مٺ. ڪنڌو -
خراب - ڪينو - ڪڏو - ٻچڙو - بند - آڪرو.
مڏو - لٽو - ان وھو.

- ڪنڌو ڪم ڪرڻ؛ خراب ڪم ڪرڻ؛
ٻچڙو ڪم ڪرڻ - ڪنڌو ڪم ڪرڻ - ڪنڌو
ڪم ڪرڻ.

● ڪنڌوت ڪنڌو ٽئون (ت)؛ ت.
ٻاجاريءَ جي مٿين ھاسي واري ڪاٺي.
● ڪنڌو ٽنگو؛ اسم خاص. تعلقي ڪوٽڙيءَ ۾
ھڪ ديھ جو نالو.

● ڪنڌي ڪنڌو ٻون؛ ت. لڏيءَ جو
ڪٽ - ڪينارو - پٿر - ڪنڌو - ساحل - ڪنڌو -
ڪٽي - ڪٽڙ - ھاسو - ڪٽڙ (ڪپڙي جي)
ڪٽي - الڏي - ڪينارو - وٽ - ھاشي - ڪناري.
ڪنھن وڏاڻ يا جاءِ کي بچاءُ لاءِ چوڌاري ڏاڍل
لڪڙن يا ڍلڪھرن جو ڪنڌو - جھنگلو - واڙ -
لوڙھو جھلو - ٽيڪ - وسيلو - بچاءُ - پناه - اچھو -
ٿڻيو - ٿوٺي - ھسٽي - آڌار - پٿر - ڦار - سھانئا -
آسرو - ٽڪيو - ٿل - تاري - طرڪ - ھاسو (ت).
- ڪنڌي ھاسو ڪنڌي ھاسو؛ ڏ. اوسو ھاسو -
ڪنڌي ھاسو - ويجهڙائي - گردلو ھاسي - ويجهي
چڪ - ھيڏي ھوڏي - لڏو ڪاٺي - پٿر ھاسو - پاڙو -
ويڙھو - محلو.

- ڪنڌي ھاسو ڪٽڻ؛ لڪائڻ - ڇپائڻ -
گھٽجيءَ طرح رکڻ - ھاسي ڪنڌ رکڻ - پٿر ھاسي
ڪرڻ - ٺاري ڇڏڻ - ٺارڻ. ڪيسڪي ويڻ - ٽرڻ -
ٿيڙي ويڻ - ھيڏالھن ھوڏالھن ٿيڙي پکڙي ويڻ.
چڪي ويڻ - ٿيڙي ھڻڻ - چنڊ ھڻي وھڻ.
- ڪنڌي مارڻ؛ ڪينارو ڇاڇڻ. آسرو ڳولڻ -
اچھو ٽاڙڻ - پناه ڏي وٺڻ - وسيلو ٽاڙڻ - بچاءُ جو
گھر ڳولڻ.

- ڪنڌي ڪن نہ ہون؛ ڏاڍو ڪجهو رکڻ -
مخفي رکڻ - راز ۾ رکڻ - پوشيده رکڻ - پٽين
کي نہ پٽائڻ.

- ڪنڌ ھيٺ ٿيڻ؛ شرمندہ ٿيڻ - لڄي ٿيڻ -
شرمسار ٿيڻ - ڦيڪو ٿيڻ. حرفي ٿيڻ - مياڙي ٿيڻ.
بيمانو ٿيڻ - ھي عزت ٿيڻ - لڙلجو ٿيڻ - ڪاروت
ھلي وڃڻ.

- ڪنڌ ھيٺ ڪرڻ؛ سُنھن ھيٺ نمائي
ڇڏڻ. شرمسار ٿيڻ - آبرو گھٽيل ڄاڻڻ - ڦيڪو ٿيڻ.
- ڪنڌ ھيٺ ھڻڻ؛ ھي آبرو ھجڻ. حرفي
ھجڻ - مياڙي ھجڻ.

● ڪنڌات ڪنڌات؛ ڏ. نار يا ھڙلي جو
ھڪ عضوو - ڍڪي کي ھڙلي ۾ وھائڻ وقت ان جي
ڪنڌ ۾ وڌل ٻاجاريءَ جھڙو ڇوڪڻ.

● ڪنڌاڻي ڪنڌاڻي ٽون؛ ت. (نار يا
ھڙلي ۾) مھري واري ٻاٺي کي تخت کان جدا
ڪرڻ لاءِ ڪاٺ جي آپرل ٻئي - سرائي.

● ڪنڌار ڪنڌار؛ اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو.

● ڪنڌار ڪنڌار؛ ڏ. مٺ. مٿي مٿس -
ڪوئلڏو - ٻھلون - ٻھلون - ٻھادر - دلير - وير -
ٻايارو - سگھارو - ڏاڍو چٽوان.

● ڪنڌا ڪٽڙون؛ ڪينارا ۽ ھاسا - ڪٽڙ ۽
ڪنڌ ٻون.

● ڪنڌاھڻ؛ اسم خاص. تعلقي موري ۾ ھڪ
ديھ جو نالو.

● ڪنڌر؛ اسم خاص. روھڙي ۽ ٻڙھي ياسين
تعلقن ۾ ھڪ ديھ جو نالو. ھڪ ذات جو
نالو.

● ڪنڌر ڪنڌر؛ اسم خاص. ھڪ ذات جو نالو.

● ڪنڌ ڪوٽ؛ اسم خاص. تعلقي ڪنڌ ڪوٽ ۾
ھڪ ديھ جو نالو.

● ڪنڌو ڪنڌا؛ ڏ. (سن. سڪنڌ -

ڪنڌو). ڪنڌ جو ھڪ ڀاڱو - گھٽجيءَ جي ٻٽ -

ڪنڌ جي مٿي وارو ھنڌ. پڪريءَ جي ڪنڌ

وارو ھڏو (ڪ) ڪلهو. قميص ۾ ٻيل ڪلهي

واري ٻئي. ڪينارو - مٿالھن - پٿر - ڪنڌي -

ساحل - ڪٽڙ - ھاسو - ڪنڌو - ڪٽڙ. ھاشي -

الڏي - وٽ - ڪيناري. حد - اچاڙي - ڇيڙو.

پن انھن جو وڃڻ - سٽو.

- کَنْتَلِهٖ مِّنْ كَہٰی اِیۡہِ کَنّٰ ہُنَّ ؕ کَالِہٖ
مُخْفٰی اِہٖ رَمٰن - واز جی کالہ فاش تئی ہوں۔

● کُنْدِیْمَ اسْمِ خَاص. تَعْلَمَتِي كُونِي هَمْ هَمْ دِيَهْ
هو نالو.

● ڪنڊ ۽ ڪنڊر: ٿ. (س. ڪنڊڪا ۽ ڪنڊڪو ڪنڊن وارو). ڪنڊيءَ جو لٽيو وٺڻ.

ڪانڊيرن جي وٺن جو جهڳٽو۔ لنڊن ڪنڊيءَ
جي وٺن جو ڪهاڻو جهنگ۔ ڪنڊن وارو ٿڌو۔

۱۵ دڙنهن يا ۱۱ يا ۱۵ دڙنهن بعد فوٽر ۽ حصي

وارثن جي ادا ڪيل رسم. اُلي جو اهو ڀاڱو جنهن ۾ گهڻا ڪندا هجن. - خاص طور تي سڄي

وارو پاڳو. آتشبازيءَ جو ھڪ نمونو. (اسم خاص).

- ڪنڊڙو ۽ ڪنڊڙو ۱ ذ. صفت. ڪنڊڙو وارو.

سوسن وارو - گنبدانيسو - جهڙوڪ - قذافي -
جهڙي خور - جهڙائي - رگڙائي .

۱۔ گنبدِ کھوڑی کی مستی لائے جاڑھیل کھرو

انعام: بدن پر قرڑیوں پیدا کند، ہر قسم جا چنگ
= کتدیر سان قاسن، کنھن کتھری یا واترادی

ٻڪيڪيئي، مالهو مان ڦاسل، ڪنهن ڏي لکي

زال مان حرڪت يا چرچو ڪرڻ.
-ڪٽنبڊو وڻ جو قسم.

- ڪنڊي ۽ ڪنڊ يون ۱ ث. هڪ ڪنڊن واري وٺ جو لالو- ڪنڊ. ڪنڊن وارو ٻوٽو

ہاں دلکھڑ
= کتنب یارو ۽ کتنب یاراں ذی صفت کنن

وارو۔ ڪنڊاڻتو۔ ڪنڊير، ڊنگهن وارو۔
ڊنگرن وارو، مڇيءَ جي مڇي ڪنڊي وارو آڏو۔

ڪالڊو. (اسم خاص). هڪ شهر جو نالو.

سختی کروں۔ تکلیف دین۔
 ••••• کھنڈہ کھنڈہ کر ماروں گا۔

سُونُورُ جو ٻچو - ٻنڌڻ.

ڪينڊا ڊيل ۽ ڪينڊا ڊيلون ۽ ٿ. انڊين ڊيلون.
سوڌي سوڌي جي مادي.

● كُنْدٌ : كُنْدُونٌ ؟ ث. (سن. كوُنْ =
(كُنْدٌ). بن وامر یا بن لیکن حر. مملاب وارو۔

(اسم خاص)، بہن و بھائی تعلقات میں

جو لالو.

= کُنْدَاتو ۽ کُنْدَاتا (ل) ۱ ذر صفت

- کُنْدَانَتُو - کُنْدَانَتُو وارو، کوشانتو،

وارو۔ کُنْدِیتو۔ اہکانت ہر رندو۔ گوشہ نشین۔

لبو پہ کاو۔ گوشانتو۔ کُنْدَبُہ۔ گُجھیء طرح۔

کے جھوٹے چوری جو مال چورائو۔ کُنڈاتو (ل)۔

- گنبدانين ماڀ : گنبدن مان واري حالت -
گنبدن جي ماڀ .

۱۔ کُنْبَدَ جَهْلًا ثَوِيًّا ذِ صِفَتِ کُنْبَدَ جَهْلِيْنَهٗزْ۔
کُنْبَدَ بِرِ وَهْنَدَزْ۔ گوشتِ لَشِيْنِ۔ اَکْهَلُو۔

۱۰۰. ڪنهن زال جي مڙس مري وڃڻ بعد ان جي عدت ۾ ويٺل عرصو (يعني چار مهينا

== کُنْدِ قِصَاصِ: ظاہر تیں - پیدا تیں - ماحول

لیکرن۔ ظہور پر اچن۔ تمام گھٹی کاڈی کائن
جی حالت پر ہت جو پھر لکری اچن۔

- کُنْدَ کاري کَرَن (ت) ؛ ہاں کسي
بدنام کرن۔ رُموا تھیں۔ ذلیل تھیں۔ ہنہنچی وطن

کئی داغ لائن۔ ملک کی بدنامی کوٹ۔

هو ګرد - هو ټاټوبی - ارد ګرد - حمدانن - تمذانن -
هر طرف - چو طرف - هر هند - سږني ټامي - هر جاو -

— کُنْدِ کِنِی 'کَرَن': گھوڑا ہر خراسانی
بدا کُن۔ باؤی، مخراب، بددا کُن

— کتبہ میں رشتہ : ایک ہر ما کچھ طرح

خوف کان گنجہ ہر رُئی.

● ڪُنڊ رَاهُ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪُنڊ رَاهُ : اسم خاص. تعلقي سجاول ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ رَوَ : ڪُنڊ رَا : ذ. زنجير جي ڪوڻ جهڙي ٽوپيءَ جو هڪ قسم. زنجير جي ڪوڻ والڪر ڀرت جو هڪ قسم - ڪُنڊ لو. اڄرڪ يا چادر جي ٻن ٻنڌن کي ڳنڍڻ لاءِ هٺيل ڀرت - ڪريل - ڪير.
 ● ڪُنڊ رَوِي : ڪُنڊ رَوِيُون : ٺ. (سن). ڪُنڊ ڪُنڊ (ڪُنڊ) گهڻن ڪنڊن واري ٻوٽي جو هڪ قسم - ڪُنڊ - ڪالڊيرو. (اسم خاص). تعلقي ٽنڊي باکي ۾ هڪ ديھ جو نالو. روحل فقير جي ڳوٺ جو نالو.
 ● ڪُنڊ رَوِي جا ڪير : اسم خاص. روھڙي ۽ ٽنڊي باکي تعلقن ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ قنڌي : اسم خاص. تعلقي ڊگھڙيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ ڪُ : ڪُنڊ ڪُ (ل) : ذ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ ڀسارڪي وڪرو جو نالو - صحت ڪُنڊر.
 ● ڪُنڊل : ڪُنڊل : ذ. (سن. ڪُنڊل). ڪنن ۾ ٻائڻ جو هڪ قسم جو زلانو زيور - ڪُنڊ لو.
 ● ڪُنڊ لِينِي : صفت. (سن. ڪُنڊ لِينِي) هي لفظ يوگي ۽ خاص ڪري ”هٿ يوگي“ ڪم ۾ آڻيندا آهن. آڻڻ جو خيال آهي ته هٿيءَ جي ڪنڊي جي اندر جيڪي ٽنٽيون آهن، تن جي وچ ۾ هڪ شڪتي آهي، جنهن کي جڏهين جا ڳاڻو آهي، تڏهين آدمي معجزه ڪري سگهن ٿو آهي ۽ روحانيت کي پهچندو آهي. آڻڻ جو خيال آهي ته آها طاقت بدن جي اندر جيڪي چٽو چٽڪر آهن، تن مان لنگهندي سرهم رهندو، جو دماغ جي مٿان ئي مٿان آهي، اتان ئي ايشوري ٽنگ تي پهچندي آهي، ته هو انسان روحانيت جو پورو پورو ڄاڻو ٿيندو آهي ۽ آلهيءَ طاقت کي ”ڪُنڊ لِينِي“ سڏبو آهي. آهو به خيال

● ڪُنڊ مَپَ : ڪُنڊ مَپُون : ٺ. ڪنڊن ماڻهن جي هڪ اوزار جو نالو.
 ● ڪُنڊو : ڪُنڊا : ذ. صفت. ڪُنڊائتو - ڪُنڊ وارو - ٻاسو نيڪتل - ڪيناري دار - ڪُنڊو.
 ● ڪُنڊ وٺڻ (ت) : زمين جي رهيل حصي کي به هٿ ڏيڻ. ڪُنڊ وٺڻ - گوشه نشيني اختيار ڪرڻ.
 ● ڪُنڊ وٺڻ : گوشه نشيني اختيار ڪرڻ - خدمت نشين ٿيڻ - دنيا جا ڏنڊا ڇڏي الله تعاليٰ جي عبادت ڪرڻ - ڪُنڊ وٺڻ - ڪُنڊ اختيار ڪرڻ.
 ● ڪُنڊو ڪُنڊا : ٻن چوڪنڊن جي آمهين سامهين آريپ. آمهون سامهون - منهن مقابل - ٻيٺ - روڙو - منهن سامهون.
 ● ڪُنڊ يارو : ڪُنڊ يارا : ذ. صفت. ڪُنڊ وارو - ڪُنڊائتو - ڪُنڊو - ڪُنڊر. (اسم). وڇون - پٽئون - عقب - ڪُنڊ يارو.
 ● ڪُنڊ پورو : ڪُنڊ پرا : ذ. ڪُنڊ وارو - ڪُنڊر - ڪُنڊ يارو - ڪُنڊائتو.
 ● ڪُنڊ يو : ڪُنڊ يا : ذ. صفت. ڪُنڊن وارو - ٻاسن وارو - ڪناري وارو - ڪُنڊائتو - ڪُنڊ يارو - ڪُنڊر - ڪُنڊ يو.
 ● ڪُنڊي : ڪُنڊي : ذ. هندڪي رسم موجب ٻوڙ لاءِ کوٽيل ڪنڌ.
 ● ڪُنڊا : ڪُنڊا (ت) : ذ. ان اکرڻ بعد ٻڃيل جوڙ جا سنگ - ڪنڌا - خالي سنگ.
 ● ڪُنڊا جا ڪير : اسم خاص. تعلقي جاتيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ بگهاڙ : اسم خاص. تعلقي ميرپور ساڪري ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ رَوَن : ڪُنڊ رَوَن : ٺ. (سن. ڪُنڊي = ڪر) ايترو - بادل - ڪڪرو - وڏو - چنر - لڳندو. (اسم خاص). تعلقي لوئري ۾ هڪ ديھ جو نالو.
 ● ڪُنڊ رَوَن : اسم خاص. تعلقي گوليءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪڍڻ - ويڪون ڪڍڻ - گهٽايون ڳولڻ. ڪنڊن کي ٻاهر ڪڍڻ. مٿيون ڪرڻ - آڙيون ٺيڙار هون ڪرڻ - پٽي ڪرڻ - ستائڻ (ت). تڪليف وٺڻ. احسان ڪرڻ - ٿورو ڪرڻ (ت).

- ڪنڊو چڻڻ ۱ ڪنڊو لڳڻ - ڪنڊو گوشت ۾ چڻي يا ڀري هون ۲ چورا ڪورا هڻڻ - آڏمالي ٿيڻ - هڙڪڙ ٿيڻ. درد ٿيڻ - اهڙا ٿيڻ. ڪشش ٿيڻ - چيڪ اچڻ - سڀڪ اچڻ.

- ڪنڊو ڪڻڻ: (ميوو وغيره) مهانگو ٿيڻ. (ڏينهن) گرم ٿيڻ - ٿيڻ.

- ڪنڊو لڳڻ: ڪنڊو چڻڻ.

- ڪنڊو وڌو ۱ ٻلي جو وڏو ڪنڊو ڪندو. ڪان هڙي تائين ٻيا سڀ ڪنڊا ان مان لڪن.

- ڪنڊي وارو ۲ ڪنڊي وارا ۳. ذ. قابل. ڄمڻ - چيٽڻ - صحيح دماغ. تنگ سراج.

تنگ حواس. ماسو. ڏکڻو. لازڪ. ڇڙو. چڙاڪ. تڻو. جوشيلو.

- ڪنڊيرو ۲ ڪنڊيرا ۳. ذ. صفت. ڪنڊن وارو. ڪنڊو ۲ ڪنڊا (ت) ۳. ذ. در وغيره جو ڪڙو. ڪنڊو (ت). مڇي ڦاسائڻ جو ڪنڊو.

(ت). سون يا چانديءَ جي زنجير کي وارڻ ۾ انگائڻ. جو وريل ڪنڊو. آڱو. چيڪ.

اونو. آڊڪو. آڏمالي. فيڪر. انتظار. اوسڙو. (ت).

ڪنڊور ۲ ڪنڊور (ڪ) ۳. ذ. خيالي. جن جو هڪ لالو.

ڪنڊورو ۲ ڪنڊورا (ڪ) ۳. ذ. ڪنڊي جي لڏي وڻ جو هڪ قسم. ڪالڊيرو. ڪنڊيرو.

ڪنڊو هڙ ڪڇو ۱ اسم خاص. تعلقي ڪٺا ڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو لالو.

ڪنڊي ۲ ڪنڊي پون ۳. ت. (سن. ڪنڊڪن رم). وڻ جو هڪ قسم. ڪنڊي. واحد جي چوگرد بنائيل ڪنڊي وارو اُن. چتر.

ڪي مٿ جي پختي ڏيڻ لاءِ ڏاڳي چڪڻ جي آري (ت). (اسم خاص). مبرو خان. دادو.

شهداد پور تعلقن ۾ هڪ ديھ جو نالو.

اٿن ته ڪنڊليني جي شڪل لالڪ جهڙي آهي. (گاحوا).

ڪنڊلو ۱ اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪنڊليني ۲ ڪنڊلينيون ۳. ت. (سن. ڪنڊليني) جنم ٻنهي ۾ لڪل اهو نقشو.

جنهن ۾ جنم جي وقت گرم جا آستان ڏيکاريل هجن. حياتي جو لڪيل احوال. سوانح عمري.

جنم ٻنهي - چنبي - لڳن ڪنڊلي - زانچو - وڙ - وراڪو - موڙ - ڦيرو. چڪر - دائرو - حلقو - گهيرو.

ڪنڊو ۲ ڪنڊا ۳. ذ. (سن. ڪنڊڪ = ڪنڊو) خار - سڀلھ - سوڻو - پالو - ڪنڊو - مٽيو - تير (سن. ڪر لڪھ = مٽيو يا ڏانڊي).

مڇي جو هڏو - سٺڪا. ٻئيءَ جو ڪنڊو يا ڏوري - رٿو. (سن. ڪر ڪنڊ = تارازين جي ڏنڊي جي وريل ٻڙي). سون وغيره تورڻ جي لڏي سامهي - سامهي - ڪالتو - تارازي - ٺڪڙي.

تارازي رکڻ جي ٻئي. هڪ قسم جو ڪنڊن وارو وڻ. (Srospis Spicigara). ڪٽي جي بيماريءَ جو هڪ قسم. (ت). (صفت) ڏڪاريل - بدڪار - بدعادتو. ڪنجوس - شوم - موڏي - مڪي چوس - بھيل - بي رحم - ڪيڙو - نيردني.

بد معاش - لڇو - اڙباش. اٽڪ - آڏ - روڪ - جهل - پل - منع - رلڊ - رلڊڪ - وڙ گھڻ - انگاء.

اپرو - هيٺو - ڪمزور. ڪنڊا ڪنڊا ۳. ذ. ڪنڊيدار. گھڻ ڪنڊن وارو. ڪنڊاٿئون - ڪنڊاٿيو - ڪنڊو پٿر.

اپرو - هيٺو - ڪمزور. ڪنڊا ٿي وڃڻ ۱ ڳري وڃڻ - اپرو ٿيڻ - ضعيف ٿيڻ - هيٺو ٿيڻ - لاغر ٿيڻ.

ڪنڊا ٻوڪڻ ۱ خرابي پيدا ڪرڻ - ٻڙائي ڪرڻ. وڻ ورائڻ - دشمني پرائڻ - لفاق وجهڻ - خديت پيدا ڪرڻ. نقصان وارو ڪم ڪرڻ.

ڪنڊا لڪڻ ۲: لڪڻ چيني ڪرڻ - چڪوڻ ڪڍڻ - عيب ڳولڻ - وڏون ڪهڻ - غلطيون

● ڪنڊي پو ڪنڊي پسا (ل) ڏ. هڪ وادي کي اوزار جو نالو. وڏي ابوري. آبورو. ابورو.

● ڪنڊي ڪنڊي ڏ. (سن. ڪنڊي). ڪم فھر ڪنڊ. موڳو. لوڳو. ڇٽ. مڏ. ٺٽ. ڏڏ. جاھل. پڙلدو. اناڙي. پٽوڪ. پٽسون. لادان. چسو. ڪم عقل. ڇٽ. بي ڍ لکو.

● ڪنڊائي ڪنڊائي پون ٺ. ناداني. موڳائي. جهالت. ڪم عقلي. ڇٽائي. پوڪائي. لڄائي. حرڪت. ڪيچل. مستي. آنولٽرائي.

● ڪنڊيات ڪنڊيات ڏ ڏسو ڪنڊيات. ڪنڊيار ڇٽن ڏ. مصدر. (گهوڙي وغيره وانگر). ليش ڪٽڻ يا وڌڻ. (ڪنڊيار پو. ڪنڊار پو. ڪنڊار پل).

● ڪنڊيڙو ڪنڊيڙا ڏ. ڀرت جو هڪ قسم. ڪنڊيڙو (ڪ). ڪنڊيڙو.

● ڪنڊيڙو هٿن ڏ. هڪ خاص قسم جو ڀرت پرن. ڪنڊيڙو هٿن.

● ڪنڊيڙو ڪنڊيڙا ڏ. وارن جي گهٽي. زان ڇڪ. ڪاڪل. گهٽو. چوٽي. چلو. و. ٻيچ.

● ڪنڊيڙي ڪنڊيڙي پون ٺ. ڇوٽر جو هڪ قسم. ڇوٽر جي ٻيچ جو هڪ قسم. لنڊن وريل سڱن واري مينهن يا ٻڪري.

● ڪنڊيڙي ٽيهلي ٺ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

● ڪنڊيل ڪنڊيل ڏ. (سن. ڪنڊيل). والو. ڪن جي زيور جو هڪ قسم. ٻيڙو. اڀرينگ. پٽي. جهالو. والو. (ٺ) ڪٽوڪ. ڇڪرو.

چوڙو. چلو (جو گهي فقيرن جي ڪنن ۾ هائڻ جو زيور). ڦل. گل. ور. وڪڙ. ويڙهو (جيئن لالڪ سٺو ۾ ڪندو آهي). (صفت). سهڻو. زيڊار. ٺاهوڪو. دلبر. جوانمرد. دلپهر. بهادر. چوڌو. وير. سورهي. شير مزد.

● ڪنڊي لو ڪنڊي لا: ڏ. (سن. ڪنڊي) ڪنڊيلاڙ = ڪنڊيلاڙ) زيور جو هڪ قسم.

(سن. ڪنڊي). جواهرات وغيره توڙن جي لٽي ماهمي. آهي ماهمي رکڻ جي لٽي آهي.

● ڪنڊي پوڄا ڏندن جي هڪ اڳي رسم. ڪنڊيءَ جي وڻ جي پوڄا.

● ڪنڊيءَ جو لاه: صفت. نهايت لڇو ماڻهو. لنگ. بد معاش. آڙهاڻ. شريهر. سخت. ڪٽڻ. اٿاسو. آهڻ. ارڏو.

● ڪنڊي وڏن ۾ مسلمانن جي شاديءَ جي وقت ادا ڪيل هڪ رسم (دعائي ماڻهو گهوٽ

ڪان ڪنڊيءَ جونديو وڻ يا ٺاري وڌائيندا آهن). ڪنڊي ڪنڊي پون ٺ. (سن). گول

وريل سڱن واري مينهن. ڪنڊيءَ ڪنڊي. ڍلڪڻ وغيره ڪڍڻ لاءِ ڪاٺ جي ٻيالي. پچانگي.

ٻيالي. پهلون (ل). مڇي مارڻ جي ڪنڊي (ت). ڪنڊي يارو اسم خاص. ڊگهي. ساماري.

ڪنڊياري تعلقن ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي ياري ڏ. اسم خاص. کوني. بدن. مانگهڙ. ساماري. ٺنڊي الهيار ۽ فيض ڪنڊ (خيرپور) تعلقن ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي ياري ٺ. اسم خاص. هڪ قسم جو جبل جو ٻوٽو جنهن کي مال کائي.

● ڪنڊي ڇوڪري: اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي پرا اسم خاص. تعلقي ڪوٽڙي ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي پرا اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي پرا: اسم خاص. ميرپور خاص ۽ کبري تعلقن ۾ هڪ ديه جو نالو.

● ڪنڊي پري ڪنڊي پري پون ٺ. (سن. ڪنڊيولا). ان يا ٻئي سامان رکڻ لاءِ ٺاهيل گندو. گندو.

● ڪوڪڙ ڪنڊي پرن ۾ لوڪو ڪوڪڙ پريندي.

● ڪنڊي پو ڪنڊي يا ڏ. چيني جي ٿاڻون رکڻ لاءِ هڪ وڏو ٽوڪرو. ڪنڊي پو.

ڪنڊي پو. چينيءَ جا ٿالو.

سون يا چاندي مان ٺاهيل ڪچي جو هار. ڪاٺي-
مالها- ڪنڌي. ڪنن ۾ پائڻ لاءِ چانديءَ جو
والو. (اسم خاص). هڪ شهر جو نالو.
● ڪنڌيڻ ۽ ڪنڌيئون (ت) ۽ ٿ. ڪنڌيڻ
ولوڙڻ لاءِ مالداريءَ ۾ ٻيل رهي.
● ڪنڌيو ۽ ڪنڌيا (سن). ڪنڌر (ڪنڌر
ڪنڌيو). در جي چانفت ۾ ٻيل لوه جو ٽڪر
(جنهن ۾ ڪڙو وجهجي) - وڏو ڪنڌيو - آڪڙي-
آڙڪو - ڪولاڻو - لوه جو اڌ چلو. رنجير جي
اڌ ڪڙي. مچي سارڻ جو اوزار. هاڻيءَ کي
هلائڻ لاءِ لوه جي وريل شيخ. سنگن وريل
جانور. (سج جو) انگور (ساريون پٿارين ت
ڪنڌيا ڪنڌيو آهن) - ڪولچ. تيلين جو ڪاڙو-
سڀ - چڇ. ڪهوڙي جو هڪ قسم (جنهن جي
ڪنن جون چوٽيون مائل هجن). (ٿ. ڪنڌي ۽
ڪنڌيئون).

● ڪنڌيوڙي؟ اسم خاص. تعلقي ميرپور بٺوري
۾ هڪ ديھ جو نالو.
● ڪنڌيڙي ۽ ڪنڌيڙيون: ٿ. (سن).
ڪنڌيڪا ڪنڌي = ڪنڌي (ڪچي ۾ پائڻ جي
زير جو هڪ قسم - ڪچيءَ جو هار - مالها - ڪاٺي-
ڪنڌيو. هندن جو هوليءَ جي موقعي تي ڪچيءَ
۾ ٻاٽل هار. اشالي لاءِ ان جي چوڌاري ڪنڌيل
ليڪو (ت). ول ڪي ٽوپ ڏيڻ لاءِ ٺن يا پنجن
انگهن وارو ٻاٽو (ت). ٺڪڙي.
● ڪنڌي ۽ ڪنڌيئون: ٿ. سن. ڪنڌيڪا =
ڪنڌيڙي). مچيءَ ڦاسائڻ لاءِ رڪ جو ٺهيل
هڪ اوزار - ڪاٺو - ڪنڌيو - ڪنڌيو. ٺٽ يا
ايرنگ جي ڌاڻيءَ کي وارن ۾ ڦاسائڻ لاءِ هڪ -
ڪيلوٽو - آڪڙي - آڙڪو. در جي طاقن کي
بند ڪرڻ لاءِ ٽاڙي. زريءَ جي ڀرت ڀرڻ لاءِ
ڪنڌي پدار سڏي. ڀرت ڀرڻ جي آر - سڏي. ان
ڳاڻن جو هڪ اوزار (ت). ان مٿا ڪرڻ کان
پوءِ پوريءَ گڏيل ٻڃيل ان. ڪوڙڪي ۾ ٻڌل
ان جا داڻا (ڌاڳي ۾ ٻوٽل). (سن. ڪنڌيل =
ڪنڌيو). اسپرنگ والڪي گول وريل ۽ چوڙيدار

● ڪنڌي پون قطارڻ؟ مينهن کي جهنگ ۾
چارڻ لاءِ وٺي وڃڻ - مينهن چارڻ.
● ڪنڌي پون قطاوي ڏيڻ: چوري ڪرڻ مال
موتائي نه ڏيڻ - لهڻي کان انڪار ڪرڻ - آڌار
ڏيڻ کان جواب ڏيڻ - قرض ڏيڻ کان نابري وارڻ.
● ڪنڌي ڪڍڻ؟ ڳاڻن بعد ٻلال کسي
چنڊي منجهانئس باقي رهيل سار پون ڪهڻ.
لاباري بعد پنيءَ سان رهيل سهيل سارين جا
تيل ڪڍڻ.
● ڪنڌي ڪٽڻ؟ ڪري ڪچي وڃڻ کان
پوءِ مٽيءَ ۾ گڏجي ويل ان کي صاف ڪرڻ.
ڪري وارو رهيل سهيل ان صاف ڪرڻ.
● ڪنڌي هڻڻ: ڪنڌيءَ ۾ مروڻ ڦاسائڻ.
مچي مارڻ.

● ڪنڌي ٻارو ۽ ڪنڌي ٻارا (ڪ - ل): ڏ.
هڪ زهري جيت جو نالو - وچون - پٽون - عقرب.
● ڪنڌي پٿر ۽ ڪنڌي پٿر (ت): ڏ. وسڪاري
۾ ڦيندڙ هڪ ول جو قسم (سيو وٺائي جهڙو،
جهنگلي ڏٺو). ٿر ملڪ ۾ ڦيندڙ گاهه جو
هڪ قسم.

● ڪٽڙ (ت): ٿ. ڪنهن شئي کي ٽوڻ وغيره
۾ ڪم ايندڙ ٿئي - ڪٽڙي - ڪٽڙي.

● ڪنڌي ۽ ڪنڌيون: وڏن ڪنن سان
ٻڪريءَ جو هڪ قسم. (ڏ. ڪنڌي ۽ ڪنڌي).

● ڪٽڪورڻ: مصدر. ٿري ماڻهن جو شادي يا بهرئين پٽ جي چئن وقت هڪ رسم ادا ڪرڻ. ٻالهن جي چوڙن کي شادي يا بهرئين پٽ جي چئن وقت ڳاڙهو رنگ ڏيڻ. (ڪٽڪورڻو-ڪٽڪور ٻندو-ڪٽڪور پتل).

- ڪٽڪور (ٺ) ڏ، شادي يا بهرئين پٽ جي چئن وقت ٻالهن ۾ ٻاٺل رنگ ڏل چوڙو.

● ڪٽڻ: ڪٽڻ: ڏ. (سن. ڪٽڻڪ). ٻائي جي پکي جو هڪ قسم - پنگ - پنگهه پکي - پگو - پگهلو. هڏي خورو - لٽلٽو - ڪٽنگ پکي. ڪاٺيرو. انڌي مڇي جو هڪ قسم (اسم خاص). تعلقي ڊگهي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

- ڪٽنگ ٿيڻ: ڳري منهن ٿيڻ - اڀرو ٿيڻ - لاهر ٿي وڃڻ - ڪٽنگ ٿيڻ. لڪڻ - جاري ٿيڻ. - ڪٽنگراڙ: ڪٽنگيراڙوڻ: ٺ. صفت. سڄو - برباد - آجڙو - اس - چٽو - تباها - غير آباد - ويران - آجاڙ. (اسم). آجاڙو - سڄو - ويران - پيڙيگ - رڻ پٽ - رڄ - پياپان - اتر.

- ڪٽنگ رڙوڻ: سڄو هڻڻ - پينگ هڻڻ - سڄائي هڻڻ - بربادي هڻڻ - آجڙو هڻڻ. واکا ڪرڻ - رڙيون ڪرڻ.

- ڪٽنگوراڙ: ڪٽنگوراڙوڻ: ٺ. سڄو - پينگ - آجڙو - رڄ - ويران - بربادي - تباها.

- ڪٽنگوراڙا پنڃي وڃڻ: ڪڪڙو ڪو لکي وڃڻ - سڄو ٿيڻ - پينگ ٿيڻ - آجاڙو ٿيڻ - بربادي ٿيڻ - تباها ٿيڻ - ويران ٿيڻ.

- ڪٽنگوراڙ لکي وڃڻ: سڄو ٿيڻ - پينگ. - ڪٽنگ هڻڻ: لڳ هڻڻ - فرهي هڻڻ - دغا باز هڻڻ - لهجي هڻڻ.

● ڪٽنگ: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باکي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪٽنگ: ڪٽنگ: ڏ. صفت. اوچل - لومل - آچو - آچرو - صفا - وڻتر - پاڪ - شفاف - ڪٽنگو (ٻائي). ڪٽنگهو - پٿرو - چڙو - پتلو.

- ڪٽڙو ڪٽڻ: ڪٽڻ ڳالهه کي چورڻ - ڪٽڙو ڪٽڻ - ڪٽڻ ڳالهه جي ابتدا ڪرڻ - چور چورڻ. تياري ڪرڻ - مالباهو ڪرڻ - سٺ ڪرڻ. موڪل گهرڻ - رخصت گهرڻ.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ پٿر جي وکر جو نالو. وارن کي صفا ڪرڻ لاءِ عورتن جو مٿي ۾ وجهڻ جو هڪ پٿر جو وکر. هڪ اوني جو نالو (ڪ). گاه جو هڪ قسم. ڪيوڙي جي ڦرين جي ڇاڇي. ول جو هڪ قسم (ڪ). (اسم خاص). منجهوري ۽ مڪرلب تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. (سن. ڪٽڙي) = ڪٽڙو. ڪٽڙي جو اسم تصغير - رڌڻ لاءِ لٽيو ليڪر جو ڊيڙو - لٽيو ڪٽڙو.

● ڪٽڙي: ڪٽڙو پٽو (ت) ٺ. هڪ قسم جي خوراڪ جي شئي. (اسم خاص). تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. (ع). علم فقهه جي هڪ ڪتاب جو نالو. مذهبي ڳالهين جو خزانو - معزون - گنج - گنجيو - اخبار - رسالو - ڇوڙو.

"ڪٽڙو قدوري ڪافيا، پڙهي پروڙين سڀ" (قاضي قاض).

● ڪٽڙو: اسم خاص. هڪ ظالم راجا جو نالو - ڪرشن پگوان جو مامو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. صفت. وڏن ڪنن وارو - ڪٽڙو. ڪنن ڦاٽل - ڪنن چيريل. هندو فقيرن جو هڪ قسم.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. ڪنن ڦاٽل. جوکي فقيرن جو هڪ قسم - ڪٽڙو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. ڏ. جهيڙو - جهيڙو - معاسلو - فساد - رڳڙو.

● ڪٽڙو: ڪٽڙو: ڏ. (سن). ڪٽڙو (ڪٽڙو). مورم - ڪٽڙي - اتر - اتر. (ڏ. ڪٽڙو - ڪٽڙو).

- ڪٽڙي: ٺ. لٽيون لٽيون پٿيون - پٿرن جو چورو.

● ڪنگريائين* (ت) مصدر. آڻن لاهڻ جو خيال ڪرڻ (ڪنگريائيو - ڪنگريائيندو ڪنگرائيل*).

● ڪنگرياهي* اسم خاص. موي بلوچن جو هڪ قبيلو.

● ڪنگريو* ڪنگرا - ذ. (سن. شڪر = چوڻي*). ڪولگري - ڪلني - ڪلنگي - ليل - ائي - ڪلس - چوڻي - ڌار - ڪنگڻي - برج - منارو. ڪنارو - ڪور - حاشيو - ڪني - لب - چپ - حد. ڀرت جو هڪ قسم. (ث. ڪنگري* ڪنگريون*).

● ڪنگري* ڪنگريون* ڪنگريون* ٿ. ڀلي جي مڇيءَ سار پکيءَ جو هڪ قسم - ارهاڙو - ڪيلين (رنگ ڳاڙهو ۽ اڇو). انڀري* لوڻي* - ڌڪي - ٽپي.

● ڪنگري* ڪنگريون* ڪنگريون* ٿ. سازج جو هڪ قسم - سرندي جو هڪ قسم. "ٽي وڃي ڪنگري ڪرتار جي." (حامي). ڀرت جو هڪ قسم - ڪهڙي تي سبيل هڪ منهي ڏاندائين ٿي. (اسم خاص). تعلقي روهڙي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪنگريون* هٿن* سنهين ٽڪڙي چوڻين سان ڪهڙي تي ٿئي هٿن.

● ڪنگڻ* ڪنگڻ* ڪنگڻ* ذ (سن. ڪنگڻ = ڪنگڻ) ڪرائي ۾ هائڻ جي زيور جو هڪ قسم - چوڙو - ڪڙي. شادي جي موقعي تي ٻالهن جي ڪرائي ۾ پتل ڪلن سان ڌاڳو. (ث. ڪنگڻي* ڪنگڻيون*).

● ڪنگڻ* پٽڻ* شاديءَ جي موقعي تي ڪهڻو ڌاڳو ٻالهن ۾ پٽڻ.

● ڪنگڻ* ڪڍي* وڃڻ* ڪنگڻ ٿيڻ - ڏهالو ڪڍڻ - ڪٽي وڃڻ - ڪنگڻ ٿيڻ - سچ ٿيڻ. ٻن ڏهن کان جواب ڏيڻ - قرض ڏيڻ کان ٻاهري وارڻ. انڪار ڪرڻ - لاسڪار ڪرڻ.

● ڪنگڻي* ڪنگڻيون* ٿ. ٻانهن جي چوڙي. ڊيگڙي جو ڪنو. عورت جي ويڙهيل وارن جي چوڙيءَ ۾ پتل ڇالديءَ جا ڪنگرين سان گول ڦل - چوڻي ڦل.

● ڪنگڻا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. تعلقي لاڙڪاڻي ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪنگڻا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪنگڻال* ڪنگڻال: ذ. صفت. (سن. ڪنگڻال = ڪنگڻال*). غريب - مسڪين -

دَر* دَرِي* لڌَر* تيهي دَسَت - ڪٽل - آهاج* - پينگيو - مفلس - آپالو - آناپو - بي بهج - نرڙلي - محتاج - جو ڪو - مڇو - سڪيو - ٿرڙ - ڪرڙڪ* -

ٺاڌار - تنگدست - تنگ حال* - فقير. قرضي.

● ڪنگڻالائي* ڪنگڻالائيون* ٿ. اڻ هولد -

ڪنگڻالائي - محتاجي - غربت - غريبي - مسڪيني -

لاداري - مفلسي - سڃاڻي - جو ڪاڻي - پينگ - پينگياڻي -

ڪنگڻالڻ - ولهائي - ڪنگڻالڻو.

● ڪنگڻالڻو* ڪنگڻالڻا* ذ. ڪنگڻالڻ -

سڃاڻي - محتاجي - غربت - غريبي - مسڪيني - پينگياڻي -

ڪنگڻالائي - اڻ هولد - ولهائي - لاداري. ڪمبختي -

پرو حال - ڳرو دڪ - ڏولائو - آهاجڻو - شامت -

ٻرائي.

● ڪنگڻالڻ: ٿ. مڇي - پينگي - مسڪين -

ڪٽل - غريب - هڻي - آهاج.

● ڪنگڻاڻي*: اسم خاص. چالڪ بلوچن جي

هڪ قبيلي جو نالو.

● ڪنگڻ پٽي*: اسم خاص. تعلقي شهدادپور

۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪنگڻ پٿر*: اسم خاص. ٿنڀي پاڪي ۽

ڊگهڙي تعلقن ۾ هڪ ديهه جو نالو.

● ڪنگڻر* ڪنگڻرون* (ث) ٿ. گهوڙي

۽ گدھ جي ڪنڌ مٿان وارن جي قطار - پٿر -

بشڪون*.

● ڪنگري* ڪنگري: ذ. نگر جو لوڻو

(نار يا هڙلي ۾ پڌجي). (ث. ڪنگري* ڪنگريون*).

● ڪنگري* ڪنگري: ذ. صفت. (سن. ڪنگري*).

بهروي - ڊلي - ڪهڻي - هاڪندي -

ويساه ڪهائي - ٺڳ - دغا باز - مگريلو - رباڪار -

منافيق* آفواه اٿاريندو - ڪوڙو - بغاوتي.

● ڪنڪڻ ڪار: ٿ. (من. ڪنڪڻ ڪار).
(پڇهه ڏيڻ لاءِ) معذرتي ڏاتوءَ جو هڪ قسم -
ڪنڪڻهار - سڻاڳو.

● کنگن ہمارا ذ. کنگن کار (لوشادر ۶
عورو ملاہل).

● ڪنگريسي، ذ. (سن. ڪنگ). سادن
ڄالورن جو هڪ قسم - ڪانس. ڪرنگ جو
هڪ قسم. زلائي سڏجي ڪڙي جو هڪ قسم
(آڏو ڏکڻ ڀولدا اٿس).

● ڪنگو ڪنگا؛ ذ. (سن. ڪنگيت).
 وارن سنوارن لاءِ ڪنگي - ڦٽو - ڦٽي. ڪاري
 جي ڇيڙو جو ڪنگي (ڳڙهي ڇهن واري
 پکي وانگر). تمام ڇڏي ڪيل لسي - ڀنگو -
 ڇاڇ (ت). (ث. ڪنگي ڪنگي ڪنگي ڪنگي).
 - ڪنگو ڪنگو؛ ذ. ڇڏي لسي - ڀنگو.

● ڪُنڪو ڪُنڪا؛ ذ. (سن. ڪُنڪر= پاڙو). رانگ جو هڪ قسم (پالين جي تانڪ ۾ ڪم ايندڙ) - مينڊور - مينڊر. لٽي جي وٺ جو پاڙو ڪوٺج (ل-ت). لٽي جو ڪلا ٻئي ڪل يا پُور (ڪ). ڪڇي لٽي (ل). گهوڙن ۽ گڏهن جي اکين ٽنڪن ۾ ٿيندڙ مرض جو هڪ قسم ۽ ان مرض جي مڪ.

ڪنهنڪو ٿارو (ت) ۱ ذ. هڪ ٽنر جو ٻار هو
ڪل - ڪل سُرخ.

کُنْکُو رَتَا کَبُڑا، سِنِیاسِین جا کِیڑو
رَتَا کَبُڑا۔

- ڪُنڪو ريت ۽ ڪُنڪو ريت (ل) ۱ ذ.
ڪُنڪو جو اسم تصغير - لتي جي ڳاڙهي ٻولگر.
"ڪرما ڪنڪو" ريت تي ڪئين سوين لک چرن.
سنهي ڪڪري يا راڻي جي ۽ گهي.

ڪنگڻي تارو ڪنگڻي تارا ۽
آري لئي جي وڻ جو گل.

● ڪنگور ۽ ڪنگورا ڏ. ستر جهڙو ڪاھ
جو هڪ قسم (جنهن مان لٽڙ ۽ بالاريون ٺهن).
پيهي جو هڪ قسم (ل).

● ڪٽڪور ٻوٽي ۽ ٺ. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ ٻسارڪي وکر جو لالو۔ وائيءَ جي ٻڌ تي
گاه ۾ ٿيندڙ هڪ ٻوٽي جو نالو (ڦل ڳاڙهو)۔
چئي جيئڙو رنگ ڪارو)۔

● ڪنگورو: اسم خاص. تعلقي ٻگهڙي ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● کنگوس ۽ کنگوس ۱ ذ. ڪهاڻا۔
انڌاءِ۔ ٻوسراٽ۔ ڏکبي۔

● ڪنگڙ ۽ ڪنگڙول : ذ. (ف. ڪنگڙو).
ڪنگري - ڪنگي - ليل - بئرج - ڪاڻي. طوق -
حلقو. ڪنگڙ. سر جهڙي ٻوٽي جو ڪ قسم -
ڪنگور (ت).

● ڪنڪنولوءَ ڪنڪنولا ؛ (سن. ڪنڪن) = ڪنڪن). ٻهراڙي جي عورتن جو ٻانهن ۾ ٻاڻن جي ڪنڪن يا چوڙي جو هڪ قسم - دستي - ٻانهن رکي.

● ڪينگولوا: ذ. لکشي جي وٺ جو ٻور.
● ڪينگسي: ڪينگسيون ٿ. ڪاري جي
مڇيءَ جو هڪ قسم (منهن چيلون مان، منهن
وٽان منهي جهنب ۱-۲ اڇ، ٻيٽ اچو، ٻٽ سائي،
قد ۴-۵ اڇ تائين).

● ڪنگري: ڪنگريون (l): ت. بدن ڪي
ڳاريندڙ بيماريءَ جو هڪ قسم - گهڻي ڪاڻن سان
سڳي منهو ٿين ۽ ٻيٽ لڳن جي بيماري.

- کنگی، کتابت، ذہنیت، بیمار، پرو۔
- عین - لیںجھ جھڑو - لیبل - کمزور۔

● کنگھٹل: اسم خاص. تعلقي کپري ۾ هڪ
ڳوٺ جو نالو.

● گنگوہیل : اسم خاص . تعلقی لوشہری م .
مک دیہ، جو والو .

● کنگرہو ۽ ڪنگرہا (ٺ): ڏ. ڪنگرہو۔
ٺٽي۔ ڦٽو ٿو۔

١٠٠٠ گنهگار گناهان (ت) ١٠٠٠ گناهان جو نامو
يون - مٽ - گنهگار - تمار چڙو - پٽو، جيئن
"ڏهه رڳو گنهگار نامو" رکيو آهي.

(جملو)

- کینگھو ہائی: چیدی لسی، ما ڈو -
کینگو - چاچ .

● کینگھی، کینگھیون (ل): ث. بندرو
۴ وڈی ایت سان وھت.

● ڪنهن ڪاڙي، اسم خاص. تعلقي ميرپور بٺوري
۾ ڪ ديه جو نالو.

● کَنو ۽ کَنتا؛ ذ. (من. کَن = کَنو).
(ارتقن وغيره جي) کَنار- پاسو- گهٻر- (واھ،

کموہ وغیرہ جو) کپ - پیر - کنڈی - کپر -
کنارو - (کھڑی وغیرہ جی) کناری - حاشی -

وَتِ - آندِي - (ٿرارَ جي) ڌارَ - رَءُ - (عَبِيْنُڪَ -
(جو) چلو - (پيڙِيءَ جو) اڏو. (ماليءَ جو)

١٠ - ڪٿو جهڙن ۾ ٻيو وڏو ۽ ٽيون وڏو ۽ چوٿون وڏو ۽ پنجون وڏو ۽ ڇهون وڏو ۽ ڏهون وڏو ۽ ٽڪر ۽ پور ۽ گو.

کے ہیں۔
- کتنو کپڑے (ماٹھوہ کپڑے) منڈو کرتے ہیں۔

● کتب و کتب خانہ ذیل صفت (میں) لکھو شیت =

لیج > من۔ کیلوشم = بیماری، خراب۔ غلیظ۔

بند - بندو - بُرو - بالہسی - ہاسی - ستریل
(میدو وغیرہ) کے : "قرب" واو کے کہ جائیداد

لَوڪَ (ث. ڪِنِي ۽ ڪِنُونِ).

۱۰ گه پڇا جي ڪم ايندو نڪر جو ديگرو- د، بگرو.

ٺهڪائڻ لاءِ ٽين جو دٻو - ٽيڻ. ٺ. (ڪٺي ۽

۔ کتنا کارا کرتی: کچھ بہ لہ کرٹ۔ اک

کرا کر۔ ایکار و ہن۔ لکار ہجن۔
 = کُنُو چارہن: کپڑن کی ٹھکانن۔ کپڑا

● كَنُوتٌ بِ كَنْوَاتٍ : (من كَرَبٍ = أَنْ +

١٠٠ = انڊو، ان مان جي ڄمار وارو آٺ - ڏوڪو
 آٺ - گوڏرو - توڏو - وانگهڙو (ٺ). (صفت).

لوجوال - پيرو-گولڈر- و هيي-دار- البغ .

● کتسوائی : کتسوائی ٹون ۱ ت. (سی. کتسوائی = بالور لکڑی ع وائی جو دلو).

ہائی ہرن لاء دین کٹن لاء انہی ہاسن کان رسا ہا
 زلچہ ہاں کالہ۔۔۔ کالہ الہ۔

● کُنوار ۽ کُنوارون: ث. (پرا کماري.
سن کمارو = اڻ پراڻ، ڪري) اڻ پراڻ

بالغ چوڪري-دوشيزه. تازي شادي ڪيل عورت

- کُنوار پڻ؟ کُنوار ٻي هجڻ واري حالت -

کُنُوَارِہُو - کُنُوَارِہُو - کُنُوَارِہُو -
 = کُنُوَارِہُو کُنُوَارِہُو - کُنُوَارِہُو - کُنُوَارِہُو -
 کُنُوَارِہُو

- کُنوارِ ہو ■ کُنوارِ ہا ذ . کُنوارِ ہی -

- کُنوار لُ ۽ کُنوار لِہَ کُنوارو۔

کیل۔ چڑھو۔ والیہو۔ لوجوان چوکرو غیر شادی شدہ۔

(ت) گنوارِي ۽ گنوار پُون .
= گنوارِي ۽ گنوار پُون ؛ ث . (سج)

- ڪيٿوري، ڀالٽي، (ت) ۽ سورن کان پوءِ

ڪنواريتن طرفان گهويتن کي ڏنل ڪالو-
ڪنواريتو ويٺو.

- گنوار پتو ۽ گنوار پتا، ذ. گنوار جي
طرف جو ماڻهو. (ضيد ۽ گهڻيتو).

● گنوار ٻوٽي ۽ ٿ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
سارڪي وڪر جو لالو- ٻوٽي جو هڪ قسم -

● کنوارن : مصدر۔ کہت و کہالہائن۔ کلا

کرن۔ لندا کرن۔ (کنوار یو۔ کنواریتھو۔
کنوار، پتل)۔

● ڪنوتڙي ۽ ڪنوتڙيون ۱ ث. عورتن
مي ڪن جي ٻاٻڙيءَ ۾ وجهڻ جي والي. گهوڙي

جي ڪن جي ڇهينب .
 • ڪنوٽس (ت) ۱ مصدر . ڪهڙي تي

هتڙهيءَ ٻيو ڪهڙو دورن- ٻئي ڪهڙي ڪي

انگار کان وٺي ڇڪڻ. (ڪنوتلڻو-ڪنوتلڻدو-ڪنوتلڻل).
ڪنوتلڻل.

ڪنوتلڻ ڪنوتل (ت) ڏ. ڏور ڀلڻ
گهوڙو-واڳ کان وٺي هلايل گهوڙو-ڀڳڻ
گهوڙو.

ڪنوتڻي ڪنوتڻيئون (ت. سن).
ڪرڻ = ڪڻ. گهوڙي جو ڪنڊو ڪڻ-
گهوڙي جو آڀو ڪڻ-ڪنوتڻي-گهوڙي جي
ڪڻ جي چڻهڻي. ڪڻ جي والي-سُرڪي-
دريچو. ٻڙدو-ڪڻ-ڪڙو-چنگو (ت).
ڪنوتڻي ڪنوتڻيئون (ت. ڪنوتڻي-
مُرڪي-ڪيولي-والي-دُر (ت).
ڪنوتڻي ڪنوتڻيئون (ت. ڪنوڪن-
سروپندر-بدلو-مٿاسا-ڦير گهير-ادل بدل.

نسبت-برابري.

ڪنوتڻيو ڪنوتڻيئا ڏ. ٽوپيل ڪڻ
مان ڦيرڻ جو هڪ قسم-ڪڻ وڌيل جو ڪي-
ڪاٻڙي-ڪڻ ڦاڙ ڦير.

ڪنوتڻو ڪنوتڻو ڇا: ڏ. دوا طور ڪم
اندڙ هڪ قسم جو ٻج-سارڪو وکر.

ڪنور ڪنور ڏ. (سن. ڪنور =
شاهزادو). راجا جو پٽ-شاهزادو-راج پٽر-
ملڪ زاده-راج دٿار-ڪمار-بادشاهزادو-
راج ڪمار-راج ڪنور-ولي عهد. (صفت). حسين-
سهڻو-خوبصورت. گهوٽ-پهاران-بھادر-بالڪو-
جوتو-دلير. (سن. ڪمڻل = ڪڻل جو هڪ
قسم). هاليءَ جي گل جو هڪ قسم-ڪنول-
نيلوفر. مڪڙي (ت). غلاف-ڍڪ-پوش-ڪور
(ت). موتي-هائيٽ-مٿڪو (ڪ). (اسم خاص).
هڪ هندو ڀڳت جو نالو "ڪنور ڀڳت". تعلقي
قمبر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪنورڙو ڪنورڙا (ت) ڏ. ڪڇي مٽي
جي ٿالون ٺيڻ لاءِ اندران ڏنل مٽيءَ جو هڪ
ڳڙهو.

ڪنوري ڪنوري ڪنوري. تعلقي ڏوڪريءَ ۾
هڪ ديھ جو نالو.

ڪنورڙو ڪنورڙا ڏ. حرف علت-ه ٿبو-
ا. سرو.

ڪنورڙي ڪنورڙيون (ت) ڏ. ڪوھ
جي ونگ کان ۳ ھٿ مٿي جو انداز.

ڪنوس ڪنوس ڏ. جبل ۾ پيدا ٿيندڙ
هڪ پوني جو نالو (تپ واري کي گهوٺي بھارجي).
ڪنول ڪنول ڏ. (پرا. ڪنولو.
سن. ڪمڻل = نيلوفر). هاليءَ جي گل جو هڪ
قسم-پوٺيءَ جو گل-نيلوفر-ڪوٺي جو گل-
پڻ جو گل-گل بنفشہ. ھدر.

ڪنول ڪنول ڪنول ڪنول ڪنول ڪنول ڏ.
(سن. ڪمڻل = ڪنول = ڪنول). ڏنل مان
نڪرندڙ هڪ قسم جي ڀاڄي طور ڪم ايندڙ
ول جي پاڙ-بيھ-پڻ جي پاڙ.

ڪنول ڪنول ڏ. ڇريو ٿي ٻوٽ-ست ٿيڻ-
ڪل ٿيڻ-مٿوالو ٿيڻ-ديوانو ٿيڻ-هاڳل ٿيڻ-
ڪريو ٿيڻ-چتو ٿيڻ.

ڪنئون ڪنئون ڏ. حرف جر. کان-وٽان-جي رستي-
جي ڪري-مان-۾-هه-ان-طرفان.

ڪنوتڻي ڪنوتڻيئون (ت. سن).
ڪرڻ = ڪڻ. هڪ جهڙي مٿاسا-برابر
ڏي وٽ-ادل بدل-مٿس-دو ٻڌو-سروپندر.
سنگ تي سنگ-ٻڌو.

ڪنوتڻي ڪنوتڻي ڪنوتڻي ڪنوتڻي ڪنوتڻي ڪنوتڻي
ادل بدل ڪرڻ-دو ٻڌ ڪرڻ-مٿاسا ڪرڻ-
سنگ تي سنگ ڪرڻ-ڏي وٽ ڪرڻ (مٽي مائڻي
۾)-سروپندر ڪرڻ.

ڪنھڙ ڪنھڙ ڪنھڙ (ت) ڏ. ٿ. ٿا جي
سبيل وٽ-ڪنھڙي-ڏور-ڦاڳو.

ڪنھڙ ڪنھڙ ڪنھڙ (ل) ڏ. ٿ. لوهارڪي
اوزار جو هڪ نالو-ڏانن جي ڏنل جو اوزار-
ڏنڻي-ڪڪڙي-نگوري-سولھن-رواتي-
روا (ت). ڏانن جو ڳن (ل).

ڪنھڙ ڪنھڙ ڪنھڙ ڏ. ٿا جي منهن وارو
حصو-ٿا جي ڳچيءَ وارو ڀاڱو-اڪن، ڪلن
وات وارو حصو-ڪنھڙ.

- ڪٽهڙن سان اٿت هڻڻ ۽ ڪنهن سان بي حد ظلم ٿيڻ - ڪنهن جي پنهنجي اڳواڻي ٿيڻ - ڪنهن سان لسورو وٺيل هجڻ.

- ڪٽهڙن قنڌالي (ت) ۽ ذ. ڪنهن قضائي - اتفاقاً - ورتلي - ڪڏهن ڪڏهن - گاهي گاهي - اوچتو.

- ڪٽهڙن قنڌالي ۽ ذ سو ڪنهن قنڌالي.

- ڪٽهڙن کي مٿائڻ: سخت سزا ڏيڻ - تمام گهڻي مار ڏيڻ. ڏاڍي ڦيڻ ڪرڻ.

- ڪٽهڙن ڳالهه تي ڳنڍ پئڙي و هڻڻ؛

فقط ٻا واحد مطلب سمجهي ڪجهه به نه ڪرڻ -

هڪ ڳالهه تي راضي رهڻ. هر ڀرو ضد ڪرڻ -

بحث ڪري ويهي رهڻ - هڪڙي ئي ڳالهه تي

زور ڏيئي ويهي رهڻ.

• ڪٽهڙن ڪٽهڙيون: ٿ. ذاتي وغيره

کي ٽڪي ڪرڻ جو هڪ لواڪو اوزار -

روا (ٽيڪنڊي) - رواي - سولهن - ٽيڪر - ڪانس -

ڪڪرڻي - ڏنڊي - ڪٽهڙي (ل).

• ڪٽهڙن ٻاڙ (ڪ) ۽ ٿ. ٻڪريءَ جي رانڪ جو

هڪ قسم.

• ڪٽهڙون ڪٽهڙا (ت) ۽ ٿ. ڪو به ٻڌڻ

جو ڏاڳو - ڪٽهڙي - سڳو - ڏور.

• ڪٽهڙو (ڪ): اسم خاص. هڪ وڻ جو نالو.

• ڪٽهڙين ڪٽهڙيون: ٿ. ٻوٽن وغيره

ٻڌڻ جو ڏاڳو - ڪٽهڙي - ڪٽهڙو - سڳو - ڦيٽ -

پٽي. جوڙ - ڳنڍ - سٿڻو.

• ڪٽنار ڪٽنارون: ٿ. (سن. ڪمار =

چوڪر) تازي شادي ڪيل چوڪري - وليي -

بنيي - پٽوري - لاڏي - عروس - لئين لوبلي -

ڏٺن.

- ڪٽنارائي ڪٽنارائي: ڪٽنارائيون ۽ ٿ. ڪٽنارائي -

ڪٽنارائي - ڪٽنارو - ڪٽنارو - ڪٽنارو - ڪٽنارو -

ڪٽنارو ۽ ڪٽنارو ڪٽنارو ڪٽنارو ڪٽنارو -

آچيو - سٺيل - پريشان - وڻان. ڪٽناري

مان (چم).

- ڪٽهڙو ڪٽهڙو: ڪٽهڙاڙو.

• ڪٽهڙو ڪٽهڙو (ت): ذ. صفت. تمام

خراب - ٻچڙو - ڪٽو - ڪٽو - ڪٽو.

• ڪٽهڙين: ضمير مڻهڻ. (سن. ڪٽهڙي =

ڪنهن جو). ڪٽو - ڪٽو - ڪٽو.

- ڪٽهڙن تي ڪٽهڙون ڪٽهڙون: ڪنهن جو

نهايت مطيع ٿيڻ - ڪنهن جو معتقد ٿيڻ - ڪنهن کي

پنهنجو پيشوا ڪري سمجهڻ - ڪنهن جو سر ٻڌ ٿيڻ.

- ڪٽهڙن تي هٿ رکڻ: ڪنهن کي دلاو

ڏيڻ - تسلي ڏيڻ - آٿ ڏيڻ - تسڪين ڏيڻ - خاطري

ڏيڻ. حامي ٿيڻ - مددگار ٿيڻ - واهيرو ٿيڻ -

واهيرو ٿيڻ - پٺڙائي ڪرڻ - سھائتا ڪرڻ.

- ڪٽهڙن جو هٿ خالي نه ڪرڻ: سوالي

کي خالي نه ورائڻ - سڀ ڪنهن سان سخا ڪرڻ -

هر هڪ فقير کي خيرات ڏيڻ - سڀ ڪنهن جي مٿن

جون مٿرادون جهڙائڻ - دهر دان ڏيڻ - تمام گهڻي

سخا ڪرڻ.

- ڪٽهڙن جو ڪارو مٿن ڪٽڻ: بدنام

ڪرڻ - ٻچڙو ڪرڻ - خوار ڪرڻ - بدفعل ڪرڻ.

- ڪٽهڙن جي حال تي روئڻ: اڃڻ ۽ ڪنهن جي

حالت تي رحم ڪاڻڻ - ترمس اچڻ - خوف خدا ٿيڻ -

افسوس ٿيڻ - ڏک ٿيڻ - درد ٿيڻ.

- ڪٽهڙن جي خٽون جو ٻيڙي ٿيڻ: ڄاڻ

جو دشمن ٿيڻ.

- ڪٽهڙن جي ڏي وٺ نه هجڻ: ڪنهن

سان به ڪو مطلب نه رکڻ - سڀ لاڳاپا ٽوڙي

ڇڏڻ.

- ڪٽهڙن جي سٺو ڪٽڻ: ڪنهن کي

بيوقوف بنائڻ - ڪنهن جو مٿو ڪوڙڻ - برغلاني

مطلب سڏ ڪرڻ.

- ڪٽهڙن جي مٿن تي چڙهڻ: ڪنهن جي

مقابل ٿيڻ - روپرو ٿيڻ - آمهون سامهون ٿيڻ -

دوبندو ٿيڻ - مٿن مقابل ٿيڻ - مٿن ٻڌا اچڻ.

- ڪٽهڙن مان اٿت ڪرڻ: ڪنهن کي ٻائي

ڪٽڻ - ڪنهن سان حد ڪري ڇڏڻ - ڪنهن کي

سخت تڪليف ڏيڻ - ڪنهن سان دشمني رکڻ.

- کُنارو ۽ کُنارا ۾ ذ. ان ۾ ٿيل - چڙهو چالو -
مٽو جٽو - والڏو.

- ڪُنڌاري، ڪُنڌاريون، ٿ. ان ڀريل
چوڪري، ڪُماري، ڪُڇا، لينگري، ڪُنڀا،
سُنڀل، ڀوسيان.

= ڪُنڀار، پتو ۽ ڪُنڀار، پتا ۽ ذ. صفت. ڪُنڀار جي طرف جو۔ ڪُنڀار وارو۔ ڪُنڀار جي ماڻهن جو۔ ڪهوت جو۔ ماڻهو ۽ ماڻهو۔ ڪُنڀار وارو طرف.

● کینماز ۽ کینمازون: ٿ. کینئون۔
چوٽ۔ جیت۔ تیز۔ مغز ۾ آڻ۔ وڌڻ۔ پور۔
پند پندو۔ ر ۾ ڇڪڻ۔ مؤدائ۔ گمان۔

● كَنْتُورَلْ؟ اسم خاص. تعلقي ڈپلي مر ھك
ديھ جو لالو.

● ڪُنڀرو ۽ ڪُنڀيراڻي ذ. صفت. (سن. ڪڙوئل ۽ ڪڙوڻ). نرو - لڙڪو - ملائيم - پتڙو - ڪڙوئل - هٿڪو - جهيٺو - پتڙو - مور جهيٺو - راپڙو.

- کینٹون : کینٹون ' ٹ . ڈرسی -
 - نومانی - ملکائی - قیلہڑائی - کومل -
 - ملائی - ہٹائی :

۱۔ کنٹریٹائن: مصدر۔ کنٹرو ڈن ہر اچن۔
اور ٹن۔ لومائن۔ ملائیمی ڈیکارٹ۔

● ڪينٽيلي ۽ ڪينٽيليٽون: ٿ. لنڊي جيت
چو هڪ آسم - ڪڙي - ڪينٽولي - ماڪوڙي -
ڪينٽلي:

● ڪٽڻ، ڪٽڻ، ڏ. (آواز). ڪٽڻ ڪٽي
جي پونڪ جو آواز۔ ٻھوڙ۔ ڀڙڪ۔ (صفت).
ٻڪ۔ ٻڪ۔ ٻڃي۔ ٺڙو. ڪرڪر۔ ڪرڪر۔

لب لب - لَمَزَ لَمَزًا - رَبَّ - قَسَمُوا - يَتَرَتَّبُوا - اِكْوَاظًا -
لِبَاؤًا - وَنَمَّةً - تَرَكُوا.

● کُنُونُ؟ ضمیمہ (الذازم). کھڑو۔
کالنُونُ۔ کیترو۔ کُہاڑو۔ کُجا۔

● ڪينٽونون ۽ ڪينٽان ڏ. (س. ڪيٽ).
 اُن ڪي ڪاٺيندڙ ڄڻ جو هڪ ٿيس - چٽو -
 ڪاٺ - ٿيس - ڪيٽو - سٿو - ڪينٽون -

- کینٹارو = کینٹارا؛ ذ. صفت. (سن.
 کیت = کینٹون°). کیڑی وارو۔ کینٹ
 کباڈل۔ کیڑو لکھل۔ کینٹرو۔ سُر پل۔

چشمیل، قیٹو، ہورو، الدران کاڈل،
- کینٹرو، کینٹرا، ذ. صفت، کیڑی وارو-
کینٹارو، کیٹین کاڈل،

● کتہی! حرف جر۔ ڈالہن۔ وٹ۔ پتر۔ و بھو۔
سان پر سان۔ ساں۔ لاگو۔ طرف۔ کتو۔ جت۔
بت۔ لاگیتو۔

● کتبی کتیون: ث. (سن. کن= کینارو). پو زو۔ نگر۔ ذرو۔ پور۔ نگر۔ پور۔ نگر۔ (مال. وغیرہ). (کٹی)

تندی - ذلای - (نیرج) - ہاشم - سحر - ایوب

ولت ان جي لڪتل چوڻي - اوڀر - ٿرورو.
(لڏي وغيره جي) ڪنڌي - ڪٽڙ - ڪٽارو -
ڪٽڙ (لڪين ڪٽڙي ته لڪيڪڙ لڏي جي

ملڪي پاسي تي ٻڌل اڳڙيءَ ٽڪر.
- ڪٽي ٻڌڻ: لغڙي ڄما پئي هاسا ڀراڀر
ڪڍڻ لاءِ ملڪي پاسي اڳڙيءَ ڀرور ٻڌڻ. (لغڙي

چو هڪ هنڌ اُڪ ٻڌي ايهڻ،
 = ڪٽسي ٿي، هڻجڻ، ڏور هڻڻ - پاسي تي
 هڻڻ - پريو هڻڻ - ٿورو پري هڻڻ.

- کُنْیَ: کنّے کا لفظ ہے (سجّہ جو) پکارو تھیں۔
 پرّے: ظاہر تھیں۔ لڑوار لڑیں۔
 - کُنْیَ: کنّے کا لفظ ہے۔ لڑوار لڑیں۔ کُنْیَ: کنّے کا لفظ ہے۔

خفنی لیں۔ ورجن۔ ہاسو کرڻ۔ کینارو کرڻ۔
بري ڀڄڻ۔

- ڪٿي وڌائين؟ اٿن ۾ ڪپڙي جو هڪ ٻيو
- سنو ۾ اٿن - ڪٿاري ڪٿن. چوئي لاهين.
- ڪٿي وڌائين؟ اٿن ۾ ڪپڙي جو هڪ ٻيو
- ٻيو سنو مان لڪري وڃڻ - ٿاڙي جو هڪ ٻيو

وڌي وڃن.
 - ڪٿي هئس؟ لنگڙ جو هيڪ هاسي تي لاڙو
 وڪڻ - هڪ اس هئس (لنگڙي وغيره والهي).

● ڪٽيل * ڪٽيل ۽ ڏ. شينهن - شپير -
 ڪهتر.
 ● ڪينو: ڏ. ٻيڙي جي تخت جي ڪنهي ۾
 ٻڌڻ جو هڪ اوزار.
 ● ڪينئون * ڪينيان: ڏ. ڪينئون - ڪيڙو -
 جيت. ٻئون - گذر.
 ● ڪينيارو * ڪينيارا: ڏ. ڪينين لڳل -
 مڙيل - ڪينيارو. اڀرو - ضعيف.
 ● ڪيناري * ڪيناريون: ڏ. ڪينين کاڌل -
 ڪيڙي لڳل. اڀري - ضعيف - لوڻل - ڪمزور.
 ● ڪنيٽا: اسم خاص. ڪشپ رشي جي کوتر مان
 هندن جي هڪ ٺڪ يا ذات جو نالو (هندن
 جي تاريخ).
 ● ڪن * ڪئون: ڏ. (سن. ڪٽهه =
 ڪٽو). (هست. ٽولي وغيره جو) ٻيڄ - ڏاڻ -
 ڪئون - ڏاڻ ڏاڻ - ڌرو - (چالوڻ جو) - ڌارو
 رٿون. ڪٽو - ٻڌو - چورو. شيشي کي وڻ
 جو اوزار. اندازو - تخمينو - اٽڪل روه. ٺٽڪ -
 شور - غيرت (ت) (حرف جر). جي ويجهو - پراسان -
 ڏانهن - طرف - پاسي - وٽ.
 ● ڪٽ * ڪٽ: ڏ. (سن. ڪٽ = ڏاڻو).
 ان وغيره جو ڏاڻو. ڪٽو. چوڻ ڏاڻو - ڏوڙ
 مٽا * چٽڻڊ ڪهوت. ان - الحاج ڌرو - پرڏو -
 چٽنگ - ذراڪ - هنو - ٺڪرو - ٻٽڪڙو. ڀاڱو -
 حصو - ٻنهي - وڃ شڪوفو - غنچو - گڏ -
 ڪٽائي - ڪٽاڻيل. طاقت - زور - ٻٽل - ست.
 (ضمير). ڪٽهه (ت).
 ● ڪٽڻ ٻڌڻ: ٻيل ٻوڪ کي ڏسي ان مان
 نڪرندڙ ان جو اندازو لڳائڻ - ٽڪ ڪرڻ -
 اٽڪل روه تخمينو ڪرڻ (ت).
 ● ڪٽڻ ٻي هٿن: ٻي هٿن وغيره تي گذران
 ڪرڻ - جهنگلي ڏٺ وغيره تي گذارو ڪرڻ.
 "ٿر آهي ٿن آهي، نه ڪن تي" (چولي).
 ● ڪٽڻ چٽڙي تهه: ٻيڙن ۾ چڱي شيءَ
 چٽڙي، خسيس شيء قبول ڪرڻ - بيهودي چوڻ
 ڪرڻ.

● ڪٽندار * ڪٽندار (ت): ڏ. چوٽي يا
 ڪلنگي وارو - ڪلنگي وارو.
 ● ڪٽڻ مان (ت): غيرت مان - غيرتمند -
 غيرتي.
 ● ڪٽڪٽڙي * ڪٽڪٽڙيون: ڏ. ڪٽڪٽڙيون: ڏ. ٺ.
 (سن. ڪٽهه + ڪٽڻ = ڏلو). ٻست جو
 ڏيڻو يا ڏوڏي.
 ● ڪٽڻ ڪرڻ: ٻياري جي ٻيڙي ۾ ڏينهن
 جو ڪجهه ٽيڪو ٿيڻ. سارين جو ڪجهه موچارو
 ٿيڻ - سارين جو چڱو ان جهلڻ.
 ● ڪٽڻ ڪٽڻ: ڏ. ڏاڻ ڏاڻ - ڪٽو ڪٽو -
 ٻيڙو ڏاڻو ڏاڻو. ٻيڙو ٻيڙو.
 ● ڪٽڻ ڪٽڻ وارو: ڳالهه ڪٽ وارو - ٺٽڪ وڙ
 وارو - ٺٽڪاڻو - وڙاڻو.
 ● ڪٽڻ وارو: ڏ. صفت. غيرت مند - غيرتي -
 غيرت مان.
 ● ڪٽڻ: حرف جر. ويجهو - پراسان - لاڳو -
 لڏيڪ - اوري.
 ● ڪٽڻ (ل): ڏ. خراب ٿيل سخت ڪٽي لسي.
 ٿالون تي چوڙيل ڪٽڻ - خراب تهه - ڪٽ
 (ڪاڇو - ٺ).
 ● ڪٽڻ ڪٽڻ: ڪٽڻ ڪٽڻ (ل) ڏ. ڏانهن - رڙ -
 واکو - ڪٽو - ٻاڪار - هاه گهوڙا.
 ● ڪٽاڪ * ڪٽاڪون: (ڪ) ڏ. ڪجڪوڙ -
 هڪل - ڌڙي - ڏانهن - رڙ - ڪوڙ.
 ● ڪٽاڪ (ت): ڏ. ڏکي قند
 مان ضعيف ماڻهو - ڏکيو ۽ ڏيرو ماڻهو.
 ● ڪٽاڪيو: ڪٽاڪيا: ڏ. ٻيڙي چڪڻ لاءِ
 چيلو ۾ ٻڌل رسو.
 ● ڪٽاهه * ڪٽاهون: ڏ. ڪرو لاک شاهه
 جي بادگيري ۾ کائڻ لاءِ ٺاهيل مٺائيءَ جو هڪ
 قسم - ڪٽاهو (ت) ٻيڙاڏ - ڏاهو.
 ● ڪٽاهه * ڪٽاهه: ڏ. (سن. ڪٽاهه =
 ڪٽاهو). کاڌي وغيره تيار ڪرڻ لاءِ لوڻ يا
 پتل مان ٺاهيل اونهو ۽ ويڪرو ٿانءُ - وڏي تشبي -
 ڪٽاهو - ٽٽو - ڪٽڇي - ليڳلام - ڪٽهو - ڪٽاهي -

● ڪٽڪ چاري: اسم خاص. تعلقي ڪپري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽڪ چور: ڪٽڪ چا (ت): ذ. ڊگھن ۽ وٽيل ڪنن واري پڪر جو هڪ قسم.

● ڪٽڪ چي: ڪٽڪ چيئون: ث. (من. ڪٽاھ =

ڪٽڪي. ٻرا: ڪٽڪ چچ). ننڍي لوهي ٿي.

ٿرئي-ڪٽاھي-ڪٽڪي-لنگلام-لرھي ٻان.

فراء ٻن. (اسم خاص). ڪاري رنگ جي پکي.

جو هڪ قسم-ڪال: ڪٽڪي. تعلقي فيض ڪڇ

(رياست خيرپور) ۾ ديھ جو نالو.

● ڪٽڪيس: ڪٽڪيسئون: ث. (من. ڪٽون =

پٽون پٽون ڪٽڪن) ٿورو بخار-بخار جي

جهيڻ-ٽوٽس-لڳن جي ڪوساڻ-ٻرو-ٽپ جي

ٻوٽ-خفيف ٽپ-گاموت-لڳن جي ٻاج-ٻت

۾ آرس.

● ڪٽڪيس: ضمير. ڪپس-هن ڪي. وٽس-

هن وٽ. لاکس-هن ڪاڻ. ٿورو بخار-

ٽپ-ٻرو (ت).

● ڪٽڪيس آچن: ٿورو ٽپ آچن-بخار آچن-

جسم ۾ جهيڻ جهڻ.

● ڪٽڪيس جتن: مصدر. تپجن-ٻرجن-تونسجن-

بخار آچن.

● ڪٽڪيسارو: ڪٽڪيسارا (ت): ذ. ان رکڻ

لاءِ ڪنڊي وانگر ٺاهيل سرن جو حوض يا جاء.

● ڪٽڪيسن: (ڪ) مصدر. تپڻ سان چمڪڻ-

سورج جو تيز ٿي وڃڻ-سيچ جو ٻوٽ ڪرڻ.

ڪٽڪڻ-چنگڻ-رلڪڻ-رينڪڻ-هرري هرري

گوڙ ڪرڻ-ڪوڪڻ. (ڪٽڪيسيو-ڪٽڪيسيو-

ڪٽڪيسيل).

● ڪٽڪ: ڪٽڪئون: ث. (ف. ڪٽڪند.

من. ڪٽڪ). رابع ۾ ٿيندڙ الڃ جو هڪ قسم-

ڪند-ڪپھئون. (قيسم: ۱-نوڙهي ۲-ٻنڻ-

۳-گروچي ۴-تندر ۵-ڪوڏو ۶-ڪھڻو

۷-ٻوسري ۸-رڙي ۹-خودلو ۱۰-جتو

۱۱-ڪوئي). ٽوسي (سپو) جو هڪ قسم-

سٺو ٿورو (ل).

ڪٽاھو-وڏو لٽاھڻو-وڏو پتلو. گڙو ٺاڪ جي نالي سڏجن جو ٿئي ۾ رڌي تيار ڪيل ڪٽاھو.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: ذ. ڏسو ڪٽاھو-ڪٽيھي.

● ڪٽاھي: ڪٽاھيسون: ث. ڪٽاھ-

ڪٽڪي-ٿي-ڪٽڪي-لنگلام-ڪٽڪي.

● ڪٽاھي ۾ ڪاڙھڻ (ت): ٽڪليف ڏيڻ-

ڏڪوڻ-تنگ ڪرڻ-اڏاھ ڏيڻ-رنجائڻ.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: (ل) ٽرس-رحم-

قياس-اجتھ-ڪھل.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: ذ. ڪرو ٺاڪ صاحب جي

ٻاڏ ڪيري ۾ ڪيل سيرو وغيره-ڪٽاھ ٻرساد-ڏامو.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو. "مٺھن ل. ڪٽاھو".

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: ذ. واهارين جو خراب

ٿيل شئي لاءِ رکھل مجرائي وغيره-لاٽ ڪٽو-

گھاٽو-گاس ٻيس-مجرائي. لاهياري ڪي لائي

جي حساب ڪاڻ ڏنل وڌيڪ آن (ل). فصل جي

وقت ۾ زميندارن کان لوھارن ۽ واڏن ۽ حجامن

ڪي مڻ جي پٺيان ملندڙ ڪجهه حصو (ل). پٺل

فصل جي ان جو ڪيل اندازو-اٽڪل روء-

الڏا (ت).

● ڪٽاھو: ڪٽاھيسون: ث. ڪٽھن ڪم

ڪرڻ لاءِ چيلھ ڪي ٻڌل ڪپڙو-ڪاٺي-

سندرو ڪوٽ جي ٻئي-ڪمرند-گنڍ.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: ذ. جھاز جو ڪٽو-

ڪٽو. (اٽڪ). ڊپڪ.

● ڪٽاھو: ڪٽاھو: ذ. (من. ڪٽو ٿرو)

ٻرا. ڪٽو چچ) ڪٽڪي جو هڪ قسم-

وڏو ٿو-ڪٽڪو-ڪٽاھو-ڪٽاھو-لڳ لڳو-

لرھي ٻان. ڊيگن ۾ هلائڻ لاءِ هڪ قسم جي

وڏي ڏوٺي-ڏوٺو-هٺي-آٺي (ٿرو) وڏو ۽

ڏوٺڪي سان).

● ڪٽاھو: ڪٽاھيسون: ث. ڪٽڪ-ٻاسو-

ڪٽڪ-ڪوشو-ڪولو. "مٺڪي ڪٽڪي"

ڪٽڪ-مان هون سلامت مڙھن.

ڪرڻ - ڪرڪڻ. سور کان آهستي آهستي دانهن
ڪرڻ ڏک کان دل ۾ رڻڻ - هري هري رڻڻ -
ٻڙڻ - هڃڻ - جهڃڻ. ٻڙڻ - ڳٽڪار ڪرڻ -
ڪوڪون ڪرڻ - گهڪهلائڻ ڏکونجڻ ارمان ڪرڻ -
نڪر ۾ رهڻ (ت). (ڪيڪيو - ڪيڪندو -
ڪيڪيل).

- ڪيڪ ۽ ڪيڪون (ل) ڏ. درد کان
ڪيل جهيٺو آواز - ڪيڪهه - ڪيڪهڪار - ڪيڪهه -
ڪيڪهڪار ٺوڪر - ضرب - ڌڪ - ڌڪو.

ڪيڪڪار ۽ ڪيڪڪارون ٿ. جهيٺو
آواز - ڪيڪهه - چيچاٽ - ڪيڪهڪار - ڪيڪهڪارو
دانهن - رڙ - ڪوڪ.

- ڪيڪڪٽ ۽ ڪيڪڪٽون (ڪ) ٿ. ٿ.
ڪيڪ - ٿورو آواز - ٻڙڪ ڪيڪار.

- ڪيڪ ۽ ڪيڪون ڪيڪهه ۽ ڪيڪهه -
ڪاٻه رڙ ڪوڪ نه ڪرڻ - ماٺ ۾ رهڻ -
ٻڙڪ ۽ ڪيڪ.

- ڪيڪو ۽ ڪيڪڪار ڏ. سنهيو آواز -
ڪيڪهڪار - جهيٺو آواز - ڪيڪهڪار - رنگ -
ڪيڪار - ڪيڪهه. وھت جي هري هري ڏک -
آهستي آهستي گوڙ (آٺ جي).

ڪيڪ ۽ ڪيڪون (ٺ) ڪيڪ ڪيڪر.
ڪيڪو ۽ ڪيڪڪا ڏ. (من. ڪيڪهه -
ڪيڪو) ٻج - آن - داٺا - الحاج - ڪيڪا - ڪيڪو -
ڪيڪو (ٺ). (من. ڪيڪ) ڪيڪ.

ڪيڪو ۽ ڪيڪڪا ڏ. خدا ڪارڻ باسيل
مانيءَ جو ٿڪر - نبي سبيل الله ڪيل کاڌي ۾
ٿورو گرهه - ڪيڪا ۽ ڪيڪا مان ٿورو ڌرو.
ڪيڪڪ ڪيڪڪون (ڪ - ڪ) ٿ. ٿ. پيرت

جو هڪ قسم.

ڪيڪهه ۽ ڪيڪهڪا (من. ڪيڪڪ).
هنيءَ وارو هڏو - ريڙهه - هنيءَ جو ڪنڊو -
ڪرلڪهو - ڪيڪندو - ڪيڪهو - ٽٽي - لائڻ.

ڪيڪ (ڪ) ۽ ڪيڪهه. سون ڪي - لڪيڪر -
ٺڪي. "ڪيڪر ڪل ڪالهي ڪا ننگي لڄيب -
ڪيڪاڙي ڪنا ڪاوڙين تون نروب".

- ڪيڪڪ رٿڳو ۽ ڪيڪڪ رٿڳا ڏ.
صفت ڪيڪ جي رنگ تي ماٺل - سانورو - سالو -
هيڊان ماٺل - ٿورو ڳورو (مانهو).

ڪيڪ ۽ ڪيڪڪون ٿ. ٿ. هڪي دانهن -
ڪيڪهه - رنگ - ڪيڪ - ڪيڪهه. روڻڻ مهل
آهستي پيريل سڌڪو. رنگ - رڙهه - روج -
روڻڻ (ڪ). سور کان ٿڪار - لوچ - سوچ -
اٿل ٻٽل. ڏک - ڪاري - صدمو - ور - ٿيٺ -
اوڪ - چوٽ - چاڙپ - ٺوڪر.

ڪيڪ ۽ ڪيڪڪون ٿ. ٿ. ڪيڪن -
گالهه جو ڪن تي پيل ٿورو وڏو - ٿوري خبر -
علم - سس - ڪيڪ - سٺا - ٻڙا - ڪيڪ - سٺ -
ٻٽو - ڪيڪ.

ڪيڪڪار ۽ ڪيڪڪارون ٿ. ٿ. (من.
ڪ) = آواز ڪرڻ. ڪوئل جو آواز - ڪوئل
هڪي جي لات - ڪيڪو - ڪيڪار.

ڪيڪڪن ۽ ڪيڪڪون (من. ڪيڪ) = آواز ڪرڻ
جهيٺو آواز ڪرڻ - ڪرڪن - ڪيڪهه - ڪيڪهه -
رنگ - رنگ - رنگت ڪرڻ - ڪيڪهڪار ڪرڻ
دل ۾ رڻڻ - هري هري رڻڻ - ٻڙڻ - هڃڻ -
واڌا ڪرڻ - رڙيون ڪرڻ - رڙيڻ - ڪوڪون ڪرڻ -
دانهون ڪرڻ - روئي ڏيڻ - ڏاڍي رڻڻ - ٻڙڪو
مچائڻ - رون رون ڪرڻ - روج راڙو ڪرڻ -
مانڊو ٿيڻ - سانو ٿيڻ - ڏرڪن - هڃڻ - سس
ڪوماڻيڻ. ٿڪ ٿڪ ڪرڻ - ڪرڙات ڪرڻ
ڪٽر ڪٽر ڪرڻ. (ڪيڪيو - ڪيڪڪندو -
ڪيڪڪيل).

- ڪيڪڪيڪي ٻٽون (ت) ۽ ايمار ٿي ٻٽون -
اڪهو ٿي اون.

ڪيڪڪن ۽ ڪيڪڪون (من. ڪيڪڪ).
(ڪيڪڪيو - ڪيڪڪندو - ڪيڪڪيل).
"رڳي وار ڪيڪڪو ماريس تهه گمان".
(سر مومل رانڻو شاهه).

ڪيڪڪن ۽ ڪيڪڪون (من. ڪ) = آواز ڪرڻ
جهيٺو آواز ڪرڻ - ڪيڪهه - رنگ ڪرڻ - رنگو
ڪرڻ - ڪيڪهڪار ڪرڻ - ڪيڪهه - ڪيڪهڪار

- ڪٽڻو وجهڻ: هڪو وجهڻ - فال وجهڻ.
 ● ڪٽهار ڪٽهار: ڏ. مٿن يا مٿين جو لهيل هار - هيرون جو هار. مٿيو (جواهر آبدار ۷۹).
 ● ڪٽهو ڪٽها: ڏ. ٻڙيءَ کي چڪڻ لاءِ ميربحرن جي چيلهم جي ٻڌڻ لاءِ رسو - ڪٽهه (ت).
 ● ڪٽهي ڪٽهيون: ڏ. ٿالون هڪ لاءِ گول ٽٽي - لوهه جي ڪاري.
 ● ڪٽڻ: توکي.
 ● ڪٽيئي (ڪ): ضمير. توکي - ڪٽيئي.
 ● ڪٽي (ڪ): ضمير. توکي - ڪٽي.
 ● ڪٽيئي ڪٽيئون: ڏ. (پا. ڪٽيڪا. ڪٽڻ = هرڙو). ڏرو - هرڙو - ٺڪرو - ٿورو پورو - پڪو - حصو - رتي - هٿ - مڪ - تيرساتر - ٻچڪڙي - لغار - ڀاڱو - ٻڙي. چالور وغيره جو ٻچڪل ٺڪر يا روح - الحاج وغيره جو ڏاڻو - ڪٽو - ڏاڻو (هيري جو) ڏرڙو - سٺو - موٽي. طافت جو جڙو. ڏاڍو يا ڏڦڻ جهڙو ان - رڙو. مينهنن جو ٿڙو يا ٿڙي - ٻولند.
 ● ڪٽيارو ڪٽيارا (ل - ڪ): ڏ. لغام - لنگام - واڳڻ.
 ● ڪٽيان: ظرف. هنن وٽ - وٽن.
 - ڪٽيائين: ظرف. هنن وٽ - وٽس.
 ● ڪٽيئي ڪٽيئون (ت): ڏ. چوٽائي مال جي سڃاڻپ لاءِ ڪن ۾ ڪيٽل لڻائڻ - ڪٽر - وڏ - چير.
 - ڪٽيئي ڪٽڻ: سڃاڻپ لاءِ لشان ڪرڻ - وڏ وجهڻ يا ڪرڻ - ڪٽر وجهڻ.
 ● ڪو: ظرف. ڪوئيئي - هڪڙو (جڻو) - هڪڙو. ڪو به.
 ● ڪو (ت): ڏ. ڪانڪن هڪڙو جو آواز.
 ● ڪوٽا (ت): ڏ. ٻيهوشي - ڏوڪر - ڏڪر - سام - ڳٽهر - غنڊو.
 ● ڪوٽ ڪوٽون: ڪوٽ: ڏ. (سن. ڪ = خراب + وات = رستو). بنا رستي جي

- ڪٽڻ: انهن کي.
 ● ڪٽڻ (ڪ): ڏ. گاه جو هڪ قسم.
 ● ڪٽڻ (ڪ): مصدر. ڪوٽائي - ڪوٽڻ.
 (ڪٽيو ڪٽندو - ڪٽيل).
 ● ڪٽو ڪٽا: ڏ. (سن ڪٽهه = ڏاڻو).
 الحاج جو ڏاڻو - ڏرو. ان - آناج. ايج.
 - ڪٽا ڇاڇڻ: مائتي ڪرڻ وقت چرڪر ۽ چوڪريءَ جي ڇاڇ ڪرڻ.
 - ڪٽا ڪٽا ڪٽا (ت): ڏ. بارڪ لڳو ڪندڙ. بڻيل - ڪنجوس - شور - موڙي.
 - ڪٽا ڪٽا هٿن: بڻيل هجڻ - ڪنجوس هجڻ.
 - ڪٽو آگاهي: ٿورو ڏرو به قبول ٿيڻ.
 - ڪٽو قرار هٿن (ت): بخت همراه ٿيڻ - قسمت زور ٿيڻ - خوش نصيب ٿيڻ - بخت جي هاوري ٿيڻ - ستارو زور ٿيڻ.
 - ڪٽو ڪٽڻ ٿيڻ: ڏاڍا ڌار ٿيڻ - علحدو ٿيڻ - اتفاق ٽوڙڻ - وڙڻ - چڙو چڙ ٿيڻ - ٽڙو ٽڙو ٿي وڃڻ - ٽڙي پڪڙي وڃڻ.
 - ڪٽو ڪٽو: ڪٽو ڪٽو - چڙ وڪڙو - واء وڪير - پڪڙيل - علحدو - جدا جدا - تير وڙ - است و ست - ٽٽل ٽٽل - ٽڙيل پڪڙيل - ڪٽريل - اتفاق - ٻيل - هيڏانهن هوڏانهن - گهڻن طرفن - ڪوٽائي.
 - ڪٽو ڪٽڻ: ڏرو. لياقت لڌيڪارڻ - ڪا به هوشيار لڌيڪارڻ.
 - ڪٽيئي جي به ڪٽر ڪٽڻ: صنعت ڪرڻ - مالڪو صرفو ڪرڻ - ٿور خرچي ڪرڻ - ڪيفائيت ڪرڻ.
 - ڪٽيئي گهٽ ڪاسو: ٿورو گهٽ - البت ڪٽيئي ڌري گهٽ - ٿوري گهٽائي - رتي پڪسو - ٿورو چوڻو.
 - ڪٽيئي گهٽ ڪاسو ٿيڻ: ٿوري تان ڪسي وڃڻ - هٿ تان رمجي وڃڻ - ڌري گهٽ ٻڃي وڃڻ.
 ● ڪٽو ڪٽا: ڏ. (ع. قريح = ڪٽو). هڪو - ڦال - ڍارو.

اٽڪل بازي - چالپازي. (صفت). ڪميٽو - بي حياءَ -
بي شرم - رڌ ڏيل* (ڪ).

● ڪ-وازو* ڪ-وازا: ڏ. جاءِ جي ڀت جي
اوساري کڻڻ وقت ڏاڪڻ والڪي اڏيل تختو.
ڦاسي* جو تختو - ڇڪو.

● ڪ-واڪيپ* (جمع*). ڪوڪب (ع). تارا.
● ڪ-واڪيپي* ٿ. ٻوٽي جو هڪ قسم (هي
ٻوٽي خوشبوءِ ڌار ڦيندي آهي، گل پوري رنگ جا
پن ڪٽي جي ڪٽن والنگر). دوا طور ڪم
آندڙ هڪ ڀسارڪو وکر.

● ڪ-والو* ڪ-والا (ت) ڏ. ڪنڀرو - ارم -
نازڪ - ٻٽڙو - ڦٽيس - مثاير - ڪومل*.

● ڪ-واءِ (ت): ڏ. (ڪ) = واءِ = خراب هوا
زماني جي گردش. الاءِ - ظلم - بي الصافي - الدير -
وٽيل* - رڻ*.

● ڪ-وائين* (ل) مصدر. لاهند ڪرڻ - پسند نه
ڪرڻ - نه وٺڻ - لاهڻال ڪرڻ - قبول نه ڪرڻ.
(ڪيوڀو - ڪيوڀيندو - ڪيوڀيل*).

● ڪ-وائيني* ڪ-وائينون* ٿ. (سن. ڪو+
وائي = خراب ڳالهه) خراب وائي - ٻچڙو سون -
بد شيڪون - بد فال.

● ڪو-ٻڻ* مصدر. ڦٽڪ سان زمين کي سڌو
ڪرڻ - ڪوڀو ڪرڻ - ڪوڀي سان ماپ ڪرڻ يا
لهڀول وٺڻ. (ڪوڀو - ڪوڀيندو - ڪوڀيل).

- ڪو-ٻو* ڪو-ٻا: ڏ. (ويدڪ. سن. ڪشپ =
ڦڪ). فرش کي سڌي ڪرڻ جو اوزار - مٽي
ٻڄڻ ۽ سنوارڻ جو هڪ اوزار - وٽوهرڙ - وٽوڙ* -
ڏمڪ* (الڪ). لهڀول.

- ڪو-ٻو* ڪمڻ*: ڦرتي* کي سنوت ۾ آڻڻ -
زمين هموار ڪرڻ - هٿ سڌو ڪرڻ.

● ڪوڀ* ڪو-ٻون* (ل) ٿ. سن. ڪوڀ =
ڪٽڻ) زمين جو ڪاٺال ڏرهيون حصو - ڪوهي
الله رائيءَ جي ڪيل ڪاٺ. اونڌاهي چرڻ - ڏرڻ -
ڪوڀڙ* ڪوڀڙو - غار - ڪٽڻ - ٻر ڪهڻل* - ٻوڙ*.
چيلن بند ڪرڻ لاءِ زمين ۾ ڪوٺيل ڪٽڻ (ت).
ڪٽي جي ورهڻ لاءِ زمين ۾ ڪوٺيل ڪٽڻ (ت).

ڇڪهه. خراب رستو - ڏمڪي واٽ - اولو رستو -
اڙالڪو ٻيڇرو - غلط واٽ - ٻي راهي - اوجھڙ -
گمراهي. (صفت). ڪوائو - خراب رستي وارو -
ڏمڪي واٽ هلندڙ - اڙالڪو - دشوار - اوجھڙ وارو -
گمراهه. بد عادتو - بي فضيلتو - ڪلچڻو - بي لچڻو -
اهلڪو - ڪنوار*.

● ڪ-وائو* ڪ-وائو: ڏ. خراب واٽ وارو -
اوجھڙ وارو - اڙالڪو - اڙالڪو - دشوار - اهنجو.
● ڪ-واجهو* ڪ-واجهتا (ت) ڏ. ٻي هنڌ -
جنت* - ان آزمودگار.

● ڪ-وارڻ* مصدر. (سن. ڪ = خراب +
واٽ = هوا. ٻرا. ڪ = خراب + واٽار). ڪ-وار
ڪرڻ - هيڄو ڪرڻ - ڪيلا ڪرڻ - گهٽائي ڪرڻ -
شڪايت ڪرڻ - عيب لائڻ - ڪٽڪ لائڻ - بدنام
ڪرڻ - لائي چمائي ڪرڻ - رسوا ڪرڻ - لهندا
ڪرڻ. ٻي مالو ڪرڻ - ٻي عزت ڪرڻ - ذليل
ڪرڻ. لبيءَ لائڻ - بددي رکڻ - الزام رکڻ -
بڻهتان رکڻ. پٽا ٻاراڻا ڏيڻ - هٽڻ. طعنا ڏيڻ -
مهڻا ڏيڻ. اڇاڀو سڃاڻو ڳالهائڻ - ڪارڪند ڪرڻ.
طوفان آڏارڻ - فتنو ڇاڳائڻ - ٻڪيڙو سڃاڻڻ - فساد
ٻرا ڪرڻ. (ڪ-وار هو - ڪ-وارهندو - ڪ-واريل).

- ڪ-وار* ڪ-وارون* ٿ. ڪيلا - لهندا -
شڪايت - لائي چمائي - عيب ثواب - غيبيبت -
چغلي چائي. خداري - بدنامي - ذلالت - گهٽائي -
لاڻ. طعنو - ميهڙو. ٻاراڻو - وڻ - ٻٽو. بد سخن -
ڪار - بد هڏ. طوفان - فتنو - ٻڪيڙو - فساد.

● ڪ-واڙ* ڪ-واڙ: ڏ. (سن. ڪڻات =
ڌر جو طاق). ڌر - دروازو - لنگهه - پٽيو -
گهٽ* دروازي جو طاق*.

● ڪ-واڙي* ڪ-واڙ پٽون* ٿ. ٻڙي* جو
هڪ عضوو - ٻاڙي جا خال - منن جي وچ وارا
خال - ٻاڙيءَ سان لڳو لڳ جمڙي کي جهليندڙ
ڪاٺي.

● ڪ-واڙ* ڪ-واڙ: ڏ. (ع. قواعد = ٻڙيد)
فوجي چٽپ راست - فوجي نقل و حرڪت - قواعد -
(الڪ). ٻڙيد. حرڪت - ٻڙيد. حرفت - ڪيڏ -

● ڪوٽڪ ۽ ڪوٽڪئون : (من. ڪئوٽڪٽر).
آگوي هالس وارو هڪ جهنگلي ٻوٽو - (هي ٻوٽو
زمين تي ول وانگر ڪڙي، سنه سن پڇ ۽ خشڪ
جهڙو ٿئي، دوائن طور ڪم اچي، هن کي جانور
ڪوٽ ڪائين)، لنڊو ڪالي ۽ جو ٽڪر (ت).
تماشو - مڙو.

● ڪوٽ ڪياھ : اسم خاص. تعلقي ميرپور بٺوري
۾ هڪ ڊھ، جو نالو.
● ڪوٽ ڪٽل ۽ ڪوٽ ڪٽل : ڏ. (ف). سوار
ڪان سواءِ گهوڙو - ڪوٽ ڪٽل - خالي گهوڙو.
ضرورت کان سواءِ گهوڙو - خاص سوار ۽ جو
گهوڙو. بهشتي گهوڙو - بٺراڻ - ڪيڪان (ڪ).
● ڪوٽيمير ۽ ڪوٽيمير : ڏ. ڏاڻن جو ساڻو
ٻوٽو - ساوا ڏاڻا خوشبودار پاڇي ۽ جو هڪ قسم
(دل ۽ دماغ کي فرحت ڏيندڙ) - سائي مسالي
جو هڪ قسم.

● ڪوٽو ۽ ڪوٽا (ت) : ڏ. صفت. چوٽو -
لنڊو ڪوٽاهه - ڪوٽهه.
● ڪوٽهه ۽ ڪوٽهه : ڏ. صفت. ڪوٽاهه -
لنڊو - الپ - لائو - لائو - گهٽ - ٿورو - سوڙهو -
تنگ - ٿوٿوري (ڪپڙو) گهٽ ماپ جو - ڪم -
ڪٽل (پاڳو) - ليرسو - زائل - ان ٿورو - ڪسو -
گهٽ - اولو - ٿورو (عقل) - آهڻو (اسم).
حساب چور - ڪم ۾ ڪوٽاهي ڪندڙ.

● ڪوٽهه ڊمي ۽ ڪوٽهه ڊميون : ڏ. ٿ.
ايماري ۽ جو هڪ قسم - ڊم ڪٽي - ڊم - ساهه
جي ٽڪايل - آڀو ساهه.
● ڪوٽي (ت) : ڏ. لنڊي - چوٽي. شيڪاري
ڪٽا چڪيندڙ (ت).

● ڪوٽي ۽ ڪوٽي : ڏ. صفت. ڪوٽي.
● ڪوٽي لائي : ڏ. ڪوٽي ڪار. Salsola
(Sp: Indet).

● ڪوٽ ۽ ڪوٽون : ڏ. (سن. ڪڪڙش =
ٻڌن جو هاسو < سن. ڪوشٽ = ٻيٽ). ڪم
جو هيٺيون حصو - ڪوٽه - ڪڪ - ٻيٽ.
گريپ - آمان - رحيم - بجهه دالي. هٿر - چي

اوجي ڪناري ۾ گهٽپ. اوندهه - الڏرو. رگه -
گرمي - آهس - اوماهي - اڪيرس (ت). ڪٽڻ -
ڪٽڻ.

● ڪوٽ پير ۽ ڪوٽ پير : ڏ. ڪوپ. غار. رگه.
● ڪوٽ پير : اسم خاص. مسلمانن جي هڪ ذات
جو نالو.

● ڪوٽ ۽ ڪوٽون : ڏ. (سن. ڪٽڻ =
گالهه). ڪٽهائي - ڪوٽا - ڪٽل - نظير - قصو -
بيان - وارثا - ڪٽا - گالهه - آڪاڻي. شعر - گاهه -
غزل - ٻيٽ - ڪيٽ.

● ڪوٽا ۽ ڪوٽائون : ڏ. (سن. ڪوٽ <
ڪوٽا = شاعري). غزل - ڪيٽ - شعر - ٻيٽ -
نظم. شاعري - شعر گوئي - ٻيٽ بازي.

● ڪوٽ : ڏ. چولي ۽ جي وجهڻ لاءِ هٿر جي
هيٺين ڀاڱي وارو سوراخ.

● ڪوٽاهه ۽ ڪوٽاهه : ڏ. صفت. (ت).
ڪوٽاهه (لنڊو). چوٽو - لنڊو - لائرو - الپ -
ٿوٿوري - لائجهو. ڪسو - اوٽو - ٻوٽو -
ان ٿورو - زائل - ليرسو - ڪٽل - ڪم -
ڪٽهه - ڪٽي. (ڪپڙو) سوڙهو - تنگ -
چوٽ - ٿوري ماپ جو - آهڻو - ٿورو -
ٿليل - مختصر. (اسم). حساب چور - ڪم ۾
ڪوٽاهي ڪندڙ.

● ڪوٽاهي ۽ ڪوٽاهيون : ڏ. لنڊائي -
چوٽائي - لالائي - لالجهائي - هڪائي - گهٽائي.
ڪٽي - ڪٽ - ان ٿورو - ڪوٽ. اوٽائي - درڪار -
سوس - تنگي - ڪس - هٽي - ڪوٽي - اٺاڻ -
ڪاٺ (هائي جي) - لير سائي - گهٽي. ٿورائي -
اختصار. چوڪ - ڀل - سٺو - غفلت.

● ڪوٽاهي ڪرڻ ۽ ڪمي ڪرڻ - گهٽائي
ڪرڻ. ڊهر ڪرڻ. نقص وجهڻ - ورڙ ڪرڻ.

● ڪوٽرو : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو (اڪثر
ٿرهارڪر سندن ۾).

● ڪوٽيري ۽ ڪوٽيري : ڏ. صفت. (سن.
ڪوٽن = ڪٽيڙن). ڪٽر ڪندڙ - گاهه ڪٽر
ڪندڙ. ڪٽر رکندڙ يا وڪندڙ.

- ڪوٽڙي ۽ ڏ. صفت. (من. ڪوٽه = قلعو)
ڪوٽ جو. ڪوٽ وارو. (سن. ڪوٽڙي =
ڪروڙ) ڪروڙ (ڪروڙ) (من. ڪوٽهه = قسم)
قسم - لعلو. (الڳ ڪوٽ = الڳ ڪوٽ)
ڙالو چولي جي مٿان پهرڻ جو اڌ ڪوٽ - لٽو
ڪوٽو - پٽي ڪوٽ.

• ڪوٽار ۽ ڪوٽار ڏ. (سن. ڪوٽاره =
ڪوٽ وارو شخص. سن. ڪوٽ + وار [وال])
قيدار جو پٽوالو. لوڪر - ساهي - خدمتگار.
خادم - پيلي - چاڪر.
• ڪوٽار ڪوٽ ڏ. لوڪر چاڪر - خادم -
پٽوالا پٽا.

• ڪوٽ ٻاجو ۽ اسم خاص. تعلقي جو هيءَ
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ ٻجڙو ۽ اسم خاص. تعلقي منجهوري
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ ٻهادر ۽ اسم خاص. تعلقي نوشهري
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ ٻاروچو ۽ اسم خاص. تعلقي سيوهڻ
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ ٻر ڙاڻي ۽ اسم خاص. تعلقي ڊگهڙي
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ جنگو ۽ اسم خاص. تعلقي ٿل
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ چانڊ ڪو ۽ اسم خاص. تعلقي ڏوڪري
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ حبيب ۽ جاگير ۽ اسم خاص. تعلقي
گڙهي ياسين مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ حبيب ۽ رعيتي ۽ اسم خاص. تعلقي
گڙهي ياسين مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ حبيب ۽ مٿي ۽ اسم خاص. تعلقي
مڪ ديه جو نالو.

• ڪوٽ ٿري ۽ ڪوٽ ٿري ڏ. (ت) ۽ ٿ.
اوطاق - مهان خالو. ڪوٽڙي.

• ڪوٽ ٿري ۽ اسم خاص. گڙهي غيري، روھڙي،
ٽنڊي باگي، ڪنڊياري ۽ ڪوٽڙي تعلقن مڪ

چولي پوڻ واري جاءِ ڪاڻ هيٺ وارو
ٿڪر (ل).

• ڪوٽرو ۽ ڪوٽرا (ڪ-ٿ) ڏ. (سن.
ڪوٽ = ٻرو). ڪوٽرو - ٿيلو. ڪوٽ - ٻجڻڪو -
ڇنو.

• ڪوٽري ۽ ڪوٽري ڏ. (سن.
ڪوٽ = ٻرو). ڪوٽري - ٿيلو - جهولي -
کوٽڙي - ٻجڻڪي - ڇي - ڪوٽ - ڪڇڪول -
ڪوٽ ۽ ڪوٽ ڏ. (سن. ڪوٽ =

ڪوٽ). شهر جي چوڌاري ڏل ديوار - لشڪر
رڪن جي بچاءَ لاءِ ڏل وڏي هيٺ - قلعو - ڪوٽ -
شهر پناه - ڪيڏ - عالم پناه - حصار - شهر بند -

چار ديواري. بادشاهن جي رهڻ جو وڏو محلات -
تصو. ڀرت جو مڪ قسم بخي م قلعي وانگر

مڪ ٻئي مٿان چاڙهي بهاريل ڪنگريون (ت).
گور ڀالو - ڏو - نيزو. ٻئي والد م آهل لينڊ -

ٻاون - تيرهو. (الڳ) قسم جي مٿان ٻانڱ جو
سپيل ڪوٽو - ڪوٽو - ڪوٽو. (سن. ڪوٽ)

ڪروڙ.

- ڪوٽڙي ۽ ڪوٽڙي ڪوٽڙي (ت) ڏ.
گري ڙال جي ٻانڱ جو مڪي ڀرت ڀريل چولي
جو مڪ قسم.

- ڪوٽ جي مٿي ڪوٽ ڪي لنگڻ: مالڪ
جي شيءِ وٺڻ ٿي مالڪ ڪي ملڻ - پنهنجي شيءِ
ٻان ڪي ڪم ڄڻ.

- ڪوٽڙو ۽ ڪوٽڙو ڏ. ننڍو قلعو -
ننڍو ڪيڏ.

- ڪوٽڙي ۽ ڪوٽڙي ڏ. قلعو - ڪيڏ -
ڪوٽڙو - حصار.

- ڪوٽ ڪپرائڻ ۽ قلعو ڇاڻڻ. تمام ڏکي
ڪم م ڪاٺياپ ٿيڻ - وڏي مصيبت ڪي منهن ڏيڻ.

- ڪوٽ ڪي مٿو ڏيڻ ۽ وڏو تڪليف وارو
ڪم - رانجام ڪرڻ - ڪم ڪرڻ.

- ڪوٽ هٿن ۽ ٻئي والد م سالد سٽ يا
تيرهن هٿ ڪٽي وڃڻ - لينڊ ڏيڻ - آڱ
چاڙهڻ.

جو عملدار - فوجدار - پهريدار - راڪو - رڪوال -
چونڪيدار - پهريوارو - بادشاهي خاص نوڪر -
ڪوٽڙ - ڪوٽوار -

- ڪوٽوالِي ۽ ڪوٽوالِيُون (ٺ) ٺ. ڪوٽوال
جو دفتر - چونڪي لاء مقرر ڪيل پوليس ٿانو -
ڪوٽواري - ڪوٽاري ڪوٽوال جو ڏندو -

• ڪوٽِي ۽ ڪوٽِيُون (ٺ) ٺ. ٺ. آٺ جي
پلان جي پٺيان لڳل ڪاٺي - آٺ - جهٺل -
آٺ - چٽير - پگريءَ جو هڪ قسم (ڪ) -

• ڪوٽِي " آفيسر ۽ ڏ. آفيسر جو هڪ قسم -
سارواڙ مان سنڌ ۾ عمرڪوٽ رستي ايندڙ
آفيسر -

• ڪوٽِيَا ڏ. وڻ جو هڪ قسم (قر دانبا
ڪول سارا ٿين، چوڏا ۽ ٻج ان جو ڪاڙمي گروڙيون
ڪيون ته ٿڙي جي سو ۽ وات جي ڦرڙين لاء
فاندي وارو آهي). دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
پسارڪو وڪر -

• ڪوٽِيَا (ڪ) ڏ. خريف ۾ ٻيڻا ٿيندڙ
هڪ وڻ جو ميوو - چيٽڙ - ميهڙو -

• ڪوٽِيَسَرُو: اسم خاص تعلقي ڪراچي ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِيَسَر: اسم خاص. لڪوٽ جي ويجهو
هندن جو هڪ تيرٺ. (لطيفي سير). ڪڇ ۾
هڪ ڳوٺ (سنڌ جو سيلائي)

• ڪوٽِ يَعْقُوب: اسم خاص. تعلقي روھڙي ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِيَلِي ۽ ڪوٽِيَلِيُون (ٺ) ٺ. ڪالڪهاري
آٺ -

• ڪوٽِيَنِيُو ۽ ڪوٽِيَنِيُوَن (ٺ) ٺ. ڏ. مٺ جيڏو
وڏو چيٽڙ -

• ڪوٽِيُو ۽ ڪوٽِيَا ڏ. ٿان جو هڪ قسم.
ٻٽيلو - ڀولي - مڇوئو - لٺي ٻڌي.

• ڪوٽا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو -

• ڪوٽڙ ۽ ڪوٽڙ: ڏ. (سن ڪوشنگار).

آها ڪوٽِي جتي سيد و رکجي - پٺدار - پاندارو -
گدار -

ديھ جو نالو. جيسلمير طرف هڪ ڳوٺ جو نالو
(جتان ڪاڪ لئين نڪري ٿي) ڀٽ شاھ کان
ٻنچ ميل پري هڪ شهر (جو هاڻي ٿئي ويو آهي).
• ڪوٽڙ يا: اسم خاص. گر ۾ رهندڙ راجپوتن
جي هڪ ذات جو نالو -

• ڪوٽڙِي آلہ رکيو شاھ: اسم خاص. تعلقي
کهوڙا ٻاري ۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽڙِي ٻرائِي: اسم خاص. تعلقي ٺٽي ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽڙِي جاگير: اسم خاص. تعلقي
کهوڙا ٻاري ۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ مَتَابو: اسم خاص. تعلقي موري ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ مُلُطَان: اسم خاص. تعلقي شڪارپور
۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ صادق شاھ: اسم خاص. تعلقي
ٻٽي عاقل ۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ عالمُون: اسم خاص. تعلقي سجاول ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ عَسَلِي: نواز: اسم خاص. تعلقي
گڙھي خيرو ۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ ڪاروا: اسم خاص. تعلقي شھداد ڪوٽ
۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ گنل محمد: اسم خاص. تعلقي ٺُل ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ ڪوٽيلو: اسم خاص. تعلقي ميرپور ماٿيلي ۽
تعلقي ڪوٽ ڏيجي (رهاٽ خيرپور) - ۾ هڪ
ڳوٺ ۽ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ ڪوٽيلو يوسف: اسم خاص. تعلقي اٻاوڙي ۾
هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ لَبِي: ٻيٽي: اسم خاص. تعلقي
شھدادڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو -

• ڪوٽِ وار ۽ ڪوٽِ وار: ڏ. ڪوٽار - ٻٽوالو -
نوڪر - خادم - خدمتگار - چاڪير - ٻيلي -

• ڪوٽِ وال ۽ ڪوٽِ وال: ڏ. (سن. ڪوٽ -
وال). شهر جي رڪوالي ڪرڻ لاء رکيل پوليس

= کو'ئو ۽ کو'ئوؤ ذ. صفت. کو'ئوؤ -
 کوئیندو - سدا' دیندو - سدا' ندو - قاصد -
 خاہری.

● کوٽو، ڪوٽا، ذ. (پرا. ڪوٽگا. من.
ڪوٽا < ڪَٽَڻُڪَ > ڪوشٽ). ڪشاد و صفو يا
ڪمرو۔ ماڙي واري ڪوٺي۔ مٿيون طبقو۔ الو۔
بار۔ بالا خالو۔ ان رڪن جو پائڊو۔ گندي۔
گنديءَ نموني ٺهيل ان رڪن لاءِ ننڍڙو گهر.
ڪڏھ۔ منگھہ۔ ياد گيرہ. مٿي جو ٺهيل گندلو
جنهن ۾ ماليون وغيره رکندا آهن۔ فندي بڪارہ.
پنڊِي. ڪاميل پتہ۔ ٻنو۔ ميدان (ڪ). شاديءَ
وقت گهوٽ کي ڏال بسترو (ستور) پٿرائي ۽
وِھاڻو). سڌہ۔ سڌو. (من. ڪوشہ) ڏاکڻين
ليڪن جو جوڙو جنهن منجهہ ڪي لفظ يا
حساين ۾ ڪي انگ ايند هجن. ليڪن سان
ٺهيل خالا.

● ڪوٽي ۽ ڪوٽيئون : ٺ. (هرا. ڪوٽيگا. سن. ڪوٽيگا < ڪوشش، ڪوشٺ). گهر جو ننڍو حصو. جاءِ جو اڏيل ننڍو ٺڪر. ننڍو ڪمرو. صفو. (الڪ) روڙ. جاءِ. جڳهه. گهٽر. مڪان. سترام. مسافر خانو. جاءِ جي پاسي کان مهمان لاءِ ننڍو ڪمرو. اوطاق. بڻڪ. واهاري جاءِ. پيهي. ڪارخانو. دڪان. ان رڪن جو پائڊو. گدام جي ڪوٽي. گدام. ڪٽنجينو. هائيلو. البارخانو. وڪار. پائڊو. مال گدار. باٺلي يا شيشي جو هڪ قسم. پڙي. جي ٻاچيل ۾ سامان رکڻ جي جاءِ (ت). چمڙي جو گول ڦلھو پٽو (جو زين مان ٻڌيل عولڊ آهي ۽ ٻي ۾ وولڊ آهي). (اسر خاصن). لاڙڪاڻي، جاتي، شاهنڊر ۽ ٻيو ٿيلن ۾ هڪ ڏيه جو الو.

- ڪوئي 'چؤ هنن' پٿراني ڪرڻ - عالم آشڪاري ڪرڻ.
- ڪوئي 'ميدار' ڪوئي 'ميدار' ذ. ٻڌي وڪري جو واهاري - واهاري - سؤا گهر - ڪارخانيدار.
- ڪوئي 'ميدار' ٿ. صفت. ڪوئي دار جو ڪر يا ڏنڌو.

● ڪوٽ ناريءَ ۽ ڪوٽ ناري پٽون ۱ ث. (سن . ڪوٽ ناري پٽڪا > ڪوٽڪا). مون ۽ ٻيا چاندي پڪهارڻ لاءِ ڏيئي وانگر لهيل مٽيءَ جو ٿانءُ - سوارڻ جي مون ڳارڻ جي ڪٽوري - ٻيالي - وٺي. (ڏ). شاديءَ جي موقعي تي گهٽ جو عيوضي (جنهن سان ساڳي ڏين -) آهينءَ (ل). چچ هر ڪارڪن ورهائڻ وارو ماڻهو (ت). فقيرن جي سامان جو لکهيان - منجهو.

● ڪوٽڙي ۽ ڪوٽڙ پٽون؛ ٿ. (هرا. ڪوٽڙڪا). ننڍو صفو - ننڍڙو گهر - حجرو - ڪمرو - ان جو رکيل ٻالڳو.

● ڪوٽياڻو ۽ ڪوٽلياڻو: ڏ. ڏائين وڃهڻ لاءِ
ميٽي جي ٺهيل ڪُنڊي. ماني وغيره رکڻ جو
ڪمات (ڪ).

● ڪوٽڻ؛ مصدر. (سن. ڪرده = سڏ ڪرڻ).
 سڏڻ - سڏ ڪرڻ - ڪوٺ ڪرڻ - ڪوٺي اچڻ -
 ڪهراڻڻ - ڪولائڻ (ڪوٺيو - ڪوٺيندو ڪوٺيل).
 ڪڪوٽ ڪوٽڻ؛ ٺ. سڏ - دعوت -
 ڪاليد - سڏو - اينيد - شادي وغيره جو سڏ.
 حاضري - شروعاتي.

— ڪوٽاري ۽ ڪوٽاري ۽ ذ. قاصد - اياھو
آئيندڙ - ريماري - منيهو ۽ ڇاڻيندڙ.

- کو'نائی' مصدر۔ مڈائی۔ کھرائی۔ کوٹ
کرن۔ مڈی۔ دعوت کرن۔ ایمنب ڈین۔ صلاح۔
سڈ ڈین (کو'نائیو۔ کو'ائیندو۔ کو'نائیل)۔

— ڪو ٺاڻڻو ڪو ٺاڻڻو؛ ذ. صفت. سڏڻ وارو۔
 سڏ ڏيندڙ۔ قاصد۔ لياڻو ۽ هجائيندڙ۔ ڪوٺڻ وارو۔
 نياڻو آڻيندڙ۔ اڏائي۔ سڏ ٻندڙ۔ هالڊينگ۔ ويڙهي۔
 ”ڪوٺاڻو ڪرڻ جو، اٽو ۽ ٻي ٻريان ٿي ميان“
 (مر مومل راڻو۔ شاه)۔

- کوٹ قیسن: سدا
 اچن - کھر قیسن - طلب قیسن - یاد گوی قیسن .
 - کوٹ کرائین: سدا
 ہدائن - کھرائین .

== کوئی کٹر نہ ہو: کالید کرے۔ ہڈائیں۔
مڈن۔ دعوت لایں۔

● ڪوٺي ڪوڪر : اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوٺر : ذ. (ع. ڪوٺر = هڪ بهشتي نالي). جنت جي هڪ لهر جو نالو. بهشت ۾ وهندڙ هڪ لهر جو نالو. (صفت). وڏو سخي. داتا. سخاوت جو صاحب. وڏو بهشتندڙ. نياض. مهربان. رحمدل. باجھارو.

● ڪوپ : ڪوپون (ڪ) ۽ ٿ. وڻ جي سنھن ٽارين کي وڍڻ جي حالت. چالنگ. ويڊ.

● ڪوپ ڪرڻ. ڪيل ٿلهين ٽارين مان گاه وارون سنھڙيون ٽاريون ڪپڻ. وڏين ۽ ٿلهين ٽاين مان گاه چالنگ (مال جي چاري لاء).

● ڪوپ : ڪوپ : ذ. (من. ڪٽڻپ. انگ. ڪپ = هبالو). چانھ پيئڻ جي ڪم ايندڙ ڳن مان لنڊو چيني يا اکر جو هبالو. (الڪ) ڪپ.

تھر. غضب. ظلم. الرث. ڪاور. ويل. عتاب. زبردستي. ڏاڍائي. اندر. بغداد. اوچتي مصيب. آفت. سختي. غصو. ڪروڙ. ڪاوڙ. جوش.

چڙبو. خشم. جڪ. چٽو. چٽائي. چوپ. ظلم جو اڏو. ميڙ. ميڙاڪو. گوڙ. مجموعو. مڻ. هٽس. ٻاچر. مالڏاڻو (ل). ڪوھ (ت) گل جو

هڪ قسم (پيلا). (اسم خاص). تعلقي فيض گنج (رياست خيرپور) ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوپاڻيمان : ڪاوڙيل. غصي. رنج. ڪوپ ٿيڻ : ڪاوڙجڻ. اراض ٿيڻ. ڏمرجڻ. جوش ۾ اچڻ. غضب ۾ ڀرجي وڃڻ.

● ڪوپ ٻون : مشڪلات ۾ ٻون. هرڄو ٻون. چٽي ٻون (ت).

● ڪوپ ڪيڏن : مرضي موجب ڪم ڪرڻ کان سواءِ لڙ وڃڻ. ڪالپ ٻڌي وهڻ. ڪروڙ ڪيڏي وهڻ.

● ڪوپ ڪڍي : ڊرھڻ. مجبور ڪرڻ. ڪروڙ ڪيڏي وهڻ.

● ڪوپ ڪرڻ. ڪاوڙ ڪرڻ. ڪوپ ڪوڙڻ : ظلم ڪرڻ.

● ڪوپمان : ڪوپمان : ذ. صفت. ڪوپ. ڪاوڙيل. ناراض. ڏمريل. غصي. رنج. وڏو.

● ڪوپمان (ڪ) : ڪاري جي وڏي ٻيڙي (وان) کي هلائڻ لاءِ طرفن ۽ لڪڻن جي رهنمائي ڪندڙ هڪ اوزار. ديرو. قطب نما.

● ڪوپر : ڪوپر (ت) : ذ. ڪوپري. ڪيپرائي. ڪوپري. ڪيپرائي. ٽيپڻ.

● ڪوپر : ذ. ڏاتو جو هڪ قسم.

● ڪوپرو : ڪوپرا : ذ. (سن. ڪٽرهر = سڪل ٽاريل). سڪل ٽاريل. ڪوپرو. ٽاريل. ڏوٽڪي. ڪاٺ جي ڪم ايندڙ يا مٽي جي لاء تيل وجهڻ جي ڪم ايندڙ. ڪاري جي مڇيءَ جو هڪ قسم (ڏاند جهڙو). چلون مان. رنگ اڇو. لڏا فوٽ کان ڏيڍ فوٽ تائين).

● ڪوپري : ڪوپريون : ٿ. (سن. ڪپال = ڪوپري). ڪوپري. ڪاھار. مڇو. ڪيپرائي. ٽيڪن. ٽيپر. گنج. ڪيپرائي. مغز.

● ڪوپو : ڪوپا : ذ. صفت. (سن. ڪوپي). جوشيلو. غيرتمند. بهلوان. سورھي. سور و پر. نايڪ. وير. بهادر. جنگي جوان. چالو. جوڌو. ڪپوڌو. جوالمرد. پوان. پلي. ويڙهو. غالي.

پليارو. دلير. قوي. شيرمرد.

● ڪوپا ڪلبي : ڪوڏ پاڻ. ويڙھ جا شوقين. ويڙھو. جنگ جا شوقين جوڌا.

● ڪوپسي : (ت) : ذ. صفت. ظالم. ٿوري. ظلمي. وٺل. وھائيندڙ.

● ڪوپين : ڪوپينون : ٿ. فقيرن جي اوکھڙي ڪن لاءِ ڪپڙي جي سوڙهي هٽي.

لانگوت. لانگوتي. لانگوت. چوٽو. ڪاچوٽي.

● ڪوچ : ذ. گھيٽو. دليو (ت).

● ڪوچر (ت) : ذ. صفت. بزدل. ڊرھوڪ. ڪميڊي. ڊچو. ڪم همت. بي همت. بخيل. ڪنجرس.

● ڪوڙجهٽ : ذ. گندڪڇرو. پٿر مٿر. ميهڙ ميهڙ.

● ڪوڄھو ڪوڄھتا. ذ. صفت. (سن).
 ڪنڌ (ڀڙ) بي ڊولو - بدشڪل - بدآيو - ڇيلو
 بد صورت - روپ هيٺ - ڪٽ - ڪروپ - ڊوڙ سوڙ -
 بي شڪلو - خراب شڪل وارو - گول مول - خراب -
 ٻڙو - بد - ڪينو - گندو - گدلو - ميرو - ڪهترين -
 گهٽ.

● ڪوڄھائي ڪوڄھائيئون: ٿ. بد زيبائي -
 بي ڊولائي - عييب - گهٽائي - لائجائي - وڌ -
 بد صورت - بدشڪلائي - قباحت - ڪٽ.

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (سن. ڪوڄ). لوائي ۾ ڪن
 ڪان ٻڃاء لاء جسم تي بهريل لوهي ڪڙو -
 ڙرھ. گهوڙي جي هني اڳيان وڌيل وٿيارو
 ڪاٺ جو ٺڪر (اڪثر هٿ وجهي چڙهن جي
 ڪم ايندو) - هني جو بڻيو (ت).

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (اسگ. Coach).
 وهڻ لاء نرم گاديولي سان ڪوسي (جنهن ۾
 اسيرنگ هوندا آهن) - صوف - پيرئو.

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (ف. ڪوڄ =
 روالنگي). مسافري تي آسٽه - روالنگي. سٺ -
 تياري. مسافري - سفر. لاڏاڻو - چالانو - رحلت.
 طوفاني موسم ۾ لڏي جو شور. آواز - هل -
 گوڙ - غوغاء - ڦهچوڙ - ڪجگوڙ (ڪ). ڪٽ. چتر
 جو ڪسو (ت).

● ڪوڄ ڪڙن: هلڻ - روالو ٿيڻ - آسٽه -
 روالنگي ڪرڻ - منزل پٽڻ - ڊاهو ڪڻڻ. مسافري
 ڪرڻ - سفر ڪرڻ سٺ ڪرڻ - تياري ڪرڻ.
 لاڏاڻو ڪرڻ - چالانو ڪرڻ - لڏڻ - رحلت ڪرڻ -
 ٺٽڪهي وڃڻ. موڙهو ٿي ويهڻ (ڪ).

● ڪوڄاري: اسم خاص. تعلقي چاٽي ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

● ڪوڄاري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪوڄھائڻدارو ڪوڄھائڻدارا: ذ. صفت.
 بد صورت - بدشڪل - ڪوڄھو - ٻڙو - بد زيو.

● ڪوڄھريتا: اسم خاص. هڪ خال بدوش قوم
 جو نالو.

● ڪوڄوڙ ڪوڄوڙ (ت): ذ. صفت. قد
 جو چوٽو - بندرو - ڊرڪو - ڊمئي - ڊمڪڙو -
 ڊينبو - چنگھو - رُ گهٽي.

● ڪوڄوڙا: اسم خاص. خال بدوش قوم جو نالو.
 هندن جي هڪ ذات جو نالو (ڪ).

● ڪوڄوڙيٽا: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات
 جو نالو (سينسر ۱۹۳۱ع) (صفت). لڏي قد
 وارا - ڀوري (ت).

● ڪوڄڪ ڪوڄڪ: ذ. صفت. لڏو -
 چوٽو - صغير - آهر (۱۱۱ڪ). علم موسيقيءَ ۾
 ڀارمون مر.

● ڪوڄيلو: ذ. ماضيءَ جو هڪ قسم (ت).
 وهڻ کي ڪارائڻ جي ڪم ايندڙ ڪاڙينگ يا
 هندائي جي ڪل - چالين جي ڪل (ت).

● ڪوڄو ڪوڄو: ذ. (ف). گهٽي - گلي -
 گلي - ڪوڙ. شهري مڙڪ - خاص وات. جهنگ -
 جهنگل - ٻيلو (ت).

● ڪوڄڪڙوڙو: ذ. (ف). وات جي مٿي - رستي
 جي ڏڙ.

● ڪوڄي ڪوڄي: ذ. (سن. ڪوڄوڙيٽه =
 ٻرڻ) وارن جو ٺهيل ٻوڙ.

● ڪوڄو ڪوڄو (ت): ذ. (سن. ڪوڄوڙو <
 ڪاھ جي چرڻ جي جاء. سن: ڪوڄج = ڪاھ).
 چانء وارن وٽن جو جهنگو وٽن وٽن ۽ ڪاھ
 وارو هٿ - جانورن جي چرڻ لاء جهنگ - مال جي
 چارڻ لاء خدا ٻوڪيل زمين - ويء - سائو جهنگ -
 چراگاه (ل). ٻن جبلن جي وچ وارو مفاصلو (ل).
 (صفت) گهڻو ڪاٽيندڙ - ٻيٽوڙي - مڇي - ٻيٽي.

● ڪوڊاد: اسم خاص. تعلقي ٺٽ ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

● ڪوڊن: مصدر. اڇڻ - ٽوڻ - ٽپا ڏيڻ - ٽپ -
 ڏيڻ - ڪڏڻ - چال ڏيڻ - ٺٽڪ ڏيڻ.

● ڪوڊر ڪوڊر: ذ. ڪوڊر ڏوڏ: ٿ. خراب مٽ -
 ڪٽ - بي وقوفي - بي عقلائي - ڪٽر عقلي.

● ڪوڊو ڪوڊو: ذ. صفت. (سن. ڪنڌ =
 موڱو). ڪنڌ - موڱو - بي عقل.

● ڪوڄھو ڪوڄھتا. ذ. صفت. (سن).
 ڪنڌ (ڀڙ) بي ڊولو - بدشڪل - بدآيو - ڇيلو
 بد صورت - روپ هيٺ - ڪٽ - ڪروپ - ڊوڙ سوڙ -
 بي شڪلو - خراب شڪل وارو - گول مول - خراب -
 ٻڙو - بد - ڪينو - گندو - گدلو - ميرو - ڪهترين -
 گهٽ.

● ڪوڄھائي ڪوڄھائيئون: ٿ. بد زيبائي -
 بي ڊولائي - عييب - گهٽائي - لائجائي - وڌ -
 بد صورت - بدشڪلائي - قباحت - ڪٽ.

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (سن. ڪوڄ). لوائي ۾ ڪن
 ڪان ٻڃاء لاء جسم تي بهريل لوهي ڪڙو -
 ڙرھ. گهوڙي جي هني اڳيان وڌيل وٿيارو
 ڪاٺ جو ٺڪر (اڪثر هٿ وجهي چڙهن جي
 ڪم ايندو) - هني جو بڻيو (ت).

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (اسگ. Coach).
 وهڻ لاء نرم گاديولي سان ڪوسي (جنهن ۾
 اسيرنگ هوندا آهن) - صوف - پيرئو.

● ڪوڄ ڪوڄ: ذ. (ف. ڪوڄ =
 روالنگي). مسافري تي آسٽه - روالنگي. سٺ -
 تياري. مسافري - سفر. لاڏاڻو - چالانو - رحلت.
 طوفاني موسم ۾ لڏي جو شور. آواز - هل -
 گوڙ - غوغاء - ڦهچوڙ - ڪجگوڙ (ڪ). ڪٽ. چتر
 جو ڪسو (ت).

● ڪوڄ ڪڙن: هلڻ - روالو ٿيڻ - آسٽه -
 روالنگي ڪرڻ - منزل پٽڻ - ڊاهو ڪڻڻ. مسافري
 ڪرڻ - سفر ڪرڻ سٺ ڪرڻ - تياري ڪرڻ.
 لاڏاڻو ڪرڻ - چالانو ڪرڻ - لڏڻ - رحلت ڪرڻ -
 ٺٽڪهي وڃڻ. موڙهو ٿي ويهڻ (ڪ).

● ڪوڄاري: اسم خاص. تعلقي چاٽي ۾ هڪ
 ديھ جو نالو.

● ڪوڄاري: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪوڄھائڻدارو ڪوڄھائڻدارا: ذ. صفت.
 بد صورت - بدشڪل - ڪوڄھو - ٻڙو - بد زيو.

● ڪوڄھريتا: اسم خاص. هڪ خال بدوش قوم
 جو نالو.

● ڪوڙو ٻڙ : اسم خاص هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪوڙو (ل) : ث حرص - مٽڻ - مرضي - خواهش - چاهه - تمنا - دل - شوق - ذوق. خوشي - سهائي - راحت - پرستيا - محبت - بهار. عيش - مزو. خوشبوءِ (صفه) - بهوان - بهوان (حرف جر) - لاه - واسطي - ڪاڻ.
 ● ڪوڙو (ٺ) : ث. سڀني ۾ ٿيندڙ چيلن کي پورڻ لاءِ زمين ۾ کوٽيل ڪڏ (ظرف) خوشيءَ مان - مرضيءَ مان - پسنديءَ مان.
 ● ڪوڙو ڪوڙو : ذ. (سن) ڪنهن ڏهه - ٻه (خومره) سمند جي جيت جو هڪ قسم (جي مرڻ کان پوءِ ڪوڙو ٿي سڌو آهن رلڪ اڪثر اچو ٿيندو اٿن - هائيءَ ۾ پيدا ٿيندڙ هڪ ساه وارو پٿر). وڏي ڪوڙي. (سن) ڪوڙو ڪوڙو. (ڪڏي) خوشي - راحت - سهائي - پرستيا - موج. شوق ذوق چاهه - رنجي - مرضي - اڇا - تمنا - حرص - خواهش - مٽڻ - لاڏ - هيچ - ماڻو - لاز - لغرو - انگل - محبت - بهار - قرب. (هرا) ڪوڙو < سن. گهٽ = خوشبوءِ. (سن) گهٽ = وڪشا ڪرڻ بهوان.
 = ڪوڙو ڪوڙو : ڪوڙو مان - لاڏ مان - چاه مان - خوشيءَ مان.
 = ڪوڙو ڪوڙو : بنا مرضي - بغير خوشيءَ.
 = ڪوڙو ڪوڙو : صفت. ڪڏي ڪري - خوشيءَ مان.
 = ڪوڙو ڪوڙو ڪرڻ : ڇاڳلو ڪرڻ - لاڏلو ڪرڻ - دادلو ڪرڻ - ويڄالو ڪرڻ. خوشيءَ وارو ڪرڻ. سهرو ڪرڻ. خوشي ڪرڻ.
 = ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو : ث. خوشي - جشن - هيچ - مٽيل - شادمانو - سهج - مٽيل آچار. شوق. ذوق - چاهه. نار لغرو - لاڏ ڪوڙو - ماڻو - انگل.
 = ڪوڙي ڪوڙي : خوشي ٿي - راضي ٿي - سهرو ٿي - بهال ٿي.
 = ڪوڙو ڪوڙو : ٻيا بهوت اڏاڻن ٻنگلا ڪاڻ گهڻا ڪوڙي (ڪپر شاهه).

● ڪوڙو ٻڙ : ڪوڙو ٻڙ : ذ. صفت. عياف - عيشي جهڙو.
 ● ڪوڙو ڪوڙو : ڪوڙو ڪوڙو : ث. (سن) ڪڏال < ڪڏال = ڪوڙو (زمين وغيره کوٽي لاه ڪڏ جي ڳڻن سان هڪ لوھ جو اوزار - ڪوڙو - ڪوڙي - هاوڙو.
 = ڪوڙو ڪوڙي : اسم. ڪوڙو - ڪڏال.
 = ڪوڙو ڪوڙو : ڪوڙو ڪوڙو : ذ. ڪوڙو وارو - ڪڏر سان ڪم ڪندڙ. ڪاڻي ڪندڙ - ڪوڙو ڪندڙ - ڪامڙيو.
 ● ڪوڙو ڪوڙو : ڪوڙو ڪوڙو (ت) : ذ. وادين جو ڪاڻ جي گولائي وٺڻ لاءِ هڪ قسم جو اوزار - ڪاڻ مان ٺاهيل ٻارن جي رانديڪي جو هڪ قسم.
 ● ڪوڙو ڪوڙو : اسم خاص. تعلقي گوليءَ ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.
 ● ڪوڙو ڪوڙو : مصدر. (سن) ڪوڙو < هرا. ڪڏي. ڪڏي ٻار کي رانديڪرائڻ لاءِ هيٺ مٿي ڪرڻ - اڇائڻ ٿيائڻ - ڪوڙو ڪرائڻ و ٿيائڻ - رانديڪرائڻ شغل ڪرائڻ. ساراهه ڪرڻ - نيڪي ڪرڻ واکاڻ ڪرڻ - ساراهڻ - واکاڻڻ - تعريف ڪرڻ - وڌائي ڪرڻ - ٺٽا ڳائڻ (ت). هري هري ڪائڻ - دائو دائو ڪري ڪائڻ چونڊڪارڻ. ڳائڻ (ت). لاڏ ڪرڻ - مائو ڪرڻ - نازل لغرو ڪرڻ - ڇاڳ ڪرڻ - انگل آرو ڪرڻ.
 ● ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو ڪوڙو : ث. (سن) ڪڏال < ڪڏال = ڪوڙو (زمين کوٽي جي ڪم ايندڙ ڪاڻ جي ڳڻن سان هڪ لوھ جو اوزار - ڪوڙو - ڪوڙي - ڪوڙو. (سن) ڪوڙو) جهنگلي ڌڻ جو هڪ قسم.
 = ڪوڙو ڪوڙو : ڪنهن زميندار وٽ هاري ٻيهڻ - ڪم ڪرڻ - هارو ڪرڻ - هاري ٿيڻ. ڪاڻيءَ جو ڪم ڪرڻ.
 = ڪوڙو ڪوڙو : سخ - پورهيو ڪرڻ - محنت ڪرڻ - گهڻو ڪم ڪرڻ - تڪليف وٺڻ - جهڪڻ ڪرڻ - جان ماريءَ جو ڪم ڪرڻ.

ڪڇڙو۔ ڪوڏين سان جڙيل زبور يا ڪوڏين جو ٺهيل زبور۔
 ڪوڏي سڄي ڪوڏ پئون سڄيون ٿي۔
 ٺ. دوائن ۾ ڪم ايندڙ ڪوڏيءَ جو هڪ قسم۔
 سڄلي ڪوڏي۔
 ڪوڏيءَ کان هيرو وڪڻڻ ۽ خستـيـمس ڪم لاءِ پنهنجي عزت وڃائڻ۔ ٿوري لغتي جي لالچ تي وڏي ۾ وڏو نقصان ڪري وجهڻ۔
 ڪوڏي ڪوڏي ڪوڏ پئون ڪوڏ پئون ٿي۔
 ٺ. ڪوڏيءَ جو هڪ قسم۔
 ڪوڏيءَ سان ڪرڻ ٿي۔ ٻي عزتو ڪرڻ۔ عزت وڃائڻ۔ ٻي ماڻو ڪرڻ۔ ڏليل ڪرڻ۔
 ڪوڏيءَ سڻه ٿيڻ ٿي۔ ٻي ماڻو ٿيڻ۔ ٻي عزت ٿيڻ۔ ڏليل ٿيڻ۔ رسوا ٿيڻ۔ هڪڙي ٺڪي جو ٿيڻ۔
 ڪوڏي سڻه پئون ٿي۔ ٻي ماڻو ٿيڻ۔ ڪوڏيءَ سڻه ٿيڻ۔
 ڪوڏ پئڙو ڪوڏ پئڙو ٿي۔ ڏ. ڪوڏين وارو۔ ڪوڏيارو۔ ڪوڏ پئڙو۔
 ڪوڏ پئڙو ڪوڏ پئڙو ٿي۔ ڏ. صفت۔ ڪوڏ پئڙو۔
 ڪوڏ پاري ٻلا ٿي۔ اسم خاص۔ ٻلا جو هڪ قسم (جا اڪثر ٿر ملڪ ۾ ٿئي)۔
 ڪوڏي رالڊ ڪوڏي رالڊ پئون ٿي۔ ٺ. رالڊ جو هڪ قسم۔ وڻ ڪپل۔ وڏ ڪپل رالڊ۔
 ڪوڏيءَ رالڊ ڪوڏيءَ رالڊ پئون ٿي۔ ٺ. ڪوڏين جي رالڊ۔
 ڪوڏ پئڙو ڪوڏ پئڙو ٿي۔ ڏ. صفت۔ ڪاٺي ڪڍندڙ۔ ڪوڏر هٿندڙ۔ ڪامڙيو۔ ڪاٺ پئڙو۔ سڙو۔
 ڪوڏي ڪوڏي ٿي۔ ٺ. هڪ رالڊ جو نالو۔ ڪپڙي رالڊ۔
 ڪوڏ پو ڪوڏ پو ٿي۔ ڏ. صفت۔ شائق۔ خواهشمند۔ رضامنـد۔ طالبو۔ مشتاق۔ عاشق خواهان۔
 ڪاهيندڙ۔ ڪاهوارو۔ طالب۔ شائق۔ ڪهر جاڻو۔ ضرور ٿيندو۔ راضي۔ خوش۔ پرسن۔ ٺيهال۔ آسودو۔ سڪي۔ آڇڪ۔ سڪيو۔ عياش۔ ڪار يڪڙو۔ سڃاڻو (ت)۔

ڪوڏر ٻو ڪوڏر ٻو ٿي۔ ڏ. ڪوڏر وارو۔ ڪوڏر هٿندڙ۔ ڪامڙيو۔ محنتي۔ جفاڪش۔ پور هيت۔
 ڪوڏر ٿي ڪوڏر پئون ٿي۔ ٺ. جوڻو جو هڪ قسم (ان ۾ ڊاڻو ڇڏيو)۔ (ت)۔ ٿري ڀرت جو هڪ قسم۔ ٺنڊي ڪوڏي۔
 ڪوڏ لائي ٿي۔ اسم خاص۔ هندن جي هڪ ذات جو نالو۔ (هندن جي تاريخ ص ۱۸۰)۔ تعلقي رتي ڏيري ۾ هڪ ڊيھ جو نالو۔
 ڪوڏن ڪوڏن ٿي۔ ڏ. صفت۔ شوقين۔
 ڪوڏو ڪوڏو ٿي۔ (سن۔ ڪٽرڊ = ڪوڏي سمنڊي هڪ پيدائش۔ وڏي ڪوڏي۔ سڄيڙو۔ ڪوڏ۔
 ڪوڏو وڏو ڪوڏا وڏا ٿي۔ ڏ. ڪوڏين جي قسم مان وڏي ۾ وڏي ڪوڏي (هن کي سنگ چراغ سان گڏي ماري ڪاٺجي تـه ڪنگھي سڻه ٿيڻ ۽ آڏن جي ٿيڻ کي ڦاٽو ڪري)۔
 ڪوڏي ڪوڏ پئون ٿي۔ ٺ. (ن۔ ڪاڪيڻي ڪپڙو۔ ف۔ فونگ = ڪوڏي)۔ سمنڊ يا درياءَ جي پيدائش جيت جو هڪ قسم۔ لندو ڪوڏ۔ آڳاٽي وقت جو هڪ ننڍو سڪو۔ دستي۔ ڪوڏي۔ مينهن جو هڪ قسم۔ هڪڙي ڪپڙي مينهن (ت)۔ پهريون هيت ويايل وهڻ۔ پهريائت (ت)۔ هاجاري جي ڪرهي مٿان لڳل ڪلي (ت)۔ هاجاريءَ جو وچ وارو حصو (ت) هاجاريءَ جي مٿئين ڪاٺيءَ تي سهڻائيءَ خاطر لڳل ٽڪنڊو ڪاٺيءَ جو ٽڪر (ت)۔ رالڊ جو هڪ قسم۔ ڪپڙي رالڊ۔ وڻ ڪپل يا وڏ ڪپل رالڊ۔ ڪي جو هڪ پيار وارو نالو (ت)۔
 ڪوڏيءَ چٽ ڪوڏيءَ کي چيندڙ۔ نشان لکڻ ڪڍائيندڙ۔ ٺالھ باز۔ چيٽو۔ تيلو۔ توڙي (ت)۔
 ڪوڏي چٽ ٿيڻ۔ ٺنڊي ٿيڻ۔ ڪنجوس ٿيڻ۔
 ڪوڏ پئڙو ڪوڏ پئڙو ٿي۔ ڪوڏا ڪوڏا يا ڪوڏيا يا ڪوڏ پئون وڪڻندڙ۔ ڪوڏين سان جڙيل

= ڪوڏيو هُجڻ: شوئين هُجڻ - شائق هُجڻ - خواهشمند هُجڻ.

● ڪوڏيڻاري: ٿ. نالگ يا بلا جو هڪ قسم (جنهن جي پٺيءَ تي ڪوڏين جهڙا نشان ٿين) - ڪوڏياري (ٿ).

● ڪوڏا پُڙ ٿيڻ: ڏيڍ ڀرجڻ - ٻيٽ ڀرجڻ - مطالب ڀورو ٿيڻ. وقت جو مال هٿ اچڻ - پرائو مال ڦهائڻ. (منصورنامو، ص ۱۹).

● ڪوڏي ڪوڏيون: ٿ. سهي، ڪٽي يا ٻئي جالور لاءِ ڪوٺيل ڪٽ - چُر - پُڙ - ڏُر (ڪ - ڪ). پناه - اوٽ - اجهو - جهلو - واڙ (ت). = ڪوڏيهه ڪوڏيهون (ڪ)؟ ٿ. ڏسو ڪوڏي.

● ڪوڏي پُڙ: اسم خاص. ٿر ۾ هدا ٿيندڙ هڪ ول جو قسم (پن کي تنڱو چون ۽ هاڙ ۾ ڪوڏيڻ). = ڪوڏي پُڙو ڪوڏي پُڙا (ت)؟ ٿ. پناه وارو. ● ڪوڏي ڪوڏي: ڏ. (سن. ڪنڊرا - ڪيوت = غغا). ڪٽ - ڪوٽو - چڏو - چُر - چُلو. سَن وِهارڻ جي ڪٽ يا پُڙ.

● ڪوڏي پُڙ ڪوڏي پُڙ: ڏ. کاڌي جي ڪتب ايندڙ پٺاڻن والڪو زمين ۾ ٿيندڙ هڪ جهنگلي ڀاڄي جو قسم - ڄاڀاو ول جو هڪ قسم (جنهن جو هاڙون کاڌي جي ڪتب اچن) - ڏٺ - ميرو. فراسي جي چئن جو هڪ قسم (ل).

● ڪوڏي ڪوڏيون: ٿ. (سن. ڪوڏيهه = سنهي پٺي. من. ڪٽيا) الب وغيره جو اندريون ڪوٽو - ڪوٽو - ڪڪڙي - ڪڪڙي - ڪوٽو. (من. ڪرڻن = وڏن) وڏي - الب گدري وغيره جي ڦار. (ڪهڙي تي لڳل ڦيٽ - ڪٽيون - رڳين - قنڀون - ٻاڪ - ٻاڪ. ستن لاءِ آڳ - پٽو. (ڪٽ لاءِ) نواڙ - لواڙ - نهوار. (ٻوٽ لاءِ) ڪنهن - ڪنهي - ڏاڳو. (ڪهڙي جي) ڪنار - الڏي - ڪيناري. (چمڙي يا ڪهڙي جي) رڙ - سنهي پٺي - ليڙو. (ڪهڙي جي) ڪٽ - ڪاٽ - ڪاپ - وڏي - ڪٽائي. ڪهڙي تي رڳين شڪل - چنالي - گلڪاري. (پٽ جي) ڪٽڊ -

ڪوڙ. (هاڻي جي) ڪٽسي - شاخ - ننڍو واھ - ڪوٽو (ت). ڪناو. ڪٽو - ڪٽي - پُڙ - پاسو. رهاڻ - هاڻاڻي (سن ڪٽوڏ) ڪوٽ - فريب - دغا - پيائي - دولاڻ. ليڇ ۽ ڪنڀا خيال (سر - ميريگ - گر).

= ڪوڏي ڪوڏي: چمڙي کي وڏي سان مقرر هٿان وڌڻ يا چڻ - ڪور وٺڻ - ڪپ ڪرڻ - وڏي ڏيڻ (ت).

- ڪوڏي وٺڻ: ڪور ڪرڻ - ڪهڙي جي سڌائي وٺڻ.

● ڪوڏي ڪوڏي: ڏ. صفت. بهادر - بهلوان - بانگو - جوقو - سوهر. - ٻارن پليارو.

● ڪوڏي ڪوڏي: ڏ. (الڪ، هوش - ڀڙو - ڏيڪ - پناه - ٻڙاڻ. وهائي، رضائي ۽ گاديلي وغيره تي چاڙهيل غيلاف.

● ڪوڏي ڪوڏيون: ٿ. (سن. ڪٽيهه = ڪوڏي). ڪوٽو - ڪوٽو - لالي - ننڍو واھ - واڙ - شاخ. هرلي کي هاڻي به چائڻ لاءِ ڪوٺيل سنهي ڪٽسي - لالي (ل). اولهي واھ جو نالو جيئن ڪور سليمان لاڙڪاڻي ضلعي ۾ سيف - قطار. ستن وغيره جي ٻڙي يا ڦٽڪه - لالڪ (ڪ). (اسم خاص). تعلقي شاهنڌر ۾ هڪ ديھ جو نالو. ● ڪوڏي ڪوڏي: ڏ. صفت. (ن). لابين - الڏو - حافظ. (اسم خاص). تعلقي ٺٽي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوڏي ڪوڏي: ٿ. (سن. ڪو = خراب + وارثا = ڪالھ) ڪيلا - لائي چائي - دالهن - شڪاھت. (سُر معذوري - گر).

● ڪوڏي ڪوڏي: اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوڏي ڪوڏي: اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الھيار ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوڏي ڪوڏي: ڪوٽي ڪوٽي (ڪ): ٿ. ڪوڏو - دام - قاسي - قندو - قاهي - ڪوٽو.

● ڪوراج ڪوراجون: ٿ. ڪوڙ - ڪٽڏ - ڪولو. گجهو رستو - ميرلڪهه - غغا.

● ڪورائيئي، اسم خاص. سيرو خان، موري ۽
ديري محبت تعلقن ۾ هڪ ڏيه جو ڏاڏو. بلوچ
قوم جي هڪ قبيلي جو ڏاڏو. هڪ ذات جو ڏاڏو.
● ڪور، پٿرو اسم خاص. تعلقي ڪڪڙ ۾
هڪ ڏيه جو ڏاڏو.

● ڪُورَ پيڙو! امر خاص. تعلقي ڳڙھي خيرپور
مڪ ديھ - وٺالو

• کتب تری: اسم خاص. تعلقی کہری ہر
ہک دیہ جو نالو۔

● کورتہ کورٹوں: ث (الک Corut)
عدالت گھر - عدالت لام - کچھری - عدالت خالو -
انصاف گھر - محل شاہی - اہواں - محل سترہ

● ڪور ٻنڙ : ڪور ٻنڙ : ذ. ميسٽ. (سن.
ڪور ڪم = آن ڪليل ڪيل يا ڪا به شئي جا
ٿوري وڏي هنجي + ٻنڙ = ڪمپ) ڪنڀن کانسواءِ -
ٻي ٻرو - ٻي ٺٺو - ڪوسٽ - ٻڌا ڪنڀن - ڪوڙو -
ٺٽل. ڪر ٻنڙ ۾ وڃڻ کان پوءِ اصل ڪنڀ
نه ڪڍندڙ يا - ٻي ساڻ ڪنڀ ڪڍندڙ ٻڪري (ت).
● ڪور ٻنڙ : اسم خاص. تعلقي داء و ڀر هڪ
ڊيھ جو نالو

● ڪٿور ڄاڻڪ؟ - امر خاص. تعلقي جو هي ۾
مڪ دهر جو نالو.

● ڪٽور حسن ۱ اسم خاص. لوشهري ۽ ڪڪڙ
تعلقن ۾ هڪ ڏيهه جو لالو.

۱۰ کُورَ حَسَنُ : اسم خاص . تعلق قنبر م
مک دیہ حوالو .

● ڪٽورُ خُشڪُ: اسم خاص. تعلقي ڪنڊھاري ۾
مڪ ديه جو نالو

● ڪٽوڙ وٽو امڙ خاص. تعلقي ٻڙهي خيرپور
مڪه ديھ جو ٺالو.

● کورژ: اسم خاص۔ مگ ذات جو انا۔
● کورژ: کورژون، ت زمین م رعیل

هائڙن مان وري نڪتل مٽا - پراڻي فصل جي
ميل هائڙن مان ڦٽندڙ مٽا. ان ڪر ٻار جو آءُ.

۱۰. وين پوکڻ واري ٻيڄي جي ڇت - چٽيل ٻيڄي
واري پوک ۾ ٿر ملڪ ۾ گهو ٿيندڙ اناج جو

● کنورایہ ۛ کنورایدون: ث سخت تثن وارو
چوہائی (ڈھن مہل تکلیف ڈھندڑ).

● کوارو، کو'ارا (ت) ذ. صفت. لپاگو۔
بد نصیب۔ چنڊو۔ بد بخت۔ لیدورو۔ نصیب قتل۔
بد قسمت۔

● کو' از ۛ کو' راژون' < کو' راژ یون' ث.
خطرناک و ڈی بلا حو مک قسم۔ خوفناک بتلا۔
ک۔ ورژ۔ اروژ۔ اڑھا۔ (ب) سوخ مار۔
(ماٹھو ۛ جالور کی گھی وینڈ)

● ڪُورڙو : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪُورڙو ۽ ڪُورڙا : ذ. ڏنڊ ۾ ٿيندڙ هڪ
ٻول جي هاڙ واري ڀڄي - ڪاروڙي - ڪرڙو -
ڪٽڙاڻو

● ڪوٽڙي ۱ اسم خاص. تعلقي ٺٽي ۾ هڪ

• کو۔ اسماعیلؑ اسم خاص تعلقی میروخانہ

● کٹواگٹ ۵ کٹواگٹون: ث. صفۃ. آگانی
وہیل نوی کیر واری۔ کٹراگٹ۔ و۔ مکیل۔
(کٹر ڈاچی)

● کنوارائیو ۽ کنوارائیا۔ ذ۔ (سن۔ ضروہ) =
چاقتی + ک۔ ژي البولي = پاکیر ہائیں یا ہیار
(کرن)۔ لہار۔ خیال۔ پرواہ۔ سانگو۔ لحاظ۔
کشی۔ ادب۔ عزت۔ اورالپو۔ سمنان۔ مان۔
عزیز۔ شال۔ مروت ہیار۔ چاہے۔ پاء۔ موہے۔
محبت۔

● کورائونڊر ۽ کورائونڊر ۱ ذ. سرلڊر
پيت جو نڪ قسم (ٿ).

ڪورائو ۽ ڪوٽا: ڏ. (سن. ڪوليج)
ڪورن جو (و. ڪيوش).

● ڪو اٽڪي؟ اسر خاص. تعلقي آهاوڙي ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● کورائین: مصدر۔ (من۔ کَرَّتن = وَدَن)۔
پلائین۔ دور کرائین لیسو کرائین۔ کات
کرائین۔ وَدائین۔ گُوہائین۔

هڪ قسم - هڪ قسم جي ان جو پوڻو. دال جو هڪ قسم - چٽي واري دال.

ڪورڙو ۽ ڪورڙا ۽ ڏ. لڪن - تلهڙو - ڇهو (ت). ڏرو - ٽڪو - وڏي. (صفت). ڇيو - ٽڪو - ڪٻو (ت).

ڪوڙي ۽ ڪوڙ ڙيون (ل) ۽ ٿ. صفت. ڪاوڙ سان ڀريل - شو. ڀريل - شور ڀيل - ڪوڙي (ليڪه).

ڪوڙو سڀڻمان ۽ اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ديھ جو نالو. (تفسير بيضاوي شريف جا محشي الهية ڳوٺ جي عربي درسگاه ۾ پڙهائيندا رهيا. انهيءَ نسبت ڪري کين علامه ڪورائي مڏو ويندو آهي).

ڪوڙ صاحب ۽ اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ علي ۽ اسم خاص ڪراچي جي ڪياماڙي ڀنڊر جو قديم نالو - علي ۽ جو ڀنڊر (سنه ۱۰۰۰ جو - يلاني).

ڪوڙ علي خان ۽ اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ فومو ۽ اسم خاص. تعلقي جوهي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪاري ۽ اسم خاص. تعلقي شهدادڪوٽ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪاڻي ۽ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. شايد ڪوڙ ڪاڻي ساڳي ذات جو نالو آهي (سندھلو).

ڪوڙ ڪل ۽ اسم خاص. ڪيرٿر جبلن ۾ هڪ هنڌ جو نالو. (- پوان سانگي).

ڪوڙ ڪٿان ۽ اسم خاص. تعلقي جوهي ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪمال خان ۽ اسم خاص. تعلقي قنبر ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪنڌ ۽ ڪوڙ ڪنڌ ۽ ڏ. تمام ننڍي ڏانڊڪ يا بلا جو هڪ قسم.

ڪوڙ ڪو ۽ ڪوڙ ڪا ۽ ڏ. صفت. (سن. ڪوليڪ) ڪورين جو - آئندڙن جو (اوزار وغيره).

هڪن ڦاسائن جو دامن - ڦاسي - ڦاسي - ڪوڙڪو - چٽو ڪ.

ڪوڙ ڪوڙ ۽ ڏ (سن. ڪو = آواز ڪرڻ). ڪٽي ڪي سڏڻ جو هڪ آواز - ڪٽي ڪي سڏڻ.

ڪوڙ ڪي ۽ ڪوڙ ڪيئون ۽ ٿ. سوسي - ڦاسيلو. ڪورين جي - ڪورين واري. (اسم خاص). تعلقي ساماري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪي ۽ ننڍن ۽ ٿ. رڻ پٽ ۾ ڀاڻيءَ جو ڪوڙو ڏيکاءُ رڻج - مير ڪه. تيرشنا - مارو ٿل.

ڪوڙ ڪنڊيڙو ۽ اسم خاص. تعلقي چيس آباد ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪهڻئون ۽ اسم خاص. تعلقي نوشهري ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ ڪوڙ ۽ ڪوڙ ڪوڙ ۽ ڏ. (چانورن وڻ ڪن جي) چٽ - ڪوڙ ڪوڙ - ڪوڙاڙو.

ڪوڙ ڪوڙ ۽ ٿ. تمام وڏي ۽ ٿلهي ٻيلا. ڪوڙ ڪيڊيڙو ۽ اسم خاص. تعلقي شهدادپور ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ منجهڻ ۽ اسم خاص. تعلقي ميرو خان ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪوڙ مو ۽ ڪوڙ ما (ٿ). ڏ. مڱن جو ڌارو. ڪوڙ نٿس ۽ ڪوڙ نٿئون ۽ ٿ. (ب. ڪوڙ نٿس < ٽرڪي ۽ ڪوڙ نٿس). ڪنهن وڏي مائهو ٻا راجا جي اڳيان تعظيم لاءِ جهنگلي ڪيل سلام - منجرو. آداب ۽ نيسار تسليمات - سلام - بند لي. نياز مندي - مينٿ - التجا - نيزاري - وينتي - ارداس - سوال - خميد ڪي - جهنگاء - لاڙو - نهائي.

ڪوڙ نٿئون ڪرڻ ۽ مجرو پيڻ - آداب بجاءِ آئڻ - ليٽڙي سلام ڪرڻ - نياز ۽ ليٽڙو ڪرڻ - نهائي ڪرڻ.

ڪوڙ وٽيو ۽ ڪوڙ وٽيا ۽ ڏ. زهري جيت جي ڇڪ پائڻ ڪري اڀرندڙ سور جي سوت - سور جي لاٽ.

ڪوڙ ٽڪي ۽ ڪوڙ ٽڪيئون ۽ ٿ. (سن. ڪوڙ ٽڪي = ننڍو ڦوٽو) ننڍو ڦوٽو - اهلاچي.

ڪڙي پننگ - آڏوڏڙ - ٻائيءَ تي ليڪو - بي بقا -
 ٺاڻي.
 - ڪوڙائيتو ڪوڙائيتا ڏ. صفت. ڪوڙ
 وارو - ڪوڙو - ڪولو - تقليدي - بي بنياد - بي بقا -
 ڪُساڪيو - جوڻو (ظرف) ڪوڙيءَ طرح.
 - ڪوڙائي ڪوڙائيتو ڪوڙائيتو ٿ. ڪولائي -
 جوڻائي تقليد.
 - ڪوڙ ٽپي سندر ٻڌڻ ڪوڙ ڪالهائين جي
 عادت ڪري ڇڏڻ - ڪوڙ جي پٺيان ڪاهي
 پوڻ.
 - ڪوڙ سچ ڪرڻ؛ مڙهي گذر سفر ڪرڻ -
 ٿوري ڪمائيءَ مان به هٿ ڪرڻ.
 - ڪوڙ ڪڍڻ؛ اجايون سجاڻيون ڪالهيون ڪرڻ -
 بي فائديون ڪالهيون ڪرڻ. اجايو وقت وڃائڻ.
 - ڪوڙ ڪڍڻ ڪوڙ ڪڍڻا ڏ. سستو
 وڃندڙ ڪهروڙيو ڦيريءَ وارو - خومجي وارو.
 ٺاسي يا پتل وغيره مان ٿاڻو ٺاهيندڙ ٺاڻارو.
 - ڪوڙ ڪڍڻ مان ڪڍڻ؛ سچو ٿيڻ.
 - ڪوڙ ڪرڻ؛ ڪوڙ ڪالهائين - ڪوڙو
 سبب پيش ڪرڻ - چوڻ ٻڌڻ.
 - ڪوڙ ڪاڻين سچ ڪمائين؛ ٿوري خوراڪ
 هولي به سچو ٻهريو ڪرڻ.
 - ڪوڙن ٽپي خرچ ڪرڻ؛ پاڻ کي هرچ ل
 وجهڻ.
 - ڪوڙو ڪوڙو ڏ. صفت. ڪوڙو ڪندڙ -
 ڪوڙ ڪلهائيندڙ - جوڻو - ڪُساڪي - ڪذاب -
 ڪوٽو - ڦري - دغا باز - جوڻو - تقليدي - ٺاهيل -
 جعلي - مصنوعي - بناوٽي - عثماني (سڪو وغيره).
 ٻه انڪي ڪڍي - ڪڍي - ڪڍي - چندي.
 - ڪوڙو ٿيڻ؛ چوڻو ٿيڻ - بي اعتبار ٿيڻ -
 ڪذاب بنجڻ - ڪُساڪي ٿيڻ.
 - ڪوڙو قاصد (ٿ)؛ ٿوري پرت جو هڪ قسم.
 - ڪوڙو قيصو لڏڻ؛ ڏ. بلڪل ڪوڙو -
 تمام حلو
 - ڪوڙي سٺا سٺي پٺ واري ڪهڙا وڻ -
 وڻ جو هڪ قسم.

ڪوڙي ڪوڙي ٿ ٿر ڪوهستان ۾
 پيدا ٿيندڙ ڪولاڙي وانگر هڪ وڻ جو ڦر.
 (ڏانڊو تمام ڪوڙو ۽ آڇار جي ڪم ايندڙ).
 پٺ ڪول. ٿر ۾ پيدا ٿيندڙ ڪاه جو هڪ قسم
 (باهريءَ جي پٺ جهڙو پٺ، ان ۽ سنگ سائين
 جي رنگ جهڙو، ان ڪارڻ ٿي جو ڪاڻجي).
 ڪوڙيائي؛ اسم خاص. تعلقي ڪوٽي ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ڪوڙيهاڻ؛ اسم خاص هڪ ذات جو نالو.
 ڪوڙيهاڻي؛ اسم خاص. تعلقي ڪوٽي ۾
 هڪ ديھ جو نالو.
 ڪوڙي جي ڪاري؛ اسم خاص. تعلقي شاهيندر
 ۾ ڪاري ٻائيءَ جي ڪاڻي (سند جو سيلاني)
 ڪوڙي ڪڍڻ؛ اسم خاص ڪهت ذات جو
 ماڻهو - ڪوڙي مڇي - ٿڙي ٿيڻي.
 ڪوڙيڙو ڪوڙيڙو (ٿ)؛ ڏ. ڪوڙيڙو.
 ڪوڙيڙو ڪوڙيڙو (ٿ)؛ ڏ. (سن).
 ڪوڙيڙو ڪوڙيڙو (ٿ)؛ ڏ. ڪوڙيڙو جو هڪ
 قسم (پنهنجي پٺ مان ٽنڊون ڪڍي چاري ٺاهي
 ان ۾ رهي) ڏانڊو.
 ڪوڙي ڪوڙي پوڻ؛ ٿ. ٽاڇي ڪڍڻ لاءِ
 ميدان ۾ ڪوڙيل ڪيلن جي قطار - ٽاڇي ڪڍڻ
 لاءِ ڪم ايندڙ ڪاڻي.
 ڪوڙي ڪوڙي؛ ڏ. (سن. ڪرلي = ڪوڙو).
 ڪوڙو - اڪيچار - ڪيترائي - بيشمار - ڳاڙهي کان
 ٻاهر بي انداز - هشام - البوهه.
 - ڪوڙو ڪمائڻ؛ ڏ. خراب ماڻهن جو
 البوه يا ميڙ.
 - ڪوڙو ڪمائيھين؛ ماڻهن جو ڪوڙو - هشام -
 البوهه.
 ڪوڙو ڪوڙو؛ ڏ. (سن. ڪوٽ) بي بقا
 ڳاهه - بي بنياد ڳاهه - مٿ - جوڻ - سڀيا -
 ڪوٽ - ڪوٽ - است - خيلاف - ڪُساڪ - ف.
 دروغ. پٽڪ - زٽ - لاف - ڊاڙ - پٽ - دغا -
 دولاڻ - ٺڳي - ڪمن - وبصاعه - گهاتي -
 بي ايمالي - مگر - فريب - چٽند - ڦٽند (صفت).

ڪرڻ - حجامت ٺاهڻ - سڀرپ ٺاهڻ - مٺڻ -
مٺڻ - صافي ڏيڻ. (ث). ول جو هڪ قسم (ڪ).
ڪوڙائين: مصدر. وارن جي صفائي ڪرائڻ -
حجامت ڪرائڻ - سڀرپ ٺهرائڻ. ٺهرائڻ - وڌائڻ.
(رامڪلي). (ڪوڙائيو - ڪوڙائيندو - ڪوڙائيل).
ڪوڙو ڪوڙا، ذ. (سن. ڪروڊ = چاٽي).
ڪوڙو - چاٽي - آره. آڻ کي ٻيٽ وٽ ٻيهر وانگر
ٿيل ٻوڙ هو.

ڪوڙو ڏهني وڙهي: سڀو ڏهني وڙهي.
ڪوڙي ڪون: گراهڻي وائڻ - گهر لائڻ -
سڀي مان لڳائڻ - ڪوڙي سان لائڻ - چاٽي
سان لائڻ.

ڪوڙي ۾ رڪڻ: پاڻ سان گڏ رڪڻ -
محفوظ رکڻ.

ڪوڙو ڪوڙا، ذ. صفت. تڪو - ڪارو -
ترش - ڪڙو - آڪرو - ٻاڙو. ڪهرو - سخت - ٽٻو -
شوڻ - آڻيڻي - تاسيسي - چڱي - گرم - چينو -
هٽڪيو.

ڪوڙا ڪوڙائون: ٿ. ڪڙا - تڪاڻ -
ڪاراڻ - ترشي - ڪڙائي - ڪوڙائي. ڪينو - ساڙ -
ڪهرائي.

ڪوڙو ٿيڻ: ٻيهر وجهڻ - دشمني ٻوڻ.
ڪوڙي مالي: (ت): جنازي کي پورڻ بعد
ڪالدين کي ڪارايل مالي - ڪڙي ڪڙي -
ڪالڏيو.

ڪوڙو وڙي: اسم خاص. وارن جي رالڊ جو
هڪ قسم - ڪٽل وڙي - ڪوڙي ڪوڙي
رالڊ.

ڪوڙ هي ڪوڙ هيون (ت): ٿ. ٽاڇي
جي ٻوڙي.

ڪوڙهه ڪوڙهه: ڪوڙهون ٿ. ٿ.
ذ. (هرا. ڪولو. سن. ڪوانڪه) ڪشفت =
ڪوڙهه. بدن تي اڇا داغ ڪندڙ هڪ وڇڙندڙ
بيماريءَ جو هڪ قسم - جذام - چيٽي.

ڪوڙ هي ڪوڙ هيون: ٿ. صفت.
ڪوڙ ۾ مبتلا ٿيل عورت - ڪوڙ واري -

ڪوڙين ڪٽين: آفواهي طرح ٻڌڻ ۾
اهندڙ.

ڪوڙين ڪٽين ٻڌڻ: آفواهي طرح ٻڌڻ
۾ اچڻ.

ڪوڙا: اسم خاص. ذات جو هڪ قسم.
ڪوڙائين: مصدر. (سن. ڪٽ = ڪڙو).
ڪوڙو لڳڻ - ڪارو لڳڻ - ٻاڙو لڳڻ - آڪرو
لڳڻ - ڪڙائڻ. (ڪوڙائيو - ڪوڙائيندو -
ڪوڙائيل).

ڪوڙائي ڪوڙائينون: ٿ. ڪڙاڻ.

ڪوڙت (ڪ): ذ. دوا طور ڪم ايندڙ
ڪاري ٿر جبل جو هڪ ٻوڙو.

ڪوڙد ڪوڙد: ذ. بلوچن جو هڪ قبيلو
(ت. بلوچستان).

ڪوڙڪ ڪوڙڪ: ذ. صفت. (سن.
ڪاٿر) ماڻهن جو ڪوڙ - اٻوڙ.

ڪوڙڪو ڪوڙڪا: ذ. صفت. (سن.
ڪوٽ). پڪن ڦاسائڻ لاءِ هڪ قسم جو دمار -
ڄالو ڦاسائڻ جو اوزار - ٻانڊار - چاري - ڦاهي -
چٽوڪ - ڦيڙتي - گهاري - رڇ - ٻي. (ت.
ڪوڙڪي ڪوڙڪيئون).

ڪوڙڪي ڪوڙڪيئون: ٿ.
ڪوڙڪي جو مونث - مينهن جي سڱن مان پڪن
ڦاسائڻ لاءِ ٺاهيل اوزار - ٻنڄوڙ - دمار - ڦيڙتي -
هرڪڻ ڦاهي - رڇ. (صفت). ضميم - آڀرو -
ٺيٺل - ڏٻرو (ت).

ڪوڙڪي آڏن: دمار آڏن - ڦاهي ٺڪڻ -
ڪوڙڪي پورڻ.

ڪوڙڪي پورڻ: ڪوڙڪي آڏن.
ڪوڙڪي ٺيڻ (ت): اٽڪل ڏٻرو ٺيڻ -
ضعيف ٿيڻ - ڪمزور ٿي وڃڻ.

ڪوڙڪي ۾ ڦاسڻ: ڦاهي ۾ ٺڪجڻ -
ڌار ۾ لائڻ. حادثي هٿ اچڻ - تڪليف ۾ اچڻ -
مصيبت ۾ مبتلا ٿيڻ.

ڪوڙن: مصدر. (سن. ڪشٽور = ڪوڙن).
ٻاڪيءَ مان ڏاڙهي ٺاهڻ جي وارن جي صفائي

● ڪوڙ ڪوڙ (ڪ) ۽ ٿ. آواز جو هڪ قسم -
 بگهڙن جو ٻان ۾ گڏجڻ وقت ڪيل آواز.
 ● ڪوڙو ۽ ڪوڙا: ڏ. (ل). ٻائي رڪن لاه
 ٺيڪو جو ٽوٽي مان لوڻو. ڪڙو. بندلو.
 ڪڙورو. ڪڙورو جٽڪ. لوڻو. ڪڙورو. ٺيڪو.
 ڪڙو. ڪوڙجي. ڪڙبو. ڏولڪهو. ڪڙلي.
 صراحي. گهٽڪي. ٻٽلي.
 = ڪوڙي ۾ ڏر ٻاهه ٻٽند ڪڙن ۽ وڏي
 مضمون کي لهايت مختصر نموني ۾ لکڻ. وڏي
 ڳالھ کي ٿورن اکرن ۾ لکيند ڪرڻ.
 = ڪوڙو برا ڪڙن (ل) ۽ فراغت مان ٿيڻ ۽
 ٻاڇي ڏي ڏسڻ (خالائي جتن جو اصطلاح).
 ● ڪوس ۽ ڪوسو: ڏ. (سن). ڪڙو =
 مارڻ). ڪڙو. ڪڙو. ڪڙو. ڪڙو. ڪڙو. ڪڙو.
 قتل عام. رتو ڇاڻ. سيڙ (ٻان) - حلال (ڪرڻ).
 جانور کي حلال ڪرڻ جي خاص جاء. ڪمبلو.
 ڪوس گهٽو. ڪمبلو. ڪڙو جي لائڻ و هيت.
 ڦنڊر (ت). ڪوھ مان ٻائي ڪڙن لاه چٽر مان
 ٺاهيل ٻوڪو. وڏي چڙهي. ٻوڪرو. ٻوڪو (ت).
 وڏو لغارو. لاڙو.
 = ڪوڙو ۽ ڪوڙا (ت) ۽ ڏ. ڪڙن جي
 و هيءَ وارو.
 = ڪوڙو ۽ ڪوڙا (ت): ڏ. ڪوھ.
 مان ڪوس ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو.
 = ڪوڙو ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو.
 جهڙو. حلال ڪرڻ جهڙو و هيت. آهو و هيت.
 جنهن ۾ ڪا به ٻيڻ جي اميد نه هجي. ڦنڊر.
 = ڪوس ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو.
 خونريزي ڪرائڻ. رتو ڇاڻ ڪرائڻ.
 ● ڪوڙو ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو (ل) ۽ ٿ.
 ڪار ڇاڙهڻ لاه لوھ ڇو ڪڙو. ٺيڪن. ڪار جو
 ڏهو.
 ● ڪوڙو ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ايراني مڪران ۾
 رهندڙ هڪ قوم جو نالو.
 ● ڪوڙو ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. (سن). ڪڙو = ڪڙو.
 ڪڙو ٺيڪن. ڪوڙو ٺيڪن. ڪوڙو ٺيڪن. ڪڙو

ڪوڙهيل. گدلي. ڪڙي. صفائي نه ڪندڙ.
 جڙي. ٻيٽل.
 = ڪوڙو ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. صفت. ڪوڙو جي
 بيماري ۾ ورتل. جڙامي. ڪوڙو وارو. ڪڙو.
 گدلو. ڪڙو. صفائي نه ڪندڙ.
 ● ڪوڙي ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. صفت. (من).
 ڪوڙو ڪوڙي. ويهن جو عدد. ويهه شيون.
 چار ڪتاب. ڪڙو ڪڙو ڪڙو جي سڀني جي روپ جو
 ٽيون حصو. (سن. ڪروڙ). ڇاتي. سينو. آڙو.
 ڪوڙو. ڪوڙي جو ڪڙو. آڙو ڇو هڪ
 عضوو. جڙي جو اڳيون منهن وارو چٽر
 (اسم خاص). تعلقي ميرپور ساڪري ۾ هڪ ديھ
 جو نالو.
 = ڪوڙي ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ٻيٽل. ٻيٽل.
 عزيز.
 ● ڪوڙي ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ڪوڙي جو
 موٽ. ٻائي کان سڙو لڳل ڇاڙهي. سڙيل
 هندائو (ڪ).
 "ڪوڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو".
 ● ڪوڙو ۽ ڪڙو. (سن. ڪوڙي = ڪروڙين).
 ڪروڙين. تمام گهڻا. بي انداز. ڳاڙهي کان ٻاهر.
 "ڪوڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو ڪڙو".
 (شاه).
 = ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو
 ٿورو. وري. واهي.
 ● ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ڪاھ ۽ ڏٺ جو
 هڪ قسم. ٻيٽل وڻ جو ڦر (گولن جهڙو وڻ)
 مگر ڪل سخت. هن جي وڻ کي ٻيٽل وڻ چئبو.
 جبل ۾ ٿئي.
 ● ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. سڙي جي
 رنگ جهڙي رنگ سان ڏانهن ڪندڙ وڻن ۾
 رهندڙ هڪ (ت).
 ● ڪوڙي ۽ ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. ڪوڙي جو
 موٽ. ڪڙي.
 ● ڪوڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو ۽ ڪڙو. باختر ۽ بهارا جي آڻ جي
 ميلن (پيشه وران ۲).

- ڪوسو واءُ ڪٽڻ ۾ درد جي دالهن ٻاهر ڪڍڻ - اهڙا ڪاڻ رڙ ڪرڻ.
- ڪوسو واءُ لڙ لڙڪڻ ۾ ڪا به تڪليف نه اچي - ڪنهن به مصيبت ۾ مبتلا نه ٿيڻ.
- ڪوسي ۾ ڪوسيئون ۾ ٿ ڪرم. ڪرمي - تابش - تاشش - تپت - آس - ڪاڙهو. مڃي - تڪف - ڏکيائي - مصيبت.
- ڪوسي ٿڌي ۾ ڏک سڪ - سڙي ڪرمي.
- ڪوسي ٿڌي سٺي: دنيا جي سڀ قسم جي تڪليف برداشت ڪرڻ - ڪرمي سڙي سٺ - ڏک - ڪرم ۾ شڪر ڪرڻ - صبر سان نٻاهڻ - ڏک سڪ سٺ.
• ڪوسو ڪليو (لٽ): ڏ. اوجھري.
• ڪوش ۾ ڪوش: ڏ. (سن. ڪوشهه = پٿر - و. خزائن وغيره) لٽ. فرنگ - مڃڻ ڪنڊ - ڪتاب آفت - ڪنجيو - (الگ) ڊڪشنري. (سن. ڪوش = ڏک) ڪوبو - ڏک - ٻڌو - ٻوڏ - ٽاور جو ڪوبو - بيان - ليامر. بهران جو ڪٽ - آستين. چمڙي جي وڏي ٻوڪ يا ٻوڪو (ڪا). (اسم خاص) مڪ ذات جو نالو.
• ڪوشش ۾ ڪوششون ۾ ٿ. (ا. سعيو - جندوجهد آدم جتن. اورچائي - ٻوڏ ڏک - لڳائار محنت - جهاد جفا - محنت - پور هيو - جفاڪشي - جستجو.
- ڪوشش ڪرڻ: سعيو ڪرڻ - جندوجهد ڪرڻ - آدم ڪرڻ - اورچائي ڪرڻ.
• ڪوشيا: اسم خاص. دسرت بادشاهه جي زال ۽ راءِ جي ماءُ جو نالو.
• ڪوشيا: اسم خاص. (سن. ڪوش = ٻڌو - و. سن = رهڻ) ڪين جيتن جي ڪنهن لڪڻ ڪاڻ اک ۾ پٿر ي ۾ رهڻ واري حالت. خوشيءَ دار گل جو مڪ قسم.
• ڪوشي ۾ ڪوشيون (ڪا) ٿ. ٻڪري جو مڪ قسم.
• ڪوٽ ۾ ڪوٽون ۾ ٿ. ڪراحت - لغت - بچان - ڪاڙ - حقارت - سوک. رليج -

معصوم ٿيڻ - ڪرم لڳڻ - ڪرمائي. (ڪوسائيو - ڪوسائيندو - ڪه ساٿل).
- ڪوٽ مائي ۾ ڪوٽ مائون ۾ ٿ. ڪرمائش - ڪوسان - تپت - ٽاء - ٽوء - تابش - ڪرمي - حرارت - مڃڪه - ٽاورڙي.
• ڪوٽ مائي ۾ ڪوٽ مائي ۾ ٿ. ڪانڊر - مصت - ڪرم چور - لائو - ٽولي - ڪاهيل - آرمي - ڪوٽو - ڪهڪير - ڪوٽو.
• ڪوٽ مائي ۾ ڪوٽ مائي (ٿ): ٿ. ڪٽل جي اٿي پاسي چمڙي جو بیکار ڀاڱو - بیکار چمڙو.
• ڪوسو ۾ ڪوسا: ڏ. (سن. آس = آس). ڪرم - ٽل - ڪرمائو - ٽو - ٻاڙيل تاشي ٽوٽو - آسماي - ٽي - آشي - چوڌار - چنگي - ٽهڻو - غصي وارو - ڪاوڙيل - جوش ۾ آيل - چوڌيل - چوڌيل - رليج - ناراض. تپ - چوڌيل - بخار وارو - ٽيل.
- ڪوسا ڪوسا ڪلما پٿر ۾ ڏاڍو ٻڌ - لڳڻ - خوف ۽ هراس وچان عقل جاءِ تي نه رهڻ - ٻڌ وچان خدا کي ياد ڪرڻ.
- ڪوسا ڪهڪير ڪري وڪڻڻ: بلڪل گهٽ اگهه ۾ وڪڻڻ - ٿوري مئله ۾ وڪڻڻ.
- ڪوسان ۾ ڪوسائون ۾ ٿ. ڪرمي - ٽاورڙي - مڃڪه - تابش - تپت - تپت - ڪرمائش - حرارت - تابش - ٽاء - ٽاورڙي. ڪرمي جي ڪري ڪرم تي ٿيل پٿر پٿر. بخار - ٻڌ - ٻوڏ - چوڌ - ڪاوڙ - غصو.
- ڪوسو آچڻ ۾ بخار اچڻ - ٻڌ اچڻ - ٻوڏ اچڻ.
- ڪوسو پٿر ۾ ڪاوڙ ڪرڻ - غصو ڪرڻ - ڪاوڙجڻ - ناراض ٿيڻ - چوڏ.
- ڪوسو چاڙهڻ ۾ ٿڌ لاهه ميرا ڪهڙا ٿهڪائڻ - ڪار جو ڏوڏ چاڙهڻ.
- ڪوسو ڪرڻ: ڪرم ڪرڻ - تهاڻي.
- ڪوسو ڪٽر بند ۾ اتر پوري هئي ۽ ڏکڻ پوري هئي ڪرمند جي وچ واري - منطقه محروفه.
- ڪوسو لولو ڪرڻ (ٿ) ڪسو ڪالڊو ڪري وڪڻڻ - گهٽ وڌ ڪري وڪڻڻ.

● ڪوڻڪڙو ۽ ڪوڻڪڙو ۱ ذ. چار يا ڪهڙو جو
سڪل ڦرڻ. سڪل ٻيرون. ڪري ڪجي وڃڻ
وقت ٻيڙي ان. ڪنڊي (ت)

● ڪوڻڪڙنڊ ۽ ڪوڻڪڙنڊ ۱ ذ. ٻڪي جو
هڪ قسم. ٽوليوارو. ٽوليوارو.

● ڪوڻڪڙو ۱ ذ. ڪڪڙن جي بيماريءَ جو
هڪ قسم. ٻائيءَ ۾ رهندڙ پنج ٻيڙي ڄالور جو
هڪ قسم. ڪپڪڙو (ت) مائجيو.

● ڪوڻڪڙي ۱. اسم خاص (سن ڪڪڙن =
ڪڪڙن) ڪڪڙن جو واپاري ڪڪڙ ڌاريندڙ.
ڪڪڙن جي بيماريءَ جو هڪ قسم. سٺ جو
ٿورو (ڏک ٿي). (ت). اڇي ميرانجهڙي رنگ
جو. رات جي وقت شڪار ڪندڙ ٻائيءَ جو ٻڪي.
(صفت). ڪڪڙن والڪر ٻيوٽوب. (اسم خاص).
هڪ ذات جو لالو.

- ڪوڻڪڙي ۱ ٿيڻ ۱ بدن سڪي وڃڻ.
اهڙو ٿي وڃڻ.

● ڪوڻڪلا: اسم خاص. ذات جو هڪ قسم.
● ڪوڻڪلو ۽ ڪوڻڪلا (ت) ۱ ذ. (سن).
ڪڪڙن لاءِ لالو هڪڙي قسم جي ٻيڙي جو.
سڪل ٻيڙي. سڪل ٻيڙي. لڏي ٻيڙي جو
سڪل ٻيڙو. سوڪ. ٻيڙي. لوت. ڪوڻڪ.
الب جي ڪڪڙي. ڪوڻڪلو. سڪل بدن
(جنهن بدن تان ڪنهن بيماريءَ سبب ٻي
ڪنهن سبب ماس ٻيڙي ويو هجي). هڏائون
ٻيڙو. ليل. ڪزور. ٻيڙي لوت. ٻيڙي پورو.
ٿرڻو. ٿرڻو. ٿرڻو. ٿرڻو (ل).

● ڪوڻڪٽر (ت) ۱ ذ. (گچ: ڪوڻڪٽر).
ڪٽان جو هڪ قسم. ٻيڙي سڪايل ٻيڙي.
سارڪي وڪر جو هڪ قسم (دوا طور ڪم
آندڙ)

● ڪوڻڪٽار ۽ ڪوڻڪٽار ۱ ذ. هست جو ٻوٽو.
● ڪوڻڪٽ: مصدر. ڇيڏو ٽالڪو ڏيڻ.
ڪهيءَ طرح سڀن. ٽوڻ. ٽالڪن. ڪهي سلائي
ڪرڻ. ڪٽڻ. ڪٽڻ. ڪٽڻ. ڪٽڻ. ڪٽڻ. ڪٽڻ.
(ڪوڪيڊو). ڪوڪيڊو. ڪوڪيڊو.

● ڪوڻڪٽ. ارمان. صدمو. آزار. درد. ٻيڙو. سلال.
ٽڪاوت. ٻيڙي. لاچارِي. ڪلفت. ٻيڙي.
خيد. اختلاف.

● ڪوڻڪٽو ۽ ڪوڻڪٽو: ذ. (ل. ڪوڻڪٽو).
ڪاڏي لاءِ گوشت جي قيمتي مان ٺاهيل ٺنڊا ٻيڙو.
● ڪوڻڪٽو ۽ ڪوڻڪٽو: ذ. قوم. مذهب. ڦورم.
ٻيڙي. ٻيڙي. ذات. ٻيڙي. ٻيڙي. ٻيڙي.
خالدان. ڪوڻڪٽو. ليات. ٻيڙي. ٻيڙي.
مت. ستمزداري. خلق. لوڪ. عالم. چغتاي.
(اسم خاص). عراق ۾ هڪ شهر جو نالو.

- ڪوڻڪٽي ۱ ڪوڻڪٽي ۱ ذ. ڪوڻڪٽي لائي
شهر جا رهواسي. (صفت). ظالم. ٻيڙي. ٻيڙي.
وحشي خونخوار. باغي. فسادِي. غدار. بغاوتي.
● ڪوڻڪٽ ۽ ڪوڻڪٽ ۱ ذ. ٽالڻ تي ٻيڙي
مالي ٻيڙي. ٻيڙي. تمام سوڪ. ڪوڻڪٽ.
لوت. ڪوڻڪٽ. رشيءَ جو لکيل هڪ ڪتاب
(جو ڪوڻڪٽ شاستر جي لائي مان سڏجي).

- ڪوڻڪٽ ڪرڻ ۱ ڪوڻڪٽ ڪرڻ تي ٻيڙي ٻيڙي.
سوڪ ڪرڻ. ڪوڻڪٽ ڪرڻ. ٽوڻ ڪرڻ.
● ڪوڻڪٽ ۽ ڪوڻڪٽ (ڪ) ۱ ذ. ڪن ٻيڙي
ٻيڙي حصو.

- ڪوڻڪٽ ٻيڙي ۱ ڪوڻڪٽ ٻيڙي. ڪن ٻيڙي وارو
ٻيڙي ڪرڻ.

● ڪوڻڪٽ ۽ ڪوڻڪٽ ۱ ذ. (ع). روشن ٿارو.
- ڪوڻڪٽ ٻيڙي: (ع). ٻيڙي جو مٿارو.
ٻيڙي ٻيڙي.

● ڪوڻڪٽ ۱ اسم خاص. هڪ ذات جو لالو.
● ڪوڻڪٽ ۽ ڪوڻڪٽ (ت) ۱ ذ. چار ٻيڙي
ڪهڙو جا سڪل ٻيڙي. ڪوڻڪٽو.

● ڪوڻڪٽ (ل) ۱ ذ. فراسيءَ جي ٻيڙي جو
هڪ قسم.

● ڪوڻڪٽ (ڪ) ۱ ذ. شلوار جي ٻيڙي ڪي
هٿن لاءِ ٻيڙي. ٻيڙي. ٻيڙي. ٻيڙي.
ٻيڙي جي رنگين ٻيڙي.

● ڪوڻڪٽي ۽ ڪوڻڪٽ ۱ ڪوڻڪٽ ٻيڙي (ت) ۱ ذ. ٻيڙي
ٻيڙي جي لاءِ ٻيڙي رکيل سٺ جي ٻيڙي.

• ڪولمبِيئر • ڪولمبِيئر ۽ ڊ. گون تي
لهندڙ ٻئي جو هڪ قسم. جبلن تي ايدا لهندڙ
گاه جو هڪ قسم (ت). عمدي چاه چا پن.
(صفت). سگندي - خوشبو دار.

● ڪٽو ڪٽو لاڏاڻي چيني يا شيشي جي
پوتن جو هڪ قسم (سُڙي يا آهار لاه ڪر ايندڙ).
پهلي (دوائن لاه) مرتين. ڪمند پيڙڻ جو اوزار.
گهاٽو - چرمو. ڪٽن ڪپيل يا ڪٽن ويڊل
چانور - ڪٽو (ڪ).

● ڪوٽو ۽ ڪوٽو (ت) ۽ ڏ. ڪمند ايڙن جو
هڪ خاص قسم جو ٻجڙو.

• ڪوٽلو (ل)؛ ذ. فواميۃ جي چئن جو هڪ قسم.

● کولہواں اسم خاص. رہاست مکران مہک
ولید جو لالو.

● گولہ : امام خاص . ریاست خاران (بلوچستان)
✽ ✽ ✽ شہر و ضلعی جو لالو .

● = "وہ لہو" کو لہا (ت-ل) ؛ لہ کن
وہ بنل - بنو - کنو۔

● ڪو "لهي" ۱-م خاص. هندن جي هڪ گهٽ ذات جو نالو. مزور- مزدور- ڪُولِي- پوريت.

● ڪـ وائي: اسم خاص. هندن جي هڪ ڪهت
ذات جو نالو۔ ڪولهي، مزور۔ مزور۔

● کو'لی' کا کو'لیوں: ث. منکر مجھے جو

● کوثر ذ. کوثر ل. شل کوثر ل.
● کوثر (ت) ل. صفت. بنواری - بنو

و کہ - لمبو۔ لنگ۔

● کھوت ۽ ڪُٺائڻ (ل) ۽ ٿر ڪٽڻ

● ڪَـوَمَـاـنـجـيـنَ مَـصـدَـرَ (پراڻڪنڊيڪ مڙين)

کونڈم = کومائجن)۔ سُر جھل - کومائجن -
کومائجن۔ میسٹریس - مومس کائیڈ - مروئج - وچن -

وہیڑ ہجن (کڑمائیو۔ کڑمائندو۔ کوسائیل)۔

• ڪَوَ مارَڻَ: تمام آهستي ۽ ڪڙڪي کان سواءِ هلڻ يا اڀرڻ ۾ ڏهڻي هلڻ. ڪاوڙ کان پوءِ - غصو پي وڃڻ.

● کوماہیجتن مصدر (ہوا۔ کھٹن کھٹن)۔
(کلمہ) کوماہیجتن۔ کوماہیجتن۔

- ڪو ماڻهو منهنجي ڪشتن ۾ منهن جو ٻنو لهن۔
- آدامس ٿين۔ منهن ٺاهين، وجهن، ڏڪارو ٿين۔

غمگین تیں۔ مملول تیں۔ وانزو تیں۔ حیران تیں۔

● كُتُومَانِيَجْنُ ۱ مصدر. (من. كُومل = لوم).
كُتُومَانِيَجْنُ ۲ مصدر. (من. كُومل = لوم).

سُئِنَ - سُكِّنَ - مَرْجُوهُنْ - كُؤْمَالُجِنْ. سُكِّنَ -

نِجهرند و وچن - گرلند و وچن - سزلند و وچن .

● کُوسلُ ۽ کُوسلُ ۾ ڏي. صفت (سن .

کے، مثل۔ (لازک)، لازک سو لیٹیم۔ ہتلو۔
ملاہتم قسملو۔ لطیف۔ لقیس۔ لرم۔ کنتو۔

کے چو۔ ڈکھو لاز کے طبع۔ رحمہل۔ درد و اند۔
لاز کے بدن۔ موہند۔ وٹند۔ مہو۔ شیوین (آواز)۔

ہا، مولیر م مک سر جو لالو۔
- کوسلنا، کوسلنا، ث لومائی۔ جھٹائی۔

ملا بہت - نفاس ت - کُنْشِرائی - لڑا کت ۔
لوم د لی - لوم طبعی - مہربالی ۔

- کوملتائس؟ کوملتائون؟ ت. نفیسائی۔
لرملتائی۔ کوملتا۔ لرمائی۔

● کیمپی * کیمپٹون : تھ - تلواری۔
● کیمپن * کیمپن : ڈی (انگ)۔ گول ہیر

• کتوں (ت): ذر ڈوری (جنهن سان مھاري

● ڪَونَ ذِي ڪُنُولِ يا سِينِ حُوءِ ڪُلِ -

● کتب دار : اسے خاصہ تعلق ہالامہ کے دیہ

هو لالو،

- ڪٽولار ڪٽولار ڏ. (سن. ڪٽولار) -
ڪٽو. مٽيءَ جو هڪ وڏو ڀرتن - مٽ جو
هڪ قسم - ڪٽولارو - مائو - لادي - (ڏوٻيءَ جو).
ڪٽل - (ڪٽل جو). ڇرو. ڇرو. ڇرو جو وڏو
ڦاٽ (جنهن ۾ ڏورن کي ڪٽر يا ڪٽر ڪارائجي).
ڪٽولتر - آهرو. ڦڙهه يا پيش جي وٺ جو
ڦٽل (ڪاٺ جي ڪتب ايندڙ). (ڪ).
- ڪٽولار ي ڪٽولار يون ٿ. مٽيءَ جي
تراڪڙي ڀرتن جو هڪ قسم - ڪٽولدي - ڀات -
● ڪٽولپار ڪٽولپار (ت) ڏ. ڪٽولپار -
ڪٽولپار.
● ڪٽولپارو ڪٽولپارا (ت) ڏ. لالنگ جو
هڪ قسم - ڪولپارو.
● ڪٽولپار يو ڪٽولپار يا ڏ. لالنگ جو
هڪ قسم - ڪٽولپارو. (اسم خاص). تعلقي مٽيءَ ۾
هڪ ديھ جو نالو.
● ڪٽولپٽ ڪٽولپٽ ڏ. ٿر ۾ ٿيندڙ
وٺ جو هڪ قسم (جنهن سان کولو لکري).
ڏالڊ جي ڪٽلھي وارو وڏو حصو - ڪٽو (ت).
ڇيٽو - مٽپرو (ت).
- ڪٽولپٽ ڪٽولپٽ (ت) ڏ. مٽارو ٿين.
● ڪٽولپٽيو ڪٽولپٽيو (ت) ڏ. ٿر ۾
پيدا ٿيندڙ هڪ ڪنڊن وارو وٺ.
● ڪٽولتر ڪٽولتر (ت) ڏ. ڇيڏو -
پتلو - پتلو - ڇيٽو - ڇيٽو - ڪيٽھو - پنگو.
● ڪٽولٽل ڪٽولٽل ڏ. (ٽرڪي).
ڪوتائيل. سوار چڙهيل وهه سان گڏ ڀيرو
سنجبل خالي وهت - سنا سوار وهت - واڳ
ڪيل وهت - ڏور ڪيل وهت - بنا لغام جي
وهت (ل). گهوڙي جو وڇيرو - ڀاڻ. ڀڙيءَ جو
هڪ قسم.
● ڪٽولٽ ڪٽولٽون ٿ. ٿوھي والڪر
مٽي اڪتل گوشه - ڪٽو.
● ڪٽولٽن ڪٽولٽن (ت) ڏ. ڀاڙي جا
ٿڙا - ڪاٺن سان قابو ڪرڻ لاءِ ڌاڳا.
● ڪٽولٽو ڪٽولٽا ڏ. ڀڙيءَ جو هڪ قسم.
- ڪٽولٽو ڪٽولٽا (ل) ڏ. صفت.
بنا سڱن جي وهت - موڏو. (ت). ڪٽولٽي
ڪٽولٽون.
● ڪٽولٽي ڪٽولٽيون ٿ. بنا سڱن
واري اڪري - موڏي. ڀڙيءَ جو هڪ قسم -
بتيلي مثل مگر اڳيان ۽ ڀاڄيل ڪٽولٽا.
● ڪٽولٽي ڪٽولٽي يون ٿ. (ت) ڏ. ٿ.
ڪنهن به وٺ جو تازو اڪتل ڪوٺج.
● ڪٽولج ڪٽولجون ٿ. (ف. ڪلنگ -
پگھ. من ڪٽوچ - ڪٽوڪو ڪرڻ). جبل ۾
رهندڙ ۽ گهي گهيءَ سان سهڻي ڀڪيءَ جو هڪ
قسم - ڪٽولجي - قازو - ڪلنگ - راج هٿس -
حواسل (قد ۾ ٿي - چار فوٽ رلڪ خاڪي،
ٺهرايل موسم ۾ اصلوڪي وطن سان آڏامي ٻي
ڀاتي وڃن، سياري جي موسم ۾ وٽر جا وٽر
واپس اچن ۽ مارچ مهيني موٽي آڏامي هندوستان
جي ٿڪر ۾ وڃن، جتي ٻچا ڪن. هنن جون
ڳچيون تمام سهڻيون ٿين. ڀڪيءَ جو هڪ قسم
(ت) ڪٽڪ جو هڪ قسم (ت). (صفت). سهڻي
هسڻ - خوبصورت (ت).
- ڪٽولجين جا ڪاٺ ڪٽولرن ۾ هٿن (ت):
وڏي لياقت واري ماڻهوءَ کي گهٽ لياقت واري
سان منسوب ڪرڻ.
● ڪٽولجار ڪٽولجارون ٿ. (سن).
ڪٽوچ - ڪٽو ڪٽو ڪرڻ). ڪٽول ڀڪيءَ
جي اولي - ڀڪار.
● ڪٽولج ڪٽولج ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هڪ
قسم جو ڀڄ - دواسازيءَ ۾ ڪم ايندڙ ڀسارڪو
وڪرو.
● ڪٽولجرو ڪٽولجرو ڏ. ڀاڄي وڪندڙن
جي هڪ ذات جو نالو - ڪٽولجرو. گهوڙو -
رهڙڪيءَ وارو - ڦيريءَ وارو - گهوڙا - خوشي
وارو. لوڪر - چاڪر - ڦٽر - خدمتگار - بندو -
تسابدار - دامن - تليدو - ڀالھو - ماتحت - ڪاٺيارو
دامتير - ڀولنگ. مسافر (ت).
● ڪٽولجيزي ڏ. ڀرت جو هڪ قسم.

● ڪوئليڙيو ڪوئليڙيو (ل): ٿ. ڇيو-
ڦڏو.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙيون: ٿ. اٺ جي
مٿان وڙها ڪڙي جي هيٺان ٻيل هڪ ريشمي ڪپڙو-
جهل. ٻا ڪڙو- ڪچاڻو.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙيون: ٿ. ٿ. ٿ.
ڪنڇي- چاڻي- ڦالي (ڪلف جي). هڪ ٻڪيءَ
جو قسم- ڪوئليڙي.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڏ. درياھ جي ڪپڙ
واري سيلابي زمين- ڪنڇو.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو (ت): ڏ. ڪچي جي
ڦڙهن جو ٺهيل ڪارو يا ٺوڪرو- ڇيو (جنهن ۾
ڪارڪون وجهي ڪنجن). (ٿ. ڪوئليڙي) ڪوئليڙي.
ڪوئليڙي.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڏ. اڏي ۾ هڪ
قسم جون ڪاٺيون.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڏ. صفت. ڪوئليڙو-
اوجوان- تازو توانو سرد. طاقت وارو- پهلو-
بهادر- پهلوان- ٻلي- شير- مڙس- بالڪو-
جولو. حسين- سهڻو- ملوڪ- ٺاهوڪو- خوبصورت-
ڇوڪرو- چلڪندڙ. بنا سِر جي ڦڙ- ڪنڌ
ٿل ڦڙ- لوٽ.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڏ. صفت. ڪپڙو-
جوان- لڏجوان. پالڻ- ماسايل- ڪوئليڙو.
پهلوان- سورهي. ڪنڌوارو- اٺ ٻليل- ڇڙو.
حسين- سهڻو- خوبصورت.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو (ت): ڏ. ڪوئليڙو-
ڪوئليڙو.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: اسم خاص. تعلقي سالڪهڙ ۾ هڪ
ڊيھ جو نالو.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: ڪوئليڙيون: ٿ. پخال-
سانداري- ڪلي- مشڪ.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڏ. (سن. ڪنڊي =
ڪوئليڙو). ٿاڌل وغيره گهوڙن لاءِ نڪر جو
ٺهيل اولهو ۽ ڪهرو ٿاڻو- نڪر جو آڪرلو.
مٽيءَ يا ٻٽر جي ڪڙو يا آڪريءَ جو هڪ قسم.

● ڪوئليڙيو ڪوئليڙيو: ڏ. ٻورچيءَ
جي هٿ هٿ ڪم ڪندڙ. هاريءَ وٽ ٻيلي
تي ڪم ڪندڙ. ڪوئليڙيو.

● ڪوئليڙو: ڪوئليڙو: ڪوئليڙو- ڪوئليڙو.
ڪرڻ. (ڪوئليڙو- ڪوئليڙو- ڪوئليڙو).

● ڪوئليڙي ڪوئليڙيون: ٿ. ڀرت جو
هڪ قسم (ل). ٻڪيءَ جو هڪ قسم- ڪوئليڙي.

● ڪوئليڙي: اسم خاص. تعلقي عمرڪوٽ ۾
هڪ ڊيھ جو نالو.

● ڪوئليڙو ڪوئليڙو: ڪوئليڙو: ٿ. ٻڪيءَ جو
هڪ قسم- ڪوئليڙي- ڪوئليڙي. خوبصورت
ٻڪيءَ کي ٻار مان سڏيل نالو (ڪ).

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي (ت): ڏ. ٿري ڀرت جو
هڪ قسم.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي (ڪ): ٿ. وڙھ- مڇرو- ڪيسڪو.
ڪوئليڙي: اسم خاص. هماليه جبل جي هڪ

لڪ جو نالو.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙو: ٿ. (ف). هڪ
قسم جي ٻوٽي- ڪوئليڙي.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: ڏ. (سن. ڪوئليڙي).
تعويض جو هڪ قسم- رڪيا. (سن. ڪوئليڙي =
موڙن يا آلتو هٿڻ). خانہ خرابي- بربادي-
ستيا لاسي- تباهي- ويراڻي- آڇاڙو. جهاز
شڪتي.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: ٻوٽو ٿي وڃي- تباهه ٿي
وڃي- ستيا لاس ٿيڻ- ويوان ٿيڻ- آڇاڙو ٿيڻ.
جهاز ٻڃي پوڻ.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: ڏ. بربادي- ستيا لاسي-
تباهي- آڇاڙو- شڪستي. جهاز جي تباهي.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: مصدر. (سن. ڪوئليڙي يا
ڪوئليڙي = موڙن يا آلتو ڪرڻ). ڪوئليڙي- ٻوٽو-
ڇيڻ- سڙڻ- جلڻ- سڙو ٿيڻ يا ڪوئليڙي- ڏڪوئليڙي-
ڇوڙ- ٻڃڻ- اڇاڻجڻ.

● ڪوئليڙي ڪوئليڙي: مصدر. ڪوئليڙي- ٻوٽو-
ڇيڻ- سڙڻ- سڙو ڪرڻ- ڏڪي رکڻ.
(ڪوئليڙي- ڪوئليڙي- ڪوئليڙي).

● کُونُشَرُو ۽ کُونُشَرَا : ذ. صنت. کُونُشَرُو۔
نوم - سَتَرُو۔

● ڪَونڙي ۽ ڪَونڙ پُٺون ۽ ٿ. ستوليءَ سان نه ڏيئي سگهندڙ هوڀائي - ڦٽڻ ڏاڍي.

● ڪوٽڙ پڇا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
● ڪوٽڙسيو: ل. راڳ جي هڪ سُر جو نالو.

● کونٹش: ل. نقش۔ جوتو۔
 ”توری جان۔۔ ون دل تہ۔ اس کی

ٲان آء تنهنجي ڪوٺش برابر ڪين
(مينهن مڱهار).

● ڪوٽڪر ۾ اسم خاصن. فيسڊرل ايروها ۾
هڪ ڊيھ جو ٺالو.

● ڪيُون ڪيُون؟ ٿ. ننڍي پلسونگري جي
 ڏانهن يا ڪيڪڙاٽ - ڪيُون ڪيُون.

● ڪوٽنگير ۾ ذ. ڪلن جي مٿان وچ ۾ سنوئي
ان ڏان - رڄ - ٻوٽنگير -

● کونگروو ۽ کونگروا: ڏ. اونڌو۔ ڦڏو۔
ڏنگو۔ جهنگل۔ ڪپو۔ گڙو۔ ڏيڄيل۔

- ڪوئنگيٽري ۽ ڪوئنگيٽريون اٺ ڏنڪي -

● کتون و مکان و ذ. (ع). دنیا - جہان -

● کونہات ۽ کونہات ۱ ذ. کاہو. ڊگھي جو

● ڪُونْهَتَ ۽ ڪُونْهَتَ (ت) ۱ ذ. (مسن.)

ڪٽور = ڪوٽھو) مينهن جو ذر ڦر - ھاڏو -
ان. (صفت). ٿلھو - متارو - جاڏو - موٽو. و پر -

۱۔ جوان مرد۔ ڈایو و مڑس۔ بہادر (ت)۔
= کونہ-تی' ■ کونہ-تون' ث. نسر'

ڪي جي ڪنڌ تي اٿيل گهيدي وانگر ماس - ڪنڌ و - ڪانڌ و .

● گونہ تو گونہ (ت): ذ. دروازي
و کتو۔ کنیو۔ تازی.

ڪونهن ٻانهن ۾ ٿ. دروازي جي ڪڙي ۾
وڻ جي ڪاٺي.

روہی - کرل . گا کڑو - پیچ - سب . (صفت) .
کھٹو کائیندڑ - ہچی - ایٹوڑی - ایٹویر .

● ڪُونڊِي ۽ ڪُونڊِي پُون : ث. (سن.
ڪُونڊِي = ڪُونڊو). ٺيڪر يا مِٽِي ۽ جو

ٺهيل ٽراڪٽرو ٿانءُ۔ ٺڪر يا لوھ جي تڱاري۔
 لنڊيءَ پٽ واري ڪٽولاري۔ ھاٿ، لوھ جو

ٻاڙچ (جنهن مان لیسر ۾ ٺاهي).
- ڪوئندِي ڪاٺين ۾ ڇوٽائي مال جو ڪهر اچي

● کولڈی والو: اسر خاص. تعلقی اہاڑی میں

۱۰ کَوْنِيْدِ بِسْرَ ۱۱ کَوْنِيْدِ بِسْرَ (ت) ۱۲ ذ. قَرَّ

ملڪ ۾ ٻڌا ٿيندڙ ٻٽائي وانگر هڪ ول جي
هاڻ (ڪائن ۾ لڏيندڙ بوسات هوڻ کان پوءِ ٿئي).

● کونورہ کے کونورہ: ذ. (سن. کمل =

ڪٽيول (ڪنول جو ڪل - اياوئر ڪل -
ڪل ڪل (لس) مڪڙي - ڪلي (ت) - ڪوشو -

کوهو (ت). ون جو هڪ قسم (س). تيل وجهڻ جو برتن - تھلائي (ل). (من. ڪمار = شھزادو)

شہزادو۔ یوراج۔ ولي عهد۔ حکومت جو وارث۔
 باند شاہي جو وارث۔ باند شاہزادو۔ کپرو۔ جوان۔

● کُولتر' ۽ کُولتر' ل. (ن. کُنڊي =

ڪٽڻو) مال ڪٽي چاري ڏيڻ لاءِ ٺيڪر جي
ڪٽڻدي - ڪٽڻارو - ڪٽڻارو - آهرو. هاڻي پري

رڪن لاءِ ٺيڪر جو وڏو برتن - ناڍي - چٽري -
 هونءُ - پيپ - ڪوئل باڙ. چمارن جو چوڙي کي

وجهي ٻُڌائي رکڻ جو ٿانءُ. ڪورين جو تاجي.
ٿيڻ جو هڪ اوزار.

● كِتَوْنَرُو ۛ كِتَوْنَرَا: ذ. (ع. خمره. سن.
گوتو كِه = كِتَوْنَرُو). وضو وغیرہ كرڻ لاءِ

ذَلْبِيَّةٌ سَانِئِكِرْ جَو لَوْتُو۔ ڪَٽَرُو۔ ڪَٽَرُو۔
ڪَٽُونَرُو۔ لَوْتُو۔ ٻَڌَلُو۔ (ع)۔ اِستَاوُو۔ اِستَاوُو۔

● ڪٽڻ وڻا اسم خاص. لڀڻا جي ٽهاج جو
الو. ٻڪيءَ جو هڪ قسم - ڪاٺرو - ڪاٺيرو.

- ڪوٺڻھڙو: ذ. صفت. (ف. ڪوهر=موتي).
 ڪولڏر- بهادر- چوڏو- دلپر- وير- پلوان-
 طاقتمند- قوري- سگهارو- سورمو- جوان (ت).
 ● ڪوٺڻھڙي: ڪوٺڻھڙ پون ۱ ت. درياءَ
 جي ٿوري ڪرڻ واري جاء- ھاڻي جي جھول-
 ڪٺڙي. مثلاً ”چن شاھ واري ڪوٺڻھڙي.“
 درياءَ سڳي ڪوهر پون ڪري.
 ”ڪڻ ڪڻ سڳي ڪوهر پون ٿين، تو ڪيا دلبر ڌار“
 (عالم خان لفظ مائي).
 ● ڪوٺڻھڙو ڪوٺڻھڙا: ذ. (سن. ڪٽور=
 ڪوٺڻھڙو). مينھن جو جوان ٿر- ھاڏو- سان.
 - ڪوٺڻھڙون ڪوٺڻھڙا ۱ ذ. ڪوٺڻھڙو-
 ھاڏو- سان.
 - ڪوٺڻھڙون ٿيڻ ۱ ٿلهو ٿيڻ- متارو ٿيڻ-
 ڇاڏو ٿيڻ- ستر ٿيڻ.
 ● ڪوٺڻھڙيارا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪوٺڻ (ڪ) ۱ ذ. پٽيڙ يا پٺير جي رڻ
 مان ڄميل ڪيڙو- پٺير جي رڻ مان ڄمڻ پٽل
 ٿورو.
 ● ڪوٺڻڙائين: مصدر. (سن. ڪوٺڻ=
 ملائيم) ڪٽڻو ڪرڻ- لڙم ڪرڻ- ملايم
 ڪرڻ- پٽو ڪرڻ- راپڙو ڪرڻ- رڀ جهڙو ڪرڻ.
 (ڪوٺڻڙاڻيو- ڪوٺڻڙاڻيندو- ڪوٺڻڙاڻيل).
 - ڪوٺڻڙو ڪوٺڻڙا ۱ ذ. صفت. (سن.
 ڪوٺڻ. ھرا. ڪوٺڻو). ارد- لالڪ- لڙيم-
 پتلو- ملايم- ڪوٺڻ- سو ڪير- اهو لڙو- پٽو.
 مڙلو- لڇڪيدار- ڦيلھڙو- جهيٽو- هڪو (آواز).
 - ڪوٺڻڙاڻ ڪوٺڻڙاڻون ۱ ت. ارمائش-
 ڪٽڻائي- ارمائ- ارمائي- ڪوٺڻا- جهيٽائي.
 - ڪوٺڻڙائي ڪوٺڻڙاڻي ڪوٺڻڙاڻيون ۱ ت.
 ارمائي- لطيفائي.
 ● ڪوٺڻڙيجا: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.
 ● ڪوٺڻڙو ڪوٺڻڙا (ڪ) ۱ ذ. ٺوڙھو-
 روڏو- موڏو- ڪٽڻجو.
 ● ڪوٺڻڻل (ل) ۱ ت. رسال- نور زمين.
 ● ڪوٺڻڻي (ل): ذ. مڇي جو هڪ قسم.
- ڪوٺڻي: ذ. ھاڻي ۾ پيدا ٿيندڙ هڪ ڀوڻو
 جنھن جو پڇ ڪاڻڻ جي ڪم اچي- ڪوٺڻي-
 ھاڻي ۾ پيدا ٿيندڙ آھو پٽو جنھن جي ڇوٽي ۾
 ھوٽي ٿئي ۽ ان جي اندر لوڙھ ٿئي.
 ● ڪوٺڻين ۱ ذ. (ع). اڻي جھان- هر دوعالم-
 دين و دليا- هي دليا ۽ ھو دليا.
 ● ڪوٺڻ (ت) ۱ ذ. طرف- ڏس- ھسو (ضمير).
 ڪپڙ (ت).
 ● ڪوٺڻي ڪوٺڻيون ۱ ت. ڪوٺڻيون ۱ ت. (ھرا.
 ڪوٺڻي ڪا. سن. ڪوٺڻو. ف. نيلوفر).
 ھاڻي ۾ پيدا ٿيندڙ هڪ قسم جو ڀوڻو (جنھن جي
 مٿي ڇوٽي ۾ گل ٿئي ۽ ھاڙ ۾ لوڙھ ٿئي)-
 قسم جو ڏانڊو- ڀوٽي- نيلوفر. هڪ گاه جو نالو.
 مڇي جو هڪ نالو.
 - ڪوٺڻي جو گل ۱ ذ. (ف. نيلوفر). نيلوفر
 جو گل- ليلا ڦر.
 ● ڪوٺڻ ڪوٺا ۱ ذ. ڪالنگ- ڪالنگ-
 ڪيائڻو- ڪانگڙو.
 ● ڪوٺڻ ڪوٺڻون ۱ ت. (سن. ڪوڪيل-
 ڪوٺڻل). هڪ ٻڪري جو نالو- ڪوٺڻل-
 ڪوٺڻل.
 ● ڪوٺڻ ڪوٺڻ ۱ ذ. (سن. ڪروڙن.
 ف. ڪوٺڻ=جبل). جبل- ڀرت- پٽھڙ- ڏونگر-
 ٿڪر- چتر- پٽھڙ جي ماپ جو هڪ ماپو- پٺ ميلن
 جو مفاصلو- پٺ ميل- گاهڻ. هڪ وڻ جو نالو-
 ڪٺو (ڪ). (ضمير). چو- چا- ڪڇا- ڪڇالا-
 ڪڇاڙو.
 - ڪوٺڻي ۱ ذ. جبلي- پٽھڙي- ڪوٺڻائي- چاڀرو.
 - ڪوٺڻي ڪوٺڻي ۱ ذ. (ف. ڪوٺڻي-
 چاڀلو). ڪوٺڻ- چاڀلو ملڪ- ٻھڙي علائقو.
 جبل جو رهاڪو- چاڀلو- ٻھڙي- چاڀرو.
 - ڪوٺڻي ڪوٺڻي ۱ ذ. (سن. ڪوٺڻ-
 آرو). جبل جو رهاڪو- ڪوٺڻي- ٻھڙي.
 ● ڪوٺڻو ڪوٺڻو ۱ ذ. (سن. ڪوٺڻي-
 ڪٺاڙو). ڪاٺين وڏن يا ٿوڙن جو هڪ اوزار-
 تير- ڪٺاڙو.

● ڪوهٽ ۽ ڪوهٽ | ذ. ڍڪي جي ڪلهي وارو هنڌ. ڏاند جو ٿوهو. ڪوٽ.

● ڪو هٿر ۽ ڪو هٿر ذ. رڌل ٻاجهه، مٿي
چٽا وغيره - ڪهڙو. ڪو هٿ جي منهن تي مڙڻ ۽
پوڻ کي جهلڻ لاءِ لڪل ڪاٺ جو ٻيلنگهه (ٺ)
- ڪو هٿر ڪهڙو (ت): ٻاجهه ڪهڙو ڪرڻ -
ان مهاڻيندڙ ڪهڙو ڪرڻ - واهيات ڳالهه ٻولڻ ڪرڻ.

● ڪوٽ ميري: اسم خاص. رتيل ٻري ۽ ڳڙهي خيري
 ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪوٽھڙ ۽ ڪوٽھڙ (ل) ۱ ذ. ڪوٽھ جي منهن تي ڀون کي جهلڻ لاءِ لڳل ٻسانگي ڪاٺي - ڪوٽھڙ، ٻيٽر جي ڇانگيل ڍنگرن جو ڍڳ.

● ڪوٽھستان ۽ ڪوٽھستان ؛ ذ. (ف). ڪوٽھ + مٿان = جبل جو ملڪ). مٿاهين زمين - جابلو ملڪ - ٻهاڙي علائقو - ڇاڀرو - ڀرتي علائقو. سنڌ جي ڏک جابلو حصي جو نالو. (اسير خاص). تعلقي لٽي ۾ ڏک ڏيھ جو نالو.

- ڪوٽ ھيستائين ۽ ڪوٽ ھيستائين ۱ ذ. صفت.
ٺاڪيرو - ٺڪرائون - ٻهاڙي - اربتي - چاڻرو -
ٺڪرائتو. (اسم خاص). جاہلو ماڻھو - ڏولگرھو.
• ڪوٽ ھي صفا (اسم خاص). (ع). مڪي
معظمه جي ويجهو صفا ۽ سُرُو نالي ۾ مقدس
ٺڪريون (جن جي وچ ۾ حاجين کي ڊوڙڻ جو
حڪم آهي).

● کوہیہ طُور؟ اسم خاص۔ (ع)۔ شام ملک
 ہک جبل جو نالو (جتي موسيٰ علیہ السلام کي
 اللہ سائين تجلي ڏيکاري هئي)۔ طور سينا جبل۔
 ● کوہ قاف؟ اسم خاص۔ ايشيا چو هڪ
 مشهور جبل۔ قاف جبل۔

● ڪوٽ مڪي: اسم خاص. بلوچستان ۾ هڪ
هند جو نالو (جتي ۱۸۷۱ع ۾ گواد ۾ آهمنڊ
کان وٺي بلوچستان جي حد مقرر ٿي هئي. حد
مقرر ڪندڙ ڪرل ڪولسمنڊ هو). بلوچستان جي
آلهنديءَ حد جي شهر جو نالو.

● ڪو هٿو ۽ ڪو هٿلا ڏ. بي حال ۽ بي وس -
لاچار ۽ بي سمجھ .

● 'ڪو' هينگ' : ڪو' هينگ' ۽ ڏ. ٺاڻيءَ جي مشهور ٻڪريءَ جو هڪ قسم (سنڌس گڙوان مڇيءَ، سنڌس رت ۽ چرپي دوانن ۾ ڪم ايندڙ) - ڪنهنڪڙي.

● کوہِ نور؟ اسم خاص۔ ہک مشہور ہیری
ہو نالو۔

● ڪوٽ ھين (ت) ۽ ذ. تمام گھڻي نشيدار ڀنگ جو هڪ قسم.

● ڪُوهو ۽ ڪُوها: ذ. ڏالڊ چو ٿو هو۔
ڪُلهو۔ ڪُوهت۔ ڪُونت۔

● کو'ھوڑ ۽ کو'ھوڑ (ت) ۱۱ ڈ. کوہ چي
منھن تي پوڻ کي جھلڻ لاءِ لنگڻ ۽ ڪاٺيون.

● ڪو "هو" لائين تي: اسر خاص. ڄامڪ ٻارڻن جو
هڪ قبيلو.

● ڪو'هي' ڪو'هيئون' ٿ. هڪ ٻوٽي جي پنن جو قسم - ڪو'هي پٽنگ (دوا سازي ۾ ڪم ايندڙ). ذ. (حقيقت ۾ مادي، هر مذڪر طور استعمال ٿيندڙ). ڪاربن اڪين مان (سواءِ چشم) شڪاري هڪي - ”ڪوهيلو“ جي مادي. ● ڪو'هيار' ڪو'هييار' ذ. صفت. يار - دوست - سهڙن - ڀرين - عاشق - ماڃن - محب - دلدار - دلبر - مڃن - سنڀار - لڏن - ڏولن - هيار ڪندڙ.

- کو'ھیارو' ۽ کو'ھیاراڻ ذ. صفت. کوهیار.
- کو'ھیاری' ۽ کو'ھیاریون' ث. هڪ
راکٿي جو نالو. (اسر خاص). سسئي.

● ڪوٽ ميهڙ (ت): ٿ. ڌنڌو - ڪوٽ ميهڙ - غبار.
 اُن جي هڪ ايماري.

- ڪو هيٽو ۽ ڪو هيٽو: ڏ. (من. ڪوٺ).
ڪوهيو - غبار - ڦٽڻ - هارو. هاڻي جي ڪن
ڇو ٿيو - پٺو - چڪر.

● ڪوٽ ھيلو ۽ ڪوٽ ھيلا: ڏ. ڪارنن اکين وارو (سياه چشم) شڪاري ٻکي - ”ڪوٽ ھيلا ۽ ڪوٽ ھيلو“ جو ھڪ قسم - ٿيڪرو.

● کو'ھیو' ۽ کو'ھیما (ت) ۱ ل. کُئو۔
کُئل۔ کُئیل۔ کُئیل۔ کُئیل۔ خون کُئیل۔

= ڪوئيئلن جي دلائي ڪرڻ ۽ ڪيلا جو کهاڻڪهو پرائڻ - ڪيلا رو ٿيڻ.

• ڪوئيئي ڪوئيئيون ۽ ٿ. اسر. (سن. ڪوڙ) آب جي ڪڪڙي جو الدريون ڪٽڻ - ڪوئيئي.

• ڪوئيئن ڪوئيئن ۽ ٿ. (الگ). ملير يا جي بخار کي روڪڻ لاءِ هڪ دوا جو الو - ڪوئيئين. ڪاهه جو هڪ قسم - اوئين (ت).

• ڪوئيئن ۽ مصدر. (سن. ڪڻج = گهٽجڻ) بچت ڪرڻ - قناعت ڪرڻ - سانگ صرفي سان خرچ ڪرڻ - ڪو ڪرڻ - بچائڻ - ڪناعت ڪرڻ - صرفو ڪرڻ - ٻاچي ڪرڻ. سڃاڻڻ - گهٽائڻ - گهٽ ڪرڻ. (ڪوئيئو - ڪوئيئو - ڪوئيئل).

= ڪوئيئي ڏيڻ ۽ بچائي ڏيڻ - ڪناعت ڪري ڏيڻ - قناعت ڪري ڏيڻ - صرفو ڪري ڏيڻ. ڪوئيئو ڪوئيئو ڪوئيئو ۽ ٿ. (ڪ. موهن). لڏيو چڻ ٽنگن وارو ساهوارو (جو سڀ شئي زبان ڪري) - چوئو - چوهو - گهر ڦٽي.

= ڪيٽاڪير ڪيٽاڪيرون ۽ ٿ. ڪوئي قاسائن جو پيرو - ڪيٽامار. ڪوئي جي ڪوئي ڪيٽيل مڻي.

= ڪيٽامار ڪيٽامارون ۽ ٿ. ڪوئي قاسائن جو دار - ڪوئي قاسائن جو پيرو - ڪيٽاڪير. ڪوئي ڏنڊيو ڪوئي ڏنڊيا ۽ ٿ. ڪوئي جي ڏنڊڻ جهڙو - سنهن ۽ تيز ڏنڊڻ وارو.

• ڪوئيئي ڪيئي ئي ۽ ضمير ميهڙ. (سن. ڪوپ) ڪو - ڪير به - ڪو به - مڙئي ڪير - ڪو به ڪو - ڪجهه مڙئي - ڪڇ ۽ ڪڇ. آئب جي ڪڪڙي - ڪوئيئو - ڪوئيئو.

= ڪوئيئو ڪوئيئو ڪيئي ئي ڪوئيئو : ضمير. ڪير ڪوئيئو - ڪير به - هڪ به نه - صفا نه - ڪجهه به نه.

• ڪوئيئو ڪوئيئو ۽ ڪوئيئو ۽ ٿ. الب جو ڪوئيئو - ڪڪڙي.

• ڪوئيئل ڪوئيئلون ۽ ٿ. (سن. ڪرڪل) مڻو ٻوليئڻ هڪ هڪ ڪوئيئل.

بي وقوف - بي عقل - جاھيل - جٽ - لاڙي - چسو. ڪيٽوٽ - ناخلف.

• ڪو ڪو ۽ ٿ. بچت - ٻاچي - آڻ - راس - مڙا چوندڙي - صرفو - سنج - ست - ڪيوت - ڪناعت - قناعت - سانگ صرفو - چڪت.

• ڪو ڪوئيئون ۽ ٿ. (ڪ. ڪوئيئي). ڪهڻي - ڪلي - ڪلي - ڪوچو. مڙڪ - وات - رستو - ڊگ - ڪس. پتو - نشان - ٻار - آهيان.

• ڪوئيئو ڪوئيئوئون (ت) ۽ ٿ. چر جي سنهن پٺن سان وائيل ڪٽڻ. ڪوئيئو ڪوئيئو (ت) ۽ ٿ. ڪو ڪوئيئو - ڪامڙيو.

• ڪوئيئو ڪوئيئو (ت) ۽ ٿ. ڪريسان - جهولي - دان.

• ڪوئيئو ڪوئيئو (ت) ۽ ٿ. سنگ تي آيل پڙدو. ڪجهي سان اتون ڌارڻ لڪڻ وارو ٻاڳو.

• ڪوئيئو ڪوئيئو (ت) ۽ ٿ. ٽول وڃڻ لاءِ چمڙي جو ٺهيل ٿڌ - ڇي - ڪوئيئو.

• ڪوئيئل ۽ ٿ. آکاڙ ميهڙي ۾ صبح وارا هلڪا ڪڪر جي ڏکڻ کان اتر وڃڻ (آکاڙ وسي ۽ ٿو، ۽ جي ڪوئل گهڻي هلي ته چٽو ڏڪار يعني مينهن ڪوئو وسندو. پيو ته اهڙي ٿلي هير ڪوئل سان کڏ لڳندي جو ماڻهو چوندو ته سڄو ٻيو هجان) ڪوئل جي مٽي.

• ڪوئيئل ڪوئيئلون ۽ ٿ. (ٻار. ڪوئيئل) ڪوئيئل. سن. ڪوڪ ڪوڪل = ڪوئيئل. ڪوڪون ڪندڙ هڪ مشهور هڪي جو نالو - ڪوول - ڪوئيئل. (صفت). مڻو ٻوليئڻ - خوش گفتار.

• ڪوئيئلو ڪوئيئلو ۽ ٿ. (ويڊڪ سن. ڪئل = پڙڻ ۽ من ڪوئيئل = پڙڻي). مڙيل ڪائي - اڱر - اڱار. آئب جو ڪڪڙ.

(صفت). ڪارو. (ٻار. ڪهڻيئو سن. ڪهڻيئو). وڻ ۾ ٿيندڙ هڪ ٻاچي جو نالو ڇا وڻي ڪاڻڻ جي ڪٽڻ آهي - اڇي جو هڪ قسم.

● ڪوئيٽلو ۽ ڪوئيٽلا: ڏ. (سن. ڪوڪلو) سڙيل ڪاٺيءَ جو ٽڪر - اڱارو - اڱرو - ڪوئلو. انب جي ڪڪڙي - ڪوئيرو.

● ڪوئيٽن: ڏ. منگر جو هڪ قسم (هڪ ڪنڊو، موٽن پٺن جو قسم، پٺيءَ تي چٽا چٽا، پچ ٿلهو).

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڏ. ڊپ - ڊچ - خوف - ٿاهه - پٽو - ڊپو - خطرو - الڏيشو هراس.

● ڪو ڪٽڻ: ڊپ ڪرڻ - خوف ڪرڻ - پڙ ڪرڻ - خطرو ڪرڻ - ڊچڻ - ٽهڻ - ڊپو ڪرڻ.

● ڪٽو ڪاٺين: ڊچڻ - خوف ڪرڻ - ڊپ ڪرڻ - ٽهڻ - ٻاڻو ڪرڻ - ڪن هڻڻ - ٿاهه ڪاٺڻ - ڪٽو ڪرڻ.

● ڪٽوي: ڪٽوي: ڏ. (سن. ڪٽوي) = شاعر. راکڀ ڳائيندڙ - ڪٽو پُسترو - ڪوئيٽو - اٿاري - بيت يا نظم جو پندڙ ۽ چولهڙ - ڪلونت شاعر - لفظ - شعر - وندڙ - لفظ ڪو - ڳائڻو - ڳائيڪ - سُخنهان. سگهڙ - ڏاهو - ڄالو.

● ڪٽو پُستا ۽ ڪٽو پُستائون: ڏ. (سن. ڪٽو پُستا = نظم) ايٺاڙي - شعر گوئي - لفظ - شعر - ٻوڇ - جڙت.

● ڪٽو پُسترو ۽ ڪٽو پُسترو: ڏ. ڪٽوي - شاعر - ڪٽي - ڪلونت. شاعرن جو سرتاج. هوشيار ماڻهو - قابل - ڄاڻو - داناءُ - سگهڙ - ڏاهو - عاقل. بهادر - سورهي - سورمو.

● ڪٽو پُستراڻو: ڏ. شاعرانو.

● ڪٽوي: (ت) ڏ. گاه جو هڪ قسم.

● ڪٽو يا (ت) ڏ. ڪچي ريشم جا ڳنڍا - ڪچي ريشم جا ٿورا.

● ڪٽو ٻاڻو ۽ ڪٽو ٻاڻا (ڪ): ڏ. ڪور پٽڙو.

● ڪٽو پُٽ ۽ ڪٽو پُٽ: ڏ. جهنگلي ميوو جو هڪ قسم - ڪٽو پُٽ - ڪٽو پُٽ.

● ڪٽو پُٽ ۽ ڪٽو پُٽ: ڏ. جهنگلي ميوو جو هڪ قسم - ڪٽو پُٽ - ڪٽو پُٽ. سخت ڪاٺ وارو ون (اڪثر ڪري هندستاني ڪاڇ سڏجي).

● ڪٽو پُٽ ۽ ڪٽو پُٽ: ڏ. (سن. ڪٽيٽ) = ڪٽو پُٽ. جهنگلي ميوو جو هڪ قسم (ڏانڌو ڪٽو، سخت ڪاٺ مان) - ڪٽو پُٽ - ڪٽو پُٽ. (الڳ. Wood-apple).

● ڪٽو پُٽ ۽ ڪٽو پُٽ: ڏ. ٽ. ٻڪريءَ جو هڪ قسم - ڪوئيل.

● ڪٽو پُٽ ۽ ڪٽو پُٽ (ڪ): ڏ. ڪن وڏيل - ڪٽو - پٽو.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڏ. (سن. ڪٽو) = ڪٽو - ڪٽو. محنت - هوريو - ڪشالو - ڪٽو - ڏولاڻو - پٽوڙ - هڻي - محنت - هوريو - ڏاڪڙو - ڄاڪڙو - مڙوري - ڄاڪڙو - درد سري. مڙو - مسافري. ڪاهه - چلهه - رومڙ - حملو. ڪٽو - ڳالهه ٻولهه - گفتار. آ ڪاٺي - ڪهاوت - ڪهاڻي. ڏوڙو - پٽ (ت). ڪٽ - الڌاڙو - تخمينو - اٽڪل روه.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: (ل) ڏ. مڪون چا ٻچا (جي آڏاسي نه سگهن). اٿرو - ٿاڻيرو.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: (س) ڏ. ڪٽ - مٿو.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڏ. صفت. (سن. ڪٽو) = ضعيف ٿيڻ. ڏوڪڙائون - ٿڪائو - ٿڪائو - وڙچائو - محنت وارو - محنائون. ڏ ڪيو - اٺ ڪاٺيو - اهڃو - دٻوار - سُڪل - اٺالڪو. هڻج ٿيل - ٿڪل - ٻيڙار - ڪٽو - خفي.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڏ. ٻن ميلن جي مفاصلي جو گڏيل لالو - ڪوهه - ڪوس. (ڪهن مصدر جو امر) حلال ڪر - ٽڪير وجهه. (ضمير). (سن. ڪٽو = چو). چو - چالاڪ - چا.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: الخ. اهڙي ڪنهن.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڪٽو ڪهڙي جڻ اوڻو ٿو ٿوس (شاه).

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڪٽو ڪٽو: اهڙي ڪنهن وڏي ڏک مان.

● ڪٽو ۽ ڪٽو: ڏاڻو ڏاڻيو: شاديءَ جي وقت گهوٽ مان ڪيل ساٿ سڳن (جڏهن گهوٽ ڪنوار جي گهر لائون ٺهڻ ويندو آهي، لڏهن ڳاڙهي

حلال ڪرائين۔ ذبح ڪرائڻ (حلال جالور ڪي)۔
(ڪهايو۔ ڪهايندو۔ ڪهاڻيل)۔

ڪهاڻ ڪرڻ: ڪٺل ٻڌڻ جي ڪل
برابر نه لاهڻ۔ پٿر وٽان ڪٺل ڇيري ڦاڙي
لاهيڻ۔

ڪهاڻي: پورن مهينن کان اڳ ٻار جي
ڪيري ٻوڻ واري حالت ۾ ڪچو وڙهڻ۔
ڪسوالجو (ٺ)۔

ڪهاڻي ٿيڻ: ڪچو ٻار ڪيري ٻوڻ۔
پورن مهينن کان اڳ (مئل) ٻار ڄمڻ۔ ڪچو
وڙهڻ ٿي ٻوڻ۔ ڪسوالجو ٿي ٻوڻ۔

ڪهاڻي ڪرڻ: ڪرپ ٻاٽ ڪرڻ۔ ڪچو
ٻار ڪيرائڻ۔ حمل ڪيرائڻ۔ ڪرپ هٽيا ڪرڻ۔
ليستقا ڪرڻ۔

ڪهاڻون: ڪهاڻئون: ٺ۔ خراب زال۔
ڪيني عورت۔

ڪهاڙو: ڪهاڙو: ٺ۔ صفت۔ ٺهر وارو۔
خونخوار۔ درلودو۔ وحشي۔ جهنگلي۔

ڪهاڙو ڪهاڙون: ٺ (سن) ڪهاڙو =
ڪهاڙو ڇوڻي۔ ٺهرڪو۔ مثال۔ ڪهاڙو۔ ڪهاڻي۔
آکاڻي۔ ڳالهه۔ ڇڻو۔ من گهڙت افسانو۔ لعل۔
حڪايت۔ ماڪي۔ داستان۔ ڪهاڙو۔ وارٽا۔ ٻڪر۔
پتلي۔ لٽاڙ۔ ڇاڙ۔ ٻنگوات۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ڪهاڙو: ٺ۔ گند ڪچرو۔
پٿر۔ ميٽر۔ ميٽر۔ ڪين۔ ڪيڙڇ۔ سنهڙين
کانين جو ڍڳا۔ منجهيل سٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ اسم۔ (سن) ڪهاڙو =
شينهن)۔ شير۔ شينهن۔ ڪهاڙو۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪچي سٺ جو ڦاڳو گهٽ کان ڪنوار ڇا
ماڻه ڏر تي وهائيندا آهن)۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔
ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔ ڪهاڙو ڪهاڙو: ٺ۔

● ڪٽهڙو ڪٽهڙو : ذ. (سن. ڪٽهڙو = خراب + ارڻه = جهنگ) ساڙڻ لاءِ ٻني وغيره مان لڪتل وڻن جون ٻاڙون يا ڍنگهرن ڪڪ ڪهڙو وغيره جو ڪيل ڍڪ. ڪنڊين يا لين جي لنڊن پوڻ جو جهڳٽو. گهاٽي جهنگ جو ويڙهو (ت). منهنهه. چٽو. چٽو.

● ڪٽهڙو ڪٽهڙوون (ٺ) ٺ. ٺ. پوڻ جي جهلڻ لاءِ ڪوهه جي منهن تي رکيل ڪاليون. ● ڪٽهڙو ڪٽهڙو : ذ. چانءُ جي لاءِ وڻ جي ٿارين جو ٺاهيل منهنهه. پٽو. چٽو. چٽو. (صفت). دلير. ڏاڍو مڙس. بهادر. وير. شير مڙس. بانڪو.

● ڪٽهڙو ڪٽهڙو : ذ. ضمير. (هرا. ڪٽهريسڪ. من. ڪيڊشا + ڪهڙو = ڪٽهڙو). ڪنهن جهڙو. ڪهڙي قسم جو. ڪهڙي طريقي جو. ڪهڙي نموني جو. ڪير به. ڪهڙي تعداد جو. ڪاٺون.

● ڪٽهڙي اڪٽر : ڪهڙي حساب. ڪهڙي ليکي. ● ڪٽهڙي ڏاڙهي : هڻجڻ + ڪاٺ شئي نه هجڻ. هيٺو هجڻ. ڪمزور هجڻ. ڪو به وٽ نه هجڻ.

● ڪٽهڙي ماءُ جو پٽ : هڻجڻ. هيٺو هجڻ. ضعيف هجڻ. ڪمزور هجڻ. ڪهڙي ڏاڙهي هجڻ.

● ڪٽهڙي ڪٽهڙو پوڻ : ٺ. ڪاٺ جون ٻه چار گڏيل مٺيون. سٿري. ڪٽهڙو.

● ڪٽهڪ ڪٽهڪ : ذ. ڍڪ. ڌڪ. درد. رنج. سور. ٻيڙا. ايڏا. ڪايش. اهنج. وڌڻ. ڪهڪاءُ. عذاب. تڪليف. مشڪلات. مصيبت. آهڻ. آفت. غضب. ڪيلو. (ف. چاڪ). چٽري يا ڪٽپ سان گوشت وغيره ۾ ڏال وڌو. چير. چٽڪ. زخم. چيرو.

● ڪٽهڪ ڪٽهڪ : ذ. رومي زبان ۾ ٻڌت يا مولوي کي ڏال خطاب.

● ڪٽهڪاٽ : اسم خاص. تعلقي سوري ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● ڪٽهري : ڪٽهري : ذ. ڪٽهرن وارو. ڪٽهر وڪندڙ. ڪوهري. رڌل چنڊا وغيره وڪندڙ. ڪوهڙي وارو. غبار وارو.

● ڪٽهرائي : اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● ڪٽهرائي جا ڪٽهر : اسم خاص. تعلقي ٽنڊي باگي ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● ڪٽهرو : ٻا. ٺ. (سن. ڪٽهه = ڪڪ). خوشبوءِ دار پٿر جهڙي سخت ڪولر جو هڪ قسم. عتيقو. ٻيلي سولهري رنگ تي زمين ۾ پوري وڻن جي ڪونر مان ٺهي، بعضي ٻين رنگن ۾ به ٺهي. آلهي منجهان سينگار لاءِ مالهاڻون به ٺاهين. تماڪ چيڪڻ جا ڦٽل يا چٽين جا ڳٺن. لاهن. دوائن ۾ ٻن ڪم اچي. سرئينگ جي حالت ۾ آن کي ٻائيءَ ۾ مٽي ڦٽو ڦٽو ان جي وات ۾ وجهن، جرسنيءَ جي ڪن ڀاڱن ۾ گهڻو ٺهي. هن کي سٽن سان آن مان بجلي پيدا ٿئي، جا ڪڪ پٽن کي پاڻ ڏاهن چيڪي.

● ڪٽهر ڪٽي : اسم خاص. تعلقي ميرپور ساڪري ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● ڪٽهرو ڪٽهرو : ذ. صفت. ڪهلو. ڪالهرو. ڪانهلو. سست. ٿوٺي. ڪيسويو. ڍلو. آرسی. ڪاهيل. ڪولچاڻيل. ضعيف. ليٽل. رستو. هيٺو. ڪمزور. ٽڪل. مالڊو. هچيل. لاغر. ڊرٽل. اڀرو. ڏيرو. ڦرٽو ڦٽو. ٻار ڪندڙ. پائيندڙ. ڪومل. نرم. ڏکڻو. ايڏا ڪندڙ. (زخم يا ڦٽ).

● ڪٽهرو ڪٽهرو : ضمير. ڪير. ڪهڙو. ● ڪٽهرو ڪٽهرو (ت) : جنائن. ياد ڏيارڻ. خبردار ڪرڻ. آگاه ڪرڻ.

● ڪٽهروڙو : اسم خاص. تعلقي ڪهري ۾ هڪ ڊيهه جو نالو.

● ڪٽهري : ڪٽهري پوڻ (ت) : ٺ. درياءَ جي ويري، جهول واري جاءِ يا ٽگر. ڪٽهري.

● ڪٽهڪاڻ ڪٽهڪاڻ ڏ. (سن. ڪٽرڪه. - اچو گهوڙو) لڙائيءَ ۾ ڪم ايندڙ گهوڙو - جنگي گهوڙو. (صفت). تيز - تڪو - چوهو - جلد - تڪڙو - ڊوڪو - ڊمڪو - چوٽ - تيز رفتار - ڊرقي - چانگهو - وڪڙهو - رڻ - تيز هٿ.

● ڪٽهڪائين ۾ مصدر. پٽو ڏياري ڇڏڻ - ڊپ ڏيارڻ - ڊيچارڻ - خوفزدہ ڪري ڇڏڻ. ڏکوئڻ - ستائڻ - آزارڻ - لڪ ڊم ڏرڻ آڻڻ - ڀڙڻ. سيڪڙ ڏيڻ - سوا ڏيڻ - ڏمڪائڻ - ڏمالڻ - ڦيه ڪيڻ - ڊينب ڏيڻ. (ڪهڪايو - ڪهڪائيندو - ڪهڪائيل).

● ڪٽهڪاءُ ڪٽهڪاءُ ڏ. ڊپ ڀٽو - ڪشو - خوف - ڊيڇو. ايڏاءُ - ڏهڪ - سٽور - درد - پٽو - عذاب - اهنج - سيڪ - تڪليف. ضرور - زيان - هاجيو. ڪهل - قياسي - هاجهه - رحم - مرحمت - ڊيا. خيال - ويچار (ل). چيڪ - ڪشش - چيڪي - سڀڪ - تنسو.

● ڪٽهڪشان ڪٽهڪشان ڏ. آسمان ۾ سنهڙن چمڪندڙ تارن جو پٽو - سنهڙن تارن جي آسمان ۾ قطار - چمڪندڙ رستو - کير ڌارا - آڪاس نهي - آسماني واٽ - آسماني گهيرو - سراج واٽ - لوح لبيءَ جي پٽيءَ جو ليڪو.

● ڪٽهڪڻ (ت) ۾ مصدر. پٽوڪڻ - ڪٽوڪڻ - پٽوڪڻ ڪرڻ. ڪٽي والڪر لري سامهون آڻڻ - آرهائڻ - لڙا ڪڻ. (ڪٽهڪيو - ڪٽهڪندو - ڪٽهڪيل).

● ڪٽهڪي ڪٽهڪي ڪٽهڪيئون (ت) ڏ. ٿ. پٽوڪڻ - پٽوڪار - پٽوڪاڪا. ڪوٽل هڪيءَ جي ڪٽوڪ.

● ڪٽهڪي جا گير: اسر خامن. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽهڪيل ڪٽهڪيلون ڏ. جاءِ جي چيٽ يا چيٽ کي هٽل ڪارو - پيٽ يا چيٽ کي هٽل ڪاري جو پلستر - مٽيءَ جي لينب - هوڇو - هيو - راڳو.

● ڪٽهڪيل ڪٽهڪيلون ڏ. ٿ. ڪٽهڪيل.

● ڪٽهڪل ڪٽهڪلون ڏ. ٿ. صفت. (سن. ڪٽهڪو - ڪٽهڪوڻ = ڊالهن ڪرڻ). ڊها - رحم - قياسي - هاجهه.

● ڪٽهڪجن (ل - ٿ) ۾ مصدر. ڪاوڙجڻ - لاراض ٿيڻ - ڏسرجڻ. ڪٽهڪاءُ اچڻ (ت). (ڪٽهڪيو - ڪٽهڪيندو - ڪٽهڪيل).

● ڪٽهڪو ڪٽهڪو ڏ. صفت. ڏيرو - لپٽل - هيٺو - ليستو - هيٺو - ضعيف - ڪڙور - لاغر - ڪهرو. ڪهل وارو - رحم ڏل - هاجهارو (ت). لاڙڪ طبع.

● ڪٽهڪور ڪٽهڪور: ڏ. ڪٽهڪوري - ڪلور - ڪلوري.

● ڪٽهڪيو ڪٽهڪيا ڏ. صفت. چيڙهل - لاراض - ڪٽهڪو. لاڙڪ طبع.

● ڪٽهڪم ڪٽهڪمون (ت): ٿ. دشمني - عداوت - خصوصيت - ضدت - اتفاق.

● ڪٽهڪڪ ڪٽهڪڪون: ٿ. (ل). آهرائي - تڪڙ - وٽ هڪڙو - تاهوت - آندو پلا - تعجيل - جلدائي - چوٽ - سيگهه - سگهائي - ٽوٽائي - تڪڙائي - تيزي - چٽڪي - شتابي - تڙتڪو. ڪاهه - جٽهه - رومڙ - حملو (ل). زبردستي (ل). مدد - مددي لشڪر - ڪٽهڪ.

● ڪٽهڪانگ ڏ. دوا طور ڪم ايندڙ هسارڪو وکر (هي گوڙهن ۾ ٻڌل وڙو ٿيندو آهي ان کي ماکيءَ ۾ گڏي اکين ۾ ڌڻي ۽ ڦٽي لاءِ واپس آهي).

● ڪٽهڪنگ ڪٽهڪنگ ڏ. ڊال جي هڪيءَ جو هڪ قسم (رنگ خاڪي، گچي هڪيءَ جهنب ۽ اک گاڙهي (ت). - ڪاجرو - پڪهه - پڪهلو.

● ڪٽهڪنگ جوان ڪٽهڪنگ جوان: ڏ. صفت. ڊگهي گچيءَ وارو جوان - اڙنگ جوان - قداور جوان.

● ڪٽهڪنو ڪٽهڪنو: ڏ. صفت. (ل. ڪٽهڪه - پٽو) جهولو - هائو - قدم - آڳاٽو - هاجيو - اڳئين زماني جو - هراتن - گهڻي اهم جو. جهور -

● ڪٽهڪاڻ ڪٽهڪاڻ ڏ. (سن. ڪٽرڪه. - اچو گهوڙو) لڙائيءَ ۾ ڪم ايندڙ گهوڙو - جنگي گهوڙو. (صفت). تيز - تڪو - چوهو - جلد - تڪڙو - ڊوڪو - ڊمڪو - چوٽ - تيز رفتار - ڊرقي - چانگهو - وڪڙهو - رڻ - تيز هٿ.

● ڪٽهڪائين ۾ مصدر. پٽو ڏياري ڇڏڻ - ڊپ ڏيارڻ - ڊيچارڻ - خوفزدہ ڪري ڇڏڻ. ڏکوئڻ - ستائڻ - آزارڻ - لڪ ڊم ڏرڻ آڻڻ - ڀڙڻ. سيڪڙ ڏيڻ - سوا ڏيڻ - ڏمڪائڻ - ڏمالڻ - ڦيه ڪيڻ - ڊينب ڏيڻ. (ڪهڪايو - ڪهڪائيندو - ڪهڪائيل).

● ڪٽهڪاءُ ڪٽهڪاءُ ڏ. ڊپ ڀٽو - ڪشو - خوف - ڊيڇو. ايڏاءُ - ڏهڪ - سٽور - درد - پٽو - عذاب - اهنج - سيڪ - تڪليف. ضرور - زيان - هاجيو. ڪهل - قياسي - هاجهه - رحم - مرحمت - ڊيا. خيال - ويچار (ل). چيڪ - ڪشش - چيڪي - سڀڪ - تنسو.

● ڪٽهڪشان ڪٽهڪشان ڏ. آسمان ۾ سنهڙن چمڪندڙ تارن جو پٽو - سنهڙن تارن جي آسمان ۾ قطار - چمڪندڙ رستو - کير ڌارا - آڪاس نهي - آسماني واٽ - آسماني گهيرو - سراج واٽ - لوح لبيءَ جي پٽيءَ جو ليڪو.

● ڪٽهڪڻ (ت) ۾ مصدر. پٽوڪڻ - ڪٽوڪڻ - پٽوڪڻ ڪرڻ. ڪٽي والڪر لري سامهون آڻڻ - آرهائڻ - لڙا ڪڻ. (ڪٽهڪيو - ڪٽهڪندو - ڪٽهڪيل).

● ڪٽهڪي ڪٽهڪي ڪٽهڪيئون (ت) ڏ. ٿ. پٽوڪڻ - پٽوڪار - پٽوڪاڪا. ڪوٽل هڪيءَ جي ڪٽوڪ.

● ڪٽهڪي جا گير: اسر خامن. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو.

● ڪٽهڪيل ڪٽهڪيلون ڏ. جاءِ جي چيٽ يا چيٽ کي هٽل ڪارو - پيٽ يا چيٽ کي هٽل ڪاري جو پلستر - مٽيءَ جي لينب - هوڇو - هيو - راڳو.

● ڪٽهڪيل ڪٽهڪيلون ڏ. ٿ. ڪٽهڪيل.

● ڪهڻو ڪهڻا ڏ. (سن. ڪٽڪ - ڪٽڪ). وڏي دائي واري ڪٽڪ جو هڪ قسم - ٿلهي دائي واري ڪٽڪ - ڪهڻون. - ڪهڻون ڏ. ڪهڻو. ● ڪهو ڪها (ل) ڏ. انهيءَ ٻيڙو - ڪلهو - هو. اهر جي وڻ جي پورين پورو ۾ بيٺل سنهڙا پٿرا. وٽ ڏنل ۽ اڳڙي وغيره سان صاف ڪيل سٺ (ل). ● ڪهو ڏ. هڪ تمام سخت ۽ مضبوط ڪاٺيءَ وارو جابلو وڻ (جنهن سان لڏيون ٿين، پٽن ورينگر ۽ سينهار جهڙا گل لونسنگ جهڙا منجهانئس ٿيون ٺهن). - ڪهو ڪٽڻ ڪو ڏکيو ڪم سرانجام ڏيڻ - مشڪل حل ڪرڻ - دشوار ڪم پورو ڪرڻ. - ڪهو ڪٽڻ ڏ. هڪل يا رٿل گجر. ● ڪهو ڪها ڏ. ضمير. ڪهو - ڪير. ڪهڙي قسم جو. ● ڪهو ڪها (ڪ) ڏ. طعنو - ميهڙو - ڏوراڻو - عتاب - ويڻ. عيب - ڪهڻائي - سقم - وڌ - لاجهائي. - ڪها ڏيڻ ڏهن - طعنا ڏيڻ - مهڻا ڏيڻ. عيب ڪيڻ - ننڍڻ. ● ڪهو ڪهڻو ڪهڻون ڏ. ڏکيو بيان - ڪهڻ - ڪهاوت - قيصو - آڪائي - ڊگهو داستان - ڊگهي وارتا. ● ڪهو ڪهو ڪهو (ڪ) ڏ. قبيلو. ڪها ٻار - وڏي آڪه - وڏو ڪٽنب - چهجهي سا ڪهر - ٽپڙ - اولاد. ڪنڇڪول. ● ڪهڻون ڪهڻون (ڪ) ڏ. اڳ - لاڙو - ڪمر بند. ● ڪهڻون ڪهڻا ڏ. آوي ڪي ٻاهر ڏيڻ وقت ڊڪڻ جي لاءِ مٽيءَ جو هڪل گول چڪرو. ● ڪهڻي ڪهڻيون ڏ. ٻوٽ پٺڻ لاءِ ڏاڳو - ڪشو - ٽيمو - ڏاڳو. پٺڻ لاءِ ڏاڳو يا ڏوڙ - ڪنهن - ڪور - ٿيٺ. سٺ ۾ وجهڻ لاءِ اڳ - لاڙو - ڪمر بند.

ڪراڙو - ضعيف - هوڙو - ٻڏو - ٻڏڻ - ٻڏڻ - ٻڏڻ. پٽو - زبون. ڊيڪ جي ڊر جو ڪپڙو (ت). - ڪهڻائي ڪهڻائيون ٿ. جهولائي - پراڻائي - آڳاٽي - پراچينتا - قديمي. ٻيري - ٻڏائڻ - ڪراڙپ - ٻڏائي - ٻڏڻ - ٻڏڻ. ڪهڻي ڪهڻي ڪهڻي ڪهڻي ٿ. ٻڏائي - جهولي - قديم - آڳاٽي - اڳئين زماني جي - ڪهڻي آڳاٽي جي. ● ڪهڻ (ل) ڏ. اٺ جي بيماريءَ جو هڪ قسم - اٺ کي ڪنٺ ۾ ٿيل ٻڏڻ يا ٻڏڻ. ● ڪهڻ: مصدر. (ٻڌ ڪهڻا. سن. ڪهڻ - ڪٽ = ڇوڻ). ڇوڻ - ٻوٽ - آڪڻ - ڪٽڻ - ٻڏائڻ - بيان ڪرڻ - ڳالهائڻ - تقرير ڪرڻ - رٿڻ - فرمائڻ - آڀرڻ - آڪڻ - آواز ڪڍڻ - آڇاڻڻ - چالڪارڻ - آڻڻ. نصيحت ڪرڻ - هدايت ڪرڻ. تنبيهه ڪرڻ - جٽ ڪرڻ. نياپو ڏيڻ - سنهڙو ڏيڻ. تڪليف ۽ محنت سان ڊگهو ٻڌڻ پورو ڪرڻ. مسافري ڪرڻ - سفر ڪرڻ - پٺت ڪرڻ. ڊوڙ - ڊوڪڻ - ڊوڪڻ. محنت ڪرڻ - ڪهڻ - ڪشالو ڪيڻ - هٽڻ - ڪٽڻ - وڃڻ - ٻڏڻ - سخت پوريو ڪرڻ - ڪيڻ - جفاڪشي ڪرڻ. روالو ٿيڻ - آسڻ (ت). (ڪهڻو - ڪهڻو - ڪهڻو). - ڪهڻي ڪهڻي ڪهڻي ڪهڻي ٿ. (سن. ڪٽڻ). وائي - چوڻي - سڻڻ - ڪلام - گفتگو - ڏڪير - ڪهاوت - قول - ڳالهه. ٻولہ - ڪهڻ - ٻول - گفتار - هات چلت. ● ڪهڻ ڪهڻي ڪهڻي (ڪ) ڏ. ڪمند جي ٻيڙي جو هڪ عضوو. ● ڪهڻ: مصدر. (ن. ڪهڻ - ڪهڻ). سن. ڪٽ = ڪهڻ). ڪنٺ تي ڪاٺي وهائي ساه ڪيڻ - ذبح ڪرڻ - مارڻ - خون ڪرڻ - وڃڻ - ڪاٽڻ - ڪٽڻ - ڪٽڻ - قتل ڪرڻ - ڪوس ڪرڻ - گهاٽ ڪرڻ - ساوي وجهڻ - (پڪري) ٻاڻڻ - حلال ڪرڻ - سنوارڻ - (حلال جانور کسي) سڀڙ وجهڻ - تڪبير وجهڻ. لڙي ڪهڻ. (ڪهڻو - ڪهڻو - ڪهڻو).

- ڪٽهڻي، ٺاهين (ت) لکن وغيره ه هت
- وجهن ۽ انهن لاءِ حشر جو ڏاڳو وجهن.

- ڪٿيئون و جهڻ: لغڙ کي ٿڻگ يا سوراخ
ڪڍي ڏاڳا ٻڌڻ - ترازو جهڻ. بوت کي ٿسما جهڻ.

● ڪٽهي ۽ ڪٽهيئون: ٺ. ڪٽيلو ٻڪريءَ جو موات- ٻڪريءَ جو هڪ قسم. باز- شڪرو- شاهين.

● ڪنهن به اسر خاص. ڪاري جي ماڻهن جي
هڪ ذات جو نالو.

● ڪهڙو؟ ظرف، ڪنهن وٽ، ڪهڙي مهل۔
ڪهڙي وقت، (اسم خاص)، هڪ لک جو لالو

(ڪ). هڪ قسم جو جبل جو وڻ، جنهن جا پير ماڻهو کائين.

● کھیری • کھیری • ذ. بالدرن
وچن کی لہائی لاج میکاری الہی وستی گذران

ڪندڙ اور. ون جو هڪ قسم (جنهن جو چوڏو
ونگاوون جي ڪم اچي. (اسم خاص). هڪ

ذات جو لالو.
● کٽه پورو ۽ کٽه پورا؛ ذ. اونی جو هڪ

قسم (دواسازیء م کمر ایندڙ). پیرن جهڙا
کتاب منا ڳاڙها داڻا جهلندڙ ون جو هڪ قسم.

● ڪٽيلاو ۽ ڪٽيلا: ذ. شڪاري پکي جو
هڪ قسم - پھري پاڙ جو لڙ (پھري کان قد ۾

ہندیوں ہاں شکار اے کری، ہر منہس مادی
(پجی) کس شکار کری ڈنہ۔ (ت)۔

● كتهين ۱° ظول. (سرا. كتهين وي. سن.
كتهين ۲° كتهي هندا- كتهن هندا- كتهي.

کنہن اہ کنہن ہند۔ کٹی نہ کٹی۔

● کتھنی ● کتھنیون (ت) : ٹ. کھالی.

(ک) رید ڈین لاء ڪم ۾ ايندڙ لوه جي ڪٽڻ (ٽ) ۾ ڪو خوبصورت پڪر ۾ ٻيو

[illegible]

ج-ؤ-ہج- خوف- دپ- پیچو- گوج-

مجموعہ: ۱۰۰ - ۱۰۱ - ۱۰۲

● ڪٽڻا؛ ذ. ٻاهن جو ٿلهو گوشت وارو ٽڪر.
ڏٺلرو.

● گنارانیسی ۽ گنارانیئون؛ ت. گنوارانی۔
گنوار۔ ہو۔ گنوار۔ ہو۔ گنوارہائی۔

- کُنوارِ ہائیں : کُنوارِ ہائیں۔ یسوں؟ ث۔
کُنوارائی۔ کُنوارِ ہائی۔ کُنوار ہو۔

- کُٹار پتو & کُٹار پٹا : ذ. کُنوار پائی۔
کُنوار ہو۔ کُٹارائی۔

کُنوار ہائی۔
- کُنوار ہو ۽ کُنوار ہاؤ ذ۔ کُنوار ہو۔

● کیشاز : کیشاز : ذہ (سن . کیشال =
(پیشانی) . کیشازی - کیشازی .

● کیناری : کینار پون : ث (سن).
 کوکا کا = کچھ : جو پھریون پاشو : منڈ

ڪنڌهه جي مٿي - مٿي جو سون ڀاڱو - ڪپاڙي -

- كيشاڙيان؟ ظرف. ڪهاڙيءَ کان وٺي ٻيا
ڪهاڙيءَ ۾ وارن کان وٺي.

● ڪٽاڻو ۽ ڪٽاڻا (ت) ۽ ذ. وڏي دائي واري

● کِشان؟ ظریف، کِشان - کِشائِہُون۔
کِشائِہُون - کِشان (ن) کو مری، طہ۔

کھڑی ریت، کنهن وٹان۔ کنهن کان (ک)۔

ڪنهن + ٿاڻي = ٿاڻو. ڪنهن جو ٿاڻو.

کیتا میں؟ - کھڑی ہندان؟

١٠ گيت گيت ۱ د. حد - انداز - گاڏو -
سندو - چيڙو. ابي شڪ - بنا شبهي جي.

ڪيٿون ۽ ذڪري رنگ جي - پارسڪ - ايسڪ -
ڪاري رنگ جي - ڪاري رنگ جي -

● کج جن (ت) مصدر. تورو کہت نیں۔

● کنیکان، کنیکان، کنیکان، کنیکان۔

١٠٠ - جنبي تھورو.

-ڪئٿيسريو ڏ. ڪيهر جي رليگ جهڙو.
 ڪهوڙي جي رليگ جو هڪ قسم.

● کتنے کتے؟ کتنے کتے (ل)؛ ڈ۔
کتے کی لڑک لہجہ میں ایذا کا کان کٹیل
آواز۔ کیگڑاں۔ کٹھن کٹھن۔ پٹوں پٹوں۔
● کتوں؛ ڈ۔ ڈپ۔ خوف۔ ہراس۔ پٹو۔ خطرہ۔

چيرڪ* - ٺاهڻ - ٺاڪوڙو.
 ● ڪٽيو ڪٽيا ڏ. ڪٽو - چٽو - گهر ڌڻي -
 چوھو - موٽ* (ٺ. ڪٽي ڪٽيئون*)،
 - ڪٽاڪير ڪٽاڪيرون* ٺ. ڪٽن ڪٽي
 پرن مان ڪڍڻ مٽي.

- ڪٽاڪهر ۽ ڪٽاڪهر ون ۽ ٿ. ڪٽي
هي ٻر مان لڪتل ميني - ڪٽاڪيو.

ڪٽمار ۽ ڪٽمارون؛ ٿ. ڪٽڻ ڦاسائڻ
لاءِ لوه جو چاريدار اڇرو.

- ڪٿا مار ۽ ڪٿا مار: ذ. ڪٿا مار بندو ٻڪريءَ جو هڪ قسم.

● ڪٽي جي پير ۾ آئين ۽ ٻيڪا ڳالهه مڃڻ لاءِ مجبور ڪرڻ - ردِ قد ڏيئي ڳالهه جو اقرار ڪرائڻ.

• کشتو (ت)؛ ذ. هوش؛ کتب.
• کمودایی: مکران ۾ رهندڙ هڪ قوم

● گنور ہيجا: اسر خاص. تعلقہ جیکب آباد

● ڪٽوڙو مٽير: اسم خاص. تعلقي ڪشمور ۾

● ڪٽڻوليت ۽ ڪٽڻوليت : ذ. صفت.

كۆڭۈلنىڭ - ئاۋلادى.

● ڪٽوئرو ۽ ڪٽوئراڙا ذ. ڪٽوئرو۔ بدلو۔ (حمل)

● ڪٿو اُڀرجا : اسم خاص . هڪ ذات جو نالو .

● ڪٿي ۽ ڪٿي پون ٿ. مڃي جو هڪ قسم.
● ڪٿي ٿ. ڌري جي ڇوڪ جي اڌ ۾

ميٽن کي مضبوط جهڻ لاءِ ڪافي-مٺيو.

● ڪيٿيلاس: اسم خاص. هماليه جبل جي هڪ چوٽيءَ جو نالو۔ ڪيلاس اربت.

● ڪيبليني ۽ ڪنٽيليٽون ۱۸ ت (سنه ڪميٽي =
ڪيٽيون ۱۸ ت. مورچا) ننڍڙي جيت جو ڪ

قسم - ماڪوڙي - ڪيپلي - ڪيولي - ڪيٽري .
 • ڪيئن؟ ڪيئن؟ - ڪهڙي طرح؟ -

ڪهڙي اولي؟ ڪهڙي ريت - ڪهڙي ۽ ۽ .
 • ڪيئي ٽيپي • ڪيئي ٽيپون ۱ ت . (سن .

ڪٽڻي = ماڻها) جڏا جڏا ڪٽڻ جي ٻڃن مان
ٺاهيل هار - ٻڃي، م هائڻ جي مالها - ڪٽڻي -

ڪنڊ اڻو - ماڻها - تسميح - ڪنٺ - مالا - ڪنڊو .
طوطي جي ڪچي ۽ وارو ٻٽو .

● ڪيٽيڇي ' ڪيٽيڇيٽون ' ٿ. (من.
ڪيٽيڇي ' ڪيٽيڇي. ڪيٽيڇي وغيره ڪيٽيڇي جو

اؤزار- كترلي- كتر- كاتر. منڊهڙي والمگر
ٻڌل ۾ ڪاٺيون (جن تي المڪاس يا ڏولي وغيره

رکجي). (اسم خاص). تملي خيرپور ميرس ۾
هڪ ديھ جو نالو. (سن. ڪرڻوڻوڻچ). ٻگھلي

جي قسم تي ٿيندڙ هڪ ٻڌڪي:
- ڪٽينجھيءَ مان ڪار وائڻي ڪٽڻ کيس

● کئی نہی جا گیر؟ اسر خاص. تعلقی موری ہ

● ڪينچل ۽ ذ. (سن. ڪالچن = سون).

● ڪيٽيڇٽن ۱ ذ. (سن ڪالچن = سون).
هيلي رنگ جو هڪ قيمتي ڌاتو. ٻيلا = سچن سون.

ہوں۔ طیلہ۔ گنچن۔ گنچنچل۔ نالو۔ ماہ۔
 ۵۸۸۔ اشرفی۔ گنچی۔

● گشترو گشترا د. صفت. لوم. لازک۔
متلو۔ سوکم۔ ہنزو۔ (ث. گشتري ●
عُنُتُ عُنُتُ

● کینسٹر، ٹ. (سن. کینسٹر = کینسر)
ہدیہ دیا گیا ہے۔ خوشیوں کا ایک سلسلہ ہے۔

هيدي رنگ لي جوڻيوءَ وارو مڪو ٻسارڪو ورتو
(اڪثر چاڻهي ٺاهڻ جي ڪم اچي) - ڪنيسٽر.
ڪنيسٽر جي رنگ ڪنيسٽر وارو - ڪنيسٽر وارو -

کټيځي ټولگي | کټيځي ټولگي - ټولگي ټولگي -
کټيځي ټولگي.

● ڪيٽيان: ظرف. (سن. ڪيو = ڪيٽان يا ڪيٽي) ڪيٽان - ڪهڙي هنڌ ڪان - ڪهڙي جاءِ تان.

● ڪيٽيائو: ڪيٽيائو ذ. ڪيٽو - ڪيٽي جو نتيجو - ڪر توڻ جو ڦٽل - ڪيٽي جو حساب ڪتاب.

● ڪيٽيا: ڪرڻ مان زمان ماضي - ڪيائين.

● ڪيٽياڙو: ڪيٽياڙا ذ. ڌر - دروازو -

لنگهه - پٽيو - ڪياڙو. ڀردو - ڀڙدو - ڀوش -

پنهان - دولاڀ - دغا - ٺڳي - چٽل - فرسب -

ويساه گهاتي - ترڪٽ - گهات - ڪپت - ڪوٽ.

● ڪيٽيٽر: ڪيٽيٽرون: ٿ. خستج - ڪٽاري - ڪٽار.

● ڪيٽيٽي: ڪيٽيٽيون: (ٿ) ٿ. ٻٽل جي

ڏوٽي - ڪيٽيٽي. لوھ ٻا جست جي ڪٽيٽي -

تشي - ڪٽاهي.

● ڪيٽياڙو: ڪيٽياڙا ذ. ڌر - دروازو.

ڪوٽ.

● ڪيٽيائين: مصدر. ڊچن - لهرائين - گوڻات

ڪرڻ - گس گسائ ڪرڻ - انڪار لاءِ آساده

ٿيڻ - لٽائڻ. عاجزي ڪرڻ. ڪرڪڻ - ڏرائڻ -

جهٽڪڻ - جهٽڻ جهٽڻ ڪرڻ - ڪيٽيٽيٽي -

چٽڪڻ. (ڪيٽيائيو - ڪيٽيائيندو - ڪيٽيائيل).

● ڪيٽيائيندي: ظرف. ڊچندي - لهرائيندي -

ٺٽائيندي. ڪرڪندي - رٿندي.

● ڪيٽيٽس: ڪيٽيٽس: ڏ. ٻسارڪي وکر جو

هڪ قسم.

● ڪيٽيٽ (ٿ) ٿ. حد کان وڌيڪ - زياده -

تمام گهڻو - ٻي انت - ٻي شمار.

● ڪيٽيٽ: ڪيٽيٽ: ڏ. (ع. قيد) = ٻاندي.

سن. ڪيل = ٻڪ < ٻرا. ڪير = ٻڪ. اڪي

ڳالهه - ٻڪ - خاطري - لاشڪ - ٻيشڪ - اسچي -

يقين - تصديق - شڪ - اڳيان - خيال - گمان -

و هم - انديشو - ايسر - ڪٽ - قاعدو - قانون -

قاعدي جو پٺاڻ. مقرر محصول - ٺڳس.

● ڪيٽيائيتو: ڪيٽيائيتا: ڏ. صفت. خاطري

وارو - ٻڪو - ٻڪر - يقين وارو. هورو -

● ڪمپيوٽر: ڪمپيوٽرون: ٿ. مينهن - برسات - بارش - باران.

● ڪمپيوٽو: ڪمپيوٽ (ت) ڏ. نشون چاول آڻ - ڪٽورو.

● ڪمپيٽن: ظرف. (سن. ڪيت. ٻرا. ڪيت).

ڪمپيٽي - ڪيٽرائي - الامي - جهجهائي - گهٽائي -

ايشمار - انگ - لاتعداد - هڪالدا - ٻي الداز.

● ڪمپي (ج): صفت. ضمير. ڏ. ڪو جو جمع -

ڪجهه - ڳچ - انداز.

● ڪمپي مينهائو ڪمپي ريجائو اچن: گهڻن پاسن

ڪمان آهت ٿيڻ - ڪنهن نه ڪنهن طرفي مان

آهت ٿيڻ.

● ڪمپي: ٿ. ڌرو - ٿورو - ڀرڙو - ليڪ - رتي -

هو - ڇڪڙو - لغار - ڪي ٿورا - ڪچ - ڪوئي -

قدري - البت - ڪي قدر. (حرف چملو). يا - ٻي

حالت ۾. (اسم). ڪيل ڪم يا ڳالهه - ڪمپي.

● ڪمپياڙو: ڪمپياڙو (ت) ڏ. ڳچي جو ٻيون

حصو - ستر ٻلندي - ڪمپياڙي.

● ڪمپياڙي: ڪمپياڙي ٻيون: ٿ. ٻڌڻ جو

هڪ عضوو - ڳچي جو ٻيون حصو - ڪنڌ جو

ٻيون حصو - مٿي جي ٻٽ - ڪمپياڙو (ٿ). هڙلي

اٺ يا ٻار ۾ مڪڙي ڪي ٻيون لڳل چٽر.

"ڪمپياڙي ڏيڄ - ڪالڌ ٿون -

تنهنجين نئين نينهن لاءِ اس"

(يوسف).

● ڪمپياڙي ٻٽ: ڪرڻ: ٿ. ٿهر جا ڌڪ اچڻ -

عرش تان فرش تي ڪرڻ - تمام سخت نقصان پوڻ.

● ڪمپياڙي ٻٽ: ٻٽي: رڪو جواب ڏيڻ -

بلڪل انڪار ڪرڻ - ٻٽو ان ٻٽو ڪري ڇڏڻ -

ڪن لاٿار ڪري وڃڻ - منهن ڦيرائي وڃڻ.

● ڪمپياڙي ڪٽهائين: ڌڪ ڏيڻ - ضرب

رسان - نقصان پهچائڻ - ٽوٽو رسان.

● ڪمپياڙي ڪٽهائين: ڪنهن ڳالهه ۾ منجهي

پوڻ - واڙو ٿيڻ.

● ڪمپياڙي وارو هٿ ڏيڻ: ڪجهه به نه

ڏيڻ - خالي هٿائڻ - ٺهڻو روالو ڪرڻ.

● سٽون - سٽو - قاعدي ٻڌو - ڪٽ ٻڌو - ٺهرايل -
 ليمٽائو - باقاعدي - لت ليم - پٽا ڪير -
 ٻا ترتيب - سڃاڻو - سٽائو - اسٽوب دار -
 ليٽائو - ڪٽائو .

● ڪيٽان ۱ ذ . اسر . (من . ڪٽا) . سٽي مان
 لھيل ڳوٺي ڪان ڪي قدر پتلو ڪٽو جو
 فرش وغيره صاف ڪرڻ جي ڪم آهي .

● ڪهٽرو ۽ ڪهٽرا ۱ ذ . (سن . ڪٽي) =
 ڪهٽرو . سن . ڪٽي = ڪٽرو . (الذاز وغيره
 ۽ ٻين لاءِ سواله اکر - ڪهٽو؟ - ڪيترو الذاز؟ -
 ڪيتو؟ ڪٽيل؟ - ڪٽج؟ .

● ڪهٽرو سارو ظرف ڪهٽي الذاز؟ -
 ڪهٽي - ڪٽيل جيترو - سٽس - وڌيڪ - پٽون -
 جهجهو - زياده .

● ڪهٽري وٺيڻ سٽو هٽڻ ۱ ٽيڪ معلومات
 حاصل ٿيڻ - سڄي خبر وٺڻ - حقيقت جي ڀرڻ وٺڻ .

● ڪٽڪ ۽ ڪٽڪ ۱ ذ . گل جو هڪ قسم .

● ڪٽڪي ۽ ڪٽڪيئون ۱ ذ . (سن .
 ڪٽڪه) . ٻوٽي جو هڪ قسم . گل جو هڪ
 قسم ڪهٽو .

● ڪٽڪو ۽ ڪٽڪا ۱ ذ . ڪيل ڪم - اعمال -
 افعال - ارڪان - ڪرتوت . ٻيڙي ڪم جو نتيجو -
 عيوضو - بدلو - سزا .

● ڪٽڪو هائڻ ۱ ڪٽڪو لوڙڻ .

● ڪٽڪو لوڙڻ ۱ ڪٽڪو ڪم جو نتيجو ڀوڳڻ -
 عيوض ڏيڻ - سزا ڀوڳڻ - ڪٽو هائڻ - ڪيل اعمالن
 جو بدلو ملڻ - ڪٽو آڏو ڦيرڻ - عذاب کائڻ -
 ڪٽا . جو بدلو ڏيڻ - ڪرتوت آڏا ڇڻ .

● ڪٽو ۽ ڪٽو ۱ ذ . لٽائي - لٽاڻ - اڇاڻ .
 جهنڊو . هڪ واس جو لالو . ٻيڙو لارو .

● ڪٽون ۽ ڪٽون ۱ ذ . (هٽ يا زويءَ
 جي) . ڪٽاري - ڌار - وٽ - پٽي - لٽ - جهانڙ -
 ڪٽي تي ڏيک لاءِ رکيل پٽي جو هڪ
 قسم .

● ڪٽي ۱ حرف جر . ڪاڻ - واسطي - لاءِ -
 جي ڪري .

● ڪٽي ۽ ڪٽون (ت) ۱ ذ . جالورن جي
 ٻج وغيره تي لڌڻ ۽ ٻج .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ ذ . (سن . ڪٽي =
 ڪٽون) . لٽي جي ڪم جو هڪ قسم - ڪٽو -
 ڪٽون . ڏير سان چاول لٽو جالور .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ ذ . ٻيڙي يا جهاز ڪي
 ڦيرائڻ لاءِ ٻاچيل تي لڳل ڪاٺ وغيره جا تختا .
 (سن . ڪٽي = پٽي) . ڪٽي - ٻوڪا - پٽي .

● ڪٽي جا گير ۱ اسر خاص . تعلقي جاتيءَ ۾
 هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽو ۽ ڪٽو (ڪ) ۱ ذ . لٽي جي ڪم جو
 هڪ قسم - ڪٽون - ڪٽو - ڪٽو . آڇڻ ۽ لٽڻ ڪن
 وارو (ڪٽو يا ڪٽو) (ت) . سڌڻ ڪنڻ ۽
 ڪاري رنگ جو ڪٽو (ت) .

● ڪٽو ۱ اسر خاص . ڪٽج ۾ رهندڙ ٻوڇڻ
 جي هڪ قبيلي جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽيئون ۱ ذ . درياهه جي
 چوڙ وٽ هائيءَ جي وچ ۾ زمين جي رهيل
 آباديءَ وارو وڏو حصو - دريا جي وچ ۾ ڇڏيل
 ايت - دو آبو - (الگ) ڊٻلا . وڏي ڊٻلائي - ٻيلي
 جو ٽڪر . زنجير (ت) . (اسر خاص) . ڪٽڪو
 ڪٽي ۽ هالا تعلقن ۾ هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . لوشهري تعلقي
 ۾ هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ ذ . ٻيڙي ڪريءَ جو هڪ
 قسم - آسپل ٻيڙي ڪري .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . تعلقي گهوڙا هاري
 محال ڪٽي ۾ هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . تعلقي گهوڙا هاري
 محال ڪٽي ۾ هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . تعلقي ڳڙهي ياسين
 ۾ هڪ ڏيهه جو نالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . تعلقي
 گهوڙا هاري ۾ هڪ ڏيهه جو لالو .

● ڪٽي ۽ ڪٽي ۱ اسر خاص . تعلقي گهوڙا هاري
 محال ڪٽي ۾ هڪ ڏيهه جو نالو .

ڪڇي ڪڇي: ذ. صفت. ڪڇ ڪڇو رهواسي -

— ۱۲۲ —

● ڪيرائي: اسم خاص. هڪ ذات جو نالو. بارد ورواني. (ٿي هاڙا (۱) آفريدي (۲) احمد خيل (۳) خٽڪ).

● ڪيرائين: مسمدر. هيٺ ڪرڻ. آچلڻ. ڦينڪڻ. ڪيرڻ. ڦٽو ڪرڻ. ڊاهڻ. آچل ڏيڻ. زمين تي لپتائڻ. ڀڄي هيٺ ڪرڻ. ڌڪو ڏيڻ. دسڻ. آچلائڻ. ڍارڻ. آٿلائڻ. اونڌو ڪرڻ. آٿلائڻ. لپتائڻ. جو هڻڻ. (ڪيرائيو. ڪيرائيندو. ڪيرائيل).

● ڪيرت: ڪيرت ڪيون: ٿ. افسالو. نسالو. ڳالهه. وارثا. حڪايت. آکاڻي. ڪهاڻي. روايت. نقل. ڪوت. داستان. ذڪر. نظير. چوٽ. چوڪ. چوڻي. هڪو. ڏاڍي ڳاڻڻ واري حالت. ڏن ملهائڻ واري حالت. ساراه. زاري. عاجزي. نيزاري. ويٺي. آرداس. عزت. آبرو.

● ڪيرتون: ڪرڻ. زاريون ڪرڻ. عاجزون ڪرڻ. نيزاريون ڪرڻ. راکڀ رستي احوال عرض بيان ڪرڻ يا عاجزي ڪرڻ.

● ڪيرت: ڪيرت: ڏ. بندگي. ڪتيا. عبادت. نيزاز. زاري. آلاپ. راکڀ. ڳائڻ. سرود. گانو. ڪاسيبي.

● ڪيرتن: ڏ. (من. ڪيرتن = عبادت). سويل صبح جو آڻي ڪيل بندگي. عبادت. ڀڄتي. قيصو. ڊکهي ڳالهه. هٿاڙ. داستان. ڳاڻڻ ۾ ڌڻي. جي ڪيل ساراه. ڳائڻ. ڀڄڻ. قتوالي. نعمت. ناچ. مڃرو. ڀرايا هٿ وڃاڻ (ساراه. ڪرڻ) تو وري ڪهڙا ڪيرتن ڪيا آهن.

● ڪيرتي: ڪيرتي: ڏ. صفت. (من. ڪيرت = تعريف). ساراه. جس. واکاڻ. ڪيرت ڪندڙ. عبادت يا نيزاز ڪندڙ. راکڀ ڳائيندڙ. ڳالهيرو. گوڀو. ڀان. پٽ.

● ڪيرتيو: ڪيرتيو: ڏ. ڳائڻو. ڳائيندڙ. ڳائڪ. راکڀو. راکي. مڃرو. ڪوڀو. نوال. لچندڙ. رقص. ڀڄنو.

● ڪيرائي: اسم خاص. هندن جي هڪ ذات جو نالو.

● ڪيڏائون: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏائين: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏ نهن: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏ نهن: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏ هان: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏ هون: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏ هين: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏي: ظرف. ڏسو ڪيڏان. ڪيڏانهن.

● ڪيڏو: ڪيڏا: ڏ. صفت. ڪيڏو. ڪنهن ڇيڏو. ڪنهن جيترو. ڪيترو وڏو. ڪيترو.

● ڪيڏو: ڪيڏو: ڏ. "ڪيڏو" جو اسم تصغير. ڪيترو ننڍڙو. ڪيڏو. ننڍو. چوڻو.

● ڪيڏو سارو: ڪيڏا سارا: ڏ. ڪيترو. ڪيترو ڊگهو. ڪيڏو وڏو. ڪيترو وڌيڪ.

● ڪيڏو گهڻو. ڪيڏو گهڻو.

● ڪير: ٿ. ڪنهن شئي جا ذرا ذرا. ٽڪر ٽڪر. پٽو. جيئن ته "ڪوئا ڪير ڪوئن جي کاڌل ڪپه وغيره". پٽ جي چوڻي.

● ڪير (ٿ): ڏ. ڪيرڙ جو وڻ. ڪيرڙ جو اڪل ٿر. هڪا. ڪيرڙ جو ٿر. ڏوڙا. پاڇي جو هڪ قسم. ڏوڙن جي پاڇي. منگر مڇي جو هڪ قسم. (سن. ڪيرڙش: ارا. ڪيرس). (ضمير). ڪهڙو.

● ڪيرت: ڪيرت: ڏ. (سن. ڪيرت = وڏو ڪوڪو). لوهه. جي ڪيلي. ڪيل. ميهڙ. وڏو ڪوڪو. ڪيلو. ڪيل. ٻڙجي. ٻڙجي. وٺرو. ٻندي. جتي. جي هيٺين ٻڙ ۾ ٻيل لوهه جي ميهڙ. جنهن ۾ مٿين ٻڙ جي مڱڙي وجهجي.

● ڪيرراڳ: ڪيرراڳ (ڪ): ڏ. ڪرين جو گهڻو ميڙ يا ڏن. ڪرين جو وٽو.

● ڪيرالدي: اسم خاص. تعلقي بدين ۾ هڪ ڊهر جو نالو.

(ذ. صفت). ضعيف - ڪمزور - لپتل - اڀرو - هيٺو - ڊرپل - لاغر - بي همت - بيڪار - لاکار - ليڪارو - بيڪارو (ت). (اسم خاص). هڪ ذات جو نالو.

ڪيٽري ڪيٽون (ت)؛ شرمسار لڻ - ٿڪو لڻ - بدناموسي سبب شرمندو لڻ - لڻجي لڻ.

ڪيٽري ڪيٽريٽون (ت). (سن. ڪيل ڪيلو). لوھ وغيره جي ڪيلي - ڪوڪو - ڪلو - ڪيرو - مڀڻ - ڪيل - ڪيلي - ماکوڙي - ڪيلي - ڪيولي (ت).

ڪيٽريٽ؛ اسم خاص. تعلقي هالا ۾ هڪ ديھ جو نالو. هڪ ذات جو نالو.

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽيا (ت)؛ ذ. ڪروڙ وڻ جو ڪچو ٿل - ڏوٽرا.

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽون (ت)؛ ث. چالون جي بدن تي لڏندڙ ڀڃڻ وغيره.

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽو (سن. ڪٽنب). ڪٽنب - ٿيلو - گهرائو - آڪھ - ذات - خالدان - ڀاڱ چاري - نسل - خان مان - ڪيل - ولس - ڀاڱاري - گهر بار - آل اولاد - گهر - پروار - گهرو - گهرو (سن. ڪيٽڪ) هڪ جيت - ڪيٽون - ڪيٽو - ڪيرم - جهوڙو.

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽو (سن. ڪيٽڪ) ڪيٽون - ڪيٽون - رت پيئندڙ چنور.

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽو؛ ڪيٽريٽو؛ ڪيٽريٽو؛ مسافري ڪندڙ - مامولدي؛ جيئن ته

"روح رچندا رچ" ڪين ڪيٽريٽو مين (خان زئي).

ڪيٽريٽ؛ اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

ڪيٽريٽ؛ مصدر. ماڻهو گڏ ڪرڻ - مجموعو ڪرڻ - ماڻهو ميڙڻ. ڪيٽريٽ - هيٺ - ڪم ۾ قابل ڪرڻ - سيکارڻ - سکيا ڏيڻ - ترتيب ڏيڻ - سڌارڻ. مهميز ڏيڻ - اڙي هڻڻ. (ڪيٽريٽو - ڪيٽريٽو - ڪيٽريٽو).

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽون؛ ث. ميڪيا - ترتيب - هيٺ.

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽون (ت)؛ ث. قياس - رحم - ڀاڄه - ديا - ڪيوها - وڙ.

ڪيٽريٽو؛ اسم خاص. تعلقي ميهڙ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪيٽريٽ؛ مصدر. ڪيٽريٽ - ڏسڻ - لڻائڻ - ڍارڻ - آڇڻ - ڦٽو ڪرڻ. (ڪريو - ڪريوندو - ڪريٽل).

ڪيٽريٽ ڪيٽريٽو؛ ڏ. پٿر - ڀاڱو - ڪنڌي - ڪٽپ - ڪٽپ - ڪيٽريٽ (ت). سنهي مٽي - پٽنجو. ڪير - خاک - ڌار - ڌڪو - ڦهاري - چار - ڦهاري - ڌڙ - لٽ - تھ - ڪنڌ - ڪچرو - راتو (ان وغيره ۾). ڀاڱي ختم ٿي وڃڻ کان پوءِ برتن جي تري ۾ وهيل ڪيٽ. ڀوڳڙيءَ جي تني مان هيٺ ڪيريل ان - ڌاڻا. پٽ تي ڪيريل يا ڪيراهل (هڙا وغيره) - چاڻو - چاڻ. (ڀاڱو جو) داغيل يا لڳل ميوو. گل جو هڪ قسم - ڪيٽڪي - ڪيوڙو.

ڪيٽريٽو ڪٽريٽو؛ (ڪنهن وڻ جو) ڀور وغيره ڇاڻي ڇڏڻ - چاڻ ٿيڻ.

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽو (ل)؛ ذ. درهائي مڇي - ٺلو (لاڙي).

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽو؛ ذ. (سن. ڪيل - ڪيلو) کان يا لوھ وغيره جو ڪيلو - ڪيلي - ڪٽو - مڀڻ - ڪيري - ڪيٽ - مٽي. هيڪلو - اڪيلو - هڪ چنو (ت).

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽو؛ ڀڙهه اڪي هڻڻ - بنياد مضبوط هڻڻ - ڪيلا ڪٽل هڻڻ.

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽو؛ ڏ. ضمير. ڪهڙو - ڪير. ڇا - ڪڇاڙو.

ڪيٽريٽو؛ اسم خاص. تعلقي مٽيءَ ۾ هڪ ديھ جو نالو.

ڪيٽريٽو ڪيٽريٽون؛ ث. مڙيل اڱرن جي رک - خاک - ڦهاري - رک - چار - ڦهاري - ڪير. گهوڙي جي اک يا ماڻڪي يا اڇو ٿڪو. (سن. ڪريو - اڪا) ننڍي ڪچي الڙي. الڙي جي شڪل تي ٺهيل زيور. هٿ جو ٺهيل گل.

- ڪيڙائي ڪيڙائيون: ٿ. سڪارڻي (ت).
 - ڪيڙائيون: ميهه ر. سڪارڻ. ڪيڙڻ - پڙهائڻ.
 - مڪيا ڏيڻ - سمجھائڻ - هدايت ڏيڻ - نصيحت ڏيڻ.
 هوشيار ڪرڻ - لائق ڪرڻ.
 - ڪيڙي پل: ڪيڙي پل: ڏ. پڙهائڻ -
 سڪارڻ - سمجھائڻ.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو: خوشبوءِ دارگڙل جو هڪ قسم.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو: ڏ. (سن. ڪيڙو ڪيڙو =
 ڪيڙوون. سن. ڪيڙو ڪيڙو = ڪيڙوون (ف. ڪرڻ)
 جيت - سُرچشو - ڪيڙوون - ڪيڙوون - جيتار -
 چيوڙو - سُرڙو - گڙو: لالڪ - ٻلا. ڦرڙي - ڦٽ.
 - ڪيڙو ٻاڙو وڃڻ (ت): صفا لاس ٿي وڃڻ -
 تباهه برباد ٿي وڃڻ - چٽ ٿي وڃڻ.
 - ڪيڙو ڪيڙو ڪرڻ: تريءَ تي آڱر کڻي
 ڇڏائڻ.
 ڪيڙو ڪيڙو: (آواز). تيترو مڪيءَ جي
 ٻولي - ٽيڪڙو ٽيڪڙو.
 - ڪيڙو ڪيڙو ڪرڻ: تيترو جو ٻولي ڪرڻ.
 ڪيڙي ڪيڙي: ڪيڙي ڪيڙي: ٿ. (سن.
 ڪيڙو = ڪيل). لوڻ وغيره جي ڪيلي -
 ڪيلو - ڪيل - ڪيڙي - ميهه - ڪوڪو.
 (سن. ڪيڙو = ڪيڙوون). ڪيڙي -
 ماکوڙي - ڪيڙي.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو: ڏ. سن. ڪيڙو = وار.
 مٿي جا وار - وار. وڏا وار - جهنڊولا. جالورڻ
 جي ٻچ جي وارن وارو جهوڙو. وارن ڪارڻ
 ڪرڻ جو هڪ رنگ - خيضاڻو. (الڪ). مقدمو -
 غريباد - دهوا. شراب. ڪپڙي وغيره جي رکڻ جي
 ٻيئي يا ٿيلو.
 - ڪيڙا ڌاري: وڏن وارن وارو - جهنڊولو.
 وارن کي وڏن لاءِ ڇڏي ڏهندڙ ماڻهو.
 - ڪيڙو ٻوٽي: ٿ. جبل جو هڪ ٻوٽو جو
 وار ڪارا ڪري.
 - ڪيڙو ڇالان ڪرڻ: ڪيڙو داخل ڪرڻ -
 مقدمو ڪورٽ ۾ چاڙهڻ - دهوي دائر ڪرڻ -
 غريباد چاڙهڻ.

- ڪيڙو رڪڻ: وارن کي وڏن لاءِ ڇڏي
 ڏيڻ - وڏا وار رکائڻ. شينواڻي ڏيڻ - ٻي دهوي
 ڪيڙو هلائڻ.
 ڪيڙو ڪرڻ: ڪيڙو ڪرڻ: وارن کي رنگ ڏيئي ڪارو
 ڪرڻ - ڪيڙو لائڻ - وارن کي خيضاڻو هڻڻ.
 ڪيڙو ڇالان ڪرڻ.
 - ڪيڙو لائڻ: ڪيڙو ڪرڻ - وارن کي
 ڪارو ڪرڻ.
 - ڪيڙي ڪيڙي: ڪيڙي: ڏ. صفت. ڪيڙو
 ڪندڙ. وڏن وارن وارو - ڪيڙا ڌاري.
 - ڪيڙي سٽان: فقط مٿي ڦاٽڻ وارو وهنجڻ.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو: ڏ. خولريزي - وڻوچاڻ -
 خون - جيئو - هٿا. ڪيڙو - ڪيڙو - ڪيڙو -
 ناحق - ظلم. ٻاڙو - ڏوهه - گناهه - خطا -
 بددعا - پٽ - ٻاراڻو.
 - ڪيڙو ٻوٽو: ٻوٽو ٻوٽو - ڪيڙو ٻوٽو.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو: ٿ. (سن).
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو - زعفران - زعفران
 جي گل جي ٻوٽو - ڪيڙو ڪيڙو. رنگ جو هڪ
 قسم - ڪيڙو ڪيڙو مان لاهيل هڪ رنگ.
 - ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو (ت): ڏ. ڪيڙو ڪيڙو
 رنگ وارو ڪڪڙ.
 - ڪيڙو ڪيڙو: ڏ. صفت. ڪيڙو جي رنگ جو -
 زعفراني رنگ تي - زعفران جو - ٻيلو (رنگ ۾) -
 هٽيو - نارنگي - ڪيڙو ڪيڙو. سنڌا جي دهوي
 شراب جو هڪ قسم (گڙ جي عوق ۽ زعفران
 مان ٺاهيل).
 - ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو (ل): ڏ. زعفراني
 رنگ تي شاديءَ جو. ڪيڙو ڪيڙو. وڏو - دولهو.
 "ڪيڙو ڪيڙو جو لايو لايو سڃايو - ٻيلو لايو آيو"
 (گيت).
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو (ت): ڏ. شينهن - شير.
 ڪيڙو ڪيڙو: ڪيڙو ڪيڙو: ڏ. (سن. ڪيڙو ڪيڙو).
 وڻ جو هڪ قسم (هن جا گل دوا طور ڪم
 اچن). (هن وڻ جا پن ڪڍڻا ۽ گل
 بستنتي رنگ تي تمام سٺا ٿين. هيندو ماڻهو

۱. ڪينڪ ڪينڪون ٿي ٿي سڀني رڙي-
 ڪوڪ ڪيڪوٽ ڪيڪاٽ. اگر ڪڏي-
 ٻني- ٻيٽ.
 ۲. ڪيڪ ڪرڻ ٿي رڙ ڪرڻ- دالهن ڪرڻ.
 ڪڏي ٺهڻ- ٻني ٺهڻ (ت).
 ۳. ڪينڪان ٿي ڏ. (سن) ڪهوڙو- تيز رفتار ڪهوڙو.
 ڪينڪانڊ ڪينڪانڊ (ت) ٿي ڏ. ڪڪ-
 تنگ- ٻيڙو- ختبي- ڌڪ- هلاڪ- ورجيٽل-
 حيران- پوڻشان- شيشڊ ر- وڀڇون ويل-
 هڪو ٻڪو.
 ۴. ڪينڪانڊ ٿيڻ ٿيڻ ڪڪ ٿيڻ. ششدر ٿيڻ-
 پوڻشان ٿيڻ.
 ۵. ڪينڪان ڪينڪان (ت) ٿي ڏ. آٺ جي
 ماز جو هڪ پٽو- تنگ- ڪشو.
 ۶. ڪينڪائوس ٿي اسر خاص. ايران جي بادشاهه
 جو نالو.
 ۷. ڪينڪيڪت مالو ڪينڪيڪت مالو ٿي ڏ. مڇي-
 جو هڪ قسم- وڏو گانگت- هڪم.
 ۸. ڪينڪيڪن ٿي سمندر. ڪيڪون ڪرڻ-
 دانهون ڪرڻ- چيڪن- چيچاٽ ڪرڻ- ڪيڪوٽ
 ڪرڻ- ريهون ڪرڻ- واکا ڪرڻ وڙڻ-
 ٿاڻن- روڻن- چين چين ڪرڻ. شور ڪرڻ-
 کوڙ ڪرڻ- ٿاڻو ڪرڻ- مالڏان مڇائيل.
 (ڪيڪيو- ڪيڪندو ڪيڪيل).
 ۹. ڪينڪ ڪينڪون ٿي ٿ. ڪوڪ-
 دانهن- رڙ- ريهه- ووء- ٻوڪ- ريهه- رڙ-
 ڪيڪوٽ- چيچاٽ.
 ۱۰. ڪيڪاٽ ڪيڪاٽ ٿي ڏ. تيز سنهو آواز-
 ڪوڪ- ڪينڪ- ريهه.
 ۱۱. ڪينڪائين ٿي سمندر چيڪن- چيچاٽ ڪرڻ-
 چين چين ڪرڻ- ڪيڪوٽ ڪرڻ- ٻوڪ ڪرڻ-
 ٿاڻن- رڙڻ- ريهون ڪرڻ- ريهه- ڪرڻ-
 دانهون ڪرڻ (ڪينڪائيو- ڪينڪائيندو-
 ڪيڪائيل).
 ۱۲. ڪيڪير ڪيڪير ٿي ڏ. صفت. ڪيڪون.
 ڪندڙ- دانهون ڪندڙ- ريهائيو- چيچائيو-

هن جي ڪلن جو رنگ لاهي هولي ٿي ۾
 ڪم آڻين.
 ۱. ڪيسٽوئل ڪيسٽوئل ٿي ڏ. ڪيسٽو
 وڻ جا گل- دوا طور ڪم ايندڙ هڪ سارڪو
 وڪٽر.
 ۲. ڪيسٽوئي ٿي اسر خاص. هندن جي هڪ
 ذات جو نالو.
 ۳. ڪيسين ٿي ظرف. ڪيتري وات (ٿاڻن)-
 ڪيتري مهل (ٿاڻن). ڪهڙي جاء (سوء)-
 ڪهڙي هنڌ (ٿولي). (سندن هويان هميشه هنن
 لفظن مان ڪوبه هوندو ٿاڻ ٿولين- ٿوئي-
 هوڏو وغيره).
 ۴. ڪيش ڪيش ٿي ڏ. (ڪ). وار- چنڊولا-
 جهنڊولا- ڪيسٽو. مذهب- ڌرم- دين- فرقو-
 پٺت.
 ۵. ڪيٽف ڪيٽف ٿي ڏ. (ع). لشو- خمار-
 مٽو- مٽي (شراب يا عشق وغيره جو).
 لندا ڪڙائي- لينڊ (ت).
 ۶. ڪيٽفي ڪيٽفي ٿي ڏ. شراب پيئندڙ-
 شرابي- ٻياڪ- نشتي- نشائي- ڪيٽفي- مست-
 خماريل- مستي ڪندڙ.
 ۷. ڪيف ڪيٽن فلسفي جي ذهن مقولات مان
 هڪ مقولو يعني "ڪيٽن" آهي.
 ۸. ڪيٽر ٿي ٿ. (ع). بديءَ جو نتيجو- بدي
 ڪم جو عيوضو- سزا- ڪيٽو- ٻاڏاش.
 ۹. ڪيٽر ڪيٽر ٿي ڏ. (ع). ڪيٽي جي سزا-
 ٻاڏاش عمل- ٻيڙائيءَ جو نتيجو- بدي ڪم جو
 بدللو.
 ۱۰. ڪيٽيٽ ڪيٽيٽون ٿي ٿ. (ع).
 حقيقت- حالت- ماجرا- حال- رنگ رنگ خبر-
 صورت حال. ڳالھ- اظهار. رونماد- فرد- نقشو-
 ڪيٽيٽ- ماحول. سڀاء- ڪن- وصف- خاصيت.
 ۱۱. ڪيٽيٽ ٿي اسر خاص. عجم جي هڪ عظيم الشان
 حادل بادشاهه جو نالو.
 ۱۲. ڪيڪ ڪيڪ ٿي ڏ. (الڪ). ٿلهي مالي.
 (Cako). ٿلهي ٿي لڏي ٻيڪيٽ جو هڪ قسم.

لالو. شربت جو هڪ قسم. اٺ جي رنگ جو هڪ قسم.

● ڪيٽهڻ: اسر خاص. ٿر ۾ رهندڙ راجپوتن جي هڪ ذات جو لالو.

● ڪيٽهو: ڪيٽها ۾ ذ. (من. ڪيٽهنگهه) ميوي جو هڪ قسم. ڪيلو. ڪيوڙو.

● ڪيٽلي: ڪيٽليئون ۾ ذ. ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

وات: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

● ڪيٽلي: ٿر ۾ ڇٽ جي وچ ۾ هڪ قسم. ڪيوڙو. ڪيٽلي.

- ڪيٽميائي: صفت. عيلم ڪيٽمييا جو ڄاڻو.
 - رسائن ورڊا جو ماهر: ڪيٽمييا گهر.
 - ڪيٽميائي: اسٽروٽا: ڪيٽميائي هموزني.
 ڪيٽميائي ملاوت.
 - ڪيٽميائي: ٽيٽڊريل: ٿ. دوائن ۾ هٿرادو
 ڪيل مٽ مٽ.
 - ڪيٽميائي: خاصيت: هٿرادو ٺاهيل دوائن
 جي خاصيت.
 - ڪيٽميائي: عمل: دوائن جو اثر. ڪنهن
 شيء تي آزمائش ٿيڻو.
 - ڪيٽميائي: ڪير: يا وات: دوائن جي
 ملاوت جو رستو. دوائن جي مٽاپ جو طريقو.
 - ڪيٽميائي: ڪشش: ڪيٽميائي چرڪ.
 ڪيٽميائي پيار.
 - ڪيٽميائي: مددگار: دوائن جي ملاوت ۾
 مدد ڏيندڙ.
 - ڪيٽميائي: مساوت: ڪيٽميائي مٽاپ.
 ڪيٽميائي ملاوت يا هڪجهڙائي.
 - ڪيٽميائي: مٽاپ: ڪيٽميائي عيلم جي
 قاعدن موجب جدا جدا ڇڻ جو گڏجي ورتل
 ٺون روپ.
 - ڪيٽميائي: ليشالي: دوائن جي سڃاڻپ.
 - ڪيٽميائي: وزن: دواسازي.
 - ڪيٽميائي: ظرف. ڪيٽميائي: ڪهڙي رستي؟
 ڪهڙي ريت؟ ڪهڙي وات؟ ڪهڙي طريقي؟
 يا. توڙي. خواه. چيئن "نون ڪيٽميائي هو".
 - ڪيٽميائي: ظرف. ڪيٽميائي: ڪجهه به نه.
 بلڪل نه. عديم. ٻنهي نه. صفا نه. ليشالي.
 اصل نه. خالي. اڃا به. ليشالي. ليشالي.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي يا عديم کان. نفس جي فنا کان.
 - ڪيٽميائي: ٿيڻ: (پٽ) ڪجهه به حاصل نه.
 ٿيڻ. ڪا به مراد پوري نه ٿيڻ. ڪا به آسپهه
 پوري نه ٿيڻ.
 - ڪيٽميائي: ٿيڻو يا ٿيڻو: ڪيٽميائي ٿيڻ يا ٿيڻا
 ڏ. لاشي. ڪجهه به نه. عديم ٿيڻ. ليشالي.
 ليشالي. جهڙو ٿيڻو تهڙو نه ٿيڻو.

ٿيڻو. فوج. لشڪر. سپاه. سينا. ڪٽڪ.
 ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڏ. (ف). اڇي
 ڪهڙي جو هڪ قسم. مون جي تارن سان اٿيل
 رهنمائي ڪهڙو. بخل. بخل. زريعت. تماسي.
 - ڪيٽميائي: ڏ. (ل). هڪ جالور جو ٺالو.
 پراڳو (ڪٽل مٽ ۽ بردار. رانگن ڪالپو به
 ٿيڻ. هندستاني چيئن: جي ڪڙين ۾ لڳي).
 ڪڏهه يا ڪهڙي جي ٿيڻ مان ٺاهيل چمڙو. ساغري.
 - ڪيٽميائي: ساڙ: ڪيٽميائي ڪٽل رڳيندڙ
 ڪاريگر.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڏ. (ف).
 سون يا چاندي جي تارن مان پريل بخل ڪهڙو.
 مون يا چاندي جي گلن مان پرت پريل ويشمي
 ڪهڙو. زريعت. ٺماڇ. ٺماڇو.
 - ڪيٽميائي: اسر. ايت: ۾ ٿيڻ ڪاڏي جي
 ۾ چو اختيار ڪيل رت جي صورت.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڏ. جسم مان ٺڪر
 والڪي لڪل مڪ قسم جو غليظ ٺاڻي. بدن جي
 ۾. ڪيٽميائي. مٽاپ. خيلو.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ٿ. (ع). ٻوٽن
 مان دوائن رستي سون يا چاندي ٺاهڻ جو رستو.
 جوڙي ٺاهڻ جو رستو. ڪيٽميائي. ڪيٽميائي.
 زور ماري. رسائين. روح ۽ نفس کي ملائي مرتبي
 ڪمال تائين پهچائڻ جي وات. پير ۽ مرشد جي
 نظار. مگر. فريب. خيلو. دغا. چئنڊ.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڏ. (ف).
 ڪيٽميائي ٺاهيندڙ. ڪيٽميائي وارو. رسائين.
 مٽوسي. زور ماري. رسائين. مٽوسي. ڪيٽميائي.
 (صفت). مگار. چالاڪ. فريب.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڪيٽميائي ڪيري: ٿ. ٿ.
 ٻوٽن مان دوائن رستي سون يا چاندي ٺاهڻ جو
 رستو. زور ماري. تهر ماري. رسائين.
 - ڪيٽميائي: ڪيٽميائي: ڏ. جوڙي ٺاهڻ جو
 رستو. سون يا چاندي ٺاهڻ جو رستو. ڪيٽميائي.
 ڪيٽميائي.

چو اوزار - سقراض - ڪٽوئي - ڪٽر - ڪاٽر - ڪٽڻجي - ڦينجي .

● ڪيٽر ۽ ڪيٽر ۱ ذ. ساز جو هڪ قسم . ڦيرڻ جي ڪٽن جو هڪ گنه (ت) . ڏنڊ جو ڪنارو . ميدان (ت) . روڌن مڇائيندڙ - روج ڪندڙ - رڙ ٿيندڙ - روئيندڙ - واکير - دانهير . راڙو - روڌن - روج - فراهڻ .

● ڪينرو ۽ ڪينرو ۱ ذ. (سن . ڪينرو) . اصل معنيٰ ۾ هڪڙي قسم جو ماڻهو (پرائن ۾ چيل آهي ته آڳاٽي زماني ۾ هڪ عجيب قسم جو چوڻ ٿي گذريو آهي، جنهن جي سيسي ڪهوڙي جي سيسي جهڙي ۽ ٻيو بدن ماڻهو جهڙو هو) . سمجه ۾ نه ايندڙ ڳالهه . ساز چو هڪ قسم - سُرندو . ٻٽ - ڪٽا - ڳالهه - ٻيان - ڪهائي - دامتان - حڪايت - آکاڻي - وارثا .

”تون سڙ آڻ سيڪڙو، تون ڏانار آڻ ڏڏ“
سڙي تنهن جو سڏ ڪڏهي هاتر ڪينرو
(ل) . روج - راڙو - روڌن . شور - هٿل . روڻ روڻ - رينڪو - رينڪٽ . گهيي - ڪيروٽ - گيهيل - ڦاٽڻل .

● ڪيٽسٽر ۽ ڪيٽسٽرون ۱ ت. (سن . ڪيشر) . هڪ قيمتي خوشبوءِ دار نارنگي جي رنگ جهڙو وکر - ڪيسٽر - زعفران .

- ڪيٽسٽري ۱ ذ. صفت . ڪيٽسٽر ٻيل - ڪيٽسٽري . لارنگي جي رنگ جهڙو .

● ڪيٽنگ ۱ صفت . ڌرو - ٿورو - گهٽ - ڇٽي - هو - ليڪ .

● ڪيٽنگرن ۱ مصدر . ڪڪڙ جو آن لاهڻ وقت آواز ڪرڻ - تر ٿر ڪرڻ - ڪو ڪو ڪرڻ .
● ڪيٽنگو (ت) ۱ ذ. چوڙن کي رڱڻ لاءِ ڳاڙهو رنگ .

● ڪيٽنگر ۽ ڪيٽنگر ۱ ذ. اڪر چو وڏو لوڻو - وڏي دڪي - ڪيٽنگو - ٽيو . (ت) . ڪيٽنگري ۽ ڪيٽنگريٽون .

● ڪيٽنگيري ۽ ڪيٽنگريٽون ۱ ت. سڄي کائيندڙ ٻائيءَ جي پڪي جو هڪ قسم .

- ڪيٽن جهڙو ۽ ڪيٽن جهڙا ۱ ذ. صفت . غريبانو - اڏار - مسڪين - غريب - ٻنگيو - ڪنگال . گهٽ - ڪميٽو - حقير - لڀچ - ليند ت - ليند ڪ - ڦٽڪارو - بي مالو - بي عزت - هاجمي - بي شرم - رڙيل - ذليل . ڪو جهو - قبيح - عبيدار - بدشڪلو - بچڙو .

- ڪيٽن جهڙو ۽ هٿن ۱ : خسيس شيءِ هجڻ - تمام گهٽ هجڻ - لڀچ هجڻ - بي مالو هجڻ .

- ڪيٽن ڪٽائين ۱ : پاڻ کي ڦٽا ڪرڻ وارو عمل هجائڻ .

- ڪيٽنگي ۱ ڪي ڪيٽن - ڪجهه به نه - حقير - خسيس .

● ڪيٽنارو ۽ ڪيٽنارا ۱ ذ. ڪاميابن جي ٽيڪنيڪن ڪاٺي (ت) ڦٽارو . ڏنڊ جي پڪي جو هڪ قسم (ک) .

● ڪيٽنائو ۽ ڪيٽنائو ۱ ذ. ٻائيءَ جي پڪيءَ جو هڪ قسم (ت) .

● ڪيٽنجهڙو ۱ اهم خاص . لٽي ۾ هڪ مشهور ڏنڊ جو نالو . (جا چار تماچي ۽ اوريءَ جي قصي موجب مشهور آهي) . لٽي ، مڇاول ، دادو ، ڪشمور ، ڊوري محبت ۽ آٻوڙي تملن ۾ هڪ ديه جو نالو . (صفت) . جهجهو - گهڻو - سڀهو - چار - وافر - پنهنون - ريل چيل - عام چار .

- ڪيٽنجهڙو ٿئي پنون ۱ : تمام گهڻو ٿي پوڻ - چار ٿيڻ - وافر ٿيڻ - پنهنون ٿيڻ - پڪي ٿي پوڻ .

- ڪيٽنجهڙو لڳڻ ۱ ڊرڪ ٿيڻ - بي الداز هجڻ - تمام گهڻي الداز ۾ ميسر هجڻ .

● ڪيٽنجهڙن (ت) : مصدر . اجاها بهتان هڻڻ - بي فائدو ڪوڙ هڻڻ - خواصخواه الزام لڳائڻ .

- ڪيٽنجهڙو ۽ ڪيٽنجهڙا (ت) ۱ ذ. اجاها بهتان - ڪوڙ - الزام - تهمت .

● ڪيٽنجيني ۽ ڪيٽنجينيون ۱ ت. پڪيءَ جو هڪ قسم .

● ڪيٽنجي ۽ ڪيٽنجينيون ۱ ت. (سن . ڪر ٽن ۽ ڪٽرن) . (ترڪي . ڦينجي) . ڪٽڻ

ڪٽي. (ظرف). ڪهڙي پاسي؟ - ڪهڙي طرف؟ -
ڪيڏانهن؟

- ڪيڏا: حرف اضافت. سنڌي - جي.
- ڪيڏا: ضمير. هن کي - کيس - کرس - ڪٽس.
"ڪير ارهڻ ڪن جي، چالي ڪير ڪيڏا"
(شاه).

- ڪيڏا: ضمير. ڪاڻن هٿن لاءِ - هٿن واسطي -
هٿن کي - ڪن.
"ڪنهن ڪه ڪيڏا، منجهه اڻ اورانگهڻا"
(شاه).

- ڪيڏا: (ت)؛ ضمير. ڪٽس - هٿن کي -
کيس - ان کي - کرس.

ڪيڏا: (ت)؛ ڏيک جي پڪيءَ جو هڪ
قسم (ت - ل).

ڪيڏا: ظرف. هيڏانهن هوڏانهن -
اوري اري - هتي هتي - هيڏي هوڏي.

ڪيڏا: مصدر. ڪوھ مان مٽي ڪيڏا -
ڪوٽڻ - ڪاڻي ڪيڏا - ڪوٽائي ڪرڻ - ماک ڪرڻ
(ڪوھ کي). (ڪريو - ڪيڏا - ڪيڏا).

ڪيڏا: (ت)؛ ڏ. ڪيڏا ڪاڏل
ڪڪڙو - سُريل ڪڪڙو.

ڪيڏا: اسم خاص. ڀٽيا قوم مان هڪ ذات
جو نالو.

ڪيڏا: ڪيڏا فعل. (سن. ڪيرت، ڀرا.
ڪٽم). ڪرڻ مصدر مان زمان ماضي. (صفت).
لنڊي قه وارو - چوڱو - پندرو - ڀٽيو - هٿو.

- ڪيڏا: ڪٽر ٿو. (ت)؛ ڏ. ڀورهيو - محنت -
ڪٽيو ڪٽيو - لاڀو لڳايو.

- ڪيڏا: ڪٽر ٿيو. ڏ. ڪم - ڏاڏو - ڀشو -
ڪاڏ - روزگار - ڪيرت - ڀورهيو - محنت.

- ڪيڏا: ڪٽر ٿيو. حرام ڪٽڻ؛ ٺهيل لڪيل
ڪم ڀڳاڻڻ - محنت برباد ڪرڻ - لاڀو لڳايو
ضائع ڪرڻ.

ڪيٽيڪس (ت)؛ صفت. ڀورو - ڏرو - هٿو -
ليڪا.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس ڏ. مڇي ڪاٽيندڙ ڍل جي
پڪيءَ جو هڪ قسم - ڀرمارو - ڏ. (ت).
ڪيٽيڪس (ڪيٽيڪس).

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: ڏ. (ت). ڪيٽيڪس. وير -
دشمني - حسد - ڀائي - چاوت - ڪندورت -
دغا - فریب - ساڙو - بغض - اڀرڪا - عڪس -
خصومت - خوار - تهسو - تعصب - بدخواهي -
ڪوٽس - ضد - ڏوٻڻ - وڪاڻڻ - عداوت -
ڪاھ - ڪوٽائي - وڏ - ساڙو - ٿيندڙ - ڀماڻ -
هٿ - وڏائي - ٿاڻ.

- ڪيٽيڪس: وارو؛ بغض رکندڙ - ساڙيلو - حاسد -
تعصبي - بدخواه - عداوت - ڪندورت -
دغا باز - دغا خور.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: (ت)؛ ڏ. ڀرو - ڊالهن -
ڪوڪ - آه - ڪيٽيڪس - رڀو - ڪيٽيڪس -
ڇيٽ - ڀوڪ.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: ڏ. صفت. ڪيٽيڪس
ڪاڏو - ڪيٽيڪس.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: ڏ. (سن. ڪيٽيڪس =
ڪيٽيڪس). ڪيٽيڪس - مٿو.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: (ت)؛ ڏ. بيماري يا اڻڌاءِ
سبب ڪيل ڊانھن - چنگھ - ڪنگھ - رڱھ -
چنگھار.

- ڪيٽيڪس: بيماري يا اڻڌاءِ سبب ڊپل
آواز ڪيڏا - چنگھ - ڪنگھ - ڪيٽيڪس -
رڱھ - چنگھار ڪرڻ - رڱھ ڪرڻ.

ڪيٽيڪس: ڪيٽيڪس: (ت)؛ (سن. ڪٽر ٿو =
ڪوٽڻ). مٽي سنوارڻ لاءِ لوھ جي هڪ وڏي
ڪوٽر - ڀيل - ڪوھ وغيره مان مٽي ڪيڏا لاءِ
کوٽري (ڳوٺ جي). ڪٽيو - رڱيو - رڱيو -

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ذ. ڪير هٿت - مانجن -
خاله داري - گهر جو ڪپوٽ. صرفو - ڪو -
سَنجَر - سِيٽ.

● ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. ڪنن جي
هاڙين ۾ ٻاڻن جي چٽي يا چٽو - والو - والي
(-ون يا چالديءَ جو زيور). (سن. ڪيٽر =
ڪاري رنگ جي شئي سن. ڪاليجي ڪٽ =
دال). ٻه - ٽي قسم گڏيل دالين جي ڀاڄي.

● ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ : ذ. (پرا. ڪيلڪي.
من ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ) لهر ۽
لڏندڙ موي جو هڪ قسم - ڪپلو. ڪيلي جو
ون. (انگ. Banana).

● ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ : (پرا. ڪيٽر) سن.
ڪٽنگم). مشهور خوشبوءِ دار ڪپوٽي جي
ون جو هڪ قسم - ڪپلو - ڪيٽي (گل).
(دوا طور ڪم ايندڙ) ان جو عرق ۽ ڪاليون.

● ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. (سن.
ڪنٽب) ڪپوٽ - ڏوٽي - ڪفڪير - چمچو -
ڪاشڪ.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : اسم خاص. جسڪاڻي بلوچن جي
هڪ قبيلي جو نالو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ظرف. (من. ڪپوٽ - فقط - فقط -
رڳو - چڙو - سڪو - هڪڙو - صيرت - نرالو -
الڳ - ڌار - جدا.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : حرف لڌا.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. لڏندڙ
چمٽ جو هڪ قسم - ماکوٽي - ڪپوٽي -
ڪيلي.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ : ذ. (سن. ڪيرم. ل.
ڪيرم = ڪپوٽ). سُرله ڇمٽ جو هڪ قسم -
ڪپوٽ - گڏو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. (من. ڪنٽب).
چمچي جو هڪ قسم - چمچو - ڏوٽي - ڪپوٽو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڏوٽو - رڌلي - ڪفڪير - ڪاشڪ.
ڪپوٽي (ٿ). ٽي - لڳلگو - لڳلام.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. ڪيٽڪ -
دانهن - رڙ - واکو - پوکو - ريهه - ووه -
ريهاڙ - ڪوڪ - پوک - پاڪار - چيچاٽ.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : واکا
ڪپوٽ ڪپوٽ - رڙيون ڪپوٽ - ريهون ڪپوٽ.

● ڪپوٽ : اسم خاص. هڪ ذات جو نالو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ذ. دوا طور ڪم ايندڙ
هڪ پساڙڪي وکر جو نالو. (ضمير). ڪهڙو -
ڪير. ڪڙو - چا.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ - ڪهڙو -
ڪڙو - چا. (ٿ. ڪپوٽي ڪپوٽي).

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽي ريت - ڪهڙي
لمولي - ڪهڙي وات - ڪهڙي طريقي.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : اسم خاص. تعلقي مالڪوٽ ۾ هڪ
ديھ جو نالو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : اسم خاص. تعلقي ٽنڊي الھيار ۾
هڪ ديھ جو نالو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ذ. مٿي جي وارن ۾
پل آڇو گند - پڦو.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ٿ. (سن.
ڪيٽ = ڪپوٽي). ماکوٽي - ڪپوٽي -
ڪيلي - ڪيلي.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ظرف. (من. ڪير = ڪپوٽ).
موال ڪپوٽ ڪپوٽ ڪپوٽ لفظ - ڪهڙي رستي؟ -
ڪهڙي نموني؟ - ڪهڙي طرح؟ - ڪهڙي
وات؟ - ڪهڙي ريت؟

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽي - ڪپوٽي
هون - ڪهڙي قيمت تي ملن.

● ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽ ڪپوٽ : ڪپوٽي يا رستي ملن
يا هٿ اچن - ڪپوٽي هون.

<p>● کٽيئارو ۽ کٽيئاراڻا ڏ. صفت. کٽيئرو -
 کٽڻ پيل - مٽيل - کٽڻ وارو - کٽڻ
 کاڌ لڻ.
 - کٽيئاڙي ڏ. کٽڻاڻ - چٽ - چوڙا - کٽڙا -
 سٺ - گذرون.
 ● کٽيئي (ت) ڏ. ٻسارکي وکر جو
 هڪ لڪر - پٽيڙو.</p> | <p>● کٽو ۽ کٽاڻ ڏ. ضمير. کٽو - کٽو -
 کٽو. کٽاو - چا.
 ● کٽو (ت) ڏ. کوسي واري.
 ● کٽئون ۽ کٽڻاڻ ڏ. (من. کٽڻ -
 کٽئون). سرلڏو لنگڙي جهٽ جو هڪ لڪر -
 پٽ ٻر رڙهندڙ جهٽ - کٽو - سٺ -
 کٽئون - گذر.</p> |
|--|---|

1st Edition

1985

4000 Copies

(Price: Rs. 70-00)

Published by

MOHAMMED HUSSAIN TURK

Acting Secretary, Sindhi Adabi Board

from the Board's office,

Sind University, Jam Shoro, Distt: Dadu, Sind Pakistan

Printed by: Mian Allah Bachayo M. Yusufzai, at the Sindhi Adabi Board's Press,
Tilak Incline, Hyderabad Sind.

A COMPREHENSIVE
SINDHI DICTIONARY
OF CLASSICAL & CURRENT SINDHI
VOL. IV (س-س)

COMPILED
UNDER THE SINDHI ADABI BOARD'S DICTIONARY PROJECT

DIRECTED BY
N. A. BALOCH

REVISED BY
GHULAM MUSTAFA QASMI

SINDHI ADABI BOARD
HYDERABAD/JAM SHORO
SIND
PAKISTAN
1985

پڙهندڙ نسل . پ ن

The Reading Generation

1960 جي ڏهاڪي ۾ عبدالله حسين ”اُداس نسلين“ نالي ڪتاب لکيو. 70 واري ڏهاڪي ۾ وري ماڻُڪ ”لڙهندڙ نسل“ نالي ڪتاب لکي پنهنجي دورَ جي عڪاسي ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. امداد حُسينيءَ وري 70 واري ڏهاڪي ۾ ئي لکيو:

انڌي ماءُ جڙيندي آهي اونڌا سونڌا ٻارَ

ايندڙ نسل سَمورو هوندو گونگا ٻوڙا ٻارَ

هر دور جي نوجوانن کي اُداس، لڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ٻرندڙ، چُرندڙ، ڪِرندڙ، اوسيئڙو ڪندڙ، پاڙي، ڪاڻو، پاڇوڪڙ، ڪاوڙيل ۽ وڙهندڙ نسلن سان منسوب ڪري سگهجي ٿو، پر اسان انهن سڀني وچان ”پڙهندڙ“ نسل جا ڳولائو آهيون. ڪتابن کي ڪاڳر تان ڪڍي ڪمپيوٽر جي دنيا ۾ آڻڻ، ٻين لفظن ۾ برقي ڪتاب يعني e-books ٺاهي ورهائڻ جي وسيلي پڙهندڙ نسل کي وڌڻ، ويجهڻ ۽ هڪ ٻئي کي ڳولي سَهڪاري تحريڪ جي رستي تي آڻڻ جي آس رکون ٿا.

پڙهندڙ نسل (پڻ) ڪا به تنظيم ناهي. اُن جو ڪو به صدر، عهديدار يا پايو وجهندڙ نه آهي. جيڪڏهن ڪو به شخص اهڙي دعويٰ ڪري ٿو ته پڪَ ڄاڻو ته اهو ڪوڙو آهي. نه ئي وري پڻ جي نالي کي پئسا گڏ ڪيا ويندا. جيڪڏهن ڪو اهڙي ڪوشش ڪري ٿو ته پڪَ ڄاڻو ته اهو به ڪوڙو آهي.

جهڙيءَ طرح وڻن جا پڻ ساوا، ڳاڙها، نيرا، پيلا يا ناسي هوندا آهن اهڙيءَ طرح پڙهندڙ نسل وارا پڻ به مختلف آهن ۽ هوندا. اُهي ساڳئي ئي وقت اُداس ۽ پڙهندڙ، ٻرندڙ ۽ پڙهندڙ، سُست ۽ پڙهندڙ يا وڙهندڙ ۽ پڙهندڙ به ٿي

پڙهندڙ نسل . پ ن The Reading Generation

سگهن ٿا. ٻين لفظن ۾ پڻ ڪا خصوصي ۽ تالي لڳل ڪلب Exclusive Club نه آهي.

ڪوشش اها هوندي ته پڻ جا سڀ ڪم ڪار سهڪاري ۽ رضاڪار بنيادن تي ٿين، پر ممڪن آهي ته ڪي ڪم اجرتي بنيادن تي به ٿين. اهڙي حالت ۾ پڻ پاڻ هڪٻئي جي مدد ڪرڻ جي اصول هيٺ ڏي وٺ ڪندا ۽ غير تجارتي non-commercial رهندا. پڻ پاران ڪتابن کي ڊجيٽائيز digitize ڪرڻ جي عمل مان ڪو به مالي فائدو يا نفعو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪئي ويندي.

ڪتابن کي ڊجيٽائيز ڪرڻ کان پوءِ اهم مرحلو ورهائڻ distribution جو ٿيندو. اهو ڪم ڪرڻ وارن مان جيڪڏهن ڪو پيسا ڪمائي سگهي ٿو ته ڀلي ڪمائي، رڳو پڻ سان ان جو ڪو به لاڳاپو نه هوندو.

پڻ کي گليل اڪرن ۾ صلاح ڏجي ٿي ته هو وس پٽاندڙ وڌ کان وڌ ڪتاب خريد ڪري ڪتابن جي ليکڪن، ڇپائيندڙن ۽ ڇاپيندڙن کي همٿائين. پر ساڳئي وقت علم حاصل ڪرڻ ۽ ڄاڻ کي ڦهلائڻ جي ڪوشش دوران ڪنهن به رڪاوٽ کي نه مڃن.

شيخ اياز علم، ڄاڻ، سمجھ ۽ ڏاهپ کي گيت، بيت، سٺ، پڪار سان تشبيهه ڏيندي انهن سڀني کي بمن، گولين ۽ بارود جي مد مقابل بيهاريو آهي. اياز چوي ٿو ته:

گيت به ڄڻ گوريلا آهن، جي ويريءَ تي وار ڪرن ٿا.

... ..

ڄڻ ڄڻ ڄاڙ وڌي ٿي جڳ ۾، هو ٻوليءَ جي آڙ ڇڻن ٿا؛
ريٽيءَ تي راتاها ڪن ٿا، موٽي منجهه پهات ڇڻن ٿا؛

... ..

ڪالهه هيا جي سرخ گلن جيئن، اڄڪلهه نيلا پيلا آهن؛
گيت به ڄڻ گوريلا آهن.....

... ..

پڙهندڙ نسل . پ ن The Reading Generation

هي بيٺُ آئي، هي بمر- گولو،
جيڪي به ڪئين، جيڪي به ڪئين!
مون لاءِ پنهني ۾ ڦرڻ نه آ، هي بيٺُ به بمر جو ساٿي آ،
جنهن رڻ ۾ رات ڪيا رازا، تنهن هڏ ۽ چمر جو ساٿي آ -

ان حساب سان اڻڄاڻائي کي پاڻ تي اهو سوچي مڙهڻ ته ”هاڻي ويڙهه ۽ عمل جو دور آهي، اُن ڪري پڙهڻ تي وقت نه وڃايو“ نادانيءَ جي نشاني آهي.

پڻ جو پڙهڻ عام ڪتابي ڪيڙن وانگر رڳو نصابي ڪتابن تائين محدود نه هوندو. رڳو نصابي ڪتابن ۾ پاڻ کي قيد ڪري ڇڏڻ سان سماج ۽ سماجي حالتن تان نظر ڪڍي ويندي ۽ نتيجي طور سماجي ۽ حڪومتي پاليسيون policies اڻڄاڻن ۽ نادانن جي هٿن ۾ رهنديون. پڻ نصابي ڪتابن سان گڏوگڏ ادبي، تاريخي، سياسي، سماجي، اقتصادي، سائنسي ۽ ٻين ڪتابن کي پڙهي سماجي حالتن کي بهتر بنائڻ جي ڪوشش ڪندا.

پڙهندڙ سُئل جا پڻ سڀني کي چو، چالا ۽ ڪينئن جهڙن سوالن کي هر بيان تي لاڳو ڪرڻ جي ڪوڏ ڏين ٿا ۽ انهن تي ويچار ڪرڻ سان گڏ جواب گولڻ کي نه رڳو پنهنجو حق، پر فرض ۽ اڻٽر گهرج unavoidable necessity سمجهندي ڪتابن کي پاڻ پڙهڻ ۽ وڌ کان وڌ ماڻهن تائين پهچائڻ جي ڪوشش جديد ترين طريقن وسيلي ڪرڻ جو ويچار رکن ٿا.

توهان به پڙهڻ، پڙهائڻ ۽ ڦهلائڻ جي ان سهڪاري تحريڪ ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، بس پنهنجي اوسي پاسي ۾ ڏسو، هر قسم جا ڳاڙها توڙي نيرا، ساوا توڙي پيلا پن ضرور نظر اچي ويندا.

وڻ وڻ کي مون پاڪي پائي چيو ته ”منهنجا پاءُ
پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پڻ جو پڙلاءُ.“
- اياز (ڪلهي پاتم ڪينرو)

پڙهندڙ سُئل . پ ن The Reading Generation